

Giới thiệu Lược Thiên Ký

Tên gốc: 掠天记

Dịch giả: vipnd2003

Hắn được mệnh danh là... một cục phân chuột trong Tu Hành Giới, làm việc không thể thống, hành sự vô liêm sỉ, vạn người cùng si vả!

Hắn được mệnh danh là... bại hoại lớn nhất của Nam Chiêm Bộ Châu, cấu kết gian ác, lừa gạt cướp bóc, ác nhân thất đức!

Ngoài ra, hắn còn được mệnh danh là một tên đâm tặc háo sắc, nữ quyến nhà ai gặp phải tên Phuong Hành này thì đúng là tàn một đời hoa!

Đối với tất cả cáo buộc này, Phuong Hành nói: "Đúng vậy, ta chính là hạt phân chuột trong truyền thuyết đó, có chuyện gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Bái sư Thanh Vân

Vị đạo gia này, tiểu nhân van xin ngài, thu ta vào sơn môn đi, tiểu nhân vốn cũng sống trong gia đình giàu có, nhưng gặp nạn bị ác nhân tàn sát, một nhà trên dưới ba trăm miệng ăn đều chết dưới kiếm, chỉ còn tiểu nhân cùng một đứa em gái lẻ loi hiu quạnh, lang thang giang hồ, bởi vì ngưỡng mộ uy danh của đạo môn, một đường ăn xin đi tới trước sơn môn, chỉ muốn bái sư cầu đạo, tìm tu đạo pháp, ngài đem ta thu vào môn phái, tiểu nhân nhất định..."

Nam Thiệm Bộ Châu, Sở Phong vương triều, một trong thiên hạ chín đại linh mạch Thái Hành sơn mạch, trước Thanh Vân đạo môn sơn môn, ít cũng trăm người thanh niên xếp thành hàng dài, đang đợi một cái đạo nhân mập trước sơn môn hỏi chuyện. Mà lúc này đứng đầu đội ngũ, có một đứa bé trai chừng mười tuổi đầy mặt nước mắt khóc lóc kể lể, đứa bé này mặt rất dơ, ánh mắt lại thật sáng ngời, khóc lóc buồn bã, làm người thương hại.

Đạo nhân mập không nhìn được nhìn đứa bé trai này một cái, liếc mắt hỏi: "Người có thể có thư giới thiệu không?"

"Không có..." Đứa bé ngượng ngùng đáp.

"Có thể có trên bảo dăng lên?"

"Không có..."

"Có thể có thể chất hiếm thấy?"

"Không có..."

Đạo nhân mập hỏi, đứa bé trả lời, ngay lập tức đã qua ba câu hỏi, đạo nhân mập trừng mắt, một cước đem đứa bé này đá văng mấy vòng, quát mắng: "Không có thư giới thiệu, chính là tiện nhân, không có trên bảo, chính là cùng quý, không có thể chất hiếm thấy, chính là phế vật, một tên ăn mày khổ rách áo ôm như ngươi, cũng dám đến Thanh Vân Tông ta bái sư ư? Mờ to hai mắt nhìn nhìn một cái, nơi này cũng không phải viện cứu tế đâu!"

Phía sau đội ngũ xếp hàng thật dài thấy cảnh này, nhất thời ha ha phá lên cười.

Tất cả đều cảm thấy đứa bé này thật sự buồn cười, người không có đồng nào, lại muốn tới Thanh Vân đạo môn để bái sư ư?

Phải biết rằng, Thanh Vân đạo môn chính là đạo môn của Sở quốc, ba ngàn năm truyền thừa, địa vị tôn sùng, nội tình thâm hậu, bên trong môn đệ tử tùy tiện một người, cũng là cao thủ hàng đầu, mượn một chuyện phát sinh trước đó không lâu mà nói, phía tây bắc Sở vực, có một ổ trộm cướp hoành hành bá đạo, làm hại một phurong, ngay cả quan phủ cũng không làm gì được, Thanh Vân đạo môn chân truyền đệ tử Tiểu Kiếm Minh biết được, một mình một kiếm, tiến vào hang ổ trộm cướp là Quý Yên cốc, mười tên cướp nổi danh Sở vực bị một mình hắn một kiếm chém chín, chỉ có một chạy trốn, lập tức danh chấn Sở vực.

Cũng chính bởi vì chuyện này, khiến cho Thanh Vân đạo môn trong khoảng thời gian này thanh thế vô cùng lớn, danh tiếng vô lượng trong đám bình dân ở Sở vực, hôm nay thu đồ đại điển mười năm mới có một lần, cũng không biết bao nhiêu quan lại quyền quý cũng không quên tiền của muốn đem hài tử nhà mình đưa vào đạo môn đi tu hành, vì thế có quan hệ thì dùng quan hệ, có trên bảo thì hiến trên bảo, dùng hết thầy tâm tư chỉ mong kiếm được một con đường.

Mà đứa nhỏ này hai tay trống trơn, tựa như một đứa ăn mày, lại muốn tới bái sư, thật sự ý nghĩ kỳ lạ.

Đứa trẻ này bị đá một cước, nhưng không nói một lời, yên lặng đi tới hơn mười trượng, bỗng nhiên nhảy chân mắng to: "Ta chửi cái tên heo mập mũi trâu nhà ngươi có mắt mọc ở dưới chân, chỉ bằng bộ dáng xấu xí mũi hếch lên trời của ngươi mà cũng dám tới mắng gia gia ngươi nghèo khổ ư, lão tử tới

Thanh Vân Tông các người bá sư là nể mặt các người, hôm nay người có mắt không biết Thái Sơn, hôm nào gia gia sẽ dùng một mồi lửa đốt cháy cái quan rách nát này của các người..."

"Tiểu vương bát đần, người dám mắng ta ư!"

Đạo nhân mập giận dữ, nhấc lên một thanh trường kiếm trong tay xông tới, đứa bé trai thấy tình hình như vậy liền bỏ chạy, trong đám người chui tới chui lui, thân hình linh hoạt, đạo nhân mập lại đuổi không kịp hắn, tức đứng ở nguyên chỗ, cầm kiếm vung vẩy chửi ầm lên.

Thu đồ đại diện của Thanh Vân đạo môn vốn đoan trang túc mục bỗng nhiên xuất hiện một màn như vậy, nhất thời làm cho mọi người cười ha ha.

"Tiểu gia kỳ tài như vậy tới Thanh Vân đạo môn các người bá sư là nể người, tốt nhất biết điều một chút đem ta thu vào trong môn, nếu không tiểu gia đi đạo môn khác, tu thành thần thông cái thể, nhất định đánh cho đám mũi trâu các người kêu cha gọi mẹ..."

Đứa bé trai thấy đạo nhân mập không đuổi kịp chính mình, nhất thời đắc ý, dương dương tự đắc tiếp tục mắng đạo nhân mập.

Đạo nhân mập nhất thời tức giận sôi lên, nghĩ muốn đuổi kịp, nhưng người nơi này bây giờ quá nhiều, chính mình vóc người mập mạp, không cách nào dễ dàng vượt qua, nhưng hắn bỗng nhiên nhãn châu xoay động, suy tính một chút, kêu lớn: "Ai bắt tiểu tử này giúp ta, sẽ giúp hắn ghi danh trước..."

Nghe lời ấy, đứa bé trai thất kinh, xoay người muốn chạy đi.

Nhưng người bên cạnh chờ ghi danh nghe thấy, nhất thời có không ít người lao lên phía trước bắt hắn. Những người này đều là chờ ghi danh, chỉ tiếc một cái sơn đạo hẹp hẹp, lại còn có mấy ngàn người tới báo danh, xếp hàng đã hơn nửa ngày cũng không thấy đội ngũ tiến thêm bước nào, nghe đạo sĩ mập nói, tự nhiên không nhịn được động tâm, tiện tay đem bắt giữ đứa nhóc này, lại có thể giúp mình giảm bớt nỗi khổ xếp hàng.

Còn có người nghĩ, cho dù bớt đi nỗi khổ xếp hàng, cũng không có gì, có thể giao hảo với đệ tử đạo môn, mới là trọng yếu nhất.

Đứa bé trai thân hình lại trơn trượt cực kỳ, bốn năm thanh niên bắt hắn cũng không bắt được, mắt thấy chui nơi này, nhảy nơi đó, sắp sửa chạy ra đám người vây bắt, bỗng nhiên trong đám người một thanh niên sắc mặt tái nhợt thon gầy, ánh mắt lạnh lùng lắc mình nhảy ra ngoài, cười lạnh nói: "Trên người còn có công phu, đáng tiếc không có nhiều lực lượng!" Vừa nói liền vung tay, xách sau gáy đứa bé kia đưa lên.

Đứa bé trai ra sức giãy dụa, nhưng trong tay người tuổi trẻ này trơn không thể trơn, phảng phất con rắn nhỏ bị nắm ngay bảy thốn.

"Ồi, đa tạ vị huynh đài này, không biết xưng hô như thế nào?"

Đạo nhân mập thở hổn hển chạy tới, thấy thế mừng rỡ, liên tục không ngừng hướng người tuổi trẻ nói cảm ơn.

"Sư huynh hữu lễ, tại hạ Hậu Thanh, bất quá là thay sư huynh bắt con khi nhỏ này, tiện tay mà thôi, không đáng là gì..."

Người tuổi trẻ rất lễ phép, cung kính nói với đạo nhân mập.

"Tốt rồi, tốt rồi, ta dạy dỗ tiểu vương bát đần này trước đã, sau đó sẽ dẫn huynh đài đến phía trước ghi danh..."

Đạo nhân mập cười nói, sau đó ánh mắt chuyển qua trên người đứa bé trai kia, lộ ra một tia hung ác: "Đạo gia chính là ngoại môn đệ tử của Thanh Vân đạo môn, người một tên ăn mày cũng dám mắng ta ư? Hôm nay đạo gia không lấy mạng của người, cũng phải cho người một bài học!"

Vừa nói tới đây, xoa xoa tay, nhe răng cười đầy tiếng.

Bất quá nói cho cùng, hắn thân là đệ tử đạo môn, tự nhiên không thể tùy tiện đả thương người khác, cho dù đối phương là một đứa ăn mày, nhiều nhất và miệng mấy cái để cho hắn nhớ chút giáo huấn mà thôi.

"Đừng... đừng đả thương thiếu gia nhà ta..."

Đột nhiên, từ đám người bên cạnh có một cô bé chui ra, ngăn ở trước người đạo nhân mập.

Nàng dơ bẩn cũng như đứa bé trai này, thoát nhìn chỉ bảy tám tuổi, vóc người gầy gò, ngũ quan lại phi thường thanh tú, một đôi mắt linh động vô cùng, kinh người nhất, chính là hai tai thậm chí có chút nhọn, thoát nhìn tựa như hồ ly, ánh mắt cũng ẩn hiện màu xanh, thoát nhìn có chút yêu dị, nhìn đáng đáp cũng không phải là nhân loại tinh khiết, mà là man nhân hỗn huyết.

"Tiểu Man thôi, làm sao người lại chạy đến đây? Không phải đã bảo người trốn ở bên cạnh ư?"

Đứa bé trai còn bị người ta xách ở giữa không trung, thấy thế lại lập tức mắng lên.

"Thiếu gia, ta không đi ra, hắn sẽ đánh người..."

Tiểu nha hoàn man nhân ủy khuất nói, vẫn cố chấp vươn ra hai cánh tay nhỏ bé ngăn cản đạo nhân mập.

"Thiếu gia ta bản lĩnh rất lớn, còn cần người ra mặt thay ta ư? Mau mau rút qua một bên..."

Đứa bé trai giương nanh múa vuốt, làm cho người ta nhìn đã muốn cười, mặc dù bản lĩnh không lớn, nhưng khẩu khí thật sự không nhỏ.

"Tên ăn mày như vậy, còn có cái man nhân làm nha hoàn ư?"

Đạo nhân mập sách sách xung kỳ, nhìn bộ dáng xinh đẹp của tiểu nha hoàn man nhân này, tựa như có chút thêm chảy nước miếng.

Ở thế giới này, người như thế được gọi là "Man nhân", chính là chủng tộc thấp hèn nhất thế gian, Yêu tộc cũng không tán thành các nàng, Nhân tộc lại càng không coi các nàng ra gì, tuy nhiên cũng nuôi một hai cái, hoặc là sủng cơ, hoặc là tiện bộc. Chỉ bất quá, tuy là tiện bộc, cũng không phải người nhà bình thường có thể có được, đứa bé trai này như một tên ăn mày, nhưng lại có cái man bộc, có thể nói ly kỳ.

"Hừ, loại tiện chủng hèn hạ..."

Hậu Thanh đang xách đứa bé trai cười lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo, một cước vung lên đem cô bé đá bay ra ngoài.

"Khốn kiếp, dám khi dễ Tiểu Man nhà ta, có tin tiểu gia ta làm thịt ngươi không..."

Đứa bé trai kêu lên như nổi điên, chân đạp lung tung, giương nanh múa vuốt.

Man nhân tiểu nha hoàn bị thanh niên họ Hậu đá bay vài chục trượng, đụng phải trên một thân cây. Mặc dù người tuổi trẻ này không hạ sát thủ, nhưng vẫn là ngã đầu đầy máu tươi, gục trên mặt đất không động đậy nữa, mọi người đứng xem kinh ngạc không tiếng động, nhưng cũng không có người ra mặt chỉ trích cái gì, dù sao chỉ là một tiểu yêu man, chỉ sợ ở trong thế tục, cũng là sinh mệnh tựa như con kiến, chết sống không người nào hỏi tới.

"Tiểu đệ cuộc đời này, hận nhất là yêu man, để sư huynh chê cười rồi..."

Hậu Thanh cũng cảm giác mình hạ thủ hơi nặng, ngượng ngùng cười nói.

"Éc... không sao... không sao..."

Đạo nhân mập ngượng ngùng nói, sâu trong nội tâm, cũng cảm thấy Hậu Thanh người này hung tàn, chẳng qua không tiện nói mà thôi.

Mà đứa bé trai ở trong tay Hậu Thanh giãy dụa, mặc hấn quát mắng, cũng càng không ai để ý tới hấn.

"A, máu của tiểu cô nương yêu man này... Tại sao có thể như vậy?"

Bỗng nhiên có người cúi đầu kêu lên, mọi người đảo mắt nhìn lại, lại thấy máu tươi trên trán tiểu yêu man chảy ra, nhuộm dần vài cọng cỏ dại ở chung quanh, nhưng lại rõ ràng phát hiện vài cọng cỏ vốn vì thời tiết thu đông sớm úa vàng, nhưng lại từ từ hồi phục sinh cơ, chiếc lá mới từ từ dài ra, xanh tươi ướt át, tựa như ngọc bích, cơ hồ còn muốn chảy ra nước, hết sức kinh dị.

"Mộc Linh huyết mạch... Cô bé này dĩ nhiên là Mộc Linh huyết mạch hiếm thấy ư..."

Đám người đến bãi sư này, không phải phú cũng là quý, phần lớn có chút kiến thức, lập tức có người nói ra được nguyên nhân.

Trong lúc nhất thời đám người xôn xao, nghị luận không dứt, có sợ hãi than, có coi thường, có hâm mộ.

Mộc Linh huyết mạch, chính là một trong các huyết mạch kỳ dị trong thiên hạ, có hiệu quả đối với thảo mộc sinh trưởng.

Huyết mạch như vậy chính là huyết mạch hiếm thấy thiên hạ đạo môn thi nhau tranh đoạt.

Vừa rồi đạo nhân mập cùng đứa bé trai kia hỏi đáp, liền có thể thấy được đạo môn đối với người bãi sư coi trọng bất đồng.

Hoặc là, người có thư tiến cử, chính là người cùng đạo môn có quan hệ tiến cử mà đến, có thể bãi sư.

Hoặc là, người chính là gia tài bạc triệu, thu mua trân bảo đưa vào đạo môn, có thể bãi sư.

Hoặc là, người có thể chất hiếm thấy, như vậy mặc dù người không có đồng nào, cũng không quan hệ, giống nhau có thể nhận được đạo môn coi trọng!

Đứa bé trai này, ba thứ đều không có, để cho mọi người cười ầm một trận.

Nhưng ai có thể ngờ đến, tiểu nha hoàn yêu man của đứa bé trai này, thân mang Mộc Linh huyết mạch kỳ dị như thế?

Không bao lâu, tiếng nghị luận của mọi người đã kinh động nội bộ đạo môn, không lâu sau đã kinh động một cái đại nhân vật trong môn phái.

Cũng chừng nửa canh giờ, lại thấy một bạch y nữ tử thần thái trong trẻo lạnh lùng, cười một con bạch hạc khổng lồ lẳng không bay tới, bạch hạc chiều cao nói ít cũng phải hơn mười trượng, hai cánh vung lên, cơ hồ ở trước sơn môn nổi lên một cuộc con lốc mạnh, rõ ràng cho thấy là một con yêu cầm ngư hóa, ở trên lưng bạch hạc sau lưng nàng, còn có hai nữ đồng hầu cận.

"A, ngoại môn đệ tử Dư Tam Lương, bãi kiến Linh Vân sư tỷ..."

Đạo nhân mập thấy thế, vội vàng hai đầu gối chầm đất, làm đại bái chi lễ.

Bên cạnh đám thanh thiếu niên đợi chờ bái sư, tuy nói không nhận ra nữ tử này, cũng vội vàng đi theo hạ bái, miệng nói sư tỷ.

Nữ tử tên gọi Linh Vân tựa như đối với bọn họ làm như không thấy, ánh mắt đảo qua, liền thấy được tiểu nha hoàn yêu man té trên bãi cỏ cạnh đường đi, ý bảo bạch hạc đi tới, nàng đi tới bên cạnh tiểu nha hoàn, nhặt lên cỏ xanh bên cạnh nhìn một chút, vừa lấy ngón tay điểm một điểm nhỏ máu của nha hoàn, ở chóp mũi nhẹ nhàng khẽ ngửi, gật đầu, mặt lộ nụ cười, tựa như xác định chuyện gì.

"Ồ trong đệ tử lần này bái sư, cộng thêm một cái vị trí!"

Linh Vân sư tỷ ôm lấy tiểu nha hoàn, đứng dậy, cũng không thêm nhìn tới đạo sĩ mập mà dận dò hấn.

"Phải.. Phải.. Linh Vân sư tỷ, sư đệ hiểu..."

Mặc dù chỉ là một cái nữ đồng yêu man, nhưng Linh Vân sư tỷ đã lên tiếng, không thể nghi ngờ coi như là đệ tử chính quy của Thanh Vân đạo môn.

Mọi người nhìn trộm, vô cùng hâm mộ, từ một cái yêu man trở thành một cái đệ tử chính quy của Thanh Vân đạo môn, có thể nói một bước lên trời.

Ngay cả đứa bé trai trong tay Hậu Thanh, cũng ngơ ngác nhìn một màn này, kinh ngạc há to miệng.

Linh Vân sư tỷ ôm tiểu nha hoàn, đang muốn bước lên lưng hạc bay đi, đột nhiên tiểu nha hoàn trong lòng thân thể giật giật, nhẹ giọng kêu: "Đừng đánh thiếu gia... Đừng đánh... Phương Hành thiếu gia..."

Linh Vân sư tỷ hơi ngẩn ra, mặt không chút thay đổi hỏi: "Ai là Phương Hành thiếu gia?"

Đứa bé trai ngẩn ngơ, lập tức giơ tay lên kêu lên: "Ta... Ta chính là Phương Hành thiếu gia, người đem nha đầu của ta trả lại cho ta..."

Linh Vân sư tỷ nhìn hấn một cái, thân nhiên nói: "Bắt đầu từ hôm nay, nàng cũng không phải là nha hoàn của người rồi!"

Vừa nói, phát tay ném một cái, thế nhưng vút đã tới một cái bình ngọc nho nhỏ, đồ sứ ánh lên màu tím, tiểu xảo linh lung.

"Tiên Thiên Từ Khí hoàn..."

Đạo nhân mập thấy thế kêu lên thất thanh, không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

Vì giúp một cái tiểu nha hoàn yêu man thoát khỏi thân phận nô bộc, thế nhưng trực tiếp đưa ra một viên linh đan như vậy?

Người bái sư chung quanh thấy thế, rất nhiều ánh mắt cũng hiện ra tia sáng cuồng nhiệt, nhìn đáng đáp hận không thể đem đứa bé trai kia nuốt vào bụng.

Tiên Thiên Từ Khí hoàn a, chính là đồ tốt dịch cân tây tử, làm sao lại nhẹ nhàng cho một đứa ăn mày như thế?

Không biết có bao nhiêu người, vào giờ khắc này dâng lên ý niệm cướp đoạt.

Đứa bé trai nhìn Tiên Thiên Từ Khí hoàn, cũng không nhịn được nuốt một miếng lớn nước miếng, bất quá hiển nhiên nữ tử gọi Linh Vân ôm Tiểu Man muốn rời đi, hấn bỗng nhiên phản ứng tới, hét lớn: "Người không thể đi, ai dùng cái viên dược vỡ vụn này đến đổi tiểu nha đầu của ta? Lão tử không đổi, người đem đan dược lấy đi, đem người lưu lại cho ta..."

"Sao?"

Linh Vân sư tỷ ánh mắt chuyển trở lại, lạnh lạnh sát ý, để cho hấn đột nhiên ngậm miệng lại.

"Ta... Ta không cần đan dược..."

Đứa bé trai cuối cùng vẫn nổi lên dũng khí, nói lấp bắp: "Trừ phi... Trừ phi người đem ta thu vào sơn môn..."

Vốn dĩ người bái sư đang thăm trách đứa bé trai không biết tốt xấu bưng tỉnh đại ngộ, nghĩ thăm thì ra tiểu tử này có ý định như thế.

Linh Vân sư tỷ cũng hơi ngẩn ra, nở nụ cười, hơi có chút khinh thường hướng đạo nhân mập nói: "Tính thêm hấn một cái, bất quá ta nhìn tư chất cũng là bình thường, tính tình cũng có chút không tốt, đưa tới được điền hảo hảo rèn luyện một phen sao!"

"Vâng, sư đệ tuân mệnh..."

Đạo nhân mập ngây ra, khom người đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Đạo tặc thứ mười

Thanh Vân Sơn, đạo môn nổi danh Sở vực, truyền thừa ba ngàn năm, nội tình thâm hậu.

Ở Sở vực, hoặc nói Nam Chiêm Bộ Châu, đệ tử Thanh Vân đạo môn, từng cái cũng như thần linh đứng trên đỉnh của thế giới phàm nhân, thế gian tam giáo cửu lưu bang phái thế lực, ở trước mặt đạo môn đệ tử tựa như gà đất chó kiềng, không chịu nổi một kích. Mà ba tháng trước, Thanh Vân đạo môn chân truyền đệ tử Tiểu Kiếm Minh từng một người một kiếm, giết chín đại đạo tặc của Quỷ Yên cốc, chỉ còn một người chạy trốn.

Đầu của chín tên đạo tặc này được treo ở cửa Quỷ Yên cốc thị chúng, Tiểu Kiếm Minh muốn diệt cỏ tận gốc, quanh vùng Nhạn Đăng Sơn toàn lực lùng bắt một gã đạo phi cuối cùng, nghe nói, đó là một cái đạo phi thần bí nhất, chỉ nghe đến tên, nhưng không người nào gặp qua hình dạng của hắn...

Tiểu Kiếm Minh tin tưởng chính mình có thể tìm được hắn, cũng thế nhất định phải tìm được hắn, chẳng qua không người biết được, đạo tặc thứ mười này, đã tại ba tháng sau bái nhập Thanh Vân đạo môn, trở thành một gã tiểu sư đệ của hắn... Nếu như đạo đồng cũng được coi là sư đệ mà nói.

Thanh Vân đạo môn cứ mười năm thu đồ một lần, mỗi lần chọn đồ ngàn người, mà đạo đồng lại là lúc nào cũng triệu thu, toàn thể số lượng hơn vạn, trên danh nghĩa, đạo đồng cũng coi là đệ tử, chẳng qua là cùng đệ tử tâm thường bất đồng, đạo đồng không được phát linh được mỗi tháng, cũng không có trưởng lão chuyên môn giảng đạo cho bọn họ, mỗi ngày cũng muốn làm việc mệt nhọc, một tháng mới được nghỉ ngơi một ngày.

Mà đánh đổi lấy, chính là một quyển sách nhỏ thật mỏng, tên viết: Thanh Vân Đoán Khí thiên.

Phương Hành bị đạo nhân mập dẫn tới một loạt nhà gỗ nhỏ, giao cho một cái nam tử gần hai mươi tuổi trên mặt có một nốt ruồi đen thật lớn, liền nhẹ nhàng cười đem một chồng áo xanh, một quyển sách nhỏ, một cái thẻ gỗ khắc tên giao vào trong tay của hắn.

"Luyện đi, ngươi đúng là số cứt chó, Linh Vân sư tỷ tự mình lên tiếng làm cho ngươi bái vào sơn môn, chỉ bất quá ngươi một không có thư tiến cử, hai không có tiền bạc, ba không có tư chất, cũng chỉ có thể từ tầng dưới chót nhất bắt đầu, bản Thanh Vân Đoán Khí thiên này, là Thanh Vân đạo môn chúng ta bất truyền bí mật, ngoại nhân khó gặp, ngươi hảo hảo tu luyện, đem Thanh Vân Đoán Khí thiên luyện đến Linh Động nhất trọng, là có thể thăng làm ngoại môn đệ tử..."

Đạo nhân mập rời đi, Phương Hành nhìn thanh niên nốt ruồi đen trước mắt ôm cánh tay trước ngực, sắc mặt bất thiện đang nhìn mình, cùng với bên cạnh tiểu đạo đồng số tuổi không lớn, nhưng mọi người bày ra vẻ người lớn, mở miệng hỏi: "Các ngươi là bao nhiêu tầng rồi?"

Thanh niên nốt ruồi đen đem ngón tay chỉ hướng chính mình, hung hăng nói: "Lão tử đã có khí cảm, những người khác cái rắm cũng không có!"

Phương Hành như có điều suy nghĩ gật đầu, lại hỏi: "Các ngươi tới đây đã bao nhiêu năm?"

Thanh niên nốt ruồi đen cười lạnh một tiếng, nói: "Lão tử nhập môn sáu năm rồi, mấy người bọn hắn cũng vào ba năm rồi!"

Phương Hành thờ dài, đem sách nhỏ ném sang bên cạnh, thờ dài nói: "Nhìn bộ dạng có vẻ lão tử đã bị mù đàn bà kia lừa rồi!"

Thanh niên nốt ruồi đen ngẩn ra, ngạc nhiên nói: "Ngươi nói đàn bà nào cơ?"

Phương Hành nói: "Linh Vân a, mù đàn bà kia nói muốn đem ta thu vào sơn môn, ai biết là tới để làm việc, chỉ cho quyển sách nát này, mấy người các ngươi hoặc là vào núi bảy năm, hoặc là vào núi ba năm, đều không luyện thành gì cả, đây cũng không phải là gạt người sao?"

"Linh Vân sư tỷ?"

Thanh niên nốt ruồi đen thất kinh, vội xông lên níu lấy cổ áo Phương Hành, hung hăng nói: "Câm miệng, đừng gây họa cho lão tử, bị người khác nghe được ngươi mắng Linh Vân sư tỷ như vậy, đừng nói là ngươi, ngay cả mấy người chúng ta cũng phải gặp xui xẻo! Ngươi nhớ kỹ cho ta, tiến vào được đền này, ngươi thì phải nghe theo lão tử, lão tử bảo ngươi đi hướng đông, ngươi không thể đi hướng tây, lão tử bảo ngươi bắt côn trùng, ngươi không thể đi đuổi gà..."

"Đúng, đúng, sau này bốn câu sẽ do ngươi rửa, còn có mỗi ngày gánh nước, đem vạc nước rót đầy..."

Một tiểu đạo đồng khuôn mặt tàn nhang phụ họa nói, nhìn bộ dáng của hắn, trước kia rửa bốn câu đoán chừng chính là hắn.

"Hừ, còn có sau này y phục, chính là do ngươi tới giặt, cho đến khi có người mới tới!"

Một đạo đồng khác bộ dáng có chút trắng nõn nói, không cần phải nói rồi, người này chính là kẻ phải giặt quần áo cho mọi người.

Phương Hành từng bước từng bước nhìn của bọn hắn, như có điều suy nghĩ gật đầu, nói: "Thì ra các ngươi đang khi dễ ta a..."

Thanh niên nốt ruồi đen lạnh lạnh cười nói: "Đúng thì thế nào?"

Vừa nói, hắn vung quyền đập vào trên bàn, trên cánh tay gần xanh lộ ra, bộ dáng hung tàn.

"Người muốn đánh ta sao? Ta sẽ gọi..."

Phương Hành đáng vẻ hoảng sợ kêu lên, nhìn đáng dấp như người khác động đến một đầu ngón tay của hắn, sẽ phải kêu ầm lên.

Thanh niên nốt ruồi đen cười hắc hắc, nói: "Đừng sợ, chúng ta hiện tại sẽ không làm gì ngươi, chỉ bắt quá đến buổi tối, cửa kín then cài, hắc hắc, phương viên mười dặm cũng chỉ có mấy người chúng ta, cho dù ngươi kêu rách cổ họng, cũng không có ai để ý tới ngươi..."

"Đứng đứng đứng, cứ cách ba tháng, mới có sư huynh được ty giam tới đây tuần tra một lần, những thời điểm khác, nơi này là thiên hạ của chúng ta, hơn nữa cho dù ngươi cáo trạng chúng ta, các sư huynh xử lý công việc cũng sẽ không để ý tới, bọn họ không có thời gian để tâm những thứ này, mà ngươi càng bị đánh thảm hơn, sau này năm tháng còn cực khổ nữa, làm đạo đồng, ít nhất phải mười năm mới có thể xuống núi..."

Tiểu đạo đồng đầy mặt tàn nhang rất hưng phấn uy hiếp Phương Hành, tựa như lần đầu tiên uy hiếp người khác, khó tránh khỏi có chút kích động.

"Ôi, các vị đại ca, tiểu đệ là người đảng hoàng, các ngươi nói gì ta sẽ làm theo là được..."

Phương Hành bỗng nhiên mềm nhũn, đáng thương hướng mấy vị lão đại cầu xin tha thứ.

"Ha ha, lại một thằng trứng mềm nữa..."

Đám người thanh niên nốt ruồi đen nở nụ cười, hiển nhiên người như vậy bọn họ đã thấy nhiều.

Dược điền rất lớn, cũng rất đặc dị, cuối thu phong cảnh xơ xác tiêu điều, dược điền lại xanh tươi mướt mướt, có thể thấy được thủ đoạn của đạo môn như thế nào.

Ngày đầu tiên nhập môn, Phương Hành sinh hoạt vô cùng cực khổ, cộng cả thanh niên nốt ruồi đen, tổng cộng sáu người, lại muốn phụ trách chiếu cố dược điền mười dặm phương viên, tiểu tàn nhang rất có trách nhiệm dạy cho Phương Hành phải nên làm như thế nào, tưới nước, nhổ cỏ, bắt sâu, xới đất, phiên dược điền trồng thanh nhụy hoa, cần buổi tối giờ Mão tưới nước một lần, loại này gọi mặc linh thảo, cần buổi sáng sương mù tưới nước...

Phương Hành học vô cùng mau, thái độ cũng vô cùng ngoan ngoãn, đến buổi chiều dùng bữa cơm chiều, còn đánh tới một thùng nước tràn đầy, còn đem quần áo bẩn của vài người khác cũng ngâm trong nước, nói đến buổi tối sẽ đem giặt, phơi một đêm, ngày mai sẽ mặc...

Mấy đạo đồng rất hài lòng đối với biểu hiện của Phương Hành, đã vỗ ngực nói sẽ hảo hảo chỉ điểm hắn tu hành.

Phương Hành cười híp mắt nói hảo, cảm ơn các vị sư huynh!

Đến đêm, mấy vị đạo đồng cũng đi ngủ, cả tòa Thanh Vân Sơn cũng lâm vào một mảnh tĩnh lặng.

Phương Hành từ bọc y phục của mình, lấy ra một thanh chủy thủ, thoát nhìn rất là sắc bén, hoàng đồng gắn khâu, lưỡi dao không dính máu.

Đây là Tam thức tặng cho hắn, đồng thời còn dạy cho hắn một bộ đao pháp, đánh giết cận thân, âm hiểm xảo trá.

Bọc y phục của hắn còn có rất nhiều thứ tốt, Đại thức tặng cho hắn một cái túi da hổ, Nhị thức đưa thuốc trị thương, Tứ thức đưa một cái hồ lô có thể thả ra khói mê, Ngũ thức đưa thiết đồng có thể phóng thiết châm, Lục thức đưa cho hắn ám khí, Thất thức đưa cho hắn một cây dã sơn sâm, Bát thức đưa cho hắn hồ lô rượu... tối trọng yếu, còn có Cửu thức đưa cho hắn một quyển sách...

Về phần vàng lá Tam thức đưa cho, đã tại thời điểm trên đường mua nhà hoàn xài hết.

Những thứ này vốn đều để tại trên lưng Tiểu Man, Tiểu Man ngắt đi rồi, bao quần áo cũng không còn ai để ý, Phương Hành tự mình mang trở về.

Nhìn những đồ này trong bao quần áo, Phương Hành ngây người, sau đó buộc chặt lại cái bao này.

Hắn cầm đao khẽ bước đi tới bên giường thanh niên nốt ruồi đen, nhỏ giọng kêu lên: "Vương Chí đại ca, Vương Chí đại ca..."

Thanh niên nốt ruồi đen nhẹ nhàng ngáy, ước chừng rung hắn ba cái mới tỉnh lại, bị quấy rầy mộng đẹp, nhất thời nổi giận dưng dưng, bắt mắt kêu lên: "Quá nửa đêm ngươi muốn làm gì? Muốn chết phải không?"

Phương Hành hi hi cười một tiếng, nói: "Ngươi mới chết!"

Nói xong, một dao đâm xuống, cho tới không thấy chuỗi.

"A..."

Thanh niên nốt ruồi đen kêu thảm như heo bị chọc tiết, chỉ hô một tiếng, đã bị Phương Hành bịt miệng.

Lóng tai lắng nghe chung quanh, rất tốt, rất an tĩnh, quả nhiên bên trong phương viên mười dặm không có người ở.

Vương Chí muốn giãy dụa, nhưng đao ở trong bụng, tựa như còn đâm vào trên giường, hắn không dám động, vừa động sẽ rất đau.

Trong phòng mấy người khác đều thức tỉnh, luống cuống tay chân đốt đèn, lập tức đã thấy được Phương Hành đứng ở bên giường Vương Chí, một tay cầm dao đâm vào trong bụng Vương Chí, sắc mặt dữ tợn, tiểu tàn nhang vốn nhát gan lập tức sợ hãi hết lên.

"Nếu như không muốn chết, im lặng cho ta!"

Phương Hành trầm giọng quát khẽ, còn lộ ra chút thanh âm non nớt lúc này lại rất âm trầm đáng sợ.

Tiểu tàn nhang đột nhiên dừng kêu, chẳng qua trong đống quần đã bắt đầu có chất lỏng rỉ ra.

Phương Hành chậm rãi rút dao khỏi bụng Vương Chí, tùy ý để Vương Chí như con tôm lớn ôm bụng ở trên giường kêu rên, hắn cầm dao, từ từ đi tới giữa mấy vị đạo đồng, mỗi khi hắn nhìn về phía một người, người kia sợ hãi run run không dứt, tiểu tàn nhang nhát gan kia đã dùng chân che đầu, phát ra tiếng khóc ngổ ngỗ, chẳng qua là ép tới rất thấp, giống quý giống nhau.

"Cho tới bây giờ chỉ có tiểu gia khi dễ người khác, không ai dám khi dễ tiểu gia, lá gan của các ngươi thật là không nhỏ a..."

Dao găm của Phương Hành ở trước mặt từng cái đạo đồng làm dấu: "Ta chỉ nói một chuyện, bắt đầu từ hôm nay, nơi này ta chính là lão đại, ta bảo ai đi hướng đông, người đó không thể đi hướng tây, ta bảo ai bắt côn trùng, người đó không thể đuổi đi gà, nếu không, hắc hắc, dao găm trong tay tiểu gia không có mắt, mấy cái tiện mệnh các ngươi này, lão tử giết cũng là giết, có biết muối muối của lão tử là ai hay không?"

"Người tâm phúc bên cạnh Linh Vân sư tỷ! Các ngươi đi hỏi thăm một chút, đúng là dám có mắt không trông!"

Thanh âm của Phương Hành ở trong nhà gỗ vang lên, không người nào phản bác, dù sao dao găm quơ ở trước mắt...

"Phương Hành..."

"Ngươi gọi ta là gì..."

"A... Phương lão đại, ngươi băng bó cho Vương Chí sư huynh đi, hắn... Hắn sắp chết..."

Phương Hành nhìn thoáng qua Vương Chí nằm ở trên giường không một tiếng động, cười hắc hắc, dao găm trong tay vòng một cái, trở về vô đao, khinh thường nói: "Không chết được, Tam thúc ta đã dạy ta, dao từ cách thủ huyết đâm vào, từ hành lang huyết ra, thương không đến phủ tạng, cho nên hắn chắc chắn không chết, chẳng qua nếu như tay ta tron, đâm không chuẩn liền không dám chắc rồi, ngươi đó, ngươi đem hắn băng bó cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Âm Dương Thần Ma giám

Mặt trời chói chan, nhân sinh không thú vị a..."

Thời điểm giữa trưa, ánh mặt trời cường liệt nhất, Phương Hành cong hai chân ngồi ở trên mặt ghế mát lạnh trong lều cỏ, nơi rất xa, Vương Chí đâm người đang bận rộn bên trong được điện, có chút linh được cần ở thời điểm mặt trời chói mắt nhất bắt sâu, bởi vì ở thời điểm ánh mặt trời chói mắt nhất, hoa của nó mới sẽ tự động mở ra, cũng chỉ có lúc này, mới có thể đem sâu trong nhụy hoa bắt lấy.

Phương Hành lão đại của linh điện Bình tam hào tự nhiên không cần làm những việc nặng này, kể từ đêm đó một dao đâm Vương Chí, Phương Hành cũng đã thành đại gia của linh điện này rồi, ngay cả tất thối mỗi ngày đều có người giặt sạch hong khô.

Vương Chí không thể không nghĩ tới trả thù, ở ngày hôm sau, hắn đã ánh mắt bất thiện nhìn Phương Hành.

Mà Phương Hành chẳng qua cười hi hi, lại một dao đâm ở trên đùi hắn, từ đó trở đi, Vương Chí hoàn toàn phục rồi.

Mạnh thì sợ hung ác a!

Vương Chí mặc dù được xưng lão đại nơi này, nhưng cũng chỉ là khi dễ đám tiểu đạo đồng bên cạnh mà thôi, có khi nào phải động dao với mọi người chứ? Phải biết rằng, hắn tuy là đạo đồng, cũng là ba đời lương thiện, mới được chọn vào môn phái.

Hướng tổ tiên tính ra ba đời, cũng không tìm ra một người ác hơn Phương Hành, hắn càng không cần phải nói.

Về phần mấy người khác, buổi tối hôm đó đã hoàn toàn phục, tiểu tàn nhang hiện tại thấy Phương Hành còn run run.

Ngồi chơi một hồi cũng không thú vị, Phương Hành lại nổi hứng xem lại Thanh Vân Đoán Khí thiên, chẳng qua là một lát sau, lại lắc đầu khép lại, vô dụng, hắn đã thử qua rồi, dựa theo theo phương pháp trên Thanh Vân Đoán Khí thiên tu luyện, chính mình căn bản không cảm giác được thứ gì gọi là linh

khí, liên tiếp thử ba hồi, Phương Hành khẳng định trong này là nói hươu nói vượn.

Cũng không riêng gì hân, những người bên trong linh điền Bính tam hào này đều không thể cảm ứng được linh khí tồn tại, ngay cả Vương Chí, gọi là cảm ứng được khí cảm các loại, đều chỉ là vì dất vàng lên mặt mình mà thôi, Phương Hành đã sớm ép hân phải nói thật rồi.

Bất quá, Phương Hành vẫn là không nỡ vứt bản kinh thư này đi, dù sao nghe Vương Chí bọn họ nói, bên trong một vạn đạo đồng, còn có người theo bản kinh thư tu luyện thành linh khí như trong sách nói, hơn nữa dựa vào cái này trở thành ngoại môn đệ tử của Thanh Vân Sơn.

Người như vậy cũng không nhiều, nhưng hàng năm cũng sẽ có một hai tin đồn như vậy, hân không phải giả dối.

"Đại khái lão tử không thích hợp để tu hành sao..."

Phương Hành bắt đầu đi lắc đầu, nghĩ thầm đạo môn vốn coi trọng tư chất, đây cũng không phải chuyện không có đạo lý, tư chất quả thật rất trọng yếu.

Bỏ qua tính toán tiếp tục nghiên cứu Thanh Vân Đoán Khí thiên, Phương Hành vừa lấy ra bản sách da mỏng màu tím trong bao quần áo, cuốn sách nhỏ này là của Cửu thúc cho hân, Quý Yên cóc đi tới cảnh diệt môn cũng là do cuốn sách này, buổi tối hôm đó, Tiểu Kiếm Minh chân đạp một con thiết ưng từ trên trời giáng xuống, không chế một thanh phi kiếm u hân, đem Quý Yên cóc trên dưới ba trăm tội phạm giết sạch sẽ.

Duy nhất chạy thoát, chính là hân một tiểu tội phạm.

Tiểu Kiếm Minh vẫn cho là tên đại đạo phi thứ mười chạy thoát là một tráng hán cùng những người khác giống nhau, đại khái không nghĩ tới chính mình chỉ là một hài tử mười tuổi sao...

Cũng chính bởi vì mình là một hài tử, tại cái thời điểm người khác quyết ý tử chiến, Cửu thúc đem quyển sách này giao cho mình, để cho mình giữ gìn nó, sau đó đem mình ném vào mật đạo. Phương Hành không chút do dự bỏ chạy rồi, thoát thật nhanh, hân biết mình cũng không phải đối thủ của nam tử đứng ở trên lưng thiết ưng kia, thậm chí ngay cả thiết ưng dưới chân hân cũng có thể dùng móng vuốt bóp chết chính mình...

Quyển sách màu tím này trên bìa viết năm chữ cổ, Phương Hành cũng đã cùng Cửu thúc học qua chữ cổ, nhận biết trên đó viết chính là năm chữ: Âm Dương Thần Ma giám.

Nhưng mà mở ra, bên trong lại trống rỗng, đón ánh mặt trời chiếu vào, vẫn là như thế.

Hân tin chắc đây không phải là một quyển sách trống không, nếu không Quý Yên cóc sẽ không gặp đại họa như vậy.

"Chẳng lẽ dùng loại thuốc nước nào đó viết lên, tựa như tảng bảo đồ Nhị thúc lừa gạt của đám dê béo kia ư?"

Phương Hành suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không giống lắm.

Cái loại thuốc nước kia cũng có thời gian hạn chế, mà quyển sách này rõ ràng vô cùng cổ xưa, loại dấu vết cổ xưa này tuyệt đối không thể lừa được người khác.

Nghĩ như vậy, Phương Hành đem quyển sách này đặt ở trên Thanh Vân Đoán Khí thiên đang để trên đầu gối, ngẩng đầu than nhẹ, cảm giác mình đúng là gánh nặng đường xa a, cơ hồ không có chút hi vọng báo thù nào, bất quá ngay lúc này, hân hơi cúi đầu, bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện bản Âm Dương Thần Ma giám này lại xuất hiện một đám chữ viết nhàn nhạt, tựa như đột nhiên hiển hóa.

"Thanh Vân Đoán Khí thiên, pháp quyết tu hành của Ngưng Khí cảnh, luyện tinh hóa khí, có thể thành thần thông..."

"Gặp quỷ rồi..."

Phương Hành đột nhiên ngồi ngay ngắn người lại, ngơ ngác nhìn mấy hàng chữ trên sách.

Lúc này trên trang sách trống không, hiển hóa chính là giới thiệu đối với Thanh Vân Đoán Khí thiên, không tính là cặn kẽ, nhưng thừa thớt mấy lời, đem cách dùng, nguyên lý của Thanh Vân Đoán Khí thiên, thậm chí ngay cả chỗ thiếu sót của bản tu hành kinh quyết này cũng chỉ ra...

Ngay người một hồi lâu, Phương Hành đem quyển sách Âm Dương Thần Ma giám giờ lên, quả nhiên, chữ viết nhanh chóng biến mất.

Lại đem nó buông xuống, tiếp xúc với Thanh Vân Đoán Khí thiên, chữ viết đã hiện ra.

Phương Hành cảm thấy kích động, vội vàng dò xét khắp nơi, suy nghĩ một chút, đem dưa hấu chính mình ăn dở bên cạnh đặt ở trên sách.

Không có phản ứng...

"Chẳng lẽ quá bình thường ư?"

Phương Hành lại tìm khắp nơi, chợt nhớ tới yên hồ (hồ lô khói) chính mình chính để trong ngực, theo Tứ thúc lúc ấy đưa cho mình nói, đây chính là bảo bối rất tốt, bên trong phóng thích ra khói mê người bình thường cũng không trụ được, thậm chí có thể làm một con bò ngất đi.

Yên hồ đặt vào trên sách, qua một hồi lâu, quả nhiên có chữ viết nhàn nhạt hiển hóa:

"Pháp khí, có thể tích trữ khí, không có phẩm cấp..."

Mười một chữ đơn giản như vậy, đợi nửa ngày cũng không thấy nhiều hơn.

"Dĩ nhiên là pháp khí, quả nhiên là đồ tốt, Tứ thức đúng là người tốt nhất trong chín vị thức thức, chỉ là có chút âm tà mà thôi..."

Phương Hành la hét, qua một hồi vừa thử vài sự vật, nhưng không thể làm cho quyển sách này phản ứng chút nào.

"Phương lão đại, hôm nay trời thật là nóng, kiếm chút rượu tới giải nóng nha!"

Cách đó không xa, Vương Chí vừa xoa xoa tay vừa đi tới, từ rất xa đã kêu lên.

Sau khi bị đâm hai đao, hắn hoàn toàn phục Phương Hành rồi, cũng cùng Phương Hành quan hệ dần dần tốt lên, theo như lời của hắn nói, chính là không đánh thì không quen biết, mặc dù mình bị đâm hai đao, nhưng lại quen được một vị hảo hán thực sự.

Phương Hành bất động thanh sắc đem quyển sách giấu đi, cười mắng: "Mụ nội nhà ngươi cũng biết uống rượu ư, công việc làm xong rồi sao?"

"Cũng khá ổn rồi, mấy người còn lại làm xong là được, ta đi mua rượu nha!"

Vương Chí tới đây, nhặt khối dưa hấu gặm một cái, nhưng chậm chạp không rời đi.

"Con quý đối như ngươi, có thể có bao nhiêu bạc?"

Phương Hành khinh bỉ mắng một câu, ném khối bạc vụn qua, lại nói: "Mua thêm ít thịt heo nữa!"

"Vâng..."

Vương Chí mặt mày hớn hở nhận lấy bạc vụn, quăng dưa hấu đi, liền chạy xuống phía dưới núi.

Ruộng linh được mặc dù thuộc về tư nguyên của đạo môn, nhưng chịu trách nhiệm xử lý đều là đạo đồng, nói trắng ra chính là phạm nhân, mọi người làm việc cần có thể lực, cho nên cũng không tránh được rượu thịt, thậm chí ở dưới sườn núi ngoài bảy tám dặm, còn có một tòa thành trấn nhỏ, ở bên trong có thể mua được rất nhiều thứ, chẳng qua so với phạm tục đất hơn chút ít, khách hàng phần lớn cũng là đám đạo đồng này.

Phương Hành cũng không phải người chỉ biết hung ác, nên cho thời điểm ngon ngọt cũng sẽ cho ngon ngọt, tỷ như thường xuyên mời đám người này uống rượu.

Đạo đồng mỗi tháng sẽ có ba lượng bạc tiền công, nhưng trước khi Phương Hành đến, số tiền này đều thuộc về Vương Chí, Phương Hành tới, số tiền này đã thành của Phương Hành, cũng may Phương Hành không phải một kẻ giữ tiền khư khư, tiền mặc dù cũng đoạt tới, nhưng mua rượu thịt, lại là mọi người cùng nhau ăn uống, sẽ không giống Vương Chí trước kia, đóng chặt cửa một mình độc hưởng.

Nói trắng ra là, hắn đoạt số tiền này, chính là muốn biểu hiện địa vị của mình.

Vương Chí đi rồi, Phương Hành lại bắt đầu suy tư quyển sách Âm Dương Thần Ma giám, càng nghĩ càng cảm thấy kỳ diệu, hắn suy đoán, quyển sách này hẳn là có năng lực giám định nào đó, chỉ là không phải vật nào cũng có thể giám định, từ thí nghiệm trước mắt tới xem, nó đối với đạo môn hoặc là linh tính tương quan gì đó mới có tác dụng, nói thí dụ như tu luyện kinh quyết cùng với pháp khí có linh tính...

"Ai, vô dụng a, chẳng lẽ ta lại đi làm giám bảo sư ư?"

Phương Hành nghĩ một lát, lại cảm thấy có chút như đưa đám, quyển sách này dù lợi hại, đối với mình mà nói tác dụng cũng không lớn a!

"Hi hi, vừa hái được mấy cọng phòng trung bảo, nghĩ biện pháp để bán đi, cũng được một ít tiền tài a..."

Lúc này, cách đó không xa truyền tới một thanh âm cười hi hi, chính là tiểu tàn nhang cùng quý treo cổ trở về.

Tiểu tàn nhang trên tay còn cầm vài cọng thảo dược xanh tươi ánh tím, mặt đầy nụ cười, rất là đắc ý.

Đây là một loại linh thảo sinh ra bên cạnh dược điền, tên là hóa tinh thảo, vừa tên phòng trung bảo, thuộc về một loại cỏ dại bên trong linh điền, phát hiện sẽ phải loại bỏ, bởi vì cỏ này đối với người tu hành không có tác dụng gì, bất quá đối với người trong hồng trần lại có tác dụng không nhỏ, bởi vì tác dụng của cỏ này chính là hóa huyết làm tinh, ăn vào, cũng sẽ làm cho người ta biến thành dạng... long tinh hổ mãnh (như kiểu loại thuốc tăng cường sinh lý), từ này không xa lạ gì sao?

Chính là vì vậy, người trong hồng trần đối với loại linh thảo này vô cùng hoan nghênh, được đồng thu thập được loại cỏ này, thường xuyên lấy ra đi bán.

"Hóa huyết làm tinh... Luyện tinh hóa khí..."

Phương Hành vốn chỉ liếc qua, cũng không có để ý, hắn chú ý thứ này cũng chỉ vì Tứ thức thích nó mà thôi.

Nhưng bỗng nhiên, hần nghĩ tới điều gì, đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm tiểu tàn nhang.

"Phương lão đại... Ta không hề lười biếng..."

Tiểu tàn nhang sợ hết hồn, cái miệng tròn xuồng, suýt nữa ngồi bệt xuống trên mặt đất.

Quý treo cổ cũng sợ hết hồn, còn cho là mình cùng tiểu tàn nhang làm gì chọc giận Phương Hành, sợ hãi không dám làm một cử động nhỏ nào.

"Đem thứ kia lấy tới cho ta..."

Tiểu tàn nhang ngẩn ngơ, nom nớp lo sợ đưa tới.

Phương Hành từ trong tay tiểu tàn nhang túm lấy hóa tinh thảo, do dự một hồi, bỗng nhiên thả vào trong miệng nhai nuốt.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Luyện ra luồng linh khí đầu tiên

Không có chuyện gì thì đừng quấy rầy ta!"

Mất Phương Hành đã có chút hồng, hung hăng ra lệnh, lau miệng lập tức chui vào trong nhà gỗ. Tiểu tàn nhang cùng quý treo cổ hai người bị hần dọa cho sợ hãi, liếc nhau một cái, cũng cảm giác Phương Hành đã điên rồi, đây chính là phòng trung bảo a, dù là tráng hần trưởng thành, một lần cũng chỉ có thể ăn một phiến lá cây, đã đủ để chiến đấu hăng hái suốt cả một đêm rồi, người một cái tiểu oa nhi mười tuổi, thoáng cái ăn ba cây...

Chẳng lẽ ngươi là yêu quái hay sao?

Phương Hành đi tới trong phòng gỗ, lập tức dựa theo lời chỉ dẫn trong Thanh Vân Đoán Khí thiên, khoanh chân mà ngồi, ngũ tâm triều thiên.

Hóa tinh thảo có tác dụng rất nhanh chóng, cũng không lâu lắm, Phương Hành đã cảm giác một đạo nhiệt khí tảo bạo từ bụng dâng lên, dừng quần lập tức cảm giác trương lên. Phương Hành hít một hơi thật sâu, bắt đầu dựa theo khẩu quyết trên Thanh Vân Đoán Khí thiên, vận chuyển huyền pháp, vận chuyển khí huyết, lúc này vận chuyển huyền pháp, chỉ là một loại cảm giác trong tâm linh mà thôi, bởi vì trong cơ thể hần không có linh khí để vận chuyển.

Dược hiệu rất mãnh liệt, Phương Hành trong đôi mắt thậm chí hiện đầy tia máu, đôi môi khô cứng lại.

Nhiệt khí tảo bạo ở trong cơ thể hần đầu đá lung tung, để cho hần cảm giác thân thể trương lên thật khó chịu.

"Nhất định có thể được..."

Phương Hành cố nén thân thể khó chịu, giữ vững trạng thái không linh, cố gắng vận chuyển linh lực.

Dần dần, một nén hương thời gian trôi qua, nửa canh giờ đã qua.

Ngay cả bề ngoài lớp da non mịn cũng bắt đầu căng lên, từ màu hồng chuyển qua màu tím, trong cơ thể Phương Hành bỗng nhiên xuất hiện một tia dị trạng.

Tại hần không ngừng lấy tư tưởng trong tâm thần tưởng tượng có một luồng khí lưu vận chuyển, trong cơ thể nhiệt lực đã gần như cuồng bạo, đột nhiên có một sợi tách ra ngoài, hóa thành một tia nước nhỏ mát mẻ thoải mái, như có như không, theo tinh thần của mình mà vận chuyển, cùng lúc đó, cuồng bạo nhiệt lực trong cơ thể Phương Hành cũng dần chậm lại, nhưng kinh mạch vô cùng đau đớn.

"Thành..."

Phương Hành tâm thần mừng rỡ, nhưng lập tức cẩn thủ tâm thần, cố nén đau nhức trong kinh mạch, cực kỳ cẩn thận duy trì một tia khí tức kia.

Vốn chính là một lần mạo hiểm nhỏ, không ngờ tới thật sự thành công, Phương Hành tự nhiên vô cùng hưng phấn.

Hần là lúc thấy được hóa tinh thảo, trong lúc vô tình nghĩ tới Âm Dương Thần Ma giám hiển lộ ra một cái giải thích đối với Thanh Vân Đoán Khí thiên: pháp quyết này thu nạp thiên địa linh khí để sửa đổi bản thân, cải tạo tư chất, có thể luyện tinh hóa khí, đền bù thiếu sót.

Kết hợp những lời trong sách, hơn nữa mấy ngày qua Phương Hành nghiên cứu Thanh Vân Đoán Khí thiên đạt được cảm ngộ, Phương Hành đã hiểu một chuyện, bước đầu tiên của tu hành, chính là thổ nạp điều tức, tu luyện linh khí của bản thân.

Chẳng qua là một bước này, cũng không phải là ai trong thiên hạ cũng có thể làm được, có người thể chất thân cận thiên địa linh khí, tu luyện tự nhiên làm

ít công nhiều, nhưng có người, tỷ như chính mình, thậm chí bao gồm Vương Chí mấy cái đạo đồng, lại là phạm thai theo lời đạo gia, căn bản khó có thể cảm ngộ được linh khí tồn tại.

Giống như Vương Chí đã tu hành bảy năm, còn không cảm ngộ được linh khí tồn tại, chuyện này cũng không hiếm thấy, trên thực tế phần lớn mọi người đừng nói tu luyện bảy năm, cho dù tu luyện cả đời, cũng cảm ngộ không được linh khí tồn tại.

Nhưng mà thổ nạp điều tức, chính là pháp môn duy nhất ngưng tụ linh khí sao?

Hiển nhiên không phải vậy, cho dù là thân thể phạm thai, cũng vẫn có hi vọng bước vào con đường tu hành, đó chính là luyện tinh hóa khí.

Tinh là bốn nguyên khí trên người, chuyện này không khó lý giải, thử nghĩ xem bản thân mình như thế nào sinh hoạt là biết.

Mà luyện tinh hóa khí, lại là đem tinh khí trên người hóa thành linh khí tu hành, để phá vỡ bước đầu tiên trong quan ai.

Phương Hành chính là nghĩ đến điểm này, mới nhìn thấy được ánh rạng đông, bất quá, người bình thường căn bản không cảm thụ được tinh khí của chính mình tồn tại, chuyện này cũng cần năm tháng dài dòng cảm ngộ đi nhận thức, nhưng Phương Hành lại bất đồng, hắn bản thân chính là người gan lớn, đầu óc linh hoạt hơn những người khác, thời điểm thấy được hóa tinh thảo, hắn đã nghĩ đến một cái phương pháp, hơn nữa chỉ suy tính hai tức đã quyết định đi làm.

Nếu bình thời không cảm giác được, vậy cứ để cho tinh khí tràn đầy lên rồi tính!

Ba gốc hóa tinh thảo vào trong bụng, Phương Hành thiết thiết thực thực cảm ngộ được nơi này tràn đầy tinh khí.

Nhiệt lực dần dần chính là thể hiện trực tiếp nhất của tinh khí, cũng chính lúc này, Phương Hành lấy Thanh Vân Đoán Khí thiên pháp môn ngưng tụ linh khí đi vận chuyển tinh khí dần dần, quả nhiên từ bên trong để ra ra một tia linh khí yếu ớt.

Mặc dù không nhiều, dù sao có còn hơn không, cuối cùng đã có tiến triển.

Hôm nay nói đến lẩm lòi, nhưng ở trong đầu Phương Hành cũng chỉ là một ý niệm chợt lóe lên, đã lập tức bị hắn áp dụng.

Bản thân Phương Hành cũng không biết, chính mình đã trải qua bao nhiêu hung hiểm.

Dùng phương pháp này để ngưng tụ linh khí, thật ra là phương pháp cực kỳ hiểm nguy, giống như đùa với lửa, chỉ cần không cẩn thận, sẽ bị lửa đốt tâm trí, lý trí mất sạch, trong tu hành được gọi là: tẩu hỏa nhập ma.

Cũng may, Phương Hành tuổi tuy nhỏ, nhưng định lực kinh người, đối với người khác hung ác, đối với mình cũng hung ác, vì vậy mới kiên trì vượt qua được.

"Cô..."

Sau khi tia linh khí vững chắc, lan tràn vào trong kinh mạch của mình, nhiệt lực tảo bạo cũng dần dần tan biến.

Phương Hành lúc này, cảm thấy đói bụng mãnh liệt, thậm chí có chút choáng váng hoa mắt, giống như ba ngày chưa ăn cơm. Chuyện này cũng là tất nhiên, Phương Hành lấy hóa tinh thảo tối phát tinh khí, lại đem tinh khí luyện thành linh khí, mà tinh khí từ đâu tới? Dĩ nhiên là một thân khí huyết của mình chuyển hóa mà thành rồi, mặc dù chỉ tu luyện ra được một tia, thân thể cũng đã tiêu hao rất lợi hại.

Mà biểu hiện trực tiếp nhất chính là đói tới choáng váng hoa mắt, cần phải lập tức tắm bổ.

"Mụ nội nó, kiếm chút gì ăn mới được..."

Phương Hành cố gắng chống thân thể suy yếu đứng lên, tay vừa vận đặt tại trên Âm Dương Thần Ma giám, cũng đúng lúc này, bỗng nhiên một màn bất ngờ xuất hiện, quyển sách kia tiếp xúc với bàn tay của Phương Hành, đột nhiên một sợi linh khí trong kinh mạch Phương Hành như có như không khẽ động, sau đó quyển sách này xuất hiện một đạo lực lượng quý dị, cùng linh khí của Phương Hành đồng thời chấn động.

"Sao?"

Phương Hành theo bản năng nhìn lên, nhất thời thấy được một màn kinh người, quyển sách kia hoàn toàn không thấy nữa.

Cùng lúc đó, hắn cảm giác trong đầu của mình thoáng lạnh, giống như có đồ vật gì đó tiến vào trong.

"Sách đi đâu rồi?"

Phương Hành thất kinh, còn không ngờ tới một quyển sách có thể đi vào đầu của mình, nhanh chóng lật loạn mọi nơi, ngay khi hắn cầm tới Thanh Vân Đoán Khí thiên, chuẩn bị ném một bên, một đạo tin tức đột ngột xuất hiện trong đầu hắn.

"Thanh Vân Đoán Khí thiên, pháp quyết tu hành của Ngưng Khí cảnh, điều tức thổ nạp, có thể thành thần thông..."

"Cái này..."

Phuong Hành ngây dại, qua một hồi lâu, hần mới xác nhận, quyển sách này thật sự tiến vào đầu mình.

Hần ngơ ngác đứng một hồi lâu, cho đến khi bụng kêu réo đòi ăn, mới thanh tỉnh lại.

"Giờ trò quý gì đây? Một quyển sách lớn như vậy nhét trong đầu ta, sẽ không đem óc ta đè bẹp đấy chứ?"

Vừa nói thăm, vừa xoa bụng đi ra ngoài.

Lúc này màn đêm đã dần buông xuống, Vương Chí đăm người ngoài cửa vừa uống rượu ăn thịt, vừa cẩn thận nhìn nhà gỗ.

Bọn họ sợ Phuong Hành nổi điên, bỗng nhiên bất chợt từ trong nhà gỗ xông ra chém người, cho nên cố ý rời nhà gỗ rất xa.

"Hần thật sự đem ba cây hóa tinh thảo ăn một lúc ư?"

Vương Chí nhấp một ngụm rượu nhỏ, giảm thấp xuống thanh âm hỏi.

Hần đã hỏi ba lần, vẫn còn có chút không tin được.

"Cũng không phải thế, như bò ăn cỏ mà nhai nhai nuốt xuống..."

Tiểu tàm nhang hoảng sợ trả lời, còn nhìn thoáng qua phuong hướng nhà gỗ, tựa như sợ Phuong Hành lao ra.

"Ai nha nha, đừng nói ba cây, coi như là một cây, cũng không phải một người có thể thừa nhận nổi, ta nói, người này không phải ngựa miệng hay sao? Hần ăn nhiều như vậy, kếp tiếp khẳng định tìm người để giải tỏa, quý treo cổ, giao cho người đó..."

Vương Chí nhìn quý treo cổ, lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Quý treo cổ chính là người trắng trẻo nhất trong đám đạo đồng, vừa nghe Vương Chí nói, sợ hãi làm miếng thịt heo trong miệng cũng rớt ra, vẻ mặt đưa đám nói: "Ta không thể làm được, ta rất sợ đau a, hoặc là... Hoặc là để cho tiểu tàm nhang lên đi..."

"Như vậy sao được?"

Tiểu tàm nhang sợ quá nhảy lên: "Người trắng trẻo nhất, tiểu bạch kiểm (trao bao) trong truyền thuyết chính là người, thỏ nhi gia (đồ chơi của trẻ em, ở đây cũng ý nghĩa trao bao) này người làm là đúng rồi..."

"Cái gì thỏ nhi gia?"

Đột nhiên, một thanh âm có chút khàn khàn vang lên, năm tên đạo đồng nhất thời sợ run rẩy, nhất tề nhảy ra.

Không biết lúc nào, Phuong Hành đã đi tới. Lại thấy hần dưới ánh lửa thấp thoáng, sắc mặt tái nhợt lợi hại, bất quá tinh thần cũng không sai, hần đi tới bên cạnh đồng lửa, chẳng qua là thuận miệng hỏi, cũng không chờ đám người này trả lời, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, nắm lên một khối thịt heo lớn mà gặm, răng trắng như tuyết xé một khối lớn, ăn tới cả miệng đầy dầu mỡ, tựa như phát điên rồi.

Trên thực tế, Phuong Hành lúc này cũng thật sự đói phát điên rồi.

Thân thể thiếu hụt lợi hại, cảm giác ăn thế nào cũng ăn không đủ.

Một trận lang thôn hổ yết, đem toàn bộ thịt ăn vào, vừa uống hai hồ rượu thấm giọng nói, Phuong Hành mới xoa bụng ngừng lại, hần cảm giác còn chưa đủ, nhưng bụng thật sự quá căng rồi.

"Ta có chuyện này tuyên bố với các người, sau này mỗi ngày cầm ba cây... Nga, không đúng, cầm một cây là đủ rồi, sau này mỗi ngày cầm một cây hóa tinh thảo cho ta, ta bắt kếp các người đi đâu tìm, dù sao mỗi ngày cũng không thể ít hơn, ai cho ta sớm nhất, người đó hôm đó không phải làm việc... phải, còn nữa, sau này cuộc sống cần cải thiện, chút thịt heo này sao đủ, sau này gấp đôi, không, gấp ba!"

Nghe Phuong Hành nói, mấy đạo đồng cũng ngây người, không rõ hần muốn làm gì.

Qua một hồi lâu, Vương Chí mới run giọng nói: "Đây... Đây cũng là năm cân thịt heo a... Còn phải thêm gấp ba ư?"

"Đúng!" Phuong Hành gật đầu: "Trước tiên cứ như vậy, không đủ mà nói thì tăng thêm!"

"Nhưng bạc của chúng ta không đủ..." Vương Chí vẻ mặt đau khổ.

"Vậy thì bán móng mình lấy tiền đi..."

Phuong Hành như không có chuyện gì xảy ra nói: "Dù sao các người vừa rồi đều tranh nhau làm thỏ nhi gia!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Đánh người đó

Thanh Vân Sơn đạo môn quản lý vạn mẫu linh điền, xuất hiện một tên tham ăn.

Hai tháng qua, Phương Hành mỗi ngày ăn hết hơn mười cân thịt, mà đó còn không tính những thứ khác như trái cây cùng các loại tửu thủy, thỉnh thoảng còn có thể mua chút ít dược liệu bổ dưỡng để tắm bổ thân thể. Trong hoàn cảnh như vậy, Vương Chí năm đạo đồng đi theo Phương Hành, cũng được thơm lây, mọi người ăn đến mức khuôn mặt hồng hồng, thân thể cường tráng, ngay cả cái bụng cũng phình ra, cảm chất hai ba tầng.

Nhưng Phương Hành không béo, thậm chí còn gầy đi chút ít.

Hôm nay khí lực của hắn thoát nhìn thật là đơn bạc, tựa như một tờ giấy, chỉ cần con gió thổi qua sẽ đổ gục xuống.

Nhưng ánh mắt của hắn trở nên sáng ngời vô cùng, tinh thần trạng thái vô cùng tốt, nhất cử nhất động, cũng bao hàm cảm giác lực lượng.

"Thanh Vân Đoán Khí kinh quả nhiên không giống tầm thường, ta chỉ tu luyện hai tháng, đã có biến hóa như thế, cũng khó trách ban đầu chín thúc thúc của ta đều xưng mình là hảo thủ hàng đầu trên giang hồ, lại bị một ung một kiếm, giết sạch sẽ..."

Trong núi rừng bên cạnh được điền, Phương Hành ngồi trước một đồng lửa trại, nhìn một con thỏ hoang trên đồng lửa đến xuất thần.

Hai tháng qua ăn uống thả cửa, ngân lượng Phương Hành từ trong tay chúng đạo đồng cướp đoạt đã sớm tiêu xài không còn, không có tiền vậy phải làm sao bây giờ?

Cũng không thể bắt mấy tên kia đi bán cái nông được, hơn nữa hình dáng như bọn hắn, quả thật không có người mua.

Không có biện pháp nào, Phương Hành thường xuyên mang theo mấy đạo đồng đến núi rừng phụ cận để săn thú, Thanh Vân Sơn phụ cận núi rừng, dã thú rất nhiều, cũng không cấm đạo đồng bắt, chỉ cần có bản lãnh, có thể bắt để cải thiện cuộc sống.

Cũng may, sau khi hắn tu thành một đạo linh khí, đã cảm giác tai thính mắt tinh, phản ứng cực nhanh, ngay cả lực tay cũng lớn hơn rất nhiều.

Bình thời nhặt một đồng đá nhỏ vào lòng, một khi phát hiện có thỏ hoang, gà rừng... chạy ra liền vung tay lên, trong vòng ba mươi trượng tuyệt đối không trượt phát nào.

Thậm chí còn có một lần, Phương Hành một mình đụng phải một đầu dã lang, bị nó cắn hai cái, lại bị Phương Hành túm đuôi sói, sau đó nhảy lên lưng sói, một chút hắc quyền, đem nó đánh chết.

Thấy Phương Hành thân thể nhỏ nhỏ khiêng một con dã lang trở về nhà gỗ, Vương Chí đám người sợ tè ra quần.

Từ đó trở đi, Phương Hành trong lòng bọn họ tựa như thiên nhân, mọi người chỉ kém quỳ xuống thề thần phục.

Phương Hành đối với bọn họ tự nhiên không tồi, chính là trong giang hồ tạo thành tính tình hào sảng, cũng không vì tuổi tác bề ngoài mà yếu bớt nửa điểm.

Có thịt cùng ăn, có rượu cùng uống, không thể uống thì rót vào mũi.

Hôm nay, xưng hô "Phương lão đại" đã ăn sâu trong lòng năm tên đạo đồng, không còn chỉ là xưng hô cho có ngoài miệng nữa rồi.

"Hiện tại linh lực của ta đã có thể thành công vận chuyển một chu thiên rồi, cũng không biết có tính đạt tới Linh Động nhất trọng hay không!"

Phương Hành trong lòng nói thầm, dựa theo Thanh Vân Sơn đạo môn quy định, các đạo đồng tu luyện đến cảnh giới Linh Động nhất trọng, có thể tấn thăng làm ngoại môn đệ tử, thân phận đề cao một cấp, cũng không cần ở trong phiến linh điền này nữa, nghe nói còn có chút đồ tốt cá, chẳng qua là, Thanh Vân Đoán Khí thiên chỉ nói tu luyện như thế nào, lại không nói phân chia tu vi cấp bậc như thế nào.

Cũng chính vì vậy, Phương Hành hôm nay cũng không biết mình cảnh giới ra sao.

"Phương lão đại, đã nhặt đủ củi rồi..."

Cách đó không xa phía sau một loạt cây tùng, Vương Chí mang theo tiểu tàn nhang cười hi hi đi tới, trên vai mỗi người vác một bó củi khô.

Bình thời linh điền bên kia không thể nào không có người, vì vậy năm đạo đồng đều thay phiên cùng Phương Hành đi ra ngoài săn thú, lần này đi theo Phương Hành chính là Vương Chí cùng tiểu tàn nhang, vừa rồi nhìn củi không đủ, Phương Hành để cho hai người bọn họ đi kiếm củi, rồi mới trở về.

Nếu nói Phuong Hành sau khi thành lão đại của Bình tam hào này, thay đổi lớn nhất chính là đãi ngộ rất tốt với tiểu tàn nhang đám người, trước kia bọn họ đều bị Vương Chí khi dễ, mặc dù chỉ có năm người, lại là cấp bậc rõ ràng, người khi dễ ta khi dễ hắn, bắt quả sau khi Phuong Hành tới, đơn giản nhiều, tất cả mọi người đều chỉ bị ta sai khiến, những người khác không được, ngang hàng bình đẳng cùng nhau ăn cơm.

Mỗi khi Vương Chí theo bản năng muốn sai sử tiểu tàn nhang hoặc quý treo cổ, Phuong Hành liền một cước đạp tới, qua ba tháng như thế, Vương Chí đã quen tự mình giặt tất thối rồi.

Đĩ nhiên, trừ tất của mình, tất của Phuong Hành bọn họ phải thay phiên nhau mà giặt.

"Kiểm cùi mà cũng lâu la, lửa sắp tắt rồi, mau quay lại đây!"

Thấy Phuong lão đại nổi giận, Vương Chí cùng tiểu tàn nhang vội vàng bước nhanh chạy tới, sau đó nhìn thò hoang trên đồng lửa mà chảy nước miếng.

Sau khi nhận Phuong Hành làm lão đại, cuộc sống nghèo khó ở đạo môn đã một đi không trở lại, dầu mỡ rất phong phú.

Ba chân bốn cẳng đem thỏ hoang nướng chín, đang chia thịt, bỗng nhiên cách đó không xa một thân ảnh vội vàng chạy tới, trong miệng kêu lên: "Không tốt rồi, Phuong sư huynh, phía trên mang người tới lĩnh diên để kiểm tra, thấy các người không có ở đó, đang nổi giận..."

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy quý treo cổ ở lại trông coi được diên, khuôn mặt đầy lo lắng mà chạy tới.

"Thời gian tuần kiểm không phải là ngày mai sao? Làm sao hôm nay lại tới rồi?"

"Ta cũng không rõ lắm, hình như là một sư huynh họ Dư đi ngang qua, nên mới đến đây quan sát một chút..."

Wang Chi giật mình đứng lên, sắc mặt có chút phát khổ.

Bình thời năm đạo đồng chỉ cần chăm sóc mười mẫu lĩnh diên này, liên tục do tự tại, cũng không có ai tới quấy rầy bọn họ.

Nhưng cứ cách ba tháng, người trong đạo ty giam đạo môn sẽ tới kiểm tra một lần, thông qua lĩnh diên xem đám đạo đồng có lười biếng hay không.

Nếu không có chuyện gì còn đỡ, phạm là bị người nắm lấy một chút sai lầm, tiền công tháng này sẽ bị cắt rồi, nghiêm trọng hơn còn có những trừng phạt khác.

Đám đạo sĩ được ty giam kia lòng dạ hiểm độc, cũng dùng cái cớ này để trừ tiền công của đám đạo đồng.

Hôm nay chính là ban ngày, cũng không phải thời gian nghỉ ngơi, bọn họ chạy đến trong rừng săn thú, chính là một vấn đề không nhỏ.

Nghe chuyện này, tiểu tàn nhang cũng sợ hãi, thần sắc run run.

"Sợ cái chim ấy, ta trở về đi xem một chút!"

Phuong Hành khinh thường nhở rở cò trong miệng ra, sai sử Vương Chí đem thỏ hoang đã nướng chín dùng lá cây bọc lại.

Trước lĩnh diên Bình tam hào, đang có ba đạo nhân lạnh lùng nhìn mấy người bọn hắn từ trong núi rừng chui ra, sắc mặt âm trầm tựa như sắp sửa chảy nước.

Trong đó người cầm đầu, lại càng cười lạnh vẻ mặt không có ý tốt, đôi mắt ti hí như hạt đậu cũng híp lại.

"Lại là người này ư?"

Phuong Hành từ xa xa nhìn thấy, trong lòng cảm thấy không vui.

Đạo nhân cầm đầu dĩ nhiên là đạo sĩ mập ban đầu ở trước sơn môn bị chính mình mắng cho một trận, hắn họ Dư, tên gọi Tam Lưỡng, chính là ngoại môn đệ tử, mà hai người còn lại, đều là thân phận đạo đồng, bị đạo sĩ mập tạm thời mang theo sai sử.

"Hắc hắc, đang trong thời gian nhiệm vụ, các người lại vào rừng đi dạo, đúng là gan chó thật lớn! Có tin đạo gia ta hướng sư huynh được ty giam nơi đó bầm bả mấy câu, mấy người các người tất cả đều sẽ da tróc thịt bong hay không!" Đạo sĩ mập từ xa xa thấy Phuong Hành, trên mặt thịt béo run lên, cười lạnh nói: "Nhất là người, lúc này mới vào sơn môn mấy ngày? Đã to gan lớn mật vi phạm môn quy, muốn bị khai trừ sao?"

Đạo sĩ mập trong lòng cũng có chút đắc ý, hắn không thuộc về được ty giam, mà là tạp ty giam, nói trắng ra chính là làm việc vặt, lần này phụng lệnh phía trên, đến được diên làm chút chuyện, chợt nhớ tới ba tháng trước chính mình đưa một tên tiểu tử tới nơi này, liền muốn tới đây xem tiểu tử này sinh hoạt có thể thâm hay không, thuận đường chạy sang Bình tam hào.

Không ngờ tới, vừa đến đã gặp chuyện hay, đường đường đang thời gian làm nhiệm vụ, tiểu tử kia lại chạy ra ngoài, đây cũng là một lỗi không lớn không nhỏ, đủ để chính mình trừng phạt hắn một phen, vừa vặn trừ con giận mấy tháng trước.

"Ai nha, Trư sư huynh, khách hiếm gặp, mời ngồi..."

Phuong Hành cười hi hi đi tới, tỏ vẻ khách khí bảo đạo đồng dọn chỗ cho đạo sĩ mập này.

"Thúi quá, ai họ Trư? Đạo gia họ Dư..."

Đạo sĩ mập tức giận làm thịt béo trên mặt run lên, chỉ vào Phuong Hành quát mắng.

Phuong Hành cười hi hi đánh giá đạo sĩ mập, tâm thần đang tính toán làm sao đối phó hắn, cũng đúng lúc này, bỗng nhiên giật mình, có một loại tin tức không giải thích được xuất hiện trong đầu óc chính mình: "Linh động nhất trọng tu vi, thân thể yếu, hàm lượng linh khí trong kinh mạch..."

Đĩ nhiên là tu vi của đạo sĩ mập, hẳn toàn thân tất cả tu vi trạng huống, cũng xuất hiện trong đầu của Phuong Hành.

"Bản bảo giám này còn có thể nhìn ra tu vi người khác ư?"

Phuong Hành không nhìn được kinh hãi, sắc mặt liền biến đổi.

Đạo sĩ mập thấy sắc mặt Phuong Hành thay đổi, còn tưởng rằng hắn sợ chính mình, nhất thời đắc ý vô cùng, bàn tay to ở bên cạnh quạt gió, cười lạnh nói: "Thế nào? Sợ chưa, biết điều một chút cho quý xuống dập đầu mấy cái với đạo gia, tạm tha cho ngươi một lần này..."

Phuong Hành sắc mặt âm tình bất định, từ từ vòng quanh đạo sĩ mập hai vòng.

Đạo sĩ mập bị hắn đánh giá trong lòng sợ hãi, quát lên: "Con thô nhỏ chết tiết kia, ngươi muốn làm gì? Có tin đạo gia tát một cái ngươi bay đi không?"

Phuong Hành trong lòng có tính toán, nhú mồm, hỏi: "Ngươi là người được ty giam ư?"

Đạo sĩ mập ngẩn ra, nói: "Không phải thì sao?"

Phuong Hành lại hỏi: "Là các sư huynh được ty giam bảo ngươi tới đây tuần sát ư?"

Đạo sĩ mập nói: "Đạo gia đi ngang qua, chuyên môn tới thăm các ngươi một chút xem có lười biếng hay không..."

Phuong Hành bỗng nhiên nhảy lên, tát một cái vào mặt đạo sĩ mập, kêu lên: "Lười cái con bà ngươi!"

Người mặc dù không lớn, còn phải nhảy dựng lên mới có thể tát vào trên mặt đạo sĩ mập, nhưng một cái tát này thật nặng, ba một tiếng giòn vang, gương mặt mập mạp trắng nõn của đạo sĩ mập trực tiếp xuất hiện một cái dấu năm ngón tay rõ ràng, đầu mũi đỏ sẫm, lại là máu mũi cũng chảy xuống, mà đạo sĩ mập bản thân thoáng cái mặt đỏ ửng, đầu vàng mắt hoa, cả người bị tát đến mê mụ.

"Tiểu vương bát đần, ngươi dám đánh ta ư?"

Qua một hồi lâu, đạo sĩ mập mới liều mạng gào lên.

Bất quá lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy đầu gối bị người hung hăng đạp một cước, thân thể ngã không được bỏ nhào ngã trên mặt đất, trên lưng đột nhiên thấy nặng, lại là Phuong Hành dẫm lên lưng của hắn.

"Một người ở tạp ty giam, đến địa bàn của được ty giam tỏ vẻ uy phong ư? Đánh ngươi đấy!"

Phuong Hành quát mắng một tiếng, quả đấm, cái tát như mưa rơi xuống, đánh liên tiếp làm cho đạo sĩ mập trông như một con heo chết.

Đạo sĩ mập bị đánh gào thét oa oa, nước mắt nước mũi cùng nhau chảy xuống, trên người hắn cũng có tu vi, linh khí chấn động, muốn đem Phuong Hành đánh văng ra.

Ai ngờ được, Phuong Hành đồng thời cũng là linh khí chấn động, thế nhưng triệt tiêu hộ thể linh khí của hắn, tiếp tục vui sướng ra sức mà đánh.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Gài tang vật

Vương Chí dám người ở bên cạnh, thậm chí hai cái đạo đồng đi theo đạo sĩ mập, cũng bị cảnh này dọa sợ ngây người. Thanh Vân Sơn đạo môn môn quy thâm nghiêm, cũng chưa từng xuất hiện chuyện một đạo đồng đánh ngoại môn đệ tử tàn bạo? Huống chi, ngoại môn đệ tử cũng đều tu ra linh khí, chỉ sợ thể chất yếu nữa, cũng không phải là đạo đồng có thể tới gần, chỉ cần linh khí chấn động, đạo đồng i cường tráng đến đâu cũng bị đánh bay.

"Buông Dư sư huynh ra..."

Qua một hồi lâu, hai đạo đồng này mới phản ứng kịp, cùng kêu lên hét lớn, muốn xông lại cướp người.

"Ai dám!"

Phương Hành bỗng nhiên đứng lên, linh khí trong cơ thể chấn động, một đạo uy áp phóng thích ra ngoài.

Hai đạo đồng chỉ cảm thấy lá gan run lên, ngây người tại chỗ, sợ hãi rụt rè không dám tiến lên.

"Vương Chí, quý treo cổ, tiểu tàn nhang, các ngươi đem hai người này trở lại, chuột tinh, chân vòng kiềng, hai người các ngươi chạy đi được ty giam tổ cáo, bảo chúng ta bắt được ba người ban ngày tới lĩnh tiền röm thuốc..."

Phương Hành lạnh lùng phân phó, đồng thời từ bên cạnh lĩnh liền giật một cây lĩnh được, cũng bắt kể là gì, trực tiếp nhét vào trong ngực đạo sĩ mập.

"Như vậy... Không ổn sao..."

Vương Chí dám người sợ nơm nớp trong bụng chần chờ, không dám nhúc nhích.

"Sợ cái gì? Mấy tên này một là không phải người của được ty giam, hai không phải phụng lệnh được ty giam, liền dám điều võ dương oai chạy đến địa bàn của được ty giam, ta cũng không tin trong lòng người của được ty giam không thấy khó chịu... Đúng rồi, còn nữa, chuột tinh, không phải ngươi có một cây trăm cái sao? Chính là cùng vị hôn thê trong nhà của ngươi đính hôn ấy, lấy ra, nhét trong ngực của hắn, bảo hắn mang theo hai người, chạy tới chỗ chúng ta lên lên đòi vài cây lĩnh được, chúng ta không dám cho, bọn họ liền cướp đoạt, còn gan lớn đòi hối lộ..."

"Ta... Tốt... cái trăm của ta còn có thể cầm về sao?"

Chúng đạo đồng bị Phương Hành giải thích, hiểu rõ ra, người tìm sợi dây đi tìm sợi dây, lấy trăm cái thì đi lấy trăm cái.

Chạy nhanh nhất là chân vòng kiềng, đã chuẩn bị đi được ty giam để cáo trạng.

"Chậm... Chậm đã..."

Mọi người quay đầu lại, mở miệng dĩ nhiên là đạo sĩ mập bị đánh sưng mặt sưng mũi.

Phương Hành nói một hồi, hắn cũng nghe thấy rồi, mới đầu còn xem thường, lại càng nghĩ càng kinh hãi.

Đúng vậy, chính mình dù sao không phải là người được ty giam, tới nơi này vốn chính là danh không chánh, ngôn không thuận, tên khốn kiếp này vu cho mình đoạt lĩnh được người khác còn không tin tưởng, dù sao Thanh Vân Sơn đạo môn quy củ nghiêm, còn thật không dám ngoài sáng đi đoạt lĩnh được, đây chính là đạo môn công hữu tư nguyên, cũng là nghiêm lệnh, nhưng mà vạn nhất những người bên được ty giam thật cho là mình tới đây đòi hối lộ, chính mình sẽ cực kỳ không ổn.

Thượng cấp hưởng thụ hạ cấp hiểu kính chính là thiên kinh địa nghĩa, nhưng không thể vi phạm a...

Hơn nữa, cho dù thật sự đem chuyện này nói rõ ràng, nhưng mình bị một cái đạo đồng mười tuổi đánh đầy mặt là máu, còn làm cho người ta trối như con heo mập đưa cho được ty giam xử trí, anh danh cả đời này cũng sẽ phá hủy.

Ngay cả sư huynh thống lĩnh tập ty giam nhà mình cũng sẽ cảm giác quá mất mặt, đoán chừng sẽ hận chính mình.

Tuyệt đối không thể đem chuyện này làm lớn lên!

Đạo nhân mập thật ra nắm được sơ hở của Phương Hành là trong thời gian làm nhiệm vụ đi săn thú định uy hiếp Phương Hành, chính hắn cho là Phương Hành không dám đem chuyện này làm lớn, nhưng ai biết tiểu tử này hoàn toàn không biết sợ gọi là gì, không chỉ trực tiếp đem mình đánh, còn gan lớn vu hãm chính mình, đạo môn coi lĩnh được như sinh mạng a, nói nhỏ liền lập tức nhỏ...

Tiểu tử này quá mãnh liệt, không dễ ăn hiếp, không có cách nào, cúi đầu sao!

Đạo nhân mập trong nháy mắt nghĩ thông suốt chuyện này, liền vội vàng kêu lên: "Hiểu lắm, đều là hiểu lắm, mọi người đùa vui thôi, chớ kinh động các sư huynh được ty giam nữa, tiểu tử, ngươi đem ta để xuống, chúng ta có lời gì hảo hảo nói..."

Nghe đạo nhân mập nói, chúng đạo đồng cũng hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên cảm thấy bất ngờ.

Chỉ có Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, đã sớm đoán được kết quả này.

Hắn vừa rồi những lời đó, nếu nói là nói cho Vương Chí bọn người, còn không bằng nói là nói cho đạo sĩ mập nghe.

"Ai nha nha, Trư sư huynh, đều do tiểu đệ, không biết ngươi đang đùa, hạ thủ nặng..."

Phương Hành đột nhiên đổi gương mặt, cười hi hi đem đạo nhân mập đỡ dậy, còn ân cần phủ bụi trên người hắn.

"Lão tử họ Dư, không phải họ Trư..."

Đạo nhân mập ngồi dậy, giặt mình, chính mình mặc dù bị đánh không ít quyền cước, nhưng cũng không bị nội thương, còn có thể động thủ...

Hắn vừa rồi chủ yếu là bị Phuong Hành đánh lén, mới không kịp ra tay, nếu thật muốn động thủ, chưa chắc hắn đã sợ.

Bất quá, cũng ngay khi hắn vừa nổi lên ý nghĩ này, đột nhiên hoa mắt một cái, một thanh dao găm sáng loáng kề ngay bên cổ, xúc cảm sắc lạnh nhất thời để cho đạo sĩ mập thanh tỉnh mấy phần, khuôn mặt nhỏ nhắn thoát nhìn tròn tròn dễ mến của Phuong Hành kề sát vào đạo sĩ mập, thấp giọng nói: "Heo mập chết tiệt, đừng tưởng cho người thể diện còn không biết xấu hổ, tiểu gia không sợ trời không sợ đất, làm lớn chuyện xem ai chịu thiệt thòi!"

"Tiểu vương bát đản này là người điên a..."

Đạo sĩ mập trong lòng cảm thấy kinh hãi, tâm tư động thủ lần nữa lập tức tan biến.

"Xem như người lợi hại, lần này đạo gia nhận thua rồi, thiên trường địa cửu, hãy đợi đây..."

"Hắc hắc, thật muốn chờ xem, xem ai đẹp mặt hơn ai, cũng là nhờ thấy được người, tiểu gia mới biết mình cũng có thể trở thành ngoại môn đệ tử..."

Phuong Hành cười lạnh lạnh, ánh mắt không khỏi để cho đạo sĩ mập trong lòng cả kinh.

Hắn chợt nhớ tới, chính mình buông thả linh khí, lại bị Phuong Hành đánh tan, ánh mắt lập tức liền thay đổi.

"Người cũng tu ra linh khí ư?"

"Không sai, cũng không có gì khó khăn, ta còn muốn thỉnh giáo người cơ, trình độ làm sao được gọi là Linh Động nhất trọng..."

Đạo sĩ mập thống khổ nhắm hai mắt lại, nói: "Thôi thôi, làm sao chọc tới tiểu sát tinh như người vậy, nói cho người biết đi, kinh mạch thích ứng linh khí tồn tại, hơn nữa có thể làm cho linh khí không trở ngại vận chuyển một vòng, chính là Linh Động nhất trọng..."

"Mẹ nó!"

Phuong Hành cũng cảm giác bất ngờ, hắn còn tưởng rằng là tiêu chuẩn gì chứ, thì ra chính mình một tháng trước đã đạt đến.

Đây cũng là vì Phuong Hành không có kinh nghiệm, thật ra đạo môn tu vi, khó khăn ở nhập môn cùng hậu kỳ, tiền kỳ tu hành cũng không khó, nói như vậy, trong cơ thể sau khi có linh khí, còn dư lại đúng là để cho kinh mạch của mình thích ứng linh khí tồn tại mà thôi, có thể nói đạt thành Linh Động nhất trọng chính là chuyện thuận lý thành chương, cho nên rất nhiều đạo đồng sau khi tu ra linh khí, liền trực tiếp đi đạo môn báo cáo.

Bởi vì được chứng kiến thực lực kinh khủng của đạo môn đệ tử, cho nên Phuong Hành đem đạo môn tu luyện nghĩ đến mức quá kinh khủng.

Âm Dương Thần Ma giám có thể giám pháp quyết, giám linh bảo, giám tu vi người khác, lại không thể giám chính mình, đây cũng là chỗ bất đắc dĩ của Phuong Hành.

"Lấy bồn nước đến cho ta rửa mặt..."

Đạo sĩ mập thấp giọng nói, mắt sưng sấp không mở ra được nữa.

Phuong Hành lúc này mới phản ứng kịp, vội vàng đứng lên, hướng Vương Chí còn ngơ ngác đứng tại nguyên chỗ đá một cước, nói: "Nói người đó, làm sao một chút nhân lực cũng không có, mau múc nước rửa mặt cho Trư sư huynh, còn có người đó, tiểu tàn nhang, đứng ngu ra đó làm gì, đem thịt mang lên, lại đem vài hũ rượu ngon dưới giường Vương Chí lấy ra, hôm nay ta muốn cùng Trư sư huynh nâng cốc tâm sự..."

"Ta họ Dư, không phải họ Trư..."

Đạo sĩ mập la hét nói.

Một đám đạo đồng phảng phất lúc này mới tỉnh ra, một góc góc theo như phân phó của hắn đi làm việc.

Vương Chí đem nước đưa tới sau mới bỗng nhiên phản ứng: "Làm sao người biết dưới giường ta cất giấu bốn bình rượu ngon?"

Phuong Hành liếc hắn một cái, nói: "Chỉ còn ba hũ..."

Trong lòng có chút khinh bỉ hắn, không biết giấu điểm gì cả, ai lại đem thứ tốt giấu ở dưới giường!

Vương Chí kêu rên một tiếng, chạy đi xem rượu của mình.

Đạo sĩ mập rửa mặt xong, đã nghĩ mau mau rời khỏi nơi như ác mộng này, Phuong Hành cũng đã nâng cốc bày thịt xong xuôi, đầy nhiệt tình mời đạo sĩ mập ngồi xuống cùng nhau ăn uống, đạo sĩ mập cơ hồ là bị cưỡng ép lôi kéo ngồi xuống, hắn vốn chính là tham ăn, vừa nhìn thịt thỏ nướng vàng, cộng thêm ba hũ tửu thủy mùi thơm xông vào mũi, nhất thời không muốn đứng dậy nữa.

Hơn nữa, hắn cũng suy nghĩ rõ ràng rồi, tiểu vương bát đản gọi Phuong Hành này căn bản là cái quái thai, lúc này mới làm đạo đồng mấy ngày, đã đem

đạo đồng ở nơi đây thu làm tiểu đệ hết rồi, phải biết rằng mấy đạo đồng này đều lớn hơn hẳn, hơn nữa người này đã tu ra linh khí, hướng đạo môn báo lên, thân phận cũng giống như mình rồi, thật sự không cần thiết phải gây thù chuốc oán.

Thủ đoạn tàn nhẫn, còn to gan lớn mật, đối thủ như vậy thật không ai muốn có.

Mang ý nghĩ như vậy, đạo sĩ mập mượn chuyện ăn uống, sắc mặt cũng không khó nhìn như vậy nữa rồi, một vò rượu uống sạch, hắn đã đầy mặt hồng quang, cùng Phương Hành câu kiên đáp bồi, thoạt nhìn cùng huynh đệ ruột thịt không có gì khác biệt.

Về phần cây linh được bị Phương Hành giật xuống để giải tang vật, lúc này lại được trồng về trong đất, có sống hay không liền xem may mắn, dù sao linh được thỉnh thoảng chết héo một hai cây, cũng không phải là chuyện kỳ quái, chỉ cần số lượng không ít là được.

Cùng đạo sĩ mập uống một vò rượu, Phương Hành đã đem chuyện mình muốn biết hỏi thăm không sai biệt lắm, ánh mắt sáng ngời, như có điều suy nghĩ nói: "Nói như vậy, chỉ cần ta gõ vang cái chuông bên cạnh linh điền kia, có thể trở thành ngoại môn đệ tử rồi ư?"

Đạo sĩ mập lớn miệng nói: "Không sai, huynh đệ, người ngày mai phải đi gõ chuông, sư huynh sẽ chờ ăn mừng người tấn chức!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chuông vang đoạn trần duyên

Thanh Vân Tông linh điền vạn mẫu, đạo đồng một vạn, nhiều người dĩ nhiên là rất dễ dàng xuất hiện thiên tài. Mặc dù Thanh Vân Tông truyền cho đám tiểu đạo đồng pháp quyết chỉ có Thanh Vân Đoán Khí thiên đơn giản nhất, mà những chỉ điểm cùng trợ giúp tu hành lại càng một chút không có, nhưng bên trong hơn vạn đạo đồng, cũng hàng năm sẽ hiện ra một hai người nổi bật bằng tự thân ngộ tính tu ra linh khí.

Tại trong mắt các đạo đồng khác, người như vậy không có chỗ nào không phải là kinh diễm tuyệt luân, thiên chi kiêu tử.

"Mấy đứa, ta đi đây, thỉnh thoảng sẽ trở lại chơi đùa, ăn thịt uống rượu!"

Một sáng sớm, Phương Hành đem đồ đạc của mình thu thập, bọc làm một cái túi vác tại trên lưng, hướng chúng đạo đồng từ giả.

Trong gió sớm, Vương Chí, tiểu tàn nhang, quý treo cổ, chuột tinh, quý chết đói năm tiểu đạo đồng đứng ở trước nhà gỗ để đưa tiễn.

Sắc mặt của bọn họ vừa kính nể lại vừa hâm mộ, làm sao cũng không ngờ tới, tiểu tử hung ác bá đạo này trong thời gian ba tháng ngắn ngủn đã tu thành linh khí, sắp một bước lên trời, trở thành ngoại môn đệ tử.

Mặc dù bình thời ngày ngày thấy Phương Hành cố gắng tu luyện, nhưng bọn hắn cũng chỉ cho rằng đó là bệnh chung khi mới vào Thanh Vân Tông, từng đạo đồng tiến vào Thanh Vân Tông, một năm thậm chí hai năm đầu tiên, cũng sẽ liều mạng tu luyện, hi vọng bước vào tiên đạo, một bước lên trời, nhưng theo thời gian trôi đi, sẽ từ từ từ bỏ, nhận rõ tư chất của mình, bắt đầu an tâm làm một người bình thường.

Mà bình thời, Phương Hành giữ mồm giữ miệng, cho đến hôm qua nói chuẩn bị đi gõ vang chuông thanh tâm, người khác mới biết hắn đã tu ra linh khí.

"Phương lão đại, người thật sự không phải người bình thường, lần này đi vào ngoại môn, một bước lên trời, hi vọng nhớ tới đám huynh đệ chúng ta a..."

Vương Chí thành khẩn nói, vành mắt tựa như hơi hời, tiểu tàn nhang thì trực tiếp khóc thút thít.

Phương Hành một cước đạp tới, cười mắng: "Giống y như đàn bà, khóc cái gì mà khóc, lão tử là thẳng cấp, cũng không phải là đi chết, mấy người khôn kiếp các ngươi đều đem bí pháp hôm qua ta nói cho các ngươi nhớ kỹ vào, đây chính là bí mật bất truyền lão tử tâm tâm khổ khổ nghiên cứu ra, chỉ cần các ngươi theo đó tu luyện, khẳng định cũng có thể tu thành linh khí, đến lúc đó vào ngoại môn, lão tử cũng sẽ bảo kê cho các ngươi!"

"Cái biện pháp kia... thật sự... thật sự là quý dị... Bất quá, chúng ta đã nhớ kỹ!"

Chúng đạo đồng cũng ngượng ngùng cười nói, đối với phương pháp Phương Hành nói cho bọn hắn lại có chút xem thường.

Phương Hành cười cười, cũng không nói gì, hắn đã đem biện pháp nói cho bọn hắn biết rồi, những người này có tin hay không, vậy thì tùy bọn hắn.

"Được rồi, mấy đứa, ta đi đây, không tiễn!"

Phương Hành khoát khoát tay, xoay người dọc theo đường hẹp quanh co, hướng sâu trong núi xanh đi tới.

"Cung tiễn Phương lão đại, cầu chúc Phương lão đại tiên trình như gấm, một bước lên mây..."

Tiếng chúc mừng của một đám tiểu đạo đồng ở sau lưng truyền đến, mọi người lộ vẻ tình cảm thâm hậu, không nỡ rời xa...

Bất quá, khi Phương Hành đi xa không còn bóng dáng, một đám đạo đồng đột nhiên đứng thẳng dậy, tặc mi thử nhãn, đem nước mắt trên mặt lau sạch, thờ dài thờ ngắn nói: "Trời xanh có mắt, cuối cùng đem tiểu ma đầu này đưa đi rồi..."

"Đứng đứng đứng, trong khoảng thời gian hần ở chỗ này, ta ngay cả buổi tối ngủ cũng không dám ngủ quá say!"

"Cuộc sống rất cực trở về bình tĩnh, cảm tạ ông trời a..."

Theo đường hẹp quanh co ra khỏi linh điền, sẽ có thể tiến vào phụ cận Thanh Vân Tông đạo môn cửa sau, từ nơi này, cũng có thể nhìn thấy diện mạo chân thực của Thanh Vân Tông, thật sự là tiên vân lượn lờ, kỳ phong biến hóa, từng mảnh đạo quan phong cách cổ xưa thanh u thấp thoáng ở trong sơn cốc, chẳng biết lúc nào một mảnh gió mát thổi tới, vén lên một mảnh sơn vụ, có thể phát hiện một gian tu hành động phủ tựa như tiên cảnh.

Linh điền chỉ chạy tới dưới chân núi xanh, ở dưới một gốc cổ tùng, có một thạch đài dùng đá xanh xây thành, đi lên thạch đài, liền có một cái chuông đồng màu xanh, thoạt nhìn năm tháng rất xưa, chuông đồng tựa như cái thớt, bên cạnh lại không có dụng cụ gõ chuông. Bên cạnh thạch đài, còn lập một cái bia, được vác ở trên người một tượng đá, trên tấm bia có đề: thanh tâm chuông, bên cạnh chuông còn có hai câu thơ rồng bay phượng múa:

Chuông vang đoạn trần duyên, một bước lên mây xanh.

"Chính là chỗ này sao? Hơn vạn đạo đồng, ai có thể tu thành linh khí, có thể được gõ vang cái chuông này, tấn chức ngoại môn đệ tử..."

Phương Hành trong lòng vang lên, dọc theo bậc thang đi tới, bàn tay khẽ vuốt mặt ngoài chuông đồng.

Thanh lộ không tiêu, chuông đồng lạnh như băng, mà trầm trọng vô cùng, Phương Hành đẩy một chút, thế nhưng không hề nhúc nhích.

"Thanh tâm chuông, hạ cấp linh khí, phạm nhân gõ không vang, linh khí đụng vào, thanh âm truyền mười dặm..."

Tập trung tinh thần nhìn lên chuông, Âm Dương Thần Ma giám trong đầu vận chuyển, các đặc tính đều được hiện lên trong lòng Phương Hành.

"Vậy thì bắt đầu đi, Tiểu Kiếm Minh, đại đạo tặc thứ mười của Quỷ Yên cốc tới tìm ngươi đây..."

"Thanh Vân Tông, ta Phương Hành tới rồi..."

"Tiên đạo, lão tử tới đây!"

Phương Hành hít dài một hơi, trong cơ thể linh khí dâng lên, đột nhiên ở trên chuông vỗ một cái.

"Ông..."

Thân chuông trầm trọng chọt rung lên, tiếng chuông trầm muộn vang lên, xa xa tung ra, hù dọa một đám tặc điều trên núi.

Phương Hành liên tiếp gõ ba lần, liền ngừng lại, chờ chục đạo môn tới đón.

"Thanh tâm chuông vang lên, lại có đạo đồng tu ra linh khí sao?"

"Hắc, cũng không biết là tư chất không tầm thường, hay là một cái phế vật!"

Núi xanh thấp thoáng, không ít người bị quấy nhiễu mộng đẹp, có người chú ý, có người châm chọc, có người lật người tiếp tục ngủ.

Chỉ qua không tới mười tấc, phía trước sơn môn, đã có một đạo thanh ảnh nhanh như tia chớp lướt đến, chính là một thanh niên nam tử da mặt trắng nõn, vóc người thon gầy, mặc trên người một bộ đạo bào màu xanh, trên đầu ô một trâm cài chặt búi tóc, thoạt nhìn cũng phiêu dật xuất trần, chẳng qua là trên mặt không thần thái, tựa như người chết.

Hần đi tới trước mặt, ánh mắt đảo qua trên người Phương Hành, phảng phất có lãnh điện đánh tới, trầm giọng hỏi: "Chính là người gõ vang thanh tâm chuông ư? Họ gì tên gì?"

"Sur huynh hữu lễ, sur đệ Phương Hành, đạo đồng ở Bình tam hào, bá kiến sur huynh!"

Phương Hành tự nhiên sẽ không tỏ thái độ lúc này, cung kính hành lễ với người trước mặt, lộ vẻ vô cùng quy củ.

Bất quá lúc hành lễ, cũng cẩn thận đánh giá người này một cái, lại thấy hần có tu vi Linh Động tứ trọng, thực lực không kém.

"Tốt, người đi theo ta!"

Người thanh niên gật đầu, nắm lấy cánh tay của Phương Hành, sau đó như tia chớp lao lên trên núi.

Phương Hành chỉ cảm thấy dưới chân sinh gió, bên tai tiếng gió vù vù rung động, kinh phong cạo làm da mặt đau nhức, mắt cũng không mở ra được, trong lòng nhất thời thầm nghĩ tên mặt người chết này, đây là ở trước mặt mình khoe khoang bản lĩnh sao? Lão tử uống công vẫn an... Bất quá liền nghĩ đến, mình cũng dần rồi, làm sao không vận chuyển linh khí để chống đỡ chứ? Tâm niệm vừa động, linh khí vận chuyển, lập tức dễ chịu hơn rất nhiều.

Mở mắt vừa nhìn, lại thấy mình chính hướng một ngọn núi bay vút tới, Thanh Vân Tông vô số ngọn núi, có bảy ngọn núi cao nhất, chia ra đứng ở núi xanh, nhìn như lộn xộn, kì thực ngầm có ý trời, định trụ linh mạch, là bảy đại chủ phong của Thanh Vân Tông.

Lúc này thanh niên đạo sĩ mang theo chính mình đi tới một tòa trong đó.

"Cao trưởng lão, người đã mang đến!"

Thanh niên đạo sĩ đem Phương Hành đến trước một tòa lầu các bên sườn núi, cung kính vào bên trong bẩm báo.

"Đề cho hắn vào đi!"

Trong lầu các truyền ra một thanh âm già nua, thanh niên đạo sĩ nghe vậy, liền ở trên lưng Phương Hành đẩy một cái, lập tức ngã vào trong.

"Con mẹ nó, dám đẩy lão tử ư?"

Phương Hành theo bản năng đã muốn chửi ầm lên, nhưng mà còn chưa mở miệng, bỗng nhiên cảm giác mình bị một ánh mắt nghiêm nghị nhìn thẳng vào.

"Ngươi làm sao tu ra linh khí?"

Thanh âm già nua lần nữa vang lên, thanh âm trầm muộn tức mực, tựa như có âm ba gõ vào gáy Phương Hành.

Phương Hành quay đầu nhìn lại, đây là một lão đạo sĩ mặt như vỏ quýt, tóc màu xám trắng choàng tại hai bên, nắng sớm từ góc ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu một nửa mặt hắn sáng ngời, một nửa khác che trong bóng tối, bất quá một đôi mắt, nhưng đều đồng dạng sáng ngời, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Phương Hành, tựa hồ bí mật gì cũng có thể xuyên thủng, làm cho người ta sợ, không dám có nửa phần nói dối.

"Hả? Thế mà không nhìn ra tu vi của hắn..."

Phương Hành đánh bạo đánh giá lão nhân này một cái, lại không nghĩ rằng, Âm Dương Thần Ma giám cũng không thể nhìn ra tu vi của hắn.

Âm Dương Thần Ma giám sau khi tiến vào thân thể của mình, mỗi giám bảo vật một lần, hoặc là nhìn tu vi một người, cũng cần tiêu hao một chút linh khí của Phương Hành, giám định thứ gì linh khí càng cao, tiêu hao linh khí bản thân cũng càng nhiều.

Lúc này không cách nào khám phá tu vi của lão đạo này, chỉ có thể nói rõ, linh khí của Phương Hành còn chưa đủ để thôi động Âm Dương Thần Ma giám nhìn ra tu vi của hắn.

"Đệ tử... Đệ tử... Ăn hóa tinh thảo..."

Phương Hành ở trong đầu cấp tốc vận chuyển, quyết định nói thật thì tốt hơn, liền giả trang ra bộ dạng sợ hãi khủng hoảng.

"Ai, lại là một cái lấy hóa tinh thảo mưu lợi, thôi đi, có thể phát hiện diệu dụng của hóa tinh thảo, cũng là vận số của ngươi, liền để ngươi tấn thăng làm Thanh Vân Tông ngoại môn đệ tử sao, cái lệnh bài này đưa cho ngươi, chính là tín vật ngươi thân là Thanh Vân Tông đệ tử, sau đó mang lệnh bài này hướng Thanh Mộc Điện đi, tự sẽ có người vì ngươi an bài chỗ tu hành, ban thưởng ngươi Thanh Vân Tông đạo bảo pháp khí cũng pháp quyết tu luyện..."

Lão giả tựa như có chút thất vọng, hỏi rõ tên Phương Hành, liền lấy một giọt máu tươi của hắn sáp nhập vào bên trong một khối thẻ gỗ màu đen, tiện tay ném cho hắn, sau đó đuổi hắn đi ra.

"Như vậy là xong rồi?"

Phương Hành đứng ngoài lầu các, có chút ngây người, không ngờ đơn giản như vậy.

"Chẳng lẽ nói phát hiện diệu dụng của hóa tinh thảo vô cùng nhiều ư?"

Phương Hành có chút ngờ ngạc, đem một bài tới nhìn một chút, lại thấy phía trên khắc rõ một chữ "Đỉnh".

Bất kể thế nào nói, chữ Đỉnh khẳng định không là một cấp bậc tốt, ngay cả linh điền, chữ Đỉnh cũng là nơi kém cỏi nhất.

Phương Hành lại hiểu, diệu dụng của hóa tinh thảo, mặc dù đạo đồng bình thường không biết, nhưng các trưởng lão đạo môn tu đạo pháp, tinh nghiên được lý, há có không biết được? Chỉ bất quá, đạo môn tu hành vốn coi trọng tư chất, Thanh Vân Tông lại là nơi coi tư chất là vua, vì vậy bọn họ mặc dù có biện pháp để cho một người không cách nào tu hành tu ra linh khí, cũng không đi làm như vậy.

Dù sao, người như vậy tư chất quá kém, cho dù miễn cưỡng bước lên con đường tu hành, cũng không có tiền đồ gì.

Bất quá, đạo môn cũng coi trọng duyên pháp cùng ngộ tính, vì vậy đạo đồng thông qua hóa tinh thảo tu hành ra, mặc dù tư chất bình thường cũng rất kém cỏi, nhưng Thanh Vân Tông cũng sẽ cho hắn một cái thân phận ngoại môn đệ tử, về phần tương lai thành tựu thế nào, liền xem tạo hóa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Bộc phát tính tình

Đem mộc bài của người lấy ra cho ta xem!"

Một thanh âm lạnh lùng như băng vang lên, lại là sư huynh mặt như người chết kia, lại vẫn một mực chờ ngoài lầu các. Phương Hành muốn đem mộc bài đưa tới, nhưng hần khê vẩy tay, một đạo lực lượng vô hình dẫn dắt, mộc bài trên tay Phương Hành đã rời khỏi tay, hướng hần bay đi. Sư huynh mặt như người chết này nhận lấy mộc bài đánh giá một cái, trên mặt nhất thời lộ ra một tia khinh miệt.

"Đình đẳng tư chất? Hừ, lại là một cái phế vật nữa tới!"

Đem mộc bài ném còn Phương Hành, không kiên nhẫn nói: "Tự người đi Thanh Mộc các đi, ta còn có việc, không đi cùng người nữa!"

Vừa nói đã từ xa chỉ cho Phương Hành Thanh Mộc các phương hướng, sau đó xoay người rời đi.

Phương Hành trong bụng căm tức, chửi ầm lên, nghĩ thầm người tu hành đều là tính tình đáng ghét vậy sao!

Rất rõ ràng, tên mặt người chết này thật ra còn có chức trách mang theo đệ tử tân tấn đi Thanh Mộc các để nhận lấy vật phẩm, bắt quá hần vừa nhìn Phương Hành tu hành tư chất cấp bậc quá kém, cũng lười không thèm để ý tới hần, ngay cả bộ dáng cũng không thèm giả bộ nữa.

"Nhớ kỹ người rồi, sớm muộn gì cũng để cho người ném thù thủ đoạn của ta!"

Phương Hành tức giận bất bình xuống núi, nghĩ chính mình đi Thanh Mộc các lại không biết đường, đạo môn này toàn là kỳ phong quái cốc, đạo quan san sát, có chút ít choáng váng đầu, tên mặt người chết kia chẳng qua là dùng ngón tay chỉ phương hướng, chính mình nào biết Thanh Mộc các ở đâu?

"A... Phương sư đệ..."

Phía trước trên đường nhỏ, bỗng nhiên có một cái đầu heo lớn chạy tới, từ xa trông thấy Phương Hành, đã hô vang.

Đầu heo này chính là đạo nhân mập kia, thi ra hôm qua hần vốn đáp ứng muốn đi bên cạnh thanh tâm chuông chờ Phương Hành, làm người dẫn đường cho hần, nhưng làm sao ngờ đến, đêm qua uống quá nhiều, đã trực tiếp quên chuyện này, cho đến khi thanh tâm chuông vang lên, hần mới thức tỉnh, lúc này mới vội vàng rời giường tới đây, chuẩn bị tới Thanh Mộc các chờ hần, mới vừa đi được nửa đường, vừa vặn gặp Phương Hành vừa đi vừa mắng.

Hai người mặt đối mặt, đạo nhân mập cảm thấy có chút lúng túng, mặc dù hôm qua hai người đã xưng huynh gọi đệ nâng cốc ngôn hoan rồi, nhưng lúc đó do uống rượu quá nhiều, hôm nay hần mặc dù cũng muốn giao hảo cùng Phương Hành, bắt quá trong lòng lại cảm thấy ngượng ngùng làm thế.

"Ai nha, Trư sư huynh của ta a, chờ người đã lâu, làm sao giờ mới đến?"

Phương Hành vừa liếc mắt, đã hiểu tâm tư của đạo nhân mập, khuôn mặt tươi cười đón tới.

"Ai... Khụ khụ, ta họ Dư, không phải họ Trư... Thật sự ngại quá, để cho sư đệ chờ lâu..."

Đạo nhân mập thấy Phương Hành nhiệt tình như vậy, ngăn cách trong lòng cũng nhất thời tiêu trừ, vẻ mặt tươi cười đi lên.

"Phương sư đệ vì sao lại chỉ có một mình một người, không có một sư huynh nào dẫn đường hay sao?"

"Có một sư huynh mặt như người chết dẫn đường, bắt quá hần bị tiêu chảy, chạy vào nhà xí rồi, ta không kịp đợi, chuẩn bị tự mình đi tới..."

"Ếc... Người tu hành làm sao còn có thể tiêu chảy chứ?"

"Ai biết, có thể ruột bị nát rồi..."

Phương Hành thuận miệng nói bừa, nguyên rửa tên mặt người chết kia, tới đây ôm cổ đạo nhân mập.

Hần vóc dáng thấp bé, chỉ có thể miễn cưỡng khoác lên bả vai đạo nhân mập, đây là dưới tình huống đạo nhân mập đã nghiêng thân thể nữa rồi.

"Phương sư đệ tư chất được bình luận cấp bậc thế nào?"

"Ha ha, người thì sao?"

"Sư huynh xấu hổ, chính là tư chất Đình cấp..."

"Ha ha, vậy hai ta không sai biệt lắm!"

Hai người một cao một thấp, một mập một gầy, vừa hi hi nói chuyện vừa đi tới Thanh Mộc các.

Đạo nhân mập không vì Phuong Hành là tư chất Đinh cấp mà thay đổi thái độ, một là bởi vì hắn cũng là tư chất Đinh cấp, đại ca cũng không cần nói nhị ca rồi, còn nữa, cũng từ trong miệng hắn Phuong Hành mới biết được, Thanh Vân Tông môn hạ hơn ngàn ngoại môn đệ tử, cũng có hơn phân nửa là tư chất Đinh cấp, những người còn lại có hơn phân nửa là tư chất Bính cấp, những người còn lại hơn phân nửa là tư chất Ất cấp.

Còn chân chính tư chất Giáp cấp, cả đạo môn cũng chỉ có thừa thớt mấy người, được coi trọng tựa như bảo bối.

Nghĩ đến điểm này, Phuong Hành trong lòng đã thăng bằng chút ít, chính mình nhất định cũng không phải là kẻ kém nhất.

Không lâu sau đã đi tới Thanh Mộc các, lại là một tòa lầu các cao ba tầng, toàn thân lấy một loại thanh mộc tẩm ra nhàn nhạt mùi thơm tạo thành, chột nhìn chất phác tự nhiên, nhìn kỹ lại tinh mịn vô cùng, chất phác đại khí, mặt ngoài kiến trúc không có một dấu vết mỗi một nào, thậm chí ngay cả tro bụi tựa như cũng không có. Ở tia sáng mặt trời mới mọc phương đông chiếu rọi, mơ hồ có quang hoa lưu chuyển, bảo tượng trang nghiêm.

Đạo nhân mập cùng Phuong Hành vừa nhích tới gần, bên cạnh mộc các đã có một lão đạo nhân gầy đi tới, đạo nhân mập vội vàng lùi kéo Phuong Hành hướng hần hành lễ, miệng hô Kiều sư huynh. Phuong Hành đánh giá hần một cái, lại phát hiện mình có thể nhìn ra tu vi của hắn, chỉ có Linh Động tứ trọng, nhìn dáng dấp cùng số tuổi thật giống Cao trưởng lão vừa rồi, nhưng hai người tu vi chênh lệch đến cực xa.

Kiều sư huynh nhận lấy mộc bài của Phuong Hành đánh giá, cũng không nhiều chuyện, cho Phuong Hành an bài một phòng nhỏ ở dưới Vân Ân phong làm nơi tu hành, vừa cho hắn một thân Thanh Vân Tông đạo bào, một quyển sách Thanh Vân Đoán Khí thiên, có một viên đá nhỏ trong suốt màu đỏ, nghe nói đây chính là linh thạch tu luyện cần sử dụng, sau đó liền đuổi Phuong Hành đi Pháp Khí các.

"Phuong sư đệ a, ngươi chớ xem thường linh thạch này, chúng ta ngày sau tu hành hoàn toàn dựa vào nó, ngoại môn đệ tử chúng ta đãi ngộ thấp, cứ ba tháng mới được nhận linh thạch một lần, đều coi như trân bảo a, đặt ở hồng trần, mỗi khối cũng giá trị trăm lượng vàng đấy..."

Đạo nhân mập thấy Phuong Hành lật qua lật lại đánh giá linh thạch trong tay, liền mở miệng nói.

"Ba tháng mới có một khối? Đạo môn hẹp hòi như vậy ư!"

Phuong Hành có chút bất mãn.

"Ồi, đây là tài nguyên tu hành, ba tháng ban xuống một khối cũng không tệ rồi, đây chính là do chúng ta tư chất thấp nha, mặc dù cùng là ngoại môn đệ tử, nhưng tư chất Đinh cấp ba tháng có thể nhận một khối, tư chất Bính cấp hai tháng là có thể nhận một khối, tư chất Ất cấp một tháng nhận một khối, tư chất Giáp cấp chính là một tháng có thể nhận hai khối, đây chính là đại tài chủ a..."

"Hắc hắc, có tài chủ thì tốt, hôm nào đánh cướp bọn chúng..."

"Sư đệ ngươi đừng hồ nháo, đệ tử tư chất Giáp cấp đều không dễ chọc vào đâu, nếu náo loạn tranh cãi, chỉ sợ rõ ràng bọn họ gây sự, các trưởng lão cũng nhất định sẽ trừng phạt chúng ta, nếu ngươi muốn kiểm thêm, ta có thể giới thiệu ngươi đến tạp ty giam nhận công việc, chỉ cần chăm chỉ làm việc, cứ ba tháng cũng có thể nhận một khối linh thạch, đây chính là tăng lên gấp đôi a..."

"Ha ha, ta không thích hợp làm tiểu đệ, để ta suy nghĩ một chút đi!"

Hai người trò chuyện, đã đến trước Pháp Khí các, đạo nhân mập chợt nhớ tới một chuyện, thấp giọng nói: "Phuong sư đệ, ngươi tiếp theo sẽ đến Pháp Khí các, biết điều một chút đem linh thạch giao cho sư huynh thủ các, sau đó dưới chỉ điểm của hắn mà chọn pháp khí..."

Phuong Hành gật ra, liếc mắt nói: "Nói đùa gì vậy? Ba tháng mới có một khối linh thạch, tại sao phải cho bọn họ?"

Đạo nhân mập dở khóc dở cười, nói: "Đây không phải là xui đại ngươi đâu, Thanh Vân Tông Pháp Khí các ngoại tông chúng ta, đều là đồ cũ các tiền bối đào thải xuống, cũng có hơn phân nửa đã tổn hại, nếu ngươi hiểu kính, các sư huynh thủ các tự nhiên sẽ chỉ điểm đồ tốt cho ngươi, nhưng nếu ngươi không hiểu kính, bọn họ hoàn toàn không để ý tới ngươi, ngươi đâu biết được thứ nào tốt, thứ nào xấu, đám quỷ lòng dạ hiểm độc này, cũng không ít lần đem phi kiếm tổn hại mài sáng loáng, chuyên để ở đó để gạt người..."

Vừa nói lấy ra kiếm phù của mình cho Phuong Hành nhìn: "Ngươi xem, ban đầu ta thiếu hiểu kính, kết quả nghe bọn hắn xúi giục lấy cái kiếm phù này, nghe nói có thể phóng ra kiếm khí ngang với Linh Động tứ trọng, lúc ấy ta còn tưởng rằng chính mình nhất được bảo bối, sung sướng vô cùng, sau này mới biết được, kiếm phù này căn bản là chỉ có thể sử dụng một lần, trừ thí nghiệm lần đó, cũng vô dụng rồi, ta đây ném cũng không phải, giữ lại cũng không xong, khóc không ra nước mắt, hiện tại cũng chỉ có thể giữ bên người, thuận tụy làm đồ kỷ niệm..."

"Nhìn dáng vẻ ngươi cũng thật vô dụng, khó trách lại chạy tới chỗ đạo đồng để điều võ dương oai..."

Phuong Hành trong lòng oán đạo nhân mập, ngoài miệng lại cười nói: "Đa tạ sư huynh chỉ điểm, sư đệ hiểu rồi!"

Đạo nhân mập không đi cùng vào Pháp Khí các, chỉ ở các ngoài chờ chờ, Phuong Hành chính mình nghênh ngang tiến vào.

"Lớn mật, Thanh Vân Tông Pháp Khí các, há lại cho người rảnh rỗi xông bừa!"

Đột nhiên một tiếng quát vang, làm cho Phuong Hành sợ hết hồn, lại thấy từ bên cạnh Pháp Khí các, ba người bước ra, một cái cầm đầu ba mươi mấy

tuổi, trên môi hai sợi râu chuột, gầy teo nhỏ nhỏ, nhìn so với chuột tinh còn giống chuột hơn, mắt ti hí tinh quang bắn ra bốn phía, cũng thấy hấn Phuong Hành mới hiểu được tại sao người khác nói mắt nhỏ tụ ánh sáng rồi, người này quả thật tụ ánh sáng rất giỏi.

Phuong Hành lặng lẽ đánh giá một cái, nhìn thấu tu vi của ba người này, tên chuột tinh kia chính là Linh Động tam trọng tu vi, còn lại hai người đều là nhị trọng, hấn đã nhìn ra ba người này đang muốn ra đòn phủ đầu mình, trong lòng cười nhẹ, trên mặt lại cung kính nói: "Tân tân ngoại môn đệ tử Phuong Hành theo môn quy tới nhận lấy pháp khí, có Cao trưởng lão ban thưởng yêu bài làm chứng, mời ba vị sư huynh xem qua..."

Chuột tinh nhận lấy mộc bài, ánh mắt đảo qua, cười lạnh nói: "Thì ra là tân tân ngoại môn đệ tử, ngươi không biết quy củ, lần này tạm tha ngươi tự tiện xông vào Pháp Khí các, bất quá, ngươi cứ như vậy tay trắng mà đến nhận pháp khí ư?"

Hai mắt nhỏ chột lóe, rõ ràng là ám chỉ đòi lợi lộc rồi.

"A, sư huynh có ý tứ là?"

Phuong Hành giả bộ ngu, không muốn cho, dù sao cũng là một khối linh thạch cơ mà!

Người khác cần bọn họ chỉ điểm, mới có thể tránh khỏi nhận pháp khí hư hao, chính mình cũng không sợ, Âm Dương Thần Ma giám chẳng lẽ chỉ dùng để chơi ư?

"Đồ hỗn trướng, giả bộ hồ đồ cái gì, mau đưa linh thạch ra đây, nếu không sớm lẩn xa..."

Một nam tử bên cạnh chuột tinh nổi giận lên, nói thẳng khiển trách, thậm chí ngay cả bề ngoài cũng không cần, trực tiếp đòi linh thạch.

Phuong Hành sắc mặt nhất thời thay đổi, vốn dĩ hấn mặc dù không nữ, nhưng suy nghĩ một phen, vẫn có ý định đem linh thạch giao ra, dù sao mình vừa vào sơn môn, không biết nước sâu nước cạn, còn phải ngoan ngoãn không làm náo động, nhưng hấn hết lần này tới lần khác là một người thích mềm không thích cứng, nam tử bên cạnh chuột tinh vừa quát mắng như vậy, tính tình bộc phát.

"Lão tử ba tháng mới có một khối linh thạch, tại sao phải cho đồ con rùa như ngươi?"

Phuong Hành hét ầm lên, so với thanh âm của nam tử kia còn vang hơn, lại đem ba người này dọa sợ hết hồn.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Vạn La Quỷ Diện

Ngươi... Ngươi dám mắng ta ư?"

Nam tử bên cạnh chuột tinh ngậy ra, lửa giận đột khởi. Bọn họ ở Pháp Khí các đảm nhiệm chức vụ, vượt xa loại người tạp ty giám như đạo nhân mập có thể sánh bằng, cũng có quan hệ hoặc là dùng rất nhiều tiền mới có thể chui vào, tay cầm pháp bảo nguyên mạch, môn hạ đệ tử thấy bọn họ, có kẻ nào không cung kính? Cũng chính vì thế, mới đường thành tính cách ngang ngược như vậy.

Nhưng chưa từng nghĩ đến, hôm nay chỉ khiển trách một cái đệ tử mới nhập môn một chút, hấn đã dám chửi ầm lên?

Nhất thời tức giận trong lòng, nam tử này trực tiếp bước lên một bước, muốn vùng tay tát bay tiểu tử này.

Phuong Hành vừa nhìn bộ dáng của hấn, liền biết đây là muốn động thủ, thân thể vừa lui về sau, thấp giọng cười nói: "Ngươi cường ép đòi hối lộ không thành, còn muốn cùng lão tử động thủ sao? Đạo môn có còn quy củ hay không?"

Nam tử này đột nhiên biến sắc, lập tức dừng tay lại.

Mặc dù đệ tử nhập môn đều tuân thủ quy củ, ngầm hiểu đem khối linh thạch này cho bọn hấn, nhưng chuyện này không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Tiểu tử trước mắt hấn số tuổi không lớn, nhưng bộ dáng giáo hoạt, thật đúng là sợ hấn làm vỡ lở mọi chuyện...

"Ha ha, ha ha, làm sao vừa gặp mặt đã ầm ĩ, chuyện này cũng không hay..."

Chuột tinh cười híp mắt nhìn Phuong Hành, không có hảo ý nói: "Vị tiểu sư đệ này tuổi tác không lớn, nhưng tính tình rất cứng rắn nha, thôi đi, mới vừa rồi là chúng ta đùa giỡn, ngươi đi vào chọn một món pháp khí sao, ánh mắt nên tinh một chút..."

"Đa tạ sư huynh!"

Phuong Hành liền ôm quyền, cũng không để ý tới chuột tinh ám chỉ, đi vào bên trong.

Đi vào vừa nhìn, nhất thời lấy làm kinh hãi, nơi này sao có thể gọi là Pháp Khí các a, rõ ràng là tiệm tạp hóa mới đúng.

Từng dãy giá gỗ nhỏ, chia ra đặt phi kiếm, phù bảo, linh khí những vật này, chợt nhìn quanh, làm cho người ta hoa cả mắt, mỗi một vật thoạt nhìn tựa như cũng có chút bất phàm, phía dưới còn dán tên, cùng với chữ nhỏ để giới thiệu, có chỗ căn bản là một đồng trên kệ, ngón ngang phù triện, phi kiếm, bảo bình thậm chí ngay cả la bàn đều có, cũng nhìn không ra tốt hay xấu.

Đến nơi này, Phương Hành rốt cục hiểu được tại sao mỗi cái ngoại môn đệ tử tân tấn đều cam tâm tình nguyện hối lộ cho mấy người này rồi, bởi vì pháp khí nơi này thật sự nhiều lắm, từ vẻ ngoài nhìn căn bản không biết đâu là tốt đâu là xấu, càng không rõ tác dụng của nó, nếu như cứ như vậy mơ hồ tùy tiện chọn một vật, khả năng thất thủ quá lớn.

Chuột tinh cuồng hai cái sư đệ thấy Phương Hành bộ dáng ngây ngốc, nhất thời nở nụ cười lạnh.

Bọn họ cũng không phải chưa từng gặp người không chịu giao linh thạch, nhưng những người này không có một người nào không bị họ hăm dọa.

Pháp Khí các tuy nói đều là pháp khí cấp thấp Thanh Vân Tông ngoại tông đệ tử khả dụng, nhưng có hai ba ngàn món, trước đó không lâu Thanh Vân Tông triệu thu đệ tử, đã chọn đi một nhóm lớn phẩm chất không sai, hôm nay còn dư lại, cũng có hơn phân nửa là phẩm chất thấp kém, hoặc là trực tiếp hư hao rồi, không thể nào sử dụng bình thường, một chút chỗ tốt cũng bị bọn họ giấu đến địa phương rất khó tìm được.

Bọn họ cũng không tin tên tiểu tử cãi lời bọn họ này có thể chọn đến vật gì tốt!

"Hừ, ba tên khốn kiếp này muốn chơi lão tử, hôm nay sẽ cho các ngươi khai mở nhãn giới..."

Phương Hành phục hồi tinh thần, trong bụng cười lạnh, từ từ đi thẳng về phía trước.

"Vị tiểu sư đệ này, mỗi đệ tử đi vào Pháp Khí các, đều chỉ có thời gian một nén hương để chọn lựa, ta điểm hương cho ngươi a..."

Chuột tinh vừa cười hi hi nói một tiếng, nháy mắt để cho nam tử bên cạnh đi chọn một cây hương khô ráo nhất để đốt lên.

Nam tử kia hiểu ý, lúc điểm hương còn bẻ xuống một đoạn ngắn rồi mới đốt cắm vào lư hương.

Hương khô ráo thiêu đốt càng mau, hơn nữa nam tử kia len lén bẻ xuống một đoạn, Phương Hành ngay cả thời gian một nén hương cũng không có, nhiều nhất chỉ có hai phần ba thời gian, sợ rằng nhìn cũng nhìn không đến, làm sao có thể chọn lựa đây?

Còn nếu bình thời, đệ tử tới chọn pháp khí cấp ra hối lộ phong hậu, mấy đệ tử thủ các này không chỉ trực tiếp quên lãng chuyện điểm hương, còn căn cứ hối lộ người này đưa ra, lên tiếng chỉ điểm.

"Phi kiếm hạ cấp, chất liệu bách luyện cương, bên trong khắc một pháp trận, linh khí thấp kém..."

"Trừ vật chỉ hoàn, chất liệu thiên chuy kim, không gian một phương..."

"Từ đồng phi kiếm, bên trong có ba pháp trận, đều đã hư hao..."

Phương Hành không để ý tới chuột tinh đám người làm trò mờ ám, phối hợp chọn lựa, ánh mắt đưa qua, đối với phẩm chất cùng đặc điểm của pháp khí đều hiểu rõ, dễ dàng chỉ cực. Quả nhiên như đạo nhân mập nói như vậy, có rất nhiều pháp khí thoạt nhìn không tệ cũng có ý đặt tại nơi bất mắt, chẳng qua là nội bộ pháp trận đã hư hao rồi, nếu thật sự chọn bọn nó, tới tay chính là một đồng sắt vụn.

Mà phần lớn pháp khí, nội bộ pháp trận hư hao rồi, cũng đã thành sắt vụn, bởi vì đối với chút ít pháp khí này mà nói, nội bộ pháp trận thậm chí so với chất liệu của bọn chúng còn đáng giá hơn, hư hao rồi căn bản không muốn tìm người chữa trị.

Dù sao khí sư có thể chữa trị pháp khí, xuất thủ một lần trả giá cũng rất lớn, còn không bằng mua một món khác.

"Chẳng lẽ chọn một thứ trong mấy món phi kiếm hoặc chỉ hoàn này?"

Phương Hành suy tư, hẳn đã thấy được vài pháp khí cũng không tệ lắm.

Bất quá Phương Hành không vội vàng đi chọn, hẳn đang suy nghĩ, chính mình hôm nay chỉ có chút linh lực, cho dù lựa chọn một thanh phi kiếm tốt, chỉ sợ còn chưa đủ để nó bay ra mười trượng, nếu dùng để ngăn địch, còn không bằng đoản đao trong tay mình, cho nên cũng không có nhiều tác dụng, chính mình cần nhất cũng không phải là vũ khí, cũng không phải là trừ vật chỉ hoàn....

Thích hợp với mình, hẳn là chút pháp khí có thể đến giúp mình...

Chuột tinh ba người thấy Phương Hành đứng phía trước một thanh phi kiếm thượng hạng bị bọn họ cố ý giấu sau một đồng pháp khí nghi chân không đi, nhất thời trong lòng có chút khâm trọng, sợ tiểu tử này gặp vận may, thật đem thanh phi kiếm kia chọn đi.

"Kỵ khỵ, tiểu sư đệ, thời gian sắp hết rồi, ngươi mau chóng chọn đi, nếu là khó quyết định, sư huynh ta đề cử cho ngươi một chút cũng có thể, ngươi nhìn bên này, đều là đồ tốt a, tỷ như lá cờ này, linh khí rót vào, có thể phóng ra liệt hỏa, nếu thời điểm ngươi cùng người đối địch, đại kỳ một quỳ, sẽ có một đạo hỏa long bay ra, tuyệt đối là thứ tốt..."

Chuột tinh miệng lưỡi như nở hoa sen cỏ động Phương Hành, muốn để hắn chọn một lá cờ. Mặt ngoài thoát nhìn rất không tệ

Bất quá Phương Hành chỉ nhìn lướt qua, liền không để ý.

Lá cờ này quả thật không tệ, bên trong ẩn chứa bảy pháp trận, có thể nói là hiếm thấy trong Pháp Khí các này.

Chỉ tiếc, bảy pháp trận đều đã hư hao rồi, phế không thể phế được nữa, chẳng qua còn có một chút hỏa ý còn sót lại mà thôi, chuột tinh này không có ý tốt, nếu mình thật lấy lá cờ này, tại chỗ dùng thử mà nói, nhất định uy lực phi phàm, nhưng một khi lấy ra Pháp Khí các, cũng sẽ thi triển không ra được, cùng đạo nhân mập kiếm phù không sai biệt lắm.

Bất quá, ngay lúc này, Phương Hành bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, chú ý tới một pháp khí phụ cận hỏa kỳ.

Lại thấy nó là một mặt nạ quý màu xanh, cũng không biết là tài liệu gì đúc thành, phía trên có chút vết đao, ở trên đầu còn có khuyết khẩu, tựa như đồ phế liệu vứt trong góc, phía trên đã phủ một tầng tro bụi.

Thoạt nhìn đây quả thực giống như phế khí trong Pháp Khí các, nhưng thời điểm thấy nó, trong lòng Phương Hành bỗng nhiên hiện lên mấy đạo tin tức: Vạn La Quỷ Điện, bên trong chứa ba mươi sáu pháp trận...

"Đây dĩ nhiên là một cái pháp khí trung giai có ba mươi sáu pháp trận, hơn nữa pháp trận cơ bản còn tốt..."

Phương Hành kích động một phen, sau đó muốn biết tác dụng của mặt nạ, trong lòng nhất thời hồi hộp, nhưng thi ra Vạn La Quỷ Điện dĩ nhiên chỉ là một cái pháp khí biến hóa, đeo nó lên có thể thay đổi về ngoài, thanh âm cho tới khí cơ cùng cao thấp của mình, trong đó ba mươi sáu pháp trận, liền đại biểu Vạn La Quỷ Điện có ba mươi sáu loại biến hóa, có thể biến thành ba mươi sáu người khác nhau...

Đây quả thực là lương khí dùng để giết người cướp của a!

Phương Hành trong nháy mắt đã quyết định.

"Ha ha, tiểu sư đệ coi trọng cái mặt nạ này ư? Quả thật là tinh mắt, mặt nạ này là... là gì kia... cửu u quỷ hỏa lôi đình sét đánh thần diện... Đeo lên rồi có thể mượn thần ma lực, uy lực vô cùng a... Ha ha..."

Chuột tinh nở nụ cười, nhìn dáng dấp hắn căn bản cũng không biết tác dụng của mặt nạ này, ngay cả tên cũng gọi bậy rồi.

"Ha ha, không tệ không tệ, rất là thích hợp với vị tiểu sư đệ này!"

"Tiểu sư đệ mang nó lên, đây chính là uy phong a!"

Hai người khác cũng nở nụ cười, luôn mồm khen hay, để cho Phương Hành lựa chọn nhanh một chút.

"Pháp bảo này thật sự tốt như vậy ư? Mấy vị sư huynh không gạt ta sao?"

Phương Hành lật qua lật lại đánh giá mặt nạ trong tay, bộ dạng như rất khó lựa chọn.

"Làm sao có thể? Mặt nạ này rất hợp với tiểu sư đệ ngươi, có nó, tiểu sư đệ tu vi đột nhiên tăng mạnh, sắp tới tung hoành ngoại môn, thậm chí đột phá chân khí tứ trọng, trở thành nội môn đệ tử, chỉ sợ cũng chính là chuyện một hai năm tới..."

Chuột tinh cười hi hi nói, không ngừng thúc giục Phương Hành đem mặt nạ nhận lấy.

"Đúng vậy, tiểu sư đệ không bằng mang về dùng thêm mấy ngày rồi hãy nói, thật sự không ổn, cảm tới đây sư huynh đổi lại cho ngươi!"

Bên cạnh một người cũng nói như thế, đáng vẻ hào phóng thân thiện.

"Nếu ba vị sư huynh đã nói như vậy, ta sẽ chọn nó sao!"

Phương Hành cố ý làm bộ như do dự, đem mặt nạ cầm lên.

"Được rồi, ta đây sẽ ghi chép lại..."

Chuột tinh vô cùng sáng khoái, thật nhanh ở bên trong một đồng ngọc bài lấy ra một khối trống không, nhanh chóng ở bên trong đánh vào một đạo thần niệm: "Canh tử tháng năm ngày mười một... Ngoại môn đệ tử Phương Hành nhận lấy... một món pháp khí cấp thấp..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Người không có đồng nào

Chuột tinh cũng không biết mặt nạ này tên gọi là gì, lại không thể đem cái tên mình bịa ra viết lên đó, liền dựa theo thường lệ, phàm là gọi không ra tên, nhất luật chỉ viết "pháp khí cấp thấp". Ghi chép xong, đem ngọc bài đặt vào trên kệ, chuyện này coi như ván đã đóng thuyền rồi, sắc mặt của hắn cũng trầm xuống, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Vị tiểu sư đệ này, chúc mừng ngươi chọn trúng chỉ bảo, có thể đi rồi!"

Phương Hành liếc nhìn mặt nạ này một chút, làm bộ như u mê nói: "Các người sẽ không gạt ta chứ?"

Chuột tinh mặt trầm xuống, quát lên: "Nói hươu nói vượn, ngươi đã chọn được pháp khí, ghi chép lại rồi, muốn đổi ý cũng không được!"

"Nhưng... Các người mới vừa rồi còn nói, nếu không hài lòng, có thể cầm qua đây đổi lại..."

Phương Hành há to miệng, thật giống như bị mấy người bọn họ hù dọa vậy.

"Đổi lại? Cũng không phải là không thể được, phải xem biểu hiện của ngươi lúc đó đã!"

Chuột tinh cười lạnh, mắt lộ tinh quang, đắc ý không dứt.

Cũng không phải không ai đổi được, có rất nhiều đệ tử ở trên tay bọn họ gặp phải thiệt thòi, sau cũng tìm tới tận cửa, mọi cách cầu khẩn, tự nguyện móc ra toàn bộ thứ tốt trên người, van cầu bọn họ cho phép chính mình đổi một pháp khí khác.

Thông qua pháp môn này, bọn họ cũng không biết kiếm được bao nhiêu ích lợi.

Bọn họ ở trên ngọc phù ghi một cái tên mơ hồ "pháp khí cấp thấp", trừ nguyên nhân quả thật không biết tên mặt nạ này ra, cũng có chuẩn bị tính toán Phương Hành tìm tới tận cửa, bóc lột hắn một phen.

Dù sao ghi chép viết đúng là một món pháp khí cấp thấp, cùng lắm đến lúc đó đổi lại một pháp khí cấp thấp là được, còn nếu viết rõ tên cùng với đặc điểm của pháp bảo, cũng không dễ thao tác như vậy, dù sao đạo môn cũng có quy củ của mình.

"Vậy cũng tốt, lấy nó đi!"

Phương Hành giống như đã hạ quyết tâm, đem mặt nạ nhét vào lòng, quay đầu liền đi ra ngoài.

Chuột tinh cùng hai sư đệ hai mặt nhìn nhau, bỗng nhiên cùng nhau cất tiếng cười to.

"Lại thật sự chọn món đồ chơi như vậy, tiểu tử này còn coi như bảo bối chứ..."

"Hắc hắc, đắc tội sư huynh đệ chúng ta, tiểu tử này còn muốn được đồ tốt ư? Nằm mơ đi!"

"Hừ, chờ hắn quay lại muốn đổi pháp khí, nhìn xem có lột da hắn không!"

Đạo nhân mập vẫn chờ chực ở bên ngoài thấy Phương Hành đi ra, vội vàng tiến lên đón, muốn xem hắn chọn pháp khí gì.

Phương Hành đem mặt nạ đưa cho hắn, đạo nhân mập cầm trong tay lăn qua lộn lại, hồ nghi nói: "Đây là đồ chơi gì?"

Mặt nạ nhìn qua lộ vẻ có chút cũ, trên mặt còn có tổn hại, thoạt nhìn thật sự không giống vật gì tốt.

Phương Hành đưa tay đoạt trở lại: "Ngươi biết cái gì, đây tuyệt đối là thứ tốt, đi thôi, dẫn ta đi địa phương tu hành xem một chút!"

Đạo nhân mập thấy hắn lòng tin tràn đầy, cũng không nói thêm lời nữa, ở phía trước dẫn đường, hướng nơi tu hành đạo môn an bài cho hắn đi tới, một đường đi tới, vừa giới thiệu cho Phương Hành đạo môn cảnh trí, hắn ở tạp ty giam làm việc, chạy việc khắp nơi, vì vậy đối với đạo môn các nơi vẫn rất hiểu biết, mặc dù bình thời không được người chào đón, nhưng dù sao tiếp xúc nhiều người, các loại tin tức nhỏ cũng thuận miệng biết được.

"Sư đệ ngươi nhìn, chỗ kia là Thanh Âm cốc mà các nữ đệ tử sinh hoạt, ngoài cốc có một cái thanh đầm, các sư muội thường xuyên ở bên trong tắm rửa, đề phòng kẻ bất lương rình coi, bờ đầm được trưởng lão trong môn bày một đạo linh vụ, hàng năm phong tỏa, bất quá linh vụ này a, cũng không phải lúc nào cũng đều có, chỉ cần ngươi kiên nhẫn, núp trên đỉnh núi, mười ngày nửa tháng, luôn luôn chờ được thời điểm sương mù tan ra, từng có một sư huynh, ở chỗ này thấy được các nữ đệ tử tắm rửa, trở lại ước chừng nói cả nửa tháng..."

"Một mảnh thanh nhai này, đó là địa phương Tùng Cổ trưởng lão giảng đạo, lão nhân gia là nhân vật truyền kỳ của Thanh Vân Tông chúng ta, pháp lực thâm hậu, nhưng đối đãi mọi người hiền hòa, chúng ta ngoại môn đệ tử hướng lão nhân gia thỉnh an, cũng sẽ cười đáp lại. Tùng Yên trưởng lão hàng năm tết trùng dương cũng ở chỗ này giảng đạo một lần, có lúc nói việc tu luyện cần phải chú ý, có lúc giảng pháp thuật chi lý, các đệ tử tới nghe không biết có bao nhiêu, từ chân truyền, cho tới ngoại môn, cũng muốn tìm một chỗ ngồi mà không được a..."

"Khu vực này, càng khó lường rồi, là địa phương các đệ tử chuyên tu đan pháp tu hành, gọi là Tê Hà lĩnh, bởi vì hàng năm đan vụ tràn ngập, vĩnh cửu không đi, cho nên được gọi như vậy, đệ tử ở trong đó cũng không dễ trêu đùa, mọi người giá cả kén kinh người, ai bảo đệ tử bình thường chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ cần cầu cạnh bọn họ chứ? Bất quá a, trong đệ tử Tê Hà lĩnh rất nhiều nữ tử, sư đệ ngươi đáng vẽ cũng không khó coi, đợi số tuổi lớn chút nữa, sư huynh giới thiệu cho ngươi một vị, có một vị đạo lữ như vậy, rất nhiều chỗ tốt a..."

Đường đi sơn cốc mà ngoại môn đệ tử ở lại dưới chân Vân Ẩn phong cũng không gần, đã đi hơn hai canh giờ, đạo nhân mập nói liên tiếp không ngừng, bất quá hẳn hiểu rõ cũng rất nhiều, tin tức nho nhỏ cộng thêm đạo môn quy định, ước chừng nói hơn hai canh giờ cũng không hết, Phương Hành vì mau chóng hiểu rõ Thanh Vân Tông, cũng không cất lời hấn, nhẫn nại mà nghe, thỉnh thoảng còn phối hợp một chút.

Mà đạo nhân mập hiếm khi mới có cơ hội khoe khoang như vậy, nói càng cao hứng, thao thao bất tuyệt.

"Sư đệ người nhìn, nơi đó là ngọn núi nội môn đệ tử tu hành, ngàn vạn không được tùy tiện tới gần..."

"Nơi đó là địa phương các đệ tử phạm vào môn quy bề quan..."

"Nơi đó là thiện ty giam, ngoại môn đệ tử muốn ở nơi đó ăn uống, mỗi tháng cũng cần giao một trăm lượng bạc..."

"Nơi đó là Ngộ Đạo các, Thanh Vân Tông pháp thuật bí tàng đều ở nơi đó, bất quá nội môn đệ tử mới có thể tiến vào!"

.....

"Nơi này, chính là chỗ ở của người sau này, chỗ ta ở cách người cũng không xa, chúng ta có thể thường xuyên lui tới..."

Nói một hồi, rốt cục thấy được dưới chân núi một mảnh sơn cốc, lại thấy mây trắng thấp thoáng, mấy trăm gian phòng lẻ loi, bởi vì sơn cốc này thật sự không nhỏ, cũng không chật chội, thậm chí lộ vẻ có chút rộng rãi. Cảnh vật chung quanh không tồi, một dòng suối trong suốt từ dưới chân núi chảy xuống xuyên qua sơn cốc, lân cận chính là một mảng rừng trúc xanh tươi khả quan, gió thổi sa sa vang vọng.

Ngoại giới lúc này, đã tiến vào cuối thu, mà bên trong Thanh Vân Tông, bởi vì linh khí đầy đủ, cho nên vẫn là một mảnh cảnh tượng xuân hạ.

Theo đạo nhân mập nói, đây là một phiên sơn cốc ngoại môn đệ tử sinh sống, sơn cốc tương tự như vậy ở Thanh Vân Tông còn có mười mấy cái.

Hắn ở trong một mảnh sơn cốc lân cận, cự ly nơi đây ước chừng hai ba dặm lộ trình.

Trên thực tế, toàn bộ ngoại môn đệ tử, đều ở trong sơn cốc hình thức như vậy, đợi bọn họ tu vi đột phá Linh Động tứ trọng, là có thể tấn thăng làm nội môn đệ tử, mang đến động phủ linh khí dư thừa hơn trên đỉnh núi, nếu là tu vi đột phá thất trọng, có thể tấn thăng làm chân truyền đệ tử, ở bên trong Thanh Vân Tông, có một tòa sơn cốc hoặc là ngọn núi linh khí dư thừa, đãi ngộ giống như trưởng lão.

Cùng đạo nhân mập cùng nhau đi tới, tìm được quán sự sơn cốc, là một thanh niên Linh Động nhị trọng hơi mập mạp, thoạt nhìn có chút khôn khéo, chuyên môn chịu trách nhiệm quản lý phòng ốc an bài cùng thiện ty giam xử lý, hẳn cũng nhiệt tình, nghiệm qua mộc bài của Phương Hành, liền an bài cho hắn một gian phòng ốc ở gần thanh tuyến, dễ dàng lấy nước, lại hỏi Phương Hành có muốn ở thiện ty giam dùng cơm hay không.

"Phương sư đệ, ở thiện ty giam dùng cơm mà nói, mỗi tháng cần nộp một trăm lượng bạc..."

Đạo nhân mập thiện ý nhắc nhở.

Phương Hành ngậy ra, chính mình hôm nay túi tiền trống trơn, nơi nào có tiền đây?

Liền đành đặc vỗ bả vai đạo nhân mập: "Vậy người cho ta mượn một trăm lượng bạc trước, hôm nào trả lại người!"

Đạo nhân mập ngăn ra: "Người ngay cả một trăm lượng bạc cũng không có ư?"

Phương Hành liếc mắt, nói: "Ai nói ta không có, không mang ở trên người mà thôi!"

Đạo nhân mập bắt đầu dè, người do mình dẫn tới, lúc giới thiệu cho vị huynh chịu trách nhiệm thiện ty giam sư này, còn lớn tiếng nói đây là bạn tốt của mình, hôm nay người ta ở bên cạnh nhìn, cũng không thể chính mình ngay cả một trăm lượng bạc cũng không cho mượn sao? Không làm sao được, không thể làm gì khác đành để cho vị thiện ty giam sư huynh kia ghi lại, nói hai ngày sẽ đưa tới đây, dù sao trên người hắn cũng không mang nhiều như vậy.

Vị sư huynh này cũng khách khí, trực tiếp khoát tay áo nói không cần ghi chép, có thời gian mang đến trả là được.

Bất quá ánh mắt hắn nhìn Phương Hành vô hình trung trở nên khinh miệt một chút.

Đạo môn tu hành, nếu không có tư chất kinh điển, cần có đúng là tài nguyên, chính là bạc triệu gia tài, ở dọc đường tu hành cũng dễ dàng tan hết, trước mắt tiểu tử này ngay cả một trăm lượng bạc cũng không có, xem bộ dáng là không có tiền đồ.

Phương Hành lúc này cùng đạo nhân mập cùng đi phòng ốc an bài cho mình, lại là một gian nhà gỗ đơn độc, thoạt nhìn rất đơn giản, bất quá mặc dù đơn giản, lại cũng không đơn sơ, dùng là gỗ thông thượng hạng, có thể tránh muỗi, hơn nữa bên trong bố trí không tồi, tối thiểu so với làm đạo đồng mạnh hơn nhiều, khung giường, bàn ghế đầy đủ mọi thứ, chẳng qua là bình thời sử dụng dụng cụ lại là không có.

Sau khi nghe ngóng, mới biết được đây cũng là cần tiền, không thể làm gì khác đành hướng đạo nhân mập mở miệng.

Dù sao một trăm lượng bạc cũng móc ra rồi, tự nhiên không thể hẹp hòi mười lượng bạc này, đạo nhân mập đành chấp nhận móc ra.

Chương 11: Tài nguyên tu hành

Thì ra sau khi tấn chức ngoại môn đệ tử, nhận được Thanh Vân Luyện Khí thiên, trên thực tế chính là bản đầy đủ của Thanh Vân Đoán Khí thiên trong tay đạo đồng, nguyên lý cơ bản không đổi, chẳng qua là tự thuật cận kề hơn rồi, chẳng những có pháp quyết cảm ngộ linh khí, vận chuyển vào kinh mạch, còn ghi lại một chút địa phương trên tu hành cần phải chú ý, cùng với pháp môn dạy người luyện hóa linh thạch để đề cao tu vi..."

Lúc này đã là đêm khuya, Phương Hành khoanh chân ngồi trên giường, bên trong phòng bài biện đơn giản, được cái sạch sẽ cùng thanh u.

Ở trước mặt hắn, đặt một quyển sách thật nhỏ, chính là pháp quyết tu hành tấn chức ngoại môn đệ tử nhận được.

Pháp quyết tu hành này cùng Thanh Vân Đoán Khí thiên khác nhau không lớn, chẳng qua là tường tận rất nhiều, hẳn là Thanh Vân Đoán Khí thiên chính tông, so với bản pháp quyết tu hành này, bản pháp quyết thời điểm làm đạo đồng tu luyện, quả thực là đơn giản làm người ta giận sôi, căn bản chỉ giới thiệu một chút đạo lý tu hành sơ lược, cùng thổ nạp điều tức, cùng pháp môn vận chuyển linh khí trụ cột, những thứ khác đều không có.

Bất quá nghĩ đến cũng đúng, pháp quyết trong tay đạo đồng, vốn chính là dùng để khảo nghiệm linh tính của bọn họ, không cần quá cao thâm.

Hơn nữa đạo đồng làm công mười năm, sẽ được đưa xuống núi, pháp môn quá cao sâu đưa cho bọn hắn, cũng dễ dàng tiết lộ ra ngoài.

Mà ngoại môn đệ tử, có thể ở Thanh Vân Tông tu luyện ba năm, nếu không cách nào phá vỡ mà vào Linh Động đệ nhị trọng, sẽ bị đưa xuống núi.

Phá vỡ mà vào Linh Động đệ nhị trọng, có thể tiếp tục tu hành ba năm, nếu không cách nào phá vỡ mà vào Linh Động đệ tam trọng, giống nhau sẽ bị đưa xuống núi.

Mà phá vỡ mà vào Linh Động tam trọng, thì sẽ có năm năm, nếu trong vòng năm năm không cách nào phá vỡ bình cảnh, tiến vào Linh Động đệ tứ trọng, vẫn sẽ bị đưa xuống núi, mấy cái giai đoạn khác cũng giống như vậy, Thanh Vân Tông cũng sẽ không công nuôi mãi đám đệ tử này.

Cho dù đệ tử lưu tại tông môn, bình thời phân phát tư nguyên cũng thật là ít ỏi, nếu muốn đạt được tu hành tài nguyên đầy đủ, hoặc là tổn hao đại lượng kim tiền hướng tông môn mua, hoặc là nhận đạo môn phù chiếu, thay đạo môn hoàn thành nhiệm vụ thu hoạch phần thưởng, dĩ nhiên, còn có một loại chính là tiến vào các giam ty của đạo môn, tựa như đạo nhân mập vậy, cũng có chút tài nguyên kiếm thêm.

"Hô..."

Phương Hành bắt đầu tu luyện, vận chuyển Thanh Vân Tông tâm pháp, linh khí tiết ra ngoài, thổ nạp điều tức.

Ở trước mặt hắn, viên linh thạch hồng hồng theo hắn hít thở nhẹ nhàng chìm nổi trên dưới, tung bay trên không trung, rất là thần dị.

Thông qua loại phương pháp điều tức này, linh lực trên đó đã bị hấp thụ để rót vào kinh mạch.

Sau khi hình thức trở thành ngoại môn đệ tử, nói chuẩn xác là biết được diệu dụng của linh thạch, Phương Hành không dùng loại pháp môn lấy hóa tinh thảo luyện tinh hóa khí tới tu luyện nữa, vì phương pháp này quá mức tổn thương thân thể, mặc dù trong hai tháng hắn dùng pháp môn này tu luyện, vẫn thông qua ăn uống thả cửa để đền bù tinh khí, nhưng thân thể vẫn không thể tránh khỏi nhận lấy chút tổn thương.

Hắn hôm nay mới mười tuổi, nhưng trên tóc đã có một chút màu xám trắng xuất hiện, cũng là trong hai tháng vừa rồi đã tạo ra.

Hắn không giống người tư chất cao siêu, có thể trực tiếp thông qua thổ nạp điều tức mà tu luyện, cũng chỉ có thể từ ngoại giới trực tiếp hấp thu linh khí, linh thạch chính là một loại khoáng thạch đặc thù ẩn chứa linh tính, Phương Hành trong lúc thổ nạp điều tức, linh khí tỏa ra, sau đó vận chuyển huyền pháp, có thể đem một tia một tia linh khí ẩn chứa trong linh thạch đưa vào trong cơ thể mình, tăng lên tu vi của mình.

Phương pháp này không thương tổn bốn nguyên, tốc độ tu luyện còn so với lúc trước mau một chút, coi như là bá bản chim so sánh với pháo.

Chỉ bất quá, cứ như vậy, nhu cầu đối với linh thạch bỗng nhiên trở nên lớn hơn rất nhiều, hôm nay Phương Hành dùng phương pháp này tu luyện còn không quá thuận thực, nhưng xem chừng nhiều nhất mười ngày, một khối linh thạch này sẽ hết sạch, thời gian còn lại làm sao bây giờ?

Dù sao tu hành chuyện này, như đi ngược dòng nước, không tiến tất lui, nếu liên tiếp năm mươi ngày không có được linh khí bổ sung, linh khí vốn là đã tu luyện ra cũng có thể từ từ tiêu giảm...

Cái này chẳng khác gì một bữa cơm no đủ, có thêm chút sức lực, nhưng còn dư lại mấy ngày ăn không đủ no, thân thể cũng sẽ suy yếu vậy.

Đạo nhân mập nhập môn đã lâu lắm rồi, cũng bởi vì tài nguyên thiếu hụt nghiêm trọng, lúc dứt lúc nổi, tu vi mới căng căng ngừng ngừng, cuối cùng không

cách nào đột phá Linh Động nhị trọng, thật ra hẳn đã có hai lần hiểm nguy suýt nữa bị đưa xuống núi, cũng may thông qua quan hệ, đi cửa sau, đem một chút tài nguyên cảm đi tặng lễ, hơn nữa ở tạp ty giam cầm trọng xử lý mọi việc, mới được lưu lại đến nay.

Bất quá càng như vậy, hẳn càng thiếu hụt tài nguyên, cũng không còn thời gian hảo hảo tu luyện, tu vi càng không thể đi lên.

"Không được, nhìn dáng vẻ tu hành chuyện này, cùng phía ngoài giống nhau, người no gan lớn, kẻ đói nhát gan, ta muốn đằng hoàng như vậy mà sinh hoạt, sớm muộn gì cũng giống Trư sư huynh, ở đạo môn chỉ có thể làm tay sai cho người ta..."

Phương Hành nghĩ vậy, liền ngừng tu luyện, linh thạch trên không trung rơi xuống, rơi trên đùi hắn.

Hắn dùng tay miết linh thạch, từ từ suy nghĩ: "Đạo môn hơn ngàn ngoại môn đệ tử, gia thế hào phú cũng không ít, bọn họ mặc dù cũng có rất nhiều đệ tử tư chất Đình cấp, nhưng người ta có tiền, không có linh thạch sẽ dùng tiền đến mua, một tháng dùng mấy trăm lượng vàng cũng chịu đựng được, tự nhiên có thể cung cấp cho tu hành, ta bây giờ là người không có đồng nào, phải nghĩ biện pháp làm ăn một chuyến vậy..."

Phía ngoài Thanh Vân Tông im ắng, một vầng trăng sáng treo cao phía chân trời.

Thanh Vân Tông môn hạ đệ tử hoặc là đang tu luyện, hoặc là đã ngủ, đại khái ai cũng không ngờ tới, lúc này tiểu sư đệ tuổi gần mười tuổi của bọn họ, đang suy nghĩ làm sao từ trên người bọn họ cướp đoạt tài nguyên.

"Hay là tu luyện trước đi, bình thời chú ý một điểm, cẩn thận chút..."

Phương Hành hạ quyết tâm, bắt đầu tu luyện lần nữa.

...

"Phương sư đệ có nhà không?"

Chính thức trở thành ngoại môn đệ tử nửa tháng thời gian, viên linh thạch của Phương Hành đã sớm luyện cạn sạch, đang chán đến chết ở trong phòng ngây người, bỗng nhiên cửa có người kêu cửa, từ trong cửa sổ nhìn ra bên ngoài, lại thấy là đạo nhân mập đến, trong tay hắn còn mang theo một cái túi, còn một bình rượu, nhìn dáng dấp lại là rảnh rỗi muốn hàn huyên, thừa dịp có chút thời gian, tìm đến Phương Hành uống rượu.

Nói đến đạo nhân mập này cũng thật đáng buồn, hắn tu vi quá thấp, người lại ngu xuẩn, bình thời cũng là chỉ dám lên mặt với đạo đồng cùng đệ tử mới nhập môn, ở trong đồng giai đệ tử, hắn không có bằng hữu, người khác cũng không coi trọng hắn, hôm nay hắn cùng với Phương Hành nhất tiểu xoa ân cừ, coi Phương Hành thành một bằng hữu thô lỗ tình cảm rồi, thường xuyên đến tìm hắn uống rượu, trong nửa tháng này cũng có hai lần rồi.

Đệ tử khác thấy một người hơn ba mươi tuổi cùng một tiểu oa nhi thoạt nhìn chỉ có mười mấy tuổi kết giao bằng hữu, ngầm cũng nhạo báng hắn, hắn cũng bỏ qua, chỉ coi như nghe không được, nên tới vẫn là sẽ tới.

"Trư sư huynh a, mau vào mau vào..."

Phương Hành trong miệng nhiệt tình, thân thể lại không động không có ý đi mở cửa.

"Ai, nói bao nhiêu lần rồi, ta họ Dư, không họ Trư, ngươi luôn không nhớ được..."

Đạo nhân mập đi đến, quen cửa quen nẻo kéo tới một cái ghế, đem lá sen mở ra, bên trong lại là một con gà nướng, lại từ dưới đáy bàn của Phương Hành lấy hai cái chén sứ, rót rượu rồi, đẩy tới trước người Phương Hành, hất quai hàm bắt đầu ăn uống.

"Đúng rồi, Trư sư huynh, lần trước ngươi nói ngoại môn đệ tử, có quý thị gì đó đúng không?"

Phương Hành xé một cái cánh gà, từ từ ăn, như có điều suy nghĩ hỏi đạo nhân mập.

"Là Dư, không phải là Trư, nhìn khẩu hình này... Dư..."

Đạo nhân mập há to mồm, mơ hồ không rõ nói: "Bất quá cái quý thị kia, cũng là thật, bên trong ngoại môn đệ tử cũng không thiếu người có tiền, trong tay đều có thứ tốt, nhưng có đôi khi chính mình không cần, muốn dùng lại nhất thời mua không đến, cho nên có người âm thầm thiết lập rất nhiều quý thị, tất cả mọi người đi tới đó, đem đồ mình không cần đổi cho người khác..."

"Đạo môn đối với chuyện này là cấm, bởi vì đạo môn có quy định, tất cả vật phẩm các đệ tử cần thiết, cũng cần cùng đạo môn trao đổi, chỉ bất quá rất nhiều đệ tử đều cảm thấy đạo môn quá khắt khe, có chút điều kiện cũng rất hà khắc, càng có một số người a, những thứ trong tay lại lịch vốn bất chánh, không thể lộ ra ngoài ánh sáng, mới có quý thị thứ này, hơn nữa người đi quý thị sợ người khác tiết lộ bí mật của mình, cho nên đều cài trang một thoáng mới có thể đi, hơn nữa nhất luật ước định, chỉ nhìn đồ vật, không hỏi thân phận..."

Đạo nhân mập vừa nói, một cái đùi gà đã tiến vào miệng.

Phương Hành gật đầu, nói: "Vậy ngươi giúp ta lưu ý một chút, xem lúc nào sẽ có quý thị..."

"Ngươi hỏi thăm chuyện này để làm chi, ta biết ngươi nghèo thế nào, một tháng giao một trăm lượng bạc cho thiện ty giam làm tiền ăn uống cũng là ta trả hộ, ngươi còn có thể có bảo bối gì đi đổi ư?"

Đạo nhân mập khinh thường nói, nâng chén cùng Phương Hành cùng một cái.

"Để cho người hỏi thăm người cứ hỏi thăm đi, hỏi nhiều như vậy để làm gì, không phải một trăm lượng bạc à, hôm nào trả lại người gấp bội..."

"Một trăm mười lượng nhé... Này, ai bảo người trả bạc chứ, tới đây, uống rượu..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Đạo môn quý thị

Lại qua một tháng, Phương Hành cảm giác khối linh thạch lúc trước mình luyện hóa tăng trưởng tu vi đã giảm bớt không ít, đạo nhân mập rốt cục đưa tới một tin tức tốt, hẳn hỏi thăm được, một quý thị ước chừng mười mấy người đã xác định thời gian cùng địa điểm mở ra, Phương Hành nhất thời lộ vẻ hưng phấn vô cùng, chuyên môn mời đạo nhân mập ăn một bữa lớn, dĩ nhiên, vẫn là tiêu tiền của đạo nhân mập.

Đến ngày này, Phương Hành chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, vừa lấy ra Vạn La Quý Diện bùng lên, chảy vào toàn thân của hắn, sau đó, xương cốt toàn thân của hắn ba ba rung động, thân hình mạnh mẽ kéo cao ba thước, trở nên tương tự một người trưởng thành.

Bất quá bởi vì hắn vốn vóc người nhỏ nhắn, lúc này thoát nhìn cũng phi thường thon gầy.

Giờ khắc này, Phương Hành thoát nhìn là bộ dáng một thanh niên mặt mày khôn khéo rồi, ước chừng chừng hai mươi tuổi, bộ dáng cũng không anh tuấn, cũng không tính là xấu, chỉ có thể nói là rất bình thường, là loại người rất dễ dàng bị người ta quên lãng.

Phương Hành vừa thử nói chuyện, cảm giác thanh âm khàn khàn, hùng hậu, cũng giống như người trưởng thành, lúc này mới hài lòng gật đầu, mặc vào đạo bào từ đạo nhân mập nơi đó mượn tới, nghênh ngang hướng địa điểm tổ chức quý thị chạy tới.

Trong sơn cốc, tới lui cũng không có ai chú ý một người như vậy ra vào.

Quý thị cử hành ở một cái sơn cốc nhỏ cự ly chỗ của ngoại môn đệ tử khoảng mười dặm, thời điểm Phương Hành chạy tới, trăng sáng đã lên, đi tới sơn cốc nơi này, lại thấy cửa cốc có hai cái tu sĩ che mặt đang đứng, cũng là Linh Động nhất trọng, nghiêm túc nhìn người vừa tới, thấy Phương Hành đi tới, một người trong đó liền tiến lên một bước, thấp giọng nói: "Su huynh tới nơi này cần làm gì?"

Phương Hành thấy bọn họ phòng thủ nghiêm cẩn như thế, cũng có chút bất ngờ, bất quá hắn rất nhanh cười lạnh một tiếng, nói: "Không có thứ gì để đòi ai thêm tới cái nơi rách nát này, tất cả mọi người đều là người hiểu chuyện, chớ giả bộ nữa, hi vọng quý thị hôm nay đừng làm cho ta thất vọng!"

Hai người thủ vệ liếc nhau một cái, một người thấp giọng nói: "Su huynh chớ lên tiếng, chuyện này bị đạo môn biết được rồi, tất cả mọi người đều không có kết cục tốt..."

Phương Hành cười một tiếng, nói: "Đạo môn nếu muốn biết chuyện quý thị, bằng đám người chúng ta, như thế nào dấu diếm được bọn họ? Hắc hắc, đơn giản chính là đạo môn không muốn quản, mở một con mắt nhắm một con mắt mà thôi, các người cần gì khẩn trương như thế?"

Hai thủ vệ nghe vậy thì kinh ngạc, cảm giác đây là một người hiểu chuyện, lòng nghi ngờ tan biến, liền để hắn tiến vào.

Phương Hành đối với chuyện này cười lạnh, điểm đạo lý này đối với hắn mà nói một chút cũng không khó khăn, hắn đã từ đạo nhân mập nơi đó hỏi thăm không sai biệt lắm.

Đạo môn quy củ tuy lớn, còn chưa tới mức tuyệt đường sống của mọi người, nếu không phải đạo môn đối với chuyện quý thị mở một con mắt, nhắm một con mắt, tùy tiện phái trưởng lão tới đây dạy dỗ một phen, quý thị này cũng không mở nổi nữa.

Lần này người tới quý thị phần lớn là một chút đệ tử mới tiến vào đạo môn bốn tháng trước, tới đa cũng chỉ có một chút Linh Động nhị trọng sư huynh gia nhập vào mà thôi, các đệ tử tu vi cao hơn của Thanh Vân Tông còn không để mắt đến cái quý thị này, nói trắng ra là lần này tới đều là một chút gà con, mặc dù biểu hiện khàn trương, như lâm đại địch, nhưng dễ dàng có thể gạt được.

Dù sao quý thị như vậy, tất cả mọi người không phải là quen thuộc, không cách nào nói trước hạn định thân phận, khó khăn để lên vào thật sự không cao.

Vốn chỉ nói là quý thị có mười mấy người tham gia, lúc này bên trong sơn cốc, cũng đã tụ tập hơn hai mươi người, nghĩ đến trừ Phương Hành, còn có mấy ngoại nhân sau khi nghe nói chuyện này, chủ động gia nhập. Mỗi người cũng lựa chọn một góc tự nhận là an toàn, đem trang phục của mình nghiêm nghiêm thực thực, rất sợ người khác nhận ra mình, hai mắt lấp lánh, quan sát hiện trường.

"Chư vị sư huynh đệ, ta cũng không muốn nói nhiều lời dư thừa, có thể tới đây, nói vậy mọi người trong lòng cũng có dự định, có cái gì muốn đổi gì, liền

mau mau lấy ra đi, chuyện này cần nhanh không nên chậm, sớm đổi xong trở về chính là tốt nhất!"

Có một hắc y nhân che mặt đứng dậy nói, xem bộ dáng là người hiểu chuyện.

"Không sai, vậy để lão đệ ta tới trước đi, nói thật, biết các ngươi những người này phần lớn là các sư đệ trước đó không lâu vừa vào môn phái, trên đầu thiếu nhất cũng chính là linh thạch, thật vừa đúng lúc, ở trên tay ta có sáu khối linh thạch dư thừa, đang định chuyển nhượng cho các ngươi, giá tiền đạo môn đổi linh thạch, là một trăm lượng vàng đổi một khối, ở chỗ này của ta, chỉ đổi tám mươi lượng vàng, ai muốn thì mở miệng!"

Một hán tử thon gầy đi tới giữa, đem năm sáu khối linh thạch màu đỏ lấp lánh đặt ở trên tảng đá xanh.

Bên cạnh lập tức xôn xao, nhiều người có chút ý động, dù sao một khối linh thạch có thể giảm bớt được hai mươi lượng vàng.

"Ta... Ta muốn kiểm tra linh thạch trước..."

Có một người mập mạp che mặt giờ tay nói, ánh mắt mọi người lập tức nhìn về phía hắn.

"Hắc hắc, tùy tiện kiểm tra, còn có thể sai sao?"

Hán tử thon gầy cười hắc hắc, hai tay vung, làm ra một cái tư thế mời kiểm tra.

Phương Hành nghe hắn nói, đã cảm thấy vô cùng quen mắt, không nhìn được dùng Âm Dương Thần Ma giám nhìn hắn một cái, nhất thời trong lòng vui lên, thì ra còn là người quen, hán tử thon gầy này không phải ai khác, chính là chuột tinh một tháng trước mình gặp ở Pháp Khí các, nghĩ đến cũng chỉ có loại người được nhận công tác béo bở như hắn, đầu mới có thể có nhiều linh thạch như vậy để chuyển nhượng sao!

Sau đó hắn lại lấy Âm Dương Thần Ma giám nhìn những người khác một chút, những người này vô luận lấy phương pháp nào che giấu hình dáng tướng mạo, nhưng tu vi trên người không cách nào thay đổi, Phương Hành rất nhanh đã biết được, đại đa số cũng là Linh Động nhất trọng, còn có bốn năm người Linh Động nhị trọng, hán tử chuột tinh thon gầy kia, cũng chính là nhân vật Linh Động tam trọng duy nhất ở nơi này...

"Tốt, linh thạch không sai, ta đây muốn mua hai khối!"

Tên mập mạp che mặt kiểm tra một hồi, không nhìn ra điểm nào sơ hở, liền bỏ lại một túi vàng lá.

"Tổng cộng mười sáu phiến vàng lá, mỗi phiến ước chừng mười lượng, ngươi kiểm tra rõ ràng!"

"Không cần, sư huynh ta tin ngươi!"

Chuột tinh hơi đánh giá, liền biết số lượng không sai, quơ lấy nhét vào ngực, nói: "Chỉ còn bốn khối..."

"Ta cũng mua ba khối..."

"Cho ta hai khối..."

Rất nhanh mọi người đã tranh đoạt nhau, sáu khối linh thạch thoáng chốc đã biến mất.

Bất quá sau khi thấy chuột tinh xuất thủ thuận lợi, lại có người lấy ra mấy khối linh thạch, Phương Hành âm thầm đánh giá, phát hiện đám người kia cũng là chừng Linh Động nhị trọng, hẳn là đệ tử cũ của Thanh Vân Tông, bọn họ cũng không biết dùng phương pháp gì tích góp xuống một ít linh thạch, chính mình nhất thời không dùng đến, chuẩn bị hướng đám người mới đổi lấy đồ vật.

"Tới phiên ta, chỗ này của ta có một món đồ, cũng muốn đổi lại linh thạch, không biết chư vị sư huynh có thể nuốt trôi hay không!"

Có một người tuổi trẻ che mặt đứng dậy, bỗng nhiên giương tay lên, trong tay rõ ràng xuất hiện một thanh kiếm hồng quang lóe lên, giữa hồng quang lại ẩn hiện kim quang, thoạt nhìn thực sự phi phàm, bất quá làm cho người giật mình, là phương thức mà hắn lấy kiếm, lại là trực tiếp xuất hiện trong tay, người sáng suốt rất nhanh đã phát hiện, trên ngón tay của hắn mang một giới chỉ phong cách cổ xưa, kiếm từ bên trong đó lấy ra.

"Đây chính là động thiên giới chỉ sao, một cái ngoại môn đệ tử tân tấn, thế nhưng lại có linh vật bậc này..."

"Thanh kiếm này cũng không phải là vật phàm, linh khí khiếp người, hẳn là chính là phi kiếm trung giai..."

Mọi người thấp giọng nghị luận, hiển nhiên bị người tuổi trẻ này làm cho giật mình.

Người tuổi trẻ nhìn lướt qua bốn phía, trầm giọng nói: "Lần này tới trước lúc bá sư, ta dùng toàn bộ tiền để giành, mua chuôi pháp khí trung giai Cửu Xà Kim Viêm kiếm này, lại không nghĩ rằng, kiếm này mua quá sớm, hiện tại linh khí của ta, còn chưa đủ để hoàn toàn phát huy uy lực của nó, hiện tại ta cần nhất chính là linh thạch, mà nhà ta đường xá xa xôi, ngân lượng chuẩn bị cho ta muốn đưa đến Thanh Vân Tông, còn có gần hai tháng, ta đây đợi không được, trước hết đem thanh kiếm này đổi đi, cầm chút ít linh thạch tới tu luyện..."

Mọi người nhất thời không lên tiếng, không khỏi bị chuôi pháp khí trung giai này hấp dẫn, nhưng cũng không dám bảo đảm mình có thể lấy ra linh thạch để đổi.

Người tuổi trẻ ánh mắt quét một vòng, lại nói: "Thanh kiếm này là ta trước lúc vào đạo môn dùng vạn lượng vàng mua được, hôm nay đem đổi, nói ít cũng phải đổi một trăm khối linh thạch, không biết mấy vị sư huynh hôm nay trình diện có đủ hay không? Không đủ cũng không sao, hi vọng mấy vị sư huynh trở về từ bị một chút, lần sau quý thị chúng ta giao dịch tiếp, dĩ nhiên, nếu như các người biết được vị bằng hữu nào đối với thanh kiếm này cảm thấy hứng thú, cũng có thể giúp tiểu đệ truyền lại một chút tin tức, quý thị lần sau, tiểu đệ nhất định còn đến nữa!"

Mọi người chợt hiểu ra, người tuổi trẻ này căn bản không có ý định lần này giao dịch thành công, chỉ là muốn trước cho mọi người thấy thứ trong tay, để người trở về làm chuẩn bị mà thôi, một cái mục đích khác, chính là muốn mượn miệng mấy người này đem chuyện này tuyên dương ra ngoài, không thể không nói, chuỗi Cửu Xà Kim Viêm kiếm của hắn, thật sự là đồ tốt, chính là đệ tử Linh Động tam trọng, cũng sẽ cảm thấy hứng thú.

Thậm chí nói, pháp khí trung giai như vậy chỉ sợ cũng chỉ có nội môn đệ tử đột phá Linh Động tứ trọng mới có thể vận chuyển tự nhiên.

"Rất tốt, vị sư đệ này không cần phải gấp, ta lần này quả thật chuẩn bị chưa đủ, không nghĩ tới quý thị lần này có thể xuất hiện đồ tốt như vậy, bất quá ta rất thích thanh kiếm này, sau khi trở về, tất nhiên chuẩn bị thỏa đáng, kiếm này, người giữ cho ta đi!" Nói chuyện chính là chuột tinh, đôi mắt ti hí như hạt đậu của hắn có tinh quang bắn ra bốn phía, lộ ra vẻ tham lam không thềm che giấu.

Hắn vốn chính là trông chừng Pháp Khí các, tự nhiên là loại người biết chuyện, nói rõ kiếm này quả thật bất phàm.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cướp sạch

Tất cả mọi người đều rất cẩn thận, trao đổi cũng diễn ra thuận lợi, dần dần, không khí trở nên nhiệt liệt, mấy người đang ngắm nhìn đều kiểm chế không được, bắt đầu xuất thủ trao đổi.

Đội khi tất cả mọi người trao đổi không sai biệt lắm, Phương Hành liền đứng dậy, cất cao giọng nói: "Tiểu đệ cũng có một món đồ trao đổi, bất quá giá khá cao, một trăm năm mươi viên linh thạch, thiếu một viên cũng không đổi, ả, trên thực tế, một trăm năm mươi viên linh thạch, ta đã chịu thiệt thòi rồi, dù sao món đồ chơi này mà, là ta trước lúc bãi nhập tiền môn, câu cha ta dùng ba vạn lượng vàng mua được..."

Hắn vừa mở miệng, lập tức làm cho ánh mắt của mọi người cũng hấp dẫn tới đây.

Lúc trước người tuổi trẻ kia, lấy ra phi kiếm trung giai giá trị một trăm khối linh thạch, cũng làm cho người ta khiếp sợ, huống chi lúc này có một món đồ ra giá một trăm năm mươi khối? Hơn nữa hắn còn nói đổi một trăm năm mươi khối chính là thua lỗ, dĩ bảo như thế, ai không muốn tới nhìn một cái để mở rộng tầm mắt chứ? Nhất là chuột tinh kia, ánh mắt cũng hí thành một sợi chỉ, thật nhanh nhích lại gần.

"Rốt cuộc là pháp khí gì, có thể giá trị ba vạn lượng vàng? Mau lấy ra coi một chút?"

Phương Hành nói: "Vị sư huynh này, xem ngươi cũng là người hiểu biết, đang muốn mời giám định một phen, xem xem vật này giá trị ba trăm khối linh thạch, hay là có thể tăng thêm một chút..."

Vừa nói bàn tay khẽ mở, lộ ra một cái yên hồ lung linh tinh xảo, ở dưới ánh trăng khê tỏa ra linh quang.

"Đi?"

Chuột tinh đánh giá một cái, cảm giác đây đúng là một món linh khí, chẳng qua cảm thấy có chút không đúng, tựa như không đáng giá ba vạn lượng vàng, nhưng hắn nghe Phương Hành nói rất tự tin, trong bụng có chút không dám chắc chắn, cho nên đi sát vào đi xem.

Những người bên cạnh tất cả đều có ý nghĩ đồng dạng, cùng nhau ghé sát đầu sang đây xem.

"Đúng là pháp khí, bất quá dường như giá trị không tới ba vạn lượng vàng, vị sư huynh này chẳng lẽ bị người ta lừa ư?"

"Hắc, sư huynh không phải có ý nói thách, muốn bán được giá cho chúng ta đây chứ?"

"Cũng chưa chắc đã là như vậy, vị sư huynh này, pháp khí này có phải có gì bất phàm hay không, có thể để cho chúng ta đánh giá chứ?"

Tất cả mọi người thấp giọng thảo luận, cũng có người muốn xem pháp khí này thì triển ra sao.

"Dĩ nhiên có thể, hừ, lão huynh nói pháp khí này không đáng giá ba vạn lượng vàng, ta cũng không muốn nói với ngươi, ánh mắt thật là thiên cận, hôm nay ta vì những lời này của ngươi cũng muốn cho các người kiến thức một phen, cái gì gọi là pháp khí chân chính!" Phương Hành ra vẻ thần bí, bàn tay mở ra, đặt tại phía trên yên hồ, thấp giọng nói: "Đều mở to mắt, pháp khí này hay ở chỗ tiểu tiết, không nhìn kỹ không thể nhận ra..."

Nghe hắn vừa nói như thế, mọi người nhất thời không nhịn được đứng càng gần hơn.

"Thiên linh linh địa linh linh, pháp khí ba vạn lượng vàng, hiển linh đi!"

Phương Hành thấy mọi người cách mình cũng không sai biệt lắm, liền thấp giọng quát, một chuông đánh vào phía trên yên hồ.

"Xuy..."

Trong lúc bỗng nhiên, trong yên hồ bay ra một làn khói.

Làn khói kia hiện ra màu xanh nhạt, ngửi vào trong mũi, chỉ cảm thấy hương vị ngọt ngào xâm não.

Mấy cái đệ tử Linh Động nhất trọng tới gần khói hồ, lập tức choáng váng đầu óc, bất tỉnh ngã trên mặt đất.

Mấy người Linh Động nhị trọng cũng là thân thể chân động, muốn giãy dụa, lại chỉ cảm giác cả người vô lực, từ từ nhũn ra.

Mà chuột tinh kia, tu vi cao nhất, sức chống cự cũng mạnh nhất, cảm giác có gì không đúng, lập tức muốn nhảy ra xa, nhưng hần đứng gần yên hồ nhất, hơn nữa Phương Hành trong lúc phóng khói độc, trực tiếp hướng mũi của hần phun tới, thấy hần vừa lui, cũng đi theo đột nhiên nhảy tới, hướng hần đuổi theo, yên hồ thủy chung ở trước mặt hần một thước, chui vào trong mũi hần.

"Người..."

Chuột tinh đôi mắt ti hí trừng trừng, chỉ vào Phương Hành muốn quát lớn, nhưng một trận choáng váng, thân thể từ từ mềm nhũn ra.

Bất quá lúc này thần sắc trên mặt hần, hiển nhiên vô cùng không cam lòng.

Hần bình thời hần xử cẩn thận, lần này tới cũng một mực đề phòng mấy người xem ra giống như đệ tử cũ của Thanh Vân Tông, chẳng qua vô luận như thế nào cũng tuyệt đối không nghĩ tới, một đệ tử mới vừa vào tiền môn đã có lá gan như thế, dám làm ra chuyện như vậy.

Nhất thời vô ý, đập trúng bẫy, cũng chỉ có thể tự trách mình xui xẻo.

"Đặc biệt chứ, thiếu chút nữa làm lão tử thất bại!"

Phương Hành hung hăng đập một cước trên người hần, còn ra sức tát tát mấy cái, phát hiện chuột tinh không phản ứng chút nào, lúc này mới yên lòng, có thể nhìn phân thống khổ này để một chút phản ứng không có thật sự không có mấy người, nhìn đáng đập hần là thật sự hôn mê.

Tứ thúc đưa cho mình cái hồ lô khói mê này thật là tốt, bất quá mình cũng quá mạo hiểm rồi, Phương Hành biết, khói mê mặc dù bất phạm, nhưng đối phó người có tu vi càng cao, sức chống cự sẽ càng mạnh, ban đầu Tứ thúc còn có một cái lớn hơn đây, chỉ bất quá phun ra ngoài đối phó với Tiểu Kiếm Minh cùng thiết ưng, đối phương cũng chỉ quơ quơ, khề một cái đã chém thành hai nửa.

Bởi vậy có thể thấy được, khói mê ít nhất đối với chân truyền đệ tử Linh Động thất trọng trở lên đã gần như hoàn toàn không có hiệu quả.

Mà Phương Hành có can đảm gây chuyện như vậy, lúc trước cũng từng thử nghiệm với mình, chỉ cần hướng chính mình phóng ra một chút khói mê, lập tức hỗn loạn ngủ một ngày một đêm, bằng điểm này, liền kết luận dùng nó để làm liều cũng được.

"Xảy ra tình huống gì rồi?"

Cách đó không xa có người thấp giọng quát hỏi, Phương Hành trong lòng rung mình, lập tức biết là hai người thủ vệ đã nghe được động tĩnh.

Phương Hành trong lòng hơi kinh hãi, nghĩ thầm đã quên ngoài cửa còn có hai người này.

"Con mẹ nó, đừng có đoạt, bảo bối này của lão tử không đời nào cũng được? Đều cút ngay, lão tử đi!"

Phương Hành con người đảo một vòng, bỗng nhiên lớn tiếng ồn ào, thanh âm vang dội, dọa một đám phi điều kinh hãi bay đi.

Hai tên thủ vệ kinh hãi, vội vàng chạy nhanh đi vào góc nhìn, chạm mặt chính là một cái thân ảnh, lại thấy người này lão đảo, trong tay có một cái yên hồ sắp sửa vỡ ra, hai người thủ vệ theo bản năng đưa tay đi đón, lại thấy người này thân hình trên không trung vừa chuyển, bàn tay ở trên yên hồ nhấn một cái, lập tức một đạo sương khói màu xanh phun ra ngoài, phun tại trên mặt một người.

"Người..."

Tên thủ vệ kia hơi kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng, đã cảm giác miệng mũi nồng nặc hương vị ngọt ngào, thân thể nhũn ra.

"Người muốn làm gì?"

Một tên thủ vệ còn lại kinh hãi, hần chỉ nghĩ được một chút, mặc dù cũng thấy đầu váng mắt hoa, nhưng còn chưa đến mức bất tỉnh.

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Làm cái này!"

Thuận tay rút ra dao găm, hướng hần đâm tới.

Thủ vệ kia kinh hãi, vội vàng né sang bên cạnh, đưa tay vào trong ngực lấy pháp khí của mình.

Nhưng hần dù sao cũng trúng một chút khói mê, phản ứng có chút chậm chạp, động tác lấy pháp khí chậm chút, mà Phương Hành đánh hụt một kích, đã lảng không nhảy lên, xoay người một cước đá vào lồng ngực của hắn, đem hắn đánh ngã trên mặt đất.

Đến lúc này, thủ vệ này rốt cục có cơ hội lấy ra phi kiếm của mình, cố nén choáng váng trong đầu, liền muốn tấn công Phương Hành, đem phi kiếm tế lên, nhưng đúng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên lấy ra một vật, hướng hắn giương lên.

"Ba ba ba..."

Một mảnh ngân quang bay tới, đánh thẳng bụi đất bên cạnh thủ vệ tung bay, vang lên một trận tiếng vang đáng sợ.

"Đồ chơi này đâm vào trên người cũng không dễ chịu đâu, nếu như không muốn chết, ném thanh phi kiếm đó qua một bên..."

Phương Hành thanh âm lạnh lùng vang lên, trong tay hắn, lại cầm một cái thiết đồng, ngân quang chính là từ bên trong bắn ra.

Thủ vệ trong bụng cả kinh, quay đầu nhìn lại, lại thấy bên cạnh trên mặt đất, lộ ra một loạt ngân châm, hơn phân nửa cũng đã cắm vào mặt đất, thậm chí còn có mấy cây bắn vào trên cây bên cạnh, cũng là toàn bộ tiến vào, chỉ lộ ra đuôi châm.

Điều này làm cho hắn thấy tim mình lạnh ngắt, ngân châm kinh khủng như thế, nếu đánh vào trên người...

"Nếu ngươi muốn chết, vậy không trách được ta..."

Phương Hành bỗng nhiên kêu lên, thiết đồng trong tay dương lên.

"Đừng, ta ném phi kiếm xuống..."

Thủ vệ kia cũng chỉ là một ngoại môn đệ tử bình thường, vừa bái nhập đạo môn không lâu, trong lòng còn mộng đẹp làm thần tiên tiêu dao, làm sao nỡ bỏ cái mạng nhỏ của mình, lập tức kêu to, đem phi kiếm ném tới một bên.

"Hắc, coi như ngươi thức thời!"

Phương Hành cười lạnh một tiếng, đem thiết đồng nhét vào trong ngực, bước đi, một cước đá vào trên mặt thủ vệ này.

Thủ vệ đầu thoáng một cái, từ từ mềm ra, đột nhiên lại giờ lên, mang theo khóc nức nở nói: "Ngươi làm gì thế?"

"Con mẹ nó, làm sao còn không ngắt?"

Phương Hành cũng có chút lúng túng, không thể làm gì khác đành cầm yên hồ, hướng trên mặt hắn phun một cái, làm xong rồi, thủ vệ hét lên rồi ngã gục, không tỉnh lại nữa.

"Hắc hắc, hôm nay thu hoạch lớn rồi, thật là một đám dê béo..."

Phương Hành mừng rỡ đem hai thủ vệ cũng kéo tới trong sơn cốc, sau đó liền bắt đầu thu chiến lợi phẩm của mình.

Trước tiên đem giới chỉ trữ vật của thanh niên hình như rất lắm tiền kia cởi xuống, lại bắt đầu ở trên người mỗi người lục soát linh thạch.

Hắn vừa rồi thời điểm mọi người giao dịch lẫn nhau, đã nhớ trên người những người này có đồ vật gì rồi, lúc này đúng như cười xe nhẹ đi đường quen vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thu hoạch lớn

Không lâu sau, các món đồ vật đã toàn bộ tới tay, đang muốn đi, Phương Hành bỗng nhiên đầu óc vừa chuyển, lại lui trở về, từ trong ngực chuột tinh, lấy ra toàn bộ vàng lá của hắn, toàn bộ nhét vào trong ngực con dê béo có Cửu Xà Kim Viêm kiếm, lại từ trong ngực một người khác đổi được một phi kiếm cấp thấp, lấy ra phi kiếm kín đáo đưa vào người chuột tinh...

Chỉ chớp lát, trừ linh thạch Phương Hành mang đi, vật còn lại của những người khác đã được trao đổi cho nhau.

Sau đó Phương Hành mới phui tay, đi tới trước mặt chuột tinh, không nói hai lời, tát liền mấy cái.

"Mụ nội nó, ai bảo ngươi lừa bịp tổng tiền lão tử, hôm nay phải dạy cho ngươi một bài học!"

Khỏi mê hiệu quả rất tốt, Phương Hành đánh tê tay, mắt thấy chuột tinh gầy đã biến thành chuột tinh béo, hần vẫn chưa tỉnh lại.

Nghĩ mãi còn không hết hận, Phương Hành lại giải khai dây lưng, ở trên mặt chuột tinh rải đầy nước tiểu, nhìn hần sưng mặt sưng mũi, bộ dáng thê thảm, lúc này mới hài lòng gật đầu, ngênh ngang rời đi.

Son cốc thanh u, chim chóc không kêu, ánh trăng nhàn nhạt, trong son cốc, một đám người ngã ngổn ngang.

Ước chừng qua một canh giờ, chuột tinh tu vi sâu nhất mới dần đầu tỉnh lại, hần dùng lực lắc lắc đầu, lúc này mới nhớ tới chuyện gì xảy ra, mãnh liệt khẽ run rẩy, đưa tay sờ tìm vàng trong lòng ngực của mình, lập tức phát hiện mình dùng sáu khối linh thạch đổi lấy bốn trăm tám mươi lượng vàng lá cũng không cánh mà bay, nhất thời buồn bã gào một tiếng, bắt quá gào thét đột nhiên ngừng lại...

Bởi vì hần rất nhanh đã phát hiện, trong ngực mình không có vàng lá, lại có thêm một thanh phi kiếm.

Lấy ra vừa nhìn, chính là một thanh phi kiếm hạ phẩm, nếu đổi thành vàng, cũng có thể bán chừng ngàn lượng, so với vàng chính mình bị mất, vẫn còn buôn bán lời, hần nhất thời nghĩ mãi mà không rõ phi kiếm này làm sao đến trong lòng ngực của mình, bắt quá đã tới tay, tự nhiên không thể nào ói ra ngoài, lập tức cất đi, sau đó hướng bốn phía một đánh giá, mắt chuột đảo quanh...

Thấy mọi người vẫn còn ngủ say, hần từ trong tay mấy người bên cạnh thật nhanh lấy chút thứ tốt, liên tục không ngừng nhét vào lòng ngực của mình.

Thấy mấy đệ tử Linh Động nhị trọng thân thể hơi động một chút, tựa như sắp tỉnh, hần mới nhẹ nhàng thật nhanh chuồn mất.

Người còn lại tỉnh lại, hai mắt nhìn nhau, phản ứng đầu tiên cũng là đi kiểm tra đồ đạc của mình, rất nhanh phát hiện, toàn bộ linh thạch đã mất, nhưng trong ngực nhiều hơn một chút ít vật không thuộc về mình.

Mấy người này vốn định nói ra, lại bỗng nhiên nghĩ đến, lúc này đem đồ nói ra thực sự không thông minh chút nào.

Chính mình lộ ra, vạn nhất người bị mất đòi về, chính mình đúng là không còn gì cả, dù sao đồ đạc của mình, hoặc là bị tặc nhân trộm đi rồi, hoặc là đang ở trong ngực người khác, bị tặc nhân trộm đi, đó là vô luận như thế nào cũng đòi không được, còn nếu là trong ngực người khác, người này không nói ra, chính mình lại thiệt thòi rồi, lúc đó mới là mất trắng...

Vì vậy, nghĩ thông suốt chuyện này, mọi người rất kỳ dị giữ vững trầm mặc, lặng lẽ rời đi.

Có cơ hội, còn nhân cơ hội cầm một chút đồ vật của người khác, điều này cũng dẫn đến, người tỉnh lại càng muộn càng gấp xui xẻo, khi con dê béo có động thiên giới chỉ cùng Cửu Xà Kim Viêm kiểm toàn bộ cũng bị đánh cắp tỉnh lại, cơ hồ khóc không ra nước mắt, hần là một cái tổn thất thảm trọng nhất, nhưng mà lúc này, ngoại trừ chính hần ra, chung quanh chỉ còn mấy con quỷ nghèo đói y chang như hần...

"Rốt cuộc là ai làm? Lạc Tây ta cùng ngươi thế bất lưỡng lập!"

Tiếng kêu bi thống xé rách yên tĩnh trong tia nắng ban mai, làm một đám phi điều kinh hãi vừa trở về lại bay đi.

Mà lúc này đây, tên đạo tặc tội đáng chết vạn lần kia, đã trở lại son cốc, đang cười không ngấm được mồm.

Phát tài, quả thật phát tài rồi!

Phương Hành sau khi trở về kiểm kê qua, linh thạch ước chừng hơn ba mươi khối, cơ hồ là chính mình bảy tám năm mới nhận được bằng này, cái này cũng chưa tính trừ vật giới chỉ cùng Cửu Xà Kim Viêm kiểm, trừ vật giới chỉ hần đã tra xét rồi, lấy tu vi của con dê béo trẻ tuổi kia, còn không có năng lực ở trên mặt trừ vật giới chỉ đánh xuống dấu vết, vì vậy Phương Hành rất dễ dàng mở nó ra.

Hướng bên trong nhìn, Phương Hành lập tức cười toét miệng.

Thật là may mắn, bên trong trừ Cửu Xà Kim Viêm kiểm, còn có một chút linh dược dịch cân tẩy tủy cùng mười mấy lượng vàng lá, thoáng cái đem cuộc sống tu hành khó khăn của mình giải quyết, từ nghèo rớt chạy thẳng tới trung lưu...

Nhất là chuỗi phi kiếm, thân kiếm xích hồng, phía trên vây quanh chín con rắn nhỏ màu vàng trông rất sống động, vô cùng chân thật, hình như chín con rắn nhỏ vòng tại trên thân kiếm ngủ đông, tùy thời cũng sẽ tỉnh lại nuốt người...

Riêng bề ngoài cũng đã rất bất phàm rồi.

Dùng Âm Dương Thần Ma giám đánh giá một chút, Phương Hành rõ ràng phát hiện trong phi kiếm này có chín cái trận pháp tinh vi.

Chất liệu, chế tác, hơn nữa pháp trận bên trong rõ ràng so với phi kiếm khác cao hơn một cái cấp bậc, thật sự là đáng quý vô cùng.

Không hổ là bảo bối giá trị vạn lượng hoàng kim!

Bắt quả Phương Hành thử thôi động, lại phát hiện phi kiếm này quả thực giống như cái động không đáy, linh khí của mình căn bản không đủ dùng, hần

lúc này cũng mới hiểu rõ, khó trách con dê béo kia muốn dùng phi kiếm đi đổi linh thạch, bởi vì... phi kiếm này căn bản là không phải là đệ tử Linh Động nhất trọng có thể dùng, phẩm chất quá cao, sợ rằng ít nhất cũng phải nhị trọng thậm chí tam trọng, mới có thể vận dụng.

Bắt quá tóm lại là đồ tốt, tạm giữ lại, vốn có thể cần dùng đến nó!

Phương Hành nghĩ như vậy, vui thích đem nó bỏ vào động thiên giới chỉ.

"Người tốt a..."

Phương Hành nhớ lại một chút đặc thù của tên dê béo trẻ tuổi kia, vững vàng nhớ kỹ.

Trong bụng ngoài cảm động, còn âm thầm quyết định, lần tới nếu gặp người này, nhất định phải... thăm hán một lần nữa!

Lúc này tài nguyên tu hành đầy đủ, Phương Hành có thể yên tâm tu hành rồi.

Con đường tu hành đã chật đứt gần hai mươi ngày, lần nữa tiếp tục, hơn nữa, có ít nhất một thời gian ngắn, không cần vì chuyện linh thạch mà rầu rĩ rồi, ba mươi một viên linh thạch, đầy đủ để Phương Hành tu hành một năm.

Mà tu hành, cũng chính là cần tư nguyên liên tục không ngừng như vậy mới có thể tiến bộ không suy.

Người có tư chất cao sở dĩ tu hành nhanh chóng, là vì bọn hắn ở một trình độ nào đó, thoát khỏi tài nguyên trói buộc, trực tiếp có thể lấy bản thân tới thở nạp linh khí, chỉ sợ tài nguyên không đủ cũng có thể bước lên con đường tu luyện của mình.

Mà như đạo nhân mập, tài nguyên không đủ, nhất định chỉ có thể dậm chân tại chỗ, thậm chí còn lùi bước.

Dĩ nhiên, hắn không có cách nào lùi bước thêm nữa, bởi vì hắn vốn đang ở đẳng cấp thấp nhất, lui cũng chẳng thể lui, cũng là chuyện tốt.

Mà hậu quả của chuyện này chính là, qua vài ngày sau đó, người ngày đó tham gia quý thị từ từ bình phục tâm tình, cũng bắt đầu có người âm thầm điều tra, dĩ nhiên, quý thị vốn không thể lộ ra ngoài ánh sáng, bọn họ cũng không dám công khai, chỉ có thể bằng thủ đoạn của mình từ từ hỏi thăm, còn nữa, người bọn họ hỏi thăm là một thanh niên vóc người gầy gò, thanh âm khàn khàn, cùng Phương Hành một chút quan hệ cũng không có...

Trong lúc vô tình nghe đạo nhân mập nói đến tin tức kia, Phương Hành lại một lần nữa bội phục ánh mắt ban đầu lựa chọn Vạn La Quỷ Diện của mình.

Chuyện có một món tài phú như vậy, Phương Hành không dám khoa trương, ngay cả đạo nhân mập cũng không nói cho, chỉ ở nửa đêm không người, chính mình lấy ra linh thạch, cố gắng gấp bội tu luyện. Có đầy đủ linh thạch, hắn tu hành tốc độ tự nhiên rất nhanh, tốc độ luyện hóa linh thạch cũng có tăng lên, đã đạt đến cứ mười ngày luyện hóa một khối.

Linh khí liên tục không ngừng tẩm bổ vào trong kinh mạch, khiến cho linh khí của Phương Hành mỗi ngày đều chậm rãi tăng trưởng.

Dần dần, linh khí tràn đầy, du tẩu trong kinh mạch, thấm vào toàn thân...

Phương Hành thậm chí có thể cảm giác được, chính mình một thân da thịt xương cốt, đều có linh khí thấm vào, từ từ trở nên mềm dẻo, kiên cố, tràn đầy sinh mệnh lực... Loại biến hóa này trực tiếp thể hiện ra chính là, Phương Hành sau này nếu là bị thương, vết thương phục hồi sẽ nhanh hơn, lực chống cự của hắn cũng sẽ tăng cường, trọng yếu hơn, chính là có thể dung nạp linh khí nhiều hơn.

Thậm chí, Phương Hành cảm giác, lúc trước chính mình lấy luyện tinh hóa khí tu luyện mang đến tổn hại, đã từ từ được đền bù.

Như thế kiên trì tu luyện, tu vi của Phương Hành từ từ tăng lên, hai tháng sau, Phương Hành đã đạt đến nhất trọng viên mãn, cách đột phá Linh Động nhị trọng chỉ kém một đường, phần tu vi này, mặc dù đặt ở trong hàng đệ tử năm nay mới bá nhập đạo môn, cũng thuộc thượng đẳng, dù sao lúc này, cũng chỉ có đệ tử Giáp đẳng tư chất mới vừa vận vững chắc tu vi Linh Động đệ nhất trọng, còn chưa trùng kích vào đệ nhị trọng.

Mà tư chất hơn kém một chút, thậm chí ngay cả Linh Động đệ nhất trọng cũng không kiên cố.

Dù sao không phải mỗi người đều dụng công tu luyện cùng phong phú tư nguyên như Phương Hành, ngay cả đệ tử Giáp đẳng tư chất, mỗi tháng cũng chỉ có hai khối linh thạch mà thôi, mà Phương Hành mỗi tháng ba khối, cũng không gián đoạn.

Dĩ nhiên, cùng một chút người tư chất tốt, trong nhà không thiếu tiền tài vẫn không cách nào so sánh được, hơn nữa những người đó so với Phương Hành sớm nhập môn ba tháng, lại có thể mua đại lượng linh thạch cung cấp tu hành, đoán chừng lúc này cao nhất đã bước vào Linh Động nhị trọng rồi.

Đối với chuyện này, cũng là chuyện bất đắc dĩ, tu hành tu hành, vốn là muốn hao tổn của cải tài nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Bốn loại đệ tử

Cuộc sống của người tu hành rất tiêu dao tự tại, trong hồng trần có rất nhiều truyền thuyết như vậy.

Lời ấy có đúng hay không, đối với hai loại người mà nói, cuộc sống tu hành quả nhiên là tiêu dao tự tại.

Một loại có đầy đủ tài nguyên, mỗi ngày trừ tu hành, chính là tìm bạn hữu luận đạo, thưởng trà nấu rượu, nói tu hành tâm đắc, bàn về đương thời kiếm tiền, thưởng thức mặt trời mới mọc, hoàng hôn tịch hà, tiêu dao không thể tiêu dao hơn nữa.

Một loại khác thì sao, chính là hoàn toàn không có tài nguyên mà bỏ qua hi vọng, chính mình vô luận kiếm tiền như thế nào cũng không đủ tài nguyên tu hành, vậy thì cần gì quan tâm nữa, cả ngày trong phòng của mình ôm đầu ngủ mê man, hay là đi dạo khắp núi khắp nơi, hi vọng sẽ tình cờ phát hiện một cái động phủ của các bậc tiền bối, hoặc là được đạo môn trưởng lão coi trọng, thu làm y bát, từ đó mà tiêu dao tự tại.

Mà trừ hai loại người này ra, cuộc sống trong đạo môn thật sự là khổ trương mà bận rộn.

Thời gian đầu tu hành, liều mạng kiếm tài nguyên, có tài nguyên, sẽ có thể đột nhiên tăng mạnh, không có tài nguyên, sẽ trì trệ không tiến.

Đạo nhân mập là một người như vậy, dựa theo điều kiện trước mắt của hắn, người khác đã sớm buông tha rồi, nhưng hắn còn đang cả ngày bồn chồn, vì mỗi ba tháng hai khối linh thạch tu nguyên bốn ba lao lực, mặc dù hai khối linh thạch này cũng không cách nào mang đến cho hắn bao nhiêu trợ giúp, nhưng hắn vẫn làm không biết mệt, đem kiếp sống tu hành không có chút hi vọng nào dùng một loại thái độ vui vẻ tràn đầy hi vọng mà bước tiếp...

Đoạn trên, chính là đánh giá cùng hiểu biết của Phương Hành đối với đạo nhân mập.

Như vậy thật cũng được rồi, Phương Hành sẽ không đi phá đạo nhân mập đối với tu hành ôm lấy ảo mộng, bởi vì hắn chính là trông cậy vào ảo mộng này để sống, nếu ngay cả hi vọng cũng không còn tồn tại, quý mới biết đạo nhân mập sẽ chán chường thành hình dáng ra sao.

Nhưng hết lần này tới lần khác đạo nhân mập còn là một người vô cùng nhiệt tâm, sau khi nhìn nhận Phương Hành làm bằng hữu, trừ mỗi tháng thay Phương Hành nộp một trăm lượng bạc tiền ăn đến thiện ty giam, còn có nghĩa vụ nhắc nhở Phương Hành còn nhỏ tuổi, không nên lười như vậy, ngày ngày ở trong phòng ngủ không kiếm được tài nguyên, người nên biết điều một chút đi với ta tới tạp ty giam làm việc mới phải...

Du thủy không cạn!

"Trừ mỗi tháng bạc vụn, còn có những lợi ích khác, bằng không người cho rằng ta mỗi tháng thay người nộp trăm lượng bạc là từ đâu tới? Dĩ nhiên, trọng yếu hơn, chính là chỗ này ba tháng một khối linh thạch rồi, đây chẳng khác nào so với đệ tử Đình cấp khác nhiều gấp đôi tu nguyên, Phương sư đệ, người thật không động tâm sao? Ôi, đừng bịt tai chứ..."

Đạo nhân mập ở thời điểm uống rượu, vẫn không quên bên tai Phương Hành cần nhần liên miên, bộ dáng như một bà cô lẩm cẩm.

Trong lòng hắn, Phương Hành hôm nay đã biến thành tên du thủ du thực của đạo môn rồi, mỗi ngày ăn lại ngủ, ngủ lại ăn, linh thạch không có, cũng không nóng nảy, mà mấy tên du thủ du thực khác, vô dụng nữa cũng thường xuyên chạy đi tham gia náo nhiệt, xem một chút đạo môn phong cảnh cũng thử nghĩ xem có thể thử thời vận hay không, nhưng tiểu tử này không như thế, ngay cả đi ra ngoài ngắm phong cảnh cũng giảm, cả ngày trốn ở trong nhà gỗ không gặp người.

"Nói nữa thì cút ra ngoài cho ta..."

Phương Hành bịt tai kêu to, hận không thể một cước đem đạo nhân mập đá bay.

Tiểu gia là người có ba mươi mấy khối linh thạch, còn cần đi tạp ty giam các người làm chân chạy vặt ư?

Mỗi ngày tiết kiệm thời gian tu hành còn chưa đủ đây!

Dĩ nhiên, những lời này lại không thể nói cùng đạo nhân mập, ít nhất trước mắt là không thể.

"Hào hào hào, ta không nói nữa..."

Đạo nhân mập khoát tay, một lát sau, lại không nhịn được nói: "Vậy tu nguyên tu hành của người làm sao bây giờ?"

Phương Hành liếc mắt: "Không phải sắp sửa đến thời gian phát linh thạch sao?"

Đạo nhân mập nói: "Ba tháng mới có một khối linh thạch, làm sao đủ được, hơn nữa còn chưa chắc chắn đã đến tay mình..."

Phương Hành khinh thường liếc hắn một cái, nghĩ thầm ba tháng người có hai khối linh thạch cũng chưa thể đủ!

Thấy đạo nhân mập còn muốn nói, Phương Hành vội vàng vung tay lên: "Được, người đừng khuyên nữa, ta vốn chẳng muốn đi tạp ty giam các người, nơi đó ta không thích hợp người cũng không phải là không rõ ràng ư, người lần trước mời bọn họ uống rượu, mọi người tu vi cũng chẳng cao, còn tính tướng như ông trời vậy, nếu như không phải là người dùng sức nháy mắt, ta đã trực tiếp cầm cái vô rượu đập hắn rồi, còn làm công nữa, chẳng lẽ để cho ta cũng đi vuốt đuôi đám khốn kiếp kia ư? Tính lại đi, lý do duy nhất để ta có khả năng đi tạp ty giam các người, chính là đập phá cái địa phương rách nát

đó!"

Đạo nhân mập có chút im lặng, thử nghĩ xem cũng phải, tiểu vương bát đần số tuổi không lớn, tính tình cũng không nhỏ, bắt quá vẫn không đành lòng nhìn một cái thiếu niên thật tốt như vậy từ đó chán chường đi xuống, trăm mặc một hồi, vẫn là một câu: "Linh thạch dù sao cũng phải kiếm nha..."

Phương Hành xuy một tiếng cười, nói: "Sớm muộn gì sẽ để cho ngươi nhìn ta kiếm linh thạch là thế nào!"

Chuyện tới cũng mau, không bao lâu, đã đến thời điểm đạo môn phát linh thạch, đây cũng là đạo môn đại sự, không biết bao nhiêu đạo môn đệ tử kiêng chân chờ đợi, chính là đợi đến mỗi ba tháng lần phân phát linh thạch này, hơn nữa lần này phân phát trận thế không nhỏ, dù sao một tháng này chính là mở rộng phân phát, cũng chính là ngoại môn đệ tử, vô luận Giáp Ất Bính Đinh tư chất, đều có linh thạch có thể nhận lấy.

Đệ tử Đinh cấp tư chất mỗi ba tháng nhận lấy một khối linh thạch, Bính cấp tư chất mỗi hai tháng có một khối, Ất cấp tư chất mỗi tháng có một khối, Giáp cấp tư chất lại là mỗi tháng hai khối, bốn loại đệ tử, bình thời thời gian nhận linh thạch mặc dù cũng là giữa tháng ngày mười lăm, nhưng bởi vì tần số bất đồng, cho nên cũng rất khó gặp được bốn loại đệ tử đồng thời nhận lấy linh thạch.

"Phương sư đệ, Phương sư đệ, đã thức chưa?"

Sáng sớm, đạo nhân mập đã tới thật sớm, chuẩn bị cùng Phương Hành đi nhận linh thạch.

"Vừa sáng sớm, ngươi đến gọi hồn sao?"

Phương Hành đêm qua cơ hồ cả đêm đều tu luyện, giờ sừ mới ngủ, hôm nay trời mới tờ mờ sáng, buồn ngủ còn chưa tan, nhất thời tức giận mắng chửi.

"Ôi, Phương sư đệ của ta, ngươi cũng đừng tham ngủ như vậy nữa, đi sớm về sớm, tránh phát sinh vấn đề a!"

Đạo nhân mập đang chuẩn bị cứng rắn túm Phương Hành kêu lên, đạo bào trùm lên đầu hấn, lôi kéo hấn mơ màng ra cửa.

Địa phương phân phát linh thạch chính là Thanh Mộc các cách mười dặm, mặc dù sắc trời còn sớm, cũng đã có thể thấy rất nhiều ngoại môn đệ tử dậy sớm chạy đi nơi đây, sáng sớm trên sơn đạo, bóng người lay động, phần lớn cảnh tượng đều vội vã.

Đi tới trước Thanh Mộc các, nơi này đã xếp thành hàng dài.

Đội ngũ này, có bốn hàng, bên trái nhất cơ hồ vẫn chưa có người nào, chính là đội ngũ Giáp đẳng tư chất nhận lấy linh thạch, cả đạo môn ngàn người, đệ tử Giáp đẳng tư chất cũng chỉ có mười mấy người, lúc này trên căn bản còn không đến, trong lương đình, một vị vũ y lão giả râu tóc xám trắng đang vung quạt hương bồ cùng một đệ tử Giáp đẳng tư chất dậy thật sớm tới đây nói chuyện.

Mà hàng thứ hai bên trái, còn lại là đệ tử Ất đẳng tư chất, lại cũng chỉ có mười mấy người, mọi người thần thái phi dương.

Cả đạo môn, đệ tử Ất đẳng tư chất tự nhiên so với Giáp đẳng nhiều rất nhiều, chừng trăm người. Bọn họ so với Giáp đẳng đệ tử, mặc dù không bằng, nhưng cùng các đệ tử Bính đẳng cho đến Đinh đẳng tư chất so sánh, lại không khác thiên tài.

Mà gần bên phải, chính là Bính đẳng rồi, đệ tử loại này bên ngoại môn chừng hơn ba trăm người, lúc này đã xếp hàng một loạt dài mấy chục người, mà liên tục không ngừng có người gia nhập vào, bọn họ ngoài mặt kiêu ngạo không có Ất đẳng đệ tử như vậy rõ ràng, nhưng nhìn về phía đội ngũ đệ tử tư chất Đinh đẳng, trong mắt miệt thị thế nào cũng xóa không đi.

Không có biện pháp, Đinh đẳng tư chất chính là tư chất kém cỏi nhất trong đạo môn, nhân số cũng nhiều nhất rồi, chừng hơn sáu trăm người, lúc này mặc dù còn sớm, nhưng trong đội ngũ cũng đã hơn một trăm người, như con rắn dài, đại đa số về mặt cũng lộ vẻ kích động, kiêng chân nhìn về phía đội ngũ phía trước nhất, hận không phải kế tiếp liền đến phiên mình, đem bảo bối linh thạch bỏ vào trong túi.

Mà ánh mắt người tư chất Bính đẳng nhìn sang, bọn họ căn bản cũng không dám đối diện, tự ti rất rõ ràng.

Toàn thể tình huống đã là như thế, Giáp đẳng đệ tử xem thường mọi người, Ất đẳng xem thường Bính đẳng cùng Đinh đẳng, Bính đẳng xem thường Đinh đẳng, Đinh đẳng đệ tử thì ngay cả mình cũng xem thường chính mình. Dĩ nhiên, cũng có một nhóm người là ngoại lệ, chính là người trong nhà hào phú, người như thế cũng dùng tiền tài của mình mua linh thạch, tài nguyên so với Giáp đẳng đệ tử còn phong phú hơn, tất cả đều là mắt cao hơn đầu.

Bất quá, đám đệ tử này tự nhiên cũng sẽ không dậy sớm như thế tới xếp hàng, một khối hai khối linh thạch, bọn họ không thèm để mắt.

.....

"Nhìn cái gì vậy? Có tin ta móc mắt ngươi không?"

Đinh cấp đệ tử nơi này, Phương Hành đang lười biếng xếp hàng, bội phần nhàm chán, nhưng vừa dịp nhìn thấy trong đội ngũ Bính đẳng tư chất, có một người đang nhìn mình cười lạnh, lập tức tức giận mắng lên.

Đệ tử Bính đẳng tư chất kia vẫn vẫn nhược yếu, mặc dù mặc đạo bào, nhưng bộ dáng tựa như thư sinh, hấn vốn cũng thấy Phương Hành vóc dáng nhỏ nhỏ, giữa một đám người cao lớn hỗn loạn, nhất là trước người còn có một người to béo vô cùng, lộ vẻ hấn càng nhỏ bé, lúc này lại đang co đầu rút cổ ngáp, vô cùng tức cười, không nhịn được nhìn hấn nở nụ cười.

Lại không nghĩ rằng, tiểu quý này tính tình xấu đến như vậy, nhìn thấy hấn một cái, lại trực tiếp mở miệng chửi mắng.

Đệ tử tư chất Bính đẳng mặc dù vẫn nhọc, nhưng cũng có chút xem thường đệ tử Đỉnh đẳng tư chất, nếu là người khác mắng hấn, cũng thôi đi, bị một tiểu hài tử tư chất Đỉnh đẳng khiển trách, trong lòng cảm thấy không vui, hừ lạnh một tiếng, phiết qua đầu, thanh âm không cao không thấp nói thảm một câu: "Hừ, một cái đệ tử tư chất Đỉnh đẳng, cũng bừa bãi như vậy, thật không biết lễ nghĩa!"

Phương Hành ghét nhất là loại này âm dương quái khí khiêu khích, càng thêm tức giận, lớn tiếng kêu lên: "Èo là chết tiệt, ngươi đang ở đây nói gì?"

Hấn thanh âm rất lớn, nhất thời dẫn tới ánh mắt đám người xếp hàng cũng nhìn tới đây.

Đệ tử vẫn nhọc nhất thời mặt đỏ bừng, cả giận nói: "Ngươi mắng ai èo là?"

Phương Hành nói: "Ta mắng ngươi đó èo là chết tiệt, ái nam ái nữ chết tiệt, thái giám chết bầm!"

Đệ tử vẫn nhọc nóng nảy: "Ngươi cũng là đệ tử đạo môn, vì sao mở miệng lại thô tục như vậy?"

Phương Hành nói: "Thô tục con em gái nhà ngươi ấy, èo là chết tiệt!"

Đệ tử vẫn nhọc tức dậm chân, ngón tay chỉ Phương Hành: "Ngươi, vô lễ!"

Phương Hành nói: "Vô lễ con em gái nhà ngươi ấy, èo là chết tiệt!"

Nếu nói tới mắng chửi người, bản lãnh của Phương Hành có thể một mình đấu lại hai bà thím mai mối, ban đầu ở trong Quỷ Yên cốc, một mình hấn bò đến trên cây, đem bốn thân huynh đệ tội phạm trong cốc mắng tới miệng không thể nói, chết sống muốn cưa cây kéo hấn xuống, hôm nay đối phó một cái đệ tử vẫn nhọc ngọng nghịu, đúng thật là dễ như trở bàn tay, đơn giản tựa như uống nước ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chỉ sợ thiên hạ không loạn

Phương Hành cùng đệ tử vẫn nhọc hai người mắng nhau, rất nhanh đã làm cho người chung quanh chú ý, trong lúc nhất thời cười ha ha, bất quá đệ tử vẫn nhọc cũng có mấy người sư huynh đệ giao hảo, nhìn thấy đệ tử vẫn nhọc sắp bị đệ tử tư chất Đỉnh đẳng kia mắng phát khóc lên, nhất thời nổi giận dưng dưng, một đệ tử cao lớn vạm vỡ chỉ vào Phương Hành quát mắng: "Tiểu quý thôi, miệng sạch sẽ tí đi!"

Phương Hành không sợ chút nào, chống thất lưng mắng: "Con gấu chết tiệt, mắc mớ gì tới ngươi? Hấn là nhân tình của ngươi ư?"

Đệ tử vẫn nhọc thoáng cái sắp sửa nước mắt cũng chảy ra, cắn khần tay hướng mao hùng dậm chân nói: "Ngươi xem hấn..."

Bộ dáng này của hấn tựa như hai người thực sự có gì mờ ám, lại dẫn tới đệ tử chung quanh cười ầm ĩ.

"Ha ha ha ha, quả nhiên là hai con thỏ (ý nói đồng tính)..."

Phương Hành cười to một trận, chỉ vào hai người kêu lên.

Đệ tử cao lớn vạm vỡ kia tức đến đỏ mặt, trực tiếp bước ra khỏi đội ngũ, sắc mặt bất thiện hướng Phương Hành đi tới.

Phương Hành không sợ chút nào, lớn tiếng nói: "Các sư huynh đệ, hai con thỏ này xem thường đệ tử Đỉnh đẳng chúng ta, nhất là tên èo là chết tiệt kia, mới vừa rồi vẫn còn lăm bầm nói chúng ta đệ tử Đỉnh đẳng tư chất tu hành chính là lãng phí linh thạch, không bằng nhanh nhanh rút đi về nhà, đem linh thạch để cho bọn hấn Bính cấp tư chất, ngươi nói xem chuyện này chúng ta có thể nhận sao?"

Lời vừa dứt, lập tức có rất nhiều đệ tử Đỉnh đẳng tư chất lửa giận tăng lên.

Mặc dù đệ tử vẫn nhọc có nói bọn họ như vậy hay không bọn họ không nghe thấy, nhưng ánh mắt miệt thị của đám đệ tử Bính đẳng lại cũng nhìn ở trong mắt, trong lòng sớm đã có lửa giận, bị một câu nói kia của Phương Hành dẫn dắt cháy lên. Lại thấy đệ tử cao lớn vạm vỡ ra khỏi đội ngũ, sắc mặt bất thiện hướng một đứa bé trong đội ngũ chính mình đi tới, nhìn dáng dấp dường như muốn động thủ, lửa giận trong lòng càng tăng lên.

"Bính đẳng tư chất thì lợi hại sao? Có bản lãnh làm sao ngươi không đi so sánh với Ất Giáp tư chất đi?"

"Chúng ta Đỉnh cấp tư chất cũng là đạo môn đệ tử, mọi người tu hành như nhau, có cái gì mà thể hiện?"

"Mười năm một nhóm đệ tử tiến vào nội môn, trong hàng đệ tử Đỉnh đẳng tư chất chúng ta cũng không chắc ít hơn các ngươi bao nhiêu!"

Trong lúc nhất thời, Đinh đảng đệ tử, nói ít cũng có mười mấy người lớn giọng hét lên, khí thế cường tráng.

Tên đệ tử cao lớn vạm vỡ thấy thế, nhất thời trên mặt tái đi, không dám nhích tới gần.

Phương Hành thấy thế, dương dương đắc ý, lúc này không đánh chó mù đường thì còn chờ cái gì nữa?

Lập tức kêu lên: "Con gấu lớn người còn muốn qua khiêu khích sao? Thật coi Đinh đảng đệ tử chúng ta dễ khi dễ hay sao? Đánh hấn!"

Vừa nói đang muốn dẫn đầu xông lên kéo bè kéo lũ đánh nhau, lại bị đạo nhân mập không ngừng kêu khổ một tay kéo lấy.

Đạo nhân mập cũng thật sự đã phục rồi, làm sao đi xếp hàng cũng có thể gây sự được chứ!

Hơn nữa còn muốn động thủ trước, cái này căn bản là chỉ sợ thiên hạ không loạn chứ sao...

Đinh đảng đệ tử không ít người cũng đều đỏ mặt, tuổi còn trẻ, vốn chính là thời điểm hỏa khí đang vượng, cộng thêm mới vừa vào đạo môn không lâu, đối với đạo môn sâu cạn hiểu biết chưa sâu, thấy có người dẫn đầu, liền muốn cùng đi tới đánh nhau một trận, dù sao Đinh đảng đệ tử nhiều người, gấp mấy lần nhân số của Bính đảng, dù đánh thế nào, mình cũng sẽ không thiệt thòi.

Mà đệ tử Bính đảng thì nhất thời biến sắc, cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt.

Bọn họ mặc dù xem thường Đinh đảng đệ tử, cho là đợi một thời gian, tu vi của mình nhất định sẽ bỏ xa những người này.

Chỉ bất quá, dù sao cũng là đợi một thời gian nữa a, hôm nay tất cả mọi người tiến vào đạo môn không lâu, ai cũng không mạnh hơn ai, thật muốn động thủ, một chọi một thắng bại cũng khó nói, huống chi nhân số người ta ước chừng gấp mấy lần mình?

Nhất là đệ tử văn nhược kia, gương mặt trắng giật giật tái nhợt vô cùng, trong mắt đều là hoảng sợ.

Tên đệ tử tư chất Bính đảng cao lớn vạm vỡ lại càng sợ hãi chạy về trong đội ngũ, đầu đầy mồ hôi rồi.

Bất quá, thời điểm mọi người ở đây sắp không kiềm nén được lửa giận, đột nhiên phía trước một vị lão giả chịu trách nhiệm phân phát linh thạch chợt thở ra một hơi, quát lạnh nói: "Đều im lặng cho ta, linh thạch cũng không muốn sao?"

Sóng âm cuộn cuộn, tựa như thủy triều, bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, ừng ừng vang trên đầu của mọi người.

Trong lúc nhất thời, chúng đệ tử tâm thần kích động lập tức yên lặng như tờ, mọi người hai chân phát run lên.

Mà Phương Hành vào giờ khắc này, nhanh chóng đứng thẳng thân thể, giả trang bộ dáng người đang hoảng, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Cũng may, trưởng lão phía trước đột nhiên quát một tiếng trấn áp bọn đệ tử táo bạo, cũng không tìm kiếm thủ phạm, mà gọi tiếp đệ tử tới nhận linh thạch, mặt không chút thay đổi tiếp tục phân phát linh thạch.

Trên thực tế, đối với hình thức tranh đấu như vậy, bọn họ đã sớm gặp qua vô số, so với lần này nghiêm trọng chút ít, thực sự đánh nhau cũng đã xảy ra không ít lần.

Mà đạo môn đối với tranh đấu như vậy luôn luôn giữ thái độ ngồi yên không lý đến, dù sao đối với người trẻ tuổi mà nói, tranh cường hão thắng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Mà kết cục đánh không lên, tùy tiện một vị đạo môn trưởng lão cũng có thể ngăn cản chuyện như vậy phát sinh, mà đánh không được, huyết tính trong lòng những đệ tử này làm sao phát tiết đây?

Tự nhiên chính là tu hành.

Dù sao bất luận đệ tử tư chất thế nào, chỉ cần tu vi tăng lên, sẽ có thể một bước lên trời, được người ta coi trọng!

Đợi một hồi, thấy không có trưởng lão tới đây quả trách, Phương Hành nhất thời đắc ý, hướng đệ tử văn nhược kia nháy mắt ra hiệu khiêu khích, bất quá tên đệ tử kia bị dọa, cũng đã sợ, chỉ cúi đầu xếp hàng, đối với khiêu khích của Phương Hành làm như không thấy.

Đạo nhân mập phát hiện Phương Hành ở sau lưng giả vờ, không thể làm gì khác đành bất đắc dĩ kéo hấn đến trước mặt mình, dùng sức khuyên hấn thu liễm tính tình, không cần không có chuyện gì lại cùng người nổi lên xung đột, dù sao ở trong đạo môn, vẫn cần lấy tu hành làm trọng.

Phương Hành khiêu khích một hồi, đệ tử văn nhược này đã lĩnh linh thạch, nhanh chóng rời đi, hung hăng trừng mắt lườm Phương Hành một cái.

Phương Hành chẳng thèm ngó tới, lại há miệng: "Ờo là chết tiết!"

Đệ tử văn nhược tức cả người run run, nam tử to như gấu kia kéo hấn lại, thấp giọng nói: "Sau này sẽ làm cho hấn đẹp mắt!"

Vừa nói liền dắt đệ tử văn nhược này đi.

Phương Hành nhất thời cảm thấy có chút nhàm chán, cũng may không quá lâu, rốt cục đến phiên hắn nhận lấy linh thạch.

Trưởng lão phân phát linh thạch xem xét hắn một cái, bỗng nhiên nói: "Người thiếu niên, cùng với đem tinh lực đặt trên chuyện tranh chấp với người khác, không bằng đặt ở trên tu hành, nếu ngươi có thể tiến vào nội môn, tự nhiên sẽ có người đổi tư chất cho ngươi!"

Phương Hành ngây ra, thế mới biết hành vi của mình vừa rồi, trưởng lão này cũng đều biết rõ, liền cười hắc hắc, nói: "Tạ ơn ngài chỉ điểm, đệ tử nhất định cố gắng gấp bội, làm vinh dự Thanh Vân Tông ta!"

"Miệng lưỡi trơn tru!"

Trưởng lão kia cũng cười, nhận lấy mộc bài của Phương Hành, kiểm tra một lát liền ghi vào sách, đem linh thạch cho hắn.

"Phương sư đệ, ngươi nghe ta đi, sau khi lĩnh linh thạch, chúng ta nhanh đi về, trên đường không thể dừng lại nhiều, nhất là ánh mắt, biết không? Ánh mắt ngàn vạn không cần cùng người khác nhìn nhau, chỉ sợ bị người khiêu khích, cũng làm bộ như không nghe được..."

Đạo nhân mập cũng nhận xong linh thạch, hai người rời khỏi đội ngũ, trên đường trở về, hắn liền lầm bầm hướng Phương Hành dặn dò.

"Đây là ý gì?"

Phương Hành hướng hắn tròn mắt.

"Ngươi nhớ lời của ta là tốt, sư huynh còn có thể lừa ngươi ư?"

Đạo nhân mập trông mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, như ăn trộm đem linh thạch nhét vào trong ngực, dường như sợ người khác đoạt đi.

Phương Hành cũng không cần giấu, dù sao động thiên giới chỉ trên người hắn còn cất giấu chừng hai mươi khối!

Trên đường trở về, lại thấy được đệ tử càng ngày càng nhiều rồi, có nhóm người kết đội, vừa đi vừa đàm tiếu, có một mình vội vã, chạy tới thật nhanh, cũng có một chút lớn lối, có ý ở trước mặt mọi người tể ra phi kiếm, đập kiếm mà đến, mỗi lần lao xuống đám người, liền làm cho mọi người kinh hô trận trận, lấy ánh mắt hâm mộ nhìn bọn hắn.

Phương Hành đối với chuyện này chỉ cười nhạt, thuận túy là khoe khoang!

Đập kiếm lướt đi, dựa theo đạo lý mà nói chỉ cần có linh lực là có thể, linh lực quán chú phi kiếm, tự nhiên có thể làm cho nó bay lên không trung.

Chẳng qua là, đây là một loại hành động hao phí pháp lực cực đoan, bằng tu vi của đám ngoại môn đệ tử, chỉ sợ bay không được ba mươi trượng cự ly, linh lực đã tiêu hao không còn, phải biết rằng, ngay cả Linh Vân sư tỷ cùng Tiểu Kiếm Minh danh tiếng hiển hách Thanh Vân Tông, tất cả đều theo thứ tự dùng bạch hạc cùng thiết ưng làm tọa kỵ, tại sao bọn họ không dùng phi kiếm? Đơn giản chính là vì pháp kiếm quá hao tổn linh lực.

Ngay cả Phương Hành, hôm nay cũng có một thanh phi kiếm trong người, dĩ nhiên, không thể lộ ra ngoài ánh sáng được.

Càng kinh người hơn, lại là ở ven đường, thỉnh thoảng xuất hiện một chút đệ tử về mặt hung hãn, ánh mắt lạnh lùng quét qua mọi người.

Đạo nhân mập cúi đầu, dựa theo pháp môn không cùng ánh mắt người khác chạm nhau, dắt tay áo Phương Hành vội vã đi mau.

"Bọn khốn kiếp này luôn nhìn chằm chằm lão tử làm gì?"

Phương Hành cùng đi tới, bị nhiều người hung ác quan sát, không nhịn được thăm mắng.

Đạo nhân mập cả kinh, vội vàng giảm thấp thanh âm nói: "Phương sư đệ của ta ơi, sư huynh biết ngươi nhìn không nổi, nhưng lúc này cũng không phải là thời điểm ngươi nổi giận, dù sao tu vi của ngươi còn thấp, nói thật với ngươi sao, đám người kia cũng là ác bá trong môn, chuyên chọn thời điểm phân phát linh thạch gần ở ven đường, chờ chọn người lừa bịp tổng tiền, bọn họ hiện tại cũng đang ước có người sanh sự, ngươi cùng bọn họ nhìn nhau, bọn họ sẽ cho rằng ngươi đang gây hấn, đi lên đem ngươi đánh một trận, cướp linh thạch đi, ngươi tìm ai nói lý lẽ nha..."

Phương Hành ánh mắt sáng lên, rung giọng nói: "Đạo môn không đề ý sao?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Lừa bịp tổng tiền

Đạo nhân mập nghe thanh âm của Phương Hành run run, còn tưởng rằng hắn đang sợ, trong bụng an tâm một chút.

Một cái tiểu ma đầu to gan lớn mật như vậy, chính thức vào đạo môn, còn không phải là trông cậy vào chính mình che chở ư?

Vừa nghĩ như thế, hần chợt cảm thấy trong bụng trấn an không ít, liền thở dài đem đũa chính mình biết nói ra: "Đạo môn quy củ, tự nhiên là không cho phép, nhưng đây cũng chỉ là quy củ mà thôi, nếu là đệ tử Giáp đẳng tư chất hơn người bị người đoạt mất, bọn họ tự nhiên sẽ ra tay bắt người, nhưng chúng ta những đệ tử Đinh đẳng tư chất, ai sẽ để ý đến chúng ta chứ?"

"Cho dù chúng ta bị người đoạt, các trưởng lão cũng chỉ cho là đây là các đệ tử bên dưới có chút ma sát mà thôi, không đáng giá để bọn họ hỏi tội, trước đây thật lâu, còn từng phát sinh chuyện một tiểu sư đệ mới vừa vào đạo môn, không có bối cảnh, bị người ta đánh chết, đạo môn trưởng lão cũng chỉ nói là lỡ tay, phạt người hành hung một năm cấm bế mà thôi..."

Phương Hành càng nghe ánh mắt càng sáng, đạo nhân mập nào đâu biết rằng hần căn bản là không phải sợ, mà là hưng phấn.

Quy củ như vậy, quả thực quá nhân tính rồi.

Bất quá Phương Hành cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, hần biết mình hôm nay vẫn chưa tới lúc nghênh ngang cướp đoạt người khác, hần tu vi chỉ có Linh Động nhất trọng đỉnh phong, còn chưa đủ để hoành hành ngoài môn được.

Đạo nhân mập thì càng vội vã trở về sơn cốc.

Chuyện cướp đoạt như vậy mặc dù trên đường cũng có phát sinh, nhưng trở lại sơn cốc, lại coi là an toàn.

Không ai xuất thủ cướp đoạt người khác ở trong sơn cốc, đây cũng là một cái quy củ của đạo môn.

Cũng may, lúc này sắc trời còn sớm, các đệ tử tới nhận linh thạch còn thiếu, ven đường đám người hung thần ác sát cũng không nhiều.

Bất quá, lúc đi tới bên cạnh khe núi, chỉ cần vòng qua chân núi phía trước sẽ có thể trở lại sơn cốc, chợt thấy phía trước có tầm hai ba người, đang có đệ tử văn nhược cùng nam tử cao lớn vạm vỡ mới cùng bọn họ chửi nhau cũng ở trong đó, bọn họ đứng ở bên rừng, ánh mắt không hướng phía trên nhìn tới, tựa hồ đang chờ người, nhìn thấy Phương Hành cùng đạo nhân mập, lập tức sắc mặt bất thiện tiến lên đón.

"Bọn khốn kiếp này ở chỗ này chờ ta gây phiền toái sao!"

Phương Hành lập tức hiểu chuyện, hoạt động tay chân, chuẩn bị cho tên ẻo là chết tiệt kia một bài học.

Bất quá cũng ngay lúc này, bỗng nhiên một thanh âm lạnh như băng vang lên: "Đệ tử đệ, hôm nay cũng dậy thật sớm a!"

Đạo nhân mập đang định khuyên Phương Hành đừng cùng người tranh chấp thân thể nhất thời chần động, trên mặt lộ ra nụ cười khổ sở.

Thân thể của hần cứng ngắc xoay người lại, ôm tay vái chào, cười khổ nói: "Lưu sư huynh dậy thật sớm, Đệ Tam Lương thỉnh an Lưu sư huynh..."

Trong rừng, một thanh niên chừng hai mươi tuổi đi ra, Phương Hành tỉ mỉ đánh giá, phát hiện người này vóc người cứng cáp, cảm giác lực lượng tràn đầy, chính là Linh Động nhị trọng tu vi, mang trên mặt nụ cười tự tiểu phi tiểu, trong đôi mắt tràn đầy khinh miệt cùng châm chọc, hần hướng Phương Hành nhìn lướt qua, ánh mắt liền trở xuống trên người đạo nhân mập, cười nhạt nói: "Hiếu kính lần này đâu?"

Nơi xa, đám người đang chuẩn bị đến tìm phiền toái, thấy người kia ngăn cản đường đi của Phương Hành cùng đạo nhân mập, lập tức dừng lại, hồ nghi nhìn sang, lúc đầu, bọn họ còn tưởng rằng người họ là bằng hữu của đạo nhân mập, bất quá rất nhanh đã phát hiện đạo nhân mập về mặt không đúng, trong lòng nhất thời vui lên, quyết định không đến nữa, đứng tại phía trước xem kịch vui.

"Ha ha, Chu đệ tử, nhìn dáng dấp không cần chúng ta xuất thủ, hai người này cũng sẽ gặp không ít phiền toái rồi!"

Mao hùng cười, hướng vai đệ tử văn nhược vỗ vỗ.

Đệ tử văn nhược cũng cảm thấy trút được con giận, giọng căm hận nói: "Cái này kêu là ác nhân tự có ác nhân trị!"

Mấy người cùng nhau cười ha ha, chuẩn bị nhìn đạo nhân mập cùng Phương Hành gặp phiền toái.

Lại nói đạo nhân mập thấy Lưu sư huynh, gương mặt béo phì lại càng phát khổ, thân thể cũng trực tiếp cong xuống, đau khổ cầu xin tha thứ nói: "Lưu sư huynh giờ cao đánh khẽ, cho tiểu đệ một con ngựa đi, ngài không phải đã nói, ta đem linh thạch cứ ba tháng ở tạp ty giam giữ được tới cho ngài, đạo môn phân phát một khối có thể giữ lại hay sao? Mấy ngày hôm trước, ta đã đem một khối linh thạch này hiếu kính cho ngài mà..."

Lưu sư huynh ánh mắt ngưng tụ, lạnh giọng nói: "Người dám cò kè mặc cả với ta ư?"

Đạo nhân mập thân hình chần động, vội nói: "Sư đệ không dám, cầu Lưu sư huynh khai ân..."

Lưu sư huynh ánh mắt hơi trì hoãn, nhìn thoáng qua Phương Hành bên cạnh đạo nhân mập, ho nhẹ một tiếng, nói: "Không sai, ta đã nói lời này, bất quá hiện tại quy củ nên thay đổi, trước kia người chỉ có một mình một người, hiện tại bên cạnh người đã có thêm một con khi nhỏ, số lượng linh thạch tự nhiên cũng phải gấp đôi, từ trước kia ba tháng một khối, đổi thành ba tháng hai khối..."

Đạo nhân mập ngẩn ra, vội vàng mặt cầu khẩn nói: "Lưu sư huynh, Phương sư đệ hần mới nhập môn không có mấy ngày, cầu ngài cho tiểu đệ một cái

thể diện, bỏ qua cho hần sao..."

"Thể diện? Ngươi là cái gì mà ta phải cho ngươi thể diện?"

Lưu sư huynh sắc mặt lạnh lẽo, bỗng nhiên giơ tay lên một cái tát quất vào trên mặt đạo nhân mập, quát lên: "Cho các ngươi một khối linh thạch, đã là lão tử hạ thủ lưu tình rồi, còn dám đông dài ư, một khối cũng không cho các ngươi bây giờ!"

Đạo nhân mập gương mặt béo phì nhất thời sưng phồng lên, muốn nói tiếp, nhưng đón nhận ánh mắt hung ác của Lưu sư huynh, hần không thể làm gì khác đành cầu khẩn nhìn về phía Phương Hành, ý bảo hần biết điều một chút đem linh thạch giao ra, ngàn vạn không cần phạm vào tên hung thần này...

"Ai nha, Trư sư huynh, cũng không phải là ta nói ngươi, nếu biết được đại ca như Lưu sư huynh, làm sao không còn mau chóng giới thiệu cho tiểu đệ?"

Phương Hành vẫn thờ ơ lạnh nhạt, chợt thấy ánh mắt lạnh lùng của Lưu sư huynh hướng chính mình nhìn qua, lập tức lộ ra vẻ mặt cột nhà, vừa oán giận đạo nhân mập, vừa từ trong lòng ngực của mình lấy ra linh thạch, cười hi hi nói: "Lưu sư huynh, vừa nhìn ngài chính là hảo hần tử u vi cao thâm, nghĩa bạc vân thiên, sư đệ mới nhập môn, chính muốn làm quen một chút sư huynh trong môn phái đầu rồi, khối linh thạch này, kính xin ngài vui lòng nhận cho, ngàn vạn không cần khách khí với tiểu đệ, nếu không đó chính là xem thường tiểu đệ..."

Lưu sư huynh thấy hần hai tay nâng tới linh thạch hồng hồng, nhất thời hơi ngần ra.

Mặc dù lời của Phương Hành nói chẳng ra thể thống gì, giống son tặc hơn là giống đệ tử đạo môn, nhưng hần vẫn nghe hiểu ý tứ, không khỏi trong lòng vui lên, thầm nghĩ con khỉ nhỏ này thật thức thời, đem lão tử trở thành đại nhân vật đạo môn, chuẩn bị biết điều một chút giao ra linh thạch, để cho mình sau này che chở cho hần hay xa?

Nơi xa mấy người mao hùng cùng eo là thấy được một màn này, cũng chợt cảm thấy có chút khinh thường, nghĩ thầm tiểu quý này chẳng qua là ngoài miệng khó dây dưa, vừa nhìn thấy hung ác, còn không phải tự động đem linh thạch trong tay dâng lên ư?

Người như vậy thật sự ghê tởm, ở lại chờ người lừa bịp tổng tiền bọn họ đi rồi, còn phải sau đó giáo huấn hần một trận.

Mà bên này, nụ cười trên mặt Phương Hành vô cùng chân thành tha thiết, hơn nữa hần thật sự quá nhỏ, cũng không giống là bộ dáng bên ngoài tươi cười bên trong có thủ đoạn gì, làm cho người ta thực sự không đem lòng sinh nghi.

Lưu sư huynh nhất thời lộ ra nụ cười đầy mặt, cười nói: "Vị tiểu sư đệ này đúng là hiểu chuyện a, Dư sư đệ, có sư đệ tốt như vậy làm sao không sớm chút giới thiệu cho ta? Ha ha, tiểu sư đệ, ngươi yên tâm, Lưu mẫu sau này nhất định chiếu cố đối với ngươi nhiều hơn..."

Vừa cười, vừa không chút khách khí đưa tay đi đón linh thạch.

Song ngay khi ngón tay sắp nhận được linh thạch, Phương Hành trên tay bỗng nhiên khẽ run rẩy, linh thạch hướng trên mặt đất rơi đi.

"Ai nha, cũng đừng rơi vỡ sao..."

Phương Hành sợ quá nhảy dựng lên, vội vàng ngồi xổm người xuống đi nhặt.

"Quả nhiên là con chim nhỏ mới nhập môn, chưa từng nghe qua linh thạch còn có thể rơi vỡ..."

Lưu sư huynh trong bụng cười nhẹ, chờ Phương Hành đem linh thạch đưa cho mình.

Nơi xa mấy người eo là lại càng miệt thị tới cực điểm.

Bọn họ cũng không chú ý tới, đạo nhân mập lúc này đã sắc mặt đại biến, tựa như đã nhận ra cái gì.

"Lưu sư huynh, tiểu đệ hiểu kính, ngươi vui lòng nhận cho..."

Phương Hành đứng dậy, cúi đầu cười nói, rồi sau đó cổ tay đưa về phía trước.

Lưu sư huynh đang muốn nói lời khách khí, bỗng nhiên cảm giác trên bụng chợt lạnh, nhất thời kinh hãi, trong cơ thể linh khí theo bản năng bắn ngược ra, song đúng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên thân hình vừa lui, từ trên bụng hần rút ra một thanh chủy thủ lóe sáng, rồi sau đó thân thể nho nhỏ, quỹ dị một cước, vừa về phía trước vừa nhảy, quả đấm khổng lồ, nhưng cứng rắn, hung hăng đập vào trên bụng hần.

"Ách..."

Lưu sư huynh nhất thời khom người, đau đến mức mồ hôi trán ứa ra.

Phương Hành một quyền này, không chỉ có đánh tan hộ thân linh khí của hần, còn cứng rắn đập vào vết thương của hần, phần đau nhức này khó có thể hình dung.

Mà nơi xa mao hùng, eo là ba người thoải mái nhàn nhã xem náo nhiệt, cũng như bị đánh một quyền, về mặt đột nhiên trở nên vô cùng quái dị, mọi người kinh ngạc xen lẫn khiếp sợ, khó có thể hình dung, đệ tử văn nhược kia thậm chí thiếu chút nữa sợ hãi té ngã trên đất, chỉ từ về mặt mà nói, lúc này bọn họ thoát nhìn so với Lưu sư huynh kia càng giống như bị đâm một dao hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thổ phỉ

Lấy động tác nhất linh thạch để che chở, Phương Hành rút ra dao găm đâm tới, đồng thời nhảy về phía sau, rút dao găm, tiến lên cộng thêm một quyền, cứng rắn đánh vào vết thương của hắn, để tránh hắn lấy linh khí hộ thể, lại đề lên lực phản kích. Dù sao người trước mắt chính là Linh Động nhị trọng tu vi, toàn thân thực lực so với Linh Động nhất trọng cao một mảng lớn, chỉ sợ bị đánh một đao, nổi điên lên cũng rất đáng sợ.

Hoặc là không làm, hoặc là làm tới cùng, Phương Hành từ nhỏ chính là lớn lên với loại lý niệm này.

Mà Lưu sư huynh là tu vi Linh Động nhị trọng, bị đánh một đao một quyền, chợt cảm thấy bụng đau nhức, thân thể không còn chút sức lực nào.

"Lưu sư huynh, hiểu kính này như thế nào?"

Phương Hành cười hắc hắc, xoay người đến sau lưng Lưu sư huynh, bay lên một cước đá vào trên lưng của hắn.

Lưu sư huynh bỏ nhào ngã xuống, về mặt xám tro, vết thương trên bụng bị động tác này kích thích, nhất thời đau lợi hại hơn, cả người như con tôm lớn khom lên, hai tay dùng sức ôm bụng, máu tươi ồ ồ mà chảy.

"Tiểu tạp chủng... Ngươi... Dám... Đánh lên... Ta?"

Lưu sư huynh cắn răng kêu, nhìn dáng dấp cũng là một người rắn rỏi, chưa nói mấy lời như xin khoan dung.

"Chỉ có điểm cảnh giác như vậy, cũng học người làm cường đạo ư?"

Phương Hành cười lạnh, chuẩn bị lực soát một chút, nhìn xem người này có gì tốt hay không.

Bất quá ngay lúc này, Lưu sư huynh kia lặng lẽ đem cánh tay nhét vào trong ngực, trong miệng hắn có ý kêu lên: "Tiểu tạp chủng, lão tử hôm nay nhận thua rồi, nhưng ngươi... Đừng tưởng rằng... coi chừng lão tử..."

"Phương sư đệ cẩn thận..."

Đột nhiên, đạo nhân mập kinh hô lên, tại phía của hắn vừa dịp có thể thấy động tác của Lưu sư huynh.

Phương Hành "Hắc" một tiếng cười lạnh, bỗng nhiên thân thể nhào tới, chủy thủ trong tay giương lên, đem cánh tay Lưu sư huynh muốn vung lên ghim xuống trên mặt đất, Lưu sư huynh này hét thảm một tiếng, trong tay leng keng một tiếng, rơi xuống một thanh tiểu kiếm.

Tiểu kiếm ước chừng dài hơn thước, phía trên khắc rõ một chút ký hiệu tinh mỹ, thoát nhìn rất bất phàm.

"Quả nhiên là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, còn muốn tể phi kiếm làm tổn thương ta ư?"

Phương Hành cười lạnh một tiếng, hung hăng ở trên bụng Lưu sư huynh đá hai cái, Lưu sư huynh đau đớn kêu thảm thiết không dứt.

Hắn cũng là người rắn rỏi, nhưng tiểu vương bát đản xuất thủ quá ác, vẫn tập trung vào vết thương của hắn.

Thống khổ như thế, dù cứng rắn đến đâu cũng chịu đựng không nổi.

Phương Hành nhặt lên chuôi tiểu kiếm trên mặt đất, đánh giá một phen, thuận tay nhét vào trong ngực, hắn vừa rồi đã giám định một chút, phát hiện dĩ nhiên là một thanh phi kiếm có bảy pháp trận, đây chính là đồ tốt, chính thích hợp chính mình dùng, chuôi Cửu Xà Kim Viêm kiếm kia, mặc dù phẩm cấp so với thanh phi kiếm này tốt hơn nhiều, nhưng quá tiêu hao linh lực, hơn nữa không thể lộ ra ngoài ánh sáng, không thể dễ dàng sử dụng.

"Phương sư đệ, đem kiếm trả lại cho hắn đi, đây là đạo môn tại hắn bái nhập tiên môn, hắn từ trong pháp khí các chọn lựa ra, không cho phép cướp đoạt, ngươi nếu cố gắng lấy đi, đạo môn trưởng lão nhất định sẽ tới phạt ngươi..."

Đạo nhân mập thấy thế, vội vàng thấp giọng khuyên nhủ Phương Hành.

Lưu sư huynh nghe được lời của hắn, cắn răng kêu lên: "Mập mập chết tiết... Xem như ngươi lợi hại... Cùng một thằng nhãi con như vậy cấu kết... Âm toán ta... Lão tử sau khi thương thế lành lại... Tất nhiên sẽ lấy mạng chó của ngươi..."

Đạo nhân mập vừa nghe, nhất thời sắc mặt cả kinh, tựa như có lẽ đã mơ hồ tưởng tượng tới Lưu sư huynh ngày sau sẽ điên cuồng trả thù.

Nghĩ như vậy, gương mặt béo của hắn cũng đã biến thành màu tro tàn.

"Thật là buồn cười, ngươi cho rằng tiểu gia còn có thể cho ngươi cơ hội báo thù ư?"

Phương Hành nghe vậy, lại lạnh lùng cười một tiếng, tiểu kiếm trong tay ở bên cạnh cổ Lưu sư huynh cắt tới.

"Ngươi... Ngươi còn dám... Giết ta... ư?"

Lưu sư huynh hoảng hốt, nhưng còn cố chống đỡ kêu lên.

Đạo nhân mập cũng kinh hãi, theo bản năng kéo tay áo Phương Hành.

Hắn thật sự sợ tiểu ma đầu này dưới cơn nóng giận làm thịt Lưu sư huynh, dựa theo chính mình hiểu biết đối với hắn cho tới nay, tiểu ma đầu này không phải là không dám làm chuyện như vậy, chỉ bất quá, đạo môn dù sao cũng là đạo môn, không phải ma tông, giết người sau phạt cấm bế một năm, đó là bởi vì người giết người kia tư chất hơn người, hơn nữa trong nhà hào phú, nếu là không có bối cảnh Đình đẳng đệ tử giết người...

Đừng nói đuổi ra khỏi môn phái, coi như là đền mạng cũng có thể!

Lúc này trên ngọn núi cự ly khu vực núi rừng này ít nhất cũng có hơn mười dặm, một gốc cổ tùng, trông như một cái ô, dưới cổ tùng, hai lão giả đang đánh cờ, một người trẻ trung tóc đen, đầy mặt hồng quang, một người còn lại thì trẻ trung nhưng mái tóc trắng xóa, hai người đánh ván cờ này, đã đánh một tháng, nói chuẩn xác, đã là ngày thứ ba mươi ba, ván cờ mới đi được hơn phân nửa.

"Lần này trong các đệ tử chọn vào môn phái, ngươi chú ý tới bao nhiêu người?"

Người trẻ tuổi tóc trắng trong tay nhặt một viên cờ đen, trầm ngâm một lúc lâu, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi.

Lão giả tóc đen cười nói: "Cũng không tệ lắm, chừng mười tên tư chất Giáp đẳng, ngoài dự liệu của ta!"

Người trẻ tuổi tóc trắng mỉm cười, ánh mắt nhìn chăm chú vào bàn cờ.

Lão giả tóc đen bỗng nhiên nghĩ đến, người trẻ tuổi tóc trắng hỏi mình, là mình chú ý tới bao nhiêu người, liền hơi trầm ngâm, sau một lát mới hỏi đáp: "Mười tên tư chất Giáp đẳng, ba người gia thế hào phú, hai người thuộc thế gia, còn có một người gọi Hậu Thanh, lúc nhập môn đã có nhị trọng tu vi, như không có gì bất ngờ xảy ra, người này sẽ trở thành một trong những người sớm nhất tiến vào nội môn!"

Nguy, hơn ngàn đệ tử mới bái nhập đạo môn, hắn chú ý tới sáu người.

Người trẻ tuổi tóc trắng vẫn mỉm cười, ánh mắt nhìn hướng một nơi, tay cầm quân cờ không nói.

Lão giả tóc đen cười khổ một tiếng, nói: "Sư thúc lưu ý đến mấy người?"

Người trẻ tuổi tóc trắng khẽ mỉm cười, nói: "Một người, hơn nữa còn là mới vừa lưu ý đến!"

Lão giả tóc đen mặt liền biến sắc, thần niệm hướng phương hướng người trẻ tuổi tóc trắng đang nói quét tới, lập tức hiểu người trẻ tuổi tóc trắng chỉ chính là ai, chần chờ nói: "Lúc này mới bao nhiêu tuổi, đã hạ thủ ác như vậy, sư thúc, có muốn ta trừng phạt hắn một phen hay không?"

Người trẻ tuổi tóc trắng hạ quân cờ, đặt ở trước người lão giả tóc đen, nhẹ giọng nói: "Đánh cờ!"

Thời khắc quân cờ được đặt xuống, hắn tựa như hữu ý vô ý hướng không trung nhìn thoáng qua.

Trên trời cao, chín cỗ huyền quan lơ lửng trong tinh không, đứng im bất động, vĩnh định càn khôn, tựa hồ thần hộ mệnh của phiến đại lục này, lại tựa như thanh kiếm lơ lửng trên đầu...

...

"Ta không giết ngươi..."

Lúc này, Phương Hành thấy Lưu sư huynh cường ngạnh, cười nói: "Bất quá để cho ngươi ngày sau rất khó tìm ta gây phiền toái là được!"

Hắn cười cười, bỗng nhiên ánh mắt run lên, phi kiếm trong tay liền tiếp đâm xuống, phốc phốc mấy tiếng, ở trên hai chân, ngang hông, trên cánh tay Lưu sư huynh đều đâm mấy cái, máu tươi lập tức phun ra, Lưu sư huynh gào thét như heo bị chọc tiết.

Phương Hành đứng dậy, ngấm phi kiếm trong tay, tiếc hận nói: "Đáng tiếc, không thể thuộc về ta!"

Dứt lời tiện tay hướng khe núi bên cạnh ném xuống, leng keng leng keng, không biết rơi đi nơi nào.

Hắn vừa ngồi xổm người xuống, một cước dẫm ở cổ Lưu sư huynh, không để cho hắn lộn xộn, đưa tay ở trên người hắn vừa sờ, tìm ra hai khối linh thạch, không chút khách khí nhét vào trong ngực, lúc này mới đưa tay rút dao găm dính tại trên cánh tay hắn, ở trên y phục lau đi vết máu, hảo hảo thu hồi, phất tay, nhẹ nhàng nói: "Đi thôi!"

Đạo nhân mặt mặt như tro tàn, gắt gao đi theo phía sau hắn, hận không thể lập tức rời đi hiện trường như giết heo này.

Phương Hành làm những chuyện này thành thạo cùng thông dong, để cho hắn cảm nhận được một loại sợ hãi lớn lao.

"Phương sư đệ... Ngươi sẽ không đem hắn phế đi sao..."

"Sao dễ dàng phế bỏ như vậy, chính là để cho thương thế của hắn chậm bình phục một chút mà thôi, tối thiểu dưỡng ba tháng sẽ đi lại bất tiện!"

Đạo nhân mặt ngẩn ngơ, vội nói: "Vậy sau dưỡng ba tháng, hắn không phải là sẽ đến báo thù ư?"

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Sau dưỡng ba tháng, cho dù chính diện đấu, cũng chỉ có ta khi dễ hắn!"

Nghe nói vô cùng tự tin, lại có chút ít thái độ bề nghệ!

Bất quá đạo nhân mặt nghe, lại không nhận được trong lòng kêu khổ.

Tại hắn xem ra, Lưu sư huynh chính là Linh Động nhị trọng, nơi nào là mấy tháng thời gian là có thể dễ dàng đối phó?

Lúc này ven đường, mao hùng cùng eo là ba người nom nớp lo sợ muốn chạy đi, lại bị Phương Hành gọi lại.

"A, eo là chết tiệt, các ngươi cũng ở nơi đây, thật là đúng dịp a?"

Tên đệ tử vẫn nhược kia run lên, lập tức hai chân run run lên, ngay cả đường cũng đi không được.

Mao hùng mặt gấu có vẻ lớn hơn đôi chút, miễn cưỡng duy trì trấn định, cố ý làm ra bộ dạng không chút thay đổi, nói: "Chúng ta ở chỗ này chờ người, các ngươi muốn làm... Cái gì?"

Hắn giả trấn định thế nào, thanh âm vẫn không nhận được run run một chút.

Phương Hành cười hắc hắc, bỏ rơi đạo nhân mặt đất tay áo, nắm đoản đao, nện bước bát tự ép tới.

"Hãy bớt sàm ngôn đi, giao ra đây!"

"Giao... Giao cái gì..."

Đệ tử vẫn nhược núp ở phía sau mao hùng, mao hùng cũng muốn trốn, nhưng đao găm đã đưa tới trước mặt.

Hắn sắc mặt tái nhợt, vẫn là cố gắng gượng chống thân thể nói.

"Giao cái gì? Đừng giả bộ hồ đồ, có phải tiêu gia cho ngươi chút màu sắc ngươi mới hiểu hay không?"

Phương Hành bộ dáng hung hoành, ánh mắt ở trên người mao hùng nhìn loạn, tựa như đang tìm địa phương để hạ đao.

Mao hùng còn có chút không cam lòng, nhưng đệ tử vẫn nhược lại là thực sự sợ hãi, núp ở phía sau mao hùng không lộ đầu ra, nhưng đem linh thạch trong tay ném ra, kêu lên: "Ngươi mau cầm đi, mới vừa rồi là ta sai, không nên nhìn ngươi, sau này cũng không dám nữa..."

Phương Hành đưa tay bắt được linh thạch, vừa nghiêng đầu nhỏ nhìn về phía mao hùng: "Ngươi đâu?"

"Của ta... Ngươi cũng muốn?"

Mao hùng kinh hoàng không dứt, Phương Hành thần sắc biến đổi, tựa hồ có chút không nhận được, đao găm vung lên, đang muốn đâm tới.

"Cầm... Cầm đi..."

Mao hùng tim khẽ run rẩy, vội vàng cầm linh thạch đưa tới.

Phương Hành vừa thu, nhìn lại hướng đệ tử thon gầy thứ ba, rõ ràng cho thấy bị mao hùng cùng eo là kéo tới trợ quyền, lần này không cần hắn nói gì, tên kia đã biết điều một chút đem linh thạch nộp ra ngoài, vô cùng đáng hoàng.

Phương Hành hài lòng ở trong tay tung tung, lúc này mới trừng mắt, để cho ba người này cút.

Nhìn bóng lưng ba người hoảng hốt mà chạy, Phương Hành đặc ý hướng đạo nhân mặt nói: "Nao, linh thạch chính là như vậy mà có..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Đạo môn cũng chính là ô nhiễm

Đối với thu hoạch ngày hôm nay, Phương Hành rất là hài lòng, đạo nhân mập lại có chút kinh nghi bất định, bước đi đều ở lơ mơ.

"Được rồi, nhất gan đến vậy cả đời chỉ có bị người khác bắt nạt thôi!"

Trở lại nhà gỗ, Phương Hành rửa mặt, thấy đạo nhân mập vẫn là mặt như tro tàn, bộ dáng hồn lìa khỏi xác, trong lòng cũng cảm giác tức giận, trực tiếp đem một chậu nước trong tay tưới tới, đem đạo nhân mập tưới thành ướt sũng, bắt quả bị nước lạnh kích thích, hán cuối cùng cũng tỉnh táo lại, thở dài nói: "Phương sư đệ, trải qua chuyện này, sư huynh thật đúng là phục người!"

"Vậy trước đây người không phục ta ư?"

"Không đúng không đúng, ta từ bên trong được điền cũng đã biết, người như người chắc chắn sẽ không bình thường..."

Đạo nhân mập cười hắc hắc, ý nghĩ trong lòng chân thực tự nhiên cũng không dám nói cùng Phương Hành.

Trên thực tế hán lúc đầu làm bằng hữu với Phương Hành, cũng thật sự là không có biện pháp khác, dù sao tiểu quý này to gan lớn mật, lòng dạ độc ác, chính mình mặc dù lớn tuổi hơn không ít, nhưng thấy thế nào cũng không phải là đối thủ của hán, đành phải xuống nước, cùng hán làm bằng hữu, trong lòng cũng tính toán, lấy tính cách của Phương Hành, nếu không chết non, tất sẽ không sống dưới người ta, chính mình hôm nay trước tạm tồn chút bạc vụn, dùng chiêu bài tình cảm, ngày sau tiểu tử này phát đạt, có lẽ sẽ nhớ tới tình cũ, chiếu cố chính mình một hai.

Vì vậy nói như vậy giao tình của đạo nhân mập cùng Phương Hành, phần nửa là lợi dụng tâm tư, hay là tâm thái đầu tư.

Điều này cũng không có gì đáng trách, đạo môn tiểu nhân vật tự nhiên cũng có đường sống của tiểu nhân vật.

Tiếp về sau, đạo nhân mập phát hiện tiểu tử này mặc dù hung ác, thật không có những điều bộ như đạo môn đệ tử khác, hơn nữa mặc dù số tuổi của hán không lớn, kiến thức giang hồ cũng không nhỏ, cùng mình hơi thân thiết, cũng là khiến cho hán tiểu nhân vật không có bằng hữu ở đạo môn chân chính dâng lên vài phân kết giao, dĩ nhiên, tâm thái đầu tư vẫn là chiếm bộ phận chủ yếu.

Bất quá biểu hiện của Phương Hành để cho hán rất thất vọng, vừa vào đạo môn, uy phong kinh thế ở bên trong được điền thoảng cái đã biến mất không thấy, cả ngày ăn ngủ ngủ ăn, tựa như tên du thủ du thực không lý tưởng, người bậc này thường thường cũng là ba năm vừa đến, sẽ bị đuổi xuống núi, đạo nhân mập tự nhiên trong lòng có chút tiếc nuối, chẳng qua là ngại tính tình của Phương Hành, không dám tùy tiện phát tiết mà thôi.

Cho đến ngày này, Phương Hành hiển lộ thủ đoạn, thuận thực đâm Lưu Phong, vừa nghênh ngang đánh cướp ba cái đệ tử Bính đẳng, nhưng thực sự đem hán hù dọa không nhẹ, chuyện như vậy, đạo nhân mập thật sự chưa từng nghĩ đến, trong suy nghĩ của hán, khi dễ người là có thể, nhưng muốn khi dễ yếu hơn mình nha, tên tiểu quý đầu này làm sao chuyên chọn nhân vật lợi hại hơn mình mà khi dễ vậy?

Cho đến Phương Hành đem một chậu nước lạnh tưới vào trên đầu hán, cũng rốt cục để cho hán hiểu được, chính mình sợ cái gì?

Kết giao tiểu tử này không phải bởi vì hán dám nghĩ dám làm sao?

Nếu hán không có can đảm như vậy, chính mình còn không cần thiết giao kết hán đâu...

Mặt khác trong lòng hán cũng thầm than: có lẽ tiểu tử này chính là con rồng đang ngủ a, không ra tay thì thôi, vừa ra tay chính là độc ác...

Tiểu tử như vậy lo gì không có ngày nổi danh?

Mà chính mình hôm nay kết giao, chính là tư cách, chờ hán càng phát đạt, chính là những ngày an nhàn của mình đã tới.

Dĩ nhiên, đạo nhân mập là gan lớn hơn gấp đôi cũng không nghĩ ra, con rồng đang ngủ trong lòng hán trên thực tế không trầm ổn như hán nghĩ, ở mới vừa gia nhập đạo môn nửa tháng thời gian, cũng đã làm một chuyện lớn rồi!

Tiểu nhân vật đi suy đoán con rồng, sẽ cho rằng con rồng đang đợi thời cơ xuất thủ, kì thực con rồng sợ dĩ đang ngủ, hơn phân nửa là bởi vì nó đã ăn no, cần chọn mất ngủ ngơi một chút mà thôi...

Nếu biết được sự kiện kia, đạo nhân mập chỉ sợ sẽ không hưng phấn, ngược lại sẽ sợ hãi.

"Đúng rồi, Phương sư đệ, người cứ như vậy đoạt bọn hán, chẳng lẽ không sợ bọn họ trả thù ư?"

Ý nghĩ thông, đầu óc sẽ trở nên linh hoạt, đạo nhân mập cẩn thận hỏi Phương Hành kế tiếp tính toán ra sao.

Theo hán biết, Lưu sư huynh này cũng không phải là mới vừa vào đạo môn, mà là cũng tại đạo đồng xuất thân, đã tại đạo môn sống bốn năm rồi.

Người như vậy, sợ rằng không đơn giản như Phương Hành nghĩ.

"Ta nếu sợ hấn trả thù, sẽ phải để hấn khi dễ, đem một chút tu hành tài nguyên ít đến đáng thương này giao cho hấn ư?" Phương Hành chẳng thèm ngó tới: "Nếu nói như vậy, ta nếu là sợ Vương Chí trả thù, ban đầu ở bên trong được điền thì phải biết điều một chút làm việc, tùy hấn ức hiếp? Nếu sợ người trả thù, người chạy đến được điền tìm ta gây phiền toái, ta liền phải biết điều một chút quý xuống đập đầu, cầu người tha thứ ư?"

Phương Hành vuốt tóc ướt nhẹp, tức giận nghiêng qua đạo nhân mập một cái.

"Phương sư đệ... Ta... Ta không có ý tứ gì khác..."

Đạo nhân mập thấy Phương Hành khẩu khí có chút nặng, sợ hãi vội vàng đứng lên, hai tay lắc lắc.

"Ngồi xuống, chưa nói người có ý tứ gì khác!"

Phương Hành khoát tay áo, đem chậu rửa ném, nói: "Ta chính là muốn nói, lão tử cũng không muốn sống cuộc sống như vậy, lão Trư a, người người này chính là quá vụng về ngốc nghếch một chút, còn nhát gan, bộ dáng còn khó nhìn, còn tham ăn... Tu hành tư chất cũng không được... Còn lười... Ài, đúng rồi, ta vốn là tính toán khen người cái gì nhỉ... Khen cái gì... Quên đi, trên người của người thật sự không có ưu điểm gì!"

Đạo nhân mập mặt đầy khổ sở, nhỏ giọng reo lên: "Ta họ Dư..."

Phương Hành từ trong lòng ngực móc móc, đem hai khối linh thạch ném cho đạo nhân mập, nói: "Người cầm lấy dùng đi, cho dù người ngốc nghếch khó nhìn hơn nữa, tốt xấu cũng coi như là bằng hữu của Phương Hành ta, không thể bạc đãi người..."

Đạo nhân mập vội vàng dùng sức vẫy tay: "Không cần không cần, để tự người dùng..."

"Bảo người cầm thì cầm, tiểu gia không thiếu mấy thứ này..."

Phương Hành vừa trừng mắt, ép buộc đạo nhân mập nhận.

Hắn thủ đoạn thu mua lòng người, hấn đã dùng quá quen, dĩ nhiên, luôn mang theo một cổ cứng rắn ở bên trong...

Đạo sĩ mập nhìn hai khối linh thạch trong tay, suýt nữa kích động khóc lên.

Chính mình vừa rồi còn đang suy nghĩ tiểu tử này phát đạt có thể sẽ đề điểm chuyện của mình hay không, không nghĩ tới liền hai khối linh thạch vào tay.

Nhập môn bảy năm, chỉ có chính mình bị người khác lừa gạt, đây là lần đầu tiên thấy đồ vật của người khác lọt vào trong tay mình đâu...

Trong lúc nhất thời, loại tâm tình này hòa tan sợ hãi, tựa hồ ngay cả Lưu sư huynh trả thù, cũng lộ vẻ không đáng sợ như vậy.

"Mập mập chết bầm này, chính là lá gan quá nhỏ, để cho người ta khi dễ y như con heo vậy..."

Mãi mới đuổi đi đạo nhân mập vẫn còn muốn thiên ân vạn tạ, Phương Hành bất đắc dĩ lắc đầu, lấy ra động thiên giới chỉ đến xem.

Linh lực rót vào, tâm niệm vừa động, trong tay đã xuất hiện một thanh phi kiếm màu đỏ dài hơn hai thước.

Thân kiếm đỏ ngầu, hoa văn kim sắc hòa điểm, trên có chín con rắn nhỏ chiếm cứ, chính là Cửu Xà Kim Viêm kiếm.

"Ta cũng phải làm quen với phi kiếm nhiều hơn mới được, ở đạo môn, dựa vào một thanh đoản đao không thể nào làm việc được!"

Hắn làm bầm lều bầu, trên thực tế, hai chuyện phát sinh ban ngày thoát nhìn hấn làm rất dễ dàng, nhưng hung hiểm trong đó cũng chỉ có tự mình biết rõ, Lưu Phong kia chân thực tu vi vượt qua hấn, còn là một người trưởng thành, chính diện đối kháng mà nói, chính mình sợ rằng đỡ nhiều lành ít, còn nữa chính là, Lưu Phong rõ ràng đã bị mình đánh ngã, lại lặng lẽ không tiếng động lấy ra một thanh phi kiếm...

Lúc ấy Phương Hành cảm giác chính là, tựa như bị một con rắn độc nhìn chăm chăm, cả người tóc gáy cũng dựng lên!

Nhảy cảm bầm sinh để cho hấn đã nhận ra sự kinh khủng của phi kiếm, nếu không phải ở đạo môn, không thể tùy tiện giết người, Lưu Phong kia chắc chắn đã là người chết!

Bất quá mặc dù hấn không giết Lưu Phong, nhưng cũng không hạ thủ lưu tình, chặt gãy mấy chỗ gân yếu hại.

Gân bị chặt đứt, đặt ở thế tục chính là phế nhân, bất quá đạo môn có bí dược chữa thương có thể trị lành được.

Nhưng xương khó lành hơn thịt, gân càng khó lành hơn xương, Lưu Phong bị chặt đứt gân, ngay cả có bí dược, cũng phải mấy tháng thời gian mới có thể bình phục.

Điểm này để cho Phương Hành có đầy đủ thời gian để tăng lên tu vi, lúc đó tu vi tăng lên rồi, hấn có tìm mình cũng không hề đáng sợ!

Một điểm nữa, Phương Hành phát hiện, sinh hoạt ở đạo môn, có vài món pháp khí phòng thân cũng rất trọng yếu, liền nhớ tới Cửu Xà Kim Viêm kiếm, đây cũng là phi kiếm tiêu chuẩn trung giai, uy lực cực mạnh, chỉ xem xem mình có thể khống chế được hay không mà thôi!

"Đi..."

Phuong Hành thử đem linh lực rót vào Cửu Xà Kim Viêm kiếm, quát khẽ một tiếng.

Trong thời gian ngắn, thân kiếm sáng lên, tỏa ra kim quang chói mắt, lơ lửng ở không trung.

Phuong Hành có cảm giác, chính mình tâm niệm vừa động, kiếm này sẽ chém ra, giết hết hết thầy địch nhân ngăn trở ở phía trước.

Cùng lúc đó, trên thân kiếm, có con rắn nhỏ ngẩng đầu, nhẹ nhàng gõ gõ, tựa như muốn bay ra đánh giết người.

Phuong Hành ánh mắt hung ác, đem linh khí còn thừa không nhiều trong cơ thể cũng rót vào.

Một chốc, chín con rắn nhỏ lại bay ra, hóa thành chín đạo kim quang vờn quanh thân kiếm, trông rất đẹp mắt.

Bất quá, cũng ngay thời khắc chín con rắn nhỏ toàn bộ bay lên, Phuong Hành cảm thấy linh khí trong cơ thể trống rỗng, đầu vầng mắt hoa, hần vội vàng thu hồi linh lực, thở hổn hển, mà chín con rắn nhỏ cũng một lần nữa quy về thân kiếm, sau đó phi kiếm leng keng rơi xuống đất.

"Quá miễn cưỡng, tu vi vẫn còn quá thấp!"

Phuong Hành nói nhỏ, mặc dù mình đã đạt đến Linh Động nhất trọng đỉnh phong, nhưng còn chưa đủ để không chế thanh phi kiếm này.

"Nhìn dáng vẻ vẫn phải tăng tu vi của mình trước đã!"

Phuong Hành lại đem Cửu Xà Kim Viêm kiếm cất vào động thiên giới chỉ, ngồi trên giường, lấy ra một viên linh thạch bắt đầu tu luyện.

"Đạo môn này, nói trắng ra bất quá chính là một cái hang ổ thổ phi mà thôi, có bản lãnh, có thể khi dễ người, không có bản lãnh, vậy thì chấp nhận bị khinh thường đi..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Lại tới quỷ thị

Cuộc sống tu hành phi thường khô khan, từng giọt từng giọt chảy thành sông lớn, rồi thành biển rộng, lại dễ như nói hay sao?

Đạo lý mộc mạc nhất chính là, cơm phải ăn từng miếng từng miếng, làm sao có thể từ một miếng cơm ăn thành một tên béo đây? Phuong Hành cũng là như thế, hần vốn cho là mình rất nhanh chóng đột phá Linh Động nhị trọng, nhưng từ có loại cảm giác này bắt đầu, vừa tu hành một tháng ròng, nhưng vẫn ở bình cảnh nơi này. Hần cảm giác, trong này giống như có bức tường cản trở, khiến cho hần thủy chung không cách nào đem linh khí đưa đi khắp toàn thân.

Đây là một loại cảm giác rất bất đắc dĩ, rõ ràng chỉ kém một đường, hết lần này tới lần khác luôn đột phá không qua nổi một đường này.

Bất quá cũng trong mấy ngày này, Thanh Vân Tông ngoại môn đệ tử xảy ra một đại sự, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Nghe nói có một ngoại môn đệ tử tên gọi Hậu Thanh, trong mấy ngày này đi Đan Hà cốc bái phỏng một vị nữ đệ tử, hai người giống như quen biết cũ, bất quá hần mới vừa đi tới cửa Đan Hà hà cốc, lại bị ba tên đệ tử Linh Động tam trọng cản lại, ba người kia thấy hần một thân một mình, lại mặt mày lạ hoắc, trên người quần áo hoa lệ, bên hông một khối ngọc bội có chút bất phàm, liền nổi lên một phen ý niệm lừa bịp tống tiền.

Hậu Thanh không nói lời nào, mặt mỉm cười, kiếm bay ra không dấu vết, liền tiếp đánh bại ba người, phẩy tay áo bỏ đi.

Trong lúc nhất thời, chúng ngoại môn đệ tử đều rất khiếp sợ.

Người gọi Hậu Thanh kia, chính là ngoại môn đệ tử cùng mình tiến vào tiên môn, hôm nay mới chỉ sáu tháng, hần đã có tu vi liên tiếp đánh bại ba tên đệ tử Linh Động tam trọng hay sao?

Trong lúc nhất thời, danh tiếng Hậu Thanh đại chấn, dẫn động phong vân, nhất thời như đứng đầu Thanh Vân Tông ngoại môn đệ tử.

Thậm chí có người dám chắc chắn, Hậu Thanh sẽ ở trong vòng một năm, đột phá mà vào Linh Động tứ trọng, trở thành Thanh Vân Tông nội môn đệ tử.

"Hậu Thanh, chính là người ban đầu bắt ta sao?"

Ở đạo nhân mập nhắc đến người này, Phuong Hành bỗng nhiên nghĩ tới, không có hảo ý nhìn đạo nhân mập: "Ta nhớ người ban đầu cùng hần quan hệ

cũng không tệ nha, còn miễn đi nỗi khổ xếp hàng cho hần, giúp hần ghi danh..."

Đạo nhân mập bị hần nhìn, nhất thời có chút bối rối, cười hùa vào nói: "Phương sư đệ đừng chê cười ta, ta đây chỉ như cục phân, sao có thể cùng nhân gia kết giao chứ? Lúc ấy ở ngoài sơn môn, hần đối với ta cũng rất khách khí, bất quá vừa vào sơn môn, đã thay đổi hoàn toàn, trước đó không lâu ta ở tạp ty giam gặp được hần một lần, cười cười đi tới thỉnh an, người ta còn không thèm nhìn ta một cái nào..."

"Nghe khẩu khí của ngươi, nếu như người ta nhìn ngươi một cái, ngươi sẽ biết điều một chút đi tới vuốt mông ngựa ư?"

Phương Hành khinh bỉ nhìn đạo nhân mập, đạo nhân mập ngược ngừng cười, bụng lên chén rượu uống.

"Tên khốn kiếp này lúc ấy đã giúp ngươi bắt lão tử, còn đập Tiểu Man một cước, lão tử gặp phải nhất định sẽ giết hần..."

Phương Hành tức giận mắng một câu, trong đôi mắt bốc lửa.

Đạo nhân mập sợ hết hồn, vội vàng cười khuyên can, nghĩ thầm người này số tuổi không lớn, lại quá mức thù dai.

"Phương sư đệ bớt giận, ngươi muốn xả giận chuyện ban đầu ở sơn môn, liền đánh ta là được, người kia đắc tội không được đâu..."

Phương Hành nhảy lên, kêu: "Ngươi cho rằng ta không dám ư..."

Tức giận đá đạo nhân mập hai cái rồi mới bỏ qua, đạo nhân mập cũng cười hi hi không thèm để ý, kết giao thời gian bốn tháng, hần cũng coi như hiểu rõ Phương Hành rồi, mặc dù lòng dạ độc ác, to gan lớn mật, nhưng cũng không giống con chó điên gặp ai liền cắn, số tuổi không lớn, cũng phi thường có nghĩa khí, ban đầu hai khối linh thạch không chút nghĩ ngợi đã nhét cho mình, đây cũng không phải là ai cũng có thể làm như thế.

Ăn uống no đủ, Phương Hành đuổi đạo nhân mập ra ngoài, chính mình tranh thủ thời gian tiếp tục tu luyện.

Cũng không biết tại sao, sau nghe nói chuyện Hậu Thanh, trong lòng hần dâng lên một ngọn lửa.

"Ta dùng linh thạch tu luyện đã bốn tháng rồi, linh thạch ước chừng cũng tiêu hao mười hai viên, nhưng thủy chung không cách nào đột phá chân khí nhị trọng, tên khốn kiếp Hậu Thanh kia lại sắp đột phá chân khí tứ trọng rồi, người so với người đúng là tức chết, chẳng lẽ nói ta thật là ngu ngốc về mặt tu hành hay sao? Không được, tiểu gia làm sao kém tên khốn kiếp kia nhiều như vậy, hôm nay nhất định phải đột phá chân khí nhị trọng mới được!"

Ôm lấy cổ uất ức này, Phương Hành lấy ra viên linh thạch thứ mười ba.

Thở nạt điều tức, linh khí cùng linh thạch dần dất lẫn nhau, điểm điểm linh khí dần dần thấm vào kinh mạch.

Rất nhanh lại xuất hiện loại trạng huống kia lần nữa, mỗi khi linh khí muốn tràn tới toàn thân, sẽ xuất hiện một tia trạng huống không bị khống chế, cuối cùng linh khí lan tràn, đột phá nhị trọng thất bại, bất quá lần này, Phương Hành cố gắng liều mạng, từ từ thăm dò quy củ linh khí lan tràn, đợi ngưng tụ một lần nữa mới đánh sâu vào, đột nhiên cả người chấn động, tốc độ vận chuyển linh khí đột nhiên tăng nhanh.

Hậu quả của việc làm như vậy chính là, tốc độ hấp thu linh thạch đột nhiên tăng nhanh, đại lượng linh khí tràn vào thân thể.

Người ăn cơm chỉ có thể có giới hạn, một miếng ăn quá to chắc chắn sẽ nghẹn.

Linh khí tu hành cũng không khác nhiều cho lắm, Phương Hành lần này giống như bị nghẹn, trong lúc nhất thời kinh mạch đau nhức.

Bất quá hần cố nén đau nhức, dùng linh khí toàn thân đánh thẳng vào bức tường cản trở vô hình kia.

Oanh...

Đột nhiên, trong não tựa như có đồ vật gì đó bị phá vỡ rồi, một cảm giác mát mẻ lan đi khắp toàn thân.

Cảm giác như vậy rất kỳ quái, nếu cơ thể mình nóng lên, nó sẽ lộ vẻ mát mẻ vui người, nếu bản thân đặt trong tình cảnh vô cùng hàn lãnh, nó sẽ có vẻ ấm áp, cực kỳ thoải mái, đây chính là diệu dụng của linh khí.

"Rốt cục đột phá rồi!"

Phương Hành trong lòng nói nhỏ, chính mình rốt cục đột phá bức tường cản trở Linh Động đệ nhị trọng, linh khí lan tỏa toàn thân.

Hôm nay, chính mình tâm niệm vừa động, linh khí có thể tới mỗi một tác da thịt, mặc dù còn chưa đủ để phòng ngự toàn bộ các loại thương tổn, nhưng vạn nhất chỗ nào đó bị thương, có thể lập tức đem linh khí điều động đi tắm bổ vết thương, thậm chí lúc cần thiết, có thể lấy linh khí cường ép đóng chặt vết thương, để tránh máu tươi chảy ra ngoài, tiêu hao quá nhiều thể lực...

Ban đầu, Lưu sư huynh bị đâm một đao, chính là muốn làm như vậy, chỉ bất quá Phương Hành lập tức đánh một quyền trên vết thương của hần, đánh tan linh khí của hần, Lưu sư huynh linh khí bị đánh tan, liền rất khó lại đề lên linh khí.

Vì đột phá đệ nhị trọng tu vi, Phương Hành vừa trải qua một lần hiểm nguy, cũng may là thành công, nếu không thành công, sợ rằng kinh mạch sẽ bị hao tổn, nói ít cũng phải mười ngày nửa tháng mới có thể khôi phục như cũ.

Bất quá đây cũng chính là tính tình của hắn, hung ác đối với người khác, đối với bản thân mình cũng hạ thủ không kém phần hung ác.

"Lại thử Cửu Xà Kim Viêm kiếm một chút!"

Phuong Hành trong lòng có chút mừng rỡ, tạm dừng tu luyện, đem Cửu Xà Kim Viêm kiếm lấy ra ngoài, bất quá thử một lần, lại phát hiện tình huống cũng không có thay đổi quá lớn, hắn mặc dù miễn cưỡng có thể ngự sử Cửu Xà Kim Viêm kiếm chém ra đầy đủ một kích rồi, nhưng chém xong một kích, trong cơ thể còn lại linh khí cũng thực không nhiều, kích thứ hai căn bản không cách nào chém ra, thậm chí còn có chút choáng váng hoa mắt.

Phuong Hành thu hồi Cửu Xà Kim Viêm kiếm, cẩn thận suy nghĩ một chút, rất nhanh đã rõ đầu mối, một là bởi vì tu vi của mình quá thấp quá thấp, hai cũng là bởi vì Cửu Xà Kim Viêm kiếm phẩm cấp quá cao, không chế nó tiêu hao linh khí vượt xa phi kiếm bình thường, nói cách khác, chính mình hôm nay tốt nhất nên tiếp tục đem Cửu Xà Kim Viêm kiếm cất giấu, nghĩ biện pháp tìm một thanh phi kiếm bình thường mới là chính xác...

"Đạo môn có nghiêm quy, không cho cướp đoạt phi kiếm của người khác, vậy như thế nào cho phải đây?"

Phuong Hành suy nghĩ một hồi, đột nhiên ánh mắt sáng lên, đang nhớ lại một cái địa phương rất tốt: "Cũng là mập mạp chết bầm nói, quý thị này hôm nay lại mở ra, ta lần trước cũng nhìn thấy, có không ít người lấy ra phi kiếm, lần trước chỉ lấy thanh tốt nhất này, đúng là lỗi..."

Hắn rất nhanh đã làm ra quyết định, lại đi quý thị một lần.

Vừa thông qua đạo nhân mập hỏi thăm một chút thời gian quý thị mở ra, Phuong Hành chuẩn bị xong xuôi.

Đạo nhân mập nói cho hắn, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, hồ nghi nhìn hắn một cái, thầm nghĩ, lần trước hắn hỏi thăm quý thị, liền nghe nói trên quý thị xảy ra một quái sự, có một đệ tử gia thế không sai bị người đoạt thành nghèo rớt mồng tơi, sau đó người này đang hoảng một thời gian ngắn, hôm nay lại hỏi thăm quý thị, chẳng lẽ chuyện lần trước, trên thực tế là...

Phuong Hành đã nhận ra ánh mắt của đạo nhân mập, hung hăng nói: "Nhìn cái gì, có tin ta móc mắt ngươi không?"

Đạo nhân mập hì hì cười một tiếng, vội nói không có gì.

Bất quá hắn rất nhanh liền bác bỏ trong lòng: tiểu tử này mặc dù to gan lớn mật, đoán chừng còn không dám làm ra chuyện như vậy, rồi hãy nói lần trước có người nói, làm chuyện này là một người trưởng thành vóc người thon gầy...

Nhắc tới cũng đúng dịp, ngay chiều nay, quý thị sẽ mở ra, Phuong Hành mau chóng đem đạo nhân mập chuốc cho quá chén, sau đó đuổi hắn trở về.

Đạo nhân mập đối với tửu lượng của Phuong Hành vẫn cảm thấy nghi ngờ, hắn kiên quyết không tin một tiểu hải tử mới vừa vặn mười một tuổi có thể có tửu lượng kinh người đến thế, bất quá Phuong Hành đối với chuyện này chỉ cười nhạt, mập mạp chết bầm này làm sao có thể so được với mình?

Chính mình là từ nhỏ đã được nuôi lớn trong vạc rượu!

Nếu nói bản lĩnh thật sự khác, mình cũng không dám nói ngoa, nhưng nói đến tửu lượng, mười tên mập mạp chết bầm cũng không bằng hắn!

Đưa đạo nhân mập đi rồi, lấy ra Vạn La Quỷ Diện, đeo lên trên mặt của mình, đổi hình dạng đối dung mạo, ra khỏi sơn cốc.

Quý thị vẫn cử hành ở sơn cốc cách đạo môn mười dặm, đoạn cự ly này cũng là do người cử hành quý thị cố ý tuyển chọn, dù sao quý thị là đạo môn môn quy cấm, cách đạo môn quá gần, trong lòng không yên, nhưng trong núi sâu, nhiều yêu ma tinh quái, bọn họ một đám ngoại môn đệ tử, vừa không dám vào núi quá sâu, vì vậy chọn ở trong phạm vi cách đạo môn không gần cũng không xa mười dặm.

Theo tin tức nói, Phuong Hành tới khu vực này, rất nhanh đã phát hiện quý thị.

Thức sự quá rõ ràng, bởi vì quý thị lần này, chịu trách nhiệm phòng vệ lại là tám người, bộ dáng đều tinh cần giỏi giang.

Phuong Hành trong lòng cười thầm, đoán chừng lần trước chính mình làm thành như vậy, để cho tất cả mọi người cử hành quý thị đã học được một bài học rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hoả nhãn kim tinh

Vị sư huynh này xin dừng bước, không biết tới quý thị có tính toán gì không?" Đội ngũ đệ tử thủ vệ có một người đi ra ngoài hỏi.

"Đi tới quý thị, tất nhiên đòi lấy nhu yếu phẩm tu hành, ngoại nói nhằm cái gì vậy?"

Phuong Hành tùy tiện nói một câu đã đem thù vạ kia ngăn lại.

Thù vạ kia ngay ra, sau đó cười khổ nói: "Sur huynh nói không sai, bắt quá, quý thị hôm nay đã không như trước nữa, cũng không biết sur huynh có nghe qua hay không, một lần quý thị trước đó không lâu, có đạo tặc mê đảo các vị sur huynh, đánh cắp rất nhiều pháp bảo, sau đó phiêu nhiên mà đi, từ đó về sau ước chừng ba tháng, quý thị chưa từng cử hành, đều là nhờ người này ban tặng, hôm nay mặc dù chúng ta mở lại quý thị, nhưng lại không thể không cẩn thận đề phòng, kính xin sur huynh công khai vật phẩm chính mình muốn đổi lấy hoặc chuẩn bị bán ra để cho bọn ta đánh giá!"

Phuong Hành vừa nghe, trong lòng đã có ý định, đây là phòng ngừa tình huống lần trước tái xuất hiện a!

Nếu mình thật sự như lần trước, chuẩn bị tay không bắt giặc, trên người trừ một cái yên hồ cái gì cũng không mang, chỉ sợ sẽ lòi đuôi, một khi đối phương bảo mình biểu diễn tác dụng của yên hồ, lập tức sẽ lộ mất.

Bắt quá cũng may, tuổi tác của hắn mặc dù không lớn, lại hiểu được đạo lý sớm chuẩn bị đường lui, vì vậy thấy thù vạ đặt câu hỏi, trong bụng chẳng qua là cười lạnh một tiếng, nói: "Quý thị quy củ thật là càng ngày càng nhiều rồi, còn không bằng đi đạo môn đổi lấy! Thôi thôi, nếu đã tới, vậy đành tuân thủ quy định của các người sao, ta lần này tới là tính toán dùng linh thạch đổi phi kiếm, linh thạch ở chỗ này, người xem đi!"

Vừa nói đã lấy ra một viên linh thạch hồng hồng sáng ngời đưa ra trước mặt thù vạ.

"Nếu mang đến linh thạch, chắc thật sự tính toán đổi lấy vật phẩm, vậy cũng không phải là đạo tặc rồi!"

Thù vạ yên tâm, liền cười nói: "Đa tạ sur huynh thông cảm, mời vào bên trong!"

Phuong Hành khoát tay áo, cười nói: "Không có gì mà thông cảm với không thông cảm, cũng là do đạo tặc làm hại, chư vị đã cực khổ rồi!"

Một câu nói kia làm cho thù vạ cảm động, bọn họ canh gác tại chỗ này, yêu cầu tra xét pháp bảo của từng người tới tham gia quý thị, mặc dù là vì an toàn, nhưng cũng không phải mỗi người đều thông cảm, hùng hùng hổ hổ cũng không ít, nhưng bọn hắn cũng chỉ có thể cố gắng nhẫn nại, không dám phá hư đại sự, thật khó khăn mới gặp phải một người hiểu nỗi khổ tâm của mình, trong bụng thực sự cảm động vô cùng.

Chẳng qua không biết nếu như bọn họ biết người duy nhất thấu hiểu bọn họ, chính là đạo tặc lần trước, lại sẽ có phản ứng ra sao đây!

Phuong Hành tiến vào sơn cốc, lại thấy quy mô lần này so với lần trước lớn hơn nhiều lắm, tu vi của người tham gia so với lần trước cũng cao hơn nhiều, phần lớn là Linh Động nhị trọng trở lên, Linh Động tam trọng cũng không ít, lúc này bọn họ đã bắt đầu trao đổi, hơn nữa mọi người trầm mặc ít nói, thật nhanh hoàn thành giao dịch, cử động trầm ổn khôn khéo, hiển nhiên cũng không phải tay mơ lần đầu tiên tham gia quý thị.

"Chuyện lần trước đem bầy gà con hù dọa không dám tới rồi, lần này tới đều là tên giảo hoạt!"

Phuong Hành trong lòng thầm nghĩ, xem chừng lần này không dễ hạ thủ.

"Thôi đi, coi như là một lần giao dịch bình thường vậy!"

Phuong Hành trong lòng thầm nghĩ, sau đó đi dạo một vòng sơn cốc.

Lại thấy đại đa số người trong cốc, có khi là đem gì đó chính mình tính toán giao dịch đặt ở trước mặt, sau đó khoanh chân mà ngồi, chờ người khác tới nhìn, cũng có người như Phuong Hành đi dạo mỗi nơi một chút, một khi phát hiện thứ gì mình thích, liền đi qua bắt chuyện.

Có một chút giao dịch, trực tiếp chính là lấy vật đổi vật, nếu không cách nào đạt thành, sẽ lấy linh thạch hoặc kim ngân tới đổi.

Những thứ đồ có thể xuất hiện tại trên quý thị, phần lớn là tu hành có thể sử dụng được, đổi thành phẩm thể kim ngân, số lượng thật sự quá lớn, cho nên linh thạch giống với một loại tư nguyên trao đổi hơn, tất cả mọi người cũng tán thành.

Phuong Hành ở giữa sơn cốc đi một vòng, rõ ràng phát hiện, quý thị lần này kích thước lớn, các thứ đồ cũng rất nhiều, quý thị lần trước đại đa số cũng là trao đổi linh thạch cùng kim ngân, lần này, lại là các loại đồ vật đều xuất hiện, phi kiếm, pháp khí thậm chí công quyết, pháp thuật, cũng có một chút đan hoàn chữa thương, tăng cường, an tức rục rờ muôn màu.

Có người trước mặt bày biện một hai món đồ, cũng có người khoa trương, lại bày tràn đầy một tảng đá xanh, tựa như một sạp hàng.

"Hắc hắc, vị sur huynh này, không đến thăm quan một chút sao? Tại hạ nơi này chính là rất nhiều đồ tốt!"

Có người thấy Phuong Hành đi qua bên cạnh, liền thấp giọng mời chào, cũng may không cao giọng la hét, nếu không thực sự giống như chợ bán đồ ăn.

"Đi dạo chút đã!"

Phuong Hành bỏ lại một câu nói, liền quay đầu sang chỗ khác.

Hắn bản ý là mua một thanh phi kiếm, lại thấy trong quý thị phi kiếm rất nhiều, hoàn toàn không lo, vì vậy lại bắt đầu lưu ý những thứ khác.

"Thật sự coi đây là chợ bán thức ăn sao?"

Người này nhỏ giọng nói thầm một câu, cũng không sinh thêm chuyện gì.

Phuong Hành hi hi cười một tiếng, ánh mắt khẽ lướt qua gian hàng của hắn, đột nhiên "Di" một tiếng.

Người này bỗng nhiên mừng rỡ, thấp giọng cười nói: "Sư huynh có hứng thú sao?"

Phuong Hành từ từ ngồi xổm xuống, trên gian hàng của hắn từ từ liếc nhìn, không nói lời nào.

"Hắc hắc, sư huynh thật là tinh mắt, sư đệ nơi này là nhiều thứ nhất, bảo đảm chất lượng, giá tiền so với người khác còn thấp hơn ba thành!"

Người này nói có chút khoe khoang, cũng không phải nói dối, quầy hàng này của hắn, vật phẩm thực sự rất phong phú.

Phuong Hành vẫn không nói lời nào, từ từ cầm lên một thanh phi kiếm cẩn thận quan sát, người này thấy thế, liền thao thao bất tuyệt khen phi kiếm của mình, nói mười mấy điểm tốt, đem một thanh phi kiếm cấp thấp khen đến mức như trên đời hiếm có.

Phuong Hành giống như có chút động tâm, mở miệng nói: "Đổi lấy mấy khối linh thạch?"

Người này thần thần bí bí đem hai bàn tay năm ngón giơ lên ở trước mặt Phuong Hành, cười nhẹ nói: "Là giá tiền này, bắt quá giảm ba thành?"

"Bảy khối linh thạch ư? Hắc hắc, quả nhiên thấp ba thành so với người khác..."

Phuong Hành cười lạnh không nói, nếu không phải hắn có Âm Dương Thần Ma giám, chỉ sợ thật bị giá tiền của người này làm động tâm.

"Như thế nào? Sư huynh có muốn mua hay không?"

Người này tự cho là mình đã buôn bán thành công, cười nói.

"Vị sư huynh này, thủ nghệ rất tốt a..."

Phuong Hành cầm lấy phi kiếm nhìn một hồi, bỗng nhiên nhẹ nhàng đem phi kiếm ném vào trên gian hàng, nhấn tình nhất mị, tự tiểu phi tiểu nhìn người này, thấp giọng nói: "Người cảm thấy, nếu như ta để lộ chuyện phần lớn đồ trên gian hàng của ngươi đều là đồ giả, người mới vừa rồi mua đồ của ngươi sẽ nghĩ thế nào? Người cử hành quý thị lần này, muốn tìm lại danh dự cho quý thị sẽ nghĩ thế nào?"

Chủ quầy hàng này nghe vậy nhất thời biến sắc, giảm thấp thanh âm, ánh mắt lóe lên, lạnh giọng nói.

"Lời nói không thể nói lung tung, vị sư huynh này muốn mua thì mua, đừng vội nói vậy!"

Bất quá sau vẻ mặt nghiêm nghị, cũng khó tránh khỏi lộ ra chột dạ, không nhịn được nhìn sang bên cạnh.

"Nói vậy ư?"

Phuong Hành cười lạnh, đột nhiên hạ thủ như bay, đem thứ gì đó trên gian hàng nhặt lên, có thứ chẳng qua là quét mắt một vòng, liền ném qua một bên, có thứ thì hạ thủ nhẹ chút ít, hào hào đặt đến bên kia, không lâu lắm, đồ vật trên cả gian hàng được hắn phân thành hai đồng, mặt ngoài thoạt nhìn, hai đồng đồ này không có gì khác biệt, tạp thất tạp bát, phi kiếm linh đan cái gì cũng có.

"Vị sư huynh này cảm thấy ta phân loại cho ngươi như thế nào?"

Phuong Hành nhẹ nhàng đem một viên đan dược nhét vào đồng bên trái, phui tay, cười hi hi nói.

Vị chủ hàng kia đã mở hôi chảy ròng ròng, thanh âm chột dạ, lúng túng cười nói: "Thì ra sư huynh... Là một người hiểu chuyện a, không bằng như vậy, ta cùng với sư huynh ngài nhất kiến như cố, thanh phi kiếm này coi như là tiểu đệ hiếu kính sư huynh, như thế nào?"

Vừa nói từ trong một đồng, rút ra một thanh phi kiếm, hai tay cung kính dâng lên.

Thì ra là chỉ trong thoáng chốc, Phuong Hành tiện tay giám định, đã đưa đồ vật trên gian hàng này cũng chia làm hai bộ phận, một phần bên phải chính là đồ thật, một phần bên trái thì đều có vấn đề.

Chủ hàng khiếp sợ, liền vội vàng lấy chính phẩm hồi lộ, đồng thời ánh mắt lóe lên, hiển nhiên là ám chỉ Phuong Hành, cầm phi kiếm rồi im lặng đi nơi khác đi!

Đạo môn quý thị có thể không giống với đồ cổ ở hồng trần, đồ cổ hồng trần, cũng đều là thi thố nhãn lực, cho dù ngươi gặp thiết thời, cũng không thể trở về gây phiền toái, chỉ có thể tự nhận, nhưng đạo môn quý thị, ai cùng ngươi rảnh rỗi chơi mấy trò này, ta tới đây chính là muốn đổi tài nguyên tu hành, hơn nữa tài nguyên rất quý trọng, dễ dàng tổn thất một chút, cũng làm cho người ta đau nhức.

Ở trong Pháp Khí các, chuột tinh đám người có can đảm cầm một chút pháp khí hư hao để lừa dối người khác, đòi tiền hồi lộ, là bởi vì bọn hắn đổi mất phần lớn là một chút đệ tử vừa tân nhập ngoại môn, hơn nữa có đạo môn quy củ làm chỗ dựa, cho nên không sợ, nhưng ở trên quý thị, nếu có người dám cầm đồ giả tới để lừa gạt, sau khi bị vạch trần, sợ rằng mọi người đồng loạt ra tay giết chết người cũng là có thể.

Phuong Hành nhìn ánh mắt chột dạ của người này, hài hước cười cười, nhận lấy phi kiếm, tiện tay hướng bên cạnh ném xuống, cười nhẹ nói: "Bất quá là một món đồ rách nát, đáng giá cái gì?"

Chủ hàng thấy thế, ánh mắt phát rét, thấp giọng nói: "Vị sư huynh này, làm người cũng phải lưu lại một con đường, ngày sau còn gặp lại, người chớ làm mọi thứ tuyệt tình quá, tại hạ cũng không phải là dễ trêu..."

Vừa nói, linh khí chấn động, dĩ nhiên là tu vi Linh Động tam trọng.

Phuong Hành tựa như không nghe thấy uy hiếp của hắn, vẫn hài hước nói: "Trên quý thị, ai nhận ra ai chứ? Nào có cái gì ngày sau gặp lại hay không, người tu vi Linh Động tam trọng, thật cũng không thấp, bất quá trên quý thị, tu vi vượt qua người, nói ít cũng có mười mấy người, chỉ cần ta hô một tiếng, mọi người cùng nhau xông lại, người tu vi cao gấp đôi cũng có tác dụng cái rắm ấy!"

Chủ hàng nhất thời khản trương lên, nắm thật chặt quả đấm, lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Coi trọng tay nghề của người

Phuong Hành thấy đã dọa được hắn sợ rồi, liền thờ dài, nói: "Người không cần khản trương, ta không có ý muốn vạch trần người, chỉ là phi thường thường thức tay nghề của người thôi, người nhìn một cái, phi kiếm này có khác gì đồ thật chứ? Còn có linh đan này, người làm thế nào vậy? Màu sắc, mùi vị, ông trời ơi, còn có một luồng linh khí nhẹ nhàng nán nã trên đó, quả thực không khác gì đồ thật..."

Lời nói này nửa thật nửa giả, Phuong Hành đối với tay nghề của người này quả thật rất bội phục, thủ đoạn làm giả thực sự không thấp, giống như thanh phi kiếm kia, thật ra cũng là một thanh phi kiếm tổn hại, chỉ bất quá pháp trận bên trong lại được lấy một loại thủ pháp đặc biệt để kết nối lại, cho nên nếu như người mua thí nghiệm tại chỗ mà nói, phi kiếm hoàn toàn có thể vận chuyển tự nhiên, chẳng qua là pháp trận này được kết nối lại, nhìn như đầy đủ, kì thực vô cùng miễn cưỡng, sợ rằng không dùng được một hai lần, sẽ nứt vỡ, căn bản không thể nào dùng được mãi.

Dĩ nhiên, dùng để gạt người, quả thực chính là tuyệt tác.

Mà linh đan, mặc dù thoát nhìn hết sức thật, mùi thơm xông vào mũi, linh khí tỏa ra bốn phía, nhưng nếu là người tinh mắt đến xem, cũng không khó nhận ra khác biệt, coi như người không biết, nếu đem linh đan cắt ra, cũng có thể phát hiện bên trong linh khí thiếu hụt.

"Sư huynh chớ cười ta, tiểu đệ... chỉ là một chút hồ đồ mà thôi!"

Chủ hàng không rõ Phuong Hành rốt cuộc có ý gì, khản trương vô cùng nói.

Phuong Hành vùng tay lên, nói: "Sao có thể là nhất thời hồ đồ? Thủ nghệ này có thể chốc lát luyện được hay sao?"

Chủ hàng sắp sửa khóc lên, khản trương nhìn bốn phía, thấp giọng cầu khẩn nói: "Nhỏ giọng một chút, người rút cuộc muốn làm gì, hay là nói rõ đi! Hôm nay coi như ta gặp được cao nhân, người coi trọng thứ gì, cứ tùy tiện lấy đi..."

"Ta xem trọng chính là tay nghề của người cơ..."

Phuong Hành thành khẩn nói: "Thực không dám giấu diếm, trong nhà ta trước kia, cũng có một vị trưởng bối dốc lòng theo nghiệp này, chỉ bất quá tay nghề cùng sư huynh người không cách nào so sánh được, cho nên ta vừa thấy sư huynh, đã lập tức sinh lòng thân thiết, vị sư huynh này, người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không lộ ra chuyện này, còn có thể chuyển môn chiêu cổ việc buôn bán của người, có tiền mọi người mặc sức kiếm tiền chứ sao..."

"Éc..."

Chủ hàng ngây ngẩn cả người, mắt nháy nháy nhìn Phuong Hành, không biết hắn nói thật hay giả.

Phuong Hành thấp giọng nói: "Cụ thể nguyên do sự việc ta cần tính toán một phen, vị sư huynh này, người lưu cho ta cái danh hiệu đi..."

"Người muốn làm gì?"

Chủ hàng lại khản trương, quý thị từ trước đến giờ không hỏi thân phận, đây là quy củ từ trước đến giờ.

Hắn có can đảm đến quý thị để bán đồ giả, cũng là vì cái quy củ này, chỉ cần không bị người đoán được tại chỗ, quý thị giải tán rồi, ai còn biết mình là ai? Hơn nữa mỗi lần hắn đến quý thị, cũng không phải chỉ bán toàn đồ giả, luôn bán đồ thật trước, xác định an toàn, mới cẩn thận đem một vài đồ giả lộ ra, trộn lẫn vào hàng thật.

Phương Hành vừa hỏi danh hiệu của hắn, lập tức sẽ làm cho hắn cảnh giác.

Phương Hành nói: "Người chó kẩn trương, đây không phải để thuận tiện liên lạc với người ư?"

Chủ hàng ánh mắt lóe lên, do dự một hồi, thấp giọng nói: "Hay là thôi đi, vị sư huynh này, quý thị có quy củ của quý thị, nếu người đã nhìn ra đồ vật của ta, coi trọng cái gì thì chọn lấy vài món, trên gian hàng của ta, đồ thật cũng không ít, về phần lưu danh hiệu hay là quên đi, tại hạ cũng không có tâm tư kiêu ngạo về việc này, từ hôm nay trở đi gian hàng này sẽ không tồn tại nữa..."

Thấy chủ hàng không chịu, Phương Hành cúi đầu nở nụ cười, nhìn hắn nói: "Thật không lưu ư?"

Chủ hàng như đinh chém sắt nói: "Không lưu!"

Phương Hành bỗng nhiên đứng lên, hét lớn: "Ai nha, những thứ kia của người..."

Trong sơn cốc vốn đang im ắng, cho dù có người nói chuyện, tất cả đều cố ý giảm thấp âm lượng, Phương Hành đột ngột hét lớn, làm cho người bên cạnh giật nảy mình, vô số ánh mắt tập trung tới đây.

Chủ hàng kia tức thì sợ hãi nghẹn họng nhìn trân trối, suýt nữa cướp đường mà chạy.

Bất quá lời kế tiếp của Phương Hành lại làm cho hắn ngẩn ngơ: "Thật sự là quá tốt rồi, ta tìm bao lâu mới tìm được nó, vị sư huynh này, người là đại ân nhân của ta, rất cảm tạ người, linh thạch xin người cất kỹ..." Vừa nói ném ra một khối linh thạch, tiện tay từ quầy hàng cầm lên một kiện đồ vật, vui vô cùng lật qua lật lại, đồng thời trừng mắt nhìn chủ hàng.

"Hừ, thì ra là một tên nhà giàu mới nổi, cầm lấy một quả an tức đan đã hưng phấn như thế!"

Bên cạnh có người cúi đầu thóa mạ, quay đầu đi không để ý tới hắn.

An tức đan bất quá là đan dược giúp ngưng thần yên giấc, trợ giúp người ta khôi phục tinh lực, thật sự không phải thứ gì quý hiếm.

Lúc này, cũng có một gã thủ vệ đứng ở trong sơn cốc đi tới, thấp giọng nói: "Vị sư huynh này nên khống chế tâm tình của mình, chúng ta đều ở quý thị, vẫn là cẩn thận thì tốt hơn, thanh âm không nên quá lớn..."

"Tốt tốt, ta đã quá kích động rồi, sư huynh chớ trách..."

Phương Hành vội vàng hướng thủ vệ đáp lễ, thủ vệ khoát tay áo ý bảo không cần, xoay người rời đi.

Chủ hàng trực tiếp xui lơ, hai mắt lơ mơ nhìn Phương Hành, bất đắc dĩ nói: "Người rốt cuộc muốn thể nào mới tha cho ta?"

Phương Hành nhìn hắn, cười mà không nói.

Chủ hàng cắn răng một cái, giống như đã hạ quyết tâm, từ trong lòng ngực lấy ra một cái mộc bài, đưa cho Phương Hành.

Phương Hành cũng không nhận lấy, nói thẳng: "Cho ta đồ thật!"

Chủ hàng sắc mặt càng thêm khó coi, cách một tầng lụa đen che mặt, tựa như có thể thấy khoe môi của hắn giật giật, một lúc lâu sau, hắn rốt cục cầm một cái mộc bài khác cho Phương Hành, sau đó cúi đầu không nói, Phương Hành đắc ý nhận lấy mộc bài, thần niệm đi đến bên trong tìm kiếm, lập tức đọc được tư liệu về người này: "Thanh Vân Tông ngoại môn đệ tử, Hắc Nham cốc Át tị phòng hai mươi mốt, Hoa Thiên Chi..."

Thân phận, tên họ, số phòng của người này cũng ở trong đó, Phương Hành vội vàng ghi nhớ.

Mộc bài đưa trả lại cho hắn, chủ hàng vô lực nói: "Người rốt cuộc muốn làm gì, có thể nói cho ta biết trước chứ?"

Phương Hành hi hi cười một tiếng, nói: "Nghĩ kỹ rồi mới nói!"

Hoa Thiên Chi cắn răng một cái, trong lòng âm thầm quyết định.

Sau khi trở về, liền đem toàn bộ mọi thứ đều tiêu hủy, không bao giờ làm chuyện này nữa, tránh để người này uy hiếp.

"Nếu như người muốn trở về đem mọi thứ tiêu hủy, sau đó cũng không đụng đến nữa, ta dám cam đoan, chuyện người ở quý thị bán đồ giả sẽ truyền khắp cả ngoại môn, hắc hắc, người cho rằng không có chứng cứ, người khác sẽ không làm gì được người ư? Hừ, rất nhiều người bị mắc lừa sẽ xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, bọn họ muốn tìm người trút giận, chỉ cần có người để cho bọn họ báo thù là tốt rồi, đâu cần có chứng cứ hay không?"

Phương Hành thanh âm đều đều vang lên: "Huống chi, nếu người làm cái này, thù nghề cũng không tệ lắm, người khác thật có lòng muốn tra xét người, ta cũng không tin người không có sơ hở nào, nhất định có thể điều tra ra..."

Hoa Thiên Chi thân thể cứng đờ, một lúc lâu sau, mới thở dài, chấp tay nói: "Mong chờ hồi âm của sư huynh!"

Vừa nói lại bắt đầu thu dọn đồ đạc, thật sự không muốn cùng tên gia hỏa khủng bố này sống chung một chỗ rồi, bất quá đồ vật thu thập xong rồi, đang

muốn đi, Phương Hành lại đưa tay về phía hắn, quý quý cười nói: "Đem linh thạch của ta trả cho ta..."

Hoa Thiên Chi gặt dừ, thấp giọng nói: "Viên an tức đan kia là thật..."

"Nhưng những thứ khác của ngươi là giả!"

Phương Hành như không có chuyện gì xảy ra nói.

Hoa Thiên Chi im lặng, trả linh thạch cho Phương Hành, tựa như trốn quý mà mau chóng rời đi.

Phương Hành tiếp tục ở đây đi lại, một bên tìm kiếm phi kiếm thích hợp với mình, một bên ở trong lòng tính toán. Hắn trời sanh cũng không phải người đi theo con đường tâm thường, vừa nhìn thấy Hoa Thiên Chi làm những thứ đồ giả, trong lòng lại bắt đầu tính toán sắp đặt. Nếu đã bắt được nhược điểm của người này, làm sao cũng phải thông qua tay nghề của hắn kiếm lợi ích, mà lợi ích ít quá tuyệt đối không làm.

Về phần chút ít phi kiếm trong tay Hoa Thiên Chi, hắn cũng không coi trọng lắm, cho dù là hàng thật, phẩm cấp cũng cực thấp kém.

Son cốc không lớn, đi một hồi, cơ hồ mỗi cái quầy hàng cũng đã quan sát kỹ, đi tới góc khuất nhất, chợt nghe hai người đang kích động giảm thấp thanh âm cãi cọ, một người trong đó nói: "Vị sư huynh này, ta ra giá bảy mươi khối linh thạch, đã không ít, yêu linh đan của ngươi mặc dù hiếm thấy, nhưng cũng không phải là cao cấp nhất, cái giá của ta đã rất có thành ý rồi!"

"Bảy mươi khối linh thạch?"

Phương Hành lỗ tai theo ý thức dựng lên, bàn tay không nhịn được siết chặt.

"Đây cũng là lượng linh thạch đệ tử Giáp đẳng tư chất ba năm mới tích lũy đủ, đan dược gì có thể đạt đến giá như vậy?"

"Sư huynh, bảy mươi viên linh thạch, cũng không tính là ít, bắt quá ta đã nói, viên thuốc này, chỉ đổi thạch tinh tán thôi!"

Một thanh âm khác vang lên, nghe có chút quen tai, Phương Hành tinh tế suy nghĩ, trong lòng nhất thời dâng lên hỏa khí.

Hắn nhận ra người này là ai rồi, rõ ràng chính là Hậu Thanh.

Phương Hành là người thù dai, một khi ghi hận người nào, quả nhiên là ấn tượng khắc sâu, mười năm cũng sẽ không quên!

Lúc này cách lúc xảy ra chuyện ở sơn môn, mặc dù đã qua nửa năm, nhưng hắn vẫn lập tức nghĩ tới.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy một nam tử trẻ tuổi ngồi trên tảng đá ở gần vách đá, trên mặt che một tấm khăn trắng, bị bóng núi dưới ánh trăng che phủ, cho nên rất khó lưu ý đến hắn. Nếu không phải biết hắn là ai, vậy cũng khó đoán, mà Phương Hành đã nhận ra thanh âm này, nhìn kỹ lại, rõ ràng từ đường nét trên mặt nhận ra chính là Hậu Thanh ban đầu ở sơn môn.

"Tốt, oan gia ngõ hẹp, vừa dịp đụng phải người này, xem xem hắn muốn làm gì!"

Phương Hành trong lòng suy nghĩ, liền tìm một địa phương không xa ngồi xuống lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Yêu Linh đan

Vị sư huynh này, chuyện này ta phải nói với ngươi, ngươi muốn dùng một quả Yêu Linh đan như vậy để đổi Thạch Tinh tán, thật sự là không đủ, Thạch Tinh tán, chính là vật cần có để luyện chế phá giai đan, bị đạo môn vững vàng nắm giữ, muốn đạt được nó, hoặc là dùng gia tài bạc triệu để mua, hoặc là chính là nhận lấy đạo môn phù chiếu, lập nhiều công lớn với đạo môn để đổi, ngươi muốn đổi ở quý thị, sợ là không dễ dàng..."

"Ha ha, ta tới quý thị, vốn chính là muốn thử thời vận, có thể đổi được thì đổi, đổi không được coi như xong, cùng lắm thì ta dựa vào quan hệ, để cho người ta mang ta đến quý thị của nội môn đệ tử cầu may một phen, hơn nữa, Yêu Linh đan chính là thứ tốt để tu luyện, so với linh thạch hiệu quả không biết hơn bao nhiêu lần, ta dù giữ lại, cũng sẽ không muốn bán đi!"

Hậu Thanh khẩu khí rất cứng rắn, tựa như trừ Thạch Tinh tán, bất cứ thứ gì cũng sẽ không đổi.

"Cho dù ngươi lấy được Thạch Tinh tán thì thế nào? Tác dụng duy nhất của Thạch Tinh tán chính là luyện chế phá giai đan, nhưng trừ Thạch Tinh tán ra, còn có mười mấy loại linh dược khác phối hợp mới được, còn nữa, cho dù ngươi kiếm đủ linh dược, không có đan sư giúp ngươi, cũng luyện không thành a..." Đệ tử muốn đổi Yêu Linh đan vẫn còn có chút lưu luyến, muốn thuyết phục Hậu Thanh.

"Chuyện này cũng không cần sư huynh phí sức rồi, trừ Thạch Tinh tán, vài loại linh dược khác vẫn tương đối dễ dàng mua!"

Hậu Thanh cười nhạt nói: "Về phần đan sư, ta tự có người quen, không cần sư huynh lo lắng!"

"Ai, nếu như vậy, tùy ngươi đi!"

Nam tử kia than tiếc, thấy Hậu Thanh không chịu nghe khuyên can, không thể làm gì khác đành đứng dậy rồi đi.

"Ngoại môn đều đồn đại, tu vi họ Hậu này đã đạt tới Linh Động tam trọng đỉnh phong rồi, chỉ thiếu chút nữa là có thể phá cảnh, nhìn dáng dấp có vẻ lời ấy không sai, Thạch Tinh tán chính là tài liệu luyện chế phá giai đan, cũng là một loại tài nguyên đạo môn quản lý nghiêm khắc nhất, hẳn muốn phá giai, cần phải ra giá cao, hoặc là làm nhiệm vụ cho đạo môn, công hiến công lao mới được, nhìn dáng vẻ của hắn, cũng là muốn chính mình tới luyện chế..."

Phương Hành đem đôi thoại của hai người nghe toàn bộ, lập tức hiểu rõ ý tứ của Hậu Thanh.

Thạch Tinh tán chính là đạo môn dùng một loại thủ đoạn đặc thù từ linh thạch luyện hóa ra tinh túy, chính là tài liệu quý để luyện đan, nhất là dùng để luyện chế phá giai đan, hiệu quả càng tốt.

Tu sĩ tu hành thời kỳ đầu, Linh Động tam trọng đột phá tứ trọng, lục trọng đột phá thất trọng, sau đó tới cửu trọng đột phá chân linh, đều vô cùng khó khăn, chỉ có dùng phá giai đan mới được, chẳng qua là, loại tư nguyên luyện chế phá giai đan này thường thường cũng bị đạo môn khống chế nghiêm khắc, không chịu dễ dàng tiết ra ngoài, muốn thu hoạch, nhất định phải lấy ra đại lượng tiền tài tới mua, hay là làm nhiệm vụ cho đạo môn mới có thể nhận được ban thưởng.

Mà phương pháp này, cũng là một loại thủ đoạn để đạo môn và các đại thế gia nắm giữ vận mệnh tu sĩ trong thiên hạ.

Đạo môn đối với quý thị mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng đối với thứ ảnh hưởng đến vận mệnh của tu sĩ như Thạch Tinh tán, tuyệt sẽ không để lộ ra ngoài.

Có thể nói, nếu ngay cả Thạch Tinh tán cũng xuất hiện trên quý thị, quý thị cũng đã đến thời điểm đóng cửa rồi.

Hậu Thanh hiển nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định, lại lấy ra một quả Yêu Linh đan, muốn ở trên quý thị đổi đến loại vật này.

Nhưng hắn tay không mà về cơ hồ đã là nhất định, Thạch Tinh tán này người bình thường nhất định rất khó nhận được.

Phương Hành chứng kiến gần nửa canh giờ, có khoảng bốn năm người tới đây, cũng đều động tâm với Yêu Linh đan, lấy ra đủ loại gì đó để đổi, trong đó có mấy thứ cũng để cho Phương Hành rất thèm thuồng, nhưng Hậu Thanh nhận định không phải Thạch Tinh tán không đổi, kết quả cũng chỉ có thể nhất phách lưỡng tán, tro mắt nhìn Hậu Thanh tựa như cũng không ôm hy vọng chuẩn bị rồi đi, Phương Hành liền đứng lên.

"Trước xem Yêu Linh đan đã!"

Phương Hành đi tới, cố ý giảm thấp âm lượng nói.

Hậu Thanh ánh mắt chợt lóe, nhìn Phương Hành nói: "Sư huynh trong tay có Thạch Tinh tán ư?"

Phương Hành cố ý giả dạng tức giận, thấp giọng mắng: "Ta chưa từng thấy ai ngu xuẩn như ngươi, cho dù nơi này là quý thị, lại có ai dám quang minh chính đại lấy Thạch Tinh tán ra cho người khác nhìn? Nếu để đạo môn biết được, từng bước từng bước tra xét, mỗi người trong sơn cốc này đều gặp phải xui xẻo!"

Hậu Thanh ngẩn ra, trong ánh mắt hiện lên một tia hi vọng, vội nói: "Sư huynh dạy dỗ rất phải, đúng là tiểu đệ quá mức nóng lòng mà lỗ mãng, xin hỏi sư huynh, có phải ngươi có thứ này hay không?"

"Hắc hắc, Thạch Tinh tán trân quý cỡ nào, ta làm sao có thể có được!"

Phương Hành trong lòng hiện lên một tia châm chọc, cố ý cười lạnh nói.

Hậu Thanh có chút tức giận, đè nén lửa giận nói: "Ngươi đang trêu đùa ta sao?"

"Ta ở bên cạnh nghe đã hơn nửa ngày, cho dù muốn trêu chọc ngươi, cũng không có thời gian hao tổn như vậy!"

Phương Hành ra vẻ cao thâm.

Hậu Thanh quả thật chú ý tới hắn ở bên cạnh nghe ngóng thật lâu, trong lòng nhất thời lại xuất hiện hi vọng: "Vậy sư huynh có ý tứ là?"

Phương Hành thờ dãi nói: "Ta có thể lấy được Thạch Tinh tán, bất quá thật sự liên lụy quá lớn!"

Hậu Thanh vội nói: "Sư huynh yên tâm, tiểu đệ nơi này có một quả Yêu Linh đan, chính là lấy nội đan tam đẳng yêu thú để luyện chế, dùng trong việc tu luyện, có thể sánh bằng một trăm viên linh thạch, nếu sư huynh có thể kiếm được ba lượng Thạch Tinh tán cho tiểu đệ, viên thuốc này chính là thù lao!"

"Một trăm viên linh thạch? Ta cần xem xét một chút..."

Phuong Hành hét to một tiếng trong lòng, ngoài mặt lại giả vờ trầm tư.

"Sư huynh chê ít sao?"

Hậu Thanh cực kỳ khản trương, chờ một đêm ở chỗ này, Phuong Hành chính là người duy nhất tỏ vẻ có thể kiếm được Thạch Tinh tán.

Loại tài nguyên này bị đạo môn khống chế nghiêm khắc, người bình thường muốn kiếm được thật sự là không dễ dàng.

"Một quả Yêu Linh đan, thực sự không thấp, chẳng qua là... Không dối gạt ngươi, mặc dù ta có thể kiếm được Thạch Tinh tán, nhưng liên lụy cũng quá lớn, một khi để lộ phong thanh, đừng nói là ta, ngay cả phụ thân ta cũng phải... Nga, chuyện này không cần nói với ngươi, chỉ nói cho ngươi, ta có thể cho ngươi Thạch Tinh tán, nhưng cái giá cần tăng thêm chút ít..."

Hậu Thanh ánh mắt chợt lóe, đang muốn nói chuyện, Phuong Hành lại giơ tay lên cắt lời hắn, hung hăng nhìn chằm chằm vào mắt của hắn, lạnh giọng nói: "Hơn nữa, trước đó ta muốn cảnh cáo ngươi, lấy được Thạch Tinh tán rồi, miệng của ngươi tốt nhất đóng chặt một chút, chỉ cần ta ở trong môn nghe được chút phong thanh, cũng sẽ bắt ngươi phải trả một cái giá thật đắt... Ít nhất là Thanh Vân Tông, ngươi sẽ không tồn tại được nữa!"

Phuong Hành ngay cả giá tiền còn chưa thỏa đàm, đã mở miệng uy hiếp trước, lại làm cho Hậu Thanh trong lòng yên tâm hơn một chút.

Hắn không nhận được nghĩ đến: "Lúc này vừa lỡ miệng, nhắc tới phụ thân của mình, nhìn có vẻ cha hắn cũng là tu sĩ trong Thanh Vân Tông, có lẽ còn có địa vị rất cao, từ khẩu khí uy hiếp của hắn đến xem, người này nói không chừng chính là một tên nhị thế tổ, như vậy cũng có thể lý giải được, cũng chỉ có những người này, thủ đoạn thông thiên, mới có thể thật sự kiếm được những thứ quý hiếm như Thạch Tinh tán..."

"Ha ha, sư huynh yên tâm, tiểu đệ giữ miệng rất nghiêm, hơn nữa, gia tộc của tiểu đệ cũng có chút ít thế lực, nếu thật sự bị người ta phát hiện tiểu đệ phá giới, có hỏi, tiểu đệ sẽ nói là gia tộc đưa cho, sẽ không liên lụy đến sư huynh..."

Hậu Thanh vội vàng khẳng định nói.

Phuong Hành ánh mắt rũ xuống, nói: "Ngươi chắc chắn như vậy là được, mặt khác, giá tiền cũng cần phải tăng thêm!"

Hậu Thanh trầm tư một hồi lâu, nói: "Ngoài Yêu Linh đan, lại thêm ba mươi linh thạch, như thế nào?"

Phuong Hành trong lòng đã mừng rỡ vô cùng, lại cố ý cắn răng một cái, nói: "Thêm bốn mươi!"

"Ba mươi hai?"

"Ba mươi tám?"

"Ba mươi lăm?"

"Đồng ý!"

Phuong Hành vui vẻ quyết định.

Hậu Thanh tựa như cũng thở ra, vội vàng hỏi: "Sư huynh lúc nào có thể đưa cho ta?"

Phuong Hành làm bộ như thật sự suy nghĩ một chút, nói: "Chín ngày sau, ban đêm giờ Hợi, ngươi ở đỉnh núi ngoài Hóa Linh cốc chờ ta, ta chưa tới, không thể lộ diện, vỗ tay ba lần làm ám hiệu, đêm thứ ta muốn cũng mang theo..."

"Tốt, đa tạ sư huynh..."

Hậu Thanh giống như thờ phào nhẹ nhõm, hướng Phuong Hành ôm quyền.

Phuong Hành gật đầu, bỗng nhiên nói: "Ngươi còn không mau rút đi?"

Hậu Thanh ngậy ra, có chút không vui: "Vì sao sư huynh lại mắng ta?"

Phuong Hành hung hăng nói: "Ta hận không thể đánh chết kẻ ngu xuẩn như ngươi, ngươi còn không rời đi, muốn tiếp tục lưu lại hỏi thêm mấy người nữa ư? Đây là muốn rêu rao khắp thiên hạ là ngươi cần Thạch Tinh tán sao? Nếu ta đã đồng ý với ngươi, như vậy tốt nhất ngươi không cần để cho người khác biết chuyện Thạch Tinh tán nữa, ta cho ngươi biết, phạm là xuất hiện một chút phong thanh không ổn, giao dịch này sẽ bị phế bỏ!"

Hậu Thanh bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng lau mồ hôi trên trán, thấp giọng nói: "Tiểu đệ thụ giáo, sẽ lập tức rời đi!"

Mặc dù cuối cùng không mua được gì, nhưng nghĩ đến bộ dáng Hậu Thanh bị chính mình hù dọa nom nớp lo sợ, Phuong Hành trong lòng rất vui mừng.

Vừa ngậm nga vừa rời đi quý thị, trong lòng hắn đã tính toán rõ ràng.

Ngoài ý muốn biết được Hậu Thanh muốn Thạch Tinh tán, khiến cho kế hoạch chuyện Phuong Hành làm quen Hoa Thiên Chỉ có chỉ hướng minh xác.

Nếu nói Thạch Tinh tán thật sự, chính mình đi đâu kiếm cho hắn chứ?

Bất quá là giả, cũng không phải đã có đại sư làm giả sao!

Màn đêm buông xuống, đầu gối lên cánh tay, tính toán nửa đêm, hôm sau bắt đầu thực hành.

Đầu tiên là sáng sớm, lấy ra quần áo lúc làm đạo đồng để mặc, vừa lấy Vạn La Quỷ Diện ra, thay đổi một cái tướng mạo thích hợp. Lần này không biến thành người trưởng thành, mà biến thành một tiểu đạo đồng mười hai mười ba tuổi, vừa lấy gương đồng, hướng về phía gương giả trang mặt quỷ một chút, cuối cùng tìm một loại vẻ mặt thích hợp, giống như một con quỷ nhỏ.

Chuẩn bị xong, Phương Hành ngậm nga uốn éo cái mông ra khỏi nhà gỗ.

Mới vừa đi mấy bước, chợt nhớ tới mình chính là ra về một tiểu đạo đồng xấu hổ, không cần thiết ngoáy mông à?

Lúc này mới sửa lại, bước đi bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tích lũy cùng phá giai

Hắc Nham cốc cách Thanh Khê cốc mà Phương Hành hiện đang ở chừng mười dặm đường núi, Phương Hành tuổi tác mặc dù không lớn, nhưng dù sao có Linh Động nhị trọng tu vi, linh lợi dạt dạt đi cũng không chậm, cũng chừng hai nén hương, đã đến trong Hắc Nham cốc, nghênh ngang đi vào, trong cốc có ít người đang thừa dịp nắng sớm tu luyện, thấy là một tiểu đạo đồng, cũng không có ai để ý tới hắn.

Phương Hành theo số trên nhà gỗ tìm được phòng của Hoa Thiên Chi, tiến lên gõ cửa.

"Người nào?"

Trong nhà gỗ vang lên một thanh âm cảnh giác, tựa như tâm tình có chút trầm thấp.

"Sư đệ... tiểu nhân là tị thế trùng nhi, đi tới để đưa tin..."

Phương Hành háng giọng một cái, khụ một tiếng, giảm thấp thanh âm nói.

"Đưa tin ư?"

Người ở bên trong thì thầm một tiếng, tới kéo cửa nhà gỗ, hiện ra hình dạng một người, lại là thanh niên sắc mặt khê biến thành đen, hắc vóc người lộ vẻ có chút chắc nịch, chừng ba mươi tuổi, ngón tay lộ vẻ vô cùng dài nhỏ. Nhìn mặt mày, chính là bộ dáng chủ hàng ngày hôm qua, hắc cảnh giác nhìn Phương Hành, vừa hướng mọi nơi nhìn, hạ giọng nói: "Đưa tin gì?"

Phương Hành có ý giả bộ dạng sợ hãi, dập đầu nói lắp nói: "Là một vị sư huynh, mắt rất nhỏ..."

Hắn miêu tả bộ dáng chính mình tối ngày hôm qua, Hoa Thiên Chi sắc mặt lập tức lạnh lẽo, đưa tay nắm hắn kéo vào nhà gỗ, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào trên mặt Phương Hành, lạnh giọng nói: "Người kia họ gì tên gì? Ngươi ở chỗ nào? Ngươi tính tế nói cho ta biết, nếu có một chút không chi tiết, cẩn thận ta làm cho ngươi chịu đau khổ..."

Phương Hành nhất thời sợ hãi, thân thể khêrun rẩy, nhỏ giọng nói: "Ta... Ta cũng không biết a... Ta đang... mức nước... Hắn tới nói với ta, để cho ta đưa lời nhắn cho ngươi... Hắn còn nói, sau khi ngươi nghe, sẽ cho ta tiền thưởng..." Lúc này Phương Hành, bộ dáng quả nhiên là rụt rè nhút nhát, đem bộ dạng đứa bé giả trang đến cực hạn.

Hay hoặc là nói, hắn thật ra cũng là một đứa bé, đây chỉ là mặt khác của hắn mà thôi.

Hoa Thiên Chi sau khi nghe xong, lại hỏi thêm mấy vấn đề, Phương Hành nhất nhất trả lời, không có nửa điểm lừa dối.

Hoa Thiên Chi bắt đầu dĩ thờ dài, rốt cục xác định đạo đồng trước mắt chẳng qua là đưa tin, hỏi không ra điều gì hữu dụng.

"Hắn để cho ngươi đưa lời nhắn gì?"

Phương Hành nói: "Hắn nói, hắn muốn Thạch Tinh tán!"

"Thạch Tinh tán?"

Hoa Thiên Chi trong mắt tinh quang chợt lóe, phần nộ quát: "Ta đi đâu kiếm Thạch Tinh tán cho hần..."

Nói mới được một nửa, hần bỗng nhiên ngừng lại, đã ý thức được, đối phương nói không phải Thạch Tinh tán thực sự, mà là chỉ đồ giả. Nhưng dù là như vậy, Hoa Thiên Chi vẫn nhường mảy, thầm nghĩ: "Thạch Tinh tán chính là sử dụng để phá giải, đạo môn canh phòng nghiêm ngặt, bình thường khó có ai thấy được, ta cũng là vì làm công ở đan phòng, mới thấy được vài lần, làm sao có thể làm được đây..."

Tuy nói nghĩ như vậy, chủ yếu vẫn là trong lòng không muốn làm, đang muốn tìm cái cớ để từ chối, Phương Hành lại nói: "Vị sư huynh kia còn nói, ta hỏi người những lời này, nếu như người không cự tuyệt mà nói, sẽ cho người một vật."

"Thứ gì?"

Hoa Thiên Chi thuận miệng hỏi, chỉ thấy tiểu đạo đồng cầm một cái túi tiền tới, nhìn dáng dấp rất nặng.

Hoa Thiên Chi nhận lấy quan sát, nhất thời ánh mắt co rút lại, trong túi, dĩ nhiên là mười viên linh thạch đỏ rực cùng một cái vàng lá.

"Vị sư huynh kia nói... đây... đây chỉ là tiền đặt cọc, xong chuyện còn có hai mươi khối..."

Phương Hành biến thành tiểu đạo đồng nói lấp bắp, tựa như đang ra sức suy tư, không để cho mình quên lãng.

Hoa Thiên Chi hô hấp trở nên dồn dập, linh thạch lấp lánh như vậy đặt ở trước mặt, so với những thứ khác đều có sức thuyết phục hơn, dù sao ba mươi viên linh thạch, đối với hần mà nói cũng không phải là số lượng nhỏ, mà đối với hần mà nói, làm ra Thạch Tinh tán giả cũng chỉ cần giao ra một chút nguyên vật liệu không đáng giá tiền mà thôi, cho dù làm hàng giả chất lượng cao nhất, cần có tiền vốn cũng bất quá mới chỉ một khối linh thạch...

"Hần có nói dùng Thạch Tinh tán làm gì hay không?"

Hoa Thiên Chi trầm tư một hồi lâu, đem túi tiền cầm ở trong tay hỏi thăm Phương Hành.

Phương Hành cẩn thận lắc đầu.

"Hần chưa nói, bất quá hần nói..."

"Nói gì?"

"Hần nói... Nếu như người không có Thạch Tinh tán, hần sẽ nói cho người khác biết một chuyện..."

Hoa Thiên Chi bắt đầu dĩ ồm trán, thậm chí thở dài một tiếng, nghĩ thầm đây là buộc chính mình phải đồng ý a!

Nội tâm suy tư thật nhanh một hồi lâu, hần thật sự không có chủ ý gì khác, không thể làm gì khác đành thở dài, nói với Phương Hành: "Linh thạch ta nhận, người trở về nói cho hần biết, bảy ngày sau, tìm người tới lấy!"

Nói sau khi xong, bỗng nhiên thấy ánh mắt khát vọng của tiểu đạo đồng đang nhìn mình, cũng không rời đi. Nhất thời nhớ tới tiểu đạo đồng này đã nói, người kia nói cho hần biết, sẽ có ban thưởng cho hần. Cũng đến lúc này, hần mới hiểu được, vàng lá trong túi để làm cái gì, tiện tay ném cho tiểu đạo đồng, khoát tay áo, nói: "Người trở về phục mệnh sao!"

Tiểu đạo đồng nhận được vàng lá, khuôn mặt hưng phấn, lại nói: "Tốt lắm, ta có thể nói cho người biết câu nói sau cùng, vị sư huynh kia nói, nếu người tính toán thông qua theo dõi ta để tìm được hần, hần cũng sẽ không hiện thân..."

Hoa Thiên Chi quả thật có tính toán theo dõi tiểu đạo đồng, bất quá nghe những lời này, nhất thời sắc mặt cả kinh, bắt đầu dĩ khoát tay, ý bảo tiểu đạo đồng có thể rời đi.

Trong lòng hần, quả thật vốn có tính toán theo dõi tiểu đạo đồng này, chỉ là bị người nói toạc ra, cũng chỉ có thể bỏ đi ý nghĩ này.

Rời đi nhà gỗ, Phương Hành có chút đắc ý, nhưng hần lớn lên trong hang ổ thổ phỉ, thời điểm bảy tuổi, đã theo Thất thúc cùng Bát thúc trải qua hoạt động bắt cóc tổng tiền, đem một đám nha sai đùa giỡn, lúc ấy hai vị thúc thúc ở trên đường đánh ra hết thấy chiêu thuật cũng được hần ghi tạc trong lòng, hôm nay hơi cải biến, dùng ở trên người Hoa Thiên Chi, quả nhiên hù dọa được hần.

Tin tưởng Hoa Thiên Chi bên này sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn, Phương Hành tâm tình vui vẻ trở lại sơn cốc.

Nếu Hoa Thiên Chi nói muốn thời gian bảy ngày, Phương Hành cũng không có gấp gáp, chờ đến ngày rồi đi lấy.

Thời gian còn lại, hần bắt đầu chăm chỉ tu luyện, sau đó đợi chờ thời gian đến.

Bất quá đột phá Linh Động nhị trọng, tu luyện cảm giác miễn cưỡng rất nhiều, trong cơ thể kinh mạch tựa như từ suối nhỏ biến thành sông nhỏ, dung nạp linh khí nhiều gấp mấy lần, dĩ nhiên, điều này cũng giống như trước quyết định, lấy linh thạch tới tu luyện, tốc độ linh khí tăng trưởng cũng chậm rất nhiều, cùng là một bầu nước, rót vào chậu nước cùng rót vào trong chum nước tạo thành hiệu quả tự nhiên là không đồng dạng.

Dưới tình huống bình thường, một người từ Linh Động nhất trọng tu hành đến Linh Động nhất trọng đỉnh phong, dưới tình huống tài nguyên phong phú,

cần chừng hai tháng thời gian, mà Linh Động nhị trọng tu hành đến Linh Động nhị trọng đỉnh phong, sẽ cần nửa năm thời gian.

Mặt khác Linh Động nhất trọng đột phá đến Linh Động nhị trọng, nhị trọng đột phá đến tam trọng, cái này gọi là phá giai. Phá giai giống như trước cũng cần thời gian, nhưng bởi vì thiên phú khác nhau, phá giai tốn hao thời gian sẽ bớt một ít, nói không chừng hai ba ngày thành công đột phá, tư chất kém chút ít, thì cần thời gian rất lâu để phá cảnh, một năm hai năm thậm chí mười năm, hay là cuối cùng cả đời, đều không thể phá cảnh.

Tu sĩ thông qua tiêu hao tài nguyên để hoàn thành tích lũy, vừa thông qua thiên tư, nghị lực của mình, trợ lực đến từ sư trưởng hay là một chút thiên tài địa bảo, để phá trừ bình cảnh.

Hai người cộng lại, mới đầy đủ là tu hành.

Tích lũy cùng đột phá, chính là lượng biến cùng chất biến, đây là hai yếu tố lớn trong tu hành, thiếu một thứ cũng không được.

Dĩ nhiên, mỗi lần đột phá một giai, mang tới hiệu quả cũng rất lớn.

Phương Hành hiện tại mặc dù còn không học tập pháp thuật, nhưng cũng có thể cảm nhận được bản thân sinh cơ dư thừa.

Thân thể so với trước kia nhẹ nhàng hơn, lực lượng cường đại hơn, ngay cả thời gian giấc ngủ đã rút ngắn, tinh lực so với trước kia càng thêm dồi dào.

Tu luyện một hồi, Phương Hành cảm giác tốc độ quá chậm, có chút nôn nóng, liền xuống giường, chuẩn bị luyện tập một chút vũ kỹ.

Đứng thẳng ở trong nhà gỗ, hắn lấy ra đoản đao, đao bào nhét vào bên hông, đoản đao vung lên, bạch quang kinh lóe, suu suu phá không, thân hình của hắn như một con khỉ linh hoạt, lúc nào cũng nhảy dựng lên, đâm về độ cao hắn với không tới. Đối thủ trong ảo tưởng của hắn cũng là người trưởng thành, đây cũng là bởi vì, hắn gặp phải đối thủ cũng là người trưởng thành, chỉ sợ năm đó trong hang ổ hổ phi cũng là đồng dạng.

Bốn tuổi, liền bị ném vào trong ổ chó điên.

Năm tuổi, liền muốn tay không đối mặt với một con sói con một tuổi.

Sáu tuổi, từng bị nha sai bắt được, bị treo ngược trên tàng cây bị đánh ước chừng mười bảy roi, mỗi roi đều thấy máu.

Bảy tuổi, hắn tự mình dụng độc, đem một cái giang hồ hảo thủ phản bội Quỷ Yên cốc cũng tính toán dùng hắn làm con tin giết bằng thuốc độc...

Sau bảy tuổi, tám tuổi, chín tuổi, mười tuổi, còn xảy ra rất nhiều chuyện Phương Hành đến hiện tại cũng vẫn coi là ác mộng.

Chín thúc thúc của hắn, từng cái đều đối tốt với hắn, nhưng không có một ai là người tốt!

Cho nên nói, Phương Hành cũng cho là, chín thúc thúc kia chết không oan, ngay cả mình, nếu chết, cũng không oan.

Không oan thì không oan, dù sao cũng là bọn họ nuôi lớn chính mình, chính mình nếu còn sống, liền cần trưởng thành, liền cần báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đen ăn đen

0

Bảy ngày sau đó, đã đến thời gian ước định.

Phương Hành lại giả dạng tiểu đạo đồng hướng chỗ Hoa Thiên Chi đi một chuyến, cầm "Thạch Tinh tán", Hoa Thiên Chi vẫn còn bản khoản hai mươi linh thạch còn lại, Phương Hành lại nói cho hắn biết, Thạch Tinh tán sẽ mang về kiểm nghiệm một phen, nếu giống được bảy thành, sẽ đem hai mươi linh thạch còn dư đưa cho hắn, nếu quá mức dễ dàng bị người đoán được, linh thạch cũng đừng mong nữa, chờ mọi người cùng nhau bị đạo môn tra hỏi đi!

Lời này lại dọa cho Hoa Thiên Chi sợ hết hồn, tại chỗ đem Phương Hành đuổi về, chính mình trở về phòng sửa sang lại một phen nữa mới đưa cho.

Rời khỏi Hắc Nham cốc, Phương Hành nhìn kỹ một chút, lại thấy đây là một bao tinh viên vàng óng, chừng nửa cân, tỏa ra linh khí nồng đậm, chỉ cần mở túi, như có linh quang muốn phóng lên cao.

Hắn vội vàng giấu vào trong áo, không mở ra ở bên ngoài, chuẩn bị trở về đến nhà gỗ tĩnh tế nghiên cứu một phen.

"Cũng không biết Âm Dương Thần Ma giám này có thể giám định thứ này hay không?" Phương Hành còn đang suy nghĩ.

Bất quá hơn phân nửa là không được, Âm Dương Thần Ma giám dù sao chỉ là một vật món đồ tương tự như pháp khí, không có tánh mạng lực của mình, có thể giám định thật giả, nhưng không thể giám định ra có mấy thành tương tự.

Trở lại nhà gỗ quan sát một hồi, quả nhiên không nhìn ra được.

Mà Âm Dương Thần Ma giám xem ra, đây chỉ là một đồng nham tinh lấy linh dịch ngâm qua mà thôi, đơn giản cực kỳ.

Dĩ nhiên, Âm Dương Thần Ma giám, chỉ có thể nhìn ra nguyên vật liệu, thời điểm thực sự chế luyện cũng không đơn giản như vậy, Hoa Thiên Chi còn dùng rất nhiều thủ đoạn của hắn, để cho nham tinh bình thường này thoát nhìn vô luận xúc cảm, màu sắc, mùi cho tới dùng miệng đi cảm giác vị cũng cùng chính phẩm rất giống, nhưng những thủ đoạn bình thường này, không phải là Âm Dương Thần Ma giám có thể giám định ra.

"Nếu người này dám lấy ra, đã nói rõ hắn có điều chắc chắn, ta thử mạo hiểm một lần xem sao!"

Phương Hành thật ra cũng chưa từng thấy Thạch Tinh tán thực sự, bất quá hắn quyết định mạo hiểm một lần.

Dù sao tựa như Đại thúc thúc nói, trên đời này lấy đâu ra những thứ tốt thập toàn thập mỹ chờ người chiếm chứ?

Nếu muốn ăn chén cơm này, thì phải đem đầu óc nhét vào trong quần!

Mang ý nghĩ như vậy, Phương Hành chuẩn bị hai ngày, đem đoản đao, yên hồ, Cửu Xà Kim Viêm kiếm cho tới "Bạo Vũ Lê Hoa châm" từng dùng một lần cũng mang theo rồi, lại trong đầu tính toán một chút kế hoạch, xác định mình đã làm tốt nhất, có chuyện gì cũng chỉ có thể xem mình tùy cơ ứng biến cùng ý tứ của lão thiên rồi, lúc này mới đeo Vạn La Quỷ Diện đi cài trang.

Lần này mạo hiểm không thể bảo là không lớn, dù sao Hậu Thanh người này, tu vi cao, hạ thủ lại ác, hơn nữa nhìn thế nào cũng không giống kẻ ngu.

Phương Hành chỉ có thể gửi hi vọng vào chuyện Hậu Thanh cũng chưa từng thấy Thạch Tinh tán bao nhiêu lần, năng lực phân biệt tự nhiên sẽ thấp một chút.

Phòng đoán này hẳn là chính xác, nếu Hậu Thanh thật sự có thể lúc nào cũng nhìn thấy Thạch Tinh tán, đoán chừng cũng sẽ không vì vật này mà nhúc nhích như thế.

Chờ đến giờ hội, Phương Hành đã giả trang thành một người khác ra khỏi sơn cốc, nhắm nơi ước định mà đi.

Tối nay thiên không chỉ có trăng khuyết khê cong, cũng không sáng ngời, cũng may Phương Hành hôm nay tu vi đã qua nhị trọng, mặc dù không thể nhìn trong đêm tối như lúc ban ngày, nhưng tầm mắt cũng tốt hơn nhiều, có thể thấy rõ bộ dáng người khác từ cách xa mười trượng.

Phương Hành cũng tương đối hài lòng đối với ánh sáng như vậy, dù sao trời càng tối, khả năng Hậu Thanh phát hiện Thạch Tinh tán là giả lại càng nhỏ.

Dưới màn đêm, một thân ảnh gầy cao bay vút lên núi, chớp động giữa các bóng cây, như vượn như ly, thể như tia chớp.

Không lâu sau, đi tới đỉnh núi, lại thấy trên đỉnh núi không có một bóng người, chung quanh yên lặng không có người nào.

Phương Hành hai tay vỗ vào nhau, "ba ba ba" vỗ ba chương, sau đó lóng tai lắng nghe.

"Sư huynh đã chậm gần nửa canh giờ, để cho ta chờ thật lâu!"

Sau lưng, bỗng nhiên vang lên một thanh âm lạnh như băng, Phương Hành vội vàng xoay người nhìn lại, chính là Hậu Thanh dùng khăn trắng che mặt.

"Ta bảo ngươi giờ hội tới đây, cũng không nói ta cũng sẽ tới vào giờ hội!"

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, đưa tay ra: "Yêu Linh đan đâu?"

Hậu Thanh hàn lãnh hỏi: "Thạch Tinh tán đâu?"

Phương Hành cười hắc hắc, đem một cái túi trong ngực lấy ra, ở trong tay khẽ vuốt, nói: "Ngươi con mẹ nó tốt nhất đừng giờ trò gì, vì vật này, lão tử có thể nói đã rất cẩn thận, thiếu chút nữa bị mục đàn bà kia phát hiện!"

Hắn thuận miệng nói lời, nói vô cùng rất thật.

Từ lúc còn rất nhỏ hắn đã biết, lúc nói dối, có một vài điểm càng chi tiết càng tốt, càng cẩn kẽ, người khác càng dễ dàng tin tưởng, dĩ nhiên, nếu là chuyện mà đối phương hiểu rõ, vậy thì càng thô sơ giản lược càng tốt, bởi vì càng cẩn kẽ, đối phương càng dễ dàng phát hiện ra sơ hở.

Hậu Thanh hô hấp có chút dồn dập, trầm giọng nói: "Đưa cho ta xem!"

Vừa nói liền tiến lên một bước, đưa tay tới đón.

Phương Hành lại bỗng nhiên lui về phía sau một bước, cười lạnh nói: "Ta không tin ngươi, ngươi lấy Yêu Linh đan ra trước đã!"

Hậu Thanh đứng vững, chậm rãi lắc đầu, trầm giọng nói: "Cùng nhau trao đổi!"

Phuong Hành cười cười, nói: "Cũng tốt!"

Hai người chia ra cầm lấy túi đồ, dùng tay trái đưa tới cho đối phương.

Sờ dĩ dùng tay trái đưa, là bởi vì tay phải linh hoạt hơn, có thể phòng ngừa một chút trạng huống đột phát phát sinh.

"Suru..."

Ngón tay tiếp xúc đến túi của đối phương, lập tức thu về thật nhanh, đồng thời túi trong tay trái cũng bị đối phương lấy đi.

Hai người cùng một động tác, mở túi thật nhanh kiểm tra, Phuong Hành vừa nhìn trong bao vải, một cái bình sứ nhỏ nhỏ cùng một đồng linh thạch lấp lánh, ánh mắt đảo qua, xem chừng số lượng linh thạch không sai, khoe mắt liền nhếch lên, nhìn sang Hậu Thanh, phát hiện hắn đang kiểm tra Thạch Tinh tán trong túi, đồng thời ánh mắt hướng Phuong Hành nhẹ nhàng nhìn qua, trong ánh mắt tựa như có chút lóe lên...

Phuong Hành giật mình, cảm thấy có chút không đúng.

Loại ánh mắt này quá giống mình, rõ ràng chính là biểu hiện trong lòng có gì mờ ám...

Trong lòng mình tự nhiên có điều mờ ám, là bởi vì Thạch Tinh tán là giả, như vậy ánh mắt Hậu Thanh lóe lên, là bởi vì sao?

Hắn phản ứng vô cùng nhanh chóng, lập tức nghĩ tới một cái khả năng, đưa tay lấy ra bình sứ nhỏ, nhỏ xuống nút lọ, cẩn thận quan sát một chút, sắc mặt nhất thời biến đổi, gợn tím mặt, "ba" một tiếng đem bình sứ ném tới mặt đất, oán hận nhìn chằm chằm Hậu Thanh, quát lên: "Khốn kiếp, lão tử mạo hiểm vô cùng mới lấy được Thạch Tinh tán cho ngươi, ngươi lại đem thứ rác rưởi này đến đùa bỡn ta ư?"

Thì ra chỉ nhìn thoáng qua một cái, Phuong Hành đã phát hiện, Yêu Linh đan này căn bản là không phải Yêu Linh đan thực sự, mà là một viên đan được phụ thuộc. Ở trong quá trình luyện đan, có một chút đan phương đặc thù, vì bảo tồn linh lực trong nội đan trình độ lớn nhất, sẽ đem tất cả linh lực cũng luyện vào một quả chủ đan, cùng lúc đó, trong lò sẽ xuất hiện một chút phó đan.

Mặc dù ngoài mặt, phó đan cùng chủ đan đều là cùng một loại đan, nhưng hiệu lực không thể nào so sánh nổi.

Nghiêm khắc mà nói, phó đan gọi là "đan giả" cũng không sai.

Phuong Hành nổi giận là vì viên Yêu Linh đan này căn bản không phải là viên ban đầu thỏa thuận.

Viên đan kia linh lực đầy đủ, hiệu quả thần dị, mà viên đan này, bề ngoài, mùi vị cũng vô cùng tương tự, bên trong ẩn chứa linh lực lại không thể sánh bằng.

Hậu Thanh cũng đã kiểm tra Thạch Tinh tán, cũng không nhìn ra điểm gì không ổn, hơn nữa Phuong Hành dù nổi giận, vẫn không quên nói Thạch Tinh tán là hắn mạo hiểm cực lớn mới trộm ra ngoài, thần thái tức giận không giống như giả bộ, càng khiến cho hắn nhận định Thạch Tinh tán này là hàng thật, cũng đã yên lòng, thuận tay nhét vào trong ngực, cười lạnh nói: "Đó cũng là Yêu Linh đan, có vấn đề gì?"

"Tiểu tử, chó nên đùa bỡn ta, ngươi dám chiếm tiện nghi của ta, cứ chuẩn bị trả giá đi!"

Phuong Hành hung hăng uy hiếp, hắn đã sớm ám hiệu với Hậu Thanh, phía trên mình còn có người, lúc này tự nhiên bày ra phong thái của nhị thế tổ.

Hậu Thanh cười lạnh một tiếng, nói: "Vậy thì thế nào? Ta đã kiểm tra ở thời điểm ngươi đi lên rồi, ngươi chỉ có một mình tới đây, cũng không người đi theo, chẳng lẽ ngươi còn muốn dùng sức mạnh để lưu ta lại hay sao? Hừ, Hậu mỗ thật sự là chưa sợ qua ai! Về phần trả thù sau này... Ngươi cho ta là người ngu ư, rồi khỏi đỉnh núi này, đạo môn mấy ngàn đệ tử, xem ngươi làm sao tìm được ta đi, ha ha!"

Hắn tự nghĩ mình chiếm đại tiện nghi, lạnh lùng liếc Phuong Hành một cái, xoay người muốn đi.

Hậu Thanh dám làm như vậy, một là chắc chắn Phuong Hành không biết thân phận của mình, chính mình chiếm tiện nghi của hắn, hắn cũng không có biện pháp làm gì mình, mặt khác, nếu Thạch Tinh tán là đối phương trộm ra, như vậy đối phương nhất định không dám lộ ra, nếu không chuyện này âm ỉ lên, chính mình còn chưa chắc có chuyện gì, nhưng đạo môn tra xét, người trộm lấy Thạch Tinh tán nhất định sẽ gặp xui xẻo.

Hơn nữa, Yêu Linh đan thực sự quá trọng yếu, hắn cũng không nỡ đưa cho người khác, cho nên mới quyết định hiểm nguy thử một lần.

Dĩ nhiên, đây cũng là thành lập trên sự tự tin của hắn đối với thực lực của mình, xác định đối phương không làm gì được chính mình!

Mà Phuong Hành nhất thời cuống lên, nghĩ thầm lão tử là một cái thổ phi chính quy, lại bị tên khốn kiếp này đen ăn đen hay sao?

Không được, phải làm thịt hắn!

Phải hung hăng hù dọa hắn một phen!

Nghĩ đến nơi này, Phương Hành thốt lên: "Hậu Thanh, ngươi thật cho là lão tử không biết thân phận của ngươi ư?"

Hậu Thanh đã rời đi vài chục trượng kinh hãi, thân hình trong phút chốc lướt trở lại, mắt lộ ra sát cơ, tay kết kiếm quyết, trong túi bên thắt lưng một đạo ngân quang suu một tiếng bay ra, nhắm vào Phương Hành: "Làm sao ngươi biết thân phận của ta?"

Phương Hành tâm niệm thay đổi thật nhanh, hắn có được nhanh trí, cũng là bị Quỷ Yên cốc mấy tên khôn kiếp bức ra.

Lúc này, hắn lại bắt đầu suy tư thật nhanh từng ly từng tý trong qua trình mình tiếp xúc với Hậu Thanh, suy tính đối sách.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trộm gà không được còn mất năm gạo

Hắc hắc, ngươi dám đen ăn đen, tưởng lão tử không có đôi sách ư?"

Phương Hành cười lạnh, ánh mắt lóe lên, thần thái buông lỏng, tựa như căn bản không đem Hậu Thanh để vào trong mắt, cười lạnh nói: "Đừng đùa với lão tử, tu vi của ta mặc dù không bằng ngươi, nhưng cho ngươi mười lá gan ngươi cũng không dám đụng đến ta, nếu không ngươi đừng hòng thấy được mặt trời ngày mai! Hừ, ngươi còn nghĩ mình giấu diếm thân phận vô cùng tốt sao? Sớm đã bị ta khám phá, còn tỏ vẻ..."

Hậu Thanh trên trán rỉ mồ hôi, tâm niệm vừa động, ngân quang tiến tới gần Phương Hành, hàn quang âm trầm làm tâm hồn lạnh lẽo.

Đây là một thanh ngân kiếm khắc rõ ký hiệu, thoát nhìn linh động dị thường.

"Ta hỏi ngươi làm thế nào lại biết thân phận của ta..."

Hậu Thanh sát cơ lan tỏa bốn phía, khủng hoảng vì đột nhiên bị người vạch trần thân phận, để cho hắn suýt nữa đã hạ sát thủ.

Nhưng Phương Hành ra vẻ thông dong, lại làm cho hắn có chút tâm hoảng ý loạn, cho là đối phương còn hậu chiêu nên có chút kiêng kỵ.

Phương Hành bị hắn dọa cho cuống lên, vạch trần thân phận của Hậu Thanh, chẳng qua là muốn giữ chân Hậu Thanh mà làm hành động bất đắc dĩ mà thôi, nhưng giờ khắc này, chính mình phải nghĩ ra một cái lý do thuyết phục hắn, nếu không hắn thật dám giết người.

Đầu óc nhanh chóng chuyển động, hắn đột nhiên thốt lên: "Ngươi ngu xuẩn như vậy, cũng chưa từng nghĩ sao, bên trong ngoại môn đệ tử, vội vã cần Thạch Tinh tán như vậy lại có mấy người?"

Hậu Thanh nhất thời ngẩn ngơ, dưới chân quơ quơ, trong lúc nhất thời có chút xấu hổ.

Đúng vậy, chính mình vốn tưởng rằng không hề sơ xuất, lại không nghĩ rằng, còn có phương pháp này làm cho mình bại lộ thân phận.

Bên trong đám ngoại môn đệ tử, trừ đệ tử nửa năm trước mới vừa bái nhập đạo môn ra, chỉ có một chút từ đạo đồng tản chức. Mà trong đám đệ tử cũ cũng có những người mặc dù không đột phá Linh Động tứ trọng, nhưng có quan hệ, cho nên tiếp tục được ở lại trong môn phái tu hành, mà đệ tử mới vừa nhập môn nửa năm trước, vô luận tu vi cao bao nhiêu, có thể đạt tới trình độ cần phá giai đan cũng không nhiều...

Trên thực tế, Hậu Thanh trong lòng mình cũng biết, trong hơn ngàn tên đệ tử, cũng chỉ có chính mình có tu vi như thế.

Nguyên nhân chính là mình trước lúc bái nhập đạo môn, đã có tu vi Linh Động nhị trọng, sau khi nhập môn, được một vị cố nhân tương trợ, phục dụng đại lượng linh đan diệu dược, lúc này mới nhanh chóng tăng lên, đạt đến Linh Động tam trọng đỉnh phong.

Mà người biết tu vi của mình, đạo môn thật là không ít, dù sao lúc ban đầu mình đi Tê Hà cốc tìm Hứa sư muội, đã từng cùng người khiêu khích mình động thủ, cũng một người một kiếm, nhẹ nhàng đánh bại bọn hắn.

Dĩ nhiên chuyện này có chút tự đắc, bây giờ nghĩ lại, đây đúng là một chuyện dễ dàng làm mình lộ ra thân phận...

"Không đúng, coi như là như vậy, ngươi cũng chỉ có thể có đoán được là ta, vì sao chắc chắn mà hô tên ta như vậy?"

Hậu Thanh bỗng nhiên nghĩ thông suốt điểm này, ngân kiếm lần nữa bức tới phía trước.

Hắn cũng không phải thiếu gia thế gia chưa từng trải qua thế sự, mà là người kinh nghiệm giang hồ rất là phong phú.

Bất quá, Phương Hành sau khi thông suốt, suy nghĩ như suối, rất nhanh đã cười lạnh nói: "Quả thật có mười mấy người là đối tượng mà ta hoài nghi, bất quá, tiêu gia là ai? Từ nhỏ đã sinh hoạt ở ngoại môn, mười mấy người này, ít nhất ta biết được một nửa, thanh âm của ngươi không giống bọn họ, tự nhiên có thể loại bỏ rồi, cộng thêm việc ngươi khác vào quỹ thì, đều là khăn đen che mặt, nhưng ngươi người này lại dùng khăn trắng, y phục trên người sạch sẽ

giống như vừa giặt sạch, điều này nói rõ hoặc là người thích màu trắng, hoặc là người thích sạch sẽ, sau khi ta nghe ngóng, phạm vi đã rút nhỏ một chút, hơn nữa, trên người của người có một mùi xạ hương nồng đậm..."

Phuong Hành tựa như không nhìn được, đưa tay ở trước mũi phẩy phẩy, ghé tỏm nói: "Muốn không tìm thấy người cũng rất khó khăn!"

Hậu Thanh thân hình chấn động, giơ tay lên ngửi ngửi tay áo của mình, có chút lúng túng quơ quơ thân thể, lui về phía sau nửa bước.

Phuong Hành lại rèn sắt ngay khi còn nóng: "Hừ, ngày đó sau khi trở về, ta đã tìm người âm thầm hỏi thăm, có nhiều đầu mối như vậy, nếu là tìm không được người, vậy thì quá kém cỏi rồi, trên thực tế, ta đã từng quan sát người ở cự ly gần, chỉ dựa vào nốt ruồi nhỏ bên đầu lông mày, đã xác định người là ai, vốn chỉ là vì an toàn giao dịch, cũng không muốn vạch trần người, lại không nghĩ rằng người dám lừa gạt lão tử!"

Hậu Thanh đáy lòng có chút bối rối, đồng thời cảm giác lạnh sống lưng.

Hắn vốn cho rằng Phuong Hành chính là một đạo môn nhị thế tổ bất học vô thuật, trong lòng hơi coi thường hắn, lại không nghĩ rằng, đối phương còn có trí kế như vậy, vừa nghĩ tới hắn âm thầm quan sát chính mình, chính mình không hề có cảm giác, đáy lòng liền phát rét. Cùng lúc đó, hắn cũng không nhìn được mà đánh giá Phuong Hành, muốn nhìn xem hắn có phải người nào mình gặp trong chín ngày qua không...

Phuong Hành thấy hắn vẻ mặt phức tạp, phi kiếm tế trên không trung cũng không thu hồi, liền biết trong lòng hắn còn có nghi ngờ, chỉ bằng thêm chút lừa.

Hắn đột nhiên vạch khăn đen của mình ra, lạnh lùng nói: "Lão tử chính là muốn hoàn thành lần giao dịch này mà thôi, không nghĩ sinh thêm sự cố, hiện tại ta cho người nhìn diện mục thật của ta, đem Yêu Linh đan của người giao ra đây, bắt đầu từ hôm nay chúng ta không quen biết lẫn nhau, người cũng không cần lo lắng ta lừa người, thật sự sợ ta trả thù mà nói, bằng người gặp qua ta chân diện mục, cũng đủ để người uy hiếp ta..."

"Người..."

Hậu Thanh thấy Phuong Hành lộ ra chân diện mục, ngược lại trong bụng lại càng cả kinh, không nhìn được lui về phía sau một bước.

"Sưu..."

Đột nhiên bên cạnh Phuong Hành có kim quang chọi lóe, một đạo phi kiếm lóe lên kim quang bay lên, chung quanh thân kiếm có chín con rắn nhỏ bay múa.

Uy thế của thanh kiếm này ước chừng so với thanh kiếm nhỏ màu bạc của hắn mạnh hơn mấy lần, hàn khí lạnh thấu xương.

Hậu Thanh nhất thời lấy làm kinh hãi, cẩn thủ tâm thần, lạnh giọng nói: "Người muốn động thủ với ta ư?"

Phuong Hành cười lạnh nói: "Ta chính là muốn hoàn thành giao dịch mà thôi, đồng thời cũng nói cho người biết, mặc dù người tu vi cao hơn ta, nhưng ta không thiếu nhất chính là pháp khí thượng hạng, thật muốn động thủ, người chưa chắc đã được lợi ích gì..."

Hậu Thanh nhìn Cửu Xà Kim Viêm kiếm bay múa trên không trung, chậm rãi gật đầu.

Trong suy nghĩ của hắn, chuỗi kim kiếm này quả thật rất phiền toái, thật muốn động thủ, mình coi như không sợ, chỉ sợ cũng không thoải mái gì.

Từ trên thanh kiếm này, hắn cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt.

Bọn đạo môn nhị thế tổ này, thường thường có rất nhiều pháp bảo thượng hạng, quả thật để cho người ta đau đầu.

"Tốt, nếu sư huynh chỉ muốn hoàn thành giao dịch, Hậu mỗ ở chỗ này bồi tội với ngài..."

Hậu Thanh chậm rãi đem ngân kiếm thu hồi bên cạnh, từ từ thi lễ với Phuong Hành, trong lúc thi lễ cũng không buông lỏng cảnh giác.

Phuong Hành không nhìn được khoát tay áo, nói: "Đừng dài dòng thêm nữa, đưa Yêu Linh đan cho ta!"

Hậu Thanh cười cười xấu hổ, đưa tay vào ngực, lấy một bình sứ nhỏ, ném cho Phuong Hành.

Phuong Hành nhận lấy, mở nút lọ vừa nhìn, xác định đây là đồ thật, hắn vừa giả dạng người người thêm một chút, mới một lần nữa đóng vào, cười lạnh nhìn Hậu Thanh nói: "Một cuộc giao dịch đơn giản, lại bị người làm phức tạp như vậy, sư đệ à, sau này tâm tư không cần nặng như vậy, sẽ rước họa vào thân đó! Hừ, đi thôi, mọi người sau này tốt nhất đừng bao giờ... gặp nhau nữa..."

Vừa nói, cười lạnh xoay người, Cửu Xà Kim Viêm kiếm lơ lửng bên cạnh vẫn không thu hồi.

"Lần nữa xin lỗi sư huynh..."

Hậu Thanh ở sau lưng khách khách khí hành lễ, hắn cũng không muốn chọc tới một cái đạo môn nhị thế tổ như vậy.

Trên thực tế, hắn hiện tại đã hối hận, lo lắng đối phương sau này sẽ dùng quyền thế của đạo môn chèn ép hắn.

Bất quá nghĩ tới, mình cũng nhớ rõ bộ dáng của đối phương, cùng lắm thì mọi chuyện vỡ lở, cũng không ai chiếm được tiện nghi.

Còn nữa, mình ở Thanh Vân Tông cũng có chút quan hệ, nếu không cũng không thể Linh Động nhị trọng tu vi, đã bái vào được đạo môn.

Nghĩ như vậy, hần thu hồi phi kiếm, bước nhanh đi tới dưới chân núi.

Trên đường đi, sơn phong tạt tới, một thân mồ hôi mới tiêu tan, nhưng chân mày của hần vẫn nhíu chặt: "Người kia rốt cuộc là ai? Gương mặt này, ta hẳn là chưa từng thấy hần, bất quá phòng ngừa vạn nhất, cần mời Hứa sư muội thay ta hỏi thăm người này một chút, phải, đặc điểm của người này chính là thích tự xưng ‘ lão tử ’, cao cao gầy gầy, dùng một thanh phi kiếm màu vàng..."

"Chậm đã, phi kiếm màu vàng, trên có chín con rắn nhỏ vờn quanh..."

"Tựa như đã nghe ở nơi đâu..."

Hậu Thanh từ từ đứng lại, qua thật lâu, mới chợt nhớ tới, từng có người nói với hần, có đạo tặc quang lâm quý thị, đánh cắp một thanh Cửu Xà Kim Viêm kiếm, rất bất phàm... Điều này làm cho Hậu Thanh nhất thời trong lòng cả kinh, tựa hồ nghĩ tới điều gì, lập tức lấy ra Thạch Tinh tán kiểm tra một chút, càng xem càng có gì đó không đúng, đợi đến khi phát hiện trên tay mình có màu sắc mờ mờ ảo ảo dính vào...

Thạch Tinh tán có chút ướt, đó là bởi vì dính mồ hôi của hần, chẳng qua là, trôi đi màu sắc thì thật là kỳ lạ...

Một tên đạo môn nhị thế tổ, làm sao cần lên vào quý thị?

Đồng dạng, một tên đạo tặc, làm sao lại biến hóa nhanh chóng thành đạo môn nhị thế tổ chứ?

"Ta muốn giết ngươi!"

Một khiếu thông, trăm khiếu thông, rất nhiều nghi điểm đều hiện lên rõ ràng ở trong lòng Hậu Thanh.

Hần đã tức sắp nổi điên, gân xanh trên cổ nổi lên, tiếng hô đầy tức giận, ngoài ba bốn dặm cũng có thể nghe được đến.

Rống lớn một tiếng, hần lập tức quay đầu, vọt tới đỉnh núi thật nhanh, sau đó dọc theo con đường Phương Hành lên núi điên cuồng đuổi theo.

Chẳng qua lúc này Phương Hành đã vòng qua một con đường khác mà xuống núi, hơn nữa đi thật nhanh, hần làm sao đuổi kịp được?

Hết thấy nhắc tới cũng là Hậu Thanh tự làm tự chịu, nếu hần không nghĩ đen ăn đen, hãm hại Phương Hành, vì vậy ở thời điểm kiểm tra Thạch Tinh tán phân thần, cũng chưa chắc đã không phát hiện sơ hở của Thạch Tinh tán, chỉ tiếc, hần khi đó, phần lớn tâm tư cũng đặt trên việc làm như thế nào để lừa Phương Hành, căn bản không dụng tâm đi kiểm tra, thật có thể nói là trộm gà không được còn mất nắm gạo...

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Thiên quan rơi xuống huyền pháp

Ha ha, đấu với tiểu gia ư, đánh cho ngươi tụt quần luôn ấy chứ..."

Phương Hành cũng đã đi tới chân núi rồi, vòng qua một mảnh rừng cây, vừa đối y trang dung mạo, lúc này, cho dù Hậu Thanh còn có thể đuổi kịp, cũng nhận thức không ra được hần. Mà bảo bối trong cái túi kia, tự nhiên toàn bộ cất vào động thiên giới chỉ. Làm xong xuôi mọi việc, hần mơ hồ nghe được tiếng rống giận dữ của Hậu Thanh, trong bụng vui mừng, ngâm nga tiểu khúc hướng sơn cốc mà đi.

Trở lại nhà gỗ, Phương Hành ngả đầu đi nằm ngủ, thoát nhìn tựa như không có gì khác biệt.

Cho đến khi ngủ chừm hai canh giờ, hần mới đột nhiên tung mình ngồi dậy, lông tai lắng nghe chung quanh có động tĩnh khác không.

Chung quanh tĩnh lặng không tiếng động, Phương Hành rút cục thờ dài, lấy ra Yêu Linh đan tới nhìn kỹ.

Lúc giao dịch trên đỉnh núi, tình thế nguy cấp, hần chỉ giám định xem thật giả của viên thuốc này, cũng không nhìn kỹ.

Đến tận lúc này, mới kịp nghiên cứu tinh tế một phen.

Lực chú ý tập trung trên viên thuốc, Âm Dương Thần Ma giám trong đầu bắt đầu chuyển động, rất nhanh đã có rất nhiều tin tức tràn vào đầu Phương Hành: "Tam đẳng Yêu Linh đan, từ nội đan tam giai yêu thú phối hợp chín loại linh dược luyện chế mà thành, bên trong ẩn chứa linh khí, Linh Động cảnh tu sĩ có thể sử dụng, phương pháp phục dụng: linh động lưu chuyển, hấp thu linh khí; ngâm rượu, dùng rượu hóa khí; đặt dưới đáy lưỡi, thổ nạp điều tức..."

Tin tức rất nhiều, trừ tính chất cùng linh được phối hợp trong Yêu Linh đan, thậm chí còn có phương pháp phục dụng.

Phương pháp phục dụng này, cũng không phải chỉ riêng viên Yêu Linh đan này, còn bao gồm những viên Yêu Linh đan khác, cũng có thể y theo cách đó mà làm.

"Quả thật là đồ tốt, khó trách ở trên danh sách trao đổi của đạo môn, Yêu Linh đan như vậy cần tới trăm linh thạch..."

Phương Hành âm thầm than thở, Yêu Linh đan như vậy dưới tình huống bình thường, căn bản không phải là thứ ngoại môn đệ tử tiêu thụ được.

Có thể dùng nó để tu luyện, ít nhất cũng là nội môn đệ tử mới làm được.

Ngay cả Hậu Thanh, cũng là cơ duyên xảo hợp mới nhận được một quả, thậm chí cũng tính toán mạo hiểm đắc tội một cái đạo môn nhị thế tổ cũng muốn đen ăn đen đem Yêu Linh đan giữ lại, có thể thấy được viên thuốc này kỳ dị thế nào.

Dù sao tính toán một cách đơn giản cũng hiểu được, trăm viên linh thạch, chính là vạn lượng hoàng kim, sánh ngang với giá trị của Cửu Xà Kim Viêm kiếm, mà Cửu Xà Kim Viêm kiếm lại là pháp khí, có thể vận dụng thời gian dài, Yêu Linh đan lại là vật phẩm tiêu hao, luyện hóa xong sẽ biến mất, nếu không phải là chất liệu thật sự khan hiếm, hiệu quả thực sự thần dị, làm sao có người nở cười?

Có thể nói, hành trình quý thị lần hai của Phương Hành, mặc dù chỉ hãm hại một người, hiệu quả cơ hồ so với lần trước còn lớn hơn.

"Đệ tử bình thường tu luyện, cho dù là tài nguyên đầy đủ, mà dưới tình huống không có gì bất ngờ xảy ra, Linh Động nhất trọng đến nhị trọng, phải tốn hao thời gian ba tháng, Linh Động nhị trọng đến tam trọng, lại càng cần tới một năm, Linh Động tam trọng đến phá giai, thời gian này càng lâu, sợ rằng cần ba năm thậm chí thời gian dài hơn, hoặc căn bản không có hi vọng phá vỡ tứ trọng!"

"Ta hôm nay Linh Động nhị trọng mới vừa vững chắc, nhận được một quả Yêu Linh đan như vậy, cũng không biết có thể giúp ta giảm được bao nhiêu thời gian đây!"

Phương Hành trầm suy nghĩ, trong lòng dâng lên chút mong đợi, lúc này khoanh chân ngồi dậy, cố gắng tu hành.

Yêu Linh đan tự nhiên lấy ra ngoài, lơ lửng trước mặt, linh khí tỏa ra.

Một phen tu luyện, phát hiện dùng phương pháp như vậy để tu luyện, mặc dù có thể rõ ràng cảm giác được linh khí dư thừa hơn so với trước kia dùng linh thạch tu luyện, nhưng vẫn là không có đạt tới trình độ cùng danh tiếng của Yêu Linh đan xứng đôi, Phương Hành tạm thời ngưng suy nghĩ một chút, lấy ra hồ lô rượu ban đầu ở Quỷ Yên cốc, Bát thúc đưa cho hắn, bên trong còn có nửa hồ lô rượu, trực tiếp ném vào trong.

Cầm lấy hồ lô quơ quơ, lại đợi một hồi, cảm giác Yêu Linh đan hẳn là sắp tan rồi, liền mở ra quan sát.

Lại thấy Yêu Linh đan vẫn là Yêu Linh đan, lớn nhỏ tựa như hoàn toàn không có biến hóa, mà rượu cũng đã ngập tràn linh khí, mùi thơm ngát mê người.

"Hắc, như vậy cũng tốt, nhưng tựa như không bằng được một nửa hồ lô linh tửu..."

Phương Hành uống một hợp lớn, chỉ cảm thấy một luồng nóng ấm từ cổ xuống bụng, thân thể lập tức nóng lên, hẳn vội vàng vận chuyển huyền pháp để luyện hóa, nhất thời có chút linh khí bị kéo ra ngoài, tan vào linh mạch, nhưng cùng ban đầu luyện tinh hóa khí có chút tương tự.

Sau một hồi lâu, ngưng linh tửu này được luyện hóa, Phương Hành đánh giá một chút, cảm giác phương pháp này cũng không nhanh hơn là mấy.

Bất quá đầu quay quay, thật là quái, bình thời uống hai hồ lô rượu như vậy cũng không say...

"Thứ phương pháp thứ ba một chút sao..."

Phương Hành muốn đem Yêu Linh đan lấy ra, miệng hồ lô lại hơi nhỏ, dùng đũa không thể lấy ra.

Trong cơn tức giận, ngẩng đầu lên, rầm rầm nâng hồ lô uống sạch, Yêu Linh đan cũng đi theo tiến vào trong miệng, lúc này, vốn nên đầu lưỡi khê cong, đem Yêu Linh đan đặt ở đáy lưỡi, lại không nghĩ rằng, rượu chảy vào nhanh quá, Yêu Linh đan trực tiếp theo rượu trôi vào bụng, Phương Hành kinh hãi, đem hồ lô ném sang một bên, vuốt bụng nhỏ ngán người.

"Thế mà lại nuốt xuống rồi?"

Phương Hành dờ khóc dờ cười, Yêu Linh đan là đồ tốt, còn không nghe nói có thể trực tiếp ăn nha...

Ngồi yên một hồi lâu, hơi rượu dâng trào, Phương Hành cũng có chút buồn ngủ, định ngả người đi ngủ.

"Dù sao cũng ở trong bụng ta, khá hơn ở trong bụng người khác..."

Tự an ủi chính mình như vậy, chỉ thoáng chốc, cơn buồn ngủ dâng trào, thân thể cuộn thành một đoàn, sau đó tiến vào mộng đẹp.

Rượu ngâm Yêu Linh đan, độ rượu vốn đã được tăng cao gấp mười lần, hơn nữa Yêu Linh đan xuống bụng, từng đạo tinh lưu ở dưới tình huống Phương

Hành không phát hiện, xông vào tứ chi bách hải của hắn, khiến cho linh khí trong cơ thể hắn dần dần tràn đầy, mặt ngoài thân thể, từng đạo cấu bẩn bị ép ra ngoài, bản thiêu lưu ở ngoài da, khiến cho cả căn phòng, tanh hôi khó ngửi...

Tinh lưu vẫn đang không ngừng phóng thích, khiến cho kinh mạch của Phương Hành đến gần cực hạn, cho tới mức bành trướng...

Dù đang ngủ say, Phương Hành cũng không nhận được thống khổ trở mình, thân thể cực kỳ khó chịu.

Phương Hành cũng không biết, hắn nuốt vào Yêu Linh đan, đã phạm vào một cái sai lầm cực lớn.

Âm Dương Thần Ma giám đưa ra ba phương pháp bất đồng luyện hóa Yêu Linh đan, nhưng duy nhất không có phương pháp nuốt vào, đã nói rõ vấn đề, loại Yêu Linh đan này, ẩn chứa toàn bộ linh khí của một con tam giai yêu thú, mà Phương Hành, chỉ có Linh Động nhị trọng tu vi, linh khí ẩn chứa bên trong Yêu Linh đan, so với toàn bộ tu vi của hắn, còn cao hơn một bậc...

Đổi thành một khái niệm tương đối dễ hiểu, chính là khác biệt giữa một người với một con voi.

Một người có thể ăn được một con voi sao?

Đương nhiên là có thể, chẳng qua cần thời gian rất dài rất dài, mới có thể từ từ ăn, từ từ tiêu hóa.

Nhưng Phương Hành đồng đẳng với trực tiếp đem cả con voi nuốt xuống.

Kết quả duy nhất chính là sẽ nổ tung mà chết!

Nhưng hết lần này tới lần khác Phương Hành uống đủ rượu rồi, đang ngủ thật say không hề có cảm giác đối với chuyện này.

Dần dần, kinh mạch Phương Hành phồng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ bừng.

Hắn ngủ trần trọc trở mình, trong giấc mộng, phảng phất nhớ tới tám tuổi năm ấy, một nhóm cường đạo đối địch với Quý Yên cốc bắt được hắn, đem hắn treo ngược lên, đầu nhúng vào trong hồ, định chìm chết hắn...

"Lão tử... Lão tử muốn mạng của các ngươi..."

Phương Hành quơ quơ đám nhỏ, liều mạng đánh vào không khí.

Trong không khí không có vật gì, trong mộng của hắn lại có vô số khuôn mặt nhe răng cười...

Cũng ngay khi tinh khí bạo trướng, vừa đạt tới thời điểm cực hạn mà Phương Hành có thể thừa nhận, đột nhiên, Âm Dương Thần Ma giám trong đầu Phương Hành tự động xoay tròn, từng đạo tin tức vô vị hiện lên trong đầu Phương Hành, Âm Dương Thần Ma giám vận chuyển, hấp thu từng chút linh khí trong cơ thể Phương Hành, cũng khiến cho tình huống của Phương Hành chuyển biến tốt đẹp một chút, bất quá, theo luyện hóa tinh lưu của Yêu Linh đan, tình huống vẫn đang chuyển biến xấu...

Âm Dương Thần Ma giám chứa rất nhiều tin tức, phần lớn là tin tức giám định pháp khí, pháp bảo... nhưng còn bao gồm một chút gì khác, có thể nói, cả Âm Dương Thần Ma giám, giống như là một kho trí nhớ của một tu sĩ cường đại, mà Phương Hành dùng nó có thể giám định pháp bảo, linh đan cho tới khám phá tu vi, là bởi vì có kho trí nhớ phong phú này.

Rốt cục, ở thời điểm tinh khí trong người sắp lần nữa đem thân thể nhỏ bé của Phương Hành nổ tung, Âm Dương Thần Ma giám vận chuyển tới cực hạn, đột nhiên trong nháy mắt hấp thu đại lượng tinh lưu, sau đó trong một thoáng, có một chút linh quang từ đỉnh đầu Phương Hành lao ra, thẳng lên cứu thiên, cũng không biết phi hành bao lâu, điểm linh quang này đã phá tan trời buộc của đại địa, đi tới trong tinh không một mảy.

Không trung đầy tinh thần, phiêu phiêu miểu miểu, khôn cùng vô ngần...

Chẳng qua trong tinh không, lại có một tòa huyền quan màu đen khổng lồ, bình tĩnh lơ lửng trong tinh không, vĩnh viễn thiên cổ.

Điểm linh quang này đi tới trước huyền quan, trực tiếp bay vào trong huyền quan, sau một hồi lâu, huyền quan mấy ngàn năm cũng chưa từng nhúc nhích một chút, đột nhiên nắp quan từ từ dời qua, rồi sau đó, một đạo quang hoa bay ra.

Đạo quang hoa này xông về tinh cầu khổng lồ linh khí dư thừa, đột phá cực từ cùng đại khí cách trở, thẳng hướng Nam Chiêm Bộ Châu, thẳng hướng Sở Phong đại lục, thẳng hướng Thanh Vân Tông mà đi, trên cả phiên đại lục, nhiều cao thủ như thế, thế nhưng đối với chuyện này không phát giác gì, duy có mấy lão quái vật tu hành không biết bao nhiêu năm tháng trên đại lục, vào giờ khắc này, đột nhiên mở mắt ra, kinh ngạc nhìn về trời cao.

Trong tinh không mịt mờ, chia ra đối ứng chín phương vị trên đại địa, có chín cỗ huyền quan khổng lồ trôi nổi, ở đây đã gần vạn năm.

Chẳng qua là khi bọn họ nhìn lên huyền quan, huyền quan cũng đã lần nữa quy về tĩnh mịch, không hề có động tĩnh gì.

Vẫn là lơ lửng tĩnh mịch như thế, tựa như vĩnh viễn sẽ không có thay đổi chút nào.

Giờ khắc này, một thiên kinh văn tối tăm khó hiểu xuất hiện trong đầu Phương Hành, lại dưới tác dụng của nguyên lý kỳ dị nào đó, hóa thành phân tích Phương Hành có thể hiểu được, tràn vào nội tâm Phương Hành, thậm chí dẫn động linh lực trong cơ thể hắn vận chuyển...

"Mụ mụ..."

Trong giấc mộng Phương Hành nhẹ nhàng mở miệng, kêu một cái tên mà xưa này hần chưa từng nhắc đến.

Hần vẫn đang trong mộng, nhưng đã không phải là ác mộng dữ tợn đáng sợ kia nữa, mà là mộng đẹp bình tĩnh âm áp.

Hần lúc này đang nằm ở một địa phương bách hoa rực rỡ, một vị bạch y phụ nhân thấy không rõ bộ dáng, đem cái đầu nhỏ của hần đặt trên đùi, khẽ vuốt vuốt thân thể thống khổ của hần, thanh âm êm dịu, vừa nói cho hần một cái pháp quyết tu hành...

"Bạch phát tam thiên trọng... Thái thượng hóa linh kinh... Nghịch chuyển linh mạch... Luyện linh hóa khí... Thôn địa thực thiên..."

"Mụ mụ!"

Phương Hành bỗng nhiên tỉnh lại, vội vàng ngồi dậy, đưa tay chụp vào hắc ám không có vật gì trước mặt.

Cuối giấc mơ, hần cố gắng muốn xem gương mặt của bạch y phụ nhân, nhưng vẫn luôn mơ hồ không rõ.

Qua thật lâu, hần mới bị lực lượng dữ dần trong cơ thể truyền đến làm thức tỉnh, không tự chủ nghĩ tới Thái Thượng Hóa Linh kinh trong mộng đoạt được.

"Bạch phát tam thiên trọng, thái thượng hóa linh kinh..."

Phương Hành không rảnh suy tư, vội khoanh chân mà lên, theo nếp mà làm, từng đạo tinh lưu trong cơ thể, đều bị hóa thành linh khí của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Phá cảnh khó khăn

Suốt một đêm tu luyện, Phương Hành y theo pháp quyết xuất hiện trong mộng, lại đem Yêu Linh đan hoàn toàn luyện hóa.

Tu vi của hần lần nữa tăng vọt, từ Linh Động nhị trọng, trực tiếp tăng tới Linh Động nhị trọng đỉnh phong, cơ hồ chỉ thiếu chút nữa đã đột phá tam trọng. Đây là bởi vì hần lúc đầu không có pháp quyết, lãng phí đại lượng linh khí mới thể. Mặt khác Yêu Linh đan vô luận nữa thần dị, cũng không thể chân chánh đem linh lực một con tam giai yêu thú hoàn toàn đưa vào trong nội đan, ở trong quá trình luyện đan cũng khó tránh khỏi sẽ xuất hiện một chút hao tổn.

Bất quá, dù như thế, trong một đêm đạt tới Linh Động nhị trọng đỉnh phong, cũng là một việc vô cùng thần dị.

Chẳng qua là mùi trong phòng nhỏ của Phương Hành, thực sự khó ngửi, tanh hôi tràn ngập.

"Phương sư đệ a, nay ta kiếm được bình rượu ngon, chuyên môn mang đến cùng ngươi thưởng thức..."

Sáng sớm, mặt trời vừa mọc, khắp sơn cốc sáng loáng, đạo nhân mập vui sướng đi tới.

Vừa đẩy cửa ra, đạo nhân mập lập tức phải lui hai bước, bịt mũi kêu lên: "Mùi gì vậy? Phương sư đệ ngươi sẽ không đáí dầm dấy chứ?"

Lúc này, Phương Hành cũng đã tỉnh lại, từ một loại tỉnh ngộ cao thâm thức tỉnh, chính mình cũng không nhận được nữa kêu vang một tiếng.

.....

Sườn đông Thanh Khê cốc, dòng suối hội tụ thành một chiếc hồ nhỏ, sóng biếc nhộn nhạo, thanh u mê người.

Phương Hành lúc này đang lặn trong hồ, "đột" một tiếng, từ trong hồ chui lên, phun ra một ngụm nước, ngẩng đầu thấy đạo nhân mập cười xấu xangồi ở bên hồ dùng sức chà xát y phục, đồng thời đôi mắt ti hí như hạt đậu đang nhấp nháy, phảng phất ám chỉ cái gì, Phương Hành thấy vẻ mặt quý quý kia, không nhận được kêu to một tiếng: "Còn dám nói ta đáí dầm ta sẽ giết ngươi..."

Trong tiếng kêu to, lần nữa lặn vào trong hồ.

Quá mất mặt, lại bị đạo nhân mập thấy được một màn quần bách như thế.

Phương Hành xác thực tin chính mình không hề đáí dầm, nhưng hần vẫn không biết những thứ trên giường mình là gì...

Vừa nghĩ tới đạo nhân mập đáng vẽ "ta biết ngươi không đái dầm..." vừa cười xấu xa đã muốn đập cho hấn hai cái.

"Phương sư đệ, ta biết ngươi không đái dầm, nhưng cũng không cần tắm rửa liên tục hai canh giờ chứ?"

Đạo nhân mập đem đạo bào của Phương Hành giặt sạch, phơi ở trên cỏ bên cạnh, cười huy động cánh tay mập mạp, gọi Phương Hành lên bờ.

Một thân đạo bào này, đạo sĩ mập đã giặt ba lần cho hấn.

Mà Phương Hành thì ở trong hồ tắm suốt một buổi sáng.

Đạo nhân mập cho đến hiện tại, nhớ lại khuôn mặt xấu hổ của Phương Hành cũng không nhịn được buồn cười.

Có thể thấy tiểu ma đầu này đỏ mặt, thật đúng là hiếm có.

Phương Hành rốt cục lên bờ, cắn răng, hướng đạo nhân mập quơ quả đấm: "Mập mạp chết bầm, nếu dám truyền ra ngoài, ngươi nhất định phải chết!"

"Không nói, không nói..."

Đạo nhân mập nhìn cười, làm bộ như "Không có chuyện gì, ta hiểu ngươi" bộ dạng, nói: "Mau mau tới đây ăn một chút gì sao, y phục còn phải một hồi mới khô được, chăn đệm cùng trải giường trong phòng ngươi, không thể dùng được nữa, đi mua một bộ khác sao, gian phòng của ngươi ta đã đốt hương, bất quá đoán chừng lúc này còn chưa ở được, ở chỗ này đợi chút đi, cũng chờ y phục luôn..."

Phương Hành bụng vò rượu, uống một ngụm rượu, vừa xé một cái đùi gà ngậm lên môi, sau đó xuống nước, nằm trên mặt nước ngắm người.

Tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tỉnh lại chính mình đã đạt đến Linh Động nhị trọng đỉnh phong, trong đầu còn có thêm một đạo tu hành pháp quyết.

Thái Thượng Hóa Linh kinh, có phải pháp quyết trong mộng lấy được rất lợi hại không?

Miệng nhỏ khẽ nhúc nhích, đem đùi gà nuốt vào, Phương Hành chỉ cảm thấy bụng mình hò hét.

Tốc độ tiêu hóa giống như nhanh hơn một chút, bất quá thật sự không có cảm giác gì khác.

Hết thấy đều giống như một giấc mộng, trừ tu vi đã thực sự tăng trưởng!

Đạo công quyết kia còn khắc ghi rõ ràng trong đầu của Phương Hành, chẳng qua là vận chuyển lần nữa cũng không thấy ích lợi gì...

Vừa ở trong nước nằm nửa canh giờ, Phương Hành rốt cục lên bờ, thân thể đã ngấm trắng bệch, đạo bào cũng đã khô rồi.

Phương Hành khoác lên đạo bào, lại đem rượu thịt đạo nhân mập lấy ra ăn sạch sẽ, lúc này mới chuẩn bị trở về.

Trong phòng mọi thứ đều bỏ hết, chăn đệm đều đổi thành mới, phòng ốc đốt hương ba lần, lúc này mới có thể ở được.

Đến thời điểm tu hành buổi chiều, Phương Hành cảm giác lấy linh thạch ra tu hành, tốc độ vẫn như vậy, không có biến hóa quá lớn, hấn không nhịn được nhớ lại chính mình đêm qua một đêm lột xác, trong lòng không khỏi bắt đầu phỏng đoán: "Chẳng lẽ dùng Yêu Linh đan tu hành mà nói, tốc độ sẽ phi thường nhanh chóng ư?... Thái Thượng Hóa Linh kinh này, chẳng lẽ chuyên môn dùng để luyện hóa linh đan của yêu thú sao?"

Chuyện này lại làm cho hấn có chút vò đầu bứt tai, nhất thời bán hội đi đâu tìm Yêu Linh đan a?

Không làm sao được, không thể làm gì khác đành tạm thời đem bí mật nhỏ này để trong đáy lòng, nhẫn nại tu hành.

Hậu quả sau khi Hậu Thanh bị lừa vẫn nhắc lên một cơn chấn động không nhỏ, trong ngoại môn, dần dần lưu truyền một cái tin tức nho nhỏ, nghe nói Hậu Thanh đã tra được đạo tặc cướp bóc quý thị kia, thậm chí còn chứng kiến diện mục thật của hấn, hơn nữa về hình ra, lúc này, Hậu Thanh đang cùng mấy sư huynh trong ngoại môn cùng nhau nghiêm tra, muốn đem người này bắt được...

Trận nghiêm tra này, tự nhiên không phải có thể đặt tới bên ngoài tiến hành, bất quá các cốc phân biệt ngoại môn đệ tử chấp sự, vẫn đưa cho mấy người bọn họ phương tiện thật lớn, Hậu Thanh dám người mang người, cơ hồ là tra xét đủ các sơn cốc.

Thậm chí ngay cả phòng của Phương Hành cũng không tránh thoát lần nghiêm xét này, bất quá Hậu Thanh dám người đẩy cửa phòng ra, thấy bên trong chính là một đứa bé như Phương Hành, rất nhanh rời đi, Hậu Thanh thậm chí không nhận ra, tiểu hài tử này chính là ban đầu mình ở sơn môn bắt lên, dù sao tuy chỉ có nửa năm, Phương Hành cùng tên ăn mày nhỏ kia đã không hề đồng dạng...

Trận nghiêm xét này cuối cùng cũng kết thúc, chừng một tháng thời gian, danh tiếng hoàn toàn chìm xuống.

Mà tu vi của Phương Hành cũng thủy chung dừng lại ở Linh Động nhị trọng đỉnh phong, không có tiến thêm.

Linh thạch luyện hóa không ít, nhưng dấu hiệu đột phá lại nửa điểm không có, không khỏi để cho hấn có chút nản chí.

Con đường tu hành, mỗi phá nhất trọng, chính là phá vỡ một lần cực hạn, lần đầu tiên Phương Hành phá cảnh, là thông qua ngoan kinh cưỡng ép linh khí phá vỡ trói buộc của bản thân mà làm được, nhưng hôm nay, theo tu vi tăng trưởng, linh khí trong cơ thể đã như dòng suối hóa thành sông nhỏ, không thể giống như lần đầu tiên nhẹ nhàng như vậy phá cảnh, khó khăn ít nhất lớn gấp ba lần.

Muốn đột phá, cần một thời gian ngắn ôn dưỡng khí lực, dùng linh khí như đại giang cọ rửa, trong nháy mắt cọ rửa vô số lần, mới có thể phá vỡ bình cảnh, tấn thăng một giai.

Bất quá hai loại phương pháp này, mỗi một loại cũng không phải hiện tại Phương Hành có thể làm được, chỉ có thể tạm thời kiềm chế, yên lặng tu luyện, cũng may hần hôm nay tu hành tài nguyên cũng không thiếu, từ Hậu Thanh nơi đó có được linh thạch đều là thật, ước chừng ba mươi lăm viên, cho Hoa Thiên Chi hai mươi, hần còn thừa năm miếng, hơn nữa lúc trước còn dư một chút, đã đủ dùng.

Cuộc sống tu hành an tĩnh như vậy, cũng không kéo dài quá lâu.

Một tháng sau, một người bái phỏng đột nhiên xuất hiện, để cho Phương Hành kinh hãi!

Bởi vì người này, đương nhiên là Hậu Thanh.

Thấy Hậu Thanh xuất hiện trong nhà gỗ nhỏ của mình, Phương Hành còn tưởng rằng chuyện bại lộ, chuẩn bị dùng dao găm liều mạng, bất quá rất nhanh, hần đã bình tĩnh lại, bởi vì hần phát hiện, phụng bồi Hậu Thanh tới, trừ mấy người không quen biết, vẫn còn có kẻ thù cũ của mình, Lưu Phong, động tác của hần có chút cứng nhắc, khập khểnh, nhìn dáng dấp cũng còn chưa hoàn toàn bình phục.

Bất quá hần lúc này, trên mặt bất thiện nhìn Phương Hành, ánh mắt nảy sinh ác độc, cười lạnh không dứt, tựa như ám chỉ cái gì.

"Hậu sư huynh, vị này chính là Phương sư đệ tư chất Đỉnh đẳng, phù hợp điều kiện lựa chọn của ngươi!"

Lưu Phong cười híp mắt nói với Hậu Thanh.

Hậu Thanh đánh giá Phương Hành một cái, cau mày nói: "Ngươi bây giờ tu vi thế nào?"

Linh Động cảnh tu sĩ, rất khó đoán được tu vi của đối phương, trừ phi một người vô cùng phối hợp để người kia điều tra mới được, còn nữa, chính là song phương chuẩn bị liều mạng, linh khí hoàn toàn thôi động, cũng có thể nhìn ra, bình thời, tối đa cũng chỉ có thể từ bề ngoài phán đoán một chút đối phương cấp bậc gì, Linh Động một hai ba tầng, bên ngoài thoạt nhìn khác nhau cũng không lớn.

Mà Hậu Thanh mặc dù là Linh Động tam trọng đỉnh phong, nhưng hoàn toàn không có biện pháp trực tiếp khám phá tu vi của Phương Hành.

"Lưu Phong tên khốn kiếp này, mang theo Hậu Thanh tới tìm ta muốn làm gì?"

Phương Hành ánh mắt run lên, chẳng qua nấp trong đáy mắt, không biểu lộ ra.

Đối mặt câu hỏi của Hậu Thanh, hần tựa như có chút sợ nói: "Linh Động... Linh Động nhất trọng..."

Hậu Thanh khẽ nhíu mày, hướng Lưu Phong nói: "Có chút thấp!"

Lưu Phong cười nói: "Hậu sư huynh a, nếu muốn tìm trợ thủ mà nói, tự nhiên hơi thấp một chút, nhưng nếu là..."

Hậu Thanh lập tức hiểu ánh mắt của hần, khóe miệng nhếch lên, mỉm cười nói: "Ngươi nói không sai!"

Sau khi nói xong, mặt ngó Phương Hành, nói: "Ta sắp tới lĩnh đạo môn phù chiếu, chuẩn bị đi ra ngoài làm một nhiệm vụ, ngươi có nguyện cùng đi với ta không? Chỗ tốt không thể thiếu ngươi, trừ phần thưởng của đạo môn, cá nhân ta cũng sẽ có trọng tạ!"

"Đẫn phù chiếu?"

Phương Hành ngần ngại, nhất thời suy nghĩ cẩn thận chuyện này.

Hậu Thanh hôm nay ở vào Linh Động tam trọng tu vi đỉnh phong, muốn phá vỡ mà vào tứ giai, chỉ có dùng "Phá Giai đan" mới được, đây cũng là nguyên nhân hần trước đó không lâu một lòng nghĩ dùng Yêu Linh đan đổi lấy Thạch Tinh tán, chẳng qua là hần bị Phương Hành hãm hại, Yêu Linh đan không có, Thạch Tinh tán cũng không được, trắng vỡ gà bay, phương pháp duy nhất chính là nhận lấy đạo môn phù chiếu, để đổi Thạch Tinh tán.

Chỉ bất quá Phương Hành không tin chuyện ma quỷ "rất nhiều chỗ tốt" của hần, phù chiếu nếu đơn giản như vậy, hần cũng sẽ không hao hết tâm tư dùng Yêu Linh đan để đổi lấy Thạch Tinh tán, trăm phương ngàn kế tránh né nhiệm vụ của đạo môn.

Hơn nữa, chính mình vừa rồi đã nói, chỉ có Linh Động nhất trọng tu vi, hần còn muốn để cho mình đi theo, quý mới biết được hần rốt cuộc muốn mang theo chính mình đi làm gì, dù sao Linh Động nhất trọng khẳng định không thể giúp hần.

Hơn nữa, người này là Lưu Phong mang đến, Lưu Phong sao có thể mang chuyện tốt giới thiệu cho mình?

"Đa... Đa tạ ý tốt của sư huynh... Chẳng qua là... Chẳng qua là sư đệ quá yếu, không nên đi theo thêm phiền toái..."

Phuong Hành làm bộ như bị khí thế của Hậu Thanh hù dọa mà cẩn thận nói.

"Tu vi thấp cũng không sao a, tiểu quý, không phải ngươi rất hung sao? Ở trên đường, Hậu sư huynh sẽ chú ý tới ngươi!"

Lưu Phong âm hiểm cười nhiều tiếng, căn bản không để Phuong Hành cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Không quyền không thế

Phuong Hành thấy Lưu Phong nói như vậy, trong bụng căm tức không nguôi, bất quá hắn thấy Hậu Thanh đám người ngay bên cạnh, nếu động thủ chính mình tất nhiên thiệt thòi, liền cố kềm chế lửa giận, lời nói chính là từ chối không đi. Hậu Thanh thấy thế, chẳng qua cười lạnh một tiếng, ở bên tai một người đồng bạn nói câu gì, đồng bạn lập tức đi ra ngoài, không lâu lắm, dẫn theo một nam tử hơi mập tới đây.

Nam tử kia, rõ ràng chính là Thanh Khê cốc ngoại môn chấp sự Hắc Tam, hắn lệ thuộc tạp ty giam, chịu trách nhiệm quản lý Thanh Khê cốc thiện ty giam cùng Thanh Khê toàn bộ Thanh Khê cốc tạp vụ xử lý, cá nhân hắn cũng không có thực quyền trên tay, nhưng Thanh Khê cốc từ rất nhiều chuyện tuy nhiên cũng muốn thông qua hắn để báo lên đạo môn, đơn giản mà nói, hắn không sai biệt lắm chính là “lớp trưởng” trong một lớp học.

Sau khi người này đến, cũng nịnh hót cười cười với Hậu Thanh, rồi sau đó hắng giọng một cái, hướng Phuong Hành quát khẽ: "Phuong sư đệ, Hậu sư huynh muốn đề điểm ngươi, đây là tạo hóa của ngươi, chính là ông trời tạo phúc cho ngươi, nhiệm vụ lần này, ngươi hãy theo Hậu sư huynh đi đi, đạo môn bên kia, ta sẽ đi ghi danh tạo sách cho ngươi, công lao không thể thiếu ngươi!"

"Tên khốn kiếp này cũng tới để ép lão tử ư!"

Phuong Hành giận dữ, không ngờ mình cùng Hắc Tam không thù không oán, hắn cũng tới để ép mình!

Đám người này thật sự coi hắn là tiểu hài tử sao?

Rõ ràng chính là một cái bẫy, trong lòng không biết mang chủ ý quỷ quái gì, lại còn nói dễ nghe như vậy!

Bất quá, đám người kia dù sao thế lớn, liều mạng mà nói đừng nói những người này cộng lại, chỉ một cái Hậu Thanh, hắn đã không phải đối thủ rồi.

Không làm sao được, Phuong Hành không thể làm gì khác đành lần nữa cười nói: "Hậu sư huynh đề điểm, tự nhiên là tạo hóa của tiểu đệ, chỉ bất quá tiểu đệ tu vi quá yếu, chỉ có Linh Động nhất trọng, hơn nữa lúc chọn pháp khí còn bị người khác chơi đều một phen, chọn lấy một món phế vật vô dụng, lực chiến đấu quả thực ngay cả giang hồ hảo thủ trong thế tục cũng không bằng, chỉ sợ không thể giúp Hậu sư huynh?"

"A..."

Mấy người khác cũng cười nhẹ, hiển nhiên cũng đã được nghe nói chuyện Pháp Khí các thích hãm hại người ta.

Hậu Thanh cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Chuyện này rất dễ dàng, không phải là phi kiếm sao, ta cho ngươi một thanh!"

Vừa nói ném một thanh phi kiếm cấp thấp tới, trong miệng nói: "Ngươi theo ta làm việc lần này, phi kiếm sẽ thuộc về ngươi, ngoài ra, nếu chuyện này thuận lợi, còn có mười miếng linh thạch cho ngươi, như thế nào?"

Phuong Hành đang muốn nói cái gì, Thanh Khê cốc chấp sự đệ tử Hắc Tam liền chen miệng nói: "Điều kiện phong hậu như vậy, nào có đạo lý cự tuyệt? Hậu sư huynh, chuyện này quyết định thế đi, sư đệ ta trở về đi tạo sách, báo lên cho đạo môn, đến lúc đó ngươi tới dẫn người là được!"

Hậu Thanh gật đầu, hướng Phuong Hành nói: "Sáng sớm ngày mai lên đường, thu thập một chút đồ vật đi!"

Vừa nói cũng không nhặt phi kiếm, trực tiếp đi ra cửa.

"Tiểu tạp chủng, ban đầu không phải ngươi rất hung hăng sao? Làm sao không hung hăng nữa rồi?"

Lưu Phong cố ý lui lại phía sau, cười lạnh thấp giọng châm chọc Phuong Hành, thần thái đều là khoái cảm vì gian kế được như ý.

Phuong Hành giận dữ, "sưu" một tiếng đem đoản đao rút ra, mắt lộ hung quang.

Lưu Phong kinh hãi, nhớ lại hình dáng hung ác của Phuong Hành, vội vàng khắp khễnh thật nhanh chạy ra cửa.

"Không được, tạm thời nhẫn nại, rõ ràng bọn họ có ý xấu, nếu ta động thủ, không chiếm tiện nghi!"

Phuong Hành thờ thật dài, ngồi trên mép giường, trầm nghĩ kẻ sách.

Mà lúc này, Hậu Thanh đám người đều đã đến cửa cốc, Thanh Khê cốc chấp sự đệ tử Hắc Tam cười đi sau lưng bọn họ, Hậu Thanh thấy bốn bề vắng lặng, cũng không khách sáo, trực tiếp lấy ra mùi miếng linh thạch nhét vào trong tay Hắc Tam, nói nhỏ: "Ta muốn tiểu tử này rồi, sáng sớm ngày mai dẫn hắn đi ra ngoài làm nhiệm vụ, đầu đuôi mọi chuyện, mong rằng sư đệ hỗ trợ xử lý sạch sẽ..."

Hắc Tam mặt mày hớn hơ, vỗ ngực nói: "Sư huynh yên tâm, hết thầy giao cho ta, không phải là một ngoại môn đệ tử không có bối cảnh không có bản lĩnh nha, cho dù không về được cũng không có quan hệ, tiểu đệ chúc sư huynh thành công!"

"Ha ha, mong được như ngươi nói!"

Hậu Thanh hướng hắn ôm quyền, xoay người rời đi.

Mà Hắc Tam mang theo linh thạch hướng chỗ ở của chính mình đi tới.

"Phuong sư đệ a, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a? Đạo môn phù chiếu sao có thể dễ dàng như vậy? Ngay cả các đệ tử Linh Động tam trọng kết đội ra ngoài, tỷ lệ thất bại cũng rất lớn, hơn nữa loại nhiệm vụ này, một khi thất bại, cơ hồ kết quả chính là mất mạng, ngươi bây giờ mới nhập môn bao lâu? Mấy tên kia làm sao lại nghĩ tới việc dẫn ngươi cùng đi nhận phù chiếu chứ? Dụng tâm bất lương a!"

Lúc xế chiều, đạo nhân mập nhận được tin tức chạy tới, vẻ mặt thất kinh: "Không được, ngươi tuyệt đối không thể đi theo bọn họ, nếu không chắc chắn dữ nhiều lành ít, nghe ta, Phuong sư đệ, ngươi không phải thường xuyên nói ngươi cùng Linh Vân sư tỷ quan hệ rất tốt sao? Hiện tại mau mau đi tìm nàng cầu xin đi, lúc này cũng chỉ có nàng lên tiếng, mấy người này mới có kị..."

"Lão tử nếu thật sự có thể mời nàng hỗ trợ, còn ở chỗ này rầu rĩ hay sao?"

Phuong Hành trong lòng cười lạnh, hắn bình thời thỉnh thoảng nói khoác một chút, nói mình bởi vì quan hệ với Tiểu Man, cùng Linh Vân sư tỷ quan hệ không tệ, bất quá đều là lừa gạt đạo nhân mập, trên thực tế tiến vào Thanh Vân Tông rồi, biết rõ Tiểu Man đang ở đạo môn, hắn còn chưa từng gặp mặt, chớ nói chi là Linh Vân sư tỷ, bất quá trên mặt lại nói: "Chút chuyện nhỏ này tìm nàng làm gì? Chính mình có thể tự giải quyết rồi!"

Đạo nhân mập nhất thời kêu khổ: "Phuong sư đệ, đây cũng không phải thời điểm thể hiện a, sư huynh biết ngươi lợi hại, nhưng Hậu Thanh này là người mạnh nhất ngoại môn đệ tử, ngươi rơi vào trong tay của hắn, làm sao có thể trốn đi? Nghe ta, ngươi mau..."

"Được rồi, im lặng sao!"

Phuong Hành nổi giận lên, lớn tiếng cắt đứt lời của đạo nhân mập.

Đạo nhân mập nháy mắt, không dám cứng rắn khuyên can, nhưng lo lắng trong đôi mắt làm sao cũng không che giấu được.

Phuong Hành suy nghĩ một hồi lâu, hỏi: "Đám người kia chắc chắn có ý xấu, ép buộc ta theo chân bọn họ cùng đi nhận phù chiếu, đối với chuyện như vậy, đạo môn không để ý tới sao?"

Đạo nhân mập nở nụ cười khổ: "Đạo môn ước gì người nhận phù chiếu nhiều một ít ấy chứ, ngươi nói tại sao đạo môn lại không chế chặt chẽ linh bảo luyện chế phá giải đan? Không phải là muốn làm cho chúng đệ tử đi ra ngoài liều mạng vì đạo môn ư, cầm mấy thứ này trở lại bổ sung tài nguyên trong môn sao? Dù sao nuôi nhiều người như vậy, cũng tiêu phí đại lượng tài nguyên, đối với chuyện như vậy, đạo môn sẽ chỉ ủng hộ mà thôi!"

"Nói đi cũng phải nói lại, ngoài mặt, chuyện như vậy tự nhiên cũng không cho phép, nhưng chúng ta không có thực lực, lại không bối cảnh, ai sẽ tới để ý sự chết sống của chúng ta? Hắc Tam kia trực tiếp giả mạo danh nghĩa của ngươi, đem thỉnh cầu đi ra ngoài trăm yêu của ngươi gửi đi, chỉ sợ ngươi... chết ở phía ngoài, đạo môn cũng chỉ cho rằng là ngươi cam tâm tình nguyện đi ra ngoài làm nhiệm vụ, ai lại tới tra cứu chứ?"

Nói đến cuối cùng, đạo nhân mập đã lộ ra vẻ tuyệt vọng, đệ tử không có bối cảnh đừng phải chuyện như vậy, quả thật hết đường xoay sở.

"Vậy thì không có biện pháp rồi, đáng đời những người này rơi vào trong tay tiểu gia!"

Phuong Hành thấy không còn thượng sách, tính tình thô phi nổi lên, cắn răng cười một tiếng, mắt lộ hung quang.

Đạo nhân mập thấy vẻ mặt của hắn, nhất thời có chút kinh hãi, không dám mở miệng.

"Ha ha, Trư sư huynh a, ngươi đừng lo lắng, không biết ai xử lý ai đâu..."

Phuong Hành cười hắc hắc, ôm cổ đạo nhân mập: "Đi một chút đi, chúng ta đi mua chút rượu thịt, sau đó ngươi đem nhận phù chiếu quy củ cùng bình thường phù chiếu nội dung cũng nói với ta..."

"Ta thật sự họ Dư a, không họ Trư..."

Đạo nhân mập nhỏ giọng nói thầm, bất quá nếu đi tới một bước này, cũng không có gì hay tranh giành cùng hắn.

Thanh Khê cốc trong một gian phòng, ngoại môn đệ tử chấp sự Hắc Tam hỏi thăm hai người đệ tử trước người: "Hai người bọn họ đi đâu rồi?"

Một đệ tử trả lời: "Mua chút ít móng heo cùng đùi gà, trở về đi uống rượu rồi!"

Hắc Tam gật đầu, nói: "Quan sát kỹ chút ít, không nên để bọn họ chạy đi tố cáo, mặc dù đạo môn đối với chuyện như vậy hơn phân nửa sẽ không để ý, nhưng bị hấn tố cáo, cũng sẽ có chút phiền phức, chiều nay, hai người các ngươi cực khổ một chút, theo dõi bọn họ thật kỹ, cho đến ngày mai Hậu sư huynh tới, trực tiếp sẽ đưa hấn rời sơn môn, đến lúc đó còn lại cái tên mập mạp kia, cũng không dám làm gì cả..."

"Dạ, sư huynh!"

Hai ngoại môn đệ tử nhận lệnh, liền đi bên cạnh nhà gỗ của Phương Hành quan sát.

"Hắc hắc, một con khỉ nhỏ không có bối cảnh, liền đòi lấy mười khối linh thạch, chuyện tốt như vậy, nếu nhiều một chút thì tốt biết mấy..."

Hắc Tam cười híp mắt nhìn mười khối linh thạch mới đến tay, quả thực vui, thực sự là một khoản không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Mồi nhử

Phù chiếu a... Nói trắng ra chính là lấy mạng để nộp, đệ tử đạo môn linh phù chiếu, liền theo nội dung phía trên phù chiếu đi ra ngoài trăm yêu trừ ma, sau đó mang nội đan yêu ma trở lại nộp lên, ban thường cũng hết sức phong hậu... Chính là... Chính là quá nguy hiểm... Ngoại môn đệ tử, cứ mười năm, đệ tử bá nhập đạo môn cũng sẽ có gần trăm người đệ tử đặt tới Linh Động tam trọng đỉnh phong... Nhưng tiến vào nội môn, cũng chỉ có mười mấy... Những người khác, hơn phân nửa cũng là chết trong nhiệm vụ phù chiếu..."

Trong nhà gỗ, đạo nhân mập đầu lười đã có chút sung lên, nhưng vẫn đem chuyện mình biết đều nói cho Phương Hành.

Nói trắng ra, đạo môn phù chiếu, chính là thẻ nhiệm vụ, phân ra các chủng loại khác nhau.

Trăm yêu phù, chính là nói nơi Thanh Vân Tông xuất hiện yêu ma, cần môn nhân đệ tử đi ra ngoài chém giết.

Bình loạn phù, chính là nói có chỗ xuất hiện làm phản, cần môn nhân đệ tử đi tới bình loạn.

Sát nghịch phù, thường thường là nhằm vào đệ tử phản bội đạo môn, một phù phát ra, môn nhân đệ tử đều có thể giết phản nghịch lãnh thưởng.

.....

Đạo môn bình thời thông qua những phù chiếu này, tới bình định môn nhân đệ tử ưu khuyết điểm thường phạt.

Tiến vào nội môn, còn sẽ có quy định số lần nhận phù chiếu, phù chiếu không đủ, sẽ đoạn tuyệt tài nguyên.

Mà trong ngoại môn đệ tử, thì không có hạn định này, chỉ bất quá, muốn đột phá Linh Động tứ trọng, tiến vào đạo môn nội môn, nhưng lại không thể không nhận lấy một lần phù chiếu, bởi vì luyện chế Linh Động tam trọng phá giai đan để bước vào tứ trọng, bên trong tối trọng yếu nhất một loại tài liệu "Thạch Tinh tán", bị đạo môn giám sát gắt gao, không nhận phù chiếu, chỉ có cách dùng giá trên trời tới mua...

Nói trắng ra là, Hậu Thanh cũng có thể nói là bị Phương Hành làm cho không còn biện pháp, mới có thể đi nhận phù chiếu.

Ngay cả Phương Hành cũng không nghĩ tới, chính mình lừa Hậu Thanh một quả Yêu Linh đan, thế nhưng lại có hậu quả xấu rơi xuống ở trên đầu mình.

Suốt cả đêm, ngoài cửa đều có người giám thị, tựa như sợ Phương Hành có cử động gì ngoài ý muốn.

Phương Hành cũng không làm như vậy, chẳng qua là đem bộ dáng hai người giám thị cũng ghi tạc trong lòng.

Đợi đến khi hấn trở lại, hai người này cùng với tên chấp sự bán đứng chính mình, tự nhiên đều không sống tốt được.

Cả đêm thu thập xong xuôi, yên hồ, Cửu Xà Kim Viêm kiếm, Bao Vũ Lê Hoa châm cùng với linh thạch những vật này, cũng bị Phương Hành bỏ vào động thiên giới chỉ, sau đó coi giới chỉ như đồ buộc tóc, buộc lên tóc của mình, thành một cái đuôi ngựa, địa phương bắt mắt nhất ngược lại là địa phương người khác khó phát giác nhất, mà những thứ khác ví dụ như Vạn La Quỷ Diện, phi kiếm Hậu Thanh cho... đều bỏ vào trong bao quần áo.

Tiếp theo sau đó, Phương Hành khoanh chân mà ngồi, chờ đợi mặt trời mọc.

Trong lòng, khí huyết nhấp nhô, chiến ý ngang nhiên...

Sáng sớm ngày hôm sau, trời tờ mờ sáng, Hậu Thanh cùng ba ngoại môn đệ tử khác cũng mang theo hành lý đi tới Thanh Khê cốc, cường ép Phuong Hành, hướng ngoài cốc mà đến. Trừ Hậu Thanh Linh Động tam trọng đỉnh phong ra, ba ngoại môn đệ tử khác, có hai người Linh Động tam trọng, một người Linh Động nhị trọng đỉnh phong, có thể nói người yếu nhất cũng cùng Phuong Hành tu vi tương đối, hết sức khó giải quyết.

Thanh Khê cốc chấp sự đệ tử Hắc Tam, đã sớm làm xong hết thảy chuẩn bị, đầy mặt nụ cười đưa mắt nhìn năm người rời đi.

Đạo nhân mập thì về mặt buồn rầu nhìn Phuong Hành, muốn ngăn trở, lại cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Phuong Hành bị mang đi.

"Ta họ Dư, không phải họ Trư a... Phuong sư đệ..."

Mắt thấy Phuong Hành sắp rời cốc rồi, đạo nhân mập bỗng nhiên dâng lên dũng khí, cao giọng hô một câu.

"Biết rồi... Trư sư huynh..."

Phuong Hành thanh âm xa xa truyền tới, đạo nhân mập trong nháy mắt khóc ngãi xuống đất.

"Hắc hắc, mập mập chết bầm, tiểu tử này đi rồi, tiếp theo sẽ đến lượt ngươi, yên tâm, ta sẽ chơi đùa với ngươi..."

Lưu Phong thanh âm trầm trầm từ phía sau lưng truyền đến, đạo nhân mập nhất thời trong lòng cả kinh, trong nháy mắt đứng lên, đầy mặt kinh sợ.

Lúc này hắn mới phát hiện, tình cảnh của mình cũng không tốt hơn Phuong Hành là mấy...

Hậu Thanh đã sớm nhận phù chiếu, hiện tại trực tiếp lên đường là được, bốn người cùng Phuong Hành, một đường đi tới bát ty giam.

Đưa ra phù chiếu, sau đó nhận lấy năm con long mã, dẫn ra khỏi đạo môn, liền cười lên bọn chúng, một đường chạy như điên. Ở trong quá trình này, bọn họ cũng chăm chú quan sát Phuong Hành, tựa như sợ hắn sẽ đột nhiên đại náo đạo môn, gặp phải phiền toái, bất quá Phuong Hành đến lúc này cũng là không nói một lời, yên lặng đi theo đám bọn hắn ra khỏi môn phái, lên ngựa, phối hợp nhịp nhàng, cũng làm cho mấy người này sách sách xung kỳ.

Long mã mà bọn họ cưỡi, chính là đạo môn dùng mấy ngàn năm thời gian, đào tạo ra tọa kỵ, có huyết thống yêu giao, cả người sinh ra lân phiến, không những ngày đi ngàn dặm, phạm gặp đại giang sông lớn, có thể trực tiếp bơi qua, thần dị vô cùng. Loại long mã này, bất kỳ một con nào đặt ở hồng trần, cũng sẽ có có quan lớn quý nhân dùng giá cao thu mua, vô cùng đắt hàng.

Ban đầu Nhị thúc thúc của Phuong Hành từng nhìn thấy có một thất long mã bị quan phủ vận tới hoàng đô, lập tức vô cùng thích thú, tụ tập cả đám huynh đệ đi đoạt, kết quả người hộ tống cũng rất lợi hại, song phuong đánh nhau, đều tổn thất thảm trọng, cuối cùng Nhị thúc thúc thấy thật sự đoạt không đến, liền phóng độc đem long mã độc chết, tính tình cường đạo chính là như vậy, ta không nhận được, cũng không để lại cho ngươi.

Cũng chính vì vậy, Phuong Hành cưỡi thất long mã này, vẫn còn cảm thấy có chút mới lạ.

Long mã tuy có huyết thống yêu giao, nhưng phi thường ôn thuận, đây chính là kết quả mấy ngàn năm nay không biết nuôi dưỡng bao nhiêu đời mới có, nói đi là đi, bảo dừng liền ngừng, cơ hồ giống như có thể cảm ứng được tâm ý của kỵ sĩ, có chút thần dị.

Dĩ nhiên, loại long mã này phần nhiều là chuẩn bị cho nội môn cùng ngoại môn đệ tử, chân truyền đệ tử và đạo môn trưởng lão sẽ không cưỡi tọa kỵ như vậy, hoặc là đáp mây bay, hoặc là thu phục yêu cầm, tung hoành thanh thiên.

Thanh Vân Tông xuất sắc nhất hai gã chân truyền, Hứa Linh Vân cùng Tiểu Kiếm Minh, chính là một ngời bạch hạc, một cưỡi thiết ưng.

Đi một ngày, cách Thanh Vân Tông đã ngàn dặm xa, mọi người thấy trời sắp tối, mới ngừng lại, tìm nơi nghỉ ngơi.

"Hậu sư huynh, chúng ta... Chúng ta lần này đi ra ngoài, là làm cái gì nha?"

Phuong Hành làm bộ như tiểu hài tử nhất gan sợ phiền phức, xấu hổ tiến lên hỏi thăm Hậu Thanh.

Hậu Thanh bộ dạng tự tiểu phi tiểu, thần nhiên nói: "Tự nhiên là trăm yêu phục ma rồi, ngươi sợ sao?"

Phuong Hành thân thể run lên, giống như vô cùng sợ hãi nói: "Là.. Là dạng gì yêu ma a?"

Hậu Thanh cười lạnh không nói, bên cạnh hắn một cái Linh Động tam trọng đệ tử tên là Tiền Thông cười lạnh nói: "Tứ giai yêu thú măng khô cấp, vô cùng lợi hại, ngươi cũng phải cẩn thận một chút, nếu như bị nó nuốt vào, liền biến thành phân bón đó!"

"A..."

Phuong Hành cúi đầu hô một tiếng, sắc mặt vô cùng hoảng sợ.

"Ha ha..."

Mấy nam tử đồng thời phá lên cười, ý thái dễ dàng.

Bất quá Phuong Hành từ sâu trong ánh mắt của bọn họ, cũng phát hiện một tia ngưng trọng, hiển nhiên không hề nhẹ nhàng giống ngoài mặt.

"Cái kia... Hậu sư huynh, nếu như chém giết thành công... Phi kiếm này và... mười khối linh thạch, thật cho ta nha?"

Phương Hành bỗng nhiên lại cẩn thận hỏi, tựa như ngoài sợ hãi còn có chút tham lam.

Hậu Thanh cũng là có chút bất ngờ, ánh mắt rơi vào trên mặt Phương Hành, khẽ mỉm cười, nói: "Lời ta nói tự nhiên giữ lời!"

Ba người khác thì cười hắc hắc, cũng không nói gì.

Phương Hành giống như dâng lên dũng khí, hít một hơi, nói: "Cầu phú quý trong nguy hiểm, ta... Ta sẽ liều mạng!"

Bộ dáng hào khí miệng cộp gan thò như vậy, vừa khiến cho mấy người này cười lạnh không nói.

Bất quá bọn hắn trong vô thức, cũng có chút yên tâm về đối phương.

Chỉ cần Phương Hành có lòng tham, bọn họ không cần lo lắng hắn chạy trốn, lòng cảnh giác tự nhiên cũng sẽ buông lỏng đôi chút.

Ngày hôm sau, mặt trời vừa dâng lên, mọi người đã lần nữa lên ngựa lên đường, bắt đầu từ lúc này, Phương Hành bắt đầu vì để mấy người này buông lỏng cảnh giác đối với mình mà cố gắng, hắn hoàn toàn đem mình giả dạng thành một tiểu hài tử có chút ít dã tâm, còn có chút ngây thơ, không kèm nên được vẻ hung phần, để cho bốn người lớn đồng hành đối với hắn có chút im lặng.

Mỗi lúc dừng lại nghỉ ngơi, Phương Hành múc nước, cho ngựa ăn, nôi lửa, săn thú, vô cùng chịu khó, còn luôn giả trang bộ dáng cung kính đi thỉnh giáo mấy người vẫn đề tu hành, trong quá trình này, tự nhiên cũng sẽ xảo diệu đem mấy người này trong ngày thường anh dũng nhất một ít sự tích thăm dò ra được, mỗi khi bọn hắn thoải phóng quá mức, Phương Hành cũng sẽ thỏa đáng lộ ra ánh mắt kính nể.

Kể từ đó, đi đường ba ngày thời gian, Phương Hành đã cùng mấy người này cũng thân quen, mở miệng một tiếng sư huynh, hô một tiếng vâng dạ, mấy người này cũng tựa như đã nhận thức "Phương tiểu sư đệ", thậm chí có chút yêu thích, Liễu Tam sư huynh Linh Động tam trọng tu vi, mặt đầy râu quai nón, đã nhiều lần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Hành nhẹ nhàng thờ dài.

Ở buổi tối ngày thứ ba, Phương Hành thoát nhìn nằm ở bên cạnh đồng lửa ngủ thật say, Liễu Tam sư huynh lặng lẽ đi tới bên cạnh Hậu Thanh, thấp giọng hỏi: "Hậu sư huynh, không có biện pháp khác sao?"

Hậu Thanh nhìn thoáng qua Phương Hành đang ngủ say, thấy khí tức bình ổn, trên mặt tựa hồ còn mang vẻ ngọt ngào say ngủ của trẻ nhỏ, liền giảm thấp thanh âm nói: "Không có biện pháp khác, đây dù sao cũng là một con tử giai cực yếu, bằng tu vi mấy người chúng ta, cứng đối cứng bắt không được, chỉ có dụng kế, súc sinh kia thích nhất là ăn thịt người, nhất là đứa trẻ có tu vi, đối với hắn mà nói không khác tuyệt thế mỹ vị, đến lúc đó chúng ta cũng chỉ có thể dùng tiểu tử này đưa ra, sau đó..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Yêu Chương sơn

"Bọn chúng muốn dùng ta làm mồi nhử ư..."

Phương Hành một mực giả bộ ngủ, nghe được những lời này, trong lòng nhất thời chấn động, vẻ mặt tự nhiên cũng có chút biến hóa, lập tức bị Hậu Thanh nhận ra. Dọc theo con đường này, Phương Hành lừa gạt người khác, nhưng không lừa gạt được Hậu Thanh, dù sao Hậu Thanh đã nghe Lưu Phong nói, Phương Hành số tuổi mặc dù không lớn, lại dị thường hung hãn, vì vậy Hậu Thanh cảm thấy hắn dọc đường đi biết điều quá mức.

Bình thời vô tình hay cố ý, Hậu Thanh vẫn canh chừng hắn, đây chính là nguyên nhân Phương Hành không có cơ hội chạy trốn.

Mà Phương Hành dưới đáy lòng chấn động, cũng lập tức ý thức được không tốt, chính mình đã lộ ra sơ hở.

Hắn lập tức trở mình, trong miệng hô vang: "Đây là linh thạch Hậu Thanh sư huynh cho ta... Các ngươi không ai được phép đoạt..."

Hậu Thanh nghe vậy, hơi ngây ra, cảnh giác buông lỏng, trên mặt cũng dâng lên một nụ cười như có như không.

Liễu Tam sư huynh cũng giảm thấp thanh âm cười nói: "Phương tiểu sư đệ ở trong môn phái, nhìn dáng dấp cũng là bị người bắt nạt, hôm nay ở trong lòng hắn, lại đem Hậu sư huynh người coi thành chỗ dựa rồi, ai, mấy ngày nay chung sống, ta cũng thật sự thích tiểu tử này, nếu chúng ta có biện pháp khác, vậy thì nghĩ biện pháp khác, giữ cái mạng nhỏ này cho hắn đi..."

"Hừ, Liễu sư huynh, lời này của ngươi chẳng phải như đùa sao?"

Bỗng nhiên một thanh âm trầm trầm vang lên, lại là một người tu vi Linh Động tam trọng khác Tiên Thông. Hắn chẳng biết lúc nào đã nhích lại gần, cười

lạnh nói với Liễu Tam: "Biết người xưa nay mềm lòng, nhưng đây cũng không phải tính cách của người làm đại sự, hy sinh một mình tiểu quý này, có thể giảm rất nhiều nguy hiểm cho chúng ta, có sao mà không làm? Hắc hắc, đã rồi xa sơn môn, người nên coi hắn như người chết đi!"

Liễu Tam sắc mặt có chút khó coi, qua một hồi lâu, khẽ thở dài: "Người nói đúng, là ta đã quá mềm lòng rồi!"

Vừa nói, tựa như để buộc chính mình hạ quyết tâm, cố ý cùng Hậu Thanh đàm người tham thảo nên thiết lập mối như thế nào, thì ra là, hắn vốn chính là rất hiểu rõ tập tính của yêu thú, mới được Hậu Thanh chuyên môn mời tới, kế hoạch đặt mối nói ra, thật sự để cho Phương Hành đang giả bộ ngủ cảm giác da đầu tê dại, hoảng sợ cùng lửa giận trong lòng đồng thời bốc cao ba trượng.

Thì ra mấy người này vì để cho mãng khô cấp người thấy được mùi máu tươi cùng linh khí của Phương Hành, sẽ trực tiếp dùng đao đâm vào mười tám cái huyết đạo khí huyết tràn đầy nhất trên người Phương Hành, sau đó phế bỏ khí hải của Phương Hành, để cho linh khí tán khắp người, theo máu tươi cùng nhau chảy ra, lại đem Phương Hành không sai biệt lắm đã biến thành hồ lô máu ghim vào giữa nơi bọn hắc mai phục, lớn tiếng kêu thảm thiết, hấp dẫn yêu thú tới nơi đây.

Chuyện này đã không chỉ là dùng Phương Hành làm mồi nữa, mà căn bản là hành hạ đến chết.

Nếu chỉ làm mồi như, Phương Hành còn có một tia hi vọng sống sót, bọn chúng làm như vậy, Phương Hành chính là chắc chắn phải chết.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù sống sót, cũng sẽ thành một tên phế nhân.

"Bọn khốn kiếp này, thật ác độc..."

Phương Hành khẽ than nhẹ, thân thể nhỏ nhỏ trở mình, nằm bên đồng lửa không nhúc nhích.

Thoạt nhìn, tựa như không có dị trạng gì, nhưng mồ hôi đã ướt đầm lưng áo rồi.

"Tiểu vương bát đần, đã dậy..."

Sáng sớm, Triệu Trực về mặt hung thần ác sát bộ dáng một cước đá vào người Phương Hành.

Phương Hành mơ mơ màng màng nhìn hắc, lại bị Tiền Thông bên cạnh đá hai cái.

Chỉ một đêm thời gian, thái độ của bốn người này đối với hắc đồng thời đại biến, tựa như vì ngăn chặn tình huống mềm lòng như Liễu Tam tái xuất hiện, bốn người bắt đầu đối xử ác độc với Phương Hành, không đánh tức nện.

Phương Hành lạnh lùng xem sự biến hóa của bọn hắc, cũng hiểu được loại tâm lý này.

Lúc ở Quỷ Yên cốc đã gặp qua rất nhiều lần, một chút người bình thời thiện lương, vì đền bù cảm giác áy náy trên tâm lý, thời điểm cướp bóc làm việc ác có khi còn dã man hơn những người bình thường hung ác.

Ngay cả Liễu Tam cũng thay đổi, mặc dù không trực tiếp đánh chửi Phương Hành, nhưng thần thái âm trầm, bộ dạng như không muốn người khác tới gần mình.

Phương Hành thấy thế, cũng cười lạnh trong lòng, liền không có ý đến gần bọn họ, mọi việc đều phối hợp nghe lời, không đi tự mình chuốc lấy cực khổ.

Vừa được hai ngày, một nhóm năm người rớt cực đi tới trước một ngọn núi lớn nguy nga. Lại thấy núi non trùng điệp vô ngần, ác vụ tràn ngập, trên có mây đen bao phủ, không biết núi cao bao nhiêu, trên núi gai nhọn bụi rậm khắp nơi, không biết núi sâu dường nào. Chỉ liếc mắt nhìn, kỳ nhai quái nham vô số, cực kỳ hiểm ác, khẽ lắng tai nghe, có thú rống yêu gào, làm cho người ta không nhịn được sinh lòng kinh khủng.

Vài thót long mã tới gần núi này, vốn là tính tình ôn thuận, lúc này lại táo bạo bất an muốn né tránh.

"Nơi này chính là Yêu Chương sơn rồi, nghe nói mấy trăm năm trước, từng là địa bàn của một đại yêu Trúc Cơ kỳ, sau đó đại yêu bị tu sĩ Phi Linh quật chém giết, chẳng qua tu sĩ kia cũng táng thân ở nơi đây, tiếp nữa, mặc dù núi này không có tái xuất hiện đại yêu Trúc Cơ kỳ, nhưng yêu thú Hóa Hình kỳ tam giai tứ giai lại là vô số, mãng khô cấp chúng ta lần này cần chém giết chính là một con trong số đó..."

Hậu Thanh nhìn núi này, khẽ thở dài một tiếng, dứt quy tức đan cho long mã, sau đó thu vào túi trữ vật.

Quy tức đan này là một loại đan dược đặc biệt, sau khi ăn vào, sinh linh sẽ trở nên giống như ngủ đông, thân thể cứng ngắt, không có cảm giác, lúc này có thể đem thu vào túi trữ vật hoặc là động thiên giới chỉ, đợi đến lúc cần cười mới thả ra, giải được tính, lại trở nên sinh long hoạt hổ, chẳng qua là sẽ có một chút tổn thương âm thầm đối với thân thể, từ từ sẽ thể hiện ra.

Nhưng nếu không dùng viên thuốc này, sẽ không thể thu vào túi trữ vật, trong túi trữ vật không có không khí, long mã sẽ nghẹt thở mà chết.

Trên núi rất hiểm ác, có khí tức yêu thú, long mã dễ dàng chấn kinh, vì vậy mọi người chỉ có thể đi bộ lên núi.

Cất bước bước đi trên sơn đạo, Phương Hành bị ép đi ở giữa, bị trông chừng kỹ lưỡng, đây cũng là Hậu Thanh sắp đặt, hắc tựa hồ mờ mờ ảo ảo phát hiện Phương Hành không biết điều như dáng vẻ bề ngoài, liền cố ý để cho Tiền Thông đám người trông chừng hắc.

Phương Hành đối với chuyện này cũng không còn cách nào, chẳng qua là mặt không chút thay đổi lên đường, đồng thời âm thầm đánh giá bốn phía, thầm nghĩ đôi sách.

Vào núi rồi, càng cảm thấy núi này hiểm trở, rắn độc dị thú ùn ùn, bất quá mọi người cũng là trên người có tu vi, còn có thật nhiều linh đan lục dược, trên người Hậu Thanh đi tuốt đằng trước có đan dược đuổi rắn, loại rắn bình thường người mùi đã tránh xa xa, chỉ có mấy cái trên người có chút yêu khí, không sợ viên thuốc này, cũng vừa mới nhích tới gần, đã bị hấn một kiếm chém thành hai khúc.

Người này xuất kiếm tàn nhẫn mau lẹ, hiển nhiên trừ tu vi trên người ra, hồng trần vũ kỹ, cũng là một hảo thủ.

Người như vậy, cũng thật có mấy phần phong phạm của người đứng đầu Thanh Vân Tông ngoại môn đệ tử rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Quái ngư

Thâm sơn thật lớn, Hậu Thanh đối chiếu một bộ bản đồ từ tiên môn nhận được, dẫn mọi người đi tới, thỉnh thoảng vượt núi băng đèo, chém cây mở đường, nhưng đã đi hơn nửa ngày, cũng không đến được đích. Lúc này đã đến buổi trưa thời gian nóng nhất, tất cả mọi người toát mồ hôi, chợt thấy phía trước cách đó không xa có một con sông, nước sông mát lạnh sâu thẳm, trong suốt thấy đáy, mát mẻ đáng lên.

"Con mẹ nó, ta đi rửa mặt đã, nóng toát hết mồ hôi rồi!"

Tiền Thông hùng hùng hổ hổ ngồi xổm xuống bờ sông, song đúng lúc này, Liễu Tam vừa rồi đi theo phía sau cùng bỗng nhiên chạy tới trước, vươn tay nắm chặt cổ áo Tiền Thông mà kéo.

Tiền Thông giật dử, quát lên: "Người điên rồi ư?"

Liễu Tam lạnh lùng nói: "Người mới điên, muốn nộp mạng sao?"

Tiền Thông nhìn thoáng qua nước sông, chỉ thấy trong suốt vô cùng, cũng không gì quái dị, quay lại quát lên: "Người hù dọa lão tử ư? Nơi đó có gì kỳ quái đâu?"

Liễu Tam không nói gì, ánh mắt đảo qua, đột nhiên đi tới cạnh một thân cây cách ba trượng, tiện tay kéo, liền đem một con quái xà quấn ở trên cây khô, trên người hoa văn cùng cây khô cực kỳ tương tự bất xuống, hai chỉ vươn ra nắm trúng chỗ bầy tắc, tùy ý quái xà kia giãy dụa, lại tránh thoát không được, đi tới bờ sông, Liễu Tam dùng sức, bầm thân rắn thành hai khúc ném vào trong sông.

Quái xà quay cuồng thân thể, máu tươi thấm vào trong nước sông.

Đột nhiên, trong nước sông nhìn như không có vật gì, có con gì đó mờ mờ hiện lên, cũng không biết có mấy vạn con, liền như một loại sóng nước, đồng thời vọt tới trên thân thể quái xà, điên cuồng cắn xé, mà ở trong quá trình này, vô luận là cắn được quái xà, hay là không cắn được quái xà, thân thể cũng trở nên đỏ rực, chính là một loại cá màu đỏ kỳ quái dài nửa ngón tay.

Cũng chỉ vì một con quái xà, cả nhánh sông đột nhiên trở nên một mảnh huyết hồng, thê lương đáng sợ.

Cả nhánh sông này ẩn giấu vô số loại cá này, chẳng qua là bình thời thân thể mờ mờ, không nhìn kỹ căn bản khó lòng phát hiện, chỉ có khi chúng chuẩn bị săn mồi, mới có thể thân thể trở thành huyết hồng, làm cho người ta phân biệt được.

Mọi người thấy cảnh này, nhất thời cũng đồ mồ hôi lạnh, miệng lưỡi phát khô.

"Chuyện này... Liễu Tam sư huynh... Đa tạ..."

Tiền Thông nói lắp bắp, gương mặt hung ác vẫn còn vẻ run sợ.

"Đây là một loại quái ngư bị yêu khí xâm nhiễm, tu vi mặc dù không cao, chẳng qua là có một tia yêu khí mà thôi, thậm chí cũng không tính là có tu vi, nhưng mà số lượng rất nhiều, tính tình hung ác, mới vừa rồi nếu không phải ta kéo người, lúc này cánh tay của người đã biến thành xương rồi, ở trong Yêu Chương sơn này, những thứ quái ác như thế còn nhiều, nếu các người không muốn bỏ mạng, hãy nghe ta cùng với Hậu sư huynh phân phó!"

Liễu Tam mặt không chút thay đổi nói, Tiền Thông cùng Linh Động nhị trọng Triệu Trực vội vàng gật đầu.

Chỉ có Phương Hành, vẻ mặt tiếc hận nhìn Tiền Thông, tựa như nuôi tiếc vì hấn được cứu.

"Tiểu vương bát đần, người nhìn cái gì? Có tin ta ném người xuống sông cho cá ăn hay không?"

Tiền Thông bị hấn nhìn không thoải mái, ánh mắt hung ác, đá Phương Hành một cước.

"Không cần nhiều chuyện, lên đường đi!"

Hậu Thanh lạnh lùng mở miệng, dẫn đầu tiếp tục đi phía trước, Tiền Thông đám người không thể làm gì khác đành đi theo phía sau hắn.

Trên thực tế, Phương Hành đúng là cảm giác tiếc hận, trong sông tiểu quái ngư, người khác không có phát hiện, hắn lại phát hiện, trong Yêu Chướng sơn này, rất nhiều yêu xà độc trùng, cũng là bị yêu khí của Trúc Cơ kỳ đại yêu sau khi chết xâm nhiễm mà thành, nói cách khác, mặc dù bọn chúng có tu vi rất thấp, trên người hoặc nhiều hoặc ít đều có yêu khí tồn tại.

Mà yêu khí, trình độ nào đó là giống linh khí, cũng có thể xúc động Âm Dương Thần Ma giám.

Cho nên nói, Phương Hành tiến vào núi này, giống như ban đầu tiến vào Pháp Khí các, ánh mắt đảo khắp mọi nơi, liền có đạo đạo tin tức vang lên, cùng nhau đi tới, nơi nào có yêu thú, tập tính thế nào, cũng được hắn vừng vàng ghi tạc trong lòng, mới vừa rồi dựa vào gần bờ sông một chút, hắn đã phát hiện trong sông có yêu ngư răng sắc bén, thấy Tiền Thông chuẩn bị mức nước sông, đang muốn xem kịch vui, lại bị Liễu Tam cắt đứt.

"Nhìn đáng về, mấy người này trước khi đến cũng đã chuẩn bị kỹ càng, ta muốn thoát thân, vẫn phải mau chóng nghĩ chủ ý sao!"

Phương Hành trong lòng thâm suy nghĩ, lại càng thúc đẩy vận chuyển Âm Dương Thần Ma giám, không ngừng phân biệt sự vật quý dị trong núi.

Chính giữa dòng, phía trước có mấy sợi dây leo rủ đầy đất, tựa như có dấu vết sét đánh, nước mưa đọng trên núi theo dây leo chảy xuống tạo thành một vũng nước, dần dần tích thành một mảnh ao đầm bùn đen, tỏa ra một loại khí tức tanh hôi, tràn ngập lỗ mũi. Từ bên cạnh ao đầm đi qua, mọi người đều có chút cẩn thận, sợ trong ao đầm chui ra thứ gì.

Thành thật mà nói, cùng nhau đi tới, năm người cũng bị những thứ kỳ quái trong núi dọa cho thành nghi thần nghi quỷ.

Thật không ngờ đến, Phương Hành đi tới bên ao đầm, giống như không có đứng vững, đột nhiên hét to một tiếng, cả người trượt vào trong ao đầm, nhất thời lâm hấn hoảng sợ, tay chân cùng sử dụng nhoài lên, nào ngờ trong ao đầm có một cỗ hấp lực, trực tiếp kéo hắn xuống dưới, mắt thấy chỉ còn một cái đầu nhỏ ở bên ngoài, cơ hồ sợ hãi khóc oa oa.

"Ha ha..."

Tiền Thông cùng Triệu Trực đám người, thấy bộ dáng chật vật của hắn, cũng bật cười ha ha.

"Cứu ta, cứu ta, phía dưới có yêu quái kéo ta a..."

Phương Hành kinh hoàng kêu to, sắc mặt cũng chuyển thành màu vàng.

"Hắc hắc, dưới ao đầm tự có lực hút, không phải là yêu quái kéo ngươi!"

Liễu Tam cười hắc hắc một tiếng, đưa tay bắt lấy cổ áo Phương Hành, như nhổ củ cải mà nhổ lên.

"A, mới vừa rồi thật có yêu quái, giống như có cái gì cắn ta..."

Phương Hành kinh hoàng chưa hết, đưa tay bôi loạn bùn lên mặt, đến lúc này chỗ duy nhất sạch sẽ là gương mặt cũng dính đầy nước bùn.

"Đừng xoa nữa, như vậy cả người thối hoắc..."

Tiền Thông không nhịn được đá Phương Hành một cước, cười quái dị nói: "Nếu không ta sẽ đem ngươi ném vào trong sông tắm rửa đó?"

Nghe lời của hắn, Phương Hành nhất thời vẻ mặt hoảng sợ, theo bản năng nép vào bên cạnh Triệu Trực.

Liễu Tam nói: "Đây chỉ là ao đầm bình thường, bên trong không có thứ gì cắn ngươi, yên tâm đi, lên đường thôi!"

Mọi người lúc này mới tiếp tục đi về phía trước, chẳng qua Phương Hành thật giống như bị dọa cho bể mật, vẫn hoảng sợ nhìn chung quanh. Lại một lần nữa đi tới con đường men theo sông nhỏ, Phương Hành lại càng khẩn trương vô cùng, tựa như sợ Tiền Thông sẽ đem hắn ném vào trong sông, cẩn thận giơ tay nắm chéo áo Triệu Trực đi trước mặt hắn, Triệu Trực chán ghét nhìn hắn một cái, vung tay gạt tay hắn qua.

Đi tới bờ sông, Phương Hành bỗng nhiên hét to một tiếng, chỉ vào trên núi kêu lên: "Yêu... Yêu mạng..."

Mọi người nhất thời kinh hãi, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên trên núi.

Cũng đúng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên ánh mắt hung ác, một đao đâm vào bụng Triệu Trực, sau đó nín lấy hắn nhảy xuống sông.

"Phù phù" một tiếng, tất cả mọi người đều biến sắc.

Hai người ngã vào trong nước, mà Hậu Thanh đám người thậm chí còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra!

Lại thấy trên mặt nước, tầng tầng sóng gợn tràn ra, đám cá mờ mờ tiềm phục tại trong nước lập tức kích động, thân thể trở nên huyết hồng, hướng hai người mới vừa ngã vào trong nước lao qua, chỉ một chốc, khắp con sông trở nên đỏ rực, "A..." Một tiếng kêu thảm thiết làm cho lòng người run lên, một người từ trong nước nhảy lên, tê tâm liệt phế điên cuồng hét lên.

Rõ ràng chính là Triệu Thực!

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: To gan lớn mật

Lúc này Triệu Thực thâm vô cùng, trên người, trên mặt thậm chí là bên trong miệng hắn, cũng dính đầy cá nhỏ dài nửa ngón tay, hung hăng cắn xé da thịt hắn, thậm chí có một vài con chui vào trong người hắn, Triệu Thực điên cuồng huy động hai cánh tay, đánh văng lên từng đạo bọt nước, nhưng không có cách nào đối phó với quái ngư, trơ mắt nhìn hắn gào thét, giãy dụa, từ từ chìm vào trong nước.

"Chuyện này... rốt cuộc là thế nào?"

Tiền Thông sợ hãi lui về phía sau hai bước, bộ dáng thâm cảm của Triệu Thực làm cho hắn sợ hãi quá mức.

"Phương tiểu sư đệ hắn... dù chết cũng không theo chúng ta đi."

Liễu Tam cũng vẻ mặt trắng bệch, thân thể run run, mặt tràn đầy thần sắc hoảng sợ.

Bởi vì hắn nghĩ tới, lúc đầu Phương Hành dựa vào mình tương đối gần, sau không biết tại sao, quay đầu cười cười với mình, vừa chạy đến chỗ của Triệu Thực, chuyện này có thể nói rõ, tiểu tử này từ lúc ban đầu căn bản là tính toán kéo chính mình cùng nhau xuống nước, chẳng qua đại khái nhớ lại, chính mình đối với hắn cũng không tệ lắm, cho nên mới thay đổi chủ ý, lôi kéo Triệu Thực...

Ý nghĩ này để cho Liễu Tam cho dù là Linh Động tam trọng tu sĩ tu hành nhiều năm cũng hoảng sợ không dứt.

"Không đúng, tiểu tử này không chết, các ngươi nhìn đạo môn nước kia..."

Đột nhiên, Hậu Thanh quát lớn thức tỉnh Liễu Tam cùng Tiền Thông, hai người quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy trong sông, một đạo môn nước nhanh chóng lao tới bờ bên kia, lúc này đã bơi được hơn mười trượng, sang đến mé bên kia sông rồi.

"Vì sao hắn không có chuyện gì?"

Tiền Thông quát to, khuôn mặt khó có thể tin.

Nguyên nhân thì ngay cả Hậu Thanh cũng không đoán được, kinh ngạc nhìn sang Liễu Tam.

Lúc này hắn thậm chí có chút ít nghi ngờ, là Liễu Tam muốn cứu Phương Hành, vì vậy mới cho tiểu tử kia biết cách né tránh quái ngư.

Liễu Tam cũng có sắc mặt kinh nghi bất định, chau mày, đau khổ suy tư, đột nhiên nghĩ tới điều gì, sắc mặt thoáng cái trở nên trắng bệch, lắp bắp nói: "Thật bản lãnh... Thật can đảm... Thật ác độc..."

"Liễu Tam nói mau, tiểu tử này làm sao tránh thoát quái ngư?"

Tiền Thông oán hận nắc nheo.

Liễu Tam cười khò nói: "Còn có cái gì, chính là cái ao đầm kia, tiểu tử này cả người bùn đen, lớp bùn thật dày, quái ngư nhất thời không ngửi thấy mùi của hắn, tự nhiên sẽ không tập kích hắn, bất quá hắn cũng nhẫn tâm, lo lắng mình còn chưa lên bờ, sẽ bị quái ngư phát giác, vì vậy chuyên môn lôi kéo Triệu Thực cùng nhau nhảy vào trong nước, làm cho quái ngư tập trung vào Triệu Thực, hắn sẽ an toàn hơn rất nhiều..."

"Hắn... Hắn chỉ là tiểu hài tử, có thể nghĩ nhiều như vậy sao?"

Tiền Thông ngẩn ngơ, khó có thể tin kêu lên.

Hậu Thanh lại tin lời của Liễu Tam, cười lạnh một tiếng, thờ dài nói: "Không có cách giải thích nào khác, trên đường tới, ta đã cảm thấy có chút kỳ quái, tiểu tử này biết điều hiểu chuyện như vậy, thoát nhìn cùng tiểu hài tử bình thường không có gì khác biệt, nhưng không hề giống Lưu Phong miêu tả hắn, phải biết rằng, đây cũng là người đảm một thanh niên mà không thêm chớp mắt a..."

Vừa nói, ánh mắt hắn chuyển sang lạnh lẽo, cũng không nói nữa.

Trên thực tế, ngay cả dọc theo đường đi, bất kể thư giãn thế nào, hấn vẫn tràn đầy cảnh giác.

Vẫn quan sát Phuong Hành thật kỹ, chỉ sợ hấn có cử chỉ gì ngoài ý muốn, chẳng qua là thiên phòng vạn phòng, vào Yêu Chướng sơn, chính mình vẫn đã khinh thường, sợ sẩy một cái đã bị tiểu tử này bắt được cơ hội để đào tẩu...

Nói đi cũng phải nói lại, cho mình một cơ hội nữa, cũng chưa chắc có thể bắt được tiểu tử này.

Mỗi người cũng thấy được sự kinh khủng của quái ngư, có ai dám ở trên người phủ một tầng bùn đen, đã không chút lựa chọn nhảy xuống nước chứ?

Coi như là Liễu Tam hiểu rõ tập tính của quái ngư nhất cũng không dám, chớ nói chi là những người khác.

Một này đạo môn nước rất nhanh lướt đến bờ bên kia, quả nhiên có một cái đầu nho nhỏ lộ ra ngoài, cảnh giác hướng trên bờ nhìn một chút, thấy không có gì nguy hiểm, lúc này mới nhảy tới, rũ sạch bùn trên người, sau đó vắt khô nước trên đạo bào, đồng thời xoay đầu lại, ngọt ngào cười, nụ cười sạch sẽ hồn nhiên, nhưng mang theo lãnh khốc khó tả, không phải là Phuong Hành thì còn là ai?

Liễu Tam vừa rồi suy luận quả thật không tệ, Phuong Hành chính là mụon bùn đen che lấp mùi của bản thân mới dám nhảy vào trong sông.

Hấn mặc dù gan lớn, nhưng cũng sẽ không chịu chết không công.

Liễu Tam thật ra cũng tính lầm một chút, dây leo kia từng bị sét đánh, tính thuần dương, rồi sau đó rửa nát trong bùn, khiến cho bùn cũng có chút dương khí, mà quái ngư trong nước lại là thuộc về âm tính, Phuong Hành lấy bùn bôi khắp toàn thân, trừ bảo đảm trên người của mình không có mùi, còn có thể xua đuổi quái ngư, khiến cho bọn họ không dám tới gần người.

Dù sao nhảy xuống nước, bùn dù dày đến đâu cũng rất dễ dàng bị nước cuốn đi, không có gì nắm chắc, rất dễ dàng bỏ mạng giữa sông.

"Hậu sư huynh, tiểu đệ chợt nhớ ra mình còn có việc cần làm, cũng không cùng ngươi đi trăm yêu trừ ma nữa, ngươi đi cẩn thận a!"

Phuong Hành ngồi bên bờ, cười hi hi đem nước trên đạo bào vắt khô, hướng Hậu Thanh phát phát tay.

Nơi này là chỗ rộng nhất sông này, chừng vài chục trượng, nếu là nội môn đệ tử Linh Động tứ trọng, sử dụng pháp thuật lược không, sẽ dễ dàng bay qua, nhưng Hậu Thanh dù sao cũng chỉ là Linh Động tam trọng, thi triển không được lược không, tối đa cũng chỉ có thể đạp phi kiếm bay bảy tám trượng cự ly, vì vậy Phuong Hành không lo lắng hấn có thể xông qua, ung dung ngồi bên này đối thoại.

Hậu Thanh ánh mắt lạnh như băng, lạnh giọng nói: "Một mình ngươi muốn đi, vậy cũng được, làm sao còn muốn kéo Triệu sư đệ trong nước? Chúng ta vừa là đồng môn sư huynh đệ, ngươi hại chết Triệu sư đệ, chính là phạm vào môn quy, xem xem Thanh Vân Tông làm sao còn có thể chứa chấp ngươi!"

Hấn khẩu khí lãnh đạm, thế nhưng một câu nói đã gán cho Phuong Hành một cái tội danh sát hại đồng môn.

Phuong Hành bỗng nhiên tức giận, mắng to: "Chứa cái thằng cha mày ấy, lời ấy mà ngươi cũng phun ra được, các ngươi mấy tên khôn kiếp thật cho là lão tử không nghe thấy kế hoạch của các ngươi sao? Lại muốn dùng ta làm mồi, làm sao ngươi không đem mẹ ngươi cời hết đồ ném trước động cốc làm mồi đi? Có khi con cóc vui lên, còn có thể sinh thêm một đứa em gái cho ngươi đấy, dù sao đáng về của ngươi cũng chẳng khác cóc là mấy..."

Hấn nổi giận lên, ô ngôn uế ngữ quả thực... liên tiếp tuôn ra!

Hậu Thanh sắc mặt khó chịu, lạnh giọng nói: "Chờ ngươi rơi vào trong tay Hậu mỗ, ta sẽ cho ngươi biết chữ ‘thảm’ viết thế nào!"

Phuong Hành nhảy dựng lên mắng: "Chờ ngươi rơi vào trong tay tiểu gia, ta sẽ cho ngươi biết chữ ‘thoải mái’ viết thế nào! Ngươi cho rằng chuyện ban đầu ở sơn môn tiểu gia đã quên sao? Nói cho ngươi biết, ta nhớ rất rõ ràng, tiểu vương bát ngươi dám bắt tiểu gia, thù này ta còn tính đến, lần này, nợ cũ nợ mới cộng lại, không đánh cho ngươi kêu cha gọi mẹ, muội muội ngươi sẽ cùng họ với tiểu gia..."

"Thì ra là con khỉ nhỏ ngoài sơn môn, ta còn nói làm sao có chút quen mắt?"

Hậu Thanh ngẩn ra, lập tức nhớ lại Phuong Hành, mặt mày càng lạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Bẫy rập

Ban đầu ở ngoài sơn môn, Phuong Hành thật sự tâm thương, vì vậy Hậu Thanh cũng đã quên hấn là ai rồi, hơn nữa khi đó trên người Phuong Hành vô cùng bẩn, trên mặt lại toàn vết đen, hôm nay gương mặt sạch sẽ, hơn nữa lấy Yêu Linh đan dịch cân phạt tùy, cả người khí chất cũng tựa như biến hóa vài phần, hơn nữa Hậu Thanh cũng chưa hề nghĩ đến phương diện kia, đến nỗi hấn vẫn không nhận ra Phuong Hành.

Lúc này nghe hấn mắng chửi thô bỉ, Hậu Thanh không kiềm nén được tức giận, hai mắt phóng hỏa, đột nhiên quát to một tiếng: "Đi!"

Trong một cái túi bên thắt lưng của hấn, có một đạo ngân quang trong nháy mắt phá không mà đi, tiếng gió gào thét, đâm thẳng Phuong Hành.

"Đương"

Mắt thấy ngân quang bay tới gần, Phuong Hành hét lớn một tiếng, cũng lấy ra một thanh phi kiếm tế lên, cùng phi kiếm của Hậu Thanh ở trên không trung chạm vào nhau.

Hai kiếm gặp nhau, bắn ra tia lửa chói mắt, Phuong Hành đằng đằng lui về phía sau mấy bước, phi kiếm của Hậu Thanh cũng bị bắn ra.

Nếu bàn về tu vi, tự nhiên là Hậu Thanh mạnh hơn, nhưng cự ly xa như thế, phi kiếm của hấn chém đến trước người Phuong Hành, lực đạo đã suy, vì vậy mới dễ dàng bị Phuong Hành một kiếm đánh văng ra.

"Hắc hắc, còn nhớ rõ thanh phi kiếm này chứ, chính là người đưa cho lão tử, đa tạ người nha!"

Phuong Hành cũng có chút khiếp sợ, phi kiếm của Hậu Thanh, cách ba mươi trượng cự ly, vẫn chấn cho hấn cả người chấn động, linh khí quán quanh trên phi kiếm hiển nhiên bị đánh tan, có thể thấy được tu vi của người này thực sự cao hơn mình rất nhiều.

Hấn không dám trì hoãn nữa, cười hề hề thô bỉ, thu hồi phi kiếm, khoát khoát tay với Hậu Thanh, quay đầu đi sâu vào rừng.

"Hậu sư huynh, tiểu tử này đã chạy mất rồi, chúng ta làm sao bây giờ?"

Tiền Thông có chút lo lắng nói, không có mối như, tỷ lệ chém giết măng khô cấp thành công ít nhất sẽ giảm xuống một nửa.

Hậu Thanh tựa như cũng không gấp gáp, cười lạnh nhìn về phía Liễu Tam, thân nhiên nói: "Liễu Tam sư huynh, có thể đuổi theo sao?"

Liễu Tam vẫn khép hờ hai mắt, tựa như cảm ứng cái gì, qua một hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng nói: "Không thành vấn đề, nếu tiểu tử này trực tiếp chạy trốn thì thôi, nhưng hấn lại dám đứng lại bên bờ kia lâu như vậy, ta đã có thể tập trung mùi của hấn rồi, chúng ta bây giờ tìm một nơi sông hẹp để qua sông, sau đó toàn lực truy bắt hấn, lần này bắt được hấn, đánh gãy hai chân trước!"

Người này lúc đầu tỏ vẻ từ bi hiền lành, lúc này tựa như cũng hoàn toàn không có ý từ bi nữa.

Bộ dạng chết thảm của Triệu Trực, tựa như xúc động đến sợ hãi sâu trong lòng hấn.

Mà loại sợ hãi này để hấn không thể nhân từ, mà trở nên tàn nhẫn.

...

"Trên đường đi, con rùa già Liễu Tam kia đã nói, trước lúc hấn báỉ nhập đạo môn, vốn là một gã bộ khoái nơi phạm tặc, rất giỏi thuật truy bắt, ta vừa rồi ở bên bờ đứng lâu như vậy, nói vậy hấn sẽ có biện pháp có thể đuổi kịp ta sao?" Trong núi sâu, Phuong Hành bước nhanh bước chậm, trong lòng thì đang nhanh chóng tính toán, nên dụ dỗ đối phương đuổi theo tới đây như thế nào.

Ở trong suy nghĩ của đám người Hậu Thanh, Phuong Hành dù sao chỉ là một đứa bé, chính là xem trọng hấn như thế nào đi nữa, cũng không nghĩ tới hấn trốn thoát được, thế nhưng không phải là lo lắng chạy trốn như thế nào, mà là giết chết bọn họ như thế nào.

Bọn họ tương lai lịch, Phuong Hành đã sớm trên đường đi thăm dò rõ ràng, lúc này phát huy công dụng rất tốt.

Liễu Tam vốn là một gã bộ khoái phạm tặc, chỉ vì trong lúc vô tình trợ giúp một vị trưởng lão Thanh Vân Tông, bị người điểm hóa, có thể báỉ nhập đạo môn, chỉ là một không có tài nguyên, hai không có tư chất, vì vậy trong ngoại môn lẫn lộn pha nhiều năm như vậy, mới tu thành Linh Động tam trọng tu vi, mà Tiền Thông, lại là xuất thân từ đạo đồng, hôm nay ở đạo môn cũng đã tám năm.

Nếu tính toán ra, bọn họ hoặc là người từng trải, hoặc là người có thâm niên trong đạo môn, cũng không dễ dàng đối phó.

Nhưng Phuong Hành hoàn toàn không hãi sợ, hấn từ nhỏ đã sống chung với đám tội phạm, bàn về kinh nghiệm giang hồ, cũng không ít hơn so với mấy người này.

Cẩn thận tính toán một cái, cảm giác những người kia hiện tại hấn là đã vượt qua sông, đuổi theo tới, Phuong Hành liếc khắp mọi nơi thật nhanh tìm kiếm địa phương thích hợp để đặt cơ quan.

Chạy chưa được bao lâu, chợt nghe phía trước "Ong ong" rung động, dĩ nhiên là một cái tổ ong vô vẻ lớn như thùng nước, treo trên một cái cây thấp bé, đám ong này bị yêu khí của Yêu Chướng sơn xâm nhiễm, đã có chút yêu hóa, mỗi con lớn bằng đầu ngón tay, đuôi ong đen bóng, vừa nhìn chính là có kịch độc trong người, Phuong Hành lập tức vui vẻ, đồ chơi này, đúng là thứ mình muốn tìm.

Hấn từ động thiên giới chỉ lấy ra một bộ xiêm y khô mát, thay cho đạo bào trên người mình, lại đem đạo bào ướt nhẹp cuộn làm một đoàn, dùng dây leo buộc chặt, ở một gốc cây nhỏ trước tổ ong cẩn thận vòng qua, sau đó chạy qua một bên, nhẹ nhàng kéo dây leo, đạo bào từ từ kéo đến bên cạnh tổ ong, hấn động tác rất nhẹ nhàng, bảy ong cũng không chấn kinh.

Sau đó Phương Hành xé tới một chút lá cây, đem tổ ong che kín, khiến cho nó từ ngoài hai ba trượng, căn bản là không nhìn thấy.

Làm xong những chuyện này, Phương Hành vừa có ý ở chung quanh để lại mấy dấu chân rõ ràng, lúc này mới chạy đi thật nhanh.

Hắn cũng không chạy quá xa, rất nhanh tìm được rồi một chỗ tương đối an toàn, cười xấu xa núp vào, nghe lên động tĩnh nơi này.

Lại nói đám người Hậu Thanh, theo bờ sông mà chạy, sau khi tìm được chỗ sông hẹp, liền bước lên phi kiếm, bay vút qua sông, sau đó được Liễu Tam chỉ dẫn, hướng một phương hướng chạy nhanh, một lúc lâu, Liễu Tam liền phát phát tay, ý bảo hai người chậm dần cước bộ, đến phụ cận nơi này, hắn đã phát hiện cách nơi có mùi Phương Hành đã không xa.

Hơn nữa tại lúc này, hắn cũng đã thấy được dấu chân của Phương Hành, càng xác định phỏng đoán của mình.

"Hắc, một đứa bé, dù thông minh thế nào, kinh nghiệm giang hồ vẫn kém chút ít, mặc dù trốn đi, dấu chân này..."

Liễu Tam trong lòng lạnh lùng cười một tiếng, thấy được Phương Hành lưu lại dấu chân, hắn mới cảm thấy Phương Hành giống một cái hài tử mười tuổi.

Ba người lại từ từ gần phía trước chút ít, Liễu Tam đưa ra một bàn tay, ý bảo chỉ có khoảng cách năm trượng.

Hậu Thanh ánh mắt lạnh lẽo, lặng lẽ lấy ra phi kiếm.

Liễu Tam khoát tay áo, hạ giọng nói: "Có thể bắt sống thì nên bắt sống, tránh cho đến động yêu cấp, máu đã cạn sạch rồi..."

Hậu Thanh nghe vậy, liền gạt đầu, thu hồi phi kiếm.

Liễu Tam vừa hướng Tiền Thông ý bảo, để cho hắn vòng quanh bên kia, bao vây chặn đánh.

Ba người sắp xếp xong phương vị, Hậu Thanh bỗng nhiên quát lớn một tiếng: "Tiểu quỷ, còn muốn chạy trốn ư?"

Ba người đồng thời từ chỗ ẩn thân hướng phương vị Liễu Tam chỉ định vọt tới, nhất thời dây leo đứt đoạn, cây cối nghiêng ngả.

"Ông..."

Tiền Thông dẫn đầu lao tới địa phương Liễu Tam chỉ định, hung hăng một cước quét ra, lại không đá trúng người, mà là đem một cái viên cầu màu đen cỡ thùng nước đá văng lên, cầu đen còn trên không trung, phía trên đã một tiếng dữ dội vang, vô số điểm lớn bằng đầu ngón tay từ bên trong bay ra, dường như nổi điên hướng hắn vọt tới, Tiền Thông thậm chí còn không kịp phản ứng, trên người, trên mặt đã bị đâm vài cái, lập tức kêu thảm thiết.

Mà viên cầu màu đen này là một tổ ong khổng lồ, chính từ bên trong bay ra một con lại một con ong vô vẻ lớn đen vàng.

"Không tốt, trúng kế của tiểu tử này rồi..."

Liễu Tam cũng vọt tới phụ cận, vừa liếc mắt, thấy được đạo bào của Phương Hành cuốn thành một đoàn, la hoảng lên.

"Đi mau..."

Hậu Thanh khản trương, từ bên hông rút ra một thanh trường kiếm, thật nhanh trên không trung một quyền, kiếm quang dường như chảy ra quét qua, lập tức đem bảy ong như mưa đen đầy trời cuốn rơi xuống mấy chục con, bất quá so với số lượng cả bảy ong vẫn kém rất nhiều, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, một tay nhắc lên Tiền Thông đang thể lương kêu khóc trốn đi, thỉnh thoảng xoay người lại xuất kiếm, đem yêu phong đuổi theo quét rơi.

Không thể không nói, kiếm pháp của người này thật tuyệt diệu, yêu phong hung mãnh như thế, lại bị hắn một kiếm ngăn trở, không tới được gần người.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Xích mích

Hậu Thanh cùng Liễu Tam phản ứng nhanh chóng, cũng không bị yêu phong công kích, bất quá Tiền Thông lúc trước bị yêu phong đâm cho mấy cái, lúc này đã mê man, thân thể mềm nhũn, nếu không phải Hậu Thanh kéo đi, lúc này hắn đoán chừng đã bất tỉnh nhân sự. Ở trên mặt cùng trên người hắn, đã có mấy chỗ sưng vô cùng đáng sợ, nọc ong vốn lợi hại, nhất là loại nọc ong đã yêu hóa này, lại càng lợi hại gấp trăm lần.

Nếu đổi lại người bình thường, chịu một đâm, lập tức sẽ bị mất mạng, Tiền Thông bị đâm chừng bảy tám lần, lúc này còn có thể không chết, đã là nhờ tu vi thâm hậu.

"Tốt lắm, bảy ong đã bay trở về..."

Ước chừng tròn hơn mười dặm, Liễu Tam mới trầm giọng quát khẽ, ý bảo Hậu Thanh có thể dừng lại.

Hắn ngồi xổm xuống nhìn vết thương của Tiền Thông, không khỏi nhúm mày, từ trong lòng ngực lấy ra thuốc giải độc của đạo môn đắp lên, sau đó lấy linh khí rót vào trong cơ thể Tiền Thông, rất nhanh đã thấy miệng vết thương có nước mủ chảy ra, mà miệng vết thương sưng đỏ cũng dần dần giảm bớt, bất quá Tiền Thông vẫn hôn mê bất tỉnh, gương mặt úa vàng dọa người, tựa như nguyên khí giảm nhiều.

"Hắn còn bao lâu mới có thể tỉnh lại?"

Hậu Thanh ngồi một bên, trầm giọng hỏi.

Liễu Tam thở dài, nói: "Độc đã được giải, rất nhanh sẽ tỉnh lại, bất quá..."

Hậu Thanh nhúm mày: "Bất quá làm sao?"

Liễu Tam thở dài nói: "Nọc ong này quá lợi hại, ta mặc dù dùng đạo môn giải độc tán xóa đi độc tính, nhưng dù sao giải độc tán cũng không quá hiệu nghiệm, trong cơ thể hắn còn dư lại độc không cách nào tiêu trừ nhanh chóng, sau khi tỉnh lại, chỉ sợ thân thể cũng phải suy yếu..."

Hậu Thanh ngẩn ra, vội vàng nói: "Tu vi còn mấy thành?"

Liễu Tam lắc đầu, nói: "Ba thành cũng đã không tới!"

"Thằng nhóc khốn kiếp đáng ghê tởm kia!"

Hậu Thanh một quyền đâm vào trên tay, giọng căm hận không dứt.

Hắn chưa từng nghĩ đến, một cái tiểu tử tầm thường như vậy từ trong tay mình chạy thoát, còn làm hại hai gã trợ thủ của mình một người mất mạng trong miệng cá, một cái trứng nọc ong hôn mê bất tỉnh?

Liễu Tam cũng có chút trầm mặc, một lát sau, do dự nói: "Hậu sư huynh, hiện tại chỉ còn hai người chúng ta, lại không có mồi nhử, mà mãng khô cấp chính là yêu thú tứ giai, lớp da trên người bền bỉ, lại có độc có lợi hại, khói độc tỏa ra, thảo mộc đều héo, chúng ta lúc này chém giết mãng khô cấp năm chắc sợ rằng chưa đầy một nửa, không bằng lần này về môn phái, từ từ tính kế..."

Hậu Thanh giận dữ, quát khẽ: "Không thể, chúng ta lần này đi ra ngoài, vốn dùng rất nhiều tiền, từ chấp sự đệ tử ở phủ chiếu đại diện nơi đó thiên tuyển vạn tuyển, mới nhận được một nhiệm vụ khó khăn nhất, ban thường lại phong hậu, vốn tưởng rằng hy sinh một tên tiểu đệ tử không người nào hỏi đến, là có thể thành công, ai từng nghĩ đến, mặt yêu cấp còn không thấy, đã tổn hại một người? Ghê tởm, nếu tính cả tiểu quỷ này nữa, đạo môn sẽ cho rằng chúng ta tổn hại hai người, vô luận như thế nào cũng sẽ phán định chúng ta thất bại, đừng nói ban thường, thậm chí sẽ có trừng phạt, hơn nữa đánh giá về chúng ta ở trong lòng các trưởng lão sẽ thấp tới cực điểm, ngày sau còn muốn phát triển sẽ rất khó khăn..."

Liễu Tam cũng trầm mặc lại, biết Hậu Thanh nói chính là lời nói thật, thật ra hắn cũng không nguyên như vậy mà về.

Cho dù sau khi bọn họ trở về, có thể đem cái chết của Triệu Trực đẩy tới trên người Phương Hành, chỉ sợ cũng rất khó làm đạo môn tin tưởng.

Hai người tương đối trầm mặc, thật lâu không nói gì.

Qua một hồi lâu, Hậu Thanh đột nhiên hỏi: "Còn có thể bắt được tiểu tử kia sao?"

Liễu Tam cười khò lắc đầu, nói: "Truy tung không được nữa rồi, ta cũng không nghĩ tới, tiểu tử kia còn ác như vậy, cởi quần áo ra ném tới tổ ong vò vẽ hãm hại chúng ta, hắn chỉ có một bộ quần áo này, chẳng lẽ muốn ở cánh rừng này thân thể trần truồng chạy loạn hay sao? Ta vừa rồi có thể truy tung hắn, đều dựa vào mùi bùn trên áo hắn, hôm nay hắn đem đạo bào ném đi, đầu mỗi gì cũng không cảm ứng được nữa rồi..."

Hậu Thanh trầm ngâm một hồi lâu, bỗng nhiên nâng kiếm đứng lên, từ từ đi tới chỗ Tiền Thông.

Liễu Tam kinh hãi, trầm giọng nói: "Hậu sư huynh, ngươi muốn làm gì?"

Hậu Thanh cười lạnh, thản nhiên nói: "Tiền Thông xuất thân từ đạo đồng, tư chất Bính đẳng, không quyền không thế, cũng không có bối cảnh, hơn nữa hắn tánh khí táo bạo, thường xuyên tranh chấp với người, vì tài nguyên của đạo môn, cũng không ít cướp đoạt người khác, ở đạo môn không nhiều bằng hữu, kẻ thù lại là không ít... nếu hắn chết, mặc dù phiền toái so với tên tiểu quỷ kia lớn hơn một chút, nhưng cũng không có gì quá rắc rối..."

Vừa nói ánh mắt lạnh lùng liếc Liễu Tam, hàn quang lóe lên.

Liễu Tam ngây người, giống như mới quen Hậu Thanh, mặt tràn đầy kinh hoàng nhìn của hắn.

Hậu Thanh cũng lạnh lùng nhìn hắn, trường kiếm trong tay ngâm khẽ không dứt, thanh quang lưu chuyển không ngừng.

Qua một hồi lâu, Liễu Tam bỗng nhiên thở dài một tiếng, nói: "Ta không thể nhìn loại chuyện này, đi chỗ khác cho phải!"

Vừa nói, nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, từ từ hướng phía sau rừng cây đi tới.

Cũng đúng lúc này, Tiền Thông nhìn như ngủ say bỗng nhiên hét lớn một tiếng, lật người, chẳng biết lúc nào pháp quyết đã dâng lên.

Một thanh phi kiếm nho nhỏ gào thét mà đến, đi chém Hậu Thanh, khàn giọng rống to: "Họ Hậu, ngươi lại muốn dùng ta làm mồi như ư..."

"Đã sớm biết ngươi tình rồi!"

Hậu Thanh lớn tiếng hét lớn, đột nhiên tay trái vung lên, năm ngón tay lẳng không ấn xuống, phi kiếm của Tiền Thông hướng hấn đâm tới, lại bị một đạo linh lực vô hình trong lòng bàn tay hấn đè lại, nhất thời dừng lại trong hư không, đứng đưa, nhưng không đi tới được, mà Hậu Thanh thì ra sức một trào, năm ngón tay nắm chặt, "Phốc" một tiếng, linh lực của Tiền Thông bám vào trên phi kiếm bị hấn bóp nát, phi kiếm trực tiếp bị cầm ở trong tay.

Lúc này Phương Hành, cũng không biết Hậu Thanh vì tranh thủ thời gian, đã bỏ ý nghĩ dùng hấn làm mồi dụ, mà là đổi thành Tiền Thông, hấn nghe được yêu phong phụ cận truyền đến tiếng kêu thảm thiết, lại đợi chừng nửa canh giờ, liền lặng lẽ chạy về điều tra, lại thấy tổ ong đã rơi trên mặt đất, chung quanh rơi rất nhiều xác ong, còn có một chút dấu vết đám người nhanh chóng rời đi.

Hấn biết mưu kế của mình đã được như ý, trong bụng đắc ý, lại không muốn bỏ qua cho Hậu Thanh đám người, liền dọc theo dấu vết rời đi của bọn hấn truy tung tới, thật không khó tìm, Hậu Thanh đám người lúc đi vội vã, kiếm chém chân đá, hư hao đại lượng dây leo, có thể thấy một con đường rõ ràng, hơn nữa thường cách một đoạn, là sẽ thấy xác ong rơi xuống, xác định phương hướng quyết không ai.

Lại dùng gần nửa canh giờ, rốt cuộc tìm được địa phương Hậu Thanh đám người lúc trước nghỉ ngơi, đợi một hồi, xác định chỗ kia không có người nào, liền đi qua nhìn lên, liền nhìn thấy một bình giải độc tán trông không, thậm chí còn có một chút vết máu, Phương Hành nhăn mày, nghĩ thầm có giải độc tán là bình thường, chẳng qua là ong vô ý đốt người, chẳng lẽ còn có thể đốt ra máu ư?

Nghĩ một lát, hấn ánh mắt sáng lên, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ trong bọn họ đã có xích mích?"

Mơ hồ cảm thấy, lầy tính tình của Hậu Thanh, hướng người mình hạ thủ cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.

Hấn dứt khoát quyết định, đuổi theo đi xem trộm một chút, nếu thật là Hậu Thanh đám người còn có ý định chém mạng khô cáp, chính mình hãy cùng tiến lên đi, nhìn có cơ hội thừa dịp bọn họ lưỡng bại câu thương, một lưới bắt hết, làm ngư ông đắc lợi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Lục đục với nhau

Mang theo tính toán này, Phương Hành cẩn thận lần theo đường mà đi.

Lúc này trong rừng sâu, đã vào đêm khuya, một vầng trăng sáng treo cao, quang huy lan tỏa, phát sáng như bạc, chẳng qua là trong Yêu Chưởng sơn, khắp nơi là cự mộc chọc trời, che phủ ánh trăng, khiến cho chung quanh một mảnh mờ mờ. Mà Phương Hành đã đạt đến Linh Động nhị trọng đỉnh phong, mục lực tăng lên rất nhiều, có thể tự nhiên nhìn mọi thứ, hơn nữa có Âm Dương Thần Ma giám tương trợ, một chút tồn tại nguy hiểm đã phát giác từ thật sớm.

Mà những thứ Âm Dương Thần Ma giám đều không thể phát giác, chính là một chút xà trùng bình thường, lại cũng không làm gì được hấn.

Đi theo một đoạn, lại thấy con đường hướng thâm sơn mà đi, hiển nhiên bọn họ quả thật vẫn là có ý định đi chém giết yêu cấp. Phương Hành dừng lại nghĩ một lát, nhớ tới Hậu Thanh âm hiểm tàn nhẫn, không phải là người hiền lành gì, chính mình trực tiếp đuổi theo như vậy, sợ rằng có thể sẽ bị hấn tính toán, vì vậy đi lại càng cẩn thận, lại vừa đánh giá, tìm kiếm nơi thích hợp bố trí cơ quan, để phòng ngừa vạn nhất.

Đoạn đường này, lầy càn cong làm cung, dây leo làm dây cung, cũng bố trí mấy chỗ bẫy rập, bất quá Phương Hành suy nghĩ một chút, lại cảm thấy bẫy rập này uy lực quá yếu, sợ rằng ngay cả mình cũng không thể thương tổn, lại càng không cần phải nói Hậu Thanh tu vi cùng vũ kỹ đều cao hơn mình rồi, liền không cam lòng tiếp tục sưu tầm, rất nhanh đã nghe được phía trước có tiếng vù vù, đồng thời trong lòng nổi lên một tầng cảnh giác.

Khẽ bước qua đó nhìn, trong lòng nhất thời hồi hộp.

Dưới một gốc cây cổ thụ to bằng ba người lớn, có một con yêu mãng khổng lồ đang nằm, dĩ nhiên là nhị giai yêu thú, lúc này tựa như đã ăn no, ở giữa người ngựa và có một chỗ phình to, bên trong cũng không biết có con mồi gì, Phương Hành trong lòng mừng thầm, nhưng cũng không làm kinh động nó, từ từ thối lui đến một bên, cự mãng đang ngủ rất say, cũng không cảnh giác.

Thật ra mặc dù cảnh giác, Phương Hành cũng không sợ, cự mãng yêu thú thoát nhìn đáng sợ, thật ra thì tập tính lại tương đối ôn thuận.

Yêu khí cùng ma khí bất đồng, đã thú lầy nhiễm yêu khí, bình thường cũng vẫn duy trì bản tính của mình, chẳng qua là lực lượng cường đại mà thôi.

Nhưng nếu yêu thú nhiễm ma khí, vậy thì sẽ có ma tính, mặc dù vốn là dã thú hoặc nhân loại vô cùng ôn thuận, bị ma khí xâm nhập rồi, cũng sẽ trở nên vô

cùng hung tàn, thậm chí lý trí hoàn toàn biến mất.

Hai điểm khác biệt này, cũng chính là khác nhau giữa ma khí cùng yêu khí.

Thấy được yêu mãng, Phương Hành ngồi ở bên cạnh nghĩ một lát, vừa lặng lẽ bố trí một cái bẫy, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước.

Lại từ từ đi nửa canh giờ, hần rốt cục ở dưới vách đá ngoài một mảnh núi rừng thấy được Hậu Thanh cùng Liễu Tam, giữa bọn họ là một đồng lửa, ngồi xếp bằng bên cạnh đồng lửa vừa nói chuyện, mà bên cạnh bọn hần, còn có một người, nhìn y phục chính là Tiền Thông, trên người hần trói gô, bị trói như địch nhân, trên người tràn đầy máu tươi, chẳng qua là thỉnh thoảng trều động một chút, có thể thấy được cũng chưa chết.

"Hay lắm, mấy tên khốn kiếp này quả nhiên xích mích với nhau..."

Phương Hành mừng rỡ, quan sát khắp nơi, tính toán tìm địa phương tốt, nhích tới gần một chút nghe bọn hần nói chuyện.

Vừa tới gần không tới ba mươi trượng, Phương Hành đột nhiên trong tai nghe được có tiếng dây cung vang vọng, nhất thời kinh hãi.

"Suu suu..."

Hai cánh tên trúc thật nhanh bắn về phía hần, trong bóng đêm, cơ hồ không thể phân biệt.

"Con mẹ nó, đi đường sắp đặt cơ quan, cuối cùng lại trúng cơ quan của bọn hần..."

Phương Hành giật dử, thân thể chỉ một thoáng biến thành một hình cong, lộn ngược về phía sau, đồng thời vung đao chém văng hai cánh trúc tiễn.

Lấy tu vi của hần hôm nay, trúc tiễn tự nhiên không thể gây thương tổn tới hần, bất quá Phương Hành trong lòng cũng hiểu được, cái bẫy này căn bản không phải vì đã thương người, chẳng qua là cảnh giới mà thôi, chính mình đạp trúng bẫy, tất nhiên sẽ kinh động Hậu Thanh cùng Liễu Tam, vì vậy hần tránh thoát trúc tiễn, lập tức chạy đi, thân hình như quỷ ảnh xông vào trong rừng, ngay cả quay đầu lại liếc mắt nhìn cũng không có.

Cũng trước khi Phương Hành trúng bẫy, Hậu Thanh cũng đang nói cùng Liễu Tam, bọn họ đang nhắc tới, cũng chính là Phương Hành.

Liễu Tam nói: "Hậu sư huynh, người thật sự cảm thấy tiểu tử kia còn có thể đuổi theo tới đây ư?"

Hậu Thanh thần nhiên nói: "Ta vừa rồi suy nghĩ thật lâu, tiểu tử này sau khi trốn khỏi sông, lại vẫn không quên dùng đạo bảo bố trí mai phục, hiển nhiên hần đã sớm tính toán rõ ràng, nếu người am hiểu thuật truy tung, nhất định sẽ dùng thuật này tìm hần, phân tâm tư cùng lão luyện này, cũng không giống một tiểu hải tử bình thường có thể có, chúng ta cũng không thể dùng ý nghĩ của một đứa trẻ để suy đoán hần..."

Liễu Tam trầm mặc, quả thật như thế, tiểu hải tử bình thường chiếm được cơ hội, chỉ lo chạy trốn chết, tâm tư nào có thể âm trầm như vậy.

Đồng dạng đạo lý, tiểu hải tử bình thường có được cơ hội, sợ rằng sẽ tận lực xa cách bọn họ mọi người, nhưng tiểu tử này, to gan lớn mật, không chừng sẽ đuổi theo nhìn xem có cơ hội làm ngư ông đắc lợi hay không...

"Nếu hần thật sự tới, vậy thì tốt rồi, ta đã ở chung quanh đặt bẫy, mặc dù đều là bẫy rất đơn giản, không thương tổn được ai, bất quá có thể làm cảnh giới, chỉ cần hần tới gần chúng ta ba mươi trượng, sẽ bị phát hiện, lấy tu vi của tiểu tử đó, trong một khoảng cách gần, muốn tránh được chúng ta đuổi bắt, chẳng khác gì là nằm mơ rồi!"

Liễu Tam gật đầu, nói, vừa nhìn về phía Tiền Thông, chần chờ nhìn Hậu Thanh.

Hậu Thanh tựa như hiểu được tâm tư của hần, khẽ gật đầu một cái, nói: "Mỗi như chi cần có một là đủ rồi, nếu có thể bắt được tiểu tử kia, Tiền sư huynh dĩ nhiên sẽ không cần, đến lúc đó Hậu Thanh ta sẽ chuẩn bị hậu lễ, hướng hần bồi tội là được!"

Liễu Tam thở dài, nói: "Như thế rất tốt, như thế rất tốt..."

Tiếng nói còn chưa dứt, chợt nghe được trong rừng sâu phía tây, một trận dây cung rung động, kinh phong lướt gấp, tựa như có người chạy trốn thật nhanh, Liễu Tam ngẩn ra, vội hét lớn: "Là tiểu tử kia..."

Ngay thời điểm hần nói ra chữ "Là", Hậu Thanh đã trở bàn tay rút kiếm, lướt nhanh tới trước.

Một câu nói nói xong, Hậu Thanh đã hóa thành một đạo thanh ảnh biến mất trong bóng đêm, chỉ thấy được một điểm sáng ngời.

"Thật là nhanh..."

Liễu Tam ngẩn ngơ, cũng có chút sợ hãi tu vi của Hậu Thanh, thở dài một tiếng, cũng vội vàng đi theo.

Phương Hành chạy nhanh trong rừng, trong lòng âm thầm kêu khổ, mắng mình đúng là một đồ con lợn.

Nhìn dáng dấp chính mình trong khoảng thời gian này làm việc quá thuận lợi, ngay cả cẩn thận cơ bản nhất cũng quên mất.

Hần đã sớm xác định, Hậu Thanh là một kinh địch, nhưng vẫn tính sai mà đạp nhảm bẫy.

Phía sau, một đạo ngân quang lướt đến, dĩ nhiên là Hậu Thanh, vì nhanh chóng đuổi theo, vậy mà chân đạp phi kiếm, nhanh như tia chớp lướt tới.

"Ông trời ơi, lúc này mạng nhỏ thật sự mất rồi..."

Phương Hành kêu khổ một tiếng, tốc độ chạy nhanh hơn, ý vào vóc người nhỏ thấp, ở giữa núi rừng trốn tránh.

Hậu Thanh tung kiếm vút bay, cũng lướt đi hơn mười trượng, sau đó nhảy xuống, phát tay thu hồi phi kiếm, đi bộ đuổi theo.

Bất quá lúc này, cự ly giữa hắn cùng với Phương Hành cũng gần hơn chỉ có chừng mười trượng.

Nhìn bóng lưng nho nhỏ phía trước hoảng hốt chạy trốn, Hậu Thanh trong mắt hàn mang bắn ra bốn phía, khoe miệng nhất thời cong lên thành một tia cười lạnh.

Tiểu quỷ này quả thật gây nhiều phiền phức cho hắn, nhưng cuối cùng vẫn chạy không khỏi lòng bàn tay của mình.

"Không có biện pháp nào nữa rồi, hướng chỗ mấy cái bẫy chạy trốn thôi!"

Phương Hành cắn răng một cái, gia tốc hướng nơi có bẫy bỏ chạy, đi tới một chỗ dùng lá khô chất lên, Phương Hành dưới chân chột nhẹ, từ trên lá khô chạy tới, Hậu Thanh cơ hồ chỉ sau một giây đã đến nơi này, đưa chân một bước, bỗng nhiên phát hiện mũi chân hơi nhẹ, vội vàng một luồng linh khí nhấc tới, thân thể ngạnh sanh cất cao hai thước, từ phía trên bẫy rập phóng qua.

Phương Hành âm thầm kêu khổ, một cái bẫy này, vốn là hắn cố ý thiết kế, mượn một cái đồ chơi cũng không biết là gì đào ra cái động, phía trên rải chút ít lá khô, chính mình thân thể nhỏ bé, tự nhiên có thể từ phía trên chạy qua, nhưng Hậu Thanh một bước bước lên, sẽ ngã vào bên trong, ai biết Hậu Thanh còn quá lợi hại, trong lúc bất ngờ vẫn dựa vào tu vi nhảy lên, tránh khỏi bẫy rập.

"Hừ, chút tính toán nhỏ nhặt này, không cần bày ra ở trước mặt Hậu mỗ!"

Hậu Thanh cười lạnh một tiếng, lần nữa gia tốc đuổi theo, mắt thấy cự ly cùng Phương Hành đã gần đến năm sáu trượng.

"Ha ha, thủ đoạn của tiểu gia còn nhiều, còn có một cái bẫy cuối cùng cực lớn!"

Phương Hành vừa chạy như điên, vừa ngoài miệng kêu to, dù sao không thể chịu thiệt thòi được, khí thế nhất định phải giả bộ cho giống. Bất quá hắn nói cũng là lời nói thật, hắn quả thật còn có một cái bẫy, hơn nữa còn là hắn dọc theo con đường này bày ra một cái bẫy lớn nhất.

"Cạc cạc..."

Mấy tiếng động vang lên, bỗng nhiên ở trong bụi cây bên cạnh, hai đạo trúc tiễn bắn tới đây, một cảnh bắn hướng Hậu Thanh đang đuổi theo phía sau.

Hậu Thanh cười lạnh một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, ngay cả linh lực cũng không cần dùng, đã đem trúc tiễn bắn bay.

Loại cơ quan nhỏ này, ngay cả Phương Hành cũng sẽ không thương tổn được, Hậu Thanh như thế nào lại mắc mưu?

"Chút tài mọn, cũng tới giờ trò... sao?"

Hậu Thanh cười lạnh không dứt, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên bên tai nghe được một tiếng rít, tinh phong đập vào mặt, ngay bên cạnh, thậm chí có một con yêu mãnh lớn như thùng nước xông ra, thân thể khổng lồ thật nhanh vung lên, liền hướng hắn cuốn tới, Hậu Thanh xuất kỳ bất ý, lại bị thân thể yêu mãnh này cuốn tại ở giữa, còn không ngừng xiết chặt.

Hậu Thanh cũng rút cuộc hiểu rõ cái bẫy lớn cuối cùng của Phương Hành là cái gì, cơ quan của tiểu tử này, căn bản là có hai đạo trúc tiễn, một đạo trong đó bắn về phía hắn, căn bản là kẻ để quấy nhiễu kẻ địch, mà một cái trúc tiễn khác, chính là bắn về phía yêu mãnh kia, loại yêu mãnh này, tính tình cùng yêu mãnh bình thường khác biệt không lớn, sau khi ăn xong sẽ vô cùng ôn thuận, cũng không địch ý.

Nhưng mà lúc đang ngủ say, một khi chán kinh, lập tức sẽ theo bản năng công kích con mồi tạo thành nguy hiểm với mình.

Cảnh trúc tiễn chính là bắn vào trên người yêu mãnh, yêu mãnh lập tức chán kinh, một đầu đem Hậu Thanh đánh bay.

"Ha ha, cuối cùng cũng để cho nguoi uống nước rửa chân của tiểu gia..."

Phương Hành ngừng lại, nhảy chân cười ha ha, đột nhiên sắc mặt vừa biến đổi, quát to một tiếng, vội vàng chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Giang dương tiểu đạo

Thì ra Phuong Hành còn chưa đắc ý bao lâu, đã thấy Liễu Tam trăm mặc không nói đuổi theo, tốc độ mặc dù kém Hậu Thanh, nhưng cũng không chậm bao nhiêu, hần nhìn thấy Hậu Thanh bị mắng xà quần lấy, hơi ngần ra, Hậu Thanh lập tức kêu lên: "Không cần phải để ý đến ta, bất quá yêu thú nhị giai mà thôi, ta chém mắng xà này rồi sẽ đuổi theo tới, ngươi đi đuổi theo tiểu tử kia, không thể để hần chạy thoát..."

"Con mẹ nó!"

Phuong Hành im lặng, chạy trốn càng thêm hăng say.

Bất quá hần cũng biết, yêu mắng chẳng qua là yêu thú nhị giai, so với Linh Động tam giai đỉnh phong Hậu Thanh mà nói, quả thật không coi vào đâu.

Bất quá đôi thành Liễu Tam đuổi theo chính mình, Phuong Hành cũng dễ thở hơn.

Liễu Tam chẳng qua là Linh Động tam trọng sơ giai, tu vi cao hơn Phuong Hành chỉ một đường mà thôi, mấu chốt nhất là Liễu Tam cũng không am hiểu thân pháp, còn có dây leo quái thụ cản đường, tốc độ cũng bị ảnh hưởng, mà Phuong Hành lại ý vào thân hình của mình nhỏ, trốn đông trốn tây cực kỳ linh lợi.

Liễu Tam hiển nhiên bị Phuong Hành giãn cách cự ly rồi, ánh mắt cũng đột nhiên lạnh lẽo.

"Tốc độ của tiểu tử này, nhanh hơn so với trong tưởng tượng, chẳng qua lần này lại không thể để hần trốn thoát..."

Liễu Tam trầm suy nghĩ, từ trong lòng ngực lấy ra một quả ngọc phù.

Ngoại môn đệ tử mỗi người có ít nhất một món pháp khí, mà đây chính là pháp khí của Liễu Tam, vô cùng thần bí, bình thời rất ít khi lộ ra ngoài.

Vừa chạy như điên, hần vừa đem linh lực rót vào trong đó, ngọc phù dần dần sáng lên.

"Tốt lắm, chỉ cần bỏ rơi người này, ta có thể tìm được đường sống..."

Phuong Hành thấy phía trước một mảnh dây gai, trong bụng lược lược phát lên một tia hy vọng chạy trốn.

Nhưng cũng đúng này, Liễu Tam bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, thân hình đuổi theo trong chốc lát biến mất, sau đó bóng người chợt lóe, trực tiếp xuất hiện cách phía sau Phuong Hành hai ba trượng, sau khi xuất hiện, thân hình lần nữa lướt tới, như con chim ưng khổng lồ bình thường về phía trước đánh tới, trực tiếp đem Phuong Hành ghim trên mặt đất, rồi sau đó cánh tay ngắt một cái, đem cánh tay của Phuong Hành bẻ gập sau lưng, nói.

"Phuong tiểu sư đệ, trốn không thoát..."

Liễu Tam trầm giọng quát lên, trong miệng thở hỗn hển.

Lúc này, tay phải hần nắm lấy cánh tay Phuong Hành, tay trái nắm một quả ngọc phù, tia sáng trên ngọc phù đang dần ảm đạm.

Cánh tay của hần cũng đang khẽ run rẩy, trong miệng thở hỗn hển, đây là biểu hiện suy kiệt linh lực.

"Hần làm sao đột nhiên rút ngắn mười trượng cự ly?"

Mới vừa rồi cánh tay bị người bẻ ra phía sau, trong lòng cũng khiếp sợ, nội tâm bối rối.

Liễu Tam cũng cảm thấy có chút may mắn, nếu không phải là mình sở hữu pháp khí này, sợ rằng sẽ bị tiểu tử này trốn thoát.

Không người biết được, trong tay Liễu Tam có một món pháp khí đặc thù, chính là ban đầu hần cứu Thanh Vân Tông trưởng lão tặng cho, pháp khí này là một quả ngọc phù, có một danh hiệu, gọi là "Súc Địa phù", rót vào linh khí, sử dụng phù này, có thể trong nháy mắt vượt qua mười trượng cự ly, chẳng qua là sử dụng quả phù này, cực kỳ hao tổn linh lực, hơn nữa còn có thời gian hạn chế.

Hần chính là thông qua quả phù này, mới tiến tới gần bên cạnh Phuong Hành, xuất kỳ bất ý đem hần bắt được.

Mặc dù linh lực cơ hồ hao hết, nhưng nhất định bắt được tiểu tử này, còn lại chỉ cần chờ Hậu Thanh chém giết yêu mắng rồi đuổi kịp là được.

Nghĩ đến chuyện này, Liễu Tam huyết gió một tiếng.

Một là thông qua tiếng huyết gió, nói cho Hậu Thanh phương vị của mình, thứ hai, cũng tỏ vẻ mình đã khống chế được đối thủ.

"Liễu Tam sư huynh, ngươi thật sự muốn đem ta đi làm mồi nhử hay sao?"

Phuong Hành lúc này kỳ dị bình tĩnh lại, hần bị giữ chặt cánh tay, không thể xoay người, chỉ có thể nói.

Liễu Tam tựa như có chút áy náy ý, nhưng chỉ một thoáng rồi biến mất, trầm giọng nói: "Xin lỗi, nếu không bắt ngươi, Hậu sư huynh sẽ lấy Tiền Thông đi

làm mỗi nhữ, Tiền Thông mặc dù tánh tình nóng nảy, nhưng từng có ân với ta!"

Phương Hành cười một tiếng, nói: "Cho nên người muốn giết ta? Vậy trước khi tới ngọn núi này thì sao? Vì sao các người lại ép buộc ta tới?"

Liễu Tam trầm mặc, qua một hồi lâu, bỗng nhiên nói: "Đạo môn chính là như thế, nói những chuyện này cũng vô dụng rồi!"

Phương Hành lắc đầu nhỏ, bỗng nhiên nói: "Hữu dụng!"

Liễu Tam giật mình, nói: "Có tác dụng gì?"

Phương Hành hít sâu một hơi, đột nhiên mạnh mẽ xoay người.

Cánh tay trái của hắn vốn đã bị Liễu Tam giữ chặt, đây là một loại cảm nã thủ trong chốn giang hồ, cũng là một loại thủ pháp Liễu Tam làm bộ khoái thường xuyên sử dụng, một khi bắt được phạm nhân, sẽ giống như rắn bị giữ nơi bảy tắc, không thể động đậy chút nào. Nhưng lúc này, Phương Hành làm cho hắn biết, dưới tình huống cánh tay bị vướng vàng chế trụ, vẫn có thể xoay người qua.

"Ba ba..."

Theo Phương Hành mạnh mẽ xoay người, cánh tay trái của hắn lập tức bị bẻ gãy, phát ra tiếng gãy rợn người.

Liễu Tam nhất thời ngây dại, kinh ngạc nhìn cánh tay nhỏ trong tay mình.

Lúc này cánh tay đã vặn vẹo thành hình dáng bánh quai chèo, nắm ở trong tay cảm giác vô cùng quái dị.

Chính mình vặn gãy cánh tay của mình, phải hung ác đến cỡ nào đây!

Chính mình trước kia từng bắt giang dương đại đạo, cũng không hung ác đến vậy hay sao?

Cũng trong thời khắc Liễu Tam kinh ngạc, Phương Hành đã đối mặt với hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt khẽ mỉm cười, trong tay phải chẳng biết lúc nào có thêm một chuôi đao, như rắn độc thuận thế đâm vào trong bụng Liễu Tam, hắn cùng Liễu Tam cự ly thật sự quá gần, hơn nữa Liễu Tam bị hắn hung ác tự vặn gãy cánh tay của mình làm ngây ngốc một chút, hoàn toàn không đề phòng đến thanh đoản đao này.

"Phốc..."

Một đao đâm tới ngập chuôi!

Liễu Tam kinh ngạc dị thường, cúi đầu đi xem vết thương của mình, mang trên mặt một loại thần thái phức tạp, kinh ngạc, giật mình, thống khổ.

Mà Phương Hành hạ thủ còn chưa ngừng, một đao đánh xong, đã gior đao lên tiếp, hung hăng đâm vào lồng ngực của hắn.

Liễu Tam hao hết linh lực, dưới tình huống xuất kỳ bất ý, căn bản không làm ra phản kích hữu hiệu nào.

Phương Hành bỗng nhiên nhảy lên đá một cước, đem Liễu Tam đạp ngã xuống đất.

Thời điểm hắn nhảy lên, cánh tay trái giống như một khúc gỗ văng lên không trung, quỷ dị dị thường.

"Liễu Tam sư huynh, xin lỗi, ban đầu ở bên đồng lửa, người đã đoán được là ta không ngủ, cố ý đem tương lai của ta nói cho ta biết, muốn nhắc nhở ta mau mau chạy trốn sao..." Phương Hành đi tới bên tai Liễu Tam, nhìn ánh mắt hoảng sợ của Liễu Tam, nhẹ nhàng nói: "Thật sự có thời điểm, ta coi người là người tốt, lúc chuẩn bị giết sạch các người, ta sẽ để lại một mình người..."

Liễu Tam hầu kết nhẹ động, khẽ nhếch miệng, tựa hồ muốn nói cái gì đó.

"Ta không biết tại sao người lại thay đổi chủ ý, toàn tâm toàn ý đối phó ta, dĩ nhiên điều này cũng không trọng yếu!"

Phương Hành không tính toán muốn nghe xem Liễu Tam muốn nói cái gì, trở tay một đao cắt qua, trực tiếp cắt vào cổ Liễu Tam.

Máu tươi vẩy ra, tựa như suối phun.

Liễu Tam trên mặt hiện ra một tia bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng.

Hắn đường đường Linh Động tam trọng tu sĩ, ở trước mặt Phương Hành lại không có một cơ hội hoàn thủ.

Đây là một đứa bé sao?

Liễu Tam tuyệt vọng cho là, hắn so với bất kỳ một cái giang dương đại đạo nào trước đây mình từng gặp cũng hung ác hơn, cũng giáo hoạt hơn!

Nhưng dọc theo con đường này, chính mình vẫn coi hắn là một đứa bé...

Đối với một người đã làm bộ đầu mà nói, đây đúng là một chuyện thất bại nhất trên cõi đời này...

Phương Hành không hề để ý tới hấn nữa, nhặt lên ngọc phù bên tay hấn, ôm cánh tay trái lung la lung lay, cắn răng tiếp tục hướng trong núi rừng bỏ chạy.

Hấn không có nhiều thời gian dây dưa, nhất định phải tranh thủ thời gian chạy trốn.

"Oanh..."

Bất quá chỉ mấy tức, Hậu Thanh đã nhanh chóng vọt tới, liếc nhìn Liễu Tam trên mặt đất.

Hấn cả người là máu, trong tay nâng kiếm, trên thân kiếm cũng đầy máu, rõ ràng không có bị thương, rất rõ ràng là máu của con yêu mãng kia, thấy được một màn trước mắt, Hậu Thanh con người nhất thời co rụt lại, phảng phất bị hai mắt trợn thật to của Liễu Tam làm cho kinh hãi, bất quá rất nhanh, sắc mặt của hấn trở về hờ hững, nhắc chân vượt qua trên người Liễu Tam, lạnh lùng phun ra hai chữ: "Phế vật!"

Ánh mắt đảo qua, đã thấy được phương hướng Phương Hành chạy trốn.

Chắc cây bị xô nghiêng còn không có trở lại nguyên trạng, có một đạo dấu vết rõ ràng.

Trường kiếm trong tay Hậu Thanh chấn động, xóa đi máu răn trên kiếm, vuron người đuổi theo.

Lần này hấn cũng không đuổi theo quá lâu, chợt thấy trước mặt một trận gió bén nhọn, trong chớp lát xuất kiếm, ngay cả phi kiếm cũng không té lên, trong tay thanh phong kiếm xoắn ra một đoàn tuyết quang, chỉ nghe "Đinh đinh đinh đinh" rất nhỏ không ngừng bên tai, tối thiểu mười mấy cây ngân châm bạo xạ mà đến bị thanh phong kiếm đánh bay, tiếp sau đó, lại là một đạo ngân quang nhanh như tia chớp bắn tới.

Hậu Thanh cười lạnh một tiếng, năm ngón tay lẳng không ấn xuống, linh khí tạo thành một bức tường vô hình cản trở.

Đạo ngân quang kia bị bức tường linh khí cản trở, từ từ mất đi động lực tiếp tục bay tới trước, sau đó leng keng một tiếng rơi xuống đất.

Hậu Thanh cười, từ từ đi thẳng về phía trước, nhẹ giọng nói: "Đây là phi kiếm ta ban thưởng cho ngươi, ngươi muốn dùng nó tới giết ta ư?"

Ở trước mặt hấn, có một gốc dong thụ khổng lồ, cơ hồ hai người trưởng thành cũng ôm không hết, mà thân thể nhỏ nhỏ của Phương Hành, lúc này đang ngồi trên tàng cây, cười hi hi nhìn của hấn, tay phải cầm một cái thiết đồng nho nhỏ, tay trái vô lực buông tại bên người, thoạt nhìn đã không có biện pháp rồi, bộ dạng như đã chấp nhận số phận.

Hậu Thanh đánh giá bộ dáng Phương Hành một chút, thần nhiên nói: "Ta thừa nhận, ngươi khó dây dưa hơn nhiều so với trong tưởng tượng của ta, nếu sớm biết như thế, ban đầu ở sơn môn ta cũng sẽ không bắt ngươi, mà sẽ mời ngươi vào đội, so với vô cớ nhận được một cái đối thủ như ngươi tốt hơn nhiều, ở thời điểm Lưu Phong hướng ta đề cử ngươi đi làm mồi nhử, ta cũng sẽ tát một cái làm miệng hấn không còn răng..."

Hấn vừa nói, vừa mở ra năm ngón tay, phi kiếm từ trong túi bên thắt lưng bay tới, nhẹ nhàng tung bay trên không trung.

"Bất quá việc đã đến nước này, vẫn phải mau chút chém ngươi đi, nói thật, ta rất sợ để ngươi trưởng thành..."

Hậu Thanh trong mắt sát ý ngưng kết, phi kiếm như linh xà nhúc nhích, tựa như tùy thời cũng sẽ chém về phía Phương Hành không hề có lực hoàn thủ.

Phương Hành bỗng nhiên hi hi nở nụ cười, tay phải duy nhất hoàn hảo tựa vào sau gáy, đôi cái tư thế thoải mái hơn.

"Ngươi cứ như vậy giết ta ư?"

Hấn cười nói: "Ta nhớ ngươi từng nói qua, muốn cho ta biết chữ "thâm" viết như thế nào mà?"

Hậu Thanh ngẩn ra, sắc mặt dần dần thay đổi, trong mắt lãnh ý hiện lên.

Phi kiếm suu một tiếng bay vào trong túi ở thắt lưng, sau đó hấn cầm lên thanh phong kiếm.

"Ngươi nói rất đúng..."

Cất bước, từ từ tới gần, mà lúc này, Phương Hành cũng cảm thật chặt động thiên giới chỉ trên tóc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Mãng khô cáp

Hậu Thanh vốn định lấy Phương Hành làm mối như, nhưng sau khi Liễu Tam bỏ mình, mối như đã không có ý nghĩa.

Mặc dù có mối như, hẳn cũng sẽ không lỗ mắng đến mức tự mình đi một mình đấu mắng khô cáp, dù sao đó là tứ giai yêu thú, tương đương với một Linh Động tứ trọng tu sĩ, trong kế hoạch lúc trước, lấy Phương Hành làm mối như, dự đồ mắng khô cáp rơi vào bẫy rập, sau đó liền hợp Liễu Tam, Tiền Thông chờ hai gã Linh Động tam trọng cao thủ, Triệu Trực một người Linh Động nhị trọng cao thủ, hợp lực đem chém giết, còn mạo hiểm không nhỏ.

Mà hôm nay Liễu Tam, Triệu Trực đã chết, Tiền Thông trúng độc, thực lực còn sót lại ba thành, cùng mình kết oán thù, làm sao đi chém?

Cho nên đối với Hậu Thanh mà nói, lúc này Phương Hành đã vô dụng, tính toán trực tiếp chém giết.

Nhưng Phương Hành nói một câu đã khơi dậy lửa giận của hắn, để cho hắn quyết định trước tiên hành hạ Phương Hành, sau đó mới cho hắn lên đường.

Mặc dù dưới con thịnh nộ, hắn vẫn không buông lỏng cảnh giác, cầm lên thanh phong kiếm, từng bước trước ép.

Mà ngoài mặt Phương Hành cười hi hi, tay phải cũng đã cầm động thiên giới chỉ trên tóc của mình.

Có thể trốn thoát được hay công, liền xem một kích kia rồi!

Cước bộ tiến gần, sát cơ dâng lên, nhiệt độ lạnh lẽo...

Không nghĩ tới, ngay khi hai người cũng chuẩn bị chém ra một kích của bản thân, bỗng nhiên, từ bên trong núi rừng, đột nhiên truyền đến một tiếng "cô oa" điếc tai nhức óc, âm như trâu rống, vang dội thông thiên, chấn khắp núi rừng rì rào vang động.

Theo tiếng kêu vang vọng, hướng tây bắc, đột nhiên có một bóng đen như tiểu sơn cao cao nhảy lên giữa trời, che phủ ánh trăng, cho Yêu Chưởng sơn phủ lên một tầng âm ảnh...

Một tức sau, bóng đen này như lưu tinh rơi xuống, phương hướng rơi xuống, chính là chỗ Hậu Thanh cùng Phương Hành.

"Thình thịch" một tiếng, kinh phong quét ngang, cây cối bẽ gãy.

Phương Hành cùng Hậu Thanh đều có chút đứng không vững, vận khởi linh lực bảo vệ bản thân, đồng thời ngơ ngác nhìn hướng bên trái bọn hắn.

Một con cóc cao chừng mười trượng, đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai con mắt âm trầm huyết hồng, lạnh lùng nhìn bọn hắn.

"Măng khô cáp, tứ giai yêu thú, tạp huyết giữa yêu mãng cùng khô cáp, phun khói độc, phi mãng giáp, không phải thần binh lợi khí không thể thương tổn..."

Liên tiếp tin tức hiện lên trong đầu óc Phương Hành, để cho hắn kinh hãi há to miệng.

Dĩ nhiên là một con tứ giai yêu thú duy nhất vùng ngoại vi Yêu Chưởng sơn, mục tiêu mà đám người Hậu Thanh chuyển này muốn chém giết!

Ai ngờ được vị đại gia này vào lúc này, chủ động đưa lên cửa...

"Là Liễu Tam..."

Hậu Thanh ánh mắt cũng lạnh xuống, hắn rất nhanh đã nghĩ ra được nguyên do, buổi tối vốn là thời gian măng khô cáp đi ra ngoài săn thức ăn, nào ngờ lúc này Phương Hành giết chết Liễu Tam, còn đâm hắn rất nhiều đao, đại lượng máu tươi cùng linh khí trộn chung một chỗ, tán tràn đầy ra, khiến cho thi thể Liễu Tam đối với măng khô cáp giống như một khối thịt kho tàu mùi thơm tỏa ra bốn phía, vì thế nó theo mùi mà tìm tới.

Chẳng qua không ngờ tới, quái vật kia tới nhanh như vậy, vừa vặn đưa ngay tại lúc chính mình chuẩn bị chém giết tiểu quý này!

Bị hung khí của tứ giai yêu thú chấn nhiếp, Hậu Thanh cho dù là tu vi Linh Động tam trọng đỉnh phong, cũng không dám lộn xộn.

Phương Hành lại càng ngơ ngác, thân thể cứng ngắc dựa vào đại thụ, một cử động cũng không dám.

Đối mặt với quái vật cường đại như vậy, không người nào dám tùy tiện lộn xộn...

"Hả?"

Đúng lúc này, Phương Hành đầu nhỏ bỗng nhiên hiện lên một cái mưu ma chước quỷ...

Về mặt bỗng nhiên trở nên vô cùng kinh khủng, cái miệng nhỏ nhắn co lại, tựa hồ bị hù dọa sắp khóc, thế nhưng đánh bạo, cẩn thận hướng Hậu Thanh kêu lên: "Hậu... Hậu sư huynh... Tiểu đệ cầu người... Mang theo ta... trốn..."

Thanh âm nhỏ như muỗi bay, không làm kinh động măng khô cáp, xem ra giống như biểu hiện cực sợ mới có.

Hậu Thanh ngẩn ra, chú ý tới vẻ mặt của Phương Hành, thực sự là phản ứng một đứa bé sợ hãi tới cực điểm mới có, hắn rất nhanh hiểu rõ, trong lòng dâng lên vui mừng: "Người này dù sao vẫn là tiểu hải tử, mặc dù bình thời to gan lớn mật, lòng dạ độc ác, nhưng nghĩ đến sắp trở thành thức ăn của măng

khô cáp, sợ hãi đến tiểu ra quần... Đứa trẻ sợ quái vật, cũng là bình thường!"

Cũng vào lúc này, Hậu Thanh bỗng nhiên chú ý tới, Phương Hành mạo hiểm bị măng khô cáp tấn công, dùng sức lau vết máu trên người, một bên lau, một bên hoảng sợ nhìn măng khô cáp, tựa như cầu nguyện không bị măng khô cáp chú ý.

"Vết máu..."

Hậu Thanh lấy làm kinh hãi, thầm mừng mình phản ứng lại vẫn không mau bằng tên tiểu quý này, măng khô cáp rõ ràng cho thấy bị mùi vị khí huyết của Liễu Tam hấp dẫn tới, nói cách khác, hai người có mặt nơi này, trên người ai có mùi vị huyết khí càng đậm, người đó sẽ dễ dàng thành mục tiêu hơn, tiểu quý này nhanh hơn mình nghĩ tới điểm này, đã bắt đầu lau tới máu tươi trên mặt mình...

Trên người mình nhiều máu cũng là thời điểm chém giết yêu mạng bị dính vào, chẳng qua là máu đều ở trên y phục, làm sao lau đây?

Hậu Thanh trong đôi mắt lóe lên một tia hung ác, thầm nghĩ: "Tiểu quý, hôm nay sẽ làm cho ngươi biết chữ "thâm" viết như thế nào..."

Vừa nói, từ trong túi bên thắt lưng lấy ra một cái bình sứ nhỏ nhỏ, rồi sau đó liếc về hướng Phương Hành, cong ngón tay búng ra.

"Sưu..."

Bình sứ chạy thẳng tới đầu Phương Hành, lập tức hấp dẫn lực chú ý của măng khô cáp.

Phương Hành thấy thế, kinh hãi, vội vàng nghiêng đầu, né tránh bình sứ.

"Ba " một tiếng, bình sứ đập vào trên cây khô phía sau hắn, lập tức nổ tung.

Một mùi huyết tinh nồng đậm truyền ra, trên cây khô huyết hồng một mảnh, còn bao phủ cả người Phương Hành.

Thì ra là một quả huyết khí đan, chính là thứ cho long mã ăn, mỗi khi long mã lên đường quá vội, cần tắm bổ, liền cần cho chúng nó ăn loại đan này, thuốc này lấy huyết nhục yêu thú cấp thấp luyện chế mà thành, ẩn chứa đại lượng khí huyết, gia nhập một chút linh dược dậy mùi, yêu thú rất thích...

Măng khô cáp giống như bị hấp dẫn, hai con ngươi xanh lục như chiếc đèn lồng vừa chuyển, gắt gao nhìn thẳng Phương Hành.

Đúng vào lúc này, Hậu Thanh khẽ mỉm cười, hướng Phương Hành khoát tay áo, há mồm không tiếng động, chính là nói: "Vĩnh biệt..."

Rồi sau đó, hắn xoay người lạng lẽ lui về phía sau hai bước, lập tức bay vút chạy trốn.

Dưới tình huống này, tự nhiên là chạy trốn quan trọng hơn, dùng huyết khí đan hấp dẫn lực chú ý của măng khô cáp, yêu cấp nhất định sẽ đi cắn nuốt tiểu quý này trước, mà chính mình thừa dịp này chạy trốn, cho dù măng khô cáp không ăn no, còn có thể đuổi theo nữa, trong túi áo còn có năm thất long mã, ở lại sẽ giết, ném sau lưng mình, nói vậy cũng có thể cho mình tranh thủ thời gian nhất định.

Trong chớp mắt, Hậu Thanh đã coi như định ra kế hoạch, tự nghĩ trăm lần không sót một.

Chẳng qua là, hắn tuyệt đối không nghĩ tới một màn xảy ra, đang ở thời khắc hắn nhanh chóng trốn đi, măng khô cáp thoát nhìn lực chú ý đã hoàn toàn bị Phương Hành hấp dẫn, con ngươi mạnh mẽ chuyển qua, rồi sau đó "ô oa" kêu to một tiếng, miệng mở rộng, một cái lưỡi huyết hồng như phi tiễn bắn ra ngoài, thế như điện, kinh phong như đao, mục tiêu rõ ràng chính là Hậu Thanh.

Hậu Thanh kinh hãi, vội vàng cong người, trên không trung xẹt qua một đường vòng cung xinh đẹp, hiểm lại càng hiểm tránh thoát một kích kia.

Ngay cả Phương Hành cũng không khỏi than thở, thân pháp của người này quả thực quá tốt.

Vô cùng chắc chắn, Hậu Thanh cho dù không đề cập tới Linh Động tam trọng tu vi, ở trên giang hồ, cũng nhất định là hảo thủ.

Vô luận là kiếm pháp, hay là thân pháp, cũng đủ để ở hồng trần phàm tục đứng ở đỉnh phong.

Bất quá, thân pháp dù nhanh đến đâu, cũng không nhanh bằng lưỡi măng khô cáp, tứ giai yêu thú thoát nhìn thân rộng thể mập, tựa như ngọn núi nhỏ, nhưng đầu lưỡi như rắn như tên, linh hoạt dị thường, một kích đánh hụt, còn không đợi thân hình Hậu Thanh rơi xuống đất, kích thứ hai đã bắn ra ngoài, Hậu Thanh dù sao chưa học được thuật đạp không, thân trên không trung không cách nào chuyển hướng, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác đành một kiếm chém ra.

"Xuy..."

Một kiếm này chém trên đầu lưỡi măng khô cáp, thế nhưng mềm nhũn không đến lực, toàn lực một kiếm, cũng chỉ ở trên đầu lưỡi của nó vẽ lên một đường mờ nhạt, nhưng cũng đem măng khô cáp đánh đến nổi giận, buồn bực rống một tiếng, dịch ý toàn diện mở ra, chân sau đạp một cái, thế nhưng trực tiếp hướng Hậu Thanh đụng tới, đồng thời chân trước to mọng như cái thối, ngang trời đảo qua, phách về phía Hậu Thanh.

"Tiểu vương bát đản này rốt cuộc đã làm cái gì? Tại sao măng khô cáp lại đến công kích ta?"

Hậu Thanh bị măng khô cáp theo dõi lòng tràn đầy sợ hãi, hắn không rõ, tính toán của mình hoàn toàn không có sai lầm, làm sao kết quả lại trùng mưu kế

của tiểu tử kia... Chết tiệt, tiểu tử kia rõ ràng không làm gì cả a!

Hậu Thanh vô luận như thế nào, cũng không nghĩ ra Phương Hành làm sao đẩy mình tới quần cảnh như thế.

Mà Phương Hành lúc này thì đặc ý khước mắt đầu mày đều đang cười, một bên chịu đựng đau nhức bên cánh tay trái, một bên nhìn Hậu Thanh cùng mắng khô cấp liều chết, cảm giác như vậy, đau cùng mừng hỗn hợp, thật sự là thoải mái!

Kiến thức áp chế!

Đại khái Hậu Thanh cũng không nghĩ ra, Phương Hành thật sự là không làm gì, điều duy nhất Phương Hành làm, chính là ám hiệu hần chạy trốn sao...

Âm Dương Thần Ma giám vừa liếc nhìn mắng khô cấp, cũng đã nói rất nhiều đặc điểm của nó, trong đó được Phương Hành coi trọng chính là: "Không thoát thủ thân, thì thị động vô tình..."

Đơn giản mà nói, chính là yêu thú như mắng khô cấp, trừ phi là tu hành đến hóa thành hình người, nếu không thị lực sẽ có một thiếu sót, đối với những thứ tinh là nhìn không thấy, những thứ động ngược lại thấy vô cùng rõ ràng, cũng bởi vì cái này, khi nó bị mùi vị khí huyết của Liễu Tam hấp dẫn tới đây, nhảy ở giữa không trung, nó có thể thấy Hậu Thanh cùng Phương Hành.

Nhưng sau khi nó rơi xuống, Phương Hành cùng Hậu Thanh cũng không dám vọng động, nó ngược lại nhìn không thấy hai người kia.

Nếu không phải như thế, nơi nào sẽ có thời gian cho Phương Hành làm bộ sợ hãi, lau vết máu, Hậu Thanh bắn đan giá họa?

Vốn Hậu Thanh một viên huyết khí đan bắn ra, quả thật hấp dẫn lực chú ý của mắng khô cấp, mà mùi vị khí huyết nồng đậm, đã ở khí huyết cho mắng khô cấp một cái phương hướng, chẳng qua là, Hậu Thanh làm những chuyện phía sau, đã phạm vào một cái sai lầm cực lớn, cũng là sai lầm Phương Hành vẫn hi vọng hần phạm phải, đó chính là tốc độ thân pháp cực nhanh chạy trốn...

Mà vừa động, thì xong rồi, mục tiêu của mắng khô cấp lập tức chỉ hướng hần.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Yêu cấp nổi điên

"Suru..."

Hậu Thanh thân hình như điện, mắng khô cấp lại một lần nhỏ ra đầu lưỡi, đầu lưỡi thoáng cái đánh tới trên cây phía sau hần, đại thụ vốn người lớn ôm mới hết được, thế nhưng trong nháy mắt bị lưỡi xuyên thủng rồi, rồi sau đó mãnh lực thu lại, đầu lưỡi thu hồi miệng, đại thụ bị trực tiếp đánh gãy, quét lên một mảnh cuồng phong, cành lá khô vỡ vụn, bay múa đầy trời.

Mà Hậu Thanh lúc này đã phi thân lên, ở trên cây đổ mượn lực đạp một cái nhảy lên trên lưng yêu cấp.

"Huru..."

Kiểm ra như điện, Hậu Thanh vẽ mặt căng thẳng, một kiếm đâm xuống.

Lại chỉ nghe "sắc" một tiếng, nơi kiếm đâm vào ánh lửa bắn ra bốn phía, chuôi thanh phong kiếm thiên chuy bách luyện, theo hần xông xáo giang hồ hồi lâu, mặc dù bái nhập đạo môn cũng không vứt bỏ thể nhưng từ đó gây thành hai khúc.

Còn chưa kịp lộ ra vẻ đau lòng, đã thấy khô cấp bỗng nhiên thân thể run lên, trên người chi chít nhọt độc như nắm tay nhất tề vỡ tung bắn ra thành từng mảnh nọc độc, Hậu Thanh vào giờ khắc này, nhanh chóng nhảy lên, vạt áo vẫn dính vào một chút, lập tức nhìn thấy vạt áo dâng lên khói xanh "Chi chi", vài thượng hạng trong nháy mắt trở nên thiên sang bách không.

Mà nọc độc bắn hướng bốn phía, nơi nào chạm vào thì thảo mộc khô héo, nham thạch hòa tan, lại đem đất phương viên mười trượng cũng hóa thành một mảnh độc hải, Phương Hành cũng thiếu chút nữa bị liên lụy, vội vàng nhảy lên, lách mình đến phía sau cây, mới tránh thoát một kiếp này, trong mũi chỉ ngửi được một trận tanh hôi, thì ra đại thụ hần vừa mới dựa vào đã bị nọc độc của mắng khô cấp bóc đi một lớp vỏ cây dày.

Hậu Thanh thân trên không trung, hiển nhiên vô luận rơi tới đâu, cũng sẽ đặt chân vào nọc độc, trong lúc cấp thiết từng tiếng tiếu vang, chân trái đạp chân phải, thân hình cất cao vài thước, rồi sau đó té ra phi kiếm màu bạc, một cước bước lên, mà một cái tay vung, rồi lại té ra một thanh phi kiếm màu son, hóa thành một đạo hỏa quang hướng trên người khô cấp bắn đi, trong chốc lát ở trên lưng khô cấp vẽ ra mấy vết thương.

"Dù sao phi kiếm vẫn có thể tạo thành thương tổn đối với nó..."

Hậu Thanh hơi trấn an, nhưng cũng không dám khinh thường, một chút vết thương như vậy, đối với khô cấp thương tổn cũng không đủ.

Trong lúc cấp thiết quay đầu, vừa mới bắt gặp Phương Hành, người này thì ra không chạy trốn, chính là ngó dáo dác xem cuộc chiến, vẻ mặt nhìn có chút hả hê quả thực làm cho người ta tức điên, Hậu Thanh hận cơ hồ cũng cắn nát răng, có lòng muốn qua đó dùng một kiếm đưa hấn chém, nhưng mãng khô cấp liên tiếp công kích, ngay cả bảo vệ tánh mạng cũng rất khó khăn, lại càng phân không ra nửa điểm tâm.

"Không được, phải chạy trốn, nếu không ta tất nhiên chết trong tay khô cấp..."

Hậu Thanh trái tim hoảng hốt, hấn cố gắng tĩnh táo, biết đây không phải là lúc tức giận.

Mãng khô cấp chính là tứ giai yêu thú, thực lực mạnh mẽ, căn bản không phải chính hấn Linh Động tam trọng tu sĩ có thể chém giết.

Hôm nay chính mình đập kiếm mà đi, chỉ có thể chống đỡ chốc lát, đợi đến khi linh lực hao hết, chính là không rơi vào độc hải, cũng sẽ bị đầu lưỡi như rắn độc của khô cấp cuốn vào trong bụng.

Nghĩ đến nơi này, hấn lập tức phát động công kích mạnh hơn, linh lực điên cuồng rót vào phi kiếm màu son không ngừng đâm về trên người mãng khô cấp, mặc dù không thể tạo thành vết thương trí mệnh cho nó, nhưng cũng đâm vào làm nó nổi lên cuồng ý, trong cơ thể buồn bực rống liên tục, mà mục đích của Hậu Thanh chính ở chỗ này, trong quá trình công kích ánh mắt liếc khắp nơi, đang vì chính mình chọn một con đường cầu sinh.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên mãng khô cấp cô oa một tiếng, miệng trương lên, đột nhiên một ngụm độc khí phun ra ngoài.

Đạo độc khí này màu xanh nhạt, tựa như một đạo phi kiếm, đột nhiên đâm thẳng Hậu Thanh.

Hậu Thanh kinh hãi, không ché phi kiếm, trong thời gian ngắn hướng bên trái nhích sang, khó khăn lắm mới tránh khỏi độc tiễn.

Nhưng một ngụm độc khí của mãng khô cấp phun ra ngoài, thế nhưng thật lâu không dừng lại, vẫn phun đến khi thân thể cũng quắt xuống.

Hậu Thanh thấy được cảnh này, nhất thời bội phần kinh ngạc, bắt quá rất nhanh, hấn đã nhận ra có gì không đúng.

"Không tốt..."

Hậu Thanh thất thanh kêu to, trong thời gian ngắn vứt sạch phi kiếm màu son mà chạy.

Đúng vào lúc này, mãng khô cấp một hơi phun ra kết thúc, đột nhiên há mồm khê hút vào.

"Hô..."

Một đạo cuồng phong tập cuốn, lực hút lớn như thế từ trong miệng yêu cấp phảng phát sâu không thấy đáy sinh ra.

Phương viên mười trượng vụn vỡ cùng đá sỏi, nhất thời cũng bị nó một hơi hút vào, mà tại trong mồm nó, đầu lưỡi linh hoạt không ngừng quật, đem toàn bộ những thứ linh tinh này đánh văng ra ngoài...

Nó lựa chọn hút vào, mục tiêu chính là Hậu Thanh đang giữa không trung.

"Sưu..."

Giờ khắc này, Hậu Thanh vốn đã bay vút ra ngoài ba bốn trượng, nhưng cũng bị hấp lực khổng lồ kéo trở lại.

Trong lúc khiếp sợ, hấn tiện tay ném ra một đạo xích sắt tinh tế xích hồng sắc, thế nhưng cũng là một pháp khí, buộc vào một thân cây to nhất phía trước, lập tức nắm chặt, mạnh mẽ kéo lấy thân thể đang bay giữa không trung...

"Két két..."

Xích sắt kia là một pháp khí không sai, ở dưới dẫn lực siêu cường, lại bị kéo gần như gãy lìa.

"Con cóc đại ca, chúng ta là đồng bọn a..."

Bất quá vào lúc này, bỗng nhiên một tiếng hét thảm truyền đến, thì ra là Phương Hành ở một bên chờ ngư ông đắc lợi, nhất thời cũng bị bất thành linh hấp lực dẫn tới, thân thể nho nhỏ lập tức bay lên, bất quá cũng may hấn phản ứng rất nhanh, một bên cùng yêu cấp lồi kéo làm quen, một bên dùng đoản đao đâm vào trên cây to bên cạnh, miễn cưỡng cố định thân thể của mình.

Nhưng hấn vóc người nhỏ, tự nhiên nhẹ, tu vi cũng so với Hậu Thanh yếu hơn một ít, lúc này cũng khó khăn hơn...

"Ha ha, dù sao cũng phải để tiểu quỷ này chết trước ta!"

Hậu Thanh nhe răng cười một tiếng, tự cho là khó thoát khỏi cái chết, đột nhiên nắm ngón tay vung lên, đem phi kiếm của mình té ra, một đạo lưu quang ở trong cuồng phong bay tán loạn, hung hăng hướng Phương Hành chém tới, lại muốn trước khi chết chém Phương Hành trước.

Lúc này Phương Hành lấy đoản đao đâm vào cây, chính là định trụ thân thể cũng khó, làm sao có thể tránh né được kiếm này?

Mắt thấy một kiếm kia sẽ rơi xuống trên người hắn, đem hắn chém thành hai khúc.

"Hậu Thanh, thăng cha ngươi!"

Vào giờ khắc này, Phương Hành bỗng nhiên cắn răng một cái, trong tiếng thống mạ, giờ tay lên đem đoản đao rút ra.

Hắn lúc này treo giữa không trung, chỉ dựa vào đoản đao định trụ cơ thể, đoản đao rút ra, cả người lập tức hướng trong miệng miệng khô cấp bay đi, một kiếm kia tự nhiên chém không đến hắn, nhưng hắn thân thể nhỏ nhỏ cũng đột nhiên lọt vào trong miệng yêu cấp.

"Ba..."

Ở trượt vào trong miệng yêu cấp đồng thời, trên lưng Phương Hành bị đầu lưỡi yêu cấp quất một cái nặng nề, suýt nữa ngã đi.

Bất quá, dưới loại tình huống khẩn trương này, hắn phản ứng càng nhanh.

Dưới tình huống hôm nay, hắn biết mình một khi trượt vào trong bụng yêu cấp, lập tức cũng sẽ bị chất nhầy vây khốn, hít thở không thông mà chết, vì vậy cắn chặt hàm răng chịu đựng, cũng không nhìn thấy cái gì, hung hăng một đao đâm xuống.

Nhắc tới cũng may mắn, lúc này hắn khó khăn lắm bay đến cổ họng yêu cấp, một đao kia cắm xuống, nhất thời dừng lại khuynh hướng trượt xuống, cũng ngay một khắc này, yêu cấp bị đau, cả người run loạn, cuồng phong đem địch nhân cuốn vào trong bụng tự nhiên cũng ngưng, hai chân trước vô lực muốn lay lỏng ngực của mình, rồi lại với không tới, đau cơ hồ nổi điên.

Hậu Thanh không bị yêu cấp nuốt vào, trong bụng vui mừng, hơn kinh hãi, theo tiểu quý này bị yêu cấp nuốt trọn, kinh khủng cuồng phong thế nhưng dừng lại, hắn không khỏi thâm than rất may, giẫm phi kiếm muốn thoát đi phiến độc hải này.

Lại không nghĩ rằng, hắn mới vừa rồi định ở giữa không trung, yêu cấp còn không chú ý tới hắn, lúc này hắn vừa bay trốn, lập tức rơi vào trong tầm mắt yêu cấp, lúc này yêu cấp cảm giác cổ họng đau nhức, không nhìn được nổi điên, bỗng nhiên mắt thấy lại thấy được tên địch nhân này, thế nhưng điên cuồng hướng hắn lao đến, đã không giống lúc đầu như vậy dùng lưỡi công kích, mà là cả thân thể đánh loạn.

Hậu Thanh vội vã chạy trốn, không nghĩ tới yêu cấp đánh tới, tránh né không kịp, lập tức bị đánh bay vài chục trượng, thân thể còn không rơi xuống, yêu cấp đã lại một lần nữa đánh tới, bốn trào loạn vụ loạn đả, trên người nọc độc phun tung toé, thế nhưng phát điên bình thường, vô số cự mộc đại thụ bị nó đụng ngã trái ngã phải, trong núi rừng Yêu Chương sơn, giống như là xảy ra một cuộc động đất.

"Yêu cấp này nổi điên rồi ư?"

Hậu Thanh bị yêu cấp đụng vào, mặc dù bộ ngực bị đè nén, suýt nữa phun ra máu, nhưng cũng cảnh giác phát hiện điểm này.

Hắn vốn chính là một kẻ gan lớn, vào giờ khắc này, chính xác bắt đến một cái cơ hội chột lóe rồi biến mất.

Hôm nay Triệu Trực đã chết, Tiền Thông hận chính mình, cũng không giữ lại được, Liễu Tam cũng đã chết, tiểu quý kia cũng đã chết.

Có thể nói, người chính mình kết bạn đi ra ngoài làm nhiệm vụ lần này đã chết chỉ còn một mình mình.

Nếu hai tay trống trơn trở lại đạo môn, đừng nói không lấy được Thạch Tinh tán chính mình phá giai cần có, chỉ sợ đạo môn đối với mình đánh giá cũng sẽ rơi xuống cực điểm, cho dù có thể tấn nhập nội môn, cũng sẽ không được chào đón, thậm chí lùi một bước mà nói, chỉ sợ chính mình ngày sau lấy công chuộc tội, vì đạo môn lập được công lớn, thất bại nhiệm vụ này cũng sẽ thành điểm nhơ vênh hằn trên con đường tu hành của mình.

Nhưng nếu có thể đem yêu cấp mang về thì sẽ khác.

Bất kể chết bao nhiêu người, chỉ cần mình đem yêu cấp chém giết, nhiệm vụ hoàn thành, như vậy chính là thành công!

"Cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu bỏ qua cơ hội lần này, Hậu Thanh ta không phải là Hậu Thanh..."

Hậu Thanh cắn răng một cái, từ trong lòng ngực lấy ra một viên đan hoàn nhét vào trong miệng, nếu Phương Hành thấy, sẽ nhận ra thuốc này chính là Yêu Linh đan phó đan Hậu Thanh từng cố gắng lấy ra lừa gạt hắn, trong loại đan dược này, ẩn chứa linh khí không cách nào so sánh được với chủ đan, nhưng lại có thể ăn trong chiến đấu, trong khoảng thời gian ngắn bổ sung linh khí cho mình, nuốt viên thuốc này, cũng đại biểu Hậu Thanh muốn liều mạng.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Chữ thoả mái viết như thế nào?

Lúc này Phương Hành tự nhiên không biết hết thấy mọi thứ ở ngoại giới, hần chỉ cảm thấy quanh người âm u tối tăm, áp lực nặng nề.

May mắn chính là, yêu cấp mặc dù quanh thân là độc, nhưng trong cơ thể không có độc, chỉ ở trên miệng có một tuyến độc, có thể phun ra khỏi độc, mà vị trí của Phương Hành, cũng vừa vặn là ở cổ họng yêu cấp, là vị trí tuyến độc ảnh hưởng không tới, mặt khác, yêu cấp vừa mới thi triển thần thông đem con mồi hút vào bụng, cũng đã đem toàn bộ khỏi độc phun ra ngoài, còn dư lại chỉ thừa thớt không có mấy.

Vì vậy yêu cấp lúc này, chỉ có thể bản năng ngộ nguy thực quản của mình, muốn đem Phương Hành nuốt xuống bụng.

Phương Hành cảm giác áp lực quanh người tăng lên gấp bội, cũng vẫn cố gắng kiên trì, tay phải vẫn nắm đoản đao cắm ở trên cổ họng yêu cấp, không thể buông tay, cổ nén toàn tâm đau nhức, đem tay trái giơ lên sau lưng, cầm động thiên giới chỉ dùng để buộc tóc.

"Cửu Xà Kim Viêm kiếm, đi ra cho ta!"

Một tiếng đau rống, Cửu Xà Kim Viêm kiếm té lên, một chốc, kim quang chói mắt, chém loạn ở trong bụng yêu cấp.

Ngoại giới Hậu Thanh đang thừa dịp yêu cấp nổi điên mà liều mạng, cả người thoát nhìn đã thê thảm không nỡ nhìn.

Hần lúc này cũng mạnh mẽ bổ sung linh khí trong người, thừa cơ hội yêu cấp nổi điên tới đánh nhau, chỉ muốn thừa cơ hội ngàn năm một thuở đem nó bắt lại. Tất cả vốn liếng cũng đều dùng sạch, phi kiếm tung hoành, thân hình như bay, đối với con yêu cấp này mà nói, hần phảng phất như một con ong sắc bén, không ngừng đem gai độc của mình đâm vào địa phương lực phòng ngự thấp nhất của yêu cấp.

Mà yêu cấp lúc này tựa hồ mất đi lý trí, chỉ biết mơ hồ đánh loạn, đối với công kích của hần căn bản là không để ý tới, khắp núi rừng bị nó đục cây cối gãy đổ, quái thạch bay loạn.

Bất quá dưới trạng thái điên cuồng này, yêu cấp vẫn tạo thành thương tổn rất lớn cho Hậu Thanh, đầu vai bị lưỡi cóc xuyên thủng, chân trái bị độc dịch dính vào, ngực tức thì bị yêu cấp liều mạng đục vào, xương sườn bẻ gãy ước chừng ba cây.

Càng trọng yếu hơn, lại là linh lực đã còn thừa không có mấy.

Dĩ nhiên, thành tích hiển nhiên cũng vô cùng rõ ràng, mắt yêu cấp bị hần chọc mù một bên, trên bụng không có vảy mềnh xà bao trùm, tức thì bị hần dùng phi kiếm xé ra, nội tạng cũng chảy ra, có một nửa kéo lê trên mặt đất.

Nếu không phải yêu cấp nổi điên, Hậu Thanh căn bản cũng không có cơ hội tạo thành thương tổn to lớn như thế cho nó.

Đúng vào lúc này, Hậu Thanh kiệt sức, chợt thấy yêu cấp liều mạng nhảy lên, tứ chi một cái, trong miệng lộ ra kim quang vàng rực, nhất thời thất kinh.

"Yêu cấp đã thương tổn tới trình độ như vậy, nhưng còn có thần thông khác ư?"

Trong lúc khiếp sợ, hần cố đề ra một luồng linh khí, kéo chân trái cơ hồ đã gãy của mình nỗ lực chạy trốn.

Nhưng mới trốn không được mấy bước, liền thấy yêu cấp điên cuồng nhảy tới giữa không trung lại ngã rơi xuống trên mặt đất, miệng hé mở, thân thể phục trên mặt đất, nhẹ nhàng co quắp một hai cái, sau đó không hề động đậy nữa.

"Đã chết ư?"

Hậu Thanh cực kỳ khiếp sợ, lại có cảm giác hưng phấn khó tả.

"Ta dựa vào năng lực của mình chém tứ giai yêu thú mềnh khô cấp ư?"

Mặc dù hần xưa nay rất cứng chặc, nhưng một phản chiến tích kinh người này cũng làm cho hần có chút hưng phấn không thôi.

Vượt cấp mà chiến, chém giết tứ giai hung yêu, đây cũng là một phản chiến tích làm cho cả đạo môn cũng sẽ sợ hãi than!

Có lẽ người trong đạo môn vùng kiếm cũng đủ chém giết yêu thú này không ít, nhưng ở Linh Động tam trọng đã có thể làm được cũng tuyệt đối không nhiều.

"Thật là ông trời chiếu cố, Hậu Thanh ta tấn nhập nội môn, nhất định dâng hương tế thiên!"

Hậu Thanh ngừng lại, thở hổn hển mấy hơi, khăn cầu một chút, sau đó chuẩn bị xé xác yêu cấp.

Bất quá vào lúc này, thân thể yêu cấp đã chết đột nhiên vừa kéo, miệng trương càng lớn một chút, nội tạng, thịt vụn, máu đen mùi tanh bức người bùng lên, trong đó còn có một chút con mồi không tiêu hóa, hấp dẫn Hậu Thanh chú ý nhất chính là, bên trong đang nằm một đứa con nít, chính là Phương Hành, chỉ thấy hần không nhúc nhích, khí tức hoàn toàn không có, giống như chết đã lâu.

Hậu Thanh thấy thế, không khỏi cười lạnh, nghĩ thầm "Mặc người dối trá khôn ngoan như quý, còn không phải là thành bữa ăn trong bụng yêu cấp hay sao?"

Hần kéo chân gãy, đang muốn qua ngó nhìn một phen, đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

"Tiểu quỷ này vừa bị yêu cấp nuốt vào trong bụng, yêu cấp này bỗng dung nổi điên, nói không chừng là hấn làm trò quỷ gì?"

Hậu Thanh trầm nghĩ, mặc dù nội tâm của hấn vô cùng không tình nguyện đem công lao chém giết yêu cấp phân cho người khác, nhưng vẫn duy trì lý trí, cẩn thận phân tích vấn đề: "Mặc dù hấn lúc này thoát nhìn đã chết, nhưng đối mặt người này, cẩn thận một chút vẫn tốt..."

Vừa nói, liền tụ lên linh lực còn sót lại, nỗ lực tế phi kiếm, hướng trên mặt đất Phương Hành chém tới.

Mất thấy phi kiếm sẽ chém đến trên người Phương Hành, đột nhiên Phương Hành thoát nhìn rõ ràng đã chết bỗng nhiên tung mình ngồi dậy, cười to nói: "Người cũng khôn khéo, lần này không lừa gạt nổi người rồi!"

Trong khi nói chuyện, năm ngón tay mở ra, đột nhiên một thanh phi kiếm màu vàng từ phía sau lưng bay ra, trên thân kiếm dường như thiêu đốt ngọn lửa màu vàng, còn có chín con con rắn nhỏ vòng vo bay múa, thoát nhìn cực kỳ quái dị, phi kiếm này cùng phi kiếm của Hậu Thanh vừa chạm vào, nhát thời rời ra, Phương Hành nhân cơ hội bỏ dậy bỏ chạy, bất quá hấn mới vừa trốn được hai ba trượng, bỗng nhiên "Di" một tiếng, đột nhiên xoay người qua.

Hậu Thanh một kiếm không chém được Phương Hành, theo bản năng sẽ thi triển kiếm thứ hai, nhưng bỗng nhiên ngừng ra...

Lúc này vừa dịp Phương Hành xoay đầu lại, khuôn mặt hưng phấn nhìn hấn.

Hậu Thanh cũng nhìn Phương Hành, bỗng nhiên trong lòng hấn chợt nhớ tới một vấn đề.

"Bá..."

Hậu Thanh không nói một lời, bỗng nhiên quay đầu bỏ chạy.

Phương Hành thì cười lớn đuổi theo, kêu lên: "Người đã không còn linh lực nữa, đáng đời người rơi vào trong tay tiểu gia..."

Nhưng thì ra lần giao thủ này, Hậu Thanh cùng Phương Hành bỗng nhiên đồng thời phát hiện ra một vấn đề.

Sau khi cùng yêu cấp đại chiến một cuộc, Hậu Thanh linh lực đã còn thừa không có mấy.

Phương Hành nhất thời mừng rỡ, quay đầu đuổi theo, mà Hậu Thanh lại là sắc mặt đại biến, không để ý những chuyện khác, quay đầu chạy.

Một đuổi một chạy, Phương Hành rất nhanh đã đuổi kịp, dù sao hấn bị thương chính là cánh tay trái, mà Hậu Thanh bị thương chính là chân trái, sau đó, Phương Hành mặc dù thoát chết trong hiểm cảnh, nhưng trên thực tế vẫn không có chính diện giao chiến, linh lực hao tổn rất ít, mà Hậu Thanh trong lúc Phương Hành đại náo ở trong bụng yêu cấp, lại là một mực chính diện cùng yêu cấp đại chiến, chẳng những linh lực hao tổn nghiêm trọng, lại càng thương thể đầy người.

Đối với người tu hành mà nói, linh lực chính là lực lượng, không có linh lực, cùng người phàm không khác gì.

"Sưu..."

Phương Hành đuổi theo mấy bước, khó khăn lắm chạy tới phía sau Hậu Thanh ngoài ba bốn trượng, bỗng nhiên đem Cửu Xà Kim Viêm kiếm tế lên.

"Hắc hắc, họ Hậu, cảm ơn viên Yêu Linh đan của người a..."

Hậu Thanh đang chạy như điên, một cái ý niệm duy nhất trong đầu chính là chạy trốn, vô luận như thế nào cũng không sẽ dừng lại, nhưng nghe được những lời này của Phương Hành, hấn lại bỗng nhiên ngừng ra, trên mặt lộ ra thần sắc khó có thể tin, trong lòng một cái ý niệm khác xuất hiện, hấn cũng lập tức nhớ lại Cửu Xà Kim Viêm kiếm tạo hình quái dị mà Phương Hành tế lên, chính mình từng gặp ở nơi nào...

"Là người!"

Một cỗ lửa giận vô hình đốt thiêu đốt lý trí của Hậu Thanh, hấn bỗng nhiên ngừng lại, xoay người qua.

"Chẳng lẽ... người lừa gạt Yêu Linh đan của ta chính là người?"

Hậu Thanh hai mắt đều đang phóng hỏa, vẻ mặt nhăn nhó lợi hại, đầu tóc cơ hồ chuẩn bị dựng lên.

"Không sai, chính là lão tử, Yêu Linh đan được hiệu thật không sai a, để cho tiểu gia một bước đột phá đến Linh Động nhị trọng đỉnh phong!"

Phương Hành ngừng lại, cười lạnh nhìn Hậu Thanh, tay hướng sau gáy tìm tòi, lấy ra Vạn La Quỷ Diện, đem mặt nạ đeo tới trên mặt, linh lực rót vào, cả người lập tức biến hóa, vóc người biến thành trở nên to lớn, mặt nạ biến mất, một khuôn mặt nam nhân thoát nhìn vô cùng bình thường hiện lộ ra ngoài, chính là đạo tặc mà Hậu Thanh ở đạo môn, ngày nhớ đêm mong cũng muốn thiên đạo vạn quả.

"Không nghĩ tới, dĩ nhiên là người... Là người... Là người làm hại ta bị bắt Yêu Linh đan... Bị buộc bắt đắc dĩ mới phải nhận phù chiếu... Thế nhưng cũng là người... Phá hư nhiệm vụ của ta... Giết đồng bạn ta... Phá hủy cơ hội hoàn thành nhiệm vụ..."

Hậu Thanh cắn răng khách khách, trong lòng lửa giận cơ hồ muốn từ miệng phun ra, bộ dáng như muốn nuốt chửng người ta.

"Không sai, chính là ta, bây giờ còn muốn cộng thêm một chuyện... Lấy mạng của ngươi!"

Phương Hành cười hắc hắc, đột nhiên sắc mặt lạnh lẽo, bên cạnh quanh quần Cừ Xà Kim Viêm kiếm kim mang mãnh liệt, sẽ phải một kiếm chém ra.

Hậu Thanh nhất thời cả kinh, đầu óc thanh tỉnh lại, kể sách hiện tại, chạy trốn mới là thượng sách, tiểu quỷ này chính là sợ chính mình chạy trốn mới gọi chính mình lại, chỉ bất quá, lúc này dù phản ứng cũng đã chậm, lúc hắn dừng cước bộ, cũng đã rất khó chạy trốn khỏi Phương Hành đuổi giết, thời khắc nguy cấp, trong lòng hắn hung ác, vội vàng kêu lên: "Phương Hành, ngươi muốn giết ta ư?"

Kiểm trong tay Phương Hành hơi chậm lại, hồ nghi nói: "Chẳng lẽ nói hai ta còn phải hàn huyền ư?"

Hậu Thanh cười lạnh: "Không sai, không phải ngươi nói muốn cho ta biết chữ "thoải mái" viết như thế nào sao?"

Trong khi nói chuyện, hắn lặng lẽ lấy ra một viên thuốc, kẹp ở giữa kẽ tay.

Viên thuốc này tên là phần khí đan, nuốt vào rồi, sẽ thiêu đốt tu vi của Hậu Thanh, khiến cho tu vi giảm xuống Linh Động nhị trọng, nhưng đổi lấy, lại là linh lực tràn đầy một nén hương thời gian, hắn quyết định mượn cơ hội này, đem tiểu quỷ ghê tởm trước mắt giết chết.

Giống như Phương Hành ban đầu ở dưới kiếm của hắn kéo dài thời gian, hắn cũng muốn ở dưới kiếm của Phương Hành kéo dài thời gian.

Phương Hành nghe, quả nhiên cười hắc hắc, nói: "Có đạo lý a, trực tiếp giết ngươi như vậy, quả thật không thoải mái!"

Hắn vừa nói, từ từ đi tới, trên mặt thần sắc rất bí ẩn.

Hậu Thanh khề cười lạnh, chuẩn bị Phương Hành gần chút nữa, sẽ một kiếm chém ra, ép Phương Hành phòng thủ, sau đó nuốt vào đan dược.

Hắn lúc này linh khí thiếu hụt, cũng chỉ có chờ Phương Hành tới gần, mới có thể khiến phi kiếm của mình có đầy đủ lực sát thương, buộc hắn phải phòng thủ.

Nhưng mà hắn lại không ngờ, Phương Hành nhìn như muốn tiến lên đây, nhưng vừa bước ra nửa bước, đột nhiên cười quỷ quái một tiếng, bấm lên kiếm quyết.

Trong chốc lát, Cừ Xà Kim Viêm kiếm kim quang mãnh liệt, chém tới Hậu Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Làm cái thùng cơm hạnh phúc

Phương Hành đột nhiên bộc phát công kích, Hậu Thanh kinh hãi, vội vàng tế phi kiếm phòng ngự, đồng thời giơ tay lên muốn nuốt vào đan dược.

Chẳng qua là hắn thiếu hụt linh lực, phi kiếm màu bạc tự nhiên cũng không phát huy được uy lực, hơn nữa Cừ Xà Kim Viêm kiếm chính là pháp khí trung giai, cùng phi kiếm màu bạc vừa chạm vào, lập tức kiếm khí lần lượt thay đổi, phát ra quái vang boong boong, Cừ Xà Kim Viêm kiếm chủ thể tuy bị ngăn trở, nhưng trên thân kiếm chín con rắn nhỏ lập tức bay ra, như chín đạo tia chớp kim sắc, "Suru suru suru" thật nhanh xuyên qua thân thể Hậu Thanh.

Hậu Thanh hét thảm một tiếng, trên thân thể chỉ một thoáng đã nhiều thêm chín đạo vết thương đáng sợ, còn có ba con kim xà, được Phương Hành cố ý thao túng, chém về phía hắn cánh tay cùng đùi phải, trong nháy mắt, hai cánh tay cộng thêm một cái đùi phải, đồng thời ly thể bay ra.

Trong tiếng gào thét thê lương, Hậu Thanh thỉnh thoảng ngã xuống đất, viên đan dược giữa kẽ tay trái cũng rời tay bay ra, quay tròn lẫn vào trong bụi cỏ.

"Ta đoán quả nhiên không sai, khôn kiếp như ngươi, chỉ sợ rơi xuống quần cảnh hôm nay, cũng còn có hậu thủ! Đan dược này tác dụng gì đây?" Phương Hành cười lạnh đi lên, nhặt lên viên thuốc đó, khề liếc nhìn, đã sợ hãi nói: "Phần khí đan? Ngươi giỏi a, liều mạng hạ xuống một trọng tu vi cũng muốn cùng ta liều mạng, may là từ không ngốc, trước phe ngươi đi rồi mới nói..."

Mà Hậu Thanh lúc này lại là khóc không ra nước mắt.

Hắn nằm trên mặt đất ngửa mặt hướng lên trời, duy nhất chân trái hoàn hảo vẫn bị măng khô cấp nọc độc hủ thực, căn bản không dùng được khí lực.

Hắn thậm chí hoài nghi, tiểu quỷ này cố ý lưu lại chân trái cho hắn.

"Ngươi không ngốc, ta khờ..."

"Mới vừa rồi trước lúc măng khô cấp xuất hiện, nên lập tức đem người chém rụng..."

"Ai có thể ngờ được, đây dĩ nhiên là một cái cơ hội duy nhất để chém giết người..."

Một cổ tuyệt vọng bao trùm lấy Hậu Thanh, nhìn trên mặt Phương Hành vô cùng bản nhưng mang theo nụ cười đắc ý, hắn bỗng nhiên nổi giận, rống to: "Khốn kiếp, người dám giết ta ư? Người cũng biết ta là người như thế nào, người dám giết ta ư? Ta Hậu Thanh cả đời thiên tài, độc nhất vô nhị, nhất định là thiên kiêu sẽ ở tu hành giới quật khởi, người dám giết ta... Người dám..."

"Ồ trên đời này, cũng chưa có chuyện gì mà ta không dám..."

Phương Hành cảm đoán đao đứng lên, cười lạnh nhìn hắn.

"Người... tại sao người có thể cứ như vậy mà giết ta? Người không phải là muốn hành hạ ta sao? Người không phải muốn cho ta thoải mái ư?"

Cảm nhận được sát khí trên người Phương Hành, tức giận trong đôi mắt Hậu Thanh đột nhiên biến thành hoảng sợ.

"Đưa ngọc mới đi hành hạ người, Đại thúc thúc đã nói, mau chóng đem địch nhân biến thành người chết mới là việc làm của người thông minh!"

Phương Hành cười lạnh một tiếng, hung hăng một đao đâm vào trái tim Hậu Thanh.

Hậu Thanh ánh mắt bỗng nhiên ngưng trệ, mang theo tuyệt vọng cùng không cam lòng... Thậm chí còn có một chút hối hận...

Một đời hào hùng, đầy bụng hùng tâm, từ đó tan thành mây khói!

Nếu nói Hậu Thanh còn có một cái ý niệm cuối cùng mà nói, đó chính là: "Ban đầu đội ngũ đông một chút cũng sẽ không chết a..."

"Còn có một người!"

Phương Hành rút đao ra, nhìn con người của Hậu Thanh dần dần ngã ra, âm thầm nghĩ tới.

Tiền Thông bị Hậu Thanh trói chặt, còn ném ở dưới vách núi kia, tự nhiên không thể lưu cho hắn một mạng.

Nghĩ như vậy, liền nhanh chóng lấy túi bên thắt lưng cùng phi kiếm của Hậu Thanh, sau đó cố định đơn giản cánh tay trái của mình, hướng vách núi chạy đi, không bao lâu sau, lại ngẩn ngơ, Tiền Thông lúc này đã sớm chết rồi, cũng không biết là bị yêu thú gì móc đi nội tạng, thân thể đã biến thành lạnh lẽo, nghĩ đến chắc là do mùi máu tươi ở miệng vết thương đưa tới yêu thú khát máu.

Nếu như vậy, không còn gì vấn vương nữa, Phương Hành đem pháp khí thu vào, đi tới bên cạnh yêu cấp.

Nơi này đã có mấy yêu thú cấp thấp bị mùi máu tươi hấp dẫn tới đây, đang đánh nhau, cũng muốn độc chiếm huyết nhục của yêu cấp khổng lồ, lại bị Phương Hành tế lên phi kiếm, thoáng cái giết sạch sẽ, những yêu thú khác nhắm nhẹ ở bên cũng đào tẩu.

Phương Hành lúc này mới ngồi xuống, chính mình cần rằng, đem xương cánh tay trái bị gãy từng điểm từng điểm nối lại, sau đó dùng đoản đao cắt hai cây gỗ nẹp chặt lại, như vậy được linh khí tâm bồ, không bao lâu sẽ chuyển biến tốt đẹp.

Dù sao hắn cũng là tu vi Linh Động nhị trọng đỉnh phong, khí lực sinh cơ cường đại, vết thương so với người bình thường bình phục nhanh hơn nhiều lắm.

Làm xong những thứ này, Phương Hành ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi, nhớ tới từ lúc rời đạo môn đến bây giờ, cũng thực có chút kinh tâm động phách.

Từ làm tù nhân đến chạy trốn, rồi đến phản giết, có thể nói từng bước kinh tâm, chỉ cần không cẩn thận, sẽ chết oan chết uổng.

Ngồi một lúc, cảm thấy trong bụng trống không, vừa đứng dậy, đột ngột lửa, sau đó đem một con yêu thú bên cạnh mới vừa rồi bị hắn lấy phi kiếm đánh gục tới đây, cắt lấy một cái chân, từ từ nướng chín.

Mặc dù không có dầu không có muối cũng không có gia vị, nhưng thời điểm mỡ nó từ từ chảy ra, mùi thơm xông vào mũi để cho Phương Hành ngón trở đại động.

Mặt ngoài đã nướng vàng óng ánh, Phương Hành không nhìn được, vội vàng gạt xuống, trực tiếp dùng miệng xé ăn.

Người mặc dù không lớn, khẩu phần ăn lại không nhỏ, không lâu sau một cái chân đã bị Phương Hành ăn sạch sẽ, xương ném sang bên cạnh, vẫn còn chưa no, chuẩn bị thay đổi khẩu vị, đám yêu thú này cũng là có chút tu vi, khí lực mạnh mẽ, thịt thô ráp, bất quá chỉ cần có chút chế biến, ăn lại là có một phong vị khác.

Không đợi Phương Hành đi cắt lấy một cái chân khác, lại bỗng nhiên có một loại cảm giác kỳ quái từ đáy lòng Phương Hành được dâng lên.

Đó là một loại cảm giác nóng rực hờ hét, từ trong bụng dâng lên, từ từ tràn đầy, lộ vẻ có chút dữ dằn.

"Di..."

Phuong Hành cũng không nhịn được ngáy giấc một chút, chân mày cau lại.

Cảm giác này hẳn rất quen thuộc, chính là ban đầu hẳn nuốt hóa tinh thảo sinh ra cảm giác, trong cơ thể tinh khí quá thịnh sẽ có thể như vậy, chẳng qua hẳn hôm nay cũng không ăn hóa tinh thảo a, hơn nữa tuổi còn nhỏ, cũng không chưa đến thời điểm phát tình...

"Chẳng lẽ là thịt yêu thú này bị ta tiêu hóa ư?"

Phuong Hành bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề, sắc mặt nhất thời có chút khiếp sợ.

Thịt yêu thú không giống thịt bình thường, bên trong ẩn chứa linh khí, chỉ là thịt như vậy cũng rất khó có thể hấp thụ, người bình thường ăn vào, cũng không cách nào hấp thụ, nhiều nhất chỉ có thể dùng nó để làm no bụng, sau đó từ từ tiêu hóa, thậm chí nếu ăn nhiều, không chỉ chướng mấy ngày ăn không ngon, tinh thần không phấn chấn, trong cơ thể khí huyết tràn đầy, chảy máu mũi mấy tháng...

Thậm chí trực tiếp không cách nào tiêu hóa được, chết bất đắc kỳ tử cũng phát sinh rất nhiều.

Chỉ có tu vi đầy đủ, mới có thể từ từ ăn thịt yêu thú, tỷ như thịt tứ giai yêu thú, có lẽ Linh Động lục trọng có thể ăn được, Linh Động cửu trọng có thể không kiêng sợ mà ăn, không cần phải lo lắng cái gì, nhưng Linh Động ngũ trọng nếu ăn mà nói, rất có thể không cách nào tiêu hoá tinh khí không lồ, tu sĩ Linh Động tứ trọng cho tới thấp hơn ăn vào, dễ dàng khó tiêu ảm ảnh!

Phuong Hành vì vậy mới không lựa chọn ăn thịt măng khô cấp, bởi vì măng khô cấp phẩm cấp quá cao, không dám ăn lung tung.

Theo lý thuyết, mặc dù hẳn chỉ ăn một con yêu thú cấp thấp, nhưng cũng có thể thời gian cả ngày mới có thể tiêu hóa được.

Nhưng chuyện rất quý dị đã xảy ra, hẳn mới vừa vận ăn vào bụng, đã có cảm giác nóng rực dâng lên, đây rõ ràng là biểu hiện đã đem thịt yêu thú tiêu hóa, không khỏi để cho hẳn kinh ngạc không dứt, chính mình khi nào có khả năng tiêu hóa tốt như vậy?

"Bạch phát tam thiên trọng... Thái thượng hóa linh kinh..."

Không giải thích được, Phuong Hành cũng nhớ tới chuyện đã xảy ra sau khi chính mình nuốt vào Yêu Linh đan.

Yêu Linh đan vào bụng, chính mình đã trải qua một đêm rất quý dị, vừa thống khổ, vừa có một chút cảnh trong mơ tươi đẹp.

Cũng chính bởi vì đêm đó quá mức quý dị, hẳn mới chuyên môn bảo đạo nhân mập nghe ngóng phương pháp phục dụng Yêu Linh đan, rồi mới từ trong miệng đạo nhân mập biết được yêu thú cùng với Yêu Linh đan các loại đồ vật linh khí giàu có có phục dụng cấm kỵ, nói trắng ra là, thịt yêu thú cùng Yêu Linh đan về bản chất là giống nhau, chẳng qua là trong Yêu Linh đan ẩn chứa linh khí phong phú hơn mà thôi.

Mà Thái Thượng Hóa Linh kinh, chính là trong đêm đó hiện ra ở trong đầu hẳn.

Phuong Hành trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, đêm đó, mình có thể sống được là bởi vì pháp môn quý dị này vận chuyển.

"Chẳng lẽ... Thái Thượng Hóa Linh kinh có thể luyện hóa yêu linh huyết nhục, chuyển thành linh khí giúp ta tu hành?"

Phuong Hành ngần ngại, lập tức xếp bằng ngồi xuống, từ từ vận chuyển pháp môn khác sâu trong đầu óc kia.

Cuốn cuộn tinh khí, sau khi linh khí vận chuyển trong cơ thể Phuong Hành, như mây mù tiêu tán, hóa thành linh khí nhẹ nhàng dung nhập vào kinh mạch...

Chỉ trong thời gian uống cạn một chung trà, Phuong Hành đột nhiên mở hai mắt ra, khuôn mặt khó có thể tin.

"Toàn bộ luyện hóa rồi, dễ dàng..."

"Luyện tinh hóa khí... Thôn thiên thực..."

Phuong Hành lâm bảm niệm Thái Thượng Hóa Linh kinh mấy câu khẩu quyết, sắc mặt mừng rỡ muốn điên, từ từ hướng thịt yêu thú chuyển tới.

"Nếu ta có thể nhanh chóng luyện hóa tất cả thịt yêu thú bị ta ăn... Thậm chí là yêu đan, hàm chứa linh khí kinh khủng... Đây chẳng phải là nói, thông qua biện pháp này, ta có thể đạt được đại lượng linh khí tới tu luyện... Con mẹ nó, chỉ cần ăn uống thả cửa... ta thích biện pháp này a..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Linh khí như biển luyện chân thân

Con người tu hành, nói trắng ra là tựa như ăn cơm.

Người ta thông qua ăn cơm, trong bụng có thức ăn, đem thức ăn tiêu hóa, sau đó thân thể hấp thu, sẽ có khí lực, sau đó thông qua tiêu hao khí lực, sẽ có thể rèn luyện thân thể. Dưới tình huống bình thường, tự nhiên người ăn càng nhiều, người ăn càng khỏe, khí lực sẽ càng lớn. Những người suốt ngày đói khát vầng đầu hoa mắt, bước đi còn xiêu vẹo dĩ nhiên không có cách nào so với một người ăn no đủ, tinh lực dư thừa.

Tu hành cũng như thế, tu sĩ đem linh khí trong linh thạch, hoặc là trong thiên địa, thông qua thổ nạp, đưa vào thân thể của mình, tỏa ra kỳ kinh bát mạch, linh khí này sẽ dần dần bị thân thể hấp thu, tồn tại trong đan điền, trở thành linh lực của chính mình, rồi sau đó thông qua linh lực, tẩy luyện khí lực, có thể từng bước từng bước đạt được khí lực cường đại hơn, hoặc ngự sử pháp thuật cường đại.

Có thể nói như vậy, toàn bộ Thanh Vân Tông ngoại môn tu sĩ, hoặc là nói, tu sĩ cấp thấp trong bảy tông bốn giáo tám vương đỉnh của Nam Chiêm Bộ Châu, mỗi người đều trong trạng thái "ăn không đủ no", nguyên nhân chính là vì tài nguyên quá ít, trong thời điểm còn không thể hiện đầy đủ giá trị của bản thân, tông môn không thể nào đem đại lượng tư nguyên lãng phí đến trên người của người được.

Dĩ nhiên nói cao hơn một chút, cho dù có đầy đủ linh thạch, điều kiện cũng chưa hẳn đã tốt lắm.

Bởi vì linh thạch Phương Hành đám người dùng để tu luyện, thật ra chỉ là một chút cặn trong linh quang, bên trong ẩn chứa linh khí, thật sự mỏng manh, nghiêm khắc đánh giá, linh thạch như vậy cũng chỉ tương đương như lương khô trong mắt người thường, chỉ có thể làm no bụng mà thôi, muốn từ bên trong đó tích lũy ra được khí lực, quả thực chính là vọng tưởng.

Mà Hậu Thanh ban đầu lấy ra một viên Yêu Linh đan, có thể coi là cơm trắng rồi, chẳng qua một viên như vậy, Phương Hành nuốt vào bụng, mặc dù thành công đạt đến Linh Động nhị trọng đỉnh phong, nhưng không được cung cấp thêm, giống nhau không cách nào giữ vững khí thể vững mạnh tinh tiến này, tựa như cơm phải ăn từng bữa, chỉ sợ Phương Hành một bữa ăn một tháng, vẫn là không được.

Bất quá, hôm nay Thái Thượng Hóa Linh kinh xuất hiện, chẳng khác gì mở ra một cánh cửa kỳ dị cho Phương Hành.

Cả đêm đó, mắt hần lấp lánh, quả thực tựa như một con ác lang ăn không đủ no, không ngừng từ trên người các loại yêu thú cắt lấy thịt để nướng, sau đó ăn như lang thôn hồ yết, chống chịu không được sẽ khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển Thái Thượng Hóa Linh kinh để luyện hóa, hiệu quả tốt đến bất ngờ, thậm chí ngay cả thịt yêu thú nhị giai cũng có thể luyện hóa sạch sẽ ở trong thời gian một nén hương...

Mà linh khí trong cơ thể hần cuộn cuộn như sông lớn!

Hần lúc này cảm thấy, mặc dù hôm nay tu vi đã đạt đến Linh Động nhị trọng đỉnh phong, linh khí dư thừa rất nhanh lan tỏa, cũng không đột phá, nhưng loại cảm giác linh khí đầy đủ này, lại làm cho hần vô cùng hưng phấn, bởi vì đây là một loại cảm giác ăn no.

Thịt yêu thú, mỗi một khối, cơ hồ cũng đồng đẳng với lượng ẩn chứa trong một khối linh thạch.

Nếu có thể lúc nào cũng như thế, làm sao cần buồn vì tu vi không tinh tiến chứ?

"Nếu ngay cả thịt yêu thú nhị giai cũng có thể hoàn toàn luyện hóa, hơn nữa ta cũng từng nuốt chửng Yêu Linh đan lấy tam giai yêu thú yêu đan luyện chế, trong một đêm cũng luyện hóa xong, hơn nữa còn tu vi tăng vọt, tấn thăng đến Linh Động nhị giai đỉnh phong, ta đây... sao không thử yêu đan măng khô cấp này? Mặc dù nó là từ giai yêu thú, nhưng Thái Thượng Hóa Linh kinh cũng có thể luyện hóa a?"

Phương Hành ánh mắt chớp động, hăng hái bừng bừng nhìn măng khô cấp.

Làm như vậy thật sự quá nguy hiểm, bất quá Phương Hành nhất thời hứng lên, lại vô cùng to gan lớn mật.

Lập tức, hần lấy ra đoản đao, đâm vào trong cơ thể măng khô cấp, tìm tòi một hồi lâu, đem một hạt châu lớn chừng trái long nhãn, tỏa ra hồng quang trong suốt lấy ra ngoài, hạt châu này chính là yêu đan của măng khô cấp, nắm trong tay, cảm giác ôn nhuận như ngọc, linh khí trong cơ thể tựa như cũng đang reo hò, tựa như bị linh khí tràn đầy bên trong măng khô cấp yêu đan dẫn động.

Đối mặt với viên yêu đan này, Phương Hành thậm chí cảm thấy một loại cảm giác sợ hãi mơ hồ.

Đây là một loại áp bách phía trên linh lực, măng khô cấp dù sao cũng là từ giai yêu thú, yêu đan ẩn chứa linh khí bằng bạc, vượt xa hần có thể so với, điều này cũng đưa đến, thời điểm đối mặt viên yêu đan này, hần tựa như một người lùn đối mặt với một cự nhân.

"Mụ nội nó, ăn!"

Đối mặt với loại cảm giác sợ hãi này, Phương Hành do dự cũng chỉ một tức thời gian, đã làm đã quyết định.

Lý niệm mạo hiểm cầu phú quý trong nguy hiểm từ nhỏ đã vững vàng khắc vào trong linh hồn hần.

Há to miệng, đem yêu đan ném vào, cổ họng nhất thời nghẹn lại, liệu mạng nuốt xuống.

Sau đó Phương Hành khoanh chân ngồi xuống, đang đợi tình khí trong cơ thể xuất hiện.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, Phương Hành đã cảm giác trong cơ thể có nhiệt lưu nóng rực hiện lên, lúc đầu như tia nước nhỏ, nhưng rất nhanh tựa như sông lớn cuộn cuộn, đánh thẳng vào kinh mạch hẹp hòi của hần, thân thể nho nhỏ lập tức giống như cái cầu được bom căng, tựa như tùy thời có thể nổ tung, toàn thân nẩy vụn lỗ chân lông, từng cái giống như có một loại đau đớn xé rách, từ trong ra ngoài.

"Thái Thượng Hóa Linh kinh..."

Phương Hành khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ bừng, cắn răng, cố kềm chế tâm tư, bắt đầu yên lặng vận chuyển tâm pháp.

Tinh khí như sông như biển từ trong cơ thể dâng lên, phảng phất ở trong cơ thể hần lần lượt nổ tung...

Đó là tinh lưu bằng bạc đang tràn ngập mỗi một tắc kinh mạch.

Thân thể nóng tới đáng sợ, khí huyết quay cuồng, trong vòng mười trượng quanh người, hồng quang tràn ngập, phảng phất dấy lên lửa cháy hừng hực.

Cỏ xanh cùng đặng mạn ở bên cạnh hần, cũng bị hần đốt héo, trở nên khô vàng, cơ hồ muốn bốc cháy lên.

Mà Phương Hành giống như đang ở trong đỉnh trui luyện khí lực của mình, cố gắng nén đau đớn trên từng tắc cơ thể.

Hần rất muốn nhảy dựng lên chạy như điên, phát tiết cảm giác lực lượng tràn ngập trong cơ thể phảng phất không ngừng không nghỉ này.

Nhưng hần cố gắng nhịn xuống, bởi vì hần hiểu được, nếu thật sự làm như vậy, chỉ có một kết quả, chính là kinh mạch vỡ tung mà chết.

Lúc này, chỉ có lấy Thái Thượng Hóa Linh kinh đem lực lượng này luyện hóa, toàn bộ hóa thành linh khí, mới có thể cứu mạng của mình.

Tâm quyết hiện lên, linh khí lưu chuyển, dần dần tinh khí dần dần bắt đầu bị luyện hóa, rồi sau đó tốc độ càng lúc càng nhanh, tinh lưu cuộn cuộn hóa thành linh khí, điên cuồng tràn vào kinh mạch Phương Hành, mặc dù linh khí trong cơ thể Phương Hành đạt đến cực hạn, liên từ từ lan tỏa, nhưng tốc độ linh khí lan tỏa xa xa không đạt tới tốc độ linh khí bổ sung đến nỗi linh khí trong cơ thể hần càng để lâu càng nhiều.

Linh khí này đã vượt xa cực hạn Phương Hành có thể hấp thu, vì vậy chỉ có thể không ngừng lưu thất.

Thân thể đem linh khí hấp thu, mới có thể trở thành linh lực của mình, vận chuyển tự nhiên.

Mà chút ít linh khí ở trong người, Phương Hành chỉ có thể thông qua pháp quyết tu luyện đơn giản khổng chế bọn họ, sau khi bọn họ vượt ra khỏi cực hạn thừa nhận, sẽ thông qua lỗ chân lông bài xuất bên ngoài cơ thể.

"Đến thời điểm đột phá rồi!"

Khi linh khí trong cơ thể tràn ngập đến nhất định trình độ, Phương Hành cắn răng một cái, bắt đầu mạnh mẽ khống chế linh khí, đánh sâu vào cực hạn.

"Oanh..."

Trùng kích lần đầu, thất bại.

Linh khí trong cơ thể Phương Hành giải tán, kinh mạch đau nhức.

Nếu là bình thời, hần chỉ có thể bình tâm tĩnh khí, ôn dưỡng kinh mạch, đợi chờ lần linh khí tràn đầy tiếp theo.

Nhưng Phương Hành không để ý thất bại lần trước, bởi vì trong cơ thể hần linh khí vẫn tràn đầy vô cùng.

Cơ hồ trong nháy mắt, trong cơ thể linh khí như sông như biển lần nữa để cho hần khôi phục đầy đủ linh lực.

Không chút lựa chọn, hần liền bắt đầu lần trùng kích thứ hai.

"Oanh..."

Vẫn thất bại!

Phương Hành lập tức bắt đầu lần trùng kích thứ ba!

Mỗi một lần trùng kích phảng phất có thể thấy lỗ chân lông của hần bé hẹp, rỉ ra một chút tạp chất trong cơ thể.

Đây là linh khí điên cuồng rửa sạch xương cốt, huyết nhục, tạng phủ của hần, tựa như sóng lớn đào cát, lại như liệt hỏa luyện kim.

...

Lần thứ bảy, trùng kích!

Phương Hành thần tình trên mặt đã có chút ít vận vẹo, cơ hồ liều mạng bắt đầu lần trùng kích thứ bảy.

Ầm!

Ở nơi này một thoáng, tựa như có đồ vật gì đó bị đánh nát, rồi sau đó Phương Hành đột nhiên cảm giác linh khí vận hành không trở ngại, phảng phất nước chảy dữ dằn trong sông nhỏ, ở nơi này một thoáng tiến vào trong sông lớn, thủy thể chảy xiết đến đâu ở nơi này cũng lập tức lợ về chậm lại.

Linh Động tam trọng, chính thức đột phá!

Bất quá còn chưa dừng lại, yêu đan của mãng khô cấp lúc này vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa, tinh khí cuộn cuộn còn đang dâng lên, mà Thái Thượng Hóa Linh kinh của Phương Hành cũng đang tiếp tục vận chuyển, đem linh khí tựa hồ vô cùng vô tận bình thường rót vào kinh mạch của hắn.

Tu vi vẫn đang gia tăng, như thao thao sông lớn.

Linh Động tam trọng sơ giai...

Linh Động tam trọng trung giai...

Cho đến khó khăn lắm muốn bước vào Linh Động tam trọng cao giai, Phương Hành mới cảm thấy trong cơ thể buông lỏng, tinh lưu phảng phất xuôi phun biến mất.

Đến đây, yêu đan của mãng khô cấp đã bị hắn hoàn toàn luyện hóa.

Tu vi Phương Hành chỉ kém một đường là đạt tới Linh Động tam trọng cao giai!

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Không tài nguyên, ngự tu sĩ

Phương Hành cũng không đứng dậy ngay lập tức, mà tiếp tục ngồi xếp bằng, làm quen với linh lực không lồ trong cơ thể mình.

Yêu đan của mãng khô cấp bị Thái Thượng Hóa Linh kinh luyện hóa, sinh ra linh khí quả thực tựa như một cái giếng, linh lực cuộn cuộn lưu chuyển trong kinh mạch hắn, mãnh liệt như sông lớn, Phương Hành cảm giác mình giống như cả người cũng bao phủ ở trong hải dương linh khí, không chỉ mượn linh khí phá khai bình cảnh Linh Động tam trọng, càng làm cho thể phách của hắn giống như khát nước thu nạp linh lực.

Lại qua chừng nửa canh giờ, hắn mới mừng rỡ mở hai mắt ra.

Thành công, một lần mạo hiểm, đổi lấy chính là một cái đột biến từ Linh Động nhị trọng đỉnh phong tới Linh Động tam trọng trung giai.

Trong đó thậm chí còn có phá cảnh đạt tới Linh Động tam trọng!

Phải biết nói, tu sĩ tu hành, mỗi lần phá nhất trọng bình cảnh, chính là một lần đánh vỡ cực hạn của bản thân, đây là quan ái gian nan nhất trên con đường tu hành, có thể nói như vậy, mỗi một lần đột phá, cũng ngang một lần dịch cân tây tủy, thoát thai hoán cốt.

"Ta ngất mất, lại là thứ này, thối quá..."

Phương Hành ngửi thấy được mùi thối trên người mình, chân mày lập tức nhíu lại, chẳng quan tâm suy tư vấn đề khác, vội vàng đến phụ cận tìm một cái đầm nước sạch sẽ, sau khi lấy Âm Dương Thần Ma giám quan sát, xác định bên trong không có yêu vật quý dị như đám cá răng nhọn kia, liền nhảy xuống, đem mình liên tục chà xát ba lần, hắn lúc này cũng coi như có kinh nghiệm, không hoảng loạn như giống lần trước nữa.

Trong lòng hắn cũng hiểu được, đây là thân thể của mình bài xuất một chút độc tố cùng tạp chất thường ngày tích lũy, tương đương tẩy luyện thể phách.

"Há? Mặt trời cũng sắp sửa xuống núi rồi, chẳng lẽ ta tu luyện đã kéo dài một ngày một đêm ư?"

Ở trong đầm nước, Phương Hành mới chú ý tới thời khắc hiện tại, thế nhưng đã là quang cảnh mặt trời ngã về tây.

Nghĩ đến yêu đan của tứ giai yêu thú mãng khô cấp, thực sự vượt qua chính mình cực hạn quá nhiều, vì vậy cho dù lấy Thái Thượng Hóa Linh kinh đem nó luyện hóa, cũng chỉ có thể từng bước từng bước, sau khi toàn bộ luyện hóa, thời gian ước chừng đã qua mười hai canh giờ!

Dĩ nhiên, chỗ tốt cũng rất rõ ràng, nếu không có nội đan của mãng khô cấp, Phương Hành muốn từ Linh Động nhị trọng đỉnh phong, đột phá đến Linh Động tam trọng trung giai, sợ rằng ít nhất cũng cần một hai năm thời gian, đây là dưới tình huống tài nguyên đầy đủ, hôm nay, một đêm thời gian, sánh được với hai năm khổ công, mua bán này vô luận nói như thế nào, cũng là lãi rất lớn!

"Hậu Thanh đã chết, mãng khô cấp cũng đã thu thập, còn thuận tiện gia tăng tu vi, tiếp theo ta nên làm gì đây?"

Phương Hành lơ lửng trong đầm nước, hắn giới boi lội, không nhúc nhích, cũng có thể như người chết trôi ở trên mặt nước, sẽ không chìm xuống.

"Trở về Thanh Vân Tông sao?"

"Cũng không biết có phiền toái gì không sẽ, dù sao Hậu Thanh lão tiểu tử đó ở tông môn cũng có danh tiếng a..."

"Không đúng, càng như vậy ta càng phải trở về, nếu không sẽ có người đem lòng sinh nghi! Huống chi, người ta muốn giết còn ở tông môn, hơn nữa tương lai ta Linh Động tam trọng đột phá tứ trọng, cũng cần phá giai đan của đạo môn, trong giang hồ không thể nào kiếm được thứ này!"

Phương Hành tâm tư lay động, cộng thêm to gan lớn mật, rất nhanh đã quyết định phải về Thanh Vân Tông.

Dù sao nếu hấn biến mất lúc này, có lẽ cũng sẽ bị tông môn cho là nghịch đồ, trăm nghịch phù cũng có thể sẽ phát xuống.

Chính mình tay chân yếu ớt, chút tu vi đáng thương này, nếu bị Thanh Vân Tông đuổi giết, chỉ sợ trốn không được bao lâu.

Mặt khác, loại vật như phá giai đan, chỉ có đạo môn cùng các đại giáo trên thế gian, hoặc là đại thế gia nội tình thâm hậu mới có, tán tu cùng người bình thường trong chốn giang hồ, căn bản không thể kiếm được, muốn đột phá, sẽ phải quý trọng cái cơ hội ở lại đạo môn này.

Thế gian đạo môn, đại giáo, vương đình, thế gia, tại sao có thể đứng vững ngàn năm không ngã?

Chính bởi vì bọn hấn thường thường nắm trong tay tài nguyên trân quý mà người tu hành coi trọng như sinh mạng!

Ví dụ như Thanh Vân Tông, hấn nắm giữ Thạch Tinh tán, chính là tài liệu trọng yếu luyện chế phá giai đan để Linh Động tam trọng đột phá tới tứ trọng, nơi khác có tiền cũng mua không nổi, càng không có vật thay thế, cho nên cứ cách mười năm, cũng sẽ có đại lượng anh tài thiên kiêu, không tiếc trọng kim bái nhập môn hạ Thanh Vân Tông, cam tâm tình nguyện để người khu sử, dẫn Thanh Vân phù chiếu, chém yêu ma chốn thâm sơn...

Ngoại môn đệ tử Thanh Vân Tông tựa như Phương Hành, chém giết một con yêu thú măng khô cấp tứ giai, có thể đạt được phần thưởng là Thạch Tinh tán, còn nếu là tán tu không bái nhập Thanh Vân Tông, sợ rằng chém giết một con yêu thú ngũ giai, các trưởng lão Thanh Vân Tông cũng không nhất định chịu đem Thạch Tinh tán đổi cho bọn hấn, bởi vì Thạch Tinh tán chỉ có Thanh Vân Tông có, quả thực có thể nâng cao giá, hét giá trên trời!

Những đạo môn, đại giáo, thế gia khác cũng thường thường tương tự như Thanh Vân Tông, khổng chế tài nguyên mấu chốt, để ngự thiên hạ!

Thế lực phương nào khổng chế được tài nguyên mấu chốt nhiều hơn, cao cấp hơn, sẽ có thể khổng chế tu sĩ thực lực mạnh hơn.

Trừ phi tu sĩ này quyết định cả đời dừng lại cảnh giới bây giờ, không nghĩ tiến giai lần nữa!

Dĩ nhiên, trừ những thứ này ra, chủ yếu hơn chính là Phương Hành muốn trở về để báo thù!

Hắn là thù dai, Tiểu Kiếm Minh, Hắc Tam, Lưu Phong những người này, hoặc là cùng hấn có thâm cừu đại hận, hoặc là hãm hại hấn, lấy tính tình của hấn, không trở về trả thù quả thật không cam tâm!

"Tốt, quyết định chủ ý rồi, về tông môn thôi!"

Phương Hành từ trong đầm nước trần trường nhảy lên, giờ quả đắm tở về quyết định, bất quá chuyển niệm vừa nghĩ: "Bất quá trong tông môn thật là rảnh rồi quá mức, trước khi đi về, ta cần hảo hảo vui đùa một chút, cũng tích lũy một chút yêu đan để tu hành sử dụng!"

Nghĩ tới như vậy, Phương Hành tâm tình lập tức tốt lên, "Rầm" một tiếng từ trong nước nhảy ra ngoài, trần trường đứng ở bên bờ, đầy mặt hưng phấn huyết sắc một tiếng. Một tiếng huyết sắc này, réo rất sục sôi, dọa đám phi điều trong rừng bay loạn, thậm chí dẫn động mấy tiếng sói tru khiêu khích, phảng phất báo cho đám yêu thú trong Yêu Chương sơn, ta mới là vua của núi này!

Trong vòng vài ngày tiếp theo, Phương Hành quả thực giống như đang vui đùa.

Mỗi ngày chạy khắp nơi chơi đùa, thấy được yêu thú sẽ đi tới khiêu chiến một phen, vung quả đấm đánh chết, sau đó lấy yêu đan ra ngoài coi làm đồ ăn vặt, bất quá đáng tiếc chính là, măng khô cấp chính là yêu thú cường đại nhất trong khu vực này rồi, hôm nay Phương Hành có thể tìm tới, phần lớn là một chút yêu thú nhị giai cho tới tam giai, hiệu lực rõ ràng so với măng khô cấp kém hơn rất nhiều.

Linh Động tam trọng tới tứ trọng, đối với tu sĩ mà nói, là một bình cảnh lớn, đối với yêu thú mà nói, cũng giống như thế!

Dĩ nhiên, tích thiếu thành đại, tu vi của Phương Hành cũng chậm chậm đạt đến Linh Động tam trọng cao giai, lại tiếp tục rào bước tiến lên tới đỉnh phong.

Càng khó được hơn, lại là chém giết cùng yêu thú, cũng trui luyện thân thủ của hấn, để cho trụ cột càng thêm vững chắc, thân thủ càng thêm nhanh nhẹn.

"Sưu sưu..."

Trong rừng cây, Phương Hành thân hình mạnh mẽ, thân thể nhỏ nhỏ tràn đầy lực lượng, bước tiến của hấn tựa như vô cùng nhẹ nhàng, nhưng mỗi một bước bước ra, cũng sẽ sinh ra một loại tính chất bạo tạc lực lượng, thậm chí ngay cả đá xanh bị hấn bước qua một bước, đều ở hai ba tấc sau, "thình thịch" một tiếng vỡ thành phần vụn, lực đạo kinh khủng ẩn chứa trong một bước đơn giản này đều đã rót vào trong đá.

Mà mục tiêu của Phương Hành lại là một đầu yêu hồ đang chạy trốn phía trước, chiều cao chừng hai trượng, cao như khô ngu, lông như kim nhọn, uy

phong lẫn lẫn, chẳng qua trên người lại tràn đầy vết thương, rõ ràng là một đầu yêu thú tam giai, lại bị Phuong Hành đuổi tựa như con chó hoang.

"Rống..."

Mãnh hổ chạy trốn tới trước một vách đá, đang định nhào tới thiết trảo cắm vào đá, muốn phóng qua bên kia, nhưng mà đá xanh dưới móng vuốt của nó như đậu hũ vỡ ra không cách nào mượn lực, cùng lúc đó, sau lưng đã truyền đến tiếng thân hình Phuong Hành xé gió, mãnh hổ tựa như cũng biết trốn không thoát, hung ác quay đầu, mở ra miệng to như chậu máu, hướng Phuong Hành gầm thét.

"Con mèo lớn, ngày hôm trước ngươi nhìn lên ta tắm, còn không xin lỗi, xem ngươi còn chạy đằng trời!"

Phuong Hành từ trong rừng chạy vội ra, mạnh mẽ nhảy tới phía trước, hai tay nắm cái đuôi yêu hổ, giương nanh múa vuốt, cười ha ha.

Mãnh hổ cũng hốt hoảng, chưa từng nghĩ tới chính mình lại bị một tên điên như vậy đuổi theo?

Chính mình hôm qua bắt quả là trên đường đi qua một cái đầm nước, phát hiện phía dưới có một con mèo ngon miệng mà thôi, ai biết còn không tính toán đi xuống đem con mèo nuốt trọn, hần đã vọt lên, cứng rắn nói mình nhìn lên hần tắm, muốn chính mình nói xin lỗi...

Yêu hổ mặc dù thần trí đã mờ, thông minh hơn so với dã thú bình thường, nhưng làm sao hiểu được cái gì nói xin lỗi không xin lỗi a!

Bắt quả sau khi bị đánh hai quyền, yêu hổ liền biết con mèo này không dễ chọc rồi, cụp đuôi bỏ chạy.

Tên ghê tởm này ước chừng đuổi theo giết mình một ngày một đêm rồi!

Chuyện cho tới bây giờ, nếu trốn không thể trốn, yêu hổ cũng không chạy nữa, sinh lòng liều mạng, gào thét một tiếng đánh tới.

"Ha ha, đừng nói tiểu gia khi dễ ngươi, hôm nay ta không cần phi kiếm!"

Phuong Hành cười lớn, thế nhưng tay không nắm chặt đuôi hổ.

"Thình thịch..."

Ngay khi yêu hổ suất nửa một vuốt chộp vào trên người Phuong Hành, Phuong Hành một quyền này đã đập vào trên đầu yêu hổ. Cho tới khi đem nó đập thân hình nặng nề hướng trên nham bích văng đi, một tiếng vang thật lớn, thế nhưng ở trên nham bích tạo thành một vết thật sâu.

Sau đó Phuong Hành hai cánh tay vung mạnh, lõi đuôi yêu hổ đem nó vút lên, nặng nề đập trên mặt đất.

"Phi, uống phí vốc đáng lớn như vậy, thì ra chỉ là hù dọa người khác!"

Phuong Hành cười đến trên lưng cộp đập hai quyền, lại phát hiện nó không hề có động tĩnh gì, thì ra đã chết, chợt cảm thấy có chút vô vị.

Rút đao mổ hổ, Phuong Hành quen cửa quen nẻo đem nội đan yêu hổ lấy ra, ném vào trong túi trữ vật ở thắt lưng.

Túi trữ vật này chính là hần từ trên người Hậu Thanh có được, trong đó đã đặt bảy tám viên yêu đan, bên trong có hai khóa yêu thú tam giai, còn lại cũng là nhị giai yêu đan, cũng là hần bảy tám ngày thời gian săn giết yêu thú đoạt được, trừ lúc đầu một hai ngày, Phuong Hành trực tiếp nuốt yêu đan ra, hiện tại hần đã không làm như vậy nữa, bởi vì hần nghĩ tới một cái biện pháp tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Mang chân cóc trở về đạo môn

Phuong Hành nghĩ ra biện pháp, chính là ngâm rượu.

Ở trong bảy tám ngày này, hần nuốt không ít yêu đan, đã dần dần phát hiện một cái bí quyết, đó chính là mặc dù hần có thể luyện hóa yêu đan, nhưng lãng phí cũng tương đối khả quan, mắng khô cáp rõ ràng là yêu thú tứ giai, nhưng hần nuốt yêu đan rồi, tu vi lại chỉ đột phá đến Linh Động tam trọng, linh lực bên trong tiêu hao hết, cũng có thể thấy lãng phí lớn cỡ nào.

Có thể nói, yêu đan mắng khô cáp biến thành linh khí cuộn cuộn, hần nhiều nhất chỉ hấp thu chừng ba thành.

Cũng chính vì vậy, Phuong Hành trong vòng vài ngày sau săn giết yêu thú có được yêu đan, liền không nuốt chừng nữa.

Dù sao tu hành là một chuyện lâu dài, không thể hôm nay có rượu sáng nay say không cần để tâm đến ngày sau, nếu chỉ có một lúc tư nguyên đầy đủ, phía sau lại phải nhịn đói, tu vi cũng sẽ hạ xuống.

Cũng chính bởi vì có suy nghĩ này, Phương Hành tự mình nghĩ ra một cách chế luyện linh tửu, đem yêu đan đập nát, trực tiếp nhét vào hồ lô rượu của mình, dùng sức lay động, một hồ lô rượu như linh dịch liền xuất hiện, mà Phương Hành bình thời trực tiếp uống linh tửu, một là có thể luyện hóa nguyên vẹn, sau đó hấp thu, ngăn cản lãng phí, hai là có thể tu luyện lâu dài.

Dĩ nhiên, tửu thủy trong hồ lô không giống lúc ấy Phương Hành dùng Yêu Linh đan ngâm rượu, tửu thủy lúc đó, Yêu Linh đan cũng không hòa tan, linh khí trong rượu có hạn, mà hôm nay Phương Hành lại trực tiếp đem yêu đan đập nát bỏ vào trong rượu, tinh khí bên trong yêu đan cũng ngâm vào trong rượu, hòa tan ra tửu thủy thậm chí cũng tinh quang tỏa ra bốn phía, linh khí xông vào mũi.

Một hồ lô rượu như vậy ẩn chứa nguyên vẹn yêu đan của yêu thú, giá trị thực sự rất cao.

Yêu thú nhị giai nội đan, ở đạo môn giá trị mười khối linh thạch, yêu thú tam giai nội đan, có thể bán được năm mươi khối. Đây vẫn chỉ là yêu đan chưa gia công, nếu được đan sư cộng thêm vài loại linh dược, luyện chế một chút, giá trị còn có thể tăng gấp đôi. Ban đầu Yêu Linh đan của Hậu Thanh, chính là bởi vì được luyện hóa thành đan, cho nên mới dám trực tiếp kêu giá một trăm linh thạch, hơn nữa mọi người còn tranh đoạt.

Một hồ lô rượu của Phương Hành dùng tam giai yêu thú nội đan ngâm chế, chưa luyện hóa, nhưng ít nhất cũng đáng giá năm mươi khối linh thạch.

Mà Phương Hành rảnh rồi thì uống một ngụm, cho dù là uống không, một hồ lô rượu cũng hai ba ngày đã uống hết, linh khí cuộn cuộn hóa vào kinh mạch, cảm giác kia quả thực thoải mái, vĩnh viễn cũng được trong trạng thái linh khí dư thừa.

Nói cách khác, dưới tình huống người khác còn đang suy nghĩ bổ sung linh khí như thế nào, Phương Hành chỉ cần quan tâm chuyện đem linh khí chuyển hóa thành linh lực của mình.

Dĩ nhiên, cũng không phải ai cũng có thể uống rượu như vậy, chỉ bằng chuyện trong rượu này tràn đầy linh khí, nếu đổi lại một người Linh Động tam trọng khác uống vào, sợ rằng trực tiếp cho dù không trực tiếp nổ tung, cũng sẽ bị tinh khí trong cơ thể cuồng bạo, khó có thể áp chế, tương đương như độc được.

Trong khoảng thời gian này, chính là thông qua linh tửu, Phương Hành tu vi tăng cao nhất trọng, khó khăn lắm đạt đến Linh Động tam trọng cao giai.

Hôm nay Phương Hành cách Linh Động tam trọng đỉnh phong, cũng chỉ kém một đường, chậm chạp chưa thể tấn nhập.

Phương Hành cảm thấy, đại khái là bởi vì mình đã tiếp cận thân thể cực hạn.

Linh khí ở trong cơ thể hần hòa tan, còn cần thân thể của hần hấp thu mới có thể chuyển hóa thành lực lượng của mình, chuyện này có liên quan đến năng lực thể phách hấp thu cùng thừa nhận, mà Phương Hành theo tu vi dần dần tiếp cận Linh Động tam trọng đỉnh phong, tốc độ hấp thu linh khí cũng càng ngày càng chậm, tựa như đã đạt đến cực hạn, tựa như một lọ nước đầy, dù rót nước vào thể nào cũng chỉ tràn ra mà thôi.

Hần hôm nay cần, chính là phá giai!

Phá vỡ trời buộc của Linh Động tam trọng, tấn nhập Linh Động tứ trọng!

"Bên ngoài yêu thú đã bị ta giết không sai biệt lắm, muốn săn giết yêu thú nữa, chỉ có đi vào sâu trong Yêu Chưong sơn!"

Nghĩ như vậy, Phương Hành không khỏi đem ánh mắt nhìn về chỗ sâu trong Yêu Chưong sơn, nơi này đang bị sương mù màu xanh bao phủ.

Trong núi sâu, hẳn là có một chút yêu thú cường đại hơn sinh tồn, bất quá cẩn thận suy nghĩ, Phương Hành cảm thấy hay là quên đi, bằng tự mình hôm nay Linh Động tam trọng tu vi, chính là gặp mặt măng khô cấp, đều chưa chắc có cơ hội chiến thắng, lại càng không cần phải nói yêu thú cường đại hơn rồi, chính mình đi săn giết người ta không nổi, có khi lại dâng lên một bữa trưa thom ngon ngào ngọt không chừng.

"Quên đi, trở về núi thôi!"

Phương Hành đã có quyết định, liền đem thịt yêu hồ ăn no một bữa, thu thập một chút đồ đạc của mình.

Lần này, Hậu Thanh, Liễu Tam đám người chết trong tay của hắn, mấy người này trừ Triệu Trực ra, pháp khí của những người khác tự nhiên đều được hắn thu nhận, đây cũng là một món tiền không nhỏ, Tiền Thông phi kiếm thấp kém cũng thôi, không tính là vật gì tốt, chỉ có khoảng bốn mươi viên linh thạch làm cho người ta nhìn thích mắt, Hậu Thanh cùng Liễu Tam thì có không ít thứ tốt, để cho hắn cười không ngậm nổi miệng.

Nhất là Hậu Thanh, người này thậm chí có một túi trữ vật không gian pháp khí.

Túi trữ vật mặc dù không tinh xảo bằng động thiên giới chỉ trong tay Phương Hành, nhưng không gian so với động thiên giới chỉ còn muốn lớn hơn một chút, bên trong có hơn sáu mươi linh thạch cùng với ba bốn phi kiếm phẩm cấp không sai cùng linh đan bảo dược vân vân, trong đó hai kiện phi kiếm xuất sắc nhất, một ánh lên màu bạc, một ánh lên màu đỏ thẫm, cũng có phẩm chất cực cao, so với Cửu Xà Kim Viêm kiếm tới cũng chỉ kém một chút mà thôi.

Hai thanh phi kiếm phẩm chất tương đối cao, đều được thu hồi, tương đối thấp kém thì ném vào trong túi trữ vật.

Mặt khác có chút ít linh đan chữa thương hoặc giải độc, mặc dù phẩm cấp không cao, nhưng lúc dụng phải chém giết đều hữu dụng, quý trọng nhất còn lại là viên phân khí đan kia, có hiệu dụng giảm bớt nhất trọng tu vi bộc phát ra lực chiến đấu cường đại, chính là bảo vật cứu mạng, ban đầu nếu không

phải Phương Hành cẩn thận, suýt nữa bị Hậu Thanh dùng viên thuốc này, lật bàn chém giết, món đồ chơi này tự nhiên cũng phải cất kỹ.

Ngoài ra Phương Hành còn chú ý tới, dưới đáy tất cả binh sử đan dược, cũng khắc một chữ "Tuyệt" nho nhỏ, hẳn nghe nói, có đan sư thích đem ấn ký của mình khắc ở đáy binh, điều này nói rõ Hậu Thanh sở hữu đan dược, hẳn cũng là từ tay một người, mà tên người này có một chữ "Tuyệt", có lẽ là một nữ tử...

Trừ lần đó ra, quý trọng nhất chính là Liễu Tam lưu lại ngọc phù, ngọc phù này thoạt nhìn hơi tầm thường, nhưng Phương Hành dùng Âm Dương Thần Ma giám đi xem, không ngờ phát hiện, ngọc phù này tên là "Súc địa phù", dĩ nhiên là một món pháp khí cao cấp có tính phụ trợ, rót đầy linh khí, có thể thi triển một lần, khiến cho người cầm phù trong nháy mắt vượt qua cự ly nhất định.

Cự ly thuận đi có quan hệ tới tu vi, tu vi càng cao, cự ly sẽ càng xa.

Ban đầu Liễu Tam chính là thông qua ngọc phù mới đuổi kịp Phương Hành, quả thật vô cùng thần dị.

Bất quá ngọc phù này cũng có một khuyết điểm, đó chính là quá hao tổn linh lực, ban đầu Liễu Tam bởi vì bị phù này tiêu hao đại lượng linh lực, đối mặt công kích của Phương Hành không cách nào làm ra phản ứng kịp thời, mới bị Phương Hành chém giết.

Mặt khác chất liệu tế luyện ngọc phù này tương đối bình thường, tuổi thọ sử dụng không dài, hôm nay đã lộ vẻ cũ kỹ vô cùng.

Dĩ nhiên, dù vậy, đây cũng là bảo bối hiếm thấy, cũng không biết Liễu Tam từ đâu có được.

Lấy tính tình của Phương Hành, bảo bối như vậy nếu vào tay của mình, tự nhiên không thể nào giao ra ngoài, dứt khoát nghiêm chỉnh cất giấu, phàm là đề mặt, đều nhét vào động thiên giới chỉ của mình, dùng làm đồ buộc tóc sau gáy, mà nhìn không thuận mắt, sẽ thu hồi sau này nói những thứ đồ này cũng là di vật của Hậu Thanh đám người, chuyên môn mang về giao trả.

Một phen thu thập, Phương Hành đem động thiên giới chỉ cột vào tóc sau gáy thắt kiểu đuôi ngựa, túi trữ vật nhét trong ngực, ngâm nga tiểu khúc hưởng ngoài Yêu Chương sơn đi tới.

"Trong thôn có một quả phụ gọi Tiểu Hoa, dáng vẻ đẹp mắt mông lại lớn, nửa đêm không người nào đi gõ cửa, tay nàng cầm then cửa đem ta đánh..."

Ngâm nga tiểu khúc, Phương Hành đi tới ngoài núi, đem long mã phóng ra.

Cho ăn huyết khí đan giải dược lực quy tức đan trong cơ thể bọn họ, Phương Hành chọn lấy một thót cương trắng nhất, vài thót khác dắt ở phía sau, đánh ngựa lên đường. Ngày đi đêm nghỉ, trên đường cũng không trì hoãn, mặc dù xuyên thành quá phổ, cũng bị mây gia hỏa không có hảo ý coi trọng long mã, vừa thấy hần nhỏ tuổi, liền muốn mưu đồ bất chính, kết quả những người này bị Phương Hành hung hăng dạy dỗ một phen.

Phương Hành tu vi chỉ kém một đường đã đến Linh Động tam trọng đỉnh phong, thật sự không phải đám giang hồ nhân sĩ có thể sánh bằng, hơn nữa đầu hần linh hoạt, kinh nghiệm giang hồ lại rất nhiều, cho nên đám trộm cướp rơi vào trong tay của hắn, thật sự là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Đi tới trong trấn nhỏ cách Thanh Vân Tông vài trăm dặm, Phương Hành trước lấy Vạn La Quý Diện đổi hình dáng tướng mạo, sau đó tìm một hộ thoát nhìn giàu có nhất thành, đem năm thất long mã bán đi.

Mỗi thất bán hai trăm lượng hoàng kim, tổng cộng một ngàn lượng, cũng là một món tiền không nhỏ.

Long mã thực tế giá tiền, còn muốn cao hơn một chút, bất quá Phương Hành lúc này chỉ cần mau chóng, cũng không thêm để ý chút tiền nhỏ này.

Bán hết long mã, Phương Hành mua một con ngựa, từ trong túi trữ vật lấy ra chân nạng khô cấp chính mình chuẩn bị từ trước vác tại trên lưng, tạo hình đặc biệt cực kỳ, ra roi thúc ngựa hướng Thanh Vân Tông.

Gần đến Thanh Vân Tông, Phương Hành trực tiếp ngay cả ngựa cũng đuổi đi, chính mình vò đầu bứt tóc, trên mặt xoa chút ít bùn đất, bộ dáng thê thảm đi tới trước sơn môn, thủ môn đệ tử thấy bộ dạng hần như một tiểu khất cái, vốn muốn mở miệng mắng chửi, Phương Hành bỗng nhiên khóc lên: "Thanh Vân Tông a, ta cuối cùng đã trở về, cuối cùng thoát được một mạng rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Không lộ sơ hở

Mấy đệ tử canh cửa vội vàng đi lên quát hỏi ngọn nguồn, Phương Hành đem thẻ gỗ trong tay lộ ra, khóc rống nói: "Ta là ngoại môn đệ tử Phương Hành, nửa tháng trước, cùng đám người Hậu Thanh sư huynh linh phù chiếu, đi Yêu Chương sơn chém giết yêu thú măng khô cấp, kết quả... thật sự là thảm a, mấy vị sư huynh đều chết hết, chỉ còn lại một mình ta, thê lương hoảng sợ trốn ra khỏi Yêu Chương sơn, cuối cùng còn sống trở về..."

"Hậu sư huynh đã chết ư?"

Mấy đệ tử canh cửa cũng là người của ngoại môn, cũng đã nghe nói danh tiếng của Hậu Thanh, nhất thời kinh hãi.

Mấy người lập tức phân công một người vào núi đi bẩm báo trưởng lão phù chiếu đại điện, mấy người khác đỡ Phương Hành đi vào, một người trong đó cau mày nhìn chân yêu cấp trên lưng hắn, muốn bảo hắn ném đi, Phương Hành lại không chịu, kêu lên: "Đừng đụng chân của ta, dọc con đường này ta chính là ăn thứ này mới về được... Đây là bằng chứng chúng ta đã chém giết yêu thú, không ai được động vào..."

Mấy đệ tử canh cửa dờ khóc dờ cười, cũng đành để hắn mang theo.

Bất quá bọn hắn thấy thâm trạng của Phương Hành, trong lòng đều có chút bồn chồn.

Bọn họ đều là ngoại môn đệ tử, nếu muốn tiến vào nội môn, trừ phi trong nhà chịu bỏ ra món tiền khổng lồ mua linh dược luyện chế phá giải đan cho bọn hắn, nếu không sớm muộn cũng phải nhận một lần phù chiếu, thấy thâm trạng của Phương Hành lúc này, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

"Đệ tử ra ngoài trăm yêu ở đâu?"

Không phải chờ lâu, một lão giả thanh sam vội vã ngự kiếm mà đến, Phương Hành từ xa xem xét hắn một cái, chính là Linh Động thất trọng.

"Đều chết cả rồi..."

Phương Hành chờ lão đầu này đến trước mặt, đột nhiên tru dài một tiếng, làm lão đầu sợ hết hồn.

"Ai đã chết?"

"Từ ta ra, Hậu Thanh sư huynh, Liễu Tam sư huynh, Tiền Thông sư huynh, Triệu Trực sư huynh... Đều chết hết..."

Phương Hành thoát nhìn khóc vô cùng thương tâm, vừa tựa như vô cùng sợ hãi kinh sợ.

"Ngươi đi theo ta!"

Trưởng lão thanh sam nhắc Phương Hành lên ngự kiếm hướng một ngọn núi bên trong đạo môn bay đi.

Hắn sắc mặt cũng có chút ngưng trọng, một lần trăm yêu phù cấp thất nhất, lại chết bốn người đệ tử, cũng không phải là việc nhỏ.

Dĩ vãng đạo môn ban ra phù chiếu, phái đi ngoại môn đệ tử, thậm chí chân truyền đệ tử, ở bên ngoài từ thương nghiêm trọng, thậm chí toàn quân bị diệt cũng có, bất quá trăm yêu phù đơn giản nhất lại thảm thành bộ dáng này, vậy cũng thật là hiếm thấy.

Không bao lâu, thanh sam trưởng lão đã dẫn Phương Hành đi tới trước một tòa đại điện trên Vân Ân phong, điện này chính là phù chiếu đại điện, bất quá lại không đi vào, mà trực tiếp dẫn hắn sang một tòa tiểu lâu bên cạnh, đi tới tiểu sảnh, để cho Phương Hành ngồi trên bồ đoàn nghỉ ngơi, chính mình thì đốt một đạo phù đưa tin, báo cho hai trưởng lão chấp sự phù chiếu điện khác đến trong lầu.

Phương Hành tò mò đánh giá, lại thấy tiểu lâu này giống như thư phòng, tựa hồ là địa phương các trưởng lão chấp sự của phù chiếu điện xử lý công việc.

Không lâu lắm, hai vị trưởng lão khác đã đến, nhưng đều là Linh Động bát trọng, diện mục hết sức già nua.

Những trưởng lão được phân công xử lý công việc ở trong các đại điện của Thanh Vân Tông, chính là một ít trưởng lão thân phận thấp nhất đạo môn.

Chỉ cần tu vi đột phá Linh Động thất trọng, vô luận tuổi tác, cũng vô luận đột phá như thế nào, cũng có thể lựa chọn ở sơn môn chuyển làm chức vị trưởng lão, xử lý sự vụ trong môn, mà đạo môn đệ tử ngay cả Linh Động thất trọng cũng không đột phá được, cũng trở về phạm tục, hoặc trở về gia tộc, hoặc gần đây xây dựng thế gia, sinh sôi huyết mạch, để hậu bối từ tôn có thể có thiên tư hơn người xuất hiện.

"Tiểu bối, ngươi tên họ là gì?"

Ba vị trưởng lão ngồi xuống, ánh mắt lạnh lạnh, ngưng trọng nhìn Phương Hành.

Phương Hành đang hoảng đáp: "Đệ tử Phương Hành, gặp qua ba vị trưởng lão..."

Vị trưởng lão thanh sam kia gật đầu, nói: "Đem lịch trình trăm yêu lần này, nói kỹ càng cho ta..."

"Dạ, đệ tử tuân lệnh..."

Phương Hành vẻ mặt đau khổ, bộ dáng như nhớ tới chuyện thương tâm, nhưng vẫn cắn kẽ đem chuyện chính mình trải qua nói ra: "Hậu Thanh sư huynh mang theo bốn người chúng ta, đi Yêu Chưởng sơn chém yêu, vốn là có kế hoạch cụ thể, bất quá bọn hắn thấy đệ tử tuổi còn nhỏ, cũng không nói gì với ta, hắn là tính toán sắp đặt bấy, sau đó dùng mồi nhử đem yêu cấp đưa tới..."

Ba vị trưởng lão liếc nhau một cái, bộ dáng như đều nhìn thấu chuyện này.

Bọn họ đều là người từng trải, chỉ nghe Phương Hành nói như thế, đã có đoán được chút ít dụng ý của đám người Hậu Thanh.

"Bọn họ có nói là mỗi như gì hay không?" Một vị trưởng lão tướng mạo uy nghiêm hỏi.

"Hậu Thanh sư huynh chưa từng nói, Tiền Thông sư huynh chỉ cười nói với đệ tử, một lát nữa đệ tử sẽ biết..."

Ba vị trưởng lão nghe lời này, liền liếc nhìn nhau một cái, lạnh lùng cười một tiếng, ý bảo Phương Hành nói tiếp.

"Ngay thời điểm chuẩn bị chọn lựa địa phương để đặt bẫy, bỗng nhiên có một con mãng xà lớn chui ra, đem đệ tử quần lấy rồi, Tiền Thông sư huynh lập tức kêu to, nói không thể không có mỗi như được... Đệ tử đến lúc đó mới hiểu được, mỗi mà bọn họ nói hẳn là con mãng xà lớn kia sao... Sau đó mấy vị sư huynh đều xông lên, cùng mãng xà lớn chém giết, mấy vị sư huynh vô cùng lợi hại, hợp lực đem mãng xà lớn chém giết, nhưng cũng không lâu lắm, mãng khô cấp đã đột nhiên nhảy ra ngoài, mấy vị sư huynh hơi bất ngờ, không thể làm gì khác đành cùng nó đại chiến..."

Đối mặt với ba vị trưởng lão, Phương Hành đem câu chuyện của một cái "mỗi như" không biết chuyện nhưng may mắn vô cùng nói đầy đủ sắc thái.

Ở trong miệng hắn, Hậu Thanh bốn người bởi vì một con mãng xà lớn đột nhiên xuất hiện, làm rối loạn kế hoạch ban đầu.

Vì bảo vệ mỗi như, đành phải chém giết con mãng xà lớn kia, chẳng qua là không ngờ tới, máu mãng xà lại dẫn tới mãng khô cấp đi ra ngoài kiếm ăn, bắt đết dĩ, không thể làm gì khác đành cùng mãng khô cấp giao chiến, sau khi Triệu Trực cùng Tiền Thông hai người bị giết, Hậu Thanh để lại Liễu Tam một mình chống đỡ, chính mình chạy trốn, kết quả mãng khô cấp lại bỗng nhiên xông về phía Hậu Thanh đem Hậu Thanh giết chết, sau đó, Liễu Tam cũng gục trên mặt đất bất động...

Mà chính mình, bởi vì quá sợ hãi núp phía sau đại thụ, ngược lại tránh thoát kiếp nạn này.

Cả quá trình, hẳn chính là một cái mỗi như không hiểu chuyện, nào ngờ quá mức may mắn mới sống đến hiện tại.

Đang nói đến Hậu Thanh đám người chém giết mãng xà, kết quả đưa tới mãng khô cấp, trưởng lão râu ngắn kia khe khẽ gật đầu, nói: "Mãng khô cấp thích săn mỗi ban đêm, Hậu Thanh mấy người chém giết yêu mãng, tất nhiên sẽ làm cho yêu cấp ngửi mùi mà đến..."

Mà nói về Hậu Thanh lưu lại Liễu Tam, chính mình chạy trốn, trưởng lão uy nghiêm kia bỗng nhiên chen lời: "Người nói Hậu Thanh để cho Liễu Tam một mình chống đỡ, chính mình chạy trốn, Liễu Tam cũng đồng ý ư?"

Ngụ ý, hiển nhiên có chút không tin.

Phương Hành cố ý ngờ ngạc nói: "Đúng vậy, Liễu Tam sư huynh còn lớn tiếng hô, để cho Hậu Thanh sư huynh nhanh chóng chạy trốn, bắt quả Hậu Thanh sư huynh vừa trốn, Liễu Tam sư huynh lập tức nằm lăn trên đất, cũng không nhúc nhích, kết quả cũng không biết tại sao, yêu cấp ngược lại đuổi giết Hậu Thanh sư huynh rồi, đối với Liễu Tam sư huynh gục trên mặt đất cũng không thèm nhìn tới, trưởng lão, ta đến hiện tại cũng không hiểu là chuyện gì xảy ra..."

Trưởng lão uy nghiêm nghiêm mặt nói: "Chuyện này quả thật có chút kỳ quái, người có nói dối hay không?"

Phương Hành sợ hết hồn, vội vàng khoát tay nói: "Đệ tử thề, tuyệt đối không nói dối..."

Mà trưởng lão râu ngắn kia cười cười, chen miệng nói: "Thích sư huynh không cần phải lo lắng, đại khái người không rõ tập tính của mãng khô cấp rồi, con yêu này bản tính có thiếu, có thể thấy những thứ động, nhưng không nhìn thấy thứ gì tĩnh, Hậu Thanh nhìn như gian xảo, chính mình chạy trốn, trên thực tế lại là trúng kế của Liễu Tam, lúc hắn quyết định trốn đi, cũng đã trở thành con mỗi cho yêu cấp..."

Trưởng lão uy nghiêm ngẩng ra, liền gật đầu, lại nói: "Vậy sau đó thì sao? Yêu cấp chết như thế nào?"

Phương Hành nói: "Liễu Tam sư huynh lúc ấy gục trên mặt đất bất động, yêu cấp ăn Hậu Thanh sư huynh mới vòng trở lại, trong miệng phát lên một trận quái phong, đem thi thể Triệu Trực sư huynh cùng Tiền Thông sư huynh cũng hút vào trong miệng, Liễu Tam sư huynh còn sống, cũng bị hút vào rồi, bắt quả đệ tử thấy thời điểm hắn bị hút vào, giống như té ra một thanh phi kiếm..."

Phương Hành trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, nói: "Đệ tử cũng không biết chuyện gì xảy ra, yêu cấp nuốt Liễu Tam sư huynh rồi, đột nhiên nổi điên, đi loạn khắp nơi, đem gốc đại thụ đệ tử ẩn thân cũng hất đổ, đệ tử thấy trong miệng hắn có ngân quang xuất hiện, cho là yêu thú muốn thi triển tà pháp gì, sợ quá lập tức bỏ chạy, cũng may yêu cấp cũng không đuổi theo, đệ tử chạy được hơn mười trượng, quay đầu nhìn lại, lại phát hiện yêu cấp đã bất động, bắt quả đệ tử cũng không dám trở về ngó nhìn, cứ thế mà chạy..."

Thanh sam trưởng lão nhẹ nhàng thở dài, nói: "Liễu Tam người này quả nhiên bất phàm, chắc là yêu cấp coi hắn là tử thi hút vào trong bụng, hắn té ra phi kiếm, cắt nát tạng phủ yêu cấp, lúc này mới lấy tánh mạng yêu cấp. Phương Hành, sau khi người trốn đi, có trở về tra xét hay không? Liễu Tam mặc dù bị hút vào trong bụng yêu cấp, nhưng nếu hắn kịp thời giết chết yêu cấp, vẫn còn có hi vọng sống sót..."

Phương Hành vẻ mặt tựa như sắp khóc, thần sắc như đưa đám nói: "Đệ tử... nhát gan, qua một ngày thời gian, mới dám trở về, khi đó, lại phát hiện thi thể yêu cấp đã bị yêu thú ăn không sai biệt lắm, đệ tử... đệ tử thậm chí còn ở trong bụng nó, thấy được thi thể của Hậu Thanh sư huynh bọn hắn... Thật là... Thật là thật thê thảm a, đệ tử lúc ấy... sợ quá..."

Mấy vị trưởng lão thờ dài một tiếng, liếc nhau một cái, đều đã tin lời của Phương Hành.

Lời nói này, trong thật có giả, trong giả giấu thật, chân tướng cũng ở bên trong, mấy vị trưởng lão cũng không tìm ra sơ suất gì.

Một điểm nữa chính là, bọn họ đều là người từng trải, đối với những chuyện xấu xa giữa các đệ tử cũng hiểu rõ ràng, trên thực tế, Phương Hành trong lời nói chính là xuất hiện một chút sơ hở, bọn họ cũng lười truy cứu, chỉ cần có lời giải thích là tốt rồi.

"Việc đã đến nước này, nhiều lời cũng không ích gì, người tu hành chết ở trên đường chém yêu, cũng coi như chết có ý nghĩa, không cần lo lắng..."

Lão giả áo xanh thở dài, hướng Phương Hành trầm giọng quát hỏi: "Vậy yêu đan của mãng khô cấp đâu? Người có thu hồi hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Phần thưởng phù chiếu

Khi thanh sam trưởng lão hỏi những lời này, ánh mắt hai trưởng lão khác cũng nhìn tới, ý thăm hỏi rất rõ ràng, hiển nhiên đối với bọn họ mà nói, có lấy ra nội đan mãng khô cấp hay không, mới là tiêu chuẩn phán định một lần trăm yêu nhiệm vụ có hoàn thành không! Chỉ sợ lúc đầu dẫn phù chiếu không phải là Phương Hành, chỉ cần mang về yêu đan mãng khô cấp, bọn họ sẽ coi là lần nhiệm vụ này đã thành công.

"Đệ tử... Lúc ấy tìm thật lâu, không tìm được, đành mang chân cóc trở về..."

Phương Hành đem chân cóc sau lưng lấy ra, đặt ở trước mặt ba vị trưởng lão, cố ý làm bọn họ thấy ghê tởm.

Ba vị trưởng lão lập tức bịt mũi, trưởng lão râu ngắn chán ghét khoát tay áo, nói: "Ai, người thật vô dụng, lá gan quá nhỏ, ước chừng qua một buổi tối mới trở về tra xét, không biết bao nhiêu yêu thú cũng sẽ bị mùi vị khí huyết của mãng khô cấp hấp dẫn mà tới, yêu đan lại là thứ có yêu khí nặng nhất, làm sao có thể còn lại được? Một cái chân yêu cấp thì chứng minh được gì chứ?"

Phương Hành nháy mắt, tựa như vô cùng ủy khuất.

Trưởng lão uy nghiêm kia thở dài nói: "Người cũng không cần buồn bã, đạo môn có quy củ của đạo môn, nhiệm vụ của người lần này chỉ có thể coi là thất bại, bất quá đối với người mà nói, có thể còn sống sót không phải là phần thưởng lớn nhất hay sao! Tốt lắm, người rời đi thôi, đúng rồi, pháp khí của mấy tên đệ tử này, có ở trên người của người hay không? Đạo môn phân phát pháp khí cho bọn hắn, cũng là muốn thu hồi, người không thể giữ riêng..."

Phương Hành vội vàng đem túi trữ vật sớm chuẩn bị lấy ra, đặt ở trước mặt mấy vị trưởng lão, nói: "Đều ở nơi này, đệ tử không dám giữ lại, lúc ấy tìm thật lâu, cũng chỉ tìm được vài món như vậy, mời trưởng lão nhìn xét..."

Trưởng lão uy nghiêm mở túi trữ vật quan sát, khẽ nhíu mày: "Chỉ có những thứ này ư? Người không dấu riêng sao?"

Phương Hành vội vàng nói: "Tuyệt đối không có!"

Ánh mắt trưởng lão uy nghiêm đảo qua trên người hắn, phát hiện hắn chỉ mặc đạo bào thật mỏng hơn nữa còn rách tung toé, quả thật không có chỗ nào để giấu đồ, động thiên giới chỉ thì bị Phương Hành cột vào trên tóc, nước son lại màu tối, phía trên còn bị Phương Hành cố ý dùng nước bùn nhuộm qua, thoạt nhìn vô cùng bình thường, trưởng lão này cũng không nhận ra đó chính là động thiên giới chỉ.

Còn nữa, Phương Hành nhìn dáng vẻ chính là một tiểu tử nghèo không có bối cảnh không có thực lực, những trưởng lão này đại khái cũng không nghĩ ra, trên người hắn sẽ tồn tại một quả động thiên giới chỉ, dù sao động thiên giới chỉ, chính là vật phẩm trang sức tình sảo, chỉ có công tử ca gia thế hào hoa xa xỉ lại yêu tình sảo mới thích dùng, tu sĩ bình thường đều thích dùng túi trữ vật, bởi vì... loại túi này không gian lớn, giá tiền cũng rẻ hơn khá nhiều.

Lướt qua trên người Phương Hành, không phát hiện cái gì, trưởng lão uy nghiêm liền gật đầu, ý bảo hắn có thể rời đi.

"Phải..."

Phương Hành cố làm ra bộ dạng mất mát, lưu luyến nhìn thoáng qua túi trữ vật trên tay trưởng lão uy nghiêm, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Ngay lúc này, đột nhiên thanh sam trưởng lão nói: "Người ở bên ngoài sảnh chờ chốc lát, chúng ta thương lượng một chút!"

Phương Hành nghe vậy, chợt cảm thấy có chút ngạc nhiên, không biết hắn có ý gì, nhưng vẫn theo lời đi ra ngoài sảnh chờ.

"Viên sư đệ, ý của người là?"

Hai trưởng lão khác cũng có chút khó hiểu, nếu đã quyết định nhiệm vụ thất bại, còn thương lượng cái gì nữa?

Viên trưởng lão thanh sam cười nói: "Hai vị sư huynh, nghe ta một lời, sư đệ cho là, thiếu niên này vừa rồi kể lại, cũng không nói dối, mà một cái chân sau yêu cấp như vậy, từ vết thương đến xem, cũng có thể phán định là được cắt từ yêu cấp, đã như vậy, phù chiếu của chúng ta viết, chính là để cho bọn họ đi ra ngoài trăm yêu trừ ma, vậy nhiệm vụ này của hắn tính là hoàn thành cũng được!"

Trưởng lão râu ngắn hơi ngần ra, ngạc nhiên nói: "Nếu không có yêu đan, phù chiếu điện chúng ta không có chút thu vào, mà long mã thú ty giảm tổn thất cũng sẽ tính đến trên đầu chúng ta, nếu như chúng ta phân định nhiệm vụ lần này thành công, như vậy giao nộp vào kho còn phải có một viên tứ giai yêu đan, kết quả lại không có gì cả, tính gộp cả hai phía, phù chiếu điện chúng ta chẳng phải là thua thiệt lớn ư?"

Trưởng lão uy nghiêm cũng gật đầu, làm như đồng ý lời của trưởng lão râu ngắn.

Thanh sam trưởng lão cười nói: "Sur huynh lời ấy sai rồi, thử hỏi một nhóm ngoại môn đệ tử này mới vừa vận nhập môn, đợi đến bọn họ bắt đầu đại lượng nhận phù chiếu, nói ít cũng phải sáu bảy năm nữa, hơn nữa trong đạo môn, vẫn có truyền thuyết, đem phù chiếu điện chúng ta nói thành đám rỗng hang hồ, vừa nhắc tới đã như lâm đại địch, phàm là có chút biện pháp khác, cũng sẽ không tới chỗ chúng ta để nhận phù chiếu..."

"Đây cũng không chuyện tốt, vài năm gần đây, trừ phù chiếu mà đạo môn cưỡng ép phân công đến trên đầu nội môn đệ tử ra, những người khác chủ động tới nhận phù chiếu đã càng ngày càng ít rồi, thà rằng tại từ trong tay các sư huynh đệ đi đoạt, đi hãm hại, đi lừa gạt, cũng không nguyện đến phù chiếu điện, đường đường chánh chánh nhận phù chiếu để đổi tài nguyên, nguyên nhân tại sao chứ, tự nhiên cũng rất đơn giản..."

"Đạo môn đệ tử, cũng đem phù chiếu đại diện chúng ta coi như yêu ma, cho là phàm là tới phù chiếu đại diện, chính là kết quả cửu tử nhất sinh, hơn nữa phần lớn cho dù là cửu tử nhất sinh, cũng không nhất định có thể đổi được tư nguyên tương ứng, bởi vậy, tự nhiên không có ai chịu tới tìm cái chết vô nghĩa nữa, trừ tài nguyên như Thạch Tinh tán bị chúng ta khống chế gắt gao, bọn họ không cách nào từ chỗ khác lấy được, mới có thể để cho bọn họ nổi lên dũng khí, quần tam tụ ngũ tới đạo môn nhận phù chiếu, quyết tâm liều chết đi làm..."

Nghe thanh sam trưởng lão nói, hai vị trưởng lão khác không khỏi gật đầu, những điều này cũng đều là thật.

"Sư đệ có ý tứ là?" Trưởng lão râu ngắn đặt câu hỏi.

Thanh sam trưởng lão cười cười, nói: "Rất đơn giản, nhiệm vụ lần này, nếu xác định mạng khô cấp đã chết, coi như mấy tên đệ tử này thành công sao, đối ngoại, chúng ta nói thiếu niên này đã trở thành đệ tử đầu tiên vừa tiến vào sơn môn đã hoàn thành nhiệm vụ, cũng làm phai nhạt một chút chuyện Hậu Thanh đám người tử vong, cứ như vậy, đệ tử khác thấy một cái tiêu tử như vậy cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ, tâm tình kích động, người tới nhận phù chiếu tự nhiên cũng sẽ tăng thêm, phù chiếu đại diện chúng ta tự nhiên cũng có thể được tôn kính một chút..."

Lão giả râu ngắn nghe xong, như có điều suy nghĩ nhẹ nhàng gật đầu.

Còn có một điểm thanh sam trưởng lão không nói rõ, đó chính là, đệ tử tới nhận phù chiếu càng nhiều, bọn họ kiếm được lợi ích cũng sẽ càng nhiều, đây là chuyện tất cả mọi người lòng dạ biết rõ, không cần thiết phải nói thành lời.

"Đạo môn có quy củ của đạo môn, làm như vậy chỉ sợ không ổn?"

Trưởng lão uy nghiêm trời sanh tính tình ngay thẳng, vẫn còn có chút do dự.

Lão giả áo xanh khẽ mỉm cười, nói: "Cảnh sư huynh quá lo lắng rồi, đạo môn phù chiếu đại diện, lúc đầu thành lập là vì thay nhân gian hàng yêu phục ma, cũng không có nói đến chuyện giết chết yêu ma đoạt được tài liệu để đổi tài nguyên, chẳng qua sau đó người tu hành càng ngày càng nhiều, tài nguyên thiếu hụt, mới bắt đầu làm như vậy, hơn nữa đây chỉ là một quy tắc ngầm, cũng không viết trên đạo môn phù lệnh, cho nên chúng ta chỉ cần xác định mạng khô cấp đã chết, đã có thể nhận định nhiệm vụ lần này của bọn họ thành công, cũng không có gì sai quy củ!"

Hai vị trưởng lão bưng tỉnh đại ngộ, nhất tề gật đầu.

Trưởng lão râu ngắn nói: "Năm đệ tử đi ra ngoài, chỉ có một trở lại, chuyện này quả thật thâm, cho bọn hắn một chút phần thưởng cũng tốt, hơn nữa tiêu tử này sống sót như thế nào, ba người chúng ta đều lòng dạ biết rõ, vận khí của hắn thật sự không tồi, đã như vậy, tại sao chúng ta không dặt hoa trên gấm, tăng thêm một phần may mắn cho hắn? Nhiệm vụ này, coi như hắn thành công đi!"

Thanh sam trưởng lão phụ họa cười to: "Đúng là như thế!"

Trưởng lão uy nghiêm thì trầm ngâm một hồi lâu, mở miệng nói: "Đối với bên ngoài không cần thiết nói chuyện hắn không mang yêu đan về!"

Thanh sam trưởng lão nói: "Sư đệ hiểu được, Cảnh sư huynh là sợ các đệ tử khác lấy hắn làm gương sao? Chuyện này chúng ta có thể không đề cập tới!"

Trưởng lão uy nghiêm gật đầu, nói: "Vậy chuyện này làm theo ý của ngươi đi!"

Ba vị trưởng lão gật đầu với nhau, chuyện này tựa như đã xác định.

Phương Hành lúc này biết điều một chút ngồi ở ngoài đại sảnh, trong lòng cũng có thấp thỏm.

Hắn cũng không biết, mấy lão già này giữ mình ở lại, không phải bởi vì phát hiện sơ hở trong lời nói của mình đấy chứ.

Bất quá cũng không lâu sau, ba vị trưởng lão đã đi ra, thanh sam trưởng lão gật đầu với Phương Hành, nói: "Ngươi may mắn rồi, ba người chúng ta thương lượng một chút, cảm giác được năm người các ngươi cùng nhau lĩnh phù chiếu, đi ra ngoài trấn yêu phục ma, dương danh chánh nghĩa của đạo môn, mặc dù không thu hồi mạng khô cấp nội đan, nhưng dù sao cũng đã chém giết mạng khô cấp, lại tổn thất thảm trọng, cần ngợi khen, nhiệm vụ lần này phá lệ cho các ngươi, tạm thời coi như các ngươi thành công, ngươi đi theo ta nhận phần thưởng phù chiếu sao!"

Phuong Hành nghe vậy, nhất thời ngẩn ngơ, hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có chuyện tốt như vậy rơi vào trên đầu mình.

Trong lòng kinh ngạc đi theo thanh sam trưởng lão xuống lầu, tiến vào phủ chiếu đại điện, đem ngọc sách ghi chép Hậu Thanh nhận lấy phù chiếu, đổi thành Phuong Hành, cứ như vậy, phù chiếu này ít nhất tại ngoài sáng, cùng Hậu Thanh không có quan hệ, rồi sau đó thanh sam trưởng lão lại nói: "Lần này phần thưởng trăm yêu phù chiếu mặc dù đặc biệt cho ngươi, bất quá ngàn vạn nhớ kỹ, không thể nói cho người khác biết chúng ta phá lệ cho ngươi, người khác hỏi, ngươi chỉ cần nói đeo măng khô cấp nội đan trở lại, hết thầy cũng theo luật làm là được!"

Phuong Hành lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng hành lễ nói: "Đệ tử đã rõ!"

Thanh sam trưởng lão cười cười, liền ra lệnh đồng tử đi đem phần thưởng của Phuong Hành mang tới, lại là một trăm linh thạch, ba bình bổ khí đan, một lọ cổ nguyên đan, năm bình an tức đan, dĩ nhiên, những thứ này chỉ là thứ thông thường, quý trọng nhất, là một túi chứa ba lượng Thạch Tinh tán, đây chính là tài liệu chủ yếu đạo môn đệ tử ở đột phá Linh Động tứ trọng cần luyện chế phá giai đan.

"Tạ trưởng lão, tạ trưởng lão..."

Phuong Hành vui vô cùng, đem phần thưởng nhận lấy.

Thanh sam trưởng lão cười nhẹ, nói: "Không cần nhiều lời, ngày sau cần cù hơn là được, Thanh Phong, ngươi đi đem Huyền Chiếu gọi tới, để cho hắn đưa Phuong Hành xuống núi..."

Bên cạnh tiểu đồng tử vâng lời, liền hướng ngoài phủ chiếu đại điện đi.

Phuong Hành hơi ngẩn ra, hắn đột nhiên cảm giác được có gì không đúng.

Nếu muốn đưa mình xuống núi, tiểu đạo đồng này cũng có thể, tại sao còn cần gọi người tên là "Huyền Chiếu" đến?

"Thúc phụ, ngài tìm ta ư?"

Không lâu lắm, ngoài điện một người tuổi trẻ tiến vào, ước chừng hai mươi tuổi, dáng ngoài sáng lẫm, tóc đen buông xuống, thoạt nhìn có mấy phần quý khí, Phuong Hành trong lúc hắn đi vào, ở trên người hắn vừa nhìn, lại thấy tu vi của hắn là Linh Động tam trọng trung giai.

"Đúng, vị sư đệ tên gọi Phuong Hành này, vừa hoàn thành nhiệm vụ trở về, càn vặt và công lao càn lớn, ngươi đưa hắn xuống núi sao!"

Thanh sam trưởng lão hướng người tuổi trẻ này khẽ gật đầu, mở miệng nói như thế.

Người tuổi trẻ hơi ngẩn ra, chốc lát sau đã hiểu rõ, mừng rỡ nói: "Đa tạ thúc phụ!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Uy bức lợi dụ

Ta đã nói làm sao có thể có chuyện tốt như vậy rơi vào đầu ta chứ, thì ra ta chỉ là người chuyển hàng mà thôi..."

Phuong Hành đã đoán được chuyện gì sẽ phát sinh, hận nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng, ngoài mặt lại không lộ nửa điểm dấu vết, khuôn mặt hưng phấn đi theo Huyền Chiếu ra khỏi cửa. Đợi sau khi bọn hắn ra cửa, thanh sam trưởng lão thở dài, cười khổ không dứt, nghĩ thầm chính mình vì đứa cháu này cũng đã liều mạng, tổn hao một phen miệng lưỡi đi thuyết phục hai cái chấp sự đem nhiệm vụ lần này đánh giá thành công.

Hắn lấy đầu ra nhiều lòng thương hại như vậy chứ, cảm thấy Phuong Hành đáng thương phá lệ coi hắn thành công nhiệm vụ ư?

Những lời khác như kích thích huyết tính đạo môn đệ tử vân vân, lại càng là lời nói suông.

Mục đích duy nhất của hắn, chính là đem Thạch Tinh tán cho tiểu hài tử này, sau đó sáng tạo cơ hội cho cháu của mình, để cho hắn nghĩ cách đem Thạch Tinh tán từ trong tay tiểu hài tử này lấy tới, dù sao cháu mình được chính mình trông nom, tu hành tài nguyên vẫn không thiếu, hôm nay đã đạt đến Linh Động tam trọng trung giai, đoán chừng không bao lâu nữa, sẽ phải chuẩn bị phá giai.

Thạch Tinh tán loại vật này, mỗi một viên đạo môn cũng ghi chép cẩn thận, nghiêm khắc khống chế, coi như là mình cũng không thể trực tiếp cho cháu của mình, hôm nay đụng phải một cơ hội như vậy, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa hắn cũng tin tưởng, cháu của mình nhất định có thể lĩnh hội ý của mình, đến khi đó hắn tính toán mua cũng tốt, đoạt cũng được, chuyện này cũng không trọng yếu.

Chỉ cần đầu đuôi sạch sẽ, ai lại đi để ý tới một cái ngoại môn tiểu đệ tử không quyền không thế chứ?

Phương Hành tự nhiên không biết tâm địa gian xảo trong bụng thanh sam trưởng lão, bất quá hắn rất nhạy cảm phát hiện, thanh niên tên gọi Huyền Chiêu này, chính là vì Thạch Tinh tán của mình mà tới, nhưng hắn nhất thời cũng không có biện pháp gì, dù sao người ta có quyền thế, chuyện này cơ hồ cũng coi như rõ ràng, chính mình chỉ có thể đi một bước tính một bước, xem xem người này cụ thể muốn làm thế nào, sau đó lại tùy cơ ứng biến.

Huyền Chiêu đi trước, dẫn Phương Hành đi xuống khỏi Vân Ân phong.

Nhìn dáng dấp hắn ở đạo môn rất có danh vọng, cùng nhau đi tới, gặp phải mỗi người đều cũng sẽ cung kính hướng hắn hành lễ, Huyền Chiêu cũng vô cùng khách khí hoàn lễ, có đôi khi còn có thể thỉnh thoảng giới thiệu một chút người cho Phương Hành, đều là người rất có danh vọng ở Thanh Vân Tông ngoại môn, nói trắng ra là, hoặc là ngoại môn tuần ngạn, hoặc là nhị thế tổ cấp bậc.

"Con mẹ nó, nhìn dáng dấp lần trước ta ở trước mặt Hậu Thanh sắm vai nhị thế tổ, diễn quả thật không giống a..."

Phương Hành âm thầm quan sát động tác của Huyền Chiêu, quyết định lần tới giả trang cần phải tích cực hơn một chút.

"Phương sư đệ, ngươi còn nhỏ tuổi, đã hoàn thành phù chiếu, thật sự tiền đồ vô lượng a..."

Ở trên đường, Huyền Chiêu hữu ý vô ý thăm dò Phương Hành: "Không biết Phương sư đệ hôm nay tu vi thế nào?"

"Ài, xấu hổ, sư đệ quá ít tài nguyên, cố gắng như thế nào, tu vi cũng tăng lên không được..."

Phương Hành thoát nhìn rất ngượng ngùng nói, đồng thời khẽ phóng ra một chút linh uy của mình, chính là Linh Động nhất trọng đỉnh phong.

Tu vi của hắn tăng lên thật sự quá nhanh, lúc này tự nhiên sẽ không dễ dàng để cho người khác biết được.

Huyền Chiêu khẽ mỉm cười, nói: "Cũng rất tốt, tiền kỳ tu hành chủ yếu chính là dựa vào tài nguyên, Phương sư đệ lần này hoàn thành phù chiếu, phần thưởng nhiều hơn, nhiều tài nguyên như vậy, tất nhiên đủ để tu vi của ngươi nhất phi trùng thiên rồi!"

"Hi vọng như thế đi..."

Phương Hành trên mặt cố ý lộ ra thần sắc kích động.

Huyền Chiêu khoe miệng dâng lên một nụ cười thần nhiên, pha lẫn chút coi thường, nhưng cũng chỉ thoáng qua, lại nói tiếp: "Bất quá phần thưởng lần này dùng xong rồi thì sao? Phương Hành sư đệ có nghĩ tới chưa, đến lúc đó ngươi phải tiếp tục thu hoạch tài nguyên như thế nào chứ? Ha ha, tu hành chi đạo, tài nguyên cần liên tục không ngừng, dựa vào đạo môn phân phát mỗi tháng một hai khối như vậy, cuối cùng là không đủ!"

"Con mẹ nó, ngươi là Giáp đẳng đệ tử, mỗi tháng còn có hai khối, lão tử ba tháng chỉ có một khối thôi..."

Phương Hành trong lòng oán thầm, cố ý thờ dài, nói: "Vậy cũng không có cách nào, sư đệ thật sự là nghèo rớt a..."

Huyền Chiêu cười cười, bỗng nhiên đứng lại, tự tiểu phi tiểu nhìn Phương Hành nói: "Thứ cho ta nói thẳng sao, Phương tiểu sư đệ, ngươi chỉ có chút linh thạch, cuối cùng là không đủ, cần càng nhiều càng tốt, nhưng Thạch Tinh tán trên tay ngươi thì sao chứ, giá trị không thấp, chính mình giữ lại không có tác dụng gì, không bằng đem nó bán cho ta, đổi lấy một chút tài nguyên tu hành thì như thế nào?"

"Quả nhiên là bởi vì chuyện này..."

Phương Hành âm thầm oán hận, đã sớm đoán được mục đích của người này.

Bất quá Huyền Chiêu nói rất khách khí, hắn cũng không cự tuyệt ngay lập tức, mà là trong lòng âm thầm suy nghĩ, vừa thể diện mang theo vẻ kinh ngạc nói: "Huyền Chiêu sư huynh cần Thạch Tinh tán ư?"

Huyền Chiêu khẽ mỉm cười, nói: "Ta nhiều nhất một năm nữa, sẽ đột phá tới tam trọng đỉnh phong, đến lúc đó tự nhiên cần Thạch Tinh tán tới luyện chế phá giai đan, Thạch Tinh tán này đối với người khác mà nói là quý hiếm, đối với ta mà nói cũng không phải vật hiếm có gì, ta chủ yếu là cùng Phương sư đệ ngươi vừa thấy đã như quen, lại thấy ngươi thiếu tài nguyên, cho nên mới nghĩ raphương pháp vẹn toàn đôi bên như vậy..."

"Hừ, tên khốn kiếp này coi ta là kẻ ngu ư, chiếm tiện nghi của ta còn muốn ra vẻ nhân đức ư..."

Phương Hành trong lòng cười lạnh, lại thấy trên sơn đạo hoang vắng không người, mà Huyền Chiêu người này phía dưới vẻ mặt mỉm cười, ẩn hàm lãnh ý, nói vậy hắn hiện tại nói ra mua Thạch Tinh tán trên tay mình, nếu mình không đồng ý, hắn cường đoạt cũng có thể, mặc dù trên thực tế tu vi của mình đã cao hơn hắn, cũng không sợ hắn, nhưng nếu làm lớn chuyện, hắn có trường bối làm chỗ dựa, chính mình chỉ sợ không địch lại...

Đu loại suy nghĩ hiện lên trong lòng, Phương Hành vừa nhìn núi này, trong lòng rất nhanh đã có chủ ý.

Đối mặt với uy hiếp của Huyền Chiêu, Phương Hành cố ý làm bộ như vẻ mặt có chút tham lam, mong đợi nói: "Đa tạ Huyền Chiêu sư huynh chiếu cố, không biết ngươi ra giá bao nhiêu..."

Huyền Chiêu thấy hắn hỏi giá tiền, trong lòng khẽ buồn lòng, có thể dùng cách mua để nhận được Thạch Tinh tán, hắn tự nhiên cũng không nguyên đoạt,

cười cười, nói: "Tự nhiên không thể bạc đãi Phương sư đệ ngươi, không bằng hai mươi... Ba mươi linh thạch, như thế nào?"

"Ba mươi linh thạch, chẳng nhai này cũng dám nói khỏi miệng ư!"

Phương Hành nhất thời giận dữ, trong lòng thầm mắng, Thạch Tinh tán mặc dù đối với tu hành bình thời không có tác dụng, nhưng tài liệu khó tìm nhất để luyện chế phá giai đan, giá trị cực cao, Hậu Thanh ở trên quỹ thị định dùng Yêu Linh đan hơn giá trị một trăm linh thạch cộng thêm ba mươi lăm linh thạch để đổi cũng cầu mà không được, người này lại chỉ chịu cho mình ba mươi linh thạch, coi mình là cái chày gỗ hay sao?

Huyền Chiếu thấy Phương Hành sắc mặt khó coi, trong bụng cười lạnh, ngoài miệng cố ý nói: "Phương sư đệ chê ít sao? Ha ha, trong đạo môn chúng ta, xưa nay ý mạnh hiếp yếu, ta sợ cho sư đệ ngươi linh thạch nhiều nữa, ngươi giữ không được cũng là uổng công! Dĩ nhiên, ta và ngươi vừa thấy như quen, nếu làm thành khoản giao dịch này, sư huynh ta sau này nhất định sẽ nhớ tới phần nhân tình này mà chiếu cố đến ngươi, cũng không phải ta nói ngoa, làm bằng hữu với Mạnh Huyền Chiếu ta, Phương sư đệ ngươi sau này ở ngoại môn, đại khái có thể quét ngang..."

Đây cũng là mơ hồ uy hiếp, nếu hắn có thể để cho Phương Hành quét ngang ở đạo môn, tự nhiên cũng có thể làm cho hắn nửa bước khó đi!

Thạch Tinh tán bán cho hắn, có thể nhận được sự chiếu cố của hắn, nếu không bán cho hắn, liền có thể nhận lấy hắn trả thù.

Phương Hành nghe lời này, lại giật mình, cố ý làm bộ như vui mừng nói: "Huyền Chiếu sư huynh thật có thể làm cho ta không bị khi dễ sao? Ta tiến vào đạo môn, một thân một mình, đưa mắt không quen, thật sự nhiều người đều khi dễ ta, lần trước đi nhận linh thạch, nửa đường còn bị một người tên là Lư Phong đánh cướp, còn có chấp sự đệ tử Hắc Tam của Thanh Khê cốc chúng ta, hắn không có việc gì sẽ tới vơ vét tài sản ta..."

Về mặt này, đem bộ dáng một cái tiểu hài tử bị khi dễ biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Huyền Chiếu thấy thế, đáy lòng đại định, bất mãn nói: "Hừ, mấy người này thậm chí tên ta còn chưa từng nghe thấy, nói vậy chỉ là một đám vớ vẩn thôi, sau này Phương sư đệ không cần đề ý bọn chúng, chỉ cần nói ra tên của ta, bọn họ cũng không dám tạo phản... Quên đi, Phương sư đệ, sau này đi theo ta đi, ngươi nhìn xem ta ngay trước ngươi mặt thay ngươi trút giận như thế nào!"

Hắn thân thể rất tốt, muốn mang theo Phương Hành đi báo thù, mấy tiểu nhân vật ngoại môn này, tự nhiên không bị hắn Huyền Chiếu đại thiếu gia để vào trong mắt, tiện tay dạy dỗ bọn họ mấy cái, lợi dụng ba mươi linh thạch đổi lấy một phần Thạch Tinh tán, có sao mà không làm?

"A, không cần, Huyền Chiếu sư huynh đồng ý chiếu cố tiểu đệ là được, Thạch Tinh tán này, coi như sư đệ hiếu kính sư huynh..."

Phương Hành hiện ra thân sắc kích động, hai tay dâng lên, đem Thạch Tinh tán bày đến trước mặt Huyền Chiếu.

Cử chỉ này ngụ ý, thậm chí là một viên linh thạch cũng không cần.

Huyền Chiếu mừng rỡ, vội vàng đem Thạch Tinh tán nhận lấy, ngoài miệng lại nói: "Làm sao có thể không biết xấu hổ như thế, linh thạch vẫn cần đưa mới được!"

Phương Hành cố ý giả vờ giận nói: "Huyền Chiếu sư huynh, sư đệ thật sự là bị người khi dễ nên sợ hãi, chỉ mong Huyền Chiếu sư huynh có thể giúp sư đệ tại ngoại môn nói giúp vài lời, để cho ta không bị khi dễ là đủ rồi, linh thạch này, sư đệ vạn lần không dám lấy..."

"Ha ha ha ha, hoàn toàn không có vấn đề!"

Huyền Chiếu trong bụng mừng như điên, cười lớn đáp ứng, trực tiếp dặt tay Phương Hành, nói: "Phương sư đệ, sau này sư huynh tất nhiên đem ngươi đối đãi như người mình, người khác khinh nhờn ngươi, coi như khinh nhờn ta, hừ, ở nơi này trong ngoại môn, ta Huyền Chiếu không dám nói số một không hai, nhưng có thể bị ta để vào trong mắt cũng thật sự không nhiều, vô luận là ngoại môn cái gì, dám khi dễ ngươi, nhất định làm hắn sống không bằng chết!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Đạo tặc khói mê lại xuất hiện

Mạnh Huyền Chiếu vừa nói, vì để Phương Hành an tâm, trực tiếp gọi mấy đệ tử thoát nhìn tương đối cơ trí tới đây, ngay trước mặt Phương Hành phân phó nói: "Mấy người các ngươi, nhanh đi thiên ty giam, tạp ty giam, ngục ty giam, pháp khí các địa phương quan trọng của ngoại môn truyền lời, từ hôm nay trở đi, Huyền Chiếu ta cùng Phương Hành tiểu sư đệ chính là hảo hữu chí giao, ngày sau ai khinh nhờn Phương Hành, chính là địch nhân của Huyền Chiếu ta đây!"

"Mặt khác, người lúc trước từng khi dễ Phương Hành sư đệ, tốt nhất tự mình tới cửa bồi tội, đừng chờ ta tự mình tìm tới cửa!"

Mấy đệ tử đều biết Huyền Chiếu, thấy thế, lập tức vâng lời, vội vàng đi truyền lời.

Làm xong những thứ này, Mạnh Huyền Chiêu đặc ý hướng Phương Hành nói: "Sư đệ, nói vậy bắt đầu từ hôm nay, cũng không có ai dám khi dễ ngươi nữa, cũng là ngươi muốn khi dễ ai có thể khi dễ người đó, bất quá ngươi xác định, không cần sư huynh dẫn ngươi đi tìm những người đó trút giận hay sao?"

Phương Hành vội nói: "Không cần không cần, sư huynh cứ lo việc của mình là được..."

Huyền Chiêu cũng đang vội trở về tra xét Thạch Tinh tán, liền nói: "Ta đây không khách khí nữa, ngày sau nếu ngươi có chuyện, cứ tới tìm ta!"

"Sư huynh đi thông thả..."

Phương Hành cung kính tiễn Huyền Chiêu rời đi, khoe miệng nổi lên một nụ cười.

"Khốn kiếp, muốn chiếm tiện nghi của ta ư, còn sớm vô cùng..."

Thấy bóng lưng Huyền Chiêu đi xa trên sơn đạo, hắn cũng từ từ bước đi, sau khi tránh được ánh mắt của mọi người, âm thầm lặng lẽ chui vào núi rừng, sau đó trong nháy mắt mang lên Vạn La Quỷ Diện, thay đổi tự thân dung mạo, thật nhanh chạy như điên giữa núi rừng, đuổi theo Huyền Chiêu, không lâu lắm đã đuổi kịp, hắn nhẹ nhàng lặng lẽ đi theo phía sau hắn, đợi chờ thời cơ hạ thủ.

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, trên sơn đạo đệ tử thưa thớt, bóng người vắng vẻ, chỉ có Mạnh Huyền Chiêu một mình một người đi lại.

Không bao lâu đã đi qua một mảnh rừng trúc, chung quanh không có bóng người, yên lặng cực kỳ.

Phương Hành thầm nghĩ: "Chính là nơi này..."

Linh khí điên cuồng điều động, "Sư" một tiếng, thân hình như điện vọt tới Huyền Chiêu.

Lại nói Huyền Chiêu chính vừa đi vừa quan sát cái túi nhỏ trong tay, càng nghĩ càng đặc ý, không tồn một linh thạch, đã nhận được một phần Thạch Tinh tán đổi với mỗi ngoại môn đệ tử cũng quý như tính mạng, quả thực chính là chuyện quá may mắn.

Bất quá đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy kinh phong ập tới sau gáy, trong lòng nhất thời cả kinh, vội vàng lách mình tránh né.

"Sư..."

Một quả đấm rất lớn sượt qua gò má của hắn, hiểm lại càng hiểm, nghiêng đầu vừa nhìn, lại thấy là một nam tử cao gầy bịt khăn đen, không nói một lời, một quyền đánh hụt, thế nhưng lập tức lên gối, hạ thủ tàn nhẫn vô cùng.

"Ngươi là ai?"

Huyền Chiêu gầm lên, nhắc lên hai đấm ngăn cản chiêu này, bàn tay như rắn như rồng, mỗ vào cổ của hắn.

Phương Hành trầm giọng quát lên: "Hắc, ngươi không tồn một quả linh thạch đã lừa gạt được Thạch Tinh tán trân quý như vậy, chính mình độc chiếm chẳng phải quá mức ư? Không bằng lấy ra mọi người cùng nhau chia sẻ đi..."

Trong khi nói chuyện, nghiêng đầu né tránh chiêu của Huyền Chiêu, hai đấm đánh thẳng hai bên huyệt thái dương.

"Ngươi biết chuyện Thạch Tinh tán này ư? Chẳng lẽ một mực nghe lén sao?"

Huyền Chiêu kinh hãi, quát lạnh nói: "Trong đạo môn mà dám đến đánh cướp ta, chán sống sao?"

Hét lớn một tiếng, thân hình co rút lại, linh lực tuôn ra, đánh tới ngực Phương Hành.

"Chán sống chính là ngươi!"

Phương Hành cũng khẽ quát một tiếng, thân hình ngồi xổm xuống, hai đấm đồng thời đánh ra.

"Thình thịch..."

Huyền Chiêu chỉ cảm thấy một cổ chấn động đánh tới, thân hình nhất thời giống như bay lui về phía sau, nhất thời làm đổ một mảnh tử trúc.

"Linh Động tam trọng đỉnh phong?"

Huyền Chiêu kinh hãi, chỉ bằng một chiêu cứng đối cứng như vậy, hắn lập tức phát hiện tu vi của mình thua xa không bằng đối phương.

"Ngươi đâu..."

Huyền Chiêu vừa thấy không địch lại, lập tức cất tiếng muốn hô, gọi người tới cứu mình.

Song đối thủ phản ứng cực nhanh, vừa thấy hắn há mồm, lại là một quyền đánh tới, áp lực tới người, Huyền Chiêu chỉ hô một chữ đã bị ép xuống, không

thể làm gì khác đành vận dư lực, ngăn cản trọng kích của người này, sau đó ra sức lui về phía sau, tính toán tìm cơ hội tể ra phi kiếm, rồi lại không ngờ đến, người này đột nhiên không biết từ nơi nào lấy ra một cái yên hồ tinh xảo, hướng trên mặt hấn phun ra.

Trong lúc nhất thời ngửi thấy miệng đầy ngọt hương vị, Huyền Chiêu đầu óc dần mơ màng.

"Hắc, đấu với đại gia ư, ngươi còn kém xa lắm!"

Phượng Hành biết Huyền Chiêu lúc này cũng không hoàn toàn mất đi tri giác, nhưng cố ý lạnh lùng cười một tiếng, đưa tay vạch cái khăn đen che mặt, vùng chân đạp trên ngực Huyền Chiêu, từ thắt lưng của hấn lột xuống một cái túi trữ vật, mở ra vừa nhìn, Thạch Tinh tán đang nằm ở bên trong, cũng có thêm rất nhiều đồ tốt, nhất thời đắc ý cười, lầm bầm: "May có Lư Phong báo tin cho ta..."

Vừa nói ánh mắt liền đảo xuống, tựa như phát hiện Huyền Chiêu còn chưa bất tỉnh, lại một cước đạp ở trên mặt hấn.

Huyền Chiêu hự một tiếng, liền ngất đi, trước lúc bất tỉnh, lại vững vàng nhớ lấy cái tên "Lư Phong" này.

Dù sao cũng là ở trong đạo môn, Phượng Hành cũng không dám ở lâu, đem thân thể Huyền Chiêu ném vào trong rừng trúc, chính mình chạy trốn thật nhanh, đi tới một địa phương yên lặng, đổi lại hình dáng tướng mạo, lúc này mới vui vẻ ngâm nga tiểu khúc đi về.

"Trong thôn có một quả phụ gọi Tiểu Hoa, đáng vẻ đẹp dễ ngực lại lớn, nửa đêm không người nào đi gõ cửa, tay nàng cầm chổi đánh ta..."

Chuyện về sau, trên căn bản cùng hấn không quan hệ, dù sao cũng không có người đoán được là hấn.

Ước chừng hôn mê nửa canh giờ, Mạnh Huyền Chiêu mới tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, hấn mở trừng hai mắt, thấy rõ hoàn cảnh xung quanh, từ từ nhớ lại chuyện đã xảy ra trước khi hôn mê, vội vàng ngồi dậy, vừa sờ trên người, túi trữ vật đã sớm không biết đi nơi nào, hận đến nghiến răng, "Thình thịch" một quyền, đem một gốc từ trúc bên cạnh đánh nát, rầm một tiếng ngã xuống, Mạnh Huyền Chiêu vừa tức vừa giận, trong đôi mắt gần như muốn phun ra lửa.

"Là ai? Rốt cuộc là ai? Lại dám đánh cướp ta ở đạo môn?"

Mạnh Huyền Chiêu tức giận rống lên, hấn là cấp bậc nhị thế tổ đạo môn thực sự, thật đúng là đầu tiên ăn phải quả đắng như thế.

Loại cảm giác quái dị này để cho trong lòng hấn tức giận, thậm chí còn cảm thấy có chút ủy khuất...

Đây chính là Thạch Tinh tán chính mình vừa mới lấy được a...

Có Thạch Tinh tán, sau đó để cho thúc phụ giúp chính mình giúp một tay, đem tu vi tăng lên tới Linh Động tam trọng đỉnh phong, sau đó mời Tê Hà cốc người quen luyện chế một quả phá giai đan, chính mình thậm chí nắm chắc trong ba tháng sẽ tiến vào nội môn...

Nhưng hôm nay, không có Thạch Tinh tán, hết thầy cũng trở thành nói suông!

"Không được, ta nhất định phải tra, cho dù là mượn lực lượng của thúc phụ, cũng muốn đem người kia điều tra ra..."

"Hừ, người này cao cao gầy gầy, sử dụng khôi mê..."

"Hả? Làm sao cùng trước đó không lâu đạo môn truyền thuyết tên đạo tặc kia tương tự như thế?"

Mạnh Huyền Chiêu nghĩ một lát, mắt dần dần híp lại: "Tốt, hơn phân nửa chính là người, người đánh cướp đạo môn mấy tên kia cũng thôi đi, lại còn dám đến đánh cướp ta, coi như là đào ba thước đất, cũng phải tìm ra người..."

Từ từ đứng lên, Mạnh Huyền Chiêu hung hăng phát ra lời thề.

"Bất quá, ngoại môn nhiều người như vậy, ta làm sao tìm ra người này?... A, đúng rồi, hấn lúc ấy cho rằng ta đã bất tỉnh, không cần thận nói ra cái tên Lư Phong, nói vậy Lư Phong kia chính là tai mắt của hấn, tìm được Lư Phong, nhất định có thể tìm được hấn..."

Như vậy nghĩ tới, Mạnh Huyền Chiêu đè nén lòng tràn đầy lửa giận, từ từ hướng phủ chiếu đại điện đi tới.

Hấn lúc này thậm chí đã động sát tâm, vì vậy quyết định chỉ sợ liều mạng để thúc phụ trách mắng, cũng sẽ đem chuyện này nói cho thúc phụ.

Mà lúc này Lư Phong, chính cùng Hắc Tam bọn người ở tại Thanh Khê cốc phụ cận trúc lâu uống rượu, hai người bọn họ làm quen cũng có hứng thú, Lư Phong thân là đạo môn đệ tử cũ, mặc dù tu vi không cao, lại giỏi luận cừ, đối với người yếu thì hung ác, đối với cường giả lại phi thường hiểu được làm người vui vẻ, cũng chính vì vậy, hấn làm quen được với Hậu Thanh tiến vào đạo môn không lâu đã triển lộ ra thực lực kinh người.

Sau khi bị Phượng Hành đâm bị thương, thương thế hấn dần tốt, nhưng phát hiện mình vẫn chậm chạp không khôi phục thực lực, nguyên nhân chính là thân thể mười mấy chỗ gân lớn, cũng bị Phượng Hành đánh gãy rồi, mặc dù xài hết mấy năm qua hấn sở hữu để dành, dù sao cũng phải đổi lấy linh dược, thật tình chữa trị, sớm muộn gì cũng sẽ lành, nhưng cũng làm cho hấn hận Phượng Hành cực kỳ, thậm chí hận không thể lột da ăn thịt.

Cứ như vậy, khi hấn từ Tiên Thông chỗ đó biết được tin tức Hậu Thanh tính toán đi ra ngoài săn giết măng khô cấp, đã hưng phấn đưa ra cho Hậu

Thanh một chủ ý, chính là dùng mũi nhử, câu giết yêu cấp, kết quả Hậu Thanh rất sung sướng tiếp nạp ý kiến này, sau đó Lưu Phong liền thay Hậu Thanh ra mặt, phía trước tìm Thanh Khê cốc đệ tử chấp sự Hắc Tam, như vậy một phen âm thầm thương nghị, liền đem chuyện kia định xuống.

Sau nữa, hết thầy thuận lợi, Hậu Thanh mang theo Phương Hành đi, nói vậy tiểu quý này vĩnh viễn không còn cơ hội trở về rồi, mà Hắc Tam cũng được chỗ tốt, Lưu Phong vừa báo được thù, chân chính tất cả đều vui vẻ, thậm chí còn kết giao bằng hữu.

"Tính toán thời gian, Hậu sư huynh cũng nên trở lại sao?"

Lưu Phong uống một ngụm rượu nhỏ, vui thích nói.

Hắc Tam nói: "Coi như thời gian cũng không xê xích gì nhiều, chắc là trên đường trì hoãn một chút, lấy thực lực của Hậu sư huynh hẳn là không có gì đáng lo!"

Lưu Phong cười lạnh một tiếng, nói: "Tiểu quý này hiện tại nói vậy cũng đã thành phân yêu cấp rồi, hắc hắc, nghĩ tới chuyện này, trong lòng ta tựa như ăn nhân sâm quả, đến, Hắc Tam sư huynh, ta phải mời người một chén nữa..."

Hắc Tam ha ha cười một tiếng, đắc ý nói: "Lưu sư huynh cần gì khách khí như vậy, đều là sư huynh đệ nhà mình sao, hắc hắc, Hậu sư huynh xuất thủ hào phóng, ta cũng tạ ơn người giới thiệu cho ta một người hay như vậy a, hi vọng hẳn hoàn thành phù chiếu, tu vi tiến nhanh, tấn nhập nội môn, còn có thể nhớ huynh đệ người ta giúp hẳn chuyện nhỏ này, chiếu cố ta và người một chút..."

Lưu Phong ha ha cười một tiếng, nói: "Hậu sư huynh là người thâm tình, chuyện này có thể yên tâm!"

Nâng chén uống rượu xong, Lưu Phong bỗng nhiên ánh mắt lạnh lẽo, hướng một người run rẩy đứng ở bên cạnh bàn quát lạnh nói: "Rót rượu!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tiểu ma đầu trở về

Vâng. vâng."

Người kia từ từ tiến lại, cẩn thận bưng lên vò rượu rót rượu cho hắn.

Người này đương nhiên là đạo nhân mập, lại thấy trên mặt hắn xanh tím nhiều khối, bị người đánh không còn hình dáng. Hai cánh tay cũng không dừng run run, nhìn đáng đáng trên người cũng có vết thương, đến nỗi hai cánh tay vô lực, ngay cả vò rượu cũng bưng không xong. Dù là hắn liều mạng cẩn thận, từ thủy vẫn là đổ ra một chút, theo cái bàn chảy đến trên đùi Lưu Phong, đạo nhân mập trong nháy mắt tròn tròn mắt, mặt tràn đầy hoảng sợ.

"Khôn kiếp, người có ý đồ rượu ra người đại gia sao?"

Lưu Phong bỗng nhiên nhảy lên, một cái tát tát trên mặt đạo nhân mập.

Đạo nhân mập trực tiếp bị một tát này đánh ngã lăn ra đất, miệng méo xệch, đây là máu, bất quá căn bản không dám kêu đau, vội vàng tung mình quỳ lên, không ngừng dập đầu nói: "Lưu sư huynh tha mạng, sư đệ thật không phải cố ý..."

Lưu Phong vừa giơ lên một cước, đem đạo nhân mập đập ngã lăn trên mặt đất, lúc này mới ngồi xuống, cười lạnh nói: "Nếu tới xin tha, sẽ phải có bộ dạng thành khẩn vào, hừ, không phải người nói mấy ngày này chịu không được, hi vọng ta có thể bỏ qua cho người sao? Rất đơn giản, hầu hạ bữa rượu này thật tốt, để cho bản sư huynh cao hứng, sẽ bỏ qua cho người, nhưng nếu người muốn quấy rối, ta bảo đảm cuộc sống của người sẽ gian nan gấp mười lần..."

"Lưu sư huynh tha mạng, sư đệ ta thật không dám nữa..."

Đạo nhân mập trực tiếp nằm trên mặt đất khóc lên, bộ dáng thảm vô cùng.

"Con mẹ nó, gào thét cái gì gào thét? Chán ốm!"

Lưu Phong khẽ quát một tiếng, thuận tay bưng lên một cái bát canh lớn trên bàn tới đập vào trên đầu đạo nhân mập.

Đạo nhân mập không dám vận linh khí chống đỡ, lập tức bị nện máu tươi chảy dài, bát đầy thịt gà trùn lên cả đầu.

"Kết giao nhằm bằng hữu, sẽ phải bị trừng phạt, lão từ hôm nay sẽ phải làm cho người hiểu được, phế vật vĩnh viễn không thể nào trở mình nổi!"

Lưu Phong nghiêng răng nghiêng lợi, vỗ mạnh cái bàn một cái: "Đứng lên rót rượu!"

Đạo nhân mặt run run một chút, thịt gà trên đầu cũng chẳng dám lau, liền nhảy lên rót rượu.

Hắc Tam uống một ngụm rượu, cười nói: "Lư sư huynh hạ thủ nhẹ một chút thôi, người đã dùng quan hệ, làm cho người ta cách chức hẳn ở tạp ty giam, vừa chiếm toàn bộ linh thạch ngân lượng trên người hắn, ba ngày một lần đánh lớn, hai ngày một lần đánh nhỏ, tội người này phạm phải cũng là đủ rồi, lúc này mới chạy tới nói xin lỗi, cầu người tha thứ, người cần gì phải động thủ nữa? Vạn nhất đánh chết, cũng là phiền toái..."

"Hắc hắc, chính là đánh chết hắn, ta cũng không giải được hận, cho nên mới giữ lại cái mạng chó của hắn từ từ chơi..."

Lư Phong cười lạnh lạnh nói: "Tên tiểu quỷ kia đã chết, chỉ tiếc không có làm hắn chết ở trong tay của ta, cũng đành phải đem con heo mập này tới trút giận, ai bảo hắn kết giao nhầm bằng hữu chứ? Hừ, Dư Tam Lưỡng Dư sư đệ, đừng nói ta không để cho người cơ hội, hiện tại người làm con rùa bò vòng quanh lâu này cho ta, mỗi lần bò một vòng, sẽ mừng một câu 'Phượng Hành là đồ con hoang', đủ ba trăm vòng, ta sẽ tha người, được không?"

"Ta... Ta bò... Ta bò..."

Đạo nhân mặt trên mặt run run hai cái, vò rượu trong tay như có vọng động muốn nện vào trên mặt Lư Phong, nhưng hắn cuối cùng vẫn buông xuống vò rượu, thất hồn lạc phách xuống lầu, quỳ trên mặt đất, rất giống một con rùa lớn, từ từ bò, một bước, hai bước... Tiểu lâu không lớn, rất nhanh đã bò xong một vòng, nhưng đạo nhân mặt há miệng, lại không phát ra âm thanh...

Trong lòng có một loại vọng động rất quý dị...

Tựa như nhớ lại bộ dạng cùng Phượng Hành uống rượu, lại nghĩ tới Phượng Hành bộ dáng kín đáo đem linh thạch đưa cho hắn...

Cảm giác như vậy vô cùng quái dị, để cho đạo nhân mặt hô lên "Phượng Hành là đồ con hoang" những lời này chậm mấy tức thời gian!

"Con mẹ nó, chần chờ cái gì? Hô đi!"

Lư Phong tức giận mắng một tiếng, vung tay một cái ném vò rượu vào đầu đạo nhân mập.

"Ba..."

Vò rượu rơi xuống, nhưng không nện vào trên đầu đạo nhân mập, mà bị một bàn nhỏ tay vững vàng tiếp được.

"Bảo người hô thì người hô đi, Trư sư huynh, có thể giảm bớt chút đau khổ, đừng nói mắng ta là con hoang, mắng mười tám đời tổ tông ta cũng không sao..."

Một thanh âm vang lên, đạo nhân mập giống như bị điện giật, run rẩy quay đầu lại.

Lại thấy một tiểu quỷ đầu cười hi hi đứng tại bên người chính mình, y phục trên người rách tung toé, nhưng rõ ràng cho thấy là người sống, trong tay của hắn nâng vò rượu, ở trong tay quơ quơ, thấy tửu thủy không nhiều lắm, liền tiện tay ném tới một bên.

"Ta nói làm sao người lại điên như vậy?"

Tiểu quỷ đầu oán giận nói: "Bất quá chỉ mắng ta mấy câu, cũng sẽ không giảm bớt khối thịt nào, người lại có thể bớt bao nhiêu rắc rối, còn do dự cái gì?"

Đạo nhân mập ngờ ngác nhìn một hồi lâu, nước mắt bỗng nhiên chảy xuống, khóc ròng nói: "Cũng là tiểu vương bát đản trời đánh thánh đâm nhà người, đem ta hại thành bộ dạng này, ta muốn mắng tên vương bát đản nhà người hơn ai hết, một trăm lần không đủ, phải mắng người một ngàn lần!"

Vừa nói, vừa mở ra hai cánh tay, thế nhưng muốn ôm Phượng Hành.

Phượng Hành nhìn trên người hắn vô cùng bản, ghê tởm chau mày, một cước đạp ra, mắng: "Thật ghê tởm, cút ngay!"

Đạo nhân mập bị đạp đến trên mặt đất, nước mắt giàn giụa, nhưng trong đôi mắt không có loại thần sắc tuyệt vọng này nữa.

Trong khoảng thời gian này bị người khi nhục, chèn ép, đạo nhân mập thật sự đã nản lòng thoái chí, gần như tuyệt vọng, nhưng ngay lúc hắn tuyệt vọng nhất, chợt thấy khuôn mặt nhỏ nhắn cười hi hi bất cần kia, trong lòng nhất thời dâng lên một loại cảm giác quái dị...

Tiểu ma đầu này đã trở lại?

Hắn còn sống trở về rồi?

Rõ ràng hắn chính là một con nít chưa mọc đủ lông, tại sao chính mình bỗng nhiên giống như thấy được núi dựa lớn vậy?

Mà Phượng Hành lúc này, nụ cười trên mặt cũng đã đột nhiên toàn bộ tiêu tán, ánh mắt sắc bén như đao, hướng trên lầu nhìn sang.

Trên lầu Lư Phong cùng Hắc Tam hai người cũng sợ ngây người, xoa nhẹ mắt mấy lần, bọn họ mới xác định trước mắt dĩ nhiên là Phượng Hành, mà không phải quỷ hồn quay lại báo thù, trong lòng khiếp sợ có thể nói một lời khó nói hết, Lư Phong ngẩng người một hồi lâu, dẫn đầu nhảy lên, kêu lên: "Tiểu vương bát đản, người làm sao lại không chết? Hậu Thanh sư huynh đâu? Hắn làm sao lại bỏ qua cho người?"

Phuong Hành chấp tay sau lưng, từ từ hướng trên lầu đi, thản nhiên nói: "Hậu Thanh đang ở một chỗ chờ ngươi!"

Lưu Phong sắc mặt khẽ biến thành ngầy ra, lập tức tăng thêm thanh âm, quát lên: "Hậu sư huynh muốn gặp ta? Hắn ở đâu?"

Phuong Hành ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt tự tiếu phi tiếu, nhẹ giọng nói: "Hắn ở địa ngục, rất nhanh ngươi cũng sẽ đến đó rồi!"

Lưu Phong ngẩn ngơ, trên mặt hiện ra thần sắc khó có thể tin, phần nộ quát: "Nói hươu nói vượn, Hậu Thanh sư huynh bản lãnh như vậy, lại có Liễu Tam sư huynh dám người tương trợ, làm sao có thể mất mạng chứ?"

Phuong Hành thản nhiên nói: "Không riêng gì Hậu Thanh, Liễu Tam, Tiền Thông, Triệu Trực đều chết hết, chết sạch sẽ, triệt triệt để để!" Hắn vừa nói, vừa chỉ cái mũi của mình, nhẹ giọng nói: "Chỉ có ta còn sống trở về, bởi vì ta là một người thù dai, vừa nghĩ tới đạo môn còn mấy tên khốn kiếp các ngươi còn sống, ta sẽ không muốn chết, cho nên trở lại đưa các ngươi đi theo..."

Hắn tuổi còn nhỏ, vóc người cũng nhỏ, mặt mũi có chút non nớt, nhưng chậm rãi mạch lạc nói những lời âm lãnh, nhất thời để cho Lưu Phong cùng Hắc Tam lưng không tự chủ được rí ra một tầng mồ hôi lạnh, cả người cũng bị một loại cảm giác lông tóc dựng đứng bao trùm.

"Ai, ha ha..."

Lưu Phong cố ý cười lớn lên, hòa tan vẻ lo lắng trong lòng, cố ý nhắc lên hung ác trong nội tâm chính mình, nhẹ răng cười nói: "Tiểu vương bát đần, còn sống trở về cũng thôi, thế nhưng lập tức đi chỗ đại gia nơi này tìm chết, ta thành toàn cho ngươi..."

Vừa nói, không đợi Phuong Hành trèo lên cầu thang, một tiếng chọt quát, trên cao nhìn xuống, hung hăng một quyền đập xuống.

Lúc này, trong lòng hắn đối với chuyện Hậu Thanh đã chết bán tín bán nghi, vừa nhìn ra Phuong Hành đằng đằng sát khí, quyết định tiên hạ thủ vi cường, không hề do dự, hôm nay thương thể của hắn mặc dù chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng cũng khôi phục không sai biệt lắm bảy thành thực lực, mà hắn lần trước bị Phuong Hành đánh ngã, dù sao cũng là đối phương đánh lên, cho nên lần này hắn nắm chắc rất lớn.

Một quyền đánh ra, quyền phong phá không, thẳng như mảnh hổ xuống núi, tăng thêm uy thế.

Đạo nhân mập đứng ở dưới lầu mặt ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy cảnh này, lập tức ngưng khóc, lo lắng ngẩng đầu nhìn tới.

Mà Phuong Hành, vào lúc này bỗng nhiên nheo mắt, lạnh lùng nhìn Lưu Phong một quyền hung mãnh đánh tới, không nói một lời, đột nhiên cũng là bước hướng về phía trước bước một bậc, rồi sau đó nắm tay nắm lại, trực tiếp hướng quả đấm của Lưu Phong đập tới.

"Thình thịch..."

Hai quyền tương giao, trên mặt Lưu Phong đã lộ ra vẻ thắng lợi.

Hắn sợ nhất là tiểu tử này có thân pháp linh hoạt cùng đạo pháp âm hiểm chí cực xuất quỷ nhập thần, lại không nghĩ hắn liều mạng cùng mình quyền đối quyền, chuyện này căn bản là tự tìm chết, không tính là gia thành tu vi, chỉ bằng một thân khí lực của mình cũng không phải là hắn có thể ngăn cản.

Nhưng rất nhanh sắc mặt hắn đã đại biến, hai đấm đụng nhau, hắn bỗng nhiên cảm giác một cỗ sức lực hướng chính mình đánh tới, hình như là một khối cự thạch ngàn cân từ đỉnh núi rơi xuống nện vào trên quả đấm của mình, "Khách khách Khách khách", trong nháy mắt, cánh tay của hắn đã gãy thành vài đoạn, xương gãy kịch liệt ma sát, đau đớn kịch liệt phảng phất kim nhọn hướng đầu óc ghim vào.

"A..."

Lưu Phong lao đảo lui về phía sau, há mồm muốn kêu, nhưng Phuong Hành căn bản không đợi hắn kêu thành tiếng, thân hình tựa như một con báo theo đuôi mà lên, "Thình thịch" một quyền đánh gãy mũi Lưu Phong, cũng đưa tiếng kêu thảm thiết phía dưới đập trở về cổ họng của hắn, rồi sau đó nhảy dựng lên, hai chân đá liên tục, ba ba mấy tiếng, xương sườn của Lưu Phong đã gãy vài cây, ngửa mặt lên trời nằm ngã xuống đất.

Ước chừng qua lưỡng tức công phu, Lưu Phong mới một hơi thở hỗn hển, trong mắt đều là vẻ sợ hãi, há mồm muốn la.

Nhưng hắn vẫn không thể hô thành tiếng, bởi vì Phuong Hành đã nhắc chân dậm ở trên cổ hắn, nhất thời nghẹn không mở được miệng.

"Phế vật như ngươi, tiểu gia trước kia ở trên giang hồ, ít nhất cũng giết chết mười mấy tên, còn dám tính toán ta ư?"

Phuong Hành lạnh lùng vừa nói, từ trên bàn lấy một vỏ rượu, mở nắp, lạnh lùng tưới vào trên đầu Lưu Phong.

"Không... Đừng..."

Lưu Phong vốn một thân bị thương, cấp bách kịch liệt thở dốc, hết lần này tới lần khác cổ bị Phuong Hành dẫm rồi, hô hấp cực kỳ khó khăn, lại bị tửu thủy tưới như vậy, bộ ngực phiền muộn thống khổ, cơ hồ hít thở không thông, không ít rượu cũng sặc vào trong phổi, tửu thủy vừa rồi còn cảm thấy tỉnh khiết và mỹ vị, lúc này phảng phất độc dược bình thường, để cho hắn cơ hồ nổi điên, cơ hồ bất tỉnh...

"Phuong sư đệ, đủ rồi sao?"

Hắc Tam vẫn ngồi ở một bên bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng, ánh mắt bất thiện nhìn Phuong Hành.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Tiểu ma đầu đổi tính

Ở sâu trong đáy mắt Hắc Tam, cũng có chút kinh nghi bất định, hắn cũng tuyệt đối không ngờ tới, Phương Hành còn sống trở về rồi, mà Linh Động tam trọng Hậu Thanh, Liễu Tam, Tiền Thông đám người chưa trở về, chẳng lẽ chân tướng đúng như tên tiểu quỷ đầu này nói, bọn họ đều chết hết? Nếu như bọn họ đều chết hết, tiểu quỷ này làm sao sống được? Chẳng lẽ nói chính là hắn đem đám người này giết ư?

Bất quá, lúc này hắn còn vẫn duy trì tỉnh táo, quyết định cứu Lư Phong trước đã.

Vô luận như thế nào, mình cùng tên tiểu quỷ này thù hận cũng rất sâu, mà Lư Phong nhất định sẽ là minh hữu của mình.

Phương Hành nghe được thanh âm của hắn, quay đầu nhìn hắn một cái, khẽ mỉm cười, nói: "Người tiếp theo chính là ngươi!"

Hắc Tam "thình thịch" một tiếng vỗ vào trên bàn, tay trái đặt tại thất lưng, lạnh giọng nói: "Phải không? Khẩu khí không nhỏ!"

Vào giờ khắc này, hắn không định cùng Phương Hành chính diện ác đấu, chuẩn bị trực tiếp té ra phi kiếm, đã thương hắn trước rồi hãy nói.

Thông qua mấy chiêu Phương Hành cùng Lư Phong chính diện đối chiến, hắn phát hiện Phương Hành xuất thủ tàn nhẫn, nếu cận chiến sẽ vô cùng nguy hiểm.

Mà Phương Hành thấy thế, mắt cũng híp lại, trong cơ thể âm thầm điều động linh khí.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên nơi xa trong Thanh Khê cốc, một thân ảnh gầy teo vội vàng chạy tới, chính là một thủ hạ của Hắc Tam, hắn đầy mặt lo lắng kêu to: "Hắc Tam sư huynh... Hắc Tam sư huynh... Không tốt rồi, xảy ra đại sự..."

Ngươi này "đăng đăng đăng đăng" chạy tới trên lầu, vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên liếc mắt, thấy được trên lầu Lư Phong té trên mặt đất kịch liệt thờ đóc, cùng với Phương Hành cùng Hắc Tam hai người giương cung bạt kiếm, nhất thời tượng bị nghẹn một chút, nói không ra lời.

"Đã xảy ra chuyện gì? Chần chờ cái gì? Nói mau!"

Hắc Tam ánh mắt vẫn nhìn thẳng Phương Hành, trong miệng lớn tiếng quát lên.

Phương Hành đã sớm chú ý tới người này, biết hắn tên gọi Lâm Kiến, nửa năm trước nhập môn, chỉ có Linh Động nhất trọng tu vi.

Hắc Tam chính là chấp sự đệ tử Thanh Khê cốc, chịu trách nhiệm xử lý hết thảy chuyện vặt trong Thanh Khê cốc, thủ hạ có hai đệ tử có thể điều động, Lâm Kiến là một người trong số đó.

Ban đầu đêm trước khi chính mình bị Hậu Thanh đám người mang đi, phái tới giám thị cũng có một người là hắn.

Lâm Kiến thấy được Phương Hành, trực tiếp thấy lòng lạnh lẽo, bị Hắc Tam quát liên tiếp hai lần, mới giật mình phản ứng.

Hắn vẻ mặt đau khổ nói: "Hắc Tam sư huynh, mới vừa rồi ta ở tạp ty giam hỗ trợ làm việc, đột nhiên thống lĩnh tạp ty giam Lư sư huynh tìm ta, để cho ta tiện thể nhắn cho ngươi, nói Huyền Chiêu sư huynh phái người chào hỏi hắn, sau này Phương... Phương sư huynh... Chính là thân đệ đệ của Huyền Chiêu sư huynh, không ai được đắc tội hắn, nếu không sẽ đắc tội với Huyền Chiêu sư huynh..."

Nói đến chỗ này, Lâm Kiến vẻ mặt quả thực sắp khóc lên: "Lư sư huynh biết Phương sư đệ ở tại Thanh Khê cốc, cố ý để cho ta tới nói cho ngươi, ngươi tốt nhất không nên đắc tội với Phương sư đệ, nếu đã đắc tội rồi, vậy thì vội vàng đi xin tội với hắn, nếu không... Lư sư huynh nhất định sẽ không làm Huyền Chiêu sư huynh mất mặt, chức chấp sự của ngươi, cũng sẽ mau chóng đổi chủ..."

Cái gì?

Hắc Tam trong lúc nhất thời cảm thấy đầu mình choáng váng, thật sự tiêu hóa không được tin tức khổng lồ cùng sự thật kinh người này.

Để cho chức chấp sự của hắn đổi chủ ư?

Ban đầu vì vị trí chấp sự này, không biết mình đã hiểu kinh tạp ty giam Lư sư huynh bao nhiêu chỗ tốt mới có được a, hôm nay một lời nói khinh phiêu phiêu đã làm cho mình mất chức ư?

Huyền Chiêu sư huynh... Người này hắn cũng đã nghe qua, chính là hai năm trước nhập môn, bởi vì đạo môn có một vị trưởng lão là thúc phụ của hắn, cho nên không cùng các đệ tử khác cùng nhau nhập môn, người này cũng có danh tiếng trong ngoại môn đệ tử, tuyệt đối không thể đắc tội, chính là Lư

sư huynh thấy người này cũng chỉ có thể cười xu nịnh...

Chẳng qua là tiểu quý không quyền không thế không bối cảnh này làm thế nào lại cùng Huyền Chiêu sư huynh có quan hệ?

Kính ngạc, hồi hận, nghi ngờ, sợ hãi...

Đù loại thần thái khiến cho sắc mặt Hắc Tam thoát nhìn vô cùng phức tạp, hắc cơ hồ là vẻ mặt đau khổ, theo bản năng nhìn sang Phương Hành.

Phương Hành vẫn giẫm lên Lưu Phong, thấy Hắc Tam nhìn sang, tựa như không nói: "Cũng không có gì, ta hoàn thành nhiệm vụ, cho nên nhận được một phần Thạch Tinh tán, thấy Huyền Chiêu sư huynh cần dùng tới, liền thuận tay tặng cho hắc, cho nên Huyền Chiêu sư huynh tính toán thay ta dạy dỗ mấy người... Hắc vốn tính toán tự mình tới đây báo thù cho ta, bất quá ta suy nghĩ một chút, cảm thấy tự mình làm sẽ tốt hơn!"

"Thạch Tinh tán?"

Hắc Tam thất thanh kêu lên, trái tim cũng co quắp lại.

Tiểu quý này lúc hồi lộ thật sự là chịu bỏ tiền vốn a, vậy mà trực tiếp tặng Thạch Tinh tán...

Đây là thứ bao nhiêu ngoại môn đệ tử đánh vỡ đầu cũng muốn lấy được, nếu muốn mua của đạo môn, giá cả ước chừng ba trăm linh thạch...

Cũng ngay một khắc này, Hắc Tam hoàn toàn tin lời của Phương Hành.

Đây chính là Thạch Tinh tán a, nếu đổi thành chính mình, đừng nói trừng trị một cái Thanh Khê cốc chấp sự nhỏ nhỏ, chính là giết người cũng chẳng có vấn đề gì!

"Cái kia... Cái kia... Phương sư đệ... không, Phương sư huynh... Ngươi... Ngươi mời ngồi..."

Hắc Tam cười khó nhìn hơn là khóc, khom lưng như cầu xin tha thứ hướng Phương Hành nói, muốn mời hắc ngồi xuống.

"Hiện tại ta không cần, còn có chút chuyện muốn..."

Phương Hành chỉ Lưu Phong trên mặt đất, mỉm cười nói: "Hắc Tam sư huynh còn muốn quản chuyện này sao?"

Hắc Tam vẻ mặt đưa đám nói: "Không dám... Không dám, ta cùng với hắc cũng không quen thân... Không... Một chút cũng không quen..."

Phương Hành cười hắc hắc, xoay người không hề để ý đến hắc nữa, hướng dưới lầu vẫy vẫy tay, kêu lên: "Trừ sư huynh, đi lên..."

Đạo nhân mập ngẩn ngơ, chạy lên trúc lầu, ngơ ngác nhìn Phương Hành.

Phương Hành chỉ Lưu Phong trên mặt đất trông như chó chết, nói: "Người này ức hiếp người như thế, người có ý định tự tay báo thù không?"

Đạo nhân mập nhìn về phía Lưu Phong, mắt nhỏ bắn ra quang mạng cừu hận, một hồi lâu nổi lên dũng khí, bỗng nhiên cắn răng một cái, xông lên hung hăng đạp Lưu Phong hai cái, vừa vặn có một cước đá vào trên vết thương của Lưu Phong, Lưu Phong nhất thời đau hét to một tiếng, tiếng hét này cực kỳ thâm trầm, lại đem đạo nhân mập sợ hết hồn, vội vàng nhảy ra rồi, lưng dựa trúc lầu, không dám đi phía trước.

"Vậy là xong rồi?"

Phương Hành cười dài nhìn đạo nhân mập.

Đạo nhân mập thở hổn hển hai cái, nói: "Cũng đã bị thương thành như vậy, còn có thể thế nào a..."

Phương Hành cười lạnh một tiếng, không hề nữa để ý tới hắc nữa, chính mình từ từ ngồi chồm hổm xuống, nhìn thẳng vào mắt Lưu Phong.

Trong đôi mắt Lưu Phong tràn đầy vẻ cầu xin, hắc không sợ Phương Hành, lại là sợ Huyền Chiêu.

Trong suy nghĩ của hắc, Phương Hành nhiều nhất đánh hắc một trận, Huyền Chiêu lại có bản lĩnh đem chính mình đuổi ra đạo môn, chặt đứt con đường tu hành.

"Ngươi là con người rắn rồi, ban đầu ta chặt gân của ngươi, ngươi cũng không cầu xin tha thứ, ta còn rất bội phục ngươi, vốn tưởng rằng thương thế của ngươi bình phục, sẽ quang minh chánh đại tới tìm ta báo thù, nói như vậy, ta nhiều nhất chặt gân của ngươi một lần nữa, cũng sẽ không làm gì quá đáng, chỉ tiếc, ta không nghĩ tới, ngươi lại dùng ám chiêu, kích động Hậu Thanh đối phó ta, còn muốn muốn mạng của ta..."

Phương Hành từ từ nói, trong đôi mắt có hung ác ngưng tụ: "Nói thật, ta rất sợ ám chiêu, từ nhỏ đã sợ, cho nên ta đối với người hướng ta dùng ám chiêu luôn luôn cũng là nhỏ cò tận gốc, vĩnh tuyệt hậu họa..."

Lưu Phong bị ánh mắt sắc bén của Phương Hành dọa cho run run, bỗng nhiên run giọng nói: "Ngươi... Ngươi không thể giết ta... Nếu không ngươi... Cũng sẽ có phiền toái... Coi như là có Huyền Chiêu che chở ngươi, ngươi giết ta... Đạo môn cũng sẽ không tha cho ngươi..."

Phuong Hành lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Người đầu óc rất rõ ràng nha, nói không sai, thật vất vả mới vào đạo môn, ta làm sao lại bởi vì một khối thịt thối như ngươi, chắt đứt tiền trình của mình chứ? Cho nên, ta chỉ tính toán cho ngươi một cái dạy dỗ là được!"

Hắn vừa nói, tựa như thật sự rộng lượng, đột nhiên song chương huy vũ, ở trên người Lưu Phong vỗ nhẹ nhẹ mấy cái, mấy chương này, hắn vận linh lực, nhất thời chấn thương Lưu Phong phể phủ, một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Phuong Hành cười lạnh một tiếng, đứng dậy ngồi ở bên cạnh bàn rượu, cầm lên một cái chén tiện tay đưa cho Lâm Kiến để cho hắn rửa, Lâm Kiến nào dám từ chối, thật nhanh chạy xuống lầu, tại nước suối sạch sẽ rửa ba lần, mới nom nớp lo sợ lên trúc lầu, đem chén trả lại Phuong Hành, Phuong Hành bung lên vò rượu rót một chén, mới nhìn hướng Lưu Phong, nói: "Còn chưa cút ư?"

Lưu Phong phun ra hai ngụm máu tươi, đang suy nghĩ Phuong Hành kế tiếp sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó chính mình, lại không nghĩ rằng hắn để cho mình rời đi, nhất thời ngậy ngốc một chút, ngay cả Hắc Tam đám người, trên mặt cũng thật là quái dị.

Tiểu quỷ này cũng chỉ đánh Lưu Phong hai chương như vậy, đã muốn để hắn rời đi?

Bọn họ tự nhiên nhìn ra được, mấy chương này của Phuong Hành, vận khởi linh lực, đã đã thương nội tạng của Lưu Phong, nhưng ở đạo môn, đây cũng chỉ là chuyện nghỉ ngơi mấy tháng, thật sự không tính là tổn thương nặng nề, còn không lợi hại bằng lần trước chặt gân của hắn!

"Tiểu vương bát đản này lúc nào đổi tính rồi?"

Ngay cả đạo nhân mập đều có chút đoán không ra.

Mà Lưu Phong, xác định Phuong Hành không phải là cùng mình đùa giỡn, lập tức cố nén đau nhức nơi xương gãy, gậy dựa bò dậy, bước nhanh đi xuống lầu, ở khúc quanh âm thầm nhìn Phuong Hành một cái, rồi nhanh chóng biến mất ở trong bóng đêm, Phuong Hành lần này dễ dàng để hắn rời đi, hắn cũng không lộ ra ý tứ phục thù, trong lòng thế sẽ báo thù.

Mà Phuong Hành thì nhìn phương hướng hắn biến mất, cười lạnh nói: "Đồ không biết sống chết, nên chết cho sạch sẽ!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Cầm Long Khổng Hạc công

Thấy Phuong Hành thật nhẹ nhàng mà buông tha cho Lưu Phong, trong lòng Hắc Tam cũng dâng lên một tia hi vọng, về mặt đưa đám hướng Phuong Hành nói: "Cái kia... Phuong sư huynh, nếu ngài đã tha Lưu Phong một cái mạng chó, cầu ngài cũng tha ta một mạng sao, ta Hắc Tam đúng là đầu heo, làm ra chuyện ngu xuẩn bức này, chỉ cầu người xem chút giao tình xưa cũ, tha tiểu đệ lần này sao..."

Phuong Hành cười hắc hắc, hí mắt nhìn sang Hắc Tam, cười nói: "Hắc Tam sư huynh, thật ra tiểu đệ vẫn luôn rất cảm kích ngươi, dù sao thời điểm mới vừa vào ngoại môn, được sự chiếu cố của người a, ngay cả căn nhà gỗ gần dòng suối nhỏ kia, cũng là người an bài cho, bạc của thiện ty giam, cũng là lúc đầu ngươi cho nợ, mấy ngày sau mập mập chết bầm mới đem bạc trả cho ngươi..."

Hắc Tam chờ hắn nói đến những chuyện này, lập tức lộ ra một tia hi vọng, cổ như lò xo gật đầu liên tục, cười theo nói: "Phải rồi, phải rồi, Phuong sư huynh, cầu ngươi nể chút giao tình này..."

Phuong Hành khẽ mỉm cười, nói: "Đương nhiên có thể, người không biết không trách sao..."

Hắc Tam nghe đến những lời này, hưng phấn quả thực muốn quỳ xuống, cái miệng rời khỏi ghế trúc, liên tục chấp tay nói: "Tạ ơn Phuong sư huynh..."

Phuong Hành cười nhẹ, bỗng nhiên lại nói: "Hậu Thanh trước khi chết nói hẳn cho Hắc Tam sư huynh ngươi không ít chỗ tốt a..."

Hắc Tam ngẩn ngơ, vội vàng nói: "Có, có, tự nhiên toàn bộ đều dâng cho Phuong sư huynh, ta một viên cũng không dám giữ..."

Phuong Hành khoát tay áo, cười nói: "Ta sao dùng được nhiều như thế, cho ta bằng này là được!"

Vừa nói đưa ra ba ngón tay, giơ trước mặt Hắc Tam.

Hắc Tam ngẩn ngơ, trên mặt lộ vẻ khó có thể tin: "Người chỉ cần ba viên?"

Phuong Hành bỗng nhiên sầm mặt xuống, cả giận nói: "Hắc Tam sư huynh, ngươi đúng là không thành thật, Hậu Thanh tên khốn kiếp kia cho ngươi một trăm linh thạch, ngươi lại chỉ cho ta ba viên? Đây chẳng phải là muốn chuốc lấy một nhọc vào người sao?"

"Nào có một trăm viên chứ, rõ ràng chỉ có mười viên..."

Hắc Tam cảm thấy uất ức, đột nhiên thấy quang mang âm lãnh trong đôi mắt Phương Hành.

Hắn cũng không đàn, lập tức hiểu được, Phương Hành rõ ràng là muốn đoạt tiền của mình...

"Ba mươi viên linh thạch... Sư đệ ta... sẽ sớm đưa đến trong tay Phương sư huynh..."

Do dự một chút, Hắc Tam bỗng nhiên thanh âm thật thấp nói.

Hắn khuôn mặt thống khổ, lần này chính mình bốn năm để dành đều bị mất rồi.

"Ha ha, đã như vậy, sư đệ ta không khách khí nữa!"

Phương Hành cười lớn nhảy lên, nói: "Đúng rồi, Hắc Tam sư huynh tí nữa bảo người của thiện ty giam đưa chút ít rượu thịt tới chỗ ta đi, ta muốn cùng Trư sư huynh hảo hảo uống vài chén..."

Cười hi hi nói, Phương Hành lơ đãng nhích tới gần Hắc Tam đang sàu mi khổ kiếm, bỗng nhiên bạo phát một cái tát quất vào trên mặt hắn.

"Người... Muốn làm gì?"

Hắc Tam vốn bối vì cảm giác chính mình bị lừa bịp tổng tiền bội phần thống khổ, bỗng nhiên bị đánh một cái tát, lập tức nhảy lên.

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, giảm thấp thanh âm hướng Hắc Tam nói: "Người bán đứng tiểu gia ta, không giáo huấn người một cái trong lòng thật sự khó chịu, bất quá ta hi vọng người hiểu rõ, ta tát người một cái, lấy của người ba mươi khối linh thạch cũng không quá mức, không tin, người đại khái có thể xem Lưu Phong tên phế vật này ở trong mấy ngày tới sẽ có kết quả ra sao, thấy được kết quả của hắn, rồi hãy tới tìm ta nói chuyện sao!"

Dứt lời, Phương Hành nhắc lên một vỏ rượu ngon trên bàn, nghênh ngang mà đi.

Hắc Tam vẫn ngơ ngác đứng tại nguyên chỗ, thầm nghĩ: Lưu Phong đã bị người thả đi rồi, còn có thể có kết quả gì chứ?

Hắc Tam lúc đầu có chút xem thường, bất quá chuyện này phát triển hoàn toàn không như Hắc Tam suy nghĩ.

Bởi vì hắn nghe nói ngày hôm sau, Lưu Phong đã bị người ta mang đi.

Mang đi nơi nào, Hắc Tam cũng không biết, chỉ biết bắt đầu từ ngày đó, Lưu Phong mất đi toàn bộ tin tức.

Tiếp sau đó, ước chừng qua bảy tám ngày thời gian, mới dần dần có phong thanh truyền ra, mang Lưu Phong đi, chính là Huyền Chiêu sư huynh, nghe nói hắn nghiêm hình ép hỏi Lưu Phong thời gian rất lâu, cũng muốn hỏi ra một chuyện, nhưng Lưu Phong cuối cùng không nói gì, kết quả bị Mạnh Huyền Chiêu đánh chết, thi thể bị ném vào núi rừng nuôi dã thú.

Tên của hắn trong ngoại môn cũng bị xóa đi, giống như người này chưa từng xuất hiện ở sơn môn vậy.

Hắc Tam biết được chuyện này, sợ hãi cả người đổ mồ hôi lạnh, hắn lập tức cả đêm chuẩn bị ba mươi khối linh thạch đưa tới cho Phương Hành, cuối cùng lại ngoan tâm, vừa tìm người mượn thêm mười khối, ngoài ra còn chuẩn bị rất nhiều trân quý linh đan diệu dược, ước chừng một phần hậu lễ, đưa cho Phương Hành, lại ở trên bàn rượu hướng Phương Hành hầu rượu nửa đêm, mới cảm thấy yên tâm..

Phương Hành cũng bắt đầu từ lúc này, cuộc sống ở Thanh Khê cốc bỗng nhiên tốt lên, thiện ty giam nơi đó không cần giao một đồng tiền, mỗi ngày tự có rượu thịt thượng hạng đưa tới, mà trong Thanh Khê cốc, người quen của hắn cũng giống như bỗng nhiên nhiều hơn, từng cái đệ tử Thanh Khê cốc thấy hắn, cũng sẽ cung kính cùng hắn chào hỏi, cứ như hắn là đại nhân vật nào đó...

Dĩ nhiên, hắn hôm nay coi như là đại nhân vật, người mà ngay cả chấp sự Hắc Tam thấy cũng sẽ cung kính thỉnh an, há có thể không phải là đại nhân vật? Huống chi, tiểu quỷ đầu này nghe nói còn cùng Huyền Chiêu sư huynh quan hệ tốt vô cùng...

Phương Hành đối với mấy chuyện này, sớm có dự liệu, tuyệt không cảm giác ngoài ý muốn.

Mạnh Huyền Chiêu chiếm được cái đầu mối kia, nhất định sẽ bắt Lưu Phong đi hỏi, cũng nhất định sẽ dùng hình đối với hắn, mà Lưu Phong đã bị mình đánh cho bị thương nội tạng, chỉ cần Mạnh Huyền Chiêu đám người hạ thủ hơi nặng một chút như vậy... Lưu Phong nhất định là người chết!

Về phần Mạnh Huyền Chiêu cuối cùng sẽ dùng phương pháp gì tìm kiếm đạo tặc khối mê kia, Phương Hành cũng không quan tâm nữa.

Dù sao tên đạo tặc kia bị người ta tìm kiếm cũng không phải là lần một lần hai nữa rồi, để cho hắn bị tìm một lần nữa cũng không sao cả.

Thật ra Thanh Vân Tông ngoại môn hiện tại đã truyền lưu một cái truyền thuyết về đạo tặc "khối mê" này.

Đạo nhân mập đã từng lạng lẽ nghị luận với Phương Hành, hắn cho là Phương Hành lá gan vẫn là không nhỏ, bất quá cùng tên đạo tặc kia so sánh, còn kém không ít, hiện nay, ngoại môn đã có một cái bảng treo giải thưởng âm thầm truyền lưu, chính là chuyên môn truy nã đạo tặc khối mê này, nghe nói, vạch trần thân phận của hắn, sẽ ban thưởng ba mươi linh thạch, đích thân bắt được, có thể có một trăm khối...

Còn đối với Phương Hành mà nói, mặc dù có thân phận là bạn tốt của Huyền Chiêu, mang đến cho hắn không ít chỗ tốt, nhưng hắn cũng vẫn không đi

tìm Huyền Chiêu, dùng ngón chân đầu tường tượng ra được, lúc này Huyền Chiêu sẽ buồn bực cỡ nào, không chỉ có Thạch Tinh tán đã tới tay bị mất, thậm chí ngay cả túi trữ vật cũng bị người khác cướp đi, nếu mình đi tìm hấn, người này nói không chừng sẽ giận lây sang chính mình.

Dù sao, trong túi trữ vật kia có không ít thứ tốt a, Phương Hành đã nhìn rồi, quả thực là một vụ thu hoạch lớn...

Hơn bảy mươi linh thạch, hai thanh phi kiếm thượng hạng, linh đan diệu dược vô số, trân quý nhất, bên trong còn có một quyển sách nhỏ thật mỏng, tên gọi "Cầm Long Khổng Hạc công", sau một phen nghiên cứu, Phương Hành rõ ràng phát hiện, đây dĩ nhiên là một quyển bí kíp pháp thuật, thuật này tên "Dẫn lực thuật", luyện thành rồi, có thể tự nhiên không chế một cỗ lực hút, diệu dụng vô cùng.

Thấy được bản sách nhỏ này, Phương Hành cũng nghĩ tới, lúc ấy ở trong Yêu Chương sơn, chính mình từng định dùng Bạo Vũ Lê Hoa châm cùng phi kiếm đánh lén Hậu Thanh, lại bị hấn nắm ngón tay thu đi, nói vậy chính là pháp quyết này, chẳng qua không biết hấn từ nơi nào học được.

Bất quá, pháp thuật kia mặc dù là pháp quyết trụ cột, nhưng vận dụng dị thường rộng rãi, thậm chí sẽ đi theo người tu hành cả đời.

Ở giai đoạn tu luyện cấp thấp, Cầm Long Khổng Hạc công, chỉ có thể lấy một chút cái chén, cái đĩa các loại cách hai ba trượng, hoặc là ngăn cản một chút ám khí cùng phi kiếm hướng chính mình đánh tới, tác dụng còn không rõ ràng.

Nhưng tu luyện đến cao thâm, thậm chí có thể mượn lực hút này để lẳng không bay lượn.

Người lợi hại hơn thậm chí có thể bằng vào pháp thuật này, đem địch nhân nơi xa bắt tới.

Pháp thuật này tên gọi Cầm Long Khổng Hạc công, tục truyền là bởi vì từng có người dựa vào nó bắt được một cái yêu long.

Chuyện này lại làm cho Phương Hành hưng phấn không thôi, bởi vì dựa theo bình thường đạo lý, ngoại môn đệ tử căn bản không tiếp xúc được loại pháp thuật này, chỉ có tấn nhập nội môn, mới có cơ hội tu hành pháp thuật, có thể nhận được sớm thế, tất nhiên so với người khác chiếm tiện nghi rất lớn.

Hôm nay Phương Hành tu vi chỉ kém một đường liền đến Linh Động tam trọng đỉnh phong, chính là thời điểm cùng cố tu vi, đồng thời sưu tập đầy đủ tài liệu luyện chế pháp giai đan, tu hành một chút pháp thuật, vừa có thể tăng lên thực lực của mình, có thể thông qua linh khí tiêu hao cùng sử dụng để củng cố tự thân tu vi, chính là nhất cử lưỡng tiện, tương lai nếu vào nội môn, có thể có thêm chút thủ đoạn cuối cùng cũng là chuyện tốt.

Dù sao Phương Hành hôm nay cũng coi như khám phá đạo môn rồi, mặt ngoài đạo mạo ảm nhiên, kì thực chẳng khác gì ở phi.

Đem linh thạch Hắc Tam đưa tới, cầm mười khối ném cho đạo nhân mập, đem hấn đuổi ra ngoài, đạo nhân mập trong tay đang cầm linh thạch, đứng ở trước cửa nhà gỗ của Phương Hành yên lặng rơi lệ, một bộ cảm kích không biết nói gì...

Người chung quanh lui tới, thấy một đồng linh thạch lấp lánh trên tay hấn, mọi người trông mà thèm vô cùng.

Chẳng qua là lúc này không giống ngày xưa, Phương Hành cùng Huyền Chiêu có quan hệ, đạo nhân mập cũng đi theo nước lên thuyền lên rồi, như đặt tại trước kia, tất nhiên có người sẽ nhắm nhe linh thạch trên tay hấn, nhưng hôm nay không người dám có ý nghĩ này.

"Phương sư đệ... Phương sư đệ... Ta Dư Tam Lưỡng... Thật sự là..."

Đạo nhân mập hốc mắt đỏ bừng, nước mắt cách cách rơi xuống, thanh âm cũng nghẹn ngào...

Thanh âm Phương Hành từ bên trong vang lên: "Cầm linh thạch rút nhanh lên, ngươi ở đây nói một câu nói nhảm ta sẽ trừ ngươi một khối linh thạch, đứng một tức thời gian ta cũng sẽ trừ ngươi một khối, có lẽ một lát nữa ngươi nên cầm linh thạch đến cho ta..."

Đạo nhân mập cả kinh, lau mặt mũi vội vã chạy đi.

Bất quá trong lòng cảm kích vẫn rất sâu, hấn không nghĩ tới, cũng bởi vì trong nửa tháng qua chịu chút khổ cực, đã chiếm được mười viên linh thạch bồi bổ lại, hơn nữa dựa theo lời của Phương Hành mà nói, mười viên linh thạch chẳng qua là cho mình trong khoảng thời gian này dùng tu hành, quá một thời gian ngắn dùng hết, còn có thể tìm hấn tới lấy, tới lúc nào cũng có, trước tiên đem tu vi đề lên rồi mới là chánh đạo...

Sớm biết có đãi ngộ này, chịu khổ thêm nửa tháng nữa cũng được a!

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tu luyện pháp thuật

Nghe được bên ngoài vang lên tiếng bước chân của đạo nhân mập, Phương Hành khóe miệng cũng nhếch thành một nụ cười.

Thành thật mà nói, hấn cũng không ngờ đạo nhân mập đối với hấn còn có mấy phần chân tình, dù sao hai người lúc đầu quen biết chính là lợi dụng lẫn

nhau, nhưng ở dưới lầu trức, Lưu Phong bảo đạo nhân mập mạp Phươg Hằh là con hoang, đạo nhân mập lại do dự mất mấy tức... Phươg Hằh thật ra không đề ý điều này, cho dù đạo nhân mập thật sự mắg, đối với hằh mà nói cũng không làm sao cả.

Nhưng nếu đạo nhân mập không mắg, đây cũng là một phần chân tình hiếm có.

Đạo nhân mập đại khái cũng không ngờ mấy tức do dự của mình, đôi lấy chính là sự tán thành chân chính trong đáy lòng Phươg Hằh.

Dĩ nhiên, loại nhận thức này cũng không đạt tới trình độ có thể lấy mạng đổi mạng được, nhưng cũng ở trong lòng Phươg Hằh chiếm cứ một chút phân lượng.

"Mập mập chết bầm này, thật là người ngu cũng có phúc phận của người ngu..."

Phươg Hằh ngồi yên một hồi, chăm chọc một tiếng, sau đó lắc đầu, bắt đầu tu luyện Cầm Long Không Hạc công.

Trước đem khẩu quyết Cầm Long Không Hạc công mặc niệm mấy lần, hiểu rõ rồi, Phươg Hằh mới bắt đầu dựa theo lời phía trên pháp quyết, dựa theo một loại lộ tuyến phiền phức ở trong cơ thể của mình vận chuyển linh khí, đầu tiên là chậm rãi vận chuyển mấy lần, đợi đến khi vận chuyển thuần thực, Phươg Hằh bỗng nhiên đột nhiên tăng nhanh tốc độ, trong nháy mắt, linh khí xuyên qua kinh mạch, sau đó đột nhiên ngưng tụ ở trên lòng bàn tay phải.

"Hô..."

Trong phòng gỗ đột nhiên xuất hiện một đạo cuồng phong, quay tròn trên mặt đất, sau đó biến mất ở ngoài một trượng.

Cuồng phong nổi lên vô cùng đột ngột, đột nhiên mà sinh, lại nhanh chóng tiêu tán, thổi trúng chén đĩa trên bàn loạn hưởng.

"Quả nhiên có thể đột nhiên xuất hiện một đạo lực lượng, chỉ là rất khó khống chế..."

Phươg Hằh âm thầm nhíu mày, cỗ lực lượng này vô hình vô dạng, vô cùng khó khống chế, cần phải tu luyện thời gian dài.

Hơn nữa chỉ thi triển một chút như vậy, hằh đã phát hiện linh khí của mình hao tổn đến một phần mười, nói vậy coi như mình thuần thực, pháp thuật kia tiêu hao linh khí cũng phi thường kinh người, cũng khó trách Thanh Vân Tông không cho phép ngoại môn đệ tử tiếp xúc pháp thuật rồi, trừ một loại tàng tư trong lòng ra, ngoại môn đệ tử thi triển pháp thuật kia tiêu hao cũng vô cùng kinh người, không thực sự thực dụng.

Nói vậy cho dù là Hậu Thanh, liên tục thi triển loại pháp thuật này, nhiều nhất cũng chỉ có thể kiên trì thời gian hơn mười tức mà thôi.

Hơn nữa, đây là dưới tình huống hằh không dùng pháp thuật khống chế vật quá lớn hoặc quá nặng, hoặc là cho hằh một khối cự thạch nặng ngàn cân, để cho hằh dùng pháp thuật kia để khống chế bay lượn trên không trung, nói vậy hằh có thể kiên trì ba tức thời gian cũng không tệ rồi.

"Một lần đã muốn nắm giữ một loại pháp thuật, vốn chính là không thực tế, dù sao nhân rồi không có chuyện gì, luyện nhiều là được..."

Liên tiếp bốn năm ngày thời gian, Phươg Hằh đều tu luyện Cầm Long Không Hạc công, dĩ nhiên, hằh chỉ tu luyện vào buổi tối.

Dù sao lai lịch của pháp quyết này không thể lộ ra ngoài ánh sáng, hằh còn không dám công khai hiển lộ trước mặt người khác, mặc dù giả họa cho Lưu Phong, Huyền Chiếu bên kia vẫn không có truyền đến tin tức gì, nhưng Phươg Hằh cũng không dám chắc Huyền Chiếu có hoài nghi chính mình không, cho nên hằh bình thời vẫn cố gắng làm việc khiêm tốn, cả ngày núp ở nhà gỗ nhỏ tu luyện, cơ hồ ngay cả cửa cũng không bước ra, ngay cả sổ lần cùng đạo nhân mập uống rượu cũng giảm bớt.

Ở người khác xem ra, đều cho là Phươg Hằh hoàn thành đạo môn phù chiếu một lần, kiếm thêm một khoản tiền tài phi nghĩa, đang mượn khoản tiền của phi nghĩa này cố gắng tu luyện gấp bội, nói lý ra người hâm mộ cũng có, người than tiếc cũng có, người kêu hằh quá may mắn cũng có...

Vô luận như thế nào, Phươg Hằh sau chuyện này, mờ mờ ảo ảo trở thành một người có danh tiếng ở ngoại môn.

Dù sao trong ngoại môn đệ tử nhập môn lần này, người thứ nhất hoàn thành phù chiếu, danh hiệu này còn có mấy phần giá trị.

Dĩ nhiên, cũng có người thầm mắg hằh ngu, thật vớ và có được Thạch Tinh tán, tự nhiên lại tặng không cho người khác.

Phải biết rằng đây là vật hi hằh, mặc dù giá trị bản thân nó không cao, nhưng thắng ở hai chữ cần thiết, nếu đem tới quý thị mà bán, ít nhất chừng một trăm khối linh thạch cũng đơn giản, nhưng mà đây chỉ là giả cả hiện nay, theo thời gian chuyển dời, trong ngoại môn người tu vi đạt đến Linh Động tam trọng đỉnh phong càng ngày càng nhiều, người cần Thạch Tinh tán càng ngày càng nhiều, giá tiền còn có thể càng ngày càng cao.

Dĩ nhiên, cũng có người cho rằng Phươg Hằh thật ra chính là người thông minh.

Nếu hằh không đem Thạch Tinh tán bán cho Huyền Chiếu sư huynh, bằng chút bổng sự ấy của chính hằh, sớm sẽ bị người cướp đoạt bao nhiêu lần không biết.

Thậm chí đừng nói là Thạch Tinh tán, những vật khác mà đạo môn ban thưởng đại khái cũng sớm đã bị cướp đoạt một chút không còn.

Hôm nay hằh đưa ra Thạch Tinh tán, lại chiếm được Huyền Chiếu sư huynh chiếu cố, ngoại môn không người dám ức hiếp hằh, chẳng phải là kết quả tốt

nhất ư?

Đĩ nhiên, buồn bực nhất chính là Huyền Chiêu sư huynh rồi, cả ngoại môn cơ hồ cũng biết Phương Hành đem Thạch Tinh tán đưa cho hắn, nhưng chính bản thân hắn ngay cả lòng của Thạch Tinh tán cũng không chạm tới được một sợi...

Hết lần này tới lần khác hắn cũng không có biện pháp nào với Phương Hành, chuyện này truyền ra rồi, người người đều biết Phương Hành tặng hắn Thạch Tinh tán, hắn chính là không muốn chiêu cố Phương Hành, cũng phải nhắm mắt mà nhận, nếu không người người cũng sẽ mắng hắn là hạng người vong ân phụ nghĩa.

Bất quá cũng may, Phương Hành rất biết điều, chưa từng van cầu hắn cái gì, tựa như tiểu tử kia chỉ cần không có ai khi dễ hắn là tốt rồi, dĩ nhiên, Mạnh Huyền Chiêu cũng không biết, chuyện này vốn chính là Phương Hành cố ý tiết lộ cho người khác, hắn chính là lo lắng Mạnh Huyền Chiêu sau khi bị cướp đi Thạch Tinh tán, thẹn quá thành giận, đổ tội đến trên đầu của hắn, cho nên cố ý dùng miệng lưỡi mọi người để kiềm chế hắn.

"Bảo bối, đến đây đi..."

Trong nhà gỗ nhỏ, Phương Hành chăm chú nhìn bình rượu trên bàn cách hai trượng, thi triển Cầm Long Khống Hạc công.

Linh lực vận chuyển trong người, một đạo dẫn lực đột nhiên sinh ra, cuộn lên vò rượu hướng Phương Hành bay tới.

Chẳng qua là mắt thấy vò rượu đang bay tới chỗ chính mình, trên đường bay tới lại bỗng nhiên kiệt lực, "Ba " một tiếng rơi trên mặt đất.

"Ti... Pháp thuật kia thật khó..."

Phương Hành không hài lòng hít một hơi khí lạnh, hắn đã tu luyện ba ngày rồi, tỷ lệ thành công của pháp thuật kia vẫn là rất thấp.

Điều này làm cho hắn có chút như đưa đám, có cảm giác hận không thể băm tay mình ra.

Từ nhỏ tới nay, hắn cũng rất thông minh, ở trong ổ phi học đủ loại chiêu trò lần nào cũng thành công, nói là thần đồng cũng không quá đáng, lại không nghĩ rằng hôm nay học tập một cái pháp thuật đơn giản nhất của đạo môn, lại nhiều lần thất bại.

"Lại đến..."

Phương Hành lại đem một cái vò rượu, đặt ở trên bàn.

Đồ chơi này hắn không thiếu, Hắc Tam vì vuốt đuôi hắn, chuyển tới ước chừng trên trăm vò, cũng nhét ở dưới giường.

Phương Hành vốn nói uống không được nhiều như vậy, Hắc Tam đã nói uống không được ném chơi cũng tốt a...

Cho nên Phương Hành thật dùng nó tới ném chơi!

Liên tục thi triển năm sáu lần, mỗi một lần đều thất bại, khiến Phương Hành vò đầu bứt tai, còn muốn tiếp tục tu luyện nữa, lại phát hiện linh lực trong cơ thể đã tiêu hao gần hết, không thể làm gì khác đành uống một ngụm linh tửu, bổ sung tự thân linh khí.

Hắn chính là Đỉnh đẳng tư chất, vốn tự thân hắn không cách nào hút lấy linh khí tràn đầy trong thiên địa, chỉ có thể dựa vào linh khí ngoại giới để bổ sung.

Hôm nay theo hắn tu vi tăng trưởng, thân thể đã bị linh khí rèn luyện hai lần, tẩy gạn phạt tùy, cũng dần dần có thể hút lấy một chút linh khí, bất quá linh khí khôi phục vẫn rất chậm, tư chất ưu dị Giáp đẳng tư chất đệ tử, linh khí hao hết sạch, đại khái chỉ dùng hai ba canh giờ đã có thể khôi phục rồi, mà Phương Hành cần một hai ngày thời gian tới khôi phục, chậm đến cực hạn.

Bất quá thông qua tiêu hao linh thạch tới khôi phục mà nói, cũng chỉ cần nửa ngày thời gian, mà uống linh tửu mà nói, nửa canh giờ đã đủ.

Mà đặc tính cũng liền quyết định, đệ tử tư chất thấp ở trong việc tu luyện, tiêu hao tư nguyên nhiều hơn đệ tử tư chất cao.

Đạo môn nói tư chất, cũng không phải không có đạo lý.

Bởi vì con đường tu hành sau này, trừ phi Phương Hành thành công Trúc Cơ, nếu không loại chênh lệch này vẫn còn tồn tại.

Vô luận tu tập pháp thuật hay là tu luyện trong ngày thường, cũng cần tiêu hao tài nguyên, tích tiểu thành đại, chính là mấy chữ rất đáng sợ.

Đây cũng là một cái đạo lý vững chắc trong tu hành giới, thiên tư thiếu hụt, lợi dụng tài nguyên tới bỏ.

Cho đến sau khi Trúc Cơ thành công, thiếu sót trời sinh này mới có thể biến mất, Phương Hành cũng sẽ trở nên cùng người bình thường giống nhau thọ nạp linh khí.

Dĩ nhiên, coi như là hiện tại, Phương Hành bởi vì tài nguyên đầy đủ, cũng có thể không thèm suy nghĩ tiêu hao phương diện này.

"Hả? Đem linh khí tiêu hao hết sạch, sau đó từ từ bổ sung, lại có một loại cảm giác linh khí gia tăng?"

Phương Hành tu hành Cầm Long Không Hạc công không đạt được tiến triển đột phá nào, nhưng lại nhạy cảm phát hiện tự thân linh khí biến hóa, hần phát hiện, không ngừng tiêu hao linh khí, sau đó bổ sung linh khí, sẽ làm cho tu vi của mình từ giả tăng.

Tu vi bởi vì sắp đạt đến cực hạn mà dừng tăng trưởng, thế nhưng dần dần nhích tới trạng thái đỉnh phong.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Phá giai đan

Đúng rồi, tu luyện đại khái đạo lý tương tự như rèn luyện thể chất, trước kia Đại thúc thúc dạy ta luyện võ đã nói, thể chất phải không ngừng tiêu hao hết sạch, sau đó hồi phục, thông qua một cái quá trình như vậy, sẽ trở nên càng lúc càng lớn, trên tu hành, thật ra đạo lý cũng giống như vậy, chính là muốn không ngừng rèn luyện, chỉ có như vậy, mới có thể càng lúc càng mạnh, trụ cột cũng thêm vững chắc..."

Phương Hành chính mình cũng ngộ ra đạo lý tu hành.

Bọn họ ngoại môn đệ tử, không người nào hỏi thăm, những đạo lý tu hành này cũng muốn chính mình đi ngộ.

Phát hiện ra vấn đề này, Phương Hành càng thêm chăm chỉ luyện tập Cầm Long Không Hạc công, như thế thời gian từ từ chuyển dời, một điểm tu vi để đạt tới Linh Động tam trọng đỉnh phong, thế nhưng từ từ tăng lên, hoàn toàn đạt đến trạng thái đỉnh phong, đến đây, hần cảm giác tu vi của mình cũng không cách nào tăng lên được nữa, đã hoàn toàn đạt đến cực hạn của bản thân rồi.

Mà hôm nay, cách ngày mà hần ám toán Mạnh Huyền Chiêu cũng đã chùng một tháng thời gian rồi.

Trong khoảng thời gian này, Phương Hành đem bảo bối chính mình giấu ở bên ngoài cũng cảm về, mơ hồ trở thành một cái tiểu phú ông ở ngoại môn rồi, cũng chính bởi vì có khoản tiểu tài phú này, Phương Hành chuẩn bị làm một viên phá giai đan.

Hôm nay tu vi của hần đã đạt đến Linh Động tam trọng đỉnh phong, vô luận tu luyện như thế nào, cũng không thể tăng được nữa, nhưng bước thêm một bước, là có thể tấn nhập Linh Động tứ trọng, không chỉ có thực lực tăng vọt, còn có thể chính thức thăng làm nội môn đệ tử, đến lúc đó đạo môn bí pháp điển tịch cuộn cuộn kia, cũng sẽ mở ra với mình, mình mới có thể chân chánh tu luyện pháp thuật, có khả năng phi thiên độn địa!

Chỉ bất quá muốn bước ra một bước này, sẽ cần phá giai đan!

Đạo môn Thanh Mộc các, có bán ra phá giai đan, bất quá giá tiền lại là...

Một ngàn linh thạch!

Chỉ riêng giá tiền một viên phá giai đan, đã là một ngàn viên linh thạch.

Một trăm lượng hoàng kim, mới có thể mua được một khối linh thạch, một ngàn khối linh thạch, chính là mười vạn lượng hoàng kim.

Đây chính là hoàng kim, không phải là bạc trắng.

Mười vạn lượng hoàng kim, ở hồng trần, cơ hồ có thể mua nửa tòa thành trì.

Ban đầu Phương Hành ở Quỷ Yên cốc, thời điểm giàu có nhất, cũng bất quá chỉ có ba vạn lượng hoàng kim, bảy ngàn lượng bạc trắng, đây là chín thức thúc ngày đêm chém giết, cướp bóc chung quanh tích lũy mấy chục năm mới có được tài phú.

Nhìn đáng về, loại chuyện như tu hành, quả nhiên không phải người bình thường có khả năng làm được.

Dĩ nhiên, cũng có một cái lựa chọn khác, chính là tự mình sưu tập đủ loại dược liệu luyện chế phá giai đan, sau đó mời Tê Hà cốc đan sư luyện chế.

Nói như vậy, không tính trả thù lao cho đan sư mà nói, chỉ có cần mua Thạch Tinh tán cùng với các loại linh dược khác, toàn bộ linh thạch cộng dồn lại, cũng bất quá chỉ cần năm sáu trăm khối linh thạch mà thôi, so sánh với thành phẩm giảm được gần một nửa.

Dĩ nhiên, nơi này lại có nguy hiểm, đan sư giúp người luyện đan, nếu thất bại, một lò linh dược hủy hết, bọn họ lại không cần chịu trách nhiệm gì, phần nguy hiểm này chỉ có thể để tu sĩ tự mình gánh chịu.

Hoặc là tổn hao một ngàn khối linh thạch trực tiếp mua thành phẩm.

Hoặc là mạo hiểm có thể có tỉ lệ luyện đan thất bại, dùng giá tiền một nửa đi tìm người luyện chế.

Muốn nói về, Phương Hành hôm nay cũng không tính nghèo rớt mùng tơi, hần nhận lấy phù chiếu lần này, đã kiếm được một trăm khối linh thạch, lại ở

trên thân Hậu Thanh, Liễu Tam, Tiền Thông ba người, tổng cộng kiếm được ước chừng hai trăm linh thạch, hơn nữa từ Mạnh Huyền Chiêu nơi đó đoạt được, trong tay Hắc Tam lấy tới, sở hữu chừng năm trăm khối linh thạch, ở cả ngoại môn cũng coi như hiếm thấy.

Bất quá, dù như thế, trực tiếp mua phá giai đoạn vẫn còn kém một nửa.

Nhưng nếu tìm đan sư luyện đan mà nói, Phương Hành sẽ thoải mái hơn nhiều.

Dù sao thông qua đan sư luyện phá giai đoạn mà nói, chỉ cần chính mình chuẩn bị tài liệu là được, mà tài liệu quý trọng nhất trong đó chính là Thạch Tinh tán, vền vẹn một mục này đã ước chừng đáng giá ba trăm khối linh thạch, so với những linh dược khác cộng lại còn nhiều hơn, mà trong tay Phương Hành đã có Thạch Tinh tán rồi, nói cách khác, hẳn chỉ cần tốn hao hai trăm linh thạch, có thể kiếm đủ các tài liệu khác.

Dĩ nhiên, tìm đan sư luyện đan, sẽ gặp phải nguy hiểm luyện đan thất bại, phương pháp duy nhất có thể giảm thiểu cái nguy hiểm này, chính mỗi một cái đan sư cấp bậc cao hơn giúp mình luyện đan, cấp bậc càng cao, nguy hiểm sẽ càng nhỏ.

Ở đạo môn lâu như vậy, Phương Hành cũng đối với một chút tình huống của tu hành giới đã hiểu rõ không sai biệt lắm.

Đan sư tổng cộng phân làm năm giai đoạn, theo thứ tự là Thanh Lô đan đồ, Xích Lô đan sư, Tử Lô đan vương, Mặc Lô đan tông, Ngọc Lô đan thánh.

Mỗi một đẳng cấp, lại phân làm mười giai, đẳng cấp càng cao, thủ đoạn luyện đan lại càng cao minh.

Thanh Vân Tông ừng có một phân chi chuyên môn tu luyện đan pháp, chính là Tê Hà cốc, trong đó cao minh nhất tục truyền là Tê Hà cốc truyền pháp trưởng lão Thanh Điều, cấp bậc chính là Xích Lô đan sư, chẳng qua không biết cụ thể cấp bậc, mà trong hàng đệ tử của Tê Hà cốc, đều là Thanh Lô đan đồ, nhưng mấy trăm Tê Hà cốc đệ tử, cấp bậc cao thấp tự nhiên cũng khác nhau, đệ tử lợi hại nhất đã là nửa bước Xích Lô rồi.

Mà đệ tử này, Phương Hành cũng đã gặp, chính là Hứa Linh Vân ban đầu ngoài sơn môn đem Tiểu Man ôm vào trong môn.

Đan sư đẳng cấp càng cao, tỷ lệ luyện đan thành công cũng sẽ càng cao, mà giá để mời bọn họ xuất thủ cũng sẽ càng cao.

Bất quá giá tiền cụ thể, không có một cái gì để tham khảo, dù sao những người bên cạnh Phương Hành hôm nay, phần lớn là những người không luyện nội đan, Phương Hành tìm bọn họ chỉ có thể hỏi thăm một chút tình huống đại khái, cụ thể như thế nào, còn phải tự mình khảo chứng.

Nghĩ như vậy, Phương Hành tính toán tự mình đi khảo sát một phen.

Quyết định chủ ý, Phương Hành liền hướng thảo tính đường của ngoại môn đệ tử đi một lần, mua một chút thảo dược luyện chế "Phạt khí đan", phạt khí đan chính là ở người tu hành cảm giác khí huyết cuộn cuộn, khổng chế không được linh khí dùng để trấn áp linh khí, thuộc về một loại đan dược cấp bậc không cao, nhưng luyện chế vô cùng phức tạp, chính là dùng để thi thố tài nghệ của đan sư.

Dù sao phá giai đoạn quan hệ trọng đại, Phương Hành sẽ không tìm người giúp mình luyện chế ngay, cho nên hẳn chuẩn bị lấy "Phạt khí đan" tìm hiểu trước, sau khi xác định chính mình tìm được rồi một cái đan sư có thể làm cho chính mình yên tâm, mới có thể thương nghị chuyện luyện chế phá giai đoạn cụ thể, phạt khí đan khó khăn còn cao hơn phá giai đoạn, đan sư có thể đem phạt khí đan luyện tốt, luyện chế phá giai đoạn cũng không có vấn đề lớn.

Mang theo tất cả linh dược luyện chế phạt khí đan, Phương Hành gói thành một cái túi, liền hướng Tê Hà cốc đi tới.

Tê Hà cốc ở phía tây Vân Ân phong, tới gần vị trí mười vạn linh điền, dễ dàng thu linh dược, nơi đây cùng Thanh Vân Tông trên căn bản là ngăn cách, đệ tử trong tông cũng rất ít cùng đệ tử bình thường của Thanh Vân Tông lui tới, một mảnh sơn cốc này khoảng gấp mười lần Thanh Khê cốc mà Phương Hành hiện đang ở, đài ngọc của đệ tử Tê Hà cốc cùng đệ tử bình thường vốn bất đồng, coi như là ngoại môn, cũng có động phủ của mình.

Những đệ tử, tu tập đan pháp này không giống đệ tử bình thường, cũng không lấy tu vi bàn cao thấp, mà là lấy thành tựu đan pháp làm chủ, có thể luyện ra đan dược cấp bậc gì, địa vị sẽ cao bấy nhiêu, mà muốn đi vào Tê Hà cốc, cũng là cần thiên phú, hoặc là chính là trời sinh thích hợp luyện đan một linh hoặc là hóa linh huyết mạch, hoặc là chính là đối với y đạo cùng linh dược có thành tựu cực cao mới được.

Hứa Linh Vân đề ý Tiểu Man như thế, là bởi vì Tiểu Man chính là một linh huyết mạch.

Một linh huyết mạch trời sanh thân cận linh dược, thậm chí có thể thay đổi được hiệu ứng số tuổi của linh dược, tu tập đan pháp, làm ít công nhiều.

Tiến vào dược linh cốc, liền thấy khắp nơi thanh u an hòa, dược hà thành phần, một con đường nhỏ, thông nơi nào đó sâu tận trong mây.

"Tim ai vậy?"

Phương Hành đứng ở cửa cốc, gãi gãi đầu, định trực tiếp từ cửa cốc bắt đầu hỏi thăm!

Ánh mắt đảo qua, thấy phía trước một cái động phủ, chính có một đan đồ trẻ tuổi ở bên trong ruộng cấy cỏ, Phương Hành nặn ra một khuôn mặt tươi cười, nghênh đón, nào ngờ còn chưa mở miệng, thanh niên đan đồ đã nhìn qua hơi đánh giá Phương Hành, mặt không chút thay đổi nói: "Xuất thủ một lần, vô luận luyện đan gì, đan thành vẫn là đan phế, cũng muốn mười khối linh thạch..."

Phương Hành nhất thời ngây ngốc một chút: "A, người biết ta tới luyện đan ư?"

Đan đồ xem xét Phương Hành một cái, nói: "Ngoại môn đệ tử đến Tê Hà cốc chúng ta, không phải là vì luyện đan thì là cái gì?"

"Đám đàn sư này cứ như bố đòi vậy?"

Phương Hành cười khỏ một tiếng, nói: "Được rồi, ta muốn luyện một lò phạt khí đàn..."

Lời còn chưa nói xong, thanh niên đàn đồ đã nhú mày, nói: "Phạt khí đàn luyện chế phiền toái, cần ba chuyển mười hai hỏa, bảy tôi chín sát linh, mười khối linh thạch quá ít, ít nhất phải ba mươi khối linh thạch, mới có thể được ta xuất thủ một lần!"

Phương Hành bị hấn làm chấn động, cẩn thận hỏi: "Ta đây hỏi một câu nữa, ngươi có bao nhiêu thành nắm chắc?"

Đàn đồ nhất thời không vui, quát lên: "Ngươi người này, không hiểu quy củ như vậy ư, đàn sư luyện đàn, một nói thiên cơ, hai nói địa khí, ba nói tài nghệ đàn sư, thành cùng không thành, đều xem thiên ý, sao có thể hỏi tỉ lệ được?"

Phương Hành im lặng, liếc mắt, nói: "Ngươi lấy tiền luyện đàn, ta vẫn không thể hỏi ngươi nắm chắc một chút a?"

Đàn đồ đứng lên, bắt đắc đi lắc đầu, nói: "Hiện tại thế đạo này, người không hiểu quy củ thật sự càng ngày càng nhiều rồi, cũng được, nói thẳng cho ngươi nghe, ta là nhị giai đàn đồ, luyện phạt khí đàn này, có... ba thành nắm chắc!"

"Ta nhờ vào!"

Phương Hành trực tiếp nhảy lên, kêu lên: "Ba thành nắm chắc ngươi dám thu ta ba mươi khối linh thạch? Làm như linh thạch của ta từ trên trời rơi xuống ư?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Dám tát gia gia ngươi ư?

Đàn đồ này cười lạnh một tiếng, nói: "Ngươi cũng có thể tìm người khác, ta ra giá đã coi như là thấp rồi, mời tam giai đàn đồ xuất thủ một lần, ít nhất phải thu ngươi sáu mươi linh thạch, cũng chỉ không tới bốn thành nắm chắc mà thôi, còn nếu là tứ giai đàn đồ xuất thủ, ít hơn một trăm linh thạch sợ rằng không được, luyện đàn cũng chỉ có thể đạt tới năm thành, về phần ngũ giai đàn đồ, hừ... bọn họ ra tay một lần..."

Phương Hành trực tiếp khoát tay áo, nói: "Được rồi, ngươi nói cho ta biết có mười thành chắc chắn thì bao nhiêu tiền?"

Đàn sư này ngẩn ngơ, sau đó nở nụ cười lạnh, nói: "Tê Hà cốc đệ tử, có mười thành nắm chắc luyện một lò đàn này, chỉ sợ chỉ có Linh Vân sư tỷ, nàng ra tay một lần, thậm chí cần ba mươi..."

Phương Hành ngây ra, cười nói: "Ba mươi? Vậy ta còn tìm ngươi làm gì, nói cho ta biết nàng ở chỗ nào!"

Đàn sư cười lạnh một tiếng, nói: "Ba mươi viên trung phẩm linh thạch!"

"Trung phẩm linh thạch?"

Phương Hành nhất thời ngẩn ngơ, sau đó xấu hổ nói: "Sao nàng không đi ăn cướp đi?"

Trung phẩm linh thạch chính là một loại linh quáng ẩn chứa nhiều linh khí hơn, một viên đổi được một trăm hạ phẩm linh thạch.

Nói cách khác, Hứa Linh Vân ra tay một lần, sẽ cần ba ngàn linh thạch, đủ để mua ba viên phá giải đàn.

"Ngươi muốn thì đi mà luyện..."

Đàn sư quay đầu không hề để ý tên nhà quê này nữa.

"Con mẹ nó, đụng phải người còn lớn lối hơn ta..."

Phương Hành lăm bắm nghiêng đầu, nghĩ thầm bọn đàn sư này, thoát nhìn đúng là dạng chó hình người, thật ra còn ăn cướp hơn cả cường đạo.

Nhìn bộ dáng chính mình nên thay trời hành đạo, có lẽ cần thường xuyên tìm đám cường đạo này mà hạ thủ!

Đĩ nhiên, một nguyên nhân khác chính là, Phương Hành cảm thấy đám đàn sư này kiếm được tiền như thế, khẳng định mỗi người đều rất giàu có.

Trong lòng suy tính mưu ma chước quỷ như vậy, Phương Hành tạm thời trở lại Thanh Khê cốc, quyết định suy nghĩ thật kỹ một phen.

Chẳng qua hắn nhưng không biết, hắn rời Tê Hà cốc không lâu, đã có một cô gái xinh đẹp đi theo sau hắn.

Đây là một cô gái đang mặc áo trắng, mặt mũi thanh mỹ, dung mạo tuyệt đẹp, dáng người rất cao, tầm vóc cũng rất thon gầy, chẳng qua là nơi nào nên mập thì mập một chút, chỗ trước ngực đem váy trắng nhếch cao, mông lại càng nhỏ lên, vẽ thành một đường cong kinh người, nàng đi ở dưới ánh trắng, thân hình uyển chuyển như theo gió mà đến, càng lộ vẻ thanh lệ vô song, như hồn như tiên.

Chỉ là trong mắt của nàng, lại thấm đầy nước mắt, ở trong gió mát chậm rãi chảy xuống, tràn qua má phấn, vừa nhỏ vào trên váy trắng.

"Làm sao ngươi lại chết chứ?"

"Ta theo sư tôn luyện đan, vốn tưởng rằng xuất quan là có thể thấy ngươi hoàn thành phù chiếu trở về..."

"Nhưng vì sao ngươi lại chưa về... Thậm chí vĩnh viễn cũng không về..."

"Là một người thông minh lại kiêu ngạo như vậy, ngươi làm sao có thể ngay cả một nhiệm vụ đơn giản như vậy cũng không thể hoàn thành chứ..."

"Không phải ngươi đã nói, muốn đi vào nội môn, thậm chí trở thành chân truyền, quang minh chánh đại cưới ta làm vợ ư?"

"Ta đã mơ trở thành đạo lữ của ngươi, chỉ luyện đan vì một mình ngươi, nhưng ngươi..."

Cô gái vừa đi vừa lẩm bẩm, nước mắt cuộn cuộn chảy xuống, thương tâm muốn chết...

Nàng bước đi thất hồn lạc phách, đi tới trước Thanh Khê cốc, nhẹ nhàng nhìn lướt qua, sau đó trực tiếp đi vào.

Lúc này Phương Hành, đang nằm ngả xuống giường nghĩ mư ma chúc quý, đột nhiên, hắn cảm thấy một cỗ nguy cơ mãnh liệt, đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía cửa, cũng đúng này, đột nhiên cửa gỗ bị người nào đó đẩy ra, một cơn gió rít vào, theo gió mát, một cô gái váy trắng đi đến, đôi mắt ỉa chà chực khóc.

"Sao? Nữ nhân này là ai? Làm sao nhìn ta như một oán phụ vậy?"

Phương Hành trong lòng ngấy ra, thu hồi cảnh giác, lộ ra vẻ mặt ngờ ngác.

"Vị sư tỷ này, ngươi là?"

Cô gái không nói, kinh ngạc nhìn hắn một hồi lâu, mới từ từ mở miệng nói: "Hậu Thanh đi ra ngoài trăm yêu chính là dẫn ngươi đi cùng ư?"

Phương Hành trong lòng rung mình, mơ hồ đoán được thân phận của cô gái này.

"A, là ta, không biết ngươi là?"

Phương Hành giả trang bộ dạng mơ hồ, nghi vấn hỏi.

Cô gái không để ý tới hắn, thanh âm lạnh lẽo nói: "Hắn chết như thế nào? Từ từ nói cho ta nghe, một chữ đều không thể sai sót!"

"Nói con em nhà ngươi ư, nghĩ Phương gia ta là tiên sinh kể chuyện ư?"

Phương Hành trong lòng oán thầm, nhưng không biết thân phận cụ thể của nữ tử này, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dứt khoát giả bộ mơ hồ, kinh ngạc nói: "Sư tỷ thì ra quen biết Hậu Thanh sư huynh a? Ai, thật là thật đáng buồn a, Hậu Thanh sư huynh là người tốt, hắn vốn tính toán mạng ta đi ra ngoài cùng nhau làm nhiệm vụ, cũng chỉ bảo cho ta, chỉ tiếc ngày đó đến sau Yêu Chướng sơn..."

Thanh âm không nhanh không chậm, Phương Hành đem chuyện ban đầu ở phù chiếu đại điện đã kể từ từ nhắc lại một lần.

Vừa nói, hắn vừa quan sát phản ứng của nữ tử này.

Hắn đã mơ hồ đoán được người này là ai, ban đầu lấy được túi trữ vật của Hậu Thanh, liền thấy có không ít linh dược, phía dưới các bình linh dược đều khắc rõ một chữ "Tuyệt", từ lúc đó, Phương Hành đã đoán được Hậu Thanh ở đạo môn rất có thể có một bằng hữu tình thông luyện đan, thậm chí ngay cả ban đầu chính mình lừa gạt được Yêu Linh đan, cũng tới từ tay của người này.

Hôm nay nữ tử này nửa đêm tới tìm, Phương Hành đã mơ hồ xác định, bằng hữu của Hậu Thanh hơn phân nửa chính là người này.

"Ai, chính là như vậy, Liễu Tam sư huynh giết yêu cấp, nhưng hắn cũng bỏ mình..."

Phương Hành từ từ kể lại đoạn hồi ức này, nữ tử chẳng qua yên lặng rơi lệ, cũng không mở miệng cắt lời hắn.

Sau khi nói xong, Phương Hành cũng không lên tiếng nữa, lẳng lặng nhìn nữ tử này.

Nữ tử này hẳn là rất khó tìm được sơ hở trong câu chuyện này, dù sao lời này ngay cả ba vị trưởng lão phù chiếu đại điện cũng tin.

"Ta không tin..."

Nhưng nghe xong được lời của Phương Hành, nữ tử bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng, lại làm cho Phương Hành ngẩn ra.

Cô gái vẻ mặt thê lương, lầm bầm nói: "Ta không tin hắn lại dễ dàng chết như vậy... Hắn có hai thanh phi kiếm thượng hạng, còn có nhiều linh dược chữa thương giải độc ta tặng cho hắn như vậy... Thậm chí ngay cả Cẩm Long Khổng Hạc công ta cũng dạy cho hắn, hắn cũng luyện rất tốt, làm sao có thể dễ dàng chết như vậy? Ta không tin, ta một chút cũng không tin, ngươi nói, sau khi hắn chết, di vật đi nơi nào rồi?"

Nói đến cuối cùng, vẻ mặt nữ tử này bỗng nhiên trở nên thê lương, ánh mắt lạnh lùng rơi xuống trên mặt Phương Hành.

Phương Hành ngẩn ra, mặt không chút thay đổi nói: "Phần lớn đã thất lạc, còn lại ta đã trả lại đạo môn..."

Cô gái bỗng nhiên cười buồn bã, tựa như một người điên, một lát sau lại khóc lên, làm người ta thê thương.

"Vị sư tỷ này, nếu ngươi không tin, chuyện cũng là như thế, Hậu sư huynh quả thật vô cùng lợi hại, ta tự mình thấy hắn xuất thủ, chẳng qua là mãng khô cấp dù sao cũng là tứ giai yêu thú, Hậu Thanh sư huynh lại không biết tập tính của nó, thất thủ là không thể tránh được..."

Phương Hành tận lực khiến cho ngữ điệu của mình giữ vững vững vàng, tránh cho chọc giận nữ nhân giống như người điên này.

"Thất thủ... Ha ha, hắn làm sao có thể thất thủ, hắn rõ ràng nói với ta ngay cả mọi thứ cũng chuẩn bị xong, chắc chắn..."

Nữ tử cười buồn bã, đột nhiên ánh mắt hung ác, lạnh lùng nhìn sang Phương Hành: "Nếu ngay cả hắn cũng chết rồi, vậy ngươi còn sống trở về làm gì? Ngươi rõ ràng chính là mối nhử mà hắn chuẩn bị, không biết điều một chút để cho yêu cấp ăn ngươi, sáng tạo cơ hội săn giết yêu cấp cho hắn, lại núp ở phía sau đại thụ làm gì? Là ngươi sai, hết thầy cũng là ngươi sai, nếu không phải ngươi đi trốn, hắn làm sao lại chết?"

Nữ tử hình dáng điên cuồng, đột nhiên thân hình lún đến gần, hung hăng một cái tát đánh vào trên mặt Phương Hành.

Phương Hành cũng chợt lấy làm kinh hãi, trong lòng tức giận dâng lên, thân hình vừa lui về phía sau, để né một chưởng này, sau đó đột nhiên xông tới, hung hăng một cái tát quất vào trên mặt cô gái này, trong miệng mắng: "Cái đại gia ngươi ấy, dám tát gia gia ngươi ư?"

Hắn vốn thấy nữ tử này tu vi vừa cao, thân phận hơn phân nửa là đan sư, liền có lòng già bộ nhu nhược để lừa gạt, ai ngờ nữ tử này đột nhiên tát tới, ra vẻ đáng thương thì có thể, nhưng cái tát thì không bao giờ chịu, ngay cả đại não cũng không thừa nhận, thân thể phản xạ có điều kiện nhảy lên, một cái tát quất vào trên mặt nữ tử này, dĩ nhiên, có thể tát trúng, hắn cũng có chút bất ngờ.

Nữ tử này mặc dù tu vi là Linh Động tứ trọng, bất quá lúc này ngơ ngẩn, lòng tràn đầy bi thương, hơn nữa nàng cũng không đem Phương Hành để vào trong mắt, chỉ cho là Phương Hành căn bản không dám trốn một chưởng của nàng, hoàn toàn không nghĩ tới Phương Hành đột ngột phản kích, nhất thời luống cuống bị hất tát vào trên mặt, gương mặt trắng trẻo lập tức xuất hiện một cái dấu tay rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Danh môn chánh đạo

Phương Hành thấy đã trở mặt, quyết định không giả bộ nữa, hung hăng nói: "Con mẹ nó, ngươi là tình nhân của Hậu Thanh, muốn khóc tang thì đến nơi khác khóc đi, đừng ở trước mặt tiểu gia giờ trò hung ác, nếu không có tin ta cũng giết chết ngươi hay không?"

Cô gái bị đánh một tát này, cũng ngẩn ngơ, khó có thể tin nhìn Phương Hành, nhưng đang nghe được những lời này của Phương Hành, ánh mắt nhưng đột nhiên sắc bén, lạnh giọng nói: "Ta đoán quả nhiên không sai, ngươi không đơn giản như vẻ bề ngoài, Hậu Thanh chết khẳng định không phải là tình cờ... Tất nhiên là.. Tất nhiên là ngươi dùng âm mưu quỷ kế hại hắn... Ngươi nói, có phải ngươi giết hắn hay không?"

Phương Hành cười lạnh nói: "Đừng ngậm máu phun người, Hậu Thanh chết là do hắn gieo gió gặt bão, không thể trách tới trên đầu tiểu gia, ngươi nếu trong lòng còn nghi vấn, có bản lĩnh đi đạo môn kiện ta đi, xem đạo môn có tin ngươi hay không..."

Nữ tử ánh mắt đột nhiên tỏa ra sát khí, giọng căm hận nói: "Ta sẽ đích thân báo thù cho hắn, làm sao cần bẩm báo đạo môn chứ?"

Vừa nói, đột nhiên vung tay lên, một đạo hấp lực tuôn ra mà đến, lại muốn đem Phương Hành hút tới.

"Ồ trong Thanh Khê cốc lại dám động thủ, gan chó của ngươi thật lớn!"

Phương Hành quát lạnh, hắn biết đây chính là Cẩm Long Khổng Hạc công, lập tức linh khí cả người chấn động, hai tay vung tới, cũng thi triển Cẩm Long Khổng Hạc công, hai đạo dẫn lực trên không trung chạm vào nhau, nhất thời khơi dậy từng đạo kinh phong, bắn ra bốn phía, Phương Hành làm xong động tác này, liền xoay người lại, rút ra đoản đao trong ống gài, gió rét vung lên, muốn cận thân chiến đấu.

Nữ tử vốn tưởng rằng vùng chướng là có thể đem Phương Hành bắt tới tay, lại không nghĩ rằng Cầm Long Khổng Hạc công dùng ba thành lực đạo không có hiệu quả, trong lòng cũng hơi chần chừ, bất quá nàng không rảnh suy tư, phát tay đánh ra một đạo pháp thuật khác, một chút ánh lửa nhanh chóng vô cùng hướng mặt Phương Hành đang bỏ nhào lên phía trước đánh tới, hỏa quang kia thoát nhìn chỉ cỡ ánh nến, vô cùng tầm thường.

Bất quá trong lòng Phương Hành chợt nhận ra một cảm giác nguy cơ cực đoan, Cầm Long Khổng Hạc công đột nhiên thi triển.

"Oanh..."

Cầm Long Khổng Hạc công của Phương Hành thật ra còn chưa tu luyện tới nơi tới chốn, bất quá ở trước người tạo ra một tầng lực trường vô hình lại là đủ rồi.

Hỏa quang bay đến trước mặt Phương Hành, lập tức bị kinh khí trước người Phương Hành ngăn trở, trên không trung dừng lại một chút, mà Phương Hành, thì mượn thời cơ hiếm thấy này, cả người hướng ngoài cửa sổ nhảy ra, ngay tại chỗ lăn tròn, trốn ra ba bốn trượng, cùng lúc đó, ánh lửa cũng đã đánh vào trên tường trong nhà gỗ phía sau hắn, nhất thời một tiếng vang thật lớn, ngọn lửa cao ba bốn trượng xông lên.

Ngọn lửa sáng ngời, chiếu sáng bầu trời đêm, nhiệt độ kinh người, Phương Hành trong tim lại trầm xuống lạnh như băng.

"Một đạo ngọn lửa nhỏ nhỏ như vậy đã có uy lực lợi hại như thế sao?"

"Nếu là đánh vào trên người của ta, đây chẳng phải là..."

"Đàn bà thú, lão tử giết chết ngươi..."

Phương Hành càng nghĩ càng giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mặt tràn đầy sát khí, trầm giọng rống lên.

"Sưu" một tiếng, Cửu Xà Kim Viêm kiếm uy lực lớn nhất trực tiếp té ra, hóa thành một đạo kim quang, đi chém bạch y nữ tử.

Nữ tử này xuất thủ, đã uy hiếp tới cái mạng nhỏ của hắn, lập tức để cho hắn nổi lên ý niệm liều mạng, cái gì cũng chẳng quan tâm.

Mà nữ tử kia, lúc này cũng đang từ trong nhà gỗ ngọn lửa hừng hực thiêu đốt đi ra, ở quanh người nàng bao phủ một tầng bình chướng vô hình, ngọn lửa nhiệt lực kinh người phủ ở trên người nàng, lại bị bình chướng vô hình quanh người nàng cách trở ở ngoài một thước, mắt thấy Cửu Xà Kim Viêm kiếm chém tới, nàng tựa hồ như không thấy, pháp quyết vừa bấm, lại có một đạo ngân quang bay ra, trên không trung ngăn cản kim kiếm.

Đây rõ ràng cũng là một thanh phi kiếm, hai kiếm trên không trung chạm vào nhau, thanh âm chói tai, ánh lửa bắn ra bốn phía.

Nữ tử này tu vi cao hơn một chút, Cửu Xà Kim Viêm kiếm của Phương Hành thắng ở phẩm chất cao một bậc, vì vậy một kích này, hai thanh kiếm khó phân cao thấp, trong bầu trời đêm vạch thành hai đạo lưu quang, thỉnh thoảng tỏa ra hàn quang sát khí lạnh thấu xương.

Nữ tử này thậm chí ánh mắt cũng không có hướng phi kiếm nhìn lên một cái, ánh mắt nàng chỉ nhìn Phương Hành, sắc mặt thê lương vô cùng, càng thêm đáng sợ, thoát nhìn giống như một nữ thần báo thù vậy.

"Ngươi thật là lợi hại, so với bất kỳ một cái ngoại môn đệ tử nào mà ta đã thấy cũng lợi hại hơn, ngay cả Hậu Thanh cũng kém ngươi, khó trách... Hắn lại bị ngươi hại chết... Bất quá, ngươi cũng đi chết đi... Coi như là tể phẩm mà ta tặng hắn..."

Nữ tử vừa đi, vừa lăm bằm, nước mắt cuộn cuộn chảy xuống, ngón tay mảnh khảnh bấm lên pháp quyết phiên phức.

Phương Hành vào giờ khắc này, thân thể cũng căng thẳng, tu vi của nữ tử này mặc dù chỉ cao hơn mình một giai, nhưng Linh Động tam trọng cùng tư trọng khác biệt, hơn nữa nàng tu hành pháp thuật, kinh khủng vô cùng, chính mình dính một chút thôi cũng là kết quả chết không toàn thây.

Bất quá, Phương Hành một bên không chế Cửu Xà Kim Viêm kiếm phi chém nàng, một bên lặng lẽ lấy ra đoản đao của mình, trong óc không ngừng tính toán kế hoạch, nữ tử này hiểu được pháp thuật cùng phi kiếm rõ ràng so với mình cao hơn rất nhiều, chỉ có thể gần người cùng nàng triển đấu, nàng mới vừa rồi bị mình đánh một cái tát, tuy có nguyên nhân xuất kỳ bất ý, nhưng cũng nói nàng vũ kỹ bình thường.

Nếu có thể gần người, chính mình chưa chắc không có phần thắng.

Hiển nhiên nữ tử này ngón tay bấm động, vừa một cái pháp thuật sắp bắn ra, Phương Hành thân thể cũng căng thẳng.

"Trong cốc không cho chém giết, là ai không tuân theo môn quy?"

Đúng vào lúc này, đột nhiên một tiếng quát to truyền ra, lại thấy trên Vân Ân phong, một cái lão giả áo bào rộng đột nhiên nhảy ra, người ở giữa không trung, tay áo vung lên, chậm rãi từ giữa không trung rơi xuống, thoát nhìn tựa như một con chim lớn.

Chính là ánh lửa kinh người trong Thanh Khê cốc, đã kinh động tới đạo môn trưởng lão.

"Ngươi chết đi!"

Bạch y nữ tử nhìn thấy có đạo môn trưởng lão xuất thủ ngăn trở, thế nhưng mặt liền biến sắc, lập tức hung hăng quát mắng, pháp quyết bắn ra, lập tức có ba đạo ánh lửa kinh người hướng Phương Hành bay tới, đồng thời Cầm Long Khổng Hạc công vô hình áp chế tới đây, muốn đem Phương Hành giam

cầm tại chỗ, phải chống đỡ ba sợi đạo hỏa này... Nàng thể mà liều mạng bị đạo môn trách phạt, cũng muốn ở trước khi trưởng lão đến, đem Phương Hành giết chết!

"Cần rồi!"

Đạo môn trưởng lão thấy thế, thân trên không trung, vẫn chột quất, hai tay áo đồng thời huy vũ.

"Suru..."

Trong tay áo trái, bay ra một đạo phi kiếm, lấp lánh màu xanh, nhanh như tia chớp phi xuống, trên không trung bay qua, bạch y nữ tử đánh ra ba sợi đạo hỏa nhất thời bị một kiếm này chém tan, sau đó trong tay áo phải của hắn nhanh chóng bay ra một đoạn dây thừng thoát nhìn cũng không dài, nhưng lại như linh xà thật nhanh từ không trung lướt xuống, sau đó một vòng một vòng quấn ở trên người nữ tử này.

Đạo môn trưởng lão này, tu vi chính là Linh Động cửu trọng, thực lực vượt qua xa bạch y nữ tử quá nhiều.

"Suru..."

Khoan bảo trưởng lão rơi xuống, phi kiếm màu xanh lập tức bay đến dưới chân hắn, đỡ lấy thân thể của hắn, ngay cả phi kiếm của Phương Hành cùng bạch y nữ tử phi trên không trung, cũng bị hắn tay áo khẽ phát, lực hút vô hình mà cường đại trên không trung xuất hiện, áp đảo hai thanh phi kiếm, tựa như từ rắn độc hóa thành hai con giun, biết điều hóa thành hai đạo lưu quang tiến vào ống tay áo của hắn.

"Người là đệ tử Tê Hà cốc ư? Vì sao lại chạy đến Thanh Khê cốc để gây chuyện?"

Khoan bảo trưởng lão thu phi kiếm của hai người bọn họ, cũng là ánh mắt lăm lăm, nhận ra y phục của nàng, nhìn thấu lai lịch của nàng, nhất thời lớn tiếng quát hỏi.

"Ta muốn giết hắn... Ta muốn giết hắn..."

Bạch y nữ tử không ngừng giãy dụa, tựa như căn bản cũng không nghe được lời của trưởng lão.

Mà Phương Hành lạnh lùng nhìn nữ tử này một cái, xoay người hướng trưởng lão trên không trung vãi một cái, cất cao giọng nói: "Trưởng lão mình giám, trước đó không lâu đệ tử cùng ngoại môn đệ tử Hậu Thanh Hậu sư huynh nhận lấy đạo môn phù chiếu, đi ra ngoài trăm yêu, kết quả Hậu Thanh sư huynh bất hạnh bỏ mình, đệ tử may mắn hoàn thành phù chiếu trở về, phù chiếu đại diện ba vị trưởng lão đã điều tra thật giả chuyện này, phán định đệ tử..."

"Người nói láo... Người tiểu tặc ác độc này, người đã hại Hậu Thanh, còn ở nơi này nói dối..."

Bạch y nữ tử ra sức giãy dụa, nhưng không thoát khỏi pháp khí của khoan bảo trưởng lão trói buộc, chỉ có thể điên cuồng lắc nhúc.

Phương Hành lạnh lùng nhìn nàng một cái, tiếp tục nói: "Nữ tử này, hình như là tình nhân của Hậu Thanh Hậu sư huynh, tôi nay bỗng nhiên tìm tới tận cửa, luôn miệng nói cái gì, Hậu Thanh sư huynh mang đệ tử đi ra ngoài, vốn là đem đệ tử làm mồi nhử, dùng để câu giết yêu cấp, Hậu Thanh sư huynh đã chết, đệ tử còn sống, chính là không hoàn thành trách nhiệm của mồi nhử, tội ác tày trời, cho nên nhất định phải đem đệ tử chém giết, làm tế phẩm cho Hậu Thanh sư huynh..."

Lúc này bị tiếng vang do hắn cùng với bạch y nữ tử đại chiến, đưa ra không ít đệ tử Thanh Khê cốc ở trong phòng len lén theo dõi, hơn có không ít trưởng lão cư ngụ ở chung quanh Vân An Phong thần niệm quét tới, âm thầm chú ý tình huống nơi này, Phương Hành lớn tiếng như vậy, lập tức đưa tới chúng nhân chú ý, dù sao "Tình nhân", "Mồi nhử"... những từ ngữ này thật sự quá mức làm người ta chú ý.

Khoan bảo trưởng lão nghe vậy, nhất thời mi tâm dừng lên, trầm giọng nói: "Tốt lắm, không cần nói nữa!"

Hắn phải ngăn cản Phương Hành, bởi vì Phương Hành nói ra, đều là chuyện xấu của đạo môn.

Hậu Thanh coi hắn là mồi nhử mang đi ra ngoài, cho dù chúng trưởng lão cũng trong lòng hiểu được, nhưng trước mặt mọi người nói ra, không phải là chuyện tốt.

Thanh Vân Tông âm thầm cho phép các đệ tử dùng một chút thủ đoạn quá khích, nhưng cũng không có nghĩa là những thủ đoạn này có thể nói ra ngoài miệng.

Danh môn chính phái, chính là danh môn chính phái, nếu là mọi chuyện đều không nói thủ đoạn, chỉ luận kết quả, vậy cùng ma môn có gì khác nhau đâu?

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Linh Vân sư tỷ

Càng làm cho khoan bào trưởng lão tức giận, chính là nữ đệ tử Tê Hà cốc này muốn báo thù!

Khoan bào trưởng lão cũng thông hiểu các chuyện xấu xa trong phái, trong suy nghĩ của hắn, Hậu Thanh nếu mang hắn làm mối đi ra ngoài câu giết yêu cấp, như vậy bị người ta giết, cũng chỉ có thể trách chính mình vô dụng, nguyên nhân cuộc thì phải chấp nhận thua, dù sao cũng là chính mình làm chuyện như vậy trước, bị người giết còn có lời gì để nói? Mà nữ tử này mù quáng đến báo thù, đây quả thực là không đem môn quy để vào trong mắt...

... Lùi một bước mà nói, người muốn báo thù cũng không thể đem chuyện này làm âm mưu như vậy!

Bị làm âm mưu như thế, mọi người không chỉ biết chuyện Phương Hành bị coi làm mối như, còn biết chuyện nàng cùng Hậu Thanh mờ ám với nhau, đối với đạo môn mà nói, đây quả thực là một chuyện xấu hổ! Phải biết nói, đạo môn dù sao cũng là đạo môn, mặc dù không cấm hôn phối, nhưng cũng không cổ vũ các đệ tử yêu đương, ở đạo môn xem ra, ít nhất cũng phải đột phá Trúc Cơ hoặc là rời núi, mới có thể nói đến kết hôn.

"Người nữ tử này, thật to gan, nếu đứa nhỏ này nói không sai, người chính là phạm liên mấy tội! Cũng được, nếu người là đệ tử Tê Hà cốc, lão phu không đến phạt người, chỉ để cho truyền pháp trưởng lão Tê Hà cốc người tới dẫn người về dạy dỗ!"

Khoan bào trưởng lão lạnh lùng nói, tiện tay ném ra một đạo linh phù, hóa thành lưu quang hướng phương hướng Tê Hà cốc bay đi.

"Dĩ nhiên là đệ tử Tê Hà cốc, lại dám xông đến Thanh Khê cốc chúng ta giết người..."

"Đây không phải là Phương Hành danh tiếng vang dội kia sao? Nghe nói hắn là bạn tốt của Mạnh Huyền Chiêu sư huynh..."

"Hừ, Huyền Chiêu sư huynh làm sao có thể vì hắn mà trở mặt với đệ tử Tê Hà cốc chứ? Tiểu tử này chỉ sợ đã mất đi chỗ dựa..."

"Đúng vậy, vô luận là nguyên nhân gì, đệ tử Tê Hà cốc cũng không thể đắc tội a!"

Trong Thanh Khê cốc, mọi người đều thì thầm bàn tán chuyện vừa rồi.

Đối với bọn họ mà nói, Tê Hà cốc đệ tử nắm giữ đan pháp, cũng là nắm giữ mệnh mạch trên con đường tu hành, tuyệt đối không thể đắc tội.

Bên trong tiếng thảo luận của mọi người ở đây, đột nhiên phương hướng Tê Hà cốc, một mảnh bóng đen nhanh chóng bay tới, đợi tới gần rồi, mọi người đã thấy rõ, rõ ràng là một con bạch hạc khổng lồ vô cùng, giương cánh bay tới, tốc độ cực nhanh, mà trên bạch hạc, thì khoan chân ngồi một cô gái diện mục trong trẻo lạnh lùng, dung nhan tuyệt mỹ, chẳng qua là lãnh nhược băng sương, thân mặc một bộ quần áo tuyết trắng.

"A, tới là Linh Vân sư tỷ..."

Có người cúi đầu kêu lên, mọi người lập tức đồng thời ngừng đầu, đi xem chân truyền đệ tử trong truyền thuyết.

"Linh Vân bá kiến Hồng trưởng lão, không biết lúc này rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Hứa Linh Vân cười hắc mà đến, đứng phía trên Thanh Khê cốc, hướng khoan bào trưởng lão thi lễ, thấp giọng hỏi.

"Linh Vân, tại sao là người tới? Sư phó của người đâu?"

Khoan bào trưởng lão khách khí hỏi, cũng không có vì bối phận của Hứa Linh Vân mà khinh thường nàng.

Trên thực tế, tu vi của Hứa Linh Vân cũng chỉ thấp hơn so với hắn một giai, hơn nữa bởi vì nàng trẻ tuổi, tiền đồ bất khả hạn lượng, ngày sau một khi Trúc Cơ, tiền đồ so với phần lớn trưởng lão đạo môn càng thêm rộng rãi, vì vậy đạo môn trưởng lão đối mặt chân truyền đệ tử, cũng chưa bao giờ bắt tội.

Hứa Linh Vân nói: "Sư tôn mới vừa luyện một lò Trúc Cơ đan, đang bế quan điều tức, Linh Vân then làm đại sư tỷ của Tê Hà cốc, nhận được trưởng lão truyền phù, liền thay thế sư tôn ta xử lý chuyện này..."

Khoan bào trưởng lão gật đầu, nói: "Người chính là đạo môn chân truyền, cũng có tư cách xử lý chuyện này!"

Vừa nói, linh lực vừa động, bó âm thành tư, đem chuyện đã xảy ra nơi này lấy phương pháp truyền âm nhập mật nói cho Hứa Linh Vân, bất quá hắn đối với chuyện này cũng hiểu rõ không sâu, lúc này nói phần lớn là thuật lại lời của Phương Hành mới vừa rồi.

Hứa Linh Vân nghe vậy, sắc mặt dần dần lạnh lùng, bỗng nhiên hai mắt co rút lại, tinh quang bạo xạ, rơi vào trên người bạch y nữ tử đang bị pháp khí "Khôn tiên tác" trói, quát lên: "Lâm Thanh Tuyết, vì sao người vừa xuất quan, đã gây chuyện như thế?"

Bạch y nữ tử Lâm Thanh Tuyết cười cười ngốc nghếch, lạnh băng nói: "Chính là mới xuất quan liền biết được chuyện này, mới đi báo thù thay hắn..."

Hứa Linh Vân chân mày lập tức nhíu lại, hướng khoan bào trưởng lão nói: "Hồng trưởng lão, Lâm Thanh Tuyết nương theo bên người sư tôn, giúp sư tôn bế quan luyện đan để ý hóa lò, ước chừng bế quan bảy bốn mươi chín ngày, vừa mới xuất quan, tâm lực quá mệt mỏi, thần trí mơ hồ, đến nỗi phạm vào sai lầm lớn như vậy, mong Hồng trưởng lão thứ tội, Linh Vân đem nàng mang về Tê Hà cốc nghiêm khắc quản giáo, người xem thế nào?"

Hồng trưởng lão hơi khẽ cau mày, hẳn tự nhiên cũng biết gọi là mang về nghiêm khắc quần giáo vân vân, chẳng qua là lời khách sáo, bắt quá Tê Hà cốc đệ tử luôn luôn như thế, cơ hồ chẳng khác gì nằm ngoài quy tắc của đạo môn, hẳn cũng không có biện pháp gì, cũng không thể vì... một cái đệ tử nhỏ, mà đắc tội với Tê Hà cốc trưởng lão, nhẹ nhẹ gạt đầu, nói: "Làm phiền..."

"Tạ ơn Hồng trưởng lão!"

Hứa Linh Vân thân nhiên cười, hướng Hồng trưởng lão thi lễ, vừa nhìn về phía bạch y nữ tử.

Hồng trưởng lão nhẹ nhàng thở dài, tay áo vung lên, pháp khí trôi trên người Lâm Thanh Tuyết lập tức tự động rơi ra, bay trở về tay áo của hắn, Lâm Thanh Tuyết vừa được tự do, thân thể nhất thời loáng choáng, sau đó mới một lần nữa đứng vững.

"Thật không ra gì, trở lại Tê Hà cốc, xem sư tôn làm sao phạt ngươi, còn không mau theo ta trở về!"

Hứa Linh Vân vỗ cổ bạch hạc, bạch hạc chậm rãi đáp xuống, chuẩn bị đón Lâm Thanh Tuyết trở về.

Lâm Thanh Tuyết buồn bã cười cười, từ từ đi tới chỗ bạch hạc, đi ngang qua bên cạnh Phương Hành, nàng nhìn Phương Hành một cái, bỗng nhiên sâu thẳm cười một tiếng, nhẹ nhàng nói: "Dù sao đã phạm vào môn quy... Không bằng dứt khoát giết hẳn sao!"

Trong khi nói chuyện, đột nhiên pháp quyết bắn ra, vừa thi triển một đạo hòa thuật hướng Phương Hành đánh tới.

Mọi người thấy thế, nhất thời kinh hãi, lần này nàng cách Phương Hành quá gần, cho dù là Hồng trưởng lão cũng đã không còn kịp ngăn trở.

Bất quá cũng đúng lúc này, Phương Hành thân hình đột nhiên động.

Người khác có lẽ sẽ buông lỏng cảnh giác đối với nữ nhân này, hẳn thì không vậy mà một mực lưu ý tới nàng.

Vừa thấy cô gái này giơ cổ tay lên, hắn liền sư một tiếng hướng nàng vọt tới, ở nữ tử này pháp thuật thi triển ra, hắn đã lần đến gần bên người Lâm Thanh Tuyết, cao cao nhảy lên, vận đem hết toàn lực, "Ba " một cái tát ra.

"Phốc..."

Lâm Thanh Tuyết xuất kỳ bất ý, nhất thời bị Phương Hành một cái tát vào trên mặt, thân hình trực tiếp bay ra ngoài, ngã ở ngoài ba trượng.

Đạo pháp thuật bị nàng thi triển kia, cũng lập tức đánh sang nơi khác, rơi vào trên mặt đất, đốt ra một cái hố to.

Trong lúc nhất thời, Thanh Khê cốc tĩnh lặng không tiếng động, cũng bị một màn trước mắt dọa cho sợ ngây người.

Ở sau khi Hồng trưởng lão cùng Tê Hà cốc Linh Vân sư tỷ đều đã đến, lại vẫn xuất hiện một màn như vậy?

Tê Hà cốc nữ đệ tử này, ngay trước mặt Linh Vân sư tỷ, cũng muốn chém giết Phương Hành, có thể nói thật là điên cuồng.

Mà Phương Hành tiểu tử này, thế nhưng một cái tát tát bay tiểu mỹ nhân như hoa như phấn kia, cũng có thể nói thật là ác độc.

"Cần rõ, dám đã thương đệ tử Tê Hà cốc ta ư?"

Hứa Linh Vân nhướng mày, bỗng nhiên quát một tiếng, thân hình từ trên lưng bạch hạc lướt tới, tựa như tiên nữ trong chốc lát lần đến gần bên cạnh Phương Hành, bàn tay vung lên, đang muốn một cái tát đánh vào trên mặt Phương Hành, thay Lâm Thanh Tuyết báo thù một chương này. Nàng làm đại sư tỷ Tê Hà cốc, trực tiếp không nhìn Lâm Thanh Tuyết âm toán Phương Hành, mà chỉ thấy được Phương Hành đánh bay Lâm Thanh Tuyết.

Tê Hà cốc đệ tử không thể chịu nhục, cho nên nàng tính toán trước trả cho Phương Hành một cái tát rồi hãy nói.

Song đúng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên hướng nàng chuyển tới, cắn răng cười một tiếng, nói: "Linh Vân sư tỷ, Tiểu Man vẫn khỏe chứ?"

"Là người ư?"

Hứa Linh Vân một chương này đột nhiên thu lại, ánh mắt ngưng tụ, rơi vào trên mặt Phương Hành.

Một tiếng "Tiểu Man ", lập tức làm cho nàng nhớ lại đứa nhóc như ăn mày ban đầu ở ngoài sơn môn.

Dù sao, Tiểu Man hôm nay chính là tiểu sư muội có tiềm lực nhất Tê Hà cốc, được sư phụ vô cùng sủng ái.

Tiểu Man cũng không biết Phương Hành cũng đã bái nhập đạo môn, Hứa Linh Vân cũng không tính toán nói cho nàng biết.

Nàng căn bản chưa từng nghĩ tới, Phương Hành thật sự có thể từ trong mười vạn đạo đồng trở thành ngoại môn đệ tử Thanh Vân Tông.

Bất quá nàng đối với người gọi Phương Hành này, thật đúng là ấn tượng khắc sâu.

Dù sao ở Tê Hà cốc, Tiểu Man luôn là không ngừng nhắc tới người này, ở trong suy nghĩ của Tiểu Man, tựa hồ chính nàng một đại sư tỷ cùng Trúc Cơ kỳ sư tôn, trong miệng nàng cũng không thần thông quảng đại bằng Phương Hành thiếu gia tựa như đũa ăn mây kia.

Bởi vì ngại cái tên "Tiểu Man" quá khó nghe, Hứa Linh Vân cùng sư tôn, cũng chuẩn bị đổi một cái tên khác cho Tiểu Man, nhưng Tiểu Man kiên quyết không đồng ý, nàng sợ một ngày nào đó thiếu gia tới Thanh Vân Tông tìm nàng, không có tên nàng, tìm không ra nàng.

Thoáng chốc nhớ lại những chuyện này, Hứa Linh Vân về mặt không khỏi có chút ngưng trệ.

Phương Hành cười hì hì nhìn Hứa Linh Vân, cười nói: "Linh Vân sư tỷ nhìn đáng vẻ còn chưa quên ta!"

Hứa Linh Vân lúc này mới phản ứng kịp, lạnh lùng nói: "Ta không nghĩ tới người thật có thể trở thành Thanh Vân Tông đệ tử!"

Phương Hành cười cười, nói: "Cũng là Linh Vân sư tỷ cho ta cơ hội này, sư đệ trong lòng vẫn còn cảm kích, nghĩ muốn đi tìm người nói cảm ơn, chẳng qua là ở đạo môn đường xá không quen, vì vậy vẫn không tìm được, mong rằng Linh Vân sư tỷ không lấy làm phiền lòng!"

Hứa Linh Vân mặt liền biến sắc, lạnh lùng nói: "Người tốt nhất không nên tới gần Linh Vân cốc của ta nửa bước, nếu không ta sẽ đánh gãy hai chân của người!"

Phương Hành ra vẻ kinh ngạc, nói: "Đây là tại sao? Ta nhớ Linh Vân sư tỷ người cùng Tiểu Man thì phải làm sao bây giờ?"

Hứa Linh Vân con người co rút lại, thấp giọng nói: "Người có gì tư cách nhớ tới ta? Về phần Tiểu Man, thời điểm ta đem nàng ôm vào đạo môn, nàng đã cùng người không còn nửa phần quan hệ, người dám đi dây dưa tới nàng, loạn nàng đạo tâm, ta sẽ giết người!"

Phương Hành nghe vậy, trong lòng cũng thầm giận, bỗng nhiên cắn răng nói: "Đàn bà thú, đừng giờ trò đùa bốn trước mặt tiểu gia..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đánh cuộc người có thể sống sót hay không

Hứa Linh Vân ngăn ra, cả người ngây ngốc, tựa như cho tới bây giờ không nghĩ sẽ có người gọi chính mình là "Đàn bà thú", bất quá ngay sau đó, nàng chính là lửa giận dâng lên ba trượng, sát tâm trào lên, lạnh lùng nói: "Người cho rằng ta không dám giết người ư?" Đang nói lời này, sát khí trên người nàng chợt bộc phát, ngay cả Hồng trường lão trên không trung cũng nhất thời lấy làm kinh hãi, suýt nữa sẽ phải ra tay ngăn trở.

Phương Hành ánh mắt âm trầm, hung hăng nói: "Người cho rằng người là cái gì? Thần tiên cao cao tại thượng, nắm giữ vận mệnh người khác sao? Hừ, ta cùng với Tiểu Man sống nương tựa lẫn nhau, người nói đem nàng cướp đi sẽ cướp đi ư? Cho dù muốn đoạt đi, người cũng nên thực hiện lời hứa của mình, để cho ta cũng tiến vào Thanh Vân Tông, nhưng người làm cái gì? Người đem ta nhét vào được điện mà chim không ỉa phân để làm lao công..."

Nói như vậy, Phương Hành trong ánh mắt tức giận càng đậm: "Nuốt lời trước chính là người, còn trước mặt tiểu gia giả bộ cái gì? Ta khách khí đối với người chút ít, xưng người một tiếng Linh Vân sư tỷ, người không cần thật cho là ta sợ người, nói thiệt cho người biết, tiểu gia đời này chưa từng sợ ai, chỉ sợ người tu vi cao tới đâu, chọc giận ta, đều giống nhau rút dao găm ra đâm người..."

Nghe Phương Hành nói, Hứa Linh Vân khẽ cau mày.

Lúc đầu nàng căn bản không đem Phương Hành để vào trong mắt, hôm nay vừa nghĩ, quả thật mình coi như đã nuốt lời.

Cho dù ở trong lòng của nàng, Thanh Vân Tông đạo đồng, cũng thật là không tính là đệ tử Thanh Vân Tông, trên thực tế, đừng nói là đạo đồng, ngay cả ngoại môn, nghiêm khắc mà nói, chỉ sợ cũng không tính là Thanh Vân Tông đệ tử, dù sao "ngoại môn" xưng hô thế này, nói trắng ra là chính là "ngoài cửa", căn bản ngay cả cửa của Thanh Vân Tông cũng không bước vào, làm sao có thể nói là đệ tử?

Ở đây, nếu nàng chủ tâm không có giấu nghĩ, cũng không đem Phương Hành coi là chuyện gì, thuận miệng một câu mà thôi, lại không nghĩ tiểu tử này thật bằng bản lĩnh của mình tấn nhập ngoại môn, hơn nữa vào lúc này gặp phải, bị hấn ngay trước mặt làm khó khăn.

Bất quá, Hứa Linh Vân vẫn không có ý tứ cúi đầu, sự kiêu ngạo của nàng cũng không cho phép nàng cúi đầu, vì vậy nàng chẳng qua lờ lờ thu liễm sát khí, lạnh giọng nói: "Người cũng đã biết, ta giết người như giết con kiến..."

Phương Hành cắn răng, lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Ta dĩ nhiên biết, bất quá ta hiện tại cũng không phải người ngu, ta mặc dù là con kiến, nhưng ta rất xác định Tiểu Man hiện tại nhất định không phải là con kiến, nàng là một linh huyết mạch, chính là kỳ tài tu hành, cả Sở Phong đại lục cũng không có mấy người như vậy sao? Hắc hắc, ta rất xác định thành tựu tương lai của nàng sẽ cao hơn người, cao rất nhiều..."

Vừa nói chuyện, vừa quan sát sắc mặt của Hứa Linh Vân, Phương Hành thấy nàng ngượng ngịu càng ngày càng khó coi, biết mình đã nói đúng.

"Người giết ta tự nhiên đơn giản, bất quá người có thể bảo đảm sẽ phong tỏa được toàn bộ tin tức sao? Ta dám cam đoan, đợi đến khi Tiểu Man tu hành

thành công, hơn nữa biết được tin tức ta bị người chém giết, nhất định sẽ cùng người trở mặt thành thù, thậm chí giết người báo thù cho ta!"

Lời này nói ra, Phương Hành sắc mặt âm trầm, ý vị uy hiếp nồng đậm chỉ cực.

Hứa Linh Vân sắc mặt đột nhiên thay đổi, quát khê: "Nói hươu nói vượn, Tiểu Man nhập môn rồi, vẫn là ta thay sư dạy dỗ, trên danh nghĩa nàng là sư muội của ta, trên thực tế nàng chẳng khác gì đồ nhi do ta một tay dạy dỗ, cả Tê Hà cốc, nàng cùng ta tình cảm cũng là tốt nhất, người dám chắc bởi vì người một cái thiếu gia bình thủy tương phùng như vậy, nàng sẽ cùng ta trở mặt thành thù ư?"

Khi nàng nói lời này, Phương Hành vẫn nhìn nàng khinh bỉ, nhìn đến khi Hứa Linh Vân trong lòng chột dạ, nói không được nữa.

"Người rất buồn cười!"

Phương Hành trực tiếp chỉ vào mũi của nàng nói.

"Người nói gì?" Hứa Linh Vân nhất thời lại có chút tức giận.

"Ta nói chính là lời nói thật!"

Phương Hành cười lạnh nói: "Người không biết ta cùng với Tiểu Man trải qua cái gì, há có thể đoán được tình cảm giữa chúng ta ư?"

Hứa Linh Vân há miệng, nhưng cuối cùng trầm mặc lại.

Trên thực tế, một năm qua sau khi Tiểu Man tiến vào đạo môn, cũng quả thật làm cho nàng hiểu, ban đầu ngoài sơn môn vị thiếu gia tựa như ăn mày kia, ở trong lòng Tiểu Man quả thật rất trọng yếu, đây gần như lệ thuộc huyết mạch, vượt xa chính mình có thể sánh bằng.

Qua một hồi lâu, Hứa Linh Vân bỗng nhiên nói: "Không nên tới gần Tiểu Man, nàng sẽ đi được vô cùng xa, người chẳng qua là gánh nặng, sẽ loạn đạo tâm của nàng!"

Phương Hành trầm mặc, qua một hồi lâu, bỗng nhiên lạnh lùng cười một tiếng: "Người cho ta lợi ích gì?"

Hứa Linh Vân ánh mắt lạnh lẽo: "Người đang lừa gạt ta ư?"

Phương Hành cố ý móm móm lỗ mũi, sau đó tiện tay hướng bên cạnh bắn ra, Hứa Linh Vân lập tức ghé tởm tránh sang bên cạnh, rất sợ có đồ vật gì đó dính vào trên người mình, bộ dáng thậm chí có chút chật vật, Phương Hành dương dương đắc ý nhìn nàng một cái, lúc này mới chậm rãi nói: "Đừng nói cái gì lừa gạt, hẳn là người thiếu nợ ta, ban đầu ở ngoài sơn môn, đã thiếu ta..."

Hứa Linh Vân bất động thanh sắc, qua một hồi lâu, mới bỗng nhiên nói: "Người muốn như thế nào?"

Phương Hành yên lặng nghĩ một lát, trong lòng có so đo, bỗng nhiên cười một tiếng, nói: "Muốn người giúp ta một chuyện nhỏ!"

"Một chuyện nhỏ?"

Hứa Linh Vân gạt mình, nàng cho là Phương Hành sẽ dùng công phu sư tử ngoạn, hướng nàng đòi hỏi tư nguyên tu hành.

"Lo lắng cái gì?"

Phương Hành khẽ mỉm cười, thấp giọng nói: "Giúp ta luyện một lò phá giai đan..."

"Người muốn tìm ta luyện đan?"

Hứa Linh Vân hơi ngần ra, lộ ra vẻ mặt bất ngờ.

Phương Hành chỉ lỗ mũi nói: "Không sai, cũng không thiếu nợ người, luyện một lò đan, sẽ cho người... Một trăm khối linh thạch như thế nào?"

Vừa nói, Phương Hành vừa chột dạ nhìn Hứa Linh Vân.

Vì hẳn biết nàng luyện một lò đan sẽ lấy ba mươi khối trung phẩm linh thạch.

Quả nhiên, Hứa Linh Vân nở nụ cười lạnh, nói: "Chính là trưởng lão tông môn tìm ta luyện đan, cũng sẽ không ít hơn ba mươi khối trung phẩm linh thạch!"

Trong khi nói chuyện, lộ ra vẻ mặt ngạo nhiên, nàng chính là đan sư phẩm cấp cao nhất ở Thanh Vân Tông trừ sư tôn ra, đã đạt nửa bước đan sư chi cảnh, xuất thủ tự nhiên giá cả không thấp, tiểu quý này cầm một trăm khối hạ phẩm linh thạch đã muốn mời nàng xuất thủ, thật là trò cười!

Phương Hành nhìn thấu vẻ khinh miệt trên mặt nàng, nhất thời có chút ảo não, trợn trắng mắt nói: "Có gì đặc biệt hơn người, không phải ba ngàn khối hạ phẩm linh thạch sao... Dù sao ta bây giờ là không có, đan này người có luyện cho hay không!"

Hứa Linh Vân lãnh đạm nói: "Đây là cái giá để người không gặp Tiểu Man sao?"

Phuong Hành suy nghĩ một chút, nói: "Đây là bồi bổ lại cho việc ngươi ban đầu lừa gạt ta!"

Hứa Linh Vân hai mắt lạnh lẽo, ánh mắt lạnh lạnh hướng Phuong Hành nhìn tới, Phuong Hành biết nữ nhân này lại muốn nổi giận, bắt đầu dĩ lặc đầu, nói: "Tính như vậy đi, hảo nam không cùng nữ đấu, ngươi giúp ta luyện đan, ta tuyệt đối không chủ động đi tìm Tiểu Man, như vậy cũng có thể chứ? Bắt quá sau này vạn nhất ở bên trong môn phái đụng phải, Tiểu Man xông lên tìm ta chào hỏi, cũng không coi là..."

Hứa Linh Vân vốn định đồng ý, rồi lại trầm mặc lại, nàng nghĩ một lát, bỗng nhiên nói: "Ta với ngươi đánh cuộc sao!"

Phuong Hành ánh mắt sáng lên, nắm tay áo nói: "Tốt, ta rất am hiểu đánh cuộc, mặt cược hay là bài cừ?"

Hứa Linh Vân không để ý tới câu nói đùa của Phuong Hành, vẫn lạnh mặt nói: "Đánh cuộc ngươi có thể ở nội môn sống sót hay không!"

"Hả?"

Phuong Hành ánh mắt lấp lệt, nhìn Hứa Linh Vân nói: "Ngươi muốn đối phó ta ư?"

Hứa Linh Vân cười nhẹ, nói: "Ta sẽ không tự hạ thân phận đi đối phó ngươi, bắt quá nếu ngươi muốn ta giúp ngươi luyện phá giai đan, đã nói rõ ngươi cũng muốn tiến vào nội môn đi? Nhưng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, nội môn mặc dù môn quy nghiêm khắc, nhưng cạnh tranh so với ngoại môn sẽ kịch liệt hơn, một cái tiểu hài tử không có bối cảnh như ngươi tiến vào nội môn, vốn giống như là dê vào miệng cạp, huống chi..."

Nàng nhàn nhạt nhìn về phía Lâm Thanh Tuyết ở một phương hướng khác, nhẹ giọng nói tiếp: "Ngươi còn đắc tội với người không nên đắc tội?"

Phuong Hành liếc nhìn Lâm Thanh Tuyết, nói: "Nữ nhân này có gì lợi hại, nàng dám trêu ta khẳng định sẽ không có kết quả tốt!"

Hứa Linh Vân chậm chọc một tiếng, nói: "Thanh Tuyết sư muội đã ở tại nội môn ba năm, vừa là đệ tử Tê Hà cốc chúng ta, ở nội môn quan hệ so với trong tưởng tượng của ngươi muốn phức tạp hơn, nàng hôm nay đã hận ngươi, theo tính tình của nàng, không lấy mạng của ngươi không sẽ bỏ qua, nếu ngươi thông minh, nên cầu ta hướng đạo môn cầu xin, tha cho ngươi mai danh ẩn tích thôi lui khỏi đạo môn đi, an ổn cả đời!"

Phuong Hành ánh mắt chợt lóe, nói: "Ngươi uy hiếp ta ư?"

Hứa Linh Vân thân nhiên nói: "Ta không uy hiếp ngươi, cũng sẽ không đụng vào một đầu ngón tay của ngươi, chỉ là để cho ngươi biết một sự thật mà thôi!"

"Nữ nhân này thật ghê tởm..."

Phuong Hành hung hăng hướng Lâm Thanh Tuyết cách đó không xa phục ở trên mặt đất trừng mắt liếc, lúc này nàng cũng đã bị pháp khí của khoan bào trường lão trói lên, nếu không làm sao lại thành thật như thế nằm trên mặt đất?

Bất quá dù như thế, vẫn đang nhìn mình chằm chằm

Hứa Linh Vân thấy Phuong Hành trầm mặc, liền cho rằng hấn sợ, cười lạnh nói: "Ta sẽ bẩm sư phụ xử trí, Thanh Tuyết sư muội phạm vào môn quy, ta sau khi trở về, sẽ phạt nàng nửa năm cấm bế, nhưng sau nửa năm nàng đi ra ngoài, ngươi cảm thấy nàng sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Trên thực tế, ta không rõ tại sao nàng hôm nay một mình tới tìm ngươi, nếu mời tới những người khác trong nội môn mà nói, hiện tại ngươi đã..."

Hứa Linh Vân trong lời nói uy hiếp cùng khinh thường nhẹ nhàng, nhất thời để cho Phuong Hành trong lòng ác hỏa dâng lên, bỗng nhiên hướng trên mặt đất nhổ nước miếng, dọa Hứa Linh Vân nhảy dựng lên, vội vàng lui về phía sau hai thước, sợ dính vào trên vậy.

Phuong Hành ngẩng đầu lên, hung hăng nhìn nàng, nói: "Ngươi thậm muốn để cho ta rời Thanh Vân Tông, cũng không thấy Tiểu Man nữa ư? Hừ, ta mạn phép không để cho ngươi như ý, thật sự nghĩ tiểu gia dễ dọa ư? Nói cho ngươi biết, đánh cuộc này của ngươi ta nhận lời, ngươi đại khái có thể đứng xem cuộc vui, nhìn xem đàn bà thú vị này giết chết ta, hay là ta giết chết nàng, bất quá, nếu muốn đánh cuộc, dù sao ngươi cũng phải có chút tò vè sao?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Xé tới da hổ giả áo khoác ngoài

Hứa Linh Vân nói ra cái đánh cuộc này, bản ý chẳng qua là hù dọa Phuong Hành một chút, để cho hấn cam nguyện rút lui khỏi đạo môn, lại không nghĩ rằng, Phuong Hành thật sự không giống như nàng tưởng tượng, mình dọa hấn, ngược lại khơi dậy dũng mãnh trong lòng hấn, vội vàng muốn cùng nàng đánh cuộc, nhất thời làm cho nàng có chút khó có thể xuống đài rồi, cũng không thể để chính mình thu hồi lại lời lúc trước sao, nhất thời có chút khó xử, trầm ngâm.

"Ngươi rút cuộc đánh cuộc hay không? Lẽ mà lẽ mà y như đàn bà..."

Phương Hành bất mãn nhìn Hứa Linh Vân, bộ dáng tựa như con gà chọi.

"Ta vốn chính là nữ tử!"

Hứa Linh Vân trong lòng nghĩ vậy, trên miệng thì thản nhiên nói: "Ngươi nếu muốn đánh cược, ta sẽ muốn nói để ngươi hiểu được, ta và ngươi ước định, lấy thời hạn ba năm, trong ba năm này, nếu ngươi sợ, cảm giác tánh mạng sắp khó giữ được, có thể tới tìm ta, ta sẽ thay ngươi cầu tình với Thanh Tuyết, bảo vệ một mạng, bình yên lui khỏi đạo môn, mà nếu ngươi có thể chống đỡ được ba năm cũng không van cầu ta, dựa vào năng lực của mình sống sót, ta sẽ thừa nhận chính mình coi thường ngươi, không chỉ không ngăn cản ngươi cùng Tiểu Man gặp gỡ, còn sẽ luyện đan cho ngươi ba năm!"

Phương Hành ánh mắt sáng lên: "Không thu tiền?"

Hứa Linh Vân gật đầu, nói: "Không lấy một xu!"

Phương Hành nói: "Vậy lần này thì sao? Ngươi cũng sẽ đồng ý thay ta luyện phá giai đan một lần không công chứ?"

Đối với hắn mà nói, cái gì sau này luyện đan ba năm, đều quá mức mơ hồ, mà chính mình không có ý định lui khỏi Thanh Vân Tông, vẫn là mau mau hiện tại kiếm điểm chỗ tốt mới là trọng yếu nhất, trước định ra phá giai đan lần này rồi hãy nói.

Hứa Linh Vân lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Một trăm khối hạ phẩm linh thạch, đối với ta mà nói cũng tương đương không có!"

Phương Hành nhất thời vui vẻ, cười nói: "Tốt, ta đánh cược!"

Hứa Linh Vân nói: "Trong vòng ba năm, ngươi không thể len lén đi tìm Tiểu Man, nếu không chính là vi phạm ước định, bị ta phát hiện, chẳng những sẽ không ngăn cản Thanh Tuyết làm phiền ngươi, thậm chí tình nguyện để cho Tiểu Man hận ta, cũng sẽ đích thân đem hai chân ngươi cắt đứt, trục xuất đạo môn!"

Lúc nói chuyện, nàng vẻ mặt nghiêm túc, hiển nhiên vô cùng thật tình.

Phương Hành vỗ ngực, khẳng định nói: "Đại nam nhân nói lời giữ lời, ngươi đừng nuốt lời là được!"

Hứa Linh Vân nghe hắn nói thô lỗ, trán nhú lại, xoay người rồi đi, thanh âm nhàn nhạt bay tới: "Ba ngày sau đến Linh Vân cốc tìm ta!"

Phương Hành cười híp mắt ở sau lưng nàng lớn tiếng nói: "Linh Vân sư tỷ đừng nóng vội, ta đưa tiền ngươi!"

Hứa Linh Vân cười lạnh một tiếng, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Phương Hành còn gọi nói: "Linh Vân sư tỷ yên tâm, lời ngươi nói ta cũng sẽ nhớ kỹ, nhất định sẽ hảo hảo tu luyện, không cô phụ kỳ vọng của ngươi đối với ta, đúng rồi, vị Lâm sư tỷ này thật ra cũng là nhất thời thương tâm, làm việc mất phân tặc mà thôi, ngươi cũng đừng trừng phạt nàng nặng quá, ta thật không tức giận nàng, a đúng rồi, là ba ngày sau đi tìm ngươi sao? Ta đến lúc đó nhất định sẽ đúng giờ..."

Hứa Linh Vân hơi ngây ra, đầy bụng băn khoăn quay đầu nhìn Phương Hành một cái, nghĩ thầm tiểu quỷ này đột nhiên nổi điên gì vậy?

Phương Hành vẫn đứng tại chỗ, đầy mặt nụ cười, vô cùng thành khẩn, dùng sức phát phát tay: "Cười ở trên bạch hạc lạnh đó, Linh Vân sư tỷ ngươi lần sau nhớ mặc thêm y phục a, ngươi váy trắng mặc dù tốt nhìn, nhưng mà quá mỏng a, ở ánh lửa chiều rồi... Hắc hắc" hắn vốn muốn nói, ở dưới ánh lửa biến thành trong suốt, nhưng mà sợ nữ nhân này trở mặt, vẫn nhịn được chưa nói.

Hứa Linh Vân đầy bụng nói thầm, một câu nói cũng không đáp lại, đưa tay nhấc lên Lâm Thanh Tuyết ngây ngốc, bay vút mà lên, nhảy lên trên lưng bạch hạc, hướng Hồng trường lao cáo lui, bạch hạc vỗ cánh bay lên, ẩn vào trong bầu trời đêm.

"A ơ... tiểu quỷ ác độc này, là có ý biểu hiện thân cận..."

Cho đến bị đêm gió thổi qua, Hứa Linh Vân mới chợt hiểu ra, thất thanh kêu lên.

Cho đến lúc này, nàng mới hiểu được mấy câu nói điên cuồng cuối cùng, thoát nhìn như nói linh tinh của Phương Hành là có ý gì.

Mấy câu nói này, căn bản không phải nói cho chính mình nghe, mà là nói cho các đệ tử Thanh Khê cốc nghe, hoặc là hướng sâu hơn một bước mà nói, mấy câu nói này căn bản là nói cho cả Thanh Vân Tông ngoại môn đệ tử!

Tên tiểu khốn kiếp này, là có ý biểu hiện ra một loại bộ dạng quen thuộc với mình, nhờ đó mượn thế của mình.

Phát hiện mình bị tiểu khốn kiếp này hăm hại rồi, Hứa Linh Vân tức cả người phát run, có lòng muốn trở về tặng hắn hai cái tát, nhưng mất hết mặt mũi, lấy thân phận của nàng, càng sẽ không chuyên môn trở về hướng người khác giải thích điều gì...

Hứa Linh Vân chợt phát hiện, chính mình đường đường Thanh Vân Tông chân truyền đệ tử, bị tiểu khốn kiếp này hăm hại rồi, mà lại chỉ có thể nhịn...

"Tiểu khốn kiếp, một ngày nào đó ngươi lọt vào trong tay của ta, ta nhất định phải cho ngươi đẹp mặt!"

Hứa Linh Vân oán hận nói, chỉ bất quá thanh âm này cũng chỉ có bạch hạc cùng gió đêm có thể nghe thấy được.

"Tiểu tử, các ngươi vừa rồi đã nói cái gì?"

Hồng trưởng lão vẫn đứng trên không trung, tò mò nhìn Phương Hành cùng Hứa Linh Vân thì thầm nói nhỏ, tại góc độ của hắn, rõ ràng thấy Phương Hành lại phun nước bọt cùng ném gì mũi, Hứa Linh Vân về mặt chán ghét, nhưng kiềm chế kích động cùng hắn nói chuyện, cuối cùng hai người còn giống như đạt thành hiệp nghị, tiểu quỷ này lại càng về mặt thân cận cùng tiền Hứa Linh Vân, lộ về quan hệ không phải là nông cạn.

Chuyện này lại làm cho hắn cũng tò mò lên, rất muốn biết hai người bọn họ nói những thứ gì.

Phương Hành cười hắc hắc, hướng Hồng trưởng lão trên không trung thi lễ, nói: "Đây cũng là những lời tư mật của ta cùng Hứa Linh Vân, cho dù ta cảm kích ngài cứu cái mạng nhỏ của ta, cũng không thể nói cho người biết, không hợp lẽ thường a... Ha ha!"

"Con khi nhỏ, nói chuyện chú ý một chút, cẩn thận họa là từ miệng mà ra!"

Hồng trưởng lão cười mắng một tiếng, tay áo vung lên, đem Cửu Xà Kim Viêm kiếm của Phương Hành ném cho hắn, ngự kiếm trở về Vân Âm Phong.

Theo thân phận của hắn, cũng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, thấy Phương Hành không nói, tự nhiên cũng sẽ không tra cứu.

Phương Hành đưa tay nhận lấy Cửu Xà Kim Viêm kiếm, dương dương đắc ý nhìn các đệ tử Thanh Khê cốc còn ngó dáo dác nhìn chính mình, còn không nở rộ đi, chống thất lưng liền mắng: "Các ngươi bọn khốn kiếp, nhìn cái gì vậy? Không biết tiểu gia cùng Linh Vân sư tỷ quan hệ sao? Ta có thể nói cho các ngươi biết, năng đối với ta khá tốt, tựa như mẹ ruột, sau này ít chọc vào tiểu gia..."

Chúng đệ tử mới vừa rồi đã nghe được Phương Hành nói, cũng nhìn thấy Hứa Linh Vân cùng Phương Hành hạ giọng nói thật lâu, trong lòng vốn đầy bụng băn khoăn, lúc này nghe hắn nói như thế, nhất thời ánh mắt mọi người đều tròn tròn...

Chân nhân bất lộ tướng a, tiểu quỷ này cùng Linh Vân sư tỷ có giao tình sâu như vậy ư?

Phương Hành thấy hù dọa được mọi người, trong lòng lại càng đắc ý, Cửu Xà Kim Viêm kiếm hướng không trung vung, tự động bay vào động thiên giới chỉ sau giây, sau đó dương dương đắc ý xoay người qua, bắt quả vừa nhìn nhà gỗ nhỏ của mình, nhất thời như sương mù, nhà gỗ đã bị đạo hỏa của Lâm Thanh Tuyết đốt sập, mắt thấy không thể ở được, nhìn đáng đáp đến làm cho Hắc Tam an bài cho mình một căn khác mới được.

"Hắc Tam... Hắc Tam khốn kiếp, lần đi ra ngoài cho tiểu gia, chọn gian phòng tốt nhất, an bài cho ta chỗ ở!"

Hai cánh tay nhỏ bé vung lên, nện bước bát tự, vừa mắng vừa đi cốc khẩu tìm Hắc Tam.

Thanh Khê cốc đệ tử thấy hắn thì hai mặt nhìn nhau, còn đắm chìm trong hình ảnh mới vừa rồi.

"Tiểu quỷ này thật sự cùng Linh Vân sư tỷ quan hệ tốt như vậy ư?"

Trong ngoại môn, vô số người đang âm thầm nghị luận.

"Có lẽ vậy, tiểu quỷ này một cái tát đánh bay Lâm Thanh Tuyết rồi, Hứa Linh Vân sư tỷ lập tức xông tới, chúng ta còn tưởng rằng Linh Vân sư tỷ muốn trả cho hắn một cái tát cơ, thì ra là lo lắng hắn bị thương, vội vàng tới xem thương thế của hắn..."

"Đúng, nghe nói Hứa Linh Vân sư tỷ còn chuẩn bị trọng phạt Lâm Thanh Tuyết, chính là để cho tiểu quỷ này trút giận!"

"Linh Vân sư tỷ còn bảo tiểu quỷ này ba ngày sau đến Linh Vân cốc đi tìm nàng, cũng không biết là đi làm gì..."

"Còn gì nữa, nhất định là âm thầm cho hắn một chút tài nguyên tu hành a..."

Bên trong tiếng nghị luận, ánh mắt mọi người nhìn Phương Hành lần nữa thay đổi.

Trước kia mọi người cho là Phương Hành là dựa vào Thạch Tinh tán đưa cho Mạnh Huyền Chiêu, mới được hắn che chở, vì vậy mặc dù không chọc đến hắn, nhưng đối với hắn cũng có chút khinh thường, cho tới hôm nay, mọi người mới cảm giác mình sai lầm rồi, tiểu quỷ này nơi nào cần Mạnh Huyền Chiêu tới che chở a, thúc phụ của Mạnh Huyền Chiêu cũng chỉ là một trưởng lão cấp thấp nhất, tiền đồ cùng Linh Vân sư tỷ căn bản không cách nào so sánh được a!

"Di... Ngươi có cảm giác, phi kiếm mà tiểu quỷ này điều khiển thật là lạ, tựa như nghe qua ở đâu rồi hay không..."

Trong tiếng nghị luận, có người chợt nhớ tới một điểm gì đó không đúng, lặng lẽ hỏi lên.

"A... Ngươi nhắc nhở ta mới nhớ, mới vừa rồi ta đã cảm thấy có chỗ nào không đúng..."

"Chuôi phi kiếm này, thân kiếm vàng ròng, linh diễm quán quanh, chín con rắn đi theo khiêu vũ, rõ ràng chính là... Cửu Xà Kim Viêm kiếm a!"

"Đúng vậy, ngươi có nhớ, Hậu Thanh từng nói, hắn tìm được đầu mối về đạo tặc khói mê không, đạo tặc khói mê kia sử dụng phi kiếm chính là một thanh Cửu Xà Kim Viêm kiếm như vậy, nghe nói, là đạo tặc khói mê lần đầu tiên ở quý thị đoạt tới..."

Một viên đá nhắc lên vô số gợn sóng, trong lúc nhất thời, cũng không biết có bao nhiêu người nhớ ra, càng thảo luận càng kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chỗ dựa lớn

Một đêm trôi đi, Phương Hành trở nên nóng bỏng hơn bao giờ hết ở ngoại môn.

Theo như lời đồn bị người hâm mộ nhất, chính là suy đoán quan hệ giữa Phương Hành cùng Hứa Linh Vân, có thể có quan hệ với Hứa Linh Vân, đây quả thực là một bước lên trời, phải biết, trong đạo môn, đẳng cấp thâm nghiêm, trên có Thái Thượng trưởng lão, có Tông chủ, Đại trưởng lão, tứ cốc truyền pháp trưởng lão, Trúc Cơ cảnh trưởng lão xử lý công vụ, mà dưới trưởng lão, liền tính chân truyền đệ tử có địa vị tối cao.

Đám người thúc thúc của Mạnh Huyền Chiêu, thậm chí bao gồm Hồng trưởng lão lúc ấy xuất thủ giải vây cho Phương Hành, đều là chấp sự trưởng lão cấp thấp nhất trong đạo môn, mặc dù trên danh nghĩa chính là trưởng lão, nhưng nếu bàn về tiền đồ cùng tu vi, còn không bằng Hứa Linh Vân, Tiểu Kiếm Minh chân truyền đệ tử, dù sao chân truyền đệ tử thiên phú cao tuyệt, tương lai có khả năng rất lớn Trúc Cơ thành công, bọn họ cũng đã thọ nguyên gần hết, hi vọng xa vời.

Vì vậy có Hứa Linh Vân chiếu cố, địa vị của Phương Hành thật có thể nói là một bước tới trời.

Dĩ nhiên, cũng chỉ có hân trong lòng biết rõ, chính mình căn bản là xé da hổ làm áo khoác ngoài mà thôi.

Mà một cái lời đồn khác, đối với Phương Hành có chút bất lợi.

Hắn lúc ấy té ra Cửu Xà Kim Viêm kiếm chém giết, mặc dù lúc ấy không người nào đoán được điều gì, nhưng sau dần dần truyền ra, có người phát hiện, Phương Hành sử dụng Cửu Xà Kim Viêm kiếm tựa như cùng ban đầu đạo tặc khói mê lần đầu tiên xuất hiện tại quý thị đoạt đi phi kiếm cực kỳ tương tự, một điểm khác, Hậu Thanh ban đầu bị người ta lừa gạt, cũng từng nói, đạo tặc khói mê này sử dụng, chính là một thanh Cửu Xà Kim Viêm kiếm.

Đêm hôm sau, liền có người đi tới Thanh Khê cốc bái phỏng Phương Hành, người kia tự xưng "Lạc Tây", sau một phen khách sáo, liền nói muốn xem phi kiếm của Phương Hành một cái, Phương Hành trong lòng hiểu được, đối phương là hoài nghi mình, quyết định thoái mái thừa nhận, chỉ nói phi kiếm này của mình từ trên quý thị mua được, lúc ấy còn chiếm được tiện nghi, chỉ tốn ba mươi linh thạch.

Lạc Tây thấy hắn nói như vậy, mặc dù lòng tràn đầy nghi ngờ, cũng chỉ có thể tạm thời cáo lui.

Hắn xác định phi kiếm này đúng là thanh kiếm mình ban đầu đã mất, nhưng không dám chắc Phương Hành chính là đạo tặc khói mê.

Dù sao Phương Hành tuổi tác cũng không thích hợp, cùng người trưởng thành xuất hiện tại trên quý thị bộ dáng gầy teo cao cao không hề tương tự.

Lạc Tây chuyên môn tới xem kiếm, đúng là vẫn còn đi một chuyến công cốc, trong lòng mặc dù chưa tan biến nghi ngờ, nhưng cũng không dám trêu chọc Phương Hành, dù sao Phương Hành hôm nay đã không đơn thuần là có quan hệ với Mạnh Huyền Chiêu, lại càng cùng Hứa Linh Vân sư tỷ biểu hiện hết sức thân mật, Lạc Tây mặc dù cũng là trong nhà hào phú, nhưng cuối cùng không dám trêu chọc Hứa Linh Vân sư tỷ.

Nhưng chuyện này cũng để cho Phương Hành có chút cảnh giác rồi, lúc ấy tình thế nguy cấp, chính mình không suy nghĩ nhiều như vậy, đã trực tiếp té ra phi kiếm uy lực mạnh nhất của mình, lại không nghĩ rằng, chỉ dựa vào một thanh kiếm như vậy, đã khơi ra người khác hoài nghi.

Nhìn dáng dấp đạo môn khắp nơi dê béo không phải giả, nhưng nếu nói bọn họ đều là kẻ ngu, hiển nhiên cũng không chính xác.

Phải mau chóng tiến vào nội môn rồi, đến lúc đó chính mình biến hóa nhanh chóng, thành nội môn đệ tử, ai dám trêu chọc?

Chỉ sợ những người này biết rõ mình là đạo tặc khói mê, cũng phải đem bí mật này nuốt vào trong bụng, ai dám nói sẽ đánh kẻ đó!

Càng trọng yếu hơn, Lâm Thanh Tuyết sẽ bị cầm bế nửa năm, nói cách khác, trong nửa năm, nàng không thể gây phiền toái cho mình, nửa năm sau, nữ nhân diện này sẽ làm ra chuyện gì, ai cũng không nói chính xác được, chính mình thời gian thật đúng là không nhiều, chỉ có thể mau sớm gia nhập nội môn, một là hiểu rõ tình huống trong nội môn, hai là tu luyện pháp thuật, tăng lực tự vệ!

"Độc Nhân Long, ngươi che một con mắt để làm gì?"

"Ôi, Phương sư huynh, sư đệ thỉnh an ngài..."

Sáng sớm hôm đó, Phương Hành nện bước bát tự bước ra, mặc một bộ đạo bào, vẫn lộ ra vẻ có chút rộng, góc quần dùng dây thừng buộc chặt, lộ vẻ có chút tức cười. Hắn vóc dáng không lớn, nhưng chấp hai tay sau lưng, sau gáy tóc thắt kiểu đuôi ngựa, trong miệng ngậm cành cây nhỏ, dáng vẻ như tiểu thỏ phi, thấy ai liền chào hỏi, tựa như cả Thanh Khê cốc đều là người quen của hắn.

Đệ tử bị hấn gọi là Độc Nhãn Long, lại là người mắt to mắt nhỏ, thật ra cũng không phải rất rõ ràng, cũng không biết thế nào, lại bị Phương Hành nhìn ra, từ đó trở đi, một mực gọi hấn tước hiệu Độc Nhãn Long, hấn cũng không dám không đáp ứng.

"Man Ngưu, xem bộ dạng gian tà mắt chuột của ngươi, có phải vừa chạy đi Tê Hà cốc nhìn lên nữ nhân tắm nữa hay không?"

"Hắc hắc, Phương sư huynh nói đùa, ta đây chính là mới luyện ra một chuyến quyền..."

"Lão Quy Công, ngươi đừng chạy, lần trước hứa tìm cho ta thứ kia đâu?"

"Hắc hắc, Phương sư huynh đừng ở địa phương đồng người như thế nói ra, tìm được rồi, buổi chiều ta đưa đi cho ngài..."

Phương Hành đoạn đường này đi tới cửa Thanh Khê cốc, bắt ai mắng ai, nhưng một chúng đệ tử, cũng giận mà không dám nói gì, còn phải cười theo.

Thanh Khê cốc nổi danh đại hại, đã truyền lưu trong đám đệ tử này, bất quá cũng không ai dám đến phía trước mặt Phương Hành nói, ngay trước mặt, cả đám đều miệng ngọt vô cùng, gặp mặt đã bảo "Phương sư huynh", sau lưng nói như thế nào cũng không biết.

Phương Hành dĩ nhiên cũng không thêm để ý chuyện này, cần gì quan trọng lòng người nghĩ như thế nào, ngoài mặt cung kính là được.

"Phương sư huynh, sáng sớm như vậy, ngài đi đâu thế?"

Cốc khẩu đang đứng Hắc Tam, hấn nhìn thấy Phương Hành, thật xa đã cười tiến lên đón.

"Sớm cái đại gia ngươi, không nhìn thấy mặt trời lên cao rồi ư, quý lười như ngươi còn đã tỉnh dậy, Phương tiểu gia ta còn có thể ngủ nướng ư?"

Phương Hành thấy đã mắng, Hắc Tam cũng giận mà không dám nói, ai bảo mình đắc tội với tiểu sát tinh này chứ?

Hấn gặp được ai, cũng là cười châm chọc, duy chỉ thấy chính mình, há mồm đã mắng, chính mình còn không dám không hài lòng.

Hắc Tam trong khoảng thời gian này thật là sống không bằng chết, hối hận chính mình ban đầu đắc tội tiểu sát tinh này, rõ ràng là một cái nghèo rớt mồng tơi không có chút nào bối cảnh không chút nào quan hệ, hôm nay lại bỗng nhiên cùng Linh Vân sư tỷ có quan hệ, chuyện này làm Hắc Tam sợ hãi không ít, ban đầu Mạnh Huyền Chiêu muốn đổi phó hấn, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, huống chi là Linh Vân sư tỷ cao cao tại thượng?

Vì vậy Hắc Tam quyết tâm, đối với Phương Hành bị mắng không dám cãi, đánh không đánh lại, muốn như thế nào cũng đồng ý, mà kết quả làm như vậy chính là, chính mình sở hữu tu hành tài nguyên, cũng bị Phương Hành cướp đoạt đi, cho Dur Tam Lưỡng, mặt mũi của mình đã ở Thanh Khê cốc xuống dốc không phanh, thành trò cười trong đám đệ tử, bất quá cũng may, chính hấn tạp ty giám chấp sự vị trí còn không đánh mất.

"Hắc hắc, đây không phải là muốn hỏi ngài lúc nào trở lại sao, ta vậy có mấy bình rượu ngon, buổi chiều biếu cho ngài?"

"Uống đại gia ngươi, người đã một đồng tuổi, không hảo hảo tu luyện, lúc nào cũng nghĩ tới uống rượu, thật không có tiền đồ!" Phương Hành không chút khách khí mắng, lại nói: "Ta hiện tại đi chỗ của Linh Vân sư tỷ, nàng lão nhân gia nói muốn chỉ điểm tu hành của ta một chút, còn có mấy bình linh dược cho ta, cũng không biết lúc nào về, ngươi lúc nào xem nhà ta đèn sáng, lúc đó đưa tới đây sao!"

"Tốt tốt, sư huynh đi thông thả..."

Hắc Tam cười nói.

Phương Hành lại mắng hai câu, cho đỡ ngứa miệng mới theo cốc khẩu sơn đạo đi ra.

Hấn cũng thật sự muốn đi Linh Vân cốc, chỉ bất quá chỉ điểm tu vi các loại, dĩ nhiên chính là thổi phồng lên mà thôi.

Trong ba ngày này, hấn đã chuẩn bị tài liệu luyện chế phá giai đan, muốn đi tìm Hứa Linh Vân đòi nàng thực hiện lời hứa.

Thanh Vân Tông chân truyền đệ tử cũng có sơn cốc tu hành của mình, Hứa Linh Vân mặc dù thuộc về Tê Hà cốc đệ tử, nhưng tự nhiên tinh tu trong sơn cốc của mình, tên gọi Linh Vân cốc, nói như vậy, nàng chỉ ở Tê Hà cốc có chuyện lớn, hoặc là sư tôn giảng đạo, mới có thể đến Tê Hà cốc hầu hạ bên cạnh sư tôn, bình thời đều ở trong Linh Vân cốc, đãi ngộ cùng đạo môn trưởng lão cũng giống nhau.

Linh Vân cốc là một sơn cốc bí ẩn ngoài rìa Thanh Vân Tông, chung quanh đây cũng là kỳ hoa ngập sườn núi, dị thảo khắp nơi, hương thơm thanh u, dòng suối sần sần, hoàn cảnh ưu mỹ, hiếm thấy nhất còn lại là mỗi đến thiên sự nhật lệ, địa khí bị mặt trời làm bốc hơi, sẽ có nhiều đóa tường vân phiêu khởi, bao phủ trong sơn cốc, bên trong mây ẩn chứa linh khí, có giúp tu hành, thật là một nơi phúc địa.

Phương Hành đến nơi này, nhưng không biết nên đi như thế nào, hấn biết Linh Vân cốc ở phụ cận, cụ thể đường đi lại không rõ, đang suy nghĩ có muốn hay không tìm người hỏi thăm một chút, lại chỉ nghe đình đầu một tiếng hạc kêu, kinh phong quét mặt, lại thấy con bạch hạc của Hứa Linh Vân từ giữa không trung lao xuống tới, ánh mắt yêu dị nhìn Phương Hành một cái, cánh trái khẽ nghiêng, ý bảo hấn ngồi lên trên lưng.

"Ngươi tới đón ta sao? Thứ tọa kỵ này thật là hay, so với long mã uy phong hơn nhiều!"

Phương Hành than thở tiến lên, vừa muốn cưỡi lên lưng hạc, chợt nhớ tới một chuyện, thăm dò hướng cái đuôi bạch hạc xem xét.

Bạch hạc không biết hắn đang làm gì, kêu to một tiếng, thúc dục hắn đi lên.

"Rốt cuộc là đực hay cái a?"

Phuong Hành nói thầm, nhảy lên lưng hạc.

Nhưng vừa nói, Phuong Hành chợt nhớ tới, Hứa Linh Vân ngày ngày cỡi một đầu bạch hạc như vậy, nếu là cái còn đờ, nếu là đực thì phiền toái, bởi vì yêu theo tu vi tăng trưởng, là có thể hóa thành hình người, đến lúc đó Hứa Linh Vân cũng muốn cỡi sao?

Vừa nghĩ như vậy, chính mình hắc hắc nở nụ cười.

Bạch hạc nghe hắn cười xấu xa, nghiêng đầu nhìn hắn một cái, cũng không biết người này trong lòng đang suy nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ngự bạch hạc

Bạch hạc bay vô cùng ổn định, so với cỡi ngựa thoải mái hơn nhiều, Phuong Hành cưỡi ở trên lưng hạc, chỉ cảm thấy gió mát ập vào mặt, từng đạo linh văn xông tới, lại bị chính mình tách ra, cúi người nhìn xuống, từng mảng hoàng hoa cây xanh, sườn núi liền một khối, thình thoảng bị mây trắng che đi, thình thoảng vừa xuất hiện tại trước mắt, cái loại cảm giác này, quả nhiên vô cùng tốt đẹp, Phuong Hành dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử, nhất thời vui mừng không dứt.

Mà bạch hạc nghe được tiếng hoan hô của Phuong Hành, đôi mắt nhỏ lại hiện lên một tia hàn quang.

"Suru..."

Phuong Hành đang vui mừng không dứt, bỗng nhiên chỉ cảm thấy bạch hạc bên dưới đột nhiên gia tốc, giống như sao băng xông về trước, đồng thời thân thể nghiêng sang trái, chính mình nhất thời có chút ngồi không yên, suýt nữa từ trên người bạch hạc rơi xuống, bất quá rất nhanh, bạch hạc đã vững vàng thân thể, một tiếng hạc kêu, tốc độ phi hành tiếp tục tăng nhanh, trực tiếp hướng cao giữa không trung bay đi tới, sau đó đột nhiên lật ngựa người ra.

"Không tốt, là Hứa Linh Vân muốn bảo yêu hạc làm ta ngã chết ư?"

Phuong Hành trong lòng sợ hãi, kinh hãi nghĩ đến.

Hắn đã hiểu lầm Hứa Linh Vân, Hứa Linh Vân quả thật không như Phuong Hành suy nghĩ, chẳng qua là bảo bạch hạc tới đem Phuong Hành đón vào cốc mà thôi, chỉ bất quá bạch hạc cũng có tu vi, thần trí đã mở, lại là tính tình hộ chủ, ban đầu ở Thanh Khê cốc, nó tận mắt thấy Hứa Linh Vân cùng Phuong Hành trao đổi chốc lát, sau đó cười chính mình rồi đi, vẫn tức thấp giọng mắng tiểu quỷ này.

Bạch hạc khi đó, đã hận tiểu tử làm cho chủ nhân của mình tức đến cả người phát run, lúc này vừa dịp Hứa Linh Vân bảo nó tới đón Phuong Hành, nó liền nổi lên một chút ý niệm hù dọa Phuong Hành, cũng không nghĩ tới thật sự muốn làm hắn ngã chết, bất quá là nghĩ bay đến chỗ cao, đem hắn bỏ lại, sau đó thật nhanh bay tới đón đỡ, nhìn một chút hắn sợ hãi khóc ròng mà thôi.

Bất quá Phuong Hành cũng không nghĩ nhiều như vậy, vừa thấy bộ dáng của bạch hạc, trong lòng nhất thời kinh hãi, tiếp theo chính là giận dữ, hét lớn: "Súc sinh lắm lông, ngươi muốn làm tiểu gia ngã chết ư? Ta đặc biệt giết chết ngươi trước sao..."

Vừa nói, thân hình lật lên, cố gắng thi triển Cẩm Long Không Hạc công, duy trì thân thể của mình không lật ra khỏi bạch hạc, một cái tay khác, trực tiếp từ trong giày rút ra đoản đao, hướng trên lưng bạch hạc một đao đâm xuống.

Thanh đao này mặc dù là binh khí phàm trần, nhưng thiên chuy bách luyện, cũng coi là thần binh lợi khí, chém sắt như chém bùn, chính là lợi khí Tam thức của Phuong Hành đưa cho hắn phòng thân, ở Phuong Hành linh lực thôi phát, lại càng vô kiên bất tồi, bạch hạc mặc dù vũ mao trơn dầy, nhưng cũng bị một đao kia trực tiếp đâm vào lưng, nhất thời bị đau, kêu thảm một tiếng, hai cánh phách loạn, xoay người lại hướng Phuong Hành mổ xuống.

Phuong Hành một tay cầm đao, cố định thân thể của mình, thân hình nghiêng sang bên trái bên một phen, bạch hạc này muốn mổ trên người mình, mà Phuong Hành thì lấy đoản đao chống đỡ, ra sức nhảy về phía trước, trực tiếp nhảy tới vị trí cổ bạch hạc, giạng chân ra, hai chân vững vàng kẹp chặt, nơi này là điểm mù của bạch hạc, vô luận là móng nhọn hay mổ như sắt cứng cũng không công kích tới Phuong Hành.

"Khốn kiếp, đáp xuống cho ta!"

Phuong Hành kêu to, đoản đao trong tay không chút do dự đâm vào trên cổ bạch hạc.

Bạch hạc thảm mình, ở không trung bay loạn, đau mất đi lý trí.

Phuong Hành cũng mặc kệ nó, thấy bạch hạc không nghe lời, còn tưởng rằng nó vẫn không từ bỏ ý nghĩ làm mình ngã chết, hung hăng một đao đâm vào cổ bạch hạc, vất động chuỗi đao, phần đau nhức này nhất thời khiến cho bạch hạc phát ra một tiếng thét chói tai, bởi vì đao đâm từ bên trái, nó theo bản năng hướng bên phải bay đi, chẳng qua là đau nhức vô cùng, phi hành chọt cao chọt thấp.

Phuong Hành đang kẹp cổ của nó, cũng không sợ nó hất mình ra, hấn phát hiện mình đâm về bên trái cổ bạch hạc, bạch hạc sẽ bay hướng ngược lại, nhất thời ha ha cười một tiếng, rút đao ra, vừa đâm vào bên phải cổ, bạch hạc kêu thảm không dứt, liền hướng bên trái mà bay.

"Ha ha... Thống khoái!"

Phuong Hành cười to không dứt, dùng phương pháp đặc biệt này, khổng chế bạch hạc phi hành trên không trung, cũng không vội đáp xuống đất rồi, mà bạch hạc thân thể thật lớn, Phuong Hành đoán đao cũng chỉ dài không tới một thước, chính là đâm vào cổ của nó, cũng không thương tổn tới nơi yếu hại.

Bạch hạc lúc này đã bị Phuong Hành hoàn toàn hàng phục rồi, trong lúc tuyệt vọng, liếc nhìn vị trí Linh Vân cốc, bỗng nhiên hai cánh giương vỗ, thẳng hướng Linh Vân cốc lao tới, chính là Phuong Hành dùng đao đâm nó cũng không cách nào thay đổi phương hướng của nó.

Trăm trượng cự ly nháy mắt đã đến, bạch hạc thỉnh thoảng một tiếng ròi xuống bên trong ruộng hoa, Phuong Hành cũng bị té xuống.

"Chuyện gì xảy ra?"

Nơi này lại là một mảnh sơn cốc nhỏ phượng viên hai ba dặm, kỳ hoa dị thảo mọc lên thành phiên, ở giữa có một cái hồ nhỏ, nước hồ trong suốt thấy đáy, ở trong sơn cốc, xây một cái mộc lâu ba tầng khắc hoa văn, nước sơn màu tím, mặt lâu đầy đặn màu xanh biếc, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Hứa Linh Vân một thân váy trắng xuất hiện tại cửa sổ, thấy thế nhất thời kinh hãi.

"Hạc nhi..."

Hứa Linh Vân ân cần kêu lớn, trực tiếp từ cửa sổ bay ra, trong nháy mắt đi tới bên cạnh bạch hạc, nhìn thương thế của nó.

Lúc này bạch hạc, quả nhiên vô cùng thảm, lưng bị đâm một đao, máu tươi nhuộm đỏ một mảng lớn lông trắng, hai bên cổ tức thì bị đâm bốn năm vết thương, cũng ồ ồ chảy máu tươi, bạch hạc thậm chí cũng không có khí lực tung mình, nhìn thấy Hứa Linh Vân tới đây, hữu khí vô lực gào thét một tiếng, một bộ cực kỳ ủy khuất.

"Là người đã thương Hạc nhi ư?"

Cách đó không xa Phuong Hành ngã vào trong bụi hoa lúc này mới vừa vận tung mình ngồi dậy, còn không nói chuyện, đã bị Hứa Linh Vân dưới con thịnh nộ một chưởng đánh bay ra ngoài, ở bên trong ruộng hoa trượt ra bốn năm trượng xa.

"Tiểu quý, ta hảo tâm để cho Hạc nhi đi đón người, người lại hạ độc thủ đối với nó như vậy ư!"

Hứa Linh Vân vẫn chưa hết giận, vừa bấm ngón tay, một thanh phi kiếm hiện ra giữa không trung, đang muốn hướng Phuong Hành đâm xuống.

"Cái đại gia nhà người ấy dám lão nương thôi, lão tử đã sớm đoán được người không có hảo tâm, muốn đem nó tới để giết ta, lão tử rửa người cả đời không chồng, sớm muộn gì cũng bị người bán vào kỹ viện, ngàn người cười vạn người mỉa, không chết từ từ được..."

Phuong Hành chỉ cho là Hứa Linh Vân dẫn hắn tới đây, chính là muốn giết hắn, đối mặt chân truyền Linh Động bát trọng, hắn tự nghĩ không phải đối thủ, nhưng cũng không chịu không công mà chết, lập tức nhảy lên, chửi ầm lên, cho dù ngoài miệng chiếm chút tiện nghi, cũng là tốt.

"Người nói hươu nói vượn cái gì? Ta sợ người không nhận ra đường vào Linh Vân cốc, đặc biệt để cho Hạc nhi đi đón người, rõ ràng là người tâm địa ác độc, đem Hạc nhi của ta đánh bị thương thành bộ dạng này, làm sao lại biến thành ta không có hảo tâm?"

Hứa Linh Vân một kiếm chém đến trước mặt Phuong Hành, đúng là vẫn còn ngừng lại, nói cho cùng, nàng mặc dù lãnh ngạo vô tình, nhưng còn không phải là người hiểu sát, nhất là nghe Phuong Hành mắng, mặc dù mắng ác độc, để cho trong lòng nàng lửa giận càng tăng lên, nhưng cũng vô hình trung làm cho nàng cảm thấy, nếu Phuong Hành không có lý do, có lẽ không lẽ thẳng khí hùng mãnh chửi người như vậy, vì vậy trong lòng do dự một chút.

"Hảo tâm đón ta? Đón cái rắm ấy, con súc sinh lấm lông này muốn ở trên trời ném ta xuống đất, có đón người như vậy đấy sao?"

Phuong Hành trực tiếp ngồi dậy, đón phi kiếm của Hứa Linh Vân, không sợ chút nào, chửi ầm lên.

"Hạc nhi muốn ném người..."

Hứa Linh Vân kinh ngạc nhìn bạch hạc một cái, bạch hạc lập tức gào thét một tiếng, đầu nghiêng đi.

Hứa Linh Vân cũng không ngờ, nhìn thấy bộ dáng kia của bạch hạc, nhất thời đem sự tình chân tướng đoán được bảy tám phần, trong lòng lửa giận giảm xuống, nhưng vẫn không cách nào bình tức, quát lên: "Hạc nhi sanh ra ở Thanh Vân Tông, hôm nay mới ba tuổi, căn bản cũng chưa từng giết người, như thế nào lại muốn đem người từ không trung ném tới? Rõ ràng là cùng người đùa một chút, người làm gì mà hạ nặng tay như vậy?"

"Đùa giỡn?"

Phuong Hành cười lạnh: "Có kiểu đem mạng người khác ra đùa như vậy sao?"

Hứa Linh Vân ghen lời, oán hận nhún chân, phát tay thu phi kiếm, xoay người tra xét thương thế của bạch hạc.

Vừa nhìn, mới phát hiện bạch hạc thương thế thoát nhìn kinh khủng, nhưng không thương yếu hại, cũng không cần lo lắng tính mạng, lúc này mới hơi hơi yên tâm

Thật tình xoa linh dược cho bạch hạc, Hứa Linh Vân lúc này mới oán hận quay đầu, hướng Phuong Hành gầm lên: "Người đi theo ta!"

Phuong Hành ngồi dưới đất, nhếch đầu lên, cả giận nói: "Không đi!"

Hứa Linh Vân chau mày: "Người lại muốn chơi trò gì nữa?"

Phuong Hành nói: "Rõ ràng là súc sinh của người muốn hại ta trước, lão tử chẳng qua là bị động hoàn thủ, kết quả người không hỏi xanh đỏ đen trắng một chương đánh ta, đánh lão tử cái mông đau dữ dội, người cũng chỉ để ý bạch hạc bắt kẻ ta, người nói xin lỗi ta đi!"

"Người bảo ta xin lỗi người ư?"

Hứa Linh Vân giận dữ, ánh mắt híp lại.

Hai người chênh lệch tu vi rất lớn, Phuong Hành thật có chút sợ nàng, vội vàng co rút lại, cảnh giác nói: "Làm gì? Muốn giết người diệt khẩu?"

Hứa Linh Vân thật đúng là muốn giết người diệt khẩu, nặng ở giết người, không có ở diệt khẩu, tiểu quỷ này thật sự làm cho nàng hận tới nghiến răng, nhưng nàng cuối cùng chẳng qua là dừng một chút, phát tay ném ra một lọ linh dược, quát lên: "Thương ở nơi đâu, chính mình tự bôi đi!"

"Chính mình bôi thì chính mình bôi, hung cái gì mà hung?"

Phuong Hành nói thầm, đứng lên cời quần.

Hứa Linh Vân sắc mặt đại biến, kêu lên: "Người muốn làm gì?"

Phuong Hành nói: "Cái mông bị thương rồi, ta phải xức thuốc!"

Hứa Linh Vân hận không biết nói cái gì cho phải, qua một hồi lâu, mới từ trong kẽ răng nặn ra một câu nói: "Đến phía sau bụi hoa bôi!"

"Phía sau bụi hoa?"

Phuong Hành nhìn thoáng qua, lười đi tới, trực tiếp đứng lên, nói: "Thôi vậy, về nhà rồi bôi!"

Vừa nói, không chút khách khí, cả bình linh dược trực tiếp nhét vào lòng ngực của mình.

Hứa Linh Vân căm tức nhìn hắn một hồi lâu, Phuong Hành không thèm để tâm đánh giá hoàn cảnh chung quanh, đối với ánh mắt của nàng làm như không thấy.

"Người đi theo ta!"

Hứa Linh Vân cuối cùng là không có biện pháp gì với tên lưu manh này, thở dài, dẫn đường hướng tiểu lâu đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Phá giai đan

Phuong Hành đi theo Hứa Linh Vân tới phía sau tiểu lâu, vừa đi vừa quan sát hoàn cảnh khắp mọi nơi.

Hắn ở trong lòng suy nghĩ: nữ nhân này nói Tiểu Man đi theo bên người nàng để tu hành, hắn là cũng ở trong sơn cốc này sao, làm sao không thấy được người nào khác? Hứa Linh Vân mặc dù đi ở phía trước, nhưng vẫn âm thầm chú ý đến hắn, thấy hắn ngó khắp mọi nơi, liền cười lạnh nói: "Người không cần tìm, Tiểu Man tu hành ở một chỗ khác, vị trí ta sẽ không nói cho người biết, trong vòng ba năm người cũng không thấy được nàng!"

Phuong Hành nói: "Ai tìm, ta chính là thưởng thức hoàn cảnh nơi này một chút thôi!"

Hứa Linh Vân cười lạnh nói: "Người hiểu được cái gì gọi là thưởng thức ư?"

Phuong Hành nói: "Dĩ nhiên là hiểu!"

"Vậy chỗ này của ta như thế nào?"

"Rất bình thường!"

"..."

Hứa Linh Vân cứng họng, thầm tự trách mình, hỏi tiểu vương bát đản này làm gì, đây không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ hay sao?

Bước vào tiểu lâu, lại thấy bố trí thật là thanh lịch, trừ mấy bồn hoa cỏ, cơ hồ không thấy bất kỳ phụ tùng nào khác, chỉ là trong lầu các, đặt rất nhiều giá gỗ nhỏ, bày sách vở điển tịch, đều là về phương diện đan dược cùng tu hành, cũng có một chút vài cá giả để đặt một chút bình bình lọ lọ tinh mỹ, tựa như đều là đan dược Hứa Linh Vân luyện chế, mà ở trong phòng ngay trung ương, đặt một cái đồng hồ màu xanh, cổ kính, phía trên khắc một chút ký hiệu phức tạp lại hàm ý sâu xa, chắc là lò luyện đan của Hứa Linh Vân.

"Người muốn ta giúp người luyện phá giai đan, có biết tất cả tài liệu đều phải do tự mình chuẩn bị chứ?"

Hứa Linh Vân ở trên một cái ghế phía bắc phòng ngồi xuống, cười lạnh nói.

Phương Hành khinh thường nói: "Quy củ này ta hiểu!"

Vừa nói từ động thiên giới chỉ của mình lấy ra một gói đồ, hướng trước người Hứa Linh Vân để xuống, coi ra.

Bên trong túi, tám gốc linh dược, một túi Thạch Tinh tán, toàn bộ đều ở đây, vô cùng đầy đủ.

Hứa Linh Vân lại ngơ ngác một chút, ngạc nhiên nói: "Người thật sự chuẩn bị đủ tài liệu ư? Thạch Tinh tán từ đâu ra?"

Phương Hành liếc mắt, nói: "Cần người đề ý ư? Dù sao ta có!"

Hứa Linh Vân ghen một chút, trầm mặc lại, có chút đánh giá kỹ Phương Hành, một lát sau, nàng bỗng nhiên vung tay lên, một đạo lực lượng vô hình lập tức đem gói đồ cuốn lên, trực tiếp đưa vào một cái phòng trữ linh dược bên cạnh.

Phương Hành nói: "Lúc nào có thể tới lấy đan? Còn nữa, để đan sư các người luyện đan, có phải muốn ký cái ngọc khế hay không?"

Hứa Linh Vân không đáp, trực tiếp vung tay lên, một bình nhỏ màu tím bay tới chỗ Phương Hành.

Phương Hành nhận lấy bình nhỏ, mở ra vừa nhìn, nhất thời lấy làm kinh hãi, bình sứ rõ ràng có một viên phá giai đan tròn vo, sắc hiện lên tịch bạch, màu trắng tựa như thạch nhũ, mùi thuốc xông vào mũi, mơ hồ có thể cảm giác, có lực lượng cường đại phong ấn tại trong đó.

Mà Âm Dương Thần Ma giám trong đầu đã tự động giám định danh xưng của viên thuốc này, rõ ràng chính là: "Linh Động phá giai đan!"

"Người đã chuẩn bị từ trước ư?"

Phương Hành nhìn Hứa Linh Vân một cái đầy kỳ dị.

Hứa Linh Vân hừ lạnh một tiếng, thần nhiên nói: "Người có thể đi rồi, sau này không được phép, không được tới gần Linh Vân cốc của ta mười dặm!"

Thì ra Hứa Linh Vân từ đầu căn bản không ngờ Phương Hành có thể chuẩn bị đầy đủ tài liệu luyện chế phá giai đan, nàng chỉ cho rằng Phương Hành có ý muốn từ chỗ của nàng để lấy được phá giai đan đầy đủ, trở lại trong sơn cốc, dùng ba ngày thời gian đã luyện ra một lò, tài liệu cũng do mình chuẩn bị, mới vừa rồi có ý hỏi Phương Hành tài liệu luyện đan, bởi vì nàng thấy Phương Hành đã thương bạch hạc, trong lòng tức giận không tiêu, cố ý châm chọc hấn mà thôi.

Nàng căn bản không ngờ tới, Phương Hành thật sự chỉ mời nàng luyện đan, mà không phải hướng nàng "đòi đan"!

Một cái hiểu lầm nho nhỏ này cũng làm cho trong lòng nàng có chút để mất Phương Hành.

"Thế mà thật có thể kiếm được những tài liệu luyện chế phá giai đan này, tiểu tử này cũng có chút bản lĩnh..."

Hứa Linh Vân trầm suy nghĩ, nhưng không ngờ, ý nghĩ này vừa mới dâng lên, thanh âm hèn hạ của Phương Hành đã vang lên: "Linh Vân sư tỷ, nhìn đáng về người sớm đã chuẩn bị đem phá giai đan trực tiếp tặng cho ta, vậy người đem những thứ vừa rồi trả ta sao..."

Hứa Linh Vân giận dữ, đối với nàng mà nói, luyện chế phá giai đan những vật khác không thiếu, Thạch Tinh tán cũng tuyệt đối không dễ dàng gì, nhiều năm giúp người khác luyện đan tích góp từng tí một, đã dùng hết toàn bộ rồi, người này không nghĩ bởi bỏ lại chính mình như thế nào, lại vẫn muốn đem tài liệu đòi về, thật sự là vô sỉ cực kỳ, trực tiếp ngón tay chỉ phương hướng cốc khẩu: "Cút!"

"Nói trở mặt lập tức trở mặt sao, là chó hay sao..."

Phương Hành nói thầm, xoay người rời đi, nhưng cũng vẫn để cho Hứa Linh Vân nghe được, lại tức giận trong lòng khó chịu.

Phuong Hành vừa nói thầm, lúc đi ngang qua một giá đan được, thuận tay cầm bốn năm bình đan được, cũng không nhìn là gì, đã nhét vào trong ngực.

"Buông đan được của ta xuống!"

Hứa Linh Vân tức lỗ mũi cũng muốn lệch đi, lớn tiếng quát mắng.

Phuong Hành cười hắc hắc, nói: "Ta chỉ cầm đi nghiên cứu một chút, hôm nào đó sẽ trả lại ngươi!"

Vừa nói nhanh chân chạy ra khỏi tiểu lâu, Hứa Linh Vân vốn định đuổi theo hắn, lại cảm thấy không hợp với thân phận của mình, đành phải để hắn đi.

Phuong Hành đắc ý ra khỏi tiểu lâu, thấy bạch hạc lúc này khôi phục chút ít tinh thần, chính xoay đầu lại oán hận theo dõi hắn, liền trừng mắt, mắng: "Súc sinh lắm lông, còn không nhận đủ bài học ư?"

Bạch hạc khí lực tuy lớn, cũng chỉ có ba năm tuổi, mặc dù bởi vì là linh thú, thần trí sớm mở, nhưng tâm trí chưa trưởng thành, nói trắng ra tựa như tiểu hải tử, bị Phuong Hành hành hạ một phen, đã sớm mơ hồ sợ hãi, hôm nay bị hắn mắng, trong lòng đã cảm giác sợ, đầu lập tức thấp xuống, không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

"Nếu dám khi dễ Hạc nhi lần nữa, ta nhất định cắt đứt hai chân của ngươi!"

Thanh âm Hứa Linh Vân từ trong tiểu lâu truyền ra, nghe thanh âm tựa như tức giận đã sắp sửa đạt tới đỉnh phong.

Phuong Hành hiểu được đạo lý hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, vội vàng bước nhanh ra khỏi sơn cốc, xác định Hứa Linh Vân không nghe được thanh âm của mình rồi, lúc này mới xoay người hướng Linh Vân cốc mắng: "Giả bộ cái gì tôi đầu to, tiểu gia sớm muộn gì cũng ngủ với ngươi!"

Vô luận như thế nào, lấy được phá giai đan, Phuong Hành tâm tình vô cùng không tồi, ngâm nga tiểu khúc trở về Thanh Khê cốc.

Tiến vào sơn cốc, đột nhiên hai đệ tử Thanh Khê cốc đi tới, vừa thấy Phuong Hành, nhất thời lấy làm kinh hãi, trốn sang một bên.

Phuong Hành vốn tưởng rằng hai người này sợ "Uy danh" của mình, cũng không để ý, tiếp tục đi vào trong, nhưng loáng thoáng cảm giác tựa như có chút không đúng lắm, người cùng chính mình chào hỏi không có nhiều như bình thời, ngược lại mọi người cẩn thận, như ăn trộm nhìn mình, bất quá lúc này trong lòng hắn đang hưng phấn, cũng không lưu ý những thứ này, vui vẻ trực tiếp trở lại tiểu lâu của mình.

"Ngươi chính là Phuong Hành ư?"

Vừa muốn vào cửa, bỗng nhiên có người lạnh lùng mở miệng, từ trong bóng đen bên trái lâu chạy ra hai người.

Phuong Hành ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy là hai đệ tử xa lạ Linh Động nhị trọng, bộ dáng cao lớn, chưa từng thấy qua.

"Trừ ta ra còn ai có thể cao lớn như vậy? Có việc gì thì nói!"

Phuong Hành tùy tiện nói, không muốn để ý tới bọn họ, đang muốn trực tiếp hướng trong nhà đi.

Đột nhiên, một thiếu niên trong đó đã ngăn trước mặt hắn, tự tiểu phi tiểu nói: "Không cần gấp gáp như vậy, ta tới đưa tin thay Huyền Chiêu sư huynh, hắn ở Tử Trúc Lâm bày tiệc rượu chờ ngươi, đi tới đó một chuyến sao!"

"Mạnh Huyền Chiêu? Tên khốn kiếp này làm sao đột nhiên mời ta uống rượu?"

Phuong Hành hơi ngần ra, ánh mắt lãnh lên, trong lòng thầm nghĩ: "Chẳng lẽ hắn đoán được cái gì?"

Nhìn đáng về bởi vì Cửu Xà Kim Viêm kiếm lộ ra ngoài, ngay cả Mạnh Huyền Chiêu cũng hoài nghi chính mình rồi.

Trên thực tế, Phuong Hành đoán không sai, người trong ngoại môn sau khi thấy được hắn sử dụng Cửu Xà Kim Viêm kiếm, đối với quan hệ của hắn cùng đạo tặc khổi mẽ vẫn có người hoài nghi, chẳng qua người bình thường một là ngại Mạnh Huyền Chiêu, hai là ngại Linh Vân sư tỷ, nhưng cũng không có người dám quang minh chính đại ép hỏi hắn cái gì, chỉ bất quá, cái tin đồn này rốt cục truyền đến trong tai Mạnh Huyền Chiêu.

Mạnh Huyền Chiêu ban đầu nghe tin đồn này, chẳng qua là cười trừ, cảm thấy căn bản không có khả năng, dù sao cũng là Phuong Hành đem Thạch Tinh tán đưa cho mình, bất quá tính tế suy nghĩ, lại phát hiện tràn đầy nghi điểm, một là Phuong Hành một khối linh thạch cũng không cần, tặng không cho mình Thạch Tinh tán, đã để cho hắn cảm thấy có chút không bình thường, hơn nữa, đạo tặc khổi mẽ xuất hiện cũng quá kịp thời...

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Phuong Hành đi đâu?

Ban đầu, Mạnh Huyền Chiêu bắt Lư Phong tra hỏi tên của đạo tặc khói mê, Lư Phong bị đánh chết đi sống lại, nhưng một mực khẳng định, nhất định là Phương Hành hãm hại hắn, hắn lúc ấy căn bản không cho là Phương Hành cùng đạo tặc khói mê có bất kỳ quan hệ nào, chỉ cho rằng Lư Phong chết đã đến nơi, còn muốn đổ oan cho Phương Hành mà thôi, dưới cơn nóng giận hạ nặng tay dạy dỗ một chút, lại không ngờ Lư Phong thật sự không giỏi chịu đựng, tam quyền lưỡng cước đi xuống, đã bị đánh chết, bắt đết đi, Mạnh Huyền Chiêu không thể làm gì khác đành đem Lư Phong hủy thi diệt tích, coi như người này chưa từng xuất hiện.

Dù sao đánh chết một ngoại môn đệ tử, hay dùng thủ đoạn không quang minh lên tra hỏi tới chết, ở đạo môn coi như một sự cố không lớn không nhỏ, đạo môn có lẽ sẽ dung túng các đệ tử tư đấu chém giết, cũng không cho phép một chút đệ tử có quyền thế thông qua quyền thế của mình đi giết hại đệ tử khác, đây là một loại thủ đoạn cạnh tranh không công bình, đạo môn một khi phát hiện, nhất định trọng phạt.

Vì vậy, thúc thúc của Mạnh Huyền Chiêu cảm thấy chuyện này hơi âm ỉ, ra lệnh hắn không được tiếp tục đuổi theo tra hỏi, nếu đã thiết thời trong tay người khác thì đành chấp nhận đi, vạn nhất để chuyện này vỡ lở, ngược lại sẽ có phiền toái không cần thiết.

Mạnh Huyền Chiêu bắt đết đi, cũng đành không giải quyết được gì, cố nuốt cơn tức này vào bụng.

Vốn dĩ hắn đã sắp quên mất chuyện này, nhưng hôm nay, theo tin tức trên người Phương Hành có Cửu Xà Kim Viêm kiếm truyền ra, Mạnh Huyền Chiêu cũng bắt đầu liên tưởng tới.

Đối với suy đoán về đạo tặc khói mê, hắn chỉ biết đối phương dùng một cái yên hồ, có thể phóng ra khói mê lợi hại, cũng chưa từng thấy đạo tặc này sử dụng Cửu Xà Kim Viêm kiếm, nhưng Hậu Thanh từng gặp, cũng rất xác định nói, phi kiếm của đạo tặc khói mê, chính là Cửu Xà Kim Viêm kiếm lần đầu tiên ở quý thị mất trộm, Mạnh Huyền Chiêu ở dưới tình huống không có biện pháp khác, cũng chỉ có thể coi đây là đúng.

Cửu Xà Kim Viêm kiếm, Lư Phong trước khi chết một mực chắc chắn là do Phương Hành hãm hại, lúc ấy có thể tiết lộ tin tức trên tay mình có Thạch Tinh tán... đủ loại nhân tố, để cho Mạnh Huyền Chiêu bắt đầu một lần nữa suy nghĩ nghiêm nghị Phương Hành!

Chẳng lẽ, lúc ấy Lư Phong nói không sai, đạo tặc khói mê chân chính, thật sự cùng Phương Hành có liên quan?

Lúc ấy mật báo cho đạo tặc khói mê tới đánh cướp mình, không phải ai khác, chính là Phương Hành?

Đạo tặc khói mê lúc ấy không đề cập tới cái tên khác, hết lần này tới lần khác nhắc tới tên Lư Phong, cũng là vì thay Phương Hành hãm hại Lư Phong ư?

Liên tiếp nghi vấn đề cho Mạnh Huyền Chiêu càng ngày càng hoài nghi Phương Hành!

Trong lòng vẫn không cho rằng Phương Hành chính là đạo tặc khói mê, nhưng cảm thấy, Phương Hành rất có thể sẽ biết đạo tặc khói mê.

Vì vậy, hắn rất nhanh đã quyết định, muốn bắt Phương Hành tới tra hỏi một lần!

Chỉ bắt quá, hắn mặc dù ở trong ngoại môn có thúc thúc làm chỗ dựa, nhưng cũng không có can đảm ở trong ngoại môn trực tiếp bắt người, cho nên chỉ để cho người đi tới mời Phương Hành đi uống rượu, đem hắn gạt đi, sau đó thế nào sẽ là chuyện của mình.

Dù sao hắn đã giết chết một cái Lư Phong, vì tìm ra đạo tặc khói mê ghê tởm kia, hắn không để ý tăng thêm một cái Phương Hành.

"Mạnh Huyền Chiêu muốn mời ta uống rượu? Không rảnh, hôm khác sao!"

Phương Hành dĩ nhiên sẽ không đi, ha ha cười một tiếng, muốn đẩy cửa tiến vào tiểu lâu.

"Hừ, tiểu tử, đừng có rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!"

Một thiếu niên khác lạnh lùng mở miệng, cùng thiếu niên còn lại cùng nhau ép lên, ôm hai cánh tay trong ngực, ánh mắt lạnh lùng.

Bọn họ đã được dặn dò chính là, nếu Phương Hành không chịu đi, hiềm nghi lớn hơn, cần phải ép hắn đi.

Hai người bọn họ tu vi đều là Linh Động nhị trọng, tự nghĩ chế phục Phương Hành cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Dù sao mọi người trong Thanh Khê cốc, hôm đó cũng chỉ thấy được Phương Hành cùng Lâm Thanh Tuyết phi kiếm đấu phi kiếm, cũng không nhìn thấy hai người ở trong nhà gỗ đấu nhau, vì vậy cũng không người nào biết Cẩm Long Không Hạc công của Phương Hành, tự nhiên cũng không đoán được tu vi của hắn.

Ngay cả Mạnh Huyền Chiêu, cũng chỉ cho là Phương Hành có thể cùng đạo tặc khói mê quen biết, mà chưa từng nghĩ tới Phương Hành chính là đạo tặc khói mê.

"Ồ..."

Phương Hành lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, nhìn từ trên xuống dưới, vẻ mặt tự tiểu phi tiểu, mùi phần thú vị.

Thiếu niên nói năng lỗ mãng kia lạnh lùng nói: "Người nhìn cái gì?"

Phuong Hành cười hắc hắc, đột nhiên một cái tát tát ra, một chưởng này của hắn đã vận chuyển ba thành linh lực của bản thân, lực lớn chiều trầm, vừa xuất kỳ bất ý, "Ba" một cái tát đã đem người này đánh ngã trên mặt đất, sau đó trực tiếp nhảy lên, năm ngón tay xòe ra, một đạo lực hút đột nhiên xuất hiện, đem một thiếu niên khác trực tiếp kéo tới đây, xoay người một cước, lại đem hắn đạp bay ra ngoài.

Trong lúc thoáng qua, hai người Linh Động nhị trọng đều bị đánh ngã, té trên mặt đất, ngay cả phi kiếm cũng không có thời gian tế ra.

"Con mẹ nó, mời người uống rượu còn có kiểu ép buộc ư? Trở về nói cho Mạnh Huyền Chiêu, lão tử ngày mai sẽ tự đi tìm hắn!"

Phuong Hành cười lạnh một tiếng, xoay người tiến vào tiểu lâu, không lâu lắm thu thập một ít đồ vật đi ra ngoài, sải bước hướng ngoài cốc đi tới.

Trong sơn cốc, vô số người lặng lẽ nhìn hắn, thậm chí còn có người giống như muốn xông lên tựa hồ nghĩ đến bất giữ, Phuong Hành trực tiếp đảo ánh mắt, lạnh lùng nói: "Các ngươi một đám phế vật, còn có không phục sao?"

Vừa nói trực tiếp đem Cửu Xà Kim Viêm kiếm tế ra, lăng không bay múa ở bên cạnh mình.

Ngheh đón ánh mắt của hắn, các đệ tử Thanh Khê cốc nhất thời lại đem đầu rút về, mọi người không dám nhìn hắn.

Mặc dù có người muốn giúp Mạnh Huyền Chiêu bắt hắn, nhưng nghĩ lại, vì vuốt đuôi Mạnh Huyền Chiêu lại đi đắc tội Linh Vân sư tỷ, điều này thực không phải mua bán có lợi, dứt khoát, chính mình mắt không thấy tâm không phiền sao!

Ngay cả Hắc Tam cũng như thế, tại trong tiểu lâu của mình len lén nhìn Phuong Hành rời cốc, mặc dù cố gắng khua lên dừng khí vài lần, cũng không dám đi xuống lầu căn hắn, cho đến cũng nhìn không thấy thân ảnh Phuong Hành, hắn mới thở dài, hư thoát ngồi trên mặt đất.

"Quên đi, thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ tao ương, Mạnh Huyền Chiêu cùng Hứa Linh Vân sư tỷ ta đều đắc tội không được..."

Mà Mạnh Huyền Chiêu biết được Phuong Hành đã thương người chính mình phái tới bắt hắn, cả đêm trốn đi, cũng giận tím mặt, một quyền đánh nát một gốc trúc bên cạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nếu người này chạy trốn, đã nói rõ trong lòng có quý!"

Bên cạnh hắn người hầu có người đề nghị: "Đã như vậy, sao không bẩm báo đạo môn bắt hắn?"

Mạnh Huyền Chiêu oán hận trừng mắt lườm hắn một cái, mắng: "Ngươi đổ nước vào não hay sao? Đạo tặc khỏi mê cướp bóc chính là quý thị, chính là nơi không thể lộ ra ngoài ánh sáng, hết lần này tới lần khác cướp bóc ta một hồi, cũng không dùng Cửu Xà Kim Viêm kiếm, ngay cả ta cũng không dám chắc có phải cùng một người hay không, bẩm báo đến đạo môn, vô bằng vô có, chúng ta nói thế nào? Huống chi, một khi đụng đến đạo môn, chỉ sợ thông qua tiểu quỷ này tìm được đạo tặc khỏi mê, tất cả mọi thứ cũng không tới trên tay chúng ta rồi, kẻ sách duy nhất, chỉ có lên tìm được hắn!"

Hắn cắn răng, thầm hận một hồi, quát lên: "Lục soát, tìm khắp cả ngoại môn, cũng phải tìm ra hắn!"

Một đám nam vượt lúc này phái ra ngoài, cả đêm đến các sơn cốc lục soát người.

Mạnh Huyền Chiêu chính là đạo môn nhị thế tử, cả ngoại môn dám đắc tội với hắn, thật là không nhiều, chấp sự các sơn cốc, tất cả cũng toàn lực phối hợp với hắn, bất quá lục soát khắp sơn cốc, ngay cả đạo nhân mập nơi đó tìm khắp rồi, thế nhưng tìm không được Phuong Hành, lại làm cho mọi người lòng tràn đầy nghi ngờ, buổi tối rồi tiểu quỷ này có thể chạy đi nơi đâu?

"Sẽ không phải... Là trốn tới Linh Vân cốc sao?"

Có người bỗng nhiên nghĩ tới điểm này, run giọng hỏi.

Mạnh Huyền Chiêu nghe vậy, sắc mặt cũng chìm xuống.

Nếu thật là trốn tới chỗ Hứa Linh Vân, mình cũng không có biện pháp nào khác, Hứa Linh Vân là Thanh Vân Tông chân truyền, thân phận so với thúc thúc mình làm chấp sự trưởng lão còn muốn tôn quý hơn!

"Không thể nào, nếu tiểu quỷ này thật sự cùng Linh Vân sư tỷ có quan hệ, tài nguyên kia chẳng lẽ không có hay sao? Linh Vân sư tỷ chỉ cần điểm đầu ngón tay, đã đủ hắn sử dụng tu hành, ta cuối cùng cảm giác lời đồn đãi trong đạo môn không phải thật, hắn cùng với Linh Vân sư tỷ quan hệ chưa chắc đã tốt như vậy... Mặt khác, coi như là thật, các ngươi cũng không cần bị Linh Vân sư tỷ dọa cho sợ, phải biết, Linh Vân sư tỷ chính là chân truyền đệ tử, thể diện quan trọng hơn hết thảy, cho dù bọn họ thật quan hệ tâm đầu ý hợp, chỉ cần xác nhận tiểu quỷ này cùng đạo tặc khỏi mê có quan hệ, Linh Vân sư tỷ cũng không thể nhúng tay quản chuyện của hắn, hơn phân nửa sẽ phải sạch quan hệ..."

Mạnh Huyền Chiêu trầm tư một hồi lâu, nhẹ nhàng cắn răng nói: "Vô luận như thế nào, nhất định phải tìm được hắn... Đem cả ngoại môn lật lên cho ta, cũng phải tiếp tục tìm, hơn nữa, ta sẽ cầu người đi chỗ Linh Vân sư tỷ tìm kiếm tin tức, nhìn rốt cuộc có ở đó hay không..."

Hắn hiển nhiên đã bị chọc tức, chỉ sợ biết rõ Phuong Hành có thể có quan hệ với Linh Vân sư tỷ, cũng phải tìm ra hắn rồi hãy nói!

Đối với hắn mà nói, tìm được đạo tặc khỏi mê kia, thắng được hết thảy!

Rất nhanh, tất cả người hắn có thể phát động lần nữa được phái ra ngoài, tỉ mỉ tìm kiếm tung tích của Phuong Hành.

Chẳng qua là đêm đó, Phuong Hành thủy chung không thấy bóng dáng, trong lòng mỗi người cũng cũng không khỏi đang suy nghĩ: tiểu quỷ này rốt cuộc

trốn đi đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Thoát thai hoán cốt, phá rồi lại lập

Giờ khắc này, Thanh Vân Tông linh được điền, bính tự ba hào, ngoài nhà gỗ, đám tiểu đạo đồng quỳ đầy đất, không dám thở mạnh chút nào.

"Được rồi, tất cả mọi người là huynh đệ, không cần sợ ta như vậy, nói thiệt cho các người biết, hôm nay tiểu gia ta hẹn một nữ đạo đồng đến nơi này để hẹn hò, mấy tên khốn kiếp các người đều tránh mặt đi, muốn cút đi đâu thì cút, thích tiêu dao làm sao thì tiêu dao, nhưng mà ai dám lộ bất kỳ một chút ý... Hắc hắc, ta hiện tại nếu muốn giết chết các người, chính là không cần chịu phạt a..."

Phuong Hành cười lạnh nằm ở trên ghế trước kia hắn thích nhất, nửa uy hiếp nửa cười hi hi nói.

"Không dám... Không dám... Phuong lão đại yên tâm, chúng ta nhất định giữ kín miệng..."

Vương Chí đám người sắp sợ tè ra quần rồi, ai có thể ngờ được tiểu ma đầu mới rời được điền không tới một năm, đã lại trở lại?

"Đi đi, hai mươi lượng vàng này cầm lấy mà tiêu, tiêu chưa hết chưa được trở về!"

Phuong Hành ném ra hai mươi lượng vàng, nhất thời lại để cho Vương Chí đám người mừng rỡ không dứt, cúi đầu khom lưng đi nhặt.

"Hắc, thật là trời sanh cái mệnh làm đạo đồng, ta đã đem biện pháp luyện tinh hóa khí nói cho bọn họ, thế mà không có cái nào tu hành ra linh lực..."

Phuong Hành có chút bất đắc dĩ nhìn mấy tên này, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lác đầu.

Lại ở ngoài nhà gỗ ngồi một ngày thời gian, mắt thấy màn đêm đã tới, thủy chung không có người nào, lúc này mới tiến vào trong phòng.

Khoanh chân ngồi trên giường, Phuong Hành từ bình sứ đỏ ra một viên phá giai đan đặt ở lòng bàn tay, lộ ra thần sắc mong đợi.

"Linh Động tứ trọng, lão từ tới đây..."

Hít sâu vài hơi, bình phục tâm tình, Phuong Hành đột nhiên đem phá giai đan ném vào trong miệng chính mình.

Lúc đầu không có việc gì, qua mười mấy tức, Phuong Hành dần dần cảm giác trong cơ thể mình có một ngọn lửa cháy thiêu đốt, hắn thở dốc một cái, thế nhưng cảm giác mình phun ra chính là ngọn lửa màu xanh nhạt, điều này làm cho hắn tâm thần rung động, vội vàng thu liễm tâm thần, vận chuyển linh lực, đợi chờ đan lực hoàn toàn hòa tan, hắn cũng không thi triển Thái Thượng Hóa Linh kinh, chỉ làm cho phá giai đan lấy tốc độ bình thường hòa tan.

Qua mấy tức nữa, đạo lửa cháy trong cơ thể kia đột nhiên thoáng cái nổ tung, mãnh liệt gấp mấy lần.

Trong nháy mắt, Phuong Hành chỉ cảm thấy mình giống như nuốt một viên hỏa cầu, ở trong cơ thể mình phóng thích ra hỏa lực mãnh liệt, hơn nữa hỏa lực này lại còn đang sống, không ngừng chui vào trong kinh mạch, nơi nó đi qua, kinh mạch toàn thân đều nứt vỡ, một đoạn một đoạn, biến mất không thấy gì nữa, rồi sau đó linh lực tán loạn, tựa như loạn xà bò khắp toàn thân.

Hết lần này tới lần khác ở trong hỏa lực lan tràn, còn có chừng chừng cường đại được tính, vừa phá hủy kinh mạch của hắn, sau một khắc lại đem kinh mạch của hắn chữa trị đầy đủ, sau đó ở trong quá trình này, Phuong Hành cơ thể cũng đang không ngừng phá hủy cùng sống lại.

Thoát thai hoán cốt!

Phuong Hành biết đây là hiện tượng bình thường, cố gắng mà chịu đựng.

Con đường tu hành, chính là là một quá trình không ngừng phá vỡ cực hạn bản thân, đúc lại thân thể của mình.

Linh Động một hai ba trọng, chính là dẫn linh khí nhập vào cơ thể, ở lại tại trong kinh mạch, sau đó dùng linh lực hòa vào thể phách, đem tạp chất trong cơ thể loại bỏ, đem tiềm chất cũng khai quật ra.

Ở Phuong Hành đạt đến Linh Động tam trọng đỉnh phong, đã đạt đến cực hạn của bản thân hắn.

Nói một cách khác, lực lượng, tốc độ, ngũ giác, sự chịu đựng, linh lực của hắn cũng đã đạt đến mức thể phách của mình hôm nay có thể đạt tới cực hạn, cũng không cách nào tăng lên nữa, như vậy kéo dài, Phuong Hành chỉ sợ có đầy đủ tư nguyên, duy nhất có thể làm cũng chính là duy trì trạng thái này của bản thân, khiến cho tu vi không bị lùi bước mà thôi.

Mà tác dụng của phá giai đan, chính là phá rồi lại lập.

Nó lấy được lực cường đại đánh vỡ cực hạn của Phương Hành, đúc lại thể phách, khiến cho hắn có tiềm lực lớn hơn nữa.

Cũng chính vì vậy, quá trình phục dụng phá giai đan, chính là quá trình thân thể Phương Hành bị đốt cháy rồi sau đó phục hồi.

Một quá trình dục hỏa trùng sinh!

Như phượng hoàng chi hỏa, niết bàn sống lại, cho nên phá giai đan còn có một biệt danh, chính là "Niết Bàn đan"!

Sau mười tức, Phương Hành đã cảm giác cả người mình cũng ngồi ở trong một ngọn lửa hùng hực, giống như là sắt cứng bị rèn đốt, ngọn lửa thô bạo đang đem thể phách từng điểm từng điểm đốt cháy rồi sau đó chữa trị, giống như đổi một thân thể khác, ở trong quá trình này, hắn cắn răng, duy trì lấy tâm linh yên lặng, để cho quá trình này chậm chạp mà tự nhiên tiến hành.

Trước đó, hắn đã nghiên cứu cách phục dụng phá giai đan, biết lúc này nếu mình không nhịn được đau khổ, mất đi lý trí, đứng dậy xông loạn mà nói, đạo đan hỏa kia thật sự có thể đem chính mình đốt cháy.

Dần dần, nửa canh giờ trôi đi, Phương Hành đột nhiên mở hai mắt ra, trong con mắt, lại có tinh quang như thực chất bắn ra bốn phía.

Trong cơ thể, tựa như có thêm một con dã thú đang đói, đang hướng hư không gầm thét.

Phương Hành há mồm, một hơi hấp thụ vào trong cơ thể, thể nhưng cảm giác có chút linh lực rót vào huyết mạch của mình.

Là linh lực!

Phương Hành vốn dĩ thể chất không thích hợp tu luyện, lúc trước căn bản không cách nào từ trong không khí hấp thu linh lực, hôm nay lại có thể cảm nhận được linh khí trong thiên địa tiến vào trong cơ thể mình, mặc dù không nhiều, nhưng so với lúc trước đã có khác biệt trời vực.

"Hô..."

Phương Hành cầm lấy hồ lô bên cạnh, một ngụm linh tửu nồng nặc nuốt xuống, vận chuyển Thái Thượng Hóa Linh kinh đem nó hòa tan.

Lập tức, liền có tinh lực cuộn cuộn tán mạn khắp nơi, linh khí nồng nặc tóa vào trong kinh mạch của hắn.

Phương Hành không ngừng uống từng ngụm lớn, sau một hồi lâu, nửa hồ lô linh tửu cũng bị hắn uống xuống.

Cho đến lúc này, hắn mới cảm giác linh lực dư thừa, một loại cảm giác trước nay chưa từng có tràn ngập toàn thân.

Đó chính là cảm giác lực lượng, không giống với Linh Động tam trọng, hắn cảm nhận được một loại cảm giác lực lượng siêu thoát phạm tục.

Cúi đầu nhìn bàn tay của mình một chút, Phương Hành bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hướng trong hư không một trào, đột nhiên, một đạo lực lượng vô hình kích thích, một vò rượu dưới giường Vương Chí bay ra, lơ lửng bất động ở trước mặt hắn, rồi sau đó Phương Hành ngón cái nhếch lên, nắp bình liền bị lực lượng vô hình hất bay rồi, rồi sau đó Phương Hành dẫn dắt linh lực, nhất thời có một dòng rượu bay ra, sau đó rót vào hồ lô.

Cho đến hồ lô rót đầy, một giọt rượu cũng không rót ra ngoài.

"Ha ha..."

Phương Hành không nhịn được cười to, hôm nay theo tu vi tăng trưởng, Cầm Long Không Hạc công cũng càng thêm thành thạo, so với lúc trước Hậu Thanh thi triển ra càng thêm tinh diệu.

Hắn thậm chí có cảm giác, tu thành pháp thuật này, đủ loại ám khí đao kiếm phạm tục đã rất khó thương tổn tới hắn.

Linh Động tứ trọng đã đột phá, từ đó chân chính vượt qua phạm tục, chân chính bước chân vào đạo môn.

Phương Hành từ từ đứng lên, tâm niệm vừa động, một đạo dẫn lực dẫn hắn lướt ra khỏi nhà tranh.

Đúng lúc mặt trời mới ló, luồng tử khí thứ nhất chiếu vào trên người hắn, trong lồng ngực nhất thời nảy sinh hào khí.

"Sưu..."

Phương Hành đứng ở bên ngoài nhà, duỗi lưng một cái, đột nhiên dưới chân vận lực, cả người như mũi tên rời cung bắn đi ra ngoài, một chốc, cả người đã đi được ba trọng, hắn cảm giác trong cơ thể mình tựa hồ có lực lượng liên tục không ngừng, nhưng thân thể vô cùng nhẹ nhàng, chính mình tựa như tăng cao tốc độ, có thể nâng lên cự thạch nghìn cân...

Hắn thậm chí cảm giác mình có thể bay!

Hắn cũng quả thật có thể bay, sau khi lao đi vài chục trọng, phía trước xuất hiện một khe rãnh, Phương Hành nhấc chân đạp nhẹ, cả người nhất thời

nhảy tới độ cao hai ba trượng cao, dễ dàng nhảy vọt lên trên khe rãnh, hiển nhiên thân hình sẽ phải rơi xuống, Phương Hành đột nhiên giật mình, đưa tay đến sau gáy, Cửu Xà Kim Viêm kiếm trong động thiên giới chỉ lập tức bay đến không trung.

Phương Hành một cước bước ra, dẫm ở trên phi kiếm, dựa thế lần nữa nhảy lên, thân hình như nhận bay.

Mà Cửu Xà Kim Viêm kiếm bị hấn đập xuống trầm xuống, sau đó hấn dùng thần niệm dẫn dắt lướt đi.

Dưới chân chính là một mảnh ruộng linh được mệnh mông vô bờ, chính đang nở rộ hoa vàng, xa xa nhìn lại, vô biên vô hạn, phảng phất một mảnh biển hoa màu vàng, mà Phương Hành thì trên biển hoa, thân nhẹ như nhận, một tung một lướt, đã bay ra bốn năm trượng, ở bên cạnh hấn, Cửu Xà Kim Viêm kiếm phảng phất có linh tính, mỗi khi thân hình hấn trầm xuống, sẽ bay đến dưới chân hấn.

Mà ở bên cạnh hấn, chín con rắn nhỏ màu vàng quanh quần bay múa, dễ sai khiến, tựa như chín hộ vệ trung thành!

"Ha ha..."

Phương Hành không nhịn được phá lên cười, kinh phong đập vào mặt, trong lồng ngực nhiệt huyết sôi trào.

"Đây chính là cảm giác phi thiên độn địa của người tu hành sao?"

Hấn nhìn lên thanh thiên: "Có lẽ một ngày kia, ta sẽ chân chính thoát khỏi đại địa trói buộc, bay thẳng cửu thiên, thân cận tinh không..."

Hấn hôm nay, chẳng qua là mượn linh lực, miễn cưỡng bay mà thôi, cũng không phải phi hành thực sự.

"Nhìn dáng vẻ vẫn muốn học tập đạo môn lướt khí thuật cùng pháp thuật, có tu vi mà không có cách vận chuyển, giống nhau vô dụng!"

Phương Hành ở dưới ngọn cây một cây đại thụ ngừng lại, chín con kim xà quay về kim viêm kiếm, sau đó kim viêm kiếm bay vào giới chỉ.

Hấn nhìn phương hướng đạo môn, thầm nghĩ: "Ta cũng nên đi nội môn báo cáo, ban đầu Nhị thúc thúc nói, một người đến vùng đất mới, khó tránh khỏi sẽ thêm một chút phiền toái, bị người khi dễ, trừ phi người ác hơn người khác, làm cho người ta có điều cố kỵ..." Ánh mắt hấn híp lại một chút, lạnh lùng cười một tiếng: "Vừa vặn cũng đang có người đang có ý xấu với ta, ta trước dùng người làm tấm gương sao..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chủ động tới cửa

Mạnh Huyền Chiêu tìm Phương Hành, tìm ước chừng một đêm, vừa sáng sớm hôm sau, đã tiếp tục tìm hấn.

Ngồi ở Tử Trúc lâm, Mạnh Huyền Chiêu trầm mặc uống rượu, thậm chí ngay cả mắt cũng biến thành màu đỏ như máu, ban đầu ở bên cạnh phiến rừng trúc này, hấn bị đạo tặc khỏi mê đánh cướp, có thể nói chính là mất hết mặt mũi, thậm chí trong đám bạn bè của hấn đã thành trò cười, mỗi người cũng đều nói, Mạnh Huyền Chiêu mới vừa nhận được Thạch Tinh tán đã bị người ta đoạt, thậm chí ngay cả tích trữ của riêng mình cũng đã bị người ta cướp sạch.

Cũng chính vì vậy, Mạnh Huyền Chiêu đối với đạo tặc khỏi mê quả thực hận vô cùng, ban đầu vận dụng trọng hình, đem Lưu Phong giết chết, tuy nói là do nguyên nhân Lưu Phong bị chấn thương phế phủ, không thể chịu đựng, cũng không tránh khỏi không có nguyên nhân hấn lửa giận ngọc thịnh, hạ thủ quá nặng.

Cũng chính vì vậy, mặc dù Phương Hành có thể có quan hệ với Linh Vân sư tỷ, nhưng hấn vẫn có ý định phạm hiểm nguy.

Hấn đã thề, nhất định phải tìm ra Phương Hành, ép hỏi hấn tung tích đạo tặc khỏi mê.

Thời gian dần dần đến sáng, nhân thủ bị hấn an bài ở các lộ khẩu để điều tra dần dần truyền tin tức về, nhưng cũng không nhìn thấy bóng dáng Phương Hành, Mạnh Huyền Chiêu không khỏi giận lửa cháy lên, một quyền hung hăng đánh ở trên bàn đá, cắn răng nói: "Ngày hôm qua không tìm được, hôm nay cũng không tìm được, chẳng lẽ tiểu quỷ này đã rời khỏi tông môn ư? Nhưng rõ ràng đã hỏi người thủ sơn môn rồi mà!"

"Mạnh huynh cần gì tức giận như thế? Tiểu quỷ này vốn không thể nào trốn mãi, nếu hấn thật sự không lộ diện, chúng ta dứt khoát vận dụng quan hệ của chúng ta ở đạo môn, lấy phù chiếu tuyên hấn lộ diện, đến lúc đó nếu hấn không xuất hiện, sẽ bị trục xuất đạo môn, cho hấn một cái danh tiếng phản bội đạo môn, ta xem thiên hạ này tuy to lớn, nhưng hấn có thể trốn đi nơi nào..."

Bên cạnh Mạnh Huyền Chiêu, một nữ tử người mặc y sam vàng nhạt nhẹ nói, mặt lộ vẻ khinh thường.

Nơi này chính là một chỗ nghỉ giữa Tử Trúc lâm, một phương bàn đá, bên cạnh sáu ghế đá, trên ghế đá có ba người ngồi, một nữ hai nam, cũng cùng Mạnh Huyền Chiêu tuổi không sai biệt lắm, tu vi cũng không kém bao nhiêu, chính là băng hữu của Mạnh Huyền Chiêu, những người này phần lớn là có

quan hệ ở đạo môn, đương nhiên quan hệ lớn thì không có, cũng chỉ là quan hệ một chút trưởng lão tầng dưới chót mà thôi.

Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, Mạnh Huyền Chiêu kết giao bằng hữu, cũng thường thường đều là người giống với hắn.

Phần lớn bên cạnh bọn họ đều có một vài người, cam chịu ra sức, sau đó từ kẻ tay của bọn họ thu hoạch một chút tài nguyên tu hành, mà người bên cạnh Mạnh Huyền Chiêu, hiển nhiên không đủ để cho hắn khởi xướng trận hành động ở cả ngoại môn tìm kiếm Phương Hành, vì vậy hắn mặc dù cảm giác có chút mất mặt, vẫn phải tìm hai người bằng hữu tới đây, mượn nhân thủ của bọn họ cùng nhau phát động tìm kiếm Phương Hành.

Mạnh Huyền Chiêu hiển nhiên không bình tĩnh được như nữ tử này, nhiều lần biểu hiện có chút thất thố, nắm quả đấm ở trên bàn đá đập một cái, bỗng nhiên chuyển hướng bên trái, giọng cảm hận nói: "Dư Tam Lưỡng, ngươi thật không biết tiểu quý này trốn ở nơi nào ư?"

Ở trên mặt đất bên trái bàn đá, một người mập mạp run rẩy ngồi dưới đất, chính là đạo nhân mập, là bằng hữu duy nhất của Phương Hành trong ngoại môn, hắn cũng bị bắt đến nơi đây rồi, bắt quả hắn cũng không chịu tội, những người này chẳng qua là hỏi hắn mấy câu, nguyên nhân chủ yếu cũng bởi vì, Phương Hành cùng Linh Vân sư tỷ có quan hệ, bọn họ cũng thật không dám đối với Phương Hành quá mức hung ác.

Thật ra dù cho bọn họ tìm được Phương Hành, trừ phi xác định Phương Hành thật sự có tin tức đạo tặc khôi mê, nếu không cũng tuyệt đối không dám đánh, Hứa Linh Vân một cái danh hiệu này, cũng không phải là ai cũng dám trêu, chỗ dựa sau lưng bọn họ cũng không dám chọc vào.

Thấy Mạnh Huyền Chiêu nghiêng đầu, đạo nhân mập trong lòng hơi nói lòng.

Trên thực tế, hắn đoán được một cái địa phương Phương Hành có thể có náu thân, chỉ bắt quả hắn lại giả vờ không biết gì cả.

Dựa theo chuẩn tắc làm việc dĩ vãng của hắn đến xem, lúc này hắn là bán đứng Phương Hành giữ lấy bản thân mới là thông minh, nhưng đạo nhân mập không định làm như vậy, hắn lần đầu tiên nổi lên ý niệm cùng Phương Hành đoạn giao, là khi thấy Phương Hành đâm ngã Lưu Phong, hắn sợ Lưu Phong báo thù, nhưng cuối cùng Phương Hành gọn gàng linh hoạt để cho Lưu Phong ở trên giường nằm hơn hai tháng, trong tay mình có thêm hai khối linh thạch.

Lần thứ hai chuẩn bị cùng Phương Hành tuyệt giao, là ở thời điểm Lưu Phong đưa tới Hậu Thanh đối phó Phương Hành, một lần này, chính mình bị nửa tháng chịu tội, Phương Hành cũng bị người nhận định là người chết, nhưng nửa tháng sau, Phương Hành trở lại, hại chết Lưu Phong, đem Hắc Tam dọa cho sợ như đứa bé, mà hắn biến hóa nhanh chóng, trở thành bằng hữu của Mạnh Huyền Chiêu sư huynh...

Trong tay mình, thì có thêm mười khối linh thạch.

Tiếp nữa, chính là Lâm Thanh Tuyết đi tới trong sơn cốc tìm Phương Hành báo thù, theo lý thuyết, nếu mình nghe nói chuyện này, chỉ sợ cũng lập tức sẽ ôm đầu lủi ra xa, cách Phương Hành càng xa càng tốt, dù sao cũng không ai dám đắc tội Tề Hà cốc.

Nhưng chuyện kết thúc lại làm cho vô số người mở rộng tầm mắt, Phương Hành lại cùng Hứa Linh Vân phát sinh quan hệ...

Hôm nay đạo nhân mập, đã không muốn suy nghĩ Phương Hành làm những chuyện này cần bao nhiêu thủ đoạn rồi, hắn chẳng qua là tin tưởng, chính mình hắn là đứng ở bên cạnh Phương Hành, chỉ sợ hôm nay sẽ bởi vì hắn mà chịu đòn, không chừng bữa đòn này, sẽ giá trị một trăm khối linh thạch.

"Ta Dư Tam Lưỡng tiến vào đạo môn, xu cát tị hung, gặp người thì nịnh bợ, kết quả ngay cả con chó cũng không bằng, hôm nay cùng tiểu vương bát đản chuyên gia gây họa này kết làm bằng hữu, nhưng bắt đầu phát tài, cho nên... Người bạn này cần tiếp tục làm xuống!"

Đạo nhân mập kiên định ý niệm trong lòng.

Dĩ nhiên, trọng yếu hơn là hắn cảm thấy Phương Hành nếu cùng Linh Vân sư tỷ có quan hệ, lần này cũng có thể hóa hiểm nguy làm an bình.

Gần tới buổi trưa, Mạnh Huyền Chiêu đã uống không ít rượu, trong lòng lửa giận càng dâng cao, song đúng lúc này, bỗng nhiên ngoài Tử Trúc lâm có một người chạy vào, hít thở khó nhọc không nói thành lời, hoang mang rối loạn chỉ vào ngoài Tử Trúc lâm...

Mạnh Huyền Chiêu thấy thế, trong lòng vui mừng: "Tìm được rồi?"

Vài người khác cũng trong nháy mắt chú ý tới, ánh mắt lấp lánh nhìn người này.

Mà đạo nhân mập nhắm hai mắt, âm thầm cầu...

Đệ tử kia thở hổn hển chửi thề mấy câu, mới nói: "Đây... tiểu quý kia tự mình tới..."

"Chính hắn tới?"

Mạnh Huyền Chiêu nghe vậy ngẩn ngơ, còn chưa kịp phản ứng kịp.

"Ha ha, Mạnh sư huynh, tại sao có nhả húng như thế, muốn mời ta uống rượu ư?"

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên, Mạnh Huyền Chiêu ngây ra, theo tiếng nhìn lại, liền thấy một thân ảnh nho nhỏ tùy tiện đi đến, mặc trên người đạo bào màu xanh, sắc mặt tái nhợt, rõ ràng non nớt vô cùng, vẻ mặt lại phi thường lâu cá, chính là Phương Hành, hắn chấp hai tay đi đến, cười hi hi, vẻ mặt không đem những người chung quanh để vào trong mắt.

Vừa vào trong rừng, Phương Hành đã thấy được đạo nhân mập, nhất thời ngẩn ra, nói: "Làm sao chỗ nào cũng có mặt người?"

Đạo nhân mập thiếu chút nữa ủy khuất khóc lên: còn có mặt mũi hỏi ư, còn không phải là người làm hại sao?

Phương Hành đánh giá một chút, thấy trên người đạo nhân mập không có vết thương, lúc này mới thái độ hòa hoãn một chút, ánh mắt lạnh lẽo hướng mấy người bên cạnh bàn đá nhìn sang, không mặn không nhạt nói: "Ta trong đạo môn chỉ có một người bạn này, các người đem hấn mời tới có ý gì?"

Ý niệm đầu tiên khi Mạnh Huyền Chiêu thấy Phương Hành, chính là muốn nổi giận, bất quá hấn dù sao còn có chút hàm dưỡng, cố đề xuống hỏa khí, quát khê: "Vì mời Phương sư đệ người tới đây mà thôi, hôm qua ta để người ta đi mời Phương sư đệ, người vì cái gì chẳng những không đến, ngược lại đã thương hai thủ hạ của ta, còn không đi? Ta cũng tìm người suốt một đêm a, người đã đi nơi nào?"

Nói ra chính là chất vấn, nhìn dáng đáp Mạnh Huyền Chiêu thật sự đã tích đầy lửa giận.

Phương Hành nghiêng đầu nhìn hấn một cái, ngồi xuống ở trên một cái ghế đá, cười nói: "Người còn nhắc chuyện này ư, cũng không hỏi xem mấy cái chó săn của người làm việc thế nào, ta ngày hôm qua theo chân bọn họ nói có việc rồi, muốn hôm nay tới tìm người uống rượu, kết quả hai cậu vật không có mặt này, đã trực tiếp đi lên muốn bắt ta, quá giận dữ, ta cho bọn hấn một chút giáo huấn, có vấn đề sao?"

Mạnh Huyền Chiêu nghe những lời này, nhất thời hơi ngẩn ra, tựa như không ngờ Phương Hành lại đằng hoàng giải thích chuyện này.

Hấn hoàn hồn, tiếp tục hỏi: "Ta nhớ Phương sư đệ là tu vi Linh Động nhất trọng sao? Người đối phó hai sư đệ Linh Động nhị trọng này thế nào? Theo bọn họ nói... Thực lực của người rất mạnh, tuyệt không phải Linh Động nhất trọng!"

Trong khi nói chuyện, ánh mắt của hấn thâm trầm, gắt gao chăm chú vào trên mặt Phương Hành.

Ngại từ quan hệ với Hứa Linh Vân, hấn không thể nào vừa thấy mặt đã trở mặt hạ sát thủ được, chỉ biết trước dùng chuyện ép Phương Hành, chờ hấn lộ ra chân tướng mới đột nhiên trở mặt, trực tiếp chế phục Phương Hành, ép hỏi tung tích đạo tặc khổi mê.

Phương Hành lại rất bình tĩnh, cười híp mắt đón ánh mắt của hấn, cười nói: "Một tháng trước là Linh Động nhất trọng, bây giờ còn là Linh Động nhất trọng sao?"

Mạnh Huyền Chiêu ánh mắt ngưng tụ: "Người..."

Phương Hành cười nói: "Nói thẳng đi, một tháng trước từ Yêu Chương sơn trở về, ta đã là Linh Động nhị trọng đỉnh phong, một tháng trôi đi, cũng đã sớm vượt qua cánh cửa Linh Động tam trọng, hai thủ hạ của người, ở trước mặt ta, thật đúng là không đáng là gì!"

Nghe lời này, đừng nói Mạnh Huyền Chiêu, mọi người chung quanh đều động dung, ánh mắt đều nhìn hướng Phương Hành.

Một nghi vấn lớn làm bọn họ hoài nghi Phương Hành, là bởi vì tu vi của hấn tăng lên quá nhanh, vốn muốn níu lấy điểm này để tra hỏi vài thứ, lại không nghĩ rằng Phương Hành trực tiếp thừa nhận, nhất thời để cho bọn họ có cảm giác một quyền đánh hụt.

"Người làm sao làm được?"

Một cái nam tử mặt đen bên cạnh Mạnh Huyền Chiêu trầm giọng hỏi, ánh mắt lấp lánh.

Phương Hành nhàn nhạt cười, nói: "Bây giờ nói cũng không sao cả, ta ở Yêu Chương sơn, thật ra phát hiện một gốc linh dược, tam điệp lưỡng hoa, có yêu mẫn trùng chủng, sau yêu mẫn bị Hậu Thanh chém giết, linh dược này hấn lại không phát hiện, bị ta nuốt xuống, kết quả tinh khí trong cơ thể cuộn cuộn, luyện hóa rồi tu vi tăng vọt, hôm nay có thể có tu vi như vậy, cũng nhờ linh dược này ban tặng!"

"Nói láo!"

Mạnh Huyền Chiêu đột nhiên đứng lên, quát: "Người cho rằng ta ngốc hay sao? Thế gian linh dược, nào có thứ gì có thể trực tiếp dùng, linh dược không luyện hóa đã trực tiếp ăn vào, tinh khí quá thịnh, kinh mạch cũng sẽ đứt đoạn, như thế nào lại tăng lên tu vi?"

Mấy người khác cũng có ý nghĩ đồng dạng, toàn diện hồ nghi nhìn Phương Hành.

Chỉ cần Phương Hành trả lời có vấn đề, bọn họ sẽ chuẩn bị trực tiếp động thủ!

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Cổ tình gây sự

Phương Hành nghe lời của bọn hắn, cũng cảm thấy sát khí của bọn hắn, nhưng có vẻ xem thường, khinh thường liếc Mạnh Huyền Chiêu một cái, thản nhiên nói: "Thế gian linh dược nhiều không kể xiết, ngươi biết được mấy loại?"

Mạnh Huyền Chiêu nhất thời cứng họng, vừa có một loại cảm giác một quyền đánh hụt.

Phương Hành nói không sai, linh dược trên thế gian, được xưng có mười vạn loại, bị tu sĩ phát hiện tác dụng và ghi lại, cũng bắt quá chỉ có một phần trong đó mà thôi, chỉ sợ người kiến thức uyên bác hơn nữa, cũng không dám nói mình biết toàn bộ linh dược, mà các loại linh dược công hiệu bất đồng, nếu nói là có loại nào có thể trực tiếp dùng, dù là ai cũng không cách nào kết luận không có...

"Vậy vì sao sau khi ngươi từ Yêu Chưong sơn trở về, giấu diếm tu vi, cũng chưa thấy thúc phụ ta nói?"

Mạnh Huyền Chiêu không dây dưa tiếp vấn đề này nữa, tiếp tục âm trầm hỏi.

Hắn lúc này rất mâu thuẫn, rất muốn trực tiếp đem Phương Hành bắt giữ, nghiêm hình ép hỏi, nhưng lại kiêng kỵ quan hệ giữa Phương Hành cùng Linh Vân sư tỷ, không dám trực tiếp đánh, tối thiểu, cũng muốn từ trong miệng Phương Hành hỏi ra một chút nghi điểm mới được!

"Ha ha, khi đó linh dược trong cơ thể ta còn chưa hoàn toàn luyện hóa, ai biết có thể có ai thêm thuồng, dùng thủ đoạn yêu tà lấy cái mạng nhỏ của ta, đem linh dược lấy ra luyện đan hay không chứ?" Phương Hành thản nhiên cười lạnh, nói: "Cũng không dẫu các ngươi, linh dược này thực sự thần dị, mỗi thời mỗi khắc, ta cũng cảm giác có một loại linh khí ôn hòa rồi lại dư thừa quay chung quanh, chỉ cần luyện hóa một phần nhỏ trong đó, là tu vi có thể tiến nhanh, thậm chí ta cũng cảm giác, linh dược bị ta luyện hóa, còn chưa lãng phí hết một phần tư..."

Phương Hành mỉm cười đem cảm giác sau khi dùng yêu đan nói ra, chẳng qua là đem yêu đan dư dãn, nói thành linh dược ôn hòa, loại cảm giác này, hắn hiểu rõ rất sâu, sau khi nói ra, tự nhiên duy diệu duy diệu, ngay cả Mạnh Huyền Chiêu cũng không nhịn được có chút tin vài phần, mấy người khác lại càng nhẹ nhàng phân vân, cảm thấy nếu không có thể nghiệm chân thật, rất khó có thể diễn tả đáng tin như thế.

"Chẳng lẽ tiểu quý này thật sự gặp phải may mắn, đụng phải một gốc linh dược như vậy?"

Mấy người hai mặt nhìn nhau, trong lòng cũng nghĩ như thế, vừa ghen tỵ, vừa hâm mộ...

Người tu hành trên căn bản đều tin tưởng cơ duyên, thỉnh thoảng truyền thuyết đụng phải một gốc linh dược hoặc là dị bảo, hay là động phủ của các bậc tiền bối tu sĩ, cho nên tu vi tiến nhanh, ở tu hành giới cũng rất phổ biến, cơ hồ người người cũng sẽ tin tưởng loại may mắn này.

Dĩ nhiên, bọn họ trong lòng vẫn có chút hoài nghi, may mắn kiểu vậy sao có thể nói đụng phải là đụng phải?

Nhưng hết lần này tới lần khác Phương Hành nếu đã đưa ra câu trả lời này, hắn sẽ không còn cách nào tranh cãi nữa, nếu không hẳn một mực chắc chắn nói không tin, Phương Hành sẽ kiên trì nói chính là mình tìm được rồi một gốc linh dược như vậy, ngươi lại có thể làm gì hắn?

Hiển nhiên vi phạm ước nguyện ban đầu của mình.

Thấy Mạnh Huyền Chiêu tựa như có lẽ đã rối loạn tâm thần, nam tử mặt đen bên cạnh hắn nhẹ giọng nói: "Bản thân ta có một vấn đề muốn hỏi Phương tiểu sư đệ, nghe nói trên tay ngươi có một chuỗi phi kiếm trung giai, tên gọi Cửu Xà Kim Viêm kiếm, có phải thật không?"

Phương Hành gật đầu, nói: "Đúng vậy!"

Vừa nói liền bấm quyết, liền có một đạo kim quang bay lên, chín con rắn nhỏ vòng quanh thân kiếm, trông rất đẹp mắt.

Nam tử mặt đen ánh mắt ngưng tụ, từ từ nói: "Đúng là một thanh hảo kiếm, Phương sư đệ, kiếm này ngươi lấy từ đâu?"

Phương Hành cười nói: "Mua trên quý thị, chỉ tốn ba mươi khối linh thạch!"

Nam tử mặt đen tự tiểu phi tiểu nói: "Một thanh phi kiếm như vậy, chỉ bán ba mươi linh thạch, Phương sư đệ không cảm thấy rất quái lạ sao?"

Phương Hành đảo cặp mắt trắng dã, nói: "Đừng vòng vo nữa, nói thẳng đi, ta vừa nhìn thanh phi kiếm này, cũng biết nó không rõ lai lịch, nhưng vậy thì sao chứ? Quý thị bản thân chính là không thể lộ ra ngoài ánh sáng, còn không cho phép ta ở phía trên mua những thứ có lai lịch không rõ ư? Không nói đến nói nhảm, ta chỉ hỏi ngươi, nếu ngươi đụng phải một thanh phi kiếm như vậy, ba mươi linh thạch, ngươi có mua hay không?"

Vừa nói ánh mắt thẳng tắp bắn vào trên người nam tử mặt đen, đầy vẻ gây sự.

Nam tử mặt đen cứng họng, khẽ cười khổ một cái, hỏi đều không cần hỏi, nếu gặp phải thanh kiếm này, hắn cũng sẽ mua.

Có mặt nơi này sợ rằng mỗi người có thể lấy ra ba mươi linh thạch, đều cũng sẽ mua, có tiện nghi chỉ có khôn kiếp mới không chiếm.

Chỉ bắt quá phi kiếm này quả nhiên ngươi từ trên quý thị mua được hay sao?

Mạnh Huyền Chiêu trầm mặt nói: "Ngươi có biết kiếm này tục truyền đã bị đạo tặc khố mê đoạt đi chứ?"

Phương Hành cười lạnh nói: "Chính là Thiên Vương lão tử lấy ra, ta cũng sẽ mua, cần gì quan tâm là khố mê hay là quý mê!"

Mạnh Huyền Chiêu ghen lời, sắc mặt âm trầm, hần trực giác cảm thấy, Phương Hành cùng một tháng trước rõ ràng rất không giống, hoàn toàn không có bộ dáng thừa dạ luôn miệng lúc ấy, nói chuyện đầy vẻ gây sự, cũng làm mình ghen mấy lần không nói thành lời, chẳng qua hiện nay Phương Hành có Linh Vân sư tỷ, hần cũng không dám so đo, bị hần chen họng một câu như vậy, cũng chỉ có thể nhịn xuống...

"Phương sư đệ, tất cả mọi người dừng vòng vo nữa, trong ngoại môn, có người nói ngời cùng đạo tặc khỏi mê quên biết, chuyện này là thật hay giả?"

Nữ tử áo vàng nhạt vẫn chưa từng mở miệng lúc này nhẹ nói, ánh mắt nhẹ nhàng rơi vào trên mặt Phương Hành.

"Ai nói?"

Phương Hành chậm rãi nói.

Nữ tử áo vàng nhạt hơi ngần ra, sau đó cười nói: "Ai nói có quan hệ gì sao?"

Phương Hành nói: "Dĩ nhiên có quan hệ, ta muốn chửi mười tám đời tổ tông nhà nó!"

Mọi người nghe vậy, cũng ngần ra, không ngờ tới việc hần đột nhiên nói tục.

"Phương sư đệ vì sao lại kích động như vậy?"

Mạnh Huyền Chiêu trầm giọng hỏi, hoài nghi Phương Hành có quan hệ cùng đạo tặc khỏi mê nhất chính là hần, lời này tương đương mắng chửi hần.

Phương Hành nhếch hai chân lên, từ từ nói: "Có kẻ vu khống ta, làm sao ta có thể không kích động?"

Mạnh Huyền Chiêu cười hắc hắc, nói: "Nói trắng ra là, hoài nghi ngời nhất chính là ta!"

"Nga?"

Phương Hành ra vẻ ngạc nhiên nhìn hướng Mạnh Huyền Chiêu, cười nói: "Chẳng phải ta chửi mười tám đời tổ tông nhà ngời rồi ư?"

"Thình thịch "

Mạnh Huyền Chiêu giận dữ, nặng nề một chương đánh ở trên bàn, quát lên: "Thằng chó, ngời dám mắng ta ư?"

Nam tử mặt đen vội vàng đứng dậy, ngăn cản Mạnh Huyền Chiêu, tự tiểu phi tiểu nhìn Phương Hành, nói: "Mạnh sư huynh cần gì nổi giận? Không bằng như vậy, tại sao ngời lại hoài nghi Phương sư đệ, nói ra trước mặt mọi người, mọi người chúng ta cùng nhau tham mưu một chút!"

Mạnh Huyền Chiêu nhìn chằm chằm Phương Hành, nói: "Ngày đó, ta nhận lấy Thạch Tinh tán tử trong tay ngời, đạo tặc khỏi mê này liền xuất hiện, chẳng lẽ không phải quá khéo sao? Hơn nữa, đạo tặc khỏi mê này sau khi đánh cướp ta, cố ý nói ra một cái tên là ‘Lư Phong’, nói là người này truyền tin tức cho hần, Phương sư đệ, nếu như ta nhớ không lầm, ngời cùng Lư Phong có thù oán sao?"

Nói tới mức này, ánh mắt tất cả mọi người lấp lánh rơi vào trên mặt Phương Hành, muốn xem hần trả lời thế nào.

Phương Hành nghe xong, bất động thanh sắc, khẽ mỉm cười, nói: "Dĩ nhiên có thù oán rồi, tên khốn kiếp Hậu Thanh kia đem ta đi làm mồi nhử, chính là người này giờ trở quỷ, thực không dám giấu diếm, ngày đó chia tay với ngời, ta còn cùng hần đánh một trận, vốn hôm sau còn muốn đi dạy dỗ hần một phen, bất quá cũng không biết chuyện gì xảy ra, kẻ này lại mất tích, thật là đáng tiếc a..."

Hần nói tới đây, giống như chợt nhớ tới một chuyện, kinh hô: "A, Mạnh sư huynh, chẳng lẽ là ngời..."

Mạnh Huyền Chiêu âm trầm nói: "Không sai, chính là ta bắt hần, vốn định từ chỗ hần ép hỏi tin tức đạo tặc khỏi mê, lại không nghĩ rằng, hần một mực khẳng định là ngời giả họa cho hần, Phương sư đệ, ngời nói chuyện có thể khéo như vậy hay không?"

Phương Hành đột nhiên ngây ra, ghen họng nhìn Mạnh Huyền Chiêu trân trối.

Mạnh Huyền Chiêu cùng nam tử mặt đen, cô gái áo vàng nhạt đồng thời giật mình, ánh mắt vững vàng khóa ở trên người Phương Hành.

Bọn họ thấy thế, còn tưởng rằng Phương Hành bị hỏi đúng chỗ hiểm, đáp không được.

Nhưng không ngờ, Phương Hành kinh ngạc đến ngây người một lát, kinh hãi nói: "Lư Phong từ ngày đó vẫn chưa trở về..."

Mạnh Huyền Chiêu có lòng vội vàng gây áp lực cho hần, lạnh lùng nói: "Ngời không thấy được hần..."

Phương Hành vẻ mặt kinh dị hơn: "Chẳng lẽ là ngời?"

Mạnh Huyền Chiêu cười lạnh nói: "Không sai, vì tìm được đạo tặc khỏi mê, ta không tiếc đưa hần vào Địa phủ gặp Diêm vương, hôm nay ta lại nghe nói ngời cùng đạo tặc khỏi mê quen biết, Phương sư đệ, có muốn đem chuyện này khai ra hay không, ngời cần phải hiểu rõ..."

Ngụ ý rất rõ ràng, nếu ngời muốn bao che cho đạo tặc khỏi mê, ta cũng không tiếc đưa ngời đi gặp Diêm vương.

Phuong Hành về mặt càng ngày ra, con người mở rộng, giống như sợ hãi cực kỳ.

Mạnh Huyền Chiêu lạnh lùng mỉm cười, bộ dạng như nắm giữ tất cả.

"Thình thịch!"

Phuong Hành ngây người một hồi lâu, bỗng nhiên nặng nề một quyền đập vào trên bàn, phần nộ quát: "Mạnh Huyền Chiêu, người phải bị tội gì?"

Mạnh Huyền Chiêu đang uy hiếp hăng say, lại bỗng nhiên bị hấn quát, nhất thời ngẩn ra, ngơ ngác nhìn Phuong Hành.

Phuong Hành ánh mắt lạnh lùng, hung hăng nhìn hấn, trầm giọng nói: "Người vì một cái đạo tặc khốn mê, đã lạm dụng hình phạt, giết chết đồng môn sư huynh đệ, là ai cho người cái quyền lực này, đạo môn cho phép người tùy tiện giết người sao?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Ai dám tranh phong?

Mạnh Huyền Chiêu lấy làm kinh hãi, bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề rất nghiêm trọng!

Có thúc thúc che chở, hấn ở đạo môn giết đệ tử cá biệt không có bối cảnh, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì, nhưng chuyện này không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nói lý ra, nếu không người nào tra hỏi, dĩ nhiên là cho qua như vậy, tu hành giới, đa phần nhân mạng cũng không đáng giá, nhưng đạo môn dù sao vẫn là có quy tắc, nếu chuyện này là vỡ lở, đừng nói mình, ngay cả thúc thúc của mình cũng không trụ được!

Hấn chảy xuống mồ hôi lạnh, vội vàng muốn tìm cách phân trần.

Phuong Hành cũng không cho hấn cơ hội này, lớn tiếng nói: "Tốt, ta cùng với Lưu Phong sư huynh mặc dù có thù oán, bị hấn làm hại rất thảm, cũng không nghĩ tới việc muốn giết hấn, các người đám đạo môn nhị thế tổ thật là lợi hại a, thế nhưng bắt người giết người, một cái người sống như vậy bị người nói đánh chết liền đánh chết, Mạnh Huyền Chiêu, là thúc thúc của người dạy người làm như vậy sao? Đạo môn còn có quy tắc hay không?"

Mạnh Huyền Chiêu bị hấn quát hỏi, trong bụng sợ hãi, lao đảo lui lại mấy bước, bỗng nhiên hấn nhớ lại một chuyện, vội vàng nói: "Nói hươu nói vượn, ta từng nói vậy bao giờ? Bây giờ là chúng ta đang chất vấn người, người đừng hòng nghĩ nói xấu ta..."

"Ba..."

Phuong Hành bỗng nhiên giơ tay lên, đem một khối ngọc bài nhét vào trên bàn đá, nổi giận quát nói: "Chúng có ở chỗ này, còn dám nói bậy ư?"

Phuong Hành ném ra một khối ngọc bài màu xanh biếc, cỡ nửa bàn tay lớn nhỏ, độ dày một ngón tay, phía trên khắc chút minh văn.

Loại ngọc bài này, tên là "Ký âm phù", là một loại pháp khí trụ cột trong tu hành giới.

Nếu nói ý tứ pháp khí trụ cột, chính là chỉ pháp khí này cấp rất thấp, truyền lưu rộng rãi, nhưng bình thời lại có thể thường xuyên dùng đến.

Tác dụng của nó cũng vô cùng đơn giản, chính là ở rót vào linh lực, có thể lưu trữ thanh âm bên trong thời gian nhất định, có chút cao cấp, còn có thể trữ được hình ảnh.

Loại ngọc phù này xuất hiện, bình thường là ở người tu hành cự ly quá xa, vượt ra khỏi phạm vi sử dụng của truyền tin phù, mới đem ra dùng, chính là người truyền âm đem thanh âm của mình lưu trong ngọc phù, sau đó giao cho người ta mang đi, nói trắng ra là, giống như thư tín, dĩ nhiên, có đôi lúc cũng có thể dùng nó để ghi chép thanh âm chung quanh, lấy làm chứng cứ.

Vì vậy Mạnh Huyền Chiêu vừa nhìn thấy Phuong Hành ném ra ký âm phù, nhất thời về mặt trở nên méo xệch. Hấn vận dụng trọng hình, đem Lưu Phong đang sống đánh chết, là tuyệt đối không thể ra ngoài ánh sáng, nói lý ra làm cũng đã làm, nhưng nếu truyền ra bên ngoài, đừng nói hấn chạy không khỏi môn quy xử phạt, ngay cả thúc thúc hấn cũng sẽ phải chịu liên đới.

Đạo môn ngoại môn, thậm chí chính là một địa phương sàng chọn, chỉ có trong đó nổi bật rồi, xuất sắc rồi, mới có thể tiến vào nội môn, mà xuất sắc, có thể nói là có tư chất, có tài phú, có gia thế, thậm chí là có võ lực, có thể thông qua đánh cướp người khác để đề cao tu hành, nói tóm lại một câu nói, chỉ cần người có thể trưởng thành lên, sẽ có thể vào nội môn.

Nhưng ngoại môn cũng không phải là không có gì kiêng kỵ, đạo môn ủng hộ ngoại môn đệ tử cạnh tranh, nhưng sẽ không thích hành động giống như Mạnh Huyền Chiêu bọn họ thông qua một chút hắc thủ tới diệt trừ thậm chí nói hành hạ đến chết những đệ tử ngoại môn khác, bởi vì đây là loại cạnh tranh không công bình, không trong phạm vi đạo môn cho phép, nếu Mạnh Huyền Chiêu là ở bình thời tỷ đầu, thậm chí là ấu đã đem Lưu Phong đánh chết, trừng phạt sẽ vô cùng nhẹ, có thể cấm bế một năm là được, nhưng nếu là Mạnh Huyền Chiêu là thông qua thủ đoạn không quang minh đem Lưu

Phong giết chết, thậm chí có khả năng trực tiếp bị trục xuất sư môn.

Nếu có chứng cứ chứng minh thúc thúc hấn nhúng tay vào chuyện này, như vậy ngay cả thúc thúc hấn cũng bị xóa bỏ địa vị trưởng lão!

"Ngươi... Ngươi lại dám tính toán ta? Đem ngọc phù lấy ra cho ta!"

Mạnh Huyền Chiêu về mặt nhần nhỏ, bỗng đứng rống lên, thân hình vươn ra, năm ngón tay chộp tới, muốn mạnh mẽ đoạt ngọc phù trên bàn.

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, kêu lên: "Còn muốn đoạt ư?"

Trực tiếp nhảy lên, xuất thủ như điện, một cái tát đánh về phía Mạnh Huyền Chiêu.

Mạnh Huyền Chiêu vạn lần không nghĩ tới Phương Hành xuất thủ thật nhanh, hơn nữa có chút bất ngờ, không kịp thời ngăn cản, lại bị một tát này đánh ở trên mặt, cả người bay ra ngoài.

"Ba khách khách..."

Mạnh Huyền Chiêu trực tiếp bị đánh đến Từ Trúc lâm, nhất thời xô ngã một mảnh tử trúc, cả phiến không gian kinh phong cuồng quét.

"Suru suru..."

Đám người hầu của Mạnh Huyền Chiêu nhất thời kinh hãi, nhất tề té ra phi kiếm, xa xa chỉ hướng Phương Hành, bất quá cũng không dám trực tiếp chém tới.

Ngay cả nam tử mặt đen cũng về mặt khản trương, khó có thể tin nhìn Phương Hành.

Mạnh Huyền Chiêu thực lực không thấp, ở Thanh Vân Tông ngoại môn, chỉ sợ cũng có số có má, nhưng lại bị Phương Hành một cái tát đánh bay ư?

"Thằng chó, ta muốn giết ngươi!"

Mạnh Huyền Chiêu khuôn mặt đầy máu, tức giận gần như muốn nổi điên, hấn cơ hồ không thể tin được, chính mình lại bị tiểu vương bát đản này đánh bay?

Hắn là một người từ nhỏ được sủng ái, chưa từng chịu khổ cực, lần trước bị đạo tặc khố mê đánh cướp, cũng sẽ ủy khuất thiếu chút nữa khóc lên, hôm nay trước mặt nhiều người như vậy, bị Phương Hành một cái tát tát bay, phần hận ý này so với bị đánh cướp còn muốn nặng hơn, tựa như điên cuồng giãy dụa nhảy lên, đang muốn vọt tới Phương Hành, nhưng mà nam tử mặt đen kia, lại bỗng nhiên đưa tay kéo hắn lại.

"Phương sư đệ, Mạnh sư huynh bất quá là nhất thời nói đùa, nói linh tinh thôi, ngươi cũng tốt nhất không cần gây sự, ngọc phù này nên giao ra thì hơn!"

Nam tử mặt đen xoay người, hướng Phương Hành trầm giọng nói, ngọc phù quan hệ đến tiền trình của Mạnh Huyền Chiêu, bọn họ cũng sẽ không ngồi yên không lý đến.

Lời này chính là cảnh cáo Phương Hành, nếu hắn không giao ra ngọc phù, bọn họ sẽ cùng nhau động thủ.

"Đùa giỡn cái thằng cha ngươi, nhân mạng cũng lấy rồi, đây cũng là đùa giỡn ư?"

Phương Hành cười lạnh, đột nhiên vươn người đứng dậy, nhảy tới trên bàn đá, kêu lên: "Nếu có bản lĩnh, có thể thử đoạt từ trong tay của ta xem!"

Vừa nói, song chưởng một kích, vận chuyển Cầm Long Không Hạc công, một đạo dẫn lực vô hình lập tức xuất hiện bên cạnh hắn, khí lưu mãnh liệt gào thét xoay tròn, đám người đứng ở phụ cận, lấy phi kiếm nhắm vào hắn, nhất thời bị cuồng phong đánh ngã trái ngã phải, phi kiếm té lên không trung thoát khỏi khống chế của mình, "Rầm rầm" ngân quang lóe lên, cho nên phi kiếm cũng hướng Phương Hành bay tới.

Mà Phương Hành hai tay hợp lại, hét lớn một tiếng, đem tất cả phi kiếm nắm trong tay, rầm một tiếng đặt ở trên bàn đá.

"Cầm Long Không Hạc công?"

Nam tử mặt đen cùng nữ tử áo vàng đồng thời sắc mặt đại biến, nhất tề đứng dậy lui về phía sau, thối lui đến chỗ cách Phương Hành ba trượng.

Sắc mặt của bọn họ đều có chút ít do dự, khó có thể tin nhìn Phương Hành.

Người khác có lẽ không nhận biết, bọn họ lại rất rõ ràng công pháp mà Phương Hành thi triển, chính là pháp thuật trụ cột Cầm Long Không Hạc công.

Pháp thuật này tạo ra dẫn lực, thao túng vô hình dẫn lực, có thể công có thể thủ, thần dị vô cùng.

Mặc dù công pháp này cũng cảm truyền vào ngoại môn, nhưng không tuyệt đối giống như Thạch Tinh tán, vì vậy chỉ cần ngoại môn đệ tử có điểm quan hệ, cũng thật sớm đã học lên công quyết này, nam tử mặt đen, nữ tử áo vàng cùng Mạnh Huyền Chiêu cũng học tập, thậm chí còn thường xuyên ở chung một chỗ tỷ thí, nhưng lúc này thấy Phương Hành thi triển ra cầm long công, hơn xa so với đám bọn mình.

"Ồ ngoại môn, ta còn chẳng bao giờ gặp người đem cảm long công tu luyện tới cảnh giới như vậy, người... rốt cuộc là tu vi thế nào?"

Nữ tử áo vàng đột nhiên biến sắc, trầm giọng quát hỏi.

Nàng kiến thức cũng coi như rộng rãi, biết nhiều ngoại môn đệ tử tu hành Cầm Long Không Hạc công, nhưng chưa từng thấy có ai ở cảnh giới Linh Động tam trọng, đã đem Cầm Long Không Hạc công phát huy ra uy lực kinh người như thế, trong lòng nhất thời nổi lên lòng nghi ngờ.

Phương Hành ha ha cười một tiếng: "Các người muốn xem tu vi của ta ư? Tốt!"

Vừa nói thân thể chấn động, lập tức có một đạo linh uy mãnh liệt phóng ra.

Chỉ trong nháy mắt, ở trên người hắn thật giống như phóng ra áp lực cuồng bạo, sóng triều bình thường hướng bốn phía khuếch tán ra, chúng đệ tử nhất thời bị uy áp này làm cho lui về phía sau một bước.

"Linh Động tứ trọng?"

"Hắn dĩ nhiên là Linh Động tứ trọng..."

"Làm sao có thể... Hắn còn nhỏ tuổi, vậy mà đã tấn nhập Linh Động tứ trọng?"

Mọi người tất cả đều biến sắc, tựa như rất khó tiếp nhận sự thật này.

Hôm nay trong ngoại môn, còn không có ai đạt tới tu vi này, tên tiểu quỷ này đã làm được ư?

Ghê tởm, Linh Động tứ trọng cùng Linh Động tam trọng, chính là cách một tầng lách trời, người có mặt ở đây đều là Linh Động tam trọng hoặc nhị trọng, lại có ai có thể trị được hắn?

Khó trách tiểu quỷ này lại dám độc thân đi gặp, thì ra hắn căn bản cũng không đem những người này để vào trong mắt!

"Làm sao, có người dám đoạt gì trong tay của ta sao?"

Phương Hành đứng trên bàn đá, so sánh với những người trên mặt đất cao hơn, ánh mắt quét bốn phía, lạnh lùng quát hỏi, bề ngỗ bốn phương.

Mọi người bị hung uy của hắn chấn nhiếp, nhất thời lui về phía sau một bước, nói đùa sao, có Linh Động tam trọng nào dám đi trêu chọc Linh Động tứ trọng cao thủ?

"Người... Người vậy mà... đã đột phá đến Linh Động tứ trọng, ghê tởm! Người còn nói mình cùng đạo tặc khố mê không có quan hệ ư, ta hỏi người, Thạch Tinh tán để luyện chế phá giai đan, người từ chỗ nào mà có?"

Qua một hồi lâu, Mạnh Huyền Chiêu thanh âm thứ nhất vang lên, thần sắc trên mặt hắn vừa sợ vừa giận, mắt lộ ra tinh quang.

Hắn từ chuyện Phương Hành đột phá Linh Động tứ trọng, chính xác phát hiện ra đầu mối!

Linh Động tứ trọng không phải là muốn đột phá liền có thể đột phá, mà cần có phá giai đan, mà luyện chế phá giai đan, sẽ cần Thạch Tinh tán!

Tiểu quỷ này cùng đạo tặc khố mê không có quan hệ, vậy Thạch Tinh tán lại từ chỗ nào mà có?

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Trả ta linh thạch

Thạch Tinh tán của ta từ đâu mà có, mắc mớ gì tới người?"

Phương Hành vốn cho là mình lộ ra tu vi, sẽ hù dọa đám người này sợ hãi như thỏ, lại không nghĩ rằng Mạnh Huyền Chiêu còn dám chất vấn mình, nhất thời có chút bất mãn. Hắn lại không ngờ tới, đám người kia đều có quan hệ ở đạo môn, hắn tu vi Linh Động tứ trọng, dĩ nhiên cũng hù dọa bọn hắn, tới thiếu không dám cùng hắn động thủ, nhưng nếu nói sợ đến mức không dám nói lời nào, còn không đến mức ấy.

Mạnh Huyền Chiêu giọng căm hận nói: "Thạch Tinh tán bị đạo môn khống chế nghiêm như thế, nơi nào dễ dàng kiếm được đến vậy? Trong hai ba năm qua, trừ ta một túi lần trước người tặng cho ta, căn bản chưa từng nghe nói người khác có được, đáng hận a, Thạch Tinh tán ta mới vừa tới tay, đã bị đạo tặc khố mê đoạt đi, mà hôm nay người đột phá Linh Động tứ trọng, còn dám nói Thạch Tinh tán bị cướp cùng người không liên quan ư?"

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Ta phục dụng phá giai đan chính là Linh Vân sư tỷ đích thân luyện chế, tài liệu cũng là nàng tự mình mua, bên

trong dùng Thạch Tinh tán cũng là của nàng, cùng ban đầu ta đưa cho người Thạch Tinh tán có quan hệ gì? Người không tin ư? Ta có thể thề a, nếu lời nói của ta có nửa phần giả dối, sẽ để cho Linh Vân sư tỷ bị trời giáng ngũ lôi, biến thành người quái dị..."

Mọi người sợ run, bởi vì chưa từng nghe nói lấy người khác để thề, còn thề ác độc như thế...

Bất quá nhìn bộ dáng của tiểu quý này, cũng vô cùng trịnh trọng, thoát nhìn không giống như nói dối, trong lòng nhất thời nghi ngờ dâng lên, chỉ là bọn hắn làm sao có thể nghĩ đến, Phương Hành nói cũng không giả, hắn "phục dụng" viên phá giải đan kia, từ luyện chế đến tài liệu cũng là Hứa Linh Vân bỏ ra, chỉ bất quá hắn cũng đã chuẩn bị một phần tài liệu, sau lại bị Hứa Linh Vân tịch thu mà thôi!

Đĩ nhiên, tất cả mọi người ở đây cũng tin tưởng, đối với Hứa Linh Vân mà nói, có thể lấy ra Thạch Tinh tán, cũng không phải là việc khó gì.

Tu hành giới, có thể dễ dàng tích góp các loại tài liệu khan hiếm nhất, chính là đan sư.

"Ta không tin, Linh Vân sư tỷ... Làm sao có thể đối tốt với người như vậy, ngay cả phá giải đan trân quý cũng tặng không cho người?"

Trực giác trong lòng Mạnh Huyền Chiêu là chuẩn xác nhất, mặc dù Phương Hành thêu dệt chuyện đến giọt nước không lọt, nhưng hắn vẫn không tin.

Bất quá Phương Hành cũng lười biện luận, trực tiếp chậm rãi lấy ra bốn năm bình bình lọ lọ, đều là các loại linh dược, dĩ nhiên cũng là hắn hôm qua ở trong Linh Vân cốc mượn gió bẻ măng nhét vào lòng ngực của mình, bất quá lúc này, hắn đem từng lọ đặt trên bàn đá, nói: "Nao, những thứ linh dược này cũng là Linh Vân sư tỷ cho ta, có tu luyện, có chữa thương... Con mẹ nó, một lọ này là để làm chi vậy? Ngô, nhuận cơ đan gia tăng mùi thơm của cơ thể, hắc hắc, khó trách trên người nàng thơm như vậy..."

Một lọ một lọ đếm xong, lại đem đan dược cho bọn hắn nhìn, nói: "Các người nhìn, dưới đáy bình sứ, đều có một chữ 'linh', đây chính là dấu hiệu của Linh Vân sư tỷ, cũng không có giả sao? Còn cái bình này, vốn chính là đựng phá giải đan..."

Phương Hành chậm rãi đem bình sứ nhỏ chỉ cho mọi người thấy, lại đem ánh mắt mọi người đều thu hút tới.

Trên những bình sứ đựng đan dược này, có dấu hiệu của Linh Vân sư tỷ, đúng là đan dược nàng đích thân luyện chế.

Mà tiểu quý này, lại mang theo bên người nhiều như vậy, có thể thấy được quả thật hắn cùng Linh Vân sư tỷ quan hệ không cạn...

Mọi người nhất thời cũng trầm mặc, sau khi xác định quan hệ của Phương Hành cùng Hứa Linh Vân mật thiết như thế, trong lòng bọn họ cũng có chút thấp thỏm.

Chỉ sợ thật xác định Phương Hành cùng đạo tặc khổi mê có quan hệ, ai dám mạo hiểm chọc giận Linh Vân sư tỷ mà đối phó hắn?

"Không phản đối sao?"

Phương Hành dương dương đắc ý nhìn lướt qua mọi người, sau đó nhìn về phía Mạnh Huyền Chiêu.

Lúc này trên gương mặt anh tuấn của Mạnh Huyền Chiêu, một cái dấu tay rất rõ ràng, trên mặt thần sắc vừa uất ức, lại là tức giận, rõ ràng rất không cam lòng, nhưng cố gắng áp chế lửa giận của chính mình, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành rất là bất thiện.

Phương Hành đón ánh mắt của hắn, lười biếng nói: "Thật ra sau khi ta đột phá Linh Động tứ trọng, nên đi nội môn báo cáo, không cần thiết cùng với các người uống rượu, mọi người thân phận đã bất đồng nha, bất quá ta nhớ tới tình cũ, vẫn là thường các người một cái thể diện mờ tối, lại không nghĩ rằng các người dĩ nhiên là hoài nghi ta, muốn bố trí cái bẫy này để hại ta..."

Phương Hành vừa nói, ánh mắt lạnh xuống, bỗng nhiên lớn tiếng hướng Mạnh Huyền Chiêu nói: "Các người đã làm như vậy, đừng trách ta làm quá, Mạnh Huyền Chiêu, tên vương bát đần người một tháng trước đoạt Thạch Tinh tán của lão tử, lúc ấy lão tử không chọc nổi người, cố gắng nuốt xuống ngum tức này, hiện tại chúng ta tính nợ cũ sao, một túi Thạch Tinh tán ba trăm khối linh thạch, toàn bộ trả lại cho ta!"

Đây là tình huống gì?

Lần này Từ Trúc Lâm tụ hội, không phải là Mạnh Huyền Chiêu vì đoạt về Thạch Tinh tán mất trộm, lúc này mới tụ tập nhân thủ, gióng trống khua chiêng muốn làm khó dễ Phương Hành đây sao? Làm sao biến hóa nhanh chóng, thành Phương Hành hướng Mạnh Huyền Chiêu đòi lại Thạch Tinh tán? Trong lúc nhất thời, Từ Trúc Lâm mỗi người về mặt cũng đều ngượng ngùng, vô cùng quái dị, ngay cả nam tử mặt đen, cùng nữ tử áo vàng cũng giữ vững trầm mặc.

Ở trong chuyện này, bọn họ sẽ không xen mồm.

Mạnh Huyền Chiêu sắc mặt biến thành màu đỏ tím, giận dữ hét: "Nói hươu nói vượn, Thạch Tinh tán này là người đích thân tặng!"

Phương Hành chân mày cau lại, nói: "Thạch Tinh tán là vật gì? Quý trọng ra sao a, ta là người ngu sao? Muốn tặng không ư? Hừ, chính là người lúc ấy ý thể áp ta, bắt đắc dĩ, mới phải đưa người? Bất quá thể đạo thay đổi, tiểu gia hiện tại cũng có chỗ dựa, khoản nợ này tự nhiên muốn hảo hảo tính toán, hoặc là đem Thạch Tinh tán trả ta, hoặc là ba trăm khối linh thạch, người xem rồi làm!"

Nam tử mặt đen cùng nữ tử áo vàng đồng thời khẽ cau mày, bắt đắc dĩ nhìn Mạnh Huyền Chiêu.

Bọn họ lòng dạ biết rõ, chuyện này Phương Hành nói hơn phân nửa không sai, Mạnh Huyền Chiêu bình thời cường ép, bọn họ tất cả đều là biết đến.

Những thứ khác không nói, Mạnh Huyền Chiêu thật đúng là có thể làm ra loại chuyện không tốn một đồng tiền, đã từ trong tay người khác lấy không Thạch Tinh tán, nếu ban đầu hắn cho Phương Hành một ít linh thạch, chỉ sợ chỉ mười khối hai mươi khối, hiện tại cũng có thể nói lúc ấy là mua được, nhưng lúc đó hắn thật là một đồng tiền không bỏ đã cầm Thạch Tinh tán của người ta mà nói, Phương Hành bây giờ quay đầu đòi nợ cũng là bình thường!

Dù sao ở trong mắt ngoại môn đệ tử, ba trăm linh thạch, cũng không phải là một số lượng nhỏ.

Linh Động nhất trọng tu sĩ tu luyện tới Linh Động nhị trọng, ước chừng cần chừng mười khối linh thạch.

Linh Động nhị trọng tu luyện tới Linh Động tam trọng, ước chừng cần ba mươi khối linh thạch.

Sau đó Linh Động tam trọng tu luyện tới Linh Động tam trọng đỉnh phong, đại khái cần một trăm khối linh thạch.

Nói cách khác, ba trăm khối linh thạch, không sai biệt lắm đầy đủ để hai người Linh Động nhất trọng tu luyện tới Linh Động tam trọng.

"Thạch Tinh tán đã bị đạo tặc khối mê đoạt đi, hơn nữa hắn cùng với người có quan hệ nói không rõ đạo không rõ, người còn đòi tiền ta ư?"

Mạnh Huyền Chiêu vừa thẹn vừa mắc cỡ, bị nam tử mặt đen cùng nữ tử áo vàng ánh mắt khinh bỉ nhàn nhạt nhìn không ngẩng đầu lên được, hơn nữa hắn vốn hoài nghi Phương Hành thông đồng đạo tặc khối mê, đem Thạch Tinh tán đưa cho mình đoạt trở về, thậm chí còn đồng thời đoạt đi trong túi trữ vật bảy mươi khối linh thạch, bây giờ lại còn đòi tiền mình ư?

Phản tức giận này để cho hắn hận không thể nhảy lên cắn Phương Hành một cái.

Phương Hành thì ánh mắt bất thiện nói: "Thạch Tinh tán của ta là cho người, người bị người khác cướp đi, đó là người vô dụng, ta chỉ hỏi người tiền là được, hắc hắc, thúc thúc người trông coi phù chiếu đại điện, quan hệ thâm hậu a, người muốn quyệt nợ, ta cũng không có biện pháp, bất quá, dù sao ta lập tức sẽ phải đi nội môn báo cáo, khối ngọc phù này, nhất định sẽ hào hào giao vào trong tay đạo môn trưởng lão!"

Vừa nói đem ngọc phù cầm lên, ở trên tay tung hứng, nhét vào trong ngực, cười lạnh không dứt.

"Người..."

Mạnh Huyền Chiêu sắc mặt chợt đỏ bừng, suýt nữa một ngụm máu phun ra ngoài.

Phương Hành nói: "Muốn trách thì trách bản thân người, nếu không phải người đem ta lừa gạt tới nơi này để hãm hại ta, ta cũng không nhớ nổi tới món nợ này!"

Nam tử mặt đen thấy Mạnh Huyền Chiêu sắp cắn nát đôi môi, hơi do dự, đang muốn tiến lên khuyên bảo.

Phương Hành lại bỗng nhiên vung tay lên, ngăn trở nam tử mặt đen, cười lạnh nói: "Người cũng đừng nghĩ tới xin tha cho hắn, nếu như ta không phải là tu vi đạt đến Linh Động tứ trọng, lại có Linh Văn sư tỷ che chở cho ta mà nói, nói vậy người đã liên hợp mấy người bằng hữu đem ta bắt lấy, nghiêm hình bức cung đi? Đến lúc đó đừng nói là hướng các người cầu tình, cho dù ta hướng các người cầu xin tha thứ, các người có tha cho ta không?"

Hắn vừa nói chuyện, ánh mắt chậm rãi quét qua trên mặt mọi người, người ngêng đến ánh mắt của hắn đều tránh né tầm mắt.

Phương Hành nói tự nhiên là thật, Mạnh Huyền Chiêu từ bắt đầu đã tính toán chính là như vậy.

"Nhìn dáng vẻ người đã quyết định quyệt tiền Thạch Tinh tán của ta, thôi đi, ta tự đi tìm đạo môn trưởng lão thương nghị!"

Phương Hành nhìn Mạnh Huyền Chiêu một cái, hừ nhẹ một tiếng, đỡ đạo nhân mập lên chuẩn bị rời đi.

Đám người hầu vây ở một bên lập tức nhường ra một con đường, bọn họ không có lá gan lớn như vậy, dám cản tu sĩ Linh Động tứ trọng.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Cáo biệt ngoại môn

Phương Hành làm bộ muốn đi, Mạnh Huyền Chiêu vẫn đang do dự chưa quyết, hiển nhiên không chịu bỏ ra số tiền kia.

"Chậm đã!"

Nữ tử áo vàng gọi Phương Hành lại, sau đó nàng chậm rãi đi tới trước mặt Mạnh Huyền Chiêu, vỗ vỗ vai của hắn, nói: "Sớm đưa ra quyết định đi, ngọc

phù không thể giao vào trong tay đạo môn, nếu không thúc thúc của ngươi cũng không giữ nổi ngươi!"

Mạnh Huyền Chiêu cắn răng, sau một lúc lâu, mới thấp giọng nói: "Nhưng ta... Hiện tại không có nhiều linh thạch như vậy!"

Nam tử mặt đen cũng đi tới, nghe vậy nói: "Biết ngươi không có, ngay cả chúng ta, cũng không thể tùy tiện lấy ra một khoản linh thạch như vậy, hay là đi nói với hắn một chút sao, bất luận như thế nào, ngọc phù này cũng phải mau mau hủy diệt!"

Hắn cũng mang theo cười khổ, vốn bọn họ còn tính toán cùng nhau xông lên đoạt ngọc phù, nhưng thấy Phương Hành tu vi đã Linh Động tứ trọng, liền lập tức bỏ đi ý nghĩ này, chỉ có thể đành hoàng đàm phán.

Mạnh Huyền Chiêu do dự một hồi lâu, tựa như có chút không muốn mất mặt, nhưng cuối cùng vẫn lấy hết dũng khí, đi tới trước mặt Phương Hành, thấp giọng nói: "Phương sư đệ, chuyện lần này, là ta lỗ mạng, vô cớ hoài nghi ngươi, kính xin ngươi... thứ lỗi, giả tiền Thạch Tinh tán, kính xin ngươi nể giao tình giữa chúng ta, liền theo như ban đầu chúng ta thỏa thuận... Ba... Ba mươi khối linh thạch, như thế nào?"

"Ba mươi khối?"

Phương Hành nở nụ cười, hướng nam tử mặt đen nói: "Uy, lão huynh, ta dùng ba mươi khối linh thạch mua Thạch Tinh tán của ngươi, ngươi bán hay không?"

Nam tử mặt đen vẻ mặt có chút quái dị, cười khổ nhìn nữ tử áo vàng nhạt một cái, sau đó quay đầu ngồi xuống, không hề để ý tới hắn nữa.

"Thành sự không có, bại sự có dư!"

Nữ tử áo vàng chân mày cau lại, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Mạnh Huyền Chiêu một cái, sau đó quay đầu ngồi xuống, không hề để ý tới hắn nữa.

Ở trong suy nghĩ của hai người bọn họ, Mạnh Huyền Chiêu này quả nhiên là ngu ngốc không thể nào đỡ nổi, đã đến mức này rồi, lại vẫn không nỡ bỏ tiền, chỉ muốn dùng ba mươi khối linh thạch để đuổi Phương Hành, đây là tự tìm đường chết ư? Cho dù ban đầu ngươi cùng Phương Hành thỏa thuận chính là ba mươi khối linh thạch, đó cũng là trước kia a, trước kia Phương Hành có tu vi Linh Động tứ trọng sao? Cùng Linh Vân sư tỷ quen biết sao?

Còn có một điểm trọng yếu nhất, trước kia hắn nắm được nhược điểm của ngươi sao?

Mạnh Huyền Chiêu từ Phương Hành cười lạnh cùng nam tử mặt đen cùng nữ tử áo vàng phản ứng, cũng ý thức được chính mình vừa rồi đã làm một trò cười, mặt nhất thời đỏ bừng, vội vàng nói: "Nhưng hiện tại ta thật sự không có nhiều linh thạch như vậy a... Lần trước bị đạo tặc khố mê đánh cướp, ta đã trở thành người không có đồng nào, hôm nay tổng cộng cũng chỉ có chừng hai mươi linh thạch..."

Phương Hành cười cười, nói: "Vậy thì rất đơn giản, viết cái phiếu nợ không phải là xong rồi?"

Vừa nói ở động thiên giới chỉ sau giây tóc lấy ra một quả "ngọc khế", đặt tại trước mặt Mạnh Huyền Chiêu.

Mạnh Huyền Chiêu nhìn ngọc khế này, sắc mặt biến ảo không ngừng, thỉnh thoảng ảo não, thỉnh thoảng oán độc.

"Mạnh sư huynh, ngươi thực sự không có thành ý, thôi đi, linh thạch này ta không cần nữa, ngươi cứ chờ đạo môn trưởng lão tìm ngươi sao!"

Phương Hành ánh mắt lạnh lẽo, thu hồi ngọc khế, xoay người rời đi.

Mạnh Huyền Chiêu nhất thời luống cuống, run giọng kêu lên: "Dừng... Ta viết..."

Bị Phương Hành uy hiếp, hắn cuối cùng phải viết xuống một phần giấy vay nợ ở ngọc khế, trong đó tỏ rõ, chính mình mua một phần Thạch Tinh tán của Phương Hành, cần giao linh thạch ba trăm khối, sau đó lấy linh lực của mình để xuống áp án, Phương Hành cầm tới, cẩn thận một kiểm tra, hài lòng gật đầu, vừa hướng nam tử mặt đen cùng nữ tử áo vàng nói: "Hai vị may mắn gặp dịp, không bằng làm người làm chứng?"

Nam tử mặt đen cùng nữ tử áo vàng ngần ra, mặt lộ vẻ không vui, hiển nhiên không muốn dính dáng chuyện này.

Phương Hành liền hướng Mạnh Huyền Chiêu cười lạnh một tiếng, Mạnh Huyền Chiêu bất đắc dĩ, chỉ có thể đi qua cùng bọn họ thấp giọng thương nghị, hai người kia cũng thực nể mặt Mạnh Huyền Chiêu, không thể làm gì khác đành tới đây chia ra đánh vào linh lực của mình, trở thành nhân chứng.

Phương Hành lúc này mới hài lòng gật đầu, tiện tay đem "Ký âm phù" ném cho Mạnh Huyền Chiêu, cười ha ha rời đi.

Mạnh Huyền Chiêu ủ rũ ngồi xuống, một lát sau, mới đưa vào linh lực, muốn nhìn ngọc phù này ghi chép cái gì.

Nhưng mà linh lực đưa vào, hắn lại bỗng nhiên ngần ra, sắc mặt từ xanh chuyển trắng, lại từ trắng chuyển hồng, nam tử mặt đen thấy vẻ mặt hắn không đúng, vội vàng nhận lấy đi nhìn, nhất thời cũng ngây dại, bất đắc dĩ đưa cho nữ tử áo vàng.

Nàng đồng thời lấy tới một kiểm tra, nhất thời nở nụ cười khổ, khẽ thở dài: "Thật là lợi hại a!"

Thì ra là ký âm phù này căn bản không có gì cả, thậm chí căn bản chưa từng kích hoạt.

Mấy câu nào là thu lại lời của Mạnh Huyền Chiêu vân vân, căn bản là Phuong Hành nói hươu nói vượn.

Thật ra Phuong Hành dù sao cũng là tiểu hài tử, tâm tư làm sao có thể tỉ mỉ đến trình độ như vậy, chuẩn bị trước để ghi âm chứ? Nói trắng ra là, lúc ấy hẳn nghe Mạnh Huyền Chiêu thừa nhận giết Lưu Phong, nhân cơ hội dọa người mà thôi.

Bất quá chẳng ai ngờ rằng, Mạnh Huyền Chiêu cùng nam tử mặt đen, nữ tử áo vàng, cùng với chung quanh chân chạy người hầu, đều bị hắn hù dọa mà sợ hãi, còn buộc Mạnh Huyền Chiêu ký một cái phiếu nợ ba trăm khối linh thạch...

"Đáng hận... đừng tưởng ngươi đột phá Linh Động tứ trọng sẽ vạn vô nhất thất, ta nhất định... sẽ nói cho thức thức ta biết!"

Qua thật lâu, Mạnh Huyền Chiêu mới thấp giọng rống lên, ngụ ý, đã tự thừa mình không phải là đối thủ của Phuong Hành.

"Chạy mau..."

Nghênh ngang ra khỏi Tử Trúc lâm rồi, Phuong Hành lôi kéo đạo nhân mập bỏ chạy, đạo nhân mập còn không kịp phản ứng, Phuong Hành đã nói cho hắn, ký âm phù căn bản là giả, dùng để dọa người, không chừng Mạnh Huyền Chiêu dám người thấy, sẽ đuổi theo ra.

Đạo nhân mập cười khổ nói: "Bằng tu vi hiện tại của ngươi cũng không sợ bọn họ sao?"

Phuong Hành nói: "Không liên quan đến tu vi, làm chuyện xấu đương nhiên phải chạy..."

Đạo nhân mập im lặng, cũng đành chạy theo hắn.

Hắn mơ hồ cảm giác, tiểu ma đầu này không sợ, căn bản là thích loại cảm giác làm chuyện xấu rồi chạy trốn thật nhanh này.

Toàn bộ hành trình trong rừng trúc, đạo nhân mập cũng thật phục Phuong Hành.

Thật ra đối với Mạnh Huyền Chiêu dám người truy vấn, Phuong Hành cơ hồ không có một người nào, không có một cái nào là chính diện trả lời, tất cả đều là hồ giáo man triền.

Nhưng hết lần này tới lần khác hắn đưa ra đáp án, chỉ sợ làm cho người ta tức giận, xấu hổ, vẫn khó lòng phản bác!

Tựa như hắn nói tu vi của mình tăng vọt, là bởi vì nuốt chừng một gốc linh dược, thế giới lấy đâu ra nhiều linh dược như vậy?

Người tu hành sử dụng phần lớn linh dược, cũng là các tông môn thế gia cực khổ bồi dưỡng ra được, thỉnh thoảng có một hai gốc linh dược trời sinh đất dưỡng xuất hiện, tất cả cũng được ra giá thiên giới, giá tiền hoang đại linh dược, cơ hồ bằng giá tiền linh dược bồi dưỡng ra được gấp mười lần!

Huống chi, linh dược không qua luyện hóa đã ăn vào, đối với thân thể có hại không có lợi, nhưng tiểu quỷ này cứng rắn nói chính là mình ăn một gốc linh dược đối với thân thể vô hại, ngươi có thể làm gì hắn? Mở ra bụng nhìn một cái sao?

Có lẽ, nếu là Phuong Hành không có tu vi, không có bối cảnh, Mạnh Huyền Chiêu dám người thật sự sẽ làm như vậy.

Nhưng hết lần này tới lần khác tu vi của hắn đã đạt đến Linh Động tứ trọng, so với tất cả mọi người có mặt cao hơn, hơn nữa có da hổ của Linh Vân sư tỷ làm áo khoác, mấy ngoại môn nhị thế tử còn thật không dám trêu chọc hắn...

Nếu là Phuong Hành sau khi đột phá Linh Động tứ trọng, trực tiếp đi nội môn báo cáo, có thể Mạnh Huyền Chiêu dám người vẫn không dám trêu chọc hắn, chẳng qua là quan hệ giữa hắn cùng với đạo tặc khối mê, đoán chừng sẽ ở đạo môn mờ mờ ảo ảo truyền ra, đối với danh tiếng bất lợi, mà hôm nay Phuong Hành hướng Tử Trúc lâm tới một vòng, vô luận hắn có phải hồ giáo man triền hay không, ngoài mặt cũng đã rõ ràng tăng quan hệ này.

Dĩ nhiên, phiếu nợ ba trăm khối linh thạch này, lại là thu nhập có thêm rồi.

"Phuong sư đệ, ngươi muốn... đi nội môn ghi danh sao?"

Đi tới dưới chân núi, đạo nhân mập nhìn Phuong Hành, vẻ mặt phức tạp, có chút thôn phệ.

Lúc này không tới một năm a, ban đầu tên ăn mày ở cửa bị chính mình một cước đá bay, hôm nay đã thành chỗ dựa cho mình ở đạo môn, lại càng một bước lên trời trở thành người thứ nhất trong ngoại môn tấn chức Linh Động tứ trọng...

Rõ ràng là tư chất thấp nhất, nhưng có khác biệt trời vực như thế, chỉ có thể nói, người với người, quả nhiên là không đồng dạng.

"Dĩ nhiên muốn đi ghi danh, sớm một ngày trở thành nội môn đệ tử, sớm một ngày sẽ được tông môn bảo vệ, tránh cho đêm dài lắm mộng a!"

Phuong Hành kiêng mũi chân, vỗ vỗ bả vai đạo nhân mập.

Đã một năm qua, mặc dù hắn cao lớn không ít, nhưng so với đạo nhân mập, vẫn kém một mảng lớn.

"Tiểu gia đi, sau này vào nội môn rồi, cho phép ngươi dùng danh tiếng của ta hoành hành bá đạo!"

Phuong Hành ha ha cười một tiếng, lấy ra một cái trữ vật túi, nói: "Bên trong đều là tài nguyên để lại cho ngươi, hảo hảo tu luyện sao!"

Vừa nói vung tay lên, sai bước hướng Phi Thạch phong một trong bảy kỳ phong của Thanh Vân Tông đi tới.

Đạo nhân mập mở ra trữ vật túi, lại thấy bên trong một đồng linh thạch lấp lánh, không sai biệt lắm trên dưới một trăm khối, còn có mấy bình đan dược gọi không ra tên, cùng với một thanh phi kiếm màu bạc phẩm chất thượng giai, nước mắt nhất thời chảy xuống.

Hắn Dur Tam Lưỡng, ở đạo môn lần lộn bảy năm, hôm nay đã là năm thứ tám rồi, rốt cục thấy được ánh rạng đông tu hành.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tấn chức đại diện

Phi Thạch phong, ở phía tây của Thanh Vân Tông, linh khí đầy đủ, ở trong bảy ngọn núi của Thanh Vân xếp hạng thứ ba.

Trên đỉnh núi có một "Tấn chức điện", chính là điện chịu trách nhiệm khảo hạch ngoại môn đệ tử tấn chức nội môn, phạm là Thanh Vân Tông ngoại môn đệ tử, đột phá Linh Động tứ trọng, cũng sẽ đến điện này, bị nội môn trưởng lão khảo hạch thực lực, hỏi lai lịch, sau đó nhận ba quy mười hai giới, trước mặt Thanh Vân Tông đạo tổ thể, sau đó gửi một chiếc hồn đăng trước chủ tế đàn của Thanh Vân Tông, chọn lộ số tu hành, chính thức trở thành đệ tử Thanh Vân.

Phuong Hành khoanh tay, bước nhanh đi tới Phi Thạch phong, con đường lại khá khó đi, bởi vì con đường này, cứ mười năm mới có một nhóm đệ tử bước lên, hơn nữa nhân số tuyệt đối sẽ không nhiều, đến nỗi sơn đạo có bụi rậm sinh ra, đi lại khó khăn.

Mà, đây cũng chính là lời khuyên thứ nhất Thanh Vân Tông cho đệ tử tông môn, ý chỉ con đường tu hành khó đi.

Đối với nội môn đệ tử, Thanh Vân Tông rất coi trọng.

Ngoại môn đệ tử ngàn người, tuyệt không phải nền tảng để Thanh Vân Tông đứng vững, mà trăm tên nội môn đệ tử mới phải.

Ngày sau theo trăm tên nội môn đệ tử này tu luyện thành công, sẽ trở thành Thanh Vân Tông các ty chấp sự, hoặc ra ngoài phái, đóng ở linh quảng cùng phân tông Thanh Vân Tông quản hạt, trăm yêu trừ ma, duy trì lợi ích cùng uy nghiêm của Thanh Vân Tông.

Mà hơn ngàn tên ngoại môn đệ tử này, đại đa số cũng sẽ ở tu hành vô vọng mà xuống núi, hoặc trở về riêng mình gia tộc, hoặc ký thác vào Thanh Vân Tông, ở chung quanh sản sinh huyết mạch của mình, trở thành truyền thừa thể gia loại nhỏ, thay Thanh Vân Tông đặt nền móng ở hồng trần.

Dĩ nhiên, cũng có một phần rất lớn, là ở trong quá trình nhận phù chiếu chết đi.

Đi tới trước tấn chức điện, ngoài điện có một mặt trống lớn, cách mặt đất mười trượng, to như gian phòng, mặt trống chính là da giao long Trúc Cơ kỳ làm thành, âm thanh có thể truyền trăm dặm, gọi là "Tinh thể cổ", bên cạnh để một dùi trống, lại là một ngàn năm trước, Thanh Vân Tông đại trưởng lão Dương Hóa Vũ chém giết một con Kim Đan yêu vương Cửu Đầu Sư Vương, lấy một cây xương dùi lớn nhất chế thành, gọi là, tên là "Rung trời chùy".

Lấy chùy gõ trống, rung trời tỉnh thế, ý nghĩa chiêu cáo thiên hạ, Thanh Vân Tông ta lại có thêm một đệ tử, truyền thừa không dứt, Thanh Vân bất diệt.

Ngoài tấn chức điện bóng người thưa thớt, hết sức an tĩnh, chỉ có hai ba đạo đồng đang quét dọn, thấy Phuong Hành tới, đều tò mò nhìn sang.

"Vị sư huynh này, tấn chức điện không thể xông bừa, hay là xuống núi đi!"

Một tiểu đạo đồng hảo tâm nhắc nhở, tấn chức điện chỉ có ngoại môn đệ tử tu vi đạt đến Linh Động tứ trọng mới có thể tới đây, mà Phuong Hành thoát nhìn tuổi tác cùng bọn họ không sai biệt lắm, thấy thế nào cũng không giống bộ dáng đạt đến Linh Động tứ trọng.

Phuong Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Nói rất hay, tiểu gia có thưởng!"

Vừa nói ba khối linh thạch ném ra ngoài, mỗi đạo đồng một khối.

Ba đạo đồng hai mặt nhìn nhau, nghĩ thầm bất quá là cảnh cáo ngươi nơi này không thể xông bừa, nơi nào nói rất hay?

Bọn họ không biết, Phuong Hành nghe lời này, trong lòng rất cao hứng, tấn chức điện này người rảnh rồi dĩ nhiên không thể xông bừa, chỉ có thiên tài đạt đến Linh Động tứ trọng mới có thể xông vào, tiểu đạo đồng nói không sai, cho nên muốn thưởng.

Tiểu đạo đồng muốn nói thêm, Phuong Hành cũng không để ý đến bọn hắn, đột nhiên nhảy lên, vươn ra hai cánh tay nhỏ bé, ôm lấy dùi trống to như cột đá, hét lớn một tiếng, đem dùi trống vung lên, nặng nề đập vào trên mặt trống.

"Thỉnh thoảng..."

Tiếng trống trầm muộn tựa như tiếng sấm, cuộn cuộn truyền khắp cả sơn môn.

Phương Hành trong bụng đắc ý, hạ thủ không ngừng, vung dùi trống lên, thỉnh thoảng thỉnh thoảng không ngừng, nhất thời lời âm cuộn cuộn, kinh thiên triệt địa.

Ba đạo đồng thấy cảnh này, nhất thời kinh hãi trợn to hai mắt.

Tĩnh thế cổ sở dĩ được đặt ở chỗ này, là bởi vì trừ đệ tử Linh Động tứ trọng ra, người bình thường căn bản không thể gõ vang.

Mà tiểu tử thoát nhìn cùng mình tuổi tác không sai biệt lắm lại gõ không ngừng, chẳng phải là nói hắn đã đạt đến Linh Động tứ trọng rồi sao?

Tiếng trống như sấm từ trên Phi Thạch phong không ngừng truyền ra ngoài, nhất thời kinh động rất nhiều người đang tiềm tu.

"Đã có người tấn chức nội môn đệ tử rồi ư? Là ai?"

Rất nhiều ngoại môn đệ tử đầy bụng nhiệt huyết, muốn tranh giành danh dự ngoại môn đầu tiên tiến vào nội môn đều bị kinh động.

"Lúc này mới chưa tới một năm, đã có người tấn chức nội môn rồi? Lúc trước lưu lại đệ tử, vẫn chỉ mới nhập môn sao?"

Cũng có rất nhiều trưởng lão bị kinh động, tò mò hướng Phi Thạch phong nhìn tới.

Đạo nhân mập đang đi ở trong sơn cốc, nghe được tiếng trống, lệ rơi đầy mặt, biết là Phương Hành đang gõ.

Mạnh Huyền Chiêu nghe được tiếng trống, trong lòng tràn đầy lửa giận, cầu khẩn nhìn thúc thúc trước mặt vẻ mặt lạnh lùng.

Từ Trúc lâm nữ tử áo vàng cùng nam tử mặt đen nghe thấy, nam tử mặt đen cười khổ nói: "Mấy người chúng ta còn từng ước định, xem ai sẽ trở thành nội môn đệ tử đầu tiên, cũng đã hạ xuống tiền đánh cược, lại không nghĩ rằng, đầu tiên tấn nhập nội môn, dĩ nhiên là một cái tiểu hài tử không quyền không thế cũng không bao nhiêu tài nguyên, thật sự chúng ta lại cũng không bằng, Triệu sư tỷ, người nghĩ thế nào?"

Nữ tử áo vàng thân nhiên nói: "Cùng Mạnh Huyền Chiêu làm bằng hữu, không bằng làm bằng hữu với hắn, có cơ hội cũng muốn kết giao một chút!"

Nam tử mặt đen ngẩn ra, cười khổ nói: "Nói không sai, may lần này không kết thù với hắn!"

Lại đang trên đỉnh Thanh Vân Tông chủ phong, dưới một gốc cây tùng, lão giả tóc đen cùng thanh niên tóc trắng đang đánh cờ, ván cờ này đã đến gần cuối, lão giả tóc đen đang cau mày khổ tư, đã mười ngày thời gian chưa từng hạ một quân cờ, mà thanh niên tóc trắng thì thần thái ung dung, mặt mỉm cười, bị tiếng trống kinh động, mở ra pháp nhãn hướng tấn chức đại diện quan sát, nhất thời hơi ngẩn ra.

"Tên tiểu tử này sắp đi vào nội môn sao? Tính toán thời gian, cũng thật không sai biệt lắm..."

...

Tĩnh thế cổ vang lên ba lần, đã thấy trong tấn chức điện, ba lão giả nhẹ nhàng đi ra ngoài, người phía trái nhất, mặt gầy mặt ung, dưới hàm râu dài tới ngực, sắc mặt uy nghiêm, người ở giữa, lại là sắc mặt già nua, ánh mắt ôn nhuận hàm súc, mà ngoài cùng bên phải, thì vóc người nhỏ thấp, mặc một bộ hắc bào, đầu hói không có tóc. Ba người bọn họ tu vi cũng không nhìn ra sâu cạn, hẳn là Trúc Cơ kỳ.

Lấy năng lực của Âm Dương Thần Ma giám mà nói, trừ phi là đột phá Trúc Cơ kỳ, nếu không bị hắn liếc mắt nhìn một cái, tu vi cao thấp sâu cạn, thường thường cũng vừa xem đã hiểu.

Ba vị trưởng lão sau khi đi ra, trưởng lão râu dài quát hỏi: "Là ai gõ vang tĩnh thế cổ?"

Phương Hành quỳ một chân trên đất, lớn tiếng nói: "Ngoại môn đệ tử Phương Hành, đã đột phá Linh Động tứ trọng, muốn đi vào cửa, tu luyện huyền pháp!"

Trưởng lão râu dài đánh giá Phương Hành một cái, thấy hắn tuổi không lớn, chợt cảm thấy có chút ngạc nhiên, đạo môn dĩ nhiên cũng bồi dưỡng một chút mầm mống tuyệt đỉnh, bất quá những người này thường thường cũng là vừa vào núi đã bị Thanh Vân Tông tứ đại truyền thừa thu nhận vào môn hạ, cẩn thận bồi dưỡng, không cần như đệ tử bình thường trải qua quá trình cạnh tranh từ ngoại môn đến nội môn, tựa như Tiểu Man vậy, bởi vì thể chất đặc thù, trực tiếp báoi Tê Hà cốc truyền pháp đan sư Thanh Điều trưởng lão, có thể nói trực tiếp tiến vào nội môn.

Nhưng như Phương Hành, tuổi nhỏ như thế, đã từ ngoại môn leo lên, thật sự là không thấy nhiều.

Bất quá trưởng lão râu dài cũng không hỏi gì, chẳng qua là gật đầu, nói: "Người theo chúng ta!"

Ba vị trưởng lão này, dẫn Phương Hành tiến vào tấn chức điện, lại thấy đại điện cực kỳ rộng rãi, dài chừng trăm trượng, sâu bảy mươi trượng, trong điện có trụ lớn các màu ngọc thạch chống đỡ, cực kỳ cao lớn, thâm nghiêm lạnh lùng, cuối đại điện, trên vách tường trung ương nhất treo một bức tranh, họa lên là một lão đạo nhân thanh sam tung bay, chính là ba ngàn năm trước Thanh Vân Tông đạo tổ Văn Du Tử.

Mà ở dưới bức họa, bày biện một phương tử án, phía trên đặt năm bộ điển tịch thật dày, là Thanh Vân ngũ pháp.

Phía dưới tử án, còn có một cái tiểu án, phía trên đặt một chiếc đèn đồng đỏ, lúc này còn chưa được không đốt.

Đi tới trước bức họa, ba vị trưởng lão cúi lạy bức họa Vân Du Tử đạo tổ, sau đó xoay đầu lại, nhìn vào Phương Hành.

Một vị trưởng lão ngoài cùng bên trái trầm giọng quát hỏi: "Phương Hành, ngươi tới từ phương nào, quê quán ở đâu?"

Thanh âm trầm muộn xa xưa, phảng phất đâm thẳng đả lòng Phương Hành, để cho hắn theo bản năng không dám nói lời nói dối.

Bất quá chiều này, cũng chỉ có thể hồ lộng người thường, Phương Hành tuổi tác không lớn, lại người tâm kiên ý định, thấy trưởng lão đặt câu hỏi, đã đem nói dối chính mình đã sớm theo đệ nói ra: "Ta sinh ra trong trấn nhỏ ở Sở tây Thanh Lưu quán, bởi vì trên trấn gặp hạn hạn làm hại, người người đều bị giết chết, ta trốn trong nội đường, tránh thoát được kiếp này, sau đó lưu lạc giang hồ, mới đến chỗ này..."

Hắn nói là một cái trại nhỏ cạnh Quỷ Yên cốc, từng xuất hiện một con hạn hạn, người trên trấn không ai sống sót, vẫn là lúc ấy một vị tán tu đi ngang qua, trông nghĩa xuất thủ, mới đem hạn hạn diệt đi, chuyện này, ở cả Sở vực cũng là có tiếng tăm.

Phương Hành từ thời điểm tiến vào Thanh Vân Tông, đã theo đệ cho mình một thân phận như vậy, có người hỏi, đều trả lời như vậy.

Trưởng lão cảm thụ được Phương Hành khí huyết ba động, phát hiện cũng không dị đoan, liền gật đầu, ý bảo tiếp theo.

"Phương Hành, ngươi vừa đi vào môn phái, có nguyện nhận Thanh Vân Tông ba quy mười hai giới không?"

"Đệ tử nguyện nhận!"

Trưởng lão kia liền nói: "Tốt, ngươi niệm theo ta!"

"Tuân lệnh!"

"Ta Thanh Vân Tông đệ tử Phương Hành, nguyện nhận Thanh Vân Tông ba quy mười hai giới, thủ giới phản bội sư môn..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Thanh Vân ngũ pháp

Phương Hành nói theo trưởng lão kia, từng câu từng câu nói ra, ba quy mười hai giới, dĩ nhiên là một loại tương tự với lời thề, Phương Hành chỉ cảm thấy, theo chính mình từng câu từng câu niệm tụng, trong cơ thể tựa như có gì đó bị rút ra từng tia từng tia một, mà dưới bức họa Vân Du Tử đạo tổ, ngọn đèn đồng đỏ dần dần sáng lên, ánh đèn nhu hòa.

Hắn giờ mới hiểu được, thì ra bái nhập Thanh Vân Tông, cũng không phải tùy tiện theo đệ một lời nói dối là được, mà là cần lưu lại hồn đặng.

Hồn đặng là ngọn đèn bốn mạng của mình, nếu mình ngày sau đi ra ngoài du lịch, thăm gặp bất trắc, hồn đặng sẽ dập tắt, thậm chí thông qua hồn đặng, chính mình còn có thể lưu lại chút đầu mối, dễ dàng đề đạo môn kiểm tra thực hư cái chết của mình.

Hơn nữa Phương Hành cũng mơ hồ cảm giác, trong hồn đặng còn có phương pháp khắc chế chính mình.

Ba quy mười hai giới, phần lớn là một chút chuyện hạn định đạo môn đệ tử không thể tùy tiện vi phạm, ví dụ như phản bội sư môn, giết hại đồng môn, kết giao ma đạo, lạm sát kẻ vô tội vân vân, nói trắng ra là cũng là mấy lời sáo rỗng, cũng không biết có người nào tuân thủ hay không.

Phương Hành trong lòng cảm giác, ba quy mười hai giới, nếu thật là từng cái đệ tử Thanh Vân Tông đều tuân thủ, ban đầu Tiểu Kiếm Minh cũng sẽ không không hỏi xanh đỏ đen trắng, đã đem trên dưới Quỷ Yên cốc giết sạch sẽ.

Mặc dù trong cốc quả thật có không ít người xấu, nhưng có rất nhiều người vô tội, tội không đáng chết.

Ba quy mười hai giới niệm xong, trưởng lão lấy ra một khối ngọc phù dài nửa xích, rộng tứ chỉ màu xanh biếc, lại từ trên ngọn đèn, kéo xuống một chút ngọn lửa, bấm pháp quyết, đem ngọn lửa đánh vào ngọc phù, phía trên ngọc phù lập tức xuất hiện biến hóa như ngọn nước, cuối cùng hóa thành một chữ "Hành", nhiều đóa mây xanh bao vây chung quanh chữ "Hành".

Lão giả đem ngọc phù đưa cho Phương Hành, nói: "Bắt đầu từ hôm nay, ngọc phù này là mệnh bài của ngươi, hãy cất cẩn thận!"

Phương Hành đưa tay nhận lấy, Âm Dương Thần Ma giám vừa nhìn, lại thấy ngọc phù này dĩ nhiên là một pháp khí trụ cột, có nhiều loại diệu dụng, có thể nghiệm chứng thân phận, cũng có thể tìm đọc bản đồ địa hình trong tông môn Thanh Vân Tông, thậm chí còn có chức năng gọi đi thanh âm như

"Truyền âm phù", mặt khác, ngọc phù này cùng mệnh đấng của Phương Hành có liên lạc, Phương Hành gặp phải nguy hiểm, có thể thông qua nó hướng đạo môn cầu cứu.

Phương Hành hải lòng gạt đầu, tiến vào nội môn, quả nhiên đài ngộ bất đồng, ngay cả mộc bài cũng đổi thành ngọc bài.

Làm xong, trưởng lão râu dài bên trái từ bắt đầu đã trấn thủ tấn chức điện, ý bảo Phương Hành đến phía trước.

Phương Hành theo hần đi tới, nhưng đi tới trước từ án phía trước bức họa, phía trên để năm bộ điển tịch, trưởng lão râu dài nói: "Trở thành nội môn đệ tử Thanh Vân Tông ta, có thể chọn một trong Thanh Vân ngũ pháp đệ tu hành, nơi này có năm bộ chánh pháp, đều ẩn chứa đại đạo, cũng giúp người ngày sau ở tu hành giới lập nên sự nghiệp, người suy nghĩ một chút, nói cho ta biết, muốn tu môn công pháp nào?"

"Thanh Vân ngũ pháp?"

Phương Hành tinh thần rung lên, đã sớm chờ việc này, lập tức ngưng thần hướng năm bộ điển tịch trên bàn nhìn lại.

Âm Dương Thần Ma giám lập tức chuyển động, từng tin tức thoáng hiện ở trong đầu óc Phương Hành:

"Ất Mộc Sinh Trường Quyết, trung giai pháp quyết, thân linh trường, hóa vũ trạch..."

"Vạn Vật Sinh Phù Quyết, trung giai pháp quyết, hóa vạn phù, ngộ kim phù..."

"Sơn Trạch Khiên Dẫn Quyết, trung giai pháp quyết, thông sơn trạch, minh trận lý..."

"Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, cao cấp pháp quyết, huyền thanh vân, kiếm thông thần..."

"Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, trung giai pháp quyết, tu thanh hỏa, rèn chân kim..."

Một chốc, năm bộ pháp quyết phẩm cấp và chủ tu phương hướng, đều xuất hiện trong đầu Phương Hành, để cho hần mừng rỡ không dứt.

Mặc dù đã sớm biết Âm Dương Thần Ma giám thần dị, nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy pháp quyết cao thâm, cũng là lần đầu tiên thông qua Âm Dương Thần Ma giám tới giám định những thứ thần diệu huyền pháp chính mình trước kia căn bản không tiếp xúc tới được.

Hơn nữa thời điểm Phương Hành thấy được năm bộ pháp quyết, ở trong óc hần, cũng mờ mờ ảo ảo xuất hiện một đạo hiểu ra: thế gian huyền pháp thần thông, đều phân trọng, trên là đạo, thiên, tiên, dưới là thần, huyền, pháp, cơ, nói cách khác, bên trong thiên địa, tu pháp vô số, nhưng dựa theo phẩm cấp cùng huyền ảo, chung chia làm đạo, thiên, tiên, thần, huyền, pháp, cơ thất trọng, mỗi trọng đều có chênh lệch như trời đất.

Mà Thanh Vân Tông năm bộ pháp quyết, phần lớn đều thuộc về pháp quyết, phẩm cấp không đồng nhất.

Thật là không nhìn không biết, vừa nhìn mới hiểu được, thì ra Thanh Vân Tông trong mắt mình cao cao tại thượng, năm bộ công quyết chánh pháp truyền thừa, thế nhưng bên trong sở hữu công quyết, chỉ xếp thứ hai từ dưới lên, vậy những thứ xếp bên trên có bao nhiêu lợi hại?

Trưởng lão râu dài thấy Phương Hành nhìn năm bộ chánh pháp trên bàn đến xuất thần, cho là hần không biết chọn bí quyết như thế nào, đây cũng chính là ngoại môn đệ tử bái nhập nội môn, thường xuyên xuất hiện bộ dáng, dù sao đạo pháp cao thâm, đệ tử bình thường vừa thấy, thường thường đã sinh lòng e sợ, chỉ cảm thấy bộ nào cũng thâm ảo vô cùng, tinh thâm ảo diệu, không dám tùy tiện lựa chọn cũng là có, căn bọn họ chỉ điểm

"Phương Hành, ta nói cho người nghe, năm bộ pháp quyết này, không chỉ quan hệ đến người ngày sau tu vi tăng lên, lại càng quan hệ đến khả năng phát triển của người, cũng là thủ đoạn thu thập tài nguyên, người nhìn Ất Mộc Sinh Trường Quyết, tu luyện rồi, có thể thân cận sinh linh thảo mộc, dùng để đào tạo linh dược, đó là cực kỳ dễ dàng, tu luyện pháp quyết này, nếu muốn tu đan pháp, tương đương vô duyên có đạt được một đại trợ lực, cho nên Thanh Vân Tông chúng ta Tê Hà cốc đệ tử, thường thường cũng tu luyện pháp quyết này, ta hỏi người, người có nguyện tu pháp quyết này?"

Phương Hành được trưởng lão này thức tỉnh, ánh mắt thật nhanh đảo qua pháp quyết, đã lắc đầu nói: "Trông thuốc ư? Không học!"

Trưởng lão kia nghe Phương Hành đem "Ất Mộc Sinh Trường Quyết" hình dung làm "trông thuốc", nhất thời ngẩn ngơ, lắc đầu cười khò.

Ngày thường có ngoại môn đệ tử bái nhập nội môn, tu luyện loại pháp quyết nào, cũng là do ba người bọn họ chỉ định, mà bọn họ chỉ định tu hành pháp quyết, cũng thường thường là căn cứ thiên tư điều kiện các loại của các đệ tử để tổng hợp suy nghĩ, bình thường không có người cự tuyệt, bất quá Phương Hành mặc dù tư chất bình thường, lại là người thứ nhất tiến vào nội môn bên trong đám ngoại môn đệ tử lần này, liền quyết định cho hần đặc quyền lựa chọn.

Cho nên hần kiên nhẫn chỉ vào bộ "Vạn Vật Sinh Phù Quyết", nói: "Pháp quyết này giảng giải cách hóa vật sinh phù, thông qua phù thuật phù lý, hoá sinh vạn vật, hiểu thông phù lý, cũng nhiều diệu dụng hơn, có thể dùng tới mình khi, cũng có thể chuyên môn chế phù, thậm chí luyện chế chút đan dược đặc thù cũng phải dùng tới, dễ dàng kiếm lấy tài nguyên, bất quá tu luyện pháp quyết này, cần thành tựu thư pháp cực cao, người có nguyện học?"

Phương Hành lắc đầu nói: "Ta vừa viết chữ đã nhưc đầu, không học!"

Trưởng lão râu dài im lặng, vừa chỉ vào Sơn Xuyên Khiên Dẫn Quyết, nói: "Pháp quyết này giảng giải xem núi sông xu thế, thành thuật bói toán, tìm hiểu thiên hạ vạn vật dẫn dắt quan hệ, bởi vậy sinh trận pháp, mượn lực vạn vật cho mình dùng, học thành, có thể tế luyện pháp trận, tương lai nếu thăm dò tiên chỉ của các bậc tiền bối, lục soát tìm kiếm linh dược kỳ thú, cũng có thể dùng tới phá giải pháp trận cấm chế, người có nguyện học?"

Phuong Hành nói: "Không được, ta ngay cả bàn tính còn không biết gảy, bói toán thì càng kém cỏi!"

Trưởng lão râu dài im lặng, trợn mắt nhìn Phuong Hành một cái, liền chỉ vào Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, nói: "Pháp quyết này tu luyện linh hóa, luyện hóa trăm kim, rèn pháp khí, cũng là một loại công pháp dễ dàng kiếm lấy linh thạch trong tu hành giới, ngươi có nguyện học?"

Phuong Hành đáp ngay, nói: "Làm thợ rèn ư, ta không học!"

Trưởng lão râu dài nổi giận, vươn tay vỗ trên đầu Phuong Hành, quát lên: "Thứ này cũng không học, thứ kia cũng không học, ngươi muốn học cái gì?"

Cái vỗ này mặc dù chưa dùng sức, nhưng cũng tỏ vẻ hấn thật nổi giận.

Mặc dù trưởng lão râu dài nổi giận, Phuong Hành cũng không làm sao, vẫn cười hi hi.

Từ nhỏ sinh trưởng ở trong ổ phi hung hiểm vạn phần, để cho hắn có một loại tiềm năng xuất sắc, đó chính là phán đoán trình độ nguy hiểm của một người, trên trình độ nào đó, có thể lý giải làm phán đoán dịch ý của đối thủ, đây cũng không phải là sát ngôn quan sắc tầm thường, mà là một loại trực giác tương đối chính xác, thông qua loại trực giác, Phuong Hành có thể phán đoán người nào nguy hiểm, mà không phải bằng tu vi đi phán đoán.

Ban đầu hắn nhìn thấy Hứa Linh Vân, chỉ nói mấy câu, đã cảm giác Hứa Linh Vân mặc dù lãnh ngạo cao ngạo, nhưng là một người giảng đạo lý, mà một người chỉ cần giảng đạo lý, tính nguy hiểm sẽ giảm đi một chút, cho nên Hứa Linh Vân mặc dù tu vi cao thâm, hắn cũng không sợ nàng, lúc này đối mặt lão giả râu dài cũng là như thế, cảm giác đối phương là một người tính tình hào sảng, Phuong Hành càng không sợ.

Trưởng lão râu dài hỏi, hắn liền cười hắc hắc, trực tiếp chỉ vào Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết ở giữa nhất, nói: "Ta muốn học cái này!"

Hắn cũng không ngốc, đã thông qua Âm Dương Thần Ma giám nhìn ra, Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết chính là pháp quyết cao cấp, bốn loại khác đều là trung giai pháp quyết, hắn tự nhiên muốn học Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết phẩm cấp cao hơn một chút rồi, có cao ai lại học thấp a!

Nhưng không ngờ, trưởng lão râu dài nhìn thoáng qua Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, lắc đầu, khẽ thở dài: "Pháp quyết này ngươi học không nổi!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 71: Bạch Thiên Trọng

Học không nổi ư?"

Phuong Hành ngần ngừ, không ngờ trưởng lão râu dài đưa ra một cái lý do cự tuyệt như vậy.

Trưởng lão râu dài nhẹ gật đầu, nói: "Người thiếu niên, không cần theo đuổi xa vời, ngươi phải hiểu, ngươi hiện tại lựa chọn tu hành pháp quyết, không chỉ riêng là để cho ngươi tu luyện thần thông, khuếch trương võ lực, còn liên lụy đến đạo kiếm sống của ngươi ngày sau, đối với bất kỳ người tu hành nào mà nói, thu hoạch tài nguyên cũng là chuyện trọng yếu nhất, ta nghĩ ngươi ở ngoại môn một năm, cũng đã hiểu được đạo lý này!"

Hắn dừng một chút, lại nói: "Người thế gian đều hiểu lầm đối với tu hành, cho là tu hành chính là phi thiên đột địa, tiêu dao tự tại, lại không biết, chúng ta người tu hành, chính là một nhóm người khổ nhất thế gian, bởi vì chúng ta cần đại lượng tư nguyên, vậy nên nhất định vĩnh sinh vất vả, chính là đạo môn, cũng không thể vĩnh viễn cung cấp tu hành tài nguyên liên tục không ngừng cho ngươi, phần lớn tài nguyên vẫn cần chính mình kiếm lấy!"

"Ta vừa rồi nói cho ngươi mấy bộ pháp quyết, các loại trọng điểm, nhưng đều dễ dàng kiếm lấy tài nguyên nhất, mà bộ Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết này thì không, Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết chính là pháp quyết mạnh nhất đạo tổ tông ta truyền xuống, chuyên tu kiếm đạo, dùng để cùng người tư đấu, tự nhiên là mạnh nhất, chẳng qua là pháp quyết này tu luyện khó khăn, hơn nữa quá hao tổn tài nguyên, ước chừng tiêu hao tài nguyên so với những pháp quyết khác gấp ba trở lên..."

"Pháp quyết khác tu luyện đến hóa hầu nhất định, có thể giúp ngươi đi kiếm lấy tu hành tài nguyên của mình, nhưng pháp quyết này, không thể luyện đan, cũng không thể luyện khí, cũng không cách nào chế phù, trước lúc kiếm quyết chưa thành, chỉ có thể tiêu hao, mà không có bất kỳ khả năng kiếm lấy tài nguyên, vì vậy, pháp quyết này chỉ có người gia thế hào hoa xa xỉ, hoàn toàn không cần phải lo lắng tài nguyên mới có thể tu luyện!"

Nói đến cuối cùng, hắn nhẹ nhàng thở dài, lại nói: "Chính là bên trong Thanh Vân Tông chúng ta, cũng chỉ có Tiểu Kiếm Minh con trai chấp pháp đại trưởng lão Tiểu Viễn Hình bắt đầu chọn pháp quyết này, nguyên nhân chính là, không người nào tu luyện được nó thật tốt, mà thân thể của ngươi vừa rồi cũng nói, trong nhà gặp tai họa, chỉ còn một mình ngươi, không người nào cho tài nguyên, chỉ có thể dựa vào đạo môn giúp đỡ, mặc dù ngươi trở thành nội môn đệ tử, một tháng cũng sẽ nhận mười khối linh thạch, nhưng dùng để tu luyện pháp quyết này mà nói, xa xa không đủ..."

"Tiểu Kiếm Minh chọn Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết ư? Khó trách hắn lợi hại như thế..."

Phuong Hành neho mắt, thâm suy nghĩ đến, lúc trước hắn cũng không biết tu vi còn phân nhiều loại khác như vậy.

Bất quá trường lão râu dài nói như thế, hần càng không thay đổi chủ ý.

Pháp quyết này chỉ thích hợp tư đầu ư?

Vừa dịp, muốn chính là pháp quyết như vậy, không có tài nguyên, đoạt người khác không phải được rồi ư!

Phương Hành kiên định lòng tin, nói: "Ta sẽ chọn cái này, không có tài nguyên, ta sẽ đi đoạt... à đi nhận phù chiếu!"

Trường lão râu dài im lặng, nhìn Phương Hành một cái, nghĩ thầm tiểu hài tử này thật là không biết trời cao đất rộng.

Thật ra tình huống như thế trước kia cũng từng gặp phải, người trẻ tuổi, phần lớn tâm cao khí thẳng, thường thường muốn lựa chọn pháp quyết thích hợp đầu pháp nhất, cũng không suy nghĩ vấn đề tiêu hao tài nguyên, bọn họ đều cho rằng tu luyện pháp quyết mạnh nhất, tất cả tài nguyên cũng sẽ cuốn cuộn mà đến, đây thật ra là biểu hiện tâm trí chưa thành thực, căn bản không rõ người tu hành sinh tồn khó khăn cỡ nào, mười thì có chín sẽ hối hận.

Ở bên trong Thanh Vân Tông, có một quy củ, trước hai mươi một tuổi đột phá Linh Động thất trọng, có thể tấn thăng làm chân truyền đệ tử, nếu không cách nào đột phá, hoặc là thời gian đột phá muộn hơn hai mươi một tuổi, chỉ có thể chuyển chức trở thành trưởng lão, hần cũng là thấy Phương Hành tuổi còn nhỏ, có hi vọng tấn chức chân truyền, lúc này mới chuẩn bị chỉ cho hần một con đường ôn hòa chút ít, nhưng nếu Phương Hành khăng khăng một mực, muốn lựa chọn Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết mà nói, ngày sau tu luyện không được, đổi tu những pháp quyết khác không phải là không thể được, nhưng thời gian lại là trẻ nãi.

Đang lúc trường lão râu dài suy nghĩ có muốn khuyên Phương Hành mấy câu nữa hay không, dưới cổ từng, trường lão bộ dáng thanh niên nhưng đầu đầy tóc trắng cũng đã nhìn toàn bộ mọi chuyện, nghe được Phương Hành mọi thứ không học, càng muốn học Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, trường lão này khẽ nở nụ cười, tựa như cảm giác Phương Hành thú vị, đưa tay từ trên nhánh cây bên cạnh, hái xuống một lá thông, bấm tay hướng tấn chức điện bắn tới.

"Sưu..."

Lá thông trong nháy mắt bay vút qua hơn mười dặm cự ly, đã đi tới trước tấn chức điện, từng đạo linh quang từ phía trên lá thông dâng lên, dần dần trở nên to lớn, hóa thành bộ dáng của vị trường lão kia, trông rất sống động, giọng nói và dáng điệu nụ cười, mây may không đến, hần tay áo vung lên, hai tay chấp ở phía sau, cất bước hướng trong tấn chức điện đi tới, trong điện ba vị Trúc Cơ kỳ trường lão thấy thế khẽ kinh hãi, nhất tề khom mình hành lễ.

"Cung nghênh pháp thân của sư thúc..."

Phương Hành cùng ánh mắt của bọn họ nhìn tới, nhất thời ngẩn ra, lấy Âm Dương Thần Ma giám nhìn lại, trong đầu nhất thời thoáng hiện một cái tin tức: "Biến ảo linh thân, Linh Động cửu trọng tu vi..."

"Một cỗ linh thân đã có tu vi Linh Động cửu trọng ư?"

Phương Hành chắc lưỡi hít hà: "Vây chân thân sẽ lợi hại bao nhiêu?"

Thanh niên tóc trắng mỉm cười nói: "Ta cảm thấy người này thú vị, để cho hần đi theo ta!"

Ba vị trường lão Trúc Cơ kỳ cực kỳ cung kính: "Sư thúc tổ nguyện chỉ điểm hần, đúng là phúc phận của hần!"

Thanh niên tóc trắng khẽ mỉm cười, xoay người hướng ngoài điện đi tới, Phương Hành còn đang ngẩn người, ba trường lão đã nhẹ giọng quát lên: "Cơ duyên đã tới, sư thúc tổ nguyện chỉ điểm người, đó là phúc phận của người, còn không mau đi ư?"

Phương Hành ngẩn ra, gãi gãi đầu, đi theo phía sau thanh niên tóc trắng ra khỏi tấn chức điện.

Ba vị trường lão Trúc Cơ kỳ đợi Phương Hành cùng linh thân của thanh niên tóc trắng rời đại điện, lúc này mới đứng lên, nhìn nhau, trong đôi mắt đều có một chút thái độ khiếp sợ, trường lão số tuổi lớn nhất trầm giọng nói: "Bạch Thiên Trọng sư thúc thân phận như vậy, cực ít lộ diện, hôm nay lại chủ động muốn tới mang tiểu hài tử này đi là có ý gì? Chẳng lẽ tên tiểu tử này lọt vào pháp nhãn của hần, muốn lấy hần để thừa kế truyền thừa sao?"

Trường lão ngoài cùng bên trái nói: "Nếu thật là Bạch Thiên Trọng sư thúc coi trọng hần, muốn đem truyền thừa của lão nhân gia để lại Thanh Vân Tông, cũng là một việc tốt, Thanh Vân Tông ta ngoài ngũ pháp ra, sợ rằng sẽ nhiều hơn một pháp quyết nữa..."

Trường lão râu dài trầm mặc không nói, sau một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: "Hoặc là, là huyền quyết cũng nói không chừng!"

Hai vị trường lão khác kinh hãi, nhất tề nhìn về phía hần.

Trường lão râu dài nói: "Bạch Thiên Trọng sư thúc năm trăm năm phía trước đến Thanh Vân Tông chúng ta đặt chân, làm một cái trường lão nhân tân, ngay cả tông chủ cũng không biết bằng tu vi của hần, tại sao lại lựa chọn Thanh Vân Tông chúng ta đặt chân, bởi vì nếu hần muốn đi, có khi là đại thế gia, tông môn sẽ đem lão nhân gia tôn sùng là thượng tôn, bất quá Bạch Thiên Trọng sư thúc ở Thanh Vân Tông chính là năm trăm năm, vẫn chưa từng rời đi, đến nỗi tất cả chúng ta cũng coi hần trở thành Thanh Vân Tông chân chính trường lão, chẳng qua là, thân phận thật sự của hần, dù sao vẫn là một vị khách nhân a..."

Nói đến chỗ này, trường lão râu dài khẽ thở dài, nói: "Vị Bạch sư thúc tổ này lai lịch thần bí, tu vi lại càng siêu tuyệt, cả Thanh Vân Tông chúng ta, sợ

rằng chỉ có Thái Thượng trưởng lão năm năm trước bế tử quan mới có khả năng cùng hần so sánh, chính là tông chủ cùng tứ đại truyền pháp trưởng lão, chỉ sợ cũng không bằng hần, ta từng nghe tông chủ trong lúc vô tình nhắc tới, hần nói vị Bạch Thiên Trượng trưởng lão này, nếu là có tâm đề truyền thừa ở lại Thanh Vân Tông, Thanh Vân Tông chúng ta sợ rằng lập tức có thể lực áp Băng Âm Cung, Điện Huyền Cốc, trở thành đệ nhất tông ở Sở vực!"

Hai vị trưởng lão nghe vậy lại càng khiếp sợ, trong ánh mắt hiện ra lấp lánh.

Ba người bọn họ tư chất thật ra cũng không thấp, chẳng qua là Thanh Vân Tông tài nguyên hữu hạn, vừa không có công quyết cao minh, cho nên vẫn dừng ở Trúc Cơ kỳ trung kỳ, thủy chung không cách nào rảo bước tiến lên Trúc Cơ hậu kỳ, nếu thật là Bạch Thiên Trượng trưởng lão đem truyền thừa của mình thông qua tiểu hài tử này lưu tại Thanh Vân Tông, chính mình có thể tu luyện, đừng nói Trúc Cơ hậu kỳ, thậm chí cũng có hi vọng Kết Đan thành công, thọ nguyên ngàn năm.

"Chẳng qua là... Hi vọng không lớn a..."

Trưởng lão râu dài cúi đầu than một tiếng, nói: "Bạch Thiên Trượng trưởng lão lúc trước cũng lựa chọn Thanh Vân Tông đệ tử ưu tú vài lần, tựa như là cố ý muốn lưu lại truyền thừa, nhưng những đệ tử hần lựa chọn, cuối cùng mọi người vẫn bị hần đưa về trong môn, hơn nữa xóa đi trí nhớ, thậm chí còn có hai người, trực tiếp bỏ mình, không trở về nữa, hi vọng tiểu tử này... Ai!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Ăn quân

Thanh niên tóc trắng ở ngoài điện chờ, thấy Phương Hành đi ra, đã dắt tay của hần, dưới chân tự có mây xanh hiện lên, nhắm Thanh Vân Tông Tiềm Long phong bay tới, đi tới một cái lối nhỏ bên sườn núi, thanh niên tóc trắng hướng trên đường chỉ tay, liền khẽ mỉm cười, hóa thành một cái lá thông rơi trên mặt đất, Phương Hành bị một màn thần kỳ này chấn cho ngẩn ngơ, gãi gãi đầu, hướng trong rừng đi tới.

Theo đường nhỏ đi thời gian một nén hương, đi tới chỗ từng cuối con đường, lại thấy dưới cổ tùng, có một người tóc bạc khoanh chân mà ngồi, bộ dáng cùng linh thân vừa rồi dẫn hần tới giống nhau như đúc, chẳng qua là hần không cách nào nhìn ra tu vi người tóc bạc, hiển nhiên tu vi chân thân vượt xa linh thân, đã không phải là Âm Dương Thần Ma giám có thể nhìn thấu.

Mà đối diện với thanh niên tóc trắng, thì là một lão giả tóc đen, đang đau khổ suy tư, đối với Phương Hành làm như không thấy.

Ở giữa hai người, để một bàn cờ đen, Âm Dương Thần Ma giám nhìn lại, dĩ nhiên là mặc hải huyền băng thạch, chính là tài liệu luyện khí hiếm thấy trong tu hành giới, mà con cờ trên bàn cờ, màu trắng chính là băng u bạch ngọc tinh, màu đen lại là linh tê mặc thú cốt, cũng là tài liệu trân quý cực kỳ hiếm thấy, nhất là linh tê mặc thú cốt, là thứ tốt có thể dùng để luyện đan.

Thấy hai người chuyên tâm đánh cờ, cũng không để ý tới mình, Phương Hành ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hần biết, đám người tu hành đều tính tình cổ quái, không chừng đang khảo nghiệm chính mình, cứ ngoan ngoãn một hồi là tốt nhất.

Nào ngờ, lần ngồi xuống này, chính là ba canh giờ trôi đi, từ giữa trưa ngồi đến ban đêm, lực chú ý của hai người vẫn ở trên bàn cờ, không ai để ý tới mình.

Phương Hành ngồi hết canh giờ đầu tiên, đã có chút ngồi không yên, canh giờ thứ hai đã len lén duỗi chân. Canh giờ thứ ba, đã vờn đầu đi nhìn bàn cờ trước mặt hai người kia, chỉ thấy con cờ màu đen cùng màu trắng đan xen phức tạp, hình dạng một đạo một đạo khó có thể hiểu, thoát nhìn tựa như có chút thâm thiết, chẳng qua là hần không hiểu đánh cờ, nhìn cũng không hiểu thế cục trong đó.

Lại qua nửa canh giờ, lão giả tóc đen bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, đem một viên cờ trắng đặt vào bàn cờ.

Người tuổi trẻ tóc trắng khẽ nở nụ cười, thuận tay nhặt lên một viên đen thả xuống, lão giả tóc đen vốn mừng rỡ khuôn mặt nhất thời hơi cứng lại, bất đắc dĩ cười khổ, tự mình động thủ đem mấy viên cờ trắng bị thua nhặt ra ngoài.

"Các người chơi kiểu gì vậy?"

Phương Hành rốt cục nhìn không nổi, tò mò mở miệng hỏi.

"Người không hiểu, hỏi cái gì?"

Lão giả tóc đen bị quấy rầy, tức giận trợn mắt nhìn Phương Hành một cái, tiếp tục nghiên cứu ván cờ.

Phương Hành liếc mắt, cứng giọng nói: "Ai nói ta không hiểu chứ? Không phải là quân đen ăn quân trắng sao?"

Lão giả tóc đen nói: "Nhìn người nói đơn giản như vậy, người ăn một viên cờ đen cho ta xem nào?"

Phuong Hành nói: "Chuyện này có cái gì khó?"

Lão giả tóc đen nhất thời nhìn hấn một cái kỳ dị, trong ánh mắt có chút khinh thường, nhưng cũng có chút nghi ngờ, hấn nghĩ thầm tiểu quý này nói tự tin như vậy, hơn nữa hấn là người sư thúc tổ coi trọng, chẳng lẽ thật đúng là có tuệ tâm, có thể đem ván cờ đã đánh một năm, dấu hiệu thất bại đã rõ ràng, đánh cho lật ngược thế cờ hay sao?

Ngay cả thanh niên tóc trắng cũng là ánh mắt vừa động, có chút háng hái nhìn Phuong Hành.

Hấn gọi Phuong Hành tới, đúng là muốn khảo nghiệm Phuong Hành một chút, nhìn xem có thích hợp với công pháp truyền thừa của mình hay không, mà khảo nghiệm, trọng điểm chính là xem ngộ tính của Phuong Hành, nếu Phuong Hành thật có kỳ nghệ sâu như thế, tất nhiên nói rõ ngộ tính không sai, cho nên hấn cũng khẽ mỉm cười, nói: "Ly Thạch sư diệt đại long đã bị ta chém là nhất định, nếu ngươi có thể giải tình thế nguy hiểm, ta sẽ truyền cho ngươi một đạo pháp quyết!"

Phuong Hành ngẩn ngơ, mờ mịt nói: "Chém đại long là gì?"

Lão giả tóc đen im lặng, chỉ vào bàn cờ nói: "Hấn muốn ăn quân của hấn, ta muốn ăn quân của hấn, hôm nay bại thế của ta đã định, không còn chút cơ hội cứu vãn, nếu ngươi có thể trợ giúp ta ăn hết quân của hấn, vậy chính là ngươi thắng!"

Phuong Hành ánh mắt sáng lên, nhìn thanh niên tóc trắng nói: "Nói thế thật không?"

Thanh niên tóc trắng khẽ mỉm cười, không lên tiếng phủ định.

Lão giả tóc đen thì mắng: "Bạch sư thúc thân phận cỡ nào, còn có thể lừa ngươi hay sao?"

Phuong Hành nhất thời nở nụ cười, đưa tay từ trên bàn cờ cầm lên một quân đen, dường như đường đậu ném vào miệng, trợn mắt nuốt xuống, sau đó nhìn hai người bọn họ nói: "Ăn một viên này đủ rồi chứ? Có muốn ăn nữa hay không?"

"Éc..."

Thanh niên tóc trắng cùng lão giả tóc đen đồng thời ngây dại.

Phuong Hành thì ngồi xuống, phát giác quân đen thật là không tồi, dùng linh tê mặc thú cốt chế thành, ăn chứa không ít linh khí.

"Ngươi chính là ăn quân như vậy?"

Lão giả tóc đen cười khổ hỏi.

Phuong Hành nói: "Dù sao cũng là ăn quân, có gì khác biệt?"

Lão giả tóc đen nghẹn họng nói không ra lời, thanh niên tóc trắng bỗng nhiên khẽ mỉm cười, ném con cờ trong tay, nói: "Ly Thạch sư diệt, tên nhóc này ăn một quân của ta, cũng đã giải tình thế nguy hiểm của ngươi, cũng được, bàn cờ này nếu đánh tiếp, sợ rằng lại phải một hai năm thời gian, tạm thời phong cờ sao, đợi đến khi ta và ngươi có thời gian, lại đến tiếp tục ván cờ đang dở này!"

Lão giả tóc đen vui mừng quá đỗi, cười nói: "Đa tạ sư thúc tổ khiêm nhượng!"

Thanh niên tóc trắng mỉm cười nói: "Nếu nói tạ ơn, ngươi cũng nên tạ ơn tên nhóc ăn quân của ta đi!"

Lão giả tóc đen ha ha cười một tiếng, vỗ bả vai Phuong Hành nói: "Hào tiểu tử, ngày khác đến Đoán Chân cốc, ta sẽ hảo hảo tạ ơn ngươi!"

Vừa nói hướng thanh niên tóc trắng thi lễ, tay áo vung lên, chân đạp mây xanh rời khỏi nơi đây.

Mà thanh niên tóc trắng thì mặt mỉm cười, nhìn Phuong Hành từ trên xuống dưới.

Phuong Hành đang hoảng ngồi dậy, mặc hấn đánh giá, không nhịn được nói: "Ngươi muốn truyền cho ta pháp quyết ư?"

Thanh niên tóc trắng cười cười, bỗng nhiên nói: "Vừa vào sơn môn, đi trên quỹ thị cướp sạch toàn bộ linh thạch, lúc đạo môn phân phát linh thạch, đem một cái đệ tử Linh Động nhị trọng đã thương, cũng đánh cướp ba tên đệ tử bính đẳng tư chất, sau lại tái nhập quỹ thị, lừa gạt đi một quả Yêu Linh đan của ngoại môn đệ tử Hậu Thanh, hướng Yêu Chương sơn đi trăm yêu, liên tiếp giết bốn gã ngoại môn đệ tử..."

Nghe thanh âm của hấn, Phuong Hành quả thực đầu tóc cũng dựng lên, hú lên quái dị, trực tiếp nhảy lên.

"Ngươi... Làm sao ngươi biết?"

Hấn đỏ mặt hơi lạnh, những chuyện này cũng bí ẩn cực kỳ, chỉ có tự mình biết, quái vật lông trắng này làm sao mà biết được?

Thanh niên tóc trắng cười cười, cũng không trả lời, mà hỏi: "Lúc làm những chuyện này, ngươi không sợ sao?"

Phuong Hành được chứng kiến thân thể của thanh niên tóc trắng, hắn dùng một cái lá thông hóa ra linh thân, tu vi cũng vượt xa chính mình không biết gấp bao nhiêu lần, lại càng không cần phải nói bản thể hắn ở nơi này, trong bụng mặc dù sợ hãi, nhưng cũng không dâng lên nổi bất kỳ tâm tư phản kháng, sau khi kinh hoàng, liền ủ rũ ngồi xuống, nói: "Sợ có ích lợi gì, ai bảo ta nghèo chứ? Ngươi muốn phạt ta làm sao?"

Hắn trực tiếp hỏi thanh niên tóc trắng làm sao "phạt" chính mình, chính là hi vọng đối phương ngàn vạn đừng phát tay lấy cái mạng nhỏ của mình.

Vô luận phạt như thế nào, nhất định cũng sẽ không mất mạng.

Thanh niên tóc trắng nói: "Vào ngoại môn tới nay, ngươi phạm môn quy bảy lần, nên phạt ngươi bảy lần!"

Phuong Hành ngẩn ngơ, trong lòng ám ám tính toán, ủy khuất kêu lên: "Không đúng, số lượng của ngươi không đúng!"

Thanh niên tóc trắng hơi ngẩn ra, nói: "Làm sao không đúng?"

Phuong Hành kêu khổ nói: "Đánh cướp quý thị hai lần, tính là hai lần, Lưu Phong đoạt ta, bị ta đoạt, coi là một lần, đánh cướp tên ẻo là kia, coi là một lần, Hậu Thanh buộc ta tiến vào Yêu Chương sơn... Cũng chỉ có thể coi là một lần sao..."

Nói đến chỗ này, ngừng đầu nhìn thanh niên tóc trắng, đối phương khẽ mỉm cười, nói: "Phía sau đều nói ra!"

Phuong Hành thấy bộ dáng của đối phương, liền biết mình tiến vào Thanh Vân Tông, đoán chừng mọi chuyện đối phương đều nắm rõ rồi, lúc này giấu diếm cũng vô dụng, định nói ra toàn bộ, tránh cho hắn oan uổng chính mình, cho mình thêm một lần, liền ngoan tâm, nói: "Đánh cướp Mạnh Huyền Chiêu, coi là một lần, mới vừa rồi buộc hắn trả ta linh thạch, tính là một lần... toàn bộ cộng lại, cũng chỉ có sáu lần sao?"

Thanh niên tóc trắng nói: "Ngươi vừa rồi ăn một con cở của ta, hại ta không thắng ván cở này, cũng muốn tính là một lần!"

"Éc... Được rồi!"

Phuong Hành ủ rũ, đáng thương nói: "Tiền bối, ngươi thương ta thuở nhỏ lẻ loi hiu quạnh, không chỗ nương tựa..."

Càng nói càng đáng thương, tựa như nước mắt cũng muốn chảy xuống.

Thanh niên tóc trắng nói: "Không được giả bộ đáng thương, nếu không tội thêm một bậc!"

Phuong Hành lập tức trên mặt quét sạch u buồn, làm ra bộ dáng lưu manh, nói: "Vậy ngươi nói làm sao bây giờ!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Một lời tức giận trăm thù đồ

Thấy tiểu hài tử này còn dám giờ trò lưu manh trước mặt mình, thanh niên tóc trắng cũng có chút bất đắc dĩ, hắn khẽ thở dài một tiếng, nói: "Ngoại môn tự có quy củ của ngoại môn, do các trưởng lão thống ngự ngoại môn xử lý, bọn họ nếu không phát hiện chuyện ngươi làm, hay hoặc giả là bọn họ không đi quản, ta cũng sẽ không rảnh rỗi như thế, bảy lỗi của ngươi, ta tạm thời ghi lại cho ngươi, không đến phạt ngươi!"

Phuong Hành nghe, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy phía sau lưng sinh lạnh, thì ra mới vừa rồi đã toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Thanh niên tóc trắng tiếp tục nói: "Ta gọi ngươi tới đây, vốn là nghĩ xem ngộ tính, trắc thế chất, xem ngươi có thích hợp thừa kế truyền thừa của ta hay không, bất quá, hiện tại ta có một cái ý nghĩ khác rồi, có lẽ, ngươi có thể khám phá quan đồ cũng không chừng..."

Hắn nói đến chỗ này, trầm ngâm chốc lát, giống như đã hạ quyết định.

"Đi theo ta!"

Hắn đứng dậy, bàn tay ở trên bàn cờ phát một cái, quân cờ nhất thời hóa thành tượng đá, con cờ mọc rễ, cũng không có người nào có thể di động chút nào, đây tựa như cờ tướng phong bàn, chỉ có lúc hắn đến mới có thể tiếp tục.

Sau đó, hắn hóa ra một đóa mây xanh, mang theo Phuong Hành đứng lên, nhanh chóng hướng sau ngọn núi bay đi.

Đi tới sau ngọn núi, có một mảnh thạch lâm, dữ tợn quỷ dị lộn xộn, tựa như một mảnh kiếm đâm thẳng bầu trời.

Bên cạnh thạch lâm, có một động phủ, phong cách cổ xưa, thanh niên tóc trắng dẫn Phuong Hành tiến vào động phủ, ở trên một kệ đá, giải phía trên thập bát trọng phong cấm, đem một bộ quyền trục lấy ra ngoài, thở dài một tiếng, giao cho Phuong Hành, nói: "Ngươi tâm tư tà quái, không thích hợp truyền thừa của ta, nhưng không chừng sẽ thích hợp quyền trục này, ta cho ngươi ba ngày thời gian, thử xem có thể hiểu thấu đáo quyền trục này hay

không, nếu không thể, ba ngày sau, ta sẽ xóa đi trí nhớ của ngươi, ngươi tiếp theo trở về nội môn đi!"

"Quyển trục?"

Phương Hành tò mò đem quyển trục mở ra, không khỏi cảm thấy một cảm giác âm trầm, theo bản năng co đầu lại.

Trên bức họa không có vật gì, cũng không có sơn thủy, chỉ có máu.

Vết máu đỏ lôm chỏi mắt, tựa như văng đến trên quyển trục này.

"Đây là một người lúc bị người chém đầu, máu tươi bắn đến trên đồ tạo thành, vì vậy đồ này được gọi là Trảm Thủ đồ!"

Thanh niên tóc trắng nhẹ nói, trong ánh mắt tựa như có chút quang mang phức tạp, vỗ vỗ bả vai Phương Hành, khẽ than rồi đi.

"Người thứ mười..."

Thanh niên tóc trắng đi tới ngoài động, ngẩng đầu nhìn về tinh không, ở địa phương trong tinh không mắt người không trông đến, tu sĩ bình thường không cách nào chạm đến, chín cổ huyền quan lơ lửng trên không trung, phảng phất định trụ càn khôn, bọn họ đã tồn tại rất nhiều năm, cũng dẫn phát rất nhiều đại biến động của tu hành giới, nhưng qua nhiều năm như vậy, vô số người tài ba dị sĩ, nhưng thủy chung không hiểu thấu đáo bí mật của bọn nó.

Tiểu hải tử này, đã là người xem đồ thứ mười chính mình tìm đến trong vòng ba trăm năm.

Một ngàn năm trước, chín cổ huyền quan phóng một đạo thần quang xuống Nam Chiêm đại lục, thế gian tu sĩ ai cũng đi tìm tòi nghiên cứu, rõ ràng phát hiện, thế nhưng tồn tại vô số điển tịch cùng pháp khí thần dị, thậm chí còn có tiên đan trong truyền thuyết, nhất thời Nam Chiêm Bộ Châu điên cuồng, vô số thế gia lão quái lãnh đời đã lâu cũng dốc toàn bộ lực lượng, liều mạng tranh đoạt, vì thế không tiếc đại sát phá giới.

Thanh Vân Tông chỉ là một tông môn nhỏ, ở trong trận chém giết này, căn bản không có năng lực tham dự đến tranh đoạt.

Nhưng Bạch Thiên Trọng có thể, khi đó, hắn còn không gọi Bạch Thiên Trọng, tên của hắn, là thấy được truyền thừa trong bộ quyển trục này mới đổi như vậy, cũng bởi vì khi đó, hắn mới vừa gặp đại biến, tuổi còn trẻ đã sinh ra một đầu tóc trắng, thuận miệng lấy một cái tên giả như vậy, hơn nữa cũng là ở thời khắc đó, hắn hạ một cái quyết định thật lớn, mang theo một bộ quyển trục phản bội gia tộc.

Quyển trục đó, chính là bộ "Trảm Thủ đồ" này!

Bạch Thiên Trọng biết đồ này quan hệ trọng đại, ẩn có huyền cơ, nhưng bảy trăm năm, thủy chung tìm hiểu không ra, không làm sao được, thời gian ba trăm năm, hắn lựa chọn các đệ tử thiên tư hơn người bái nhập tông môn, tìm hiểu đồ này, hi vọng có phát hiện, nhưng mà ba trăm năm, tìm chín người tới tìm hiểu, rốt cục có bảy người thất bại, bị hắn xóa đi trí nhớ, đưa về trong nội môn.

Hai người khác, lại là trong quá trình tìm hiểu đồ này, tẩu hỏa nhập ma, bị đốt thành một đống tro bụi.

Lần này lựa chọn Phương Hành, cũng là cảm thấy Phương Hành có chút bất đồng với người khác.

Tìm nhiều đệ tử thiên tư kinh người như vậy, cũng không thu hoạch được gì, một cái tiểu tử làm việc cùng người khác bất đồng, có lẽ sẽ có phát hiện.

Mà lúc này trong sơn động, Phương Hành xuất thần đánh giá quyển trục g này, ngồi xuống cạnh bàn đá.

Chính là vết máu tóe đến trên đồ, vô cùng đơn giản.

Bất quá nhìn kỹ mà nói, sẽ mơ hồ cảm giác được trên đồ truyền tới một loại cảm giác hồi hộp, vết máu này, cũng không biết đã qua bao nhiêu năm, nhưng vẫn rực rỡ huyết hồng, phảng phất còn có sinh mệnh lực bình thường, mà trong sinh mệnh lực này, có thể cảm nhận được, là một người cảm giận ngút trời, vô tận không cam lòng, phảng phất ở trong bức họa, có một oan hồn, muốn thiêu đốt cả bầu trời.

Ở thời điểm hai mắt ngưng thần nhìn chăm chú vào bức họa, tựa hồ trước mắt sẽ xuất hiện một cái ảo giác, trên bệ trầm thần, một vị anh hùng mặt lộ ngửa mặt lên trời huyết sáo, nổi giận quát ông trời bất công, nhưng mà kiếm quang đánh tới, đầu người bay lên, máu tươi bắn toé...

Khó trách, thanh niên tóc trắng xưng nó là "Trảm Thủ đồ", đây đúng là một bộ trảm thủ đồ!

Bởi vì mỗi người thấy bức đồ này, cũng sẽ bị bắt khuấy ý trên đồ xâm nhiễm, thấy một màn huyền tượng kia.

Chẳng qua là, người tóc trắng muốn mình tìm hiểu cái gì?

Phương Hành trầm mặc ngồi ở trước đồ, nhìn thật lâu, rốt cục không nhìn được, vận dụng Âm Dương Thần Ma giám.

Âm Dương Thần Ma giám, cơ hồ có thể giám định tất cả những thứ có dính linh lực mà hắn nhìn thấy.

Hắn muốn thông qua Âm Dương Thần Ma giám nhìn một chút, đồ này rốt cuộc có cái gì, sau đó sẽ nghĩ cần đi ngộ cái gì.

Ngưng thần trên đồ, từng tia linh lực bị tiêu hao hết, sau đó trong đầu từ từ xuất hiện một đạo tín tức.

"... Tiên nhân huyết... Thiên ý kiếm..."

Thông qua Âm Dương Thần Ma giám, đã giám định ra trong đồ có gì.

Một là tiên nhân huyết, một là thiên ý kiếm.

Phuong Hành kinh ngạc không dứt, người mà máu bắn lên trên đồ này, dĩ nhiên là tiên nhân sao?

Nếu là tiên nhân, lại có ai bản lĩnh lớn như vậy, có thể chém đầu hắn?

Mặt khác, thiên ý kiếm... Chẳng lẽ là chi kiếm ý thiên cấp công quyết sao?

Phuong Hành trước đó không lâu vừa vận thông Âm Dương Thần Ma giám hiểu được, thể gian công quyết, từ trên xuống dưới, chính là đạo quyết, thiên quyết, tiên quyết, thần quyết, huyền quyết, pháp quyết, trụ cột công pháp bảy tầng, mà kiếm ý, chẳng lẽ là thiên giai công quyết thi triển ra ư?

Thất trọng công quyết đệ nhị trọng, người xuất kiếm này, sẽ mạnh bao nhiêu?

Cũng khó trách tiên nhân cũng bị chém giết, bởi vì cho dù là tiên quyết, cũng xếp hạng phía dưới thiên quyết!

"Như trên bức họa chỉ có hai thứ này, như vậy ta cũng chỉ có thể cảm ngộ một trong hai thứ..."

Phuong Hành thông qua suy nghĩ như vậy, cũng là đơn giản rất nhiều, bởi vì có dấu vết mà lần theo.

Cho dù là Bạch Thiên Trượng, cũng chỉ biết là trong đồ uẩn có huyền cơ, mà không biết cụ thể huyền cơ là gì, chớ nói chi là các đệ tử tới cảm ngộ, bọn họ chỉ có thể trầm ngâm hướng về phía bức đồ này, phóng toàn bộ tâm thần, thông qua vết máu ẩn chứa tức giận, tới thăm dò dấu vết, bởi vì bọn họ không biết mình muốn cảm ngộ cái gì, cho nên chính là tìm vận may.

Phuong Hành lại bất đồng, hắn biết mình cần cảm ứng thứ gì, vì vậy có thể bản thân có đích!

Tựa như tất cả mọi người ở trên bờ cát mờ mịt tìm kiếm một vật, có người không biết mình muốn tìm cái gì, chỉ biết trên bờ cát nhất định có thứ mình tìm, Phuong Hành chẳng khác gì là từ lúc bắt đầu đã biết chính mình muốn tìm cái gì.

Cứ như vậy, hắn tự nhiên chiếm tiện nghi lớn.

Đem quyền trục treo đến trên thạch bích, Phuong Hành hít sâu một hơi, bắt đầu bình tâm tĩnh khí, cảm ngộ đạo cơ trong đó.

"Tức giận... Oan hận... Bất khuất..."

Toàn bộ tinh thần nhìn chăm chú vào vết máu trong đồ, Phuong Hành dần dần cảm nhận được đủ loại cảm xúc mãnh liệt phức tạp.

Máu tiên nhân, là sinh huyết một người trong giờ phút cuối cùng vẫn không cam lòng

Ở sau khi hắn chết, đã mất đi sinh cơ, máu chảy ra là tử huyết, vĩnh viễn cũng không thể có tâm tình gì cả.

Vì vậy, bên trong vết máu, có rất nhiều cảm xúc phức tạp, cũng ẩn chứa sinh cơ cuối cùng của một vị tiên nhân.

Phuong Hành tinh thần phiêu hốt, cảm ngộ vết máu ẩn chứa đủ loại tâm tình...

Tức giận, oán hận, bất khuất, bừa bãi, thống hận... Cơ hồ các loại tâm tình đều có, chỉ là không có sợ hãi!

"Rốt cuộc là cảm ngộ cái gì? Một người nếu sắp bị chém rơi đầu, trong lòng lại sẽ nghĩ như thế nào đây?"

Phuong Hành ngưng mắt nhìn trảm thủ đồ, từ từ trở lại thời điểm chính mình tám tuổi, lần đó, hắn cũng suýt nữa bị chặt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Bất khuất nộ diễm, vô ngân kiếm quang

Tám tuổi năm ấy, Phuong Hành suýt nữa bị chặt đầu!

Trên thực tế, khi hắn đã bị giải lên pháp trường, đao phủ giờ quý đầu đao trong tay lên, mà Phuong Hành chính thanh âm run rẩy kêu to: "Người khác

mười tám năm sau sẽ là một cái hảo hán, tiểu gia... Tiểu gia chuyển thế rồi, chỉ cần có thể chạy, chính là một cái hảo hán..." Sau đó ngay khi đao của đao phủ rơi xuống, Đại thúc thúc mang theo người trong Quý Yên cốc đánh tới, cứu hân.

"Chính mình ngay lúc đó tâm tình như thế nào đây?"

Phuong Hành tựa hồ đã quên nội dung trăm thù đồ, tâm tư bắt đầu bay xa.

Sợ...

Cùng người trên trăm thù đồ không giống, người trong trăm thù đồ không có sợ hãi, mà chính mình ấn tượng sâu nhất đúng là sợ hãi.

Không người nào có thể không cảm thấy sợ hãi trong hoàn cảnh như vậy!

Trên thực tế, lúc ấy còn không sợ tè ra quần, còn là một chuyện Phuong Hành cho rằng kiêu ngạo.

Bọn đạo phi trong Quý Yên cốc, hiển nhiên cũng rất bội phục vẻ mặt Phuong Hành ngay lúc đó.

Đại thúc thúc chém giết đao phủ, lập tức đã nói với Phuong Hành, sau đó ngửi quần hân, liền cười lớn nói: "Thật là giỏi, Hành ca nhi thật là giỏi, suýt nữa bị chặt đầu, thế mà không tè ra quần, không hổ là trang hảo hán!" Sau đó đám đạo phi cùng Đại thúc thúc cùng nhau đánh tới đều cùng kêu lên hoan hô, ca ngợi sự dũng cảm của Phuong Hành.

Cũng ngay trong đêm đó, trở lại Quý Yên cốc, Đại thúc thúc đã chính thức đem mình thăng làm đạo tặc thứ mười của Quý Yên cốc.

Phần tôn trọng này, có thể nói là Phuong Hành bằng đảm lượng của mình kiếm tới!

Chỉ bất quá, tiên nhân bị chém đầu kia cũng không có cảm xúc sợ hãi, chính mình dĩ nhiên không cách nào cùng hân sinh ra cộng minh.

Lúc ấy trừ sợ hãi ra, tâm tình của hân là gì?

Phuong Hành tiếp tục nhớ lại.

Hỏi hận?

Là hỏi hận lúc ấy chính mình không nên len lén chuồn ra khỏi Quý Yên cốc, đến trong thành vui đùa sao?

Hân không phải!

Thống hận sao?

Thống hận bộ khoái đem chính mình bắt ư?

Cũng không phải!

Chẳng lẽ là... Tức giận?

Phuong Hành cảm giác mình bắt được một chút đầu mối, không sai, hân là tức giận!

Lúc ấy chính mình bất quá là đến trong thành đi dạo một chút, không cẩn thận đụng phải một cái thiếu gia nhà giàu, hân muốn ác nô bên cạnh cắt đứt chân của mình, sau đó chính mình dưới cơn nóng giận, đoạt một thanh đao giết lợn của hàng thịt chết hân.

Sau đó, mình bị bộ khoái bắt, giam ba ngày, sau đó đưa lên đài chém đầu.

Chính mình lúc ấy rất tức giận!

Tại sao lại vậy?

Chẳng lẽ mình phải để hân cắt đứt hai chân của mình ư?

Chẳng lẽ đối phương rút ra một thanh trường kiếm muốn bỏ về phía cổ của mình, chính mình nên tùy ý để cho hân chém?

Loại cảm giác tức giận này, dần dần rõ ràng ở trong lòng Phuong Hành, hân hung hăng siết chặt quả đấm nhỏ.

Đó là một loại tức giận trộn lẫn tuyệt vọng, cùng tức giận bình thường bất đồng, cơ hồ giận đến từng khớp xương, xông vào trong máu.

"Chính là cảm giác như vậy..."

Phuong Hành cắn chặt răng, đột nhiên nhìn về trăm thù đồ.

Cũng đúng vào lúc này, trong đồ tựa hồ có đồ vật gì đó động, hơn nữa dẫn động linh lực trong cơ thể Phương Hành.

Đó là bất khuất ý trong đồ!

Nó dẫn động linh lực trong cơ thể Phương Hành, bắt đầu rung động, bắt đầu thiêu đốt!

Linh lực hóa lửa, lấy một tư thế mãnh liệt, từ trong cơ thể Phương Hành thiêu đốt, tựa như muốn đốt cháy hết thảy, bao gồm chính hắn!

"Không tốt..."

Lúc cảm nhận được trong cơ thể mình có ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt, Phương Hành đột nhiên thức tỉnh, nhưng đã không chế không được nữa.

Lửa trong cơ thể Phương Hành thiêu đốt, là một loại lửa giận hiển hóa.

Loại lửa này do linh lực hóa thành, đốt cháy hết thảy, thậm chí bao gồm bản thân Phương Hành, trong lúc vô tình, Phương Hành kích phát lên hỏa ý, cũng có thể nói, hắn đã thành công tìm hiểu một nửa chân ý của trăm thủ đồ kia lưu lại, chẳng qua là còn chưa đủ, chỉ có lửa giận, không có phương pháp khống chế, kết quả chỉ có thể là đốt cháy chính mình, cùng lúc trước hai cái đệ tử hóa thành tro bụi giống nhau.

Kinh mạch đau nhức, nội tạng tựa như bốc lửa, đang hùng hực thiêu đốt, bùng nổ.

Phương Hành trong lúc hoảng hốt, cố gắng bình phục tâm tính của mình, hi vọng lửa cháy theo lửa giận của mình mà bình tức.

Nhưng vô dụng, loại lửa này vô cùng điên cuồng, một khi xuất hiện, sẽ không cách nào dừng.

"Chẳng lẽ phải chết ở chỗ này?"

Phương Hành kinh hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng, áo trên người trở nên khô ráo vô cùng, thậm chí xuất hiện mùi khét lẹt, mà tóc của hắn, đã trở nên quăn xoắn, phảng phất bị ngọn lửa thiêu đốt. Da thì đỏ bừng, thậm chí có thể thấy dưới làn da, có ngọn lửa sáng loáng lúc ẩn lúc hiện, giống như trong cơ thể hắn thật có ngọn lửa đang đốt, như muốn lao ra thân thể.

Dưới loại tình huống thống khổ kịch liệt như vậy, Phương Hành không có hoàn toàn bị kinh hoảng không chế tinh thần của mình, mà là nhanh chóng vận chuyển suy nghĩ.

Đây cũng là một cái bản lãnh của hắn, bởi vì đã trải qua rất nhiều hiểm cảnh, tâm thần cường đại hơn người thường quá nhiều, cho nên dù lâm vào cảnh cận kề cái chết, sẽ không bối rối, mà là hết sức để cho mình tĩnh táo lại, suy tư phương pháp tự cứu.

"Chẳng lẽ từng người tìm hiểu đồ này sẽ bị chết cháy sao?"

"Không đúng, hắn là có phương pháp cứu mình..."

"Đúng rồi, ở bên trong đồ này, cũng không phải là chỉ có tiên nhân huyết, còn có thiên ý kiếm..."

"Thiên ý kiếm, so với tiên nhân huyết còn mạnh hơn, bởi vì chính là một kiếm này, chém đầu tiên nhân..."

Phương Hành trong đầu linh quang chợt lóe, nghĩ tới điểm này, lập tức lần nữa ngưng thần hướng trên đồ nhìn lại.

Rất nhanh, hắn lần nữa cảm nhận được cái ảo cảnh kia...

Trên đài chém đầu, tiên nhân bất khuất lửa giận ngập trời, ngửa mặt lên trời gào thét, nhưng có một đạo kiếm quang bay tới, chém xuống!

Phương Hành cố gắng nhìn thống khổ trong lòng, cẩn thận quan sát, cảm thụ đạo kiếm quang này.

Đó là một đạo kiếm quang khuynh thế, một kiếm tây lai, phiêu miểu không đầu vết.

Trên thực tế, nếu không phải là trăm thủ đồ lưu lại dấu vết của đạo kiếm quang, lấy kiến thức của Phương Hành, căn bản không nhìn thấy được kiếm quang.

Trăm thủ đồ ghi lại một người trước khi bị chém đầu bất khuất lửa giận, cũng mượn từ bất khuất lửa giận của người này, ghi lại đạo kiếm quang vốn không cách nào ghi trên giấy, kiếm chân ý, cùng ngộ hóa, hỗ trợ lẫn nhau, duy trì thăng bằng.

Phương Hành ngưng thần hướng nhìn đạo kiếm quang, càng nhìn càng huyền diệu, càng nhìn càng phiêu miểu.

Một đạo kiếm quang này hấp dẫn hắn, thậm chí để cho kịch liệt thống khổ trong thân thể cũng trở thành phai nhạt...

Dần dần, một cảm giác mát mẻ mà sắc bén tiến vào trong cơ thể hắn, cơ hồ lửa cháy đốt cháy khét nửa người, ở dụng phải kiếm ý mát mẻ này, giống như là bị tưới một bầu băng thủy, dần dần dập tắt...

"Ha ha... Khụ... Lão tử... Tìm hiểu được rồi..."

Phuong Hành đột nhiên phá lên cười, trực tiếp nhảy lên, khua tay múa chân.

Bất quá chỉ hô lên một câu như vậy, hần đầu óc choáng váng, nhất thời té ngã trên mặt đất.

Trong cơ thể lửa cháy, đã khiến cho hần nhận lấy vết bỏng nghiêm trọng, trong cơ thể kinh mạch tạng phủ, đã thiên sang bách không.

"Hả?"

Thanh niên tóc trắng Bạch Thiên Trọng ở ngoài động khoanh chân mà ngồi, trong tai nghe được tiếng cười thống khổ của Phuong Hành, tâm niệm vừa động, chỉ một thoáng xuất hiện tại bên trong động, cúi đầu vừa nhìn, nhất thời lấy làm kinh hãi, hần vội cúi người, đem Phuong Hành cơ hồ bị chết cháy bễ lên, nhanh chóng độ một đạo linh lực đến trong cơ thể hần, sau đó năm ngón tay giương lên, mấy bình linh dịch xuất hiện trên tay, toàn bộ đút cho hần ăn vào.

"Xuất hiện bệnh trạng lửa thiêu, nhưng không mất đi tánh mạng, chẳng lẽ nói, hần thật hiểu được?"

Bạch Thiên Trọng trong lòng hiện lên một tia hi vọng, đem Phuong Hành ôm đến ngọc sàng trong động phủ, khuôn mặt vui mừng.

"Ngàn năm thọ nguyên sắp hết, rốt cục trước khi chết, có thể giải khai bí ẩn này sao?"

Bạch Thiên Trọng trên mặt lộ ra một tia cười khô: "Còn có thể có cơ hội giúp cho mình đột phá bình cảnh hay không?"

Phuong Hành vẫn ngủ mê ba ngày ba đêm mới tỉnh lại, chỉ cảm thấy thân thể của mình lạnh như băng, nhưng có nhẹ sinh khí, đang từ trên người thấm vào trong thân thể, hần mở hai mắt, chỉ cảm thấy trong cơ thể trống không, linh lực tiêu hao không sai biệt lắm, cơ hồ giọt nước không dư thừa, nhưng mà thân thể lại tựa hồ như có lực lượng cực kỳ cường đại, tựa như không cần vận chuyển linh lực, cũng có thể đánh ra quyền nặng ngàn cân.

Ngồi dậy, Phuong Hành thấy mình nằm ở trên giường ngọc, tia tia sinh khí kia, chính là từ ngọc sàng rót vào trong cơ thể mình.

Bởi vì linh lực trong cơ thể khô kiệt, lại làm cho hần cực độ khát vọng bổ sung linh lực, theo bản năng đã nghĩ đưa tay ra sau gáy, tới lấy hồ lô rượu chính mình đặt ở động thiên giới chỉ, ở trong đó còn thừa nửa hồ lô linh tửu, dùng để bổ sung linh lực là tốt nhất.

Nhưng tìm tòi, nhất thời kinh hãi, sắc mặt cũng thay đổi.

Tóc của mình đã xõa ra, động thiên giới chỉ dùng để buộc tóc, thế nhưng không thấy!

"Đang tìm hồ lô này sao?"

Một thanh âm nhàn nhạt vang lên, lại là thanh niên tóc trắng chẳng biết lúc nào đi đến, trong tay mang theo một cái tử bì hồ lô, từ từ đặt ở trên ngọc sàng bên cạnh Phuong Hành, mười phần thú vị nhìn Phuong Hành, nói: "Đại khái cả Thanh Vân Tông đều nghĩ, người thông qua bí mật gì mới có thể tu luyện nhanh như vậy, bí mật này lại bị ta trong lúc vô tình phát hiện!"

Phuong Hành lấy làm kinh hãi, nghĩ thầm hần phát hiện mình tu luyện Thái Thượng Hóa Linh kinh rồi ư?

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Yêu man huyết mạch?

Phuong Hành có chút khần trương, hần biết Thái Thượng Hóa Linh Kinh rất thần dị, có thể làm cho chính mình triển pháp môn tu luyện "Luyện tinh hóa khí" không hạn chế thì, tốc độ kinh người, nếu làm cho thanh niên tóc trắng này thích thú, chỉ sợ không phải là chuyện tốt, dù sao người tóc trắng này tu vi quá cao, một ngón tay đã có thể đâm chết chính mình, coi như mình muốn cùng người ta liều mạng, cũng không có tư cách liều mạng.

Lại không nghĩ rằng, thanh niên tóc trắng chẳng qua nhẹ nhàng thờ dài, nói: "Thanh Vân Tông quy củ chọn đồ, còn có chỗ sơ hở a, một cái thể chất kỳ lạ như người, lại bị coi như Đỉnh đẳng tư chất đệ tử đặt ở ngoại môn, ngay cả ta cũng để ý mới phát hiện!"

"Thể chất?"

Phuong Hành ngạc nhiên nói: "Ta là thể chất gì?"

Thanh niên tóc trắng khẽ mỉm cười, nói: "Người có thể trực tiếp tiêu hóa loại tửu thủy lấy yêu đan hóa thành này, cũng không cảm giác kỳ quái sao?"

Phuong Hành trong lòng giật mình, sau đó bình thần nói: "Nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, ai để ý cái này?"

Thanh niên tóc trắng tựa như nhìn thấu đáy mắt hắn lóe lên ẩn ý, khẽ mỉm cười, nói: "Ta đại khái có thể đoán được ngươi đang lo lắng cái gì, bất quá đây cũng là dư thừa, lúc ta ở giúp ngươi ăn linh dược chữa thương, phát hiện ngươi có thể rất nhanh đem linh khí hấp thu, đã cảm thấy có chút kỳ quái, tra xét rõ ràng, phát hiện thể chất của ngươi khác hẳn với thường nhân, năng lực tiêu hóa gấp mười lần người bình thường trở lên!"

Hắn dừng một chút, nhẹ nhàng phủ trán, nói: "Trong mấy ngày qua, ta tra xét một chút điển tịch, cảm thấy ngươi rất có thể có thượng cổ huyết mạch Thao Thiết, thượng cổ đại yêu Thao Thiết nhất tộc, có khả năng thôn thiên thực địa, tổ tông của ngươi, hẳn là Thao Thiết cùng nhân loại kết hợp lưu lại huyết mạch, truyền đến lửa của ngươi, mặc dù huyết mạch đã phai nhạt, nhưng cũng khiến cho ngươi có khả năng trực tiếp nuốt chửng linh đan!"

Thanh niên tóc trắng nói rất chân thành, mặc dù chỉ là phỏng đoán, nhưng hắn không hoài nghi ý nghĩ của mình, bởi vì hắn cũng không phát hiện ra trong cơ thể Phương Hành có quỹ tích vận chuyển công pháp, chỉ có thể coi đây là một đặc tính, quy về Phương Hành thể chất đặc thù tạo thành, mà tại trong nhận thức của hắn, có thể tạo ra loại thể chất này, cũng chỉ có Thao Thiết nhất tộc huyết mạch yêu man từ tồn mới có thể.

Ở trên chuyện này, kiến thức uyên bác của hắn lúc này cũng thành trở ngại cho hắn, ngăn cản những khả năng khác.

"Nói cái gì thế? Ngươi mới là yêu quái cùng nhân loại sinh ra, cả nhà ngươi mới vậy..."

Phương Hành nghe, nhưng ở trong lòng trực tiếp oán thầm, nghĩ thầm đây không phải là mắng chửi người sao?

Dĩ nhiên, thanh niên tóc trắng hiểu như vậy, hắn cầu còn không được nữa là, tự nhiên sẽ không vạch trần.

Bạch Thiên Trọng thấy sắc mặt hắn biến hóa, liền cười nói: "Thế gian xem thường hồn huyết yêu man, ta hiểu vì sao ngươi che giấu sự thật này, bất quá ngươi đại khái có thể không cần tự ti như thế, yêu man cũng là sinh linh, hơn nữa thường thường có trời sanh thần thông lực kỳ lạ, dễ dàng xuất hiện một chút đặc dị huyết mạch, vì vậy tu hành giới cũng không quá ghét yêu man, huống chi, huyết mạch của ngươi cũng tương đối dễ dàng giấu diếm!"

"Éc... Hắc hắc, đúng vậy, ta không nói ai cũng không nhìn ra..."

Phương Hành theo lời của hắn thừa nhận xuống, cười hắc hắc, liền cầm lên hồ lô bên cạnh.

Một ngụm linh tửu rót vào, nhất thời cảm thấy từng đạo tinh khí trong cơ thể hòa tan.

Bất quá hắn đột nhiên cảm giác được mùi rượu trong hồ lô có chút không đúng, cùng lúc trước mình ngâm chế linh tửu có bất đồng.

Thanh niên tóc trắng khẽ nở nụ cười, nói: "Ngươi ngâm linh tửu ta nếm thử một ngụm, mùi vị thật sự quá kém, liền dùng một loại phương thức mới để ngâm chế, không chỉ có vị đạo tốt lên rất nhiều, hiệu lực cũng có thể mạnh hơn so với trước, phương thức này cho ngươi đi!"

Vừa nói ngón tay nhẹ nhàng ở trán Phương Hành điểm một cái, trong thức hải Phương Hành, nhất thời nhiều ra một cái ý niệm.

Đây dĩ nhiên là một cái phương thuốc, chính là giảng giải pháp môn ngâm chế linh tửu như thế nào.

Phương Hành mừng rỡ, cười nói: "Ôi, vậy cũng thật cảm ơn ngươi!"

Thanh niên tóc trắng khẽ mỉm cười, nói: "Không có gì, ta lúc trước để cho ngươi tìm hiểu trăm thủ đồ, cũng là có nguy hiểm, phương thuốc này coi như là một phần ta bồi bổ lại cho ngươi sao, trăm thủ đồ ẩn chứa huyền diệu, ngươi có hiểu được không?"

Nói lời này, vẻ mặt luôn luôn lạnh nhạt của hắn lộ ra vẻ có chút ngưng trọng, tựa như vô cùng quan tâm.

"Nói thật hay là nói dối?"

Phương Hành trong lòng nhanh chóng hiện lên ý nghĩ này.

Bất quá hắn rất nhanh đã quyết định nói thật, bởi vì mặc dù nói ra bản thân tìm hiểu trăm thủ đồ ý, đối với mình cũng không có tổn thất gì, ngược lại là nếu như nói dối mà nói, cũng muốn mạo hiểm chọc giận nhân vật lợi hại này, còn đối với mình không có chỗ tốt.

Dĩ nhiên, hắn nhìn thanh niên tóc trắng này thuận mắt, cũng là một cái nguyên nhân rất trọng yếu trong đó.

Hắn gặp phải nguy hiểm sẽ rất nhanh trí, nhưng ở bình thời, lại là tùy tiện, luôn luôn bằng trực giác nhìn người.

"Thật ra thì rất đơn giản, trăm thủ đồ huyền diệu chính là tức giận khi bị chém đầu, thật giống như tức giận này, có thể kích thích lực lượng nào đó trong cơ thể ta, để cho toàn bộ linh lực của ta phân hóa thành một loại ngọn lửa đáng sợ..." Phương Hành từ từ hồi tưởng đến, thật tình nói: "Bất quá chỉ tìm hiểu ngọn lửa kia mà nói, thật giống như không cách nào khống chế, chính mình sẽ gặp xui xẻo, còn cần tìm hiểu kiếm ý trong tranh..."

"Kiếm ý?"

Thanh niên tóc trắng ngây người, tựa như chuyện lửa giận, hắn đã hiểu ra, nhưng kiếm ý là lần đầu tiên nghe nói.

Phương Hành gật đầu, nói: "Đúng vậy, người bị chém đầu này dù sao lửa giận lớn hơn nữa, vẫn bị người ta chém đầu, điểm này đã nói rõ kiếm ý so với lửa giận của hắn còn mạnh hơn, mà bên trong trăm thủ đồ, ẩn chứa tầng thứ hai huyền cơ, chính là đạo kiếm ý kia..."

Thanh niên tóc trắng trầm mặc lại, qua một lúc lâu, mới cười khỏ một tiếng: "Chỉ có như thế sao... Đáng tiếc a..."

Trong tiếng cười khỏ, thanh niên tóc trắng thờ dài một tiếng, rồi khỏi gian thạch thất.

Đi tới ngoài động phủ, hần lấy ra trăm thủ đồ, nhìn một hồi lâu, bùi ngùi thờ dài: "Vốn tưởng rằng trong đồ sẽ có tiên cấp công quyết nào đó, có thể giúp ta đột phá Kim Đan, đạt thành Nguyên Anh, thọ nguyên nhiều hơn gấp hai, lại không nghĩ rằng, đồ này chỉ có ác hòa cùng kiếm ý, đều là thuật tư đấu, nhưng không có tu luyện công quyết a, ta cuối cùng, không có khả năng kéo dài tánh mạng..."

"Thật phải đi về sao?"

Bạch Thiên Trọng ở ngoài động trầm tư thật lâu, thân hình không nhúc nhích, giống như một bức tượng điêu khắc.

Ước chừng ba canh giờ trôi đi, hần mới đột nhiên đan tay áo vung lên, có một mặt thạch bài màu tím nho nhỏ từ trong tay áo bay ra, thạch bài này, dài bảy chỉ rộng bốn chỉ, chất liệu có chút bất phàm, thế nhưng mơ hồ tản ra linh quang.

Vừa xuất hiện trên không trung, linh khí trong thiên địa tựa như có sinh mệnh hướng nó tràn vào.

Bạch Thiên Trọng ngưng thần nhìn thạch bài, sau một hồi lâu, đột nhiên tóc trắng vừa động, có một đạo kim quang từ phía trên đỉnh bay ra, thẳng lên trăm trượng cao thiên, bày ra từng đạo pháp trận phiền phức phong cách cổ xưa, này pháp trận, bao lại phiến thạch lâm này, khiến cho thạch lâm tựa như trở thành nơi cùng thiên địa cách tuyệt, bất luận kẻ nào đều không thể dùng thần niệm dò xét, cũng không cách nào lấy bí thuật câu liên.

Làm xong những chuyện này, Bạch Thiên Trọng hơi chán chờ, sau đó đột nhiên lộ ra ngón trở, nhẹ nhàng gõ ở trên thạch bài màu tím kia, từng đạo không khí sóng gọn lay thạch bài lâm trung tâm tán phát ra, sau một hồi lâu, thạch bài trở nên to lớn, chính diện trở nên giống như là ngọc kính, sau đó mặt kính có mây khói dần dần tản đi, vô số âm ảnh từ bên trong biến ảo, từ từ trở nên rõ ràng.

Một cái đại hán mặt sư tử con người màu tím từ mặt kính xuất hiện, ánh mắt âm sâm, thân hình cao lớn, mặc một bộ từ bào rộng rãi, ngồi ngay ngắn ở trên mặt ghế một tòa ngọc thạch bảo, ánh mắt âm trầm đáng sợ, trong hai mắt, tựa hồ có vô cùng huyết hải cuộn cuộn, vô số oan hồn trong hai mắt quay cuồng, giãy dụa, thậm chí thỉnh thoảng còn sẽ có người, trong hai mắt hần đưa tay cầu cứu, gào thét không tiếng động.

Bất quá theo đại hán mặt tím trừng mắt nhìn, ánh mắt liền quy về bình tĩnh, trong biển máu oan hồn biến mất không thấy gì nữa.

"Lão Cửu, là người sao?"

Đại hán mặt tím mở miệng nói, thanh âm trầm thấp, tựa như sấm: "Người rốt cục đã từ bỏ mà liên lạc với gia tộc!"

Bạch Thiên Trọng nghe thanh âm này, ánh mắt đột nhiên trở nên buồn rầu, cùng hần bình thời lạnh nhạt bộ dáng hoàn toàn bất đồng.

Trong mặt gương đại hán mặt tím trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nháy mắt một cái, tựa hồ có mấy đạo khói đen từ trong con mắt bay ra ngoài.

Bạch Thiên Trọng thờ dài, nói: "Không cần phí công nữa, ta đã bày khi thiên đại trận, người không cách nào tính ra ta ở nơi nào!"

Đại hán mặt tím cười lạnh một tiếng, nói: "Người quả nhiên vẫn giống như trước để ý như vậy, bất quá, chính là cần thận có hữu dụng gì chứ? Người hôm nay chịu liên lạc ta, khẳng định là bởi vì thọ nguyên của người không còn nhiều lắm sao? Người đúng là một thiên tài, lúc ấy gia tộc đối đãi người như vậy, người cũng có thể âm thầm kết thành Kim Đan, thậm chí còn bỗng nhiên tỏa sáng, chiếm huyền quan trăm thủ đồ, lạng lẽ bỏ chạy, còn trốn chính là nhiều năm như vậy, gia tộc vẫn chưa từng buông tha việc tìm kiếm người, người lại có thể thủy chung không bị tìm được, có thể thấy được bản lãnh của người quả thật không tầm thường..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chiến tu

Bất quá, người làm thế là tự tìm đường chết!"

Đại hán mặt tím tiếng nói vừa chuyển, lớn tiếng quát lên: "Người cho rằng gia tộc đối đãi với người bất công, thì có thể phản bội gia tộc sao? Người phải hiểu được, rời khỏi nhà tộc người cũng không phải là gì! Người bây giờ tu vi là gì? A, kết thành Nguyên Anh sao? Sự rằng chưa được, theo tánh khí của người, nếu người có thể kết thành Nguyên Anh, sớm đã trở lại báo thù rồi, đây chính là kết quả thoát ly gia tộc của người! Nếu người lúc ấy chịu nhịn, đừng nói Nguyên Anh, theo tư chất của người, cộng thêm tài nguyên của gia tộc, hôm nay nhất định chạy tới cảnh giới Độ Kiếp rồi!"

Bạch Thiên Trọng nghe những lời này, mặt mũi biến ảo, rốt cục lại trở nên bình tĩnh không có sóng.

"Đại ca, người nói không sai, tu vi của ta, ở Kim Đan đỉnh phong đã có năm trăm năm, lại không có Nguyên Anh công quyết, cũng không có niết bàn đan phá cảnh, hôm nay thọ nguyên sắp hết, sợ là cuộc đời này không còn hi vọng thành Nguyên Anh nữa rồi!"

Đại hán trong thạch bài trầm mặc lại, tựa như vừa nghe Bạch Thiên Trọng thừa nhận, cũng có chút thương cảm, một lát sau, hán trầm giọng nói: "Trở về đi, mang trăm thủ đồ trở về, sau đó hướng Tam đệ xin lỗi, gia tộc sẽ nể trăm thủ đồ, nói không chừng sẽ tha thứ chuyện trước đây, ta cũng sẽ vì ngươi cầu tình, có gia tộc công quyết cùng tài nguyên, ngươi còn có hi vọng tu thành Nguyên Anh!"

Bạch Thiên Trọng trên mặt hiện ra một trận tức giận khó nói lên lời, thấp giọng nói: "Hướng hán xin lỗi ư? Đại ca, ngươi cũng cảm thấy ta sai ư? Là tên súc sinh kia làm chuyện ác như vậy, nhưng ngươi muốn ta hướng hán xin lỗi ư, đứa con của ta sẽ phải oan ức ra sao?"

Người trong thạch bài trầm mặc một chút, thấp giọng nói: "Chuyện này có trọng yếu không? Bảy trăm năm thời gian đều không thể làm cho ngươi quên được chuyện này? Ta cho là, nếu ngươi chịu chủ động liên lạc với ta, là bởi vì ngươi đã nghĩ thông suốt..."

Bạch Thiên Trọng thanh âm sáng giọng, nói: "Ta liên lạc với ngươi, quả thật là bởi vì ta nghĩ thông suốt, nếu nói thiên kiều cự tử thì như thế nào? Bảo bối kia của các ngươi, chưa chắc thật có thể như các ngươi mong muốn, quân lâm thiên hạ! Ta hôm nay thọ nguyên đã sắp tiêu hao hết, nhưng ta chuẩn bị dùng thọ nguyên còn dư lại, mài một thanh bảo kiếm, đảo loạn nhất phương thiên hạ của các ngươi, cho các ngươi biết hối hận là gì..."

Người trong thạch bài hô hấp trầm trọng, thấp giọng quát nói: "Lão Cửu, ngươi chớ có làm chuyện ngu xuẩn..."

"Ba..."

Bạch Thiên Trọng bàn tay mon trón thạch bài màu tím, thạch bài nhất thời vỡ tung, hóa thành bột đá, tiêu tán không thấy.

Thạch bài hủy diệt, cùng gia tộc cuối cùng một tia quan hệ cũng chặt đứt, Bạch Thiên Trọng tựa như chấm dứt một cái tâm sự thật lớn, sắc mặt một lần nữa quy về bình thường, hán đứng dậy, chấp hai tay, từ từ hướng trong động phủ đi tới.

Lúc này Phương Hành đã đem linh từ trong hồ lô uống vài ngụm, đang từ từ luyện hóa, khôi phục linh lực của mình, vừa luyện hóa, lại cảm thấy tình huống của mình có cái gì không đúng, thân thể của hán giống như một con dã thú, liên tục không ngừng cắn nuốt linh từ hóa thành tinh khí, ước chừng so với bình thời dung nạp linh khí cực hạn còn nhiều hơn ra một thành.

Rõ ràng tu vi không tăng lên, nhưng linh khí nhưng luyện hóa càng nhiều, phảng phất linh khí trong cơ thể hán, trải qua một lần đề luyện bình thường.

Thi triển Cẩm Long Không Hạc công cảm giác một chút, Phương Hành cũng rõ ràng phát hiện, chính mình thi triển môn thần thông này tựa như thuận buồm xuôi gió hơn, uy lực của nó cũng lớn một chút, dưới tình huống tu vi không thay đổi, hán thi triển ra pháp thuật so với trước kia nhiều hơn một thành uy lực.

Tại sao lại xuất hiện loại tình huống này?

Phương Hành ôm hồ lô rượu suy nghĩ một hồi, dần dần có chút suy đoán.

Chẳng lẽ nói, cùng mình tìm hiểu trăm thủ đồ trong cơ thể xuất hiện ngọn lửa có liên quan ư?

Ngọn lửa kia, đốt cháy ngũ tạng lục phủ, kỳ kinh bát mạch, da thịt cốt tủy của mình, tương đương với rửa sạch thể phách cho mình một lần ư?

Càng nghĩ càng có khả năng này, bởi vì Phương Hành rõ ràng còn nhớ rõ, loại ngọn lửa này ở trong người đốt đốt, cảm giác kia, giống như là phá giải, mà phá giải, thường thường chủ yếu có hai loại tác dụng. Linh Động nhị trọng, tam trọng, chính là rửa sạch tạp chất trong cơ thể, để cho mình có thể đạt đến cực hạn, mà Linh Động tứ trọng, chính là đánh vỡ cực hạn của mình, làm cho mình có tiềm năng cao hơn.

Mà Linh Động ngũ trọng, lục trọng, lại sẽ là một quá trình rửa sạch, Linh Động thất trọng, lại là quá trình lần thứ hai đánh vỡ cực hạn.

Linh Động bát cửu thập trọng, cũng giống như trước là một vòng tuần hoàn.

Phương Hành hiện tại hồi tưởng lại, trong cơ thể bốc cháy lên ngọn lửa này, giống như mình có một loại cảm giác phá giải.

Lửa cháy ở trong người nổi lên, cực kỳ giống cảm giác chính mình ăn vào phá giải đan, đúc lại bản thân.

Như vậy suy nghĩ một hồi, Phương Hành mơ hồ cảm giác mình đoán trúng quan khiếu, nhưng cũng không dám xác định, nghĩ lại, người tóc trắng kia hẳn là hiểu rõ, liền nghĩ ra ngoài tìm hán hỏi một chút, đi tới ngoài động nhìn lên, lại thấy hán đang ngăn người, liền trở lại, không mục đích trong động ngắm nghía, lại thấy động phủ cực kỳ nhả trí, đồ dùng không nhiều, cũng là vài gốc linh dược, mấy bản điển tịch mà thôi.

Nhưng chính là bố trí đơn giản như vậy, lại làm cho động phủ lộ vẻ rất có uẩn vị, dĩ nhiên, Phương Hành hoàn toàn thương thức không ra cái gọi là uẩn vị này, hán chỉ là vừa đi, vừa nhìn bên trong động vật phẩm trang sức, con người bán ra tác quang mà thôi!

Mấy viên thuốc này không sai, chính là đặt ở chỗ này quá khó nhìn, hay là ta thu đi sao!

Bình ngọc này hình như là pháp khí, đặt ở chỗ này không thích hợp, ta thu đi sao!

Ồ, mấy bản điển tịch này giá trị không ít tiền, đặt ở chỗ này đúng là uổng phí, thật lãng phí, ta đành phải tận dụng sao!

Đang cong mông thu thập bảo bối hăng say, lại có một thanh âm nhàn nhạt vang lên: "Chọn xong chưa?"

Phuong Hành cười hắc hắc, buông xuống một cây linh dược mới vừa mất nhiều sức để nhỏ lên, nói: "Không sai biệt lắm..."

Xoay đầu lại, đã thấy Bạch Thiên Trọng bạch y tung bay, dưới ánh mặt trời đứng ở động khẩu, quanh người tựa như gắn một tầng viền vàng.

"Người đi theo ta..."

Bạch Thiên Trọng thật không giống như Phuong Hành lo lắng, quát mắng bắt hắn đem tất cả tang vật cũng giao ra, mà là nhẹ giọng gọi hắn.

Phuong Hành có tật giật mình, không thể làm gì khác đành biết điều một chút đi theo hắn đi ra, ra về bé ngoan.

Bạch Thiên Trọng ở bàn đá trước động phủ ngồi xuống, gọi Phuong Hành tới đây, bàn tay gõ gõ mấy cái, lẩm bẩm: "Quả nhiên giống như ta đoán, ở bên trong trăm thủ đồ, thật ra tích chứa chính là phương pháp tiên diễm luyện tôi thân..."

Hắn trầm mặc lại, tựa như đang khổ tư cái gì.

Phuong Hành đứng đợi hắn một hồi, thấy hắn vẫn không mở miệng, liền phối hợp ngồi xuống, chợt thấy bên cạnh thạch lâm có một cái cây ăn quả, cũng không biết tên là gì, phía trên kết trái cây đỏ rực thật là khả quan, đưa tay hái hai quả, ăn vào, chợt cảm thấy ngọt nhiều chất lỏng, thịt quả mập mập cực kỳ, nước theo cổ họng chảy xuống, thế nhưng hóa thành từng đạo linh khí, hết sức thư thích.

Hắn lại không khách khí, vừa phát hiện ăn ngon, lập tức hái tới bảy tám quả, ăn như lang thôn hồ yết, nước chảy lâm ly.

Đợi đến khi Bạch Thiên Trọng từ trong trăm tư tỉnh lại, trên bàn đá đã bày một đồng hột.

Hắn vừa nhìn lên hồng ngọc phiến đào thụ ba trăm năm mới kết quả một lần của mình, còn dư lại chỉ mấy quả còn xanh, vừa nhìn Phuong Hành mắt tròn trắng, không khỏi cười khổ nói: "Quả nhiên không hổ là người thừa kế Thao Thiết huyết mạch, giống y như thượng cổ Thao Thiết, nơi đi qua, quỷ thần lui tránh, không còn một ngọn cỏ, ta đem người dẫn vào động phủ của ta, có thể nói là dẫn giặc vào nhà..."

Phuong Hành nói: "Chỉ ăn mấy trái cây của người, không đến mức mắng ta là giặc sao?"

Bạch Thiên Trọng không tranh luận cùng hắn, cười một chút, liền: "Người ở trong tấn chức điện, vì sao không học bốn môn chánh pháp kia?"

Phuong Hành gãi đầu, nói: "Ta không muốn luyện đan, vừa lười viết chữ, thuật bói toán lại càng học cũng học không được, làm thợ rèn a, lại cảm thấy quá ngu xuẩn..."

Bạch Thiên Trọng khẽ mỉm cười, nói: "Nói thật!"

Phuong Hành bật thốt lên: "Bởi vì... những thứ này quá yếu, ta muốn học mạnh nhất!"

Bạch Thiên Trọng cười cười, nói: "Người cảm thấy cái gì là mạnh nhất?"

Phuong Hành trầm mặc lại, hắn cũng không biết mình mới vừa rồi làm sao lại bỗng nhiên đem chuyện trong đáy lòng mình nói ra, nhưng nếu đã bắt đầu nói, thế thì nói hết cũng chẳng sao, dù sao Bạch Thiên Trọng cho hắn cảm giác rất tốt, là số ít người hắn cảm giác có thể nói thật, như vậy vừa nghĩ, hắn nói: "Mạnh nhất, chính là lợi hại nhất, ta cảm giác, Thanh Vân Cửu Kiếm là lợi hại nhất, bởi vì pháp quyết khác hoặc là luyện đan, hoặc là làm thợ rèn, chỉ có cái pháp quyết này, là dùng cho chiến đấu!"

Nói lời này, hắn vẻ mặt thật tình hiếm thấy, bởi vì hắn đang nhớ lại Quỷ Yên cốc đêm hôm đó.

Một người một chim, từ trên trời giáng xuống, thiết kiếm trong tay tung hoành như rồng, Quỷ Yên cốc cây cối khắp đồng...

Có lực lượng, là có thể thao túng tánh mạng người khác trong bàn tay, không có sức mạnh, chính là có tài phú nhiều hơn nữa thì như thế nào?

Còn không phải cuối cùng thành thịt cá cho người khác ư...

Người tu hành khác, cầu trường sinh tiêu dao, thần du vạn dặm, đối với hắn lại không có bất kỳ lực hấp dẫn.

Hiểu biết đầu tiên của hắn đối với đạo môn, chính là nắm giữ cường đại lực chiến đấu, cho nên hắn cầu, cũng là lực chiến đấu.

Bạch Thiên Trọng nghe đáp án của hắn, nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, nói: "Nhưng người cũng đã biết, Thanh Vân Cửu Kiếm có lẽ là mạnh nhất Thanh Vân Tông, nhưng ở Nam Chiêm Bộ Châu, lại không phải mạnh nhất, thậm chí còn là rất yếu, ngay cả ở Sở Phong đại lục nhỏ nhỏ, cũng có ít nhất hai ba đạo pháp quyết cùng nó không kém bao nhiêu, có khi còn mạnh hơn nó một chút, cho nên cho dù người học nó, cũng sẽ không phải mạnh nhất!"

Phuong Hành suy nghĩ một chút, nói: "Ta đây trước hết học cái này, sau đó lại đi học mạnh hơn!"

Bạch Thiên Trọng nở nụ cười, nói: "Thế gian tông môn thế gia, đều coi công quyết nhà mình như sinh mạng, chưa chắc chịu truyền cho người!"

Phuong Hành nói: "Ta đây sẽ đi đoạt, dù sao ta phải học!"

Bạch Thiên Trọng ha ha cười một tiếng, nói: "Nhưng nếu như bản thân ngươi không đủ mạnh, làm thế nào đi đoạt người khác?"

Phương Hành khở não, bứt tóc của mình, nói: "Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?"

Bạch Thiên Trọng nở nụ cười, nói: "Công quyết không có mạnh nhất, nhưng những thứ khác lại có mạnh nhất, hơn nữa rất thích hợp với ngươi!"

Phương Hành ánh mắt nhất thời sáng lên, nói: "Cái gì?"

Bạch Thiên Trọng thân nhiên nói: "Chiến tu!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chiến tu chi đạo

Chiến tu? Đây là thứ gì?"

Bạch Thiên Trọng nhàn nhạt cười cười, giải thích: "Người trong tu hành, đều có công pháp cùng sở trường mình am hiểu, là đạo kiếm sống của mình, kiếm lấy tài nguyên, cũng là kiếm lấy địa vị. Giống như lúc trước tân chức điện ba vị trưởng lão nói với ngươi, có người giỏi đan, được gọi là đan tu, có người giỏi khí, chính là khí tu, ngoài ra còn có người am hiểu phù trận pháp trận vân vân, đều có cách gọi riêng, không phải trường hợp cá biệt!"

"Đây vẫn chỉ là chúng ta Thanh Vân Tông tiểu môn tiểu phái mới có cách gọi thô sơ giản lược, đến thiên địa càng rộng rãi, ngươi sẽ phát hiện, loại phân loại tu hành này sẽ nhiều hơn, có tu sĩ chuyên môn nuôi linh thú, được gọi là linh tu, cũng có tu sĩ chuyên môn trồng linh điền, được gọi là nông tu, thậm chí còn có một chút tu sĩ tại hồng trần mở thanh lâu... Nói tóm lại, tu hành giới phức tạp hơn xa so với trong tưởng tượng của ngươi, ngươi có thể ở tu hành giới tìm được bất kỳ loại người tu hành nào, lao khổ bốn ba, chỉ vì hai chữ tài nguyên..."

"Thật kỳ quái a..."

Phương Hành cả người ngây ra, nghĩ thầm tu sĩ chuyên môn cướp bóc có hay không?

Bạch Thiên Trọng cười cười, lại nói: "Tại ngoài loại phân chia này, còn có một loại tu sĩ trường hợp đặc biệt, tên là: Chiến tu!"

"Giỏi luyện đan chính là đan tu, giỏi luyện khí chính là khí tu, giỏi phù pháp chính là pháp tu, phù tu, mà chiến tu, tên như ý nghĩa, là am hiểu chiến đấu nhất, tu hành giới, dù sao vẫn là ý mạnh hiếp yếu, khắp nơi có tranh đấu, lúc nào cũng có tranh đấu, người người cảm thấy bất an, lực chiến đấu cũng đã thành một người tu sĩ trừ tu vi ra, một thứ khác mọi người cùng chung truy tìm, mà chiến tu, muốn đem theo đuổi này đạt tới cực hạn, bọn họ không luyện đan, không luyện khí, sẽ không đem tinh lực tổn hao vào những thứ khác, thậm chí tu vi cũng sẽ không đặc biệt coi trọng, chỉ tập trung chính mình toàn bộ tinh lực, đi tinh nghiên thuật pháp, vũ pháp, đạt được lực chiến đấu mạnh nhất!"

Phương Hành nghe, dần dần hưng phấn, bàn tay vỗ một cái, cười nói: "Thứ này ta thích!"

Bạch Thiên Trọng cười cười, nói: "Chuyện không đơn giản như vậy, chiến tu ở trước lúc tu vi thành công, cơ hồ không có bất kỳ con đường nào để đạt được tài nguyên, điều này cũng dẫn đến chiến tu cơ hồ không có chút khả năng sinh tồn nào, vì vậy chiến tu trở thành một loại tồn tại đặc thù nhất tu hành giới, chỉ có hai loại người sẽ chọn trở thành chiến tu: Một là thiên kiều cự tử của đại tông môn đại thế gia, bọn họ có cả thế lực sau lưng cung cấp tư nguyên cho bọn họ, vĩnh viễn không cần rầu rĩ vì tài nguyên, duy nhất muốn làm, chính là tăng lên lực chiến đấu của mình, phát huy tiềm năng!"

"Loại thứ hai là gì?"

Phương Hành kích động, nghĩ thầm loại thứ nhất hoàn toàn không thích hợp chính mình a!

Bạch Thiên Trọng nhìn Phương Hành một cái, nhẹ nhàng thở dài, nói: "Loại thứ hai chính là luyện đan không có thiên phú, luyện khí lười tốn công sức, vẽ bùa ngại viết chữ quá phiền toái, tu trận lại cảm thấy bố trí toán quá vô năng rồi, bọn họ thực sự không cách nào làm ra thành tựu ở những phương diện khác được, cũng đành phải đem tinh lực đặt ở như thế nào đấu pháp, người như thế, miễn cưỡng cũng coi là chiến tu..."

"Ặc, nói trắng ra là, làm chiến tu hoặc là thiên tài hoặc là phế vật ư?"

"Có thể nói như vậy..." Bạch Thiên Trọng gật đầu.

Phương Hành im lặng nói: "Vậy ngươi nói ta thích hợp làm chiến tu, là người trước hay là người sau?"

Bạch Thiên Trọng tự tiểu phi tiểu nhìn Phương Hành, ám hiệu ý rõ ràng.

"Ta không phải phế vật!"

Phương Hành nổi giận, tức giận nhìn thấy Bạch Thiên Trọng.

Nếu không phải biết mình cùng Bạch Thiên Trọng tu vi xê xích quá xa, hẳn đã sớm trực tiếp lao tới.

Bạch Thiên Trọng cười cười nói: "Ta nói ngươi thích hợp làm chiến tu, là bởi vì ngươi có thiên phú làm chiến tu! Nhất là ngươi tìm hiểu trăm thủ đồ, bước đầu nắm giữ Tam Muội Chân Hỏa, điều này cũng làm cho ngươi làm chiến tu, so với người khác nhiều hơn một đại trợ lực!"

"Tam Muội Chân Hỏa ư?"

Phương Hành ngẩn ngơ, lần đầu tiên nghe được xưng hô thế này.

"Không sai, Tam Muội Chân Hỏa, chính là trong truyền thuyết tiên diễm chỉ có chân tiên sau khi độ kiếp mới có thể nắm giữ trên thế gian này, trong đó tam muội, chính là chỉ nộ, dục, nguyện, tam muội này nằm trong thất tình lục dục của con người, cũng là ba đạo khó luyện hóa nhất, đại tu sau độ kiếp, đem chuyển luyện làm hỏa, có thể dùng phát huy ra lực chiến đấu cường đại, thượng cổ thời đại, gia truyền có yêu hầu đại náo cổ thiên cung, yêu hầu này chính là kim cương bất hoại thân, nhưng cũng bị Tam Muội Chân Hỏa đốt muốn sống không được, nguyên nhân là bởi vì Tam Muội Chân Hỏa không chỉ tạo thành thương tổn đối với thân thể, trọng yếu là đối với thần niệm tạo thành thương tổn, cực kỳ khó phòng ngự..."

"Thứ lợi hại như thế mà ta hiện tại đã nắm giữ ư?"

Phương Hành vui vô cùng, đứng lên đi lòng vòng, giống như mèo đuổi theo cái đuôi của mình, khẩn cấp muốn nhìn một chút Tam Muội Chân Hỏa của mình.

Bạch Thiên Trọng cười nói: "Nộ hỏa, dục hỏa, nguyện hỏa tam muội, ngươi chẳng qua là có một chút nộ hỏa nhất muội mà thôi, xa xa chưa tới trình độ nắm giữ tam muội, cho nên cùng Tam Muội Chân Hỏa trong truyền thuyết còn kém xa lắm. Sau khi ngươi nói cho ta biết trăm thủ đồ ẩn chứa huyền diệu, ta cũng có điều cân nhắc, tiên nhân bị chém, trước khi chết bất khuất, bất cam, bất nguyện, đủ loại tâm tình, dẫn động lửa giận trong cơ thể hân, nắp trong trăm thủ đồ, ngươi tìm hiểu đến trong đồ huyền diệu, thậm chí trên trình độ nào đó, cảm nhận được lửa giận của hân ngay lúc đó, cho nên dẫn động trong cơ thể mình nộ hỏa, bất quá, loại lửa này mặc dù hay, nhưng chưa luyện hóa, trước khi tu vi ngươi đạt tới cảnh giới Độ Động, cơ hồ căn bản không thể nào nắm giữ vận chuyển pháp môn này, Tam Muội Chân Hỏa đủ loại huyền diệu, ngươi cũng đều không thể phát huy, chỉ có thể... Luyện thể!"

"Luyện thể?"

Phương Hành nắm quả đấm, nhìn một chút da thịt trên cánh tay gầy teo, sau đó nghi hoặc nhìn Bạch Thiên Trọng.

Bạch Thiên Trọng cười cười, nói: "Không sai, tựa như chân hỏa luyện cương, ngươi lấy nộ hỏa luyện thể!"

"Bồi dưỡng một cái chiến tu, là phi thường khó khăn, trừ bình thường tu luyện ra, thế gian tông môn thế gia, vì tăng lên lực lượng chiến tu trong môn, đều nghiên cứu ra đủ loại bất truyền bí pháp, ta từng nghe qua, liền có linh dịch tẩy thân, chân nguyên trúc thể, thôn phong âm lộ, nhục thủy hóa cơ vân vân, chiến tu trải qua loại bí pháp này bồi dưỡng ra, trời sinh khí lực cường đại, linh lực tinh luyện, Linh Động kỳ chiến tu, trong cơ thể linh lực tinh thuần, thậm chí có thể cùng Trúc Cơ kỳ tu sĩ so sánh, thế gian thường có tin đồn, các đại thế gia Kim Đan thiên kiều xuất thủ, một kiếm chém ba bốn vị Nguyên Anh cao thủ cảnh giới cao hơn, vẫn được truyền tụng mãi, mà, thiên kiều sở dĩ có thực lực như vậy, cốt bởi hân hao tổn vô số tư nguyên bí pháp làm cho tự thân linh khí tinh khiết, nếu như toàn bộ tài nguyên cũng dùng để tăng lên tu vi, đại khái hân so với đám Nguyên Anh cao thủ kia cộng lại hao phí tư nguyên cũng muốn nhiều hơn..."

"Tư nguyên có thể bồi dưỡng ba bốn vị Nguyên Anh cao thủ, tuy nhiên cũng hao tổn ở trên người một cái Kim Đan tu sĩ, này..."

Phương Hành ngẩn ngơ, vừa hận vừa tiếc nói: "Đây quả thực là bại gia tử a!"

"Chiến tu, ở một trình độ nào đó mà nói, chính là bại gia tử!"

Bạch Thiên Trọng nghiêm mặt nói: "Bất quá, chiến tu có thể đưa đến tác dụng cũng thật lớn, bất kỳ một cái đại tông môn, đại thế gia nào, đều có chiến tu của mình, đây chính là bảo đảm bọn họ bảo hộ được ích lợi của mình, nếu không chiến tu, diệt môn cũng không xa nữa!"

Phương Hành suy nghĩ một chút, chần chờ nói: "Ta đây nếu như làm chiến tu..."

Bạch Thiên Trọng gật đầu nói: "Cũng muốn lãng phí như thế, thật ra cũng không phải là lãng phí, chẳng qua là chiến tu từ nhỏ tốn hao tư nguyên so với tu sĩ bình thường nhiều hơn mà thôi, ngươi không có bí pháp giống những tông môn khác sử dụng bồi dưỡng chiến tu, nhưng ngươi có nộ hỏa trong Tam Muội Chân Hỏa, dùng cái nộ hỏa này tẩy luyện bản thân, ngươi có thể đề luyện bản thân linh lực, rèn luyện khí lực, tu vi tăng lên gấp bội, đạt được lực chiến đấu vượt xa người bình thường có thể với tới, bất quá tương ứng, ngươi tiêu hao tư nguyên cũng sẽ càng ngày càng nhiều, lớn đến một cái thiên văn số tự!"

Phương Hành nuốt ngụm nước miếng, bỗng nhiên hít một hơi nói: "Để ngươi tốn nhiều tài nguyên như vậy bồi dưỡng ta, thật là ngại quá..."

Bạch Thiên Trọng im lặng, qua một hồi lâu mới nói: "Ai nói ta muốn bồi dưỡng ngươi?"

Phương Hành nói: "Ngươi nói với ta nhiều như vậy, vừa giải thích chiến tu, vừa chỉ điểm ta tu luyện làm sao... Không phải là tính toán thu ta làm đệ tử sao? Nói như vậy, ngươi thu ta làm đệ tử, đây không phải là muốn đem tất cả những thứ của ngươi cũng giao cho ta, toàn bộ tài nguyên cũng cho ta, ta bị người khi dễ ngươi giúp ta đánh lại, ta xem có khi ngươi còn phải giúp ta cầu hôn đây sao?"

Bạch Thiên Trọng cảm giác rất có thú vị nở nụ cười, qua một hồi lâu, nói: "Ta sẽ chỉ điểm ngươi tu hành như thế nào, muốn nhìn một chút... trăm thủ đồ, giấu ở trong đó huyền pháp, rốt cuộc sẽ bồi dưỡng được một cái chiến tu như thế nào, bất quá tài nguyên ta không cách nào cung cấp cho ngươi, nhưng ta sẽ nói cho ngươi biết cần gì, về phần làm sao nhận được, vậy thì muốn xem bản thân ngươi rồi!"

"Được rồi, quý công tử này quả thực chính là giết giết ta đi cướp đoạt a..."

Phương Hành trong lòng oán thầm, trộm mắt nhìn Bạch Thiên Trọng.

Bạch Thiên Trọng uyển bác cơ trí, nhưng có đôi lúc cũng đoán không được trong lòng Phương Hành tiểu quý này đang suy nghĩ gì, lúc này thấy hấn con ngươi chuyển loạn, liền biết đạo hấn khẳng định lại nghĩ tới đường ngang ngõ tắt rồi.

Rất bất đắc dĩ day mi tâm, nói: "Ta muốn truyền cho ngươi chí cường chiến tu chỉ đạo, ngươi có nguyện học không?"

Phương Hành ánh mắt sáng lên, nói: "Dĩ nhiên nguyện học a!"

Bạch Thiên Trọng cười cười, đột nhiên sắc mặt ngưng tụ, trịnh trọng nhìn Phương Hành, lạnh giọng nói: "Tu luyện đạo này, con đường của ngươi có thể so với tu sĩ bình thường khó khăn gấp trăm lần, ngươi có học không?"

Ánh mắt của hấn sắc bén như kiếm, khí thế lớn như hồn thiên, nhất thời để cho Phương Hành cũng thành thật hơn.

Hấn thu hồi thái độ cột nhà, kiên định nói: "Ta nguyện học!"

Bạch Thiên Trọng nói: "Tu luyện đạo này, tu luyện của ngươi có thể so với tu sĩ khác cực khổ gấp trăm lần, ngươi có học không?"

Phương Hành không chút nghĩ ngợi: "Ta nguyện học!"

Bạch Thiên Trọng nói: "Tu luyện đạo này, nhân sinh của ngươi có thể so với tu sĩ khác nguy hiểm gấp trăm lần, ngươi có học không?"

Phương Hành trực tiếp đứng lên, nắm quả đấm nhỏ, nói: "Ta nguyện học!"

Bạch Thiên Trọng chậm rãi đứng dậy, bàn tay đặt tại đỉnh đầu Phương Hành, nhẹ giọng nói: "Tốt lắm, ta dạy cho ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Tam Muội Chân Hỏa luyện chân thân

Bạch Thiên Trọng cũng không giải thích thêm cái gì, trực tiếp bắt đầu giải thích cho hấn dùng Tam Muội Chân Hỏa tối thể chỉ đạo như thế nào.

Phương Hành từ trên trăm thủ đồ nắm giữ, mặc dù chỉ là nhất muội, nhưng cũng dị thường cường đại cùng hung hiểm, dù sao đây là đại tu sau Độ Kiếp cửu trọng mới có thể nắm giữ lực lượng, quả thực chính là cảm ỷ, người sáng tác trăm thủ đồ mượn từ một vị tiên nhân bị chém đầu cuối cùng bộc phát ra lực lượng đem nộ hỏa phong ấn tại bên trong trăm thủ đồ, tạm gác lại cho hậu nhân đi cảm ngộ, đã là kỳ diệu khó có thể tưởng tượng.

Nhưng có thể cảm ngộ được, cùng nắm giữ loại lực lượng này, còn là hai chuyện khác nhau.

Ở trước Phương Hành Chi, có chín thiên kiều đệ tử siêu quần bạt tụy của Thanh Vân Tông trong ba trăm năm qua đi cảm ngộ cái đồ này, cũng chỉ có hai cái thành công, mà hai người thành công này, kết quả cũng là giống nhau, đó chính là nộ hỏa đốt thân, hóa thành tro bụi.

Cho dù là Phương Hành cũng như thế, nếu như không phải là hấn ở thời khắc nguy cấp nhất tìm hiểu đạo thứ hai chân ý: thiên kiếm ý, cũng mượn kiếm ý đập tắt hỏa ý, nói vậy lúc này hấn cũng đã bị nộ hỏa trong cơ thể thiêu thành tro tàn.

Nhưng mà hấn nếu muốn mượn Tam Muội Chân Hỏa tối thể, đi lên chiến tu chỉ đạo chí cường, còn cần phải mượn nộ hỏa này.

Duy có lấy loại Tam Muội Chân Hỏa tiên nhân mới nắm trong tay, mới có thể đề luyện linh khí trong cơ thể, trui luyện thể phách.

Lửa này không thể thất khống, cũng không thể quá yếu, còn muốn dựa theo quy luật nhất định, tu luyện công quyết giống nhau từ từ đi hướng dẫn, nắm bắt trong tay.

Bạch Thiên Trọng để Phương Hành ở động phủ ở một đêm, chính mình lại đi Thanh Vân Tông diễn tịch các, một đêm không về.

Buổi sáng lúc trở về, hướng Phương Hành nói: "Ta duyệt khắp điển tàng Thanh Vân, nhưng không có tìm được công quyết có thể hoàn toàn phát huy hiệu lực của Tam Muội Chân Hỏa, không làm sao được, ngươi hôm nay chỉ có thể tu hành Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, tới vận chuyển Tam Muội Chân Hỏa rồi, ta sẽ đối với nó tăng thêm điều chỉnh, khiến cho thích hợp ngươi hơn, cũng có thể che dấu tai mắt, pháp quyết này mặc dù không thể phát

huy Tam Muội Chân Hóa uy lực mạnh nhất, cũng được cái là an toàn!"

Dứt lời, liền đem Thanh Viêm Đoán Chân Quyết hần cải biến trao tặng Phương Hành, Phương Hành yên lặng nhớ kỹ.

Ở Bạch Thiên Trọng đem toàn bộ công quyết cũng trao tặng Phương Hành Chi, ở trong đầu Phương Hành, thế nhưng lần nữa vận chuyển Âm Dương Thần Ma giám, sau đó cấp ra bình định ngũ diệu, Thanh Viêm Đoán Chân Quyết được cải biến, phẩm cấp rõ ràng từ trung cấp tăng lên đến thượng giai.

Phương Hành nhất thời chắc lưỡi hít hà không dứt, nghĩ thầm Bạch Thiên Trọng so với trong tưởng tượng của mình còn muốn lợi hại hơn, trong một đêm, duyệt khắp các sách, đã có thể đem trung giai pháp quyết cải biến, đề thăng làm thượng giai pháp quyết, cao mình trong chuyện này, cũng hơn xa so với tu vi rồi.

Bội phục đồng thời, cũng có chút hồ nghi, tóc trắng này có bản lĩnh như thế, vì sao không đem pháp quyết này giao cho Thanh Vân Tông chứ?

Nhìn dáng vẻ của hần, tựa hồ cũng không phải là trưởng lão bình thường của Thanh Vân Tông, hần rốt cuộc là thân phận gì?

Dĩ nhiên Phương Hành sẽ không thật hỏi những nghi vấn này, cũng sẽ không tốn hao công phu suy nghĩ, không giải thích được, hần tin tưởng người tóc trắng này, thậm chí mơ hồ cảm giác hần cùng mình có một chút chỗ tương tự.

Loại cảm giác tin tưởng này, ở trên người hần rất ít xuất hiện, nhưng một khi xuất hiện, cũng vô cùng mãnh liệt.

Bên cạnh, còn lại là Phương Hành có năng lực đoán được việc làm của Bạch Thiên Trọng đối với mình là tốt vẫn là không tốt.

Hần trong đầu có Âm Dương Thần Ma giám, có thể giám định ra hết thầy linh bảo, Bạch Thiên Trọng truyền thụ cho hần, nếu là rắp tâm hại người, sớm đã bị hần khám phá, nhưng cho đến hôm nay, vô luận là trăm thủ đồ, vẫn là phương thức ngấm linh tửu, hay là Thanh Viêm Đoán Chân Quyết cải biến, cũng là thật thật tại tại thứ tốt, điểm này không thể hoài nghi!

Cho dù thời điểm cảm ngộ trăm thủ đồ vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng chỉ là nguy hiểm cùng kỳ ngộ cùng tồn tại, Phương Hành chấp nhận loại nguy hiểm này.

Dù sao cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu thật là không cần trả giá cái gì đã có thể lấy được thứ tốt, hần ngược lại sẽ cảnh giác.

Về phần tại sao Bạch Thiên Trọng nguyện ý truyền thụ chính mình pháp quyết, sau lưng có có mục đích không thể cho ai biết hay không, Phương Hành cũng không quan tâm, người ta tại sao phải không công bồi dưỡng mình chứ? Có mục đích gì cũng là bình thường, hơn nữa nói coi như mình muốn phản kháng, ở trong tay người này có thể trốn đi nơi nào? Vẫn là mau sớm đem những thứ đối phương muốn dạy cho mình học xong rồi hãy nói.

Cho dù tương lai hần thật muốn ép mình làm gì, chính mình có thực lực, đến lúc đó cũng dễ phản kháng a!

Cho nên ở Bạch Thiên Trọng chỉ đạo, Phương Hành bắt đầu chuyên tâm tu hành Thanh Viêm Đoán Chân Quyết.

Lúc đầu đối với Thanh Viêm Đoán Chân Quyết tu hành, Phương Hành lĩnh ngộ vô cùng nhanh, pháp quyết này nói trắng ra rất đơn giản, chính là chuyển hóa linh lực, ở bên ngoài cơ thể hóa thành một loại linh điểm màu xanh nhạt, nhiệt độ ngọn lửa cực cao, chính là lửa dùng để đoán tạo linh thiết để chế tạo pháp khí, tên công quyết này có hai chữ "Đoán chân", chính là ý chỉ luyện đi tạp chất huyền thiết, còn quy nguyên gốc.

Chỉ bất quá, dùng để chiến đấu mà nói, bởi vì loại linh điểm này không cách nào phóng ra xa, mà linh điểm thiêu đốt kiệt ngạo rất mạnh, thiếu đi linh động, lại là uy lực thường thường, thậm chí còn không dễ dàng bằng trụ cột pháp thuật khu hóa thuật.

Mà Phương Hành tu luyện pháp quyết này, chủ nghệ lại không phải dùng để tu luyện loại linh điểm rèn sắt, mà là chủ muốn vận dụng Thanh Viêm Đoán Chân Quyết phương pháp vận chuyển linh điểm. Hần lấy Thanh Viêm Đoán Chân Quyết tâm pháp, khống chế Tam Muội Chân Hóa trong cơ thể, sau đó dùng luyện khí pháp môn, rèn luyện khí lực của mình, ngưng luyện tự thân linh khí, từng điểm từng điểm, luyện trong suốt thân thể, ngưng kết linh khí tinh khiết nhất.

Loại phương pháp tôi thể này, vô cùng nguy hiểm, Phương Hành lúc đầu bắt đầu tu luyện, không để ý sẽ gặp dẫn động nộ hỏa tàn sát bừa bãi, cơ hồ muốn đốt hủy nhục thể của hần, còn có vô tận ác niệm, để cho hần gần như muốn nổi điên, tẩu hỏa nhập ma.

Cũng may, Bạch Thiên Trọng tại lúc hần tu luyện, ngày đêm không thôi hộ pháp.

Một khi hần xuất hiện dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, lập tức cảnh tỉnh, khiến cho hần thu liễm tâm thần, lấy Thiên Ý Kiếm chém nộ hỏa, sau đó dùng linh được chuẩn bị tốt, để chữa trị bóng.

Dù là như thế, cũng cho đến nửa năm sau, Phương Hành mới bắt đầu từ từ nắm giữ Tam Muội Chân Hóa luyện thể phương pháp.

Hần lúc này, rốt cục có thể chính xác đoán Tam Muội Chân Hóa hỏa hầu, dựa vào lực lượng của mình hoàn thành quá trình rèn luyện.

Nói một cách khác, Phương Hành đã nắm giữ một loại bí thuật tôi thể cường đại.

Loại bí thuật này, sở dĩ được gọi là bí thuật, là bởi vì nó thường thường cũng sẽ đại tông môn, cỗ thế gia chương không, dùng để nuôi dưỡng chiến tu cho mình, có lẽ công quyết có thể truyền cho người khác, loại bí thuật này tuyệt đối không thể lấy kỳ nhân, mặc dù hủy môn diệt tông, bí thuật cũng tuyệt đối giữ kín không nói ra, bởi vì... đây chính là căn cơ một tông môn lập môn, căn cơ mạnh nhất để có thể tồn tại ở tu hành giới.

Ở bên trong nửa năm này, mặc dù nhiều lần thất bại, đầy đủ rèn luyện cũng không tiến hành được mấy lần, nhưng Phương Hành biến hóa cũng là kinh người, thân thể hắn trong suốt vô hạn, là để ngoại nhân xem ra, một cái nhìn lại, chỉ cảm thấy thiếu niên này sạch sẽ, trong sáng, tựa như tràn đầy sức sống, còn nếu tinh tế quan sát, sẽ phát hiện da tay của hắn mờ mờ lộ ra một loại trơn bóng như ngọc thạch, vô cùng thần dị.

Mà trên thực tế, nếu có người có thể nhìn tới gần Phương Hành, tới nghiên cứu thể phách của hắn, sẽ phát hiện khí huyết của hắn khác hẳn với thường nhân, mạnh hơn so với người trưởng thành, mà huyết nhục sức sống, cơ hồ gấp ba người bình thường trở lên.

Đến linh khí của hắn, thì giống như trước so với người bình thường tinh thuần gấp ba, nói cách khác, giống như trước tu vi mà nói, hắn thoát nhìn linh khí tồn tại lượng cùng đối phương không khác biệt, trên thực tế chất lượng linh khí gấp ba đối phương.

Dùng cách nói đơn giản nhất chính là, Linh Động tứ trọng Phương Hành, có Linh Động ngũ trọng tu sĩ thực lực!

Bất quá, trong khoảng thời gian này, Phương Hành tiêu hao tư nguyên, cũng ước chừng là gấp ba người bình thường, hắn tự thân sở hữu yêu đan đã sớm tiêu hao không còn một mống, Bạch Thiên Trọng cũng không thật sự không cho hắn bất kỳ tài nguyên, trên thực tế, phía sau ba bốn tháng, trong quá trình hắn tu luyện tới thể phương pháp tiêu hao yêu đan cùng linh dược, cũng là Bạch Thiên Trọng cung cấp.

Thạch lâm bên cạnh, có một đầm nước bí lục, đây là hàn đàm, nước thanh u, tản ra hàn khí lạnh như băng, đem bờ đầm bạch thạch bị nhiễm một tầng sương lạnh, mà lúc này Phương Hành, thì khoan chân ngồi ở trong đầm nước, nước hồ cạn, chỉ tới cổ Phương Hành, lộ ra một cái đầu nhỏ nhỏ, mà Phương Hành thì hai mắt khép hờ, yên lặng vận chuyển Thanh Viêm Đoán Chân Quyết.

Dần dần, da tay của hắn trở nên huyết hồng, sau đó có minh quang mờ mờ tự trong cơ thể hắn tán phát ra.

Theo Phương Hành vận công, xung quanh hồ sương lạnh trên bạch thạch biến mất, rồi sau đó từ từ tản ra nhiệt khí.

Phương Hành một lần đầy đủ rèn luyện vẫn chưa thành, vẫn vận chuyển Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, đỉnh đầu hắn, bên tai, thậm chí lộ ở nước hồ phía ngoài da mặt, mờ mờ xuất hiện từng sợi ngọn lửa quỷ dị nhẹ nhẹ.

Lửa này tựa như từ trong cơ thể hắn phát ra, thanh trung mang tím, vô cùng quỷ dị, nhưng tràn đầy linh tính.

Dần dần, hàn đàm dâng lên nhiệt khí càng ngày càng nhiều, quanh quần không dứt, cơ hồ đem thân thể Phương Hành cũng che lại.

"Sùng súc..."

Lại qua một hồi lâu, hàn đàm trực tiếp nổi lên bọt nước, trở nên sôi trào.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Trên núi tu luyện, dưới núi tu hành

Cả hàn đàm sôi trào lên, nhiệt độ cao đến mức dọa người, cảnh tượng này vừa quỷ dị vừa kinh khủng, Phương Hành quả thực giống như đang ngồi trong một nồi nước sôi bị luộc lên, nhưng hắn vẫn ngồi xếp bằng ở trong hồ, tựa hồ hoàn toàn không cảm thấy nhiệt lực trong nước hồ. Đây là bởi vì, nước hồ vốn chính là bị trên người hắn tản mát ra đi nhiệt lực đốt tới sôi trào, nhiệt lực trong thân thể của hắn càng kinh người hơn.

Nước hồ nhiệt độ càng ngày càng cao, sôi trào được cũng càng ngày càng lợi hại, từng đạo khói trắng bay thẳng đến chân trời.

Trong hàn đàm, đã hoàn toàn nhìn không thấy bóng dáng, chỉ có từng đoàn khói trắng bốc hơi mà lên.

Qua thật lâu, trong hàn đàm, mới bỗng nhiên truyền ra một tiếng hét, thanh như long ngâm, chấn liệt sơn cốc.

Theo long ngâm vang lên, nhiệt độ trong hàn đàm bắt đầu chậm rãi giảm xuống.

Phương Hành đã hoàn thành lần rèn luyện này, chậm rãi thu công.

Mà hàn đàm sôi trào cũng dần dần bình tĩnh, dưới đất hàn tuyến lần nữa dâng lên nước suối hàn lãnh, khiến cho nhiệt độ hàn đàm thấp dần.

"Thành, lần tôi thể một mình thứ bảy thành công, nói rõ ta đã có thể khống chế loại pháp môn tôi thể này..."

Phương Hành mở mắt, trong hai mắt, một chốc lại có tinh quang bắn ra bốn phía, sau một hồi lâu, mới dần dần thu lại.

"Nhìn dáng dấp người đã tu luyện Thanh Viêm Đoán Chân Quyết không sai biệt lắm..."

Một thanh âm chột ở phía sau vang lên, Phương Hành sợ quá hú lên quái dị, xoay người qua, chính là người tóc trắng Bạch Thiên Trọng.

Giày trắng không dính hạt bụi của hắn nhẹ nhàng đáp ở trên nước hồ, theo nước gợn chậm rãi tăng lên tung tích, thân hình phiêu phiêu tựa như tiên.

"Ngươi bước đi có thể có chút tiếng động hay không?"

Phương Hành bất mãn oán giận nói: "Sớm muộn gì có một ngày bị ngươi dọa chết!"

Bạch Thiên Trọng thần nhiên nói: "Sợ hãi nói rõ ngươi tâm chí không kiên... Hơn nữa ta bay tới, tự nhiên không có thanh âm!"

Phương Hành bĩu môi, nói: "Khoe khoang ư? Dẫn lực thuật thôi mà, ta cũng biết!"

Dẫn lực thuật chính là biệt xưng của Cầm Long Không Hạc công, bởi vì pháp quyết này trong giang hồ, chính là thần bí tuyệt học trong truyền thuyết, bởi vì mới từ hồng trần tiến vào tiên môn ngoại môn đệ tử, cũng gọi nó như vậy, song tiến vào nội môn, ánh mắt mọi người thay đổi, cũng không cảm thấy thuật này cao thâm, vì vậy cũng gọi nó là Dẫn lực thuật, mặc dù chỉ là cách gọi, nhưng đại biểu cho tâm thái biến hóa.

Bạch Thiên Trọng cũng không để ý tới Phương Hành mạnh miệng, lại đã thành thói quen, chẳng qua nhân nhạ nói: "Nếu nắm giữ pháp thuật này, đã nói rõ ngươi ở chỗ này của ta nửa năm không uống phí hao tổn, sau này nhớ rõ thường xuyên lấy Tam Muội Chân Hỏa tôi thân, linh lực của ngươi sẽ càng tinh thuần so sánh với người bên cạnh, cho dù là đồng dạng pháp thuật, ngươi thi triển ra, uy lực cũng so với người khác cường đại hơn, trụ cột làm chiến tu đã có!"

Phương Hành hi hi cười một tiếng, đắc ý nói: "Đó là đương nhiên, ta có thể trở về nội môn sao?"

Một tháng này, hắn vẫn bị Bạch Thiên Trọng lưu lại trên ngọn núi này, khô khan tu luyện Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, mệt nhọc sẽ ngủ ở một cái thiên phòng ngoài động phủ, đôi thì ăn linh quả ngoài động phủ Bạch Thiên Trọng, hoặc là cầm đan dược trong động phủ Bạch Thiên Trọng ăn như ăn kẹo, một tháng không biết vị thịt, trong miệng đã sớm nhạt nhẽo quá rồi, đã sớm muốn rời khỏi nơi này, đi kiếm một bữa cơm no đủ.

Nhưng không ngờ, Bạch Thiên Trọng nghe lời của hắn, khẽ mỉm cười, nói: "Ai nói ngươi có thể trở về nội môn rồi?"

Phương Hành ngẩn ngơ, nói: "Vậy ta đi đâu?"

Bạch Thiên Trọng nói: "Theo ta xuống núi sao!"

Phương Hành cả kinh nói: "Ta đây sẽ phải xuống núi?"

Bình thường Thanh Vân Tông đệ tử, hoặc là tu hành gặp phải bình cảnh, hay là linh phù chiếu đi ra ngoài làm nhiệm vụ, hoặc là bị tước đoạt thân phận đệ tử, trực xuất sơn môn, bình thường cũng sẽ không đi ra ngoài, vì vậy Phương Hành rất không rõ ý tứ của Bạch Thiên Trọng.

Bạch Thiên Trọng thấy hắn nghi ngờ, nhân nhạ giải thích một câu, nói: "Xuống núi tu hành!"

Phương Hành gãi gãi đầu, nói: "Trên núi không thể tu hành sao?"

Bạch Thiên Trọng nói: "Trên núi chỉ có thể tu luyện, trần thế mới tu hành, muốn làm chiến tu, ngươi phải đi theo ta một lần!"

...

"Muốn trở thành một cái chiến tu hợp cách, mà không phải cái loại chiến tu phế vật bất đắc dĩ lựa chọn con đường chiến tu, sẽ phải có được ba điều kiện, một là tôi thể phương pháp cao minh, hai là đầy đủ tài nguyên tu hành, ba là công quyết chiến đấu cao minh, ngươi hôm nay có thể dùng Tam Muội Chân Hỏa để tôi thể, coi như là phù hợp điều thứ nhất, nhưng hai cái phía sau lại hoàn toàn không có..."

Một đóa mây xanh, chở Phương Hành bay khỏi Thanh Vân Tông, trên mây, Bạch Thiên Trọng sắc mặt lạnh nhạt, êm tai nói tới.

"Vậy làm sao bây giờ? Ngươi dạy ta sao?"

Phương Hành ngồi xếp bằng ở trên mây, khuôn mặt mong đợi.

Bạch Thiên Trọng cười nhẹ, nói: "Ta chuẩn bị cho ngươi một loại phương pháp tốt nhất, bảo đảm trở thành chiến tu hợp cách!"

Phương Hành ngẩn ra, đầy cõi lòng hi vọng nói: "Phương pháp gì?"

Bạch Thiên Trọng nói: "Ngươi nhìn dưới mây đi!"

Phương Hành thò đầu nhìn xuống dưới, ánh mắt xuyên qua nhè nhẹ từng sợi tầng mây, lại thấy phía dưới chính là một tòa hồ lớn bích ba nhận nhạo, gió mát quạt vào mặt, mệnh môn vô bờ, còn không đợi hắn đặt câu hỏi, đột nhiên cảm giác trên mệnh môn đất bị đá một cước, hú lên quái dị đã từ trên mây té xuống xuống, người còn trên không trung, đã bắt đầu chửi ầm lên: "Yêu quái tóc trắng đáng chết ngàn lần, dám ám toán tiểu gia..."

Bạch Thiên Trọng ngồi ở đám mây, cười khò gãi mũi, lẩm bẩm: "Yêu quái tóc trắng, đây là lấy ngoại hiệu cho ta sao?"

Phuong Hành người trên không trung, hết sức thi triển Dẫn lực thuật, khống chế lực đạo rơi, sau đó té lên phi kiếm đặt tại dưới chân chính mình, lơ lửng ở giữa không trung, bất quá vừa nhìn mọi nơi, lại là choáng váng, phiến hồ này thật sự là không nhỏ, chính mình chính ở giữa hồ, muốn bay đến bên bờ đi, ít nhất cũng phải bay gần trăm trượng cự ly, vượt xa cực hạn của hắn.

Nghĩ bay lên trở về mây xanh đi, Bạch Thiên Trượng chết tiệt kia điều khiển mây xanh, vừa bay cao hơn mười trượng, làm hắn với không tới.

"Trong hồ này có một thanh xà, chịu sét đánh, được đạo hạnh, tu luyện mấy chục năm, đã trở thành yêu thú ngũ giai, thường ngày phá huỷ thuyền bè, nuốt chửng dân chúng, bị người ngu muội cung phụng, xưng là Thanh Long Vương, trên thực tế chỉ là một con xà yêu sắp hóa giao mà thôi, người hãy tiến vào trong hồ, đi chém nó sao, viên yêu đan này, đối với người mà nói là thuốc bổ không tệ!"

Bạch Thiên Trượng thanh âm chậm rãi truyền xuống.

"Đây chính là phương pháp tốt người chuẩn bị cho ta?"

Phuong Hành giận dữ, đề khí kêu to.

"Không sai!"

"Vậy người không thể nói trước với ta sao? Cần phải một cước đem ta đá xuống ư?"

"Người ăn linh quả của ta, trộm linh đan của ta, còn cả ngày ở sau lưng mắng ta, cũng không cho phép ta đá người một cước sao?"

Bạch Thiên Trượng thanh âm rất vô tội, Phuong Hành nghe cũng đành im lặng.

"Người nói thanh xà tinh này là yêu thú ngũ giai ư?"

Phuong Hành vẫn phi trên không trung, nỗ lực đề khí, không chịu xuống hồ đi.

Bạch Thiên Trượng nói: "Không sai, sợ rằng chỉ kém một đường, sẽ đạt đến yêu thú lục giai cảnh giới!"

Phuong Hành vẻ mặt run run một chút, kêu lên: "Ta mới Linh Động tứ trọng, người để cho ta đi chém nó hay để cho ta đi nuôi béo nó?"

Bạch Thiên Trượng trầm mặc một hồi lâu, đang ở thời điểm Phuong Hành không nhận được muốn chửi ầm lên, thanh âm mới lần nữa vang lên: "Người nếu muốn tìm lý do chính mình đánh không lại nó, có thể tìm được một ngàn cái, nhưng tương lai nếu người gặp phải địch nhân so với người còn mạnh hơn, mạng cũng chỉ có một cái!"

Phuong Hành ngạc nhiên, như có điều suy nghĩ.

Một đạo phù trận màu vàng nhạt từ trên mây phiêu xuống, Bạch Thiên Trượng nói: "Người nếu không địch lại, có thể kích thích cái phù này, nó có thể cứu người!"

Phuong Hành đang muốn đi tiếp, Bạch Thiên Trượng kể tiếp lời nói lại làm cho hắn thay đổi sắc mặt: "Nhưng nếu người sử dụng cái phù này, đã nói rõ người cũng chỉ thường thôi, cũng không tất đi theo ta tu hành nữa, trực tiếp về sơn môn đi!"

Phuong Hành vẻ mặt biến hóa, cuối cùng cắn răng, vừa ngoan tâm, tung người hướng trong hồ nhảy xuống.

Cái phù trận kia trên không trung lơ lửng một hồi lâu, không biết bay về phía nơi nào.

Phuong Hành cũng không mang cái phù này, bởi vì hắn căn bản là không có ý định dùng!

Nếu là một loại rèn luyện, nếu yêu quái lông trắng cho là mình có khả năng thắng được thanh xà, chính mình liền chiến sao!

"Rầm..."

Phuong Hành nhảy vào trong hồ lớn, nước hồ mát mẻ, trong nháy mắt che phủ đỉnh đầu của hắn, trong nước bọt khí ở bên tai cô cô, Phuong Hành hai tay đóng đũa, trong nước ổn định thân thể, sau đó nhìn khắp mọi nơi, lại thấy khắp nơi đều là trong xanh trong vắt một mảnh, tầm mắt bị nước hồ ngăn, ngay cả hắn hôm nay theo tu vi tăng lên, mục lực cũng so sánh với trước kia mạnh rất nhiều, vẫn chỉ có thể nhìn ra mười trượng trở lại.

Một mảnh hồ lớn mịt mờ, nhưng đi nơi nào tìm kiếm thanh xà yêu?

Hơi chút suy nghĩ, Phuong Hành liền trong bụng hung ác, rút ra đoản đao, ở trên bàn tay cắt một đao, tia máu rỉ ra, theo nước hồ tản ra.

Sau đó, Phuong Hành bình thần ngưng khí, trong hồ lắng lắng đợi chờ, cảm thụ xung quanh nước chảy hướng đi.

Máu người có tu vi đối với yêu thú có lực hấp dẫn lớn lao, chỉ cần thanh xà tinh ngữi thấy, nhất định sẽ bị dẫn tới đây.

Đến đây đi!

Phương Hành âm thầm cắn răng, ánh mắt hung ác mà kiên nghị.

Nếu là rèn luyện, khổ nữa mệt mỏi nữa nguy hiểm nữa, tiểu gia cũng nhận!

Ta muốn làm chiến tu, chiến tu mạnh nhất trên đời!

Cái gì trường sinh tiêu dao, cái gì thần du vạn dặm, tiểu gia một mực không cần!

Người tu hành, để lại cho ta duy nhất ấn tượng, chính là một người một kiếm, lực chiến đấu giết cả bảy phi!

Ta đây muốn, cũng là lực chiến đấu độc nhất vô nhị!

Ta muốn báo thù cho chín thúc thúc...

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Mười lão bà

Xuống biển chiến giao long, vào núi độ sức yêu hồ!

Ba năm qua, Phương Hành đi theo Bạch Thiên Trọng xuất nhập ngũ hồ tứ hải, tự Sở tây Bách Đoạn sơn tới Sở đông Tiêu Dao hải, từ Sở nam Vạn Quỷ lâm tới Sở bắc Man Hoang mạc, một đóa mây xanh hai người, trừ yêu ngàn dặm không quay đầu lại. Ở cổ chiến trường, cùng thi ma lay dính sát khí chiến, ở linh dược quật, cùng hung cầm thù hộ linh dược chiến, thậm chí hấn còn lên chiến trường, cùng man binh hung ác điên cuồng tàn bạo tác chiến!

Thoáng một cái ba năm, thời gian thấm thoát, Phương Hành đã biến thành một thiếu niên mười bốn tuổi, vóc người cao không ít, rất thon gầy, trên mặt vẫn mang theo nụ cười thần nhiên, có chút lười biếng, ánh mắt lại là dị thường sáng ngời.

Tóc của hấn đã trắng không ít, hắc bạch hỗn loạn, tùy tiện ở sau gáy buộc thành kiểu đuôi ngựa.

Bất quá tu vi của hấn, vẫn là Linh Động tứ trọng, cũng không tăng lên.

Đây cũng là Bạch Thiên Trọng cố ý làm, hấn dạy Phương Hành dùng pháp môn Tam Muội Chân Hỏa tẩy luyện thân thể, đem một thân linh lực tẩy luyện tinh thuần vô cùng, hấn ở trong ba năm này tiêu hao vô số yêu đan cùng linh dược, nếu là đổi người bình thường, bằng những tài nguyên này chỉ sợ sớm đã đem tu vi tăng lên tới Linh Động thất trọng, mà Phương Hành, chỉ là dùng những thứ tài nguyên này, đem trụ cột của mình đã tạo kiên cố vô cùng.

"Thập nhất thúc, kế tiếp đi đâu?"

Lười biếng nằm ở trên mây xanh, Phương Hành hai tay đặt ở sau gáy, gác hai chân, mạn bất kinh tâm nói.

Ba năm thời gian, hấn cùng với Bạch Thiên Trọng đã sớm vô cùng thân thuộc.

Trong quá trình này cũng hận cái yêu quái lông trắng này, bởi vì hấn đem mình ném vào giữa một đám cương thi nổi điên.

Cũng từng cảm kích hấn, bởi vì lão bạch mao tỉ mỉ dùng linh dược trị thương cho hấn, mười ngày mười đêm, tinh thần không có một khắc buông lỏng.

Mấy năm thời gian, để cho hấn thừa nhận Bạch Thiên Trọng, gọi hấn một tiếng "Thập nhất thúc"!

Bạch Thiên Trọng cũng đã hỏi, vì sao là Thập nhất thúc?

Phương Hành chưa nói, trong lòng nhưng nghĩ, mình đã có chín thúc thúc, xếp tiếp theo chính là thứ mười rồi, nhưng mình là lão thập a! Cho nên Thập thúc thúc sẽ không có, dứt khoát kêu một tiếng Thập nhất thúc sao!

Nếu Bạch Thiên Trọng biết tiểu tử này đem mình đánh đồng với một hang ổ thổ phi, thậm chí xếp hạng còn phía dưới bảy thổ phi này, không biết sẽ lộ ra vẻ mặt gì, bất quá hấn cảm thấy Phương Hành ban đầu sau khi chính mình liên tục chữa thương mười ngày cho hấn, sau khi tỉnh lại bật thốt lên một tiếng "Thập nhất thúc" rất là thành khẩn, liền cũng chấp nhận xuống rồi, dù sao so sánh với gọi mình yêu quái lông trắng tốt hơn nhiều.

Về phần Bạch Thiên Trọng tại sao đối với mình tốt như vậy?

Có mục đích của hấn hay không, Phương Hành chẳng muốn đi nghĩ.

Theo hấn, đương nhiên là có mục đích, nếu không tại sao người khác đối với mình tốt như vậy?

Chỉ bất quá, Phương Hành cũng không ngại người khác lợi dụng chính mình, chỉ cần cho mình đầy đủ thù lao là tốt rồi.

Cho nên, sợ rằng sớm đã nghĩ đến Bạch Thiên Trọng như vậy bồi dưỡng mình, là có mục đích, hắn sẽ không để ý, hắn chỉ điểm chính mình ba năm, nếu quả thật cần mình giúp hắn làm chút chuyện, chính mình giúp việc cũng chẳng có gì.

Nếu như hắn muốn mình làm chuyện mình làm không được, cùng lắm thì nửa đường chạy đi là được.

Bạch Thiên Trọng ngưng thần đánh giá Phương Hành, thật lâu không nói lời nào, ánh mắt phức tạp, rồi lại xen lẫn thương thức khó tả.

Qua thật lâu, hắn bỗng nhiên đưa tới một khối khuyên tai ngọc màu đen, tạo hình tinh tế, tựa như vật phi phàm, chỉ bất quá, ngọc này nhưng thật giống như bị phân hai nửa, Phương Hành ánh mắt nhìn sang, đã giám định ra được đây chỉ là khuyên tai ngọc bình thường, duy nhất có được tác dụng, chính là dẫn tụ thiên địa linh khí vào bản thân, ở lúc tu luyện tốc độ sẽ nhanh một chút.

"Tín vật này ngươi cất đi, đợi đến cơ hội thành thực, liền đi thành thân sao!"

Bạch Thiên Trọng nói phong đạm vân khinh, Phương Hành chợt nhảy lên, cả kinh kêu lên: "Thành thân?"

Bạch Thiên Trọng thần nhiên nói: "Không sai, chính là thành thân, tương lai dùng khuyên ngọc này làm tín vật, ngươi có thể cưới được chín đạo lữ như hoa như ngọc mà thân phận tôn quý... Có lẽ là mười, ta cũng nói không chính xác nữa!"

Phương Hành ngo ngác nhìn khuyên ngọc này, nói: "Ngươi không phải là phát điên rồi chứ?"

Bạch Thiên Trọng cười cười, nói: "Chuyện tốt như vậy cho ngươi, ngươi không muốn ư?"

Phương Hành có chút xấu hổ, cười hắc hắc, nói: "Mười... Hơi nhiều!"

Bạch Thiên Trọng cười nói: "Vậy thì giảm đi mấy cái, chọn xinh đẹp lưu lại!"

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Thì ra lời đồn đãi là thật, đúng phải một người sư phụ, chẳng những dạy dỗ thần công, còn có thể hỗ trợ làm mai rôi, hơn nữa thoáng cái mười... phát tài rồi, bất quá mười lão bà này của ta là người nơi nào?"

Bạch Thiên Trọng nói: "Hiện tại không thể nói cho ngươi biết, ngươi chỉ để ý giữ lại khuyên tai ngọc, thời cơ chín muồi sẽ biết!"

Phương Hành nói: "Lúc nào là thời cơ chín muồi?"

Bạch Thiên Trọng nói: "Ở thời điểm ngươi tìm tới cửa bọn họ không giết được ngươi, hoặc là nói ngươi có thể chạy thoát bọn họ đuổi giết!"

Phương Hành trên gáy xuất hiện một đạo hắc tuyến, uể oải nói: "Nguyên lai là kẻ thù của ngươi a, còn không phải là muốn ta giúp ngươi báo thù ư?"

Bạch Thiên Trọng thoải mái cười cười, nói: "Không cần báo thù, cũng không cần giết người, chỉ để ý cưới lão bà của ngươi là được!"

Phương Hành trở tay đem khuyên tai ngọc thu vào, nói: "Thôi đi, ta đến lúc đó đi xem các nàng có xinh đẹp hay không rồi hãy nói..."

Bạch Thiên Trọng cười cười, không nói thêm gì nữa, ngón tay nhẹ nhàng một chỉ, mây xanh gia tốc hướng phía trước bay đi.

"Chúng ta muốn đi đâu?"

Phương Hành có chút tò mò hỏi.

Bạch Thiên Trọng nhẹ nhàng thờ dài, nói: "Ba năm thời gian trôi qua rồi, ngươi cũng nên trở lại quỹ đạo vốn có của ngươi!"

"Thanh Vân Tông sao?"

Phương Hành ánh mắt nhất thời sáng lên, lòng tràn đầy mong đợi.

Liên tục ba năm không gián đoạn chém giết luyện lệ, vào nam ra bắc, đã sớm để cho hắn vạn phần hoài niệm cuộc sống thích ý ở Thanh Vân Tông.

Một đóa mây xanh, ba năm trước đây rời Thanh Vân Tông, không kinh động bất luận kẻ nào.

Ba năm sau, mây xanh lần nữa bay trở về Thanh Vân Tông, vẫn chưa từng kinh động bất luận kẻ nào.

Roi vào trước thạch lâm, Bạch Thiên Trọng nhẹ nhàng thờ dài một hơi, nói: "Sau này con đường tu hành khó khăn, phải cẩn thận!"

Phương Hành cúi lưng một cái, cười nhìn về phía Bạch Thiên Trọng, nói: "Ta có cần gọi ngươi một tiếng sư phụ hay không?"

Bạch Thiên Trọng gương mặt lạnh nhạt hơi ngẩn ra, nhẹ giọng gật đầu nói: "Cũng là có thể, quỳ xuống dập đầu sao!"

Phương Hành nhất thời đen mặt, nói: "Mặt mặt như vậy, sư phụ không cần!"

Vừa nói xoay người rồi đi, Bạch Thiên Trọng sau lưng hấn phá lên cười, ba năm tiếp xúc, hấn tự nhiên hiểu rõ tính cách của Phương Hành, có thể hỏi ra những lời này, chính là có tâm tư nhận thức hấn là sư phụ, bất quá nếu mở miệng trêu chọc, Phương Hành trong lòng sẽ không vui, thật ra đây cũng là hấn cố ý làm, hấn dạy Phương Hành ba năm, nhưng cũng không tính làm sư phó của Phương Hành.

"Dù sao ta cũng là muốn thông qua người đạt tới một chút mục đích, đây coi như là trao đổi sao..."

Bạch Thiên Trọng khẽ thở dài, xoay người hướng động phủ đi tới, thân thể lại không tự chủ được run một cái.

Trong cơ thể vang lên một tiếng vỡ vụn rõ nét, hấn sắc mặt đại biến, cười khò hướng thân thể của mình nhìn lại.

Thần niệm nội thị, có thể thấy được thức hải một viên kim đan, phía trên ánh sáng âm đạm, xuất hiện một đạo kẽ nứt rõ ràng, đang có linh lực màu vàng mơ hồ từ bên trong chảy ra, phát ra trong thiên địa.

"Kim đan bề tan tành, linh lực khô kiệt, đại nạn của ta đến sớm sao?"

Bạch Thiên Trọng khoanh chân ngồi ở trước động phủ, nhìn lên thiên không, bùi ngùi thở dài.

Khóe miệng hấn dâng lên một tia nụ cười trấn an, hấn thật ra cũng không nói cho Phương Hành, chính mình tính toán dạy hấn nhiều thêm mấy năm, chẳng qua là ở trong mười ngày mười đêm, tiêu hao tự thân đại lượng linh lực làm Phương Hành chữa thương, hấn đã cảm giác có chút lực bất tòng tâm rồi, lúc ấy, chính mình nếu không chữa thương cho hấn, thọ nguyên đại nạn ít nhất còn có thể kéo dài mười năm nữa, nhưng là hôm nay, cảm giác chỉ có không tới ba năm.

Nhưng mà Bạch Thiên Trọng không hối hận, bởi vì lúc ấy nếu hấn không làm như vậy, Phương Hành sẽ lưu lại ám thương.

Chính mình thời gian không nhiều, không cách nào mượn trăm thủ đồ Tam Muội Chân Hòa, rèn một thanh thần kiếm hoàn mỹ, chém ngược khung thiên, vậy thì đem hết toàn lực, rèn một thanh kiếm phối hoàn mỹ, sau đó đợi hấn ma luyện thành hình, đảo loạn phong vân thôi!

"Ta dạy tất cả những thứ người có thể học rồi, chuyện còn lại phải nhờ vào bản thân người rồi!"

Bạch Thiên Trọng lẩm bẩm tự nói, qua sau một hồi lâu, hấn lấy ra một đạo phù triện, giờ tay ném hướng lên bầu trời.

"Thình thịch..."

Phù triện trên không trung nổ tung, kim quang mãnh liệt, tựa như một đạo kim sắc mây trời lơ lửng phía chân trời.

Bên trong Thanh Vân Tông, Tông chủ Trần Huyền Hoa, tứ đại truyền pháp trưởng lão, tất cả đều thấy được đạo phù này, trong lòng nhất tề chấn động: Bạch sư thúc có chuyện quan trọng dặn dò sao? Rồi sau đó, vô luận đang bế quan, hay là đang trong môn giảng đạo cho đồ nhi, đồng thời buông xuống chuyện trong tay, nhất tề độn hướng không trung, năm đạo quang hoa xẹt qua thiên không Thanh Vân Tông, đi tới trong thạch lâm.

"Ta dạy hài tử kia mấy năm, chỉ tiếc, hấn vẫn là không thích hợp thừa kế truyền thừa của ta..."

Bạch Thiên Trọng đưa lưng về phía năm người, khẽ thở dài một tiếng, nói.

Trần Huyền Hoa năm người hai mặt nhìn nhau, trong đôi mắt đều lộ ra vẻ tiếc nuối.

Thanh Vân Tông vẫn muốn đem truyền thừa của trưởng lão thần bí này để lại tông môn, ba năm trước đây, Bạch Trưởng lão thu Phương Hành làm đồ nhi, bọn họ vốn là trong bụng nhẹ lòng một chút, nghĩ mục đích này đã đạt thành, thật không nghĩ đến có kết quả này.

"Ta tính toán bế tử quan rồi, hoặc là dựa vào ta đây còn dư lại thọ nguyên kết thành Nguyên Anh, tăng thọ nguyên gấp hai, hoặc là lúc đó tọa hóa!"

Bạch Thiên Trọng khẽ thở dài, mọi người nhất thời thần sắc buồn rầu.

Chỉ có người cảm giác thọ nguyên sắp hết, tọa hóa sắp tới mới bế tử quan.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Không dám nghe đạo

Bế tử quan, bế tử quan, nhập quan sinh tử lưỡng trọng thiên.

Nói như vậy, thật sự là người đột phá vô vọng mới bế tử quan, hy vọng có thể tại chính mình còn sót lại thọ nguyên, tìm hiểu đột phá chi đạo, sau đó phá

một cảnh, gia tăng thọ nguyên, song không có phá cảnh đan, không có tương ứng công quyết, phá cảnh cơ hồ là không có chút nào hi vọng, một trăm người bế tử quan, cơ hồ cả một trăm đều không đi ra, người thành công phá cảnh xuất quan chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết.

Dĩ nhiên, bế tử quan chuyện như vậy, cũng có một chỗ tốt, chính là người bên cạnh không thể thăm dò người bế quan sinh tử, cũng có thể uy hiếp một chút địch nhân không dám hành động thiếu suy nghĩ, vậy cũng là một người tu sĩ cuối cùng giúp tông môn làm một chút việc.

Trên thực tế, rất nhiều người đều cho rằng, Thanh Vân Tông Thái Thượng trưởng lão Vũ Hạc chân nhân đã sớm tọa hóa, chỉ bất quá, chính là bởi vì Vũ Hạc chân nhân tám năm trước đóng tử quan, không cách nào dò thám biết sinh tử, cho nên mọi người chỉ có thể coi là hắn còn sống. Đối với tu sĩ mà nói, đây cũng là một loại phương pháp qua đời, bọn họ sẽ bị người từ từ quên lãng, mà không phải như phạm tặc bái tể khắp nơi.

Loại tử quan này, bình thường cũng sẽ lấy trăm năm làm hạn định.

Trăm năm, nếu người bế tử quan không xuất quan, Tông chủ sẽ yên lặng ở tổ linh đường cho thêm một lò hương khói, bất quá đến nơi này, môn hạ tiểu bối đệ tử thường thường đã quên mất người bế quan là ai.

"Bạch sư thúc gọi bọn ta tới đây dụng ý là.."

Trần Huyền Hoa trầm ngâm nói.

Bạch Thiên Trọng cười cười, nói: "Đương nhiên là đem một chút tu hành tâm quyết của ta nói ra, cho Thanh Vân Tông lưu một môn truyền thừa rồi!"

Trần Huyền Hoa đám người nghe vậy, nhất thời ngẩn ra, vẻ mặt mừng rỡ, nhất tề hạ bái, nói: "Cẩn nghe sư thúc dạy bảo!"

Bạch Thiên Trọng nhẹ nhàng thở dài, từ từ niệm tụng: "Phá diệt thần cơ quyết, đoạt người chi vận, hóa thiên công, hành địa pháp, ngộ..."

Thanh âm của hắn rất bình thản, nhưng nghe ở trong tai Trần Huyền Hoa đám người, lại như tiếng sấm.

"Bị tai vào!"

Trần Huyền Hoa trên mặt đại biến, bỗng nhiên một tiếng quát lên, cắt đứt lời của Bạch Thiên Trọng.

Từ đại truyền pháp trưởng lão cũng đều sắc mặt đại biến, thể nhưng thật theo Trần Huyền Hoa, nhất tề bị lỗ tai, trong nháy mắt rút lui bay ra, thể nhưng ước chừng bay ra mười dặm, lúc này mới đứng trên không trung, sắc mặt hoảng sợ nhìn Bạch Thiên Trọng.

Bạch Thiên Trọng ngậm miệng không nói, hơi mang bất đắc dĩ ý ngồi tại nguyên chỗ.

Trần Huyền Hoa đôi môi run rẩy, qua một hồi lâu, mới cười khổ nói: "Bạch sư thúc, người năm trăm năm trước giá lâm Thanh Vân Tông, tự Tông chủ đòi trước bắt đầu, không người nào không đối với người kính như thượng tôn, cũng không dám có bất kỳ bất kính... Nhưng người vì cái gì, muốn hại chúng ta a..."

Bạch Thiên Trọng nhẹ nhàng thở dài, nói: "Là các ngươi vẫn muốn ta lưu lại truyền thừa, như thế nào nói là ta hại các ngươi?"

Trần Huyền Hoa thở dài, nói: "Phá Diệt Thần Cơ quyết, là.. Là thần quyết truyền thừa của thế gia kia sao? Chúng ta Thanh Vân Tông tiểu môn tiểu phái, nơi nào có can đảm lớn như vậy, dám mơ ước công quyết nhà bọn họ? Tin tức một khi tiết lộ, sợ rằng lập tức sẽ chọc vào diệt tông đại họa, bức này truyền thừa... Chúng ta Thanh Vân Tông không lưu cũng được, ngay cả muốn để lại.. Cũng lưu không nổi..."

Bạch Thiên Trọng không nói gì, qua một hồi lâu, mới nói: "Đã như vậy, thì thôi, ta trước đây từng xem Thanh Vân Tông Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, sơ qua cái biến, đem sửa thành thượng giai pháp quyết, liền đem pháp quyết này để lại Thanh Vân Tông sao, coi như là một chút bồi bổ lại..."

Trần Huyền Hoa thở ra, nói: "Nếu là như vậy, đa tạ Bạch sư thúc rồi!"

Dứt lời, liền đem Đoán Chân cốc truyền pháp trưởng lão núp ở ngoài mười dặm gọi tới đây, suy nghĩ một chút, dứt khoát vừa đem ba cái trưởng lão khác cũng gọi tới đây, cùng nhau nghe Bạch Thiên Trọng truyền pháp, lại là trong lòng nổi khiếp sợ vẫn còn không tiêu, không nghĩ có hiềm nghi chiếm được Phá Diệt Thần Cơ quyết truyền thừa, dứt khoát gọi những người khác tới đây, cùng nhau nghe pháp, cũng chứng minh trong sạch của mình...

Truyền pháp xong, Trần Huyền Hoa vừa khản trương hỏi: "Bạch sư thúc, cái đệ tử tên là Phương Hành..."

Bạch Thiên Trọng lắc đầu, nói: "Ta vốn muốn giúp hắn đánh xuống trụ cột, đích truyền công quyết, lại không nghĩ rằng, người này bất hảo, không nghe dạy bảo, học chút ít đứng đắn, luôn ra sức khước từ, cũng là một chút cùng công quyết không liên quan oai môn tà lý lại học cực nhanh, bất đắc dĩ, ta không cách nào đem truyền thừa cho hắn, ba năm tâm huyết nước chảy về biển đông, Tông chủ, Thanh Vân Tông nếu có kiệt xuất đệ tử..."

Trần Huyền Hoa lấy làm kinh hãi, lúng túng cười nói: "Bọn họ không có phúc, hay là thôi đi!"

Người thông minh cũng biết mình nên làm như thế nào, Trần Huyền Hoa có thể trở thành Thanh Vân Tông Tông chủ, tự nhiên không phải là người ngu.

Nếu là Bạch Thiên Trọng truyền xuống công quyết là Huyền giai công pháp, hắn cầu cũng không được, cũng sẽ học.

Thậm chí nói, nếu Bạch Thiên Trọng truyền xuống Thần giai công quyết chính là không biết từ nơi nào tới, hắn vẫn sẽ học, chỉ sợ mạo hiểm tiết lộ, làm

Thanh Vân Tông khai ra đại họa nguy hiểm cũng sẽ học, nhưng nếu là Thần giai công quyết của gia tộc kia...

Không thể học, không thể học, học chính là họa!

Không những không thể học, thậm chí không thể nghe, muốn trốn tránh rất xa, nhắm mắt làm ngơ.

"Đã như vậy, ta hôm nay sẽ muốn vào tử quan rồi, thương điền tang hải, chư vị đạo hữu, từ đó từ biệt..."

Bạch Thiên Trọng thở dài, tay áo đặt ở phía sau, từ từ hướng bên trong động đi tới.

"Sư thúc không cần bi quan như thế, đại đạo năm mươi, bỏ chạy thứ nhất, sư thúc bế quan tĩnh ngộ, cuối cùng có cơ hội phá cảnh phục sinh, thọ nguyên tăng lên, đến lúc đó vẫn bồi tập khắp núi đệ tử, tới trước cung nghênh, là sư thúc hạ..."

Trần Huyền Hoa khom người, thành khẩn nói.

Bốn vị truyền pháp trưởng lão khác cũng một khom rớt cuộc, cung tiễn Bạch Thiên Trọng nhập quan.

Động phủ chi môn ầm ầm rơi xuống, từ đó ngăn cách thiên địa, tuy chỉ một môn, cửu thiên thập địa, nhưng giống như không có cao nhân tóc trắng này nữa.

"Chương giáo sư huynh, chúng ta..."

Tê Hà cốc trưởng lão Thanh Điều hỏi.

"Hồi chủ phong nói!"

Trần Huyền Hoa dẫn đầu ngồi mây mà đi, trốn vào chính mình Thanh Vân chủ phong, bốn vị truyền pháp trưởng lão cùng sau lưng hắn.

"Như Cuồng sư đệ, ngươi đi mang đứa bé kia..."

Trần Huyền Hoa ngồi vào chỗ của mình, nâng trán trầm tư, sau một hồi lâu, nhẹ nhàng nói.

Lão giả tóc đen Thiết Như Cuồng, Đoán Chân cốc truyền pháp trưởng lão, ban đầu cùng Bạch Thiên Trọng đánh cò, lĩnh mệnh mà đi.

Tê Hà cốc truyền pháp trưởng lão Thanh Điều nói: "Chương giáo sư huynh, Bạch sư thúc sẽ không thật đem Phá Diệt Thần Quyết truyền cho hắn chứ?"

Trần Huyền Hoa nói: "Hi vọng không có, nếu không Thanh Vân Tông chúng ta không giữ được hắn!"

Thanh Điều trưởng lão nhú nhú mày, nói: "Chương giáo sư huynh, bản thân ta cảm thấy..."

Trần Huyền Hoa bỗng nhiên ngừng đầu nhìn thoáng qua, đồng thời ánh mắt quét qua hai vị truyền pháp trưởng lão khác, nói: "Chư vị sư đệ, sư muội, các ngươi chớ cảm thấy ta làm việc cẩn thận, chúng ta Thanh Vân Tông thiên ở nhất vũ, an an ổn ổn, chính là phúc khí, nếu đã tâm quá lớn, bị cuốn vào tạt phong kinh sóng, sợ rằng chết cũng không biết chết như thế nào, thế giới này... Quá lớn a..."

Thanh Điều trưởng lão ngậm miệng lại, khẽ gật đầu một cái, lui ở một bên.

Không lâu lắm, Phương Hành dẫn tới, đối mặt với Thanh Vân Tông địa vị tới cao mấy vị trưởng lão, cũng không sợ, ánh mắt ngó mọi nơi.

"Hài tử, ngươi tới!"

Trần Huyền Hoa gọi hắn tới đây, hòa nhã nói: "Trong ba năm này, ngươi đi theo Bạch sư thúc học được cái gì?"

Phương Hành con ngươi đảo lòng vòng, nói: "Học được rất nhiều a, ta rất chăm chỉ!"

Trần Huyền Hoa lược lược gật đầu, nói: "Nói thí dụ như?"

Phương Hành cười nói: "Trăm yêu trừ ma, trong ba năm này hồi hã ngược xuôi, ta giết không dưới một trăm con yêu thú..."

Trần Huyền Hoa ngây ngốc, lại hỏi: "Bạch sư thúc không truyền cho ngươi bất kỳ pháp môn gì?"

Phương Hành nói: "Có!"

Trần Huyền Hoa nhất thời khản trương lên, ba vị truyền pháp trưởng lão khác cũng tùy theo trông lại, ánh mắt khản trương.

Trần Huyền Hoa vội la lên: "Truyền cho ngươi pháp quyết gì?"

Phương Hành nói: "Thanh Viêm Đoán Chân Quyết..."

Đám người nhất thời hai mặt nhìn nhau, Trần Huyền Hoa nói: "Không có pháp môn khác sao?"

Phương Hành thành thật suy nghĩ một chút, nói: "Không có..."

Hắn nói không phải nói dối, trừ Thanh Viêm Đoán Chân Quyết ra, Bạch Thiên Trọng quả thật không truyền hắn bất kỳ pháp môn nào khác.

Tam Muội Chân Hòa tôi thể pháp chính là từ bên trong huyền quan trăm thủ đồ đạt được, cũng không phải Bạch Thiên Trọng truyền thụ.

Trần Huyền Hoa suy nghĩ một chút, đưa bàn tay đặt ở đầu vai Phương Hành, trầm giọng nói: "Vận chuyển linh lực mạnh nhất!"

Phương Hành cũng không dám khinh thường, đem tự thân linh lực vận chuyển, Trần Huyền Hoa cảm ứng sơ qua, thu tay về, hướng những người khác gật đầu, khẽ thở dài: "Ta đã từng thấy qua người gia tộc kia, biết được Phá Diệt Thân Cơ quyết tính chất đặc biệt, pháp quyết này hung bá tuyệt luân, hủy thiên diệt địa, có tu luyện hay không, thử một lần liền biết, đứa nhỏ này linh khí trầm ổn yên tĩnh, cũng không hề giả!"

Mấy vị truyền pháp trưởng lão khác tất cả cũng thờ phào nhẹ nhõm, vẻ mặt có chút buông lỏng, nhưng cũng có chút tiếc nuối.

Phương Hành thì ánh mắt thản nhiên nhìn bọn hắn, cũng không lo lắng hắn sẽ phát hiện cái gì.

"Người hãy lui ra đi!"

Trần Huyền Hoa đề cho Thiết Như Cuồng mang Phương Hành đi xuống, chính mình thì thở thật dài.

Thanh Điều trưởng lão nói: "Chưởng giáo sư huynh, người này xử lý như thế nào?"

Trần Huyền Hoa cúi đầu suy tư một hồi lâu, liền nói: "Mặc kệ sao, dù sao Bạch sư thúc thúc mới vừa bế quan, không cần quấy rầy lão nhân gia ông ta, hôm nay chúng ta nghe đến mọi chuyện, cũng chứng ta đoán được mọi chuyện, cũng không muốn tiết lộ một chữ, nếu không môn quy nghiêm trị... Tiểu trưởng lão, chuyện này để người giám tra, nếu có người làm trái với ta hôm nay mà nói, sư huynh đệ tình phân cũng không cần nói!"

"Dạ!"

Một trưởng lão người mặc ma y khô gầy trầm giọng trả lời, trên mặt yên tĩnh, chính là Ngô Trận cốc truyền pháp trưởng lão Tiểu Sơn Hà.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Tàng kinh đại điện

Ba năm sau, đại danh của Phương Hành lại một lần vang lên ở Thanh Vân Tông.

Ba năm trước đây tấn nhập nội môn, vẫn không có người nghe thấy tin tức của Phương Hành, bởi vì Lâm Thanh Tuyết bị giam nửa năm cấm bế, từng điên cuồng muốn tìm Phương Hành báo thù, nhưng vẫn chưa từng tìm được hắn, làm loạn khắp nơi, có không ít nội môn đệ tử cũng biết Phương Hành người này, chỉ là chưa từng nhìn thấy hắn, người thói quen gây chuyện này, thế nhưng giống như là biến mất.

Cho tới hôm nay, Phương Hành mới đột nhiên xuất hiện lần nữa, mọi người lúc này mới nhận được tin tức, thì ra là hắn bị Bạch Thiên Trọng trưởng lão nhìn trúng, mang theo bên người, dạy ba năm, vốn muốn chọn làm người truyền thừa, kết quả hắn quá mức bất hảo, thế nhưng lãng phí một cách vô ích ba năm của Bạch Thiên Trọng trưởng lão, cuối cùng không thể tiếp nhận Bạch Thiên Trọng trưởng lão truyền thừa, bị đuổi đi ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, trong môn vẫn đều chế giễu.

Chiếm được cơ hội, cuối cùng lại không nắm chặt, so với không được cơ hội thật đáng buồn.

"Nghe nói không? Nghe nói người này thiên phú cũng không cao, chẳng qua là Đinh đẳng tư chất, đơn giản là hắn trong lúc vô tình phá một ván cờ của Bạch trưởng lão, lão nhân gia ông ta lúc này mới đáp ứng cho hắn cơ hội, ai có thể ngờ được, người này lại không biết nắm lấy, ba năm a, Bạch trưởng lão tận tâm dạy, hắn lại quá kém, cuối cùng chọc giận Bạch trưởng lão, trực tiếp đưa trục xuất đi ra ngoài..."

"Còn không phải sao, đi theo Bạch Thiên Trọng trưởng lão tu vi thông thiên tu hành ba năm, tu vi vẫn là Linh Động tứ trọng!"

"Tiểu quỷ này lúc ấy là người thứ nhất tấn nhập nội môn a, số tuổi lại, tiền đồ vô hạn, hiện tại lại tụt xuống cuối..."

"Bé mặc dù thông minh, lớn chưa chắc đã tài giỏi a!"

Những lời nghị luận tương tự, ở Thanh Vân Tông, dần dần truyền ra.

Mà lúc này Phuong Hành, đã tìm một chỗ động phủ, cả ngày tiêu dao uống rượu.

Ba năm thời gian, hần chém giết vô số, thật là không có mấy ngày nghỉ ngơi thật tốt, thanh nhàn hiếm thấy, tự nhiên muốn hảo hảo hưởng thụ.

"Các ngươi nhìn kia, ban ngày nằm ở trên sườn núi uống rượu, cũng không tu luyện, khó trách sẽ bị Bạch Trưởng lão trực xuất..."

"Hừ, người này vô đã mê lại sút đi, bỏ lỡ cơ duyên lần này, ngày sau con đường khó khăn rồi!"

Nơi xa, thỉnh thoảng có người khiêu khiêu nói nhỏ, đối với Phuong Hành chỉ chờ.

Theo bọn họ, Phuong Hành quả thực chính là giáo tài mặt trái trên đường tu hành, thẳng nhóc điển hình không thể dạy dỗ.

"Nhìn cái gì vậy? Móc mắt các ngươi giờ!"

Phuong Hành ngồi dậy, hướng mấy tiểu tử vẫn âm thầm chỉ điểm mình quát một tiếng.

"Thật hung dữ a, không bằng chúng ta cùng nhau dạy dỗ hần đi?"

"Không cần gây chuyện, người này số tuổi tuy nhỏ, dù sao cũng so với chúng ta vào nội môn sớm ba năm, không chừng có thủ đoạn lợi hại đó!"

"Đúng đúng, người này trước khi đi vào nội môn chọc ra phiền toái, Tê Hà cốc Lâm Thanh Tuyết sư tỷ ba năm trước đây đã nói, vô luận là ai giết tiểu tử này, nàng sẽ có hậu lễ tương báo, tiểu tử này không biết có thể sống bao lâu đâu, chọc hần làm cái gì?"

Mấy đệ tử thấy thế, nhất thời sợ hãi rụt rè dời ánh mắt đi chỗ khác, ngay cả có mấy người về mặt lộ vẻ hơi không phục, cũng bị người khác lôi đi, dù sao trong Bách Tur nhai, ở lại cũng là đệ tử vừa tấn nhập nội môn không lâu, tu vi không cao.

Bách Tur nhai chính là chỗ ở của ngoại môn đệ tử lúc đầu tiến vào nội môn, vừa vào nơi đây, liền muốn bắt đầu tu luyện Thanh Vân Tông một trong ngũ pháp, đợi đến luyện ra nhất định hỏa hầu, có thể căn cứ công quyết đặc điểm, chia ra tiến vào Thanh Vân Tông tứ cốc một điện tiếp tục tiến tu, tứ cốc chia ra chính là luyện đan Tê Hà cốc, rèn pháp khí Đoán Chân cốc, minh phù Thư Văn cốc, nghiên trận Sơn Hà cốc.

Mà một điện, chính là Phụng Thiên điện.

Trong đó ý tứ hai chữ "Phụng Thiên", nguyên từ một câu nói của các đời trước: Phụng thiên lập đạo.

Phụng thiên chỉ mệnh, trăm yêu trừ ma.

Những lời này nói đến yêu ma, cũng không phải hoàn toàn là yêu ma, cũng bao gồm đối thủ của Thanh Vân Tông.

Đối với người tu hành mà nói, phạm là cùng chính mình đối kháng cũng là yêu ma!

Nói trắng ra là, cũng có thể hiểu như vậy, trong Phụng Thiên điện tu hành đệ tử, cũng là Thanh Vân Tông bồi dưỡng lực chiến đấu.

Phụng Thiên điện là điện Thanh Vân Tông chiến tu tụ tập, các đệ tử một lòng tu hành đấu pháp chi đạo, cũng sẽ tiến vào cái điện này, chỉ bất quá, nhân số vô cùng thừa thớt, tứ cốc khác, đệ tử nhân số ít nhất cũng có trăm người, nhưng trong Phụng Thiên điện, cũng chỉ có mười mấy đệ tử, hơn nữa mười mấy đệ tử này, cũng là từ tứ cốc khác, điều ra tinh anh nhân vật, nhân tài đông đúc.

Thanh Vân Tông đệ tử, ít có trực tiếp lựa chọn tu hành Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, cho dù là thích chiến tu, cũng thường thường trước tu hành những pháp quyết khác, chường quát bản lĩnh ở tu hành giới an thân lập đạo, sau đó mới nghiên cứu Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết.

Phuong Hành định tiến vào điện này, đưa chiến tu chi đạo tu luyện thâm sâu.

"Quên đi, đường muốn đi từng bước từng bước, ta đi mượn chút ít trụ cột pháp thuật tới tìm hiểu một chút!"

Phuong Hành cầm hồ lô rượu, một bước dao động ba bước loạn choạng, từ từ bước đi, hướng Phi Thạch Phong "Tàng kinh đại điện" đi tới.

Trụ cột pháp thuật, chính là pháp thuật người có tu vi phải nắm giữ, tương tự với kiến thức cơ bản giống nhau gì đó.

Có lẽ tu sĩ ở trong chiến đấu tác dụng không lớn, nhưng nếu không có, sẽ rất khó tiến thêm một bước tu luyện những công quyết khác.

Ở nhân gian du lịch ba năm, Bạch Thiên Trọng để cho Phuong Hành trăm yêu trừ ma, ma luyện bản thân, nhưng đối với pháp thuật, hần trên căn bản không có bất kỳ chỉ điểm, hần hôm nay, chẳng những tu vi không phá cấp, thậm chí đối với pháp thuật nắm giữ cũng không tăng nhiều, những cơ sở gì đó, hần cũng phải đi trước mượn đọc, giống như ban đầu tu tập Dẫn lực thuật từ từ tìm hiểu.

Theo đường núi vòng qua Phi Hồ nham, xa xa thấy được thấp thoáng ở giữa thanh tùng thúy bách có một tòa đại điện, đại điện cực cao, khí thế rộng rãi, cách đất trăm trượng, cao chừng ba mươi trượng, toàn thân dùng hắc nham trúc dựng thành, lộ ra vẻ lạnh như băng, trước cửa có một khối quảng trường phương viên trăm trượng, bạch ngọc làm nền, cực kỳ rộng rãi, đại điện cửa chính thì treo lấy một tấm biển không lồ, bên trên khắc "Tàng kinh đại điện".

Thỉnh thoảng có thể thấy được có đệ tử đạo bào màu xanh chuyện trò vui vẻ, ở chỗ này lui tới, tiến tiến xuất xuất.

Phương Hành trong lòng dâng lên một tia mong đợi, sai bước hướng tâng kinh đại điện đi tới, tiến vào trong đại điện, chạm mặt là một cái lối đi thật dài, trên vách là một loại khắc đá đường nét đơn giản, vẽ các đời tới nay, trừ danh tu sĩ ở nhân gian trăm yêu trừ ma trừ danh sự kiện, ví dụ như Hồng Dịch giết cha, Diệp Phàm che trời, Miêu Nghị đoạt vợ vân vân, mặc dù đơn sơ, nhưng trông rất sống động.

Đến cuối thông đạo, thấy có một cổ kính trường án, một trưởng lão tu vi Linh Động cửu trọng ở sau trường án thủ chức, Phương Hành đưa ra ngọc bài của mình, liền tiến vào bên trong thiên điện, khu vực cấp thấp pháp thuật.

Ánh mắt đảo qua, liền thấy tràn đầy ngọc sách, cũng là pháp khí ngọc sách chuyên môn dùng để ghi chép pháp thuật cấp thấp, số lượng cực kỳ kinh người.

Tiện tay cầm lên một quyển Dẫn lực thuật, Phương Hành đem linh lực thăm dò vào trong đó, rất nhanh đã có chữ viết ở phía trên ngọc sách hiện lên: Trụ cột pháp thuật Dẫn lực thuật, phạm tục xung là Cẩm Long Khổng Hạc công, nếu muốn tu luyện, linh lực cửu chuyển... Trong đó cùng Phương Hành ban đầu đã từng gặp bản bí kíp không có gì khác nhau, Phương Hành tùy tiện liếc hai cái, thấy không có nội dung gì mới, liền tiện tay ném ra.

Tiếp tục xem, nhất phương nhất phương ngọc sách đặt ở trên giá gỗ của thiên điện, rực rỡ muôn màu, hoa cả mắt...

Dẫn lực thuật, ngư hòa thuật, pháp nhãn thuật, trừ ma thuật, bình tức Thuật, phân ảnh thuật, bình chương thuật...

Phương Hành nhìn trái nhìn, nhìn phải nhìn, càng xem càng vui mừng, cảm thấy mỗi cái đều hữu dụng, cũng muốn học, liền tay đi mắt thấy, một quyển một quyển ngọc sách cũng nhặt lên, vào trong ngực chôn cất cao cao, hưng trùng trùng hướng thủ điện trưởng lão nơi đó ghi danh.

Thủ điện trưởng lão vừa nhìn mắt cũng tròn lên, kêu lên: "Nhiều như vậy? Tiểu tử, ngươi có biết phục khắc ngọc sách là muốn lấy tiền hay không?"

Phương Hành rầm một tiếng đem ngọc sách cũng chôn cất tại trên bàn, nói: "Tùy tiện khắc, có tiền!"

Ở bên ngoài trăm yêu trừ ma ba năm, hần tiêu hao tư nguyên trên căn bản cũng là mình chém yêu có được yêu đan, mà trong đó dùng đến một chút linh dược, không biết Bạch Thiên Trọng là từ đâu tìm đến, cho nên lúc ban đầu hần tích góp từng tí một xuống tới chút ít linh thạch cũng cũng còn, nói ít cũng có hai ba trăm khối, tự nghĩ giao mấy khối tiền phục khắc ngọc sách vẫn là không thành vấn đề.

Trưởng lão không nói, nhìn Phương Hành một cái, liền đếm ngọc sách số lượng, sau đó nhìn Phương Hành nói: "Phục khắc một quyển ngọc sách, cần một trăm khối linh thạch, ngươi tổng cộng mười ba bản ngọc sách, một ngàn ba trăm khối linh thạch..."

Phương Hành sợ hết hồn, kêu lên: "Không phải đâu, mắc như vậy?"

Trưởng lão chậm rãi nói: "Không nói đến giá trị những pháp quyết này, riêng phục khắc ngọc sách, liền cần không ít tiền, mỗi sách thu ngươi một trăm khối linh thạch, đã là rất thấp..."

Phương Hành ngẩn ngơ, kêu khổ nói: "Khắc không nổi a..."

Trưởng lão nói: "Vậy thì chọn mấy quyển trọng yếu a, tiểu tử, một bữa không thể nào ăn cho béo được, những thứ ngọc sách phục khắc, nội dung chỉ có thể giữ lại bảy ngày, sau bảy ngày, sẽ chủ động tiêu tán, ở trong bảy ngày này, ngươi có thể học được mấy loại pháp thuật chứ? Đến lúc đó thời gian vừa đến, toàn bộ ngọc sách cũng biến thành trống không, những thứ ngươi còn không xem, liền tương đương mất trắng!"

Phương Hành gãi gãi đầu, nói: "Được rồi, ta chọn một ít!"

Lăn qua lộn lại chọn lấy một hồi lâu, cuối cùng tuyển ba sách, chính là pháp nhãn thuật, bình chương thuật, cảm ứng thuật ba loại trụ cột pháp thuật tất phải tu.

Trưởng lão lấy ra ba khối ngọc sách trống không, đánh ra pháp ấn, rất nhanh đã đem nội dung ba bản ngọc sách phục chế đến ngọc sách trống không, sau đó hướng Phương Hành trước mặt ném, đưa tay nói: "Ba trăm khối linh thạch..."

"Vẫn còn quá mắc..."

Phương Hành nói thầm, đem chính mình động thiên giới chỉ linh thạch cũng đổ ra, từng khối từng khối tính ra.

Sau đó đếm xong một lần, bỗng nhiên ngây dại.

Lại vẫn kém chín khối?

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Hai ta luyện một chút?

Phuong Hành lúc này mới cảm giác được, chính mình ban đầu ở ngoại môn dưỡng thành ánh mắt thật sự quá hẹp rồi, lúc ấy cho là trên người có mấy trăm khối linh thạch chính là tiểu phú ông, hôm nay thử nghĩ xem, dùng ở nội môn, sợ rằng ngay cả cơ bản nhất cũng chống đỡ không được thời gian bao lâu, cũng khó trách lúc ấy tấn chức điện ba vị trưởng lão khuyên chính mình tu hành một loại pháp quyết có thể kiếm tiền, không có tiền nữa bước khó đi a!

Trước mắt lại không có biện pháp, hần vốn cho là mình ba trăm khối linh thạch hẳn là có, lại không nghĩ rằng, vẫn kém chín khối. ≡

Bất đắc dĩ, Phuong Hành nhìn lão đầu từ một cái, cười hi hi nói: "Có thể giảm giá một chút hay không?"

Trưởng lão kia cũng ngạc nhiên, vừa trừng mắt, nói: "Chưa từng thấy mặc cả ở chỗ này!"

Phuong Hành kêu khổ nói: "Ngươi nhìn ta đem tất cả linh thạch cũng lấy ra rồi, còn kém chín khối, lần sau trả ngươi được không.."

Trưởng lão kia nói: "Vậy thì phục khắc bớt một quyển đi, ngươi cũng không thể không lưu mấy khối linh thạch tu luyện!"

Phuong Hành nói: "Ngươi cũng đã phục khắc xong rồi, trước hết để cho ta cầm lấy sao..."

"Không được, thiếu một khối ngươi cũng không cầm được..."

"Ta lần sau trả ngươi hai mươi khối!"

"Lần sau là lần sau, lần này một khối cũng không thể thiếu..."

Một già một trẻ ở trước trường án tranh giành nước bọt bay ngang, một cái muốn đem ba khối ngọc sách mang đi, một cái sống chết cũng không đồng ý.

Phuong Hành không có biện pháp gì với lão đầu này, đang suy nghĩ có muốn đoạt lấy vội vàng chạy hay không, nhưng chợt nghe thanh âm nữ tử vang lên: "Phuong sư đệ thiếu chút tiền sao? Bán thân ta có thể tạm thời cho ngươi mượn!"

Phuong Hành xoay người nhìn lại, lại thấy một cô gái áo vàng nhạt đứng bên người mình, mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt nhìn mình, cô gái này ước chừng hai mươi tuổi, ngũ quan thật là thanh lệ, tóc dài màu đen thẳng tắp buông xuống, đen nhánh trong trẻo, vóc người cao gầy dài nhỏ, nói trắng ra là chính là không có ngực cũng chẳng có hông, bất quá tự có một cỗ thái độ phong lưu, cũng chọc cho động lòng người.

Ở bên người nàng, còn đi theo một nam tử, Linh Động ngũ trọng tu vi, quần áo cao quý, quý khí bức người, nhưng bộ dáng có chút khó coi.

Hắn có một đôi lông mày dựng thẳng, mắt lồi miệng rộng xương gò má cao, da ngăm đen, vẻ mặt hung tợn, đi theo bên cạnh cô gái này, cũng thành một cái tương phản, vô hình trung làm cho người ta cảm thấy cô gái áo vàng đẹp tới cực điểm.

Có thể nói như vậy, cô gái áo vàng tướng mạo, cũng có ba phần là nhờ nam tử này làm nổi bật ra.

"Ngươi là ai?"

Phuong Hành cảm thấy cô gái này có chút quen mắt, cũng không nhớ ra đã gặp nhau ở nơi nào.

Cô gái nghe vậy, cười nhẹ, nói: "Phuong sư đệ cũng thật là quý nhân hay quên chuyện, ban đầu Tử Trúc lâm đã gặp mặt, ngươi đã quên ư?"

Phuong Hành nhất thời có ấn tượng, đúng là gặp qua cô gái này, ban đầu nàng cùng một nam tử mặt đen, chuẩn bị giúp đỡ Mạnh Huyền Chiêu đối phó chính mình, cũng là thuộc về tầng lớp có quan hệ trong đạo môn, cũng không nghĩ tới, hôm nay nàng cũng đã trở thành nội môn đệ tử, hơn nữa tu vi thể nhưng cũng đạt tới Linh Động ngũ trọng, bộ dáng cũng có chút biến hóa, cho nên không thể nhanh chóng nhận ra.

"A, nghĩ ra rồi, ngươi tên gì..."

"A, ta họ Tàn, tên gọi Tàn Hạnh Nhi..."

Nữ tử áo vàng rất khách khí nói, khoe môi nhếch lên mỉm cười, chủ động giới thiệu chính mình.

"A, Tàn sư tỷ, thất lễ thất lễ... Ngươi muốn cho ta mượn tiền ư?"

Phuong Hành cổ quái nhìn nữ tử này, trong lòng có chút không tín nhiệm.

Nữ tử này cùng nam tử mặt đen ban đầu đối với mình rất có địch ý, mặc dù sau đó chính mình hãm hại Mạnh Huyền Chiêu, bọn họ cũng không có làm gì, thù oán cũng không kết thành, nhưng quan hệ cũng chưa nói là tốt được, tại sao muốn cho mình vay tiền?

Chẳng lẽ muốn cho ta vay cát cổ?

Tàn Hạnh Nhi khẽ mỉm cười, nói: "Chính là chín khối linh thạch mà thôi, chẳng qua là tiện tay giúp tới chuyện nhỏ, chưa nói tới có cho mượn hay không!"

Vừa nói bàn tay khẽ lật, mấy khối linh thạch đỏ rực rơi xuống trên bàn, không nhiều không ít chính là chín khối. Ở trên ngón trỏ của nàng, mang một cái giới chỉ tinh xảo, nói vậy chính là một loại động thiên giới chỉ gì đó, linh thạch từ trong đó lấy ra.

Phương Hành nghiêng đầu đánh giá nữ tử này, trong lòng suy nghĩ một chút, liền nói: "Vâng cảm ơn!"

Vừa nói xoay người đem toàn bộ linh thạch đẩy tới trước mặt trưởng lão, đem ba bản ngọc sách thu vào.

Hắn cũng quyết định chủ ý rồi, nếu nữ nhân này muốn cho mình vay lãi suất cao, chính mình sẽ trở mặt quyết nợ, xem nàng có thể làm gì.

Dĩ nhiên, hắn có chút cẩn thận quá rồi, Tần Hạo Nhi này nếu biết ý nghĩ chân thực của hắn, không biết sẽ tức giận thành hình dáng ra sao.

"Hôm nào trả lại người a..."

Phương Hành lên tiếng chào hỏi, xoay người rời đi.

Hắn không xác định nữ nhân này cho mình mượn linh thạch là có ý gì, vẫn là bót dây dưa tốt nhất, nếu không nàng vạn nhất coi trọng mình, muốn làm cho mình lấy thân báo đáp, chính mình chẳng phải là chịu thiệt hay sao?

Nhìn bóng lưng Phương Hành, nam tử mặt hung tướng bên cạnh Tần Hạo Nhi nghi ngờ hỏi: "Tần sư muội, người kia là ai?"

Tần Hạo Nhi đối với nam tử này có chút lãnh đạm, thản nhiên nói: "Là một vị cố nhân của ta, ban đầu ở ngoại môn đã từng quen biết, đúng rồi, có lẽ ngươi cũng đã nghe nói về hắn, nghiêm khắc nói ra, hắn mới là người thứ nhất tiến vào nội môn trong đám chúng ta, chúng ta những người này mặc dù ở trong mắt đệ tử khác không tầm thường, nhưng ở trước mặt hắn, vẫn là thua một bậc!"

Tên nam tử gọi Trầm Hồ Quân kia ngẩn ra, trên mặt nhất thời nhiều ra vẻ khinh miệt, cười nói: "Người thứ nhất tiến vào nội môn? Ha ha, ta biết rồi, chẳng lẽ hắn chính là "Thanh Vân Tông đệ nhất phế vật" hai ngày qua vẫn đồn khắp nội môn ư? A, Tần sư muội, ngươi cần gì tự phí? Hắn cho dù tiến vào nội môn sớm nữa, còn không phải là bất hảo không chịu nổi, bỏ qua cơ hội thật tốt ư?"

Hai người này nói chuyện, lại là lời nói ẩn giấu sắc bén.

Tần Hạo Nhi cũng không thích nam tử này lúc nào cũng đi theo chính mình, hơn nữa khoe khoang tự phụ, một bộ thiên hạ duy ngã độc tôn, vì vậy gặp được Phương Hành, liền cố ý điếm phá Phương Hành ban đầu tiến vào nội môn, ám chỉ Trầm Hồ Quân bình thời khoe khoang có chút quá mức, mà Trầm Hồ Quân lại hơi khinh thường, thấy Tần Hạo Nhi đề cao Phương Hành, trong lòng có chút khó chịu, cố ý đem Phương Hành nói cực kỳ tồi tệ.

Nhưng mà hắn chỉ quan tâm sĩ diện ở trước mặt Tần Hạo Nhi, lại không nghĩ lời này cũng đã chọc giận Phương Hành.

"Thằng cha ngươi ấy đồ quái dị, nói ai là phế vật? Có tin tiểu gia lột da của ngươi ra hay không?"

Phương Hành đã đi mấy bước vừa quay lại, trợn mắt, chỉ vào mũi Trầm Hồ Quân mắng.

Trong khoảng thời gian này, Phương Hành tự nhiên cũng biết đến tin đồn về mình trong đạo môn, chính hắn cũng cảm giác có chút không giải thích được, mình tại sao có thể là phế vật? Điều do Thập nhất thúc lão vương bắt đàn kia, đoán chừng chính là hắn nói là đem mình trục xuất ra ngoài, rõ ràng mọi người chung đụng vẫn rất hữu hảo nha, lão vương bắt đàn này cuối cùng còn cố tình làm thế là có ý gì?

Chỉ bất quá, lời đồn đãi rất nhiều, hắn cũng không có cách nào.

Nhưng núp trong bóng tối chỉ chỗ chính mình, cùng ngay trước mặt mình nói hoàn toàn không giống.

Chính mình rõ ràng còn chưa đi xa, tên quái dị này mắng chính mình, là cảm thấy tiểu gia nghe không được sao?

Hay cảm thấy tiểu gia không có thủ đoạn đối phó ngươi?

Hắn tự nhiên là không chịu bị thua lỗ, trực tiếp rẽ trở lại.

"Tiểu vương bắt đàn, ngươi mắng ai?"

Trầm Hồ Quân tức giận sắc mặt cũng thay đổi, hung hăng quát lên, hắn thật sự rất xấu, nhưng tối kỵ người khác nói chính mình xấu, nhất là ngay trước mặt cô gái ngưỡng mộ trong lòng, bị người không chút lưu tình mắng lên, tự nhiên cau giận.

Phương Hành đem ba bản ngọc sách hướng trong ngực cầm xuống, chột thất lưng nói: "Ta mắng ngươi đó tên quái dị, không phục hai ta luyện một chút?"

Trầm Hồ Quân quả đám năm "Khanh khách" rung động, gầm nhẹ nói: "Ngươi muốn chết phải không?"

Phương Hành xắn tay áo lên: "Đến, xem ai muốn chết!"

Trong lúc nhất thời không khí ngưng trọng, hết sức căng thẳng.

Ngay cả Tần Hạng Nhi cũng bị trạng huống đột phát dọa sợ ngây người, trong lúc nhất thời chen vào không lọt nói khuyên giải.

Ai có thể nghĩ tới tiểu quý đã rời đi, còn nghe được lời của các nàng, hơn nữa tính tình bộc phát như vậy, trực tiếp quay lại tới mắng chửi người?

Mắt thấy hai người sẽ thật ở tầng kinh đại điện đánh nhau, trưởng lão phía sau trường án gỗ án mấy cái, nói: "Muốn gây lộn đi ra bên ngoài ầm ĩ đi, muốn đánh nhau tìm đến địa phương không có ai đi, thật sự coi như ta không tồn tại sao?"

Trưởng lão này chính là Linh Động cửu trọng tu vi, cao hơn Phương Hành cùng Trầm Hồ Quân rất nhiều, hơn nữa Trầm Hồ Quân cũng không giống Phương Hành không sợ trời không sợ đất, hẳn biết tầng kinh đại điện quy luật, dám ở chỗ này gây chuyện, nhất định sẽ bị nghiêm trị, liền mạnh mẽ nén cục tức, âm trầm hướng Phương Hành nói: "Tiểu vương bát đản, ngươi chờ, ta nhất định sẽ hảo hảo vui đùa một chút cùng ngươi!"

Tần Hạng Nhi rất bất đắc dĩ kéo lại Trầm Hồ Quân, nói: "Ngươi chờ nói!"

Vừa nói mặt tràn đầy áy náy hướng Phương Hành nói: "Phương sư đệ, vô cùng xin lỗi, kính xin cho ta chút thể diện, chuyện này đến đây chấm dứt như thế nào?"

"Hừ!"

Phương Hành không nói câu nào, quay đầu ra khỏi tầng kinh đại điện, Tần Hạng Nhi nhất thời bất đắc dĩ thờ dài.

Lần này, nàng thật ra thật lòng tính toán kết giao Phương Hành một chút, mặc dù đạo môn trong khoảng thời gian này một mực đồn đãi hẳn kém cỏi thế nào, bị Bạch sư thúc tổ trục xuất thạch lâm, giống như là từ đám mây té xuống vũng bùn, tự hủy cơ duyên vân vân, nhưng nàng cũng không nghĩ như vậy, cảm thấy bằng biểu hiện của tiểu quý này ba năm trước đây, ngày sau nói không chừng còn có thể tỏa sáng tia sáng kỳ dị, kết giao trước không có chỗ xấu.

Hơn nữa đây là một lần rất cơ hội tốt, chẳng qua là chín khối linh thạch, lại làm cho Phương Hành vô hình trung thiếu mình một nhân tình, lại không nghĩ rằng, Trầm Hồ Quân lỗ mãng phá hư chuyện tốt của mình, không chừng Phương Hành đã hận chính mình.

Bất quá Phương Hành trực tiếp rời đi, cũng làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm, tiểu quý này tính tình cũng là so với ba năm trước đây tốt hơn, tối thiểu hiểu được chủ động né tránh, nếu không thật sự cùng Trầm Hồ Quân đấu, lấy hẳn Linh Động tứ trọng tu vi, nhất định sẽ thiệt thòi!

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Đánh tên khốn kiếp này

Hừ, lần này ngươi có thể chạy trốn được, lần sau sẽ chạy không thoát, sớm muộn gì cho ngươi ném thứ đau khổ..."

Trầm Hồ Quân vẫn tức giận không dứt, nhìn bóng lưng Phương Hành rời đi, nghiêng răng nghiêng lợi mắng, bên trong đôi mắt, hàn quang chớp động, tựa như tính toán nên cho Phương Hành ném mũi đau khổ như thế nào. Máng xong, tức giận không tiêu chuyển hướng Tần Hạng Nhi, nói: "Tần sư muội, cũng không phải là ta nói ngươi, linh thạch của ngươi nhiều đến mức không có chỗ dùng sao? Lại không công ném cho tiểu tử khốn kiếp như vậy?"

Tần Hạng Nhi trong bụng lại càng không vui, thân nhiên nói: "Ta đem linh thạch cho ai là chuyện của ta, Trầm sư huynh, ngươi nói muốn theo ta tới tầng kinh đại điện, ta đã tới, hiện tại ta muốn đi đọc phù chiếu các bậc tiền bối lưu lại bút ký rồi, mời ngươi tự nhiên!"

Vừa nói nộ linh thạch, xoay người tiến vào thiên điện.

Trầm Hồ Quân có chút lúng túng, trong lòng lửa giận càng tràn đầy rồi, đối Phương Hành hận lợi hại hơn.

"Chẳng lẽ bởi vì tiểu vương bát đản này mắng ta xấu, Tần sư muội cũng ghét bỏ ta ư? Con mẹ nó, tiểu vương bát đản, ba năm qua chưa từng có ai dám ở trước mặt mắng ta là kẻ quái dị, ngươi lại dám trực tiếp mắng ta như vậy, ta nhất định phải cho ngươi đẹp mặt..."

Lại nói Phương Hành rời tầng kinh đại điện, cũng không trở về, trực tiếp ở ven đường liêu rù ngồi xuống, tức giận chờ.

"Tên quái dị này lại mắng dám tiểu gia, phải ngăn thẳng nhai này, hung hăng đánh cho hắn một trận!"

Phương Hành oán hận nghĩ tới, vừa suy nghĩ: "Hơn nữa tên khốn kiếp này đáng về mặc dù xấu, nhưng ăn mặc thật là giá trị, hơn nữa trên người hẳn mặc dĩ nhiên là pháp bảo giá trị không rẻ, nói rõ gia cảnh nhất định không tệ..."

Âm thầm suy nghĩ, không nhịn được hắc hắc nở nụ cười.

...

Quá nửa canh giờ, Trầm Hồ Quân cùng Tần Hạng Nhi cuối cùng đã đi ra ngoài, lại thấy Tần Hạng Nhi đi phía trước, mi tâm nhú chặt, không nói một lời, bước nhanh đi, Trầm Hồ Quân thì theo ở phía sau, trên mặt cười khổ, không ngừng nói cái gì đó, tựa hồ giải thích, hai người cũng không lưu ý đến Phương Hành nữa, bước nhanh ra khỏi tầng kinh đại điện phía trước quảng trường, rồi sau đó trực tiếp đi đến trên sơn đạo.

Mắt thấy bọn hắn đến gần rồi, Phương Hành trực tiếp nhảy lên kêu lên: "Tên quái dị, tiểu gia chờ ngươi đã lâu rồi!"

Trầm Hồ Quân cùng Tần Hạng Nhi đồng thời dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời ngẩn ra, bất khả tư nghị nhìn Phương Hành.

"Phương sư đệ, ngươi ở nơi này làm gì?"

Tần Hạng Nhi kinh ngạc hỏi, nhìn thoáng qua Trầm Hồ Quân phía sau lưng, mày nhíu lại càng chặt.

Phương Hành trực tiếp nhảy tới sơn đạo, ôm hai cánh tay đứng ở đường ở giữa, nói: "Ta đợi để giáo huấn tên quái dị kia!"

Tần Hạng Nhi ngẩn ngơ, cơ hồ hoài nghi mình nghe lầm.

Thấy trên mặt Phương Hành vẻ mặt thật tình thêm tức giận, nàng mới nhất thời cảm giác đỡ khóc đỡ cười...

Thế nào tiểu vương bát đản ở trong tầng kinh đại điện đi lưu loát như vậy, thì ra đi ra bên ngoài trên sơn đạo dễ chờ à?

"Ngươi giáo huấn ta?"

Trầm Hồ Quân khó có thể tin chỉ vào mũi của mình nói, cảm thấy có chút buồn cười.

Phương Hành nói: "Không sai, nhanh nhanh quỳ xuống dập đầu nhận sai với tiểu gia, tránh cho chịu tội!"

"Ha ha ha ha..."

Trầm Hồ Quân bỗng nhiên ngửa mặt cười to, xoáy kịp ánh mắt lạnh lẽo, nói: "Ta vào Thanh Vân Tông nội môn cũng có ba năm rồi, còn cho tới bây giờ không ai dám tới ngăn ta, tiểu vương bát đản, ta vốn nể mặt Tần sư muội, tính toán tha cho ngươi một mạng, lại tự ngươi muốn chết rồi!" Vừa nói vừa hướng chuyển Tần Hạng Nhi nói: "Tần sư muội, ta đã đáp ứng ngươi không tìm hắn phiền toái, nhưng chính hắn tìm tới tận cửa rồi, không trách được ta!"

Tần Hạng Nhi chân mày cau lại, hướng Phương Hành nói: "Phương sư đệ, ngươi không phải đối thủ của Trầm sư huynh, hay là mau mau đi thôi!"

Phương Hành khoát tay áo, nói: "Không có chuyện của ngươi, ngươi tránh ra!"

Tần Hạng Nhi sắc mặt nhất thời có chút không vui, lui qua một bên, không lên tiếng nữa.

Nàng cùng Phương Hành cũng không phải quá quen thuộc, có thể khuyên một câu, cũng đã đủ rồi, Phương Hành khư khư cổ chấp, lại là hắn tự mình chuốc lấy cực khổ.

Trầm Hồ Quân sắc mặt âm trầm, liền muốn động tay, nhưng đột nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua tầng kinh đại điện, trong lòng tính toán một cái, liền cười lạnh nói: "Nơi này nhiều người, hơn nữa kinh động trưởng lão trong tầng kinh điện mà nói, nhất định sẽ ngăn cản chúng ta, tiểu vương bát đản, nếu ngươi thật có gan, theo ta đến phía sau núi một lần sao, nơi đó thanh tĩnh, không người nào quấy rầy..."

"Phía sau núi?"

Phương Hành suy nghĩ một chút, cảm giác mình quả thật cần một địa phương thanh tĩnh, trực tiếp đáp ứng: "Đi, ai không đi là cháu trai!"

Vừa nói đã dẫn đầu hướng phía sau Phi Thạch Phong đi tới, hắn cũng biết, nơi đó có một mảng u cốc lớn, trong ngày thường ít ai lui tới.

Tần Hạng Nhi có chút im lặng, nghĩ thầm ngươi làm vậy không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao?

Ở chỗ này nếu chịu thiệt thòi, còn có thể hướng trưởng lão cầu cứu, đi sơn cốc kia, lại là kêu trời không được gọi đất không linh.

Nhưng thấy Phương Hành đi nhanh như vậy, vẫn là cau mày, đi theo.

Mà Trầm Hồ Quân, còn lại là trên mặt cười lạnh, cố ý đi chậm ở phía sau, lại là đề phòng Phương Hành chạy trốn, muốn trông chừng hắn.

Hắn vốn là muốn dạy dỗ Phương Hành, chẳng qua là bên trong tầng kinh điện ngay trước mặt trưởng lão, không tiện động thủ, hơn nữa Tần Hạng Nhi ở bên người, hắn cũng không nguyện cho Tần Hạng Nhi ấn tượng khi dễ tiểu hài tử, sau đó Tần Hạng Nhi biểu hiện không vui, hắn lại càng sợ hãi liên tục bảo đảm, tuyệt đối không hề gây sự với Phương Hành nữa, trong lòng đang có chút khó chịu, lại không nghĩ rằng Phương Hành chủ động đưa lên cửa.

Trầm Hồ Quân nhất thời cảm giác, chính mình đụng phải đại vận.

"Hồ Quân huynh, đây cũng là đi về nơi đâu?"

Đi tới dưới chân Phi Thạch Phong, có bốn năm cái nội môn đệ tử dưới núi bờ sông luyện pháp thuật, nhìn thấy Trầm Hồ Quân, một nam tử từ quan búi

tóc, khí vũ hiên ngang từ trong đám người đi ra, cười hỏi.

"Ha ha, Mạc Dung sư huynh, sư đệ gặp xui xẻo, gặp được một tên tiểu tử, muốn ta mang đến hậu sơn, đánh ta một trận!"

Trầm Hồ Quân trong bụng cực kỳ thoải mái, thấy người đội tử quan kia, cười dài tiến lên hỏi.

Người đội tử quan ngẩn ra, cười nói: "Nga? Là ai mà không có mắt như vậy?"

"Nói đến còn là một danh nhân..."

Trầm Hồ Quân chỉ vào Phương Hành, thấp giọng nói gì, hai người đồng thời cười to, tựa hồ cảm thấy vô cùng khôi hài.

Phương Hành mặt lạnh đứng bên cạnh, cũng không nóng nảy, trong lòng âm thầm tính toán.

"Đã có chuyện lý thú như thế, không thể bỏ qua, ta cũng cùng đi, muốn xem Hồ Quân huynh đại diện thần uy!"

Người đội tử quan cười, liếc Phương Hành một cái, liền cùng Trầm Hồ Quân đóng vai mà đi.

Nội môn đệ tử đang luyện công bên sông, vội vàng lẫn nhau hỏi thăm, có nghe được người đội tử quan cùng Trầm Hồ Quân đối thoại, liền nói cho bọn họ, đám nội môn đệ tử thấy có trò hay để xem, mọi người ánh mắt tỏa sáng, tất cả cũng đi theo đi lên, ở trên đường, rồi lại có đụng phải những người khác, lẫn nhau chuyển cáo, nhất thời đám người càng ngày càng nhiều, cũng đi theo xem kịch vui.

"Ha ha, truyền thuyết phệ vật thật đúng là có thể gây chuyện a, mới vừa bị trục xuất thạch lâm, đã chọc phải Trầm sư huynh..."

"Trầm sư huynh mặc dù là tu phù đạo, nhưng nghiên cứu phù thuật cùng người tư đấu trong phù đạo, cá nhân thực lực cực kỳ kinh người, đã chuẩn bị ở cuối năm tham gia khảo hạch, tiến vào Phụng Thiên Điện rồi, hần mặc dù là Linh Động ngũ trọng tu vi, trên thực tế lực chiến đấu cho dù so với bình thường Linh Động ngũ trọng mạnh hơn, tiểu quý này cũng chỉ có Linh Động tứ trọng, hần trên chọc Trầm sư huynh, sợ là phải chịu khổ sở!"

"Bọn ta nhân rồi không có chuyện gì, không bằng mượn trận tranh đấu này, đánh cược một ván?"

"Phi, muốn đánh cược lại là dễ dàng, chẳng qua là ai tới đặt tiểu quý đầu óc ngớ ngẩn này?"

"Có thể đặt hần ở chiều thứ mấy bị Trầm sư huynh đánh ngã chứ sao..."

"Ý kiến hay, ta ra mười khối linh thạch đặt hần trong vòng ba chiều bị Trầm sư huynh đánh gục..."

Trong lúc nhất thời, Phương Hành cùng Tần Hạo Nhi phía trước, Trầm Hồ Quân cùng người đội tử quan đang ở bên trong, phía sau thì đông nghịt đi theo một đám nội môn đệ tử xem náo nhiệt, chừng mười mấy người, đều là hưng trùng trùng, thế nhưng mở lên đánh cược.

"Phương sư đệ, người hiện tại nếu hối hận, vẫn còn kịp..."

Tần Hạo Nhi nghe được phía sau huyền não, tiến lên mấy bước hướng Phương Hành thấp giọng nói.

"Ai nói ta hối hận? Đã đợi không kịp nữa!"

Phương Hành bình tĩnh, Tần Hạo Nhi thở dài, nói: "Mới vừa rồi ở tầng kinh đại điện, ta vừa không phải là không thấy, người phục khác trụ cột pháp thuật bí kíp, có thể thấy được người ba năm này, đúng là sống uống thì giờ, ngay cả trụ cột pháp thuật cũng không biết, mà Trầm Hồ Quân thì ở nội môn bốn năm, tu vi cao thâm, lại càng tu luyện lợi hại phù thuật, người không phải đối thủ của hần a!"

Tần Hạo Nhi ánh mắt có chút phức tạp, có lòng nghĩ bất kể chuyện Phương Hành, nhưng lại cảm thấy, chuyện này dù sao cũng là vì chính mình mà lên, hơn nữa Trầm Hồ Quân nhân duyên thực sự không sai, dẫn như vậy một đám người đến xem quá trình hần dạy dỗ Phương Hành, bên kia nói cười yên yên, chờ xem kịch vui, Phương Hành còn nhỏ tuổi, nghe mọi người giễu cợt, yên lặng đi về phía trước, làm cho nàng cảm thấy có chút đáng thương.

Phương Hành lại không nghĩ sâu như vậy, thoát nhìn đằng hoàng, lại là vênh lỗ tai nghe đám người thảo luận tiền đánh cược, hần nghe được, thế nhưng đã có bốn năm người áp mình ở Trầm Hồ Quân dưới tay không qua nổi ba chiêu, nhất thời cảm tức lên, hai cái lỗ tai càng vênh lên, ở trên người sờ sờ, nhưng nghĩ chính mình linh thạch đã một khối đều không thừa rồi, nhất thời nhanh chóng vỗ đầu bứt tai.

Tần Hạo Nhi còn tưởng rằng Phương Hành sợ, vừa muốn khuyên nữa, Phương Hành đã xoay người qua, thấp giọng nói: "Người còn tiền sao?"

Tần Hạo Nhi hơi ngẩn ra, cười nói: "Ta có thể khuyên hần, người không cần dùng tiền xin hần tha!"

"Tha chẳng cha hần, ta là muốn dùng tiền đi đánh cược ta thắng..."

Phương Hành về mặt khinh thường, Tần Hạo Nhi nhất thời ngây ngốc, nàng đột nhiên cảm thấy có chút xem không hiểu tiểu tử này.

"Có tiền hay không? Mượn trước một ngàn khối linh thạch, đem đi đánh cược ta thắng..."

Phương Hành nghe được phía sau những người đó đánh cược càng ngày càng hăng say, lại càng trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

"Một ngàn khối?"

Tần Hạnh Nhi im lặng.

Nghĩ thầm người này thật đúng là dám công phu sư tử ngoạn, mình coi như thật có một ngàn khối linh thạch cũng không thể cầm ném xuống sông a!

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Đánh cuộc

Phương Hành vừa nhìn, đã biết Tần Hạnh Nhi không tin chính mình, liền lén lút nhích tới gần bên cạnh Tần Hạnh Nhi, bàn tay khẽ lật, trong tay nhất thời có thêm một viên yêu đan, cho Tần Hạnh Nhi vừa nhìn, cười hắc hắc nói: "Người còn sợ ta không trả nổi sao? Viên yêu đan này giá trị cũng không vừa, không bằng như vậy, người đem linh thạch cho ta mượn, nếu quả thật ta thua, sẽ dùng yêu đan này đền lại như thế nào?"

Tần Hạnh Nhi liếc mắt một cái, nói: "Lục giai yêu đan, sợ cũng không bằng được một ngàn khối hạ phẩm linh thạch sao?"

Phương Hành trong lòng tức giận, nói: "Người nhìn tiếp!"

Động thiên giới chỉ ở trong tay, bày tay trái khẽ lắc, tay phải đã có thêm ba bốn viên yêu đan, sâu kín lóe linh quang.

Tần Hạnh Nhi bỗng nhiên tròn tròn mắt, theo bản năng hít một hơi khí lạnh.

"Lục giai yêu đan... Thất giai yêu đan... Mộc thuộc tính yêu đan... Kim thuộc tính yêu đan... Ông trời ơi, người từ đâu mà có?"

Những thứ này là thượng hạng yêu đan, nếu cầm đi hiến tặng cho đạo môn, hoặc là trực tiếp bán cho Tê Hà cốc đệ tử, giá trị không ít tiền.

Nói như vậy, yêu đan đều có giá cả cố định, tam giai yêu đan đáng giá năm mươi khối linh thạch, tứ giai đáng giá một trăm năm mươi khối, ngũ giai đáng giá bốn trăm năm mươi khối, lục giai yêu đan đáng giá một ngàn ba trăm năm mươi khối, cứ tăng nhất giai, giá trị sẽ tăng gấp ba, có thể nói, mấy viên yêu đan trong tay Phương Hành, chính là đặt ở nội môn, cũng là một khoản tài phú kinh người.

Vốn tưởng rằng Phương Hành là một người nghèo rớt mồng tơi ba trăm khối linh thạch cũng không có, nhưng thoáng cái thấy được nhiều yêu đan như vậy, giống như một tên ăn mày bỗng nhiên lấy ra mấy viên bảo thạch giá trị liên thành, cũng không phải Tần Hạnh Nhi không kinh hãi.

"Tiểu gia chính mình giết yêu thú kiếm tiền tới a, ta nói người có cho mượn hay không?"

Phương Hành đem yêu đan thu vào, có chút không nhịn được nói.

Hắn thật ra cũng rất bất đắc dĩ, những yêu đan này cũng là tu luyện muốn dùng, không cách nào dùng để đổi tiền.

Tần Hạnh Nhi thờ thật dài, nghiêm nghị nhìn Phương Hành nói: "Những yêu thú này thật là người giết?"

Phương Hành nói: "Chẳng lẽ là người giết?"

Tần Hạnh Nhi nghi ngờ nói: "Vậy tại sao người không dùng yêu đan này đi đặt cược?"

Phương Hành đã không nhịn được, nói: "Ta giữ lại hữu dụng, nếu không còn nhờ người dạy ta ư?"

Tần Hạnh Nhi cứng họng, cũng không hỏi nữa, rất dứt khoát nói: "Tốt, một ngàn khối hạ phẩm linh thạch ta không có, mười khối trung phẩm linh thạch vẫn là cầm ra được, bất quá có một điểm muốn nói trước... Phân chia tỷ lệ năm năm!"

Phương Hành ngẩn ngơ, mới thấp giọng hét lên: "Tại sao có thể vậy a, người đem linh thạch cho ta mượn, chính mình đi đặt!"

Tần Hạnh Nhi hừ một tiếng, nói: "Ta không cho mượn, hoặc là làm theo quy tắc, hoặc là nhất phách lưỡng tán!"

Phương Hành hận nghiến răng, nhìn chằm chằm Tần Hạnh Nhi.

Tần Hạnh Nhi cũng không sợ hắn, chu cái miệng nhỏ, không coi ai ra gì.

Phương Hành hờn dỗi một hồi lâu, mới mở miệng nói: "Hai tám!"

Tần Hạnh Nhi nói: "Bốn sáu!"

Phuong Hành nói: "Xem như ngươi lợi hại, ba bảy, ta bảy ngươi ba!"

Tần Hạnh Nhi suy nghĩ một chút, nói: "Tốt, lần này coi như ta chịu thiệt, nếu bị thua, ngươi nên trả ta linh thạch!"

Vừa nói cười híp mắt sẽ phải đi ra sau đặt cược, đột nhiên trên móng đầu rớt, thì ra là bị vỗ một cái.

"Ngươi..."

Tần Hạnh Nhi mặt cũng ghen đỏ, tức giận xoay người lại nhìn Phuong Hành.

Phuong Hành như không có chuyện gì xảy ra nói: "Chuyện có hại ta không làm, ngươi chiếm tiện nghi của ta, ta sẽ chiếm tiện nghi của ngươi, coi là huê nhau..."

Tần Hạnh Nhi thật muốn đi tới đem tên khốn kiếp này đánh một trận, bất quá cắn răng một cái, chẳng qua là hung hăng trừng mắt lườm hán một cái, xoay người đi.

Oán hận để lại một câu nói: "Ta đi đặt ngươi thua..."

"Dù sao đặt ta thua cũng là ngươi đền tiền..."

Phuong Hành một chút đều không để ý, Tần Hạnh Nhi tức đến mức hàm răng lách cách vang lên.

Bất quá trong lòng nàng thật cũng không tức giận, nguyên nhân chủ yếu là Phuong Hành quá nhỏ, hôm nay cũng chỉ có mười ba mười bốn tuổi bộ dáng nhỏ hơn nàng bảy tám tuổi, nếu cùng nàng cùng lứa, nói không chừng nàng thật sẽ phải liều mạng.

Nói trở lại, Tần Hạnh Nhi vẫn luôn là một cô gái vô cùng thông minh, sẽ chỉ làm chuyện thông minh, ban đầu ở Tử Trúc lâm, lần đầu tiên thấy Phuong Hành, đã quyết định muốn cùng hắn làm bằng hữu, mà không phải làm địch nhân, lần này lại ở tầng kinh đại điện, chủ động cấp cho Phuong Hành chín khối linh thạch, nguyên nhân là bởi vì nàng hiểu được cách nhìn người, biết người nào có thực tài, người nào đáng giá kết giao.

Lần này, nàng lại thấy được Phuong Hành mang ra yêu đan cùng vẻ mặt tràn đầy tự tin của hắn, trong lòng bỗng nhiên nghĩ đến, từ ban đầu chuyện Tử Trúc Lâm đến xem, tiểu vương bát đản này căn bản không phải một người chịu thiệt thòi, mặc dù không nói tính trước làm sau, nhưng cũng có nắm chắc mới chịu ra tay, hắn nếu dám ở trên sơn đạo chặn đường Trầm Hồ Quân gây sự, nhất định có lòng tin.

Hơn nữa, Phuong Hành dù sao đi theo bên cạnh Thanh Vân Tông nhân vật truyền thuyết Bạch sư thúc tổ thời gian dài như vậy, nếu nói Bạch sư thúc tổ không truyền hắn truyền thừa là có thể có, nhưng nếu nói thật không dạy cho hắn gì cả, cũng có chút thái quá rồi!

Vì vậy nàng liền kết luận, Phuong Hành nhất định không đơn giản như lời đồn đãi, quả thật có cơ hội thắng.

Trầm Hồ Quân cũng không thấy Phuong Hành vỗ móng Tần Hạnh Nhi, bởi vì Phuong Hành động tác rất bí ẩn, là theo chân Tứ thúc của hắn học được bất truyền bí mật, nếu không Trầm Hồ Quân nhất định tức điên, hắn chẳng qua là thấy được Tần Hạnh Nhi vốn cùng Phuong Hành hào hào nói chuyện, bỗng nhiên nổi giận lên, xoay người hướng đám người phía sau đi tới, trong lòng đầy tức tối.

"Hồ Quân huynh, tiểu quý này nghe nói cùng chân truyền Hứa Linh Vân sư tỷ có chút quan hệ, ngươi hạ thủ nhẹ tay một chút!"

Người đội từ quan liếc Phuong Hành một cái, thần nhiên nói.

Trầm Hồ Quân cười lạnh một tiếng, nói: "Ta hiểu được, sẽ không lấy mạng của hắn, cho hắn chút ít dạy dỗ thôi!"

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe phía sau vang lên một trận huỳnh nao cùng kinh hô, tò mò gọi một người hỏi thăm đến tột cùng, hai mắt đệ tử kia cũng trợn lên, nói lắp bắp: "Tần sư tỷ muốn đặt mười khối trung phẩm linh thạch, đặt... Tiểu tử kia thắng..."

Trầm Hồ Quân sắc mặt đại biến, hốc mắt đều đỏ: "Hạnh Nhi nàng.. Cứ như vậy muốn cho ta thua sao?"

Người đội từ quan cũng đầy mặt nghi ngờ, thấp giọng khuyên nhủ: "Trầm huynh đừng quá thương tâm, bản thân ta cảm thấy Tần sư muội là cố ý giận dỗi ngươi, bất quá cũng không sao, có hai người chúng ta ở đây, những người này cũng không dám thật sự đánh cược cùng nàng, không bằng ta qua đó cùng nàng đánh cược một ván, đến lúc đó thắng linh thạch của nàng, lại thông qua ngươi đích thân trả lại cho nàng là được, nói không chừng cũng có thể làm cho nàng cảm kích ngươi..."

Trầm Hồ Quân tâm thần hơi định, gật đầu lia lia nói: "Đa tạ Mạc Dung sư huynh, làm phiền..."

Người đội từ quan khẽ mỉm cười, liền đi tới phía sau, thấy Tần Hạnh Nhi đã lấy ra mười khối trung phẩm linh thạch, muốn giao cho người cầm cái, người đệ tử kia cũng không dám thu, mặc dù hắn nắm chắc tất kiếm được tiền, nhưng mười khối trung phẩm linh thạch, chính là giá trị một ngàn khối hạ phẩm linh thạch a, hắn nếu thật sự thắng Tần Hạnh Nhi, quay đầu lại Trầm Hồ Quân tên kia liệu có lộ da mình không?

Người đội từ quan đi tới phụ cận, cười nói: "Tần sư muội cần gì giận dỗi với Trầm sư huynh? Mười khối trung phẩm linh thạch, cũng không phải là số lượng nhỏ!"

Nghe được hai chữ "giận dữ", Tần Hạo Nhi có chút không vui, hai chữ này bình thường là dùng giữa tình lữ, nàng lại chưa bao giờ nghĩ tới muốn cùng Trầm Hổ Quân sinh ra cái gì quan hệ, nhũn nhũn nói: "Ta tự đánh cuộc của ta, cùng hắn có liên quan gì?"

Người đội từ quan lắc đầu, thờ dãi nói: "Người cảm thấy cùng Trầm sư huynh không có quan hệ, nhưng hắn không nỡ để người thua mười khối linh thạch, lúc này mới đặc biệt cầu ta tới đánh cuộc với người, như vậy nếu người thua, ta cũng dễ dàng xí xóa!"

Giọng nói chuyện kia, thật không giống một huynh trưởng khuyên bảo đệ đệ muội muội tức giận, nhưng bộ dáng đem Tần Hạo Nhi cùng Trầm Hổ Quân trở thành một đôi, càng khiến cho Tần Hạo Nhi trong lòng sinh ra một cổ ức khí, nàng lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Mạc Dung sư huynh muốn cùng ta đánh cuộc không? Tốt lắm, ta tặng thêm chiếc Từ Kinh Tam Đầu trăm phượng cùng người đánh cuộc!"

Vừa nói, từ trên đầu nhỏ xuống một cảnh trăm phượng màu tím, phong cách tinh mỹ cổ xưa, phía trên ẩn chứa chút linh lực, nếu dùng tâm cảm ứng, sẽ phát hiện trăm phượng chung quanh thật giống như có linh khí lốc xoáy, dĩ nhiên là trong đó có tụ linh pháp trận, có thể đem linh khí trình độ nhất định hấp dẫn đến chính mình, tăng lên hiệu suất tu hành.

"Tần Hạo Nhi này thật đúng là nóng nảy, lại đem loại vật hi hãn có tiền cũng không mua được lấy ra đánh cuộc, tốt, ta mượn cơ hội thắng nàng, đến lúc đó mười khối trung phẩm linh thạch có thể trả nàng, nhưng trăm phượng không thể trả lại cho nàng!"

Người đội từ quan nghĩ tới đây, khẽ mỉm cười, liền lấy ra hộp gỗ nhỏ cỡ nắm tay, nói: "Hiếm khi Tần sư muội có nhã hứng bức này, cũng tốt, ta sẽ dùng chuỗi Thanh Long Bích Diễm đao dùng một trăm khối trung phẩm linh thạch mua được cùng người đánh cuộc, hắc hắc, chuỗi đao này là ta là thi vào Phụng Thiên Điện, đặc biệt mua để lúc khảo hạch gia tăng thực lực, không có bôi nhọ trăm phượng của người sao?"

Hộp gỗ nhỏ mở ra, bên trong lại là một thanh đại đao dài nửa xích, tỷ lệ cùng bình thường trường đao như đúc, ba phần tư chuỗi đao, còn dư lại một phần tư chính là thân đao, trên cán dài có điều tinh mịn hoa văn, phía trên có một con thanh long quấn quanh, thân đao sau lưng, còn lại là hình dáng ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, phía trước lại là lưỡi đao phát sáng như thu thủy, tản ra hàn khí khiếp người.

Tần Hạo Nhi nhảy mắt, tựa như bị ánh sáng trên đao làm đau mắt, thảm nghĩ: "Thực sự là hảo đao!"

Do dự một chút, Tần Hạo Nhi nhớ lại Phương Hành ở Từ Trúc Lâm lớn lối khí diễm cùng yêu đàn cùng phẩm cấp cũng cao dọa người, hơn nữa hắn cười một hàm răng trắng, âm thầm khẽ cắn ngân nha, nói: "Tốt, đánh cuộc!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Khí lực như rồng kinh lực như cung

Rất nhanh đến trong cốc phía sau Phi Thạch Phong, nơi này lại là người ít tới, hàng năm khói xanh phiêu miểu, mọc lên tầng lớn bụi cây cùng từng bách, thú gây chim hót, sương mù dày đặc. Thanh Vân Tông đệ tử, có mâu thuẫn, thường xuyên ước hẹn đến nơi đây giải quyết, người chết ta sống đầu một cuộc, dù sao cũng không có người thấy được, càng không người nào ngăn trở, đầu xong, không để cho đạo môn biết là được rồi.

Trên thực tế đạo môn đối với chuyện này cũng là lòng dạ biết rõ, chỉ bắt quá cũng không để ý tới mà thôi.

Mặc dù Thanh Vân Tông chiến tu rất ít, nhưng bước chân vào tu hành giới, bắt luận là đan tu vẫn là khí tu, cũng muốn nắm giữ một chút biện pháp tự vệ, nếu không tương lai bước ra tông môn, ngay cả tự vệ lực cũng không có sẽ kỳ cục rồi, vì vậy Thanh Vân Tông ngầm đồng ý đệ đệ tử tư đấu, dùng cách này tới duy trì các đệ tử huyết tính cùng vũ dũng, để tránh quá mức an nhàn, mà quên tu hành giới hiểm ác.

Đây là bởi vì Thanh Vân Tông đệ tử ít, lại luôn coi mình là danh môn chính phái.

Cồi đời này, có rất nhiều tông môn trực tiếp lấy biện pháp chọn cổ để chọn lựa kiệt xuất đệ tử, để các đệ tử tự giết lẫn nhau, cuối cùng chọn lựa đệ tử sống sót cuối cùng trở thành tông môn chân truyền, như vậy tông môn, đan, trận, phù, khí phương diện nghiên cứu bình thường rất yếu, bởi vì người người cảm thấy bất an, cũng tìm cách tăng lên lực chiến đấu của mình, không có biện pháp tĩnh tâm tăng lên thành tựu những phương diện khác, nhưng môn hạ đệ tử lực chiến đấu thường thường rất cao, tông môn càng tàn nhẫn, xuất hiện chiến tu sẽ càng cường đại.

Bạch Thiên Trọng mang Phương Hành du lịch ba năm, thể nghiệm sát phạt, chính là vì bồi dưỡng cho Phương Hành cổ sát khí này.

"Tốt lắm, ở chỗ này đi, tiểu vương bát đản, người bây giờ quỳ xuống van cầu ta, cũng không tránh khỏi kiếp này..."

Đến nơi này, Trầm Hổ Quân ánh mắt lập tức trở nên hung tàn, nhe răng cười, con mắt lấp lánh hàn quang.

Phương Hành không để ý tới hắn, cong lên mũi chân nhìn về phía Tần Hạo Nhi phía sau đám người, thấy nàng hướng chính mình gật đầu, ý bảo đã đánh cuộc xong rồi, lúc này mới yên lòng, dương dương đắc ý nhìn hướng Trầm Hổ Quân, ngoắc ngoắc ngón tay.

"Tên quái dị, người tới đi, tiểu gia bảo đảm không đánh chết người!"

"Quá can rở, người này lại chủ động khiêu khích Trầm sư huynh, đây là ngại chết không đủ nhanh sao?"

Bên cạnh đệ tử chừng hai mươi người, thấy thế nhất thời cúi đầu nghị luận.

Không ngờ chuyện cho tới bây giờ, Phương Hành còn biểu hiện thoải mái như thế, lại khinh miệt hướng Trầm Hồ Quân ngoắc ngoắc ngón tay.

"Hừ, không biết cũng thôi, hấn đại khái cho là mình ba năm trước tiến vào nội môn, tự cho mình là thiên tài, không ai bì nổi, còn chưa hề nghĩ tới, Trầm sư huynh tu vi ước chừng đè ép hấn một đầu, hơn nữa tu luyện phù pháp, đối với uy lực pháp thuật tăng lên rất lớn!"

Càng nhiều người không hề coi trọng Phương Hành, cho là hấn đây là đang tự tìm đường chết.

"Trước quý xuống cho ta đi!"

Trầm Hồ Quân chịu không nổi kích bác, một tiếng rống dữ dội, năm ngón tay xòe ra, hướng Phương Hành áp xuống.

Ngay khi hấn xuất thủ, lòng bàn tay xuất hiện một mồi lửa, rồi sau đó được linh khí của hấn truyền vào, mồi lửa bỗng nhiên trở nên to lớn, ngọn lửa dâng lên cao chừng bốn năm trượng, rồi sau đó hấn tay trái một chỉ, thế nhưng đánh ra một đạo hoàng phù, hoàng phù bị ngọn lửa đốt cháy, ngọn lửa tùy theo biến hóa, thế nhưng trở thành ngọn lửa quai dị màu hồng xen lẫn màu xanh, nhiệt độ cũng tùy theo tăng lên không ít.

"Lấy phù nuôi hỏa, Trầm sư huynh quả thật là lợi hại, một cái pháp thuật trụ cột, thi triển ra pháp quyết uy lực như thế!"

Có người kinh hô, Trầm Hồ Quân ngón này, dùng phù lực tới tăng cường hỏa lực, đem một cái trụ cột pháp thuật bình thường tăng lên uy lực, thế nhưng hóa thành uy lực không lồ có thể so với pháp quyết, nhiệt độ ước chừng cao gấp đôi.

"Nhìn dáng đáp Trầm sư huynh là thật sự nổi giận, trực tiếp muốn lấy mạng tiểu quý này sao?"

Người vây quanh kích động, xem nào nhiệt không chê chuyện lớn, liên quan tới nhân mạng đối với bọn hấn mà nói càng đặc sắc.

"Hô..."

Theo Trầm Hồ Quân bàn tay chụp tới, ngọn lửa kia hóa thành hình dáng một cái bàn tay, trực tiếp hướng Phương Hành bắt xuống.

Tần Hạng Nhi vẻ mặt đột nhiên căng thẳng, nàng mặc dù cũng tin phán đoán của mình, nhưng thấy Trầm Hồ Quân pháp thuật, cũng không khỏi lo lắng cho Phương Hành, dĩ nhiên, chủ yếu nhất là sợ thua lĩnh thạch cùng trăm phượng của mình.

"Chỉ có như vậy sao?"

Phương Hành hít một hơi, nhìn bàn tay lửa hướng chính mình chụp tới, ôm hai cánh tay, hết sức bình tĩnh.

Mắt thấy bàn tay lửa đạt đến chính mình trước người, Phương Hành bỗng nhiên tạo thế, một quyền đánh ra.

Oanh!

Thân thể thon gầy, vóc dáng còn không hoàn toàn trưởng thành, ở dưới bàn tay lửa khổng lồ của Trầm Hồ Quân, càng lộ vẻ vô cùng nhỏ.

Nhưng mà một quyền đánh ra, tựa như trên không trung vang lên một tiếng sấm.

Lạc băng một tiếng, như có cung thần ở trong cơ thể hấn khẽ động dây cung, lực lượng vô cùng mạnh mẽ ngưng tụ.

"Hô..."

Đang ở bàn tay lửa khổng lồ khó khăn lắm nắm tới trên người hấn, một quyền này cũng đã đánh ra, lực đạo cuồng bạo khó có thể hình dung như dã long gầm thét, một quyền này không dùng bất kỳ pháp thuật, nhưng liệt quyền phong đem bàn tay lửa trong một chốc lát đang lúc đánh xơ xác, chưa từng có từ trước đến nay xông về trước đi, mở một cái lối đi không có bất kỳ ngọn lửa tồn tại, chính nối tiếp ở giữa Phương Hành cùng Trầm Hồ Quân.

"Trời ơi! Ta không nhìn lầm đấy chứ?"

Có người thất thanh kêu lên, bởi vì quá mức kích động, thanh âm cũng méo đi.

"Đây là pháp thuật gì? Một chiêu đã phá thuật lấy phù nuôi hỏa của Trầm sư huynh!"

"Không đúng, đây không phải là pháp thuật... Đây căn bản chỉ là lực lượng thân thể của hấn..."

"Không thể nào, nào có người nào có lực lượng mạnh như vậy, người là yêu thú sao?"

Trong đám người truyền đến mấy tiếng gào thét, thanh âm này rất ngắn, cũng là một chút người sáng suốt phản ứng.

Trên thực tế, phần lớn người thậm chí còn không kịp phản ứng, bởi vì động tác của Phương Hành quá nhanh.

Đang ở một quyền phách tới, Phương Hành hai chân bước trên mặt đất, suu một tiếng, biến mất khỏi chỗ cũ.

Mặt đất nơi Phương Hành từng đứng, xuất hiện hai cái hố, đúng là trong nháy mắt hắn phát lực đạp thành.

Lúc này, Trầm Hồ Quân thi triển pháp thuật bị Phương Hành phá vỡ đã từ trong khiếp sợ phản ứng tới, luống cuống tay chân, muốn té ra phi kiếm ngăn địch, nhưng mà trong lúc bỗng nhiên, hắn cảm giác kinh phong đập vào mặt, thậm chí ép tới chính mình khó có thể thở dốc, trong lúc cấp thiết ngẩng đầu, đã thấy một nắm tay nhỏ nhỏ hướng chính mình vung tới, Trầm Hồ Quân muốn tránh, thân thể lại theo không kịp tốc độ suy nghĩ của mình.

"Ba..."

Một tiếng giòn vang, Trầm Hồ Quân một tiếng kêu đau đớn, thân thể trên không trung vòng hai vòng, bay ra ngoài.

Hắn hàm răng nứt vỡ, da tróc thịt bong, đầu cũng mê muội, lỗ tai ông ông tác hưởng, toàn bộ thế giới bỗng nhiên cách mình rất xa.

Đây là một loại ảo giác, giống như mình bị người ta tát bay ra khỏi thế giới.

"Phốc..."

Trầm Hồ Quân như túi vải rách ngã ở trên mặt đất, sau đó bóng người chợt lóe, Phương Hành thân hình chợt xuất hiện ở trước người hắn, bởi vì tốc độ thật sự quá nhanh, thoạt nhìn giống như dùng pháp bảo gì đó, trong nháy mắt xuất hiện ở bên cạnh hắn.

"Đại gia nguoi, còn lấy phù nuôi hóa, không khoe khoang sẽ chết à? Đàng hoàng té ra phi kiếm còn không thích?"

Phương Hành trực tiếp dậm ở trên đầu Trầm Hồ Quân, khinh thường mắng.

Theo hắn, Trầm Hồ Quân thật sự quá ngu xuẩn, ở trước mặt mình sử dụng thuật "Lấy phù nuôi hóa" chỉ có vẻ hào nhoáng bề ngoài, thoạt nhìn là rất lợi hại, vừa cho thấy hắn trụ cột pháp thuật rất thành thực, cũng triển lộ phù thuật phương diện thành tựu, trọng yếu hơn, thoạt nhìn thật uy phong, một bàn tay lửa phiêu ở trên trời, phảng phất kinh khủng như một tay che trời...

Chẳng qua là, không có tác dụng gì, ngọn lửa nóng mà không ngưng, mãnh liệt mà chậm chạp, có tác dụng cái rắm!

"... Ta chứ con mẹ nó chứ!"

An tĩnh một hồi lâu, mới bỗng nhiên có một nội môn đệ tử thở khí, mắng một câu thô tục.

Trừ mấy chữ này quả thực không có những lời khác có thể hình dung tâm tình của hắn bây giờ rồi, bởi vì một màn trước mắt hắn thật là kinh người.

Một đệ tử Linh Động ngũ trọng tu phù, lại bị một tiểu quỷ Linh Động tứ trọng một cái tát tát bay?

Đặc biệt nguoi muốn thua thì nguoi cũng cố chống đỡ một hồi a, cứ như vậy một cái tát còn không chịu nổi ra thế thống này?

Còn có người nghĩ, vậy tiền đánh cuộc làm sao tính?

Có người đặt tiểu quỷ này không chịu nổi ba chiêu, cũng có người đặt không qua nổi mười chiêu, thậm chí còn có người đặt không qua nổi một chiêu...

Nhưng không ai đặt Trầm Hồ Quân không chịu nổi một chiêu a...

Quả thực không có cách nào xem phân xử đánh cuộc như nào?

Bất quá, cũng không phải là hoàn toàn không có cách tính...

Tần Hạnh Nhi cười dài nhìn người đội từ quan, nói: "Mạc Dung sư huynh, ta đã thắng rồi, mười khối trung phẩm linh thạch cộng thêm Thanh Long Bích Diễm đao, lấy tới sao!"

Người đội từ quan biến sắc, hít một hơi thật dài, đè xuống khiếp sợ trong lòng, bỗng nhiên nói: "Hai mươi viên trung phẩm linh thạch, coi là ta bồi tội với Tần sư muội nguoi, còn lại không cần nhắc lại..."

Vừa nói, giọng tay đem hai mươi viên linh thạch hướng Tần Hạnh Nhi ném tới, cùng lúc đó, mang bộ mặt khó coi, xoay người rời đi, thậm chí sử dụng lướt khí thuật, có thể nói chốc lát, đã bay không thấy bóng dáng. Hắn thật cũng không ngu, thà rằng cho Tần Hạnh Nhi thêm mười miếng trung phẩm linh thạch, cũng không chịu đem Thanh Long Bích Diễm đao cho nàng, dù sao đây là chỗ dựa để mình thi vào Phụng Thiên Điện.

Hơn nữa trong lòng hắn thầm nghĩ, chính mình cho thêm mười miếng trung phẩm linh thạch, Tần Hạnh Nhi nói vậy cũng biết điều, sẽ không làm quá mức.

Dĩ nhiên, hắn lại đã quên, bên này còn có một kẻ không điều!

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 87: Đánh cướp cả đám

Ta xem ngươi có thứ gì tốt!"

Phương Hành cúi đầu ở trên người Trầm Hồ Quân lục soát nhặt nhanh nửa ngày, đem túi trữ vật lấy ra ngoài, hướng trên mặt đất đổ ra, mắt nhất thời tròn tròn, thật đặc biệt có tiền a, tròn tròn hồng trung mang tím, chính là trung phẩm linh thạch sao? Thế mà có khoảng hơn hai mươi khối, phát tài, thu lại, phi kiếm này phẩm chất gì? Thế mà thoát nhìn so với Cửu Xà Kim Viêm kiếm còn trông oai hơn? Thu lại.

Con mẹ nó, còn có một pháp bảo, vừa sờ cảm xúc lạnh như băng, mềm nhẵn như nước, nghe nói còn có thể tránh bụi, hơn nữa nước lửa bất xâm, bền bỉ vô cùng a, mình mặc thì hơi rộng một chút, mặc kệ nó, cũng thu lại.

Không tới một hồi, thứ tốt trong túi trữ vật của Trầm Hồ Quân đã bị Phương Hành vét sạch...

Cũng không làm quá tuyệt, còn lưu mấy khối hạ phẩm linh thạch cho hắn!

Chọn xong những đồ này, Phương Hành cười híp mắt ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn người chung quanh đang tản đi, lập tức hét lớn: "Con mẹ nó, chờ đi..." Đột nhiên xuất hiện hét lớn dọa cho mọi người nhảy dựng, sau đó dừng bước, muốn xem hắn muốn thế nào, Phương Hành hướng Tần Hạnh Nhi kêu lên: "Tiền đánh cuộc của bọn họ đã đưa chưa? Ngươi cũng đừng để lọt một cái..."

Tần Hạnh Nhi cười dài nói: "Mạc Dung sư huynh đã đưa hai mươi khối trung phẩm linh thạch rồi!"

Phương Hành chỉ vào các đệ tử đang chuẩn bị rời đi, nói: "Những người này thì sao? Mới vừa rồi bọn họ đều đánh cuộc, ta còn nhớ kỹ, tên vương bát đản này đánh cuộc ta chịu không nổi ba chiêu, tên khốn kiếp kia đánh cuộc ta chịu không nổi mười chiêu... Con mẹ nó, còn có tên lùn này, không sai chính là ngươi, ngươi đừng chạy, ngươi mới vừa rồi đánh cuộc ta một chiêu cũng không chịu nổi, bây giờ còn muốn chạy ư?"

Mọi người nghe xong, đều có chút im lặng, nghĩ thầm tiểu quý này nhớ kỹ đến vậy ư, quả thật quá mức thù dai đi?

Đồng thời mọi người còn có chút không nói thành lời, trong lòng nghĩ chúng ta cũng không phải đánh cuộc với ngươi, tại sao phải đem tiền đánh cuộc cho ngươi a?

Cười lạnh một tiếng, mọi người tiếp tục tản đi, trong đó tên lùn bị Phương Hành điểm danh khinh thường nói: "Có bị bệnh không, ta cùng với Lưu sư đệ đánh cuộc ngươi có thể chịu được một chiêu của Trầm Hồ Quân hay không, nếu ngươi chịu không nổi, chính là ta thắng, nếu ngươi chịu nổi, chính là hắn thắng, nhưng chúng ta đều đánh cuộc ngươi thất bại, kết quả ngươi thắng, tiền đánh cuộc tự nhiên bãi bỏ, tại sao phải cho ngươi?"

Mọi người gật đầu, bởi vì nhiều người, cũng không sợ Phương Hành, đều cười lạnh, xoay người rời đi, không để ý tới Phương Hành.

"Con mẹ nó, thua tiền còn bỏ chạy, không có cửa đâu!"

Phương Hành nổi giận lên, đột nhiên lảng không một trái, thi triển Dẫn lực thuật, trực tiếp đem tên lùn kia giật tới đây, tên lùn kinh hãi, kêu lên: "Ta với ngươi không thù hận gì, ngươi còn dám đánh ta ư?"

Lời còn chưa nói hết, trên mặt đã bị đánh Phương Hành một quyền, đau đến nước mắt nước mũi cùng nhau trào ra.

Phương Hành giật túi trữ vật của hắn, sau đó phát tay ném hắn đi, trực tiếp vừa hướng đệ tử thứ hai lao tới.

"Tên tiểu vương bát đản này điên ư, mọi người cùng nhau đối phó hắn..."

Tên đệ tử thứ hai nhìn Phương Hành lao đến, trong lòng cũng không sợ hắn, rống to một tiếng, tề ra phi kiếm, hướng Phương Hành đi chém, nhưng bàn tay Phương Hành hướng sau gáy tìm kiếm, Cửu Xà Kim Viêm kiếm lấp lánh vọt ra, trực tiếp đánh bay phi kiếm của hắn, rồi sau đó lần đến gần bên cạnh hắn, nặng nề một chưởng vỗ xuống, đệ tử kia miệng phun máu tươi, đã bị Phương Hành phách ngã xuống đất.

"Lấy ra!"

Phương Hành giật xuống túi trữ vật của hắn, nhắc chân đá bay tới bốn năm trượng xa.

"Tiểu quý này điên ư, đây là muốn cướp đoạt sao..."

"Đánh hắn, các sư huynh đệ cùng nhau... Oa..."

Phương Hành tốc độ cực nhanh, như con còp xông vào bầy cừu, quyền đâm cước đá, linh khí tung hoành, trong chớp lát đánh bay một mảnh, chứng nội môn đệ tử nơi này, trừ Trầm Hồ Quân cùng người đội tử quan ra, phần lớn là Linh Động tử trọng, làm sao có thể là đối thủ của hắn? Nhất thời bị hắn đánh hôn phi phách tán, bị đánh ngã trên mặt đất rên hừ hừ, không bị đánh thì sắc mặt như màu đất, vội vàng bỏ chạy...

"Oanh, các ngươi dám khốn kiếp quỵt nợ, chạy đi đâu..."

Phương Hành kêu to xông tới, vừa đánh ngã hai người, đoạt được túi trữ vật của bọn hắn.

"Tiểu quỷ này nổi điên rồi, muốn cướp bóc, mọi người tách ra chạy..."

Có người đưa ra ý kiến, còn chưa bị bắt lập tức chạy về phía bốn phương tám hướng.

Phương Hành khẩn trương, liều mạng đuổi theo, đồng thời hướng Tần Hạo Nhi đứng ở đằng xa ngăn người hô to: "Ngươi giúp ta ngăn..."

Tần Hạo Nhi cũng không giúp hắn ngăn cản, quả thực bị cử chỉ của hắn làm cho hoảng sợ rồi.

Người trong đạo môn cũng có đánh người cướp tài sản, nhưng chưa từng thấy một người đánh cướp một nhóm người như vậy a!

Tiểu vương bát đần thật điên rồi sao?

Mặt khác, hắn làm sao có thực lực mạnh như vậy?

Hiện nhiên chung quanh tất cả đều là nội môn đệ tử Linh Động tứ trọng, thế nhưng không người nào có thể ở trên tay hắn chịu nổi một chiêu, mà hắn rõ ràng mới vừa rồi còn đang mượn đọc trụ cột pháp thuật a, nói cách khác, hắn chỉ dựa vào chính mình bản năng cùng lực lượng đã đạt đến cảnh giới khủng bố như vậy sao?

"Ba ba ba ba..."

Phương Hành rốt cục ngừng lại, như đưa đám ngồi ở trên người một cái đệ tử nằm trên mặt đất đang rên rỉ.

Hắn cảm giác rất thất bại, mặc dù đã rất nỗ lực, nhưng vẫn để đào tẩu nhiều người...

Lúc này, ở trong lòng ngực của hắn đã nhét đầy, thoát nhìn tựa như mang thai, tất cả đều là túi trữ vật.

Mà trên mặt đất, nằm từng mảnh từng mảnh người, kêu thảm thiết không ngừng, tiếng rên la thành phiên.

"Phương... Phương sư đệ... Ngươi thật đem một nhóm người này đánh cướp nữa ư?"

Tần Hạo Nhi thiếu chút nữa điên rồi, nhìn người đầy đất, cơ hồ không thể tin được.

"Bảo ngươi giúp ta ngăn cản thì ngươi không giúp, mới vừa rồi đã để chạy nhiều người!"

Phương Hành tức giận nói, đưa tay lên, kêu lên: "Lấy ra!"

Tần Hạo Nhi im lặng, lấy ra mười bốn viên trung phẩm linh thạch đưa cho hắn, Phương Hành vừa nhìn, nói: "Làm sao lại nhiều gấp đôi?"

Tần Hạo Nhi nhất thời nở nụ cười, nói: "Đoán Chân cốc Mạc Dung sư huynh cầm một pháp khí cao cấp để đánh cuộc, không nghĩ tới bại bởi ta, hắn không nỡ đem Thanh Long Bích Diễm đao giá trị một trăm khối trung giai linh thạch cho ta, liền cho thêm mười khối trung phẩm linh thạch, như vậy theo tỷ lệ ba bảy tới tính, ngươi là mười bốn, ta không lừa ngươi sao..."

Phương Hành vừa nghe, mắt nhất thời tròn trĩnh: "Một trăm khối trung phẩm linh thạch, Thanh Long Bích Diễm đao?"

Tần Hạo Nhi bị ánh mắt hắn dọa sợ hết hồn: "Ngươi làm sao vậy?"

Phương Hành trực tiếp nhảy lên, vung tay ở trên không vứt một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Đàn bà phá sản, đây chính là thứ tốt giá trị một trăm khối trung phẩm linh thạch, làm sao ngươi thu mười khối linh thạch đã là xong được? Mang ta đi!"

Tần Hạo Nhi lại bị hắn ăn đậu hủ, lông mày dựng đứng, đang muốn trở mặt, nhưng vừa nghe Phương Hành nói, lại ngăn ngại: "Đi đâu?"

Phương Hành nói: "Đòi nợ a!"

Tần Hạo Nhi trực tiếp mê mang, qua một hồi lâu mới kịp phản ứng: "Ngươi muốn đi Đoán Chân cốc tìm Mạc Dung sư huynh đòi nợ ư..."

Phương Hành nói: "Thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa, đánh cuộc không trả chẳng bằng chó má, đây là lời của Thánh Nhân, ngươi chưa từng nghe qua ư?"

"Thánh Nhân nào của nhà ngươi nói như vậy chứ?"

Tần Hạo Nhi dở khóc dở cười, nói: "Hay là thôi đi, Mạc Dung sư huynh hôm nay đã nhún nhường, đã rất hiếm có rồi!"

Phương Hành nói: "Không phải thứ của ngươi, dĩ nhiên ngươi không đau lòng rồi, ta phải đi, dẫn đường..."

"Ta không đi..."

Tần Hạnh Nhi cũng không muốn chọc vào phiền toái.

"Ta đi..."

Bỗng nhiên thanh âm yếu ớt vang lên dưới mông Phương Hành, dĩ nhiên là tên xui xẻo đang bị hấn ngồi lên, thì ra người này bị Phương Hành đánh ở trên mặt, lại bị đoạt túi trữ vật, cuối cùng lại bị tiểu quý này làm thành cái đệm mà ngồi, trong lòng hận phát điên, vừa không dám phản kháng, liền chuẩn bị mang Phương Hành đi tìm Mạc Dung Anh.

Trong suy nghĩ của hấn, để cho Mạc Dung Anh đối phó Phương Hành, cũng coi như giúp mình trút giận!

"Người biết đường đi? Tốt, sẽ để cho người dẫn ta đi!"

Phương Hành hướng dưới mông liếc nhìn, sau đó đem hấn kéo lên.

Tên đệ tử này thật ra bị thương cũng không coi là nặng, chẳng qua là bị đánh ở trên mặt, nhất thời có chút ngơ ngẩn, lúc này đã thanh tỉnh, cộng thêm sốt ruột trả thù vội vàng nhảy lên, chạy ở phía trước dẫn đường...

"Tiểu quý này thật sự muốn đi tìm Mạc Dung Anh sư huynh sao? Hấn ngại sống lâu sao?"

Các đệ tử nằm ở trong sơn cốc cắn răng, cũng đứng lên theo, cho dù phải bỏ, cũng phải đi xem tiểu quý này gặp xui xẻo.

Đoàn người nhất thời hạo hạo dang dang đi tới Đoán Chân cốc.

Phương Hành níu lấy đệ tử dẫn đường đi tuốt ở đằng trước, Tần Hạnh Nhi im lặng theo ở phía sau, phía sau nữa chính là một đoàn nội môn đệ tử sưng mặt sưng mũi khắp khển, đội ngũ này rất là tráng quan.

Không lâu sau đi tới Thanh Vân Tông Đoán Chân cốc cốc khẩu, đệ tử dẫn đường cho Phương Hành chỉ vào trong cốc nói: "Ta cũng không dám tiến vào, trong cốc phía tây nhất, tòa động phủ cao lớn nhất chính là nó, cửa có một phiến tử trúc!"

Phương Hành mừng rỡ, tiện tay giật một cái túi trữ vật cho hấn, nói: "Làm không tới, túi trữ vật trả lại người!"

Đệ tử này mừng rỡ, chính mình vốn không yên lòng, không nghĩ tới cũng có vui mừng ngoài ý muốn.

Vội vàng mở ra nhìn, hai mắt choáng váng, trong túi trữ vật này rỗng tuếch, chỉ có một thanh phi kiếm nát.

Hấn nhất thời vẻ mặt đưa đám nói: "Nơi này không có gì cả a..."

Phương Hành chạy tới cửa Đoán Chân cốc, cũng không quay đầu lại nói: "Có cái gì ta cũng không thể cho người a!"

Vừa nói sai bước xông vào Đoán Chân cốc, hét lớn: "Mạc Dung Anh đánh cuộc trốn nợ, Phương đại gia tìm người đòi nợ tới rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Đòi nợ

Đoán Chân cốc không muôn màu muôn vẻ như Tê Hà cốc, lại có vẻ trang nghiêm phá lệ phong cách cổ xưa, trật tự vô cùng.

Từng loạt từng loạt cổ tùng trải rộng trong cốc, đá xanh đường nhỏ kéo dài vào sâu trong sơn cốc, loáng thoáng có đạo đạo khí tức tiêu điều ở giữa sơn cốc tràn ra, đó là mấy ngàn năm nay các bậc tiền bối Đoán Chân cốc ở trong cốc đúc khí, tích lũy mà thành sát khí. Dù sao Đoán Chân cốc chế tạo pháp khí mặc dù nhiều, nhưng trong đó có một phần rất lớn cũng là phi kiếm hoặc những các loại binh khí khác, vì giết chóc mà đúc, thiên nhiên ả chứa sát khí.

Lúc này trời đã vào đêm, trong cốc cực kỳ an tĩnh, trăng sáng treo cao, chim chóc đã nghỉ ngơi.

"Mạc Dung Anh đánh cuộc quyết nợ, Phương đại gia tìm người đòi nợ tới rồi!"

Đột nhiên, tiếng hô của Phương Hành chấn động khắp sơn cốc, yên tĩnh trong cốc bị phá vỡ, vô số người từ trong động phủ nhô đầu ra nhìn.

"Người là người phương nào? Tìm Mạc Dung sư huynh làm gì?"

Có người cách Phương Hành tương đối gần, đã mở miệng quát hỏi.

"Tìm hấn đòi nợ, liên quan ngươi cái rắm?"

Phương Hành trực tiếp đi tới động phủ của Mạc Dung Anh, thấy có người hỏi, đã quay đầu lại quát mắng.

"Từ đâu đến tên nhà quê, dám đến Đoán Chân cốc giương oai ư?"

Đệ tử kia giận dữ, thấy Phương Hành tuổi không lớn, khí điểm lớn lối, đã nổi giận lên, hơn nữa người này vừa vào cốc, đã đối với Đoán Chân cốc kiệt xuất đệ tử Mạc Dung Anh bất kính, còn có cái gì khách khí, trực tiếp ra tay. Thân hình như chim nhận lướt tới, người ở giữa đường, phi kiếm đã từ trong tay áo bay ra, tựa như một đạo ánh bạc, đâm thẳng Phương Hành.

"Cút ngay!"

Phương Hành xoay tay lại một kích, Cửu Xà Kim Viêm kiếm theo đó bay.

"Đương" một tiếng, hai kiếm chạm vào nhau, đệ tử kia chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng tuôn ra, không chỉ đem phi kiếm đập bay, dư lực lại càng tác động linh khí trong cơ thể mình, nhất thời ngực khó chịu, lao đảo lui về.

"Mạc Dung Anh, tên khốn kiếp nhà ngươi trốn đi đâu? Phương đại gia tìm ngươi muốn đòi nợ rồi!"

Phương Hành dưới chân không ngừng, thu Cửu Xà Kim Viêm kiếm, nhắm động phủ Mạc Dung Anh đi tới.

Những đệ tử Đoán Chân cốc khác hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt khiếp sợ, Phương Hành một kiếm đã đánh lui một đệ tử Linh Động ngũ trọng trong cốc, đã để cho bọn họ không dám khinh thường, đoán không ra Phương Hành tu vi.

"Chẳng lẽ thật là Mạc Dung sư huynh thiếu nợ người ta, bị người ta tới cửa đòi nợ hay sao?"

Chúng Đoán Chân cốc đệ tử trong bụng âm thầm suy đoán, không dám tùy tiện ngăn trở nữa.

Mà Tần Hạng Nhi cùng một bảy nội môn đệ tử chờ xem náo nhiệt tại cửa, càng xem càng là động dung, thậm chí có chút xấu hổ!

"Mặc dù tiểu quý này không biết trời cao đất rộng, nhưng không thể không thừa nhận, thật sự là quá mãnh liệt!"

"Lại thật dám xông đến Đoán Chân cốc đòi nợ Mạc Dung sư huynh, quá mãnh liệt! Đến lúc này, danh tiếng của Mạc Dung sư huynh cũng bị phá hư rồi!"

"Mặc dù thoát nhìn rất điên, nhưng cũng là có thực lực chống đỡ, ghê tởm, trong môn đều truyền thuyết tiểu quý này chính là tu vi Linh Động tứ trọng, nhưng nhìn không giống, lời đồn đã sai rồi, tiểu quý này trên thực tế là Linh Động ngũ trọng, thậm chí là lục trọng?"

Mọi người suy đoán không chừng, Tần Hạng Nhi lại là khuôn mặt bất đắc dĩ.

Ban đầu ở Tử Trúc lâm, đã phát hiện tiểu quý này rất điên cuồng, không ngờ tới, ba năm không thấy, đã trở nên điên hơn.

Lại nói Mạc Dung Anh lúc này, đang trong động phủ âm thầm hối hận, hôm nay chính mình không có chuyện gì tự nhiên lại đi đánh cuộc? Hai mươi khối trung phẩm linh thạch, là mình tần tần khổ khổ hoàn thành một lần phù chiếu, hơn nữa gia tộc đem bên trong tộc ước chừng một năm lời lãi, chuyển tới cho mình, mới đổi lại được, chính mình vốn định dùng nó tới luyện một lò Tiên Thiên Tử Khí đan, dịch căn phạt tủy.

Dù sao ba tháng nữa, sẽ phải bắt đầu khảo hạch tiến vào Phụng Thiên Điện, mình đã ghi danh, nhất định phải thi vào được.

Hôm nay chính mình mua Thanh Long Bích Diễm đao cùng chuẩn bị luyện chế Tiên Thiên Tử Khí đan, cũng là vì chuyện này mà chuẩn bị, nhưng không nghĩ tới, cũng bởi vì một cuộc đánh cuộc vô tình như vậy, thoáng cái mất hai mươi trung phẩm linh thạch...

"Đáng hận nha, đều do Trầm Hồ Quân này, bình thời nhìn, cũng có mấy phần bộ dáng, không ngờ vô dụng như thế..."

Mạc Dung Anh trong lòng thầm hận, lại nghĩ: "Còn có tiểu quý lớn lối kia, hại ta thua hai mươi trung phẩm linh thạch, sớm muộn gì muốn từ trên người của ngươi đòi lại..."

Trong lòng đang tính toán tìm cơ hội dạy dỗ tiểu quý này như thế nào, đột nhiên một tiếng thống mạ ngoài động kinh động đến hắn.

"Mạc Dung Anh, tên khốn kiếp nhà ngươi trốn đi đâu? Phương đại gia tìm ngươi muốn đòi nợ rồi!"

Mạc Dung Anh sắc mặt đại biến, vội vàng vươn người đứng dậy, chạy ra ngoài động.

Trong lòng hắn dâng lên một ý nghĩ khó có thể tin: "Ai dám to gan khinh nhờn ta như vậy, chẳng lẽ là tiểu quý kia ư?"

Đi tới ngoài động phủ, rõ ràng thấy dưới ánh trăng, một người thiếu niên thon gầy kêu to đi tới, vừa lúc đi tới cửa nhà mình, hai người ánh mắt nhìn nhau đến cùng nhau, không phải tiểu quý cùng Trầm Hồ Quân đánh cuộc thì là ai?

"Là ai không biết lễ số như thế, ở bên trong Đoán Chân cốc ta lớn tiếng ầm ĩ như vậy?"

Mạc Dung Anh sắc mặt âm cơ hồ muốn chảy ra nước, mặt mày nghiêm lại, lớn tiếng quát hỏi.

Phương Hành tự nhiên cũng nhìn thấy Mạc Dung Anh từ trong động phủ đi ra, vừa nhìn diện mạo người này, chính là tại chính mình cùng Trầm Hồ Quân hướng sau Phi Thạch Phong, ở trên đường cùng Trầm Hồ Quân chào hỏi, thoát nhìn bộ dáng có chút bất phàm, nói vậy chính là hắn, cũng chỉ có người khí tức bức người như thế, mới có thể mua được pháp khí giá trị một trăm khối trung phẩm linh thạch.

"Oanh, tên khốn kiếp người chính là Mạc Dung Anh sao, rõ ràng đã thua đao cho ta, thế nhưng lại nhanh chân trốn nợ, người còn cần thể diện hay không? Mau đưa đao cho ta mang về, nếu không đem người đánh thành đầu heo đó!"

Phương Hành cất giọng hét lớn, lễ trắng khí hùng đưa tay ra, vẻ mặt nghiêm túc.

Mạc Dung Anh thấy thanh âm hắn thật lớn, cơ hồ toàn bộ đệ tử Đoán Chân cốc cũng bị hắn kinh động rồi, ngó dáo dác hướng bên này trông lại, nhất thời trong lòng hận đến bốc lửa, quát lên: "Nói hươu nói vượn, ta khi nào đánh cuộc với người?"

Phương Hành chỉ cốc khẩu, kêu lên: "Tần Hạnh Nhi đang ở cốc khẩu, người không đánh cuộc cùng nàng sao?"

Mạc Dung Anh hận nghiêng răng, cá giận nói: "Cùng người có quan hệ gì?"

Phương Hành kêu lên: "Nàng thay ta đặt cược, người thua nàng, chính thua ta, trốn nợ của nàng, chính là trốn nợ của ta!"

Mạc Dung Anh quả đắm nếm khanh khách vang lên, chẳng qua không nghĩ ở bên trong Đoán Chân cốc mang tiếng "quýt nợ", liền cần rằng phân bua nói: "Ta đã cùng nàng tính toán hết nợ nần, cho nàng thêm mười khối trung phẩm linh thạch, nếu người không tin, đại khái có thể đi hỏi nàng, không minh bạch, đã chạy đến Đoán Chân cốc ta cãi lộn, thật cho là Đoán Chân cốc chúng ta không làm gì được người ư?"

Nói xong lời cuối cùng, lửa giận ngửa ngáy, muốn xóa tiếng xấu trước, sau đó xuất thủ dạy dỗ Phương Hành.

"Ai, Mạc Dung sư huynh, người nói vậy không đúng, ta chưa từng đồng ý để người dùng mười khối linh thạch để đổi lấy đao?"

Một thanh âm trầm trầm vang lên, lại là Tần Hạnh Nhi thấy chuyện đã không cách nào hòa giải, dứt khoát nói ra sự thật.

Trong lòng nàng hiểu được, bị tiểu quỷ này náo như vậy, chính mình dù ẩn nấp không lộ diện, Mạc Dung Anh cũng sẽ hận mình, dù sao cũng là mình cùng hắn đánh cuộc, trốn cũng trốn không thoát, chẳng bằng dứt khoát tới đây nói rõ ràng, tránh cho hai bên đều sẽ mất lòng.

Mạc Dung Anh vừa thấy Tần Hạnh Nhi, sắc mặt nhất thời trầm xuống, u ám nói: "Tần Hạnh Nhi, ta đã cho người hai mươi trung phẩm linh thạch, người còn muốn như thế nào nữa? Làm người tốt nhất không nên lòng tham không đáy, tránh cho rước lấy mầm tai vạ!"

Tần Hạnh Nhi bên trong đôi mắt, hiện lên một tia không vui, nói thẳng: "Mạc Dung sư huynh, người cũng đừng uy hiếp ta, mới vừa rồi ta đánh cuộc, cũng là thay vị Phương sư đệ này đánh cuộc, nói ra, tiền đánh cuộc xử lý như thế nào, là chuyện giữa các người, ta mặc, lần này ta tới, chính là muốn trả lại người mười khối linh thạch, những chuyện khác, sẽ không để ý tới!"

Vừa nói, trực tiếp đã lấy ra một cái túi trữ vật, bên trong chính là mười khối trung phẩm linh thạch, song sau xoay người rồi đi.

Nhưng thì ra là, Tần Hạnh Nhi vì không đếm xỉa đến, đem trung phẩm linh thạch của mình cầm mười khối đều trả lại cho Mạc Dung Anh, ngay cả túi trữ vật cũng liên lụy.

Mạc Dung Anh trực tiếp cứng họng, tức thân thể cũng run run lên, cơ hồ hận không thể rút đao bỏ nữ nhân này.

"Ha ha, không phản đối sao? Trả tiền lại, a không, lấy!"

Phương Hành cười to, lại một lần nữa lễ trắng khí hùng vươn tay đòi nợ, đáng vẻ không đòi được nợ tuyệt không bỏ qua.

"Bọn người ức hiếp người quá đáng!"

Mạc Dung Anh cơ hồ điên mất rồi, ánh mắt bốc lửa, hắn đột nhiên quát to một tiếng, từ động khẩu bay vút xuống, tóc dài tung bay, tay áo bông bành, hướng không trung giương lên, có một phương hộp gấm bay đến không trung, theo Mạc Dung Anh khẩu tụng bí ngôn, hộp gấm bỗng nhiên nổ tung, có một thanh đại đao xuất hiện, đao dài chín thước năm tấc, trên có thanh long chiếm cứ, lưỡi đao kim điểm gấm văn, đao phong phát sáng như thu thủy.

"Muốn đao của ta, xem người có tư cách này hay không!"

Mạc Dung Anh trong tiếng hét vang, vung tay nắm chặt chuôi đại đao, thân hình một phen, từ giữa không trung phách xuống.

"Hô..."

Kinh phong quét sân, đao chưa rơi xuống, đá xanh trên mặt đất đã tan vỡ một đạo rãnh sâu.

Phuong Hành hét to một tiếng, điều khiển Cửu Xà Kim Viêm kiếm bay lên, trên không trung va chạm

"Ông..."

Một đao kia bổ vào trên thân Cửu Xà Kim Viêm kiếm, chẳng qua hơi chậm lại, liền tiếp tục hướng phách xuống, Phuong Hành mượn Cửu Xà Kim Viêm kiếm ngăn cản được chốc lát, tránh qua một đao kia, chỉ cảm thấy gương mặt bị đại đao mang theo kinh phong cạo tới đau nhức, nhìn lại Cửu Xà Kim Viêm kiếm, thế nhưng đã xuất hiện vết nứt như mạng nhện, bên trong chín đạo pháp trận, đã bị phá hủy bảy đạo.

"Hảo đao, ta muốn chắc rồi!"

Phuong Hành suất nữa bị chém thành hai khúc, người lại hưng phấn lên, quát to một tiếng, vọt tới chỗ Mạc Dung Anh.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Đoạt đao

Trong tay của Mạc Dung Anh đúng là một thanh đao tốt, đã là pháp khí cao cấp rồi.

Một trăm khối trung phẩm linh thạch, chính là một vạn khối hạ phẩm linh thạch, giá trị đã gấp trăm lần Cửu Xà Kim Viêm kiếm, cũng khó trách có thể một đao đã phá hủy Cửu Xà Kim Viêm kiếm. Loại pháp khí này, cơ hồ tuyệt tích ở hồng trần, cũng chỉ có trong tay người tu hành mới có thể có được, người trên người không có tu vi, cũng căn bản không thể dùng pháp khí này, cầm cũng cầm không được.

Tránh được đao đầu tiên, Phuong Hành ánh mắt tỏa sáng, trực tiếp cầm chuỗi Cửu Xà Kim Viêm kiếm sắp bể tan tành hướng Mạc Dung Anh vọt tới, hấn ở Quỷ Yên cốc học qua võ nghệ, ba năm qua ở bên ngoài, lại cùng yêu thú cận thân chém giết, vì vậy so với pháp thuật, hấn càng am hiểu người bình thường cận thân triển đấu, hơn nữa Mạc Dung Anh đang dùng đại đao, càng đại khai đại hợp uy lực càng mạnh.

Cho nên, Phuong Hành trực tiếp lựa chọn cận chiến, trước nghĩ biện pháp tới gần mới có thể chiến thắng.

Hấn tốc độ cực nhanh, mượn một đao của Mạc Dung Anh đánh hụt, đã xoay mình lấn đến gần thân, Cửu Xà Kim Viêm kiếm đâm thẳng yết hầu Mạc Dung Anh, vừa âm vừa độc, lại không ngờ, Mạc Dung Anh mặc dù không còn kịp thu đao, nhưng vẫn rống to, linh khí điên cuồng rót vào Thanh Long Bích Diễm đao, trên đao vang lên một tiếng long ngâm, một đạo long ảnh giương nanh múa vuốt hướng trên mặt chính mình đánh tới.

Phuong Hành lấy làm kinh hãi, vội vàng thi triển lướt khí thuật, thân hình như nhận, vội vàng thối lui về phía sau.

Nhìn kỹ, lại thấy Thanh Long Bích Diễm đao mà Mạc Dung Anh cầm trong tay, quanh người có long ảnh một con rồng to như cánh tay, thân hiện lên màu đen, giống như khói đen vậy, đây đương nhiên là cùng Đoán Chân cốc tích lũy sát khí hóa thành thực chất, cũng không biết là ai chế tạo thân binh như vậy, lại đem đại lượng sát khí phong ấn vào trong đao, lúc chiến đấu có thể thôi động đã thương địch thủ.

Loại sát khí này, là vật vô hình, lấy tu vi của Mạc Dung Anh còn không cách nào đem hóa thành thực chất tấn công kẻ địch, nhưng sát khí bản thân có thể ảnh hưởng suy nghĩ của đối thủ, mỗi lần bị sát khí tiếp xúc đến, sẽ cảm giác sợ hãi, tránh không dám chiến, suy nghĩ hỗn loạn, cũng đã rất dễ dàng bị hấn nắm lấy cơ hội chém giết, nói cách khác, có sát khí hộ thể, hấn căn bản không lo lắng sẽ có người tới cạnh mình.

"Đao này thật tốt quá, tiểu gia muốn chắc rồi!"

Phuong Hành nước miếng không nhịn được muốn chảy ra, nhìn lại Cửu Xà Kim Viêm kiếm trong tay, lúc này đã rách nát rồi.

"Tiểu cầu, không phải ngươi muốn Thanh Long Bích Diễm đao của ta sao? Tới đây lấy đi!"

Mạc Dung Anh nghe cười một tiếng, lần nữa vung đao chém tới, kinh phong gào thét, binh sát theo một đao kia đánh tới, uy lực kinh khủng vạn phần.

"Ha ha, tốt, đao này ta chắc chắn sẽ lấy!"

Phuong Hành cười to, cổ tay rung lên, trực tiếp làm Cửu Xà Kim Viêm kiếm vỡ nát, hóa thành từng mảnh kim quang hướng Mạc Dung Anh đánh tới.

Mạc Dung Anh hét lớn một tiếng, Thanh Long Bích Diễm đao quét ngang, đem mảnh nhỏ đầy trời quét rơi, đang muốn tiến công mà lên, vung chém Phuong Hành, nhưng không ngờ Phuong Hành xoay người bỏ chạy, Mạc Dung Anh ngăn ra, cười ha ha thu đao, quát lên: "Coi như ngươi thông minh!"

"Tiểu quỷ này lại chạy ư?"

Đệ tử trong cốc, ngoài cốc hai mặt nhìn nhau, cảm giác có chút khó tin.

Đường đường chánh chánh đánh chưa được mấy chiêu, dĩ nhiên trực tiếp trốn đi, quả thật là mất mặt...

"Hừ, thịt chó không thể ngồi lên bàn tiệc, nhìn dáng dấp hần có thể chiến thắng Trầm Hồ Quân sư huynh, cũng chỉ là ra tay bất ngờ, đừng phải đại vận mà thôi!"

"Đứng đứng, cuối cùng vẫn là phế vật, không lên được bàn tiệc, vừa đừng Mạc Dung sư huynh đã có chuẩn bị, hần đã lộ chân tướng, ngay cả phi kiếm cũng bị Mạc Dung sư huynh một đao chém nát rồi, hai tay trống trơn, còn đánh thế nào?"

Mọi người về mặt lãnh diễm cao quý, khinh bỉ bình luận Phương Hành, nhưng chợt có một thanh âm yếu ớt vang lên: "Bất kể như thế nào, hần vừa rồi đánh bại Trầm Hồ Quân sư huynh là thật sao? Hơn nữa đem nhóm chúng ta đánh loạn, cũng là thật sao?"

Mọi người đều giận, hung hăng nhìn về phía tên khốn kiếp ăn nói linh tinh này!

Lúc này mọi người cũng chỉ dám ngoài miệng chửi bới cho thỏa cơn tức, tại sao người phải đặc biệt vạch trần làm gì?

Hù dọa cho người kia không dám nói tiếp nữa, xoay đầu lại tiếp tục giấu cọt.

"Người xem, bị người ta dọa chạy loạn như con thỏ, có mắt mặt không?"

"Đúng vậy, người ta đã dừng lại không đuổi nữa, hần còn đang chạy, thật là nhát như chuột, mắt mặt xấu hổ!"

...

"Coi như người thức thời!"

Mạc Dung Anh thấy đã dọa được Phương Hành, Thanh Long Bích Diễm đao hướng trên mặt đất chống lên, lạnh lùng quét mắt nhìn chúng đệ tử, chuẩn bị trở về phủ.

"Mạc Dung Anh tên khốn kiếp, đánh cuộc không trả tiền, ý vào cây đao kia ngang tàng với tiểu gia ư?"

Đột nhiên, thanh âm của Phương Hành lại vang lên, hần không chạy xa, mà là leo lên sườn dốc bên trong Đoán Chân cốc, đứng ở trên sườn núi, chống thất lưng chửi ầm lên: "Đao này là của tiểu gia, người cầm đao của tiểu gia giả bộ uy phong, còn có thể diện ở Đoán Chân cốc hay sao, sao người không chết đi, tên khất cái trên đường còn biết dám chơi dám chịu, làm sao người lại không biết liêm sỉ đến vậy?"

Mạc Dung Anh lửa giận đột nhiên dâng đi lên, cầm đao chỉ hướng Phương Hành, quát to: "Tiểu cầu, hôm nay tất phải chém người!"

Vừa nói hết lớn một tiếng, hướng về sườn dốc kia vọt tới, cầm đao ở phía sau, uy phong lẫm lẫm.

Lại không ngờ mới vừa vọt tới, bỗng nhiên đỉnh đầu tối sầm, ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời hù dọa bở mật.

Phương Hành lại giơ lên một tảng đá lớn, trực tiếp hướng chính mình đập xuống, một tảng đá này rất lớn, nặng chừng mấy ngàn cân, ngay cả chính mình Linh Động lực trọng tu vi, bị nện trúng không chết cũng thương!

"Tiểu cầu này làm sao có lực lượng lớn như vậy?"

Mạc Dung Anh đáy lòng hiện lên nghi vấn, không kịp suy nghĩ nhiều, vung đao chém, thế như xé trời.

"Thình thịch..."

Tảng đá lớn bị hần một đao chém thành hai nửa, nhìn lại đao phong, thế nhưng hoàn toàn không có tổn thương.

"Mạc Dung sư huynh đúng như thần nhân vậy..."

Vô số đệ tử bị bộ dáng Mạc Dung Anh một đao chém nát đá xanh kinh sợ, tâm trí hoa mắt, cùng kêu lên trầm trồ khen ngợi.

"Quả nhiên không hổ là Mạc Dung sư huynh, lực một đao kia, không dưới năm ngàn cân..."

"Tên tiểu cầu này đã thua, còn muốn làm lớn chuyện, nhục mạ Mạc Dung sư huynh, lần này tất nhiên phải chịu thiệt thòi rồi..."

"Hừ, người nhìn hần còn không chịu thua, lại giơ lên một khối... Ta chửi con mẹ nó chứ, làm sao lớn như vậy?"

Các đệ tử thấp giọng bàn luận về Mạc Dung Anh bỗng nhiên á khẩu, ngơ ngác nhìn Phương Hành.

Phương Hành vừa giơ lên một khối cự thạch so với vừa rồi lớn gấp đôi, nặng nề đập xuống.

Mạc Dung Anh mới vừa rồi một đao bổ khối đá xanh thứ nhất, đã cảm thấy cánh tay có chút nhức mỏi, lúc này làm sao còn dám chém khối này, trong chốc lát rút lui về phía sau, "Thình thịch" một tiếng vang thật lớn, tảng đá dường như núi nhỏ đập vào trên mặt đất trước mặt hần, thế nhưng trực tiếp đem mặt đất tạo thành một cái hố, thật sâu lún vào một phần ba, kích khởi kinh phong, cơ hồ sắc bén giống dao găm.

Mạc Dung Anh sắc mặt đại biến, đã đoán được Phương Hành chuyên môn dẫn hắn đến dưới sườn núi này làm gì, sườn núi này, lại là nơi Đoán Chân cốc dùng để khảo nghiệm sức bền của pháp khí, phía trên đó đầy đá xanh lớn nhỏ, sợ không dưới mấy trăm khối, mà tiểu quỷ này tuổi không lớn, thể nhưng sinh ra một thân quái lực, mình nếu tùy ý để hắn nện xuống, sớm muộn gì sẽ bị ép thành bánh thịt...

Tâm niệm động, thân hình đã muốn lướt hướng nơi xa.

"Trốn chỗ nào!"

Phương Hành chợt quát, hai cánh tay rung lên, một tay nhắc lên một khối đá chừng ba ngàn cân, đồng thời hướng Mạc Dung Anh đập tới.

Mạc Dung Anh chỉ cảm thấy phía sau kính phong ép tới, vội vàng một đao chém ngược, đem một khối đá xanh bên trong chém vỡ, vừa cố gắng thi triển Dẫn lực thuật, đem một khối đá xanh khác ngạnh sanh sanh ép lại, không có nện vào trên người hắn, mà là ở ngoài hai trượng ầm ầm rơi xuống đất.

"Tốt..."

"Mạc Dung sư huynh Cẩm Long Khổng Hạc công thi triển thật hay, thao túng cự thạch ba ngàn cân như không nê hoàn..."

"Ha ha, rời xa sườn núi, tiểu quỷ này cũng không dùng quỷ kế được rồi!"

"..."

Đang lúc mọi người lớn tiếng cổ vũ, Mạc Dung Anh sắc mặt đại biến, cánh tay phát run.

Dùng sức đỡ hai khối đá xanh, đối với hắn mà nói cũng không thoải mái, đã đem hết toàn lực.

Song lúc này, chuyện kinh khủng hơn đã xảy ra, Phương Hành thể nhưng thật nhanh đá ra ba cước, nhất thời có ba khối đá xanh thẳng hướng Mạc Dung Anh bay tới, mặc dù so với mấy khối lúc trước nhỏ hơn chút ít, nhưng tốc độ kinh người, nháy mắt đã đến.

Cũng đúng lúc này, Phương Hành thân hình đột nhiên xông lên, thi triển Dẫn lực thuật, vút không mà đến.

"Tiểu cầu lừa ta!"

Mạc Dung Anh tròn mắt, vận toàn lực huy động liên tục lưỡng đao, đao khí tung hoành, thẳng lướt ba trượng, nhất thời đem hai khối đá xanh ở trên đường chém thành hai khối, đây đã là hắn bị phần hết sức, phát huy vượt xa người thường rồi, nhưng khối đá thứ ba lại như lưu tinh trụ rơi xuống, thẳng hướng bộ ngực hắn đập tới, Mạc Dung Anh không thể làm gì khác đành vận lực vào hai cánh tay, nhắc ngang đại đao, ở trước ngực vừa đỡ.

"Thình thịch..."

Đá xanh đụng vào trên đại đao, dù chưa trực tiếp nện ở trên người Mạc Dung Anh, nhưng cũng chấn cho thân thể của hắn tê dại, khí huyết không yên.

Song đúng lúc này, Phương Hành đã theo đá xanh đuổi tới, nặng nề một cước đá vào trên tảng đá, Mạc Dung Anh đã cường nỗ chỉ mặt bị va chạm lần này, chợt phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lui về phía sau, Phương Hành thi triển lướt khí thuật, chân đạp hư không, thân hình lần nữa hướng không trung nhắc tới, thân hình như nhạn bay nghiêng, đi thẳng tới đỉnh đầu Mạc Dung Anh, một cước đập xuống.

"Thình thịch!"

Mạc Dung Anh duy trì không được, bị hắn một cước đập ngã, "Leng keng" một tiếng, lại là đại đao rời khỏi tay, rơi ở trên mặt đất bên cạnh.

Phương Hành năm ngón tay nhất trượng, đại đao đã bay vào trên tay của hắn, ở dưới ánh trắng quan sát, nhất thời cất tiếng cười dài.

"Ha ha, hảo đạo..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Ta cho ngươi thể diện

Cầm trong tay trăm trọng, sợ là không dưới một ngàn cân, đúng là một thanh đao tốt!

Phương Hành đã trải qua ba năm rèn luyện, khí lực tẩy luyện, linh khí tinh thuần, còn nhỏ tuổi, nhưng ngày thường một thân quái lực, bình khí bình thường vốn không thuần tay, trên tay hắn đủ loại phi kiếm, đều coi trọng hai chữ "Nhẹ nhàng", "Sắc bén", lại càng không phù hợp với hắn, hôm nay Thanh Long Bích Diễm đao, vừa dài vừa nặng, khiến cho thi triển uy thế bất xâm, liền tựa như chế tạo để dành cho hắn.

"Suru..."

Phuong Hành vùng vẫy đại đao, sử dụng võ đạo phạm tục "Đạp hà trăm long thức", uy phong lẫm lẫm, khí phách tuyệt luân.

"Vương... Vương bát đản... Ngươi có can đảm... Có can đảm thì giết ta đi..."

Mạc Dung Anh trước mặt mọi người bị Phuong Hành đánh bại, dẫm ở dưới chân, xấu hổ và giận dữ phát điên, khàn giọng kêu lên.

Vào giờ khắc này, hân vận niệm câu hỏi, thật sự có ý niệm muốn tìm cái chết.

"Ngươi muốn chết ư? Tốt!"

Phuong Hành cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên đại đao huy vũ, thẳng đầu Mạc Dung Anh phách xuống.

"Oanh..."

Đại đao huy vũ, chấn động không khí, dẫn phát tiếng sấm, tựa như một đạo sét đánh từ không trung xẹt qua.

Mạc Dung Anh kinh hãi, quát to một tiếng, trợn mắt đợi chết.

Hắn không nghĩ tới, tiểu vương bát đản này thật sự dám vùng đao bổ tới, nhìn điệu bộ này, căn bản không giống như đang dọa người.

Người chung quanh cũng nhất tề kinh hãi, người nhất gan trực tiếp bưng kín mắt.

"Thế mà thật sự muốn giết người sao? Đây cũng là ở Đoán Chân cốc a..."

Trong lúc thoáng qua, trong lòng mọi người, chỉ hiện lên ý nghĩ này!

"Đủ rồi, tiểu tử thôi, dừng lại cho ta!"

Bỗng nhiên, một thanh âm già nua vang lên, một đạo dây thừng kim sắc từ trên một ngọn núi phía bắc Đoán Chân cốc phi xuống, tựa như linh xà trực tiếp đem Phuong Hành cùng đao trời chặt, rồi sau đó dắt hắn bay tới không trung, đi tới trên ngọn núi, có một lão giả tóc đen lẳng không phi xuống, đưa tay nắm lấy cổ áo Phuong Hành, chính là Đoán Chân cốc truyền pháp trưởng lão Thiết Như Cuồng...

Phuong Hành một thân quái lực, bị dây thừng buộc chặt thế nhưng không thể động đậy chút nào.

"Bái kiến sư tôn..."

"Bái kiến Thiết trưởng lão..."

Trong lúc nhất thời, các đệ tử trong cốc ngoài cốc quý đầy đất, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Chỉ có Phuong Hành kêu lên: "Buông ra, đã sớm biết ngươi ở phía trên quan sát, cố ý dẫn ngươi ra tới mà thôi!"

Thiết Như Cuồng ánh mắt cổ quái, nhìn Phuong Hành bị chính mình nắm ở trong tay, thắc mắc: "Ngươi có thể phát hiện ta ở phía trên ư?"

Phuong Hành nói: "Đánh lâu như vậy, nếu như ngươi không phát hiện được, vậy thì quá mức không giống cao nhân rồi!"

Thiết Như Cuồng im lặng, người này nói mặc dù không dễ nghe, nhưng cũng đều nói thật, trên thực tế, khi hắn cùng Mạc Dung Anh mới vừa động thủ, Thiết Như Cuồng cũng đã phát giác, nhìn thấy tiểu tử này chạy đến đã biết tới Đoán Chân cốc để đòi nợ, vừa tức giận, lại vừa buồn cười, vốn muốn ra tay ngăn trở hai người, lại bỗng nhiên chuyển niệm một cái, tùy ý hai người bọn họ đấu đá.

Dù sao cũng đi theo bên cạnh Bạch sư thúc hơn ba năm, mặc dù không được truyền thừa, nhưng Thiết Như Cuồng cũng không tin Phuong Hành thật sự không học được gì, liền quyết định mượn tay Mạc Dung Anh, thử dò xét thực lực Phuong Hành một chút.

Cuối cùng, kết quả để cho hắn cũng nhìn không thấu.

Phuong Hành cũng không thi triển đạo pháp kỳ dị gì để thủ thắng, mà là dựa vào một thân quái lực cùng chút thông minh mà thắng.

Đối với chuyện này, tựa hồ chỉ có thể quy kết là Bạch sư thúc dạy bảo, mà không phải là công pháp huyền ảo cao minh gì.

"Thiết trưởng lão, tiểu tặc này đánh cướp mọi người chúng ta, cầu ngài làm chủ cho chúng ta..."

Ngoài sơn cốc, một đám nội môn đệ tử vọt vào, quỳ gối trước người Thiết Như Cuồng, trầm buồn vạn rầu lên tiếng tố cáo.

Phuong Hành một người đem bọn họ tất cả mọi người đánh cướp sạch trơn, bằng bản lĩnh của bọn họ dĩ nhiên là đòi không được, vốn muốn mượn tay Mạc Dung Anh đối phó Phuong Hành, kết quả Mạc Dung Anh cũng bị đánh gục, may là Thiết Như Cuồng xuất hiện, không thể làm gì khác đành cầu hắn.

Thiết Như Cuồng hơi ngẩn ra, khó có thể tin nói: "Một mình hấn đánh cướp mọi người các ngươi ư?"

Nhưng vẫn có chút không quá tin tưởng, đây cũng quá không thể tưởng tượng nổi.

Chúng đệ tử đều khóc lóc kể lể nói: "Thiên chân vạn xác, ngài xem túi trữ vật của chúng ta còn đang trong lòng của hấn..."

Thiết Như Cuồng nhìn thoáng qua, nhất thời dở khóc dở cười, Phương Hành trong ngực căng phồng, quả thật chất đầy đồ vật, thậm chí còn nhét không được, còn có mấy túi trữ vật lộ ra phân nửa, quả thật không giống của bản thân hấn a, im lặng tròn mắt nhìn Phương Hành một cái, bàn tay vung lên, liền muốn đem tất cả những túi trữ vật này đều trả lại, một người đánh cướp nhiều người như vậy, thật sự là quá kỳ cục.

Phương Hành khản trương, đây đều là mình thật vất vả đoạt tới, làm sao có thể cứ như vậy trả lại?

Bất quá ở dưới tay của Thiết Như Cuồng, hấn cho dù có một thân quái lực, nhưng cũng không tránh thoát được chút nào, quỳnh lên, đột nhiên đang nhớ lại một chuyện cũ, lập tức hết lớn: "Lão đầu tử, ngươi còn thiếu ta một cái nhân tình cơ mà, làm sao có thể giúp bọn hấn không giúp ta?"

"Ta thiếu ngươi nhân tình?"

Thiết Như Cuồng ngừng tay lại, ngây ngốc, chợt nhớ ra, mình quả thật thiếu hấn một cái nhân tình.

Ba năm trước, mình cùng Bạch sư thúc đánh cờ, trải qua một năm, suýt nữa đã thua, lại nhờ tên tiểu tử này ra bài không theo như lẽ thường, nuốt một con cờ của Bạch sư thúc, lúc này mới trợ giúp chính mình hóa giải bại cục, lúc ấy chính mình còn muốn nói báo đáp hấn tới, chỉ bất quá, Thiết Như Cuồng mặc dù đã nhớ lại chuyện này, lại không nghĩ rằng Phương Hành sẽ dùng chuyện này uy hiếp chính mình, nhất thời có chút khó xử.

Phương Hành kêu lên: "Ngươi cũng không chịu nhận ư, thì ra là bản lãnh quyết nợ của đồ đệ ngươi đều là học theo ngươi!"

Thiết Như Cuồng giận dữ, vung tay ở trên móng Phương Hành đánh hai cái tát, quát lên: "Đồ đệ của ta làm sao quyết nợ chứ?"

Phương Hành nói: "Ta cùng người khác đánh nhau, hấn đi đánh cuộc người ta thắng, còn đem đại đao này đánh cược, kết quả ta đánh thắng, hấn lại quyết nợ, len lén chạy trốn về Đoán Chân cốc không ra, ta đây mới tìm tới đây đòi nợ hấn, còn có những người đó, đừng xem bọn hấn giả bộ đáng thương, tất cả đều là thua cuộc rồi quyết nợ, ta không có biện pháp nào mới động thủ lấy tiền, cũng không trách được ta..."

Thiết Như Cuồng ngẩn ra, trong lòng cũng có chút ngờ vực.

Hấn vốn chính là rất thích đánh cược, thường xuyên cùng người đấu cờ, lần trước cùng Bạch Thiên Trọng đánh cờ, chỉ dùng một pháp bảo đặc ý nhất của mình cùng Bạch Thiên Trọng đánh cược, nếu mình thắng, Bạch Thiên Trọng sẽ đáp ứng thay mình cải biến Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, nếu mình thua, pháp bảo này sẽ thuộc về Bạch Thiên Trọng, kết quả ở thời điểm sắp thua bị Phương Hành quấy rối, coi như là bảo vệ pháp bảo của mình.

Bất quá hấn bản tính tục tĩu nhưng song phẳng, luôn luôn tự xưng là phẩm chất đánh cược vô cùng tốt, hôm nay nghe Phương Hành nói, cũng có chút bất mãn.

"Hấn nói là thật ư?"

Thiết Như Cuồng ánh mắt quét nhìn chúng đệ tử.

Chúng đệ tử không dám thừa nhận, kêu khổ nói: "Tiểu quý này đổi trắng thay đen..."

Thiết Như Cuồng quát lên: "Ta hỏi các ngươi có phải thật sự đánh cược?"

Chúng đệ tử nhất thời run như ve mùa đông, thấp giọng nói: "Quả thật có đánh cược!"

Thiết Như Cuồng trừng mắt lườm bọn hấn một cái, vừa nhìn về phía Mạc Dung Anh mới vừa bò dậy: "Ngươi cũng đánh cược ư?"

Mạc Dung Anh vội vàng quỳ ở trên mặt đất, kêu lên: "Đệ tử biết sai rồi!"

Thiết Như Cuồng im lặng, hướng mọi người quát lên: "Các ngươi cũng chờ ta ở chỗ này!"

Vừa nói kéo Phương Hành, chân đạp mây xanh, nhắm động phủ trên đỉnh núi lao đi, đi tới động phủ, đem Phương Hành hướng bên trong động ném vào, đồng thời thu hồi Khốn Tiên Tác, Phương Hành được tự do, thân thể trên không trung néo một cái, đã vững vàng đương đương đứng trên mặt đất, ôm hai cánh tay hướng Thiết Như Cuồng cười nói: "Như thế nào, ta không lừa ngươi sao? Chính là tới đây đòi nợ!"

Thiết Như Cuồng im lặng nhìn tiểu quý này một cái, nói: "Ngươi cũng thật là biết gây chuyện, Bạch sư thúc mới vừa bế quan, ngươi đã chọc ra chuyện như vậy, vạn nhất trong môn có người tâm hoài bất quỷ, muốn mượn chuyện này để phạt ngươi, ngươi có thể làm được gì chứ?"

Phương Hành trong lòng thầm nghĩ: Chính là Thập Nhất thúc mới vừa bế tử quan, lực uy hiếp còn không biến mất, mới tận lực đem chuyện náo lớn một chút, xem xem thái độ của Thanh Vân Tông đối với ta như thế nào, nếu không chờ lực uy hiếp của Thập Nhất thúc biến mất, sẽ phiền toái...

Nhưng hấn ngoài mặt, lại giả vờ làm bộ dạng bình tĩnh nói: "Ai bảo bọn họ đánh cược không chịu trả tiền? Thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa, quyết

nợ không trả, không bằng chó má, đây là danh ngôn của thánh nhân, ngươi chưa từng nghe nói sao?"

Thiết Như Cuồng im lặng, lẳng nhục nói: "Chó má, thánh nhân nào của nhà ngươi nói như vậy?"

Phương Hành nói: "Không Phu Tử nói!"

Thiết Như Cuồng suyt nửa một cước đá bay tên tiểu vương bát đản bất học vô thuật này, Không Phu Tử có thể nói ra lời này tới mới là lạ.

Lại thấy Phương Hành trực tiếp ngồi chồm hồm ở trên mặt đất, đem túi trữ vật trong ngực cũng đồ ra, sau đó thật nhanh đem những thứ trong túi trữ vật đồ ra đất, nhặt thứ tốt nhất vào động thiên giới chỉ của mình, một ít phế phẩm hoặc là không đáng giá tiền, tiện tay nhét về trong túi trữ vật, động tác vô cùng nhanh nhẹn, chỉ chớp lát cũng đã chọn xong ba bốn, đem chọn xong ném tới một bên.

Thiết Như Cuồng thắc mắc: "Ngươi đang làm gì vậy?"

Phương Hành nói: "Ngươi là một cái trưởng lão, nếu người ta cầu đến ngươi, ta không thể không nể mặt ngươi, bất quá trực tiếp trả cho bọn hắn, ta cũng không nỡ, trước tiên đem thứ tốt chọn một ít, sau đó còn dư lại trả cho bọn hắn..."

Thiết Như Cuồng không nghĩ tới hắn thành thực như vậy, im lặng nói: "Nhìn đáng về ngươi cũng không ngu sao!"

Phương Hành ngẩng đầu nhìn hắn, thành thật nói: "Ta đây là cho ngươi mặt mũi, tính ra ngươi đã thiếu ta hai cái nhân tình rồi!"

"Cút sang một bên, ta còn cần nhân tình của ngươi ư?"

Thiết Như Cuồng suyt nửa tức mắt tròn trố, một cước đá vào trên hông Phương Hành, mắng: "Ngu xuẩn, vật ngươi vừa ném xuống là đại yêu linh cốt, thoát nhìn tầm thường, nhưng mà là thứ tốt trong mắt phù sư, so với thanh phi kiếm nát kia đáng giá hơn..."

Phương Hành ngẩn ra, một lần nữa đem túi trữ vật nhặt được trở lại, lấy Âm Dương Thần Ma Giám vừa nhìn, nhất thời phát hiện Thiết Như Cuồng nói không sai, quả thật là đồ tốt, bởi vì... những thứ cần chọn nhiều lắm, thời gian lại cấp bách, hắn đã không kịp sử dụng Âm Dương Thần Ma Giám từng cái từng cái nhìn rồi, chỉ có thể bằng nhãn lực tới chọn, hiển nhiên bỏ qua thứ tốt, lại bị Thiết Như Cuồng nhắc nhở.

"Cảm ơn a..."

"Không cần khách khí, hắc hắc, tiểu tử, có hứng thú đến Đoán Chân cốc chúng ta hay không?"

"Không đến, không muốn làm thợ rèn, hơn nữa nơi này ngay cả một nữ đệ tử cũng không có..."

Thiết Như Cuồng mới vừa nặn ra khuôn mặt tươi cười lại biến mất.

Chính mình đường đường truyền pháp trưởng lão, hiếm thấy mới chủ động mở miệng mời một người đệ tử tới đây, lại vẫn bị cự tuyệt rồi?

"Tiểu vương bát đản, muốn đến cũng phải đến, không muốn đến cũng phải đến, làm sao cho ngươi cự tuyệt được?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Đoán Chân cốc đệ tử

Thiết Như Cuồng thật động tâm muốn đem Phương Hành đưa tới Đoán Chân cốc rồi, nguyên nhân có ba cái.

Một là bởi vì Phương Hành thoát nhìn quả thật có chút thiên tư, tu vi Linh Động tứ trọng thắng đệ tử Linh Động lục trọng, cho thấy người này trong chuyện đấu pháp, thực tại thiên phú không tồi, hơn nữa Phương Hành số tuổi không lớn, nếu được mình tì mi bồi dưỡng, có hi vọng ở trước hai mươi một tuổi đột phá Linh Động thất trọng, như vậy hắn cũng coi là chân truyền đệ tử do Đoán Chân cốc bồi dưỡng ra.

Điểm thứ hai, là bởi vì Bạch Thiên Trọng ở bên trong Thanh Vân Tông, trừ Thái Thượng trưởng lão năm đó ra, cũng không có bằng hữu nào, chỉ có cùng mình bởi vì thường xuyên đánh cờ, có thân cận hơn chút ít, Thiết Như Cuồng cũng vì vậy cho là, chính mình cần thiết chỉ bảo tên tiểu quỷ này một chút, mặc dù hắn bị Bạch Thiên Trọng trục xuất thạch lâm, không được truyền thừa, nhưng bất luận nói như thế nào, mấy phần tình nghĩa thầy trò vẫn phải có.

Dĩ nhiên, điểm thứ ba chính là, Thiết Như Cuồng phát hiện mình thật sự thiếu Phương Hành một cái nhân tình, đưa hắn đến Đoán Chân cốc, tì mi bồi dưỡng một phen, vừa có thể cho Đoán Chân cốc thêm một viên tiểu tướng, lại có thể trả nhân tình, có sao mà không làm?

Phải biết rằng, Thanh Vân Tông bốn cốc một điện, vừa có quan hệ nương tựa vào nhau, vừa mơ hồ cạnh tranh với nhau, mặc dù bốn cốc lấy luyện đan, đúc khí, nghiên phù, ngộ trận làm chủ, không lấy chiến lược tranh cường đấu thắng, nhưng môn hạ đệ tử cũng không ít bởi vì địa vị cùng mặt mũi, âm thầm

đầu pháp tỷ thí, ở một mặt này, Đoán Chân cốc luôn luôn thua nhiều thắng ít, hẳn là người đứng đầu cũng không nhận được.

Có tiểu tử này, không chừng lần sau ai dám đánh cuộc với mình, hẳn sẽ giúp cho mình lấy được thể diện.

Đĩ nhiên, sau khi mình nói ra chuyện này, tiểu tử này thắng thừng từ chối, cũng là ngoài ý liệu của Thiết Như Cuồng.

Nhất thời then quá thành giận, trực tiếp muốn đánh tiểu tử này một trận.

Phương Hành vừa thấy sắp sửa ăn đòn, vội vàng nhảy lên, kêu lên: "Chuyện như vậy còn ép buộc người khác ư? Nói cho người biết, ta muốn tiến chính là tiến Phụng Thiên Điện, chỗ khác một mực không vào, người ép ta cũng vô dụng, ta sẽ không thay đổi ý đâu..."

Thiết Như Cuồng vừa nghe, tay vừa giơ lên rồi lại rơi xuống, mười phần thú vị nhìn Phương Hành, nói: "Người muốn vào Phụng Thiên Điện ư?"

Phương Hành như đinh chém sắt nói: "Không sai!"

Thiết Như Cuồng trầm nghĩ: "Khó trách tu vi của tiểu quỷ này không cao, thực lực lại mạnh như thế, chắc là thời điểm Bạch sư thúc bồi dưỡng hẳn, đối với những thứ khác hẳn không học, chuyên chọn về bí quyết chiến đấu mà học..."

"Tiểu tử, người muốn tiến Phụng Thiên Điện, cũng không dễ dàng như vậy, muốn vào Phụng Thiên Điện, phải thỏa mãn mấy điều kiện, một là tu vi đạt tới Linh Động lục trọng trở lên, hai là thời gian nhập môn vượt qua mười năm, ba là ở tông môn đại bị cứ ba năm một lần đạt được ba thứ hạng đầu, lúc này mới có hi vọng tiến vào Phụng Thiên Điện, vào điện rồi, thân phận mặc dù không phải là chân truyền, nhưng cũng cùng chân truyền không xê xích bao nhiêu..."

Phương Hành ngẩn ngơ, nghĩ thầm chính mình thậm chí có hai điều kiện không đạt tới, vậy phải làm sao bây giờ?

Linh Động lục trọng điều kiện này, cũng rất đơn giản, chính mình nếu thật muốn tăng lên tu vi, vẫn sẽ rất nhanh, chẳng qua là, nhập môn mười năm thật sự khó lắm, chính mình tính toán đầu ra đây, nhập môn cũng mới chừng bốn năm, chẳng lẽ phải đợi thêm sáu năm nữa ư?

Thiết Như Cuồng lại nói: "Đĩ nhiên, đây chỉ là môn quy, cũng chưa chắc không có cách khác!"

Phương Hành trong lòng vui mừng, kêu lên: "Người có biện pháp?"

Thiết Như Cuồng mỉm cười nói: "Nếu có trưởng lão xử lý công việc trong môn bảo đảm, không cần chờ mười năm, cũng không cần phải có tu vi Linh Động lục trọng trở lên, chỉ cần cảm giác thực lực đủ rồi, là có thể đi tham gia khảo hạch!"

Phương Hành nhất thời mừng rỡ nói: "Vậy người biết trưởng lão xử lý công việc nào sao?"

Hỏi ra khỏi miệng, lại bỗng nhiên ý thức được chính mình đã quá ngớ ngẩn.

Trước mắt lão đầu này chính là truyền pháp trưởng lão, địa vị so với trưởng lão xử lý công việc cao hơn, nói chuyện tự nhiên tốt hơn nhiều.

Quả nhiên, Thiết Như Cuồng cười nói: "Chỉ cần người vào Đoán Chân cốc ta, hảo hảo biểu hiện, bảo đảm trong vòng ba năm tiến vào Phụng Thiên Điện!"

"Ba năm? Quá lâu!" Phương Hành lắc đầu.

Thiết Như Cuồng im lặng, nói: "Có bản lĩnh người tham gia trận khảo hạch cuối năm nay đi!"

Phương Hành cười nói: "Tốt, đồng ý!"

Thiết Như Cuồng một cước đá vào trên hông hắn, nói: "Đồng ý cái rắm, ta chính là thuận miệng nói thôi!"

Phương Hành vỗ vỗ hông, rất chân thành đứng dậy cùng Thiết Như Cuồng nói điều kiện: "Được rồi, chuyện thời gian có thể thương lượng, ta cũng có thể gia nhập Đoán Chân cốc các người, bất quá người phải đáp ứng ta mấy điều kiện..."

Thiết Như Cuồng ngây ngốc, nói: "Điều kiện gì?"

Hắn thật có chút mơ hồ rồi, đường đường truyền pháp trưởng lão, mặc dù quả thật coi trọng Phương Hành, nhưng điều này cũng chỉ chiếm ba phần chuyện hẳn muốn mời Phương Hành gia nhập Đoán Chân cốc mà thôi, còn có ba phần, là không nguyện nuốt lời, muốn trả nhân tình Phương Hành ban đầu giúp mình giải nguy, cũng có bốn phần khác, là bởi vì nề mặt Bạch Thiên Trượng, lại không nghĩ rằng, tiểu tử này còn tinh tường muốn cùng chính mình nói điều kiện?

Hắn không biết, đối Phương Hành mà nói, chỉ cần là đối phương muốn để cho mình làm mà mình không thích lắm, là có thể nói điều kiện.

Phương Hành suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười hắc hắc, nói: "Nghe nói bốn cốc một điện, đều có vị trí thủ đồ, có thể hiệu lệnh các đệ tử?"

Thiết Như Cuồng tròn mắt càng lớn, im lặng nói: "Người nghĩ làm thủ đồ Đoán Chân cốc ư?"

Phuong Hành nói: "Có gì không thể?"

Thiết Như Cuồng nở nụ cười, nói: "Tiểu quý, ngươi nghĩ rất đơn giản, làm đại sư huynh không phải dễ dàng như vậy, không chỉ có riêng nhìn tu vi hoặc là thực lực, ngươi muốn làm Đoán Chân cốc đại sư huynh, có thể thay ta xử lý tốt Đoán Chân cốc bên trong sự vụ ư?"

Phuong Hành lòng tin tràn đầy, nói: "Không thành vấn đề!"

Thiết Như Cuồng im lặng, nghĩ thầm trước tiên đem con khi nhỏ này lừa vào trong cốc rồi tính, liền nói: "Cũng được, ta đây trước tiên phải kiểm tra ngươi, vừa tiến vào đã làm đại sư huynh tự nhiên không thể nào, bất quá ngươi trước tiên có thể chịu trách nhiệm chuyện thu thiết luyện, một tháng sau, chỉ cần ngươi có thể đem đệ tử trong cốc phải nộp tính thiết thu đủ rồi, không có gì sai sót, ta sẽ suy nghĩ một chút như thế nào?"

"Đây là khảo nghiệm cho ta sao?"

Phuong Hành trịnh trọng gật đầu, nói: "Tốt, bảo đảm không sai sót!"

Thiết Như Cuồng nở nụ cười, nói: "Tốt lắm, đem ngọc bài của ngươi cho ta!"

Phuong Hành đem ngọc bài cho hắn, Thiết Như Cuồng liền khắc xuống dấu vết Đoán Chân cốc, kể từ đó, Phuong Hành đã từ một nội môn đệ tử bình thường, thăng làm Đoán Chân cốc đệ tử, Thiết Như Cuồng lại nói: "Vào Đoán Chân cốc, ta coi như là truyền pháp sư tôn của ngươi, khuya hôm nay ngươi có thể ở trong cốc chọn một chỗ động phủ để ở rồi, mặt khác, Thanh Viêm Đoán Chân Quyết Bạch sư thúc đã truyền cho ngươi, ta không cần dạy ngươi, nếu ngươi ở tu luyện hoặc luyện khí có nghi vấn gì, có thể tới hỏi ta!"

Phuong Hành thuận miệng đáp ứng, trong lòng chỉ muốn như thế nào đem nhiệm vụ Thiết Như Cuồng giao cho mình hoàn thành.

Sau Thiết Như Cuồng liền quát hắn đem toàn bộ túi trữ vật mau mau chọn xong, sau đó sẽ đem còn dư lại trả lại cho những người đó phía ngoài chờ, nói đến Thiết Như Cuồng cũng là diệu nhân, Phuong Hành vừa biến thành Đoán Chân cốc đệ tử, hắn thật bắt đầu suy nghĩ cho hắn, dù sao đồ vật này nọ đã đánh cướp đã tới, cùng với hoàn toàn giao trở về, chẳng thật dễ cho đệ tử nhà mình giữ lại...

Dĩ nhiên, hắn vốn cũng muốn thương lượng một chút, để cho Phuong Hành đem Thanh Long Bích Diễm đao trả lại cho Mạc Dung Anh, lại bị Phuong Hành cự tuyệt.

Nói giỡn, thật dễ dàng tìm được một món binh khí thuận tay như vậy, làm sao có thể tùy tiện trả người?

Phuong Hành bị Thiết Như Cuồng bỏ lại ngọn núi, liền khiêng đại đao, nghênh ngang đến trước mặt đám nội môn đệ tử bị chính mình đánh cướp, quát lên: "Tiểu gia ta hôm nay đã là Đoán Chân cốc đệ tử, hôm nay cho truyền pháp sư tôn của chúng ta một cái mặt mũi, túi trữ vật của các ngươi trả lại cho các ngươi, mọi người cầm rồi rút nhanh lên, còn dám ở Đoán Chân cốc huyền ảo, một đao phách chết các ngươi có tin hay không?"

Vừa nói ném xuống một mảnh túi trữ vật, chúng nội môn đệ tử vội vàng đi lên đoạt.

Túi trữ vật hơi nhiều, thoáng cái mùi mậy, trong lúc cấp thiết tự nhiên phân không rõ là của ai, bất quá vẫn có mấy người đệ tử phát hiện trong túi trữ vật của mình tình huống không đúng, thứ tốt thế cũng bị mất, chỉ còn vài món rách nát, lập tức ồn ào lên.

Phuong Hành trực tiếp đại đao phách xuống, chỉ vào người đệ tử này quát lên: "Vừa mới nói không làm huyền ảo, ngươi đây là đang khiêu khích uy nghiêm của Đoán Chân cốc chúng ta sao?"

"Uy nghiêm cái rắm, không phải mới vừa rồi ngươi dẫn đầu đến tìm người muốn đòi nợ sao?"

Tên nội môn đệ tử này khóc không ra nước mắt, muốn tìm Thiết Như Cuồng tố cáo, lại thấy Thiết Như Cuồng căn bản không lộ diện nữa, nhưng thiếu nhiều đồ vật như vậy, rồi lại trong lòng không cam lòng, còn muốn cố gắng một chút, bất quá Phuong Hành cấm túc, cũng không theo chân bọn họ nói nhảm, trực tiếp huy vũ Thanh Long Bích Diễm đao, một đao một cái, đem đám người kia cũng đánh bay, người ngã ngựa đổ chôn chôn tại cốc khẩu...

"Hừ!"

Phuong Hành uy phong bát diện liếc đám đệ tử này một cái, khiêng đại đao trở về sơn cốc, thấy có không ít Đoán Chân cốc đệ tử cũng ở ngoài cửa động phủ nhìn mình, ánh mắt bất thiện, liền lấy chỉ một vòng, kêu lên: "Các ngươi bọn này khốn kiếp cũng nghe kỹ cho ta, sau chuyện thu thiết luyện cũng đều do ta quản, đừng hoảng đem phần của các ngươi đưa trước, nếu không có các ngươi đẹp mắt!"

Chúng đệ tử nghe vậy, nhất thời có mấy người lộ ra cười lạnh: "Tiểu quý này thật đúng là coi Đoán Chân cốc đệ tử chúng ta là quả hồng mềm sao? Đoán Chân cốc sở dĩ vẫn không có đại sư huynh, là bởi vì căn bản không có người có thể làm cho chúng đệ tử đều tòng phục!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Thu thiết luyện

Thanh Vân Tông bốn cốc một điện, đều có ty chức riêng, hưởng thụ tài nguyên của đạo môn, nhưng cũng cần cung cấp hồi báo tương ứng.

Bình thời trừ tu luyện, Đoán Chân cốc đệ tử cần vì đạo môn luyện khí, để làm hồi báo. Loại luyện khí này, chia làm hai loại, một loại là nghĩa vụ, miễn phí hồi báo cho tông môn, một loại khác lại là khí đệ tử bên trong tông môn, cho tới người ngoại tông cầu tới cửa, giúp bọn họ luyện khí thu lấy thù lao. Đoán Chân cốc đệ tử, chính là thông qua phương pháp thứ hai kiếm lấy tài nguyên.

Mà Thiết Như Cuồng để Phương Hành chịu trách nhiệm, chính là thu tính thiết mà đệ tử mỗi tháng đều phải nộp lên cho đạo môn.

Loại thiết luyện này chính là tài liệu trụ cột đúc khí sử dụng, đem sắt cứng bình thường dùng bí pháp trui luyện chín lần, sẽ trở thành một loại tinh thiết phạm tục khó gặp, tùy tiện cầm một khối ra ngoài, cũng rèn nên thần binh lợi khí, mà bên trong Đoán Chân cốc thể hệ này, trui luyện thiết luyện, lại là một khâu trụ cột nhất trong đúc khí, chỉ có chừng hai mươi người đệ tử mới vừa vào Đoán Chân cốc chịu trách nhiệm công việc này.

Màn đêm buông xuống, Phương Hành ở Đoán Chân cốc chọn lấy một tòa động phủ, sáng sớm hôm sau, đã có một tiểu đạo đồng đưa tới ngọc sách, phía trên lại là hai mươi một cái tên, đều là đệ tử Đoán Chân cốc cần nộp thiết luyện.

Tiểu đạo đồng nói: "Phụng mệnh sư tôn, đem danh sách này đưa tới cho ngươi, tổng cộng hai mươi một người, mỗi tháng, bọn họ đều phải chịu trách nhiệm giao cho đạo môn ba cần thiết luyện, tháng này sáu mươi ba cần thiết luyện, sẽ tùy ngươi tới thu, tính thiết thu được sẽ do hán đích thân tra xét, nếu có một chút không đúng, sẽ khấu trừ ngươi tư nguyên tháng này!"

Sau khi nói xong, liền đứng ở động khẩu của Phương Hành, mắt nhìn Phương Hành không nói lời nào.

Phương Hành chăm chú nhìn ngọc sách, vừa quay đầu thấy tiểu đạo đồng còn chưa đi, liền nói: "Ta biết rồi, ngươi trở về đi thôi!"

Tiểu đạo đồng nói: "Ta tần tần khổ khổ đưa ngọc sách tới đây cho ngươi, ngươi không tỏ vẻ một chút hay sao?"

Phương Hành mắt thoáng cái trừng lớn: "Hắc, ngươi đây là muốn tông tiền ta ư? Có tin ta đánh ngươi hay không?"

Tiểu đạo đồng nói: "Sư tôn nói ngươi đã phát tài, cho ta mấy đồng tiền thưởng cũng là chuyện nên làm!"

Phương Hành thế mới biết, Thiết Như Cuồng thấy mình tới hôm qua đánh cướp không ít thứ tốt, có ý để cho tiểu đạo đồng này đến chỗ mình nơi này chiếm chút tiện nghi, bắt đắc dĩ, tiện tay lấy một khối trung phẩm linh thạch ném tới: "Tiểu vương bát đần, cút nhanh lên!"

Tiểu đạo đồng mắt thoáng cái tròn lớn, run rẩy nhận trung phẩm linh thạch, thở dài nói: "Sư huynh tốt, thật là hào phóng!"

Thì ra mặc dù Thiết Như Cuồng nói có thể trực tiếp hướng Phương Hành đòi phần thưởng, cũng không ngờ Phương Hành lại hào phóng thế.

Hắn không biết, Phương Hành đem qua làm loạn, chiếm đoạt được nhiều, nói ít cũng có ba bốn mươi khối trung phẩm linh thạch, thật đúng là không thiếu một khối này, hơn nữa hắn trời sanh sanh đã ở trong ổ cướp, quá quen cuộc sống uống chén rượu lớn, đại xứng phân kim, đối với tiền tài cũng không có khái niệm gì, bình thời có tiền thì tiêu tiền như nước, cho đến thời điểm không có tiền, mới có thể ý thức được tiền tài quý giá.

"Ít vô môn ngựa, cút nhanh lên!"

Phương Hành vung tay lên, chính mình cầm ngọc sách muốn trở về động phủ.

Tiểu đạo đồng lại nói: "Phương sư huynh ngươi đã hào phóng như vậy, ta sẽ nói cho ngươi biết một cái bí mật nhỏ, sư tôn nói, ngươi lấy được danh sách, nhất định sẽ nghĩ tới cách dùng vũ lực đi bức bách bọn họ nộp lên thiết luyện, nhưng nếu như ngươi thật làm như vậy, nhiệm vụ này hơn phân nửa sẽ kết thúc không thành, cần động não nhiều vào, tốt lắm, chính là câu này, bản thân ngươi chú ý nhiều sao!"

Vừa nói nhảy nhót rời đi.

Phương Hành cũng ngăn người, nghĩ thầm trên thế giới này còn có chuyện vũ lực không giải quyết được ư?

Nhất thời nghĩ mãi mà không rõ câu nói sau cùng của tiểu đạo đồng có ý gì, Phương Hành cũng không đi quản nữa, trực tiếp khiêng Thanh Long Bích Diễm đao ra cửa, đi tới Đoán Chân cốc cốc khẩu động phủ thứ hai, nơi này chính là một người trong danh sách của ngọc sách, chính là một cái nội môn đệ tử vào Đoán Chân cốc nửa năm trước, cửa đã không đóng, Phương Hành đi thẳng vào, kêu lên: "Lưu Hoa Chương có ở đó hay không?"

Trong động phủ, sau một cái thạch án, có một hán tử chừng ba mươi tuổi ngẩng đầu lên, cười nói: "Xin hỏi là?"

Phương Hành "Hô" đưa Thanh Long Bích Diễm đao trong tay huy vũ nửa vòng, phách một cái vào không khí, quát lên: "Ngươi không nhận ra ta ư? Vậy thì nghe rõ cho ta, tiểu gia là Phương Hành ngày hôm qua vừa đánh Mạc Dung Anh, hiện tại cũng là đệ tử Đoán Chân cốc, bắt đầu từ hôm nay, các ngươi mỗi tháng cần nộp lên tính thiết đệ tử đến nghiệm thu, trước khi kỳ hạn đến, ít hơn một chút, ta cũng sẽ lấy mạng của ngươi!"

Lưu Hoa Chương ngăn ngại, sau đó đầy mặt tươi cười, nói: "Nguyên lai là chuyện này, tiểu sư huynh yên tâm, đây là đạo môn giao phó nhiệm vụ, mỗi tháng đều phải làm, sao lại dám có nửa phần sai lầm? Trước kỳ hạn, nhất định dâng lên!"

"Éc... Ngươi biết là tốt rồi!"

Phương Hành cũng ngẩn ra, không ngờ người này dễ nói chuyện như vậy, ngược ngừng thu đao lại.

Hắn vốn tưởng rằng trải qua chuyện tối hôm qua, Đoán Chân cốc nhất định sẽ trở mặt với mình, nói không chừng sẽ có người mượn chuyện này chèn ép mình, vì vậy hùng hổ tới đây, chính là muốn trực tiếp triển lộ lôi đình thủ đoạn, lập một chút uy, tránh cho có người ở chuyện này động thủ động cước, hại chính mình không kết thúc được nhiệm vụ, nhưng mà biểu hiện của Lưu Hoa Chương, lại làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

"Tốt lắm, ta đi, ngươi cố gắng làm thật tốt, chỉ cần định kỳ hoàn thành nhiệm vụ, ta tất có hậu báo!"

Phương Hành nâng đao, hướng Lưu Hoa Chương dặn dò một tiếng, lúc này mới đi ra ngoài.

"Tiểu sư huynh đi thông thả..."

Lưu Hoa Chương ở phía sau ân cần đưa tiễn, cũng làm cho Phương Hành có chút hồ nghi xem xét hắn mấy lần.

Rời đi động phủ của Lưu Hoa Chương, Phương Hành liền hướng động phủ thứ hai đi tới.

"Oanh, Vương Đại Thông ở sao? Ta là đệ tử mới vào Đoán Chân cốc..."

"Ai nha nha, nguyên lai là Phương tiểu sư huynh, là nói chuyện luyện tinh thiết sao? Ngày hôm qua chỉ nghe thấy ngươi nói, bảo đảm không thành vấn đề..."

"Éc... Không thành vấn đề là tốt rồi, đúng hạn giao tới đây a..."

"Nhất định nhất định, tuyệt sẽ không làm trễ nãi đại sự như thế, Phương tiểu sư huynh yên tâm..."

Rời đi động phủ thứ hai, Phương Hành càng nghi ngờ hơn, nghĩ thầm mọi người trong Đoán Chân cốc đều dễ nói chuyện vậy sao?

Nếu thật sự là như thế, nhiệm vụ này làm có gì khó, rất đơn giản sao?

Trong lòng nghi ngờ càng ngày càng mạnh, Phương Hành lại tiến vào động phủ thứ ba, vẫn như thế, trong động phủ đệ tử càng dễ nói chuyện, vừa tiến đến đã dâng đan trà, ân cần mời Phương Hành ngồi xuống, như vậy đại đao trong tay Phương Hành cũng ngại lấy ra hù dọa người, nói thẳng chuyện luyện thiết, người đệ tử này cũng vô ngực, nói tuyệt đối không thành vấn đề, nhất định đúng hạn nộp!

Cho tới trưa đi mười mấy nhà, từng cái đều nói như vậy, thoạt nhìn tựa hồ vận khí rất tốt, Phương Hành càng nghĩ càng cảm thấy có gì không đúng.

"Thu luyện thiết, nếu thật dễ dàng như thế, Thiết lão đầu cũng sẽ không dùng chuyện này tới khảo nghiệm ta, hơn nữa ta ngày hôm qua vừa đánh sư huynh đệ của bọn hắn, đám người kia cho dù không có huyết tính, cũng không thể đối với ta khách khí như thế..."

Khiêng đại đao, Phương Hành híu mắt, vừa đi vừa nghĩ.

"Nếu không thể nào, đám người kia nhất định là có tâm tư, nghĩ tính toán ta..."

Lúc này, hắn càng nghĩ càng cảm thấy có thể.

"Bọn khốn kiếp này rốt cuộc tính toán ta làm sao đây?"

Phương Hành yên lặng suy nghĩ một chút, cảm thấy có thể sẽ có vô số loại quỷ kế, cũng không biết đối phương sẽ dùng loại nào, cuối cùng trong lòng quyết đoán, làm ra quyết định, lại đi trở về động phủ thứ nhất, trong động phủ thứ nhất đệ tử Lưu Hoa Chương nhìn thấy Phương Hành vòng trở lại, nhất thời hơi ngẩn ra, Phương Hành cười nói: "Lưu sư đệ a, mới vừa rồi sư tôn hạ lệnh mới cho ta, một nhóm tinh thiết thu này hắn cần dùng gấp, cho nên thời gian sẽ trước mười ngày, mười ba tháng sau, thiết luyện sẽ phải thu đủ, làm phiền rồi!"

Đệ tử tên là Lưu Hoa Chương hơi ngẩn ra, nói: "Trong cốc không phải là còn có mấy ngàn cân tinh thiết trữ hàng sao? Sư tôn làm sao có thể cần dùng gấp mấy cân chúng ta mới đề luyện chứ?"

Phương Hành nói: "Ta nào biết nhiều như vậy? Tóm lại thời gian sẽ ngắn bớt!"

Lưu Hoa Chương cười khổ nói: "Phương tiểu sư huynh, thời gian mười ba ngày, sợ là sẽ không thành a, chúng ta cũng muốn tu luyện!"

Phương Hành vừa trừng mắt, đại đao trống rỗng bỏ xuống, quát lên: "Ta quản ngươi tu hay không tu luyện, trước mười ba tháng sau, thiết luyện nhất định phải giao tới đây, nếu không vấn đề, ban thưởng thật dày, nếu có vấn đề, đại đao nói cho ngươi biết!"

Lưu Hoa Chương bị sợ hết hồn, nghĩ thầm mới vừa rồi rời động phủ, tiểu vương bát đản này còn rất dễ nói chuyện, làm sao đột nhiên liền đổi sắc mặt rồi? Chẳng lẽ có người nào đó đem kế hoạch đem qua chúng ta thương lượng tiết lộ ra ư? Trong lòng tính toán, trên mặt cũng bất động thanh sắc, kính cẩn nói: "Nếu Phương tiểu sư huynh nói như vậy rồi, sư đệ tự nhiên sẽ làm theo..."

"Vậy thì tốt!"

Phương Hành hừ lạnh một tiếng, khiêng đại đao đi, tiếp tục đi tìm nhà thứ hai.

Liên tiếp hai mươi mốt động phủ đi một lượt, đem lời này lần lượt nói một lần, Phương Hành lúc này mới yên tâm chút ít.

Trước mười ngày thu thiết luyện, cũng là cho mình thời gian mười ngày đề phòng, xảy ra vấn đề gì, cũng có cơ hội bỏ tức.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Thuận thưởng nghịch phạt

Đem đệ tử cần giao nộp nhắc nhở một lần, Phương Hành liền trở lại động phủ của mình, suy nghĩ một chút, vừa tìm đến một khối gỗ lớn cùng giấy bút mực, trăm mực đậm, nắm ngón tay cầm bút, thoăn thoắt, viết xuống hai hàng chữ to xiêu xiêu vẹo vẹo, sau đó treo ở ngoài động phủ của mình, nội dung chính là: "Nộp trước có phần thưởng, cố ý quấy rối sẽ chém—— Phương Hành!"

Làm xong những thứ này, liền đi Thanh Mộc các một chuyến, cầm năm viên trung phẩm linh thạch, đổi năm trăm khối hạ phẩm linh thạch, đầy đủ một đồng, đồ rực chói mắt, để tại bên trái ngoài động phủ của chính mình, phía bên phải thì đem Thanh Long Bích Diễm đao hướng trên mặt đất cắm xuống, uy phong lẫm lẫm, chính mình thì đem một chiếc ghế dựa, an nhàn ngồi ở ngoài động phủ, lấy ra ngọc sách phục khắc trụ cột pháp thuật từ từ tìm hiểu.

Bộ dáng kia lại hấp dẫn không ít người đi qua Đoán Chân cốc, nhất là một đồng hạ phẩm linh thạch, thực sự làm cho người ta nhìn trông mà thèm, dù sao coi như là tiến vào nội môn, mỗi tháng tư nguyên cũng bắt quá là mười khối hạ phẩm linh thạch mà thôi, muốn kiếm lấy nhiều hơn, chỉ có cố gắng tăng lên thành tựu phương diện đan, khí, phù, trận của mình, tự mình tranh thủ.

Nhắc tới chút ít đệ tử tiến vào nội môn, trong nhà khốn cùng thật đúng là không nhiều, người gia cảnh bản hàn, cũng không đủ tài nguyên, không sai biệt lắm ở ngoại môn đã bị loại bỏ, nhưng coi như trong nhà có chút tài nguyên, ở bên trong tu hành giới cái động không đầy, cũng không phải mỗi người cũng đều dư dả, trừ phi là như Mạc Dung Anh, Tần Hạnh Nhi trong nhà hào phú, hay là như Hứa Linh Vân đan pháp thành tựu cao thâm, có thể chính mình kiếm lấy đầy đủ tài nguyên, mới có thể cầm trung phẩm linh thạch nói chuyện, hạ phẩm linh thạch không để vào mắt.

Có thể nói, Phương Hành đưa ra một đồng hạ phẩm linh thạch, đối với rất nhiều người mà nói cũng là một khoản tiền lớn.

Hơn nữa Phương Hành đưa ra tám ván gỗ, nhất thời có rất nhiều người bị hấp dẫn, tiến lên chấp tay hành lễ, nói: "Phương tiểu sư huynh, người nhiều linh thạch như vậy không thu lại cẩn thận, bày ra để làm cái gì?"

Phương Hành ngông nghênh thờ dài, nói: "Ai, không có biện pháp a, sư tôn để cho ta thu tinh thiết tháng này, ta sợ các sư huynh đệ không nể mặt, cũng đành phải lấy tiền ra để cổ vũ, ai đứng hạn nộp thiết luyện, ta sẽ thưởng hán mười khối linh thạch!"

Đệ tử tiến lên đây hỏi ý kinh hãi, nói: "Mỗi tháng ba cân tinh thiết, từ trước đến giờ là nghĩa vụ các đệ tử mới vào Đoán Chân cốc phải nộp cho đạo môn, không có nửa điểm linh thạch phân phát nha..."

Phương Hành nói: "Đạo môn là đạo môn, ta là ta, Phương đại gia ta có tiền, ai cho ta mặt mũi, ta sẽ cho người đó lợi ích, hừ, bắt quá nếu có người không nể mặt ta, làm trễ nãi đại sự của ta, chuỗi đao này để ở chỗ này cũng không phải là đùa giỡn!"

Đệ tử đứng xem than thở không dứt, chấp tay cáo lui, rất nhanh, hành vi của Phương Hành truyền khắp cả Đoán Chân cốc.

Bình thời Đoán Chân cốc đệ tử nộp lên trên ba cân thiết luyện, nhưng không có nửa điểm lợi ích nào, hôm nay đột nhiên xuất hiện một tên tiểu thổ hào, trực tiếp đem linh thạch bày ra, các đệ tử bản thân tiền tài không dư dả, sao có thể không động tâm?

Màn đêm buông xuống, đã có mười mấy đệ tử tháng này cần nộp linh thạch gom lại cùng nhau thương nghị, có người nói: "Cũng không phải là ta không chung một chiến tuyến với mọi người, chẳng qua là Phương Hành này thật sự hào phóng, chỉ cần đứng hạn nộp thiết luyện, sẽ có mười khối linh thạch tới tay, đây cũng không phải là số lượng nhỏ a, đạo môn một tháng cũng mới cho chúng ta mười khối linh thạch, cơ hội như vậy nơi nào tìm được?"

Người bên cạnh lập tức tán thành, nói: "Nói không sai, mặc dù nói tiểu quý này đắc tội Mạc Dung sư huynh, chúng ta cũng làm sư huynh đệ nhiều năm như vậy, tập hợp cùng nhau, cho tiểu quý này một cái hạ mã uy, để cho hắn hiểu được Đoán Chân cốc là một địa phương có quy tắc, cũng là chuyện nên làm, nhưng mười khối linh thạch, bỏ qua không phải cử chỉ sáng suốt a, dù sao mọi người bình thời cuộc sống cũng không dư dả..."

Mọi người thất chủ bát thiết, đều đã động tâm, muốn đem ba cân thiết luyện giao lên rồi.

Trong đám người, một cái hán tử gầy gò râu chuột cười lạnh nói: "Vốn dĩ chúng ta đem đó thương lượng, muốn thay Mạc Dung sư huynh trừ giận một phen, ngoài mặt hảo hảo đáp ứng, chính là kéo dài không giao, hắn muốn ngày hai mươi ba thu thiết luyện, chúng ta cần phải cho hắn hai mươi bốn mới lên giao nộp, để cho hắn không thành công lần sư tôn giao phó này, nếu hắn thật dám động thủ, không nói đến chúng ta nhiều người như vậy, không chắc đã thua hắn, coi như là cùng nhau hướng sư tôn kiện hắn một phen, cũng để hắn chịu thiệt thòi, các người đây cũng là thế nào? Mười khối hạ phẩm linh thạch đã làm cho các người tâm động? Làm sao biết giúp Mạc Dung sư huynh trừ giận lần này, hắn có thưởng phong hậu hơn không?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lần này mọi người liên hợp lại, chủ ý cho Phương Hành một hạ mã uy, chính là hán tử râu chuột này nói ra, hán cũng nói, làm thành chuyện này, Mạc Dung Anh sẽ có hậu báo cho đoàn người, chẳng qua là, một bên là một hứa hẹn không đâu, một bên lại là một đồng linh thạch đồ rực, nộp thiết luyện là có thể nhận được, nên chọn bên nào, ai cũng không ngốc!

"Trúc Thử sư huynh, kế này đã không thể thực hiện được rồi, tiểu quỷ này đem thời gian giao nộp thiết luyện đẩy sớm lên mười ngày, đoán chừng chính là đề phòng chúng ta giở trò, nếu như chúng ta cứng rắn kéo dài tới sau mười ba mới nộp mà nói, chỉ sợ hán sẽ đánh tới cửa..."

"Đúng đúng, mặc dù mọi người chúng ta liên thủ, không chắc sợ hán, nhưng tiểu quỷ này do sư tôn tự mình thu vào trong cốc, chúng ta làm quá mức, sư tôn có thể tức giận hay không? Huống chi... Bằng thực lực của tiểu quỷ này, chúng ta cho dù muốn liên thủ chế phục hán, chỉ sợ cũng không dễ dàng a... Vạn nhất người bị thương, ai, đây cũng là cần tốn hao linh thạch mua thuốc chữa thương!"

Ngụ ý rằng, Trúc Thử người mặc dù đại biểu Mạc Dung Anh sư huynh tới phân phó chúng ta làm chuyện này, nhưng nếu một chút chỗ tốt cũng không cho chúng ta thấy, mọi người làm chuyện này cho người cũng có chút tâm không cam lòng không muốn rồi, mau mau cầm chút lợi ích tới mới là đúng đắn.

Hán tử râu chuột có chút bất đắc dĩ, Mạc Dung Anh đúng là một kẻ có tiền, bất quá mới vừa thua một thanh Thanh Long Bích Diễm đao lại thêm mười khối trung phẩm linh thạch, đang trong thời điểm khó khăn, cũng quả thật không cách nào trực tiếp lấy ra nhiều lợi ích như vậy tới phân cho đoàn người, hán cũng có chút không bột đồ gột nên hồ, bất quá hán tâm tư linh động, nghĩ lại, vừa sinh ra một chủ ý...

"Thôi đi, nếu tiểu quỷ này nói trước mười ngày thời gian giao nộp linh thạch, kế hoạch ban đầu quả thật không dễ tiến hành, vậy thì dứt khoát như vậy, ta có một chủ ý, bảo đảm mọi người có thể không công lấy được linh thạch, có thể thay Mạc Dung sư huynh trả thù, cứ như vậy, chẳng những có mười khối linh thạch của tiểu quỷ này, còn có Mạc Dung sư huynh ban thưởng, có sao mà không làm chứ?"

Mọi người nghe, ánh mắt tất cả đều tỏa sáng, vội vàng cùng nhau đi lên: "Nguyên ý nghe Trúc Thử sư huynh chỉ giáo..."

"Pháp nhãn thuật..."

"Bình chương thuật..."

"Cảm ứng thuật..."

Bên trong Đoán Chân cốc, Phương Hành trong khoảng thời gian này cũng không ngồi không, mà là chăm chỉ tìm hiểu trụ cột pháp thuật.

Pháp thuật cấp thấp sở dĩ được gọi là trụ cột pháp thuật, là bởi vì nó đơn giản, rồi lại vô cùng thực dụng, nói thí dụ như dẫn lực, liền có cách không thủ vật, đề khí tung mình, ngăn cản ngoại lai công kích đủ loại tác dụng, mặc dù là pháp thuật đơn giản nhất, nhưng chỉ sợ đến Kim Đan cảnh giới cho tới Nguyên Anh cảnh giới, cũng có thể phải dùng tới, quả thực là một loại pháp thuật có thể sống đến già luyện đến già.

Mà pháp nhãn thuật, cảm ứng thuật, bình chương thuật, liền được xưng tước đại trụ cột pháp thuật người tu hành tất phải tu.

Trong đó dẫn lực thuật tác dụng không cần nhiều lời, pháp nhãn thuật chính là tiêu hao linh khí, trên phạm vi lớn tăng lên nhãn lực của mình, không những ở trong khoảng thời gian ngắn thấy một chút nơi xa sự vật chính mình không cách nào nhìn qua, thậm chí có thể phân biệt một chút ảo ảnh.

Cảm ứng thuật là một loại pháp thuật thông qua linh lực tới cảm ứng dò xét.

Nói thí dụ như một vật đặt ở bên trong hộp gỗ, chính là thi triển pháp nhãn, chỉ sợ cũng không cách nào khám phá, lúc này, sẽ phải vận dụng cảm ứng thuật rồi, có thể cách hộp gỗ, thấy vật bên trong, cũng có thể sử dụng loại pháp thuật này thấy nội dung một cuốn sách vốn không mở ra, mặt khác, sử dụng loại pháp thuật này, cũng có thể tiếp xúc cảm thụ trong cơ thể linh khí vận chuyển.

Ban đầu Thanh Vân Tông Tông chủ Trần Huyền Hoa chính là dùng biện pháp này để dò xét tu vi của Phương Hành.

Mà bình chương thuật, tên như ý nghĩa, chính là ở xung quanh người kết thành một đạo bình chương, bình chương không phá, tu sĩ không phải chịu bất cứ thương tổn gì.

Toàn bộ pháp thuật, cũng là linh lực làm cơ sở, cần tiêu hao linh lực, mà linh lực càng mạnh, hiệu quả pháp thuật sẽ càng rõ ràng.

Dĩ nhiên, pháp thuật sử dụng số lần càng nhiều, luyện càng thuần thục, cũng sẽ tăng lên hiệu quả.

Ở trong cuộc sống tu hành pháp thuật, mười ngày thời gian thoáng một cái đã qua, mà Phương Hành bày ra cái dáng vẻ ra, cũng rốt cục bắt đầu nghênh đón Đoán Chân cốc các đệ tử tới nộp linh thạch, thậm chí những người này, còn cùng nhau tới.

"Phương tiểu sư huynh..."

Cầm đầu chính là Lưu Hoa Chương, hán trước nhìn thật sâu một cái bên trái Phương Hành một đồng hạ phẩm linh thạch, mặt tràn đầy tham lam, lúc này mới nói: "Nghe người ta nói nếu như chúng ta nộp thiết luyện đúng hạn, Phương tiểu sư huynh sẽ thưởng linh thạch?"

Phương Hành thu hồi ngọc sách, lười biếng nói: "Đó là tự nhiên, Phương đại gia ta luôn luôn nói lời giữ lời, các người nộp thiết luyện sớm, sẽ có mười khối linh thạch nhận về, nhưng nếu là cố ý quấy rối, vậy thì phạt hai mươi khối!"

Lưu Hoa Chương ngây ngốc, cười nói: "Tuyệt đối không dám, ban đầu Phương tiểu sư huynh người nói muốn nói trước mười ngày thu thiết luyện, ta cùng với một đám các sư huynh đệ ngày đêm kiên trì, ngay cả tu luyện cũng không để ý, nhất định sớm ngày luyện ra..."

Vừa nói tiến tới trước, đem một khối tinh thiết sắc như mặc ngọc, trong suốt loang loáng giao cho Phương Hành, nói: "Đây là ta một tháng qua luyện chế ra thiết luyện, chung là ba cân một, nhiều ra không cần tính toán rồi, mời Phương tiểu sư huynh nhận!"

Phương Hành nhìn sang linh thạch trên tay hắn, bất động thanh sắc, nói: "Tự mình lấy mười khối linh thạch sao, kể tiếp!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Muốn chết

Lưu Hoa Chương lấy được mười khối linh thạch, vui mừng hớn hở, chỉ cảm thấy mình thật sự kiếm lời.

Những người khác thấy thế, cũng rồi rít tiến lên nộp thiết luyện, mọi người vô cùng phối hợp ôn thuận, trung thực, thậm chí ngay cả bọn họ nộp lên tinh thiết, cũng hoặc là nhiều hơn một lượng, hoặc là nhiều hai lượng ba lượng, nộp thiết luyện xong, liền tự đi bên cạnh cầm linh thạch, vui rạo rức ở bên nhìn, có người trong đôi mắt còn lộ ra khinh thường khó có thể phát hiện...

"Hắc hắc, đến ta sao..."

Một hán tử gầy gò cười đi tới, trong ngực cũng đang cầm một khối thiết luyện, nhìn thấy hắn, mấy người đệ tử khác cũng rồi rít nhường ra một con đường, để cho hắn đi lên, cung xưng "Trúc Thử sư huynh", Trúc Thử sư huynh đi tới trước người Phương Hành, cười nói: "Phương sư đệ, khối thiết luyện của ta, ước chừng nhiều ra bốn lượng, không bằng người thường ta thêm mấy khối linh thạch sao?"

Những người khác thấy uy phong Phương Hành đêm hôm đó đại chiến Mặc Dung Anh, mặc dù số tuổi cách biệt khá lớn, tuy nhiên cũng xưng hô hắn là "Phương tiểu sư huynh", mà Trúc Thử đi lên liền gọi "Phương sư đệ", về mặt cột nhà, cũng không có bộ dáng đáng hoàng như đệ tử bình thường, Phương Hành thấy, trong lòng đã có chút ít chán ghét, trên mặt cười nói: "Đơn giản, người cầm mười hai khối linh thạch sao!"

Trúc Thử ha ha cười một tiếng, nói: "Cho ta mười ba khối đi?"

Phương Hành lỗ mũi hừ hừ hai tiếng, nói: "Người cầm mười bốn khối sao!"

Người khác cũng nhìn ra Phương Hành có chút mất hứng, Trúc Thử này ha ha cười một tiếng, để xuống thiết luyện, thật sự đi cầm mười bốn khối.

"Vây Phương sư đệ người trước mau lên, ta còn có việc muốn làm, đi về trước!"

Trúc Thử cười, có ý hơi khinh thường nhìn Phương Hành một cái, cười ha ha, nói trước muốn đi.

Phương Hành cười nói: "Chờ một lát, ta còn có lời muốn nói!"

Trúc Thử thấy thế, bước đi thoải mái, lười biếng đứng ở trong đám người, hướng mấy đệ tử khác đưa ánh mắt đắc ý, phảng phất đang nói: "Như thế nào? Nghe ta không sai sao, tiểu quỷ này dù hung ác thế nào, cũng phải uống nước rửa chân của lão gia ta..."

Không lâu lắm, hai mươi một người đều nộp đầy đủ tinh thiết, năm trăm khối linh thạch bên cạnh, cũng vui xuống một nửa, Phương Hành lúc này mới lười biếng đứng lên, tiện tay cầm lên một khối thiết luyện nhìn một cái, mặt lộ vẻ cười lạnh, vừa buông xuống, sau đó cầm lên một khối thiết luyện khác đến xem, sau đó lại để xuống, quá trình này cũng không nói chuyện, mọi người cũng hai mặt nhìn nhau.

"Phương sư đệ, thiết luyện chúng ta đã nộp, có thể trở về đi tu luyện sao?"

Trúc Thử tiến lên một bước, cười hi hi nói.

Phương Hành không nói, tiếp tục tra xét thiết luyện.

"Phương sư đệ?"

Trúc Thử thấy thế, vừa tiến lên một bước, thử dò xét kêu lên.

"Sư..."

Phương Hành bỗng nhiên mở ra năm ngón tay, dẫn lực thuật đánh ra, Thanh Long Bích Diễm đao cắm trên mặt đất bay đến trong tay của hắn, xa xa chỉ Trúc Thử, nói: "Biết điều một chút đứng về cho ta..."

"Người..."

Trúc Thử có chút không vui, nhưng tự nghĩ chính mình không phải là đối thủ của hắn, liền cứng rắn nuốt xuống cục tức, đứng trở về đám người.

Vừa kiểm tra bốn năm khối thiết luyện, Phương Hành trên mặt dần dần hiện ra buồn bã, bỗng nhiên hất tung trường án, vung đao chỉ hướng chúng đệ tử, quát lạnh nói: "Các người đám khốn kiếp, tiểu gia tự móc tiền túi, ban thưởng cho các người, đây là lần đầu tiên, các người lại vẫn không biết điều, dám cầm những thứ phế thải này lừa gạt ta, tưởng tiểu gia dễ bắt nạt hay sao?"

Trong khi nói chuyện, mắt đỏ lên, đúng là thật sự nổi giận.

Thì ra là, Phương Hành mặc dù đánh ra tay trái linh thạch, tay phải đại đao ngụy trang, đám đệ tử này cũng biểu hiện vô cùng phối hợp, nhưng hắn trong lòng vẫn không yên, vì vậy lúc đám người kia đem thiết luyện đưa đến, cũng lấy Âm Dương Thần Ma Giám tra xét một chút, vừa nhìn lại rõ ràng phát hiện đám khốn kiếp đưa tới thiết luyện, thế nhưng cũng là thứ phẩm ăn bột ăn xén nguyên vật liệu.

Loại thiết luyện này, là dùng tới chế tạo pháp khí, cần linh hóa cửu chuyển, mới có thể đem tạp chất luyện đi, hóa thành thuần khiết tinh thiết, mỗi một chuyển công phu không đủ, bên trong tạp chất sẽ nhiều ra, dùng mắt thường đi xem, thậm chí là dùng "Cảm ứng thuật" đi xem, cũng rất khó phát hiện, chỉ có đại sư đối với phương pháp đúc khí thành tựu sâu đậm, mới có thể dùng chút thủ pháp đặc thù kiểm tra đo lường ra.

Mà Phương Hành, có thể trực tiếp lấy Âm Dương Thần Ma Giám nhìn thông thấu!

Vì vậy, ở Phương Hành phát hiện cơ hồ toàn bộ thiết luyện cũng là thứ phẩm, lập tức phát hỏa.

Bọn khốn kiếp này là gan thật đúng là lớn, thật sự coi chính mình dễ gạt gẫm sao?

Nói không thể, nếu mình không có Âm Dương Thần Ma Giám, vẫn thật sự bị bọn họ hồ lộng.

"Tiểu quỷ này bắt quả là nhìn thoáng qua, làm sao có thể nhìn ra chúng ta động tay chân?"

Chúng đệ tử thấy thế, trong lòng lập tức luống cuống, theo bản năng hướng Trúc Thử nhìn sang.

Cái phương pháp này, chính là Trúc Thử dạy cho bọn hắn, ở thời điểm rèn luyện thiết luyện, cần linh hóa cửu chuyển, bọn họ cố ý ở trong đó mỗi một đạo hóa, hóa hầu không yên, hoặc là trực tiếp giảm bớt, như vậy tinh thiết, không coi là chân chính tinh thiết, nếu muốn dùng, chỉ có thể luyện một lần nữa mới được, hơn nữa dùng loại thủ đoạn này luyện ra tinh thiết, người bình thường căn bản nhìn không ra gian trá, ngay cả chính bọn hắn, cũng không phân biệt được trong đó khác biệt, vốn định lừa gạt Phương Hành vậy là đủ rồi, lại không nghĩ hắn có thể nhìn ra...

Trúc Thử thấy ánh mắt mọi người tập trung về chính mình, trong lòng cũng cả kinh, bắt quả cố gắng giữ vững trấn định, thầm nghĩ: "Tiểu quỷ này mới vừa tiến vào Đoán Chân cốc, làm sao có thể phân biệt được ra có phải thứ phẩm hay không, chẳng lẽ là có ý gạt chúng ta?"

Nghĩ đến nơi này, liền tiến lên một bước, trầm giọng nói: "Phương sư đệ chớ nói xấu chúng ta, vì phối hợp người quyết định nộp thiết luyện sớm mười ngày, bọn ta ngay cả tu luyện cũng bỏ bê, ngày đêm kiêm công luyện ra nhóm thiết luyện này, làm sao có thể có vấn đề? Nếu người vu khống chúng ta, sẽ không sợ chúng các sư huynh đệ cảm thấy bất mãn ư?"

Phương Hành nhìn hắn một cái, nói: "Người khác cũng không nói lời nào, chỉ có người nói chuyện, nói rõ người là chủ sự sao?"

Trúc Thử mặt cũng chợt đỏ bừng, quát lên: "Nói hươu nói vượn, ta bắt quả là thay các sư huynh đệ nói câu công đạo mà thôi!"

Phương Hành nhìn về phía những người khác, nói: "Hắn cảm giác mình nộp lên thiết luyện không có vấn đề, còn có người nào cũng cảm thấy không có vấn đề sao?"

Đệ tử khác phần lớn cũng hai mặt nhìn nhau, vốn trong lòng đã có tật gậy mình, lúc này lại không dám ra mặt, nhưng cũng có mấy người, trong lòng có ý nghĩ giống Trúc Thử, cảm thấy Phương Hành đang hù dọa bọn hắn, hơn nữa bình thời nào động, trong lòng không phục Phương Hành, đã mở miệng nói: "Trúc Thử sư huynh nói không sai, chúng ta nộp lên tinh thiết, không có bất cứ vấn đề gì!"

Phương Hành nhớ lấy bộ dáng mấy người này, bất động thanh sắc, hướng đầy đất tinh thiết nhìn lại.

Vùng chân đá đá một khối thiết luyện dưới chân, nói: "Một khối này, tạp chất nhiều năm phần..." Vừa đá một khối khác, nói: "Khối này tạp chất nhiều ba phần..." nhìn về phía khối thứ ba, chau mày, không nhìn được mống: "Con mẹ nó, một khối này nhiều hơn một thành..." Ánh mắt lạnh lẽo, hung hăng hướng mọi người nhìn sang, quát lên: "Thật sự coi tiểu gia là người ngu, nhìn chưa ra ư?"

Chúng đệ tử ánh mắt đại biến, tuyệt đối không nghĩ tới, Phương Hành thật đem mỗi một khối thiết luyện bên trong có tạp chất hàm lượng nói nhất thanh nhị sở, không kém chút nào, nhất thời ánh mắt nhất tề hướng nhìn về Trúc Thử, hi vọng hắn có thể nghĩ ra chủ ý.

Ngay cả Trúc Thử cũng há miệng, không nói nên lời.

Hắn vốn nghĩ Phương Hành không hiểu luyện khí, nhìn không ra thiết luyện chất lượng, lại không nghĩ Phương Hành thế nhưng nói nhất thanh nhị sở, hoàn toàn ngoài dự liệu.

Thờ thật dài, Phương Hành đề xuống lừa giận trong lòng, nói: "Cho các người một cái cơ hội cuối cùng theo như quy củ làm việc, đem tiền thưởng vừa

rồi cầm giao ra đây, sau đó giao hai mươi khối linh thạch tiền phạt, trở về đem thiết luyện luyện tốt giao nộp đi lên..."

Vừa nói chuyện, ánh mắt lạnh lùng đảo qua, đám người có một người nhất gan, nhất thời trong lòng run lên, chạy ra.

"Phương tiểu sư huynh, là ta không đúng, luyện quá mau, hỏa hầu kém chút, ta... ta đem linh thạch trả lại ngươi..."

Vừa nói đem mười khối linh thạch bỏ vào trong đồng, ôm lấy thiết luyện, phải trở về đi luyện lại.

Phương Hành lại gọi hắn, nói: "Còn có tiền phạt hai mươi khối!"

Đệ tử kia nhất thời đứng sững, chậm chạp thùng thình, nhưng vẫn đem linh thạch lấy ra.

Trúc Thử bỗng nhiên nói: "Chậm đã!" Chuyển hướng Phương Hành, nói: "Phương sư đệ, bởi vì ngươi thu trước kỳ hạn mười ngày, mọi người luyện có chút vội vàng, xảy ra chút vấn đề cũng là có, cùng lắm thì chúng ta đem linh thạch trả lại ngươi, trở về luyện lại là được, nhưng ngươi lại muốn thu tiền phạt, chuyện này không phù hợp quy củ sao? Ta vào Đoán Chân cốc hai năm, còn chưa từng thấy bởi vì thiết luyện không hợp lệ sẽ phải phạt..."

Phương Hành liếc hắn một cái, cười hắc hắc, nói: "Ngươi tên vương bát đản này, mới vừa rồi cầm linh thạch của tiểu gia tại sao không nói không hợp quy củ? Hắc hắc, ta cho các ngươi thu linh thạch của ta trước, chính là muốn nói cho các ngươi biết, nếu lừa gạt tiểu gia, vậy thì ai cũng đừng cùng ta nói cái gì quy củ, hôm nay tất cả các ngươi đều phải xui xẻo rồi!"

"Ngươi..."

Trúc Thử mặt biến sắc, còn muốn nói nữa.

"Trước bắt đầu từ ngươi!"

Phương Hành quát to một tiếng, vung đao hướng hắn chém tới, lửa giận dâng lên vì nhẫn nại đã lâu.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Đại đao đấu cự chùy

Trúc Thử sợ hết hồn, không ngờ người này thực có can đảm động đao, hơn nữa nhìn một đao kia vận đủ kinh lực hướng chính mình đánh xuống, bộ dáng dường như muốn đem chính mình chém thành hai khúc, hắn sợ hãi quát to một tiếng, thật nhanh thì triển ra bình chương thuật, đồng thời chỉ quyết bấm động, trong túi bên thắt lưng bay ra hai thanh phi kiếm, phẩm chất thể nhưng cũng không tệ, một thanh phi kiếm hộ thể, một thanh hướng Phương Hành đâm tới.

Phương Hành "Hắc" một tiếng, linh khí rót vào Thanh Long Bích Diễm đao, đại đao vốn là nặng ba ngàn cân lại càng thể như mãnh long, "Cạch" một đao bổ vào phía trên bình chương trước người Trúc Thử, sức lực bắn ra, trực tiếp đem bình chương chém nát, rồi sau đó đao thể xoay ngang, đập bay phi kiếm Trúc Thử hướng chính mình đâm tới, thân hình nhảy về phía trước, thuận thế lại là một đao vung ra, thẳng quét hai chân.

"A a..."

Trúc Thử không nghĩ tới lực lượng của tiểu quỷ này mạnh như vậy, bình chương thuật của mình thậm chí ngay cả một đao của hắn cũng không ngăn cản được, quát to một tiếng, xoay người bỏ chạy, trong miệng đồng thời hét lớn: "Tiểu quỷ này điên rồi, nhanh đi bẩm báo sư tôn..."

Nhưng mà còn không có chạy mấy bước, Phương Hành đã xông lên, Thanh Long Bích Diễm đao ngang ra vỗ vào hắn song trên đùi, chỉ nghe "Khách khách" mấy tiếng, hai chân không ngờ từng khúc bẻ gãy, trong tiếng bi thảm, cả người bổ nhào ngã trên mặt đất, rồi sau đó Phương Hành một bước vượt qua, đập trên lưng của hắn dẫm ở trên mặt đất, một cước này mạnh như thế, đập Trúc Thử cảm thấy ngực ngọt ngào, máu tươi liên tiếp phun ra.

"Lại dám dẫm thương người ở Đoán Chân cốc, ngươi điên rồi sao?"

Mấy người cùng Trúc Thử quan hệ tương đối thân thiết rồi rít hét lớn, ánh mắt hoảng sợ, mặt như màu đất.

"Tiếp theo sẽ đến phiên mấy người các ngươi!"

Phương Hành nhớ rõ, mấy người này hay là tại chính mình hỏi "Ai còn cảm giác tình thiết mình nộp lên không có vấn đề", cùng Trúc Thử cùng nhau đứng ra bảo đảm thiết luyện của mình không có vấn đề, liền trực tiếp đề đao hướng bọn họ vọt tới.

Mấy tên đệ tử kinh hãi, có người hét lớn: "Tiểu quỷ này tốc độ nhanh, chúng ta trốn không thoát, cùng nhau đối phó hắn!"

Vừa nói liền té ra phi kiếm, mấy người khác cũng đồng thời té lên, năm đạo kiếm quang hướng Phương Hành chém tới.

"Ba ba ba ba..."

Phương Hành trong tay Thanh Long Bích Diễm đao huy vũ giống như quạt gió, bốn năm đao phi kiếm tiến tới gần tất cả đều bị hấn quét rơi, trong đó hai ba chuỗi, trực tiếp bị sức lực trên đao chấn xuất hiện tiếng vỡ, rồi sau đó hấn hét lớn một tiếng, hai chân trên mặt đất một bước, trực tiếp đạp vỡ mặt đất đá xanh, thân hình tựa như đạn pháo hướng mấy người đệ tử này vọt tới, đồng thời đại lượng linh khí rót vào trong đao.

"Ngao..."

Trên Thanh Long Bích Diễm đao, phong ấn sát khí hình rồng bị Phương Hành kích phát, quay chung quanh thân thể của hắn.

Cũng vào lúc này, Phương Hành vừa vặn xông ào vào giữa năm người đệ tử, thanh long sát khí nhất thời ảnh hưởng đến bọn họ, mọi người sắc mặt hoảng sợ, trái tim thỉnh thoảng rung lên, dừng nói xuất thủ, ngay cả tốc độ suy nghĩ cũng biến chậm, mà Phương Hành không khách khí, thanh long đao giao lên chém xuống, "Ba ba" luôn miệng, thẳng đánh năm đệ tử này chân gãy xương gãy, lăn lộn nằm trên mặt đất.

Đến lúc này, coi như là người không cùng Phương Hành động thủ cũng sợ hãi, ai có thể nghĩ tới tiểu quỷ này hung như vậy?

Đây cũng là ở bên trong Đoán Chân cốc, mọi người đều là sư huynh đệ, thế nhưng đánh nhiều người như vậy bị xương vỡ vụn.

Bất quá, cũng may nhờ Phương Hành vẫn xoay ngang đao, nếu đem lưỡi đao dựng thẳng, lúc này trên mặt đất tất nhiên là một đám người chết.

"Lớn mật, lại dám ở bên trong Đoán Chân cốc hạ sát thủ như thế, thật sự nghĩ không ai trị được ngươi sao?"

Đột nhiên, sau từng bách, từ ánh chớp lóe, đi ra một người, từ quan buộc tóc, vóc người thon dài, chính là Mạc Dung Anh, ở bên cạnh hắn, còn có một nam tử, số tuổi cùng hắn xê xích không nhiều, trên người lại mặc một bộ áo choàng lục nhạt, lông mày dài, sắc mặt lạnh nhạt, thoạt nhìn khí độ bất phàm, mặc dù cũng là Linh Động lục trọng tu vi, khí tức so với Mạc Dung Anh cô đọng rất nhiều.

"Diệp Thiêm Long sư huynh... Hắn hôm nay làm sao lại về cốc?"

Đoán Chân cốc đệ tử thấy nam tử áo lục, nhất tề chấn động, không ít người cũng lập tức khom người hướng hắn hành lễ.

"Màn Dung sư đệ, người này chính là tiểu tử chiếm đại đao của ngươi ư? Quả nhiên ngông cuồng!"

Sau khi nam tử áo lục hiện thân, đánh giá Phương Hành một cái, nhàn nhạt nói, có ý hơi khinh thường.

Mạc Dung Anh trên mặt có chút lúng túng, nói: "Là tiểu quỷ này dùng âm mưu, nếu bàn về tu vi, ta không sợ hắn!"

Nam tử áo lục cười cười, nói: "Đoán Chân cốc không phải địa phương không có quy củ, không dung được một người không biết trời cao đất dày như vậy, ngươi trước đem hắn bắt giữ sao, dạy hắn hiểu chút ít quy củ làm người!"

Mạc Dung Anh nghiêm mặt nói: "Đang muốn như thế!" Do dự một chút, lại nói: "Người này đã lừa gạt đoạt Thanh Long Bích Diễm đao của ta, như hổ thêm cánh, kính xin Diệp sư huynh đem Nhật Nguyệt Âm Dương chùy của ngươi cho ta mượn, để hàng phục tiểu tử đảo loạn thanh tĩnh của Đoán Chân cốc này..."

Nam tử áo lục Diệp Thiêm Long cười cười, nói: "Ngươi mời ta trở lại, không phải vì chuyện này sao? Cái chùy này ta sẽ cho ngươi mượn, bất quá chùy này vào tay ta đã có ba năm, cùng người đối trận, chưa bao giờ thua, ngươi chớ làm mất mặt ta!"

Mạc Dung Anh trầm giọng nói: "Ta on Diệp sư huynh, tuyệt không bôi nhọ cái chùy này!"

Hai tay nhận lấy nam tử áo lục đưa tới một bình khí kỳ dị, lại là hai cái đồng chùy một lớn một nhỏ, lớn ước chừng quả dưa hấu, nhỏ thì như nắm tay, ở giữa có xích sắt huyền thiết nối liền, phía trên khắc đầy các loại phiền phức mật văn, thoạt nhìn vô cùng bất phàm. Hướng Phương Hành đi tới, trầm giọng quát lên: "Phương Hành tiểu cầu, ngươi ngày đó làm nhục ta, hôm nay nhất định phải cho ngươi bài học!"

Phương Hành ở hai người bọn họ đi ra sau, vẫn thờ ơ lạnh nhạt, thấy Nhật Nguyệt Âm Dương chùy, ánh mắt của hắn chớp lóe, đã nhìn ra, cái chùy này cũng là cao cấp pháp khí, cùng Thanh Long Bích Diễm đao ngang hàng. Nhìn dáng dấp, Mạc Dung Anh là phát hiện mình có Thanh Long Bích Diễm đao, tự nghĩ không phải là đối thủ của mình, liền có ý tìm người mượn cao cấp pháp khí tới đấu với mình.

"Khôn kiếp, ngươi lén lút lút lút núp ở phía sau cây, tướng tiểu gia không biết sao?"

Phương Hành trực tiếp vung đao, bỏ vào không khí, quát lạnh nói: "Ngày đó trong tay ngươi có pháp khí cao cấp, ta không có, ngươi cũng không phải đối thủ của ta, hôm nay trong tay chúng ta đều có pháp khí cao cấp, ta xem ngươi lấy cái gì theo ta đấu?"

Vừa nói, đột nhiên đại đao xoay tròn như luân, thế mà chủ động hướng Mạc Dung Anh vọt tới.

"Phương Hành, Đoán Chân cốc là một địa phương có quy tắc, há có thể tùy ý để ngươi nói phạt liền phạt, nói đả thương người liền đả thương? Hôm nay ngươi làm chuyện này, người người oán trách, ta đang muốn bắt lại kẻ vô pháp vô thiên như ngươi, chờ đợi xử lý!"

Mạc Dung Anh cũng lao đến, trong miệng hét lớn, đến lúc này, vẫn không quên chụp mũ Phương Hành.

Nói đi rồi nói trở lại, Trúc Thử làm như vậy chính là do hấn bày mưu đặt kế, chính là muốn trước tiên bêu xấu Phuong Hành một phen, sau đó có ý chọc giận hấn, chính mình lại ra tay đem Phuong Hành bắt giữ, chẳng những báo thù ngày trước, còn muốn đoạt lại đao của mình.

"Oanh..."

Mắt thấy Phuong Hành vọt tới, Mạc Dung Anh hai cánh tay run lên, đem đại chùy ném ra ngoài, một chốc, đại chùy càng bay càng xa, càng biến càng lớn, thế nhưng hóa thành cái thót, phô thiên cái địa, kinh phong như thủy triều, trực tiếp hướng Phuong Hành ập đến.

Phuong Hành chau mày, thân hình dừng lại, trong chốc lát tránh ra ba trượng tránh thoát một chùy này đã kích.

"Ha ha, ngươi không phải là có một thân quái lực sao? Có thể thử chùy này một chút!"

Mạc Dung Anh nhe răng cười, trong tay xích sắt vừa thu lại, đại chùy nhỏ đi, thu trở về, rồi sau đó lại là vung lên, lại lần nữa trở nên to lớn, hướng Phuong Hành đập xuống, thì ra là, đại chùy này có thể biến hóa lớn nhỏ tùy tâm, lúc đã thương địch thủ, sẽ trở nên to lớn, sức nặng cũng đi theo thay đổi, tự nhiên uy thế vô cùng, lúc thu hồi, sẽ nhỏ đi, thì triển ra, dị thường linh hoạt.

"Tên khốn kiếp này đang ép ta à!"

Phuong Hành mắt híp lại, gắt gao nắm lấy Thanh Long Bích Diễm đao trong tay, linh khí điên cuồng tưới vào.

Oanh!

Mắt thấy đại chùy lại một lần hướng chính mình đập tới, Phuong Hành bỗng đứng rống to một tiếng, thân hình như điện, không hề tránh né nữa, ngược lại trực tiếp hướng đại chùy vọt tới, cơ hồ trong chốc lát, cũng đã cùng đại chùy trên không trung gặp nhau, lúc này đại chùy mới vừa bị Mạc Dung từ trong tay ném ra, vẫn chưa tới ba trượng, trở nên như thùng nước, sức nặng cũng chỉ có chừng một ngàn cân, còn đang gia tăng.

Song lúc này, Phuong Hành đã lao tới, vung lên Thanh Long Bích Diễm đao, chuyển giống như quạt gió, "Hô" một tiếng đập xuống, thế nhưng thô sập đánh vào trên đại chùy, vang lên tiếng điếc tai nhức óc.

Mọi người nhất tề bật tai, sắc mặt vô cùng kinh ngạc.

Lấy chùy phá đao, chính là quy củ giang hồ võ giả cũng hiểu được, không nghĩ tới tiêu quý này làm hoàn toàn ngược lại muốn dùng đao đánh chùy, không sợ lưỡi đao bể tan tành sao?

Đội đến thấy rõ động tác trong tay Phuong Hành, bọn họ mới chợt tỉnh ngộ, Phuong Hành cũng không phải là đao đánh chùy, mà là lấy cán đao dài chừng hai trượng có thừa đập vào trên chùy, đây cũng là đem Thanh Long Bích Diễm đao trở thành côn mà sử dụng.

"Ba..."

Hỏa tinh văng khắp nơi, đại chùy bị Phuong Hành phách đập, lập tức nhanh như tia chớp bay trở về phía sau, đập thẳng vào Mạc Dung Anh.

Mạc Dung Anh gạt mình, linh khí nhanh chóng hút ra, muốn không chế được đại chùy, song vào lúc này, lại thấy trước người bóng dáng chợt lóe, Phuong Hành đã lao đến, hết lớn một tiếng, Thanh Long Bích Diễm đao chuyển như trăng tròn, một đao bổ ngang.

Tại hấn xuất ra một đao kia, linh khí trình độ lớn nhất tưới vào Thanh Long Bích Diễm đao, "Hô" một tiếng, sóng đao Thanh Long Bích Diễm đao hiện lên ngọn lửa hình dáng kim văn bỗng nhiên giống như sóng lại, trên thân đao, chợt hóa ra một đạo bích sắc ngọn lửa, tựa như một đạo hỏa long, phi phác ra, trực tiếp đem phạm vi công kích của Thanh Long Bích Diễm đao tăng lên gấp ba.

Chỉ trong chốc lát, địa phương Phuong Hành vọt tới, bên trong ba trượng, đều là biển lửa.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Đóng người xuống đất

Không tốt, lửa này thật lợi hại..."

Mạc Dung Anh kinh hãi, cao giọng kêu lên.

Thanh Long Bích Diễm đao vốn chính là hấn mua được, đối với đao này hiểu rõ quá sâu, đao này trừ rèn đúc hao tổn công phu, đem ba ngàn cân thiết luyện luyện thành một thanh đại đao vô kiến bất tòng như vậy ra, nội bộ còn có hai cái pháp trận, một cái pháp trận chính là phong ấn thanh long sát khí, có thể thức dục sát khí hộ thân, đối phó địch nhân tới gần bên cạnh mình, còn có một, chính là bích diễm pháp trận.

Bích điểm này lại là u hồn chi hòa, dính vào da sẽ đốt, còn có thể chui vào trong thịt, cực kỳ ác độc. Chỉ bất quá, muốn thúc dục pháp trận thứ hai này, cần cực mạnh linh khí mới được, vốn lấy hấn Linh Động lục trọng tu vi, tòi động pháp trận này cũng cực kỳ miên cường, lại không nghĩ rằng, Phương Hành tiểu quý bất quá là Linh Động tứ trọng tu vi, dĩ nhiên cũng làm dễ dàng thúc dục pháp trận thứ hai.

Trong chốc lát, hấn kinh hải, chỉ muốn bứt ra né tránh.

"Dương chuy tấn công địch, âm chuy phòng thân..."

Ngay lúc này, một tiếng quát lạnh vang lên, chính là nam tử áo lục Diệp Thiêm Long lạnh giọng mở miệng đề điểm.

Mạc Dung Anh lúc này mới phản ứng tới, linh khí liều mạng rót vào trong chùy nhỏ, chỉ có thể "Khách khách" một trận vang, chùy nhỏ thể nhưng trong nháy mắt, kéo dài biến hình, tựa như một mặt tấm chắn, gấn vào trước người chính mình.

"A?"

Phương Hành cũng nghe được một tiếng đề điểm này, ánh mắt bất thiện nhìn sang Diệp Thiêm Long: "Cái chùy này là của ngươi ư?"

Diệp Thiêm Long vẻ mặt ngạo nhiên, gật đầu, nói: "Không sai!"

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Tốt lắm, ta sẽ phá hủy cái chùy này trước, sau đó sẽ giáo huấn tiện nhân ngươi!"

Diệp Thiêm Long nghe vậy, sắc mặt đại biến, bao nhiêu năm rồi, còn không có ai dám chửi mình như thế.

"Mạc Dung Anh, tiểu gia không chơi cùng ngươi nữa, động điểm thật sao..."

Phương Hành sau khi nói xong, không hề để ý tới Diệp Thiêm Long, cầm trong tay Thanh Long Bích Điểm đao, hướng Mạc Dung Anh đi tới.

"Hắc hắc, tiểu tử, cố gắng khoa trương ư? Ta cũng không tin, ngươi còn có thủ đoạn gì nữa?"

Mạc Dung Anh quát lạnh, tay trái dương chùy, tay phải âm chùy, cũng không đem Phương Hành để vào trong mắt.

"Thủ đoạn? Ta có, chỉ bất quá đối phó ngươi, còn không cần phải dùng những thủ đoạn kia..."

Phương Hành sai bước đi tới, lạnh giọng mở miệng: "Lần đầu tiên ngươi ở trước mặt ta ngông cuồng, là ngươi ngu ngốc, nhưng ngươi dám tới trêu chọc ta lần thứ hai, đã rõ lần trước ta hạ thủ quá nhẹ, hôm nay, ta muốn một lần đánh phục ngươi!"

Trong khi nói chuyện, linh khí rót vào đao trong tay.

Lần này hấn không giữ lại, linh khí toàn bộ rót vào Thanh Long Bích Điểm đao, một chốc lát, trên Thanh Long Bích Điểm đao, ký hiệu lần lượt sáng lên, cả chuôi đao khí thể cũng thay đổi, trong tiếng long ngâm, sát khí hình rồng thoát khỏi thân đao, vây quanh Phương Hành quay vòng, rồi sau đó lưỡi đao kim sắc hỏa điểm cũng hiển hóa ra ngoài, một thanh một kim, tựa như hai con cự long, bay múa quanh Phương Hành.

"Làm... Làm sao có thể?"

Mạc Dung Anh vốn còn muốn nói mấy câu hung ác, nhưng đột nhiên thấy vậy, thanh âm cũng khẽ run lên.

Hấn cơ hồ không thể tin được một màn trước mắt, cảm giác như thấy quỷ.

Hấn hiểu Thanh Long Bích Điểm đao, nếu không cũng sẽ không dùng nhiều tiền đem nó mua về, chẳng qua là càng hiểu rõ, càng không thể tin được.

Thanh Long Bích Điểm đao chính là cao cấp pháp khí hiếm thấy, bên trong phong ấn thanh long sát khí, còn có kim điểm pháp trận, lúc tòi động đến mạnh nhất, thanh long hộ thể, kim điểm công kích, cơ hồ có thể đem thực lực cá nhân tăng lên gấp ba, có khả năng phá cấp mà chiến.

Chẳng qua là người đem đao này bán cho hấn cũng từng nói, đao này uy lực tuy mạnh, yêu cầu về thực lực của người khống chế cũng càng mạnh, hấn Linh Động lục trọng tu vi, linh khí chưa đủ, khí lực cũng không đủ, vì vậy căn bản không cách nào đem toàn bộ uy lực thi triển ra, chỉ có thời điểm hấn đạt đến Linh Động thất trọng, mới có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất của đao này.

Nhưng tên tiểu quý trước mắt, chỉ có Linh Động tứ trọng, dĩ nhiên cũng đã hoàn toàn tòi phát uy năng của thanh đao này ư?

Nơi xa Diệp Thiêm Long đang xem cuộc chiến, lúc này cũng đã biến sắc, vẻ mặt khinh miệt biến mất, trịnh trọng nhìn Phương Hành.

Vào giờ khắc này, hấn ở trên người Phương Hành cảm thấy mãnh liệt uy hiếp, tuyệt không phải Linh Động tứ trọng có thể có được.

Những đệ tử Đoán Chân cốc khác, đều khiếp sợ tột đỉnh, không dám thở mạnh một hơi nào.

Phương Hành cầm đao trong tay, vào giờ khắc này, sát khí màu xanh cùng hỏa điểm màu vàng bay quanh thân, trông như ma thần hạ phàm.

"PHÁ...!"

Phương Hành nhích tới ba trượng trước người Mạc Dung Anh, đột nhiên quát lớn một tiếng, không có động tác dư thừa, gươm đao liền chém.

"Oanh..."

Trên Thanh Long Bích Diễm đao, một đạo kim điểm dài đến mười trượng gào thét lao ra, bị đao khí ảnh hưởng, thế nhưng hóa thành hình dáng một thanh đao khổng lồ, duy diệu duy tiếu, trông rất sống động, đón đầu hướng Mạc Dung phách xuống.

"A..."

Mạc Dung Anh sợ hãi kêu to, liều mạng thôi động âm chú, hóa thành tám chân căn ở trên đầu của mình.

"Rầm rầm rầm..."

Ngon lửa rơi xuống, đều bị một cỗ lực lượng kì dị trên tám chân hóa giải, tựa như nước chảy về bốn phía, cũng không thương tổn tới Mạc Dung Anh, nhưng mà lực lượng khổng lồ, đều rơi vào trên tám chân, lực lượng hung mãnh như rồng đánh vào khiến cho Mạc Dung Anh dưới tám chân nhất thanh muộn hưởng, cả người đau nhức, khí huyết nghịch chuyển, đồng thời chỉ cảm thấy dưới chân buông lỏng, bấp chân cũng lún vào trong lòng đất, thẳng tới không thấy đầu gối.

Người ở dưới thác nước mở dù, nước chảy không sẽ trực tiếp rơi vào trên thân người, nhưng lực lượng của thác nước cũng sẽ do người mở dù đến thừa nhận.

"Phốc..."

Mạc Dung Anh miệng phun máu tươi, phế phủ đã bị chấn thương.

"Thình thịch thình thịch..."

Phương Hành nhìn thấy thú vị, vừa liên tục vung bốn năm đao, mỗi một đao đánh xuống, cũng phảng phất một thanh đại chùy đập phá xuống.

"Khúc khích xuy..."

Mạc Dung Anh mỗi lần bị hấn đập một cái, liền như cái đinh hướng xuống đất sâu thêm một phần, cuối cùng cho đến ngực cũng lún vào trong lòng đất.

Mà cá nhân hắn, lại càng sắc mặt tái nhợt, khoe miệng chảy máu, không có chút dư âm gầy dựa.

Hắn dù sao không phải cái đinh, lại bị người gõ như cái đinh nện vào mặt đất, cả người xương cốt cũng không biết đã gãy bao nhiêu.

Có pháp khí cường đại, cũng phải biết dùng, có thể dùng mới được, Nhật Nguyệt Âm Dương chùy cố nhiên là một pháp khí không thua Thanh Long Bích Diễm đao, nhưng Mạc Dung Anh chỉ bắt quá mới vừa mượn tới, ngay cả quá trình quen thuộc cũng không có, vận chuyển mất linh, ở Phương Hành cường thế công kích, cũng chỉ có thể làm như tám chân đối xử rồi, mà kết quả, chính là bị Phương Hành liên tiếp gõ xuống, như cái đinh lún vào mặt đất.

"Rầm..."

Khi Mạc Dung Anh bị thương nặng, linh khí rút vào tự nhiên ngừng, đôi chùy này cũng khôi phục nguyên trạng, rơi trên mặt đất.

"Hắc, đồ chơi này cũng bền chắc, đánh thế mà không vỡ vụn?"

Phương Hành đem đao nhắc lên, chỉ thấy mình bỏ nhiều đao như vậy, tám chân không có chút nào tổn hại, có chút bất ngờ.

"Nhìn dáng dấp song chùy của ta đây đưa nhằm người rồi!"

Diệp Thiêm Long một tiếng cười lạnh, từ từ đi về phía trước, trong miệng nói: "Mạc Dung sư đệ, người đối với pháp khí của ta không quen, chính là cầm nó, cũng không phải là tiêu quý này đối thủ, vẫn là đem nó trả ta sao..."

Ngoài miệng mặc dù nói dễ dàng, thật ra hắn cũng đang sợ.

Tiểu quý này thật sự quá mãnh liệt, nếu thật sự đem song chùy của mình phá hủy, đó mới là quá thiệt thòi.

"Còn muốn thu hồi ư, tiểu gia nói muốn hủy pháp khí của người, chắc chắn sẽ hủy..."

Phương Hành ngưng thần hướng song chùy nhìn lại, Âm Dương Thần Ma Giám chuyển động, tìm kiếm điểm yếu của món pháp khí này.

Rất nhanh, ánh mắt của hắn rơi vào trên xích sắt ở giữa song chùy.

"Thì ra là vậy, hắc hắc, song chùy đều là đồng xanh trộn lẫn huyền thiết chế tạo, cứng rắn vô cùng, xích sắt kia chỉ có huyền thiết..."

Phuong Hành cười lạnh, đã phát hiện nhược điểm của Nhật Nguyệt Âm Dương chùy, đột nhiên vung đao nhảy lên, song chùy bay ở trên không trung, rồi sau đó trở tay vung đao, "Xuy" một tiếng, một đao chém ở trên xích sắt giữa song chùy, Nhật Nguyệt Âm Dương chùy cố nhiên cứng rắn, vô kiên bất tòng, nhưng xích sắt kia lại tương đối yếu ớt, hơn nữa Thanh Long Bích Diễm đao sắc bén, nhất thời "Xuy" một tiếng, bị chém thành hai khúc.

"Người... thực có can đảm hủy pháp khí của ta ư?"

Nơi xa, Diệp Thiêm Long đang từ từ đi về phía trước sắc mặt nhất thời thay đổi.

Lúc đầu hắn không tin Phuong Hành có thể hủy diệt pháp khí của mình, dù sao Nhật Nguyệt Âm Dương chùy cứng rắn vô cùng, ngay cả chính hắn cũng không biết phương pháp gì có thể hủy diệt, chớ nói chi là tiểu quỷ chỉ có Linh Động tứ trọng này, nhưng nhìn thấy Phuong Hành đem song chùy đánh bay, trong lòng hắn cũng cảm giác được không ổn, nhìn thấy Phuong Hành vung đao hướng trên xích sắt chém tới, hắn đã sắc mặt đại biến, đoạt thân lướt đến.

Nhưng mà đã chậm, Phuong Hành vung đao xu thế cực nhanh làm sao, hắn làm sao kịp ngăn cản chứ?

Người còn chưa tới gần ba trượng, xích sắt đã bị chặt đứt, song chùy một lớn một nhỏ chia ra rơi xuống đất.

"Muốn chết!"

Diệp Thiêm Long bị phần cắt giọng quát lớn, phát tay đánh ra một đạo hỏa kiếm, thẳng hướng phía sau lưng Phuong Hành đâm tới.

"Xuy..."

Hỏa kiếm đụng vào phía sau lưng Phuong Hành, trực tiếp lan tràn ra, đem Phuong Hành bao vây, phảng phất một cái hỏa cầu lớn.

"Tiểu quỷ này... Bị đốt chết rồi sao?"

Diệp Thiêm Long có chút bất ngờ, không nghĩ tới Phuong Hành không né tránh đạo hỏa kiếm này, nhất thời dừng chân ngay tại chỗ.

Hắn bị Mạc Dung Anh từ ngoài cốc mời tới, vốn chỉ là muốn đến xem náo nhiệt, cũng không tính toán tự mình xuất thủ, dĩ nhiên, từ đáy lòng, hắn cũng không cảm thấy Phuong Hành thật có bao nhiêu lợi hại, dù sao chỉ là một thiếu niên Linh Động tứ trọng, mạnh thì có thể thế nào?

Chẳng qua thấy được Phuong Hành thật chặt đứt xích sắt Nhật Nguyệt Âm Dương chùy của chính mình, hắn không nhịn được xuất thủ, đạo xích sắt kia nối liền âm chùy cùng dương chùy, bên trong ẩn chứa pháp trận, linh khí có thể lưu chuyển bên trong, còn có thể biến dài biến ngắn, có nó, Nhật Nguyệt Âm Dương chùy mới là cao cấp pháp khí, xích sắt chặt đứt, lập tức biến thành hai kiện trung giai pháp khí, mà không phải một cao cấp pháp khí.

Hắn hôm nay trong lòng cũng có chút thấp thòm, sợ rằng nếu trực tiếp đem tiểu quỷ này thu vào Đoán Chân cốc, đã nói rõ sự tồn tại rất coi trọng hắn, chính mình nếu đem hắn đốt cháy, sợ rằng sư tôn sẽ trách tội xuống...

"Nhìn dáng vẻ tiểu gia lập uy còn chưa đủ, ngay cả a miêu a cầu cũng dám tới chọc ta, trước bắt người khai đao sao!"

Đang lúc Diệp Thiêm Long tâm tình thấp thòm, đột nhiên một tiếng quát lạnh, từ trong lửa truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Thích cứng không thích mềm

Trong ngọn lửa hùng hực, một bóng người thon gầy đi ra, trên vai khiêng một thanh đại đao. Tại quanh người hắn, có một tầng bình chướng nhàn nhạt, quang hoa màu xanh nhạt lưu động tựa như có sinh mệnh, toàn bộ ngọn lửa đến gần tầng bình chướng này, sẽ tự động bị bắn ra. Người ở bên trong quang hoa, trong đôi mắt lóe lên lạnh lẽo, tuy bị đại hỏa cắn nuốt, nhưng không tổn thương chút nào.

Diệp Thiêm Long kinh hãi, khuôn mặt khó có thể tin.

Bình chướng thuật mông manh không thể nào chống đỡ được ngọn lửa của mình, nhưng hắn lại có thể hoàn toàn chặn lại...

Chỉ có một lý do có thể giải thích loại hiện tượng này, đó chính là tu vi người thi triển bình chướng thuật so với mình mạnh hơn nhiều, cho nên mới có thể dùng bình chướng thuật, đỡ ngọn lửa của mình, nhưng mà...

Trước mắt người này tu vi rõ ràng thấp hơn mình a!

"Mới vừa rồi người thi triển hỏa kiếm, đã nổi lên sát khí đối với ta, vậy cũng đừng trách ta..."

Phương Hành con mắt chuyển lạnh, đại đao trong tay bỗng nhiên vừa chuyển, chuyển mặt đao biến thành lưỡi đao hướng về phía Diệp Thiêm Long.

Trong chốc lát, sát khí tung hoành, khiến người tâm hồn.

Lúc trước hắn lấy mặt đao đánh người, là bởi vì Thanh Vân Tông không thể đại khai sát giới, dùng mặt đao, nhiều nhất gãy xương mà thôi, sẽ không lấy đi nhân mạng.

Hôm nay lưỡi đao quay ra, chính là sát tâm đã lên, muốn lấy nhân mạng.

Mà Diệp Thiêm Long giờ khắc này, cũng là sắc mặt đột nhiên đại biến, quát lên: "Đừng vội động thủ, ta vừa rồi chỉ là vô tình..."

Hắn muốn giải thích một chút, cũng không muốn thật sự động thủ.

Hơn nữa hắn cũng phát hiện, Phương Hành tu vi thoát nhìn tựa như là Linh Động tứ trọng, nhưng vô luận từ phương diện nào đánh giá, cũng không thể thật coi như Linh Động tứ trọng đến đâu, hơn nữa, từ hắn mới vừa rồi hành động chuyển đao, Diệp Thiêm Long cảm thấy một cỗ sát khí mãnh liệt, không dung trêu chọc một đối thủ như vậy quả thật không sáng suốt.

"Vô tình? Ở thời điểm ngươi cho hắn mượn pháp khí, tiểu gia đã muốn chém ngươi!"

Phương Hành hét lớn một tiếng, vung đao lao lên, thanh long điểm khí gào thét lao thẳng tới Diệp Thiêm Long.

"Không tốt!"

Diệp Thiêm Long hoảng hốt, hắn cũng không có dũng khí tay không đi đón Thanh Long Bích Điểm đao của Phương Hành, niệm pháp quyết, trong túi bên thắt lưng, "Suru suru suru" bay ra bốn năm đạo phi kiếm, linh động như xà, cấp tốc như điện, đâm thẳng các nơi cao thấp toàn thân Phương Hành.

"Hô..."

Thanh Long Bích Điểm đao trong tay Phương Hành quay như bánh xe gió, bốn năm đạo kiếm quang đều bị quét bay, kế tiếp vỡ vụn, tựa như trong nháy mắt hóa thành vô số chuỗi phi kiếm nhỏ hơn, bắn hướng bốn phương, đem mặt đất, vách tường đâm thủng như cái sàng.

Diệp Thiêm Long trong lòng lại càng run lên, một đao quét vỡ năm thanh phi kiếm, đây là quái lực bức nào?

"Suru" một tiếng, Phương Hành hai cánh tay vung đại đao cao cao, nhắm đúng đầu Diệp Thiêm Long, nặng nề chém xuống.

Diệp Thiêm Long kinh hãi, hoàn toàn không có lòng tin cứng đối cứng, thân hình lui nhanh, kêu to: "Có lời gì từ từ nói..."

"Thình thịch..."

Kình phong kịch liệt chạm mặt quét tới, một đao kia phách trên mặt đất, kình phong kịch quét, đem Diệp Thiêm Long cũng đánh ngã.

Rồi sau đó, một tiếng vang thật lớn, mặt đất tựa như chấn mấy cái, trên mặt đá xanh bị một đao kia phách nứt ra một đường nhỏ, tiếng "Khách khách" rợn người vang lên, vết nứt không ngừng lan tràn về phía trước, cho đến dưới đứng quần của Diệp Thiêm Long.

"Xuy..."

Cuối cùng một tia lực lượng chấn động, Diệp Thiêm Long đáy quần nhất thời nứt ra một đường nhỏ.

Có thể tưởng tượng, nếu lực lượng mạnh hơn một phân thôi, tất nhiên là tiết tấu đứng quần tràn ngập máu tươi.

"Ngươi điên rồi ư? Ta với ngươi không thù không oán, lại hạ sát thủ như vậy với ta..."

Diệp Thiêm Long kinh hãi sắc mặt cũng thay đổi, thất thanh kêu lên.

"Điên cái đại gia ngươi..."

Hắn mới vừa nói nửa câu, Phương Hành cũng đã đề đao lao đến chỗ hắn.

Diệp Thiêm Long đem nửa câu còn lại nuốt xuống bụng, nhảy lên thật nhanh, xoay người bỏ chạy.

Hắn không dám ở lại thêm nữa, bởi vì hắn đã phát hiện sát khí trong ánh mắt khi tên tiểu quỷ này nhìn về phía chính mình.

Nếu Nhật Nguyệt Âm Dương chùy còn nơi tay, hắn còn dám cùng Phương Hành đánh mấy chiêu, nhưng hôm nay Nhật Nguyệt Âm Dương chùy đã phá hủy, hơn nữa cho dù bị hủy diệt, cũng không còn trong tay mình, hai tay trống trơn, cùng tiểu quỷ này so chiêu chính là muốn chết.

Đoán Chân cốc đệ tử, học tập đức khí, cũng học tập ngự khí, một thân thực lực, hơn phân nửa đều ở trên pháp khí, có pháp khí, sẽ như hổ thêm cánh, không có pháp khí, hoặc là không có pháp khí vừa tay, thực lực sẽ trên phạm vi lớn giảm xuống.

Cũng vì vậy, Diệp Thiêm Long phán đoán chuẩn xác ra hiểm cảnh của mình, xoay người bỏ chạy.

"Muốn chạy ư?"

Phương Hành cũng ngây ngẩn một chút, nhưng trong lòng hận ý mãnh liệt, lập tức đuổi theo.

Hắn dáng người không lớn, nhưng thân thể khoẻ mạnh, cầm một thanh đại đao nặng ba ngàn cân, còn chạy thật nhanh.

Nghe được tiếng bước chân thình thịch sau lưng, Phương Hành đang đuổi ngay sau.

Diệp Thiêm Long trong lúc vô tình quay đầu lại nhìn, nhất thời sợ hãi, vô số phi kiếm té lên, đâm về Phương Hành phía sau.

"Ba ba ba ba..."

Phương Hành đánh bay toàn bộ phi kiếm, đuổi tới cùng không buông.

Chẳng qua mặc dù phi kiếm không thương tổn được hắn, nhưng cũng có trình độ nhất định ngăn trở tốc độ của hắn.

"Sư tôn... Sư tôn cứu mạng..."

Diệp Thiêm Long mặc dù nhất thời cùng Phương Hành gần cách một chút cự ly, nhưng không cách nào bỏ rơi Phương Hành, trong lúc hoảng sợ, luôn miệng kêu to, muốn mời sư tôn Thiết Như Cuồng tới ngăn cản tiêu tử này, nếu không mình bị hắn đuổi kịp, khẳng định sẽ bị chém chết.

Nhưng mà cũng không biết tại sao, liên tiếp kêu mấy lần, vẫn không thấy Thiết Như Cuồng hiện thân.

Diệp Thiêm Long lại càng dám chiến rồi, hai chân cơ hồ nhũn ra.

"Diệp sư huynh, mau tới nơi này..."

Đột nhiên có người kêu to, đứng ở động khẩu vậy Diệp Thiêm Long.

Diệp Thiêm Long thấy thế, không chút nghĩ ngợi, thật nhanh xông vào động phủ này, đứng ở cửa kêu gọi Diệp Thiêm Long, chính là một vị bạn tốt của Diệp Thiêm Long, vừa thấy hắn đi vào, lập tức liều mạng rút linh khí vào pháp ấn động phủ, bế hợp cửa động.

"Đương..."

Phương Hành chạy tới, một đao bổ vào trên cửa.

Tia lửa văng khắp nơi, động phủ không có chút nào biến hóa.

"Thế mà trốn vào động phủ..."

Phương Hành hận căm rằng, nếu như kéo dài cự ly một chút nữa, mình nhất định có thể đuổi kịp hắn.

Chẳng qua bị hắn chạy vào, cửa động ngăn trở, chính mình liền không vào được.

"Đương đương đương đương..."

Phương Hành còn không chịu bỏ qua, huy vũ đại đao, ở động khẩu chém lên.

Hỏa tinh văng khắp nơi, trên cửa đá xuất hiện từng đạo vết đao, nhưng không có chút nào dấu hiệu mở ra.

Đoán Chân cốc động phủ, cũng là dùng huyền thiết thạch đúc thành, đừng nói là Phương Hành, chân truyền đệ tử cũng không cách nào từ bên ngoài mở ra.

"Khôn kiếp, lại dám trốn vào trong động phủ, nguoi lẩn ra đây cho ta..."

Phương Hành vừa cuồng phách đại môn, vừa chửi ầm lên.

"Ta... Ta bất quá là nóng lòng vì nguoi hủy pháp khí của ta... Mới hướng nguoi đánh... Một đạo hỏa kiếm... Nguoi người điên này, tại sao hạ sát thủ đối với ta? Nguoi... Nguoi mà giết ta, sư tôn sẽ không phạt nguoi sao?"

Qua một hồi lâu, trong động phủ, thanh âm thờ không ra hơi của Diệp Thiêm Long mới vang lên.

"Đi cái đại gia nguoi, nếu không phải ta tu luyện bình chương thuật, đạo hỏa kiếm kia chẳng phải sẽ lấy mạng của ta ư?"

Phương Hành cách một tiếng ở động phủ trên cửa đá bổ một đao, hét lớn: "Nguoi đi ra ngoài, để cho ta chém nguoi một đao, hai ta huề nhau!"

Diệp Thiêm Long thở hổn hển mấy hơi, mới kêu lên: "Ngươi phá hủy pháp khí của ta, ta đánh ngươi một hòa kiếm, đã huê nhau!"

Phương Hành kêu lên: "Huê con mẹ ngươi, mới vừa rồi không phải ngươi dương dương đắc ý lắm sa? Tiểu gia cùng ngươi không thù không oán, vì sao ngươi muốn cho Mạc Dung Anh mượn binh khí, để cho hắn đề đối phó ta ư? Là ngươi gây sự trước, cũng đừng trốn ở bên trong giả bộ kinh sợ..."

Lúc này, cơ hồ toàn bộ đệ tử bên trong Đoán Chân cốc cũng bị kinh động rồi, đảo mắt hướng bên này quan sát.

Nhìn thấy Diệp Thiêm Long lại bị Phương Hành hù dọa trốn ở trong động phủ, luôn miệng cầu xin tha thứ, vẻ mặt của mọi người vô cùng đặc sắc.

"Diệp sư huynh lại bị dọa thành như vậy ư?"

"Đúng vậy, bị đuổi vào trong động phủ, hù dọa không dám ra, chuyện này cũng quá khoa trương rồi?"

"Tiểu quý này thật lợi hại, lại có pháp khí cao cấp, pháp khí của Diệp sư huynh đã bị phá hủy, không phải đối thủ của hắn..."

"Đừng có mở mồm là tiểu quý tiểu quý, thực lực của hắn tuyệt đối không phải là Linh Động tứ trọng có thể có, nhìn dáng vẻ lời đồn của tông môn đã sai rồi, hẳn nhất định từ Bạch Thiên Trọng trưởng lão nơi đó học được thứ rất khó lường, sau này ngàn vạn đừng trêu hắn..."

Vô số tiếng nghị luận vang lên, nói liên không dứt, không có bất luận kẻ nào dám ra đây khuyên bảo.

"Diệp Thiêm Long, ngươi mở cửa nói chuyện đi... Ngươi đã có bản lĩnh tìm phiền toái, vậy ngươi phải có bản lĩnh mở cửa chứ!"

Phương Hành còn nhảy dựng lên ở động khẩu kêu to, cả sơn cốc cũng ngơ ngác nhìn hắn.

Mà trong động phủ, hoàn toàn yên tĩnh, không người nào lên tiếng, không biết đang thương lượng cái gì.

"Tốt, không ra ư, ta cũng không tin không mở được cái cửa này!"

Phương Hành oán hận không dứt, hướng chính mình động phủ đi tới, lại thấy người muốn giao thiết luyện còn run rẩy chờ đợi mình xử trí, trốn cũng không dám trốn, mọi người nhìn ánh mắt của hắn, như nhìn quái vật. Hơn nữa vào lúc này, trước động phủ của hắn đồng linh thạch đã đầy, đám đệ tử này chẳng những đem tất cả linh thạch lấy đi cũng trả lại, còn nhiều thêm không ít.

Phương Hành đi tới, thấy Trúc Thử đã tỉnh dậy, chính nơi đó kinh hoàng nhìn mình.

"Thỉnh thị!"

Phương Hành đi thẳng tới, tiện tay một cước đá bay, đao chỉ mọi người, quát lên: "Các ngươi bọn khốn thích cứng không thích mềm, nếu thương các ngươi linh thạch, các ngươi cũng vẫn quấy rối, ta đây sẽ đổi phương pháp, trong vòng ba ngày, ai không đem thiết luyện giao cho ta, chặt hai chân, đưa tới thiết luyện có vấn đề, chặt tứ chi!"

Chúng đệ tử nơm nớp lo sợ, không người nào ứng tiếng.

Phương Hành bỗng nhiên hét lớn: "Có nghe hay không?"

"Rầm..."

Trên mặt đất quỳ đầy một mảnh, cùng kêu lên: "Nghe rõ..."

Phương Hành quát lạnh: "Cút!"

Chúng đệ tử lúc này mới bò dậy, mọi người ôm lấy thiết luyện, cũng bất kể không phải khối của mình, vội vã chạy về.

"Phi... Một đám khốn kiếp, không thấy quan tài vẫn không đổ lệ!"

Phương Hành tức giận mắng một câu, thấy Nhật Nguyệt Âm Dương chùy của Diệp Thiêm Long bị hắn chặt đứt còn trên mặt đất, liền đem chùy khiêng lên, đi tới động phủ Diệp Thiêm Long trốn vào, linh khí tưới vào nhật chùy, thiết chùy nhất thời trở nên to lớn, phảng phất như ngọn núi, Phương Hành hai tay nắm khóa sắt, quơ đại chùy hướng cửa đá của động phủ đập tới.

"Oanh..."

Phảng phất cả cửa đá cũng run lên một cái, bùn đất tuôn rơi rơi xuống.

Trong động phủ Diệp Thiêm Long sợ hết hồn, mặt như màu đất, hét lớn: "Mau... Mau hướng sư tôn cầu cứu..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Đệ tử dẫn đầu

Diệp Thiêm Long lúc này cũng hối hận cơ hồ ngay cả mặt vàng cũng phun ra rồi, chính mình nhân rồi không có chuyện gì, trêu chọc tiểu vương bát đản này làm gì chứ? Hôm nay trọng kim mua được Nhật Nguyệt Âm Dương chùy cũng bị hủy rồi, cũng không biết tiêu bao nhiêu linh thạch mới có thể sửa sang, tức thì bị một cái đệ tử vừa vào cốc đuổi theo chặt vật không chịu nổi, trốn ở trong động phủ không dám đi ra, sau này thanh danh đúng là mất hết.

Bất quá trước mắt không nghĩ nhiều như vậy, vội vàng cầu cứu quan trọng hơn.

Truyện âm phù một đạo đốt lên, liều mạng kêu to: "Sư tôn, cứu mạng a, cứu mạng a..."

...

Lại nói lúc này, Đoán Chân cốc truyền pháp trưởng lão Thiết Như Cuồng quả thật không ở trong cốc, mà là đang tại Thanh Vân Phong Tông chủ đề nghị sự, trừ hấn ra, ba truyền pháp trưởng lão khác cũng đều ở đây, Tông chủ Trần Huyền Hoa nói: "Gần nhất chính là thời thế rối loạn, Bạch sư thúc mới vừa bế tử quan, Loạn Hoang sơn phương hướng có yêu khí mãnh liệt ngất trời, có vẻ như phong ấn yêu vương đã buông lỏng rồi, cần một lần nữa tăng cường!"

Tê Hà cốc Thanh Điều trưởng lão cau mày nói: "Chuyện này cũng đã mấy trăm năm rồi, lão quái kia còn không hoàn toàn từ vong ư?"

Trần Huyền Hoa gật đầu nói: "Năm đó Thái Thượng trưởng lão cùng Bạch sư thúc đem nó phong ấn tại Loạn Hoang sơn, đã từng nói, chậm thì ba trăm năm, lâu thì năm trăm năm, yêu khí sẽ bị phong ấn hấp thu sạch sẽ, đến lúc đó chỉ còn một luồng yêu hồn, ẩn mở ra, sẽ theo gió phiêu tán. Hôm nay đã gần bốn trăm năm, cũng có thể nó không còn năng lực gì rồi, lần này yêu khí tiết ra ngoài, nói vậy chính là yêu này trước khi chết cắn trả phong ấn, đòi quang phản chiếu. Bất quá, lúc này giải khai phong ấn, vẫn không an toàn, vì vậy sai người đi thêm một tầng phong ấn, lại phong ấn hấn một trăm năm rồi nói, đến lúc đó sẽ ổn thỏa hơn một chút!"

Sơn Hà cốc truyền pháp trưởng lão Tiểu Sơn Hà nói: "Đã như vậy, chuyện này sẽ do bọn tiểu bối đi làm là được!"

Tông chủ Trần Huyền Hoa gật đầu, nói: "Ta cũng có ý đó, yêu khí của con yêu này ngất trời, xâm nhiễm không ít yêu thú, thay đổi cảnh vật chung quanh Loạn Hoang sơn, khiến cho trong núi ngoài hoang nhiều yêu thú, nhưng cũng đúng dịp để cho bọn họ lịch luyện, bọn nhỏ an nhàn quá lâu, không trải qua chiến trận, cũng sẽ đã quên hiểm ác trong tu hành giới, chỉ bằng ném trái chửi phong sương cho phải!"

Mấy vị trưởng lão khác nghe vậy, nhất tề gật đầu, nói: "Tông chủ nói rất phải!"

Thư Văn cốc trưởng lão Bạch Phù Kiên nói: "Nội môn đệ tử chừng bốn trăm có thừa, vậy phái ai đi?"

Trần Huyền Hoa nói: "Đây tuy là lịch lãm, nhưng cũng là cơ duyên, yêu vương bị giam cầm, yêu khí tiết ra, không biết thúc dục ra bao nhiêu yêu đan dị thảo, đều là tư nguyên đợi thu hoạch, đệ tử bình thường còn chưa có tư cách đạt được những thứ tài nguyên này, công bình đánh giá, sẽ do các người bốn cốc chọn mười tên đệ tử sao, lấy hình thức phù chiếu ban bố xuống, bọn họ ở Loạn Hoang sơn lấy được tư nguyên, sẽ là phần thưởng của bọn hấn!"

"Đây là..."

Thanh Điều trưởng lão ánh mắt lóe lóe, tựa như nắm được một tia chân ý của Tông chủ.

Trần Huyền Hoa thở dài, nói: "Không sai, ma tông lấy phương pháp nuôi cở chọn lựa nhân tài, Thanh Vân Tông chúng ta cũng muốn mượn tời dùng một chút. Nơi đây chỉ có năm người chúng ta, có thể nói thoải mái, Thái Thượng trưởng lão tám năm trước bế tử quan, Bạch Trường lão hôm nay cũng bế tử quan, Thanh Vân Tông chỉ còn dư lại năm người chúng ta, tuyệt không thể khinh suất được. Bằng Âm Cung cùng Diệp Huyền Cốc, cho tới Sở quốc một chút nhị lưu tam lưu môn phái nhỏ, trong vòng mười hai mươi năm, kiêng kỵ uy danh của Thái Thượng trưởng lão cùng Bạch Trường lão, hấn là còn không dám trêu chọc Thanh Vân Tông chúng ta, nhưng vượt qua mười hai mươi năm, liền khó mà nói rồi, nếu như chúng ta không muốn đến lúc đó bị diệt môn, chỉ thể có phòng ngừa chu đáo, bắt đầu từ bây giờ, Phụng Thiên điện sẽ triệu thêm đệ tử, phạm là người vào Phụng Thiên điện, được chân truyền đãi ngộ, hi vọng còn kịp bồi dưỡng thêm mấy mầm mống tốt!"

Chúng trưởng lão đều trầm mặc lại, Trần Huyền Hoa nói mặc dù rất nhẹ nhàng, nhưng chỉ rõ vấn đề vô cùng nghiêm trọng, theo Thái Thượng trưởng lão cùng Bạch Trường lão song song bế tử quan, Thanh Vân Tông tương đương không có ai che chở, tùy thời có thể có gặp tai kiếp, một hai chục năm thời gian, đối với phạm tục mà nói rất dài, đối với người tu hành mà nói, bất quá là chuyện trong nháy mắt, quả thật vô cùng cấp bách.

"Vậy phái ai đi thì tốt?" Thanh Điều trưởng lão đặt câu hỏi.

Trần Huyền Hoa nói: "Công bình, mỗi một cốc được cử mười tên đệ tử sao!"

Tê Hà cốc Thanh Điều trưởng lão nói: "Bốn cốc cử mười tên đệ tử, cũng không phải khó khăn, chẳng qua là Phụng Thiên điện không phải mấy đệ tử đi theo sao?"

Tông chủ Trần Huyền Hoa cười cười, nói: "Ta tính toán để cho Kiếm Minh đi theo một chuyến, có hấn tương hộ, chuyến này không có gì đáng ngại!"

Vừa nói nhìn Tiểu Sơn Hà một cái, Tiểu Sơn Hà trầm tức, bất động thanh sắc.

"Thì ra là vậy!"

Mấy vị trưởng lão cũng yên tâm, có Tiểu Kiếm Minh người đứng đầu Phụng Thiên điện đi cùng, đệ tử bốn cốc có thể bảo đảm an toàn.

Bọn họ cũng không lo lắng sẽ tổn thất mấy người, lo lắng chính là gặp phải dị thường hung hiểm, toàn quân tiêu diệt.

Trần Huyền Hoa lại nói: "Việc này không nên chậm trễ, các người cân nhắc một chút đệ tử trong cốc, bảo danh cho ta, mặt khác, để cho tiện lịch luyện, mỗi một cốc đều chọn một gã đệ tử có uy vọng dẫn đầu, dễ dàng thống ngự!"

Tê Hà cốc Thanh Điều Trưởng lão liền nói: "Chuyện này đơn giản, Tê Hà cốc tự nhiên do Linh Vân dẫn đầu!"

Những trưởng lão khác đều có chút cười khỏ, thầm nghĩ, người dĩ nhiên cảm thấy đơn giản, Hứa Linh Vân vốn là một trong chân truyền thừa thốt của Thanh Vân Tông, thuộc về có thực lực tiến vào Phụng Thiên điện, là một nhân vật tinh tu đan pháp, chưa từng đi vào, ở Tê Hà cốc tự mình phát triển, siêu quần bạt tụy, đề năng dẫn đội là thiên kinh địa nghĩa, chúng ta còn phải suy tính một phen, chọn người có thể phục chúng.

Tiểu Sơn Hà suy nghĩ một hồi lâu, nói: "Sơn Hà cốc sẽ đề Phong Thanh Vi dẫn đội!"

Thư Văn cốc trưởng lão cũng châm chước nói: "Thư Văn cốc sẽ do Bì Quân Tử dẫn đội sao!"

Đến phiên Đoán Chân cốc truyền pháp trưởng lão Thiết Như Cuồng, lại có chút do dự, châm chước một hồi lâu, mới nói: "Ta đây Đoán Chân cốc chính là không có nhân vật siêu quần bạt tụy, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một tiểu đồ Diệp Thiêm Long không sai, liền để hắn dẫn đội tốt lắm!"

Mọi người thương nghị điểm này xong, liền muốn thương nghị quy tắc chi tiết, nhưng tại lúc này, ngọc phù bên bờ thất lưng của Thiết Như Cuồng sáng lên, Thiết Như Cuồng không khỏi nhủ mảy, không biết ai lúc này tìm kiếm mình, đại sự làm trọng, hắn không muốn để ý tới, lại không nghĩ rằng ngọc phù phát sáng không ngừng, bắt đặc dĩ, liền lấy ra ngọc phù, ánh mắt đảo qua, nhất thời ngơ ngác.

Từ vân vân lóe sáng trên ngọc phù đến xem, dĩ nhiên là cầu cứu vạn phần khẩn cấp, Thiết Như Cuồng không dám khinh thường, vội vàng rút vào linh lực, bên trong ngọc phù nhất thời lóe ra một đoàn ánh lửa, trong ngọn lửa, một khuôn mặt lo lắng xuất hiện, quát to lên: "Sư tôn cứu mạng, tiểu vương bát đản này điên rồi, muốn giết ta a, cầu sư tôn cứu mạng, ngài không trở lại ta sẽ chết chắc rồi..."

Yên tĩnh đại điện, Diệp Thiêm Long tiếng kêu kinh hoàng hấp dẫn chú ý của mọi người.

Mọi người đang thấp giọng thảo luận tất cả cũng ngừng lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn tới đây.

Thiết Như Cuồng bỗng nhiên đứng dậy, không nói một tiếng, trực tiếp hướng ngoài điện lao đi, để lại đám người không biết vì sao.

"Là ai nổi điên rồi?"

Một lát sau, Thanh Điều trưởng lão mới tò mò hỏi.

...

Thiết Như Cuồng ở trên đường lên tiếng hỏi Diệp Thiêm Long chuyện từ đâu tới, sắc mặt càng trở nên khó coi, trở ra ngoài điện, liền bước lên mây xanh, trực tiếp hướng Đoán Chân cốc lướt đến, vừa vào trong cốc, vừa hay nhìn thấy Phương Hành đứng ở cửa phủ, Thanh Long Bích Diễm đao cắm trên mặt đất, trong tay ôm một cái thiết chùy khổng lồ, huy động xích sắt, liên tục hướng cửa đá đập tới.

"Thình thịch... Thình thịch... Thình thịch..."

Mỗi đập một cái, cửa đá cũng kịch liệt rung đưa một chút, mắt thấy cửa đá kiên cố vô cùng cũng sắp sửa bể nát.

"Tiểu vương bát đản, người đây là muốn hủy đi Đoán Chân cốc của ta sao?"

Đang ở Phương Hành đem đại thiết chùy vung lên, chuẩn bị đánh một lần nữa, Thiết Như Cuồng đến, nổi giận dưng dưng, trực tiếp bay xẹt tới, một cước đạp trên thiết chùy, đem thiết chùy lớn như thê giẫm vào trong lòng đất, sau đó nắm ngón tay vung lên, đem Phương Hành lăng không nhiếp tới, giữ ở trong tay, hướng về phía cái môn đánh hai cái, cũng không lưu tình, phách "Ba ba " rung động.

Phương Hành đau nhe răng nhếch miệng, gầy dựa kêu lên: "Tên khốn kiếp này muốn giết ta, ta phải chém chết hắn..."

Trong động phủ, Diệp Thiêm Long nghe được thanh âm của Thiết Như Cuồng đang chuẩn bị ra ngoài bị dọa cho sợ hãi run rẩy...

Đám ở ngay trước mặt sư tôn nói muốn chém chết chính mình, tiểu vương bát đản này một thân sát khí không phải là giả dối a!

Đoán Chân cốc đệ tử nghe vậy cũng khiếp sợ, sắc mặt vô cùng quái dị.

Đoán Chân cốc hơn trăm đệ tử, có ai thấy sư tôn không nom nớp lo sợ, ai dám nói chuyện cùng sư tôn như vậy?

Hơn nữa Thiết Như Cuồng phản ứng cũng có chút quỷ dị, tới đây bắt lấy tiểu tử này, cho trừng phạt dĩ nhiên là tiện tay hướng trên móng đánh hai cái, rõ ràng giống như trường bối sùng nịch dạy dỗ tiểu bối mới có thể dùng phương pháp...

Tiểu quý này, thì ra là được sủng ái mà kiêu a, khó trách dám trực tiếp đuổi giết Diệp sư huynh.

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nói rõ ràng cho ta!"

Thiết Như Cuồng quát Phương Hành không nên vọng động, đưa ném qua một bên.

Phương Hành bắt tay áo, chỉ vào động phủ mắng: "Ta đang thu thiết luyện, mấy tên khốn kiếp này thông đồng dám dè bỉu tính toán ta, kết quả bị ta nhận ra, sau đó hần và Mạc Dung Anh tên khốn kiếp kia nhảy ra ngoài, luôn miệng nói giáo huấn ta, ta cùng với Mạc Dung Anh đấu một cuộc, đánh bại hần, tên vương bát đần này lại đánh lén, một chiêu hỏa kiếm đánh vào trên người của ta..."

Thiết Như Cuồng càng nghe càng nghi lại càng chặt, quát: "Phương Hành, Diệp Thiêm Long, Mạc Dung Anh, ba người các ngươi đi theo ta!"

Hần quát lên một tiếng lớn, người trong cốc cũng nghe được rồi, chúng đệ tử đều sợ hai chân run rẩy, không dám lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Dẫn đầu Đoán Chân cốc

Phương Hành hoàn toàn bình tĩnh khoanh hai tay đứng ở cửa động phủ, hần bình tĩnh vô cùng, trước khi xác định Bạch Thiên Trượng đã chết hay chưa, Thanh Vân Tông các trưởng lão sẽ không đem hần ra khai đao, đây cũng là chỗ dựa để hần không chút kiêng kỵ. Cửa đá mở ra, Diệp Thiêm Long mặt như màu đất cũng đi ra, trực tiếp quỳ gối trước mặt Thiết Như Cuồng, kêu lên: "Sư tôn minh giám, đệ tử chẳng qua là đau lòng pháp khí của mình, tuyệt không có lòng tư thù..."

"Còn dám nói hươu nói vượn!"

Phương Hành giận dữ, xoay người lại định đi cầm đại đao của mình.

Diệp Thiêm Long giật mình, theo bản năng nhảy dựng lên hướng phía sau Thiết Như Cuồng ẩn nấp.

"Tiểu vương bát đần, đừng hoảng một chút cho ta!"

Thiết Như Cuồng, tay áo khẽ phẩy, liền đem Thanh Long Bích Diễm đao thu vào trong tay áo, đồng thời đá một cước ở trên móng Phương Hành.

Phương Hành bắt đắc dĩ, chỉ có thể tức giận bắt bình nhìn chăm chăm Diệp Thiêm Long.

Hần đánh thắng được Diệp Thiêm Long, nhưng trong tay Thiết Như Cuồng lại chẳng có biện pháp nào.

Đúng lúc này, có hai đệ tử mang cánh tới đây, trên cánh, chính là Mạc Dung Anh cả người xương vỡ vụn, đã không thành nhân dạng rồi, hần tu vi mặc dù đạt đến Linh Động lục trọng, nhưng khí lực cũng không mạnh đến trình độ biến thái, bị Phương Hành dùng mặt đao gõ vào trong lòng đất, một thân xương cốt không biết bị chấn nát bao nhiêu, ngũ tạng lục phủ, cũng đã bị tổn thương.

Thiết Như Cuồng thấy vậy, cũng lấy làm kinh hãi, quát lên: "Đây là chuyện gì xảy ra?"

Diệp Thiêm Long vội mở miệng, đem chuyện Phương Hành đem Mạc Dung Anh nện vào mặt đất nói một lần.

Thiết Như Cuồng càng nghe trong lòng càng kinh, không nhịn được đánh giá Phương Hành một cái: "Tiểu quý này còn mạnh hơn so với trong tưởng tượng của mình a..."

Quát Phương Hành đứng ở một bên, không cho hù dọa Diệp Thiêm Long nữa, Thiết Như Cuồng gọi mấy người đệ tử, hỏi đến tột cùng, ở trước mặt hần, những đệ tử này không dám nói láo, mặc dù lời nói vốn là cố ý đem chính mình đặt ở một cái vị trí vô tội, nhưng cuối cùng vẫn đem chuyện đã xảy ra nói rõ ràng, mà Thiết Như Cuồng nghe, trong lòng càng cảm thấy khiếp sợ.

Hần nhìn Thanh Long Bích Diễm đao một cái thật sâu, về mặt động dung.

"Linh Động tứ trọng tu vi, lại có thể thôi động đao này toàn lực ư?"

Thiết Như Cuồng là luyện khí đại sư, đối với chuôi Thanh Long Bích Diễm đao này, hần vừa nhìn đã biết được nền tảng, biết chuôi đao này, nếu muốn toàn diện huy động uy lực của nó, ít nhất cũng phải là Linh Động thất trọng tu vi mới có thể làm đến, mà Phương Hành ở Linh Động tứ trọng đã làm được, chẳng phải là nói, hần trừ một thân quái lực ra, ngay cả linh khí tinh thuần trình độ, cũng hơn xa người khác ư?

Ban đầu thời điểm Phuong Hành đánh bại Mạc Dung Anh, hắn cũng vẫn quan sát, cho là Phuong Hành chẳng qua là có một thân quái lực, mặt khác ở trong quá trình giao thủ biết lợi dụng hoàn cảnh, vì vậy lúc đó khiếp sợ xa xa không mãnh liệt bằng hiện tại, dù sao người tu hành, lấy tu vi bàn cao thấp, vô luận là một thân quái lực, hay là đầu óc thông minh chiến đấu linh hoạt, đối với tu hành mà nói, cũng không có bao nhiêu trợ giúp.

Nhưng khi phát hiện Phuong Hành lấy Linh Động tứ trọng thi triển pháp khí mà Linh Động thất trọng mới có thể phát huy, hắn không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Trực tiếp gọi Phuong Hành đo cùng chính mình, cũng không để ý tới Diệp Thiêm Long cùng Mạc Dung Anh nữa, chỉ nói để cho bọn họ mau chóng về động phủ trị thương.

Trở lại động phủ, hắn trong lòng bàn tay thoảng một cái, nhiều thêm một sợi dây thừng, trình trọng giao cho Phuong Hành.

"Người thử thi triển pháp khí này cho ta xem!"

"Khôn Tiên Tác?"

Phuong Hành nhận lấy, không nhìn được nuốt một miếng lớn nước miếng, biết dây thừng này mặc dù tầm thường, lại là bảo bối tốt.

Theo lời hướng linh khí hướng dây thừng tưới vào, không lâu lắm, đã có một loại cảm giác cùng dây thừng tâm thần tương tiếp, tựa như có thể tự nhiên thao túng dây thừng, mà dây thừng cũng trở nên tựa như có sinh mệnh lực, đầu dây nhếch lên, tựa như linh xà.

Thiết Như Cuồng nhìn thấy, có chút khiếp sợ, kinh ngạc nói: "Linh khí ngưng luyện thật bất ngờ, người làm sao làm được?"

Phuong Hành nói: "Tây luyện linh khí a, Thanh Viêm Đoán Chân Quyết có mà, người không biết ư?"

Thiết Như Cuồng giật mình, có chút lúng túng.

Hắn cũng nhất thời nghĩ tới, Bạch Thiên Trọng trưởng lão trước lúc bế tử quan, quả thật từng truyền cho mình một đạo Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, thì ra là công quyết có chút bất đồng, nhiều hơn một chút ít tây luyện thể pháp linh khí pháp môn, chỉ là đối với hắn hôm nay đã Trúc Cơ, tác dụng không lớn, chưa từng tra cứu, chỉ nghĩ có cơ hội rồi, sẽ tìm môn hạ đệ tử luyện một phen, quan sát một chút hiệu quả.

Lại không nghĩ rằng, tu luyện pháp quyết này hiệu quả rõ ràng như thế!

Hôm nay Phuong Hành, tuy là Linh Động tứ trọng, linh khí ngưng luyện, tựa như Linh Động thất trọng bình thường.

Có thể dùng rượu tới tỷ dụ, một bình rượu coi là nhất trọng tu vi mà nói, Phuong Hành thoát nhìn, cũng chỉ có bốn bình rượu, nhưng khác nhau là ở chỗ rượu của người khác là rượu đế, rượu của hắn lại là thiêu đao tử, thoát nhìn không sai biệt lắm, nhưng muốn mạnh hơn.

Trong bụng xác định một chuyện, Thiết Như Cuồng bùi ngùi thở dài một tiếng, cười khổ nói: "Thì ra là vậy, Bạch sư thúc thật ra cũng không phải là làm cho có lệ cho chúng ta, mà thật sự để lại một khoản tài phú quý giá, đáng tiếc, mấy người chúng ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, hắn lưu lại không phải là pháp môn giúp ta ngưng kết kim đan, mà là pháp môn đào tạo đệ tử!"

Thở dài một lúc lâu, vừa trừng mắt mắng Phuong Hành.

"Thanh Viêm Đoán Chân Quyết nếu thần dị như thế, tại sao người lúc ấy ở Thanh Vân Phong không nói?"

"Các người cũng không hỏi a..."

Phuong Hành đương nhiên nói.

Thiết Như Cuồng nhất thời cứng họng, thở dài, chuyện này cũng trách chính mình, Thanh Viêm Đoán Chân Quyết tới tay đã sắp nửa tháng rồi, cũng không hề phát hiện bên trong luyện thể pháp môn huyền diệu như thế, thật là uống cho chính mình ban đầu vẫn dựa vào tu luyện Thanh Viêm Đoán Chân Quyết mà nhập đạo...

Hắn lúc này tự trách không dứt, nhưng không biết, thật ra cho dù hắn thật tìm hiểu Thanh Viêm Đoán Chân Quyết huyền diệu, cũng sẽ phát hiện, Thanh Viêm Đoán Chân Quyết tuy có pháp môn ngưng luyện linh khí, nhưng tuyệt sẽ không có thần dị bậc này, bởi vì Phuong Hành dùng để tới thể, đã không phải là thanh viêm luyện thể bình thường, mà là Tam Muội Chân Hỏa, đây căn bản cũng không phải là nhân gian công quyết, hiệu quả tự không thể sánh nổi.

Bất quá muốn phát hiện điểm này, ít cũng phải ba năm năm mới được, Phuong Hành cũng không lo lắng nhanh chóng bị lôi đuổi.

Thiết Như Cuồng trầm ngâm một hồi lâu, biết mình lưu không được tiểu tử này rồi, nếu Tông chủ biết hắn có căn cơ tốt như vậy, cũng tất nhiên sẽ lên tiếng để cho hắn trực tiếp tiến vào Phụng Thiên điện, mình cũng không thể ngăn trở, bởi vì Phuong Hành tu luyện Thanh Viêm Đoán Chân Quyết ba năm, căn cơ vô cùng tốt, quả thật rất thích hợp làm chiến tu, chính mình cường ép lưu hắn, ngược lại là làm trễ nãi hắn.

Bất quá nghĩ lại, hôm nay cánh cửa tiến vào Phụng Thiên điện thấp, đài ngộ lại cao, vào Phụng Thiên điện nếu trở thành chân truyền, tiểu quý này nếu tiến vào Phụng Thiên điện, cũng may coi như là chính mình đưa vào, Đoán Chân cốc công lao không nhỏ, hơn nữa tiểu quý này chỉ sợ cũng sẽ cảm kích chính

mình, đối với Bạch Trưởng lão mà nói, mình cũng trả một phần nhân tình, vô luận nói như thế nào, mình cũng không có gì tiếc nuối.

"Bất quá, vô luận như thế nào, vẫn muốn để cho tiểu quý này cùng Đoán Chân cốc chúng ta dây dưa càng sâu một chút, muốn cho hắc tử đầy lòng tán thành Đoán Chân cốc..." Thiết Như Cuồng suy nghĩ, trầm ngâm chốc lát, mới trầm giọng nói: "Bất kể nói thế nào, tiểu vương bát đản ngươi hôm nay gây họa lớn như vậy, không bị phạt là không được, ta quyết định trước giam ngươi một năm nửa năm cấm bế rồi hãy nói..."

Phương Hành lấy làm kinh hãi, uất ức nói: "Bọn họ ép ta..."

"Thúi lắm, cho dù ép ngươi, ngươi không thể dùng phương pháp thông minh hơn sao?"

Phương Hành nói: "Ai bảo ngươi chỉ cho chút thời gian? Ta vốn còn muốn dùng linh thạch để cho bọn hắc tử nghe lời, kết quả bọn khốn kiếp này, linh thạch thu, lại vẫn dám gạt ta, không thể làm gì khác đành cho bọn hắc tử một bài học!"

Thiết Như Cuồng thở dài, nói: "Như vậy giao nộp đủ thiết luyện thì như thế nào? Không cách nào phục chúng a!"

Phương Hành khinh thường nói: "Để cho bọn họ phục ta cũng không có tác dụng gì, sợ ta là đủ rồi!"

Thiết Như Cuồng im lặng: "Ngươi có thể để cho bọn họ nhất thời sợ ngươi, còn có thể vĩnh viễn sợ ngươi sao?"

Phương Hành suy nghĩ một chút, rất chân thành nói: "Sợ thời gian dài, sẽ phục!"

Thiết Như Cuồng im lặng, trong lúc nhất thời cảm thấy tiểu vương bát đản này nguy hiểm không tiện biện bác, cố nén giận, cố ý uy hiếp nói: "Nếu không bệ quan, cũng có thể, ngươi phải lập một công lớn cho ta mới được!"

Phương Hành ánh mắt sáng lên, nói: "Cái công lớn gì?"

Thiết Như Cuồng cười một tiếng, nói: "Hiện tại tông môn có một đại sự, bốn cốc một điện sẽ phái người đi hoàn thành..."

Vừa nói đem ở Thanh Vân Phong thương nghị đại sự nói một lần, Phương Hành nghe mừng rỡ: "Muốn cho ta dẫn đầu Đoán Chân cốc sao?"

Thiết Như Cuồng vốn quả thật có ý tứ này, hơn nữa hiện tại Đoán Chân cốc dường như trừ Phương Hành, cũng không có lựa chọn thích hợp rồi, dù sao Tông chủ đã biểu lộ, nhiệm vụ lần này thật ra chính là chọn lựa mầm mống chiến tu, vì vậy không thể theo như khí pháp thành tựu tới chọn nhân tài, mà là muốn thông qua thực lực, tiểu quý này tu vi mặc dù thấp, nhưng thực lực rất mạnh, Đoán Chân cốc đã không có ai thích hợp hơn so với hắc tử.

Bất quá, vừa nhìn bộ dáng Phương Hành hưng phấn như thế, trong lòng hắc tử ngược lại có chút bất an.

Do dự một chút, trầm tư suy tính, lúc này mới nói: "Ta đúng là có tính toán như vậy, bất quá thực lực của ngươi mặc dù đủ rồi, nhưng kinh nghiệm sợ là chưa đầy, ta sẽ an bài cho ngươi một cái trợ thủ!"

Phương Hành nhất thời có chút bất mãn, nói: "Vậy là ta nghe hắc tử hay là hắc tử nghe ta a?"

Thiết Như Cuồng không chút do dự nói: "Chỉ cần hắc tử mở miệng, ngươi phải nghe hắc tử!"

Lúc này đến phiên Phương Hành không còn lời nào để nói rồi, nghĩ thầm: Vậy chính mình còn dẫn đội cái rắm?

Hắc tử lại không biết, Thiết Như Cuồng cũng có suy tính của mình, có Phương Hành dẫn đầu, bằng hắc tử thực lực, Đoán Chân cốc đệ tử nói vậy sẽ an toàn không ít, nhưng Phương Hành tính tình thực sự quá nhanh nhẹn, để cho hắc tử toàn quyền chịu trách nhiệm Đoán Chân cốc đệ tử xuất hành hết thấy sự nghi mà nói, quả thực chính là vô trách nhiệm đối với đệ tử trong cốc, vì vậy lúc này mới muốn để một đệ tử khác chừng chặc chút ít quản thúc Phương Hành.

Nói trắng ra là, Phương Hành dẫn đầu, chính là bên ngoài, có vấn đề vậy sẽ do người kia quyết định.

"Ngươi đi về trước đi, không cần gây sự với Diệp Thiêm Long nữa, nếu không ta thật bắt ngươi bệ quan, không chút lưu tình!"

Thiết Như Cuồng tự định giá, liền lệnh cho Phương Hành lui xuống trước.

"Không thành vấn đề, chỉ cần hắc tử không gây phiền toái cho ta, ta bảo đảm không chém hắc tử!"

Phương Hành lời thề son sắt bảo đảm, nói ra đòi Thanh Long Bích Diễm đao rồi đi, trong lòng có chút hưng phấn.

"Sao? Tiểu tử này làm sao bỗng nhiên trở nên nghe lời như vậy?"

Thiết Như Cuồng có chút kinh ngạc, hiển nhiên Phương Hành đi không thấy nữa, hắc tử mới chợt nhớ tới một chuyện.

"Tiểu vương bát đản này, lại đem Khổ Tiên Tắc của ta cũng mang đi..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Cửu quan dị bảo

Bạch Thiên Trượng cùng Hứa Linh Vân đều được chứng kiến bản lĩnh mượn gió bẻ măng của Phương Hành, Thiết Như Cuồng lại chưa từng kiến thức, nhất thời tức run run, đứng dậy muốn đi đòi lại, bất quá chuyển niệm một cái, vừa cười khổ ngồi xuống, thôi đi, chỉ là một cái Khốn Tiên Tắc, đối với mình mà nói không tính là cái gì, coi như là tiểu vương bắt đản này bái nhập Đoán Chân cốc, cho hắn lễ ra mắt sao!

Tiêu tan người giận, Thiết Như Cuồng vừa gọi một gã đệ tử khác của Đoán Chân cốc tới đây, đệ tử này vóc người trắng kiện, màu da ngăm đen, một đôi lông mày bất tự, trời sanh một bộ khổ cùng, tu vi cũng là Linh Động lục trọng, mặc một bộ trường bào màu xanh, vừa nhìn đi, cả người chân chất đần độn, phong mang không lộ, nhưng thực lực cùng thành tựu luyện khí, ở Đoán Chân cốc lại là có thứ hạng cao.

"Ngô Tương Đồng, ngày gần đây tông môn có đại phù chiếu phát ra, ta muốn để cho ngươi mang mười tên Đoán Chân cốc đệ tử tham dự, ngươi thấy thế nào?"

Thiết Như Cuồng trầm giọng nói, hắn vốn trong lòng chọn là Diệp Thiêm Long, chẳng qua Diệp Thiêm Long bị Phương Hành đuổi giống chó cụp đuôi trốn loạn, danh tiếng ở Đoán Chân cốc coi như là hoàn toàn phá hủy, trong thời gian ngắn không thể trọng dụng, chỉ có thể chọn Phương Hành tiểu vương bắt đản này để giữ thể diện rồi, chẳng qua là Phương Hành này tính tình thật sự để cho người không yên lòng, liền để cho đệ tử tên là Ngô Tương Đồng này hiệp trợ hắn.

Người này so với Diệp Thiêm Long kém người, khiêm tốn hơn rất nhiều, nhưng hơn ở hai chữ bền chắc, chừng chặc, cũng là nhân tài hiếm thấy.

Bất quá nói đi thì nói lại, Đoán Chân cốc cũng chỉ có mấy đệ tử xuất chúng như vậy, quá khứ cũng có hai ba nhân tài, chẳng qua có người tiến vào Phụng Thiên điện, có người cùng người khác tỷ thí đã bị giết, đến nỗi nhân tài heo hút.

"Nguyện ý nghe sư tôn phân phó!"

Ngô Tương Đồng nghe, cũng không hỏi là cái gì, chẳng qua là đảng hoàng hành lễ, nhận lệnh.

Thiết Như Cuồng lại nói: "Có một việc, ta muốn nhắc nhở ngươi, dẫn đầu chuyện này trên danh nghĩa là một đệ tử tên gọi Phương Hành, đó là một kẻ tính tình đau đầu, trời sanh giống như thổ phi, ngươi ở trên đường, nhường nhịn hắn một chút, chớ nổi lên xung đột!"

Ngô Tương Đồng gật đầu, nói: "Là Phương Hành sư đệ bị Bạch Thiên Trượng trưởng lão trực xuất thạch lâm sao? Ta đã nghe nói về hắn!"

Thiết Như Cuồng nghe vậy, cười khổ nói: "Ta cũng không biết lời đồn trong môn là từ ai lưu truyền tới, nhưng lời đồn đã sai, tiểu tử này không thu được truyền thừa của Bạch sư thúc là thật, nhưng nếu nói thật là không học được gì, lại là giả dối, ngươi đừng nhìn Linh Động tứ trọng, nhưng một thân quái lực, linh khí ngưng luyện, động thủ, ngay cả Linh Động lục trọng Mặc Dung Anh cũng không phải đối thủ của hắn!"

Ngô Tương Đồng cũng hơi ngần ra, nói: "Nga, ta đây nên gọi hắn làm Phương sư huynh rồi!"

Thiết Như Cuồng cũng không phản bác, nói: "Người này bất hảo, nhưng cũng sẽ không tự dưng gây chuyện sinh sự, trước khi đi ta sẽ nhắc nhở hắn, hắn mặc dù là dẫn đầu, nhưng đây chỉ là danh nghĩa, trên thực tế thông ngự, vẫn là do ngươi làm, lần này đi ra ngoài, Đoán Chân cốc chúng ta không thể thiếu phải chịu trách nhiệm tất cả chuyện sửa đức pháp khí, kiểm tra phong ấn, hắn không hiểu luyện khí, không cách nào làm ra an bài thỏa đáng!"

Ngô Tương Đồng vừa đáp ứng rồi, Thiết Như Cuồng phân phó mấy câu, liền quay lại Thanh Vân Phong, trở lại đại điện, tất cả mọi người hỏi chuyện gì xảy ra, Thiết Như Cuồng cũng không giấu diếm, cười khổ đem chuyện Phương Hành xách đại đao ở Đoán Chân cốc đuổi giết Diệp Thiêm Long nói, chúng trưởng lão nhất thời hai mặt nhìn nhau, tuyệt đối không nghĩ tới một tiểu tử Linh Động tứ trọng thật bá đạo không ngờ, đuổi giết Linh Động lục trọng.

"Có phải Bạch sư thúc truyền hắn pháp quyết gì, đến nỗi người này thần dị như thế?"

Son Hà cốc truyền pháp trưởng lão Tiểu Sơn Hà ánh mắt lấp lánh, trầm giọng hỏi.

Mấy trưởng lão khác cũng đều là vẻ mặt động dung, ánh mắt tỏa sáng, nghe được chuyện thần dị như thế, không thể không động tâm.

Thiết Như Cuồng cười khổ nói: "Tự nhiên là có pháp quyết..."

"Nói mau..."

Tiểu Sơn Hà cùng Thanh Điều trưởng lão đồng thời mở miệng thúc giục.

Thiết Như Cuồng bắt đầu đi lác đầu, nói: "Pháp quyết này Bạch sư thúc đã truyền cho chúng ta rồi!"

Tông chủ Trần Huyền Hoa ngần ra, nói: "Chẳng lẽ chính là Thanh Viêm Đoán Chân Quyết?"

Thiết Như Cuồng gật đầu nói: "Chính là pháp quyết này, nói ra thật xấu hổ, ta lúc ấy thấy bí quyết này đối với chúng ta đã Trúc Cơ chi tu tác dụng không lớn, chưa từng tra cứu, thấy tiểu quý này, mới biết được pháp quyết này để luyện linh khí hiệu quả vô cùng hay, nếu để cho các đệ tử Linh Động cảnh tu hành, mọi người chân khí ngưng luyện, thực lực cũng sẽ tăng lên một mảng lớn, áp đảo đệ tử cùng giai của Băng Âm Cung, Điện Huyền Cốc không thành vấn đề!"

"Là cho Linh Động cảnh đệ tử tu hành?"

Mấy vị truyền pháp trưởng lão vẻ mặt giật mình, nhìn vẻ mặt tựa như cũng có chút mất mát. Để luyện linh khí pháp môn chỉ thích hợp Linh Động cảnh đệ tử, bọn họ chính là Trúc Cơ cảnh, trong cơ thể linh khí đã kết thành pháp ấn, không thể nào một lần nữa để luyện nữa, trừ phi là đánh nát pháp ấn, để cho linh khí quay về trạng thái vỡ vụn, chẳng qua là làm như vậy, lại là tự hủy đạo cơ, tương đương với tự phế tu vi.

Bất quá Tông chủ Trần Huyền Hoa nghe, nhưng khẽ gật đầu một cái, nói: "Linh Động cảnh đệ tử là căn cơ của Thanh Vân Tông, nếu pháp quyết này có lợi đối với bọn họ, đây cũng là chuyện tốt, như vậy đi, bọn ta cùng chung tìm hiểu một chút, nếu pháp quyết này không có vấn đề, liền trước để Phụng Thiên điện, cùng Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết cùng nhau thành hai đạo pháp quyết mà nội môn đệ tử tiến vào Phụng Thiên điện tất phải tu hành sao!"

Vừa nói hướng Phi Thạch Phong nơi Bạch Thiên Trượng bế tử quan chấp tay, bày ra kính ý.

"Phải như thế!"

Mấy vị truyền pháp trưởng lão đều nói như thế, chẳng qua Tiểu Sơn Hà hai đầu lông mày, vẫn có chút một tia không cam lòng.

Sau khi rời đi, Tiểu Sơn Hà trở lại Sơn Hà cốc, tiến vào tĩnh thất, lập tức đốt một đạo phù.

Phù hỏa kiều kiều, thế nhưng chiếu ra một bóng người đi ra ngoài, mày kiếm mắt sáng, hai mắt như đuốc, hai đầu lông mày cùng hấn có chút tương tự.

"Thúc thúc..."

Người trong ngọn lửa hướng Tiểu Sơn Hà xa xa hành lễ, thật là cung kính.

"Kiếm Minh, người đã ở nơi đó lưu luyện bốn năm, còn không có tin tức sao?"

Người tuổi trẻ nghe vậy thờ dài, nói: "Không có, bốn năm qua ta đã giết người có thể cùng dị bảo có liên quan, dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào, nhưng một chút đầu mối cũng không được, thúc thúc, người nói từ huyền quan rơi ra chỉ bảo, thật sự có thể lưu lạc tới giang hồ sao? Vì sao ta tìm không được đầu mối?"

Tiểu Sơn Hà thờ dài, nói: "Ta lúc đầu cũng từ nơi một vị cố nhân trong lúc vô tình lấy được đầu mối, nơi dị bảo này có thể xuất hiện, tổng cộng bảy chỗ, sáu chỗ khác, đều là ta và người thúc cháu bản lĩnh không thể chen vào, duy có Quỷ Yên cốc, ngoại nhân không biết, chúng ta có thể nhúng tay, nhưng dù sao cũng chỉ có một phần bảy cơ hội, tìm không ra, cũng đành thôi!"

Tiểu Kiếm Minh chân mày nhíu chặt hơn, hỏi: "Thúc thúc, người nói chỉ bảo này có thể giúp ta siêu thoát, rốt cuộc là gì?"

Tiểu Sơn Hà thờ dài, nói: "Theo ta được biết, đây rất có thể là trí nhớ của thượng giới chi tu luyện thành pháp bảo, cụ thể luyện thành bộ dáng gì, ta cũng không biết, chỉ bất quá, chiếm được nó, có thể có trực tiếp truyền thừa trí nhớ của thượng giới chi tu, còn mượn cái này cùng chín hòm quan tài trong truyền thuyết dính vào một tia nhân quả, ngày sau siêu thoát, có lẽ cơ duyên ở chỗ này!"

Tiểu Kiếm Minh mắt sáng rực lên: "Ta đây sẽ tiếp tục đi tìm, không tìm được nó, tuyệt không bỏ qua!"

Tiểu Sơn Hà lắc đầu, nói: "Không cần, nếu bốn năm cũng tìm không được, cơ hội tìm được có thể rất nhỏ rồi, ngược lại sẽ làm trễ nãi tu hành, người trở về đã, Tông chủ đã hạ lệnh, nói chuẩn bị làm cho người cùng nhau tiến vào Loạn Hoang sơn, có lẽ hẳn thấy người ở bên ngoài mãi, nổi lên lòng nghi ngờ rồi, bất quá cũng tốt, bên trong Loạn Hoang sơn có gia gia người năm đó lưu lại một phần cơ duyên, đối với ta đã vô dụng, tương lai hi vọng người Trúc Cơ sẽ ký thác vào cơ duyên này, đi đem nó mang tới sao!"

Nghe được hai chữ "Trúc Cơ", Tiểu Kiếm Minh ánh mắt rung động, lập tức nói: "Tốt, ta đây sẽ lập tức trở về!"

"Đứng rồi, tiến vào Loạn Hoang sơn, có một đệ tử gọi Phương Hành người có thể lưu ý một chút, năm đó ta muốn để cho người bá Bạch Thiên Trượng làm thầy, hẳn chưa từng đáp ứng, tiểu quý này đi theo hẳn ba năm, cũng không biết có được cái gì không..."

"Biết rồi thúc thúc!" Tiểu Kiếm Minh ánh mắt nháy lên, tự tin nở nụ cười.

.....

Nhóm người đi Loạn Hoang sơn rất nhanh đã xác định ra, ba ngày sau, Thanh Vân Tông kiệt xuất đệ tử cùng đi.

Sáng sớm ngày thứ ba, ngoài sơn môn Thanh Vân Tông, có vài chục tên đệ tử chia làm ba nhóm, hoặc ngồi hoặc đứng, hoặc là thấp giọng nói chuyện với nhau, hoặc là yên lặng dưỡng thần, những người này chính là đệ tử Thanh Vân Tông Tê Hà cốc, Thư Văn cốc, Sơn Hà cốc, mỗi sơn cốc đều có mười người, nữ có nam có, số tuổi cũng không giống nhau, lớn chút thoát nhìn đã có bốn mươi năm mươi tuổi, nhỏ một chút cũng chỉ có mười tám mười chín tuổi.

Chẳng qua là chúng nội môn đệ tử số tuổi xê xích tuy lớn, tu vi đều là không sai biệt lắm, đều ở Linh Động ngũ lục trọng bộ dạng.

Linh Động tứ trọng đệ tử không có tư cách thi hành nhiệm vụ bực này, toàn bộ đệ tử cũng là ở Linh Động ngũ trọng trở lên sàng chọn.

Bọn họ đều là kiệt xuất đệ tử từ ba trong cốc chọn ra tới, trận, đan, phù đạo, có sở trường riêng.

"Đoán Chân cốc đệ tử làm sao còn chưa tới? Muốn nhiều người như vậy chờ bọn hấn sao?"

Trong đám người chột có người mở miệng, tựa hồ đối với Đoán Chân cốc đệ tử đến trễ có chút không vui.

"A, ta mới vừa rồi cùng Đoán Chân cốc đệ tử liên lạc, nghe nói là bọn họ dẫn đầu đệ tử uống nhiều quá, rồi giường dậy trễ!"

Có người khinh thường cười lạnh nói.

Mọi người đều có chút ngạc nhiên, có có người nói: "Diệp Thiêm Long sư huynh khi nào không hiểu quy củ như vậy?"

Một người trước đó liền cười lạnh nói: "Ta không nói là Diệp Thiêm Long sư huynh dẫn đầu!"

Liền có người nói: "Chẳng lẽ là Ngô Tương Đồng hoặc Mạc Dung Anh? Đoán Chân cốc tam kiệt, chính là ba người bọn họ, dẫn đầu tất là một người trong số đó!"

Có người khác nói: "Có thể là Ngô Tương Đồng sư huynh, nhưng Mạc Dung Anh thì không thể nào, nửa tháng trước, Mạc Dung Anh bị một cái tiểu hầu tử một cước đạp lật, chiếm pháp khí, mặt mũi tổn thất, lần này dẫn đầu tất nhiên không phải là hấn!"

Nhưng thì ra là, ban đầu chuyện Mạc Dung Anh bị Phuong Hành ngay trước mặt của mọi người đánh bại, bị rất nhiều người thấy được, chúng khẩu tương truyền, đã tại Thanh Vân Tông truyền lưu ra, về phần Phuong Hành đem Diệp Thiêm Long đuổi cho chạy đến trong động phủ, lại bị Thiết Như Cuồng cố ý áp xuống, dù sao Diệp Thiêm Long cũng là Đoán Chân cốc kiệt xuất đệ tử, vì mặt mũi của hấn, cảm các đệ tử nghị luận.

Bực này phong tỏa tin tức thủ đoạn, mặc dù không thể nào đem tất cả mọi người giấu diếm được, nhưng bình thường tứ cốc đệ tử, cũng quả thật không biết.

"Ai có Ngô Tương Đồng sư huynh pháp ấn? Đưa tin cho hấn, thúc dục hấn một chút!"

"Không cần, bọn họ đã tới!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Rảnh rỗi gây chuyện

Chúng đệ tử đưa mắt nhìn lại, lại thấy bên trong sơn môn, một hàng đệ tử nhanh chóng lướt đến, đều đang mặc áo đen, chính là phục sức của Đoán Chân cốc đệ tử, thấy bọn họ chạy tới, mọi người không tự chủ được hướng người phía trước nhất nhìn sang, bởi vì vừa thảo luận vấn đề Đoán Chân cốc đệ tử do ai dẫn đầu, cho nên mọi người cũng có chút ngạc nhiên, không biết là Diệp Thiêm Long hay là Ngô Tương Đồng.

Nhưng mà ánh mắt đảo qua, nhất thời có chút ngạc nhiên.

Đám người kia quả thật có Ngô Tương Đồng, nhưng cái người trung thực này chỉ xếp thứ hai, đi tuốt đằng trước, rõ ràng là một thiếu niên trắng tinh, trên vai còn khiêng một cây đại đao, trên mặt cười hi hi, nhìn có chút dễ gần.

"Người này là ai? Chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết trước đó không lâu..."

Ngoài sơn môn, một đám đệ tử đều có chút hai mặt nhìn nhau.

"Đoán Chân cốc đệ tử dẫn đầu Phuong Hành dẫn theo các sư đệ tới nhận phù chiếu, toàn bộ là mười người, mời sư thúc kiểm kê!"

Phuong Hành đi tới trước trường lão chịu trách nhiệm ban phù chiếu ngoài sơn môn lớn tiếng nói, xác định thân phận của hấn, nhưng cũng để cho nghi ngờ trong lòng mọi người càng sâu rồi, mặc dù trong môn vẫn lưu truyền tiểu tử này lấy thủ đoạn âm hiểm đánh bại Trầm Hồ Quân cùng Mạc Dung Anh, nhưng tu vi của hấn là Linh Động tứ trọng không sai sao? Bực này tu vi vốn dĩ ngay cả tư cách thi hành nhiệm vụ này cũng không có, hấn lại còn là dẫn đầu?

Đoán Chân cốc Thiết Như Cuồng trường lão, đang làm cái gì vậy?

"Tốt, quy củ ra ngoài chuyển này nói vậy truyền pháp sư tôn các người cũng đã nói qua, ta không lăm lăm nữa, phù chiếu ở chỗ này, các người hãy đi đi,

nhệm vụ chuyển này trọng đại, cần trăm yêu trừ ma, cần phải cẩn thận, sau khi an toàn trở về, đệ tử dẫn đầu có thể tính hoàn thành át đẳng phù chiếu, các đệ tử khác đều coi là một lần bính đẳng phù chiếu, ngoài ra sẽ có các loại ban thưởng, tất sẽ không bạc đãi các ngươi!"

"Tạ ơn trưởng lão!"

Phương Hành lớn tiếng trả lời, đưa tay nhận lấy phù chiếu trưởng lão phát xuống, qua tay giao cho Ngô Tương Đồng, sau đó ánh mắt hướng những đệ tử sơn cốc khác nhìn lướt qua, ý bảo bên cạnh Ngô Tương Đồng tề ra pháp thuyền xuất hành lần này.

Ngô Tương Đồng thấy thế, liền đem một pháp khí hình dạng chiếc thuyền ném hướng không trung, lập tức đón gió trở nên to lớn, hóa thành một chiếc thuyền lớn, loại pháp thuyền này, là một loại pháp khí phi hành cấp thấp, thông qua tiêu hao linh thạch để bay lượn ở trên trời, tốc độ không tính là quá nhanh, hơn nữa vô cùng công kênh, cần người chỉ đạo phương hướng, bất quá ưu điểm ở thể tích khá lớn, có thể dung nạp hơn trăm người ngồi.

Chúng đệ tử thấy thế, nhất tề hướng sơn môn hành lễ từ biệt, sau đó thi triển lướt khí thuật, hướng pháp thuyền nhảy lên.

Chỉ có Hứa Linh Vân cũng không ngồi ở trong thuyền, mà là ngồi bạch hạc, trực tiếp bay về phía giữa không trung, dẫn đầu bay về phía trước.

Nàng ngồi bạch hạc lên đường, tốc độ vừa mau, cũng so với pháp thuyền linh hoạt hơn nhiều, chịu trách nhiệm cảnh giới chức trách ở ngoài pháp thuyền.

Loại phi hành linh thú cường đại này, để cho chúng Thanh Vân Tông đệ tử vô cùng hâm mộ.

Bất quá bên trong Thanh Vân Tông, trừ Hứa Linh Vân cùng Tiểu Kiếm Minh ra, chỉ có mấy vị trưởng lão có linh thú tọa kỵ phi hành rồi, nuôi loại linh thú này làm tọa kỵ, không có đơn giản như vẻ ngoài, muốn thuần hóa tọa kỵ yêu tính, còn muốn bồi dưỡng tình cảm cùng tọa kỵ, thậm chí còn muốn cung cấp tu hành tư nguyên cho nó, một loạt chuyện phiền toái, thuộc về tuyệt đối xa xỉ phẩm, nuôi được cũng không phải người bình thường.

Pháp thuyền khẽ chấn động, đã bay lên trời.

Chuyện điều khiển thuyền, dĩ nhiên là giao cho Đoán Chân cốc một người đệ tử, trình độ nào đó đi lên nói, Đoán Chân cốc đệ tử trừ đúc khí ra, đối với khống chế một loại đại hình pháp khí tương tự, cũng là có nghiên cứu.

Phương Hành lên thuyền trước, tìm vị trí thoải mái ngồi xuống, ánh mắt nhìn cửa, trên mặt cười lạnh, tựa như đang đợi người.

Quả chẳng sai, không lâu lắm, một cô gái áo xanh theo Tê Hà cốc đệ tử tiến vào, nàng ngũ quan xinh đẹp, sắc mặt có chút tái nhợt, đôi môi dùng đan chu thoa cho hồng, áo bào xanh có chút bó sát, làm cho các nơi trên cơ thể đều hiện lộ đầy đặn, lộ ra vẻ trước sau lời lỏm, mê hoặc cực kỳ. Người này, chính là ban đầu cùng hắn ở Thanh Khê cốc ác chiến, cũng suýt nữa lấy mạng hắn Lâm Thanh Tuyết.

Lúc ở bên ngoài, Phương Hành đã chú ý tới nữ tử này đứng trong đám đệ tử Tê Hà cốc, ánh mắt đậm đặc nhìn mình, bất quá Phương Hành không để ý tới nàng, đến lúc này lên pháp thuyền, ánh mắt bất thiện quan sát Lâm Thanh Tuyết, mà ngoài dự tính của hắn, Lâm Thanh Tuyết lạnh nhạt đi qua trước mặt Phương Hành, nhưng không thèm liếc mắt nhìn, chẳng qua là thân thể hơi chuyển một cái, ẩn có sát khí thoáng hiện.

Phương Hành cảm giác bén nhọn, từ một luồng sát khí này, đã xác định Lâm Thanh Tuyết vẫn không từ bỏ ý định muốn giết chính mình.

"Hắc hắc..."

Phương Hành nhìn Lâm Thanh Tuyết từ trước mặt mình đi qua, bỗng nhiên cười hắc hắc, quay đầu hướng Ngô Tương Đồng nói: "Ngô sư huynh, ngươi nhìn cô nàng này có cái mộng thật lớn a..."

Nếu đối phương không có ý bỏ qua cho mình, vậy mình cũng khẳng định không thể bỏ qua cho nàng, quyết định khiêu khích trước.

Bị động chờ đối phương đến gây phiền toái, cũng không phải là phong cách của hắn.

"Bá..."

Nghe được thanh âm của Phương Hành, bên trong pháp thuyền, trong nháy mắt có mấy chục ánh mắt nhìn sang Phương Hành!

Đạo đạo mục quang kia, khiếp sợ, kinh ngạc, quả thực giống như nhìn một cái quái vật!

Là một người trong tu hành giới, quả thực cho tới bây giờ chưa từng nghe người ta nói những lời như vậy.

Người trong tu hành mặc dù không thoát khỏi thất tình lục dục, nhưng theo đuổi chính là siêu thoát, coi như là người tuổi trẻ, bình thời cũng phần lớn cũng giữ vững đáng vẻ như thầy đồ, cho dù thấy mộng người ta lớn, nhiều nhất lên lên liếc nhìn một cái, ai có thể nói ra như vậy?

Lúc mục quang buông xuống, Ngô Tương Đồng đang lau một món pháp khí trong tay mình, "Cách cách" một tiếng pháp khí rơi xuống đất, hắn vội vàng nhặt lên, thấp giọng nói: "Phương tiểu sư huynh, đừng nên nói như vậy..."

Bên trong Thanh Vân Tông, xếp hạng về sư huynh đệ không có cách nói chuẩn xác, bình thường là theo số tuổi hoặc là thực lực tùy tiện gọi, cho nên thường xuyên sẽ thấy hai người gọi đối phương làm "Sư huynh", Ngô Tương Đồng cùng Phương Hành cũng là như thế.

Phương Hành kinh ngạc nhìn Ngô Tương Đồng, nói: "Tại sao? Lớn như vậy mà ngươi còn chê nhỏ ư?"

Ngô Tương Đồng khước mắt nhìn lướt qua, mặt đỏ rần, nhưng nhớ sư tôn nói, không dám khiển trách Phương Hành, không thể làm gì khác đành thấp giọng khuyên nhủ: "Đều là đồng môn sư huynh muội, đừng bảo là nàng... là lớn hay nhỏ, như vậy không tốt..."

Phương Hành khinh bỉ liếc Ngô Tương Đồng một cái, nói: "Vừa nhìn đã biết ngươi không có kinh nghiệm sống, mộng lớn rất dễ sinh con không biết ư? Ta là đang khen nàng có phúc tướng, ta hỏi ngươi, ngươi muốn tìm đạo lữ mà nói có tìm người như vậy không?"

Ngô Tương Đồng lắc đầu liên tục: "Không tìm!"

Phương Hành nói: "Phải, ta cũng cảm thấy nữ nhân này không tuân thủ nữ tắc, ngươi mà lấy phải nhất định biến thành rùa đen!"

Ngô Tương Đồng nóng nảy, nói: "Không phải..."

Phương Hành kinh ngạc nhìn của hắn: "Ngươi cảm thấy nàng không tồi ư? Vậy thì mau mau bọc lộ a..."

Vừa nói hướng Lâm Thanh Tuyết kêu lên: "Bé mập, Đoán Chân cốt Ngô sư huynh chúng ta thích ngươi, hôm nào đó ngủ một tối chứ..."

"Ai... Ai nha..."

Ngô Tương Đồng mặt mắc cỡ đỏ bừng, ôm mặt hướng trên đầu pháp thuyền chạy đi, thật sự không chịu cùng Phương Hành ngồi chung một chỗ.

Pháp thuyền yên lặng, chẳng qua chỉ có thanh âm Ngô Tương Đồng chạy "đăng " " đăng " " đăng", mỗi người đều tức giận nhìn Phương Hành.

Dùng những lời như thế đùa giỡn một nữ đệ tử, đây quả thực là vũ nhục, so với nhục mạ còn khó nghe hơn!

Chúng đệ tử có thù oán thật cũng không ít, nhưng cùng người nói chuyện như vậy, quả thực một cái cũng không có!

Nơi xa, Tàn Hạnh Nhi cùng một nam tử mặt đen vốn muốn tới đây cùng Phương Hành chào hỏi, thấy thế trực tiếp dừng lại, cau mày thối lui đến một bên, có thể nói, cứ như vậy mấy câu nói, Phương Hành trực tiếp để tiếng xấu lan xa rồi, ai dám đến gần hắn, nhất định cũng bị dính lây.

"Ngươi... Ngươi vô sỉ!"

Lâm Thanh Tuyết lúc này mặc dù tức cả người phát run, dĩ nhiên đã rất nổi giận, mà ánh mắt như núi lửa bộc phát nộ diễm, tàn bạo nhìn chằm chằm Phương Hành. Ở bên người nàng, có một Tê Hà cốt nữ đệ tử mặc váy màu xanh chỉ vào Phương Hành mắng lên. Chung quanh còn có ba bốn Tê Hà cốt nữ đệ tử, tất cả đều sắc mặt bất thiện nhìn Phương Hành, sắp tức phát điên.

"Cá trạch đen, ta không nói ngươi, ngươi gào to cái gì?"

Phương Hành liếc Tê Hà cốt nữ đệ tử này một cái, khinh thường mắng.

Nữ đệ tử mắng hắn "Vô sỉ" màu da có chút đen, nhưng cũng là "da ngăm thanh tú", bộ dáng cũng không tồi, nhưng lòng thích cái đẹp mọi người đều có, nàng bình thời tối kỵ người khác nói tới màu da của nàng, Phương Hành trực tiếp mắng nàng "cá trạch đen", nhất thời cô gái này tức đến hàm răng cắn khàn khàn rung động, tức giận mắng: "Tiểu quý thôi, làm sao ngươi lại hạ lưu như vậy? Ngươi mới là cá trạch!"

Phương Hành nói: "Cá trạch đen, làm sao ngươi lại đen đến vậy?"

Nàng đã nổi giận, ánh mắt bốc lửa, cơ hồ muốn xông lại, lại bị người bên cạnh kéo lấy.

Trước khi ra ngoài, Thanh Vân Tông từng có nghiêm lệnh, đại cục làm trọng, không cho đồng môn sanh sự, có thể nói, hiện tại ai động thủ, bất luận nguyên nhân, trở lại tông môn nhất định chịu phạt, tối thiểu phần thưởng lần lịch lãm này nhất định là không có.

"Thanh Vân Tông không biết dạy đệ tử ư?"

"Đúng vậy, đúng như tên lưu manh, có biết hai chữ vô sỉ viết như thế nào hay không?"

"Như thế nào cùng người đồng môn được? Trực tiếp chính là sỉ nhục!"

Mấy Tê Hà cốt đệ tử thấy thế, bỏ đi ý niệm động thủ, ý vào miệng lưỡi bén nhọn, xôn xao chỉ trích Phương Hành.

Phương Hành lần lượt chửi: "Khoai lang lùn, ngươi mới vừa rồi nói ta không được dạy sao? Ngươi được dạy làm sao lại lùn như thế?"

"Chân thọt, mặt ngươi đỏ như vậy có còn có mặt mũi bái nhập Thanh Vân Tông ư? Ở dưới chân núi không tìm được ai muốn cưới ngươi ư?"

"Còn ngươi, ngươi xem ngực ngươi y như nam nhân, tương lai ngàn vạn đừng nói cùng ta đồng môn, làm sao có thể chấp nhận được..."

"..."

Trong nháy mắt, một cuộc mắng chiến có thể ghi lại sách sử Thanh Vân Tông ở trong pháp thuyền triển khai.

Chương 102: Khẩu chiến quần nữ

Phuong Hành một mình một người đấu bốn nữ đệ tử Tê Hà cốc, mỗi thương khẩu chiến, thiên hoa loạn trụ, không rơi vào thế hạ phong chút nào. Sau lại lại có hai ba đệ tử Tê Hà cốc gia nhập vào, Phuong Hành vẫn mặt không thay đổi, triệt để dùng ba chữ "Ồn, chuẩn, ác", vừa ra khỏi miệng tất sẽ công kích nhược điểm của đối phương, lấy một địch bảy, vẫn chiếm thượng phong, khí độ ung dung, rất có phong độ của một đại tướng.

"Tiểu quý vô si..."

"Quả bí lùn!"

"Miệng làm sao không sạch sẽ như vậy, mờ mờ là mắng chửi người!"

"Đồ mặt mụn!"

"Tì tiện, vô si, hạ lưu..."

"Đồ chân ngắn!"

Mắng nhau một hồi, đệ tử khác trong pháp thuyền cũng đã sợ ngây người.

Cho dù người ban đầu có chút tức giận giờ này cũng tiêu tán hết rồi, chẳng qua là ngơ ngác nhìn trận mắng chiến này.

Một là chưa từng thấy nam nhân giỏi mắng chửi người như vậy, hai là chưa từng thấy đám nữ đệ tử trong ngày thường luôn biểu hiện ôn thực trang nhã cũng có thái độ cay cú bức này, quả thực theo chân bọn họ bình thời gặp được Tê Hà cốc đệ tử tưởng như hai người.

Về phần Đoán Chân cốc đệ tử, lúc này mọi người che mặt, hận không được từ trên pháp thuyền nhảy xuống.

Thật sự quá mất mặt!

"Người... Người có thể nào luôn mắng ta chân ngắn, chân của ta cũng không ngắn chút nào..."

Rốt cục, một nữ đệ tử bị Phuong Hành mắng vô số lần "Chân củ cải, không ai cưới, cả đời lùn tịt", giận đến khóc lên, muốn tung vấy lên để chứng minh cho Phuong Hành nhìn chân của mình không ngắn, chẳng qua là vấy quá dài, lúc này mới kéo tới cách mặt đất một đoạn, pháp thuyền nhất thời vang lên một mảng thanh âm nuốt nước miếng, mắt mỗi người cũng tròn to lên.

Phuong Hành lại bình tĩnh nhìn thoáng qua, khí định thần nhàn, nói: "Đầy lông chân, yếu quá lắm lông!"

"Oa..."

Nữ đệ tử này cũng phát hiện chân mình bị người ta nhìn, hơn nữa Phuong Hành mắng nàng có lông chân, trực tiếp khóc rống lên.

Những người khác thấy được có chút xem thường, nghĩ thầm Phuong Hành tiểu quý này dù sao tuổi tác không lớn, còn không hiểu nữ nhân, vị tiểu sư muội này thật sự lông chân không dài a, chỉ là một tầng lông tơ tinh tế, thoát nhìn còn thật đáng yêu...

"Đủ rồi!"

Rốt cục có người mở miệng quát mắng, chỉ trích Phuong Hành: "Tại sao có thể mắng các sư muội Tê Hà cốc như vậy?"

Có người này dẫn đầu, lập tức có mấy người chuẩn bị cùng chỉ trích Phuong Hành. Bọn họ thật ra thì từ lúc bắt đầu đã nghĩ chỉ trích Phuong Hành, chẳng qua là nghe nói chuyện Phuong Hành một cái tát đánh bay Trầm Hồ Quân, tự nghĩ thực lực không so được với Phuong Hành, sợ mạo muội ra mặt sẽ ăn thiệt thòi, đạo môn vẫn luôn đề cao ý mạnh hiếp yếu, nói trắng ra là chính là bắt nạt kẻ yếu, ở dưới tình huống phải chịu thiệt thòi mà trêu chọc Phuong Hành chính là không khôn ngoan.

Nhưng đến lúc này, bọn họ nhưng cũng nhịn không được nữa rồi, cảm thấy vì các sư muội Tê Hà cốc, đặc tội tiểu vương bát đản này một chút cũng không có gì, huống chi Linh Vân sư tỷ đang ở bên ngoài, cùng lắm thì hướng nàng cầu cứu là được.

Phuong Hành "Suu" một tiếng đem đại đao nhắc lên, cười lạnh nói: "Nghĩ thấy việc nghĩa mà rat ay ư? Có tin tiểu gia bỏ người hay không?"

Trong lúc nhất thời, từ một tướng quân bình tĩnh mắng chiến biến thành hân tướng sát khí tỏa ra bốn phía, gắt gao tập trung vào người chỉ trích hắn.

Người này nhất thời giật mình, bị hung khí của Phương Hành ép lui về phía sau một bước, sắc mặt trắng bệch.

Cho dù các nữ đệ tử Tê Hà cốc đang lú lú cũng hơi cứng lại.

Thời điểm Phương Hành mắng chửi người về mặt đầy cột nhà, nhưng một thân sát khí này chính là thiên chuy bách luyện, không phải là đùa giỡn.

Kinh sợ chúng đệ tử rồi, Phương Hành quay đầu nhìn đám đệ tử Tê Hà cốc thê lương một cái, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người Lâm Thanh Tuyết, thân nhiên nói: "Người không cần giả trang một bộ không có chuyện gì ở trước mặt ta, mỗi thù bốn năm trước ta còn nhớ rõ, cũng biết ba năm trước người kết thúc cấm bế, từng tại tông môn phát xuống tru sát lệnh đối với ta, hắc hắc, vì sao không thoải mái một chút đi?"

Mọi người tức cười, ánh mắt cũng nhìn về Lâm Thanh Tuyết.

Rất nhiều người mới nhớ tới ba năm trước "Tru Sát Lệnh" cực kỳ âm ỉ kia, lúc ấy rất nhiều người đều đồn đại, có một nữ đệ tử Tê Hà cốc xinh đẹp phát độc thê, chỉ cần có người có thể giúp nàng diệt trừ một cái đệ tử mới vừa tấn nhập nội môn, nàng nhất định sẽ lấy thân báo đáp, hơn nữa vĩnh viễn giúp người kia luyện đan, hơn nữa không thu một chút tiền...

Nhìn đáng vẻ, tiểu quý này cũng không phải là rảnh rồi mà gây chuyện, mà là bắn tên có đích.

"Đó là ba năm trước, ta hiện tại tựa như không hề nói muốn giết người..."

Cho đến lúc này, Lâm Thanh Tuyết mới lạnh nhạt mở miệng, trong thanh âm xen lẫn một tia khinh thường, một tia trong trẻo lạnh lùng, cùng với một tia... sát khí!

"Người cảm thấy tiểu gia sẽ chờ người tới giết mình ư?"

Phương Hành cười hắc hắc một tiếng, quơ quơ đao trong tay, chân trái giật giật, tựa như muốn hướng Lâm Thanh Tuyết đi tới.

"Người... Người đừng tới đây..."

Vị đệ tử Tê Hà cốc "da đen thanh tú" kia kêu một tiếng, lại là mới vừa rồi bị sát khí của Phương Hành làm sợ hãi, lúc này thấy hắn nhích tới gần, cho rằng hắn muốn động thủ, lập tức hướng Hứa Linh Vân truyền âm: "Linh Vân sư tỷ cứu mạng..."

"Hô..."

Đột nhiên có một đạo bóng đen che phủ, lại thấy phía trên pháp thuyền, xuất hiện một con bạch hạc khổng lồ, rồi sau đó bạch hạc hạ thấp thân hình, phía trên một nữ tử khí chất trong trẻo lạnh lùng, tựa thiên sương sáng trong, ngũ quan tuyệt mỹ như tiên, chính là Tê Hà cốc Đại sư tỷ Hứa Linh Vân, nàng ánh mắt như điện, lạnh lùng hướng trong thuyền quan sát, thật nhanh đảo qua trên người chúng đệ tử Tê Hà cốc, quát lên: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Hắn... Hắn..."

Nữ tử kia chỉ vào Phương Hành, một câu đầy đủ cũng không nói ra.

Phương Hành bỗng nhiên hi hi cười một tiếng, xoay người hướng Hứa Linh Vân kêu lên: "Hứa sư tỷ, ba năm, à không, sắp bốn năm không gặp rồi!"

Hứa Linh Vân thấy thế, chân mày nhất thời nhíu lại, biết tiểu quý này ám chỉ cái gì.

Trước lúc Phương Hành tiến vào nội môn, Hứa Linh Vân đã từng đánh cuộc với hắn, cho là nội môn hiểm ác, hơn nữa Phương Hành đắc tội Lâm Thanh Tuyết, hắn sống không qua nổi ba năm, sẽ van cầu chính mình giúp hắn rời khỏi Thanh Vân Tông. Chẳng qua Hứa Linh Vân cũng không nghĩ tới, Phương Hành vừa vào nội môn, đã được Bạch Thiên Trọng coi trọng, mang theo bên người tu hành đến gần bốn năm thời gian, đợi trở lại tông môn, ba năm đã qua.

Vô luận nói như thế nào, lần đánh cuộc này chính là Phương Hành thắng, chẳng qua là thắng làm cho Hứa Linh Vân vô cùng biệt khuất.

Cũng chính bởi vì có cái đánh cuộc này, để cho Hứa Linh Vân mơ hồ có cảm giác không muốn thấy Phương Hành, ra khỏi sơn môn, nàng đã cười bạch hạc, lấy danh nghĩa cánh giới bay lượn ở phía chân trời, trong đó không khỏi không có nguyên nhân không muốn gặp gỡ Phương Hành.

Chỉ bất quá, vốn không cách nào tránh thoát, vẫn là cùng Phương Hành gặp mặt.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Hứa Linh Vân không muốn cùng Phương Hành thảo luận chuyện này, nhàn nhạt nhìn hướng Tê Hà cốc đệ tử.

Đệ tử "da đen thanh tú" kia đã cướp lời nói: "Vị Đoán Chân cốc đệ tử này muốn giết chúng ta..."

Hứa Linh Vân ánh mắt lạnh lẽo, hướng Phương Hành nhìn sang: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Nếu nói Phương Hành muốn trong pháp thuyền đối với đệ tử Tê Hà cốc nổi lên sát tâm, nàng sẽ không tin, bất quá nếu sư muội của mình nói như vậy,

vậy chính là xảy ra cái cớ, vì vậy nàng mặc dù chưa từng tức giận, cũng là có chút ít ý tứ chất vấn.

Phương Hành cười hi hi nói: "Các người Tê Hà cốc có người nhìn khó chịu, một lòng muốn lấy mạng của ta a!"

Cũng không giải thích nhiều, chẳng qua là nhìn hướng Lâm Thanh Tuyết.

Hứa Linh Vân biết cừu hận giữa hắn cùng với Lâm Thanh Tuyết, thấy thế chân mày chau lên.

Nàng chỉ cho rằng hai người này là bởi vì cừu hận ban đầu, ở trong pháp thuyền tranh cãi rùm beng, trong lòng nhất thời đối với Lâm Thanh Tuyết có chút không vui, bởi vì trước khi đến, nàng đã ngăn chặn dò, vạ dận dò, để cho Lâm Thanh Tuyết lấy đại cục làm trọng, không thể sinh thêm sự cố, bất quá lúc này ngay trước mặt của mọi người, cũng không nên trực tiếp khiển trách, không vui nói: "Cũng không muốn xảy ra nhiều chuyện, Thanh Tuyết, người tới chỗ của ta ngồi đi!"

Đệ tử khác trong pháp thuyền thấy thế, nhưng nhất thời có chút hai mặt nhìn nhau.

Bởi vì bọn họ cũng mơ hồ cảm thấy, Hứa Linh Vân đối Phương Hành lộ ra chút ý vị nhần nhin, đây cũng là đường đường chân truyền, thế nhưng cần đối với một người khi dễ sư muội của mình nhần nhin sao?

Bọn họ không khỏi nhớ tới, ba năm trước đây, còn từng có người đồn đãi Phương Hành cùng Hứa Linh Vân quan hệ cực kỳ thân thiết, chẳng qua phong thanh này chỉ truyền thuyết một thời gian ngắn, liền bị các đệ tử Tê Hà cốc bác bỏ, tan thành mây khói, không có người nào nhắc tới.

Nhưng mà hôm nay xem ra, giống như là thật.

Dĩ nhiên, cũng có một bộ phận khác, cảm thấy Hứa Linh Vân chẳng qua là lấy đại cục làm trọng, không muốn sinh thêm sự cố, mới có thể nhần nhin, trong đó phần nhiều ôm lấy loại ý niệm này chính là Tê Hà cốc đệ tử, bởi vì ở thời điểm ban đầu Lâm Thanh Tuyết hung ác muốn hướng Phương Hành trả thù, Hứa Linh Vân chẳng bao giờ biểu lộ ra ý niệm phản đối, nếu thật sự cùng Phương Hành có quan hệ, nàng chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp giảng hòa mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Phục luyện đan pháp

Loạn Hoang sơn nằm ở phía đông nam Thanh Vân Tông, cùng Thái Hành sơn mà Thanh Vân Tông cư ngụ cùng thuộc về nhất mạch, thấp thoáng trong thương mang lâm hải, nếu không phải cảm ngọc phù định vị, cho dù là người của Thanh Vân Tông, cũng rất khó tìm đến chỗ này. Loại địa phương phong ẩn này, bởi vì có yêu vương phong ẩn tại trong đó, mấy trăm năm qua yêu khí xâm nhiễm, đã tại xung quanh tạo thành một phương ác vực, nhiều yêu thú dị thảo.

Dĩ nhiên, trình độ nào đó mà nói, ác vực như vậy, cũng là nơi thu hoạch trong mắt người tu hành, bởi vì giết chết yêu thú, có thể lấy yêu đan, dị thảo dùng đúng rồi, đó chính là linh dược, mà trong đó yêu vương bị phong ấn, chính là phần bón gia tăng hết thấy. Trong truyền thuyết đại thể gia tông môn, cũng có rất nhiều nơi phong ấn như vậy, dùng để thí luyện môn hạ đệ tử.

Pháp thuyền tốc độ mặc dù không nhanh, cũng so với trên mặt đất phóng ngựa chạy tốt hơn nhiều, một ngày đêm sau, đã đến bầu trời trên Loạn Hoang sơn.

"Oanh..."

Pháp thuyền chấn động, ngừng lại, chứng Thanh Vân Tông Cốc đệ tử riêng mình nhảy xuống, thi triển lướt khí thuật từ từ đáp xuống đất, Phương Hành ngủ một ngày một đêm, cũng tỉnh lại, khiêng đại đao nhảy xuống, mà Ngô Tương Đồng thì chịu trách nhiệm kết thúc công việc, ở pháp ấn đánh vào một đạo linh khí, đem pháp thuyền thu nhỏ, thu vào trong túi trữ vật của mình, rất phụ trách nhiệm làm trợ thủ cho Phương Hành.

Những đệ tử khác trong bốn cốc riêng mình đứng trên mặt đất, đánh giá mọi nơi.

Lại thấy lúc này mọi người đang ở dọc theo một cái cự đại bồn địa, trong bồn địa, quỷ vụ lượn lờ, không thấy giới hạn, bên trong phần lớn là cùng sơn ác lâm, thoát nhìn không phải là nơi tốt lành gì, thậm chí trên không trung, đều có từng mảnh từng mảnh yêu vân, thỉnh thoảng biến ảo các loại hình dáng kỳ quái, một chút quái điều, tại trên không trung quanh quẩn, phát ra tiếng kêu thê lương.

Mà tại bầu trời, có một con bạch hạc quanh quẩn, ngồi phía trên, chính là Hứa Linh Vân.

Nàng đang quan sát địa hình bồn địa, muốn tìm một cái lối vào thích hợp.

Trên không trung quan sát một hồi lâu, thanh âm Hứa Linh Vân từ giữa không trung truyền xuống: "Bên trong Loạn Hoang sơn, nhiều yêu ma ác khí, Tê Hà sơn đệ tử, nhanh chóng luyện thành tâm cố thần hoàn, tặng cho các vị sư huynh đệ, không thể chậm trễ!"

Vừa nói, phất tay đem một cái bình bạch ngọc ném vào trong bồn địa, không lâu lắm, bình bạch ngọc thu trở lại, sau đó trực tiếp ném xuống, một vị đệ tử Tê Hà cốc đưa tay nhận lấy, từ trong bình ngọc đổ ra một luồng khí tức trong Loạn Hoang sơn, thi triển linh quyết phân biệt một chút, liền nhắm mắt lại nói: "Trong mẫu đan, thêm ba phần nhị lam thanh hoa, chín giọt hoa thanh quả dịch..."

Chúng Tê Hà cốc đệ tử nghe vậy, lập tức khoanh chân mà làm, riêng mình từ trong túi trữ vật lấy ra một tòa thanh lò, lại lấy ra từng quả từng quả đan hoàn màu trắng, ném vào trong lò, sau đó lại bắt đầu thôi động thanh lò tế luyện viên thuốc này, hơn nữa thỉnh thoảng gia nhập một chút tài liệu mới. Những đệ tử sơn cốc khác, nhìn cũng cảm thấy mới mẻ, biết đây chính là Tê Hà cốc "Phục luyện đan pháp", bình thường khó gặp.

Loại phục luyện đan pháp này, chính là ở trên cơ sở mẫu đan, gia nhập một chút linh dược đặc thù, đem đan dược một lần nữa tế luyện, khiến cho tác dụng có chút cải biến, tỷ như trong Loạn Hoang sơn bồn địa, nhiều yêu ma ác khí, cho dù là người tu hành bị xâm nhiễm, cũng sẽ bị ảnh hưởng, trừ phi tiến vào Loạn Hoang sơn rồi vẫn luôn dùng linh khí để chống đỡ.

Song nếu liên tục dùng linh khí chống đỡ, đối với linh khí tiêu hao không thể nghi ngờ là hết sức đáng sợ, vạn nhất ở linh khí tiêu hao không sai biệt lắm, lại gặp phải yêu thú, vậy cũng không phải ăn thiệt thòi ư?

Nhưng có viên thuốc này, có thể ngâm tại trong miệng, mượn được tính ngăn cản yêu ma ác khí, không cần tiêu hao linh khí vô ích.

Dĩ nhiên, đan dược như vậy cũng không phải là nhất thời bán hội có thể luyện ra, vì vậy bọn họ đều sử dụng "Mẫu đan" tới tiến hành phục luyện.

Loại mẫu đan này, cũng là dùng các loại linh dược trân quý luyện ra, có công hiệu thanh tâm giải độc, chỉ bất quá, cũng không tập trung vào một loại nào, trên thực tế, loại đan dược trong truyền thuyết "có thể hóa giải bách độc" là không tồn tại, thế gian vạn vật, tương sanh tương khắc, thậm chí ngay cả được tính cùng độc tính, cũng là chuyển đổi lẫn nhau, làm sao có thể thật sự có một loại đan dược, thoảng cái giải toàn bộ độc?

Cho dù là có mẫu đan, cũng cần phân biệt khí tức bên trong Loạn Hoang sơn, sau đó gia nhập một chút linh dược tới tiến hành lần tế luyện thứ hai, như vậy luyện chế ra đan dược, vừa tiết kiệm thời gian, hiệu quả cũng càng rõ ràng.

Không sai biệt lắm dùng thời gian uống cạn chung trà, Tê Hà cốc đệ tử cũng đã thu lò luyện đan, lại là đã luyện xong xuôi.

Sau đó Tê Hà cốc đệ tử đều đứng dậy, lấy đan dược, phân phát cho đệ tử ba cốc khác, mọi người đầy mặt tươi cười, đem đan hoàn nhận lấy, cũng lễ độ nho nhã nói tiếng cảm ơn, bất quá, Thư Văn cốc, Sơn Hà cốc đệ tử đều có đan dược, đến phiên Đoán Chân cốc đệ tử, Tê Hà cốc đệ tử giống như là thương lượng từ trước, thế mà trực tiếp lược qua bỏ mặc.

"Éc..."

Đoán Chân cốc đệ tử cũng đã đưa tay ra, lại bị người không để mắt đến, nhất thời lúng túng không dứt.

"Hừ, còn muốn đan dược ư?"

Có Tê Hà cốc đệ tử cố ý thấp giọng nói, ý châm chọc rõ ràng.

Đệ tử hai cốc khác thấy thế, tất cả cũng nhìn tới xem náo nhiệt, mỗi người cũng lòng dạ biết rõ.

Phương Hành ở trên pháp thuyền, chính mình mắng thổng khoái, đã đắc tội với Tê Hà cốc đệ tử, đệ tử cốc này phần lớn là nữ tử, tâm nhãn vốn đã nhỏ, hôm nay người ta chính là muốn ở trên đan hoàn làm khó người, người có biện pháp gì?

"Cái này..."

Ngô Tương Đồng có chút khó xử nhìn Phương Hành một cái, bất đắc dĩ thở dài, còn là mình hướng địa phương các đệ tử Tê Hà cốc tụ tập đi tới, trên mặt cười khổ, chấp tay thi lễ, tựa như đang nhận tội.

"Hừ, các người còn muốn đan dược ư? Để cho tiểu quỷ kia đến nói xin lỗi Lâm Thanh Tuyết sư tỷ của chúng ta!"

Có người miệng lưỡi bén nhọn nói, chính là "mặt rỗ" trong miệng Phương Hành!

Ngô Tương Đồng nhất thời khó xử, một lát sau, vẫn bất đắc dĩ đi trở về, hai tay trống trơn, hiển nhiên thất bại.

Hắn cũng không dám bảo Phương Hành đi nói xin lỗi các nàng, rõ ràng Phương Hành không làm được chuyện này.

"Vào núi rồi, trước lấy linh khí chống đỡ một hồi sao, các nàng cũng không thể thật sự không cho chúng ta thanh tâm cố thần đan..."

Ngô Tương Đồng hướng chúng đệ tử Đoán Chân cốc thấp giọng dặn dò, lộ vẻ vô cùng bất đắc dĩ.

Những đệ tử Đoán Chân cốc khác nghe được, trên mặt bỗng nhiên phần hận, oán giận nhìn Phương Hành.

Nếu không phải thực lực không bằng Phương Hành, nói vậy đã có người muốn nắm cổ Phương Hành để cho hắn nói xin lỗi Tê Hà cốc đệ tử.

"Hừ, một đám đàn bà thú, lại còn dám làm khó ta ư?"

Phuong Hành trong lòng có chút khó chịu, hung hăng hướng những nữ đệ tử Tê Hà cốc nhìn tới.

Trong đám người có người hung hăng trợn mắt lườm hẳn lại, vẻ mặt tự đắc, tựa như muốn nói, chính là làm khó người đấy, cần ta ư?

Phuong Hành tự nhiên sẽ không cần các nàng, hẳn quyết định cần Hứa Linh Vân.

Trực tiếp đứng trên mặt đất, hai tay chống eo, hít một hơi hướng giữa không trung hô lên: "Hứa Linh Vân, Linh Vân sư tỷ!"

Chúng đệ tử nghe vậy, đồng thời ngẩn ngơ, hai mắt nhìn nhau.

Tiểu vương bát đần này lại đang làm gì đó?

Không muốn sống nữa sao? Thế mà gọi thẳng tên Linh Vân sư tỷ?

Tê Hà cốc đệ tử lại càng ngạc nhiên, nghĩ thầm người này là muốn mách tội chúng ta ư?

Bất quá rất nhanh, các nàng lại cảm thấy khinh thường, Linh Vân sư tỷ tự nhiên là bảo vệ chúng ta, người tố cáo có thể làm gì?

Giữa không trung Hứa Linh Vân cũng có chút không vui, bạch hạc vang vọng, đi tới bầu trời phía trên Phuong Hành, cau mày nói: "Chuyện gì?"

Phuong Hành cười hi hi nói: "Các sư muội của người không cho Đoán Chân cốc chúng ta đan dược giải độc, người giúp ta luyện một lò sao!"

Hứa Linh Vân nghe vậy, sắc mặt cũng có chút tức giận, khẽ quát nói: "Ồ nháo cái gì, đem đan dược cho bọn hắn!"

Nhìn đáng vẻ, dĩ nhiên là có chút tức giận rồi, hơn nữa đối tượng mà nàng tức giận, chính là Tê Hà cốc đệ tử.

Nhưng mọi người vẻ mặt kinh ngạc còn không hiển lộ ra, lời của Phuong Hành lại để cho bọn họ lâm vào trong khiếp sợ.

Phuong Hành nói: "Ta không cần các nàng, thủ nghệ quá kém, ta muốn người đích thân luyện!"

Mọi người sắc mặt lại càng đặc sắc rồi, quả thực cho là mình nghe lầm.

Ngay cả đệ tử Đoán Chân cốc cũng xấu mặt, da mặt cũng quá dày sao...

Người trước đó không lâu mới đem các sư muội của người ta cho mắng mướn chó xối đầu a, Linh Vân sư tỷ để cho người khác đem đan dược cho người, cũng đã là biết lý lẽ, người lại vẫn dám để cho nàng đích thân luyện cho người ư?

Phải biết rằng, Hứa Linh Vân chính là đan sư đan pháp thành tựu cao nhất của Thanh Vân Tông trừ Thanh Điều trường lão ra, coi như là trong môn trường lão, muốn tìm nàng luyện một lò đan, cũng muốn tốn hao ít nhất ba mươi trung phẩm linh thạch để trả giá, từ trong tay nàng luyện ra đan dược, mỗi một viên cũng có thể ở Thanh Vân Tông đệ tử bán ra một cái thiên giới, tiểu quý này trực tiếp muốn nàng đích thân xuất thủ, luyện chế loại đan dược cấp thấp này ư?

Trong lúc nhất thời, ít nhất hơn phân nửa người, cho là Phuong Hành đang muốn ăn đòn.

Một nửa số người khác, cảm thấy hẳn chính là muốn chết!

"Hỗn trướng, người nghĩ đan dược của Linh Vân sư tỷ là ai cũng có thể đòi hỏi đấy sao? Nhìn người rách rưới như vậy, mua người cũng mua không nổi!"

"Da đen thanh tú" trực tiếp chỉ vào Phuong Hành mắng lên, Hứa Linh Vân là thần tượng trong lòng các nàng, không thể khinh nhờn.

Phuong Hành lại chỉ hướng nàng liếc mắt, vẫn cười hi hi nhìn Hứa Linh Vân.

Kết quả cũng ngoài dự đoán mọi người, Hứa Linh Vân trầm mặc một hồi lâu, tựa như có chút tức giận, nhưng cuối cùng chỉ là thở dài, giờ tay ném ra một tòa lò luyện đan màu đỏ, sau đó ngón tay bắn ra, liên tiếp đan hoàn màu trắng bay vào trong lò đan, rồi sau đó, nàng môi son khẽ mở, một đạo linh diễm từ trong miệng thốt ra, vòng quanh lò luyện đan thiêu đốt, trong đó vừa gia nhập mấy loại linh dược.

Không tới chín tức thời gian, lửa dùng lò mở, một cái bình sứ màu trắng thu tất cả đan dược, trực tiếp hướng Phuong Hành vút xuống.

Đồng thời, một thanh âm nhàn nhạt vang lên bên tai Phuong Hành: "Không cần thử dò xét ta như thế, Hứa Linh Vân nói lời giữ lời!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Đại sư nướng thịt

Câu nói sau cùng, Hứa Linh Vân lại là thi triển tiểu pháp thuật nào đó nói ra, chỉ có Phương Hành có thể nghe được. Những người khác không biết chuyện gì xảy ra, nhìn thấy Hứa Linh Vân thật sự đích thân giúp Phương Hành luyện chế giải độc đan, mọi người sắc mặt kinh ngạc cơ hồ vận vẹo, Hứa Linh Vân thế mà thật sự luyện cho tiểu vương bát đản này ư? Nàng điên rồi sao? Nếu nàng không điên, vậy nhất định là ta điên rồi!

Phương Hành nhận lấy đan dược, về mặt cũng có chút bất ngờ, hiếm thấy thu hồi về mặt cột nhà, nói: "Linh Vân sư tỷ, ta thật sự có chút thích ngươi rồi, nhìn chưa ra, ngươi lại xinh đẹp như vậy, lại còn là trang hảo hán!"

Ngươi ở chung quanh nghe được, về mặt như bị người đánh một quyền bình thường.

Có thể khen người như vậy sao?

Còn có chút thích nhân gia... Linh Vân sư tỷ cần người tới thích ư?

Bất quá, trong lòng cảm giác quý dị hơn nữa, cũng không dám nói lung tung lúc này.

Trong lòng mọi người lúc này cũng vô cùng chắc chắn, nhất định Linh Vân sư tỷ cùng tiểu quý này có gian tình!

Vô cùng chắc chắn!

"Đoán Chân cốc đám khốn kiếp, đều rút tới đây cho ta!"

Phương Hành mở ra bình sứ liếc nhìn, không chút khách khí hướng Đoán Chân cốc chúng đệ tử gào to.

Chúng đệ tử cũng đoán được hán muốn phân phát thanh tâm cố thần đan rồi, ngẩn ngơ, lập tức chạy tới.

Đây cũng là đan dược Linh Vân sư tỷ đích thân luyện chế, bình thời mua cũng không mua được a!

"Một chút quy củ cũng không có, xếp thành hàng cho ta!"

Phương Hành thấy chúng đệ tử chen chúc một đoàn, tức giận quát.

Chúng Đoán Chân cốc đệ tử im lặng, nghĩ thầm không có quy củ nhất đúng là ngươi, nhưng vì thanh tâm cố thần đan, vẫn đành hoàng đường đứng vững.

"Đưa tay!"

Phương Hành vừa phân phó, đệ tử xếp hạng thứ nhất lập tức đem hai tay đưa ra ngoài.

Phương Hành đảo một viên đan dược ra trên tay hán, sau đó nói: "Cút ngay, kẻ tiếp!"

"Cảm ơn Phương tiểu sư huynh..."

Đệ tử này vui vô cùng, nhưng không lập tức nhét vào trong miệng, mà là dùng bình nhỏ đựng lấy.

Hứa Linh Vân đích thân luyện ra đan dược, hán không nỡ trực tiếp ăn vào.

Phương Hành cũng không quản hán làm gì, một người một viên phân ra, chỉ chốc lát, tất cả mọi người đều có.

Những người khác đều lẳng lặng nhìn Đoán Chân cốc đệ tử, cảm giác cùng người ta như vậy so sánh, chính mình nhận được đan dược Tê Hà cốc đệ tử bình thường luyện chế, đột nhiên trở nên khó có thể nuốt xuống rồi, quả thực chính là đồ bỏ đi a...

Mà Đoán Chân cốc đệ tử trong nháy mắt vênh váo lên, nhìn Phương Hành cảm thấy thuận mắt rất nhiều.

Hứa Linh Vân căn bản không để ý tới những người khác nghĩ như thế nào, cũng không giải thích nhiều, chẳng qua là quan trắc một hồi lâu, bay xuống, cùng Sơn Hà cốc dẫn đầu đệ tử Phong Thanh Vi thương nghị một hồi lâu, sau đó kêu Phương Hành cùng Thư Văn cốc dẫn đầu đệ tử Bì Quân Tử đi qua, nói: "Chúng ta hai người đã thương lượng, có hai con đường có thể chọn, một con đường sẽ gần hơn, một ngày rưỡi thời gian, có thể đến nơi phong ấn, một đường khác lại cần ba ngày, nhưng khách quan mà nói, trên đường gặp phải nguy hiểm sẽ giảm một ít, cùng nhau đưa ra quyết định đi!"

Thư Văn cốc Bì Quân Tử nói: "Vậy có đi vào không? Không phải nói Tiểu Kiếm Minh sư huynh sẽ đến cùng chúng ta hội hợp?"

Hứa Linh Vân thân nhiên nói: "Hán nói có việc chậm trễ, sẽ chậm một hai ngày thời gian, huống chi chúng ta chuyến này tới lịch luyện, muốn dựa vào lực lượng của mình đi vào, hán có tới hay không, cũng không liên quan lớn!"

Bì Quân Tử gạt mình, nói: "Vậy thì chọn con đường ngắn hơn đi, nếu đã lịch luyện, không thể tránh né hung hiểm!"

Phong Thanh Vi cười nói: "Ta cũng có ý này!"

Hứa Linh Vân ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía Phương Hành, nói: "Vậy còn ngươi?"

Phương Hành cười hi hi nói: "Ngươi chọn gì ta chọn cái đó!"

Phong Thanh Vi cùng Bì Quân Tử đồng thời nhìn Phương Hành một cái, nghĩ thầm tiểu tử này thì ra là người nịnh hót!

Hứa Linh Vân cười nhẹ, nói: "Ta vốn định chọn con đường an toàn một chút, bất quá cứ như vậy, lại là hai hai, cũng không thể chia làm hai đội đi vào, thôi đi, chúng ta cùng nhau chọn con đường ngắn hơn sao, chuẩn bị lên đường!"

Loạn Hoang sơn tục truyền đã từng là một tòa núi lớn, nhưng bởi vì ba trăm năm trước một cuộc đại chiến, mặt đất sụp đổ, trở thành bồn địa, chẳng qua là tên vẫn không đổi lại, trên không trung yêu khí hóa thành vân, hung hiểm cực kỳ, không cách nào ngồi pháp thuyền không đủ linh hoạt đi vào, vì vậy chúng đệ tử đều muốn dùng thanh tâm tĩnh thần đan ngâm trong miệng, cầm trong tay pháp khí, đi bộ vào bên trong.

Trên núi có nhiều dây leo đầm lầy, có yêu thú hoành hành, điểm này cũng chưa tính hung hiểm nhất, lợi hại nhất chính là vài chỗ, hàng năm yêu khí xâm nhiễm, đã biến thành ác địa cực kỳ hung hiểm, vừa tiến vào trong đó, lập tức cũng sẽ bị yêu khí xâm nhiễm, không chết cũng phải mất nửa cái mạng, bất quá có Sơn Hà cốc đệ tử ở đây, nhưng có thể căn cứ thể núi phán đoán chỗ của ác cốc, cũng sẽ tránh né được.

Thanh Vân Tông bốn cốc, có sở trường riêng, cũng không phải nói đùa.

Nếu nói về, yêu thú nơi này thực sự so với Yêu Chưong sơn nhiều không chỉ gấp mười lần, cũng mạnh không chỉ gấp mười lần, mọi người đi về phía trước không tới mười dặm, đã có một đầu tử giai yêu thú bạo hùng gầm thét vọt lên, chúng đệ tử đều từng nhận phù chiếu, cũng không kinh hoảng, lập tức có bảy tám người cách nó tương đối gần tề ra phi kiếm, bạo hùng vừa thấy, đã gầm thét chạy đi.

Thanh Vân Tông đệ tử thấy bộ dáng chật vật của nó, lập tức cùng cười to, có đệ tử xông lên phía trước, hai đạo kiếm quang một xoắn, đem yêu thú chém giết, rồi sau đó móc yêu đan trở lại, những người khác cùng hô lên chúc mừng, không khí thoải mái không ít.

Đối với thịt gấu, bọn họ không cần, Phương Hành thấy, nhưng hai mắt sáng lên chạy tới, đem hai cái hùng chưởng lớn như cái thớt chặt xuống, thu vào một cái túi trữ vật để không, như nhặt được chí bảo.

Những người khác thấy, cũng không nói gì, lại cảm thấy Phương Hành có chút tham tiền.

Cứ như vậy một đường chém giết yêu thú, hướng nơi phong ấn ở giữa Loạn Hoang sơn đi tới, mặc dù trên đường cũng gặp phải không ít nguy hiểm, nhưng bốn mươi Thanh Vân Tông đệ tử tụ tập ở chung một chỗ, nhưng cơ hồ cũng coi là một cỗ thế lực mạnh nhất bên trong Loạn Hoang sơn rồi, đám yêu thú mặc dù có một chút thực lực không kém, nhưng phân tán ở Loạn Hoang sơn các khu vực, căn bản không cách nào đối với mọi người tạo thành uy hiếp gì.

Chém giết yêu thú rồi, chúng đệ tử liền đem yêu thú, thú thảo, da các loại phải dùng tới thu thập, những thứ khác vứt tới không để ý tới, Phương Hành cực kỳ đặc ý, cũng đi theo thu thập, chỉ bất quá lấy những thứ cùng người khác không giống, ví dụ như đuôi quai giác linh dương, mũi kim giáp đồng tượng, bảo đáp vân phi lư, roi hỏa văn xích hồ vân vân, mọi người thấy, căn bản không rõ hẳn sưu tập những thứ này để làm chi.

Phương Hành tự nhiên cũng sẽ không nói cho bọn họ biết, những thứ này là bộ phận ngon nhất trên người yêu thú...

Cho đến trên ánh trăng lên cao, mọi người mới lựa chọn một chỗ bờ sông nghỉ ngơi, để Sơn Hà cốc các đệ tử bày ra pháp trận cảnh giới, sau đó đều tự tìm địa phương ngồi xuống, nuốt vào "Bách Thảo đan" dùng để lót dạ, sau đó từ từ đã tọa, khôi phục linh khí, mà Phương Hành cùng người khác không giống, sai sử Đoán Chân cốc một vị đệ tử đi nhặt củi khô, mình nổi lửa nướng đồ.

Mọi người lúc đầu có chút khinh thường, người tu hành hơn phân nửa cũng là giới lạc tính, bởi vì bọn họ cần thu nạp linh khí trong thiên địa tới tu luyện, mà ăn thịt, làm cho tạp chất bên trong thân thể tăng nhiều, bất lợi với hấp thu thiên địa linh khí, cho nên bình thời có thể không ăn cơm sẽ không ăn cơm, thường xuyên ăn "Bách Thảo đan" dùng các loại linh dược luyện chế để lót dạ.

Nhưng mùi thơm mê người dần dần truyền ra, mọi người dần dần không nhịn được, rồi rít mỡ hai mắt ra hướng Phương Hành nhìn tới, thầm nghĩ: "Tiểu quỷ này nướng cái gì? Làm sao sẽ thơm như vậy?"

"Ha ha, khối này không sai..."

Phương Hành nướng một cái tay gấu xong, thấy hỏa hầu không sai biệt lắm, liền lấy một cái bút lông sói ra ngoài, cẩn thận chấm mật ong phết lên trên, sau đó khoé khoé một tiếng, giờ chạc hướng Tê Hà cốc các đệ tử đã tọa địa phương đi tới, vừa đi vừa cười nói: "Linh Vân sư tỷ, đói bụng không? Ta mời ăn tay gấu nướng a?"

Tê Hà cốc đệ tử thấy hắn, đều có chút oán hận về mặt, không rằng mà để ý đến, nghĩ thầm Linh Vân sư tỷ làm sao sẽ ăn thứ này?

Nếu không phải lo lắng chuyện Linh Vân sư tỷ luyện đan cho Phương Hành quá mức làm cho người ta bất ngờ, có chút cảm nắm không đúng Phương Hành cùng Linh Vân sư tỷ chân chính quan hệ, lúc này các nàng đã sớm mở miệng mắng rồi.

Chỉ bất quá, chuyện để cho bọn họ khiếp sợ lại một lần xảy ra, Hứa Linh Vân mở mắt ra, thấy được Phương Hành đưa tới tay gấu, về mặt nhẹ nhàng ngạc nhiên, sau đó khoé miệng dâng lên nụ cười thần nhiên, thật nhận tới, kéo xuống một mảnh đưa vào trong miệng, sau đó nhẹ nhàng gật đầu nói: "Tay gấu vẫn là lửa nhỏ nướng ngon hơn, người có thể dùng hơi lửa làm đến loại trình độ này, cũng xem là không tệ!"

Phuong Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Đúng thế, ta đây thủ nghệ luyện ba năm rồi, một khối này cho ngươi!"

Hứa Linh Vân lắc đầu, nói: "Không cần, ta cũng chỉ nghĩ nếm thử thử ngươi nướng, Tiểu Man từng vô số lần nói đến, bản lãnh nướng ếch của ngươi không giống bình thường, là thứ ngon nhất nàng đời này đã ăn!"

Phuong Hành ngẩn ra, sau đó nở nụ cười: "Nghe nàng nói bấy lâu gì, nàng khi đó đã đói bụng ba ngày, ăn cái gì cũng cảm thấy là mỹ vị!"

Hứa Linh Vân như có điều suy nghĩ, khẽ gật đầu một cái.

Những đệ tử Tê Hà cốc khác có chút ngoài ý muốn, tựa hồ không nghĩ tới Phuong Hành lại quen biết tiểu sư muội thiên tài nhà mình.

Cầm lấy tay gấu đi trở về, Phuong Hành liền gọi Đoán Chân cốc các đệ tử: "Đến, muốn ăn cứ tới đây!"

Đoán Chân cốc đệ tử đầu tiên còn có chút do dự, cảm thấy làm như vậy thật sự không có phong phạm của người tu hành, nhưng rốt cục có một người không nhịn được, dẫn đầu đi tới, ăn một khối, ăn no thỏa mãn, những người khác bị hấp dẫn, hơn nữa mùi vị thật là mê người, liền cũng bu lại, nhiệt liệt nháo nháo, quả thực không giống như là đi ra ngoài làm nhiệm vụ, cũng cùng liên hoan không sai biệt lắm.

Ở trong không khí náo nhiệt, nhưng cũng không có người chú ý tới, cự ly nơi đây bốn năm dặm trên một ngọn núi, chính có một đôi mắt phảng phất đốt hỏa diễm thiêu đốt, không có hảo ý nhìn phuong hướng này, quan sát một hồi lâu, hắc "Hắc" một tiếng cười, nói: "Thật là chết đã đến nơi còn không biết a, các ngươi đã vui vẻ như vậy, ta sẽ giúp trợ hứng cho các ngươi sao!"

Nói xong, hắc xuất ra một tòa quái đỉnh rách rưới, sau đó vài giọt máu huyết đánh vào trong đỉnh, quái đỉnh tự động xoay tròn, sau một hồi lâu, nhiều đạo khí tức quỷ dị từ bên trong đỉnh bay ra, tán vào mấy trăm dặm phượng viên bên trong núi rừng.

"Đi đi, dù giết chết bọn chúng cũng phải hù dọa chúng chạy đi, ngàn vạn không thể để cho bọn chúng đi vào, phá hư hảo sự của gia gia a!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Thanh Vân tứ cốc

Hừ, có gì đặc biệt hơn người?"

Đoán Chân cốc náo nhiệt tương phản với mấy cốc khác vắng lạnh, một vị đệ tử Thư Văn cốc có chút ít khinh thường nhìn Phuong Hành một cái, thấy sư huynh đệ chung quanh thảnh thơi hưởng bên kia nghiêng mắt nhìn một cái, bộ dạng tựa như trông mà thêm, liền cười lạnh nói: "Chúng ta cũng đi săn giết mấy cái yêu thú, trở lại nướng ăn một chút, dù sao chém giết nửa ngày, thư giãn một chút cũng không có gì!"

Mấy vị khác đệ tử nghe thấy, lập tức hưng phấn nhảy lên, có tầm hai ba người xung phong nhận việc, muốn đi trong rừng bắt mấy yêu thú trở về, những người khác cũng có nhặt củi, cũng có nôi lửa, tựa như cũng có chút ít sinh khí.

"Phuong tiểu sư huynh, thật sự không nhịn được, muốn xin một khối thịt ăn có được không?"

Có người cười dài đi tới, ngẩng đầu nhìn lên, lại là Tàn Hạnh Nhi cùng một vị nam tử mặt đen.

Nam tử này nhìn cũng quen mắt, Phuong Hành rất nhanh nghĩ tới, ban đầu ở Tử Trúc lâm cùng Mạnh Huyền Chiêu đối trận, hắc lúc ấy cũng có mặt.

Lại nói ở bên trong Thanh Vân Tông, địa vị chính là dùng thực lực để tạo ra, lúc đầu gặp nhau, Tàn Hạnh Nhi còn gọi Phuong Hành làm sư đệ, sau lại thấy được Phuong Hành ở Đoán Chân cốc đánh bại Mạc Dung Anh, nàng rất tự nhiên gọi Phuong Hành làm sư huynh.

Bất quá Phuong Hành số tuổi thật sự quá nhỏ, nàng cùng người khác giống nhau, ở phía trước sư huynh, tăng thêm chữ "Tiểu".

"Ha ha, người tới có phần, tiên hồ vừa nướng chín, ngươi có ăn hay không?"

Phuong Hành cười to, sáng khoái muốn mời bọn họ ngồi xuống, đem trên chạc cây vật hình dáng đen sì sì đưa tới.

Tàn Hạnh Nhi mặt nhất thời đen lại, ngang ngạnh nói: "Không ăn, đem tay gấu phân cho một khối!"

"Không có ánh mắt a!"

Phuong Hành nói thầm một câu, không thể làm gì khác đành cắt tay gấu cho nàng, Tàn Hạnh Nhi lúc này mới cười dài đón tới, kéo nam tử mặt đen cùng nhau ngồi xuống, ngồi vào chỗ của mình, bên này không khí không thể nghi ngờ càng tốt. Nam tử mặt đen giới thiệu, tên là Lưu Hắc Hồ, thế nhưng cũng là người giỏi uống rượu, hướng Phuong Hành đòi hỏi trong hồ lô linh tửu, Phuong Hành không cho hắn, chính mình lấy một vỏ rượu ra ngoài cùng mọi

người chia sẻ.

"Phương tiểu sư huynh, Từ Trúc lâm từ biệt, vẫn chưa từng gặp nhau,, ta mời ngươi một chén!"

Lưu Hắc Hồ rất khách khí, hướng Phương Hành mời rượu, hắn giống với Tần Hạnh Nhi, cảm thấy cùng Phương Hành làm bằng hữu, so với làm đối thủ tốt hơn nhiều.

Phương Hành cười to, giờ lên hồ lô cùng hắn cùng một cái, song song uống một hớp lớn.

Tinh tình thô phỉ, chính là ăn miếng thịt lớn, uống chén rượu lớn, Lưu Hắc Hồ cùng Tần Hạnh Nhi, cũng là phù hợp khẩu vị của hắn.

Vừa uống rượu, vừa bắt chuyện, nướng thịt tiếp tiếp giao cho Ngô Tương Đồng đi làm. Máy cái sơn cốc khác bên kia, cũng có đồng lửa được đốt lên, ba năm người tụ ở chung một chỗ, học Phương Hành nướng thịt, bên hồ nhất thời lộ ra vẻ náo nhiệt rất nhiều, bất quá cũng có rất nhiều người, vẫn ý vào thân phận của mình, cũng không gia nhập vào, ăn "Bách Thảo đan", liền nhắm mắt dưỡng thần, khôi phục linh khí.

Đang lúc sôi nổi, bỗng nhiên Phương Hành hơi ngẩn ra, chân mày cau lại, cái mũi nhỏ héch lên.

Tần Hạnh Nhi đang nói chuyện với hắn, thấy vậy cảm thấy có chút quái dị, nói: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Phương Hành chau mày, nói: "Có mùi máu!"

Lưu Hắc Hồ cười nói: "Nhiều người như vậy giết yêu thú, bỏ nội tạng, cũng không phải là có mùi máu sao?"

Thì ra lúc này không ít người đã bắt yêu thú trở về, ở bên hồ giết, đã sớm một mảnh hỗn độn.

Mà Phương Hành nhìn thoáng qua bên kia, lại lắc đầu, rồi sau đó ánh mắt bình tĩnh hướng núi rừng nhìn lại, hít sâu một hơi, vận chuyển pháp nhãn thuật, linh khí tụ tập ở trong hai mắt, tầm mắt lập tức trên phạm vi lớn tăng lên, thẳng tắp nhìn về trong núi rừng, sau đó hắn đột nhiên biến sắc, thật nhanh nhảy lên, quát to: "Con mẹ nó cẩn thận một chút, phiền toái tới rồi..."

Hét lớn đồng thời, đơn chương đẩy về phía trước, lập tức có một đạo bình chương màu lam nhạt mười hai trượng xuất hiện, vây làm một vòng trước người Đoán Chân cốc đệ tử và Tần Hạnh Nhi cùng Lưu Hắc Hồ.

Mà những đệ tử Thanh Vân Tông khác hơi ngẩn ra, không rõ chuyện gì xảy ra.

Còn có người nhìn chung quanh một chút, thấy không có gì dị trạng, thấp giọng cười nói: "Tiểu quý này lại nổi điên rồi ư?"

"Không tốt, gặp nguy hiểm!"

Đột nhiên, Hứa Linh Vân một mực nhắm mắt dưỡng thần sắc mặt cũng là biến đổi, tay trái trên ngón trỏ một quả động thiên giới chỉ, trong nháy mắt bay ra một đạo phi kiếm, hóa thành kiếm quang quay chung quanh chúng đệ tử Tê Hà cốc.

Cũng là trong cùng một lúc, đột nhiên trong núi rừng sâu thẳm hắc ám, chợt có vô số điểm hướng nơi này bắn tới.

"Ba ba ba ba..."

Trong lúc nhất thời tựa như mưa to, phô thiên cái địa.

"Không tốt, là yêu vật, mọi người cẩn thận..."

Có đệ tử phản ứng nhanh quát lớn, rồi rít thì triển thủ đoạn, ngăn cản quái trùng đánh tới.

Nhanh nhất phản ứng, quả nhiên chính là các cốc dẫn đầu, Thư Văn cốc Bì Quân Tử nhìn thấy Hứa Linh Vân té lên phi kiếm lúc, liền hét lớn một tiếng, trong túi trữ vật, mấy đạo hoàng phù bay ra, trong chớp lát bố trí ở chung quanh, rồi sau đó hoàng phù riêng mình có linh quang bay ra, liền hợp chung một chỗ, hóa thành một tòa vô hình lao tù hình dáng, đem bên cạnh hắn Thư Văn cốc đệ tử hộ ở trong lao.

Mà Sơn Hà cốc Phong Thanh Vi cũng hét lớn: "Sơn Hà cốc đệ tử nghe lệnh, kích hoạt pháp trận..."

Mọi người phản ứng cũng không chậm, nhưng vẫn có bảy tám người bị điểm nhỏ này đập trúng, điểm nhỏ rơi vào trên thân người, lập tức giãn ra thân thể, dĩ nhiên là một con sâu một đầu ngón tay lớn nhỏ, vừa rơi xuống ở trên thân người, lập tức mở miệng sắc bén, xé rách da thịt hướng trong cơ thể con người chui vào, bảy tám đệ tử ngay cả khởi động bình chương cơ hội cũng không có, đã bị sâu chui vào trong cơ thể.

Sau đó cả người như phát điên, trong cơ thể có vật sống chui tới chui lui, ở trên người nổi lên từng cục, không lâu lắm, đã lặng yên không một tiếng động, đều đã chết.

Hoàn toàn bảo vệ đệ tử bên cạnh, cũng chỉ có Phương Hành cùng Hứa Linh Vân, Phương Hành bình chương tạo ra đủ sớm, tất cả sâu cũng bị cản rồi, mà Hứa Linh Vân lại là kiếm ra như hoa, một thanh phi kiếm linh hoạt bay múa, tựa như bàn chải đem tất cả sâu xông về nàng cùng Tê Hà cốc đệ tử cũng chém rụng, ở các nàng quanh người ba trượng, phô bày một tầng thật dày, đều là nửa đoạn thân thể của quái trùng.

"Có yêu thú đột kích, mau chuẩn bị..."

Chúng Thanh Vân Tông đệ tử cũng không phải là ngồi không, rất nhanh đã phản ứng tới, lập tức thi triển pháp khí, bảo vệ bản thân.

Đầy trời mưa cơn trùng mặc dù quý dị, nhưng cũng không phải là cao cấp yêu thú, sau khi mọi người có chuẩn bị, cũng đã không có tác dụng.

"Tại sao có thể có yêu thú đánh tới?"

"Ghê tởm, đích thị là tiểu quỷ này ở bên hồ nướng thịt, đem yêu thú đưa tới..."

Trong lúc này, cũng có người bối rối kêu to, hơn nữa lập tức trách đến trên người Phương Hành nướng thịt đầu tiên.

"Phương tiểu sư huynh, đa tạ rồi!"

Tần Hạnh Nhi cùng Lưu Hắc Hồ đều riêng mình tế ra pháp khí hộ thể, hai người bọn họ trên mặt vẫn còn sợ hãi, bọn họ cách đối diện núi rừng chính là gần nhất, nếu không phải Phương Hành tạo ra bình chương cứu bọn họ một mạng, lúc này hai người kết quả sẽ rất khó nói.

"Hiện tại tạ ơn còn có chút sớm, phía sau còn nhiều mà..."

Phương Hành cười lạnh, tiếng nói còn chưa dứt, đột nhiên chung quanh trong núi rừng, vang lên rung trời gào thét.

Tiếng gầm ầm ầm vô số loại yêu thú hồng khiêu tạo thành, tựa như thủy triều hướng mọi người tuôn ra, dường như có vô số yêu thú, đám đông cũng co rúm lại, người nhất gan, đã bị thú rừng hù dọa sắc mặt tái nhợt, kinh hãi không dứt, nhưng còn chưa có phản ứng gì, chỉ có thể vô số hồn độn thanh âm vang lên, trong núi rừng, trực tiếp chạy ra từng đạo thú triều.

"Không tốt, chúng ta bị yêu thú bao vây..."

"Con mẹ nó, làm sao nhiều yêu thú như vậy? Bọn họ lúc nào lại biết liên hợp đánh người rồi?"

Chúng đệ tử nhất tề hướng ở giữa co vào, chen chúc thành một đoàn, gặp phải đòn thể yêu thú, tự nhiên không sợ, thoáng cái gặp nhiều như vậy, lại hết sức dọa người, chung quanh đông nghịt một mảnh, ai biết có mấy trăm con yêu thú?

"Sơn Hà cốc đệ tử, đem pháp trận phòng ngự chuyển thành Cửu Dương Tụ Linh trận..."

Sơn Hà cốc đệ tử thủ lĩnh Phong Thanh Vi hét lớn, trực tiếp hạ xuống quyết định chính xác nhất.

Nhiều yêu thú như vậy, bằng vào pháp trận phòng ngự phòng không được, chỉ có đánh một trận, mà chuyển thành Cửu Dương Tụ Linh trận, làm cho được chung quanh linh khí nồng nặc rất nhiều, chúng Thanh Vân Tông đệ tử có thể nhanh chóng khôi phục linh khí, giúp đỡ đánh lâu dài.

"Thư Văn cốc đệ tử, nhanh chóng tế Kim Cương phù, gia trì cho chư vị sư huynh!"

Theo Thư Văn cốc đệ tử nhất tề tế ra Kim Cương phù, trên người chúng đệ tử Thanh Vân Tông bỗng nhiên xuất hiện nhàn nhạt kim cương hào quang, trong lúc nhất thời, mọi người khởi động bình chương thuật cũng chắc chắn ba phần, chính là một thân lực lượng, cũng có gia thành.

"Tê Hà cốc đệ tử, lấy Át Mộc Sinh Trường quyết tột động bốn mạng Tiểu Hoàn Đan, chữa thương cho đồng môn!"

Hứa Linh Vân thanh âm cũng vang lên, Tê Hà cốc đệ tử, nhất thời mỗi người cũng tế ra một quả đan hoàn màu đen, có lớn có nhỏ, phát sáng như trân châu đen, từ trên trân châu, có sinh khí như sóng nước khuếch tán ra, lại là cơ hồ hóa thành thực chất sinh trường linh khí, nếu có người bị thương, ở trong phạm vi linh khí bao phủ, sẽ nhanh chóng khôi phục.

Thanh Vân Tông tứ cốc, có sở trường riêng, có thể hỗ trợ lẫn nhau, lúc ngăn địch, thực lực sẽ tăng lên rất nhiều.

Mất thấy mấy đệ tử dẫn đầu khác cũng hô, Phương Hành cảm giác mình cũng nên hô cái gì, thuận miệng kêu lên: "Đoán Chân cốc đám khốn kiếp cũng nghe cho kỹ, tận lực trốn phía sau người khác, mạng chỉ có một cái, cẩn thận đừng đánh mất..."

"Bá bá bá..."

Cho dù đại chiến sắp tới, ánh mắt của mọi người cũng nhất tề hướng Phương Hành nhìn tới, đều là thái độ khinh bỉ.

Ngay cả Đoán Chân cốc đệ tử, cũng ôm trán, cảm thấy vị đệ tử dẫn đầu nhà mình, thật sự quá mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Một đao chém bảy ngư

Ừng ừng..."

Mọi người còn không còn kịp nói thêm gì nữa, đàn yêu thú cũng đã đến, xông lên phía trước nhất, rõ ràng là một bầy man ngư hai mắt huyết hồng, khí lực cường tráng như tiểu sơn, hai sừng như trường thương, âm âm hướng mọi người lao đến. Bọn man ngư này đều là tứ giai yêu thú, tổng hợp thực lực cũng không mạnh, nhưng có lực lượng cường đại vô cùng, mượn xu thế lao nhanh vọt tới, thanh thế cực kỳ kinh người.

Nếu là bình thường, mọi người tự nhiên chỉ cần né tránh sẽ không có chuyện, nhưng lúc này lại không thể trốn.

Hôm nay Thanh Vân Tông đệ tử chính là bị đàn yêu thú bao vây, đối mặt quần chiến loại này, lựa chọn tốt nhất, chính là quây thành một vòng, liên thủ ngăn địch. Chẳng những có thể đề phòng phía sau lưng gặp kẻ địch, càng là có thể đem đan, phù, trận, khí tác dụng phát huy đến mức tận cùng, nhận được lực lượng, linh khí khôi phục, thương thế khôi phục các phương diện gia thành, còn nếu tách ra, sẽ thành từng người tự chiến.

Đến lúc đó, chẳng những không hưởng thụ được đủ loại đạo pháp gia thành, còn dễ dàng lâm vào yêu thú vây công.

Cũng chính là vì vậy, chỉ sợ man ngư mạnh mẽ hơn nữa, cũng chỉ có thể gượng chống.

Mất thấy man ngư lao tới, Đoán Chân cốc bên này, ba người đệ tử có pháp khí hình lá chắn liếc nhau một cái, cắn răng cầm lá chắn ra khỏi đám người, đem lá chắn giơ lên, vững vàng cản trước mặt mọi người. Bọn họ cũng không biết có thể ngăn trở man ngư trùng kích hay không, nhưng mà không có lựa chọn nào khác, bọn họ có pháp khí loại hình phòng ngự, nhất định phải đứng ra, đây không phải là thời điểm lùi bước.

Không phải bọn hắn không sợ chết, mà ngay tại lúc này, nếu không đứng ra, không chỉ có thanh danh của bọn hắn sẽ tan tành, lần phù chiếu này đánh giá sẽ rút xuống, đồng môn của hắn lại càng cự tuyệt hỗ trợ bọn họ, ngẫm lại xem, nếu không cách nào nhận được Tê Hà cốc đan dược, Thư Văn cốc phù triện, Sơn Hà cốc địa thế phán đoán, ở địa phương quý quái này, chẳng phải mỗi bước đều nguy hiểm ư?

Cũng vì vậy, biết rõ nguy hiểm, bọn họ cũng vẫn phải làm trách nhiệm của mình.

"Các người lui về phía sau!"

Cũng đúng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên trầm giọng quát lên, hắc cau mày, biết ba đệ tử này không thể nào ngăn cản trùng kích như vậy.

Chúng Đoán Chân cốc đệ tử có chút không giải thích được nhìn hắn, chẳng lẽ hắn thật sự muốn cho tất cả mọi người trốn ở phía sau sao?

Đoán Chân cốc đệ tử, làm sao có thể vô trách nhiệm như vậy?

"Sưu..."

Không còn kịp nhiều lời nữa, Phương Hành cầm Thanh Long Bích Diễm đao nhảy ra ngoài, bởi vì bầy man ngư lúc này đã vọt tới.

Con mắt đỏ như máu, sừng tựa như trường, tiếng như hồng lôi, uy không thể đỡ.

Phương Hành cũng không cản, sau khi nhảy ra ngoài, chỉ làm một động tác, thân chuyển như con quay, hai cánh tay cầm đao, linh khí rót vào, rồi sau đó, theo chuyển thế của mình một đao bổ ra ngoài, trong chớp lát, ánh đao như tuyết.

Kèm theo ánh đao, còn có một đạo sát khí màu xanh cùng một đạo hỏa diễm màu vàng.

Man ngư xông tới lập tức bị sát khí màu xanh chấn nhiếp, thế xông hơi chậm lại, mà đại đao trong tay Phương Hành, tại lúc này huy vũ ra ngoài, "Hưu..." một tiếng, ánh đao hóa thành vòng tròn chém ra, trong nháy mắt bao phủ bảy tám con man ngư xông lên phía trước nhất, chỉ nghe "Khúc khích" không ngừng, yêu rồng huyết tiên, thi khôi bay loạn, bảy con tứ giai man ngư đồng thời bị mất mạng.

"Ti..."

Đoán Chân cốc đệ tử nhất tề hít một hơi lạnh khí, man ngư thanh thế hùng tráng như vậy, lại bị hắn một đao chém chết?

Mặc dù man ngư chẳng qua là tứ giai yêu thú, nhưng bảy con man ngư hợp chung một chỗ, xa xa lao tới, phần lực lượng này, cũng làm cho lòng người run lên, Phương Hành đón bảy con man ngư, một đao chém giết, lực lượng này cơ hồ vượt ra khỏi phạm trù Linh Động lục trọng.

Ba đệ tử Đoán Chân cốc cầm trong tay tám chắn, lại càng mặt tràn đầy cảm kích, man ngư tiến tới càng gần, bọn họ càng cảm thấy áp lực cường đại, trong lòng vô cùng hiểu được, chính mình ba người tám chắn căn không nổi man ngư, cứng rắn ngăn cản mà nói, rất có thể ba người ở một chiêu đầu tiên, đã bị man ngư đụng thương, thậm chí là trực tiếp chết, Phương Hành một đao kia, chẳng khác gì cứu bọn họ.

"Tốt lắm, giết đi!"

Phương Hành một đao phá tan thế hiểm nguy, liền thu đao lui về phía sau, Đoán Chân cốc đệ tử lập tức tách ra một phần, đem hắn bảo vệ.

"Ngao..."

Phía sau man ngưu, còn có vô số yêu thú vọt tới, chẳng qua là đối với trận hình đã không tạo được uy hiếp.

"Đoán Chân cốc đệ tử, tế khí, trăm yêu!"

Ngô Tương Đồng đề khí hết lớn, đồng thời tế ra phi kiếm của mình, trong chớp lát, vô số thanh phi kiếm bay lên, vô số phòng ngự pháp khí bị phóng ra ngoài, nhất thời huyết nhục tung bay, tất cả mọi người không có lựa chọn nào khác, cùng yêu thú chiến lại với nhau.

Hỗn chiến cùng nhau, chung quanh lập tức huyết nhục văng tung tóe.

Trước người đệ tử mấy cốc khác, yêu thú giống nhau hung mãnh, bất quá mỗi một cốc đệ tử, đều có đệ tử dẫn đầu thực lực mạnh nhất áp trận, vì vậy hiểm nguy phá trận cũng được hóa giải, đã triển khai đánh giết cận thân, Thanh Vân Tông trong hàng đệ tử, trừ Phương Hành ra, mỗi người cũng là tu vi Linh Động ngũ trọng trở lên, có ít nhất mười người đạt đến Linh Động lục trọng trở lên.

Son Hà cốc Phong Thanh Vi cùng Thụ Vãn cốc Bì Quân Tử, hai người cùng là tu vi Linh Động lục trọng đỉnh phong, đều thuộc về nhân vật chỉ kém một viên Niết Bàn đan, có thể một bước bước vào Linh Động thất trọng, thực lực so với Diệt Thiêm Long mạnh hơn mấy phần.

Về phần Hứa Linh Vân, càng không cần phải nói rồi, nàng đã là tu vi Linh Động bát trọng, đúng là có một không hai.

Mà số lượng yêu thú mặc dù đầy khắp núi đồi, làm người ta hoảng sợ, nhưng phẩm cấp cũng không cao, lấy tứ giai yêu thú làm chủ, có một chút yêu thú ngũ giai lục giai trộn lẫn ở trong đó, yêu thú thất giai chỉ có một hai con, uy hiếp không lớn.

Vì vậy, trừ thời khắc bắt đầu bối rối, Thanh Vân Tông đệ tử rất nhanh bình tĩnh lại, phối hợp lẫn nhau, thi triển đủ loại pháp thuật, công quyết, pháp khí khắc địch, thái độ tan tác dần dần thay đổi, trận hình ổn định lại.

Mà Phương Hành, sau khi chém giết mấy cái yêu thú lục giai chỗ Đoán Chân cốc đệ tử bên này, liền thu đao, lui về chỗ tương đối an toàn trong đám người, từ bên hông cầm hồ lô, uống một hớp linh tửu, khôi phục linh khí của mình. Ánh mắt một bên nhìn yêu thú liên tục không ngừng từ giữa núi rừng lao ra, một bên ở trong lòng tính toán cái gì, tựa như cảm giác chuyện có chút không thích hợp.

Trong đám người, đều là nữ đệ tử Tê Hà cốc, các nàng sau khi yêu thú xuất hiện, đương nhiên chiếm cứ vị trí trung tâm an toàn nhất, vội vàng tế lên pháp khí trợ giúp đệ tử khác ngăn địch, hay là tột độ động bản mạng Tiểu Hoàn Đan, giúp Thanh Vân Tông đệ tử bị thương trị thương, nhưng cũng không trực tiếp cùng yêu thú chính diện chém giết, chẳng khác gì bị bao quanh bảo vệ bảo hộ.

"Người không đi chém giết yêu thú, lui đến tới nơi này làm gì, sợ chết sao?"

Nữ đệ tử Tê Hà cốc "Mặt đỏ", nhìn thấy Phương Hành tới đây, lập tức thu phi kiếm trong tay về, ngửa chánh từ nghiêm hướng Phương Hành quát lên, trong ánh mắt đầy vẻ khinh thường, cho là Phương Hành sợ chiến, trốn tới khu vực ở giữa.

Phương Hành liếc nàng một cái, nói: "Người không sợ chết, sao người không tới bên ngoài đi chính diện chém giết, trốn ở bên trong làm gì?"

Mặt đỏ cứng họng, cả giận nói: "Ta là nữ nhân!"

Phương Hành nói: "Nữ nhân mặt đỏ cũng gọi là nữ nhân ư?"

Mặt đỏ mặt lại càng tức giận, quát lên: "Người vô sỉ! Ta Tê Hà cốc đệ tử, xấu hổ làm đồng môn với người!"

Phương Hành nói: "Ta cũng không cùng người mặt đỏ đồng môn!"

Mặt đỏ hận nghiền răng, phi kiếm trong tay suýt nữa hướng Phương Hành chém tới, bên cạnh một cái Tê Hà cốc đệ tử phái nam vội vàng kéo nàng lại, lạnh lùng nhìn Phương Hành, nói: "Tôn sư tỷ, cần gì cùng người này tranh cãi, đánh lui yêu thú mới là đúng đắn!"

"Không sai, chúng ta tạm đánh lui yêu thú trước, lại đem chuyện hấn sợ chết trốn tránh nói cho các sư huynh đệ khác, nhìn xem hấn còn có mặt mũi nào dẫn đầu Đoán Chân cốc đệ tử nữa..." Những đệ tử Tê Hà cốc khác cũng hét lớn, thanh âm đề rất cao, tựa như cố ý muốn để cho người khác nghe được, mà Phương Hành cũng không để ý tới, lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt chuyển hướng nơi khác, chính mình quan sát của mình.

Hắn lười giải thích cái gì, trên thực tế, linh khí của hắn mặc dù ngưng luyện, tu vi so với mọi người thấp hơn, nói trắng ra là, chính là linh khí chất lượng cao, nhưng trữ lượng cũng không nhiều, vì vậy thực lực bộc phát lợi hại, cũng không giỏi đánh lâu, hơn nữa Đoán Chân cốc bên này, cục diện đã không chế được rồi, hắn vẫn cùng yêu thú chính diện chém giết mà nói, cũng chỉ là không ngừng tiêu hao linh khí của mình mà thôi.

Hơn nữa, chính là hắn đã mơ hồ lưu ý đến, yêu thú tới quá mức kỳ hoặc, rất nhiều yêu thú bản tính chính là đối đầu nhau, bình thời gặp phải cũng sẽ trực tiếp chém giết, lúc này lại liên thủ đột kích mọi người, điều này làm cho hắn cảm giác có gì không đúng.

Những yêu thú này tựa như cũng không phải bằng vào thiên tính của mình mà công kích, mà bị thứ gì tồn tại đang âm thầm thao túng vậy.

Dưới chuyện đàn yêu thú tập kích, rất có thể còn có những nguy cơ khác ẩn giấu, hắn cần tiết kiệm linh khí của mình, ứng phó có chuyện xảy ra.

Trên thực tế, hắn đoán không sai, đang ở thế cục mới vừa ổn định không lâu, chỉ nghe trong núi rừng, thanh âm cây cối nghiêng ngả vang lên, xa xa nhìn lại, chỉ thấy ánh lửa ngất trời, yêu thú hình dạng còn không hiện, uy danh đã khiếp người. Sau ba tức, đột nhiên mặt đất kịch chấn, cũng trong núi rừng, đi

ra một cái cự xà to như thùng nước, toàn thân lóe ánh lửa khói độc.

Cự xà dài đến mười trượng, trên đầu mọc một sừng, hung tàn chí cực, tốc độ cũng cực nhanh, vừa xông khỏi sơn lâm, cái đuôi đã chéch lên đón gió, trên không trung trong nháy mắt nhanh chóng du động, hướng Thanh Vân Tông đệ tử lao đến. Còn chưa tới gần, cự xà hé miệng, phun ra một ngọn lửa bùng bùng hắc vụ lượn lờ, thẳng hướng Thanh Vân Tông đệ tử đánh tới.

Nó cùng đệ tử Thanh Vân Tông, còn có mấy yêu thú khác cách trở, yêu thú này trước bị độc diễm đốt đến, chỉ thấy bọn họ thân hình lập tức co quắp lên, tựa hồ nước trong thân thể đã bị đốt cạn rồi, cuối cùng trở nên giống như quả hạch đào, co lại thành một đoàn.

"Không tốt, mau tránh né..."

Thanh Vân Tông đệ tử kinh hãi, nhất là người bị độc diễm xông tới, lại càng đầy mặt kinh hãi.

Cự xà này tới quá nhanh, ngọn lửa bùng bùng quý dị, hiển nhiên bọn họ ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, chỉ có thể nhắm mắt đợi chết.

"Sưu..."

Cũng chính lúc này, đột nhiên bóng trắng chợt lóe, một con bạch hạc khổng lồ chở Hứa Linh Vân, từ trong đám người bay ra, Hứa Linh Vân đầu ngón tay khẽ nhếch, trước người đã xuất hiện một đạo bình chương màu vàng nhạt khổng lồ, rồi sau đó đẩy về phía trước, bình chương khuếch trương đến phương viên ba trượng, che trước ngọn lửa bùng bùng, toàn bộ lửa phun tại trên bình chương, đều bị bình chương đỡ lại.

"Bọn người không cần bối rối, con yêu này để ta chém giết!"

Hứa Linh Vân thanh âm nhàn nhạt truyền đến, rồi sau đó bạch hạc giương cánh, mang theo nàng trực tiếp hướng cự xà vọt tới.

Mấy người đệ tử hiểm nguy bị độc diễm cắn nuốt nhất thời nhất tề thở phào nhẹ nhõm, đều nói: "Cũng may có Linh Vân sư tỷ..."

Thấy quái xà lợi hại như thế cũng bị Hứa Linh Vân dễ dàng đón đỡ, lòng tin mạnh hơn.

Trong mọi người, chỉ có Phương Hành chau mày, nhìn Hứa Linh Vân cười hặc cùng cự xà trực tiếp xông tới giữa không trung đánh nhau, bắt đầu dĩ thử dài, nói: "Người cần được một con hòa lân quái xà thất giai, có thể đỡ được ba con sao?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Độc đan

Rầm rầm rầm..."

Hứa Linh Vân cùng thất giai yêu thú hòa lân quái xà đánh nhau trên không trung, phi kiếm tung hoành, bạch hạc bay liệng, không tới mấy chiêu, đã đem thất giai yêu thú áp chế ở hạ phong, chẳng qua là, trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào dễ dàng đánh chết nó. Nàng là Linh Động bát trọng tu vi, thực lực so với quái xà này cao hơn một bậc, nhưng hòa lân quái xà trời sinh thích sinh hoạt ở trong nham hiểm, thôn thổ hỏa khí, khiến cho tự thân yêu khí có tính chất hỏa độc, thực lực đã so sánh với thất giai yêu thú bình thường mạnh hơn rất nhiều, chính là Hứa Linh Vân, cũng không cách nào nhanh chóng chém giết.

Chỉ bất quá, nếu đánh nhau như vậy, nàng cũng trong cục diện chiến thắng mà thôi.

Song đúng lúc này, trong núi rừng có tiếng ừng ừng không ngừng, rõ ràng lại có một con hòa lân quái xà vọt ra, con mắt trên không trung vừa nhìn, không hướng Thanh Vân Tông đệ tử đánh tới, mà xông về phía không trung, vây công Hứa Linh Vân.

Hứa Linh Vân cũng hơi hơi kinh hãi, sắc mặt run lên, quát lên: "Yêu nghiệt nguoi dám? Nhìn Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết!"

Trong tay áo, đột nhiên bay ra một thanh trường kiếm màu xanh nhạt, nàng cầm kiếm trong tay, sau đó lật lại chém, trong chớp lát, đã có một đạo kiếm hoa rực rỡ vô cùng hướng hai con quái xà chém xuống, trong lúc nhất thời không trung lóe sáng, giống như có tia chớp xẹt qua không trung, cơ hồ trong nháy mắt, kiếm quang đã áp chế ánh lửa của hai con quái xà, dễ dàng tranh được thượng phong.

"Các nàng cũng tu hành Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết ư?"

Phương Hành đứng trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Hứa Linh Vân đại chiến, khẽ thở dài một tiếng.

Một kiếm nơi tay, Hứa Linh Vân thực lực thể nhưng tăng cường không chỉ gấp ba, có thể thấy được Thanh Vân Cửu Kiếm thực sự lợi hại.

Mà Hứa Linh Vân vẫn chỉ lấy thành tựu đan pháp làm chủ, Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết chẳng qua là phụ tu, tinh lực phân tán phía trên kiếm quyết chưa

đầy ba thành, nếu đổi lại Tiểu Kiếm Minh chủ tu Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, uy lực sẽ lớn đến trình độ nào?

"Tì ti..."

Đang ở Phương Hành suy nghĩ linh tinh, lại có một con quái xà xuất hiện, nó trực tiếp từ dưới đất chui ra, mặt đất cũng nứt nẻ, tung bay đến giữa không trung, thân rắn ngất một cái, tựa như dây cung roi sắt, trực tiếp ném hướng Hứa Linh Vân.

"Suru..."

Bạch hạc của Hứa Linh Vân một tiếng thanh minh, trong chớp lát vung cánh tung mình, khó khăn lắm mới tránh thoát một kích kia, cánh trên trái đã có một mảnh vũ mao bị đốt trụi rồi, hung hiểm vạn phần. Mà cùng lúc đó, ngọn lửa phía sau Hứa Linh Vân bùng bùng đốt kích, nàng cũng đánh quá lớn, tâm niệm động, khởi động bình chương ngăn cản, sau đó kiếm quang như nước, uyển đình lưu chuyển, đem con quái xà ba cũng cuốn vào vòng chiến.

Chỉ bắt quá, ba con quái xà liên thủ, chính là nàng cũng lập tức cảm giác áp lực tăng lên gấp bội, có dấu hiệu nguy hiểm.

"Chúng ta phải ra tay, trợ giúp Linh Vân sư tỷ!"

Đột nhiên, Thụ Văn cốc dẫn đầu đệ tử Bì Quân Từ một kiếm chém giết một con yêu thú trước người, lạnh giọng quát lên: "Quái xà này là thất giai yêu thú hòa thuộc tính hiếm thấy, tuy là thất giai, nhưng có hòa thuộc tính yêu khí gia thành, thực lực cùng bát giai yêu thú cũng xê xích không xa, vạn nhất Linh Vân sư tỷ có gì bất trắc, ba con rắn này sẽ xông tới chúng ta, nơi này sợ rằng không người nào có thể còn sống sót..."

Chung quanh không phải chỉ có Phương Hành đang quan sát thế cục, mấy người đệ tử dẫn đầu giống nhau cũng quan sát toàn cục.

Thụ Văn cốc Bì Quân Từ rõ ràng phát hiện, hôm nay yêu thú trên mặt đất đã dần dần kém xuống, để lại một đám xác thú trên đất, đã có rất nhiều bắt đầu lặng lẽ chạy đi, không điên cuồng giống lúc ban đầu. Lúc này nguy hiểm nhất, cũng không phải mọi người trên mặt đất, mà là Hứa Linh Vân trên không trung lực lượng một người chiến ba con hòa lân quái xà, nếu là nàng gặp nạn hoặc bị thương, mọi người cũng sẽ cùng gặp xui xẻo.

Son Hà cốc dẫn đầu đệ tử Phong Thanh Vi vội la lên: "Nhưng quái xà này mỗi một con thực lực cũng ít nhất là thất giai đỉnh phong, quanh thân lượn lờ ngọn lửa bùng bùng, coi như hai người chúng ta liên thủ, đối chiến với nó, cũng rất có thể bị nó có thể lập tức giết chết a..."

Bì Quân Từ trầm giọng nói: "Ít nhất cũng phải tìm một người nữa, bằng ba người chúng ta hợp lực, cũng không cần đem quái xà chém giết, chẳng qua là cuốn lấy nó, khiến nó không cách nào cùng hai con khác cùng đi giúp công Linh Vân sư tỷ là được, Linh Vân sư tỷ rảnh tay rồi có thể thông dong chém giết hai con quái xà này, sau đó lại tới giúp chúng ta!" Vừa nói ánh mắt nhìn hướng Phương Hành, trầm mặc không nói.

Trừ Hứa Linh Vân ra, chúng đệ tử chỉ có hấn cùng với Phong Thanh Vi thực lực mạnh nhất, các sư đệ của hấn không có tư cách cùng hai người bọn họ cùng nhau liên thủ cuốn lấy hòa lân quái xà, trong mọi người, duy nhất có tư cách này, chính là Phương Hành rồi, hấn tu vi mặc dù thấp, nhưng thực lực nổi danh, Đoán Chân cốc, hấn có thể đem Mạc Dung Anh một cước đạp ngã trên mặt đất, chính là chứng minh.

Hơn nữa, Phương Hành cũng là thủ lĩnh Đoán Chân cốc đệ tử, lúc này mạo hiểm xuất thủ, cũng là điều nên làm.

Phương Hành lạnh lùng nhìn Hứa Linh Vân ác đấu trên không trung, thân nhiên nói: "Tốt, ta cùng hai người các ngươi đồng loạt ra tay!"

Thấy Phương Hành đồng ý, Bì Quân Từ cùng Phong Thanh Vi đều thờ phào nhẹ nhõm, tiểu quý này mặc dù bất hảo, nhưng cũng không trốn tránh trách nhiệm.

Lúc này, chợt có một đệ tử Tê Hà cốc nói: "Hòa lân quái xà quanh người là khói độc quái hiểm, tu vi ba người các ngươi chống đỡ được sao?"

Phong Thanh Vi cùng Bì Quân Từ nghe vậy, ánh mắt cũng khẽ run lên.

Ngọn lửa của hòa lân quái xà cực kỳ quỷ dị, chính là Hứa Linh Vân cũng không dám trêu chọc nửa phần, tất cả đều dùng bình chương thuật đón đỡ, bọn họ càng không cần phải nói, thời điểm cùng quái xà tư đấu, còn có thể bằng vào thân pháp cùng pháp khí giương chống, nhưng ngọn lửa này phổ thiên cái địa, vô khổng bất nhập, chính mình nếu bị một tia ngọn lửa chạm đến, hoặc là không cẩn thận hút vào khói độc, cũng sẽ nguy hiểm tánh mạng.

"Chỉ bằng lấy xuống một tia khói độc, ta phân biệt độc tính trong đó, giúp ba vị luyện chế tị độc đan!"

Một vị đệ tử Tê Hà cốc mở miệng, lúc đầu trước khi vào núi, Hứa Linh Vân mang tới một tia khói độc trong núi, chính là do hấn phân biệt độc tính trong đó, sau đó luyện ra giải độc đan, lúc này, tự nhiên cũng phải để hấn lần nữa xuất thủ.

Chẳng qua là, ba con quái xà cùng Hứa Linh Vân ác đấu trên không trung, mọi người dù là ai cũng không cách nào nhích tới gần, làm sao có thể mang tới khói độc?

"Ta có biện pháp!"

Đột nhiên một người hơi thở dồn dập mở miệng, rõ ràng là Ngô Tương Đồng, hấn không còn kịp phản trần, từ trong lòng ngực lấy ra một cái trường côn màu đen, phía trên buộc chặt rất nhiều sợi tơ, dĩ nhiên là một cái ngư can, coi mặt trên ký hiệu giếng đầy, cũng là một pháp khí, rồi sau đó Ngô Tương Đồng lấy một cái bình sứ, giặt lưới câu lên, sau đó hướng không trung giương lên, bình sứ bay hơn mười trượng, đưa vào không trung.

Lần nữa thu hồi, trong bình đã có một tia khói độc, Tê Hà cốc đệ tử lập tức đón tới, không dám trực tiếp đi ngửi, mà lấy linh khí dò thử, sau một hồi lâu,

cát giọng quát lên: "Lấy thượng đẳng mẫu đan, thêm kim điệp ngân biên thảo ba phần, mặc căn tử nhị hoa hai phần, linh tê ngọc thú huyết nửa tiền... Linh hỏa ít nhất ba chuyển, sau đó lấy hoa thanh tuyến thủy tẩy luyện, không thể sai lầm!"

"Dạ!"

Trong lúc nguy cấp, không người nào chậm trễ, Tê Hà cốc đệ tử lập tức đáp ứng, cộng thêm đệ tử phân biệt độc tính, tổng cộng chín gã đệ tử Tê Hà cốc, chia làm ba nhóm ngồi xuống, một người chủ lò, hai người thổi động linh dược, nhanh tay được cơ hồ không nhìn thấy bóng dáng, trong chốc lát, đốt lửa, tễ đan, thêm dược, trong lò đan linh diễm thoát ra, liên tục ba lần, không tới chín tức, tị độc đan đã thành.

"Đa tạ!"

Bi Quân Tử cùng Phong Thanh Vi nhận lấy tị độc đan, lập tức đem đan ngâm vào trong miệng, đã làm xong chuẩn bị xuất thủ.

Cũng vào lúc này, Tê Hà cốc "Chân ngắn" cũng dùng một cái ngọc bàn đem tị độc đan đưa tới cho Phương Hành, mặc dù hình thức cấp bách, Phương Hành cũng cúi đầu nhìn thoáng qua, đột nhiên mặt liền biến sắc, trong đôi mắt có độc hỏa hiện lên, trở tay tát một cái, đem chân ngắn đánh bay ra, miệng đây là máu, răng rớt hai cái, sau đó Phương Hành vung đao phách tới.

"Tiện nhân, ngươi dám cầm độc đan tới hại ta ư?"

Chân ngắn rơi xuống mặt đất, cả người đều ngưng ngẩn, tị độc đan trong tay lại càng lặn ra rơi xuống một bên, nàng cảm thấy hoa mắt, mắt thấy Phương Hành một đao bổ tới, mới đột nhiên oa một tiếng khóc lên: "Ta... Ta không có a..."

"Rốt cuộc là chuyện gì?"

Bi Quân Tử vội vàng té ra phi kiếm ngăn cản một đao của Phương Hành, đồng thời kinh ngạc đặt câu hỏi.

Phương Hành một đao này cũng không đánh xuống, bởi vì lúc một đao kia đánh xuống, hắn bỗng nhiên nghĩ đến, muốn hại mình không phải chân ngắn, mà là chủ lò luyện chế viên tị độc đan này, ánh mắt hung hăng quét tới, rõ ràng thấy, chủ lò một lò này, chính là Lâm Thanh Tuyết, nàng trong ánh mắt hiện lên một tia tiếc nuối khó có thể phát hiện, sau đó về mặt liền khôi phục lạnh lùng.

"Thời khắc như vậy, còn muốn dùng một quả độc đan tới hại ta, tiện nhân, chính là chủ ý của ngươi sao!"

Phương Hành trong lòng ác hóa dâng lên, ánh mắt hung hăng nhìn về Lâm Thanh Tuyết.

Những người khác trong lòng cả kinh, cũng nhất tề nhìn về phía Lâm Thanh Tuyết.

Lâm Thanh Tuyết cùng Phương Hành có thù oán, mỗi người cũng biết, lúc này trong lòng không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, chẳng lẽ thật sự là Lâm Thanh Tuyết luyện chế độc đan, muốn hại Phương Hành ư?

Nếu thật sự là như thế, nữ nhân này thật là độc ác.

Lâm Thanh Tuyết sắc mặt không thay đổi, từ từ ở trên mặt đất nhặt lên tị độc đan, thần nhiên nói: "Đúng là cái có vụng về... Ngươi nói đây là độc đan sao? Ta đây sẽ ăn cho ngươi xem, nhìn ta có bị độc phát mà chết hay không!" Vừa nói, thế nhưng thật đem viên đan dược này đưa vào trong miệng, mọi người còn không còn kịp ngăn cản, nàng đã nuốt xuống, sau đó ánh mắt thần nhiên nhìn Phương Hành.

"Ngươi muốn hủy diệt chứng cứ sao?"

Phương Hành trên mặt không chút biểu tình, hai mắt như kiếm, chăm chú vào trên người Lâm Thanh Tuyết.

Nàng một chiêu này có lẽ có thể lừa gạt người khác, nhưng lừa gạt không nổi chính mình, nếu nữ nhân này dám cầm độc đan cho mình, khẳng định cũng đã tính toán đến thất bại, trước đó ăn vào giải dược, biết tình cảnh không ổn liền lấy thân ra thử đan.

Một chiêu này, ở trên giang hồ cũng dùng rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Lên trời một chém

Chứng cứ?"

Lâm Thanh Tuyết nghe Phương Hành nói, khẽ cười lạnh: "Ta không ăn viên thuốc này, ngươi nói đây là độc đan, ta ăn viên thuốc này để chứng minh cho ngươi xem, ngươi lại nói ta hủy diệt chứng cứ, thật là buồn cười, giữa hai người chúng ta thật có tư oán, ta cũng hận không thể giết ngươi, nhưng ta vẫn

có cái nhìn đại cục, lúc này giết người chẳng khác gì là hại Linh Vân sư tỷ, ta sao có thể làm như vậy?"

Nói đến chỗ này, nàng có chút dừng lại, hướng mọi người quét mắt một cái, tựa như vô cùng thân nhiên, lại nói: "Rồi lại nói, cho dù ta luyện độc đan cho người, người làm sao có thể nhận ra được?"

Người chung quanh nghe lời của nàng, trong lòng cũng hơi động một chút, không tự chủ được, cảm thấy Lâm Thanh Tuyết nói rất có lý.

"Độc đan bị ta đoán được, người còn muốn nói dối sao?"

Phương Hành nghe lời này, trong lòng giận dữ, nắm Thanh Long Bích Diễm đao trong tay, sát khí đã ngăn không được.

"Người muốn giết ta ư? Hừ, thẹn quá thành giận sao? Ta thấy người không muốn đi trợ giúp Linh Vân sư tỷ, mới cố ý dùng cái cớ vụng về này trốn tránh sao, người vừa rồi sợ chết tránh né, cũng không phải chỉ có mình ta thấy!"

Lâm Thanh Tuyết bộ dáng khăng khái, ánh mắt lạnh như băng, khinh thường nói.

Lúc này, rất nhiều người chung quanh trong lòng cũng mơ hồ xuất hiện một tia hồ nghi.

Bọn họ bản thân đối với Phương Hành ấn tượng cũng rất bình thường, lại bị Lâm Thanh Tuyết nói toạc ra, không nhận được hoài nghi lên ước nguyện ban đầu của hắn.

Chẳng lẽ tiểu quỷ này thật sự bởi vì sợ chiến mới cố ý tìm cớ trì hoãn sao?

"Phương tiểu sư huynh, người tựa như tu hành cũng không phải là đan pháp, làm sao nhìn một cái có thể phán định đó là độc đan?"

Đột nhiên, có người chắn trước người Lâm Thanh Tuyết, chính là Thư Văn cốc Bi Quân Tử, ánh mắt có chút hoài nghi nhìn Phương Hành.

Những người khác, từ ánh mắt hoài nghi nhìn về Lâm Thanh Tuyết, cũng chuyển thành nhìn về phía Phương Hành khinh bỉ và coi thường.

Trừ phi là người có đan pháp thành tựu sâu đậm, mới có thể liếc một cái phán định bản chất của đan dược, nếu không, ngay cả đan sư bình thường muốn phán định một quả đan dược có phải độc đan hay không, cũng muốn tốn hao thời gian nhất định, nghiệm chứng thành phần mới có thể biết.

Mà Phương Hành vừa rồi liếc một cái đã phán định đan này là độc đan, lại làm cho bọn họ nổi lên lòng nghi ngờ.

Chuyện Âm Dương Thần Ma Giám, Phương Hành tự nhiên không thể nói cho những người khác, cũng không có tính toán đi phân biện.

Hắn thấy mọi người hoài nghi nhìn mình, thậm chí mơ hồ có mang địch ý.

Không nghi ngờ chút nào, nếu mình gắng hướng Lâm Thanh Tuyết xuất thủ mà nói, những người này nhất định sẽ ngăn trở chính mình.

Trong lòng khẽ tính toán, có so đo, lúc này cười lạnh một tiếng, nói: "Các người đều cảm thấy ta sợ chết ư?"

Bi Quân Tử chắn trước mặt Lâm Thanh Tuyết giật mình, lạnh nhạt nói: "Sợ chết cũng là thường tình của con người, người nếu nói mình không muốn giúp Linh Vân sư tỷ một tay, cũng sẽ không có ai ép người, nhưng dùng thủ đoạn như vậy, có chút bi ôi rồi!"

Ngụ ý, hiển nhiên là tin lời của Lâm Thanh Tuyết.

"Không chỉ sợ chết, lại còn dùng loại thủ đoạn này nói xấu Thanh Tuyết sư tỷ, tội không thể tha thứ!"

"Mới vừa rồi chém giết đang gay cấn, ta đã thấy hắn lui về trong đám người, quả thực không có một chút trách nhiệm nào!"

Yêu thú đã chết chết, trốn trốn rồi, chúng đệ tử Thanh Vân Tông không còn áp lực, cũng chú ý chuyện đã xảy ra bên này, có người nghe vụn vặt, lập tức hoài nghi Phương Hành, bảy lưỡi tám miệng mắng chửi.

Cũng có người nói: "Trước lúc chân tướng không rõ, không cần vội thêm chỉ trích, Phương tiểu sư huynh cùng Lâm Thanh Tuyết quả thật có thù cũ!"

Người nói chuyện, bộ dáng xinh đẹp, ngực phẳng mông cong, chính là Tần Hạnh Nhi.

Nghe lời của nàng, Lưu Hắc Hổ cũng đi theo gật đầu, nói: "Không sai, các người nói Phương tiểu sư huynh thứ khác cũng thôi, nói hắn sợ chiến, Lưu mỗ sẽ không ủng hộ. Vừa mới xong, Phương tiểu sư huynh tổng cộng xuất thủ bốn lần, lần đầu tiên chém giết man ngư muốn phá trận, ba lần sau chia ra chém giết ba đầu lục giai yêu thú hỗn loạn ở trong đám yêu thú tứ giai, giải bốn lần nguy nan giúp chúng ta..."

Cuối cùng, ánh mắt đảo qua mọi người, vỗ vỗ cánh tay trái của mình, trầm giọng nói: "Lời nói nhất thật sự, mới vừa rồi nếu không phải hắn một đao bỏ đầu yêu âm hiểm, ta đây cánh tay đã không ở trên người rồi!" Trên cánh tay trái kia, có một đạo vết máu, chính chộp vào khủy tay, vết thương rất sâu, chỉ cần là sâu hơn một chút, cả cánh tay cũng sẽ đứt rồi, có thể thấy được thực sự hung hiểm vạn phần.

"Hừ, hắn cho là các người lợi ích gì, hai người các người lại nói chuyện giúp hắn như vậy?"

Trong đám người, có người âm dương quái khí nói.

Lưu Hắc Hồ giận dữ, quát lên: "Là ai kiểm chuyện? Có bản lĩnh đứng ra!"

Tần Hạnh Nhi cũng cả giận nói: "Giúp Phương tiểu sư huynh nói chuyện chính là cầm lợi ích sao?"

Đám người rồi lại tĩnh lặng không tiếng động, không người nào dám tiếp lời.

"Viên đan được có độc không độc, lấy ra nghiệm chứng là được, vị Lâm sư muội kia, vì sao vừa rồi lại đem đan dược nuốt vào?"

Lúc này, một thanh âm khác vang lên, đồng thời đứng ở phía sau Phương Hành, chính là Đoán Chân cốc Ngô Tương Đồng, bình thời hắn rất trung thực, lúc này về mặt vô cùng kiên định, thanh âm có lực, một câu nói: "Phương tiểu sư huynh là đệ tử dẫn đầu Đoán Chân cốc ta, mới vừa rồi bảo vệ Đoán Chân cốc đệ tử an nguy, không phải có thể để mặc các người nói xấu, hỏi chúng ta trước rồi hãy nói!"

Theo lời của hắn, Đoán Chân cốc đệ tử nhất tề bước lên một bước về phía trước, đứng sau lưng Phương Hành.

Điểm này, ngay cả Phương Hành đều có chút bất ngờ.

Người đang trong hoàn cảnh nguy hiểm, cũng dễ dàng đoàn kết nhất.

Trước lúc rời Thanh Vân Tông, những đệ tử này đừng nói bảo vệ Phương Hành, hận không được đưa một cước đạp lật trên mặt đất sau đó dẫm thêm mấy cước cũng không ít.

Nhưng tới Loạn Hoang sơn nơi này, Phương Hành làm việc mặc dù không đứng đắn, nhưng cũng thật sự rõ ràng duy trì lợi ích cho Đoán Chân cốc.

Ở yêu thú đánh tới, hắn là người đầu tiên lên tiếng cảnh báo, lấy binh chưởng thuật giải nguy cơ mọi người bị quái trùng gặm phệ, lúc đang cùng yêu thú đại chiến, chém không ít đám lợi hại núp trong cấp thấp yêu thú, cứu nhiều người, hai chuyện này, đã khiến cho hắn ở trong lòng Đoán Chân cốc đệ tử, ấn tượng thay đổi không ít, mặc dù không chắc đã vô cùng tôn phục, nhưng cũng đồng ý hắn.

Mặt khác, theo Ngô Tương Đồng là người đầu tiên đứng ra ủng hộ Phương Hành, những người khác tự nhiên cũng sẽ đuổi theo, chính là người trong lòng còn có chút ngăn cách, lúc này cũng phải cùng những người khác đứng ở một cái trận tuyến, dù sao mình bất kể như thế nào đều thuộc về Đoán Chân cốc đệ tử, lúc này không cùng sư huynh đệ nhà mình đứng chung một chỗ, chẳng phải phạm vào nhiều người tức giận, ngày sau còn sống thế nào?

Hơn nữa, Phương Hành thoát nhìn cũng không phải là người rộng lượng, lúc này chính mình không đứng ra, sau hắn tìm chính mình gây phiền toái thì làm sao bây giờ?

Nhìn thấy Đoán Chân cốc đệ tử phản ứng, ba cốc khác đệ tử, cũng không nói cái gì nữa rồi, sợ dẫn phát nhiều người tức giận.

Trong lúc nhất thời, chung quanh có chút an tĩnh, không khí cực kỳ vi diệu.

"Quên đi, cãi vã như vậy, muốn âm ỉ tới khi nào? Giữa núi rừng tựa như lại có yêu thú nhòm ngó, không chừng lúc nào sẽ giết ra ngoài, vẫn là mau chút ít chuẩn bị chống đỡ sao, người khác nếu sợ chết, không dám đi giúp Linh Vân sư tỷ một tay, vậy thì để ta cùng với Bì sư huynh cùng Phong sư tỷ đồng loạt ra tay cũng được, ngay cả chết ở trong tay quái xà, cũng hơn người sợ chết..."

Lúc này, bỗng nhiên có người cười lạnh mở miệng, phá vỡ yên lặng.

Xem phục sức, lại là Thư Văn cốc một vị đệ tử, cũng là ban đầu ở trên pháp thuyền quá mắng Phương Hành, thay Tê Hà cốc nữ đệ tử kêu bất bình, hắn lại là chừng ba mươi tuổi, bộ dáng có chút âm hiểm.

"Tên khốn kiếp này là ai?"

Phương Hành chỉ vào hắn hướng Ngô Tương Đồng bên cạnh hỏi.

Ngô Tương Đồng nhìn thoáng qua, nói: "Hắn tên gọi Thân Kiếm, Thư Văn cốc đệ tử!"

Phương Hành gật đầu, nói: "Quả thật là quá khốn kiếp, ta ở trên pháp thuyền nên chém hắn trước!"

"Người... Thật quá mức!"

Thân Kiếm giận dữ, hận ý vô hạn, cũng không dám hướng Phương Hành xông lại.

Không riêng gì Phương Hành để cho hắn kiêng kỵ, Đoán Chân cốc đệ tử cùng nhau hướng hắn trợn mắt nhìn, cũng làm cho hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Đoán Chân cốc đệ tử, tề ra phi kiếm, giúp ta một tay!"

Phương Hành không để ý tới Thân Kiếm, bỗng nhiên cất giọng hét lớn, Thanh Long Bích Diễm đao cầm ở trong tay, hai chân trên mặt đất một bước, cao cao nhảy lên, thân hình bay thẳng lên trời, cao gần ba trượng. Ngô Tương Đồng giật mình, đã hiểu Phương Hành ý tứ, gấp nhảy lên ba trượng, lực đạo đã

Kiệt, thật nhanh tề lên phi kiếm của mình, ở dưới chân Phương Hành đón đỡ, Phương Hành lập tức mượn lực, lại tăng thêm một trọng.

Những người khác thấy thế, cũng nhất thời hiểu Phương Hành ý tứ, trong lòng bàn tay phi kiếm suu suu suu tề lên.

Trong lúc nhất thời, không trung ngân ảnh chớp động, tựa hồ xuất hiện một đạo thang trời do phi kiếm tạo thành.

Phương Hành tựa như đạp thang mà lên, long hành hổ bộ, thẳng hướng Hứa Linh Vân cùng quái xà đại chiến phóng đi.

"Linh Vân sư tỷ, ta tới giúp ngươi một tay!"

Phương Hành tới cực nhanh, một thân lực lượng tề động đến mạnh nhất, linh khí không chút nào giữ lại phát ra, thân hình lướt qua, thế nhưng để lại nhân nhật hóa ý, cơ hồ là trong chốc lát, hắn đã vọt tới bầu trời chỗ Hứa Linh Vân cùng ba con quái xà, rồi sau đó thân hình vừa chuyển, tựa như bánh xe gió, thân thể nho nhỏ huy động Thanh Long Bích Diễm đao nặng ba ngàn cân, như một vàng trắng tròn chém xuống.

"Hô..."

Có độc điểm hướng hấn bắn tới.

Phương Hành không để ý tới, bình chương thuật xuất hiện, bao thành một hình tròn, đưa hấn bao ở trong đó.

Mà một đao kia, không chần chờ chút nào, thẳng tắp chém xuống.

"Suu..."

Đao khí tung hoành, đại đao như khâu, trực tiếp chém ở cổ một con hỏa lân quái xà.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Một đao chém đầu, mổ bụng lấy đan

Ba con quái xà cũng bị Hứa Linh Vân hấp dẫn đi lực chú ý, căn bản không còn hơi sức bận tâm con bò sát khí tức tựa hồ rất yếu này, hơn nữa Phương Hành tới quá nhanh, xuất đao quá trực tiếp, cơ hồ không cho hỏa lân quái xà bất kỳ thời gian phản ứng. Quái xà thấy tránh né không được, cũng không trốn nữa, trên người hỏa lân nhất nhất trương lên vừa bế hợp, ở xung quanh người khóa lên một tầng áo giáp tràn ngập hỏa độc.

Ở suy nghĩ còn tương đối đơn giản của nó, cảm giác mình đón đỡ một đao kia không thành vấn đề.

Ngay cả Hứa Linh Vân bị ba đầu quái xà bao vây vào giữa, cũng có chút không tin: "Ngươi làm sao có thể giết được rắn này? Một đao kia có lẽ có thể gây tổn thương cho nó, nhưng nó sau đó sẽ đối với ngươi khởi xướng hung mãnh công kích, ngươi làm sao gánh vác được?"

Vào lúc này, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng để cứu Phương Hành.

Nhưng mà chuyện phát triển hiển nhiên ngoài dự liệu của nàng.

"Phốc..."

Phương Hành một đao chém ở trên cổ hỏa lân quái xà, bên trong một đao kia, thanh long sát khí không xuất hiện, kim sắc hỏa diễm cũng không xuất hiện, Phương Hành không có tề động hai đạo pháp trận, hấn chẳng qua là đem lực lượng của mình tăng lên tới mạnh nhất, đem một đao có thể phát huy ra lực lượng phát huy đến cực hạn.

Trong chốc lát, lưỡi đao cùng hỏa lân tiếp xúc, bị ngăn cản một phần ba tức, trên đao lực lượng khổng lồ đã thích phóng ra, "Két băng" một tiếng, trên lưỡi đao toác ra một cái khuyết khẩu, tiếp theo sau đó, một đao kia đánh nát hỏa lân dưới đao, phách vào trong máu thịt hỏa lân quái xà, trực tiếp xẹt qua cả thân thể quái xà, lại dẫn Phương Hành trên không trung vòng nửa vòng.

"Hô hô..."

Phách xong một đao kia, Phương Hành bay vọt ở giữa không trung lực lượng cũng đã tiêu hao hết, thân thể bắt đầu xoay tròn rơi đi xuống.

"Thình thịch..."

Hấn rơi trên mặt đất, hai tay nắm đao, một gối chồm, mặt đất bị nện ra khỏi một cái rãnh to.

Tại đỉnh đầu hấn, quái xà bị hấn bổ một đao dừng lại một hồi lâu, đầu rắn đột nhiên rơi xuống, máu tươi vẩy ra, trực tiếp rơi vào bên trái Phương Hành,

ném ra một cái rãnh to, mà quái xà khổng lồ thân thể trên không trung vận vẹo không ngừng, mang theo khói đặc cuộn cuộn, cũng đi theo rơi xuống, nhưng trực tiếp lọt vào trong hồ nước, tõe lên bọt nước cao bốn năm trượng.

Giữa không trung, hai con quái xà thấy đồng bạn bị giết, gào thét không dứt, xông xuống muốn giết chết Phương Hành báo thù.

Mà Hứa Linh Vân giật mình, trong lòng bàn tay kiếm hoa mãnh liệt, đem hai con quái xà cuốn về vòng chiến.

Bên trong quá trình này, nàng cũng nhận không được cúi đầu nhìn Phương Hành một cái, trên mặt thần sắc có chút khiếp sợ.

Trên mặt đất, mỗi người cũng im như ve mùa đông, khó có thể tin nhìn đầu rắn rơi trên mặt đất dử tợn.

Thất giai yêu thú, một đao đứt đầu.

Cho dù có thành phần đánh lên cùng xuất kỳ bất ý, nhưng làm sao có thể?

Trong lúc nhất thời không ai nói chuyện, bởi vì không ai biết nên nói cái gì.

"Các ngươi cảm thấy ta sợ chết ư?"

Phương Hành đứng lên, Thanh Long Bích Diễm đao khiêng trên vai, ánh mắt quét nhìn chúng đệ tử Thanh Vân Tông.

Người bị Phương Hành ánh mắt nhìn đến, cũng không tự chủ đem ánh mắt dời đi chỗ khác rồi, ngay cả Bì Quân Tử cùng Phong Thanh Vi cũng là như thế.

Phương Hành cuối cùng ánh mắt, rơi xuống trên mặt Lâm Thanh Tuyết.

"Ta đúng là sợ chết, cho nên ai muốn để cho ta chết, ta sẽ nhất định phải làm cho kẻ đó chết!"

Lâm Thanh Tuyết lúc đầu còn quật cường hướng hấn nhìn tới, nhưng cùng Phương Hành ánh mắt lần lượt đối chọi, hai mắt lại mơ hồ phát đau.

Nàng cuối tránh đi ánh mắt Phương Hành, bởi vì nàng cảm thấy như thể nhìn thẳng hấn, mắt của mình tựa hồ sẽ mù mất. Cũng ở thời điểm ánh mắt chuyển đi, Lâm Thanh Tuyết trong lòng dâng lên một loại tư vị khó tả, tựa như trái tim bị người ta hung hăng bóp một cái, hồi hận muốn đem khổ thủy phun ra. Càng là lần đầu tiên trong ba năm qua, có một loại cảm giác cực độ khủng hoảng từ trái tim dâng lên.

Tiểu quý này làm sao lại mạnh như vậy?

Khi nào thì con kiến chính mình không để vào mắt kia, trở nên mạnh hơn mình nhiều như vậy?

Ý niệm trong đầu còn chưa chuyển, Phương Hành đột nhiên động, năm ngón tay mở ra, Dẫn lực thuật thi triển, Lâm Thanh Tuyết ngồi dưới đất tâm tình phức tạp bỗng nhiên bị Phương Hành nhiếp trong tay, cầm cổ áo nàng, giơ cao khỏi đỉnh đầu.

"Không được, mau thả Lâm sư muội..."

"Để nàng xuống, đừng làm chuyện điên rồ!"

Chúng đồng môn kinh hãi, rớt rít mở miệng khuyên bảo.

Ngay cả Ngô Tương Đồng cũng là nhanh chóng kêu to: "Phương tiểu sư huynh, không nên giết hại đồng môn, đây là tội lớn..."

Chúng đệ tử Thanh Vân cũng không nghĩ tới, Phương Hành thế mà thật muốn ra tay với Lâm Thanh Tuyết.

Bọn họ vốn tưởng rằng Phương Hành biểu lộ sát ý của mình rồi, sẽ tạm thời nhẫn nại, sau đó âm thầm mưu kế báo thù, dù sao Thanh Vân Tông chính là danh môn chính phái, không cho môn hạ đệ tử tự giết lẫn nhau, nếu Phương Hành âm thầm đem Lâm Thanh Tuyết giết chết cũng thôi, tại trước mặt nhiều người như vậy giết chết nàng, xử phạt giết hại đồng môn là tránh không khỏi, cho dù lập được công lớn cũng không được.

Cũng chính bởi vì có tâm tư này, mọi người mới không thể kịp thời ngăn cản Phương Hành đem Lâm Thanh Tuyết nhiếp ở trong tay.

Lâm Thanh Tuyết cũng sắc mặt đột nhiên biến sắc, giọng cảm hận nói: "Ngươi vô bằng vô cớ, sao dám giết ta?"

Phương Hành lạnh lùng nhìn nàng, Lâm Thanh Tuyết cũng nổi lên dũng khí, nhìn thẳng hấn!

Mình ở độc đan bị đoán được, đã làm xuống một cái quyết định chính xác, đem độc đan nuốt vào, độc đan này, mặc dù sẽ khiến cho chính mình bụng đau như xoắn, cực kỳ khổ sở, nhưng cũng xóa đi căn cứ chính xác chính mình luyện chế độc đan, nàng cũng không tin, Phương Hành dám ở dưới tình huống không có bất kỳ chứng cứ nào, mạnh mẽ hướng mình ra tay, trừ phi hấn tính toán phản bội sư môn!

Phương Hành cùng Lâm Thanh Tuyết nhìn nhau một hồi lâu, bỗng nhiên hi hi cười một tiếng, nói: "Ai nói ta muốn giết ngươi?"

Sau đó Thanh Long Bích Diễm đao trong tay của hấn thu vào: "Ta chỉ tìm ngươi lấy chứng cứ mà thôi!"

Vừa dứt lời, bàn tay dán tại trên bụng Lâm Thanh Tuyết, cảm ứng thuật thi triển ra, một chốc, đối với Lâm Thanh Tuyết trong cơ thể cấu tạo đã nhất thanh nhị sở, sau đó tay hần thoáng một cái, trong lòng bàn tay đã nhiều thêm một thanh đoản đao, trước lúc mọi người chưa kịp phản ứng, đã "Xuy" một tiếng kéo xuống áo trước ngực Lâm Thanh Tuyết, đem cái yếm đồ au lộ ra.

Trong nháy mắt, Lâm Thanh Tuyết bụng tuyết trắng cùng lồng ngực mềm mại cao vút nhất thời lộ ra ngoài.

"Người muốn làm gì?"

Người chung quanh đầu tiên cảm thấy bất ngờ, sau đó thất thanh hét lớn, phi nước đại đi lên ngăn cản.

Còn có người dưới tình thế cấp bách, trực tiếp té ra phi kiếm, hung hăng hướng hần chém tới.

Vào giờ khắc này, bọn họ còn tưởng rằng Phương Hành điên rồi, muốn làm chuyện cảm thú gì...

Nhưng Phương Hành tốc độ cực nhanh, lật xuống áo của Lâm Thanh Tuyết, đoản đao trong tay ở bụng nàng vẽ một cái, mở ra một đường vết rách, sau đó mũi đao nhảy lên, một quả đan hoàn đen sì sì dính máu tươi bay ra.

"Suru suru..."

Ở trong quá trình này, hần dưới chân dời đi, tránh được ba cái phi kiếm.

Nắm ngón tay hư không một trào, đan hoàn đen sì sì đã bị Phương Hành nắm lại, rồi sau đó ngón tay bắn ra, đem nó ném cho một người đệ tử Tê Hà cốc, thân nhiên nói: "Chứng cứ đã có, cảm đi nghiệm sao! Nếu viên thuốc này không độc, ta sẽ chịu tội thương tổn đồng môn thì như thế nào? Nếu viên thuốc này có độc, các người Tê Hà cốc cần cho ta một câu trả lời thỏa đáng sao!"

Vừa nói, ném Lâm Thanh Tuyết xuống, thu hồi đoản đao, phui tay, như không có chuyện gì, đứng chấp tay.

Mấy người chuẩn bị ngăn cản Phương Hành thân thể cứng đờ, đứng ở tại chỗ, vẻ mặt khiếp sợ mà vô cùng phức tạp.

Các người không phải nói không có chứng cứ sao?

Ta đây sẽ đem chứng cứ lấy ra cho các người!

Lâm Thanh Tuyết luyện có phải độc đan hay không, vốn là một chuyện rất đơn giản, cảm đan tới nghiệm chứng là đủ, nhưng bởi vì Lâm Thanh Tuyết đem đan này nuốt vào rồi, chuyện mới trở nên phức tạp lên, đối với cái loạn cục này, phương pháp giải quyết của Phương Hành càng thêm đơn giản.

Người nuốt đan che giấu, ta sẽ mổ bụng lấy đan!

Chỉ bất quá, trước lúc làm chuyện này, hần lựa chọn giúp Hứa Linh Vân giải quyết một đầu hỏa lân quái xà trước, một là bởi vì hần quả thật không muốn Hứa Linh Vân bị thương, nữ nhân này mặc dù lãnh ngạo lạnh lùng, nhưng nói lời giữ lời, nguyện đánh cuộc chịu thua, trong mắt hần là người tốt, một chút nữa, một đao chém hỏa lân quái xà, cũng có thể làm cho Lâm Thanh Tuyết chỉ trích hần sợ chiến được hóa giải.

Đồng thời, mang theo cái uy giết yêu, lại đến làm chuyện này, gặp phải lực cản cũng sẽ nhỏ một chút.

Nếu như hần ở trước lúc chém giết quái xà làm chuyện này, nhất định sẽ bị quần công, chỉ sợ chứng minh trong bụng Lâm Thanh Tuyết đúng là độc đan, mọi người cũng sẽ đem lửa giận phát tiết đến trên người của hần, lúc này lại bất đồng.

Lâm Thanh Tuyết kêu thảm thiết không dứt, ôm bụng trên mặt đất lăn qua lăn lại.

Tất cả mọi người xanh mặt, thật lâu nói không ra lời.

Ai cũng chưa từng nghĩ đến, tiểu quỷ này ác như vậy, thế mà dám mổ bụng lấy đan.

Đại khái Lâm Thanh Tuyết vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới điểm này, nếu không nàng tuyết sẽ không lựa chọn đem độc đan nuốt vào.

Mà Phương Hành nói cũng không sai, thật ra cho dù hần lấy ra không phải độc đan, vậy cũng không có gì, chẳng qua là thương tổn đồng môn mà thôi, cũng không phải là tội lớn tàn sát đồng môn, dù sao người tu hành sinh mệnh lực cường đại, bị mổ bụng chắc chắn không chết, dùng chút ít linh dược thoa vết thương một chút, mười ngày nửa tháng là tốt, nếu dùng chút ít thượng hạng linh dược, sợ rằng ngay cả vết sẹo cũng sẽ không lưu lại.

Nhưng lời tuy nói như vậy, có thể nghĩ tới đây, hơn nữa dám làm như vậy lại không nhiều.

Tiểu quỷ thoát nhìn bộ dáng có chút thanh tú, thậm chí có chút ít khả ái này, hạ thủ làm sao ác như vậy chứ?

Tất cả mọi người trầm mặc lại, người lúc trước mở miệng trợ giúp Lâm Thanh Tuyết, lúc này mọi người sắc mặt đại biến.

Có mấy nữ đệ tử Tê Hà cốc lúc trước còn khinh thường Phương Hành, lúc này thậm chí sợ đến phát run.

Chương 110: Đoạt yêu thi

Chúng đệ tử Thanh Vân còn đang kinh ngạc, Phương Hành như không có chuyện gì xảy ra đi tới bên cạnh các đệ tử Đoán Chân cốc, chỉ vào đầy đất yêu thú thấp giọng nói: "Các người bọn khốn kiếp này đều u mê sao? Đầy đất yêu đan không biết nhặt ư? Đều là tiền! Mau đoạt a!"

Vừa nói chính mình dẫn đầu làm trước, thật nhanh đem thi thể yêu thú đầy đất đá đến Đoán Chân cốc đệ tử bên này, thoáng cái tràn đầy một đống, những đệ tử Đoán Chân cốc khác tỉnh ngộ, mặc dù cảm thấy trong một trường hợp nghiêm túc lại bắt đầu đoạt yêu đan có chút không thích hợp, nhưng đệ tử dẫn đầu cũng làm như vậy chính mình còn chờ cái gì? Cũng đi theo đoạt lên.

Những người mấy sơn cốc khác thấy làm như vậy, cũng cảm thấy có chút hoang đường, bất quá rốt cục vẫn phải có người nhin không được, nhỏ giọng nói: "Mau đoạt sao, nếu không cũng bị bọn họ đoạt hết, những yêu đan này là có thể chính mình thu giữ!"

Vừa nghĩ như vậy, lập tức cũng có người gia nhập hàng ngũ đoạt yêu thi, bất quá lúc này Đoán Chân cốc đã đoạt gần như một nửa.

Tê Hà cốc đệ tử không đoạt, có mấy người nữ đệ tử yên lặng không nói tiến lên trị thương cho Lâm Thanh Tuyết, người tiếp nhận đan hoàn đen sì kia, thi tại trầm mặc hồi lâu, lấy ra một thanh đao bạc nhỏ, đem đan hoàn phía trên dính chất nhầy cạo xuống, vừa chà xát một chút đan phấn, cẩn thận xem xét, sắc mặt lại càng khó coi, oán hận nhìn Lâm Thanh Tuyết một cái.

"Thế diện của Tê Hà cốc, cũng bị người làm mất hết!"

Hắn nói một câu, sau đó xoay người qua, nhìn không trung Hứa Linh Vân, khe khẽ thở dài.

Bên cạnh hắn Tê Hà cốc đệ tử cũng nghe được lời của hắn, trong lòng nhất thời run lên, ánh mắt nhìn về Lâm Thanh Tuyết có chút phức tạp.

"Đã tra ra ư?"

Phương Hành chẳng biết lúc nào tới gần nơi này, cười hi hi nhìn người đệ tử này.

Người này vẻ mặt phức tạp, trầm giọng nói: "Chuyện này ta sẽ bẩm báo Linh Vân sư tỷ, để nàng định đoạt!"

"Hương ta bẩm báo chuyện gì?"

Đột nhiên một thanh âm nhàn nhạt truyền đến, lại thấy trên không trung Hứa Linh Vân bỗng nhiên ném ra hồng lô của mình, huyền chuyển trên không trung, đại phóng quang minh, sau đó hai cái hỏa lân quái xà đã bị nàng đá thương, vùng vẫy gãy chết bị hồng lô phát ra ánh sáng bao phủ, nhất thời càng lúc càng nhỏ, rồi sau đó bị hồng lô thu vào, hồng lô cũng nhỏ đi, lọt vào trong tay Hứa Linh Vân.

Thì ra là, sau khi Phương Hành chém giết hỏa lân quái xà kia, hai con hỏa lân quái xà khác còn lâu mới là đối thủ của Hứa Linh Vân, trì hoãn chốc lát công phu, lại là Hứa Linh Vân chuẩn bị đem hai con hỏa lân quái xà đánh cho bị thương, lấy lò luyện đan đưa bọn họ thu, hai con quái xà này trời sanh thích nuốt nham tương, tu luyện ra một thân hỏa thuộc tính yêu khí, có thể đem bọn họ luyện làm linh thú hộ lò.

Bạch hạc một tiếng thanh minh, chờ Hứa Linh Vân đáp xuống, tóc nàng có chút lảng loạn, hiển nhiên trận chiến vừa rồi cũng có chút cố hết sức, bất quá vẻ mặt nàng còn là phi thường bình thản, cũng không bị thương, Thanh Vân chân truyền danh tiếng, có thể tính xứng đáng cái tên.

Tên nam đệ tử này thấy Hứa Linh Vân đáp xuống, liền đi tới phía sau, thấp giọng hướng nàng bẩm báo.

Hứa Linh Vân thần sắc thay đổi dần, ánh mắt không vui nhìn Lâm Thanh Tuyết.

Tê Hà cốc đệ tử còn đang chữa thương cho Lâm Thanh Tuyết lập tức rời rít rời khỏi bên người nàng, lưu nàng một mình yên lặng ngồi dưới đất.

Lâm Thanh Tuyết sở tác sở vi, trình độ nào đó đã không phải là ám hại đồng môn đơn giản như vậy, mà là tâm hoài bất quỷ, muốn đem Đại sư tỷ Tê Hà cốc của các nàng vùi lấp vào hiểm địa, nếu Hứa Linh Vân là một người nhỏ nhen, tiện tay chém nàng cũng có thể.

Hứa Linh Vân nhìn Lâm Thanh Tuyết một hồi lâu, cong ngón tay búng ra, một viên thuốc rơi vào trên váy Lâm Thanh Tuyết.

"Đem viên thuốc này nuốt xuống đi!"

Lâm Thanh Tuyết nhặt lên đan dược vừa ngửi, sắc mặt đột biến: "Quy tức đan?"

Hứa Linh Vân thần nhiên nói: "Không sai, ta không muốn phạt người cái gì, nhưng người vừa làm chuyện gây nguy hại đến đồng môn, lần phù chiếu này, không dẫn cũng được rồi, nuốt vào viên thuốc này, người khí huyết động lại, sinh lợi tiêu tức, đối với thương thế của người cũng có lợi, mà ta sẽ đem

ngươi thu vào động thiên giới chỉ, đợi đến phù chiếu hoàn thành, lại đem ngươi mang về tông môn, giao cho sư tôn xử trí!"

Lâm Thanh Tuyết đôi môi run rẩy, trong lòng hiểu được, đại khái mình thật không còn hy vọng.

Ban đầu nàng dự định giết Phương Hành mà thất bại, lại bị Hứa Linh Vân cầm bế nửa năm, sau khi đi ra, phát hiện mình bị Phương Hành tát hai cái, đã tạt trong môn phái truyền ra, cùng Hậu Thanh tư tình cũng trong môn phái truyền ra, thanh danh, tôn nghiêm cho tới tiền đồ của nàng, cũng phá hủy, thái độ của sư tôn đối với nàng cũng đại biến, cho là nàng cùng Hậu Thanh tư thông, tính tình không sạch sẽ, không chịu nổi truyền pháp.

Ba năm này, nàng khắc khổ tu luyện, đem tu vi từ Linh Động tam trọng tăng lên tới Linh Động ngũ trọng, ở trong hàng đệ tử bình thường, đã thuộc thượng giai, nhưng sư tôn cũng vẫn không thích nàng, cho đến phù chiếu lần này xuất hiện, sư tôn đề cho nàng cùng đệ tử khác cùng đi, thật ra chính là một cái cơ hội, nếu biểu hiện tốt, sư tôn có lẽ sẽ cho thêm nàng mấy phần sủng ái, cũng chính là hi vọng...

Cũng chính bởi vì ý nghĩ này, cho nên từ lúc bắt đầu, trên thực tế thật không có ý định hướng Phương Hành trả thù.

Chẳng qua nàng cũng không nghĩ tới, chính mình không có ý định hướng Phương Hành trả thù, nhưng Phương Hành chưa quên mối thù cùng mình.

Vừa thấy mình, tiểu quý này đã trực tiếp xuất khẩu vũ nhục, cũng nhất thời để cho trong lòng nàng hận ý thăng lên, hơn nữa, Phương Hành biểu hiện cùng Hứa Linh Vân quan hệ rất tốt, vừa đề lộ ra hân cùng với tiểu sư muội được sư tôn sủng ái nhất có quan hệ mờ hồ, lại làm cho Lâm Thanh Tuyết ý thức được, mình coi như buông xuống cừu hận ban đầu, cũng sợ rằng không có kết quả tốt.

Tiểu quý này rõ ràng là một người thù dai, tương lai hẳn được thế rồi, há có thể để mình có quả ngon để ăn?

Kể từ đó, nàng sát cơ tái khởi, chẳng qua không có cơ hội. Cho đến lúc luyện chế tị độc đan, nàng cuối cùng một cái luyện chế thành công, mắt thấy hai quả tị độc đan khác đều đã luyện thành, chia ra cho Bì Quân Tử cùng Phong Thanh Vi, không nghĩ ngờ chút nào, viên này tất nhiên là cho Phương Hành rồi, vì vậy nàng quý thần xui khiến, ở gia nhập cuối cùng nhất muội lĩnh được, lên đời nhất muội.

Đây trên thực tế cũng không phải là độc đan, chẳng qua là sẽ làm người dùng đan, tinh thần cương động, phản ứng hơi chậm, ở ý tưởng của nàng, Phương Hành nuốt viên thuốc này, nếu là đi cùng hỏa lân quái xà đánh nhau, tất nhiên kịch liệt vạn phần, động tác chậm một chút, cũng sẽ chết ở dưới quái xà miệng rắn, tâm nguyện cũng coi như đạt thành rồi, sau cũng không có người có thể tra ra được.

Chẳng qua là nàng không ngờ đến, Phương Hành thế nhưng liếc một cái đã nhận ra viên thuốc này, nàng lúc ấy cũng không chút kinh hoảng, thuận tay đem đan hoàn nuốt vào, kể từ đó, một là có thể chứng minh đan của mình không độc, thứ hai không có chứng cứ, lường trước ai cũng không làm gì được nàng, mà chính mình biết thời biết thế, ngược lại có thể ô hãm Phương Hành một cái sợ chiến cùng hãm hại tội danh, không chừng có thể kiếm chuyện đề Hứa Linh Vân chán ghét Phương Hành.

Chẳng qua là nàng cũng không nghĩ tới, Phương Hành một đao chém giết hỏa lân quái xà, vừa bắt chính mình, mổ bụng lấy đan, tâm địa ác độc, không thuận theo lẽ thường, trực tiếp làm cho mình một phen tính toán cũng nước chảy về biển đông.

Có thể tưởng tượng, trở lại tông môn, tiền đồ của chính mình cũng chỉ tới đó mà thôi.

Lấy sư tôn tính tình, có thể sẽ không trách nàng muốn giết hại đồng môn, nhưng nhất định sẽ cảm thấy nàng ngu xuẩn không chịu nổi, làm mất mặt Tê Hà cốc, phế bỏ tu vi của mình trực xuất tông môn, thậm chí giết mình, cũng có thể.

Đù loại ý niệm trong đầu từ trong lòng lướt qua, Lâm Thanh Tuyết bỗng nhiên rất hi vọng Phương Hành mới vừa rồi một đao kia trực tiếp đâm chết chính mình.

Nói như vậy, nhất định lấy tính tình của sư tôn, còn có thể vì mình báo thù...

...

Lâm Thanh Tuyết tâm tư tự nhiên cũng không còn người để ý, chỉ coi nàng là một người chết mà thôi.

Thanh Vân Tông đệ tử, hôm nay đang bận kiểm kê thương vong.

Trừ tám người bắt đầu bị quái trùng tới gần, phế giáo mà chết ra, trong bốn cốc, còn có chín người đang cùng yêu thú chém giết bị thương, trong đó năm người thương cũng không nặng, sau khi Tê Hà cốc đệ tử dùng bốn mạng Tiểu Hoàn Đan trị liệu, rất nhanh sẽ phục hồi như cũ, nhưng có bốn người, chân đứt cụt tay, đã thành phế nhân, mặc dù tánh mạng không lo, nhưng không cách nào tái chiến.

Trong bốn cốc, cũng là Đoán Chân cốc đệ tử thoải mái nhất, chỉ có ba người vết thương nhẹ, không người nào chết trận, không người nào trọng thương.

Một kết quả này, cũng làm cho còn quá thần trí Đoán Chân cốc đệ tử trong lòng kinh ngạc, ánh mắt nhìn Phương Hành càng ngày càng thuận mắt.

Người bị thương, hơn phân nửa cũng là bị ngũ giai, cho tới lục giai yêu thú núp trong tứ giai yêu thú đánh lên gây thương tích, nhưng mà ở chém giết triển khai, Phương Hành xuất thủ mặc dù không nhiều, nhưng mắt sáng như đuốc, từng cái yêu thú lợi hại trốn ở bên trong tứ giai yêu thú, cũng bị hắn chính xác phát hiện, rồi sau đó vung đao chém giết, cũng chính là cử động này, tránh khỏi Đoán Chân cốc đệ tử rất nhiều nguy hiểm.

Sau thu liễm yêu thú thi, Đoán Chân cốc cũng bởi vì nguyên nhân Phương Hành phản ứng đầu tiên tới được, xuất thủ sớm, chiếm đại tiện nghi.

Yêu đan chẳng khác nào là tiền, thật ra cử động thu yêu thú, không khác chính là cướp đoạt.

Những đệ tử ba cốc khác còn đều có chút căng thẳng, hơn nữa bị Phương Hành hành động mở bụng lấy đan chấn nhiếp rồi, phản ứng chậm chút, mà Phương Hành cũng mặc kệ nhiều như vậy, bất chấp tất cả, trước tiên đem tiền đoạt đến tay rồi hãy nói.

Ước chừng hơn ba trăm con yêu thú tập kích Thanh Vân Tông đệ tử, cuối cùng chỉ có chừng một trăm con yêu thú ở tan tác chạy trốn rồi, nói cách khác, lúc này bên hồ, có thi thể khoảng hơn hai trăm con yêu thú, mặc dù phần lớn cũng là tứ giai yêu thú, nhưng toàn bộ, cũng là một bút thu hoạch lớn vô cùng khả quan rồi, đổi thành hạ phẩm linh thạch mà nói, nhưng lại không sai biệt lắm có bốn vạn khối.

Mà Đoán Chân cốc đệ tử, ước chừng cướp được một nửa!

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Chuyện vợ vẫn, đều là chuyện vợ vẫn

Đối với yêu đan, đạo môn có giá thu mua minh xác, một quả yêu đan tam giai yêu thú bình thường chưa luyện hóa, đáng giá năm mươi khối hạ phẩm linh thạch, tứ giai yêu thú lại là một trăm năm mươi khối, ngũ giai yêu thú là bốn trăm năm mươi khối, cứ tăng một giai, giá tiền cũng sẽ tăng gấp ba, còn nếu yêu thú có thuộc tính đặc biệt, như vậy bản thân giá tiền trên, còn có thể tăng gấp đôi.

Đoán Chân cốc đệ tử, đoạt được bảy tám chục cỗ thi thể tứ giai yêu thú, toàn bộ mở lấy yêu đan, ước chừng đáng giá hơn một vạn viên hạ phẩm linh thạch, có bảy thi thể ngũ giai yêu thú, cũng đáng giá hơn ba ngàn viên hạ phẩm linh thạch, thi thể ba con lục giai yêu thú, lại là hơn bốn ngàn linh thạch, tổng cộng thêm lên, không sai biệt lắm là một vạn bảy ngàn hạ phẩm linh thạch rồi, chính là một bút đại tài.

Trừ chuyện đó ra, còn có một con hỏa lân quái xà bị Phương Hành chém giết, đây là hỏa thuộc tính thất giai yêu thú, giá trị sẽ càng lớn, bình thường yêu đan của thất giai yêu thú, mỗi một viên đã đáng giá hơn bốn ngàn hạ phẩm linh thạch, mà hỏa lân quái xà, chính là yêu thú hỏa thuộc tính, giá trị không sai biệt lắm được nhân đôi, cũng chính là bán được tám ngàn viên hạ phẩm linh thạch không thành vấn đề, quả thực chính là đáng giá tiền.

Thử nghĩ xem ở đạo môn, mỗi một khối linh thạch cũng sẽ so đo nửa ngày, lúc này đại chiến một cuộc, thu vào gấp ngàn vạn lần, mọi người ngoài cảm khái ra, cũng chân chính hiểu một cái chân lý: Cầu phú quý trong nguy hiểm.

Tiền thứ này, có đôi khi tới thật chậm, nhưng nếu đúng phương pháp, tới cũng thực sự nhanh chóng.

"Phương tiểu sư huynh, đây là ta ghi chép thu hoạch, cùng với nguyên tắc phân phối..."

Ngô Tương Đồng dần dần trên mặt, cũng mang theo một tia hưng phấn khó có thể che giấu, cầm lấy một quyển ngọc sách tìm đến Phương Hành.

Toàn bộ con mồi đều là tiền, Phương Hành thân là đệ tử dẫn đầu, trong đó tối trọng yếu trách nhiệm chính là muốn chịu trách nhiệm phân phối, chỉ bắt quá hấn lười quản những thứ này, tất cả đều ném cho Ngô Tương Đồng làm, mà Ngô Tương Đồng cũng thực sự chịu trách nhiệm, chính mình nhớ kỹ, sau đó lấy ra cho Phương Hành xem, trải qua đồng ý, mới có thể xác định cuối cùng, sau đó nộp lên đạo môn.

Phương Hành nhìn lướt qua, thấy Ngô Tương Đồng ghi lại, trừ ra con hỏa lân quái xà này ra, những con mồi khác, cũng có ba thành đưa cho mình, cách chia này, nói rõ hấn vẫn rất biết điều, đối nhân xử thế tốt, Phương Hành bản thân cũng luôn luôn lộ ra vẻ rất biết điều, ngọc sách ném về cho hấn, nói: "Hỏa lân quái xà coi là của ta, ta không cần những thứ khác, các ngươi bọn khốn kiếp tự chia đi!"

Ngô Tương Đồng ngẩn ngơ, cơ hồ không thể tin được vào lỗ tai của mình.

Chỉ sợ trừ đi hỏa lân quái xà, Đoán Chân cốc thu vào cũng chừng một vạn bảy ngàn hạ phẩm linh thạch, Phương Hành một câu không cần, chẳng phải đem năm ngàn khối hạ phẩm linh thạch trực tiếp ném đi ư?

Đợi đến khi xác định Phương Hành nói là sự thật, Ngô Tương Đồng mới đầy mặt vui mừng, liên tục vỗ tay thi lễ, sau đó bước nhanh trở về hướng Đoán Chân cốc đệ tử thông báo, mọi người lập tức vang lên một trận tiếng hoan hô. Phương Hành làm vậy, chẳng khác gì đem năm ngàn linh thạch phân cho bọn họ, cử động hào phóng như thế, quả thực mới nghe lần đầu, Đoán Chân cốc các đệ tử hận không thể hưng phấn đem Phương Hành kiệu lên.

Bất quá vừa nhìn Phương Hành bộ dáng hung man, vẫn bỏ đi ý nghĩ này, nhưng trong lòng thực sự cảm kích.

Những đệ tử mấy cốc khác, xa xa không có thu hoạch như Đoán Chân cốc bên này, ba cốc cộng lại, thu vào cũng chỉ ngang với Đoán Chân cốc mà thôi, hơn nữa đệ tử dẫn đầu một người phân đi ba thành, đệ tử bình thường thu vào thực sự đáng thương.

"Ngươi vừa rồi giúp ta xử lý, cảm ơn!"

Ở thời điểm chúng đệ tử kiểm kê yêu thú, Hứa Linh Vân đi tới, mặt không chút thay đổi nói.

Trong lòng của nàng cũng có chút cảm khái, không nghĩ tới ba năm trước đây còn là con kiến trong mắt mình, hôm nay đã có thể giúp chính mình.

Tình hình lúc đó, trên thực tế rất hung hiểm, chính mình một người đối kháng ba con hỏa lân quái xà, cũng thực có chút cố hết sức, chỉ bất quá nàng lúc ấy trong lòng vô cùng hiểu được, nếu mình đỡ không nổi mà chạy, bị ba con hỏa lân quái xà này vọt xuống, đệ tử Thanh Vân Tông ít nhất cũng phải tử thương hơn phân nửa, vì vậy mới cắn răng chống đỡ, cho đến khi Phương Hành giúp nàng chém giết một cái, phá giải tình thế nguy hiểm.

Dĩ nhiên, Hứa Linh Vân rất rõ ràng, đây chỉ là giúp nàng, cũng chưa tính là cứu nàng.

Bởi vì nàng lúc ấy nếu cảm thấy nguy hiểm, tùy thời có thể chạy trốn, cho nên cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

"Cám ơn cái gì nha, Linh Vân sư tỷ người mặt mũi dễ nhìn như vậy, vóc dáng lại cao, mặt còn trắng, tiêu chuẩn mỹ nhân, mà ta là anh hùng, dĩ nhiên muốn cứu người rồi, anh hùng mà không cứu mỹ nhân, chính là đại cẩu hùng, đây là lời thánh nhân đã nói!"

Phương Hành khẳng khái nói.

Hứa Linh Vân gương mặt lạnh lùng cũng xuất hiện một nụ cười, thần nhiên nói: "Thánh nhân chưa từng nói lời như vậy!"

Phương Hành liếc mắt, nói: "Thánh nhân nhiều như vậy, nói cả đời, làm sao người biết bọn họ chưa từng nói?"

Hứa Linh Vân cười cười, không muốn cãi cò vấn đề này với hắn, nhẹ giọng nói: "Người mới vừa rồi có nhìn ra cái gì không đúng hay không?"

Phương Hành ngẩn ra, thần sắc cũng có chút đứng đần, nói: "Người cũng đã nhìn ra?"

Hứa Linh Vân gật đầu, nói: "Vừa rồi ta trên không trung cùng quái xà tư đấu, thấy trong núi rừng, xu thế yêu thú lao tới cuộn cuộn như thủy triều, cơ hồ là yêu thú trong phương viên trăm dặm đều hướng chúng ta mà đi, chuyện này rất không bình thường, yêu thú mặc dù có một chút đã khai mở thần trí, nhưng phần lớn vẫn lấy thú tính làm chủ, bọn họ có địa bàn của mình, bình thường sẽ không vượt ra khỏi nơi đó!"

Phương Hành gật đầu, dặt ống tay áo Hứa Linh Vân hướng bên hồ mở yêu lấy đan đi tới, nói: "Không sai, người xem, này con yêu thú hai một con tên là thiết tuyến mãng, một con tên là câu trảo thủ, trời sinh chính là tử địch, bình thời chỉ cần người thấy được mùi của đối phương, sẽ chém giết không ngừng, muốn khiến chúng nó hòa bình chung sống căn bản là không có khả năng, nhưng bọn chúng lại cùng đi tập kích chúng ta..."

Hứa Linh Vân bị Phương Hành dặt ống tay áo, như bình thời, đã sớm phát tay của hắn ra rồi, chỉ bất quá lúc này thấy Phương Hành bộ dáng thật tình, liền không tránh né, trầm mặc một hồi lâu, nói: "Có chút yêu thú cao cấp, có thể khu sử yêu thú cấp thấp."

Phương Hành cười cười, vừa chỉ vào bốn đồng yêu thú lớn như thế, nói: "Người nhìn lại, trong toàn bộ yêu thú, đẳng cấp cao nhất chính là ba con quái xà, mà mới vừa rồi lúc bọn chúng còn trên không trung cùng người triển đấu, phía dưới yêu thú cũng đã giải tán rồi, tôi thiếu nói rõ, yêu thú không phải là do ba con quái xà khu sử tới, nếu không nào có đạo lý lão đại chưa đi, tiểu lâu la cũng đã chuồn mất?"

Hứa Linh Vân lúc đầu hỏi ý tứ Phương Hành, cũng là thuận miệng nhắc tới, không ngờ Phương Hành thật sự nói đạo lý rõ ràng, tựa như đối với yêu thú vô cùng hiểu rõ, nội tâm cũng coi trọng, nói: "Vậy có thể xác định là có người đang âm thầm khu sử yêu thú rồi?"

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Ai nói là người, thứ khác cũng có thể có a!"

Hứa Linh Vân như có điều suy nghĩ, liền xoay người lại rồi đi, lệnh cho chúng đệ tử ở chỗ này mở yêu thú lấy yêu đan, nghỉ ngơi và hồi phục một chút, mà chính mình thì gọi Sơn Hà cốc dân đầu đệ tử Phong Thanh Vi, cùng nàng cùng nhau ngồi hạc bay lên, lướt tới trời cao. Phương Hành thấy thế, đã đoán được các nàng muốn thông qua nghiệm chứng yêu thú đánh tới hướng đi cùng chung quanh núi sông địa hình biến hóa, tìm kiếm một chút dấu vết.

Phương diện này không phải là thứ hắn am hiểu, cũng không để ý tới, chạy tới Đoán Chân cốc đệ tử bên này, ngồi cạnh xem bọn hắn mở lấy yêu đan, đồng thời cũng nhìn một cái, có một chút thịt ngon hay không, cắt lại để dành ăn. Lúc này Đoán Chân cốc chín vị đệ tử, có bốn người bị phái tới đây mở lấy yêu đan, có năm người khác thì dưới sự hướng dẫn của Ngô Tương Đồng, chữa trị pháp khí cho ba cốc đệ tử.

"Hắc hắc, Phương tiểu sư huynh, người cùng Linh Vân sư tỷ thật giống như quan hệ rất thân cận a!"

Một cái đệ tử Đoán Chân cốc lén lén lút lút hướng Phương Hành tế mi lộng nhãn.

"Linh Vân sư tỷ?"

Phương Hành ngẩn ra, vội nói: "Chuyện vợ vẫn, đều là chuyện vợ vẫn thôi!"

Mấy đệ tử cười nói: "Ta nhập môn đã mười hai năm rồi, nhưng còn chưa từng nghe nói có ai có thể đến gần Linh Vân sư tỷ, Phương tiểu sư huynh người ngay cả tay cũng dặt được, như vậy chuyện vợ vẫn... cũng không thấy nhiều!"

Phương Hành nhất thời hiểu rõ, mới vừa rồi cự ly xa, cử động hắn dặt tay áo Hứa Linh Vân khiến đám người này hiểu lầm làm dặt tay rồi, hoàn hảo nhìn qua chỉ có mấy người bọn hắn, nếu không hiện tại chúng đệ tử Thanh Vân Tông có khi đã âm ỉ rồi.

Hắn cũng không giải thích, ngược lại cười hắc hắc, ra vẻ thần bí hướng mấy tên này nói: "Mấy tên khốn kiếp các người mắt cũng tinh đấy, bất quá ta nhưng cảnh cáo các người, ai dám tiết lộ ra ngoài, tiểu gia chém chết các người..."

Mặc dù nói hung ác, nhưng trên mặt mang theo nụ cười, mấy đệ tử Đoán Chân cốc cũng không sợ, nghe lời này, ngược lại càng thêm xác nhận phỏng đoán trong lòng, mọi người nháy mắt ra hiệu nói: "Hiểu rồi hiểu rồi, nhất định giữ bí mật..."

"Phương tiểu sư huynh, người thật là tấm gương cho chúng ta a..."

"Sách sách, ban đầu ở Đoán Chân cốc đầu tiên nhìn Phương tiểu sư huynh, ta đã cảm thấy hắn tuyệt không phải phạm tục!"

"Linh Vân sư tỷ, đây chính là nữ tiên của Thanh Vân Tông chúng ta..."

Đối với Đoán Chân cốc đệ tử vuốt mông ngựa, Phương Hành thần nhiên tiếp nhận, khoát khoát tay, khiêm tốn nói: "Đâu có đâu có, dáng vẻ của nàng thật đẹp, đáng tiếc số tuổi so với ta hơi lớn... Thật ra thì, ta thích so với ta nhỏ hơn cơ!"

"Phương tiểu sư huynh, người nói vậy không đúng, lấy nữ hơn ba tuổi như mang vàng về nhà a..."

"Đúng vậy, hơn nữa, đối với người tu hành chúng ta mà nói, mười năm hai mươi năm có đáng là cái gì!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Thạch phá khô lôi xuất

Hứa Linh Vân cùng Phong Thanh Vi hai canh giờ sau mới trở về, lúc này chúng đệ tử Thanh Vân Tông đã lấy yêu đan xong, cũng nghỉ ngơi và hồi phục không sai biệt lắm. Hai người bọn họ về mặt có chút cổ quái, Hứa Linh Vân thần thái suy tư, Phong Thanh Vi lại hơi hưng phấn, đáp xuống bên hồ, liền vội vàng vàng gọi Phương Hành cùng Thư Văn cốc dẫn đầu đệ tử Bì Quân Tử đi thương nghị.

"Vừa rồi ta cùng với Linh Vân sư tỷ điều tra nguyên do đàn yêu thú tập, không có phát hiện nào khác, cũng là lưu ý đến, địa phương phía nam cách chúng ta trăm dặm, có một mảnh tàng phong tụ khí sơn cốc, vô cùng bí ẩn. Loạn Hoang sơn có phong ấn yêu vương, yêu khí hàng năm tiết ra ngoài, một mảnh tàng phong tụ khí sơn cốc kia, tụ tập đại lượng yêu khí, rất có thể sẽ sinh sôi nhiều linh được dị thảo!"

Thư Văn cốc Bì Quân Tử nghe vậy, cũng có chút hưng phấn, nói: "Nếu thật là vậy, đây chính là tư nguyên không thua gì yêu thú, có lẽ giá trị cao hơn cũng nói không chừng, chúng ta tuyệt không thể bỏ qua, phải đoạt lấy!"

Hứa Linh Vân lúc này mới mở miệng, nhẹ giọng nói: "Nơi đó tàng phong tụ khí, dễ dàng sinh ra linh được dị thảo, cũng dễ dàng sinh ra yêu thú cường đại, hôm nay nguyên do yêu thú tập kích còn không làm rõ, xâm nhập hiểm địa có vẻ không phải cách làm khôn ngoan!"

Phong Thanh Vi vội nói: "Linh Vân sư tỷ, vừa rồi chúng ta không phải đã quan sát rồi sao? Chỗ kia trên bầu trời yêu vân tinh khiết mà không tập, phía dưới không hề giống nơi yêu thú sinh sống, nếu không yêu khí sẽ không tinh khiết như vậy, chỉ có phía dưới sinh trưởng đại lượng linh được dị thảo, mới có thể dâng lên yêu vân thuần khiết như vậy, có yêu thú, yêu vân sẽ pha tạp rồi!"

Hứa Linh Vân nhìn về phía Phương Hành, cũng không mở miệng, nhưng ngụ ý, là muốn đề hắn phát biểu ý kiến.

Hứa Linh Vân là một người thuần túy, trong suy nghĩ của nàng, thời điểm chính mình chiến ba đầu hóa lân quái xà, là Phương Hành ra tay giúp mình, thời điểm chính mình hoài nghi yêu thú tập kích, cũng là hắn tìm được căn cứ chính xác chứng minh phỏng đoán của mình, cho nên trong lòng đối với Phương Hành đánh giá cao hơn, chỉ sợ Phương Hành tuổi còn nhỏ, tu vi cũng thấp, nhưng nàng vẫn tin tưởng Phương Hành hơn vài người khác.

Không nghĩ tới, Phương Hành đối với vấn đề này, tựa như cũng không hề thâm tư thực lực, chẳng qua là cười hi hi nói: "Một mảnh linh được lớn như vậy sinh trưởng ở nơi đó, các sư huynh đệ nghe nói, làm sao có thể không đi hái chứ? Chuẩn bị nhiều chút là được rồi!"

Hứa Linh Vân nghe vậy, liền gật đầu, nàng hiểu được ý tứ của Phương Hành, cho dù bên kia quả thật có nguy hiểm, nàng cũng không thể thuyết phục những người khác không đi hái linh được, dù sao Thanh Vân Tông đệ tử tiến vào Loạn Hoang sơn, chính là để lịch luyện, cũng có thể lý giải là tới để phát tài, vừa nghe nói nơi đó linh được đông đúc, cũng không để cho bọn họ đi hái, so với giết bọn họ còn khó chịu hơn.

Nếu không cách nào ngăn cản, vậy cũng chỉ có một lựa chọn, tận lực chuẩn bị đầy đủ sao!

"Đã như vậy, vậy thì đi một chuyến sao, Bì sư đệ, kính xin Thư Văn cốc đệ tử cực khổ chút ít, cung cấp một cái phù phòng ngự cho mỗi một vị sư huynh đệ, để tránh giữa đường gặp phải nguy hiểm, không còn kịp phòng bị nữa!"

Bì Quân Tử mừng rỡ, đồng ý, tự đi an bài việc của mình.

Thanh Vân Tông chúng đệ tử biết được tin tức này cũng hưng phấn không thôi, bởi vì thời điểm đoạt thi thể yêu thú hạ thủ hơi chậm, hơn nữa Phương Hành một đao chém giết hóa lân quái xà, danh tiếng vang xa, bọn họ cũng không cùng Đoán Chân cốc đệ tử tranh đoạt, đến nỗi thu hoạch của bọn hắn xa xa không phong phú bằng Đoán Chân cốc đệ tử, hôm nay nghe nói có một mảng sơn cốc linh được tụ tập, tự nhiên mọi người đều vui vẻ.

Không có tri hoãn, cơ hồ tất cả mọi người lập tức quyết định lên đường.

Lần nữa tiến vào núi rừng, tốc độ so với ban đầu nhanh hơn nhiều lắm, yêu thú trong núi rừng cũng đã phân tán ra, theo cử động đàn yêu thú tập kích mọi người, đưa đến yêu thú trên phạm vi lớn giảm bớt, núi rừng lớn như thế đối với mọi người mà nói, không có yêu thú uy hiếp, quả thực giống như đi trên đường lớn, hơn nữa mong đợi đối với linh dược, mọi người cũng không nhìn được muốn bay lên.

Theo đường nhỏ Hứa Linh Vân cùng Phong Thanh Vi vừa mới quan sát, mọi người chỉ tốn nửa ngày thời gian, đã đi tới sơn cốc, lại thấy sơn cốc này bị che giấu trong một đám núi đá hỗn loạn, từ xa nhìn lại, chỉ thấy một mảnh loạn thạch hoang vu, căn bản không phát hiện được bóng dáng sơn cốc này, cho dù là từ thiên không nhìn xuống, cũng bởi địa khí vận vẹo, khó có thể phát hiện.

Nếu không phải Phong Thanh Vi ở trận pháp thành tựu thâm hậu, am hiểu địa thế chi lý, thật sự không cách nào phát hiện chỗ này.

"Ta cảm thấy quá hoang đường... Ta không phải đang nằm mơ đấy chứ?"

Chuyển vào sơn cốc, chúng đệ tử Thanh Vân Tông lập tức bị một biển hoa màu lam trước mắt dọa cho sợ ngây người. Trong sơn cốc, hai bên núi cao dựng đứng, trên hẹp dưới rộng, ước chừng bốn năm dặm phương viên, đáy cốc đá vụn quái mọc, thế nhưng sinh trưởng rất nhiều đóa hoa màu lam quái dị, sắc tươi đẹp mà vô vị, nhị hoa dài nhỏ, vô số ong bướm ở trong sơn cốc bay tới bay lui.

"Mộng hồn thảo? Thế mà thật sự là mộng hồn thảo, nhiều mộng hồn thảo như vậy, ta không nằm mơ đấy chứ?"

Một vị đệ tử Tê Hà cốc tiến lên ngắt lấy một đóa hoa màu lam, nhặt tiếp một phiến lá cây thường thức một chút, thần sắc từ trịnh trọng dần dần trở nên cuồng nhiệt, đến cuối cùng, quả thực giống như phát điên mà quát lên.

Những người khác nghe được cái tên "Mộng hồn thảo", tất cả cũng ngẩn ngơ, sau đó đột nhiên điên cuồng hướng trong sơn cốc lao vào, cơ hồ một câu nói cũng không còn kịp nói, khuôn mặt thêm thường đoạt lấy mộng hồn thảo, hướng động thiên giới chỉ chắt vào, bộ dáng kia, so với chó dữ đoạt phần chẳng khác là bao, không có chút khí độ lạnh nhạt của người tu hành, mọi người đều quá mức tham lam.

Thật ra cũng không trách được chúng đệ tử nổi điên như thế, bởi vì mộng hồn thảo không phải linh dược bình thường, mà là linh dược luyện chế Linh Động lục trọng đột phá thất trọng cần phục dụng "Niết Bàn đan", hơn nữa còn là trọng yếu nhất trong đó.

Một quả "Niết Bàn đan" giúp Linh Động tam trọng đột phá tứ trọng, đã cần một ngàn viên hạ phẩm linh thạch, mà "Niết Bàn đan" giúp Linh Động lục trọng đột phá thất trọng càng quý trọng hơn, nếu trực tiếp mua loại đan dược đã luyện chế, một viên cần ba trăm khối trung phẩm linh thạch, tương đương với ba vạn khối hạ phẩm linh thạch, cho dù chính mình mua tài liệu để luyện chế, cũng cần khoảng một trăm năm mươi khối trung phẩm linh thạch.

Mà mộng hồn thảo, lại là linh dược phi thường trọng yếu trong đó, ở trong đạo môn, loại linh dược này mỗi một cây cũng có thể bán được ba khối trung phẩm linh thạch, mà luyện chế một quả "Niết Bàn đan" giúp Linh Động lục trọng đột phá thất trọng, sẽ cần mười cây "Mộng hồn thảo", nói cách khác, Niết Bàn đan chi tiêu, có ít nhất ba mươi khối trung phẩm linh thạch là chi tiêu ở mộng hồn thảo.

Mà trước mắt, thậm chí có nhiều mộng hồn thảo như thế, sau khi hái về, không nói đến chính mình sẽ tiết kiệm được bao nhiêu, chỉ cần đem mộng hồn thảo bán cho đạo môn, chỉ sợ cũng có thể đổi được một quả "Niết Bàn đan" đã luyện thành phẩm a, quả thực là phát tài. Đây căn bản cũng không phải mộng hồn thảo, mà là hi vọng giúp chúng đệ tử Thanh Vân Tông đột phá Linh Động thất trọng!

Trong lúc nhất thời, vô số người điên cuồng đoạt lên, thậm chí mất đi lý trí, ở dưới tình huống nhiều mộng hồn thảo như thế không có hái, lại có hai người bởi vì đồng thời lấy một gốc mộng hồn thảo, mà liều mạng đánh nhau.

Ngay cả Thư Văn cốc Bì Quân Tử cùng Sơn Hà cốc Phong Thanh Vi cũng gia nhập hàng ngũ thu thập, không hề nổi điên, chỉ có Phương Hành cùng Hứa Linh Vân hai người đứng ở cốc khẩu, Hứa Linh Vân cau mày nhìn mọi người nổi điên, vẻ mặt rất chán ghét, mà Phương Hành lại là ôm cánh tay, nhìn đám người như bầy chó tranh ăn, trong mắt ngoài hài hước còn có một tia cảnh giác.

"Tại sao người không đi hái?"

Hứa Linh Vân chuyển sang Phương Hành, nhàn nhạt hỏi.

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Cũng không biết chuyện gì xảy ra, vừa nhìn nhiều người đoạt như vậy, ta đã cảm thấy không có hứng thú!"

Lúc nói chuyện, đầu mũi khẽ lay động, ánh mắt bỗng nhiên rơi vào một khối đá lớn ở cốc khẩu.

Hứa Linh Vân thờ dài, nhẹ nhàng nói: "Nhiều mộng hồn thảo như vậy sinh trưởng ở chỗ này, cảm giác có chút không thỏa đáng!"

Phương Hành bỗng nhiên vẻ mặt biến đổi, trầm giọng nói: "Chỉ không thỏa đáng thôi ư, hắc hắc, Linh Vân sư tỷ, phiền toái tới rồi!"

"Sao?"

Hứa Linh Vân men theo ánh mắt của hắn nhìn lên, đột nhiên sắc mặt đại biến, sử dụng linh khí quát lên: "Mau lui khỏi sơn cốc!"

Thanh âm kích động, chấn vang sơn cốc, chúng đệ tử cũng bị thanh âm này chấn cho ngẩn ngơ, nhưng chậm chạp không làm ra phản ứng.

Cũng chính lúc này, loạn thạch hai bên cốc khẩu bỗng nhiên ầm ầm rung động, loạn thạch cuộn cuộn lăn xuống, ở trong thạch bích, theo mùi khói tràn

ngập, tiếng sấm cuộn cuộn, thế nhưng có một cánh tay khổng lồ bằng đá vụn ra, trong lòng bàn tay còn nắm một cái thạch bồng khổng lồ, hung hăng giơ lên giữa không trung, sau đó ầm ầm hướng phía dưới Thanh Vân Tông đệ tử ngơ ngác không biết làm sao nên xuống.

"Thình thịch..."

Chỉ một chốc, nhất thời có hai ba người bị nện thành thịt vụn, căn bản không hề kịp phản ứng.

"Ừng ừng..."

Mặt đất rung động, phía sau cánh tay đá, đi theo giấy dựa ra hai cái thạch đầu cự nhân khổng lồ, thân cao mười trượng, mắt huyết hồng, vẻ mặt khô khan, lực lượng lớn vô cùng, mắt màu đỏ yêu dị chớp một cái, đã tập trung vào Thanh Vân Tông đệ tử ở bên trong sơn cốc ngắt lấy mộng hồn thảo, huy vũ đại bồng hướng bọn họ đập tới, một kích này, sợ rằng không dưới mấy ngàn cân sức lực, một đập đã thành một cái rãnh to.

"Dĩ nhiên là ma thú... Nơi này làm sao lại dân sinh ra ma thú?"

Hứa Linh Vân kinh hãi, thân hình phi độn ra, bạch hạc không biết từ nơi nào bay ra, chính ở dưới chân nàng, trong lòng bàn tay đã xuất hiện một thanh trường kiếm, "Sưu" một tiếng, kiếm quang như điện, chém trên cánh tay thạch đầu cự nhân bên trái này, theo "Rắc...rắc..." loạn thạch bay loạn, cánh tay thạch đầu cự nhân kia lại bị nàng chém nát rồi, cứu được ba cái đệ tử Tê Hà cốc.

"Ma thú sao? Vì sao Âm Dương Thần Ma giám lại nói đây là thổ khôi lỗi?"

Phương Hành ngây người, nhìn Thanh Vân Tông đệ tử trong cốc thất kinh, cái đầu nhỏ bắt đầu nhanh chóng chuyển động.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Giả thần giả quỷ phù

So với Hứa Linh Vân thông qua một chút thương thức để phán đoán những thứ trước mắt nhìn thấy là gì, Phương Hành thì thấy được thứ gì kỳ quái mà chính mình không nhận ra, đều sẽ dùng Âm Dương Thần Ma giám xem xét kỹ một chút, cho nên hẳn nhìn ra, hai con thạch quái này, căn bản là không phải là "Ma thú", mà là một loại pháp thuật triệu hoán ra khôi lỗi, thực lực giữa Linh Động thất trọng tới cửu trọng.

Sở dĩ nói là dao động giữa Linh Động thất trọng tới cửu trọng, là bởi vì trong cơ thể loại khôi lỗi này không có tu vi, chỉ có thể dựa vào thực lực của bọn họ tới bình phán, lực lượng lớn vô cùng, một kích chừng hơn vạn cân, đã có thể so ra mà vượt một kích Linh Động cửu trọng tu sĩ, nhưng cũng hành động chậm chạp, không có linh tính, vì vậy đối phó nó, chỉ cần nhắm điểm yếu, cũng không phải là rất khó khăn.

Mặt khác, như là ma thú mà nói, trừ phi đem nó hoàn toàn chém giết, nếu không sẽ mãi tồn tại, mà thổ khôi lỗi lại dựa vào địa khí tồn tại ở khôi lỗi phù trong cơ thể, địa khí một khi hao hết, bọn họ cũng sẽ biến mất.

Hứa Linh Vân một kiếm chém nát cánh tay khôi lỗi, lập tức ra lệnh tất cả Thanh Vân Tông đệ tử rút lui ra khỏi cốc khẩu, Tê Hà cốc nữ đệ tử đối với mệnh lệnh của nàng vô cùng thờ phụng, tuy có chút ít chần chừ, nhưng vẫn làm theo, trong tay nắm chặt hai cây mộng hồn thảo hướng cốc khẩu vọt tới, mà những đệ tử ba cốc khác, thì có chút không nề rời đi, còn có người gọi: "Cùng nhau liên thủ giết bọn họ..."

Hai cái thạch quái bị Hứa Linh Vân công kích, lập tức lớn tiếng gào thét, phát ra tiếng kêu thô bạo rung trời, huy động thạch bồng hướng Hứa Linh Vân đập tới, cánh tay bị kiếm quang xoắn nát, lại sinh trưởng đi ra, tựa hồ một chút thương cũng không có. Hứa Linh Vân trong bụng cũng có chút giật mình, cắn chặt hàm răng cùng hai con thạch quái triển đấu, tựa như hồ điệp vờn hoa, lại như nữ tiên phiêu miêu, nhẹ nhàng chỉ cực.

"Một con tọa kỵ phi hành mang đến thực lực tăng lên quả thực quá lớn..."

Phương Hành không khỏi than thở, Hứa Linh Vân có con bạch hạc này, có thể trên không trung bay lượn, đối với thực lực tăng lên quả thực làm người ta khiếp sợ, không chỉ có năng lực không chiến, lại càng tăng thêm một phần tốc độ kinh người, nhất là nàng đích thân chiêu cố con bạch hạc này phát triển, cùng với tâm ý tương thông, một người một hạc bay trên không trung, thình thoảng chia lìa, thình thoảng cùng chung ngăn địch, thực lực tương đương trở nên tăng trưởng gấp mấy lần.

Thấy trừ Tê Hà cốc đệ tử ra, những người khác lại vẫn không nghĩ rút lui rời khỏi cốc, thậm chí còn có người vội vàng vàng, chuẩn bị tới cùng mình giáp công hai con thạch quái, Hứa Linh Vân trong lòng cũng dâng lên tức giận khó tả, giọng căm hận nói: "Các người không muốn sống nữa sao? Mau lui khỏi sơn cốc, nơi này có cổ quái, cũng không phải là chỉ có hai con thạch quái này..."

Bì Quân Tử cùng Phong Thanh Vi giật mình, lúc này mới cao giọng quát lên: "Lui khỏi sơn cốc!"

Thanh Vân Cốc đệ tử nghe vậy, lúc này mới quyết tâm, lui hai cây mộng hồn thảo, sau đó hướng cốc khẩu chạy tới, nhưng vẫn có một chút người, đứng ở trong cốc do dự không chừng. Nhưng cũng đang lúc này, đột nhiên phía sau sơn cốc, vang lên một trận "Ừng ừng" dữ dội, trước bụi mù cuộn cuộn, thậm chí có mười mấy yêu thú hình dạng khổng lồ từ trong cốc lao ra, hung khí bức người.

Sau đó, một tiếng cười hàn khí lạnh lạnh vang lên: "Cạc cạc, nếu đã tới, cũng đừng đi..."

Theo âm thanh, trên sơn cốc, đột nhiên có kim quang chói mắt, một vàng mặt trời nhỏ trống rỗng xuất hiện, hướng sơn cốc rơi xuống, khí tức mạnh như khói cuộn cuộn, chỉ một thoáng kinh sợ Linh Động ngũ trọng đệ tử trong sơn cốc tu vi khá thấp, mọi người kinh hãi muốn kêu, há to miệng, phảng phất không khí động lại, không thở nổi bình thường.

"Trời ạ, đây là Trúc Cơ kỳ đại yêu sao?"

"Nó... Nó có thể nói, đây là yêu... Là Trúc Cơ kỳ đại yêu!"

Chúng Thanh Vân Tông đệ tử hoảng hốt, phát một tiếng la, sợ hãi hướng cốc khẩu lao đến.

Ngay cả Hứa Linh Vân cũng sắc mặt đại biến, dưới chân bạch hạc một tiếng thanh minh, hướng cốc khẩu liều mạng lao đến.

Hứa Linh Vân tuy là Linh Động bát trọng, đối với Trúc Cơ kỳ đại yêu, cũng không có chút lực chống cự nào.

Yêu thú dưới Trúc Cơ, còn có yêu thân, thông minh thường thường cũng không cao, nhưng sau khi Trúc Cơ, sẽ tu luyện ra "Nhân tướng", cũng chính là năng lực biến hóa hình dạng, đồng thời thần trí trên phạm vi lớn tăng lên, có thể bắt đầu học tập tiếng người, yêu quái giống như mặt trời nhỏ này có thể mở miệng nói chuyện, ý nghĩ rõ ràng, hơn nữa khí tức cuồng bạo, rõ ràng chính là Trúc Cơ kỳ đại yêu.

Nhưng mà khi nó xuất hiện, Phương Hành cũng đột nhiên đứng lên, hai mắt gắt gao quan sát người này, hần vận dụng Âm Dương Thần Ma giám, vốn tưởng rằng không cách nào giám định ra tu vi Trúc Cơ kỳ đại yêu, lại không nghĩ rằng, nhìn lại một cái, tu vi của đối phương bỗng nhiên đã bị hần nhìn thông thấu, kinh người là, yêu này khí tức mặc dù mạnh đến vô bờ, nhưng trên thực tế tu vi lại là...

Lục giai!

Rõ ràng là Trúc Cơ kỳ đại yêu khí tức cường thịnh vô bờ, làm sao sẽ chỉ có tu vi bằng lục giai yêu thú?

Phương Hành ngẩn ngơ, nháy mắt mấy cái, linh khí hội tụ trong hai mắt, đem hết toàn lực hướng quang đoàn nhìn lại, dần dần, kim mang chói mắt này bị phá vỡ, thấy rõ tồn tại bên trong quang đoàn... đây rõ ràng là một con chim khổng lồ, hình thể béo tốt, so với bạch hạc của Hứa Linh Vân còn lớn hơn một vòng, toàn thân lông vàng, hai cánh dương dương đắc ý mà vỗ, con người nhanh như chớp loạn chuyển...

Đây... dĩ nhiên là một con quạ màu vàng khổng lồ!

Thời khắc này, Phương Hành cũng thiếu chút nữa mê mang.

Bất quá, rõ ràng là một con yêu nha màu vàng lục giai, làm sao có khí tức mạnh đến vậy?

Phương Hành định thần nhìn lại, nhất thời chú ý tới bộ ngực kim nha, thế nhưng dán một tờ kim phù, chính là kim phù này tản mát ra quang mang chói mắt, cũng là trên kim phù phóng ra khí tức Trúc Cơ kỳ đại yêu...

"Giả thần giả quỷ phù?"

Phương Hành ngưng thần, giám định ra tác dụng của đạo phù kia, suýt nữa một ngụm máu phun ra ngoài.

Đây là thứ quỷ gì?

"Chạy mau..."

Hứa Linh Vân nhanh chóng từ sơn cốc lướt đi tới, nàng không để ý nguy hiểm, ngăn cản hai con thạch quái chốc lát, tranh thủ một phần thời gian, đã khiến cho một nửa đệ tử Thanh Vân Tông trốn thoát, cũng coi như nhân nghĩa đã hết, lưu lại nữa, sợ rằng mình cũng sẽ chết ở trong tay đại yêu rồi, vì vậy Hứa Linh Vân quyết định trực tiếp rời đi, hướng Phương Hành đứng ở cốc khẩu ngậy người cảnh báo.

Nàng lại không nghĩ tới, "Đại yêu" này trên thực tế chỉ là một con yêu thú lục giai, nếu người khác nói cho nàng, nàng ngưng thần lấy pháp nhãn nhìn, cũng có thể thấy hình thể của nó, chẳng qua là lúc này, căn bản không có thời gian làm như vậy.

Nhưng cũng ở lúc Hứa Linh Vân hướng Phương Hành cảnh báo, vốn là Phương Hành xem ra giống như sợ hãi người, con người đảo một vòng, giống như đột nhiên phản ứng tới, rồi sau đó hần cười quỷ quỷ, đột nhiên đại đao trong tay vung lên, chánh nghĩa lâm nhiên quát lên: "Linh Vân sư tỷ, người đi trước đi, còn có mười mấy sư huynh đệ trong cốc, ta đi tiếp ứng bọn họ một chút!"

Vừa nói, huy vũ đại đao, dưới chân làn khói cuộn cuộn, thẳng hướng trong cốc trùng sát tới.

"Người điên ư?"

Hứa Linh Vân kinh hãi, không ngờ Phương Hành vào lúc này còn muốn tỏ vẻ anh hùng.

Đối với nàng mà nói, chính mình nếu là Thanh Vân Tông chân truyền, sẽ phải chịu trách nhiệm của chân truyền, vì vậy nàng tại dưới tình huống chính mình

cảnh báo ba lần, Thanh Vân Tông đệ tử còn không chịu lui ra ngoài, vẫn không tiếc nguy hiểm, cùng thạch quái tư đấu, tranh thủ một phần thời gian, nhưng chỉ là một phần thời gian, đệ tử khác còn không trốn ra được, ngay cả bỏ mình, cũng không trách được nàng.

Chẳng qua nàng không nghĩ tới, tại lúc chính mình cũng tính toán trốn đi, Phương Hành không để ý nguy hiểm tánh mạng, muốn xông vào tiếp ứng Thanh Vân Tông đệ tử chưa kịp rời đi, cái tiểu quỷ vốc người chưa trưởng thành này, hình tượng thoáng cái cao lên.

"Suru..."

Hứa Linh Vân bỗng nhiên khẽ cắn môi, ý niệm truyền lại cho bạch hạc, thế nhưng cũng quay đầu bay trở lại.

Nàng là một người có trách nhiệm, thấy Phương Hành cũng không nguyện từ bỏ các đệ tử Thanh Vân Tông còn lại, quyết định mình cũng trở lại đụng một cái, có thể cứu ra được ai hay người đó, nếu không để bọn họ ở lại, nhất định phải chết.

Lại nói mười mấy Thanh Vân Tông đệ tử bị vây ở trong sơn cốc, có hai ba người là đệ tử Đoán Chân cốc, bọn họ bị đại yêu uy thế chấn nhiếp, nhất thời nom nớp lo sợ, rõ ràng phía sau có thạch quái cự nhân vọt tới, trước người lại có mười mấy con yêu thú cường đại vọt tới, nhưng bọn họ lại mất đi đảm khí đánh một trận, chẳng qua là liều mạng kêu khóc.

Mất thấy sẽ bị thạch quái cùng yêu thú giáp công tới chết, lúc này, bên tai bọn họ lại bỗng nhiên vang lên một tiếng quát: "Đoán Chân cốc đám khốn kiếp, Phương đại gia tới cứu các ngươi rồi, mau mau rút ra ngoài cho ta..."

"Suru..."

Đang ở đám yêu thú sắp sửa nhào tới trên người bọn họ, một đạo nhân ảnh trong nháy mắt từ bên cạnh bọn họ xông qua, trong tay đại đao vung lên, trên đao kim điểm như một mặt đại kỳ, trong nháy mắt bao trùm mấy cái yêu thú vọt tới trước nhất, đợi đến ánh lửa tàn đi, mấy cái yêu thú đã biến thành mấy khối vụn nằm đen, mà mấy tên Đoán Chân cốc đệ tử, cũng bị một tiếng quát này kinh hãi hồi thần.

Liếc nhìn Phương Hành, ba người cơ hồ khóc lên, hét lớn: "Phương sư huynh..."

Phương Hành cầm đao, uy phong凛凛 cản trước người bọn họ, cũng không quay đầu lại, quát lên: "Mau rút ra ngoài!"

"Đa tạ... Tạ ơn Phương sư huynh cứu mạng..."

Ba người lớn tiếng kêu lên, liều mạng dạt lẫn nhau, hướng cốc khẩu bỏ chạy, nhưng mà hai con thạch quái chậm chạp đã lao đến, ba người lập tức triển khai thân pháp hết sức né tránh, bất quá lúc này, Hứa Linh Vân cũng đến, trong lòng bàn tay kiếm quang sáng trong như rồng, quán lấy hai con thạch quái, cho ba tên Đoán Chân cốc đệ tử này chế tạo cơ hội rời đi, ba người này khóc ròng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Phong thái anh hùng

Trong sơn cốc, Phương Hành tuổi nhỏ nhưng đao lớn, tu vi thấp nhưng khí thế mạnh mẽ, huy vũ đại đao tả xung hữu đột, đem Thanh Vân Tông đệ tử bị kẹt ở trong sơn cốc cũng cứu ra ngoài, mà sơn cốc bên này, Hứa Linh Vân liều mạng toàn lực, Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết bị nàng thôi động đến cực hạn, một người đối kháng hai con thạch quái khổng lồ, cho những đệ tử Thanh Vân Tông trốn ra được có cơ hội rời đi.

"Phương Hành, người..."

Sơn cốc tận cùng bên trong, một nam một nữ đầu tóc lã loạn, chính tề ra phi kiếm cùng yêu thú ác chiến, hai người này đương nhiên đó là Tần Hạnh Nhi cùng mặt đen Lưu Hắc Hổ, thì ra là, hai người bọn họ coi như tương đối thông minh, chỉ bất quá thông minh cũng dùng sai chỗ rồi, thấy được một cốc mộng hồn thảo, hai người bọn họ cũng hưng phấn cơ hồ nổi điên rồi, nhưng còn có một chút lý trí.

Bất quá điểm lý trí này của bọn họ, nhưng chỉ là sau một chút quan sát, phát hiện trong cốc không có gặp nguy hiểm, lập tức vọt tới sơn cốc chỗ sâu, vận chuyển pháp lực, tăng lớn tăng lớn cuộn lên mộng hồn thảo cất vào trong túi trữ vật, phần lớn mọi người đều ở cốc khẩu vị trí, nhân số quá nhiều, tránh không được tranh đoạt lẫn nhau, càng không cách nào như bọn họ không chút kiêng kỵ thu hoạch mộng hồn thảo.

Đây vốn là chỗ thông minh của bọn họ, lại không nghĩ rằng, lúc này lại đưa bọn họ vào trong nguy hiểm.

Thạch quái cùng yêu thú vừa xuất hiện, hai người bọn họ đã hăm sâu hiểm địa, ngược lại không bằng các đệ tử kia thoát được nhanh như vậy.

Mất thấy đã bị yêu thú vây quanh, đệ tử khác cũng trốn không sai biệt lắm, cốc khẩu còn có hai con thạch quái khổng lồ cản đường, trên đỉnh đầu, còn có một chỉ đại yêu tu vi thâm hậu đến không thể nhìn thẳng nhìn chăm chăm vào, hai người bọn họ lúc này đã tuyệt vọng, trong lòng khủng hoảng so với yêu thú chung quanh hung hiểm mạnh hơn rất nhiều, cơ hồ đối với việc mình sống sót không hề nữa ôm bất cứ hy vọng nào.

Song đúng lúc này, đột nhiên một tiếng quát vang, một thân hình nhỏ gầy vọt tới bên cạnh bọn họ, trong tay đại đao vũ điệu, sát khí màu xanh cùng hòa điểm màu vàng như hai con rồng quay chung quanh bên cạnh hắn, trong nháy mắt đem yêu thú chung quanh chém giết ba bốn con, những thứ khác tất cả cũng ép lui ra, sau đó quay đầu, nghĩa chánh nghiêm từ hướng hai người bọn họ rống to: "Ta cản đường, các ngươi chạy mau..."

"Phương sư huynh..."

Hai người kia thấy Phương Hành, một chốc gần như muốn khóc to...

"Đi mau..."

Một con yêu thú đánh tới, Phương Hành song đao trong tay đón đỡ, nhất thời bị đẩy lui về phía sau hơn một trượng.

Tần Hạo Nhi cùng Lưu Hắc Hồ thấy thế, vội vàng xông lên đỡ hắn.

Phương Hành nghiêng đầu, nghiêm mặt nói: "Đi nhanh đi, không đi nữa sẽ không còn kịp rồi..."

Tần Hạo Nhi bình thời coi như là một nữ nhân lý trí thông minh, ở thời khắc tuyệt vọng được người cứu giúp, trong lòng cảm kích cũng không lời nào có thể diễn tả được, lúc này Phương Hành trong mắt của nàng, quả thực khảm một tầng hào quang, nữ nhân dù sao cũng là sinh vật sống tình cảm, chỉ chuyện này đã kích động lệ rơi đầy mặt rồi, liều mạng kéo cánh tay Phương Hành, kêu lên: "Chúng ta... Chúng ta cùng đi..."

Phương Hành một đao bức lui một con yêu thú hướng hắn xông tới, chánh nghĩa凛 nhiên nói: "Các ngươi đi trước, ta cản đường..."

Vừa nói bỗng nhiên chuyển hướng Lưu Hắc Hồ, kêu lên: "Mau dẫn nàng đi... Ai, trước tiên đem linh đan chữa thương của ngươi cho ta..."

Lưu Hắc Hồ cũng là mắt hồ đầy nước mắt, không kịp suy nghĩ nhiều, liền đem túi trữ vật lấy đi ngoài, đang muốn đem toàn bộ linh đan cũng lấy ra, Phương Hành lại một tay lấy đoạt túi trữ vật, sau đó nghĩ muốn lấy thêm gì đó của Tần Hạo Nhi, cảm thấy đồng thời hướng hai người đòi túi trữ vật, nhưng có chút quá đáng, nhìn cái nữa, cảm thấy Tần Hạo Nhi mặt phấn hoa đào, ngày thường xinh đẹp, liền nổi lên ý xấu.

Hắn tiện tay đem túi trữ vật của Lưu Hắc Hồ nhét vào trong ngực, đưa tay kéo Tần Hạo Nhi, ở trên mặt nàng hôn một cái, sau đó hôn xuống miệng, cảm giác mùi vị cũng bình thường, liền ha ha cười một tiếng, uy phong凛凛 xoay người qua, đại đao hướng trên mặt đất đặt ngừng lại.

Hắn mang trên mặt nụ cười xấu xa, khẩu khí lại vô cùng đứng đắn: "Các ngươi đi nhanh đi, không đi sẽ không còn kịp nữa..."

"Ta không đi..."

Tần Hạo Nhi bị Phương Hành hôn một cái, cả người ngậy ra một hồi lâu, sau đó điên cuồng hô lên, muốn chạy qua ôm lấy Phương Hành.

Lưu Hắc Hồ kéo lấy cánh tay của nàng, sau đó té ra phi kiếm, đập bay vút tới hướng cốc khẩu, quay đầu lại rung rung kêu to: "Phương sư huynh, đại ân cứu mạng, Hắc Hồ vĩnh viễn, tuyệt không dám quên..."

Cho đến lúc này, trong lòng hắn còn tưởng rằng Phương Hành đoạt túi trữ vật của hắn, là vì kéo dài tác chiến, giúp cho bọn hắn cản ở phía sau.

"Ghe tôm, dám ở dưới mắt của bốn tọa cứu người, coi bốn tọa không tồn tại hay sao? Ta muốn nuốt ngươi!"

Đại yêu trong kim sắc quang đoàn giọng căm hận mở miệng, nó vừa động, tựa hồ muốn đi ngăn cản Lưu Hắc Hồ cùng Tần Hạo Nhi đập kiếm chạy trốn, nhưng cuối cùng xa xa nhìn thoáng qua Hứa Linh Vân ở cốc khẩu cùng hai con thạch quái đại chiến, không có hành động thiếu suy nghĩ, mà là khí tức tập trung vào Phương Hành, thanh âm phát rét, mang theo nồng đậm sát khí, chậm rãi đem Phương Hành ngăn ở trong sơn cốc.

"Phương sư huynh..."

Tần Hạo Nhi kêu to, quang đoàn màu vàng cách trở tầm mắt của nàng, cũng tượng trưng cho sinh lộ của Phương Hành bị chặn đứt.

"Làm sao chỉ có hai người các ngươi, Phương Hành đâu?"

Đi tới cốc khẩu, Hứa Linh Vân hướng Tần Hạo Nhi cùng Lưu Hắc Hồ lớn tiếng đặt câu hỏi.

Tần Hạo Nhi trực tiếp oa một tiếng khóc lên, Lưu Hắc Hồ cũng thanh âm nghẹn ngào, kêu lên: "Phương tiểu sư huynh hắn... Hắn vì cứu hai người chúng ta, bị yêu thú cuốn lấy, sau đó bị đại yêu giữ trong sơn cốc..."

Hứa Linh Vân sắc mặt đại biến, khế cắn răng trắng, nhắc tới trường kiếm, muốn hướng trong cốc phóng đi.

Nhưng mà bạch hạc dưới chân nàng dù là gan lớn hơn nữa, cũng không dám hướng một vị Trúc Cơ kỳ đại yêu khởi xướng xung phong, nhìn thấy có khí thế kinh người hướng cốc khẩu lao tới, thế nhưng trực tiếp giương cánh bỏ chạy, chính là Hứa Linh Vân nhất thời cũng không thay đổi được ý chí của nó, dù sao bình thời Hứa Linh Vân thuần phục nó, vẫn dùng ôn tình cảm hóa, cho tới bây giờ cũng không sử dụng thủ đoạn cường ngạnh.

Như vậy thuần phục ra tọa kỵ, cùng chủ nhân tình cảm tốt vô cùng, nhưng một lúc nào đó, cũng sẽ không nghe chỉ huy.

"Ngao..."

Hai con thạch quái khổng lồ hướng Hứa Linh Vân cùng Tàn Hạnh Nhi cùng Lưu Hắc Hồ ba người đuổi tới, lúc này Lưu Hắc Hồ đạp kiếm mà đi, đã sắp chống đỡ không nổi nữa, loại phương pháp lướt khí này, vốn dĩ rất hao tổn linh khí, nhất là trên tay hắn còn nắm một cái Tàn Hạnh Nhi, lại càng khó có thể chống đỡ rồi, Hứa Linh Vân nhìn lại son cốc, vô cùng bất đắc dĩ thở dài, đem hai người bọn họ lôi kéo lên lưng hạc.

Bạch hạc bóng dáng như tia chớp, trong chớp lát hướng ra khỏi son cốc, mà phía sau, hai con thạch quái khổng lồ gào thét, thân hình dung hợp lại với nhau, đem cốc khẩu phong kín rồi, mà tại trên son cốc, thạch nham lại càng không ngừng hướng ở giữa tụ lại, kết thành nhất thể, cả son cốc, bị bao vây giữa núi non, từ bên ngoài nhìn, cơ hồ một chút sơ hở cũng nhìn không ra tới.

Đây cũng là hai con thổ khôi lỗi đã hao hết địa khí, không cách nào chống đỡ nữa, chỉ bắt quả trong mắt mọi người xung quanh, giống như là hai con thổ khôi lỗi thi triển pháp thuật, bao vây son cốc, phá hủy hi vọng cuối cùng chạy ra tìm đường sống của Phương Hành!

"Phương sư huynh..."

Tàn Hạnh Nhi gào thét một tiếng bi thống, nước mắt tuyệt vọng chảy đầy hai gò má.

Đi tới ngoài cốc bốn năm dặm, Thanh Vân Tông đệ tử trốn thoát đều ở đây nghỉ ngơi, thấp thỏm bất an chờ Hứa Linh Vân đám người trở lại, nhìn thấy bạch hạc của Hứa Linh Vân, mọi người lập tức thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng mà không nghĩ tới, Tàn Hạnh Nhi từ trên lưng bạch hạc đáp xuống, lập tức buông mình ngã trên mặt đất, đầy mặt nước mắt, khóc ròng không dứt, thanh âm bi thảm, làm cho lòng người đau xót.

Ngô Trương Đồng cùng với đệ tử Đoán Chân cốc khác thấy thế kinh hãi, nhất tề vọt lên, kêu lên: "Phương... Phương tiểu sư huynh hắn làm sao?"

Tàn Hạnh Nhi chẳng qua khóc lớn, đã nói không ra lời.

Lưu Hắc Hồ chán nản nói: "Phương sư huynh... Vì cứu chúng ta, bị giam ở trong cốc..."

"Tại sao có thể như vậy?"

Ngô Trương Đồng kinh hãi, vừa mới bị Phương Hành cứu mấy người kia, lại càng nhất tề bị phần hô vang.

Giờ khắc này, Phương Hành xả thân cứu người ở trong mắt bọn hắn, không thể nghi ngờ là hoàn toàn xứng đáng là anh hùng...

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Cũng có người sớm một chút trốn ra không biết xảy ra chuyện gì, lẫn nhau hỏi thăm.

"Hình như là tên tiểu quỷ này không biết tự lượng sức mình đi cứu người, bị giam ở trong son cốc..."

Người nói chuyện là Thư Văn cốc đệ tử Thân Kiếm, hắn đối Phương Hành vẫn cảm thấy khó chịu, lúc này không khỏi có chút nhìn có chút hả hê.

Nhưng hắn còn chưa có nói xong, đột nhiên trước mắt ngân quang mãnh liệt, bốn năm đạo phi kiếm nhất tề hướng hắn bay tới, dọa hắn quát to một tiếng, chặt vật lẩn ở trên mặt đất, khó khăn lắm mới né được phi kiếm, hét lớn: "Các ngươi điên rồi sao?"

"Người nơi nào đến can đảm? Vũ nhục Phương sư huynh, chính là khinh nhờn Lưu Hắc Hồ ta, ta muốn cùng ngươi tử chiến!"

Lưu Hắc Hồ hai mắt trừng trừng, sát khí tuyệt không giống như giả dối.

"Không sai, Phương sư huynh xả thân đã cứu chúng ta, ngươi vẫn còn ở nơi này nói bóng gió, còn có lương tâm sao?"

"Thân Kiếm, đồ tiểu nhân vô sỉ đặc ý cái gì, ta Diệp Lao Tam cùng ngươi thế bất lưỡng lập!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Tiên tác trời kim ô

Trong lúc nhất thời, Thanh Vân Tông đệ tử tinh thần kích động, người muốn tìm Thân Kiếm để liều mạng không biết có bao nhiêu.

Những người này, hoặc là thật tình, hoặc là giả vờ, nhưng vô luận như thế nào, dưới tuyệt cảnh được Phương Hành cứu là không thể hoài nghi, lúc này nhất định phải đứng ra ủng hộ Phương Hành, nếu không truyền ra ngoài, chính là vong ân phụ nghĩa. Hơn nữa, người không phải cỏ cây, sao có thể vô tình? Chính là người bình thời vì tư lợi đến đâu, lúc này trong lòng cũng sẽ có chút cảm kích, tự nhiên chân tình ý cắt.

Ngay cả Hứa Linh Vân, cũng lạnh giọng nói: "Bì Quân Tử, đệ tử Thư Văn cốc các ngươi, thật sự lạnh lùng như thế sao?"

Bì Quân Tử cũng chau mày, lúc này vô luận là thật hay giả, hắn đều phải đứng ra biểu thái, loại hành động hy sinh vì nghĩa này, trong lòng đại đa số bọn hắn, cũng là khinh thường, nhưng một khi xuất hiện loại hành vi này, nhất định phải tỏ thái độ tôn kính cùng duy trì, nếu không không ra dáng người trong chánh đạo, thẹn với ba chữ "Thanh Văn Tông".

"Thân Kiếm, ngươi lập tức hướng về sơn cốc, hướng Phương sư huynh khấu đầu nhận sai, nếu không, ta sẽ thay Thư Văn cốc truyền pháp sư tôn hướng ngươi hành sử hình phạt hòa tiên... Còn nữa, việc hôm nay ngươi làm, ta sẽ bẩm báo chi tiết với sư tôn, tự giải quyết cho tốt sao!"

Nghe Bì Quân Tử quát chói tai, Thân Kiếm hai đầu gối mềm nhũn, hướng phương hướng sơn cốc quỳ xuống.

Trong ánh mắt giống như lưỡi kiếm của mọi người, hắn phải làm bộ thái độ buồn rầu, hướng Phương Hành đã "chết đi" bời tội: "Phương sư huynh... Phương sư huynh... Là Thân Kiếm vô lễ, cầu ngươi trên trời có linh thiêng, ngàn vạn chớ trách ta..."

"Ngươi thật to gan, sao dám trù Phương sư huynh chết?"

Tần Hạnh Nhi tức giận nói, toàn bộ bí ý đều hóa thành tức giận, té ra phi kiếm hướng Thân Kiếm chém xuống.

Thân Kiếm hét thảm một tiếng, sau lưng trúng kiếm, sau đó mọi người thờ ơ lạnh nhạt, lại không một người nào tiến lên đỡ hắn.

"Ai..."

Hứa Linh Văn chuyển hướng sơn cốc bên kia, khe khẽ thở dài: "Ngươi như có thể còn sống sót là tốt, không từ mà biệt, chỉ cần lần nghĩa cử này, trở về tông môn, ngôi vị chân truyền tất có một cái của ngươi..."

...

Dĩ nhiên, không người nào biết được, Phương Hành "Hy sinh vì nghĩa" trong con mắt của bọn họ, lúc này đang bị phong bế trong sơn cốc, tầng tầng yêu thú vây quanh, cầm trong tay đại đao, trên mặt không hề sợ hãi, lớn tiếng hướng đại yêu bay lượn ở giữa không trung, kim quang chói mắt, yêu khí ngất trời quát lên: "Yêu nghiệt, ngươi rốt cuộc là ai? Nằm trong sơn cốc này giờ trò gì, mau khai ra!"

"Ha ha, tiểu vương bát đản, người không lớn, khẩu khí cũng không nhỏ, các con đâu, đi lên xé hắn cho ta!"

Kim quang quanh người đại yêu đã tản đi rồi, lộ ra một bản thể, quả là một con quạ vũ mao vàng óng, hình thể so với bạch hạc của Hứa Linh Văn còn lớn hơn một vòng, khinh thường nhìn Phương Hành, hướng yêu thú chung quanh ra lệnh.

Yêu thú vây quanh bên cạnh Phương Hành phần lớn là lục giai cùng thất giai bộ dạng, không có yêu thú cường đại như hỏa lân quái xà, hoặc là nói, mạnh nhất bên trong khu vực này chính là hỏa lân quái xà, đã tại thời điểm tập kích Thanh Văn Tông đệ tử bị giết sạch. Chỉ bất quá, ngoài mặt thoát nhìn, trước mắt bọn yêu thú này vây giết Linh Động tứ trọng Phương Hành cũng không có vấn đề.

"Ngươi muốn xé ta ư? Ha ha, tiểu gia xé ngươi trước đã!"

Đối mặt khốn cảnh như thế, Phương Hành không hề sợ hãi, ngược lại cười ha ha.

Mất thấy yêu thú cũng gào thét hướng chính mình lao đến, Phương Hành một tay cầm đao, tay trái đã lấy ra một quả ngọc phù phong cách cổ xưa, rồi sau đó quát to một tiếng, ngược yêu thú vọt tới, đồng thời linh khí liên tục không ngừng rót vào ngọc phù.

"Sưu..."

Đang ở Phương Hành sắp cùng yêu thú đụng vào cùng nhau, ngọc phù trong lòng bàn tay bỗng nhiên nhấp nháy một đạo quang mang có chút mờ mịt, sau đó Phương Hành thân hình chợt biến mất, tái xuất hiện, đã đến phía sau bọn yêu thú này, lại là trong nháy mắt thuận di mười trượng cự ly, khiến cho yêu thú hướng hắn xông tới đánh hụt, mà hắn thì thẳng hướng kim ô bay lượn ở giữa không trung vọt tới.

Súc địa phù.

Ban đầu từ Liễu Tam nơi đó đoạt được súc địa phù, hôm nay rốt cục phát huy công dụng.

Kim ô bay lượn trên không trung cũng sợ hết hồn, mất thấy Phương Hành cầm đao xông tới, trong nháy mắt nó tựa như có vọng động muốn trốn, nhưng cuối cùng Phương Hành chẳng qua là Linh Động tứ trọng bộ dáng, không đem hắn để ở trong lòng, một tiếng cười lạnh, vung trào Chop tới, sắc bén móng vuốt trên không trung mang theo vẻ kim ảnh, sưu một tiếng, kim quang chói mắt, tựa như một trào này có thể xé rách kim thạch.

"Hắc hắc, quả nhiên không sai, con mẹ nó chính là thằng bốc phét..."

Phương Hành vừa thấy kim ô xuất thủ, đã yên tâm, huy vũ đại đao bổ tới.

Thoáng cái, Thanh Long bích diễm hóa thành một đạo đao ảnh dài hai ba trượng, cùng kim trào đụng vào nhau.

Đồng thời trên thân đao, sát khí màu xanh cùng hỏa diễm màu vàng dâng cao như hai con rồng, quanh co lần lượt thay đổi, hướng kim ô phóng đi.

"Thình thịch..."

Đao ảnh cùng trao ảnh đụng vào nhau, tiếng nổ lớn trong không khí như kim thạch, không khí bành trướng nổ tung.

Kim ô hoảng hốt, quái khiếu nói: "Tổ mẫu nhà nó, tên khốn kiếp này làm sao khó chơi như vậy?"

Trong tiếng kêu, hình dạng hóa thành ngọn lửa, thể nhưng không chút nào do dự xoay người bỏ chạy, một lướt chính là mười trượng, chỉ có thể nhìn thấy một đạo kim quang.

Tốc độ của nó, thể mà nhanh đến khó tin.

"Tiểu gia chuyên môn đuổi người khác đi, ở lại chính là vì ngươi, còn muốn chạy trốn sao?"

Phương Hành đang cùng trao ảnh va chạm, thân hình cũng là chợt lui, hiển nhiên sẽ phải cùng kim ô kéo ra cự ly, lại hét lớn một tiếng, tay trái vung lên, một đạo bóng đen như linh xà "Hưu hưu" bay ra ngoài, kim ô còn chưa chạy xa, đã bị bóng đen quấn lấy móng vuốt, liều mạng giãy dựa hai cái, thể nhưng không thoát nổi, rõ ràng chính là Khốn Tiên Tác từ Thiết Như Cuồng nơi đó có được.

"Xuống đây cho ta!"

Kim ô giương cánh muốn trốn, trực tiếp mang theo Phương Hành bay lên trên không trung, nhìn thấy phía trước có một khối thạch bích, Phương Hành lập tức giơ hai chân, ở trên thạch bích đạp một cái, sau đó hai cánh tay dùng sức kéo, một thân quái lực phát huy ra, thẳng kéo tới kim ô quái khiếu, đao cánh từ không trung té xuống, rồi sau đó hai tay trao đổi, không ngừng dắt Khốn Tiên Tác kéo tới bên mình.

"Má ơi, gặp phải con nhím rồi... thật đau tay!"

Kim ô sợ hãi quái khiếu không dứt, một cái móng vuốt khác không ngừng ở trên Khốn Tiên Tác cào cào.

Nhưng mà Khốn Tiên Tác thoát nhìn giống như một cái dây thừng, lại là Thiết Như Cuồng bình thời sử dụng pháp khí, chính là dùng chín ngàn chín trăm chín mươi chín sợi huyền thiết trải qua chín mươi chín lần rèn luyện, vừa gia nhập sợi linh mộc trăm năm cùng Trúc Cơ kỳ kim cương ma viên xương sống lưng gai nhọn luyện chế mà thành, bị nó bó chặt, tu sĩ dưới Trúc Cơ kỳ sợ rằng không người nào có thể thoát ra, huống chi là kim ô này?

Ở thời điểm nhận ra kẻ này, Phương Hành đã phát hiện rồi, kim ô căn bản không lợi hại như vẻ ngoài, mặc dù nó biểu hiện ra khí thể quả thực không kém gì Trúc Cơ kỳ đại yêu, nhưng theo Âm Dương Thần Ma Giám, chỉ là một con yêu thú lục giai mà thôi, hơn nữa yêu khí pha tạp, trừ có một phần hóa thuộc tính ra, quả thực cùng yêu thú lục giai bình thường không có gì khác nhau.

Phát hiện điểm này, Phương Hành vốn định nói toạc ra, rồi lại nhịn xuống, bởi vì nói toạc đối với mình cũng không có gì hay.

Cùng với nói cho người khác biết lai lịch người này, chẳng bằng mượn tay của nó đem Thanh Vân Tông đệ tử hù dọa chạy đi, sau đó chính mình độc chiếm cả cốc mộng hồn thảo, dù sao một mảng lớn mộng hồn thảo như vậy đều là tiền a, kẻ ngu mới không động tâm, nhất là bắt đầu Phương Hành không đoạt, chỉ là bởi vì cảm thấy trong cốc có giấu điểm nguy cơ, trước lúc không rõ ràng sẽ không mạo muội xuất thủ mà thôi.

Nói tóm lại, nói ra có lẽ phức tạp, nhưng đủ loại ý niệm ở trong đầu Phương Hành cũng chỉ là một cái thoáng mà qua.

Mắt thấy bị tóm đến trước người Phương Hành, kim ô hú lên quái dị, liều mạng bay lên, lại nghĩ lôi kéo Phương Hành đến cốc khẩu đi, bởi vì nơi đó còn có hai con thổ khôi lỗi không lồ, chính là chỗ dựa lớn nhất của nó, muốn thông qua bọn họ để đối phó Phương Hành, bất quá Phương Hành cũng không để nó được như ý, mắt thấy cự ly gần như thế, dứt khoát trực tiếp lôi kéo Khốn Tiên Tác, mượn lực nhảy tới trên lưng của nó.

"Sưu..."

Kim ô tốc độ phi hành cực nhanh, suýt nữa đem Phương Hành hất xuống.

"Ha ha, thứ tốt, tiểu gia cũng có tọa kỵ phi hành rồi, tổ mẫu nó, ngươi dừng lại cho ta!"

Phương Hành ổn định thân hình, mỉm cười ha ha.

"Ta đường đường thiên kiều của kim ô nhất tộc, tài tuần lớn nhất của Yêu Giới, muốn ta làm tọa kỵ cho ngươi, nằm mơ đi!"

Kim ô quái khiếu, thân hình đảo mấy vòng, muốn đem Phương Hành hất rơi đi.

"Có cánh đều khốn kiếp, cần phải cho ngươi nếm mùi đau khổ không được!"

Phương Hành kêu to, liều mạng thi triển Dẫn lực thuật mới miễn cưỡng khống chế chính mình không bị nó bỏ rơi, trong lòng không khỏi nhớ lại ban đầu hành hạ bách hạc của Hứa Linh Vân, liền ngồi xổm người xuống, lấy ra đoản đao sắc bén, hung hăng một đao đâm xuống, không ngờ mũi đao không thể đâm qua được "Kẻ này vũ mao cũng không tồi, cứng đến mức này rồi!"

Phương Hành thu hồi chủy thủ, trong lòng chực ý vừa chuyển, đột nhiên Khốn Tiên Tác đổi một chỗ, thoát khỏi móng vuốt kim ô, sau đó lần nữa vung, trực tiếp vòng thành một cái vòng, bọc tại trên cổ kim ô, sau đó hết sức lôi kéo, kim ô nhất thời phát ra một tiếng khàn giọng kêu thảm thiết, phương hướng bay bị kéo trật, quay đầu đụng vào trên nam bích.

"Thình thịch "

Kim vũ bay loạn, kim ô đụng vào ngất ngậy, Phương Hành cũng bị lắc tại trên nham bích, giống nhau ngậy ngất.

Nơi xa yêu thú, thấy Phương Hành cùng kim ô rốt cục rơi xuống đất, nhất thời gằm thét lao đến.

Kim ô cùng Phương Hành nhất thời đều có chút choáng váng, lại là Phương Hành phản ứng trước, trực tiếp một cước bước lên, dậm ở trên cổ kim ô, quát lên: "Con mẹ nó, bị tiểu gia bắt được rồi, còn muốn chạy trốn ư? Trước hết để cho bọn yêu thú cút ngay này?"

Kim ô thà chết chứ không chịu khuất phục, bày ra bộ dạng vô lại, kêu lên: "Có bản lãnh ngươi chém gia gia đi..."

Phương Hành kêu lên: "Tốt, trước nhổ lông, sau đó lấy máu, mổ bụng đem hấp, coi tiểu gia là ngoại hành sao?"

Vừa nói cúi người, nắm lấy lông trên cổ kim ô, liền nhổ một xấp đầy xuống, kim ô đau hét thảm một tiếng, nước mắt cũng lưng tròng rồi, theo bản năng hướng Phương Hành mổ tới, bất quá Phương Hành làm sao có thể bị nó mổ được, chân giẫm cổ nó vừa dùng lực, nó lập tức đau đến không thể động đậy rồi, sau đó Phương Hành không chút khách khí, tiếp tục xé loạn lông trên cổ nó.

Kim ô giữa tiếng kêu gào thê thảm, kim vũ bay loạn, trong nháy mắt lông trên cổ bị nhổ sạch một mảng lớn.

"Ai ơ đau chết gia gia rồi, tiểu vương bắt đàn ngươi không chết từ té được..."

Kêu thảm thiết thê lương vang dội cả tòa sơn cốc, ngay cả đám yêu thú bị nó khu sử cũng bị dọa cho sợ đến cả đám đều cụp đuôi chạy.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Tam Túc Kim Ô

Tiểu vương bắt đàn, ngươi nhổ lông gia gia nữa ta sẽ liều mạng với ngươi..."

"Ngươi đừng ép ta nổi giận, ta mà giận thì bản thân mình cũng sợ..."

"Đừng nhổ nữa, đây đều là máu huyết của ta, rụng một cây đều phải mấy ngày mới đền bù trở lại..."

"Tổ mẫu nó bảo ngươi đừng nhổ không nghe thấy a, mọi người ngồi xuống hảo hảo hàn huyên một chút không được sao?"

Kim ô đau trực tiếp phát điên rồi, đầu tiên là uy hiếp, sau đó cầu xin tha thứ, tiếp là thẹn quá thành giận chửi ầm lên, cuối cùng lần nữa cầu xin tha thứ, Phương Hành cũng không để ý nó, kim ô này dám chửi mình, chính mình sẽ mắng lại nó, vừa mắng đồng thời vừa nhổ lông, đảm bảo chính mình không chịu thiệt một câu, không đến một chóc, kim vũ đã rơi đầy đất, lấp lánh trông rất đẹp mắt.

Rốt cục kim ô hoàn toàn chịu thua: "Đừng nhổ nữa... nhổ nữa thật sự trụi sạch..."

Phương Hành cũng tức giận ngừng tay, quát lên: "Phục sao?"

Kim ô khóc ròng nói: "Phục phục, cả sơn cốc này mộng hồn thảo đều là của ngươi, gia gia ta không đoạt..."

"Xuy..."

Phương Hành vừa nhổ xuống một cái vũ mao, kim ô đau "Ngao" một tiếng kêu: "Ngươi làm gì lại nhổ lông ta?"

Phương Hành giẫm phải cổ của nó, cười hắc hắc nói: "Sau này ở trước mặt ta, chỉ có ta có thể xưng gia gia, nhớ rõ hay chưa?"

"Tốt, tổ tông nhớ kỹ rồi!"

"Còn muốn chiếm tiện nghi của tiểu gia ư, ta nhổ, ta nhổ, ta nhổ nữa..."

"Biết sai rồi biết sai rồi, sau này ngươi là gia gia, ta là thúc... Thúc biết sai rồi..."

"Tốt lắm, hiện tại ngươi có thể dâng hoàng nói rõ, ngươi tên gọi gì, tu vi thấp như vậy làm sao có thể nói tiếng người?"

Phương Hành dừng tay, Khốn Tiên Tác vững vàng đem kim ô trói chặt, khoanh hai tay bắt đầu bức cung.

Một chút tra hỏi gào khóc thảm thiết, lông trên cổ kim ô mất đi một mảng lớn, Phương Hành chỉ cần nghe được điểm gì hẳn cảm thấy có gì không đúng, bất kể xác định hay không xác định kim ô nói thật nói dối, cũng sẽ đi tới chỗ lông, cho đến khi đem trên cổ kim ô nhỏ sạch một mảnh, xa xa thoát nhìn cái cổ tựa như cổ gà, cũng đem lại lịch kim ô tra hỏi không sai biệt lắm.

"Người thật sự là hậu duệ của Tam Túc Kim Ô nhất tộc, đến từ Tây Ngưu Hạ Châu ư?"

Phương Hành tò mò đem con kim ô này lật mình, cẩn thận quan sát.

Kim ô kêu lên: "Nếu giả ta bao đời, Tam Túc Kim Ô nhất tộc thiên kiều, Yêu Giới lớn nhất thiên tài..."

Phương Hành nói: "Người nghĩ ta mù sao? Đây không phải hai chân ư?"

Kim ô quái khiếu nói: "Ồ giữa còn có một cái vừa thô vừa lớn người không nhìn thấy sao?"

Phương Hành nhất thời chấn động một chút, cả kinh nói: "Chim còn có thể có thứ này ư?"

Kim ô đặc ý nói: "Đây chính là tượng trưng chúng ta có thượng cổ kim ô huyết mạch, nửa người nửa quạ... Ngao..."

Nói còn chưa hết, bỗng nhiên "Ngao" hét thảm một tiếng, nước mắt cũng chảy ra, thì ra là bị Phương Hành bỗng nhiên đá một cước vào đó.

Phương Hành nói: "Cũng không bền chắc chút nào, nhìn đáng vẻ không phải là chân..."

Kim ô hận nghiêng răng, thống mạ nói: "Người muốn biến ta thành thái giám ư?"

Phương Hành đi tới lại đá một cước, kim ô lại là hét thảm một tiếng, trực tiếp xù lông: "Người làm gì thế?"

Phương Hành nói: "Ta phát hiện đá nơi này của người có thể làm cho người nghe lời hơn so với chỗ lông của người!"

"Tiểu quỷ người nhất định phải chết, có tin ta một cảnh xuyên vân tiễn, mười vạn yêu binh... Ngao..."

"Làm gì?"

"... Đại gia ta thật sự phục, người chỉ cần dùng đá chân thứ ba của ta, chuyện gì đều có thể thương lượng..."

Phương Hành nhìn một chút khắp mọi nơi, nói: "Người còn chưa nói, tới đây rốt cuộc là để làm gì?"

Kim ô con người đảo lòng vòng, nói: "Trong lúc vô tình đi ngang qua, chợt phát hiện nơi này linh quang ngất trời, tất có... Ngao..."

Phương Hành nói: "Rốt cuộc là tới để làm gì?"

Kim ô khóc: "Người đá nữa là ta thật phết đi... Được rồi ta chính là chạy tới vì mộng hồn thảo... Ngao..."

Nói vẫn chưa xong, lại bị đá một cước.

Phương Hành cũng không tin chuyện ma quỷ của nó, đối với Yêu tộc mà nói, cũng không có thói quen sử dụng pháp giai đoạn, bọn họ bình thời gặp phải bình cảnh cũng ít, cho dù gặp được, cũng bình thường sẽ chọn một cái phương pháp truyền thống hơn, đó chính là độ lôi kiếp, vượt qua lôi kiếp rồi, tu vi tiến nhanh, độ không nổi, tan thành mây khói, đây cũng là nguyên nhân trong phạm tục truyền thuyết thường xuyên có yêu quái bị sét đánh chết.

Mà mộng hồn thảo, đối với tu sĩ loài người có thể giá trị thật lớn, nhưng đối với yêu, sợ rằng còn không có lực hấp dẫn lớn như vậy.

"Được, người không nói cũng được, tiểu gia thủ đoạn còn nhiều, rất nhiều, sớm muộn gì làm cho người từng bước từng bước hường qua!"

Phương Hành quyết định trước không cùng nó dằng dãi, việc cấp bách, trước đem khắp sơn cốc mộng hồn thảo cũng thu lại mới là chánh sự.

Hôm nay trong sơn cốc chỉ có một mình hắn, sưu tập mộng hồn thảo tự nhiên đơn giản nhiều, linh khí cũng giọt nước không dư thừa, ở giữa đã dùng linh tửu bổ sung vài lần, hắn đặt mộng ngồi xuống bên cạnh kim ô, hải lòng thở ra, một bên uống linh lưu, một bên có việc không có từ trên người kim ô chỗ lông, ánh mắt nhìn trời, không biết ở suy nghĩ cái gì.

Mà trong quá trình hắn thu mộng hồn thảo, kim ô cũng bị hắn trời gô, tựa như cái bánh chưng ném qua một bên, con người người này nhanh như chớp chuyển, hiển nhiên cũng nghĩ đến kế thoát thân, cũng không biết đã nghĩ tới chưa.

Ước chừng hơn hai canh giờ, một mảng lớn mộng hồn thảo mới bị Phương Hành thu cạn sạch, linh khí cũng giọt nước không dư thừa, ở giữa đã dùng linh tửu bổ sung vài lần, hắn đặt mộng ngồi xuống bên cạnh kim ô, hải lòng thở ra, một bên uống linh lưu, một bên có việc không có từ trên người kim ô chỗ lông, ánh mắt nhìn trời, không biết ở suy nghĩ cái gì.

Kim ô oa oa thẳng kêu: "Đừng nhổ lông... Ta không nói chuyện... Đừng nhổ lông ta..."

Phương Hành quan sát địa hình chung quanh, ánh mắt từ trái nhìn tới phải, từ nam nhìn tới bắc, đột nhiên linh cơ vừa động, trong lòng nghĩ tới điều gì, liền

nhảy lên, cười nói: "Đến, mang tiểu gia bay một chút..."

Kim ô sợ hết hồn, bất quá nó thật sự bị Phuong Hành hành hạ đủ thảm, sợ hãi tại trên "chân thứ ba" của mình lại đến một cước, không thể làm gì khác đành bất đắc dĩ đáp ứng, trong lòng oán hận mắng Phuong Hành, nhưng vẫn chỉ có thể theo lời cộng Phuong Hành bay lên trời, mà coi như nó ở mang theo Phuong Hành bay lên, Phuong Hành cũng không buông ra Khôn Tiên Tác, vẫn vững vàng thất ở trên cổ nó.

Bay thẳng vào mây, Phuong Hành trên cao nhìn xuống tinh tế quan sát, sông núi biến hóa, yêu vân ác phong, nhất thời cũng tiến vào mắt của hắn.

Mà hắn thì cau mày, trên không trung nhìn xuống phía dưới, hắn lại bỗng nhiên nghĩ đến, tên kim ô khôn kiếp này vẫn không nói thật, nhưng rõ ràng có mưu đồ khác, mà hắn gắt gao canh giữ ở sơn cốc này, muốn dọa lùi đám đông, đã nói rõ nó coi chừng thứ gì đó cũng ở phụ cận nơi này, mặc dù không biết là cái gì, nhưng trên cao nhìn xuống, vốn có thể tìm tới chút ít dấu vết.

Liên tiếp quanh quẩn trên không trung vài vòng, Phuong Hành không phát hiện nghi điểm gì, kim ô cũng trong lòng đại định, kêu lên: "Nhu thế nào? Thúc không lừa ngươi chứ? Ta cũng nói cho ngươi biết rồi, chính là vì mộng hồn thảo tới, thúc thành thật như vậy làm sao lại nói dối chứ? Ngươi đem ta thả đi, dù sao mộng hồn thảo đã tới tay rồi, thật sự không được thì hai ta đốt giấy vàng bái huynh đệ, tương lai ta bảo vệ ngươi a..."

Phuong Hành dùng sức xiết cổ của nó, kim ô "Két" một cái im tiếng rồi!

Vòng vo mấy vòng, Phuong Hành cơ hồ nhìn toàn bộ khắp nơi, nhưng vẫn không phát hiện cái gì kỳ quái, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác đành để cho kim ô bay xuống đi, đang trong quá trình hạ xuống, ánh mắt của hắn trong lúc vô tình thoáng nhìn, đột nhiên ở một chỗ nham giác, phát hiện một tia nhân nhật tử khí, trong lòng nhất thời giật mình, giương mắt nhìn lên, lại thấy tử khí không thấy NỮA.

Đưa tay lôi kéo Khôn Tiên Tác, vừa buộc kim ô bay lên một chút, nhắm ngay góc độ, lại thấy được tử khí.

Phuong Hành trực giác cảm thấy tử khí này không giống bình thường, khẽ ngưng thần, hướng nó nhìn lại, đồng thời thời động Âm Dương Thần Ma Giám, vừa nhìn, trong lòng nhất thời có chút giật mình, vật tử khí này, đương nhiên đó là tuyệt thể linh dược phát ra linh khí. Vừa có tử khí ở bên, tất có linh dược sinh trưởng phụ cận, nhất thời kích động lên, dất Khôn Tiên Tác kêu lên: "Nơi đó có đồ vật gì đó? Mau dẫn ta đi..."

"Khụ khụ, nơi đó là địa phương ta bình thời đi tiểu, có cái gì đẹp mắt?"

Kim ô tựa như lấy làm kinh hãi, thanh âm có chút mất tự nhiên, vỗ cánh đã nghĩ bay đi.

Phuong Hành ha ha cười một tiếng, nắm lỏng cổ nó xé lên, vừa xé vừa la lớn: "Khôn kiếp, còn dám lừa gạt lão tử ư? Trước nhờ mấy sợi lông của ngươi ăn mừng một chút, ai bảo ngươi gạt ta..."

Cầm lông giật xuống ném khắp nơi, trong lúc nhất thời không trung giống như xuống một mảnh mưa vàng, chiếu đến ánh mặt trời, trông rất đẹp mắt.

"A... Cứu mạng a... Ta sai rồi..."

Kim ô tiếng kêu thảm thiết rất xa truyền ra, hù dọa yêu thú giữa núi rừng run run, nhất tề triệt thoái phía sau ba trăm dặm.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Tiểu Kiếm Minh

Hứa sư tỷ, đừng do dự nữa, mau hướng sư môn cầu cứu đi!"

Lúc này Thanh Vân Tông đệ tử, lại lâm vào một cái nguy cơ khác. Nếu nói một bước sợ, từng bước loạn, mọi người bị chuyện kim ô giả bộ Trúc Cơ kỳ đại yêu hù dọa cho hoảng sợ chạy trốn chết, đã sớm trạch hướng lộ tuyến ban đầu, một đầu đâm vào một cái sơn cốc bị kim bối thương lang chiếm cứ, lập tức đã tuôn ra một đoàn yêu thú kim bối thương lang lục giai hung bạo, cùng Thanh Vân Tông đệ tử đấu với nhau.

Lúc này Thanh Vân Tông đệ tử đều đã mỗi một không chịu nổi, linh khí hao tổn nghiêm trọng, nhất là Hứa Linh Vân, ở sơn cốc đầu hai con thạch quái, đã đã tiêu hao hết linh khí của nàng, còn chưa tới kịp nghỉ ngơi hồi phục, đã vừa gặp bọn kim bối thương lang, thật là họa vô đơn chí, nàng lúc này đã không thể giống như ban đầu, một người một kiếm, thay đệ tử Thanh Vân đón đỡ nguy cơ lớn nhất nữa.

Chúng Thanh Vân Tông đệ tử bên chiến bên trốn, đã bỏ xuống bảy tám cỗ thi thể, kim bối thương lang vẫn đuổi tận cùng không buông.

Có Thanh Vân Tông đệ tử sợ hãi bế mặt, hướng Hứa Linh Vân khóc cầu lên, muốn hướng tông môn cầu cứu.

Nhưng Hứa Linh Vân chau mày, lúc này mở miệng cầu cứu dễ dàng, lấy tu vi của Tông chủ và tứ đại trưởng lão, cũng tất sẽ mau sớm chạy tới, đừng nói bọn thiết bối thương lang này, ngay cả Trúc Cơ kỳ đại yêu cũng không làm được gì. Nhưng kể từ đó, nhiệm vụ của các nàng chuyển này có thể bị hoàn toàn thất bại rồi, mà lúc trước sư tôn từng bí mật tìm nàng nói, nhiệm vụ lần này, khả năng từ bỏ chỉ cosnawm thành.

Những lời này nói trắng ra là chính là chỉ cần quân số không giảm qua một nửa, vậy bất luận là lý do thế nào, cũng không thể từ bỏ phù chiếu.

Thanh Vân Tông đã nhẫn tâm, muốn dùng phương pháp chọn cổ mài luyện môn hạ đệ tử, chọn lựa một nhóm người mới ra ngoài.

"Mau lui về sơn cốc kia, ngăn cản đám sói. Làm tiếp tính toán!"

Hứa Linh Vân cau mày, đã quyết định.

Nàng quyết định trước tiên vào sơn cốc, dùng mấy viên bồ khí đan, trước khôi phục linh khí, sau đó một kiếm chém con kim bối thương lang vương bát giai này, giải nguy cơ lần này rồi hãy nói. Nàng dù sao cũng là Linh Động bát trọng Thanh Vân Tông chân truyền, không cách nào để dàng để bị một con yêu thú bát giai ép để phải hướng Tông chủ cầu cứu, từ bỏ phù chiếu hành động, nếu là con Trúc Cơ kỳ đại yêu kia đuổi tới, nàng có lẽ phải làm như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác Trúc Cơ kỳ đại yêu, tựa như trong lúc vô tình không cùng Thanh Vân Tông đệ tử là địch, chẳng qua là dọa lùi mọi người rồi thu tay.

"Ngao..."

Nơi xa trên ngọn núi, lang vương như nòi núi nhỏ lạnh lẽo nhìn Thanh Vân Tông đệ tử hướng sơn cốc thối lui, ánh mắt rung động, dường như xem thấu ý đồ của các đệ tử Thanh Vân Tông. Một tiếng hú dài, đột nhiên từ trên ngọn núi rơi xuống, cương thảo thiết bối, ở giữa núi rừng nhanh chóng chạy như điên, thân hình lúc ẩn lúc hiện, nhanh như tia chớp xuất hiện trên chiến trường, một trảo xé rách hai cái Thư Văn cốc đệ tử.

"Không tốt, lang vương tự mình xuất thủ..."

Cách đó không xa. Thư Văn cốc Bì Quân Tử thấy được một màn này, trong nháy mắt lông tóc dựng đứng.

"Không để ý được quá nhiều rồi!"

Hứa Linh Vân cắn răng một cái lấy ra hai hạt bồ khí đan nuốt vào, vừa cho bạch hạc cũng ăn một viên, nàng không thể ngồi nhìn Thanh Vân Tông đệ tử bị con lang vương rõ ràng mạnh mẽ hơn bọn họ rất nhiều này giết chết, quyết định liều mạng, vừa khôi phục linh khí vừa chiến nó, nuốt vào đan hoàn, bạch hạc lập tức ngao một tiếng, hóa thành một đạo bóng trắng hướng lang vương phóng đi, lại có một tia quyết tuyệt.

Lang vương thấy thế, cũng là ngửa mặt lên trời tru một tiếng, hướng Hứa Linh Vân lao đến.

Không nghĩ tới, sau hạc kêu cùng sói tru, phương xa bỗng nhiên lại vang lên một tiếng ưng minh, bèn nhón tựa như muốn phá vỡ phía chân trời, sau đó, một cái chấm đen từ chân trời nhanh như tia chớp đánh tới, cơ hồ mắt người còn không thấy rõ, đã nhìn thấy một con thiết ưng khổng lồ đi tới trên không của sơn cốc, trên lưng thiết ưng, đứng một gã thanh niên hơn hai mươi tuổi, vóc người thon dài, tinh mày mắt kiếm, đôi môi mỏng như lưỡi dao.

"Súc sinh, dám hướng đệ tử Thanh Vân Tông ta xuất thủ?"

Thanh niên trên lưng thiết ưng, một tiếng quát chói tai, trong lòng bàn tay thiết kiếm xuất thủ, từ không trung phách xuống.

Một đạo hắc sắc kiếm quang, từ trên trời giáng xuống, phảng phất một tia chớp màu đen đột ngột mà rất mạnh, yêu thú kim bối thương lang vương trong nháy mắt cánh giác lên, trên lưng lông cứng nổi mạnh, cô hống một trận muôn hừng, rống ra một tiếng ma tiểu, âm ba ở trước miệng sói tạo thành một loại hình dáng vận vẹo cuộn sóng, trong chốc lát bề gãy vô số cây cối nham bích, hướng kiếm quang màu đen nghênh đón.

"A, muốn cản thiết kiếm của ta ư? Nằm mơ!"

Thanh niên trên lưng thiết ưng nhẹ nhàng cười một tiếng, cổ tay run lên, kiếm quang màu đen vận vẹo linh động, tựa hồ có tánh mạng, trong chốc lát hóa thân ra ngàn vạn cùng ma tiểu chạm vào nhau, kiếm quang lập tức có lực lượng cường đại nổ tung, trực tiếp yên diệt cường đại ma tiểu lực lượng, sau đó hợp làm một, trên không trung nhanh chóng, vừa "Sưu" một tiếng bay trở về trong tay người thanh niên này.

"Ồ ô..."

Mới vừa rồi kim bối thương lang vương còn uy phong lẫm lẫm bỗng nhiên phát ra tiếng kêu sợ hãi như con chó nhỏ, nó thân thể uốn éo, tựa hồ muốn chạy trốn, nhưng giống bị ghim ở trên mặt đất giống nhau không thể động đậy, cuối cùng, thân thể phát lực kết quả, lại là nó cả thân thể đột nhiên nổ thành một đoàn huyết nhục, thanh niên kia vừa rồi một kiếm, rõ ràng đã xé nát nó cả người.

"Là... Là Tiểu Kiếm Minh sư huynh..."

"Được cứu rồi, Tiểu Kiếm Minh sư huynh tới!"

"Sư đệ bá kiến Tiểu Kiếm Minh sư huynh..."

Nhìn thấy thiết ưng xuất hiện, chúng đệ tử Thanh Vân Tông kích động quát to lên, vui vô cùng.

Còn có một chút người kích động, thậm chí trực tiếp quỳ xuống, hướng người tuổi trẻ như bá kiến trưởng lão quỳ lạy đại lễ.

"Các sư đệ sư muội không cần đa lễ, đợi ta quét sạch hang ổ yêu lang, trút giận cho các ngươi!"

Thanh niên trên lưng thiết ưng sảng lảng cười to, rồi sau đó ánh mắt run lên, hướng thiết bối thương lang đầy khắp núi đồi nhìn lại.

Lang vương bị giết, còn dư lại thiết bối thương lang đều đã mất đi dũng khí chém giết, cả đám cụp đuôi, liền trong núi rừng chạy trốn, ở núi đá cây cối che giấu, ra sức chạy trốn.

Thanh niên trên lưng thiết ưng cười nhẹ, thiết kiếm trong lòng bàn tay hướng không trung ném đi, sau đó bấm động pháp quyết, một chuỗi thiết kiếm này, đột nhiên run lên, hóa thành hàng trăm hàng ngàn ảo ảnh, sau đó ảo ảnh trở nên chân thật, biến thành chân chính kiếm, trên không trung sắp hàng thành một cái hình dáng vòng tròn không lồ, theo Tiểu Kiếm Minh một chỉ, tất cả thiết kiếm trong nháy mắt toàn bộ bay ra.

"Hừ hừ..."

Tiếng xé gió liên tiếp dày đặc mà ngăn ngui vang lên, đầy trời thiết kiếm, tựa như kiếm vũ, bao phủ mặt đất phương viên ba dặm.

Mỗi một con thiết bối thương lang chạy trốn, đều bị thiết kiếm đâm xuyên qua thân thể, ghim trên mặt đất, máu tươi bắn toé, gãy dựa không dứt.

Mà tại đầy trời mưa kiếm, Thanh Vân Tông đệ tử không trốn không né, nhưng không có một người nào, không có một cái nào bị thiết kiếm thương tổn.

Bầy thiết bối thương lang cơ hồ đem Thanh Vân Tông đệ tử dồn vào tuyệt cảnh, lại bị Tiểu Kiếm Minh một kiếm giết hết.

"Ồ ô..."

Thiết kiếm tất cả đều rơi xuống, còn có một đầu kim bối thương lang cao lớn, lại là chân trước hơi ngắn một chút, giống như là "Bái" trong truyền thuyết thích ở cùng bầy sói chung một chỗ, nó lại là âm hiểm, ở dưới mặt đất lần tránh thoát được một mạng, sau đó thấy thế không ổn, cụp đuôi đi trốn, bởi vì chân trước hơi ngắn, chạy nhảy lên vừa nhảy, tốc độ thật cũng không chậm, thật nhanh nhảy vào một cái thác nước.

Trong bọt nước, bóng đen như ẩn như hiện, hiển nhiên nó sẽ trốn thoát được.

"Tiểu sư huynh, bên kia còn có một con, mau chém nó..."

Có người hướng Tiểu Kiếm Minh trên không trung hét lớn, vô cùng lo lắng.

Tiểu Kiếm Minh một kiếm này kinh diễm cực kỳ, nhưng nếu để giao hoạt yêu thú chạy, không thể nghi ngờ chính là điểm nhơ trong một kiếm này.

Nhưng Tiểu Kiếm Minh nghe, chỉ là nhẹ nhàng cười một tiếng, tựa như con kim bối thương lang chạy trốn này đã sớm bên trong dự liệu của hắn.

Cất bước từ trên lưng thiết ưng nhảy xuống, thần nhiên nói: "Đi đi, ta cố tình để lại thức ăn sống cho ngươi..."

Thiết ưng lập tức hưng phấn kêu một tiếng, đôi cánh khổng lồ giương lên, như mũi tên hướng thác nước vọt tới, thiết trao nắm lên kim bối thương lang ở dưới thác nước chìm nổi, qua trong giây lát biến mất ở trong núi rừng, không biết tới chỗ nào dùng bữa.

Mà Tiểu Kiếm Minh, thi triển lướt khí thuật, từ giữa không trung từ từ đáp xuống, mặt mỉm cười.

"Tiểu sư huynh, ngươi rút cuộc đã tới..."

"Chúng ta được cứu rồi..."

Thanh Vân Tông tứ cốc đệ tử mừng rỡ, còn có người mừng phát khóc, tất cả đều tụ tập đây, vây làm một đoàn, lộn xộn thăm hỏi.

Tiểu Kiếm Minh hòa khí nhất nhất đáp lại, thoát nhìn vô cùng ôn hòa, cũng không có ngạo khí, trong khi nói chuyện, xoay chuyển ánh mắt, thấy được nơi xa Hứa Linh Vân, nàng cũng không giống như người khác chào đón, mà phối hợp ngồi chung trên tảng đá, vận chuyển tâm pháp luyện hóa bổ khí đan trong cơ thể, ở bên người nàng, chỉ còn ba cái Tê Hà cốc nữ đệ tử, những người khác cũng chạy tới Tiểu Kiếm Minh nơi này.

"Linh Vân sư muội, bốn năm không gặp rồi!"

Tiểu Kiếm Minh tách ra đám người, hướng Hứa Linh Vân đi tới, thần sắc ôn nhu, nhẹ giọng thăm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Giám pháp trận

Hứa Linh Vân mở mắt, vẻ mặt lạnh lùng: "Ngươi tới chậm hai ngày so với thời gian ước định!"

Tiểu Kiếm Minh nghe vậy, hơi ngần ra, cười khỏ nói: "Bốn năm không gặp, người vẫn giữ bộ dáng lạnh như băng như vậy! Muộn hai ngày thời gian, thực sự không phải mong muốn của ta, là ta ở trên đường về, đường đi gặp Tử Nhục đại sư ở Phong Nguyệt am giảng kinh, Diệp Huyền Cốc Hầu Quý Môn tên kia lôi kéo ta cùng đi nghe kinh giảng đạo, ta dùng hai ngày thời gian, mới coi như thoát khỏi hắn, vội vàng chạy tới gặp gỡ!"

Vừa nói chuyện, hắn nhẹ nhàng lắc đầu, tựa như là chút bất đắc dĩ, nhưng cũng có mấy phần tự đắc.

Cũng quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, chúng đệ tử Thanh Vân Tông nghe lời này, nhất thời lại là một mảnh hâm mộ.

Người có chút kiến thức, tự nhiên cũng nghe nói qua danh hiệu của Tử Nhục đại sư, đó là Đại Thánh của Phật môn, tu vi thông thiên, mặc dù mọi người thuộc về đạo gia, nhưng có thể nghe hắn chính miệng giảng kinh, suy diễn, đối với tu vi cũng rất có ích lợi, mặt khác, Diệp Huyền Cốc Hầu Quý Môn đó cũng là một đời thiên kiều, tuổi còn trẻ, đã tung hoành Sở vực, đại khái cũng chỉ có người như Tiểu sư huynh mới có thể tới kết giao.

Hứa Linh Vân dường như không nghe thấy Tiểu Kiếm Minh giải thích, lạnh lùng nói: "Người đến chậm hai ngày, chúng ta đã chết mười lăm đệ tử!"

Tiểu Kiếm Minh ngần ra, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc: "Sao có thể như thế? Loạn Hoang sơn chẳng lẽ có yêu thú cường đại như thế chứ?"

Hứa Linh Vân không nói chuyện với hắn nữa, than nhẹ một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Bên cạnh tự có không ít người vội vàng đem chuyện sau khi tiến vào Loạn Hoang sơn hướng Tiểu Kiếm Minh nói một lần, Tiểu Kiếm Minh lúc đầu cũng chỉ khẽ nhíu mày, còn bắt chợt hỏi đôi lời, đang nói đến Phương Hành trợ giúp Hứa Linh Vân chém giết một con hỏa lân quái xà, ánh mắt của hắn nhẹ nhàng ngưng tụ, cười nói: "Ta cũng nghe nói Thanh Vân Tông có vị sư đệ gọi là Phương Hành không tồi, hắn lúc này đang ở nơi nào?"

"Phương tiểu sư huynh hắn... Hắn vì cứu chúng ta... có lẽ đã vẫn lạc..."

Có người buồn rầu không dứt, đem chuyện này nói ra.

Tiểu Kiếm Minh kinh hãi, vội nói: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Lập tức có người đem chuyện phát sinh ở trong sơn cốc lúc ấy nói một lần, Tiểu Kiếm Minh nghe xong, chân mày dần dần nhăn lại, khó có thể tin hương nơi sơn cốc nhìn thoáng qua, nói: "Người nói sơn cốc kia cách trăm dặm về phía đông nam ư?"

"Không sai, chính là chỗ đó, tàng phong tụ khí, sinh ra vô số mộng hồn thảo!"

Tiểu Kiếm Minh hít một hơi khí lạnh, đứng lên nói: "Các người ở chỗ này chờ, ta đi rồi sẽ trở về!"

Vừa nói, từng tiếng tiểu vang, phi thân hướng nơi kia lao đi, chạy không tới ba mươi trượng, phía sau vách đá, thiết ung to như cự tượng đã giương cánh bay tới, Tiểu Kiếm Minh lướt qua, nhảy lên lưng chim ưng, sau đó một người một ưng, cấp tốc bay ra, không lâu lắm đã biến mất ở trong mây xanh, chúng đệ tử Thanh Vân Tông thậm chí còn không kịp phản ứng, lại càng không biết hắn làm sao nóng lòng như thế.

"Chẳng lẽ Tiểu Kiếm Minh sư huynh vội vàng đi cứu Phương Hành sư huynh sao?"

Có người ánh mắt sáng lên, run giọng nói, chính là Lưu Hắc Hồ.

"Đã qua lâu như vậy, Phương Hành hắn... Sợ rằng..."

Cũng có người lo lắng nói: "Tiểu Kiếm Minh sư huynh mặc dù kinh tài tuyệt đỉnh, nhưng sợ rằng còn không phải là đối thủ của Trúc Cơ kỳ đại yêu sao?"

Mọi người xôn xao suy đoán không dứt, ai cũng không biết Tiểu Kiếm Minh vì sao lại khẩn trương như vậy.

...

Lại nói Phương Hành men theo một sợi tử khí, tìm được một chỗ huyết động bí ẩn phía sau sơn cốc.

Chỉ thấy chỗ này ở giữa núi hoang loạn thạch, có một khe núi phương viên mười trượng trở lại, bị nồng nặc sương mù bao phủ, trong sương mù, vừa loáng thoáng có tử khí nhẹ nhàng đi ra ngoài, song tử khí vô cùng mờ nhạt, bị gió mạnh thổi qua liền tự tán mất, nếu không phải Phương Hành vốn cảm thấy chung quanh đây có bí mật, vẫn cẩn thận quan sát mà nói, căn bản không lưu ý tới tử ý này.

"Thằng cha người, còn muốn gạt ta?"

Phương Hành quan sát một hồi lâu, xác định nơi này thực sự không phải là sơn cốc bình thường, sương mù dày đặc ở giữa có tử ý, là một loại tuyệt thế linh dược mới có thể phát ra dược khí, điều này nói rõ, nơi sương mù dày đặc bao phủ, nhất định sẽ có linh dược sinh trưởng.

Vừa mừng, vừa oán hận từ trên người kim ô nhỏ một cái lông, kim ô đau quá kêu ngao ngao liên tục.

"Người tìm đến nơi này cũng không tác dụng gì, ta quan sát nửa tháng cũng không phá vỡ được pháp trận này, người cũng không hơn được!"

Phương Hành nói: "Bất kể thế nào nói, nơi này quả thật có bảo bối sao?"

Kim ô thấy Phương Hành đã tìm đến nơi này, cũng chấp nhận rồi, nói: "Ngươi đã cũng tìm đến nơi này, nói cho ngươi biết cũng không sao, phiên sơn cốc này, là nơi tàng phong tụ khí nhất cả loạn thạch sơn, cũng chính là địa phương yêu khí nồng nặc nhất, mà nơi khe núi kia, lại là khắp sơn cốc yêu khí nồng nặc nhất, cho nên có linh dược là rất có thể, bắt quá ngươi vào không được cũng vô dụng..."

Phương Hành nghiêng đầu đánh giá khu vực bị sương mù dày đặc bao phủ, nói: "Làm sao ngươi dám chắc ta vào không được?"

Kim ô khinh thường nói: "Nếu dễ vào như vậy, ta đã sớm tiến vào rồi! Phía dưới nơi này có pháp trận, ít nhất cũng là Trúc Cơ kỳ cao thủ bày tam chuyển đại trận, huyền ảo phiền phức, sở hữu hơn bốn ngàn biến hóa, Kim lão ô ta chính là thiên tài trận pháp thành tựu cao nhất trong yêu tộc, nhưng mà ở chỗ này nghiên cứu nửa tháng thời gian vẫn không tìm được cửa mà vào, ngươi khẳng định cũng không được, từ bỏ đi!"

"Thoạt nhìn pháp trận này cũng không giống như thật lợi hại a..."

Phương Hành đứng phía ngoài sương mù dày đặc, thi triển pháp nhãn thuật nhìn một hồi lâu, lúc đầu vẻ mặt mê hoặc, về sau, càng xem càng kinh hãi, sau đó trên mặt hiện ra một tia vui mừng, ánh mắt tỏa sáng, khuôn mặt hưng phấn nói.

Kim ô khinh thường "Hà", "Hà", "Hà" cười ba tiếng, nói: "Vậy ngươi đi vào thử một chút a..."

Phương Hành nhìn nó một cái, bỗng nhiên cười hắc hắc, nói: "Ta cảm thấy cho ngươi vào xem một chút tương đối thích hợp!"

Kim ô khinh thường đem đầu quay sang một bên, nói: "Làm như ta ngu sao? Đánh chết ta cũng... Oa..."

Lại là lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy trên móng bị đá một cước, đằng vân giả vũ hướng trong pháp trận bay vào.

"Tiểu vương bát đần, ngươi muốn lấy mạng của ta sao? Mau đỡ ta đi ra ngoài..."

Kim ô trực tiếp bị hù dọa vỡ mặt, hú lên quái dị, quang quác chửi ầm lên.

Phương Hành một cước này, thật sự dọa nó sợ hãi, trước lúc không tính toán rõ ràng, ngộ nhập pháp trận, là một việc vô cùng hung hiểm, bị vây ở bên trong không ra được, đây là nhẹ, nhưng nếu sơ sẩy một cái, ngộ nhập tử môn, cả tòa đại trận lực lượng nghiêng tới đây, chính mình sẽ bị băm thành thịt vụn, vì vậy nó sợ quá hai cánh vùng loạn, liều mạng chạy ra phía ngoài.

Nhưng vừa vào pháp trận, lúc này mất đi bốn phương ngũ hành cảm giác, thật giống như lâm vào một thế giới khác, chung quanh đều là sương mù dày đặc, không biết chạy hướng nào. Cũng đang lúc này, đột nhiên cảm giác Khôn Tiên Tác trên cổ căng ra, thân thể giống như đằng vân giả vũ bay lên, sau một hồi lâu, sương mù dày đặc tan đi, nó đã đang ở ngoài sương mù, lại là Phương Hành khê động Khôn Tiên Tác, đem nó kéo ra ngoài.

"Khốn kiếp, ngươi muốn lấy cái mạng nhỏ của ta thì cứ việc nói thẳng, không cần hù dọa chim ta như vậy..."

Kim ô tứ nằm bệt trên mặt đất, khuôn mặt vẫn kinh hãi.

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Ngươi nhìn, đây không phải là không có chuyện gì sao?"

Kim ô thở hổn hển mấy hơi, mới kêu la lên: "Mặt chim cũng vỡ rồi, cái này gọi là không có chuyện gì ư? Mới vừa rồi là ta may mắn, mới có thể bị ngươi kéo ra, nếu chẳng may chạm vào tử môn, đi vào trong nháy mắt đã chết rồi..."

Phương Hành giống như vừa mới xác định một chuyện, tâm tình vô cùng sướng khoái, đầy mặt nụ cười nói: "Ta mới vừa rồi chính là xác định hướng kia không phải là tử môn, mới đưa ngươi ném đi vào!"

Kim ô khinh thường nói: "Ngươi lừa gạt ta ư? Bằng ngươi cũng có thể nhìn ra pháp trận..."

Lời còn chưa nói hết, Phương Hành nói: "Ngươi không tin a ư? Có thể thí nghiệm thêm mấy lần!"

Vừa nói vừa một cước đem nó đá vào, kim ô oa một tiếng quái khiếu, lại mắng vang.

Phương Hành đem kim ô kéo ra ngoài, thấy nó còn tay còn chân, không có bị thương, trong bụng đại định, còn không đợi nó mở miệng nói chuyện, vừa nhìn một cái phương hướng, một cước đá vào, lại thấy hấn một tay đất Khôn Tiên Tác, một đầu khác buộc kim ô, giống như một con quay, ném vào trong pháp trận, sau đó lại kéo ra, như thế vài hồi, đem kim ô trở thành mảy dờ.

Thì ra là, đứng ở phía ngoài pháp trận quan sát, Phương Hành vẫn cố gắng dùng Âm Dương Thần Ma Giám giám định pháp trận là thật hay giả, là mạnh là yếu, không nghĩ tới, chẳng những thành công giám định ra pháp trận từ đâu tới cùng cường độ, còn đem pháp trận bát môn vận chuyển phương vị giám định ra ngoài, nói cách khác, vào giờ khắc này, hấn có thể khám phá pháp trận căn cơ năng lực.

Mặc dù chỉ là căn cơ, cũng đã có thể làm cho Phương Hành phán đoán pháp trận hung hiểm trình độ cùng bát môn phương vị rồi, nếu trải qua tinh vi bói toán nữa, sẽ có thể hiểu thấu đáo cả tòa pháp trận vận chuyển quy luật, ra vào tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Cực phẩm linh được

Đây đúng là một cái pháp trận, tên là "Son hà khiến dẫn trận", trận này liên lạc với ngọn núi dưới chân, dùng để che giấu khe núi này, cũng có một chút tác dụng dẫn dắt yêu khí. Giống các pháp trận khác, trận này cũng chia thành bát môn, chính là căn cơ của pháp trận, theo thứ tự là khai, hư, sinh ba cát môn, tử, kinh, thương ba hung môn, cùng với quan môn cùng cảnh môn hai đạo trung môn.

Nếu người vào trận có thể dò xét ra vị trí bát môn, sau đó trải qua bói toán suy lý, có thể tìm ra quy luật vận chuyển pháp trận, từ đó né tránh, có thể tiến vào pháp trận, không bị pháp trận thương tổn.

Bất quá, dò xét vị trí bát môn vô cùng khó khăn.

Bát môn là căn cơ pháp trận, vì vậy thường thường cũng nấp trong trong trận, mà căn cứ canh giờ, ánh sáng, hoàn cảnh biến hóa các loại nhân tố, lúc nào cũng biến hóa, một khắc cũng không ngừng, chính là người bày trận, nếu không phải có trận đồ mà nói cũng nhất thời khó có thể tìm được, lại càng không cần phải nói người đối với pháp trận không biết, chỉ bằng vào nhãn lực cùng bói toán năng lực của mình tới phá trận.

Hiểu được bát môn, mới có thể tính toán pháp trận son hà lực, cũng mới có thể phá giải pháp trận, ra vào tự nhiên, kim ô này đối với bói toán một đạo cũng có mấy phần thành tựu, chẳng qua là pháp trận này là một vị cao thủ Trúc Cơ kỳ bày ra tam chuyển son hà khiến dẫn trận, bát môn lúc nào cũng biến hóa, khó có thể nắm bắt, cho nên nó nỗ lực một tháng vẫn không cách nào tiến vào trong trận.

Mà Phương Hành thông qua Âm Dương Thần Ma Giám, thoáng cái đã khám phá chỗ ở của bát môn, giống như vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám sau, ánh mắt của hắn thoáng cái đề cao rất nhiều. Quả thực giống như trận pháp tông sư nhìn một cái đệ tử mới học trận pháp bày ra pháp trận trụ cột vậy, bất luận người đệ tử này đem bát môn giấu điểm xảo diệu đến đâu, trận pháp tông sư cũng nhìn một cái là có thể khám phá.

Dĩ nhiên, hiểu được chỗ của bát môn, còn cần tính toán pháp trận quy luật vận chuyển, bất quá chuyện này dễ dàng hơn.

Phương Hành lúc đầu cũng không dám chắc chắn chính mình nhìn thấy có đúng hay không, liền đem kim ô ném vào, muốn thử nghiệm xem, hướng bên trong đá bảy tám hồi, hắn cuối cùng xác định chính mình dùng Âm Dương Thần Ma Giám đoán tới không sai, mới đem kim ô kéo về. Lúc này kim ô cũng không ngao ngao chửi ầm lên rồi, nhìn kỹ, thì ra là bị hù dọa ngắt đi thôi, đang run run nức nở trắng.

Phương Hành cảm hồ lô rượu hương trên đầu nó đổ một chút, kim ô mới tỉnh lại, trực tiếp khóc lớn nói: "Ngươi cứ trực tiếp giết chết ta đi, làm vậy thực sự quá dọa người..."

Phương Hành cười nói: "Ta hù dọa ngươi bao giờ? Ngươi nhìn ngươi bây giờ còn không phải một vết thương cũng không có ư?"

Kim ô ngẩn ngơ, nhìn trên người mình một chút, trừ những chỗ bị Phương Hành nhổ sạch lông, quả thật không có vết thương. Trong bụng an tâm, lúc này mới ngơ ngác nói: "Ngươi vừa rồi nói là sự thật ư? Thật sự có thể đoán được bát môn sao?"

Phương Hành ngồi chồm hồm xuống, hưng phấn nói: "Không sai, thương lượng một cái, ta cho ngươi biết vị trí của bát môn, ngươi tính toán phương pháp phá trận?"

Kim ô con ngươi đảo lòng vòng, nuốt xuống nhả nước miếng, nói: "Ngươi nhìn có chắc chắn đúng hay không? Nếu có một chút sai lầm thì phiền toái lớn..."

Phương Hành nói: "Nếu không ta lại đem ngươi ném vào thử tiếp?"

Kim ô sợ hết hồn, vội nói: "Không cần, bất quá có một điều kiện!"

Phương Hành hắc hắc nở nụ cười, nói: "Điều kiện gì?"

Kim ô con ngươi loạn chuyển, tính toán một hồi, mới nói: "Thứ có trong động, ngươi phải chia cho ta phần nửa!"

Phương Hành không chút do dự nói: "Tốt!"

Thấy hắn đồng ý sáng khoái như vậy, kim ô ngược lại có chút chần chờ: "Ngươi thề đi!"

Phương Hành giờ tay thề: "Ta Dư Tam Lưỡng xin thề, nói lời giữ lời, nếu không trời giáng ngũ lôi đánh chết!"

Đến lúc này kim ô cũng không thể nói thêm được gì rồi, nháy nháy mắt, bất đắc dĩ nói: "Đi thôi!"

Sắp đi vào trong sương mù dày đặc, chợt nhớ tới một chuyện: "Ngươi là Dư Tam Lưỡng sao?"

Phương Hành không nhịn được, một cước đem hắn đá vào: "Lăn đi!"

Một người một quạ tiến vào trong sương mù dày đặc, kim ô cũng không có biện pháp nào rồi, mới vừa rời Phương Hành ở ngoài pháp trận, còn có thể đem nó kéo ra ngoài, hôm nay hai người đều trong pháp trận, cũng chỉ có phá trận mới có thể ra, trong lòng quyết đoán dâng lên dũng khí, một trào cách mặt đất, một trào nhắc tới, trầm giọng nói: "Hiện tại đem vị trí bát môn báo cho ta đi!"

Phương Hành cũng biết trong pháp trận rất hung hiểm, không dám khinh thường, Âm Dương Thần Ma Giám vận chuyển, đem vị trí bát môn chính mình có thể nhìn thấy nói cho kim ô, mà kim ô giương vuốt không ngừng qua loại, tựa như thần côn trọn mắt yên lặng tính toán, biết nó đang chuyên tâm suy tính quy luật vận chuyển của pháp trận, không biết còn tưởng rằng nó bị động kinh...

"Bên trái đi ba trượng, chuyển phải, một trượng tư, nhảy cao ba thước, sau đó quẹo phải..."

Kim ô suy tính một hồi lâu, bỗng nhiên mở mắt ra, rất chân thành báo ra một loạt chi tiết.

Phương Hành ánh mắt lăm lăm, trực tiếp nhắc nó lên, theo lời của nó đi tới bên trái.

Ở trong pháp trận, hẳn không yên lòng cùng kim ô chia cách, vạn nhất tiểu tử này có ý xấu gì, nói với mình một chi tiết sai lầm, sẽ rất phiền toái, vì vậy hẳn không chỉ có cầm kim ô, Âm Dương Thần Ma Giám lại vẫn vận chuyển, phán định trước mắt không phải là tử môn, kinh môn, thương môn ba đạo hung môn mới có thể đi về phía trước, chỉ sợ hao tổn một chút linh khí, cũng phải cẩn thận cảnh giác.

Bất quá hẳn cũng đứng lo lắng vô ích rồi, kim ô mặc dù lấu cá, lúc này cũng không dám giờ trò, dù sao hai người đều ở trong pháp trận, nó còn muốn dựa vào Phương Hành xác định vị trí bát môn, nếu Phương Hành xảy ra chuyện, nó cũng trốn không thoát.

Một người một quạ cứ như vậy phá trận đi về phía trước, kết quả thuận lợi đến bất ngờ.

Một nén hương sau, hai người đã đi sâu vào trong trận, trước mắt sương mù dày đặc đã tan biến, đi đến trước một cái cửa động.

"Đây là cảnh môn rồi, linh khí hơn phân nửa ở bên trong động rồi!"

Kim ô cũng thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt sáng lên nói.

Không cần nó nói, Phương Hành cũng nhìn ra, bởi vì trên cửa đá của động khẩu, có bảy lỗ thủng vị trí dựa theo Bắc Đẩu Thất Tinh sắp xếp, đang có từ khí nhẹ từ trong lỗ thủng nhẹ nhàng thoát ra ngoài, chính là linh được khí nồng nặc.

Vừa rời mình ở trong sương mù dày đặc thấy được linh khí, nói vậy chính là từ nơi này.

"Giấu diếm sâu như vậy, nhất định là bảo bối..."

Phương Hành đè nén trái tim kích động, đem Thanh Long Bích Diễm đao lấy ra ngoài, hắc một tiếng, vận chuyển quái lực, hướng trên lỗ thủng bỏ xuống "Thình thịch" một tiếng, loạn thạch bắn ra, động khẩu lại bị hẳn bỏ ra rồi, từ khí nồng đậm từ bên trong động thoát ra ngoài, hàm chứa nồng đậm linh khí, tựa như nước hoa, hô hấp một ngụm, đã cảm giác lỗ chân lông toàn thân cũng mở ra.

"Ta ngất mất, nhất định là có thứ tốt a..."

Phương Hành cùng kim ô đồng thời mở miệng tầm tắc, mặt tràn đầy mong đợi nhìn sang bên trong động.

Đánh vỡ cửa đá, lập tức phát hiện động phủ này, còn đeo thang đá dẫn xuống dưới, từng sợi mùi thuốc nhẹ bắt đầu từ bên trong động truyền đến.

Quan sát một lát, thấy bên trong động cũng không có pháp trận, Phương Hành cùng kim ô lập tức xông vào, kim ô nhìn đáng vẻ còn gấp gáp hơn.

Xuống thang đá, phía bên trái rẽ vào, trải qua một cái lối đi ước chừng mười trượng trở lại, đã thấy được một gian thạch thất, sau đó, Phương Hành cùng kim ô cũng ngừng ra, nước miếng chảy tong tong...

"Má ơi, lúc này thật phát tài..."

Kim ô bỗng nhiên ngao ngao kêu, hướng này trong thạch thất lao đến, đột nhiên trên cổ căng ra, lại là Khôn Tiên Tác mà Phương Hành cầm trong tay, đem nó lôi trở về, cái này cũng chưa tính, Khôn Tiên Tác ở trên người nó vòng bảy tám vòng, trực tiếp trói giống như cái bánh chưng, đừng nói móng vuốt cùng cánh, ngay cả cổ cũng nhúc nhích không được, Phương Hành lúc này mới phui tay, yên tâm cười to.

"Người trói ta xong rồi sao? Muốn nuốt một mình ư?"

Kim ô kêu loạn, liều mạng gầy dựa.

Phương Hành cười nói: "Đừng nên hoài nghi nhân phẩm của ta, ta chính là nhìn kỹ trước rồi nói!"

Vừa nói không để ý tới kim ô, tiến lên quan sát, lại thấy bên trong thạch thất đặt một cái tể đàn dùng ngọc thạch xếp thành, hiện lên hình dáng như nấm mộ, phía trên nhất là một chậu hoa cũng, bên trong đầy một loại bùn đất màu đen, cực kỳ nhẵn nhụi, thoát nhìn lại vô cùng trầm trọng nặng nề, mà tại trong đất bùn, sinh trưởng một gốc linh được màu tím cao hơn một thước, sinh ra ba đóa hoa nhỏ, bảy phiến lá cây.

Từ khí chính là từ trên thực vật bay ra, không nghi ngờ chút nào, linh được này chính là dị bảo nơi đây.

Hít một hơi thật dài, Phương Hành lập tức đem lực chú ý tập trung đến phía trên linh dược, vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám

Ở dưới chân núi theo Bạch Thiên Trọng tu hành ba năm, hắn đã sớm âm thầm đem Âm Dương Thần Ma Giám vận chuyển vô cùng tự nhiên, không lâu lắm, chỉ cảm thấy trong cơ thể gần một thành linh khí tiêu hao hết, mà tin tức về linh dược cũng đã xuất hiện ở trong đầu của hắn: Từ Vụ Hoa Lan thảo, một bông hoa là trung phẩm, hai hoa là thượng phẩm, ba hoa là cực phẩm, có thể luyện Trúc Cơ đan, Thượng Linh đan, Từ Khí Địa Mẫu hoàn...

Tiêu hóa xong tin tức Âm Dương Thần Ma Giám tổng hợp ra, mắt Phương Hành lập tức tròn tròn.

Đây là cực phẩm linh dược dĩ nhiên còn có thể luyện chế Trúc Cơ đan.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Không thể từ bỏ

Trúc Cơ đan cũng là một loại phá giai đan, bất quá là để cho Linh Động kỳ tu sĩ sử dụng để đột phá Trúc Cơ cảnh, trong đó mỗi một chủng linh dược cần đến, cũng là trân quý cực kỳ, toàn hơn vạn khối trung phẩm linh thạch để bán, đệ tử Linh Động trung kỳ như Phương Hành, cơ hồ nghĩ cũng không dám nghĩ loại linh dược trân quý này, mà trước mắt một gốc, rõ ràng chính là tài liệu luyện chế Trúc Cơ đan, hơn nữa còn là cực phẩm.

Phương Hành cũng không dám nghĩ, một gốc linh dược như vậy, có thể bán bao nhiêu tiền a?

Bất quá có một chút tiếc nuối chính là, gốc Từ Vụ Lan Hoa thảo này, thật ra còn không hoàn toàn thành thực, ba đóa hoa chỉ nở ra hai đóa, còn có một đóa mới hé một nửa, nếu như chờ đến khi ba đóa hoa đều nở, đó mới là lúc dược lực của linh dược này mạnh nhất, dĩ nhiên, chu kỳ linh dược như vậy sinh trưởng chính là mấy trăm năm, Phương Hành cũng đợi không được, không hoàn toàn thành thực cũng phải hái trước rồi mới nói.

Mặt khác chính là, Phương Hành cảm thấy địa phương Từ Vụ Lan Hoa thảo sinh trưởng vô cùng cổ quái, đầu tiên chọn lấy một chỗ như vậy, động phủ yêu khí nhiều nhất, còn chuyên môn bố trí một cái tế đàn làm cho gốc linh dược này tụ tập được nhiều yêu khí hơn, nói cách khác, nơi phong ấn tiết ra yêu khí, ít nhất ba thành đến chỗ sơn cốc này, vừa có ít nhất một thành đến từ động phủ này.

Dùng một thành yêu khí của một vị yêu vương Kim Đan kỳ tới bồi dưỡng một gốc linh dược như vậy, đây là công sức biết nhường nào?

"Ha ha ha... Không uổng công tiểu gia mạo hiểm lớn như vậy..."

Phương Hành cười to, Thanh Long Bích Diễm đao nhảy lên, đem tế đàn ngọc nâng lên, thu vào túi trữ vật, hưng phấn vô cùng.

"Dư Tam Lưỡng, ngươi thật khôn khéo, không coi trọng chữ tín..."

Kim ô còn trên mặt đất gãy dựa không ngừng, chửi loạn lên.

Phương Hành cười nói: "Dư Tam Lưỡng tên khôn khéo kia có giữ chữ tín không thì liên quan gì tới ta chứ?"

Kim ô ngẩn ngơ, lại mắng lên: "Đã sớm biết ngươi dối gạt ta, ngươi vô sỉ, hạ lưu, hèn hạ..."

Mắng nửa ngày, Phương Hành không có phản ứng, chính là nhìn vào cổ của mình, kinh ngạc nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Phương Hành nói: "Giết chim diệt khẩu a..."

Kim ô ngẩn ngơ, vội vàng thay đổi vẻ mặt, nịnh nọt nói: "Hắc hắc, ta vừa rồi nói chơi thôi mà, không phải chỉ là một gốc linh dược hay sao. Lấy đi! Nghĩ tới ta đường đường là thiên kiêu Tam Túc Kim Ô nhất tộc, Yêu tộc thiên tài tài tử, gốc linh dược này có đáng là gì?"

"Phi, con chim này trở mặt so sánh người ta trở mặt còn nhanh hơn!"

Phương Hành hướng trên mặt đất "Phun" một ngụm, nói: "Bất quá linh dược này thật cũng không phải không thể phân cho ngươi..."

Kim ô ánh mắt sáng lên, nói: "Tốt tốt, ta chịu thiệt một chút, ba đóa hoa đều thuộc về ngươi, cho ta lá cây là được..."

Phương Hành đại đao hô một tiếng chỉ ở trên cổ nó, mắng: "Nghĩ tiểu gia ngu a? Từ Vụ Lan Hoa thảo tại sao lại gọi là thảo? Cũng bởi vì nó trưởng thành hay không mặc dù dùng hoa để phán đoán, nhưng dược tính tập trung đều trên phiến lá, một mảnh lá cây đã bằng mười đóa hoa rồi, quạ ngươi đem bảy phiến lá cây lấy hết, tiểu gia giữ lại ba đóa hoa để giả trang bả mai hay sao?"

"Ngươi... Ngươi vậy mà cũng biết?"

Kim ô lúc này thật sự ngây người.

Nó luôn luôn tự xưng là kiến thức rộng rãi, không nghĩ tới trước mắt tiểu quý nhân loại này biết so với mình còn cặn kẽ hơn.

Hôm nay nó cũng đã thật sự nhìn không thấu Phương Hành rồi, thực lực cao cường, chính mình đường đường lục giai yêu thú, dưới tay hắn một người Linh Động tứ trọng tu vi hạ lại hoàn toàn không phải đối thủ, hơn nữa tựa như có một đôi quái nhãn, không chỉ có thể khám phá pháp trận bát môn biến hóa, còn nhận ra loại linh dược vô cùng hiếm thấy này?... Nếu có đồng bọn như vậy, sau này đi những địa phương khác trộm linh dược cũng không tồi...

Kim ô còn người nhanh như chớp đảo loạn lên.

"Cao nhân phương nào ở đây, Thanh Vân Tông chân truyền đệ tử Tiểu Kiếm Minh tới xin bái kiến..."

Đúng lúc này, đột nhiên phía ngoài một cái âm thanh trong trẻo vang lên, rõ ràng truyền vào trong động phủ.

Phương Hành mặt liền biến sắc: "Tiểu Kiếm Minh?"

Hắn tự nhiên sẽ không quên kẻ thù này, chính là vì giết người này, mình mới chuyên môn tới Thanh Vân Tông để bái sư.

Không nghĩ tới hắn hôm nay cũng đến nơi này, chẳng qua là, tiền bối mà hắn nói là ai?

"Yêu tộc tiền bối, Tiểu Kiếm Minh bái kiến, có thể đi ra ngoài gặp gỡ hay không?"

Đang lúc chần chờ, thanh âm của Tiểu Kiếm Minh lần nữa vang lên, Phương Hành nhất thời tỉnh ngộ, liếc mắt nhìn kim ô đang ngồi dưới đất.

Thì ra Tiểu Kiếm Minh tới để tìm nó...

Lúc này ngoài động phủ, giữa không trung, Tiểu Kiếm Minh ngồi thẳng trên lưng thiết ưng, ánh mắt cũng vô cùng cẩn thận, bởi vì cơ duyên mà thúc thúc hắn nói với hắn chính là ở chỗ này. Nghe nói, đó là ở ba trăm năm trước, Thanh Vân Tông Thái Thượng trưởng lão cùng Bạch Trưởng lão đem yêu vương phong ấn ở Loạn Hoang sơn, gia gia của hắn nhân cơ hội trông đến nơi đây một gốc Tử Vụ Lan Hoa thảo.

Hôm nay hơn ba trăm năm trôi qua, Tử Vụ Lan Hoa hấp thu yêu khí mà sinh trưởng, nói vậy đã sắp trưởng thành, đây cũng là nguyên nhân thúc thúc bảo hắn thừa dịp Thanh Vân Tông đệ tử lịch lãm lần này, tới đem linh dược lấy đi.

Hết thấy vốn đều ở trong lòng bàn tay, thúc thúc hắn đã nói, này linh dược bị gia gia của hắn năm đó bày pháp trận bảo vệ, người bình thường căn bản không thể phát hiện được, chẳng qua không nghĩ tới, vốn là chuyện nắm chắc, lại bỗng nhiên bị một cái Trúc Cơ kỳ đại yêu không biết nơi nào đến cho làm rối loạn, hôm nay Tiểu Kiếm Minh hi vọng đại yêu này không phải là vì Tử Vụ Lan Hoa thảo mà tới...

Đây cũng là chuyện có khả năng, dù sao linh dược mặc này dù hiếm thấy, nhưng đối với Trúc Cơ kỳ đại yêu không có tác dụng lớn...

Hắn không dám trực tiếp lao xuống, vì vậy trước tự giới thiệu, hô hai lần, hi vọng dẫn đại yêu này ra ngoài, tìm kiếm lai lịch của nó.

Nhưng sau hai lần, không ai ứng tiếng, Tiểu Kiếm Minh trong lòng không khỏi khả nghi.

"Thiết vân, ngươi có cảm ứng được khí tức của Trúc Cơ kỳ đại yêu không?"

Tiểu Kiếm Minh cau mày, hỏi thiết ưng dưới chân.

Thiết ưng kêu vang một tiếng, đầu quơ quơ, lại đang tỏ vẻ phủ nhận.

Tiểu Kiếm Minh ánh mắt lăm lăm, trầm giọng nói: "Vô luận như thế nào, đi xuống xem một chút rồi hãy nói!"

Vừa nói lấy ra một quả ngọc phù, phía trên ghi lại phương vị cụ thể của linh dược, xác định phương hướng, lập tức chỉ cho thiết ưng, một người một ưng, lúc này hướng về phương hướng động phủ lao xuống dưới...

"Ai da, Tiểu sư huynh, ngươi mạnh khỏe chứ..."

Đột nhiên, từ trong pháp trận, chui ra một con quái vật màu vàng, lại làm cho Tiểu Kiếm Minh chột kinh hãi, toàn bộ tinh thần phòng bị, hắn định thần nhìn lại, rõ ràng nhìn thấy trong pháp trận bay ra, chính là một con quạ màu vàng bộ dáng quái dị, thể tích cùng thiết ưng xấp xỉ, toàn thân là bộ lông lấp lánh, chẳng qua là trên cổ trụ lủng một cộng lông cũng không có.

Trên lưng kim ô là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, mặc một bộ đạo bào của Thanh Vân, đáng vẻ sạch sẽ, trên mặt nhưng mang theo nụ cười hi hi, làm cho người ta cảm giác có chút bất hảo, hắn trong tay trái cầm một cây Khốn Tiên Tắc, buộc ở trên cổ kim ô, một cánh tay khác cầm một thanh đại đao cao gấp hai hắn, tà tà nghiêng ở trước người, đao phong đặt tại bên cạnh cổ quái điêu.

"Ngươi là ai? Tại sao lại ở chỗ này?"

Tiểu Kiếm Minh trầm giọng quát hỏi, không nhận được nhìn thoáng qua pháp trận bên dưới.

Phuong Hành sâu trong ánh mắt có hận ý bắt đầu dâng lên, nhưng trên mặt cười hi hi nói: "Ta tên là Phuong Hành, chúng ta là sư huynh đệ a!"

Tiểu Kiếm Minh giật mình, ánh mắt ngưng lại, đánh giá Phuong Hành một cái, nói: "Thì ra người chính là Phuong Hành, ta mới vừa chạy tới Loạn Hoang sơn, nghe các sư đệ khác nói người đã chết ở trong tay đại yêu, tại sao lại xuất hiện tại nơi này?"

"Ha ha..."

Phuong Hành cười to một trận, nói: "Nghe bọn hán nói những gì đó, con đại yêu kia căn bản không để ý đến ta, thấy ta đẹp trai, liền tha cho ta một mạng, lấy một thứ gì đó chung quanh đây, trực tiếp rời đi rồi..."

Tiểu Kiếm Minh vẻ mặt đại biến, quát hỏi: "Lấy thứ gì?"

Phuong Hành hướng bên dưới chỉ vào, nói: "Nao, là vật gì ta không biết, nhưng chính là lấy ở đây!"

Tiểu Kiếm Minh nghe vậy, sắc mặt đại biến, đang muốn bay xuống.

Bất quá chợt nhớ tới một chuyện, không tin nhiệm nhìn Phuong Hành một cái, quát lên: "Người xuống cùng ta!" Vừa nói bàn tay hướng trên lưng thiết ưng nhả một cái, thiết ưng lập tức hiểu ý, một tiếng kêu giòn, hướng pháp trận phía dưới phóng đi, hán lúc này tâm tình vô cùng khiếp sợ, chỉ hy vọng "Đại yêu" này lấy đi, cũng không phải là cơ duyên gia gia của mình lưu lại cho mình.

Phuong Hành bắt đầu đi, chỉ có thể đi theo sau lưng hán.

Hán cũng có chút buồn bực, không nghĩ tới vừa lấy được cực phẩm linh dược, đã bị người ta cản đường, ngay cả trốn cũng không thể trốn..

Chỉ có thể tùy cơ ứng biến rồi!

Phuong Hành đi theo Tiểu Kiếm Minh tới trước pháp trận, Tiểu Kiếm Minh để cho thiết ưng quan sát Phuong Hành, chính mình thì lấy ra một phượng trận đồ, tìm tòi nghiên cứu một phen, vội vàng hướng trong trận phóng đi, đến trong trận, lại thấy sương mù dày đặc mặc dù còn tồn tại, pháp trận cũng đã bị phá hư, trong lòng nhất thời chợt lạnh, bước nhanh vọt vào, cái gáy cũng đã đầy mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Thủ đoạn bỉ ổi

Phuong Hành cũng không đáp xuống đất, lơ lửng ở cách mặt đất ba trượng, thấy Tiểu Kiếm Minh vào trận, mới thấp giọng nói: "Lát nữa người phối hợp một chút, ta nói chạy thì người bỏ chạy, tiểu gia bảo đảm người sẽ có lợi, ăn hương hất lật ngũ phượng hoàng, nhưng nếu người không phối hợp, hắc hắc, cùng lắm thì ta đem gốc linh dược này trả lại cho hán, nhưng người có thể bị liên lụy tới cái mạng nhỏ rồi, tự mình quyết định đi sao!"

Kim ô con người đảo lòng vòng, thấp giọng nói: "Người hứa đem lá cây Tử Vụ Hoa Lan thảo phân cho ta bốn mảnh, ta sẽ nghe lời!"

Phuong Hành suy nghĩ một chút, nói: "Một mảnh!"

Kim ô lập tức nói: "Ba mảnh!"

Phuong Hành nói: "Hai mảnh!"

Kim ô quái khiếu nói: "Thấp hơn ba mảnh ta sẽ không làm!"

Phuong Hành "Bá" một tiếng đại đao đã gác lên cổ nó, nói: "Hai mảnh rưỡi!"

Kim ô con người nhanh như chớp chuyển, nói: "Thêm một vài thứ khác có được hay không?"

Phuong Hành thoáng giận, nghĩ thầm chính mình lại gặp phải tên vô lại hay sao?

Nếu không phải muốn đem kẻ này thu làm tọa kỵ, thật sự muốn một đao chém nó, bất quá mặc dù không nỡ giết, lông vẫn phải nhổ, Phuong Hành cảm giác mình sắp sửa nhổ phát nguyền rồi, đưa tay nhổ một sợi lông, kim ô lập tức ngao một tiếng kêu.

Cách đó không xa thiết ưng giật mình, ánh mắt lấp lánh hướng hai bọn họ xem ra.

"Nhìn cái gì? Đám mù mắt của người giờ!"

Phuong Hành hướng thiết ưng nắn một câu, chợt nhớ tới điều gì, nhảy xuống mặt đất, nắm một nắm đất lên.

Thiết ưng chăm chú nhìn chăm chăm vào hấn, ánh mắt rất có địch ý, mặc dù nó không hiểu Phuong Hành nói cái gì, nhưng có thể cảm giác được đây không phải là lời tử tế gì. Bất quá Phuong Hành cũng không lo lắng, thiết ưng chẳng qua là yêu thú bình thường, mặc dù cũng có thần trí nhất định, nhưng xa xa không phải là kim ô thần trí hoàn toàn sáng tỏ, chẳng những có thể nói chuyện, còn có thể nói điều kiện, cùng bạch hạc của Hứa Linh Vân không sai biệt lắm.

Ngay khi Phuong Hành cùng kim ô thỏa thuận điều kiện đã xong xuôi, phía dưới bỗng nhiên truyền đến tiếng gầm thét tức giận của Tiểu Kiếm Minh: "Tặc tử nguoi dám!"

Phuong Hành lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt lăm lăm, đại đao đặt ở bên cạnh kim ô cổ, đồng thời nắm chặt Khôn Tiên Tác.

Kim ô cũng không nhịn được nữa nuốt nước miếng, nó lúc này, thật không dám làm gì xằng bậy.

Phuong Hành đã nói, cũng không giống giả tạo, nếu nói chặt nó, thật không phải nói giỡn.

Trong pháp trận, một đạo nhân ảnh nhanh như tia chớp lướt ra ngoài, Tiểu Kiếm Minh hai mắt gần như muốn phóng hỏa, trong tay còn mang theo một cái tể đàn ngọc thạch, chính là tể đàn vừa rồi trông Từ Vụ Hoa Lan thảo, mới vừa rồi Phuong Hành thấy Tiểu Kiếm Minh tới, đã thay đổi chủ ý, đem tể đàn này ném đi, Từ Vụ Hoa Lan thảo trực tiếp nhô ra, bỏ vào động thiên giới chỉ thất sau tóc.

Động thiên giới chỉ của hấn thực sự là thứ tốt, dễ dàng giấu diếm, nhưng không gian hơi nhỏ, không thể thu được cả tể đàn.

Tiếp sau đó, hấn phá hủy pháp trận, len lén quan sát phương vị của Tiểu Kiếm Minh, thấy mình thật sự không có cơ hội lạng lẹ chạy trốn, ở Tiểu Kiếm Minh thiết ưng truy kích, sợ rằng trốn cũng trốn không thoát, liền quyết định đi ra ngoài gặp mặt.

Thiết ưng nhìn thấy Tiểu Kiếm Minh, lập tức bay đến công lên, bay đến trước người Phuong Hành, quát hỏi: "Hấn đi phương hướng nào?"

Phuong Hành rất chân thành chỉ vào phía tây nam, nói: "Ta chỉ thấy một đóa tường vân bay về phía nơi đó!"

Tiểu Kiếm Minh quát lên: "Đi xem cùng ta!"

Vừa nói không chế thiết ưng, nhắm phía tây nam bay đi, Phuong Hành cũng bắt đầu đi theo phía sau hấn.

Chẳng qua tính không vạn lí, vân khí miếu miếu, vốn không có "Đại yêu", đuổi theo có thể đuổi theo được gì chứ?

Tiểu Kiếm Minh bay ra chừng nửa canh giờ, rốt cục ngừng lại, thiết ưng dừng ở giữa không trung.

Hấn chẳng qua là trong lòng như có lửa đốt, cũng không suy nghĩ nhiều mà thôi, trên thực tế, chính hấn cũng hiểu được, cho dù thật có Trúc Cơ kỳ đại yêu trốn đến phương hướng này, dù chính mình đuổi kịp nó, chỉ sợ cũng không có năng lực đòi lại.

Mặt khác, hấn cũng có chút hoài nghi Phuong Hành, cố ý mang Phuong Hành rời xa sơn cốc, chính là để dễ dàng làm việc.

Mặc dù Phuong Hành nói ra cùng Hứa Linh Vân đám người nói chuyện đều trùng khớp, nhưng trong lòng hấn mơ hồ cảm giác có chút không đúng lắm, nếu thật có một vị đại yêu Trúc Cơ đã tới, há có thể cho tiểu tử này sống sót? Rồi lại nói, Từ Vụ Hoa Lan thảo hữu dụng đối với người sắp sửa Trúc Cơ, đối với yêu đã Trúc Cơ tác dụng không lớn, đối phương lấy nó làm gì?

"Ha ha, không đuổi theo sao?"

Phuong Hành ngồi trên lưng kim ô, chậm rãi bay lên, trong tay cầm hồ lô, tự tại uống chút rượu, thần nhiên chí cực.

Tiểu Kiếm Minh xoay đầu lại, sắc mặt âm trầm như nước, lạnh giọng đặt câu hỏi: "Nguoi nói đại yêu này có bộ dáng gì?"

Phuong Hành nói: "Trên người tia sáng chói mắt, thấy không rõ bộ dáng!"

Hỏi vài vấn đề, Phuong Hành đều nhất nhất trả lời.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tiểu Kiếm Minh cũng không tìm ra được sơ hở.

Trầm ngâm một hồi lâu, hấn bỗng nhiên nói: "Phuong sư đệ, đem túi trữ vật trên người của nguoi mở ra cho ta xem một chút được không?"

"Sao?"

Phuong Hành sắc mặt không vui, nhưng ở dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của Tiểu Kiếm Minh, vẫn dường như rất bất đắc dĩ từ trong lòng ngực của mình lấy ra túi trữ vật, đem tất cả mở ra, có khoảng bảy tám, nhìn thấy hấn có nhiều túi trữ vật như vậy, Tiểu Kiếm Minh cũng hơi kinh hãi, bất quá cũng không hỏi nhiều, chẳng qua cẩn thận quan sát, túi trữ vật cũng mở ra, nhưng không thấy có tử khí phát ra.

Tiểu Kiếm Minh chân mày nhíu chặt hơn, lạnh lùng nói: "Trên người của nguoi không có túi trữ vật khác sao?"

Phuong Hành phui tay, nói: "Không còn nữa, ai có thể có nhiều như vậy?"

Tiểu Kiếm Minh có chút im lặng, nghĩ thầm người vốn có không ít.

Bắt quả hấn ánh mắt sắc bén, nhìn chăm chăm vào động tác của Phương Hành, phát hiện trên người hấn quả thật không có nơi nào để túi trữ vật nữa, lời ấy không giả, chẳng qua là, hấn bản tính đa nghi, vẫn không từ bỏ hoài nghi đối với Phương Hành, ánh mắt sắc bén ở trên người Phương Hành quét qua, sau một hồi lâu, âm thầm hạ quyết định, bỗng nhiên nói: "Người tới đây, để cho ta lục soát một lượt!"

Phương Hành cười nói: "Nam nam thụ thụ bất thân, soát người không được đi!"

Tiểu Kiếm Minh ánh mắt âm trầm xuống, trước khi đến, thúc thúc hấn từng dặn dò hấn, Phương Hành dù sao cũng theo Bạch Thiên Trọng ba năm, mà Bạch Thiên Trọng lúc này sinh tử chưa biết, đừng nên chọc giận vị chân nhân cấp bậc Kim Đan này, ở thời điểm đối mặt Phương Hành, vẫn không làm quá mức, tận lực uyển chuyển một chút, nhưng hôm nay hi vọng để hấn Trúc Cơ cùng Phương Hành có liên quan, hấn không nghĩ tới quá nhiều.

Chỉ sợ có một tia hiềm nghi, hấn cũng sẽ truy xét đến cùng.

"Người tới đây để cho ta lục soát một chút, nếu không có vấn đề, ta tự có trọng tạ, nếu không cho..."

Tiểu Kiếm Minh trầm mặc một hồi lâu, trầm giọng nói, trong thanh âm đã ẩn hàm sát khí.

Phương Hành trong lòng cũng khẽ tính toán, sau đó giống như rất bất đắc dĩ, nói: "Nói như vậy, vậy cũng không có biện pháp rồi!"

Vừa nói tung Khôn Tiên Tác trong tay, nói: "Trước đáp xuống đi..."

Mắt thấy kim ô hướng trên mặt đất bay đi, Tiểu Kiếm Minh cũng hướng thiết ưng phát ra ra lệnh, đáp xuống mặt đất, kim ô hạ xuống hơi sớm, tự nhiên so với thiết ưng muốn thấp một chút, Phương Hành thân thể, chính cùng thiết ưng bình hành, Phương Hành xoay người, nhìn thiết ưng, sách sách khen ngợi: "Quả thật thần tuấn, cho người ăn chút đồ!" Vừa nói sờ tay vào ngực, giống như muốn lấy vật gì ăn.

"Hắc Vân không ăn thứ của người khác, người không cần lấy làm gì rồi!"

Tiểu Kiếm Minh thân nhiên nói, hấn cùng Phương Hành mới gặp gỡ, không yên lòng để cho thiết ưng ăn thứ gì của hấn.

Song đúng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên từ trong lòng ngực nắm một nhúm đất, đột nhiên hướng trên mặt thiết ưng ném vào, rồi sau đó ha ha cười một tiếng, trong tay Khôn Tiên Tác lôi kéo, kim ô dưới chân đã hiểu ý, như gió bay điện chớp chuyển thân, triển khai tất tốc hướng nơi xa bỏ chạy, Tiểu Kiếm Minh dưới chân thiết ưng ánh mắt bị mê, kêu loạn một trận, cánh loạn vung, trên không trung quay cuồng.

Tiểu Kiếm Minh thấy thế, cũng là kinh hãi, quát lên: "Người muốn trốn?"

Cũng vừa bấm ngón tay, trong lòng bàn tay thiết kiếm hướng Phương Hành bổ tới.

Phương Hành cười hắc hắc, chợt xoay người lại, trong túi trữ vật, cũng không biết bao nhiêu phi kiếm té ra, đồng thời hướng một đạo hắc sắc kiếm quang này bổ tới, chỉ nghe "Bùm bùm cách cách" thanh âm loạn hưởng, toàn bộ phi kiếm thể mà đều bị một kiếm này chém nát rồi, sau đó một đạo kiếm quang trong nháy mắt hóa thành trăm ngàn đạo, như tia chớp màu đen từ bốn phương tám hướng hướng hấn chém tới.

Phương Hành quát khẽ một tiếng, tâm niệm khẽ động, bình chương thuật triển khai, sau đó một cánh tay cầm đao, vận chuyển toàn bộ lực lượng, đại đao chuyển thành bánh xe gió, "Ba ba ba ba ", hướng kiếm ảnh chém tới, cho dù như thế, còn có vài kiếm thể nhưng từ quỹ dị góc độ hướng chính mình đâm tới, đều đụng vào phía trên bình chương chính mình thì triển, sau ba bốn kiếm, bình chương trực tiếp bể nát.

"Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết thật là mạnh, hấn tiện tay một kiếm, ta phải đem toàn bộ vốn liếng mới cần được..."

Phương Hành trong lòng có chút sợ hãi, hấn hôm nay đã khác xưa, mặc dù chỉ có Linh Động tứ trọng, nhưng nếu phát lực, chỉ sợ Linh Động thất trọng tu sĩ cũng có thể có bị hấn chém dưới đao, nhưng Tiểu Kiếm Minh chẳng qua tiện tay một kiếm, chính mình suýt nữa không cách nào ngăn cản, trọng yếu hơn là, Tiểu Kiếm Minh một kiếm này chẳng qua là tiện tay bổ tới, hiển nhiên không sử dụng chân chính lực lượng.

"Đi mau..."

Phương Hành hét lớn, không cần hấn nhắc nhở, kim ô đã hóa thành một đạo kim quang, hướng nơi xa bay đi.

"Con chó nhỏ, có thể cắn một kiếm của ta, coi như người có bản lĩnh!"

Tiểu Kiếm Minh hung hăng mắng, lập tức muốn chém ra kiếm thứ hai, lại chỉ cảm giác dưới chân đung đưa, đứng không vững, lại là ánh mắt thiết ưng bị đất làm mù rồi, càng lúc càng khó chịu, đã chống đỡ không nổi, lớn tiếng kêu thảm hướng mặt đất rơi đi.

"Ghe tòm, tiểu quỷ này lại dùng thủ đoạn bỉ ổi đến thế..."

Tiểu Kiếm Minh tức mắng lên, thanh âm quanh quẩn không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 122: Dừng linh dược

Tiểu tử này đột nhiên bỏ chạy, trong lòng nhất định có quỷ!"

Tiểu Kiếm Minh hận nghiền răng, nhưng Phương Hành đã vượt khỏi cự ly mà thiết kiếm có thể công kích, mà thiết ung hai mắt đã hoa lên, nhất thời không cách nào đuổi kịp, chỉ có thể vội vàng lấy ra một lọ linh dịch, lấy pháp lực thôi động đưa đến trên mắt thiết ung, giúp nó rửa mắt, cũng may Phương Hành ném ra chẳng qua là bùn cát bình thường, cũng không có độc tính, chỉ là đơn thuần làm mờ mắt, rửa một chút, thiết ung đã có thể nhìn thấy.

Không đợi hắn phân phó, thiết ung đã oán hận một tiếng rít vang, dang rộng hai cánh hướng Phương Hành đuổi tới.

Hắn cùng với thiết ung động tác phản ứng cũng cực nhanh, cả quá trình chỉ dùng không tới mười tức thời gian, chẳng qua dù là như thế, chỉ chậm một chút, Phương Hành cũng đã trốn đi gần ngàn trượng rồi, chỉ có thể xa xa thấy một điểm nhỏ.

"Ta chửi con mẹ nó chứ, thế mà chơi trò làm mù mắt, nguoi quá vô sỉ..."

Kim ô vừa ra sức bay, vừa lớn: "... Bất quá ta thích, ha ha!"

Phương Hành quay đầu lại nhìn thoáng qua, lạnh lùng nói: "Lợi hại còn ở phía sau cơ, sớm muộn gì cũng đâm mù mắt con súc sinh này!"

Thanh âm này ẩn chứa sát khí rất nặng, hù dọa kim ô không nhịn được khẽ run rẩy.

Phương Hành ha ha cười một tiếng, vỗ vỗ phía sau lưng kim ô, nói: "Không nói nguoi đâu!"

Còn không chạy được bao xa, đã nghe phía sau ung minh vang vọng, thì ra là Tiểu Kiếm Minh đã khổng chế thiết ung đuổi theo.

"Ta ngất mắt, làm sao quái điều này bay nhanh như vậy?"

Kim ô trong lúc vô tình quay đầu lại nhìn thoáng qua, quái khiếu lên.

Phương Hành cũng ngây ra, không ngờ Tiểu Kiếm Minh tới nhanh như vậy, đầu quay ngược trở lại, suy tư kế sách ngăn địch.

Vô luận như thế nào, Tử Vụ Lan Hoa thảo là thứ hắn nhất định không chịu giao ra, hắn cùng với Tiểu Kiếm Minh có đại thù, sớm muộn gì cũng phải giết chết hắn, lúc này giao ra gốc linh dược hiếm thấy này, quả thực chính là giúp đỡ kẻ địch.

Bất quá Tiểu Kiếm Minh ngay ở sau, cũng không bỏ rơi được hắn, trái tim căng thẳng, liền hạ xuống một cái quyết định.

Cũng ngay lúc này, kim ô bỗng nhiên dùng yêu khí lôi cuốn thanh âm, hướng Phương Hành nói: "Ta nói, không thể bỏ rơi bọn chúng a, bị bọn họ đuổi kịp, ở trên người của nguoi tìm ra Tử Vụ Lan Hoa thảo, không chừng dưới con nóng giận sẽ đem nguoi giết chết. Không bằng như vậy đi, nguoi đem nó đứt cho ta, ta ăn vào bụng, một hồi sẽ đại tiện rồi, bọn chúng đuổi kịp cũng không có biện pháp gì..."

Phương Hành mới vừa hạ quyết định cũng hơi ngần ra, hỏi: "Nguoi có thể trực tiếp ăn linh dược ư?"

Yêu thú cũng giống nhân loại, trực tiếp phục dụng linh dược vượt khỏi phạm vi bản thân thừa nhận sẽ đưa đến bạo thể bỏ mình.

Kim ô còn tưởng rằng Phương Hành động tâm, đắc ý nói: "Nguoi không hiểu đâu, ta có biện pháp của ta, nguoi trước đem linh dược đứt cho ta đi, thật sự không được ta còn có thể khổng chế tốc độ tiêu hóa, để lại cho nguoi mấy phiến lá cây..."

Phương Hành cũng nở nụ cười, nói: "Nguoi không sợ nổ chết là tốt rồi. Ăn linh dược của tiểu gia, nguoi nên đứng cùng một cái chiến tuyến với tiểu gia mới được, nếu không, sẽ đem nguoi giao cho tên phía sau kia, cũng không phải là ta hù dọa nguoi, Thanh Vân Tông chúng ta có phương pháp trực tiếp đem yêu thú tới luyện đan, hắn có thể không làm gì được ta, nhưng nhất định sẽ trực tiếp đem nguoi bắt đi, đem dược tính luyện ra..."

Kim ô căn bản không nghe Phương Hành uy hiếp, kêu lên: "Hào hảo hảo, quan hệ của hai ta, dĩ nhiên cùng một cái chiến tuyến!"

Phương Hành cười hắc hắc, quả nhiên từ động thiên giới chỉ sau giây đem Tử Vụ Lan Hoa thảo lấy ra ngoài, kéo xuống hai mảnh lá cây nhét vào trong miệng kim ô, kim ô chép miệng, kêu lên: "Đem tất cả cho ta đi..."

Phương Hành nói: "Nghĩ hay quá nhỉ!"

Kim ô kêu lên: "Vây ít nhất còn phải cho ta nửa phiến..."

Phương Hành cũng không ăn quýt của nó, quả nhiên vừa xé nửa phiến đứt cho nó, sau đó còn dư lại chính mình ngoan tâm, toàn bộ nuốt xuống.

Lại nói kim ô cũng vừa vặn xoay đầu lại, vừa dịp nhìn thấy cử động Phương Hành đem linh dược trực tiếp ăn vào, nhất thời sợ hết hồn, kêu lên: "Ngươi không sợ nổ tung mà chết sao?"

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Vậy còn ngươi? Làm sao không sợ nổ tung mà chết?"

Kim ô ngẩn ngơ, cười hắc hắc nói: "Ta đương nhiên có biện pháp của ta!"

Phương Hành nói: "Ta đây cũng có biện pháp của ta!"

Một người một chim liếc nhau một cái, bỗng nhiên đồng thời cười quỷ quỷ, đều không đi dò thăm bí mật của đối phương nữa.

Nuốt vào linh dược, sắc mặt Phương Hành có chút khó coi, da mặt đỏ lên, bên ngoài thân nóng phùng phùng.

Linh dược vào bụng, đã hóa luyện thành tinh lưu cường đại, không ngừng tản mạn khắp nơi, khiến cho khí huyết của hắn dị thường cường thịnh, rõ ràng cùng bình thời không giống, chỉ có luyện hóa tinh lưu này mới được, bất quá hắn cố gắng nhịn xuống, từ động thiên giới chỉ lấy ra mấy viên đan dược, thoáng cái nuốt ba viên, sau đó từ từ luyện hóa ba viên đan dược này, lấy dược tính của đan dược áp chế khí huyết.

Ước chừng qua non nửa canh giờ, đan dược rốt cục luyện hóa, dược lực tán phát ra, khí huyết rốt cục vững chắc.

Phương Hành thở thật dài, lúc này sắc mặt hắn như thường, nhìn không ra dị trạng.

Thì ra là, hắn từng ở trong mộng được truyền « Thái Thượng Hóa Linh Kinh », đây là pháp môn vận chuyển khí huyết, khiến cho năng lực tiêu hóa của hắn tăng cường gấp mười lần thậm chí gấp mấy chục lần, bởi vì có kinh quyết này, hắn ăn một thứ gì đó, nhất là thứ gì tràn đầy linh tính, khí huyết sẽ tăng vọt, đem toàn bộ linh vật tiến vào trong cơ thể luyện hóa thành tinh khí, tựa như sóng triều mãnh liệt mênh mông.

Đến thời khắc này, hắn nhất định phải dùng toàn bộ tinh thần luyện hóa tinh khí, không được phân thần, nếu không tinh khí sẽ tán ra, hoàn toàn lãng phí.

Nhưng mà trong ba năm tu hành, hắn đã dần dần lĩnh ngộ ra một cái biện pháp, chính là phục dụng quy tức đan, dùng dược tính của đan dược khống chế tốc độ khí huyết lưu chuyển, cũng chính là kéo dài tốc độ luyện hóa linh vật trong cơ thể.

Loại đan hoàn này, người bình thường ăn vào, lập tức sẽ lâm vào ngủ say, mà Phương Hành nuốt vào linh dược rồi ăn vào, lại chỉ đè nén khí huyết trong cơ thể, khiến cho hắn khôi phục trạng thái bình thường, không hề ảnh hưởng động tác cùng suy tư của hắn.

Thông qua loại biện pháp này, hắn có thể ở một chút thời điểm cấp bách, trì hoãn một thời gian ngắn để luyện hóa linh dược trong bụng.

Lúc ấy hắn trong sơn động không trực tiếp nuốt vào linh dược, là bởi vì biện pháp này cần nhất định thời gian, không sai biệt lắm gần nửa canh giờ, mà Tiểu Kiếm Minh ở ngoài động, không còn kịp luyện quy tức đan, khi đó nuốt vào linh dược, chỉ đưa đến khí huyết bành trướng, rồi sau đó tinh khí hoàn toàn tan rã, cuối cùng toàn bộ lãng phí, làm cho chính mình cái gì cũng không được.

Lúc này dùng phương pháp này, cũng không tính là an toàn, nhưng không có lựa chọn nào khác.

Để cho hắn đem đồ vật giao ra, nhất là giao cho cừu nhân của mình, căn bản không cần nghĩ.

Nếu ngươi đuổi theo, ta sẽ ăn hết trước!

Lại nói Tiểu Kiếm Minh ở phía sau đuổi theo, mơ hồ thấy được tử khí chọt lóe lên, sau đó biến mất không thấy gì nữa, trong lòng càng lo lắng lên, đề cao linh khí, quát lên: "Phương Hành, ngươi dừng lại cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí..."

Sóng âm cuộn cuộn, từ phía sau ép tới đây, thế mà chấn cho màng nhĩ của Phương Hành tê dại.

Phương Hành cũng không sợ hãi, phi thân nhảy lên, chống thất lưng ở trên lưng kim ô mắng lên: "Cái thằng cha ngươi ấy đồ biến thái, thế mà lại muốn sờ mó ta, ngươi coi tiểu gia là loại người tùy tiện này sao? Ta lại băm ngươi ra bây giờ!"

Thanh âm của hắn tự nhiên không vang dội bằng Tiểu Kiếm Minh, bất quá cũng rõ ràng truyền đến trong tai Tiểu Kiếm Minh.

Tiểu Kiếm Minh giận dữ: "Tiểu vương bát đần, có bản lĩnh ngươi dừng lại cho ta!"

Phương Hành hô to: "Dừng cái thằng cha ngươi, có bản lĩnh ngươi đuổi kịp ta đi!"

Tiểu Kiếm Minh lập tức trong cơn giận dữ, cho tới bây giờ không nghĩ có đệ tử Thanh Vân Tông dám nói chuyện với chính mình như vậy, bàn tay lập tức cầm thiết kiếm thật chặt, không ngừng thúc giục thiết ưng đuổi theo, nhưng mà phía trước kim ô tốc độ cũng không chậm, thiết ưng dù đã triển khai cực nhanh, tựa như tia chớp màu đen trên không trung bay vút, nhưng ngàn trượng cự ly, thủy chung không cách nào gần hơn.

Tiểu Kiếm Minh không nhịn được, rốt cục trong lòng hung ác, yên lặng nói: "Hắc Vân, đối với ngươi thiệt thòi, ngày sau sẽ bồi bổ lại cho ngươi!"

Vừa nói, trong lòng bàn tay xuất hiện thêm mấy cảnh ngân châm, nhắm ngay mấy huyết đạo của thiết ưng, ghim xuống thật sâu.

Thiết ưng tựa như đau vô cùng, rung trời giới quái tiểu một tiếng, nhưng sau khi kêu lên, tốc độ bỗng nhiên đề nhanh ít nhất ba thành.

Tiểu Kiếm Minh thờ dài, hần sử dụng một loại pháp môn dùng châm pháp kích thích khí huyết của thiết ưng, có thể kích phát ra tiềm lực, tăng lên tốc độ của nó, nhưng làm như vậy mà nói, sẽ thiêu đốt thọ nguyên, hơn nữa có các loại tác dụng phụ, bình thời nếu không phải có nguy hiểm đến tính mạng, hần cũng tuyệt đối không nỡ dùng, nhưng lúc này vì đuổi Phương Hành, không để ý được nhiều như vậy.

"Ta ngất mắt, tên kia làm sao đuổi tới?"

Phương Hành cùng kim ô cũng phát hiện có gì không đúng, phía sau thiết ưng tốc độ thể nhưng tăng lên không ít, đang nhanh chóng đến gần.

"Ta ngất mắt, không thể nào, con kia cùng ta đồng dạng là lục giai, nhưng ta còn có kim ô huyết mạch, nó chẳng qua là yêu mạch bình thường, theo lý thuyết nó đuổi không kịp ta, làm sao dường như đánh mấu gã, bay nhanh như vậy?"

Kim ô cũng kêu lên, cánh ra sức vùng, cũng không cách nào kéo ra khoảng cách nữa.

"Nhìn đáng vẻ trốn không thoát, nhưng mà ta có biện pháp!"

Phương Hành tâm tư vừa chuyển, lấy ra ngọc phù, liên lạc với Ngô Tương Đồng, vội hỏi: "Các người ở đâu? Linh Vân sư tỷ có ở đó hay không?" Xác định phương hướng của bọn hần, trực tiếp chỉ cho kim ô, dùng tốc độ nhanh nhất hướng phương hướng Thanh Vân Tông đệ tử hội họp bay đi, không lâu lắm, đã đến một mảnh sơn cốc, mơ hồ thấy được thân ảnh Thanh Vân Tông đệ tử.

"Không tốt rồi, cứu mạng a..."

Phương Hành bỗng nhiên quát to lên, sau đó hướng kim ô ý bảo, bay xuống mặt đất.

Mà lúc này, Tiểu Kiếm Minh cùng hần cự ly chỉ còn không tới ba trăm trượng.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Phương sư huynh trở về

Lại nói trong sơn cốc, chúng đệ tử Thanh Vân Tông cũng tụ lại với nhau nghỉ ngơi, cũng có người nghi ngờ thảo luận: "Tiểu sư huynh chạy đi gấp gấp như vậy, chẳng lẽ là nghe nói Phương sư huynh gặp nạn, muốn đi giải cứu ư?" Có chút người được Phương Hành "Cứu", lòng mang cảm kích cầu nguyện: "Hi vọng Tiểu Kiếm Minh sư huynh có thể thành công!"

Cũng có chút người mang địch ý thâm nghĩ: "Đã qua thời gian dài như vậy, tiểu quỷ này tất nhiên là đã chết, lại nói Tiểu Kiếm Minh sư huynh mặc dù kinh tài tuyệt đỉnh, nhưng không nhất định là đối thủ của Trúc Cơ kỳ đại yêu, làm thế nào cứu hần được?"

Mà tại bên cạnh một gốc tùng, Tàn Hạnh Nhi ngơ ngác dựa cây tùng, hai mắt có chút thất thần.

Lưu Hắc Hồ từ Tê Hà cốc đệ tử nơi đó cầu mấy viên thuốc tới, khuyên giải nói: "Ăn mấy viên thuốc này, ôn dưỡng tinh thần sao!"

Tàn Hạnh Nhi thờ dài một tiếng, nói: "Hắc Hồ, người biết không? Từ nhỏ sinh ra trong đạo môn, cha mẹ gia gia, đối với ta nói đều là tu hành giới chổ có lợi ích phân tranh, không có một chút nhân tình, ta vốn cho là, trên thế giới này đã không có cái loại anh hùng trong truyền thuyết kia nữa rồi, lại không nghĩ rằng... Người nói, tại sao hần lúc ấy muốn xả thân cứu chúng ta? Hần... Hần không sợ chết sao?"

Vừa nói chuyện, trong lòng chợt nhớ tới Phương Hành hướng trên mặt mình hôn một cái, bỗng nhiên giật mình, gương mặt ứng đỏ: "Chẳng lẽ hần cũng yêu thích ta, tình nguyện vì ta mà đi vào chỗ chết ư?"

Bất quá vừa nghĩ như thế, trong lòng càng thêm chua xót.

Nàng vốn là nữ tử thông tuệ, nhưng cho dù nàng nữa thông tuệ gấp mười lần, làm sao có thể đoán được, Phương Hành lúc ấy chính là nhìn có tiện nghi thì tới chiếm, mang tư tưởng có tiện nghi không chiếm chính là khôn kiếp, mới có ý hôn nàng một cái.

Cũng đúng lúc này, đột nhiên một tiếng kêu to truyền tới: "Cứu mạng a, tên biến thái đang đuổi theo ta..."

Tàn Hạnh Nhi ngẩn ngơ, còn tưởng rằng nghe thấy ảo giác.

"Cứu mạng a..."

Thanh âm kia lần nữa vang lên, Tàn Hạnh Nhi mặt liền biến sắc, vội vàng đứng lên.

Thanh Vân Tông đệ tử tất cả đều kinh hãi, nhất tề đứng dậy, ánh mắt đảo chung quanh: "Làm sao giống thanh âm của Phương sư huynh?"

"Hắn không chết sao?"

"Là hắn... Không sai, là thanh âm của hắn..."

Đang thảo luận, Hứa Linh Vân đã phi thân lên, bạch hạc từ đằng xa bay tới, trực tiếp mang theo nàng hướng không trung bay tới, mới vừa bay tới ngọn cây, đã thấy nơi xa một đạo kim ảnh bay tới, rõ ràng là một đầu kim ô khổng lồ, mà trên lưng kim ô, một thiếu niên vừa kêu to, vừa cầm trong tay Khôn Tiên Tắc không chế kim ô, một tay khác cầm một thanh đại đao, không phải Phương Hành thì là ai?

"Phương sư huynh, thật sự là người ư?"

Tần Hạnh Nhi cùng với mấy người đệ tử Đoán Chân cốc, kích động vạn phần, phi thân lao tới.

Kim ô quanh quần trên không trung một vòng, vội vàng đáp xuống, Hứa Linh Vân đã rút kiếm ra, quát lên: "Ai đang đuổi theo người?"

Phương Hành từ trên lưng kim ô nhảy xuống, một cước đem một Đoán Chân cốc đệ tử kích động vạn phần, mặt đầy nước mũi nước mắt hướng chính mình xông lại muốn ôm lấy mình đã bay rồi, lúc này mới lau mồ hôi trên mặt, nói: "Tiểu Kiếm Minh!"

"Hả?"

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông nhất thời ngẩn ngơ, thần sắc vô cùng kinh ngạc.

Ngay cả Hứa Linh Vân cũng ngây người một chút.

Phương Hành vội la lên: "Ta ngất mất thôi, Tiểu Kiếm Minh này thì ra là tên biến thái, còn đòi sờ người ta, ghê tởm chết mất!"

Mọi người nhất thời ngẩn ngơ, từ trong miệng Phương Hành nói ra sự thật làm cho người ta kinh hãi.

"Người... Người nói những gì đó?"

Một nữ nhân quát lên, mặt đỏ tới mang tai, rõ ràng là Sơn Hà cốc đệ tử dẫn đầu Phong Thanh Vi.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao hắn đuổi theo người? Người làm sao sống được?"

Hứa Linh Vân cũng không tin, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, luôn miệng đặt câu hỏi với Phương Hành.

Phương Hành vội la lên: "Đơn giản mà nói, chính là con đại yêu kia không giết ta, từ bên cạnh sơn cốc kia lấy một thứ gì đi, sau đó ta thuận phục kẻ này... Đúng, chính là đại kim ô vô cùng phong cách này, sau đó Tiểu Kiếm Minh đã tới rồi, vừa nhìn thấy ta, hai mắt sáng lên, nói ta vẻ ngoài quá đẹp trai rồi, lấy danh nghĩa soát người để kiểm tra ta, ta mới vội vàng chạy..."

Thanh Vân Tông đệ tử nghe lời nói này, cũng không nhận được nuốt nước miếng một cái, cảm giác thật sự thật khó tin.

Mặc dù tiểu quý này nói vô cùng thật tình, nhưng nghe làm sao cũng không giống bộ dạng đáng tin...

Cũng vào lúc này, không trung một tiếng ưng minh truyền đến, Tiểu Kiếm Minh đã đến.

"Phương Hành, người mau tới đây, để cho ta lục soát người, tha cho người khỏi chết..."

"Bá..."

Nghe lời này, Thanh Vân Tông đệ tử trực tiếp hóa đá.

Phương Hành thấy Tiểu Kiếm Minh tới, xuy một tiếng núp ở phía sau Hứa Linh Vân, sau đó hai tay chống nạnh, nghĩa chánh ngôn từ hướng Tiểu Kiếm Minh kêu lên: "Người là kẻ biến thái vô sỉ, cho là ai cũng giống người sao? Tiểu gia đường đường là nam tử hán, máu có thể rơi, đầu có thể mất, nhưng vì trong sạch thân thể, vì Linh Vân sư tỷ, tuyệt không thể cho người đụng vào một đầu ngón tay ta!"

Hứa Linh Vân không khỏi quay đầu lại nhìn hắn một cái, nghĩ thầm đâu có chuyện gì liên quan tới ta chứ?

Tiểu Kiếm Minh cũng là có chút mơ hồ, lạnh lùng nói: "Người muốn chứng minh mình trong sạch? Để cho ta tìm kiếm là được!"

Phương Hành lớn tiếng nói: "Tuyệt đối không được, người hỏi xem người khác chịu để cho người sờ sao?"

Tiểu Kiếm Minh ánh mắt lấp lánh, đảo qua bên cạnh, lập tức dọa lùi một mảnh đệ tử Thanh Vân Tông.

Ai đón nhận ánh mắt của hắn, người đó cảm thấy trong lòng sợ hãi, không nghĩ tới Tiểu sư huynh còn có khẩu vị quái dị như thế...

Sơn Hà cốc Phong Thanh Vi, lại càng nhanh chóng hốt mắt đều đỏ.

Tiểu Kiếm Minh thấy ánh mắt mọi người có chút không đúng, chỉ cho là mọi người cảm giác mình lục soát Phương Hành thật là quá đáng, dù sao soát người chuyện như vậy, nói ra có chút thành phần vũ nhục bên trong, nhưng hắn trên không trung truy kích Phương Hành, mơ hồ từng thấy có từ khí chột lóc, cho nên càng thêm xác định Từ Vụ Lan Hoa thảo ở trên người Phương Hành, tuyệt đối không chịu bỏ qua cho cơ hội lục soát Phương Hành.

Hứa Linh Vân cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng Phương Hành núp phía sau mình, nàng cũng không làm được cử động không đếm xỉa đến, cau mày hướng Tiểu Kiếm Minh hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

Tiểu Kiếm Minh trầm ngâm một chút, trực tiếp nói ra: "Ta hoài nghi tiểu quỷ này trộm đồ của ta!"

Phương Hành kêu lên: "Nói vậy, rõ ràng là con đại yêu Trục Cơ kỳ kia lấy đi, ngươi muốn nhân cơ hội để sờ mó ta thì có!"

Tiểu Kiếm Minh ánh mắt lăm lăm, lạnh giọng nói: "Ngươi vẻ ngoài đẹp lắm sao, ta muốn sờ mó ngươi ư?"

Phương Hành sờ sờ mặt của mình, xoay người hỏi Tần Hạnh Nhi: "Ta có đẹp trai không?"

Tần Hạnh Nhi nước mắt mờ mờ nhìn Phương Hành, thấy hướng chính mình nói chuyện, đột nhiên nước mắt chảy dài.

Thật ra mọi người đều dở khóc dở cười, cũng nhìn ra hắn đang nói nhăng nói cuội, trong lòng không chỉ có chút hoài nghi hắn, chỉ bất quá, Thanh Vân Tông đệ tử, có không ít người đều được hắn "Cứu", cảm động phần ân đức này, tự nhiên sẽ không nói cái gì đó, có một nhóm người khác, cũng không nguyện đắc tội Phương Hành, giữ vững trầm mặc, vì vậy rất kỳ dị, trong khoảng thời gian ngắn, không người nào mở miệng nói chuyện.

"Ngươi rốt cuộc trộm thứ gì của Tiểu sư huynh?"

Đột nhiên, một người lạnh lùng mở miệng, nhìn Phương Hành quát hỏi, lại là Sơn Hà cốc Phong Thanh Vi.

Có một người khác lạnh lùng nói: "Hắn làm việc chính là rất nhỏ nhặt, nói hắn trộm đồ cũng không phải là không thể!"

Lại là Thân Kiếm, hắn cùng với Phương Hành có thể nói là kết thù, nếu bình thời, tự nhiên không dám cùng Phương Hành nói vậy, sợ tiểu quỷ này thật không chú ý nặng nhẹ chém hắn một đao, nhưng lúc này có Tiểu Kiếm Minh làm chỗ dựa, là gan nhất thời lớn lên.

Trong đám người tất cả đều trầm mặc, chỉ sợ là người trong lòng cảm kích Phương Hành, cũng không dám vì hắn mà chọc giận Tiểu Kiếm Minh.

Lúc này, không bỏ đá xuống giếng, căn bản đã coi như là nghĩa khí.

"Ngươi tên vương bát đần này, tiểu gia nói cho ngươi biết, sớm muộn gì cũng một đao chém chết ngươi, không ai có thể cứu được ngươi!"

Phương Hành quay đầu, rất chân thành nói với Thân Kiếm, Thân Kiếm nhất thời trong lòng run lên, không nhịn được lui về phía sau một bước.

Phương Hành không để ý tới hắn, trực tiếp hướng Tiểu Kiếm Minh kêu lên: "Ngươi nói tiểu gia trộm đồ của ngươi, có chứng cứ sao? Nếu không có chứng cứ, chính là vu oan cho ta, phá hoại danh tiếng thanh bạch của tiểu gia, trở lại tông môn ta sẽ đi chỗ Tông chủ kiện ngươi!"

Tiểu Kiếm Minh ánh mắt hơi co lại, biết tiểu quỷ này chính là Bạch Thiên Trọng trưởng lão dạy dỗ, ở Thanh Vân Tông coi là một nhân vật đặc thù, nếu hắn cáo trạng mình, Tông chủ chỉ sợ cũng sẽ không bỏ mặc, hơn nữa thúc thúc từng nói qua, để cho mình tìm cách thân cận tên tiểu quỷ này, nhìn có phải âm thầm được truyền thừa của Bạch Thiên Trọng trưởng lão hay không, vì vậy không phải vạn bất đắc dĩ, thật sự không muốn đem hắn đắc tội, chẳng qua là Từ Vụ Lan Hoa thảo ý nghĩa trọng đại, lại không thể bỏ qua đầu mối được.

Nghĩ đến nơi này, chậm lại giọng nói, thản nhiên nói: "Ta có nói xấu ngươi hay không, tìm kiếm sẽ biết!"

Phong Thanh Vi chen miệng nói: "Không sai, nếu ngươi trong sạch, lục soát thì như thế nào?"

Phương Hành quay đầu mắng: "Đàn bà thú, ta hoài nghi ngươi trộm quần lót của tiểu gia, để cho ta lục soát ngươi được không?"

"Ngươi..."

Phong Thanh Vi tức đỏ bừng cả khuôn mặt, hai mắt dâng lên độc hỏa gắt gao nhìn chằm chằm Phương Hành.

"Không cần cãi nhau nữa!"

Một cái thanh âm vang lên, lại là Hứa Linh Vân rốt cục không nhịn được mở miệng, thấy nàng nói chuyện, tất cả mọi người yên tĩnh lại.

Chính là Phương Hành cùng Tiểu Kiếm Minh tất cả cũng ngừng đầu nhìn nàng chuẩn bị nói gì.

"Tiểu sư huynh, phương Hành sư đệ chính là Đoán Chân cốc dẫn đầu đệ tử, rất được Thiết Như Cuồng trưởng lão yêu thích, cùng từng tại bên cạnh Bạch Thiên Trọng sư thúc tổ phụng dưỡng ba năm, thân phận đặc thù, chính là Tê Hà cốc sư tôn ta Thanh Điều trưởng lão cùng Tông chủ lão nhân gia ông ta cũng vô cùng coi trọng hắn, không phải bất luận kẻ nào nghĩ nói xấu có thể nói xấu, ngươi nói hắn trộm đồ của ngươi, có thể có chứng cứ?"

Thốt ra lời này, rõ ràng là giúp đỡ cho Phương Hành.

Chương 124: Người trộm quần lót của ta?

Lời của Hứa Linh Vân lại là ám chỉ Tiểu Kiếm Minh, mặc dù người là người đứng đầu chân truyền, thân phận đặc thù, quyền cao chức trọng, nhưng tiểu tử này cũng không phải là dạng hồng mềm mặc người nắn bóp, từ một câu nói kia đã có thể thấy được, Hứa Linh Vân vẫn giúp đỡ Phương Hành, tới thiếu nàng vừa nói như thế, Phương Hành giống như thật sự biến thành người gặp người thích tại Thanh Vân Tông, trên thực tế còn kém xa lắm.

Tiểu Kiếm Minh chậm rãi thở dài, nói: "Ta cảm nhận được khí tức món đồ bị mất ở trên người hần!"

Hứa Linh Vân nghe vậy, hơi ngây ra.

Chính nàng cũng hiểu được, bằng vào thân phận của Tiểu Kiếm Minh, không đến mức cần phải nói dối, nếu hần nói ở trên người Phương Hành cảm nhận được khí tức món đồ của hần, vậy vật này hơn phân nửa chính là tại trên người Phương Hành.

Những người khác cũng hướng Phương Hành nhìn tới, vô luận trong lòng có ủng hộ hần hay không, cũng mơ hồ có chút hoài nghi.

Phương Hành chỉ vào Phong Thanh Vi nói: "Ta cảm nhận được khí tức quần lót của ta ở trên người nàng thì sao, có thể để cho ta lục soát một chút hay không?"

Phong Thanh Vi nhất thời tức đến phát run, chính mình bắt quá là nói mấy câu, tiểu quỷ này cũng đã bắt đầu thù đến chính mình.

Đáng hận, mình là một cái hoàng hoa đại khuê nữ, vừa hâm mộ Tiểu Kiếm Minh sư huynh, tiểu quỷ này há mồm ngậm miệng luôn đem mình liên hệ với quần lót của hần, không phải là cố ý phá hoại danh tiếng của mình sao?

Lúc này, yêu thú đại kim ô vẫn trốn ở một bên giả bộ kém thông minh cũng không nhận được cười trộm, cùng Phương Hành lần đầu gặp gỡ, nó chỉ thấy tiểu quỷ này hung ác, lại không ngờ rằng hần còn có một mặt điều ngoa như thế, thật sự rất hợp khẩu vị của mình.

Hứa Linh Vân nói: "Thôi đi, Phương sư đệ, vì chứng minh sự trong sạch của người, ta nghĩ người để cho hần lục soát một chút đi!"

Phương Hành ôm cánh tay, làm bộ như rất khó xử, bỗng nhiên nói: "Muốn chạm vào ta cũng không phải là không được, bắt quá các người phải đồng ý với ta ba điều kiện..."

Tiểu Kiếm Minh ánh mắt lăm lăm, nói: "Điều kiện gì?"

Phương Hành chỉ vào mũi của hần nói: "Thứ nhất, người vu oan ta trộm đồ của người, nếu lục soát ra thì thôi, nếu không tìm ra, người phải bồi thường cho ta phí tổn thất tinh thần, phí tổn thất danh dự, phí tổn thất tâm linh..."

Tiểu Kiếm Minh lạnh lùng cười một tiếng, thời điểm hần ở trên không trung, mơ hồ thấy được từ khí lóe lên, chắc chắn Từ Vụ Lan Hoa thảo đang ở trên người Phương Hành, hơn nữa hần vẫn bám sát gắt gao, tiểu quỷ này không có cơ hội đem thứ kia vứt bỏ hoặc là chuyển dời đến trong tay người khác, chỉ cần cẩn thận một chút, tất nhiên là lục soát ra được, thuận miệng đồng ý, nói: "Tốt, nếu trên người người không có, ta sẽ bồi thường người!"

Phương Hành lại nói: "Điều kiện thứ hai, ta không thể để cho nam nhân chạm vào ta, muốn lục soát chỉ có thể để nữ nhân lục soát!"

"Sao?"

Tất cả mọi người có chút kinh ngạc, nghĩ thầm điều kiện này thật sự có chút cổ quái.

Tiểu Kiếm Minh cũng nhíu mày, bắt quá hần quay đầu nhìn Phong Thanh Vi một cái, liền gật đầu, nói: "Cũng có thể!"

Phong Thanh Vi chính là do thúc thúc hần đích thân dạy nên, cùng hần cũng là thuở nhỏ quen biết, thậm chí đã sớm đối với mình ám sinh tình cảm, cũng đáng tin cậy. Để cho nàng lục soát cùng mình tự động thủ lục soát, khác nhau cũng không lớn.

Phương Hành con người đảo một cái, khụ một tiếng, nói: "Thứ ba sao..."

Bỗng nhiên chuyển hướng Phong Thanh Vi, nói: "Ta hoài nghi nữ nhân này trộm quần lót của ta, lục soát ta xong, sẽ phải lục soát nàng!"

Phong Thanh Vi trong nháy mắt lửa giận dâng lên ba trượng, thấy chung quanh đã có không ít người đang âm thầm cười trộm, trong lòng lại càng hận, cắn răng nói: "Người còn cố tính nói những nói cuội sao? Muốn kéo dài thời gian ư? Đợi ta từ trên người người tìm ra thứ bị mất, xem người còn gì để nói!"

Phuong Hành mở hai cánh tay, nói: "Đến đây đi, đợi ta từ trên người người tìm ra quần lót của ta, xem người còn gì để nói!"

Phong Thanh Vi cắn răng, hướng Tiểu Kiếm Minh: "Kiếm Minh ca ca, món đồ kia có dạng gì?"

Tiểu Kiếm Minh nói: "Người chỉ cần đem thứ trừ vật dung khí trên người hất lấy ra, mở ra là được, ta sẽ cảm ứng được khí tức của nó!"

Phong Thanh Vi gật đầu, hướng Phuong Hành đi tới, nhưng nàng vừa nhích tới gần bên cạnh Phuong Hành, đột nhiên sau gáy chợt lạnh, lại là trường kiếm của Hứa Linh Vân chỉ vào sau gáy nàng. Phong Thanh Vi không khỏi sợ hết hồn, lại nghe Hứa Linh Vân nói: "Người tu hành, để cho người ta tới gần người là tối kỵ, Phong sư muội, người lục soát Phuong Hành sư đệ cũng được, nhưng tốt nhất đừng nên có ý định gì khác!"

Phong Thanh Vi giờ mới hiểu được ý tứ của Hứa Linh Vân, thờ dài, nói: "Linh Vân sư tỷ yên tâm, ta sẽ không có ý gì!"

Người tu hành trong tay nắm giữ đại thần thông cùng đủ loại thủ đoạn lợi hại, tối kỵ để người khác tới gần thân thể của mình, nếu là người lòng mang ác ý, tiếp xúc đến chính mình bỗng nhiên động ác ý, sử dụng âm lực đánh mình một cái, hay là gieo tà cổ, hoặc là hướng trên người mình dán một tấm định thân phù, phát hỏa phù các loại, chính mình chẳng phải sẽ thảm lắm sao? Ngay cả cơ hội khởi động bình chương thuật cũng không có.

Hứa Linh Vân bởi vì điểm này, kiếm chỉ Phong Thanh Vi, làm cho nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Đối với cử động này, mọi người đều cho là hợp lý, ngay cả Tiểu Kiếm Minh cũng không cảm giác có gì không ổn.

Mà Phong Thanh Vi, cũng không thêm đề ý, tập trung tinh thần, ở trên người hất lục soát, không lâu lắm, tám túi trừ vật trên người Phuong Hành đều lấy ra ngoài, từng bước từng bước mở ra xem, lại thấy hoặc là được khí ngất trời, hoặc là linh quang chớp động, hiển nhiên tám túi trừ vật, đều có không ít thứ tốt, nhưng từ khí mà Tiểu Kiếm Minh mong đợi lại không thấy một tia.

Tám túi trừ vật này đều bị Tiểu Kiếm Minh kiểm tra, chẳng qua hơi nhìn lướt qua, đã ám hiệu Phong Thanh Vi tiếp tục.

Phuong Thanh Vi có chút ngạc nhiên, tùy ý nhìn lướt qua túi trừ vật, đột nhiên cả người đều kinh hãi.

Tất cả mọi người có chút khần trương nhìn nàng, không biết nàng phát hiện cái gì.

Phong Thanh Vi ngơ ngác nhìn Phuong Hành, bỗng nhiên quát lên: "Tại sao túi trừ vật của người có thể có nhiều mộng hồn thảo như vậy?"

Phuong Hành nhướng mày, mắng: "Liên quan con mẹ gì đến người ư?"

Phong Thanh Vi đầy mặt xấu hổ, quát lên: "Vốn là ta phát hiện sơn cốc kia, nhưng người..."

Thì ra nàng vừa nhìn thấy nhiều mộng hồn thảo như vậy, cũng xác định, tất nhiên là tất cả mộng hồn thảo cũng bị tiểu quỷ này thu lấy, thoáng cái đau lòng cực kỳ, lúc ấy người căn cứ xu thế sơn hà, tìm được nơi sơn cốc này chính là nàng, kết quả chính mình tổng cộng chỉ hái được mấy cây, tiểu quỷ này mấy túi trừ vật cộng lại chừng gần ngàn khóa, làm sao có thể làm cho nàng không kích động?

Những đệ tử Thanh Vân Tông khác nghe vậy, cũng lập tức ánh mắt phức tạp nhìn sang Phuong Hành.

Phuong Hành cười hắc hắc, nói: "Vị Trúc Cơ kỳ đại yêu kia căn bản không thêm đề tâm tới mộng hồn thảo, chẳng qua là cảm giác chỗ kia yêu khí dị thường dư thừa, vì vậy chọn ở đó tu luyện mà thôi, sau lại bị chúng ta quấy rầy, cũng không muốn tiếp tục ở nơi đó nữa, vì vậy liền lấy một món đồ phía sau núi, đáp mây bay rồi đi, những thứ mộng hồn thảo này, ngay cả đựng cũng không thêm đựng!"

Mọi người ngạc nhiên, tuyệt đối không nghĩ tới cục diện như vậy.

Bỗng nhiên có người nói: "Nếu Trúc Cơ kỳ đại yêu đối với chúng ta không có sát ý, chúng ta chẳng phải là... Chẳng phải là..."

Hắn muốn nói, vậy chẳng phải là chúng ta căn bản không cần trốn, không công bỏ lỡ nhiều mộng hồn thảo như vậy ư?

Rất nhiều người có loại suy nghĩ này, ngay cả người lúc trước cảm giác được Phuong Hành "Cứu" đều có chút oán nhìn Phuong Hành.

Phuong Hành cười hắc hắc, nói: "Ta không biết, nhưng ta thấy đại yêu cũng không phải là người tốt không nỡ hạ thủ giết người..."

"Người làm sao có thể sống sót?" Có người quát hỏi, khẩu khí đã có chút bất thiện.

Phuong Hành liếc hắn một cái, nói: "Tiểu gia đẹp trai có vấn đề sao?"

Đối phương bị nghẹn lời, tức giận căm mồm, nhưng loại cảm xúc bất mãn này đã lây lan ra.

Cũng vào lúc này, bỗng nhiên một thanh âm oán hận nói: "Các người còn có xấu hổ hay không? Phuong sư huynh dù sao cũng cứu chúng ta khỏi Trúc Cơ đại yêu, lúc ấy đại yêu bộ dáng hung tàn, ai dám cam đoan chính mình ở lại sẽ không chết? Phuong sư huynh dưới tay đại yêu còn sống, vận khí cũng tốt, năng lực cũng được, nhưng thời điểm hắn cứu chúng ta tóm lại đã bất chấp nguy hiểm, các người bây giờ lại muốn hoài nghi hắn ư?"

Người nói chuyện lại là Tần Hạnh Nhi, mắt nàng dâng lên độc hỏa, oán hận cực kỳ nhìn người vừa rồi lên tiếng.

Người này nghe vậy, ánh mắt không dám cùng nàng tiếp xúc, hiển nhiên đối với Tần Hạnh Nhi đặt câu hỏi, để cho hắn rất khó trả lời.

Nói cho cùng, bọn họ cũng chỉ có lòng ghen tỵ, nhìn thấy Phương Hành được nhiều mệnh hồn thảo như vậy, trong lòng có chút không thoải mái mà thôi.

"Tốt lắm, không cần để ý những thứ vô dụng này, tiếp tục lục soát!"

Tiểu Kiếm Minh không vui mở miệng, hắn cũng không nguyện để ý tới những thứ này, chỉ quan tâm vấn đề Từ Vụ Lan Hoa thảo.

Thấy hắn mở miệng, nhất thời không người dám nói nữa rồi, Phong Thanh Vi cũng gật đầu, ngồi xổm người xuống tinh tế tìm tòi.

Từ giây mò tới ống quần, một đường hướng về phía trước, thủy chung không phát hiện cái gì, ở thời điểm mò tới dưới đũng quần Phương Hành, nàng khẽ chân chờ, Phương Hành bỗng nhiên hắc hắc nở nụ cười, nói: "Người hạ thủ nhẹ một chút..."

"Vèo..."

Đoán Chân cốc đệ tử có người nhìn không được bật cười lên.

Phương Hành số tuổi mặc dù không lớn, dù sao cũng là đàn ông, Phong Thanh Vi lại là cô nương, để cho nàng đi sờ nơi đó của Phương Hành, thật sự là làm khó, mặt đã xấu hổ đỏ bừng, bất quá đây là Tiểu Kiếm Minh phân phó, nàng cũng không dám khinh thường, mặc dù không có trực tiếp đưa tay đi sờ, lại là thi triển cảm ứng thuật, lược lược đảo qua, sau đó tiếp tục hướng trên, mỗi một tác cũng không từ bỏ.

Thấy thủy chung không có thu hoạch, Tiểu Kiếm Minh chân mày cũng nhìn không được mà nhíu lại.

Hắn xác thực tin chính mình trên không trung hắn là không nhìn lầm, càng thêm hoài nghi Phương Hành đang giấu ở địa phương nào.

Cũng đang lúc này, Phong Thanh Vi ánh mắt bỗng nhiên chú ý tới thiết hoàn buộc tóc sau gáy Phương Hành, nhẹ nhàng "Di" một tiếng, trong đôi mắt hiện lên một tia kinh dị, nói: "Thiết hoàn người dùng buộc tóc, cầm tới cho ta nhìn một chút!"

Phương Hành tựa như có chút không vui, nói: "Có cái gì có thể nhìn?"

Phong Thanh Vi cười lạnh, hướng Tiểu Kiếm Minh gật đầu, rồi sau đó ngạo nghễ nói: "Lời đuôi rồi ư, lo lắng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Nghĩ tiểu gia dễ khi dễ ư?

Phương Hành giấu diếm thiết hoàn buộc tóc bí ẩn như thế cùng với vẻ mặt hắn hơi mất tự nhiên, khiến cho Phong Thanh Vi lòng nghi ngờ nổi lên, cơ hồ xác định thứ Tiểu Kiếm Minh sư huynh muốn tìm ở trong thiết hoàn, trong bụng nhất thời vui vẻ.

Phương Hành nghe, nhất thời trợn trắng mắt, nói: "Nếu không có, người tính làm sao?"

Phong Thanh Vi hướng Tiểu Kiếm Minh nhìn lại, thấy hắn khẽ gật đầu một cái, cười lạnh nói: "Nếu không có, vậy thì quả nhiên là oan uổng cho người, nhưng nếu có... A, Thanh Vân Tông lớn hơn nữa, cũng không chứa nổi người!"

Phương Hành ánh mắt lạnh lẽo, nhìn nàng nói: "Cho dù người bây giờ đắc ý, kế tiếp cũng sẽ đến phiên ta lục soát người..."

Vừa nói cười hắc hắc, ý uy hiếp rõ ràng.

Phong Thanh Vi có chút khinh thường, nàng đã xác định thiết hoàn của tiểu quý này là một cái động thiên giới chỉ, Tiểu sư huynh nếu xác định vật này ở trên người tiểu quý, khả năng duy nhất chính là giấu ở trong thiết hoàn, nếu tìm ra vật kia, tiểu quý này làm sao còn cơ hội lục soát thân thể của mình? Sự rằng lập tức sẽ giam lại, đưa về Đạo môn xử trí!

"Ta cho người cơ hội lục soát thân thể của ta, chỉ sợ người không có can đảm đó mà thôi!"

Phong Thanh Vi một tiếng cười lạnh, đưa tay ra.

Phương Hành bất đắc dĩ, nhưng vẫn đem động thiên giới chỉ lấy xuống, đặt ở trong tay của nàng.

Lấy được thiết hoàn, Phong Thanh Vi càng xác định đây là động thiên giới chỉ rồi, trong lòng buông lỏng, dường như khoe thành tích hướng Tiểu Kiếm Minh nhìn thoáng qua một cái, Tiểu Kiếm Minh cũng về mặt căng thẳng, khẩn trương rất rõ ràng, gật đầu ý bảo Phong Thanh Vi mở ra.

Thanh Vân Tông đệ tử cũng không khỏi tiến lên phía trước.

Từ trong lúc biểu lộ khẩn trương của Tiểu Kiếm Minh cùng đặc ý của Phong Thanh Vi, bọn họ đều cho rằng nơi này quả thật có vật bị mất của Tiểu Kiếm Minh.

Trong lúc nhất thời, cũng muốn xác định Phương Hành có phải thật trộm bảo bối của Tiểu Kiếm Minh hay không, cũng muốn nhìn một chút xem cụ thể là cái gì.

"Hắc hắc, bại lộ rồi sao?"

Thân Kiếm trên mặt cười lạnh, ánh mắt âm độc nhìn Phương Hành một cái.

Mà Tần Hạnh Nhi, Lưu Hắc Hồ, Ngô Tương Đồng và Đoán Chân cốc đệ tử, thì vẻ mặt có chút trầm trọng.

Hứa Linh Vân không nói một lời, cũng cau mày nhìn về phía động thiên giới chi.

"Tiểu quỷ nguoi giấu thật tốt, ta kiểm tra hai lần, cũng suýt nữa bỏ qua cho..."

Phong Thanh Vi cười lạnh một tiếng, sau đó rút vào linh khí, đem động thiên giới chi mở ra, lập tức ở phía trên động thiên giới chi, có một đạo không gian màu đen xuất hiện, đây cũng là lối vào động thiên giới chi, nếu đem ánh mắt tiến tới không gian màu đen, có thể thấy đồ vật bên trong không gian, còn nếu là động thiên giới chi thật giấu bảo bối gì, khí tức cũng sẽ hiển lộ ra.

Nhưng mà chuyện khiến người ta ngoài ý xảy ra.

Động thiên giới chi mở ra, bên trong lại không có bất kỳ khí tức hiển lộ ra.

Tiểu Kiếm Minh sắc mặt nhất thời biến đổi.

Phong Thanh Vi vẫn quan sát về mặt Tiểu Kiếm Minh biến hóa, thấy thế nhất thời trong lòng cũng quỳnh lên, vội vàng đem động thiên giới chi đồ xuống, đồ vật bên trong nhất thời cũng bị đổ ra, loảng xoảng mấy tiếng, rõ ràng là mười mấy viên yêu đan, bốn năm thanh phi kiếm thượng hạng, vài hũ rượu chưa mở ra cùng với mấy bình đan dược, một bình sứ trong đó ngã lệch, dưới đáy có khắc một cái chữ "Linh".

Phong Thanh Vi lần nữa nhìn về phía Tiểu Kiếm Minh, nhưng không ở trên mặt hắn nhìn ra nụ cười gì.

Trong bụng nàng cả kinh, ngồi xổm người xuống lật loạn những đồ này lên.

"Thình thịch..."

Cũng ngay lúc này, trên móng nàng bỗng nhiên bị đá một cước, một cái mỹ nhân yếu điệu nhất thời ngã sấp mặt.

Phong Thanh Vi nhất thời tức giận, quát lên: "Nguoi dám đá ta... Muốn chết sao?"

Lấy thân phận cùng xinh đẹp của nàng, dù lớn đến như vậy, sẽ không bị đánh bao giờ, huống chi trên móng bị người ta đá một cước?

Đá nàng dĩ nhiên là là Phương Hành, ánh mắt của hắn lạnh như băng, quát lên: "Nơi này đều là bảo bối của ta, nguoi trực tiếp ném trên mặt đất như vậy ư? Vạn nhất vỡ, nguoi bồi được hay sao?"

Hứa Linh Vân ánh mắt không kìm nén được nháy một cái, nàng thấy được một cái bình thuốc, dưới đáy có khắc tên của mình, nàng còn nhớ rõ, bình đan dược này chính là ban đầu ở Linh Vân cốc, Phương Hành là hét chính mình cái móng bị thương, từ chỗ của nàng đoạt lấy, không nghĩ tới thời gian đã qua ba năm, tiểu quỷ này đã khác xưa, nhưng bình đan dược này vẫn còn bảo lưu, mà cùng thứ trọng yếu nhất của hắn để ở chung một chỗ.

Phong Thanh Vi vừa thẹn vừa giận, đỏ bừng cả khuôn mặt, quát lên: "Nếu muốn tra xét, sẽ phải tra rõ ràng!"

Phương Hành lạnh lùng nhìn sang Tiểu Kiếm Minh, nói: "Tốt lắm a, nguoi tra sao, có vật của nguoi không?"

Những người khác cũng không kìm nén được nhìn hướng Tiểu Kiếm Minh, Tiểu Kiếm Minh căn bản không cần nhìn kỹ, đã biết nơi này không có Từ Vụ Lan Hoa thảo, nếu không theo đặc tính của linh dược này, ở thời điểm động thiên giới chi mở ra sẽ thấy từ khí ngất trời, nhìn cũng rõ ràng rồi, nhưng hắn trong bụng cũng thực khiếp sợ, ánh mắt cũng không nháy mắt nhìn một đồng đồ vật này, muốn nhìn ra thứ gì.

"Tiểu quỷ này tại sao có thể có nhiều yêu đan như vậy? Không phải là từ chỗ Tiểu Kiếm Minh sư huynh nơi này trộm tới chứ?"

Một người nhỏ giọng nói, chính là Thân Kiếm.

Sau khi nói xong, hắn chợt phát hiện người bên cạnh cũng rời xa chính mình một chút, vừa ngẩng đầu, nhất thời trong lòng rung mình.

Phương Hành tự tiểu phi tiểu nhìn hắn, ánh mắt kia không có tức giận, lại làm cho người ta sợ.

Hắn bên này hiểu được tại sao người khác đều xa cách mình, bởi vì ánh mắt của tiểu quỷ này thật sự đáng sợ.

Chính mình vì nịnh bợ Tiểu Kiếm Minh, có thể nói là đem tiểu quý này đắc tội rồi, hẳn nhất định sẽ không chịu để yên...

Nếu nói tiếng xấu cũng có chỗ tốt của tiếng xấu, Phuong Hành danh tiếng chưa ra hình dáng gì, nhưng cũng cho người khác một loại ấn tượng "Người này không dễ trêu chọc", trừ phi là quyết định chủ ý muốn cùng hắn sống chết, nếu không chỉ sợ chịu thiệt thòi nhỏ, cũng không nguyện tới trêu chọc hắn, bởi vì vì người khác cũng biết, một khi đắc tội với tiểu quý này, trên căn bản chính là kết quả không chết không thôi, mấu chốt là hắn còn rất lợi hại.

Cũng bởi vì cjuyeenj này, Thân Kiếm lúc này bỗng nhiên hối hận, mình tại sao từng bước từng bước cùng tiểu quý này căng thẳng như vậy?

Lúc đầu hắn bắt quá là nghĩ thay Tê Hà cốc đệ tử ra mặt, tạo chút ấn tượng tốt mà thôi, dù sao kết giao Tê Hà cốc đệ tử, ngày sau chính mình còn muốn luyện đan có thể nói là dễ dàng rất nhiều, sau đó lại là nghĩ nịnh bợ Tiểu Kiếm Minh, nhưng hôm nay xem một chút, ánh mắt của Tê Hà cốc đệ tử nhìn mình cũng như nhìn kẻ ngu, Tiểu Kiếm Minh thì hoàn toàn không thèm nhìn tới chính mình.

Trong lúc nhất thời, Thân Kiếm nhanh chóng đầu đầy mồ hôi, ánh mắt vội vàng né tránh, trong lòng khẽ phát run.

Phuong Hành không để ý đến tên tôm tép nhãi nhép này, chỉ suy nghĩ lúc nào tìm một cơ hội, một đao chém chết là được.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Tiểu Kiếm Minh, cười hi hi nói: "Tiểu sư huynh, ngươi đã tìm ra chưa a?"

Tiểu Kiếm Minh ánh mắt thu lại, gương mặt bình tĩnh, lạnh giọng nói: "Ngươi rốt cuộc dẫu ở nơi nào?"

Một câu nói kia, không thể nghi ngờ chính là thừa nhận không tìm được đồ của mình.

Phuong Hành khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên đỏ bừng, giống như là cực độ xấu hổ, "Bá" một tiếng vung lên đại đao, quát lên: "Tiểu Kiếm Minh, ngươi là con rùa đen khôn kiếp, thật sự nghĩ tiểu gia sợ ngươi phải không? Ta đã nói rõ ràng cho ngươi biết, đồ của ngươi bị Trúc Cơ kỳ đại yêu lấy được, ngươi không dám đuổi theo đại yêu, nhưng không nên hoài nghi đến trên người của ta, hôm nay lực soát ta cũng để cho ngươi lực soát rồi, đồ vật không tìm được, ngươi còn dám vu oan cho ta ư? Ta chửi tổ tông mười tám đời nhà ngươi, cảm giác tiểu gia dễ khi dễ hay sao?"

"Bá..."

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông quả thực sợ tè ra quần, nhất tè lui về phía sau bốn năm trượng, sợ máu tươi bắn đến trên người mình.

Tiểu Kiếm Minh là ai?

Phụng Thiên điện đại sư huynh, Thanh Vân Tông chân truyền đứng đầu, cháu của Sơn Hà cốc truyền pháp trưởng lão Tiểu Sơn Hà.

Thân phận của hắn, so với chấp sự trưởng lão bình thường cũng muốn tôn quý, thậm chí nói chỉ dưới Tông chủ cùng tứ đại truyền pháp trưởng lão cũng không có gì không thể, nhưng là hôm nay, tiểu quý này chỉ vào mũi của hắn muốn chửi tổ tông mười tám đời nhà hắn?

Giờ khắc này, Tiểu Kiếm Minh cũng là ánh mắt lạnh lẽo, sát khí bắn ra.

Trong lúc nhất thời, hắn muốn lập tức chém tiểu quý này, bởi vì hắn cho tới bây giờ sẽ không chịu qua chửi mắng như vậy!

Tu hành tới nay, coi như là sư trưởng cũng đối với mình khách khí, cho dù là thúc thúc của mình cũng đối với chính mình vô cùng thương yêu, lời nói nặng cũng sẽ không nói một câu, mà với thực lực cùng thân phận của hắn, ngay cả đối thủ chân chính cũng không có!

Nhưng hôm nay, tên tiểu quý này lại dám trước mặt nhiều người như vậy mắng chửi mình?

Trong lúc tức giận, Tiểu Kiếm Minh thậm chí cảm giác có chút kinh ngạc!

Chuyện này rất khó tin!

Đón ánh mắt tràn đầy sát khí của Tiểu Kiếm Minh, Phuong Hành cũng là hai mắt nhìn thẳng, sát khí dường như so với hắn còn lớn hơn.

Hứa Linh Vân đột nhiên lắc mình chắn giữa bọn họ, trong tay nắm một quả ngọc phù, hướng Tiểu Kiếm Minh nói: "Tiểu sư huynh, trước lúc ngươi làm việc, tốt nhất suy nghĩ kỹ càng chút ít, ta mặc dù không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ta cũng giống như trước là chân truyền, có quyền lực trực tiếp hướng Tông chủ truyền tin, ngươi hôm nay nếu dám ra tay, ta tất ngăn ngươi, chỉ sợ không cản được ngươi, cũng sẽ đem chuyện này bẩm báo cho Tông chủ!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Linh Vân hộ pháp

Lời của Hứa Linh Vân khiến cho Tiểu Kiếm Minh lòng tràn đầy lửa giận cũng nguôi lạnh không ít, chuyện khác hắn không để ý, nhưng hai chữ "Tông chủ" đối với hắn mà nói còn có lực uy hiếp nhất định, hôm nay Từ Vụ Hoa Lan thảo đã bị mất, bằng năng lực của thúc thúc hắn, đã không cách nào một mình cho hắn cung cấp đầy đủ tư nguyên để cho hắn thành công Trúc Cơ, chỉ có Tông chủ gạt đầu, từ tông môn thông qua đại lượng tư nguyên mới có thể làm được.

Chính mình nếu thật sự dưới con nóng giận chém tiểu quý này, Tông chủ sợ rằng sẽ trách mình không biết đại cục, cho dù không đến mức lập tức bóp chết hi vọng Trúc Cơ của mình, cũng nhất định sẽ trừng phạt chính mình, nói không chừng sẽ làm cho thời gian Trúc Cơ của mình kéo dài thêm mười năm hai mươi năm, đến lúc đó chính mình bốn mươi năm tuổi rồi, không có tư cách đứng trong đám thiên tài Sở vực nữa.

Hơn nữa, thúc thúc từng dặn dò, tiểu quý này có quan hệ với Bạch Thiên Trượng, mặc dù bên ngoài nói không được truyền thừa, trên thực tế quan hệ thân mật trừ chính bọn họ ra, ai cũng không biết, mà Bạch Thiên Trượng mới vừa bế tử quan, sống chết không rõ, nếu không cẩn thận chọc giận tới Bạch Thiên Trượng, bức hắn xuất quan, đừng nói mình, ngay cả thúc thúc cũng không chịu nổi lửa giận của Kim Đan chân nhân..

Tiểu Kiếm Minh ở Thanh Vân Tông thân phận tôn quý, nhất hô bá ứng, lần đầu tiên cảm giác có chút khó giải quyết.

Qua thật lâu, hắn rốt cục từ từ thu liễm sát khí, thanh âm đậm đặc nói: "Ngươi giỏi lắm, ta nhớ kỹ rồi!"

Chúng Thanh Vân Tông đệ tử động dung, không có bất kỳ người nào dám lên tiếng.

Ở trong mắt rất nhiều người, Tiểu Kiếm Minh nói như vậy, chẳng khác nào phán quyết Phương Hành tử hình a!

Phương Hành nghe xong lại bình tĩnh, cười hắc hắc, nói: "Ta dĩ nhiên rất giỏi, ngươi đừng hòng trốn nợ, phí tổn thất tinh thần, phí tổn thất danh dự, phí tổn thất tâm linh của ta đâu? Mau đem tới!"

Vừa nói đưa tay ra, mắt sáng rực lên đòi nợ.

"Ngươi!"

Tiểu Kiếm Minh thăm huyệt, ánh mắt sắc bén như đao nhìn Phương Hành.

Hắn thật sự không nghĩ tới, chính mình không tiếp tục truy đuổi chuyện Từ Vụ Lan Hoa thảo cũng thôi đi, tiểu quý này còn dám hướng chính mình đòi bồi thường?

Nhìn thấy ánh mắt hắn như vậy, những đệ tử Thanh Vân Tông khác sợ không dám nhìn thẳng, không khỏi cúi đầu.

Phương Hành lại không sợ hãi chút nào, hướng hắn nhìn, nói: "Mắt tròn trắng thì sao? Nghĩ tiểu gia sợ ư?"

"Ha ha ha ha..."

Tiểu Kiếm Minh bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, chẳng qua trong tiếng cười, không hề có chút vui vẻ, ngược lại lộ ra một cổ âm hàn lạnh sống lưng.

"Tốt, ngươi rất giỏi, ta Tiểu Kiếm Minh bốn năm không về Thanh Vân Tông, không ngờ tông môn lại xuất hiện một vị tiểu sư đệ lý thú đến vậy. Thú vị quả nhiên là thú vị. Ngươi muốn phần thưởng sao? Ta cho ngươi, một viên thượng phẩm linh thạch, đủ rồi chứ!"

Vừa nói, giơ một tay lên, đột nhiên một khối linh thạch màu tím nhanh như tia chớp ném tới chỗ Phương Hành.

Tốc độ cực nhanh, phá không truyền đến, ầm chứa phong lôi xu thế.

Vừa nhìn trên linh thạch cũng biết hắn là ầm chứa chân chính lực đạo, so sánh với pháp thuật càng thêm kinh khủng.

Lại là Tiểu Kiếm Minh hàm cắn phần mà phát, chỉ sợ muốn đem linh thạch này cho ngươi, cũng muốn ngươi đang ở dưới linh thạch chịu đau khổ, hoặc là, nếu tiểu quý này không phải đồ, linh thạch sẽ đánh tới thạch bích, trực tiếp nát bấy, ngươi giống nhau không cầm được.

Lại không ngờ, Phương Hành vừa thấy linh thạch ném đến, lập tức chuyển thân trốn phía sau Hứa Linh Vân, kêu lên: "Linh Vân sư tỷ hỗ trợ!"

Hứa Linh Vân có chút bất đắc dĩ, nghĩ thầm chính mình lúc nào thành cái ô cho tiểu quý này rồi?

Bất quá mắt thấy linh thạch bay tới, nàng tâm niệm vừa động, vẫn là bàn tay vung lên, Dẫn lực thuật thi triển ra, nhất thời đem linh thạch bao phủ, linh thạch lập tức giống như là tiến vào vũng bùn, phía trên ầm chứa phong lôi xu thế từ từ bị hóa giải, Hứa Linh Vân thực lực chân chánh có lẽ không so được với Tiểu Kiếm Minh, nhưng đón một quả linh thạch vẫn không thành vấn đề, sau ba tức, lực đạo đã tiêu tan.

Hứa Linh Vân hư không một trào, linh thạch lập tức rơi vào trong lòng bàn tay nàng, Phương Hành từ phía sau nàng đứng dậy, hi hi cười nói: "Tạ ơn Linh Vân sư tỷ..." Vừa nói tiện tay nắm lấy, nhét vào trong túi trữ vật của mình.

Bộ dáng kia, phảng phất sợ Hứa Linh Vân đoạt của hắn vậy.

Hứa Linh Vân thật có chút không nói thành lời.

"Hừ!"

Tiểu Kiếm Minh nhìn Phương Hành cùng Hứa Linh Vân một cái, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

"Phong Thanh Vi, ta còn chưa lục soát ngươi..."

Phương Hành thấy Phong Thanh Vi cũng muốn đi theo hắn, đang muốn kiếm chuyện nữa, đột nhiên trong cơ thể phảng phất có một ngọn lửa thiêu đốt, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, tựa như có thể nghe thấy trong cơ thể mình khí huyết mãnh liệt chảy xuôi, ở trong mạch máu phát ra thanh âm "tư tư", hắn lập tức nhướn mày, đứng vững, cả người tựa như vô cùng thống khổ khẽ run lên.

Thì ra là, kéo dài tới lúc này, được lực ba miếng quy tức đan đã tan biến, Từ Vụ Lan Hoa thảo trong cơ thể Phương Hành cũng bắt đầu tự chủ luyện hóa, tinh lưu cuộn cuộn, khí huyết vỡ bờ, cũng không che giấu được dị trạng nữa.

"Ngươi làm sao vậy?"

Hứa Linh Vân cảm giác nhạy cảm, lập tức phát hiện tình huống của Phương Hành không đúng.

Tiểu Kiếm Minh cùng Phong Thanh Vi đám người đều kinh ngạc xoay người qua.

Bọn họ đều là người tu hành, đối với thân thể hiểu biết rất sâu, một khi quan sát, đã nhìn ra khí huyết trong cơ thể tiểu quỷ này không yên.

Phương Hành thấy bọn họ nhìn tới đây, trong lòng hơi động một chút, nói: "Ta ở sơn cốc gặp phải đại yêu, hắn nói nhìn ta đẹp trai, không muốn giết ta, chỉ cần ta có thể thừa nhận một kích của nó, có thể bỏ qua cho ta, vừa nói ở ngoài trăm trượng đánh tới một chương, ta cố gắng chịu đựng, còn tưởng rằng không có việc gì, không nghĩ tới lúc này thương thế lại phát tác..."

Mọi người hơi ngẩn ra, bán tín bán nghi nhìn Phương Hành.

Lúc này Phương Hành khí huyết bành trướng, thực sự giống như bộ dáng sau khi bị thương, không chế không nổi khí huyết.

Hơn nữa trừ Tiểu Kiếm Minh ra, những người khác đều xác xác thật thật gặp qua "Trúc Cơ kỳ đại yêu", đồng thời cũng đối với chuyện Phương Hành kể cảm giác có chút kinh ngạc, lúc này thấy Phương Hành bị thương, bọn họ trong lòng ngược lại tin hơn một chút, cảm thấy lúc này mới bình thường, có lẽ Trúc Cơ kỳ đại yêu đúng là tiện tay cho Phương Hành một chương, thấy hắn chưa chết, mới khinh thường ra thứ hai chương.

Ngay cả Tiểu Kiếm Minh cũng khẽ nhíu mày, trầm nghĩ: "Phong sư muội bọn họ đều nói quả thật thấy một cái Trúc Cơ kỳ đại yêu, mà tiểu quỷ này cũng xác xác thật thật bị trọng thương, chẳng lẽ thật sự là ta trách lầm tiểu quỷ này? Chuyện này phiền toái lớn, thúc thúc vốn bảo ta cùng hắn thân cận một chút, để dàng mọi tin tức của hắn, nhưng bởi vì một cái hiểu lầm, vừa thấy mặt đã kết thù..."

Đến lúc này, ngay cả hắn cũng bắt đầu hoài nghi mình trên không trung nhìn qua từ khí có phải ảo giác hay không.

Hắn cũng hoàn toàn không hoài nghi linh dược có phải bị ăn rồi hay không, trực tiếp nuốt vào linh dược, nhất là lấy tu vi của Phương Hành nuốt vào Từ Vụ Hoa Lan thảo, thuần túy là muốn chết, lúc này đoán chừng đã sớm nổ thành một đoàn huyết nhục...

"Hừ, thật là báo ứng a..."

Phong Thanh Vi thấy vậy, cười lạnh nói, nàng tự nhiên biết Phương Hành gọi lại nàng muốn nói cái gì.

Cũng may thương thế của hắn phát tác, nếu không mình nhất định sẽ bị hắn nhục nhã lần nữa.

"Phong sư muội, đừng nói nữa, chúng ta đi!"

Tiểu Kiếm Minh ngắt lời của Phong Thanh Vi, dẫn đầu đi thẳng về phía trước, trong lòng đầy bụng băn khoăn.

Hứa Linh Vân thấy bộ dáng của Phương Hành, cũng kinh hãi, giáo huấn: "Làm sao ngươi không nói sớm? Trúc Cơ kỳ đại yêu một chương, há lại dễ dàng thừa nhận như vậy? Ngươi đi theo ta, ta thử nhìn một chút, có thể dùng bốn mạng Tiểu Hoàn Đan thay ngươi chữa thương hay không!"

Vừa nói trong lòng bàn tay ngân kiếm hướng trên thạch bích một quyền, mảnh đá văng tung tóe, đã đục thành một cái thạch động, đang muốn kéo Phương Hành vào, Phương Hành bỗng nhiên khoát tay áo, nói: "Không cần, thương thế của ta ta hiểu, Bạch sư thúc tổ từng truyền cho ta một đạo pháp môn chữa thương, hắn là không thành vấn đề, bất quá quá trình này không thể bị quấy rầy, chỉ có thể phiền toái Linh Vân sư tỷ ngươi!"

Hắn bình thời đều là bộ dạng vô lại, có từng khách khí bao giờ chứ?

Hứa Linh Vân nghe, cũng cảm thấy mới mẻ, khẽ gật đầu, nói: "Ta sẽ hộ pháp cho ngươi!"

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Vậy thì đa tạ rồi!"

Sau đó lại đem ngoại bào của chính mình cởi xuống, lại dùng động thiên giới chỉ đem bảo bối tán loạn trên mặt đất cũng thu vào, cùng túi trữ vật cùng nhau, bao làm một đoàn, để cho Hứa Linh Vân trông coi. Hắn lúc tu luyện, Tam Muội Chân Hóa rất dễ ra ngoài không chế, rời khỏi thân thể, loại ngọn

lửa này, là ngay cả túi trữ vật cũng cùng đồng thiên giới chỉ cũng sẽ bị phá hư, vì vậy đảm bảo an toàn, để cho người khác giúp mình trông coi là tốt nhất.

Dĩ nhiên, nguyên nhân cũng là bởi vì hần tín nhiệm Hứa Linh Vân.

Phuong Hành đang muốn vào động, bỗng nhiên ánh mắt đảo qua, phát hiện cách đó không xa kim ô muốn lặng lẽ chạy đi, tâm niệm vừa động, dất một đầu Khôn Tiên Tắc, đem nó lôi lại, không để ý kim ô ai oán ánh mắt, đem nó trói chắc, tựa như bánh chưng, cẩn thận vừa nghĩ, sợ nó nói lung tung, ngay cả miệng cùng nhau bịt lại, hướng dưới chân Hứa Linh Vân ném tới.

"Linh Vân sư tỷ, đây là yêu cảm ta bắt tới, chuẩn bị thuần phục thành tọa kỵ, người giúp đỡ ta coi chừng rồi!"

Hứa Linh Vân nói: "Hoang đại yêu thú, cực kỳ khó thuần hóa, còn không bằng giết để lấy đan!"

Nghe lời này, kim ô nhất thời sợ hãi khẽ run rẩy.

Phuong Hành gật đầu, nói: "Tốt, nếu như nó muốn chạy trốn, cứ giết lấy đan sao!"

Vừa nói ha ha cười một tiếng, yên lòng, xoay người hướng trong thạch động đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Tinh lưu cuộn cuộn như giang hải

Từ Vụ Lan Hoa thảo đã áp chế không nổi nữa, bắt đầu luyện hóa rồi, tinh lưu cuộn cuộn như núi lửa bộc phát, ở trong cơ thể Phuong Hành tràn lan. Tiến vào sơn động này, Phuong Hành lập tức biến sắc, khoanh chân ngồi xuống, pháp môn luyện tinh hóa khí thúc dục đến mức tận cùng, đem tinh lưu cuộn cuộn luyện hóa làm linh khí, từng luồng từng luồng thu liễm vào kinh mạch, nhẹ nhàng tựa như dải vàng cạnh mỏ vàng.

Mỗi một sợi linh khí được hần đề hóa ra tới, cũng sẽ bị hần lấy Tam Muội Chân Hóa tẩy luyện chín lần, luyện đi tất cả tạp chất, chỉ đem một tia linh khí tinh thuần nhất thu liễm. Đây là một loại phương pháp tu luyện vô cùng lãng phí, người bình thường ước gì trong cơ thể linh khí có thể nhiều một tia là tốt một tia, tu vi có thể phá nhất giai thì phá nhất giai, tuyệt sẽ không "Chọn ba nhặt bốn" như vậy.

Người khác tu luyện, cầu chính là "Lượng", mà Phuong Hành hôm nay tu hành, lại là lấy "Chất" làm đầu.

Bất quá, dù như thế, sau khi linh khí ulla vào kinh mạch, Phuong Hành vẫn cảm giác chấn động toàn thân, linh khí bắt đầu tẩy luyện toàn thân, mở rộng kinh mạch.

Phá giai.

Hần vốn chính là Linh Động tứ trọng đỉnh phong, hôm nay cũng áp chế không nổi nữa, trực tiếp phá giai.

Mà hôm nay đối với hần mà nói, phá giai đã không còn khó khăn như trước, chỉ thấy hần hai mắt khép hờ, trong cơ thể linh khí như sóng lớn, mà mặt ngoài thân thể thì có ngọn lửa màu xanh nhạt khẽ nhảy lên, trong ngoài giáp công, dễ dàng đột phá Linh Động ngũ trọng, không có thống khổ khó có thể tưởng tượng như trước kia, cũng không có vô số tạp chất bị đẩy ra ngoài thân thể.

Hần hôm nay, trụ cột lao cổ cực kỳ, khí lực đã sớm đến gần suốt không tỳ vết, tự nhiên sẽ không còn đại lượng tạp chất xuất hiện.

Đối với hần mà nói, đột phá Linh Động ngũ trọng, lục trọng tiểu giai như vậy đã không có chút nào khó khăn, tu vi đến, một cách tự nhiên sẽ phá, cũng không giống như trước, mỗi phá nhất giai cũng sẽ phá rồi lại lập, chết đi sống lại.

"Rầm rầm rầm..."

Tiếng vang tựa như sơn băng địa liệt, núi lửa bộc phát vang lên bên tai Phuong Hành, đó cũng không phải thanh âm chân chính, chẳng qua là Từ Vụ Lan Hoa thảo trong cơ thể hóa thành tinh lưu ở trong người điên cuồng trào lên mà xuất hiện huyền tượng. Lúc này Từ Vụ Lan Hoa thảo bị luyện hóa quả thực một thành cũng chưa tới, thậm chí có thể nói, vừa mới bắt đầu chính thức luyện hóa.

Từ Vụ Lan Hoa thảo, chính là gia gia của Tiểu Kiếm Minh tại thời điểm năm đó Thái Thượng trưởng lão cùng Bạch Thiên Trọng phong ấn Kim Đan yêu vương, lên sinh tư tâm, bố trí pháp trận, lấy Kim Đan kỳ đại yêu yêu khí làm phân bón, tẩm bổ cây linh dược này, mấy trăm năm trôi đi, Từ Vụ Lan Hoa thảo cơ hồ hấp thu Kim Đan yêu vương một thân tu vi một thành, trong đó hàm chứa dược tính vô cùng kinh khủng.

Kim Đan yêu vương là bậc nào tồn tại, cho dù là Kim Đan cấp thấp nhất, cũng là một cái ánh mắt đã có thể giết chết con kiến như Phuong Hành rồi, nếu như nói đối phương là tiên, như vậy hiện tại Phuong Hành chính là một người tương đối cường tráng, đối phương một thành tu vi, thả vào trước mặt Phuong Hành, đó chính là một ngọn núi lớn không thể leo được, mà hôm nay, Phuong Hành lại đem ngọn núi lớn này nuốt xuống.

"Rầm rầm rầm..."

Núi lửa vẫn bộc phát, tinh khí cuộn cuộn để cho Phương Hành cũng trở nên giống như một ngọn núi lửa, thân thể hần tựa như một lò lửa lớn, thậm chí mơ hồ phát ra màu vàng sáng, phía dưới nham thạch cũng bắt đầu dần dần hóa thành ngọc lưu ly.

Núi lớn bị phân giải, hóa thành được lực cuộn cuộn, lại bị Phương Hành luyện hóa làm tự thân tinh khí, trong tinh khí, luyện ra linh khí, linh khí tẩy luyện chín lần, hóa thành chân linh chi khí tinh khiết nhất, sau đó quy về tự thân tu vi, đây vốn là một quá trình tu luyện rất dễ dàng lãng phí, nhưng Từ Vụ Lan Hoa thảo được tính thật sự quá mạnh mẽ, đến nỗi tu vi Phương Hành bằng tốc độ kinh người tăng trưởng...

Linh Động ngũ trọng đề giai... Trung giai... Cao giai... Đinh phong...

"Tiểu quý này tu hành công pháp gì? Thật kinh người đến không ngờ?"

Lúc này Hứa Linh Vân ngồi ngay ngắn ở ngoài động, giúp Phương Hành hộ pháp cũng ẹn giật mình mở mắt, hướng bên trong động quét mấy lần.

Nàng cảm thấy bên trong động sóng nhiệt cuộn cuộn mà đến, lực lượng mạnh mẽ, ngay cả nàng cũng có chút giật mình.

"Ai, Bạch Thiên Trọng trưởng lão chỉ điểm hần ba năm, quả nhiên có chỗ bất phạm, sau này không nên xem nhẹ hần!"

Hứa Linh Vân kinh ngạc một hồi lâu, tay vung lên, một đạo bình chương ngăn cản động khẩu.

Phương Hành lúc tu luyện thanh thể quá kinh người, năng phong trụ động khẩu, miễn đi phiền toái quá nhiều đến người khác.

Lúc này cách ước chừng hai ba trăm trượng địa phương, dưới cổ tùng, giữa đá xanh, Tiểu Kiếm Minh ngồi xếp bằng trên tảng đá địa thể khá cao, sắc mặt âm trầm. Mà bên cạnh hần, Phong Thanh Vi ngồi thẳng, trên mặt thần sắc cũng thật không dễ nhìn, có bảy tám tên Sơn Hà cốc đệ tử khác, ngồi ở dưới Phong Thanh Vi, đang vây quanh Tiểu Kiếm Minh, thất chủ bát thiệt nghị luận Phương Hành.

"Tên khốn kiếp kia, lại dám bắt kính đối với Tiểu sư huynh, phải cho hần chút giáo huấn!"

"Không sai, hần ý vào Linh Vân sư tỷ làm chỗ dựa, ngay cả Tiểu sư huynh cũng dám trêu chọc, không để cho hần chút ít nể mặt đau khổ, sợ hần lật trời rồi!"

Thân Kiếm tức giận bất bình nói, lộ vẻ còn muốn tức giận hơn so với Tiểu Kiếm Minh.

"Tự nhiên sẽ không bỏ qua tiểu tử kia, cần người nhắc hay sao?"

Phong Thanh Vi thần sắc không vui giận dữ mắng mỏ Thân Kiếm một câu, nàng mặc dù cũng hận Phương Hành, nhưng giống nhau cũng chẳng thích gì Thân Kiếm, chỉ cảm thấy người này rõ ràng là đệ tử Thư Văn cốc, lại chuồn đến đây chửi đổng, để cho trong lòng nàng không vui.

Thân Kiếm ngần ngại, nhưng không dám nói thêm nữa, hần cũng nhìn ra Phong Thanh Vi cùng Tiểu Kiếm Minh quan hệ không cạn.

"Kiếm Minh ca ca, tiểu quý này rốt cuộc trộm thứ gì của người? Có phải là dấu ở chỗ khác hay không?"

Phong Thanh Vi quay đầu hướng Tiểu Kiếm Minh hỏi, nàng không có tìm ra thứ gì trên người Phương Hành, mơ hồ có cảm giác áy náy.

Tiểu Kiếm Minh nhẹ thở ra một hơi, nói: "Cũng không có cái gì, tìm không được thì tìm không được sao!"

Trên thực tế, lúc này Tiểu Kiếm Minh trong lòng đang tiếc đến chảy máu, đây chính là Từ Vụ Lan Hoa thảo, gia gia của mình năm đó lưu lại cơ duyên, nếu không phải năm đó thúc thúc của mình trong lúc vô tình có cơ duyên khác, Trúc Cơ thành công, nếu không Từ Vụ Lan Hoa thảo này căn bản không tới lượt mình, có nó, chính mình có thể thuận lợi Trúc Cơ, không cần nhìn sắc mặt của Tông chủ Trần Huyền Hoa.

Nhưng chính mình vì gốc linh dược này, vội vàng chạy bốn năm ngày đường trở về, hết lần này tới lần khác lại tìm không được...

Cái loại ảo não cùng mất mát này, quả thực không phải là ngôn ngữ có thể nói được rõ ràng.

Chỉ bất quá, cụ thể mất cái gì, hần cũng không cách nào nói cho Phong Thanh Vi đám người, Từ Vụ Lan Hoa thảo, trên thực tế thuộc về gia gia của mình năm đó xây dựng đài phong ấn, len lén trồng xuống, Kim Đan yêu vương yêu khí, vốn là dùng để đề cao yêu thú cả tòa Loạn Hoang sơn, dùng để cho Thanh Vân Tông đệ tử lịch luyện, nói cách khác, Loạn Hoang sơn tất cả tồn tại, cũng coi như là của công.

Nhưng gia gia của hần năm đó lạng lẽ đem Từ Vụ Lan Hoa thảo trồng tới đây, không chỉ đưa tới đại lượng yêu khí, đề cao gốc linh dược này, lại càng bố trí pháp trận che giấu, chỉ có đã gia tộc mình mới có thể tìm được, đây đã coi như là thiên vị rồi, nếu chuyện này vỡ lở, những cốc chủ ba cốc khác rất có thể sẽ to về bất mãn, mang đến phiền toái cho thúc thúc mình.

Vì vậy, hần mặc dù vạn phần hoài nghi Phương Hành, nhưng cũng không cách nào giống trồng khua chiêng lục soát.

Hơn nữa, lục soát qua Phương Hành, hần trên thực tế cũng có chút dao động, lúc ấy mình ở không trung nhìn qua một vết từ vụ có phải ảo giác hay không? Dù sao mình bám theo một đoạn, cũng không thấy Phương Hành bỏ xuống thứ gì, hơn nữa một gốc Từ Vụ Lan Hoa thảo lớn như vậy, hần không cách nào giấu ở nơi rất nhỏ, càng không khả năng trực tiếp ăn, trừ phi bạo thể bỏ mình...

Càng nghĩ càng nhức đầu, Tiểu Kiếm Minh tâm đã rối loạn.

"Có thể quả thật như tiểu tử kia nói hay không, đồ của Tiểu sư huynh bị Trúc Cơ kỳ đại yêu lấy đi rồi?"

Có người nghi ngờ nói.

Mấy người khác cũng đồng thời ngẩng đầu lên, bọn họ càng quan tâm Trúc Kỳ đại yêu tung tích.

Dù sao lúc ấy bọn họ cũng tận mắt thấy con đại yêu này, cho tới hôm nay, tâm tình vẫn khủng hoảng không dứt.

"Đúng vậy, tiểu quý này đột nhiên thương thế phát tác, khí huyết không yên, tinh lưu rối loạn, thoát nhìn quả thật giống như bị người tu vi cực cao đã thương, thật chứng minh hắn nói có thể là thật!"

Mọi người rớt rớt mở miệng, lấy đồ của Tiểu Kiếm Minh như vậy cũng không chừng là một vị Trúc Cơ kỳ đại yêu.

"Quên đi, chuyện này không cần nhắc lại nữa!"

Tiểu Kiếm Minh tỉnh táo một hồi, quyết định trước không nghĩ vấn đề này.

Hắn quyết định trước hiểu rõ hơn Phương Hành một chút, dù sao thúc thúc để cho mình thử ở trên người hắn dò thăm một chút có Bạch Thiên Trượng truyền xuống lợi hại công pháp hay không, chính mình vốn muốn cùng tiểu quý này hòa bình chung sống, không nghĩ tới vừa thấy mặt bởi vì hiểu lầm, thậm chí ngay cả hòa hoãn dư âm cũng rất nhỏ, vậy cũng chỉ có vận dụng thủ đoạn của hắn rồi, biết người biết ta, mới có ổn thỏa nắm chắc.

"Đúng rồi, Kiếm Minh ca ca, lần này đi ra ngoài trước, sư tôn nói muốn để cho ta cảm thành tích từ cốc đệ nhất lịch lãm trở về rồi, lúc trước người không có ở đây, ta cũng tranh giành không được với Hứa Linh Vân, hôm nay người đã đến rồi, phải giúp ta mới được!"

Phong Thanh Vi cười nói, trên mặt luôn luôn lãnh đạm, lại có sơ qua làm nũng ý vị.

Tiểu Kiếm Minh nhẹ nhẹ cười cười, nói: "Người có thể yên tâm, nếu ta tới rồi, Sơn Hà cốc tự nhiên sẽ đoạt lịch luyện dẫn đầu, Linh Vân sư muội là một người ngoan, xử lý sự vụ luôn là kém một chút, nếu ta tới rồi, chuyện tự nhiên do ta làm chủ!" Lời này Tiểu Kiếm Minh nói đương nhiên, Hứa Linh Vân không phải đối thủ của mình, chính mình đã tới, Sơn Hà cốc dĩ nhiên là đứng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Thu kim ô

A... Thoải mái..."

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, bên trong thạch động, Phương Hành mở hai mắt, duỗi cái lưng mỏi. Theo động tác của hắn, cả người xương cốt "Ba ba " rung động, tựa như tiếng pháo, dọc theo hai cánh tay đến lồng ngực, vừa vang tới toàn thân, giống như cả người trong nháy mắt mở ra vô số cái khóa, từng đạo linh khí dâng vào thân thể, cảm giác như vậy thật là thoải mái vô cùng.

Hắn cảm thụ một chút tu vi của mình, lập tức vui mừng như uống rượu.

"Linh Động lục trọng... Trung giai hay là cao giai?"

Phương Hành hơi chút cảm ứng, sau đó cười ha ha, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, trong một đêm, tu vi của mình trực tiếp tăng lên hai cấp, từ Linh Động tứ trọng đỉnh phong đạt đến Linh Động lục trọng trung giai, cùng cao giai cũng chỉ kém một chút mà thôi.

Nói trở lại, đây cũng là nhờ Từ Vụ Lan Hoa thảo được tính quá mạnh mẽ.

Đường đường một thành tu vi của Kim Đan kỳ đại yêu, đều ở trong một gốc linh dược này, được tính trong đó sẽ mạnh bao nhiêu?

Nếu hoàn toàn lợi dụng, chỉ sợ tạo nên mười cái Linh Động cửu trọng cũng vẫn dư dả.

Mà Phương Hành mặc dù đem mỗi một tia linh khí luyện hóa chín lần, sau đó mới thu vào, số lượng vẫn tương đối khả quan, ước chừng đem tu vi của hắn tăng lên hai cấp.

Cũng đến lúc này, Phương Hành mới lưu ý đến thạch động chung quanh, toàn bộ thạch bích cũng biến thành hình dáng ngọc lưu ly, là bị trong quá trình hắn luyện hóa Từ Vụ Lan Hoa thảo đem đá đốt cháy sạch, sau đó đọng lại mà thành.

Nhảy lên một cái, suýt nữa đụng đầu, Phương Hành lúc này mới chợt phản ứng, chính mình tu vi thoát cái tầng lên hai cấp, vô luận là lực lượng hay là tốc độ cũng tăng lên phạm vi lớn, trong khoảng thời gian ngắn, thậm chí có chút khó khăn chế thân thể.

Cúi đầu quan sát, lại thấy trên người mình trống trơn, thì ra là y phục cũng đã cháy sạch rồi. Không thể làm gì khác đành che hạ bộ đi ra ngoài, đi tới động khẩu, lại thấy một bạch y nữ tử ngồi trên tảng đá ngoài động, khép hờ hai mắt, ngưng thần đã tọa. Ánh nắng sáng sớm rơi trên mặt của nàng, chiếu vào làn da nàng thật giống như trong suốt, lông mi thật dài cong cong xinh đẹp.

Ở bên người nàng cách đó không xa, một con bạch hạc ở dưới thác nước đùa chơi, chân dài cổ mảnh, càng nhìn càng thấy nàng giống như tiên tử.

"Thương thể của ngươi đã khôi phục chưa?"

Hứa Linh Vân nghe được tiếng bước chân, mở mắt ra nhìn sang bên này.

Đột nhiên, mặt nàng biến sắc, gương mặt trong chốc lát mất cổ đỏ bừng, quay mặt qua chỗ khác, quát lên: "Ngươi làm gì?"

Thì ra là nàng vừa quay đầu nhìn, nhìn qua lại là Phương Hành cả người không một mảnh vải, nếu không phải hai tay che hạ bộ, vậy thì thật là cái gì cũng bị nhìn sạch, Phương Hành cũng rất ủy khuất, nói: "Vận công quá vội, y phục cũng bị đốt rụi rồi, Linh Vân sư tỷ, ta nhờ ngươi giúp ta bảo đảm động thiên giới chỉ cùng túi trữ vật đâu? Ngươi mau đưa cho ta, y phục của ta ở bên trong đó..."

Hứa Linh Vân im lặng, bàn tay vung lên, một quả động thiên giới chỉ cùng tám túi trữ vật cũng hướng Phương Hành bay tới, Phương Hành nắm ngón tay xò ra nhiếp tới, cũng không trở lại động phủ, ngược lại hướng thác nước bên cạnh chạy đi.

Hứa Linh Vân vẫn không dám mở mắt, quát lên: "Ngươi còn không trở về thay y phục ư?"

Phương Hành nói: "Đội lát nữa, ta tắm rửa trước!"

Trên người hán đồ vật mặc dù không nhiều, nhưng vẫn có một chút, tắm sạch rồi có thể thay đổi y phục.

"Phù phù" một tiếng nhảy xuống nước, bắn đầy nước lên bạch hạc bên cạnh.

Phương Hành thấy con bạch hạc kia nhìn mình cảm thấy, mắng: "Nhìn lên tiểu gia tử ư? Có tin ta nhỏ sạch lông ngươi không?"

Bạch hạc nhất thời có chút sợ hãi, lo lắng quay đầu đi.

Ba năm trước đây nó từng bị Phương Hành hành hạ một trận, cho tới hôm nay, vẫn có chút sợ tên này.

"Hạc nhi, đến bên này, không cần sợ hán!"

Hứa Linh Vân ở xa xa vẫy gọi, bạch hạc vội vàng chạy tới bên người nàng ẩn nấp.

Phương Hành hi hi cười một tiếng, chìm vào trong nước, bơi hai vòng, chà xát rửa sạch, mới bắt đầu từ túi trữ vật chính mình chuyên môn để y phục lựa chọn nhất nhất, chợt thấy pháp bảo ban đầu ở Trảm Hồ Quân nơi đó đoạt tới, nhất thời trong lòng ngứa ngáy, bỏ lên bờ phơi khô nước trên người, đem pháp bảo này lấy ra ngoài, mặc trên người mình.

Vốn là hán còn lo lắng sẽ hơi lớn, kết quả pháp bảo mặc trên người, lập tức hấp thu một chút linh khí của hán, rồi sau đó biến hóa.

Dần dần, pháp bảo biến nhỏ đi một chút, gầy một chút, thể mà vô cùng vừa người.

"Được rồi!"

Phương Hành trở lại trước người Hứa Linh Vân, cười kêu lên.

Hứa Linh Vân lúc này mới mở mắt nhìn, trên mặt đỏ ửng đã biến mất.

Trong lòng nàng thật sự là tức vô cùng, tiểu quỷ này đúng là làm việc khác lễ thường, để mông trần chạy loạn khắp nơi.

Phương Hành không hề phát hiện Hứa Linh Vân tức giận, nhìn chung quanh nói: "Đám khốn kiếp kia đâu?"

Hứa Linh Vân thần nhiên nói: "Ngươi đã bế quan ba ngày, bọn họ không muốn đợi ngươi, đều đã đi trước!"

"Ba ngày?"

Phương Hành ngẩn ngơ, chỉ cho là mình luyện hóa cây linh dược này, chỉ dùng một ngày thời gian, không ngờ tới nháy mắt ba ngày đã qua.

"Thậm chí ngay cả đám khốn kiếp Đoán Chân cốc kia cũng đi ư, thật không nói nghĩa khí rồi!"

Phương Hành thấy thế, tức giận mắng chửi người.

Hứa Linh Vân thở dài, nói: "Cũng không trách bọn họ, là ta bảo bọn họ đi, bọn họ quyết định chạy tới nơi phong ấn trước, nếu không có Đoán Chân cốc đệ tử, rất nhiều vấn đề không cách nào giải quyết. Còn nữa, tén vào Loạn Hoang sơn, là vì lịch luyện cùng thu hoạch tài nguyên, bọn họ ở chỗ này với người, cũng chỉ là lãng phí thời gian, không bằng để cho bọn họ theo người khác cùng nhau săn đuổi tài nguyên!"

Phương Hành khinh thường nói: "Đám thợ rèn kia có thể kiếm được tài nguyên gì chứ, không bị người ta bán chính là tốt rồi!"

Sau đó xoay đầu lại, nhìn Hứa Linh Vân nói: "Hắc hắc, Linh Vân sư tỷ người một mực chờ ta? Rất cảm tạ rồi!"

Hứa Linh Vân mặt không chút thay đổi, thản nhiên nói: "Ta hứa sẽ hộ pháp cho người, tự nhiên sẽ không nuốt lời! Thôi đi, chúng ta cũng phải nhanh một chút mới được, chậm trễ ba ngày thời gian, đại khái bọn họ sớm đã đến phong ấn!"

Phương Hành cười nói: "Tốt!" Lại hỏi: "Đúng rồi, tọa kỵ của ta đâu?"

Hứa Linh Vân giật mình, tựa như lúc này mới nghĩ tới, chỉ vào huyết động thấp thoáng sau cổ đại, nói: "Nó luôn kêu réo không ngừng, ta nghe thấy phiền lòng, liền ném vào trong động kia!"

"Ồi, đừng chết đói..."

Phương Hành vội vàng chui vào trong động kia, vừa nhìn, nhất thời vui mừng. Thì ra kim ô bị trói như cái bánh chưng, chổng bốn vó nằm trên mặt đất. Cái này cũng chưa tính, miệng lại vẫn nhét một cái quả đại, khép miệng cũng không khép được, nước miếng chảy đầy đất, thì ra miệng nó trói không chặt, vẫn có thể phát ra âm thanh, mà mặc dù không dám ở trước mặt Hứa Linh Vân nói chuyện, nhưng luôn giả ngáy giả đại oa oa kêu loạn, muốn làm phiền Hứa Linh Vân chịu không được, tiện tay để cho nó chạy.

Chẳng qua là nó cũng không nghĩ tới, Hứa Linh Vân quả nhiên khó chịu, nhưng không để nó đi, mà là dưới con nóng giận bịt miệng nó, ném tới trong thạch động.

Phương Hành khoát tay, đem Khổn Tiên Tác thu vào, lại thấy kim ô vẫn không nhúc nhích, thân thể cứng ngắc.

"Đã chết rồi sao?"

Phương Hành cẩn thận đá một cước.

"Ta... Ta liều mạng với người..."

Kim ô miệng giật giật, con người từ từ đảo một vòng, nhìn về phía Phương Hành. Đột nhiên, nó liều mạng phun ra quả đại trong miệng, lên tiếng khóc rống lên, hướng Phương Hành đánh tới, kêu lên: "Ta đường đường là thiên tài của Tam Túc Kim Ô tộc, lại bị trói lại ném vào trong động phủ ba ngày, đây quả thực là ngược đãi a, lão tử không sống nữa, liều mạng với người mới được..."

Phương Hành đưa tay một trái, đem miệng của nó cầm trong tay, tránh cho nó mổ người, cười nói: "Ta cũng không ngờ lại lâu như vậy..."

Kim ô vùng loạn cánh, móng vuốt quấy loạn, bất quá ở Phương Hành lực lượng khổng lồ, một chút cũng không thương đến Phương Hành, bất quá nó cũng chỉ là phát tiết mà thôi, vùng chân vùng cánh nửa ngày trời, như đưa đám ngồi xuống, vẻ mặt buồn bã nói: "Hiện tại nên thả ta đi đi? Ta cũng không đắc tội với người, Từ Vụ Lan Hoa thảo người cũng cảm rồi, cũng đã công người thoát khỏi tên kia truy tung..."

Phương Hành nghiêm mặt nói: "Hừ, vậy chuyện người khu sử thổ khôi lỗi giết bốn vị sư đệ Thanh Vân Tông chúng ta, khoản nợ này tính làm sao?"

Kim ô ngẩn ngơ, khí thế hạ thấp, nói: "Vậy... Người nói làm sao bây giờ?"

Nó cũng lo lắng Phương Hành sẽ giết nó báo thù cho mấy cái Thanh Vân Tông đệ tử.

Phương Hành suy nghĩ một chút, nói: "Ta quyết định phạt người làm tọa kỵ của ta, từ từ chuộc tội!"

Kim ô trong nháy mắt hai mắt lóe sáng, kêu lên: "Ta đường đường hậu duệ của Tam Túc Kim Ô, làm sao có thể làm tọa kỵ của người?"

Phương Hành "Sưu" một tiếng đem Thanh Long Bích Diễm đao rút ra, hướng trên cổ kim ô chỉ vào, nói: "Tùy người sao?"

Kim ô khí thế nhất thời trùng xuống, cười khan nói: "Người luôn thái độ như thế, mọi người còn trao đổi thế nào a..."

Phương Hành cầm đại đao trong tay, hướng trên mặt đất ngồi xuống, nói: "Vậy thì trao đổi thật tình sao, nói thiệt cho người biết, ta nhất định sẽ không để người đi, hai kết quả, hoặc là ta đem người mổ bụng nấu canh ăn, vào bụng của ta, hoặc là biết điều một chút làm tọa kỵ của ta, toàn được nhậu nhẹt ăn ngon, tương lai sẽ tìm con phượng hoàng cho người ngủ, bình thời tiểu gia có tài nguyên tu hành, cũng không để người thiệt thòi..."

Vừa nói đại đao "Cạch" hướng trên mặt đất ngừng lại, quát lên: "Chọn một sao!"

Kim ô con người đảo hai vòng, cũng không biết ở suy nghĩ chủ ý quý gì, sau một hồi lâu, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Bao nhiêu?"

Phương Hành ngẩn ra: "Bao nhiêu gì?"

Kim ô nói: "Cho bao nhiêu tiền a, nói miệng không bằng chứng, thương lượng trước giá tiền rồi hãy nói!"

Phuong Hành không ngờ nó trực tiếp như vậy, cũng ngẩn ngơ, sau đó nói: "Một năm một ngàn khối linh thạch!"

Kim ô ánh mắt sáng lên: "Thượng phẩm?"

Phuong Hành im lặng, nói: "Hạ phẩm!"

Kim ô nói: "Tôi thiếu cũng phải trung phẩm sao?"

Nhắc tới tiền, nó phấn chấn tinh thần, thật giống như mới vừa rồi muốn chết không phải là nó.

Phuong Hành im lặng, nói: "Chính mình một năm cũng không biết có thể kiếm được một ngàn khối trung phẩm linh thạch hay không, người nghĩ cũng hay quá!"

Kim ô con người đảo một vòng, bỗng nhiên nói: "Thôi, đại ô gia ta cũng không phải là người lòng tham không đáy, như vậy đi, một ngàn khối linh thạch coi như là chắc chắn, sau này hai ta hợp tác, nếu kiếm được lợi lộc gì, tiền lời phân một nửa như thế nào?"

Vừa nói ánh mắt nhiệt liệt nhìn Phuong Hành, thì ra bản thân nó cũng không phải là người thành thật, thật ra trong khoảng thời gian này vẫn quan sát Phuong Hành, cảm thấy đây là một đối tượng rất tốt để hợp tác, hơn nữa hiện tại thấy thế nào mình cũng không có biện pháp thoát thân rồi, quyết định bảo vệ lợi ích trước mắt rồi hãy nói, trước nói phân phối điều kiện, đồng thời thử dò xét Phuong Hành một chút.

Không ngờ, Phuong Hành nghe, ánh mắt sáng lên, kêu lên: "Biện pháp tốt a, ta bảy người ba!"

Kim ô "Bá" một tiếng ngồi dậy, nghiêm mặt nói: "Tôi thiếu ta bốn người sáu!"

Phuong Hành cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: "Đồng ý! Hắc hắc, đi thôi!"

Vừa nói hưng phấn đứng lên.

Kim ô nói: "Đi đâu?"

Phuong Hành nói: "Lên đường a, chúng ta đã chậm ba ngày rồi!"

Kim ô bỗng nhiên nghiêm mặt nói: "Đầu tiên nói trước, coi như là những điều kiện này đã đạt thành rồi, ta cũng không làm tọa kỵ của người!"

Phuong Hành nhất thời giãn, Thanh Long Bích Diễm đảo vung cao, quát lên: "Người đùa bỡn ta ư?"

Kim ô vội vàng cười hắc hắc, nói: "Bất quá dẫn người phi hành vẫn có thể..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Cáo mượn oai hùm

Lại nói Hứa Linh Vân lúc này, đã không chế bạch hạc bay ở giữa không trung, thật lâu không thấy Phuong Hành đi ra ngoài, trong lòng có chút bất đắc dĩ, nàng lại biết, yêu cảm đều lấy yêu tính làm chủ, kiệt ngạo cương liệt, đã tính khó thuần phục, Phuong Hành muốn nhẹ nhàng như vậy thuần phục kim ô căn bản rất không có khả năng, đang nghĩ có cần đi khuyên hấn không, lại chợt thấy Phuong Hành cười ha ha, không chế con yêu cảm này bay lên....

Hứa Linh Vân thấy thế, trong lòng không khỏi mỉm cười một cái, nghĩ thầm hấn thật sự thuần phục thành công ư?

Nàng lại không biết, yêu cảm bình thường tràn đầy yêu tính, thần trí thấp, tự nhiên khó có thể thuần phục, nhưng kim ô lại đã quen giả thân giả quý, so với người còn thông minh hơn, hoàn toàn không cần thuần phục, đưa ra điều kiện hải lòng là được.

Đội kim ô đi tới trước mặt, Hứa Linh Vân đánh giá Phuong Hành một cái, lại thấy hấn đổi một thân đạo bào màu xanh, tính chất bất phàm, chân đi một đôi giày da thú ngang gối, đầu tóc dày nhưng trắng đen lẫn lộn đơn giản dùng thiết hoàn buộc ở sau gáy, khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ thanh tú, thần sắc hưng phấn, cầm trong tay một thanh đại đao so với hấn còn dài gấp hai, nằm ngang đặt tại trên hai đầu gối, uy phong凛凛.

Cười lên kim ô, một thân kim vũ, cũng rất xinh đẹp, chính là phần lớn địa phương phía trên không có lông, lộ vẻ hết sức quái dị.

"Không dùng Khôn Tiên Tắc, người thật sự đã thuần phục nó ư?"

Hứa Linh Vân có chút tò mò hỏi.

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Dĩ nhiên, dùng tình cảm để cảm hóa nó!"

Phía dưới kim ô lập tức quay đầu khinh bỉ nhìn hấn một cái, Phương Hành cũng liếc mắt nhìn nó một cái.

"Đi thôi, ta đã hỏi vị trí của bọn họ rồi!"

Hứa Linh Vân nhẹ nhàng mỉm cười, không hỏi nhiều nữa, sau đó bạch hạc dưới chân kêu vang một tiếng, nhanh chóng bay về phía trước.

Phương Hành cũng háng hái bưng bưng. Lúc ấy lần đầu cỡi kim ô chính là chạy trốn, không có cẩn thận thể nghiệm, hôm nay cảm giác tư vị khác biệt rất lớn, thấy Hứa Linh Vân trong thời gian ngắn bay ra trăm trượng, đại đao hướng trên mõng kim ô vỗ, quát lên: "Giả!"

Kim ô nóng nảy, kêu lên: "Ta không phải là ngựa của người..."

Phương Hành vội vàng trấn an: "Đứng đứng, thật sự xin lỗi. Người là chim của ta!"

Kim ô giận dữ, quát lên: "@#%\$#@, liều mạng với người!"

Trên không trung tung mình, đang muốn quay lại mổ Phương Hành.

"Muốn tạo phản ư?"

Phương Hành cũng giận dữ, giơ quả đấm cùng nó đánh nhau.

Bùm bùm cách cách, một người một quạ trên không trung đánh nhau quay cuồng.

Hứa Linh Vân đã bay ra mấy trăm trượng, lại thấy Phương Hành không theo tới, quay đầu nhìn lại, thấy hấn cùng kim ô đánh lợi hại, không khỏi khẽ lắc đầu, nói: "Ta cũng đã nói yêu cảm không dễ dàng thuần hóa như vậy..."

Lúc này chúng đệ tử Thanh Vân Tông, cũng không trực tiếp chạy tới nơi phong ấn, mà là đang du tẩu trong Loạn Hoang sơn, săn giết yêu thú, không có biện pháp, lần này trước khi đến, truyền pháp trưởng lão các cốc cũng đã nói, Loạn Hoang sơn hành trình mặc dù là lịch luyện, nhưng coi như là tông môn cho bọn hấn một lần cơ hội thu thập tài nguyên, toàn bộ yêu đan linh dược, tông môn cũng sẽ không lấy, lưu lại cho mình.

Cũng tức là nói, tông môn đưa ra một cái cơ duyên lớn lao, nhưng có thể đạt được bao nhiêu tài nguyên, đều xem bản thân người.

Trên một ngọn núi thấp, Hạt Vĩ Sư đầu có xích lân, đầu sư tử đuôi bò cạp lưỡi biểng đi ra, nó thân dài chừng ba trượng, phảng phất một đầu cự tượng, đây cũng là một yêu thú thất giai, xem khỏe miệng có máu tanh, tựa hồ mới vừa trải qua bữa ăn, đang muốn lưỡi biểng trở lại trong huyết động của mình, nhưng mà bỗng nhiên, trên cơ nó bộ lông kích trương lên, dựng đứng như chàm.

Cũng ngay lúc này, bỗng nhiên có một người quát lên: "Tể kiểm!"

"Suru suru suru..."

Loạn Hoang sơn, hơn mười đạo kiếm quang bay ra, đan vào thành lưới, cản trở đường lui của nó.

"Tỏa yêu liên!"

Thanh âm kia lại vang lên, lập tức có bốn bóng người vọt ra, cầm hai sợi xích xích hồng, tốc độ bay nhanh đến vòng quanh Hạt Vĩ Sư, lập tức đem nó trói lên, trên xích sắt nổi lên hồng quang, Hạt Vĩ Sư cứng rắn lần bị lập tức phát ra thanh âm bị nướng cháy, nó đau rống to, dưới cơn cuồng nộ, đuôi nó cạp vung, hướng bên trái một người đâm đi.

"Thần cơ nỏ..."

Thanh âm kia vội quát, "Suru suru suru" ba đạo bạch quang, từ sau loạn thạch bắn ra, trong chớp lát ghim vào trong cơ thể Hạt Vĩ Sư.

Hạt Vĩ Sư gào thét một tiếng, thân thể mãnh liệt được quấy người một cái, chán nản ngã xuống đất, song vào lúc này, tên đệ tử bên trái kia cũng lớn tiếng kêu thảm thiết, lại thấy trên cánh tay phải của hấn xuất hiện một cái hắc động, bên trong không ngừng xông ra máu đen, ngay cả tay áo cũng ướt, khuôn mặt kinh hoàng, kêu là không ngừng, lại là Hạt Vĩ Sư trước lúc trúng tên đâm vào, đã đã thương hấn.

Sau soạn thạch, một người nhay ra thật nhanh, gương mặt đằng hoàng lộ ra thái độ lo lắng khẩn trương, đi tới trước người đệ tử này, tay đè trên vai phải, rồi sau đó kiếm quang chợt lóe, đem cánh tay phải của đệ tử chém xuống.

Hấn vội thuốc thật nhanh cho đệ tử này, trong miệng áy náy nói: "Lưu sư đệ, trách ta, đều tại ta..."

Mấy đệ tử khác cảm giác hưng phấn vì thành công săn giết Hạt Vĩ Sư trong nháy mắt biến mất, cũng kinh ngạc nhìn cảnh này.

Đám người kia, chính là Đoán Chân cốc đệ tử, mà người phát hiệu lệnh, lại là Ngô Tương Đồng.

Phương Hành bị thương chưa lành, được Hứa Linh Vân hộ pháp bế quan, Ngô Tương Đồng vốn định dẫn dắt Đoán Chân cốc đệ tử cùng nhau đợi chờ Phương Hành xuất quan, lại bị Tiểu Kiếm Minh nhẹ nhàng khiển trách mấy câu, nói không nên bởi vì một người mà làm trễ nải nhiệm vụ, trước mắt chạy tới nơi phong ấn, gia tăng phong ấn yêu vương mới là đúng đắn, vì vậy Đoán Chân cốc đệ tử không thể làm gì khác đành theo đại bộ phận nhân mã cùng nhau tiếp tục đi tới.

Nhưng Tiểu Kiếm Minh đám người vốn không trực tiếp chạy tới nơi phong ấn, mà là trên đường một đường săn giết yêu thú, một bên từ từ đi tới, đối với chuyện này Đoán Chân cốc đệ tử cũng không có dị nghị, muốn săn giết thì săn giết, dù sao các đệ tử Đoán Chân cốc cũng không giàu có, hết lần này tới lần khác bởi vì chuyện Phương Hành, đến nỗi bị Tiểu Kiếm Minh như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, chèn ép Đoán Chân cốc đệ tử.

Bình thời kết phùng săn giết yêu thú, cho dù là Đoán Chân cốc đệ tử có xuất lực, cuối cùng cũng phân không tới cái gì, như thế ăn mấy lần thiệt thòi, Ngô Tương Đồng cũng chịu không được nữa, dứt khoát dẫn Đoán Chân cốc đệ tử một mình đi ra ngoài săn yêu, chỉ bất quá hẳn cũng không có thực lực như Phương Hành, vì vậy lựa chọn Đoán Chân cốc các đệ tử am hiểu nhất một loại phương pháp săn yêu, chính là mai phục, sau đó lại tính toán, thông qua pháp khí phối hợp, ở trước lúc yêu thú kịp phản ứng, liền đem nó đánh chết.

Chỉ bất quá, ngay cả hẳn đã cẩn thận vô cùng, vẫn không tránh được xuất hiện thương vong, cái đệ tử cụt tay này, đã là người thứ ba bị thương rồi, hôm qua, lại càng có một người vì yêu thú vô đến mà bỏ mạng.

"Phương tiểu sư huynh có ở đây thì tốt..."

Ngô Tương Đồng băng bó vết thương cho đệ tử cụt tay, trong bụng không khỏi than nhẹ.

Vào lúc này, có cao thủ tọa trấn tác dụng đã thể hiện ra rồi, nếu là Phương Hành ở chỗ này, dựa vào phản ứng cùng thực lực của hẳn, rất có thể giữ được cánh tay cho đệ tử này, thậm chí nói, vừa thấy yêu thú nguy hiểm, không chừng một mình hẳn nhảy ra đem chém, dù sao thực lực chém giết yêu thú lui giải như cắt cỏ kia không phải chuyện đùa.

Hạt Vĩ Sư đã bị trọng thương, chỉ còn một hơi tàn, Ngô Tương Đồng băng bó cánh tay đệ tử bị thương xong, đang muốn phân phó người khác đem yêu thú này giết chết lấy đan, nhưng chợt thấy cách đó không xa một đạo nhân ảnh đi tới, kiếm quang bay vút, trong chớp lát chém trên cổ họng Hạt Vĩ Sư, đem nó một hơi cuối cùng kết liễu, đồng thời cười to: "Ha ha, lại kiếm được một cái yêu đan thất giai..."

Ngô Tương Đồng quay đầu, liền thấy người tề ra phi kiếm, đương nhiên đó là Thân Kiếm, lúc này Thân Kiếm bộ dáng tự đắc, trên mặt treo nụ cười thần thái phi dương, khiêu khích nhìn Ngô Tương Đồng, giờ tay gọi phi kiếm trở về.

Ngô Tương Đồng mặt lộ vẻ giận dữ, quát lên: "Thân Kiếm Thân sư huynh, ngươi có ý gì?"

Thân Kiếm cười nói: "Gặp được yêu thú, người người đều có thể chém, mọi người đều bằng bản lĩnh, ai giết nó, yêu đan thuộc về người đó!"

Ngô Tương Đồng tức cơ hồ nói không ra lời, bỗng nhiên hét lớn: "Nhưng nó rõ ràng là do chúng ta đã thương!"

Thân Kiếm cười lạnh nói: "Chúng ta Thanh Vân Tông đệ tử nhiều người như vậy cũng tới Loạn Hoang sơn, đồng tâm hiệp lực trăm yêu, sao có thể được chia rõ ràng ai xuất thủ ai không xuất thủ? Tiểu Kiếm Minh sư huynh đã lập ra quy củ, cũng miễn đi tranh đoạt, ai chém giết yêu thú cuối cùng để phân chia sở hữu, ta cũng không biết chuyện khác, chỉ biết là một kiếm cuối cùng, chính là ta Thân Kiếm chém!"

Nghe hẳn nói ra ba chữ "Tiểu Kiếm Minh", Ngô Tương Đồng nhất thời giận dữ.

Mấy ngày qua, Tiểu Kiếm Minh để ý thân phận, cũng không trực tiếp nhắm vào Đoán Chân cốc, ngược lại mấy người đệ tử lấy Thân Kiếm cảm đầu, không ít người mang danh nghĩa của hẳn khi nhục chèn ép Đoán Chân cốc đệ tử, nhưng dù Tiểu Kiếm Minh không trực tiếp nhắm vào, ở Đoán Chân cốc đệ tử kêu bất bình, hẳn nhân nhạ mấy câu "Lấy đại cục làm trọng", cũng đem Đoán Chân cốc đệ tử ép nói không ra lời.

Phía trước mấy lần, Ngô Tương Đồng cũng đã nhường rồi, dù sao hẳn không dám đắc tội Tiểu Kiếm Minh, cũng không muốn đắc tội, nhưng lần này, Hạt Vĩ Sư lại là Lưu sư đệ dùng một cánh tay đổi lấy, hẳn làm sao cam tâm chấp tay nhường cho?

"Vi tru diệt con yêu thú này, Đoán Chân cốc Lưu sư đệ mất một cánh tay, kính xin Thân sư huynh đừng nên bức bách!"

Ngô Tương Đồng cuối cùng cường chế lửa giận, lạnh giọng mở miệng, hi vọng Thân Kiếm sẽ lui một bước.

Thân Kiếm ngăn ra, hơi lộ ra vẻ do dự, song đúng lúc này, bỗng nhiên Lưu sư đệ cánh tay bị thương tức giận, lớn tiếng quát: "Thân Kiếm, ngươi ức hiếp chúng ta như vậy, chẳng lẽ không sợ Phương tiểu sư huynh chạy tới đòi lại công đạo cho chúng ta sao?"

"Phương tiểu sư huynh?"

Thân Kiếm trên mặt hốt nhiên hiện ra một tia hận ý, nói: "Hắn ba ngày thời gian cũng không đuổi theo, còn không biết bị thương thành hình dáng ra sao, hơn nữa hẳn đã đắc tội Tiểu Kiếm Minh sư huynh, còn có thể lo cho các ngươi sao? Hừ, các ngươi đến bây giờ còn không biết hỏi cái, các ngươi đã đem tiểu quý này làm thành cây cỏ cứu mạng, vậy yêu thú này ta muốn chắc rồi, có bản lĩnh để cho hẳn tới tìm ta đòi đi!"

Vừa nói bước dài, hướng Hạt Vĩ Sư chớp tới.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 130: Bắt công bắt chánh

Thân Kiếm, nguoi dám!"

Dù người thành thật đến đâu cũng nhìn không được rồi, Ngô Tương Đồng quát to một tiếng, trong tay nhiều thêm một cái cần câu, hai mắt hàm hòa, lườm Thân Kiếm. Phương Hành không có ở đây, hẳn chính là thủ lĩnh của Đoán Chân cốc, vô luận như thế nào cũng sẽ không dễ dàng tha thứ Thân Kiếm đem yêu thú cướp đi. Hơn nữa hẳn dù sao cũng là Linh Động lục trọng, Thân Kiếm chỉ là Linh Động ngũ trọng đỉnh phong, lại thêm trong tay có pháp khí cao cấp, cũng không sợ hắn.

Thân Kiếm sợ hết hồn, trên mặt có e sợ.

Bằng vào thực lực chân chánh, hẳn cũng không phải đối thủ của Ngô Tương Đồng, bắt quá nghĩ lại, sau lưng mình có chỗ dựa, khí thế tăng lên, cười lạnh nói: "Ngô Tương Đồng, nguoi muốn làm trái lời dặn của Tiểu Kiếm Minh sư huynh sao?"

Ngô Tương Đồng sắc mặt trầm xuống, vừa muốn trả lời, đã nghe một có người nói: "Ai muốn trái lời của Tiểu Kiếm Minh sư huynh?"

Lại thấy ngoài mười trượng, một đám Thanh Vân Tông đệ tử đi tới, cầm đầu lại là Thư Văn cốc dẫn đầu đệ tử Bì Quân Tử cùng Sơn Hà cốc dẫn đầu đệ tử Phong Thanh Vi, Bì Quân Tử thấy Thân Kiếm, cau mày nói: "Thân sư đệ, Tiểu Kiếm Minh sư huynh nói bên cạnh phát hiện dấu vết một đầu yêu thú cứu giai, bảo chúng ta liên thủ bố trí mai phục, dẫn yêu thú ra ngoài, nguoi không đến hỗ trợ, ở chỗ này làm gì?"

Thân Kiếm chính là đệ tử Thư Văn cốc, lại không nghe hiệu lệnh của hắn, để cho hắn có chút không vui.

Ngô Tương Đồng thấy thế, tiến lên một bước, nói: "Bì sư huynh, ta đang muốn tìm nguoi, vừa rồi Đoán Chân cốc đệ tử liên thủ đánh chết đầu Hạt Vi Sư này, lệnh sư đệ lại nhảy ra, đoạt yêu thú của chúng ta, kính xin minh giám!"

Bì Quân Tử nghe vậy, sắc mặt nhất thời có chút không vui, hướng Thân Kiếm nhìn tới.

Cũng ngay lúc này, Phong Thanh Vi bỗng nhiên nói: "Một mình hẳn làm sao đoạt được yêu thú của mấy người các nguoi? Tiểu Kiếm Minh sư huynh không phải đã nói rồi sao, ai cuối cùng giết chết yêu thú yêu đan sẽ thuộc về người đó, còn tranh giành cái gì?"

Thân Kiếm trên mặt vui mừng, vội vàng hướng Phong Thanh Vi nói: "Phong sư tỷ nói đúng, Tiểu Kiếm Minh sư huynh thật sự dặn dò như vậy, ta cũng chính là theo như Tiểu sư huynh dặn dò để làm, vừa rồi chính là ta chém ra một kích trí mạng, đem yêu thú giết, nhưng Đoán Chân cốc đệ tử không chịu đem yêu thú giao ra, luôn mồm nói phải đợi Phương Hành làm chủ, đây cũng là để Tiểu Kiếm Minh sư huynh ở chỗ nào?"

Ngô Tương Đồng cũng vội nói: "Phong sư muội, đừng nghe hắn nói nhảm, rõ ràng là hắn muốn cướp yêu thú của chúng ta!"

Phong Thanh Vi ánh mắt đảo qua, Đoán Chân cốc đệ tử phần uất cùng Thân Kiếm dương dương đắc ý thu hết vào mắt, làm sao có thể đoán không được xảy ra chuyện gì? Bất quá Thân Kiếm trong miệng nhắc tới Phương Hành, nhất thời làm cho nàng đang nhớ lại tiêu quỷ ghê tởm này, ngay tiếp theo nhìn Đoán Chân cốc đệ tử cũng không vừa mắt, hơn nữa Tiểu Kiếm Minh cũng đã nói ai giết chết yêu thú thì yêu đan thuộc về người đó, trong lòng đã có quyết định.

"Bì sư huynh, đối với chuyện này nguoi đánh giá thế nào?"

Bì Quân Tử cười cười, nói: "Đã có Phong sư muội ở chỗ này, hết thấy đều theo như nguoi phân phó!"

Phong Thanh Vi gật ra, không ngờ Thân Kiếm rõ ràng là đệ tử Thư Văn cốc, Bì Quân Tử lại hoàn toàn trốn trách nhiệm, lại nghĩ, Bì Quân Tử là người thông minh, thấy song phương một người đưa ra Tiểu Kiếm Minh, một người đưa ra Phương Hành, hai người kia hẳn đều không muốn đắc tội, liền toàn bộ giao cho Phong Thanh Vi làm, bất luận nàng quyết định như thế nào, chính mình tóm lại sẽ không đắc tội bên nào.

Phong Thanh Vi không nghĩ nhiều như vậy, lạnh lùng cười một tiếng, nhìn về phía Ngô Tương Đồng: "Ngô sư huynh, Tiểu sư huynh quả thật đã nói như vậy, chúng ta không thể trái nghịch lời của hắn, nguoi nhường lại yêu thú này sao, lần sau bắt được yêu thú, hạ thủ tốt nhất mau chút ít..."

"Thật quá mức!"

Ngô Tương Đồng nghe vậy sắc mặt đại biến, Đoán Chân cốc đệ tử lại càng xúc động phần nộ kêu to, còn có người lấy ra pháp khí.

Ngay cả Tàn Hạnh Nhi đứng trong đám nguoi, cũng nướng mày, muốn mở miệng nói chuyện.

Bỗng nhiên một người kéo lấy tay áo của nàng, lại là Lưu Hắc Hổ, hướng nàng khẽ lắc đầu.

Hai người bọn họ vốn vạn phần cảm kích ân "Cứu mạng" của Phương Hành, chẳng qua là sau thấy Phương Hành không chết, lòng cảm kích hơi phai nhạt nhất phần, lại thấy Tiểu Kiếm Minh cùng Phương Hành nhắc lên ân oán sống chết, lòng cảm kích lập tức phai nhạt ba phần, mà hôm nay Phương Hành bị

thương, chẳng biết lúc nào mới lành lại, huống chi người cũng không ở chỗ này, Tiểu Kiếm Minh thì đang ở phụ cận, càng sẽ không thay Đoán Chân cốc đệ tử ra mặt.

Hai người bọn họ dù sao cũng là người thông minh, luôn sẽ làm ra một chút lựa chọn tự nhận là chính xác.

Nhìn thấy Đoán Chân cốc đệ tử phần nộ, Thân Kiếm sắc mặt không khỏi biến đổi, không nhịn được lui về phía sau.

Phong Thanh Vi cũng khề biến sắc, nhưng bước lên trước một bước, quát lên: "Các ngươi muốn tạo phản sao?"

"Đoán Chân cốc đệ tử, thu hồi pháp khí!"

Ngô Tương Đồng bỗng nhiên nghiêm nghị hết lớn, chúng đệ tử Đoán Chân cốc nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Bất quá Ngô Tương Đồng uy nghiêm ở chỗ này, vẫn bắt đắc dĩ thu hồi pháp khí.

Ngô Tương Đồng chuyển hướng Phong Thanh Vi nói: "Phong sư muội, ngươi không phải dẫn đầu Đoán Chân cốc chúng ta, cũng chưa nói tới cái gì tạo hay không tạo phản, Tiểu Kiếm Minh sư huynh nói chúng ta tự nhiên không dám dị nghị, yêu đan này, ngươi muốn lấy đi thì đem đi đi, bất quá chờ Linh Vân sư tỷ cùng Phương tiểu sư huynh tới, ta tự nhiên sẽ đem việc này bẩm báo bọn họ, Lưu sư huynh cánh tay này, vốn sẽ không thể nào mất không như vậy!"

Phong Thanh Vi thấy Ngô Tương Đồng thôi lui, trên mặt có chút ít đắc ý, nhưng nghe câu nói kế tiếp, trong lòng có chút không được tự nhiên, lạnh giọng nói: "Chờ bọn hân? Ngươi đây là nói Tiểu Kiếm Minh sư huynh xử lý không công chính sao?"

Ngô Tương Đồng không đáp, xoay người lại hướng Đoán Chân cốc đệ tử nói: "Thu pháp khí, chúng ta đi!"

Đoán Chân cốc đệ tử trên mặt đều có chút phẫn uất, ở tông môn nhiều năm như vậy, đã sớm sáng tỏ quy tắc ý mạnh hiếp yếu trong tông môn, nhưng lần đệ tử bị người ta ăn hiếp như vậy, còn là lần đầu tiên, trong bụng cũng đầy cơn giận dữ.

"Ha ha, một đầu yêu thú thất giai như vậy, ít nhất có thể bán bốn ngàn khối hạ phẩm linh thạch a..."

Thân Kiếm cười ha ha, dương dương đắc ý tiến lên lấy đan.

Phong Thanh Vi thấy bộ dáng Đoán Chân cốc đệ tử, cũng cảm giác chuyện đã có chút lớn rồi, tựa như có lẽ đã không chỉ là vấn đề một con yêu thú, mà là liên lụy đến tôn nghiêm của Đoán Chân cốc đệ tử, nàng mặc dù hận Phương Hành, nhưng cũng không muốn đem cả Đoán Chân cốc đệ tử đều đắc tội, trong lòng hơi có chút hối hận, bất quá việc đã đến nước này, làm cho nàng nói xin lỗi cũng là tuyệt đối không thể, hừ lạnh một tiếng, ngậm miệng không nói.

"Làm như vậy có thể có chút quá mức hay không?"

Có người thấp giọng thầm nói, lại là Tê Hà cốc đệ tử.

Các nàng là một đám tôn tại đặc thù, bởi vì có Hứa Linh Vân, cho dù Tiểu Kiếm Minh đối với các nàng cũng khách khí, hơn nữa Tê Hà cốc truyền pháp sư tôn Thanh Điều trưởng lão nổi danh bao che đệ tử, vì vậy cũng dường thành tính tình to gan cho các nàng.

"Đúng là có chút quá đáng, vị Lưu sư huynh kia đã mất một tay rồi, đi đưa hân một quả chi huyết đan sao..."

Các nàng bàn luận xôn xao, nhất thời để cho sắc mặt của Phong Thanh Vi có chút không vui.

"Ở chỗ này bố trí mai phục sao, một con yêu thú cửu giai, hẳn là yêu thú mạnh nhất Loạn Hoàng sơn rồi, địa phương này, sẽ không có Trúc Cơ kỳ đại yêu xuất hiện, cho dù xuất hiện, sinh ra thân trí, hẳn là cũng sớm rồi đi. Như vậy yêu đan một chín yêu thú cửu giai, ít nhất cũng đáng giá hơn ba vạn linh thạch, có thể tính là một bút thu hoạch lớn rồi, chẳng qua là mọi người tu cần thận chút!"

Bì Quân Tử cùng Phong Thanh Vi ở lân cận, lựa chọn địa hình thích hợp rồi phân phó.

Phong Thanh Vi gật đầu, phân phó Sơn Hà cốc đệ tử căn cứ địa hình, bày pháp trận, mà Thư Văn cốc đệ tử, đã ở trong pháp trận, khắc xuống từng đạo ký hiệu, tăng cường pháp trận uy lực, cũng khiến cho pháp trận có khả năng trời buộc, sau đó, Phong Thanh Vi ở giữa pháp trận, lấy ra một cái đỉnh, sau đó đem mẩu yêu thú chuẩn bị trước, sau đó thả một viên mặc đan vào.

"Có mặc đan, chẳng những yêu thú cửu giai sẽ bị đưa tới, những yêu thú khác chỉ sợ cũng sẽ tới không ít, mọi người nhưng phải cẩn thận chút ít, thu hoạch một lớp yêu thú này, chúng ta có thể chạy tới nơi phong ẩn, đem nhiệm vụ hoàn thành, sau đó trở về núi rồi!"

Phong Thanh Vi làm xong chuẩn bị, nhẹ nhàng thở ra nói.

Bì Quân Tử gật đầu, nói: "Đáng tiếc không có pháp khí của Đoán Chân cốc tương trợ, uy lực vẫn yếu đi chút ít!"

Phong Thanh Vi cười lạnh nói: "Có Tiểu Kiếm Minh sư huynh ở đây, cần đám phế vật kia làm gì?"

Bì Quân Tử cười cười, không nói lời nào, xoay người dẫn Thư Văn cốc đệ tử trốn đi.

Hắn bình thời biết Phong Thanh Vi, trận pháp thành tựu không kém, đầu óc cũng rõ ràng, song lúc này giống như thay đổi thành người khác, tựa hồ có Tiểu Kiếm Minh, toàn bộ thần hồn của nàng đều để ở trên người hắn, chính mình ngay cả đầu óc cũng không chịu động.

Phong Thanh Vi cuối cùng để cho Tê Hà cốc đệ tử hướng bên trong đỉnh ném mấy viên đan dược tăng cường, sau đó cũng cùng các nàng ẩn dấu đi.

Không lâu lắm, máu yêu thú bên trong đỉnh bỗng nhiên sôi trào, từng đạo máu tanh kèm theo một loại mùi thơm ngát đặc biệt của linh dược phiêu tán, loại mùi vị này ngưng mà không tiêu tan, mặc dù bay ra hơn vài chục dặm, vẫn vô cùng nồng nặc, yêu thú trong núi ngửi thấy mùi vị này, lập tức có chút kích động, phảng phất người nghiện thuốc lá ngửi thấy mùi thuốc, táo bạo bất an, xuẩn xuẩn dục động.

Có khoảng gần trăm con yêu thú tràn vào sơn cốc, từ từ giai tới thất giai đều có, ở quanh đỉnh liều mạng cắn xé, chém giết, chính là vì gần hơn một chút ngửi bên trong đỉnh tỏa ra khí huyết mùi vị, mà Thanh Vân Tông đệ tử thì kiên nhẫn ẩn núp, mặc cho yêu thú chém giết lẫn nhau, bọn họ mừng rỡ chờ yêu thú chém giết không sai biệt lắm, sẽ đi nhặt yêu đan.

Dĩ nhiên, quan trọng nhất là nhân vật chính mà bọn họ đợi chờ còn chưa xuất hiện.

"Ủm bò..."

Trận chém giết này đã tiến hành một nửa, đột nhiên trong núi rừng nơi xa, một tiếng gào thét sục sôi chấn trệc núi rừng.

Yêu thú chung quanh, đột nhiên nhất tề dừng lại động tác chém giết, mọi người lạnh run.

Mà Thanh Vân Tông đệ tử trốn ở chung quanh nhất tề sắc mặt run lên, tim đập rộn lên, cẩn thận gấp bội rồi.

Mà trên đỉnh núi cự ly nơi này bốn năm dặm, Tiểu Kiếm Minh khoanh chân ngồi, thiết ưng đứng ở bên cạnh hắn.

Lấy thân phận của hắn, tự nhiên sẽ không giống đệ tử, ẩn thân ở trong loạn thạch, vì vậy hắn tại chỗ này chờ đợi, đợi đến yêu thú cửu giai tiến vào vòng vây, mới chạy tới cho nó một kích trí mạng.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Phương tiểu sư huynh đã nói

Rầm rầm rầm oanh..."

Đột nhiên, trong núi rừng mà Thanh Vân Tông đệ tử mai phục, tiếng núi đá vỡ vụn vang lên liên tiếp, cự mộc chọc trời lần lượt đổ xuống, khói bụi tràn ngập, kinh thiên động địa, từ xa đến gần, rất nhanh tới sơn cốc phụ cận, sau đó mặt đất đột nhiên nổ tung, giống như dưới đất chôn một trăm tám phát hỏa phủ, phi thạch kích bay mọi nơi tựa như mưa rơi.

Thậm chí có mấy đệ tử Thanh Vân Tông ở tương đối gần cũng bị chút vết thương, chẳng qua là cổ nện không dám động.

Dưới mặt đất, có tiếng thỉnh thỉnh, có một quái vật như quái thú chui ra, toàn thân ngăm đen, sáng bóng như kim khí, thân thể rộng rãi, hai bên sinh trường vô số cái chân như lưỡi dao sắc bén, đỉnh chóp có cái miệng ngoa nguẩy, vừa ghê tởm vừa kinh khủng, rõ ràng là một con rết khổng lồ thân dài mười trượng, rộng một trượng, chính là vua của yêu thú trong Loạn Hoang sơn, bàn sơn thanh ngô.

"Ủm bò..."

Thanh ngô chui ra khỏi mặt đất, thân thể hướng không trung khê vung, thân thể kế tiếp đẩy cao, khí lưu từ thân thể thông qua, nhất thời tạo ra một tiếng rít kinh khủng, yêu thú giữa sơn cốc đột nhiên đồng thời ép xuống thân thể, gục trên mặt đất không dám động.

Thanh ngô thân thể khê vung, chụp trúng một con vượn lông vàng, đốt ngón chân khách khách vừa động, đã lao tới một ngụm đem nó nuốt vào, vượn lông vàng trong miệng chỉ kêu loạn, thể nhưng không dám có chút phản kháng, mà yêu thú chung quanh cũng là như thế, run rẩy không dám động, giống như mấy cái bánh bao, ở đây biết điều một chút chờ thanh ngô đi nuốt bọn họ.

Thanh ngô nuốt vượn lông vàng xong, tựa như cảm thấy không hợp khẩu vị, thân thể khách khách vang lên, huyết đan đỉnh ở giữa nhất bộ tới, rồi sau đó cái miệng ngoa nguẩy, hai cái xúc tua như roi thịt thò ra ngoài, trước tiên ở bên trong đỉnh thử dò xét một chút. Phát hiện không có gì dị thường, đem huyết đan đỉnh cuộn lên, rót cả vào bên trong miệng, thân thể hưng phấn phát run, vang lên sào sạt.

Bất quá, ở thời điểm uống hết huyết đan trong đỉnh, nó hiển nhiên cũng không lưu ý đến, trong đó có mấy khối ngọc phù lóe sáng, đại khái còn tưởng là xương cốt trong đỉnh máu, trực tiếp nuốt xuống.

Cũng ngay lúc này, Phong Thanh Vi bỗng nhiên khê quát một tiếng: "Động thủ!"

"Bá bá..."

Bốn năm đệ tử Sơn Hà cốc nhảy ra ngoài, chia ra đánh ra một pháp khí, dính tại trên mặt đá.

"Oanh..."

Khấp giữa sơn cốc, đột nhiên linh quang chớp động, sau đó đạo đạo lực lượng cường đại vô hình từ dưới đất dâng lên, lẫn nhau liên lạc, đã thành một cái lưới lớn vô hình, đem trọn sơn cốc bao phủ ở trong đó. Rồi sau đó Bì Quân Tử hạ lệnh, Thụ Văn cốc đệ tử tất cả đều đánh ra từng đạo phù trận, ngũ thái quang hoa lóng lánh, từ trên trời giáng xuống, linh quang tung hoành, đem thanh ngô vây ở trong đó.

Cùng một thời gian, trong cơ thể thanh ngô, đột nhiên đại phóng quang minh, thân thể đột nhiên nổ tung, hắc thủy văng khắp nơi.

Mấy mai ngọc phù kia chính là phát hỏa phù, đã tại trong cơ thể nổ tung, chỉ một thoáng đã khiến nó bị thương nặng.

"Ủm bò..."

Thanh ngô bị đau, động thân gào thét, đám yêu thú cũng sợ rối loạn lên, bốn tẩu khắp nơi.

Nhưng mà bị pháp trận vây khốn, lại là trốn không thể trốn, tất cả đều bị pháp trận trói buộc.

"Ha ha, nhất cử thành công, vấn đề còn lại không có gì rồi!"

Chúng Thanh Vân Tông đệ tử hiện thân, thi triển pháp thuật, duy trì pháp trận vận chuyển.

Phong Thanh Vi cùng Bì Quân Tử liếc mắt nhìn nhau, trên mặt đều hiện ra một tia thoải mái.

Ngay vào lúc này, nơi xa một tiếng ưng minh truyền đến, lại là Tiểu Kiếm Minh đã ngồi ưng mà đến, kiếm khí cũng đã tích lũy đầy đủ.

Song vào lúc này, thanh ngô đột nhiên gào thét, nửa thân dưới hướng dưới đất chui vào, nhanh chóng trầm xuống.

"Bì sư huynh, nó muốn độn thổ mà chạy..." Phong Thanh Vi kêu to.

"Trốn không thoát!"

Bì Quân Tử quát lạnh: "Thụ Văn cốc đệ tử nghe lệnh, tề thủ phong phù!"

"Bá bá bá..."

Thụ Văn cốc đệ tử nhất tề nhảy ra ngoài, đều cầm một cái hoàng phù trong tay, nhanh chóng dán ở trên mặt đất, sau đó đem linh khí rót vào.

Mặt đất trong chớp lát trở nên cứng như sắt, độn thổ thuật của thanh ngô đã vô dụng rồi.

Thanh ngô tức giận gào lên, đột nhiên, thân thể mãnh liệt co rút lại, sau đó mở ra, mơ hồ ô quang xông vào dưới đất, sau ba tức, mặt đất đột nhiên giống như là kịch liệt chấp chùng, nhất thời, từng cái gai đất cao hơn một trượng từ mặt đất chui ra, vô số yêu thú bị gai đất đâm vào, địa hình cũng đã bị thay đổi, ngay cả bát môn căn cơ của pháp trận cũng bị hủy tam môn.

"Nó... Nó lại là thổ thuộc tính yêu thú..."

Phong Thanh Vi quát to, vừa có kinh hãi, lại có vui mừng.

Thanh ngô nếu là yêu thú thổ thuộc tính, yêu đan sẽ tăng gấp đôi giá trị, nhưng tương ứng, thực lực cũng sẽ tăng cường rất nhiều.

"Ủm bò..."

Thanh ngô lại gầm lên, lũ yêu thú giữa sơn cốc đột nhiên cũng thừa dịp pháp trận bị đột kích, hướng đệ tử Thanh Vân Tông vọt tới, mà nó hướng ngược lại nhanh chóng chạy trốn, trên dưới một trăm chân nhất tề huy động, tốc độ nhanh đến bất ngờ.

"Mau ngăn nó lại!"

Phong Thanh Vi nhanh chóng kêu to, nàng lúc này cũng có chút hối hận, nếu có Đoán Chân cốc đệ tử cùng nhau mai phục, gia nhập pháp khí uy lực, mặc dù con yêu thú này chính là thổ thuộc tính yêu thú, cũng căn bản trốn không thoát, sẽ không thành cục diện như thế.

Đối diện với thanh ngô này, lại là Tê Hà cốc đệ tử.

Vừa thấy thanh ngô lao tới, lập tức sợ hãi kêu loạn, rồi rít chạy khắp nơi, lại để thanh ngô không cần tốn nhiều sức đã đào tẩu, Phong Thanh Vi tức giận kêu to, nhưng căn bản không cách nào làm cho đám nữ đệ tử này đi liều chết ngăn trở.

Mắt thấy thanh ngô sẽ xông vào núi rừng, đột nhiên nơi khe núi, xuất hiện một đám đệ tử Thanh Vân Tông ngờ ngác sợ run, Phong Thanh Vi định thần nhìn lại, lại là Đoán Chân cốc đệ tử, thì ra bọn họ bị loại bỏ bên ngoài, nhưng trong bụng như đưa đám, cũng không nguyện đi săn giết yêu thú, đang ở phụ cận nghỉ ngơi, lại không ngờ nghe được một trận ừng ực, đứng dậy nhìn, dĩ nhiên là thanh ngô lao đến.

"Đoán Chân cốc đệ tử, nhất định phải ngăn cản thanh ngô!"

Phong Thanh Vi lập tức ra sức hét lớn, thanh âm xa xa truyền tới.

Đoán Chân cốc đệ tử nghe thấy được, lại thấy thanh ngô tới cực nhanh, lập tức mọi người sắc mặt đại biến.

"Mau ngăn cản thanh ngô..."

Bên này, Sơn Hà cốc, Thư Văn cốc, Tê Hà cốc tất cả mọi người đều hét lớn.

Đoán Chân cốc đệ tử sắc mặt trong nháy mắt trở nên cực kỳ quái dị, thanh ngô này lợi hại như thế, bọn họ làm sao chống đỡ được?

Hay hoặc là, mặc dù có thể ngăn cản. Đoán Chân cốc đệ tử cũng sẽ chết hơn phân nửa.

"Đoán Chân cốc đệ tử nghe lệnh..."

Đang lúc này. Ngô Tương Đồng bỗng nhiên trầm giọng hét lớn.

Mọi người trong lòng không khỏi căng thẳng, nắm chặt pháp khí, chỉ cần Ngô Tương Đồng hạ lệnh, vô luận như thế nào, bọn họ đều sẽ xông lên.

Dưới loại tình huống này, không thể không tuân mệnh lệnh.

Song đúng lúc này, Ngô Tương Đồng nói ra nửa câu sau: "Phương tiểu sư huynh đã nói, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn!"

Vừa nói, chính mình dẫn đầu "Bá" một tiếng, nhảy ra xa ba trượng.

"Ta chứ con mẹ nó chứ, làm ta giết cả mình..."

Những đệ tử Đoán Chân cốc khác đồng thời kêu to, đi theo thật nhanh né tránh.

"Phế vật!"

Tiểu Kiếm Minh lúc này cũng ngự ửng chạy tới, lại thấy thanh ngô sắp trốn vào núi rừng, nhất thời tức giận hét lớn, lại đem Phong Thanh Vi cũng mắng, sau đó không rảnh suy tư, gào to một tiếng, cả người từ trên lưng thiết ửng nhảy dựng lên, trong lòng bàn tay thiết kiếm một kích, đạo đạo ô quang tựa như trời mưa "hư hư" không dứt rơi xuống, tất cả đều đánh vào trên lưng thanh ngô, hỏa tinh văng khắp nơi.

"Oanh..."

Phần lớn kiếm quang của thiết kiếm bị áo giáp đen nhánh mặt ngoài thân thể thanh ngô đón đỡ, nhưng vẫn có một phần đâm trúng chân rết cùng với vết thương khi trước, nhất thời máu đen bắn ra, thanh ngô bị đau, thân thể vùng lên, cả thân thể tựa như một chiếc roi sắt, đột nhiên hướng không trung Tiểu Kiếm Minh quát tới, lần này cực kỳ đột ngột, trong chớp mắt đã đến trước người Tiểu Kiếm Minh.

"Uổng!"

Tiểu Kiếm Minh rống to, bày tay trái đẩy ra, một đạo bình chương vô hình dựng ở trước người, đồng thời ngự ửng đi trốn.

Bình chương cơ hồ không ngăn cản được mấy tức, đột nhiên nứt vỡ, cũng may thiết ửng đã mượn cơ hội bay cao, cũng không trực tiếp bị quét trúng, chẳng qua là sượt qua bụng một chút, rơi xuống một chút hắc vũ và mấy giọt máu tươi.

"Súc sinh, còn muốn chạy trốn sao?"

Tiểu Kiếm Minh có chút đau lòng thiết ửng, cảm phần hét lớn, một kiếm nối tiếp một kiếm chém xuống, muốn đem thanh ngô bức về.

Hắn một mình đầu thanh ngô cũng nắm chắc không lớn, một lòng muốn đem thanh ngô bức về trong pháp trận, mượn lực chúng đệ tử Thanh Vân Tông đem nó đánh chết, về phần trong quá trình này Thanh Vân Tông đệ tử có thể chết mấy người hay không, cũng không phải là chuyện hắn để ý tới.

Mấy khắc thời gian, cùng thanh ngô qua lại mấy chiêu, Tiểu Kiếm Minh xuất kiếm tàn nhẫn, thanh ngô đã bị thương, chẳng qua là nó vô địch, cũng thực lợi hại, Tiểu Kiếm Minh cùng thiết ửng cũng khó khăn lắm có mấy lần gặp nạn, song phương tám lạng nửa cân, rồi sau đó, thanh ngô tựa hồ ý thức được hung hiểm, bỗng nhiên thân thể run lên, toàn thân trên dưới, thậm chí có đại lượng khói độc phóng ra, trông thật quỷ dị.

"Không tốt..."

Tiểu Kiếm Minh vội vàng ngự ửng bay cao, mà dưới đất Thanh Vân Tông đệ tử xúm lại kinh hãi, có ba bốn người hút vào khói độc, trong chớp lát là ngã xuống đất bỏ mình, những người khác nhất thời sợ hãi sắc mặt đại biến, thật nhanh né ra.

Mà thanh ngô, mượn cơ hội này, trăm trảo nhất tề bới đất, nhanh như tia chớp xông về núi rừng, sau đó, chỉ thấy khói cuồn cuộn, đất đá phân liệt, thanh ngô bắt được một tia cơ hội, đã chui vào mặt đất, trong núi rừng, ùng ùng rung động, cây cối khuynh đảo, không lâu lắm, quy về yên tĩnh, Tiểu Kiếm Minh ngự ung bay trên bầu trời đã mất đi tung tích thanh ngô, trên mặt hận ý mãnh liệt.

"Một đám phế vật, phá hư đại sự của ta!"

Tiểu Kiếm Minh quanh quẩn trên không trung một vòng, biết mình ở phía trên núi rừng không cách nào tìm được tung tích thanh ngô, cảm phần mà bay về, ung ở giữa không trung, hần nhảy xuống, đầy mặt tức giận, hướng Thanh Vân Tông đệ tử hét lớn.

Phong Thanh Vi đầy mặt xấu hổ, thấy Tiểu Kiếm Minh tức giận, trong lòng nàng thật thấp thòm.

Nhưng cũng vào lúc này, chợt nghe một người bức tức hét lớn: "Đoán Chân cốc đệ tử, các người sợ chết như thế, không biết xấu hổ sao??"

Người này đầy mặt lửa giận, nghĩa chánh từ nghiêm, chính là Thân Kiếm.

Phong Thanh Vi phảng phất bị hấn nhắc nhở, trong lòng hoàn toàn tỉnh ngộ, vừa mới Đoán Chân cốc đệ tử nếu liều chết tiến lên ngăn trở, còn có hi vọng lưu lại thanh ngô, chỉ vì bọn họ nhất gan sợ chết, mới làm hại chính mình mai phục thất bại, trong lòng hận ý cũng nhất thời dâng lên, chạy tới phía trước hét lớn: "Không sai, Ngô Tương Đồng, Đoán Chân cốc đệ tử các người sao có thể sợ chết sợ chiến như thế?"

Những người khác có chút ngạc nhiên, vẻ mặt khác nhau nhìn Đoán Chân cốc đệ tử.

Ngay cả Tiểu Kiếm Minh, cũng ánh mắt lạnh lùng hướng Ngô Tương Đồng nhìn tới, trong mắt lửa giận thiêu đốt.

Ngô Tương Đồng sắc mặt tái nhợt, miệng ngậm ngừng, nhưng không nói.

Lúc ấy hần ra lệnh để cho Đoán Chân cốc đệ tử né tránh, nhưng hôm nay đối mặt lửa giận của Tiểu Kiếm Minh đám người, lại khó có thể giải thích.

May là, cũng vào lúc này, phương xa phía chân trời, một tiếng hạc minh vang lên, lại là một xám một vàng hai đạo phi ảnh nhanh chóng lướt đến, càng bay càng gần, đã thấy rõ ràng, rõ ràng là hai người một ngời bạch hạc, một cười kim ô, người còn chưa rơi xuống, một thanh âm cũng đã truyền xuống: "Con mẹ nó, ở trên trời đã nghe đến các người cãi nhau... quần lót của ta đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: To gan lớn mật

Phương... Phương tiểu sư huynh tới rồi?"

Đoán Chân cốc đệ tử đang bị ép hỏi, tâm tình sợ hãi chỉ cực chợt mừng như điên, bốn năm người mở miệng kêu to.

Ngẩng đầu nhìn lại, không trung bay tới một xám một vàng hai đạo nhân ảnh, chẳng phải chính là Hứa Linh Vân cùng Phương Hành ư? Lại thấy Phương Hành ngồi xếp bằng ở trên lưng một con quạ khổng lồ, người mặc thủy hỏa đạo bào, bên hông buộc một cái hồ lô, tóc buộc đuôi ngựa, chân đi giày da thú, cầm trong tay Thanh Long Bích Diễm đao, uy phong凛凛, cùng Linh Vân sư tỷ phiêu miểu như tiên cùng bay, lại có phong thái như thần tiên quyền lữ.

Mà Thân Kiếm liếc thấy Phương Hành, nhất thời trong lòng run lên, giống như không nghĩ tới Phương Hành nhanh như vậy đã đuổi kịp.

Phong Thanh Vi nghe hai chữ "Quần lót", sắc mặt nhất thời khó coi tới cực điểm.

Mà Tiểu Kiếm Minh lại nhìn Hứa Linh Vân cùng Phương Hành sóng vai bay tới, vẻ mặt không vui.

Hắc ung bạch hạc, vốn là bi kịch song phi điều trong lòng Thanh Vân Tông đệ tử, hôm nay con quạ đen nửa đường xuất hiện kia rốt cuộc là gì?

"Ha ha, xem các người sầu thăm tựa như mất đồ thể này, bị người ta khi dễ nữa ư?"

Phương Hành từ trên lưng kim ô nhảy xuống, cười lớn hướng Đoán Chân cốc đệ tử nói: "Đừng có vẻ mặt đưa đám nữa, bản sư huynh tới, các người nói xem ai khi dễ các người, cho ta cái danh sách, xem ta giết chết bọn họ trả thù cho các người!"

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông nghe được, mọi người sắc mặt đủ loại.

Thế mà ngay trước mặt đồng môn đệ tử nói muốn giết người, tiểu quỷ này nói chuyện thật sự không kiêng kỵ gì a!

Mà Thân Kiếm sắc mặt lại càng khó coi, không nhen được nhìn Tiểu Kiếm Minh một cái, hấn thật sự sợ tiểu quỷ không sợ trời không sợ đất đem mình giết chết, chỉ hi vọng Tiểu Kiếm Minh sư huynh đem biểu hiện của mình mấy ngày qua để mắt!

"Cầu Phương tiểu sư huynh làm chủ cho ta..."

Lưu sư đệ đã mất một cái cánh tay, mắt hồ rung rung, bỗng nhiên nửa quỳ ở trước người Phương Hành, nhanh chóng đem chuyện chính mình mất một cái cánh tay, mới bắt được một con Hạt Vĩ Sư, hết lần này tới lần khác bị Thân Kiếm trên đường cướp đi nói một lần. Mà những đệ tử Đoán Chân cốc khác, cũng ở bên cạnh tổ cáo, ngay cả Ngô Tương Đồng trầm mặc ít nói cũng bỏ sung vài chi tiết.

Hứa Linh Vân nhìn thoáng qua Phương Hành vừa đáp xuống đã được Đoán Chân cốc đệ tử vây quanh, khóe miệng dâng lên một nụ cười, cùng bên cạnh Tê Hà cốc đệ tử cùng nhau đi thẳng về phía trước, lơ đãng kiểm lại một chút nhân số, phát hiện không ít, cũng có chút yên tâm.

Mà Tiểu Kiếm Minh thấy được Phương Hành cùng Đoán Chân cốc đệ tử nói chuyện bộ dạng, khẽ nhíu mày, lộ vẻ có chút khinh thường, xoay người, lãnh đạm hướng Bỉ Quân Tử và Phong Thanh Vĩ phản phó: "Nghiệt súc đã bị trọng thương, mặc dù chui xuống đất mà đi, cũng trốn không xa, mau mau phái người, tiến vào núi rừng tìm tòi tung tích của nó. Có người phát hiện, lập tức dùng phi phù làm hiệu, không được sai sót!"

Bỉ Quân Tử cùng Phong Thanh Vĩ đều cung kính đáp ứng, mang theo đệ tử trong cốc muốn rời đi, nhưng có một người vẫn nom nớp lo sợ, vẻ mặt đáng thương nhìn Tiểu Kiếm Minh, không có tính toán đi theo đám bọn hấn, chính là Thân Kiếm.

"Người còn có chuyện gì?"

Tiểu Kiếm Minh có chút không nhen được nhìn Thân Kiếm, lạnh lùng hỏi.

"Tiểu sư huynh, ta... Ta..."

Thân Kiếm có chút lo lắng hướng Đoán Chân cốc phương hướng nhìn thoáng qua, có chút chần chờ nói.

"Có việc gì cứ nói!"

Tiểu Kiếm Minh không nhen được nhìn về núi rừng, yêu thú cửu giai đã bị hấn đá thương, hấn cũng không muốn bỏ qua cho nó.

"Kiếm Minh ca ca, là như vậy..."

Phong Thanh Vĩ nhìn thoáng qua, thung thình đi tới, thấy Phương Hành chạy tới, nàng cũng biết chuyện không thể nào hòa giải rồi, lại không dám đem chuyện này dối gạt Tiểu Kiếm Minh, vì vậy dứt khoát chủ động đi tới, đem chuyện nhanh chóng nói một lần.

"Sao?"

Tiểu Kiếm Minh cũng là lần đầu tiên nghe nói chuyện này, mặt mày có chút không vui, lạnh lùng nhìn Phong Thanh Vĩ cùng Thân Kiếm một cái.

Hai người kia lập tức sợ hãi cúi đầu, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng rơi xuống.

"Hay a? Thân Kiếm tên khốn kiếp người muốn chết phải không? Đem yêu đan giao ra đây cho ta!"

Đứng vào lúc này, bỗng nhiên vang lên Phương Hành chột quát, lại là hấn đã nghe xong được Đoán Chân cốc đệ tử kể lại, nhất thời giận tím mặt, cảm Thanh Long Bích Diễm đao hướng Thân Kiếm đi tới, bộ dáng kia giống như muốn trực tiếp một đao bỏ hấn. Thân Kiếm nhất thời sắc mặt đại biến, vội vàng lui về phía sau hai bước, một bên đề phòng Phương Hành, một bên đường như cầu cứu nhìn về phía Tiểu Kiếm Minh.

Tiểu Kiếm Minh chau mày, bỗng nhiên chuyển hướng Phương Hành quát lên: "Phương Hành, người hồ nháo gì?"

Phương Hành hướng hấn trợn mắt, kêu lên: "Ta hồ nháo? Ai cuối cùng giết chết yêu thú thì người đó cầm yêu đan, chủ ý này ai đưa ra?"

Tiểu Kiếm Minh điềm nhiên nói: "Là ta đưa ra, người muốn như thế nào?"

Phương Hành không sợ chút nào đón ánh mắt của hấn, cười hắc hắc, nói: "Chỉ hỏi một câu, quy củ này của người có được chấp nhận hay không?"

Tiểu Kiếm Minh gật mình, nói: "Ta Tiểu Kiếm Minh đã nói, tự nhiên được chấp nhận!"

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Tốt, lúc trước ta vẫn cảm thấy người quá kém rồi, cùng Linh Vân sư tỷ kém quá thực quá xa, bắt quá nghe lời này của người, bản thân ta cảm thấy người vẫn có chút bộ dạng của chân truyền đệ tử! Các sư huynh đệ Thanh Vân Tông, đều nghe cho kỹ, Tiểu Kiếm Minh nói, ai cuối cùng đem yêu thú giết chết, yêu đan sẽ thuộc về người đó, mới vừa rồi các người cũng nhìn thấy, con thanh ngô cửu giai kia đã bị thương nặng, con mẹ nó, đây chính là một viên yêu đan cửu giai thổ thuộc tính a, bản thân yêu đan cửu giai đã giá trị khoảng bốn vạn khối linh thạch, hơn nữa còn là thổ thuộc tính yêu đan, giá trị nhân đôi, chính là tám vạn khối, nếu như dùng nó để luyện thành đan bán ra, giá trị còn có thể gấp mấy lần, hơn hai mươi vạn khối linh thạch rồi, con mẹ nó đại tài a, mau mau đi tìm bảo đi..."

Tiểu Kiếm Minh nghe vậy, nhất thời sắc mặt đại biến, ánh mắt hung hăng rơi vào trên mặt Phương Hành.

Tiểu quỷ này đang gây chuyện để Thanh Vân Tông đệ tử phản bội chính mình, quả nhiên là to gan lớn mật!

Bất quá... Có thể thật sự có người can đảm, vì hai mươi vạn khối linh thạch phân bội chính mình hay không, Tiểu Kiếm Minh cũng nói không chính xác...

Ánh mắt đảo qua, phát hiện sau khi Phương Hành tính toán giá trị, thật đúng là có không ít người mặt hiện lên vẻ kinh dị.

Đám người kia, lúc trước có thể hoàn toàn không xem xét ý nghĩ đem yêu đan giữ làm của riêng, nhưng bị Phương Hành nhắc một chút quy củ của mình, lại đem cái yêu đan giá trị tính toán, chỉ sợ cũng sẽ có người động lòng.

"Tiểu quý, người nói hươu nói vượn cái gì? Thanh ngô bị Tiểu Kiếm Minh sư huynh đá thương, tự nhiên phải thuộc về Tiểu Kiếm Minh sư huynh!"

Phong Thanh Vi tức giận vô cùng, hướng Phương Hành hét lớn.

Phương Hành mắng: "Thúi lắm, mới vừa thăng cháu nào nói ai giết yêu thú thì yêu đan thuộc về người đó?"

"Người!"

Phong Thanh Vi nhất thời mặt chột đỏ bừng, len lén nhìn Tiểu Kiếm Minh một cái.

Chung quanh chúng đệ tử Thanh Vân Tông, nhất thời vẻ mặt khản trương, cơ hồ không thể tin được vào lỗ tai của mình.

Bọn họ coi như đã phục Phương Hành, lại dám ngay trước mặt Tiểu Kiếm Minh sư huynh mắng "thằng cháu nào nói", thật không sợ chết sao?

Ngay cả Hứa Linh Vân, cũng có chút bất đắc dĩ thờ dài, đầu ngón tay khẽ cầm, chuẩn bị ra tay cứu viện.

Mà Tiểu Kiếm Minh, trong mắt hàn quang lộ, mặc dù lúc trước thúc thúc của hắn nhiều lần phân phó, tận lực dùng một chút thủ đoạn uyển chuyển, từ trong miệng tiểu quý này moi ra bí pháp Bạch Thiên Trọng truyền cho hắn, hơn nữa không tới vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể dùng sức mạnh, chỉ sợ chọc giận Bạch Thiên Trọng mới vừa bế tử quan, nhưng đáy lòng hỏa khí vẫn ép không được nữa, cho tới bây giờ không người nào dám mắng hắn như vậy.

Hắn cũng không nhịn được hoài nghi, chẳng lẽ chính mình bốn năm không về, uy tín ở tông môn hạ thấp xuống trình độ như vậy hay sao?

Hắn đã quyết định, vô luận như thế nào cũng giáo huấn tiểu vương bát đản này một chút.

"Tiểu sư huynh, người nói quy củ này, thật sự vậy sao?"

Đúng vào lúc này, một cái thanh âm nhàn nhạt vang lên, dĩ nhiên là Hứa Linh Vân.

Tiểu Kiếm Minh tức giận trong lòng run lên, thầm nghĩ: "Linh Vân sư muội chẳng biết tại sao, cùng tiểu quý này quan hệ thân cận như thế, ta nếu gắng hướng tiểu quý này động thủ, sợ rằng nàng chắc chắn ngăn trở, đáng hận, nàng mặc dù chưa chắc có thể ngăn lại ta, nhưng nếu ta mạnh mẽ động thủ, vậy thì chẳng những đắc tội Bạch Thiên Trọng sư thúc tổ, Thiết Như Cuồng sư thúc, thậm chí ngay cả đạo lữ tương lai này cũng đắc tội a..."

Vừa nghĩ như vậy, tức giận trong lòng kỳ dị áp xuống.

Tiểu Kiếm Minh một đường gió đậm vân thanh, tiểu ngạo Sờ vực, lần đầu tiên cảm giác muốn dạy dỗ người ta cũng khó như vậy...

"Quân tử nhất ngôn, nặng tựa thiên đình, nếu ta nói lời này, tự nhiên sẽ không không tính toán gì hết!"

Tiểu Kiếm Minh lãnh đạm nói, đồng thời lạnh lùng liếc mắt chúng Thanh Vân Tông đệ tử, ánh mắt lạnh lạnh, ảm đạm hiếp bức.

Trong lòng hắn cũng có ngạo khí dâng lên, cũng không tin thực sự có người dám vì viên yêu đan này, ngỗ nghịch chính mình.

Hơn nữa chính mình có nhiều người giúp mình tìm kiếm như vậy, vừa phát hiện thanh ngô tung tích, lập tức đi giết nó, yêu đan vô luận như thế nào vẫn sẽ lọt vào trong tay mình, muốn cùng chính mình đoạt, tiểu quý này căn bản cũng không có tư cách này, Hứa Linh Vân mặc dù có, nhưng nàng thực lực cũng không thể cùng chính mình so sánh, vì vậy chính mình sẽ chấp nhận cái quy củ này, vậy thì như thế nào?

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông thấy được ánh mắt của hắn, trong lòng nhất thời hoảng hốt.

Cho dù một chút người mới vừa còn đang tính toán, trong lòng cũng lập tức xóa sạch ý nghĩ này.

Cũng không phải mỗi người cũng giống như Phương Hành như vậy, dám trực tiếp chọc giận Thanh Vân Tông chân truyền đệ tử đại sư huynh Tiểu Kiếm Minh.

"Các người đi đi, tìm được tung tích nghiệt súc này, phi phù làm hiệu!"

Tiểu Kiếm Minh rất hài lòng phản ứng của chúng đệ tử Thanh Vân Tông, lãnh đạm phân phó một tiếng.

Mọi người chính muốn đi vào núi rừng tìm kiếm, Phương Hành bỗng nhiên cười hắc hắc, vừa hô: "Ta biết các người cũng không dám đắc tội những người này, bất quá cũng không cần sợ hãi, tìm được tung tích thanh ngô này, lặng lẽ truyền tin cho ta cùng Linh Vân sư tỷ là được, chỉ cần tin tức chính xác, bất

luyện là truyền cho ta hay là Linh Vân sư tỷ, ta sẽ hội đưa ba vạn khối linh thạch làm thù lao, hơn nữa giúp người giữ bí mật!"

"Bá..."

Một câu nói kia vừa ra, nhất thời có không ít đệ tử Thanh Vân Tông tâm tư lung lay.

"Rắc băng..."

Tiểu Kiếm Minh trên mặt tức giận chột lóc, dưới chân một khối đá xanh đột nhiên bị hấn đạp nát bấy.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Kim ô quái đỉnh

Hiện tại Phương Hành cũng không phải nghèo rớt như khi hấn lịch luyện trở về, hấn có tiền.

Không nói đến lúc ở tông môn đánh cướp tới một loạt thứ tốt, chỉ riêng lần này tiến vào Loạn Hoang sơn kiếm được, đã đủ để cho hấn thành một tiểu phú ông rồi, yêu đan một con hóa lân quái xà, chính là gần vạn linh thạch, mà từ Tiểu Kiếm Minh nơi đó đòi tới một quả thượng phẩm linh thạch, giống như trước cũng là giá trị gần vạn, dĩ nhiên, đây đều là khoản nhỏ, chủ yếu nhất, chính là mộng hồn thảo.

Sơn cốc kia có vô số mộng hồn thảo, mỗi một gốc đều đáng giá ba khối trung phẩm linh thạch, cũng chính là ba trăm hạ phẩm linh thạch, toàn bộ số lượng mộng hồn thảo cộng lại, sợ rằng không dưới ngàn gốc, đây chính là ba mươi vạn hạ phẩm linh thạch rồi, so với yêu đan yêu thú cứu giai giá trị hoàn toàn khai phá còn muốn đáng giá hơn, đây là một bút tư nguyên có thể làm cho mười người đột phá Linh Động thất trọng.

Mà hôm nay, khoản tài nguyên này hoàn toàn được nắm giữ trong tay Phương Hành, quả thực chính là giàu có!

Cũng vì vậy, Phương Hành xa hoa cực kỳ, mở miệng sẽ phải dùng ba vạn hạ phẩm linh thạch mua tin tức từ người khác.

Hấn cũng không tin không ai động tâm đối với ba vạn hạ phẩm linh thạch.

Dù sao đây là một khoản tiền có thể mua phá giai đan Linh Động lục trọng tới thất trọng.

Thanh Vân Tông nói ít cũng có mười mấy đệ tử bởi vì một khoản tiền này bị kẹt ở Linh Động lục trọng đỉnh phong nhiều năm, không thể tiến thêm.

Mà Tiểu Kiếm Minh hiển nhiên cũng hiểu được điểm này, tức giận sôi lên, lại không có biện pháp khác, hấn cũng không thể lấy ra một khoản tiền như vậy để thưởng cho người cung cấp tin tức, đối với hấn mà nói không phù hợp với thân phận, huống chi hấn mặc dù có khoản này, cũng không thể lấy ra đưa được, tu hành một đường, càng đến cao thâm, lại phát hiện tài nguyên khó khăn, mỗi một khoản tiền cũng muốn tiết kiệm.

Hấn hiện tại chỉ là có chút căm tức, thậm hận Thân Kiếm ngu ngốc cùng Phong Thanh Vi ngu xuẩn, đối với hai người kia mà nói, có lẽ là cảm thấy chèn ép Đoán Chân cốc sẽ làm cho mình vui vẻ, trên thực tế Tiểu Kiếm Minh lại là tương đối ghét vì bọn họ gây ra phiền phức, nếu có thể dưới tình huống không gây phiền toái, hơi chút chèn ép Đoán Chân cốc, Tiểu Kiếm Minh cũng vui vẻ chẳng để tâm, nhưng bởi vì chèn ép không cần thiết, kết quả khiến cho Đoán Chân cốc đệ tử đối với mình ly tâm, Phương Hành tiểu vương bát đản này cũng chọc giận vào, lại không đáng được.

Ai chém giết yêu thú yêu đan thuộc về người đó những lời này, vốn là hai ngày trước, sau khi Đoán Chân cốc đệ tử cùng Sơn Hà cốc đệ tử cùng nhau mai phục yêu thú, Phong Thanh Vi muốn giữ toàn bộ yêu đan làm của riêng, cầu đến mình, vì vậy lúc Đoán Chân cốc đệ tử hoài nghi, thuận miệng nói đám yêu đan kia là do Sơn Hà cốc đệ tử cuối cùng chém giết yêu thú, vì vậy yêu đan thuộc về Sơn Hà cốc đệ tử.

Chẳng qua là không ngờ tới một câu nói như vậy, lại trở thành cái cớ để Thân Kiếm ức hiếp Đoán Chân cốc đệ tử. Cũng bởi vì một lần giúp đỡ Phong Thanh Vi, đến nỗi vắn đã đóng thuyền, trở thành quy tắc trời buộc mình... Nhưng không có biện pháp nào khác, mình không thể phủ nhận lời nói như vậy, nếu không sẽ đem trách nhiệm đẩy tới trên người Phong Thanh Vi, sợ rằng Sơn Hà cốc đệ tử luôn luôn trung với mình cũng sẽ ly tâm.

Hơn nữa, đối với hấn mà nói, vốn cũng không đem một câu nói như vậy để ở trong lòng.

Dù sao chẳng qua là một câu nói tùy tiện tiện, còn không phải là nói như thế, lại có ai dám hoài nghi?

Trừ Hứa Linh Vân ra, chỉ sợ cũng không ai có tư cách hoài nghi.

Dĩ nhiên, cái tên không sợ chết Phương Hành này là một ngoại lệ, người này rõ ràng chẳng qua là Linh Động trung kỳ tu vi, thế nhưng hoàn toàn không sợ chính mình, sau khi chính mình từ bỏ truy cứu chuyện Từ Vụ Lan Hoa thảo, hấn không biết điều một chút lẩn vào góc thành thực một chút, lại vẫn dám bắt nhọc điểm trong lời nói của mình, sau đó còn có ý đồ với thanh ngô chính mình chém thương, có chút ngoài dự tính của Tiểu Kiếm Minh...

Hôm nay Tiểu Kiếm Minh, chỉ có thể căm tức bay tới không trung, phát hiện thanh ngô tung tích, thứ nhất đem nó chém chết, đồng thời hấn cũng động

tâm tư, nếu Phương Hành tiểu quỷ này có tiền như vậy, lại tựa như quyết định chủ ý muốn đối phó với mình, vậy tìm một cơ hội đem hắc chém cũng là chọn lựa không tồi, chẳng qua phải cẩn thận chút ít, không thể để cho người nắm được nhược điểm.

Phương Hành cũng quanh quẩn trên không trung một vòng, phát hiện trên không trung căn bản không cách nào truy tung, đáp mắt vừa nhìn, khắp nơi là tán cây san sát, căn bản nhìn không thấy tới trên mặt đất bất cứ dấu vết gì, không làm sao được, đành phải khống chế kim ô rơi xuống, cùng Đoán Chân cốc các đệ tử cùng nhau thương nghị, lấy kinh nghiệm ba năm qua cùng yêu thú giao thiệp, truyền thụ Đoán Chân cốc đệ tử bí quyết truy tung dấu vết.

"Phương tiểu sư huynh, chúng ta thật sự muốn cướp con mồi của Tiểu Kiếm Minh sư huynh sao?"

Chúng đệ tử Đoán Chân cốc nghĩ tới muốn đối nghịch với Tiểu Kiếm Minh, trong bụng có chút sợ hãi, nhưng cũng có cảm giác hưng phấn khó tả.

Không thể không nói, ở cùng với Phương Hành lâu, bị hắc ảnh hưởng, lá gan mỗi người cũng sẽ lớn hơn một chút.

Phương Hành nói: "Khốn kiếp mới không đoạt, lúc bọn họ đoạt yêu thú của các ngươi làm sao không thấy mềm lòng? Hơn nữa, một viên yêu đan yêu thú cửu giai, không sai biệt lắm có thể làm cho bảy người đột phá Linh Động thất trọng a, các ngươi không động tâm ư?"

Chúng đệ tử Đoán Chân cốc nghe vậy, trái tim cũng thành thịch đập mạnh.

Tư nguyên có thể làm cho bảy người đột phá Linh Động thất trọng, dùng lời của Phương Hành mà nói, khốn kiếp mới không động tâm.

"Tốt, làm, liều cái mạng già cũng phải đoạt hắc một lần!"

Đoán Chân cốc đệ tử cảm xúc dâng trào, mọi người xoa xoa tay.

Có người nghĩ kế nói: "Tiểu Kiếm Minh sư huynh được xưng người đứng đầu Thanh Vân tiểu bối, thực lực thực sự quá mạnh mẽ, cho dù chúng ta tìm được thanh ngô, chi sợ cũng không đoạt được với hắn, sợ rằng chúng ta đem thanh ngô đánh gần chết rồi, hắn một kiếm bỏ tới, thanh ngô vẫn coi là của hắn, vậy tính kế khác, dù sao chúng ta đoạt không phải ai tìm được thanh ngô trước, mà là ai kết liễu nó..."

Phương Hành nghe cũng nhin không được ngăn ngại, vỗ bả vai đệ tử này nói: "Có tiền đồ a tiểu tử!"

Đoán Chân cốc đệ tử cũng nở nụ cười, sự tình liên quan đến ích lợi của chính mình, không có ai thật sự là đầu gỗ cả.

Lại có một đệ tử, do dự một hồi lâu, bỗng nhiên nói: "Mụ nội nó, ta cũng vậy mạng, Phương tiểu sư huynh, ta có món đồ này muốn cho ngươi xem, long cân kinh minh cung này, chính là ta mười năm để dành mua lại, bình thời không dám để người khác thấy... Bất luận như thế nào, hôm nay ta đem cho ngươi mượn, nếu Phương tiểu sư huynh có thể thông qua nó đem thanh ngô bắn chết, sư đệ ta chỉ cầu một quả phá giai đan..."

Vừa nói từ túi trữ vật cẩn thận lấy ra một cây cung, nhất thời hấp dẫn ánh mắt chúng đệ tử Đoán Chân cốc.

Thì ra là, tên đệ tử này họ Thôi, tên gọi Thôi Bách Phương, cũng là một gã đệ tử cũ của Đoán Chân cốc, Đoán Chân cốc đệ tử đều lấy việc sở hữu thượng phẩm pháp khí làm mục tiêu, đệ tử này tự nhiên cũng không ngoại lệ, lại là mười năm tích lũy, mua một thanh thượng giai pháp cung như vậy, chẳng qua là tu vi của hắn thiếu sót một chút, không cách nào thôi động cung này phát ra mạnh nhất uy lực, vì vậy bình thời đều lấy phi kiếm ngăn địch.

Đạo môn thường thấy nhất, chính là ý mạnh hiếp yếu, mình tranh ám đoạt, hắn tuy có cung này, nhưng không cách nào phát huy ra mạnh nhất uy lực, tự vệ lực tự nhiên cũng không đủ, sợ người khác tới đoạt của mình, vì vậy vẫn giấu đi, hôm nay bị Phương Hành làm dâng lòng kích động, liền muốn đem cung này đưa cho Phương Hành, giúp hắn bắn chết thanh ngô, cũng vì mình có thể kiếm được một viên phá giai đan.

Dĩ nhiên, hắn lo lắng nhất đúng là sợ người khác đoạt cung, lúc này cũng bởi vì không khỏi cảm thấy có chút tin tưởng Phương Hành, mới bằng lòng đem nó lấy ra.

Phương Hành vừa thấy cung này, ánh mắt nhất thời sáng, lại thấy cung dài một trượng, thượng hạng huyền thiết làm cánh cung, gân giao long làm dây cung, trên thân cung khắc ký hiệu tinh mịn mà phong cách cổ xưa, có ba cảnh yêu cốt tiền khác, cùng cung này đúng làm một bộ, đưa tay nhận lấy, ngón tay ở trên dây cung nhẹ nhàng một bạt, lập tức vang lên một tiếng như tiềm long ngâm vang, âm trầm không dứt.

"Thứ tốt a..."

Phương Hành kéo dây cung, miệng khen không dứt, chợt hướng Thôi Bách Phương nói: "Tặng ta sao!"

Thôi Bách Phương nhất thời ngẩn ngơ, trên mặt hiện ra vẻ mặt như khóc, nói: "Phương tiểu sư huynh ngươi nói đùa sao?"

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Đương nhiên là nói đùa!"

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, có muốn thật khiến sự nghĩ biện pháp lừa gạt cây cung này của hắn hay không?

Có long cân kinh minh cung, Phương Hành càng thêm nắm chắc, lúc này cùng kim ô cùng nhau bay đến giữa không trung, quanh quẩn dưới tầng trời như Tiểu Kiếm Minh, nếu thấy tung tích thanh ngô, liền tìm cơ hội, một mũi tên đem nó bắn chết.

Nếu mình cướp được cuối cùng, ngay trước mặt nhiều Thanh Vân Tông đệ tử như vậy, chính là Tiểu Kiếm Minh cũng không nên nuốt lời.

Hơn hai mươi tên Thanh Vân Tông đệ tử, đã tán vào trong núi rừng, thi triển thủ đoạn, tinh tế tìm tòi thanh ngô tung tích.

"Lão Kim a, tiếp theo tăng thêm sức lực một chút, phát hiện yêu thú tung tích, lập tức xông qua a!"

Phương Hành cùng kim ô quanh quần trên không trung hai vòng, thấp giọng cùng kim ô thương lượng.

Ở giữa không trung, cũng không sợ người khác nghe thấy, kim ô trợn mắt, nói: "Cướp được yêu đan có phần của ta không?"

Phương Hành một suy nghĩ, đây không phải thời điểm hẹp hòi, một lời đáp ứng xuống, nói: "Có người bốn thành!"

Kim ô cười hắc hắc, nói: "Nếu như người đáp ứng phần cho ta sáu thành, ta sẽ giúp người tìm ra nó..."

Phương Hành ngần ngừ, kinh ngạc nói: "Người có thể tìm được nó?"

Kim ô thần bí cười một tiếng, nói: "Không cần quá khinh thường thủ đoạn của Kim thúc, yêu thú bên trong Loạn Hoang sơn này, dưới bát giai ta đều có thể khu sử, bát giai trở lên mặc dù không cách nào khu sử, nhưng tìm được bọn họ vẫn không thành vấn đề..."

Phương Hành lúc này mới nhớ tới, lúc ấy Thanh Vân Tông chúng đệ tử vừa vào núi rừng, người khu sử đàn yêu thú đánh tới, chính là con chim này, hơn nữa ở trong sơn cốc mộng hồn thảo sinh trưởng, nó cũng từng khu sử một nhóm yêu thú đối phó chính mình, có thể thấy được người này quả thật có thủ đoạn khu sử yêu thú, lập tức nói: "Người đem nó tìm ra, nếu cướp được yêu đan, hai ta phân chia năm năm!"

Kim ô suy nghĩ một chút, nói: "Đồng ý!"

Vừa nói quanh quần một cái, hướng phía sau một ngọn núi cách đó không xa lao đi, đi tới ngọn núi, liền lén lén lút lút nhìn khắp mọi nơi, rồi sau đó miệng nhất trương, phun ra một môn pháp khí rách rưới ra ngoài, lại là cao ba thước, rộng ba thước, dài ba xích, dưới có ba chân, bốn phương hai tai đồng xanh tiểu đỉnh, trên không trung quay tròn không ngừng, khí tức phong cách cổ xưa quý dị.

Phun ra đồng xanh tiểu đỉnh, kim ô mắt liếc Phương Hành, quan sát xem hắn có động tâm hay không.

Phương Hành quả thật ánh mắt sáng lên, hưng phấn nói: "Đây là gì?"

Kim ô khinh thường khoát tay áo, nói: "Một cái đỉnh nát mà thôi, mượn nơi khác tới, không tính là gì!"

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Nhìn cũng không sai, mau mau tìm, đừng làm cho người nhìn thấy!"

Kim ô thấy Phương Hành không có ý tứ đem đỉnh kia cướp đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cười hắc hắc nói: "Rất nhanh thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Nơi phong ấn Kim Đan yêu vương

Kim ô vừa nói, hướng bên trong đỉnh ném vào vài giọt máu huyết, sau đó yêu khí thôi phát, chân vạc không ngừng xoay tròn, không lâu lắm, một cỗ khí tức người bình thường căn bản không thể nhận ra hướng bốn phương tám hướng tản đi, giữa núi rừng, yêu thú bắt đầu thấp thỏm lo âu, mà kim ô nhắm mắt lại tựa như thần côn, yên lặng niệm tụng chú ngữ phong cách cổ xưa, mơ hồ tựa như đang khống chế loại lực lượng này.

Qua chừng bảy tức, nó mờ mắt, há mồm đem tiểu đỉnh nuốt xuống.

"Không sai biệt lắm, đi thôi!"

Nói rồi mở cánh, hướng phía tây nam bay đi.

Phương Hành suy nghĩ một chút, cười hắc hắc, nói: "Vội vàng làm gì, trước đem bọn họ dẫn tới đã!"

Vừa nói đưa tin cho Ngô Tương Đồng, nói một lần, sau đó vẫn trở về bầu trời quanh quần, không vội đi tìm.

Qua thời gian không sai biệt lắm một nén hương, quả nhiên chú ý tới phía dưới Sơn Hà cốc và Thụ Văn cốc đệ tử đều hướng về phía đông nam lao đi, mà Tiểu Kiếm Minh bay trên không trung, cũng xa xa hướng Phương Hành nhìn thoáng qua, sau đó điều khiển thiết ung, hướng về hướng kia bay đi.

Thấy phần lớn nhân mã cũng chuyển hướng bên kia, Phương Hành cũng chậm rãi cỡi kim ô bay đi.

Hắn nghe lời của kim ô xong, liền chủ động để cho Ngô Tương Đồng đem tin tức thanh ngô có thể ở phương hướng đông nam tiết lộ một chút, tin tưởng những đệ tử Thanh Vân Tông khác bất luận tin hay không, cũng sẽ đi qua xem một chút, sau đó chỉ cần thanh ngô có bất cứ dấu vết gì, cũng tất nhiên sẽ

bị bọn họ phát hiện, cuối cùng tin tức để lộ ra, tất cả mọi người đều bị dẫn dắt qua đó, tranh nhau giết thanh ngô.

Hắn cũng không ngu như vậy, lặng lẽ tự mình chiến thanh ngô, không nói đến mình có thể thuận lợi đem thanh ngô giết chết hay không, chỉ riêng trong chiến đấu động tĩnh, sẽ hấp dẫn rất nhiều người chú ý. Vạn nhất Tiểu Kiếm Minh thừa dịp mình cùng thanh ngô tranh đấu ở bên cạnh hưởng lợi. Hay là trước để cho Tiểu Kiếm Minh cùng thanh ngô đấu một cuộc, mình ở bên cạnh dùng long gân kinh mình cung làm ngư ông đắc lợi tốt hơn...

Đoàn người đều hướng bên kia chạy tới, được mười mấy đường, đột nhiên mọi người nhất tề ngăn ra.

Nhưng thấy nơi này, núi rừng đã gián đoạn, xuất hiện một cái tế đàn bị núi rừng vây quanh, cao chừng ba mươi trượng, dưới rộng trên hẹp, tế đàn trung tâm lại là trống không. Từ trên cao nhìn xuống, một mảnh đen ngòm, tựa như một con cự thú há to miệng, tựa như muốn thôn thiên, mà trong hắc động, nếu thi triển pháp nhãn, có thể thấy loáng thoáng khói đen phun trào ra, đều là nồng nặc yêu khí.

Hắc động chung quanh, có chín sợi xích sắt ngang trời, trên xích sắt vẽ đầy phù văn, hôm nay cũng không biết đã qua mấy trăm năm, xích sắt kia vẫn đen nhánh, không có chút rỉ sét, thoạt nhìn vô cùng dọa người.

"Phong ấn..."

"Chúng ta lại đi tới nơi phong ấn!"

Có Thanh Vân Tông đệ tử quát to lên, lại không nghĩ tới, trong quá trình tìm kiếm thanh ngô, lại đi đến nơi này.

Nơi này tế đàn, chính là địa phương năm đó Kim Đan kỳ yêu vương bị phong ấn, cũng là bản nguyên của đồng đảo yêu thú trong Loạn Hoang sơn, nếu không có tế đàn này, đại khái đám yêu thú kia vĩnh viễn cũng chỉ là dã thú bình thường, căn bản không có cơ hội nhiễm yêu khí, cũng chính vì vậy, cho nên các đệ tử Thanh Vân Tông mới không tiếc công sức đem tế đàn một lần nữa gia tăng phong ấn.

"Thì ra là vậy, thanh ngô nói vậy cũng là bởi vì bị thương, khẩn cấp cần càng nhiều yêu khí tới chữa thương, mới chạy trốn tới chỗ này hút lấy yêu khí, nhìn đáng vẻ người vừa rồi phán đoán không sai..."

Phượng Hành hiểu ra, thấp giọng nói.

Thấy một tòa tế đàn lớn như vậy, trong lòng hắn cũng ám sinh cảm giác kính sợ.

Tế đàn cao ba mươi trượng, chỉ vì phong ấn một vị yêu vương, nói là tế đàn, trên thực tế chính là mộ, hơn nữa còn là mộ ở thời điểm yêu vương còn sống đã đem nó trấn áp ở bên trong, trấn áp thời còn không tính, còn muốn mấy trăm năm qua không ngừng giải tỏa yêu khí của nó, cũng chính là mạnh mẽ đánh tan tu vi của nó, hơn nữa dùng yêu khí tới nuôi dưỡng yêu thú dị thảo, cung cấp đạo môn đệ tử tu hành sở dụng...

Loại thủ đoạn này, thật sự làm cho người ta không rét mà run, vượt xa hàng ổ hổ phi phạm tục có thể sánh bằng a!

Nhất là nghĩ tới dưới tế đàn, yêu vương có thể còn đang sống, Phượng Hành cảm giác sau lưng lạnh cả người, một cái yêu vương Kim Đan cường đại, bị trấn áp mấy trăm năm, từ chưởng ngự phong vân đến biến thành nô bộc, từng điểm từng điểm cảm thụ được quá trình chính mình suy yếu, hơn nữa còn không có hi vọng, biết rõ sớm muộn gì cũng sẽ hồn phi phách tán, hình phạt kinh khủng nhất thế gian cũng lắm cũng chỉ như thế mà thôi.

"Hắc hắc, quên đi, sau này phải chú ý, được làm vua thua làm giặc, cảm giác bị thua không dễ chịu chút nào đâu..."

Phượng Hành không phải là người thương xuân buồn thu, rất nhanh đã hồi phục tinh thần, trong lòng báo cho chính mình, đây chính là kết cục của thua trận.

Người phạm tục, nếu thua, chỉ sợ thua một mạng, cũng may còn có cơ hội luân hồi chuyển thế, coi như hồn phi phách tán, cũng chỉ là vô tri vô giác, tán tràn đầy ở trong thiên địa, mà người tu hành hoặc là yêu, hay là ma quỷ, mặc dù nắm trong tay lực lượng cùng sinh mệnh lực cường đại, nhưng một khi thua trận, loại tư vị này cũng thật không phải người phạm có thể tưởng tượng được đến.

Chính mình nếu bước lên con đường tu hành, sau này tuyệt đối phải làm một người đem đối thủ nhốt vào tế đàn, chứ không thể làm một người bị đối thủ nhốt vào tế đàn, nếu không, sớm cắt cổ chết còn thoải mái hơn chuyện này.

"Tìm được rồi..."

Đang trong lúc Phượng Hành suy nghĩ, bỗng nhiên không biết là ai gào to một câu, sau đó đã thấy một đạo phi phù xông thẳng lên trời.

Phượng Hành ngăn ra, lập tức thôi động kim ô bay đi.

Lại thấy cách tế đàn ngoài trăm trượng, bỗng nhiên có một đạo hắc long từ dưới đất chui lên, gầm thét nổi điên, hướng bốn năm cái chấm đen trên mặt đất giống như con kiến phóng đi, mấy điểm nhỏ này, rõ ràng chính là mấy đệ tử của Thư Văn cốc, đúng là bọn hắn phát hiện tung tích thanh ngô, lập tức phi phù truyền tin, nhưng cũng nhất thời chọc giận thanh ngô, bị nó điên cuồng công kích.

"Tiểu Kiếm Minh sư huynh cứu mạng..."

Thư Văn cốc Bì Quân Tử cùng các sư đệ tế ra kim phù, ngăn cản thanh ngô tấn công, liều mạng kêu to.

Nơi xa, Tiểu Kiếm Minh lạnh lùng nhìn Phương Hành một cái, Phương Hành thì ha ha cười một tiếng, đem kinh mình cung đặt vào trong tay, chính là không đi xuống.

Đây cơ hồ là nói rồi, ta chính là không lên, nhưng ngươi lên rồi, ta sẽ tìm cơ hội kiếm chác.

Tiểu Kiếm Minh thăm hện, nhưng cũng không thể không ra tay, bởi vì Thư Văn cốc đệ tử dùng phi phù truyền tin cho hắn, bọn họ cũng phụng mệnh lệnh của mình đến tìm kiếm thanh ngô tung tích, mình vô luận như thế nào, cũng không thể như Phương Hành không đếm xỉa đến.

"Phương sư đệ, nếu ngươi muốn thanh ngô, ta có thể nhường cho ngươi!"

Tiểu Kiếm Minh xa xa nhìn Phương Hành, bỗng nhiên trầm giọng mở miệng.

Phương Hành ngây người, không nghĩ tới Tiểu Kiếm Minh sẽ nói như vậy, bất quá sau đó cười nói: "Không cần nhường cho ta, mời ngươi trước!"

Tiểu Kiếm Minh nói, vốn đã có chút ít ý tứ hòa giải, nhưng thấy Phương Hành trả lời như vậy, hiển nhiên không đem lời của mình để ở trong lòng rồi, trái tim không khỏi lạnh lẽo, thần nhiên nói: "Bảo cho ngươi một chuyện, Tiểu môn tu hành mười hai năm, mặc dù không ra gì, nhưng cũng để cho tất cả người biết ta cũng hiểu một cái đạo lý, đó chính là làm bằng hữu của ta, tốt hơn nhiều so với làm kẻ địch của ta!"

Phương Hành nghe ra ý tứ uy hiếp trong lời hắn nói, cũng cười cười, nói: "Ta cũng tu hành bốn năm..."

Tiểu Kiếm Minh nhàn nhạt nhìn của hắn, Phương Hành cũng muốn nói ra một câu tương đối uy phong, nhưng tài nghệ của thổ phi dù sao không bằng người ta, suy nghĩ một hồi lâu, lại chỉ nói câu: "... Đại gia ta chưa từng sợ chuyện gì!"

Tiểu Kiếm Minh lãnh đạm cười một tiếng, không nói thêm gì nữa, hướng phía dưới một chỉ, thiết ưng liền xông xuống.

Tiểu Kiếm Minh hẳn đã bao giờ từng nhìn đối với người khác như thế?

Nếu tiểu quý này không biết tự lượng sức mình, đem cơ hội cuối cùng cũng lãng phí, như vậy, tìm cơ hội chém hắn là được!

"Sưu..."

Thanh ngô kéo thân thể bị thương, hướng Bì Quân Tử đám người phát động công kích cuồng bạo, sức lực xé rách, hiển nhiên Bì Quân Tử đám người sẽ chống đỡ không nổi, Tiểu Kiếm Minh cũng đã vọt xuống, một tiếng hét dài, trong lòng bàn tay thiết kiếm trong chốc lát phân ra vô số đạo kiếm quang, tựa như một mảnh quang vũ, trong chốc lát bao phủ thanh ngô, phảng phất có sinh mệnh bình thường hướng chân của nó và miệng vết thương chém giết.

Thanh ngô thống hào một tiếng, căn bản không dám cùng Tiểu Kiếm Minh đánh nhau, xoay người bỏ chạy.

Mà Phương Hành ở giữa không trung nhìn Tiểu Kiếm Minh xuất thủ, ánh mắt cũng có chút lạnh run.

"Ta nói, ngươi làm sao lại gây sự với người này chứ, tiểu tử này rất lợi hại đó..."

Kim ô lặng lẽ hướng Phương Hành truyền âm nói, nó có chút không rõ Phương Hành tại sao nhất định phải đối nghịch cùng người lợi hại như thế.

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Ai bảo hắn đáng về làm người ta chán ghét như vậy!"

Kim ô nói thêm một câu: "Cứ như ngươi được người ta yêu thích vậy..."

Phương Hành "Bá" một tiếng đại đao đặt trên cổ nó: "Tiểu gia đáng về có làm người ta yêu thích không?"

Kim ô ngưng ngưng nói: "Quá yêu thích rồi, ai gặp cũng thích, hoa thấy hoa nở..."

"Thật tinh mắt..." Phương Hành khen kim ô đúng là có ánh mắt tinh đời.

Bất quá ngoài cười hi hi, trong lòng hắn cũng tính toán: "Người này một tay Thanh Vân Cừ Kiếm Quyết quả thật lợi hại, ban đầu Linh Vân sư tỷ thi triển Thanh Vân Cừ Kiếm Quyết, cũng đã vô cùng mạnh rồi, Tiểu Kiếm Minh kiếm quyết thành tựu, còn hơn xa nàng, nhìn đáng về coi như ta tăng lên hai cấp nữa, đối chiến với hắn cũng vẫn không có phần thắng, phải nghĩ chút ít biện pháp mới được..."

"Chi chi..."

Thanh ngô bị thiết kiếm của Tiểu Kiếm Minh quán lấy, chạy không thoát, thân thể bị thêm mấy chỗ trọng thương, nhất thời nhanh chóng chi chi kêu gào.

Mà Tiểu Kiếm Minh cũng chậm chậm không hạ sát thủ, phân tâm nhị dụng, một mực đề phòng Phương Hành trên không trung.

Quả nhiên, ở một lần đem thanh ngô dồn đến chỗ chết, tiểu quý ngồi xếp bằng ở trên lưng kim ô bỗng nhiên đem cung tên giơ lên, Tiểu Kiếm Minh trong lòng cả kinh, lập tức thu thế công, phòng bị Phương Hành, thật không nghĩ đến, Phương Hành chẳng qua cầm lấy cung tên liếc nhìn, liền buông xuống, nhất thời hắn tức nổi trận lôi đình, trong lòng biết không thể tiếp tục như vậy, phải mau sớm hạ sát thủ.

"Thanh vân nhất kiếm nhập cừ thiên..."

Tiểu Kiếm Minh bỗng nhiên ngâm nga, thiết kiếm trong lòng bàn tay kiếm quang đột nhiên phá vỡ trường không, tựa như tia chớp, từ giữa không trung phách xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Bột Hải quốc Bách Thú Tông

Một kiếm này, Tiểu Kiếm Minh đã vận dụng thực lực chân chánh, muốn dùng một kiếm đem thanh ngô trăm trăm dưới kiếm.

Cũng vào lúc này, Phương Hành ánh mắt lăm lăm, biết hẳn muốn hạ sát thủ rồi, kinh minh cung trong chốc lát giờ lên, cốt tiễn đã nạp, linh lực rót vào, ký hiệu trên thân cung lóe sáng, lực lượng khổng lồ trong chốc lát tự trong thiên địa tuôn ra, rồi sau đó "Suru" một tiếng, cốt tiễn biến mất trên dây, cắt rách không khí, họa xuất một tiếng bén nhọn bay về phía trước, uy danh khiếp người.

Tiểu Kiếm Minh trong lòng rung mình, thiết kiếm khẽ chếch, chém ở trong thân thể thanh ngô, đem thanh ngô bỏ hai nửa.

Cũng vào lúc này, cốt tiễn đến, "Thình thịch" một tiếng đem một khối nham thạch cách hơn ba mươi trượng bắn vỡ vụn.

"Bá bá bá..."

Vô số ánh mắt đều nhìn sang Phương Hành, không biết một mũi tên này muốn làm cái gì.

Giữa không trung mặt Phương Hành có chút hồng, ngưng ngừng khoát tay áo, nói: "Hắc hắc, quá lâu không có chơi cung tên rồi, lỡ tay!"

"Mẹ nó, tiểu vương bát đản này bắn chệch..."

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông nhất tề trong lòng oán thán.

Tiểu Kiếm Minh cũng cười lạnh một tiếng, thấy thanh ngô kéo nửa đoạn thân thể, liều mạng ở trong loạn thạch chạy trốn, lập tức thôi động thiết ung đuổi theo về phía trước, lần này chuẩn bị chân chính đem chém chết, Phương Hành trên không trung thấy thế, cũng lại một lần nữa đem kinh minh cung giờ lên, cốt tiễn nạp vào, quái lực bắn ra, lôi kéo như trắng tròn, ngưng thần tập trung tinh thần nhắm ngay thanh ngô...

Cách đó không xa Hứa Linh Vân cũng không tham dự đến trận tranh đoạt này, chẳng qua là rất hứng thú nhìn.

Thanh Vân Tông các cốc đệ tử, cũng tận đều nhìn một màn này, tâm tình có chút khẩn trương.

Bọn họ thật đúng là muốn nhìn một chút, tiểu quỷ dám cùng Tiểu Kiếm Minh sư huynh tranh đoạt con mồi rất cuộc có thể thành công hay không.

"Suru"

"Huru"

Thiết kiếm kiếm quang cùng kinh minh cung cốt tiễn quang lần nữa đồng thời bay ra, chạy thẳng tới đầu thanh ngô đã hấp hối kia.

Kiếm quang chậm một chút, nhưng cự ly lại gần, dị thường linh hoạt, hóa thân ngàn vạn, bao phủ nhất phương.

Cốt tiễn bạch quang nhanh một chút, mượn lực lượng của kinh minh cung, thanh thể cũng không yếu hơn kiếm quang, ngưng tụ một chút, thẳng đến đầu rết.

Hiển nhiên hai đạo lực lượng tất sát đồng thời công kích thanh ngô, chúng Thanh Vân Tông trên dưới cũng không khỏi trong lòng khẩn trương.

Đúng vào lúc này, đột nhiên phía trước thanh ngô, có người "Di" một tiếng, sau đó một đạo bóng dáng lửa đỏ cuốn tới, nửa đoạn thanh ngô cơ hồ mất đi lực chống cự, nhất thời bị bóng dáng này lôi đi, rồi sau đó "Thình thịch" "Thình thịch" hai tiếng, kiếm quang cùng tiễn quang đồng thời đã tới, đem mặt đất nổ tung thành một cái rãnh to, nhất thời loạn thạch bắn ra, bụi mù tràn ngập, khó phân biệt được cảnh sắc.

"Ha ha. Không nghĩ tới ở chỗ này cũng sẽ nhặt được một viên yêu đan cứu giai!"

Một thanh âm phá lên cười, lại là giọng bé gái, theo làn khói tản đi, chúng đệ tử Thanh Vân Tông không khỏi ngây ngẩn cả người, lại thấy ở phía sau làn khói, thể hiện ra một tiểu cô nương mặc váy hoa đỏ, thoát nhìn chỉ mười hai mười ba tuổi, so với Phương Hành còn ít đi một chút, trong tay nàng cầm một đạo hỏa tiên, thi thể liền thanh ngô ở trước mặt nàng, đang có chút hăng hái quan sát.

"Khách khách..."

Nàng vô cùng thuần thực, bàn tay nhỏ nhắn có lực lượng cường đại, tiện tay xé ra vỏ cứng của thanh ngô, phảng phất dễ dàng như bóc một con cua, rồi sau đó đưa tay vào trong cơ thể, móc ra một viên yêu đan thổ hoàng sắc lớn cỡ nắm tay đi ra ngoài, tình tế đánh giá, nhất thời vui mừng, kêu lên: "Đĩ nhiên là một viên yêu đan thổ thuộc tính, thật là phát tài..."

Tiểu cô nương vui sướng reo lên, chúng đệ tử Thanh Vân Tông hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao.

Chuyện này là thế nào?

Làm sao đột nhiên xuất hiện một cái đã nha đầu không biết nơi nào đến, thế mà lại đoạt yêu đan?

Cũng vào lúc này, Phương Hành ngồi xuống kim ô bỗng nhiên khẽ run rẩy, thấp giọng kêu lên: "Ta ngất mắt, làm sao nàng lại tới đây chứ?"

Phương Hành kinh ngạc nói: "Sao thế? Cô nương này là ai?"

Kim ô tựa hồ có chút khản trương, thấp giọng nói: "Người của Bột Hải quốc Bách Thú Tông, con mẹ nó, làm sao nàng dám vượt giới tới nơi này?"

Phương Hành phát hiện người này phản ứng không đúng, vội vàng thấp giọng quát hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Kim ô táp miệng, reo lên: "Không cần khản trương, không cần khản trương, dù sao bọn họ cũng không thấy được chân thật bộ dạng của ta, chưa chắc có thể nhận ra ta... Trấn định... Trấn định... Rốt cuộc các nàng làm sao tìm được chứ? Chà mẹ nó, chẳng lẽ ta mới vừa rời khu động Thú Vương Đình, khí tức bị bọn họ cảm ứng được rồi? Nhất định là vậy, mau nghĩ biện pháp che giấu khí tức kia cho phải..."

Phương Hành ở trên lưng kim ô đập hai cái, thấp giọng kêu lên: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nói mau!"

Kim ô kêu khổ nói: "Ta một tháng trước ở Bột Hải quốc làm ăn một chuyến, đem Thú Vương Đình của Bách Thú Tông bọn họ trộm tới, sau đó trốn vào thâm sơn, một đường chạy trốn tới Sở vực, vốn cho là tu sĩ Bột Hải quốc không dám vượt vực tới đuổi theo, không nghĩ tới nha đầu này xuất hiện tại nơi này, nhất định là những cao thủ khác của Bách Thú Tông cũng cùng đi theo rồi, nàng không thể nào đi một mình được..."

Phương Hành vội vàng hỏi mấy câu, giờ mới hiểu được, thì ra là kim ô chọc ra đại họa, cô bé váy hồng này lại là tiểu cô cô của Bách Thú Tông, tương tự với thiếu chủ, đối phương hơn phân nửa chính là vì đoạt về Thú Vương Đình mà kim ô đánh cắp mới một đường đi theo nó xông vào phạm vi Sở vực, theo lý thuyết ở trong dãy núi, cũng không dễ dàng như vậy tìm được nó, chẳng qua là nó mấy ngày nay, liên tục sử dụng Thú Vương Đình hai lần, chắc là đối phương cảm ứng được khí tức Thú Vương Đình, lúc này mới một đường tìm tới đây...

"Nhìn không ra người còn giỏi vậy, trộm Thú Vương Đình nhà người ta, còn nói là đỉnh rách..."

Phương Hành có chút im lặng.

Kim ô vội la lên: "Bây giờ là thời điểm nói chuyện này ư? Còn không mau nghĩ xem làm sao giúp ta?"

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Không phải che dấu khí tức nha, không làm khó được tiểu gia!"

Vừa nói từ động thiên giới chỉ lấy ra một cái mặt nạ, lặng lẽ đưa cho nó, nhanh chóng nói rõ cách dùng, kim ô nghe xong đầy mừng rỡ.

Lại nói thời điểm hai người bọn họ ở phía sau nói nhỏ, phía dưới tế đàn, Tiểu Kiếm Minh đám người đã cùng cô nương này trao đổi, Thân Kiếm là người thứ nhất nhảy ra, hẳn bị Phương Hành hù dọa bề mặt, vì nịnh bợ Tiểu Kiếm Minh quả thực tận hết sức lực, thấy đối phương là tiểu cô nương, trực tiếp nhảy ra ngoài quát lên: "Lớn mật, người là người phương nào? Đem yêu đan của Tiểu sư huynh trả đây!"

Cô bé kia cười hi hi một tiếng, nói: "Cái gì tiểu sư huynh đại sư huynh, yêu thú là do ta giết, yêu đan chính là của ta!"

"Nói bậy, yêu thú bị Tiểu sư huynh chém giết, sao có thể để người nói đoạt là đoạt? Mau mau đem tới!"

Thân Kiếm lớn tiếng quát nắng, bước lên trước một bước, giờ tay phải lên.

Cô bé kia con người đảo một vòng, tự tiểu phi tiểu nói: "Ta không đưa thì sao?"

Thân Kiếm ngăn ra, không ngờ cô bé này căn bản không để hấn vào trong mắt, quay đầu nhìn thoáng qua Tiểu Kiếm Minh, thấy hấn không có ý ngăn trở mình, đám khí hơi cường tráng, quát lên: "Vậy thì đừng trách ta đắc tội rồi!"

Vừa nói thi triển ra Dẫn lực thuật, muốn đem cô bé này cùng yêu đan nhiếp lấy.

Nhưng vào lúc này, cô bé kia bỗng nhiên biến sắc, giống như trước thi triển Dẫn lực thuật, Thân Kiếm chỉ cảm thấy dưới chân trống không, cả người lại bị một đạo lực lượng cường đại vô hình dẫn dắt, trực tiếp hướng cô bé bay đi, nhất thời sợ hãi hồn bay lên trời, mắt thấy mình nhanh chóng nhích tới gần cô bé này, vội vàng song chưởng lăng không ấn xuống, vừa công mà thủ, chỉ sợ cô bé này hướng mình hạ sát thủ.

Nhưng cô bé này chẳng qua hi hi cười một tiếng, tay ngọc hơn thon một trảo xuống, Thân Kiếm đột nhiên bay lên, nhắm phía sau nàng quăng đi, tiếng thình thịch vang lên, đột nhiên có một đại hán từ trong núi rừng lao nhanh tới, vừa vận đón Thân Kiếm bay tới, hai cái tay lớn hướng không trung một trảo, tựa như bắt con gà con đem Thân Kiếm cầm lấy, mặc cho hấn ra sức giãy dụa, lại không thể động đậy chút nào.

Thanh Vân Tông mọi người sắc mặt đều biến hóa, Tiểu Kiếm Minh đã đề xuống thiết kiếm, nhưng thấy tráng hán kia chẳng qua chỉ bắt giữ Thân Kiếm, cũng không hạ sát thủ, lúc này mới nhin xuống, ánh mắt như ung, lạnh lùng nhìn đối phương, suy đoán đối phương lai lịch.

Hắn không hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì hắn đã nhìn ra thực lực của cô bé này có chút bất phàm.

Ở thời khắc cô bé thi triển Dẫn lực thuật, hắn đã nhìn ra, cô bé này nhìn như cử trọng nhưc khinh, kì thực cũng đã dùng hết toàn lực, chỉ có Linh Động ngũ trọng tu vi, chẳng qua là xử lý nặng nhẹ cùng pháp thuật tinh diệu không chế cực kỳ bất phàm, đừng nói là Thân Kiếm, sợ rằng Linh Động trung kỳ, bất kể là mấy trọng tu vi, cũng rất khó ở trên tay nàng chiếm được tiện nghi.

Dĩ nhiên hắn không sợ, chỉ bất quá hắn tin chắc một cái cô bé như vậy tất nhiên không phải độc thân mà đến chỗ này, hơn nữa địch ta chưa phân, vì vậy không trực tiếp xuất thủ, tính toán nhìn mục đích của đối phương trước mới quyết định.

"Hi hi, hiện tại tốt lắm!"

Cô bé phui tay, nói: "Các ngươi đừng động a, đừng khi dễ ta tu vi thấp, các ngươi không phải đối thủ của ta!"

Vừa nói khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên, xoay người hướng cự hán nói: "Hung Nô, Chiêu Dương ca ca bọn họ đâu?"

Cự hán "Hà hà" kêu hai tiếng, hướng phía tây bắc mà chỉ, tựa hồ là người câm.

Cô bé gật đầu, nói: "Gọi bọn họ tới sao, nói đầu mỗi ở chỗ này rồi!"

Cự hán gật đầu, xuất ra một đạo ngọc phù, truyền tin cho người ở ngoài xa.

"Vi cô nương này, không biết ngươi là người nơi nào? Đến nơi thí luyện của Thanh Vân Tông chúng ta để làm gì?"

Tiểu Kiếm Minh tiến lên, nhân nhạ nói: "Kính xin thả Thân sư đệ nhà ta trước như thế nào?"

Cô bé thấy vậy, tựa hồ có chút kiêng kỵ lui về phía sau hai bước, cười nói: "Ngươi cũng rất lợi hại, bất quá cũng không thể lấy lớn hiếp nhỏ, Chiêu Dương ca ca bọn họ lập tức tới ngay, nếu ngươi khi dễ ta, bọn họ sẽ khi dễ ngươi, về phần ta nha, thân phận trước không nói cho ngươi, ta chỉ hỏi ngươi, có nhìn thấy có người sử dụng một cái đỉnh lớn như vậy, tới khu sử yêu thú không?"

Vừa nói làm đầu một chút, chừng ba thước lớn nhỏ.

Tiểu Kiếm Minh thần nhiên nói: "Không thấy, ngươi thả người trước sao!"

Vừa nói vừa bước lên trước một bước, bàn tay đề xuống thiết kiếm.

Hắn dù sao cũng là Thanh Vân Tông chân truyền đại đệ tử, vô luận như thế nào, cũng không thể ngồi nhìn Thanh Vân Tông đệ tử rơi vào trong tay người khác.

Cô bé sợ hết hồn, nhất thời vừa lui một bước, bỗng nhiên quát to lên: "Chiêu Dương ca ca mau tới, có người khi dễ ta..."

Tiểu Kiếm Minh giật mình, không nghĩ tới nàng biết phản ứng này, nhất thời không biết nên xuất thủ cướp người trước hay là chờ một chút tốt hơn.

Cũng vào lúc này, bỗng nhiên không trung có người nói: "Phải không? Ai to gan như vậy?"

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời nhìn thấy giữa không trung, đột nhiên có bảy tám đạo bóng đen khổng lồ từ bốn phương tám hướng bay tới, định thần nhìn lại, rõ ràng đều là con dơi khổng lồ toàn thân ngăm đen, hung hình đáng lộ, cả đám bộ dáng hung tàn, mà trên lưng con dơi, chia ra ngồi mấy người nam tử, cầm đầu là một người tuổi trẻ, sắc mặt tái nhợt không giống người sống, thân mặc một thân cẩm bào.

Đi tới phụ cận, bảy tám người trực tiếp đem Thanh Vân Tông đệ tử mơ hồ bao vây, sau đó trên người khí tức chợt phóng ra.

Uy áp trận trận đánh tới, chúng đệ tử Thanh Vân Tông nhất thời kinh hãi.

Trong những người tới, thậm chí có ba cái Linh Động cửu trọng, còn lại cũng đều thất trọng hoặc bát trọng.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Cường thế áp bách

Ba người Linh Động cửu trọng, nhất thời để cho chúng đệ tử Thanh Vân Tông không dám vọng động. ≡

Thanh Vân Tông đệ tử, phần lớn tu vi là Linh Động trung kỳ, Linh Động hậu kỳ tu vi chỉ có Tiểu Kiếm Minh cùng Hứa Linh Vân hai người, mà Hứa Linh Vân chẳng qua là tu vi Linh Động bát trọng, có thể nói cùng đối phương so sánh lực lượng cách biệt thật sự quá lớn, coi như là trong đối phương duy nhất một tiểu cô nương thoát nhìn chỉ có Linh Động ngũ trọng tu vi, cũng vừa xuất hiện đã triển lộ thực lực vượt xa trung kỳ tu sĩ bình thường.

Căn bản không cần ba người Linh Động cửu trọng bên đối phương xuất thủ, chỉ là người phía dưới đã đủ để đánh tan Thanh Vân Tông đệ tử.

Đón ánh mắt bất thiện của những người này, Tiểu Kiếm Minh về mặt rừng mình, lui về phía sau một bước, Hứa Linh Vân thì chậm rãi tiến lên trước một bước.

Hai người cũng đứng trước người chúng đệ tử Thanh Vân Tông, về mặt nghiêm túc nhìn đối phương.

Phương Hành lúc này cũng chạy lại, nhảy xuống kim ô, ngó dáo dác chen vào trong đám người.

"Chư vị, các người rốt cuộc là tu sĩ phương nào? Tới nơi thí luyện Thanh Vân Tông ta làm cái gì?"

Tiểu Kiếm Minh hít sâu một hơi, trầm giọng đặt câu hỏi.

Đối phương cầm đầu người tuổi trẻ cầm bảo không đáp, trực tiếp đặt câu hỏi: "Vừa mới là ai điều khiển yêu thú?"

Tiểu Kiếm Minh ngây người, cau mày không nói.

Mà hồng y tiểu cô nương cười dài nói: "Lúc Chiêu Dương ca ca hỏi các người, các người tốt nhất mau mau trả lời nga, tính tình của hắn không tốt, mỗi ngày đều muốn giết mấy người!" Vừa nói vừa bổ sung lời của cầm y thanh niên: "Chúng ta tới để tìm một món đồ, mới vừa rồi cảm ứng được có khí tức của món đồ này, cho nên mới tìm tới đây, các người nhất định đã từng gặp!"

Tiểu Kiếm Minh chau mày, chậm rãi nói: "Chúng ta nơi này không có ai khu sử yêu thú!"

Thanh niên cầm y đảo mắt một phen, quát lạnh nói: "Người muốn chết sao?"

Tiểu Kiếm Minh sắc mặt xanh mét, hắn cùng với đối phương tu vi tương đối, nhưng bị lãng nhục như thế, trong lòng nhất thời tức giận dâng lên.

Hồng y tiểu cô nương phui tay, hấp dẫn chú ý của mọi người, cười nói: "Vậy các người tốt nhất thử nghĩ xem, chúng ta cảm ứng không sai, mới vừa rồi nơi này quả thật có một loại khí tức khu sử yêu thú xuất hiện, nếu không chúng ta cũng sẽ không tới đây!"

Tiểu Kiếm Minh không nói, chau mày.

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông cũng cảm thấy lạnh lẽo, ai biết từ nơi nào xuất hiện một đám cao thủ, điên cuồng hỏi mình chuyện như vậy? Khu sử yêu thú? Bọn họ nào biết thứ quý gì có thể khu sử yêu thú? Chẳng qua là nhìn bộ dạng đối phương như vậy, sát khí cực thịnh, nếu trả lời không tốt, sợ rằng đối phương thật sự muốn động thủ a...

Cũng là Hứa Linh Vân, tựa như nhớ ra cái gì đó, theo bản năng hướng Phương Hành nơi này nhìn tới.

Phương Hành cũng nhìn về phía nàng, biết nàng nhớ ra gì đó, nhẹ khẽ lắc đầu, đôi môi khẽ nhúc nhích, nói câu nói.

Những lời này là "Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện!"

Hứa Linh Vân tự nhiên nghĩ tới chuyện, lúc ấy các đệ tử Thanh Vân Tông ở bên hồ gặp phải đàn yêu thú tập kích, lúc ấy nàng cùng Phương Hành cũng nhìn ra, hẳn là có người cô ý khu sử yêu thú, cũng cùng những người này đang tìm có chút tương tự, dĩ nhiên, nàng làm sao cũng không nghĩ ra, "Người" khu sử yêu thú trên thực tế đang co đầu rụt cổ ở sau lưng Phương Hành chứ...

Mà Phương Hành nói những lời này, cũng làm cho Hứa Linh Vân bỏ đi ý niệm nói ra chuyện này.

Đúng vậy, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, mặc dù nói cho đám người này chuyện đàn yêu thú tập kích thì như thế nào?

Những người này không chừng còn có thể ép chính mình đi tìm đầu mối, chẳng bằng làm bộ như không biết gì cả, đuổi bọn họ đi cho phải.

Dĩ nhiên, nhìn bộ dáng những người này, tựa như cũng không phải dễ dàng đuổi như vậy, chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Ngay khi không khí cực kỳ khẩn trương, Thư Văn cốc dẫn đầu đệ tử Bì Quân Từ bỗng nhiên lấp bắp mở miệng: "Chư vị... Đạo hữu, các người nói khí tức... Có phải... Có phải cái đồ vật này hay không?"

Vừa nói, hắn xoay người đi tới phía sau, đem thanh ngô hạ nửa đoạn thân thể giật tới, dùng sức run lên, nhất thời rất nhiều mùi hôi ngút trời gì đó đổ trên mặt đất, nhưng đều là một chút xác yêu thú bị thanh ngô nuốt vào chưa tiêu hóa sạch sẽ, ở bên trong, có một tiểu đỉnh nhỏ có chút biến hình, rách tung toé, tràn đầy máu đen, cần thận phân biệt, còn có thể thấy một chút ký hiệu trên đỉnh.

"Sao?"

Cầm y thanh niên nhìn thấy, bàn tay khẽ lật, đã đem đỉnh này nhiếp tới đây, hắn cũng không ngại dơ bẩn, cầm ở trong tay quan sát một chút, vẻ mặt hơi có chút thất vọng, tiện tay ném tới trên mặt đất, lạnh lùng nói: "Thứ này là của các ngươi?"

Tiểu Kiếm Minh nhìn Phong Thanh Vi một cái, Phong Thanh Vi không thể làm gì khác đành kiên trì tiến lên nói: "Không sai, đây là một pháp khí cấp thấp, rót vào máu yêu thú, thúc dục hóa đan, lĩnh được phần những vật này, có thể thông qua cái đỉnh này, tản mát ra một loại mùi vị hấp dẫn yêu thú, mà có thể bảo đảm mùi khí huyết ngưng mà không tiêu tan, vẫn phiêu tán đến ngoài trăm dặm..."

Theo lời của nàng, cầm y thanh niên đám người về mặt càng ngày càng khó coi.

"Son Khôi, ngươi thấy sao?"

Đột nhiên, cầm y thanh niên xoay người, nhìn về phía sau hắn một lão đầu mặc áo đen, chính là Linh Động bát trọng tu vi.

Lão đầu kia nhắm hai mắt lại, tinh tế cảm ứng, trên trán rỉ ra một chút mồ hôi.

Qua thật lâu, hắn mới mở hai mắt ra, có chút chần chờ nói: "Tựa hồ quả thật không có... Không có khí tức đỉnh kia nữa rồi, có thể cảm ứng được chỉ có khí tức pháp khí cấp thấp này..."

Cầm y thanh niên trên mặt hiện ra một tia tức giận, quát lạnh nói: "Ngươi không phải vừa rồi rất xác định cảm nhận được khí tức của nó sao?"

Hắc bào lão giả Son Khôi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống, khó xử nói: "Mới vừa rồi cự ly dù sao quá xa, hơn nữa... Hơn nữa pháp khí này cùng bảo bối của chúng ta này có nguyên lý tương tự, mặc dù cấu tạo rất thô ráp, nhưng khí tức có một chút tương tự..."

Nói như vậy, không thể nghi ngờ là thừa nhận chính mình mới vừa rồi cảm ứng có sai lầm.

"Ai..."

Cầm bào nam tử thờ dài, đoàn người bọn họ sắc mặt cũng có chút khó coi.

Mà Thanh Vân Tông đệ tử thì cũng thờ phào nhẹ nhõm, là hiểu lầm thì tốt rồi, cuối cùng không cần phải dùng binh đao để giải quyết.

Trong đó vui vẻ nhất, lại là kim ô co đầu rút cổ trốn trong đám người, nó cảm giác quả thực tựa như nằm mơ, chính mình hôm nay chọn tên tiểu quỷ này làm đối tác quả thực quá thần thông quảng đại rồi, chiều chiều biến biến lấy ra một cái mặt nạ, đã có năng lực thay đổi khí tức, nó cũng chính là dựa vào mặt nạ này, thay đổi khí tức bản thân, đỉnh này ở trong cơ thể nó, khí tức tự nhiên tùy theo che giấu.

"Chiêu Dương ca ca, ta đã nói ác tắc này hướng hoang trạch phía nam bỏ chạy nha, các ngươi lại nói đây là nó có tình nghi binh, trên thực tế trốn tới Sở vực, lúc này đã chứng minh ta đúng đi? Nếu không chúng ta quay lại, đi phía nam đuổi theo nó?"

Hồng y tiểu cô nương cười hi hi, nàng cùng người khác bất đồng, hoàn toàn không sợ người tuổi trẻ cầm bào này.

Người tuổi trẻ cầm bào tức giận càng không tiêu tán, chậm rãi gặt đầu, cũng không mở miệng, nhưng làm như đã ngầm đồng ý.

Hồng y tiểu cô nương hi hi cười một tiếng, hướng Tiểu Kiếm Minh nói: "Chúng ta đi nữa, nhưng yêu đan này ta không trả ngươi!"

Tiểu Kiếm Minh cũng cảm thấy trong bụng buông lỏng, mỉm cười nói: "Chính là một quả yêu đan mà thôi, cô nương cứ cầm đi, coi như là Thanh Vân Tông ta cùng cô nương kết thiện duyên, chẳng qua là, vị sư đệ kia của ta... Cô nương có thể thả người rồi chứ?" Hắn coi như là biết làm người, biết bằng nhất phương thực lực đã biết, vô luận như thế nào cũng đoạt không về viên yêu đan này, vậy thì từ bỏ là được.

Lại không nghĩ rằng, cô bé còn chưa trả lời, bỗng nhiên người tuổi trẻ cầm bào mở hai mắt ra, ánh mắt như kiếm lạnh lạnh hướng Tiểu Kiếm Minh nhìn tới, lạnh giọng nói: "Chỉ bằng một quả yêu đan, đã muốn cùng chúng ta kết thiện duyên ư?"

Tiểu Kiếm Minh hơi chững lại, hắn vốn thuận miệng nói một chút, ai thực sự muốn cùng ngươi kết thiện duyên chứ?

Cho dù ta không muốn kết thiện duyên, ngươi còn có thể đem yêu đan trả ta ư?

"Đạo hữu có ý gì?"

Tiểu Kiếm Minh ẩn hàm không vui nói, ngay cả thực lực bên mình không bằng đối phương, hắn cũng thực sự hơi tức giận.

Dù sao cầm y nam tử thực lực, chưa chắc đã cao hơn chính mình, chẳng qua là trợ thủ thật nhiều mà thôi.

Cầm y thanh niên cười lạnh một tiếng, nói: "Nếu muốn kết thiện duyên, rất tốt, đem túi trữ vật trên người các ngươi cũng giao ra đây sao!"

Lời vừa nói ra, chúng đệ tử Thanh Vân Tông tất cả đều sắc mặt đại biến.

Mà cầm y thanh niên đoàn người nhất thời mặt lộ vẻ mỉm cười.

Hồng y tiểu cô nương vỗ tay cười nói: "Chiều Dương ca ca lại muốn đoạt đồ người khác rồi, bắt quá đoạt túi trữ vật, ta thích!"

Tiểu Kiếm Minh lúc này đã sắc mặt đại biến, tức giận trong lòng, có chút nhẫn nại không được.

Mà cảm y thanh niên lạnh lùng cười một tiếng, hướng bên cạnh hai người ra hiệu, trong chốc lát, trên người hai người đồng thời bạo xuất Linh Động cửu trọng tu vi, phô thiên cái địa hướng Tiểu Kiếm Minh trấn áp tới, như sóng lớn cuộn cuộn, Tiểu Kiếm Minh nhất thời mặt biến sắc, cảm y thanh niên nói: "Nếu ngươi không phục, có thể xuất thủ thử một chút, ở hoang sơn dã lĩnh như này, giết người, thì thể thật là dễ xử lý..."

Tiểu Kiếm Minh trong lòng lạnh lùng, phát hiện ba người tu vi Linh Động cửu trọng bên đối phương, đã mơ hồ phong tỏa ở ba phương vị của mình, nhìn đáng sợ, lại là lo lắng mình bỏ chạy, hấn trong bụng cũng không khỏi tính toán, mặc dù đối với phương lộ ra về cực kỳ bất phàm, nhưng Tiểu Kiếm Minh tự nghĩ bằng thực lực của mình, đánh bại một người không khó khăn, chiến hai người bọn họ, có chút ít khó khăn...

Mà nếu là một mình một người đối đầu đối phương ba người, sợ rằng ngay cả chạy trốn cũng không cách nào trốn.

Nhưng vô luận như thế nào, chính mình đường đường Thanh Vân Tông chân truyền đại đệ tử, lại bị người trấn áp, để cho trong lòng hấn rất biệt khuất.

"Không bằng như vậy" hồng y tiểu cô nương cười cười, làm như đang giảng hòa, nói: "Ngươi đã cho ta một quả yêu đan cứu giai rồi, coi như ngươi đã có thành ý, túi trữ vật có thể giữ lại, những người khác tất phải giao ra đây... Phải, nếu như các ngươi trong lòng cảm thấy không thoải mái, coi như các ngươi coi người bị ta nắm, coi như là cảm tiền chuộc đem hấn chuộc về đi thôi..."

Tiểu Kiếm Minh nghe vậy, trong lòng khê buồng lỏng.

Phương Hành nhất thời bất mãn, nhỏ giọng nói thầm "Con mẹ nó, yêu đan này là của ta mà..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Thượng giai huyền quyết

Phương Hành từ đáy lòng không muốn giao tiền chuộc cho Thân Kiếm, bắt quá bởi vì trong lòng hấn hiểu được, chuyện này chính là bởi vì kim ô mà có, đối với mình mà nói có thể giúp kim ô đem chuyện này che dấu đi chính là thành công lớn nhất, vì vậy hấn khiếm tốn hiềm thấy, ẩn trong đám người, không gây chuyện lung tung, coi như mình là một gã Thanh Vân Tông đệ tử bình thường, tùy ý để Tiểu Kiếm Minh xử lý chuyện này thôi.

Tiểu Kiếm Minh nghe nói mình có thể giữ lại túi trữ vật, trong lòng dễ chịu chút ít, cuối cùng chính mình không cần giao ra túi trữ vật.

Nhưng nếu để hấn tới hạ mệnh lệnh này, cũng vốn có chút khó có thể mở miệng.

Hồng y tiểu cô nương thấy Thanh Vân Tông đệ tử đều lặng yên không mở miệng, cười hi hi, hướng hung nô phía sau nháy mắt.

Hung nô lập tức nhắc lên Thân Kiếm, bàn tay to như quạt hương bồ tát vào mặt hấn.

"Ba " " ba " hai cái, Thân Kiếm nhất thời miệng đầy là máu, răng rớt ba bốn cái, nhất thời liều mạng kêu lên: "Tiểu sư huynh... Tiểu sư huynh... Chư vị sư huynh đệ, cầu các người, mau cứu ta đi..."

"Ai, giao ra đi!"

Thư Văn cốc Bi Quân Tử bỗng nhiên thờ dài một tiếng, đem túi trữ vật của mình ném ra ngoài.

Thân Kiếm vô luận như thế nào, cũng là đệ tử Thư Văn cốc, hấn là dẫn đầu, không thể bỏ mặc, hơn nữa, hấn cũng đã nhận ra, Tiểu Kiếm Minh đã động tâm, chẳng qua không có mặt mũi hạ mệnh lệnh này, chính mình dẫn đầu làm, Tiểu Kiếm Minh nói vậy cũng sẽ cảm kích mình, dù sao đối thủ mạnh như thế, dù là mình muốn giữ lại túi trữ vật cũng cần bản là chuyện không thể nào.

Hơn nữa, túi trữ vật của các đệ tử Thư Văn cốc hy sinh, đều ở trên người hấn, vì vậy hấn chỉ cần ném một cái ra là đủ, vì vậy cử động lần này mặc dù rất mất thể diện, nhưng tổn thất thực sự cũng không lớn.

Thấy có người đi đầu, mà Tiểu Kiếm Minh im lặng không lên tiếng, giống như lặng yên đồng ý, những đệ tử Thư Văn cốc khác đều làm theo.

Những đệ tử này giao ra túi trữ vật chính là tất cả tài phú của mình, cũng không thể không đau lòng.

"Giao ra đi!"

Phong Thanh Vi cũng bất đắc dĩ thờ dài một tiếng, ném ra một cái túi trữ vật, sau đó tất cả đệ tử Sơn Hà cốc cũng ném ra.

Đệ tử khác tự nhiên sẽ làm theo, đối phương lợi hại hơn mình, hơn nữa nhìn qua còn không thêm để ý chuyện giết người, chính mình không giao cũng không được.

Ngay cả Hứa Linh Vân cũng giao ra túi trữ vật của bản thân, Phương Hành bỗng nhiên kéo tay áo của nàng, hướng nàng nháy mắt mấy cái, đưa tay ném hai cái túi trữ vật ra ngoài, Hứa Linh Vân lúc này mới tỉnh ngộ, trên người tiểu quý này có bảy tám túi trữ vật cơ mà, hắn thay mình ném một cái, cũng tiết kiệm chính mình trong túi trữ vật bảy tám năm qua tích lũy, trong lòng tuy có chút ít bất đắc dĩ, nhưng cũng không thiếu cảm kích.

"Ha ha, người tu hành Sở vực đều là một đám yếu mềm ra?"

Hai đại hán Linh Động thất trọng ngôi trên con doi đen nở nụ cười, chia ra thi triển Dẫn lực thuật một trảo, đẩy đất túi trữ vật nhất thời bay lên, hai người bọn họ ngồi ở trên lưng doi đen, từng bước từng bước đếm, đồng thời nhìn số người trên mặt đất, tựa như tính toán xem có ai không nộp hay không, đếm tới cuối cùng, lại là tổng cộng có hai mươi sáu cái túi trữ vật.

Trừ Tiểu Kiếm Minh không giao ra, còn dư lại hai mươi sáu người đều cũng giao ra đây.

"Ha ha, Long sư đệ, chúng ta có chín người, cũng chỉ có hai mươi sáu cái túi trữ vật, không đủ phân chia a..."

Bên trái đại hán bỗng nhiên hắc hắc nở nụ cười, hướng người bên phải nháy mắt.

Người bên phải hiểu ý, không có hảo ý nhìn hướng Tiểu Kiếm Minh, nói: "Không sai, thêm một cái nữa là tốt rồi!"

Bọn họ hiển nhiên muốn đem túi trữ vật của Tiểu Kiếm Minh cũng đoạt lấy, dù sao Tiểu Kiếm Minh vừa nhìn chính người có tu vi cao nhất nơi này, nếu nói là trong túi trữ vật có đồ tốt, tất nhiên cũng là nhiều nhất, có thể một cái đã bằng mười người khác.

Tiểu Kiếm Minh sắc mặt xanh mét, không nói một lời, lúc này hắn tự nhiên sẽ không tự mình chuốc lấy cực khổ.

Bên phải đại hán thấy Tiểu Kiếm Minh không nói, cố ý nói: "Nếu chuộc người, vậy thì hai mươi bảy túi trữ vật mới có thể chuộc được cả người, túi trữ vật thiếu một cái, không thể cho hắn một người đầy đủ, làm ăn chính là công bình mới tốt nhất, hung nô, người đem chân tên kia bẻ một cái, coi như bữa ăn tối sao, còn dư lại trả cho bọn hắn là được!"

Hung nô nghe xong, cười hắc hắc, trong mắt hung tàn mãnh liệt, đưa tay nắm lấy chân Thân Kiếm.

Thân Kiếm sợ hãi hồn bay lên trời, hai cái tát thì hắn còn chịu được, nếu mất một chân thì đúng là không thể nào chấp nhận, vội vàng quát to lên: "Tiểu sư huynh... Tiểu sư huynh cứu mạng a..." Vừa giãy dụa, vừa hướng Tiểu Kiếm Minh nhìn sang, nhưng chợt thấy Tiểu Kiếm Minh ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, Thân Kiếm nhất thời trong lòng lạnh lẽo, biết Tiểu Kiếm Minh đã hận chính mình.

Nhưng hung nô rõ ràng cảm giác giống như dã thú đang giữ chặt chân trái của mình, tựa như thật muốn giật xuống, hắn trái tim sợ hãi tới đỉnh, trong tuyệt vọng, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, lập tức hét lớn: "Có... còn có túi trữ vật..." Vừa nói, liều mạng, thoáng cái chỉ hướng Phương Hành trong đám người, kêu lên: "Chỗ của hắn có... Còn có bảy tám..."

"Sao?"

Một nhóm người này lập tức ánh mắt lăm lăm nhìn về Phương Hành trong đám người, hù dọa người chung quanh Phương Hành lập tức cũng né ra thân thể.

"Tên tiểu quý như vậy, lại có bảy tám túi trữ vật ư?"

Trên doi đen, đại hán phía bên phải nghi hoặc nhìn Phương Hành.

Thân Kiếm gấp đến độ kêu to: "Không sai, hơn nữa trong túi trữ vật hắn tất cả đều là bảo bối, mộng hồn thảo cũng có hơn ngàn gốc..."

"Bá..."

Hai đại hán trên lưng doi đen ánh mắt chợt lóe, bình tĩnh nhìn ở Phương Hành, âm trầm cười nói: "Tiểu quý, mau giao ra đây!"

Thanh Vân Tông đệ tử không người dám nói chuyện giúp cho Phương Hành, đều ánh mắt phức tạp nhìn tới Phương Hành.

Thậm chí có người nhìn có chút hả hê, nghĩ thầm cũng cảm ơn một câu của Thân Kiếm, nếu không túi trữ vật của chúng ta cũng giao ra ngoài, tiểu quý này chính mình còn giữ nhiều như vậy, vậy chúng ta chẳng phải chịu thiệt thòi lớn ư?

Mà Phương Hành lúc này cũng tức tới tức tám khiêu bốc khói.

Không dùng tốc độ nhanh nhất chém chết tên vương bát đần Thân Kiếm này, tuyệt đối là chuyện sai lầm lớn nhất của mình trong cuộc đời này!

Mất thấy ánh mắt của đối phương đều tập trung vào trên người mình, hiển nhiên là số lượng "Hơn ngàn gốc" mộng hồn thảo dẫn động lòng tham của bọn hắn, tất nhiên sẽ không bỏ qua mình, Phương Hành trong bụng có chút không cam lòng, bỗng nhiên con ngươi đảo một vòng, "Sưu" một tiếng chạy trốn ra ngoài, Dẫn lực thuật thi triển, cả người bay vút mà lên, hướng tề đàn không lồ bên cạnh xông tới.

"Hắc hắc, muốn chạy trốn sao?"

Đám người kia hiển nhiên cũng không thêm đề ý, bọn họ có hơi đen làm tọa kỵ, căn bản không sợ Phương Hành chạy thoát.

Từ từ khu sử hơi đen, không nhanh không chậm đuổi theo.

Phương Hành bò lên trên đỉnh tế đàn cao ba mươi trượng, đã có ba bốn con hơi đen tiến tới gần hắn, nhưng Phương Hành nghĩ đến cũng không phải là chạy trốn, hắn lôi kéo áo choàng, lập tức đem bảy tám túi trữ vật của mình cũng cầm ra ngoài, cầm đầy hai tay, sau đó để sát vào miệng tế đàn, hét lớn: "Đừng tới đây, tới nữa ta sẽ ném xuống, các ngươi một cái cũng không nhận được..."

Bách Thú Tông môn nhân nhất thời ngạc nhiên, hoàn toàn không nghĩ tới tiểu quý này lại làm như thế...

Đây là muốn phá phủ trăm chu sao?

"Tiểu quý, đừng nói ngươi ném tất cả, cho dù ngươi ném đi một cái, ta cũng sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết!"

Bên trái đại hán cười lạnh lạnh nói, thanh âm hung tàn, hiển nhiên không phải là nói giỡn.

Phương Hành vừa nghĩ, làm như vậy quả thật không hề dọa được bọn họ, tâm niệm khẽ động, bỗng nhiên từ trong đó một cái túi trữ vật, móc ra một cuốn sách óng vàng, đưa tới trên miệng tế đàn, kêu lên: "Hừ, những túi trữ vật này không hề dọa được các ngươi, nhưng ta dám cam đoan, cuốn cao cấp huyền quyết bí... Âm Dương... Âm Dương Hòa Hợp này rơi mất, các ngươi nhất định hối hận cả đời..."

"Cao cấp huyền quyết?"

Đột nhiên, không chỉ có hai vị đại hán trên hơi đen, những môn nhân khác của Bách Thú Tông cũng đồng thời ngưng thần.

Trong mắt cảm y thanh niên, thậm chí phóng ra hai đạo tinh quang.

Về phần đệ tử Thanh Vân Tông, thì có chút mê mang: Âm Dương Hòa Hợp... là thứ gì?

Phương Hành phần uất hướng Tiểu Kiếm Minh nói: "Tiểu sư huynh, ngươi chớ trách ta, Thân Kiếm đúng là chẳng ra gì, lại muốn bán đứng ta, không có biện pháp, ta chỉ nhớ ra được phương pháp này để dọa bọn họ, Âm Dương Hòa Hợp là thứ quý giá nhất của chúng ta chuyển này, ta cũng không tin bọn họ không động tâm... Tiểu sư huynh ngươi đi mau, đi mời các trưởng lão tới đối phó bọn họ, nơi này để ta cản trở..."

Tiểu Kiếm Minh thoáng cái cũng mê mang, tiểu quý này nói chuyện thật sự quá giống như thật.

"Tiểu quý, ngươi thật có thượng giai huyền quyết ư? Cầm đến cho ta xem!"

Cảm bảo thanh niên cười hơi đen, từ từ nhích tới gần, khẩu khí lạnh lạnh.

"Cách ta xa một chút... Nếu không... Nếu không ta thật sự ném xuống!"

Phương Hành tựa như phi thường sợ hãi, run giọng kêu lên, tay cách miệng tế đàn càng gần một chút.

Cảm bảo thanh niên nhất thời thân thể hơi cứng lại, còn thật không dám chọc giận tiểu tử này, đem thượng giai huyền quyết sắp tới tay ném mất.

Hắn thật ra cũng bởi vì cảm giác một chuyện đi không được gì, trong lòng bị đè nén, mới đem đám người tu hành Sở vực tới trút giận, đoạt túi trữ vật của bọn họ, cũng chỉ để cho đỡ buồn mà thôi, nhưng không nghĩ tới, chuyện đột nhiên biến hóa, thế nhưng trong lúc vô tình thấy được một quyển thượng giai huyền quyết, nếu đây là thật, chính mình đã phát tài rồi, Thú Vương Đình tìm không được cũng không sao cả.

Cũng vì vậy, mặc dù trong lòng hắn còn có chút hoài nghi, nhưng cũng không dám khinh thường.

"Tiểu quý, đem pháp quyết này đưa cho ta... Không, cho ta sao lại một phần, ta sẽ tha cho các ngươi rồi đi, toàn bộ túi trữ vật đều trả lại cho các ngươi!"

Cảm y thanh niên lạnh lạnh nói.

"Ta... Ta không cho, ta không tin được các ngươi, trước để sư huynh đệ của ta rồi đi đã..."

Phương Hành bộ dáng đại nghĩa凛 nhiên.

Thanh Vân Tông đệ tử trong lòng cực kỳ cảm động, lại không quản huyền quyết trong tay Phương Hành có phải thật hay không, chỉ cần có thể làm cho mình an toàn rồi đi, đây cũng là buôn bán lời a, nếu có thể cầm túi trữ vật rồi đi, vậy thì càng tốt hơn...

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 138: Tiểu gia cũng giết người

Cảm y thanh niên tự nhiên sẽ không tha cho Thanh Vân Tông đệ tử rồi đi, vạn nhất sau khi những người này rời đi, lập tức đưa tin cho sư môn bọn hắn, đưa tới Trúc Cơ kỳ trường lão cứu viện, đám người mình đều sẽ gặp vận xui, huống chi, hắn thấy Phương Hành luôn miệng nói muốn chính mình bỏ qua cho sư huynh đệ của hắn, cũng nhất thời trong bụng hiểu rõ, nhìn đáng về tiểu quỷ này cùng các sư huynh đệ của hắn quan hệ không tệ.

"Tiểu quỷ, nếu ngươi đem pháp quyết này cho ta đánh giá thì thôi, nếu không, ngươi cùng các sư huynh đệ của ngươi đều phải chết..."

Cảm y thanh niên lạnh lạnh nói, trong thanh âm tràn đầy sát ý máu tanh.

Phương Hành giống như sợ hết hồn, run giọng kêu lên: "... Không... Ngươi không thể làm như vậy..."

Cảm y thanh niên thấy hắn sợ, lòng tin nhất thời lớn vài phần, khoát tay một cái nói: "Ngươi không tin ư? Hung nô, xé một cánh tay của hắn đi!"

Hung nô "Hà hà" kêu một tiếng, một phát bắt được cánh tay Thân Kiếm, muốn xé xuống, Thân Kiếm sợ hãi kêu thảm thiết thê lương, kêu khóc lên: "Hắn nói dối... Không có huyền quyết..."

Phương Hành xem ra giống như sắp khóc lên: "Thân sư huynh, đến thời khắc này ngươi còn giấu diếm bọn hắn làm gì?"

Cảm y thanh niên thấy Phương Hành thần sắc không giống giả bộ, sắc mặt trầm xuống, tay vung xuống.

Một cánh tay bị xé xuống, tiên huyết chảy đầm đìa, tựa như suối phun, Thân Kiếm kêu thảm thiết vang tận mây xanh.

Thanh Vân Tông đệ tử tất cả đều sợ hết hồn hết vía, quay đầu đi.

"Không... Đừng..."

Phương Hành bị thống phát điên, kêu lên: "Các ngươi không được đối xử với sư huynh đệ của ta như vậy..."

Cảm y thanh niên nghe răng cười nói: "Ta đếm tới ba, ngươi đem huyền quyết ném tới đây, nếu không ta sẽ xé một cánh tay khác của hắn!"

Phương Hành kêu lên: "Trời ạ... đừng làm như vậy..."

Bản thân mình cũng có cảm giác diễn hơi sâu một chút...

Cảm y thanh niên cười lạnh giơ lên ba ngón tay, khi ngón tay thứ ba rơi xuống, hung nô hét lớn một tiếng, lại đem một cánh tay khác của Thân Kiếm xé xuống, Thân Kiếm đau đến hết thảy một tiếng, cả người trực tiếp hôn mê.

Ở trong quá trình này, Thanh Vân Tông đệ tử tất cả đều mặc nhiên quan sát, không một người dám mở miệng ngăn trở.

Cảm y thanh niên thấy Phương Hành đã phát run lên, nghe răng cười nói: "Ngươi còn không chịu giao ư?"

Phương Hành hô to nói: "Trời ạ... Làm sao có thể như vậy... Các ngươi không thể đối xử với Thân sư huynh như vậy..."

Cảm y thanh niên nhất thời không nói nên lời, trực tiếp hướng hung nô nói: "Trực tiếp xé nát người này, sau đó bắt một cái khác, ta xem tiểu quỷ này có thể nhịn tới khi nào..." Hung nô hà hà cười một tiếng, đem cổ Thân Kiếm đưa tới khóe miệng của mình, đang muốn cắn xuống.

"Phương sư đệ!"

Đột nhiên, một tiếng quát vang lên, Hứa Linh Vân khẽ nhủ mảy, hướng Phương Hành nhìn tới đây.

Mặc dù không nói gì, nhưng ý của nàng đã rất rõ ràng, nàng mơ hồ cảm giác Phương Hành cố ý để cho hung nô hành hạ Thân Kiếm, chẳng qua dưới loại tình huống này cũng không thể vạch trần mưu kế của Phương Hành, nếu không đó chính là đẩy hắn vào hiểm địa. Nàng gọi một tiếng này, lại là ám chỉ Phương Hành, nếu ngươi có hậu chiêu gì, mau mau thi triển ra, không cần nhất định hành hạ Thân Kiếm đến chết rồi mới nói.

"Đàn bà đúng là mềm lòng a..."

Phương Hành thở dài một tiếng, ra vẻ bị phần kêu lên: "Dừng tay..."

Cảm y thanh niên lạnh lùng cười một tiếng, bàn tay vung lên, hung nô lập tức dừng miệng.

"Chịu giao ra sao?"

Phương Hành bị phần hướng cảm y thanh niên nói: "Các ngươi... Các ngươi đều chỉ biết lấy lớn hiếp nhỏ sao?"

Cầm y thanh niên hơi ngẩn ra, cười lạnh nói: "Nếu người mạnh hơn ta, người cũng có thể khi dễ ta như vậy, ý mạnh hiếp yếu, không phải là như thế sao..."

Phương Hành nói: "Chi hận... Chi hận ta tu vi không bằng người, nếu không ta nhất định giáo huấn người..."

"Ha ha..."

Cầm y thanh niên càng nghe càng cảm thấy Phương Hành chính là tiểu hài tử, bất quá thấy vẻ mặt hấn xúc động, bàn tay run run, còn thật lo lắng hấn không cẩn thận đem huyền quyết ném vào tế đàn, tâm tư khê động, liền hòa theo lời của hấn nói: "Thôi đi, người cũng đừng nói ta khi dễ người, không bằng như vậy, ta tìm một người tu vi cùng người tương đối nói chuyện được không? A, tuổi của nàng so với người còn ít hơn một chút, tu vi chỉ sợ cũng cùng người không sai biệt lắm, chỉ cần người có thể sống được mười chiêu dưới tay nàng, ta sẽ bỏ qua cho bọn người như thế nào?"

Phương Hành ngẩn ra, trên mặt tựa hồ dâng lên một tia hi vọng, bỗng nhiên lại nói: "Ta... Thực lực của ta rất kém... Mười chiêu nhất định không chịu nổi, cho nên... Cho nên ta chỉ chống đỡ ba chiêu... chịu được ba chiêu người sẽ phải bỏ qua cho chúng ta!"

"Ha ha..."

Cầm y thanh niên đoàn người tất cả đều phá lên cười, cảm thấy tiểu hài tử này thật là khờ khạo.

Bất quá càng như thế, bọn họ càng không nghi ngờ, cầm y thanh niên hướng hồng y tiểu cô nương liếc mắt, truyện âm nói: "Xảo Xảo sư muội, người tới dẫn hấn rồi đi, chỉ cần hấn rời khỏi miệng tế đàn là được rồi..."

Hồng y tiểu cô nương bĩu môi, nói: "Chân chính động thủ, hấn cũng sống không nổi ba chiêu nha!"

Cầm y thanh niên khê mỉm cười, nói: "Sự tình liên quan trọng đại, cẩn thận là hơn, người chỉ cần đem hấn đưa tới, ta sẽ làm nốt chuyện còn lại!"

"Được rồi!"

Hồng y tiểu cô nương gạt đầu bắt đắc dĩ, cười hi hi hướng tế đàn đi lên.

"Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ đến so chiêu với người nhé? Chỉ cần người có thể chịu được ba chiêu, chúng ta sẽ bỏ qua cho bọn người!"

Phương Hành hồ nghi đánh giá nàng một cái, ngập ngừng nói: "Người nói lời giữ lời chứ?"

Hồng y tiểu cô nương cười hi hi nói: "Dĩ nhiên giữ lời, nhất định không lừa người!"

Vừa nói, vừa từ từ nhích tới gần miệng tế đàn.

Phương Hành sợ hãi nhìn thoáng qua người ngồi trên dơi đen ở đen bức, kêu lên: "Các người đều thối lui đi!"

Những người kia đều ha ha cười một tiếng, thật sự không chế dơi đen lui ra.

Bọn họ lại hoàn toàn không lo lắng, biết tiểu sư muội nhà mình số tuổi tuy nhỏ, nhưng thân là con gái duy nhất của Tông chủ, nhiều lần lấy yêu huyết tinh hoa tối thể, một thân linh khí ngưng luyện vô cùng, đừng thấy nàng là Linh Động ngũ trọng, Linh Động lục trọng bình thường ở trước mặt nàng hoàn toàn không phải đối thủ, đối mặt tên tiểu quỷ này, sợ rằng tiểu sư muội dùng một tay đã có thể đánh bại, căn bản không cần chính mình lo lắng.

"Tốt lắm, bọn họ đều lui ra, người có thể tới cùng ta tỷ thí sao?"

Hồng y tiểu cô nương đứng ở chỗ cách Phương Hành mười trượng, gọi Phương Hành tới đây.

Cầm y thanh niên thì ánh mắt lăm lăm, bàn tay vững vàng nắm một thanh phi kiếm khắc đầy ký hiệu cổ quái màu đen, chuẩn bị Phương Hành vừa rời khỏi miệng tế đàn một trượng, hấn lập tức tế kiếm chém giết, cứ như vậy, huyền quyết dễ dàng tới tay.

Phương Hành liếc nhìn cự ly giữa mình cùng hồng y tiểu cô nương, lại nói: "Người tới gần ta một chút nữa!"

Hồng y tiểu cô nương bắt đắc dĩ, vừa tiến lên ba trượng, nói: "Được chưa?"

Phương Hành đánh giá một chút chung quanh, lại nói: "Không được, còn phải gần một chút nữa!"

Hồng y tiểu cô nương trực tiếp hết chỗ nói rồi, vừa tiến lên ba trượng, cự ly Phương Hành chỉ còn ba trượng rồi, nói: "Người rốt cuộc muốn làm gì?"

Phương Hành nói: "Ta thấy người rất dễ nhìn, huyền quyết này cho người đi!"

Vừa nói, thế mà thật đem sách trong tay ném tới cho hồng y tiểu cô nương.

Hồng y tiểu cô nương kinh hãi, vội vươn tay đi đón.

Ngay cả Bách Thú Tông môn nhân, cũng nhất thời cảm giác có chút khó tin.

Nhưng cũng ngay lúc này, Phương Hành thân hình bỗng nhiên hóa thành một vệt, nhanh như tia chớp hướng hồng y tiểu cô nương lao đến, hồng y tiểu cô nương bất được huyền quyết, còn chưa nhìn kỹ, chỉ cảm thấy trước mắt kinh phong đập vào mặt, nhất thời cười nói: "Người cũng thông minh!" Vừa nói bàn tay xòe ra, Dẫn lực thuật thi triển ra, dẫn lực vô hình khổng lồ du tảo như rồng, muốn nhất cử đem Phương Hành bắt giữ.

Nhưng không ngờ, dẫn thuật lực khổng lồ đến trước người Phương Hành, đều bị một đạo khí thế cường đại đánh tan, Phương Hành thân thể cơ hồ không bị ảnh hưởng chút nào, trực tiếp vọt tới bên cạnh nàng, hữu quyền nặng nề đánh ra, "Thình thịch" một tiếng đánh vào trên bụng nàng, đem linh khí lưu động trong cơ thể tất cả đều đánh nghịch hành, sau đó một tay chế trụ cổ của nàng, đem nàng chắn trước người mình.

Lần này, động tác mau lẹ, vô luận Thanh Vân Tông đệ tử hay là Bách Thú Tông đệ tử, cũng không kịp phản ứng.

Mà cảm y thanh niên trong tay nắm chặt phi kiếm màu đen, cũng chưa kịp tể ra.

Hắn lại càng không nghĩ tới, tiểu tử thoát nhìn nhất gan này, xuất thủ nhanh đến không ngờ, mà thực lực mạnh như thế, tiểu sư muội cơ hồ vô địch trong cùng thế hệ, ở dưới tay hắn một chiêu cũng không chống nổi...

"Buông tiểu sư muội ra!"

Qua một hồi lâu, Bách Thú Tông đệ tử mới kịp phản ứng, lập tức cùng hét lớn, không chế dơi đen ép đi lên.

Hồng y tiểu cô nương, lúc này cũng phản ứng kịp, gương mặt đỏ bừng, giãy dụa nói: "Buông..."

Phương Hành cười hắc hắc, ở trên mặt nàng bấm một cái, nói: "Đàng hoàng một chút, nếu không tiểu gia sẽ đánh người!"

Hồng y tiểu cô nương chẳng bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ bị một đứa bé như vậy đánh bại, thậm chí còn bị đối phương bắt được, trong bụng vừa thẹn vừa giận, lại càng cảm giác mình cùng đối phương thân thể dán quá chặt, làm cho nàng vô cùng khó chịu, căn bản không nghe Phương Hành uy hiếp, ra sức giãy dụa, trong miệng kêu lên: "Người buông ra, người chơi xấu, người lừa gạt, chúng ta đánh thêm một lần nữa..."

Cũng vào lúc này, mấy đệ tử Bách Thú Tông trên dơi đen đồng thời yên lặng tiến tới gần, muốn tìm kiếm cứu người cơ hội.

Phương Hành lạnh lùng bàng quan, phát hiện đối phương đắc ý đồ, nhất thời hung ác sinh ra, bỗng nhiên một tay nhắc lên tiểu cô nương, phát tay chính là hai cái tát, "Ba "" ba " hai tiếng, cô bé khỏe miệng rướm máu, trên mặt trắng nõn như đồ sứ xuất hiện hai cái vết tay, mà nàng cũng tựa như bị đau, trong chốc lát yên tĩnh lại.

Phương Hành lại đem nàng kéo vào lòng ngực của mình, tay phải đoán đao trực tiếp đâm vào cổ của nàng một ngón tay, máu tươi theo cổ trắng như dòng suối nhỏ chảy xuống, lạnh lùng nhìn Bách Thú Tông đệ tử nói: "Các người thật cho là tiểu gia không biết giết người ư?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Hung khí tất lộ

Hai tiếng giòn vang, phảng phất như định thân chú, nhất thời hù dọa đệ tử Bách Thú Tông đều không dám nhúc nhích...

Hồng y tiểu cô nương bị Phương Hành bóp cổ cản ở trước người, đoán đao đâm vào cổ nàng một ngón tay, chỉ cần nhẹ nhàng đâm thêm, có thể đem khí quản của nàng chém đứt, đến lúc đó, coi như là thần tiên cũng khó cứu. Dưới loại tình huống này, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cho dù là Linh Động cửu trọng tu vi, cũng không có nắm chắc ở cục diện như thế đem hồng y tiểu cô nương cứu ra.

Mà hồng y tiểu cô nương tựa như bị hai cái tát này đánh cho choáng váng, lại tựa hồ bị đoán đao đâm vào cổ dọa cho sợ hãi, ngơ ngác đứng ở trước người Phương Hành, một cử động cũng không dám, sách trong tay đã sớm rơi xuống đất.

Trên sách, rõ ràng khắc một hàng chữ lớn: Đồng cung đồ —— dương bản khắc.

Thì ra đây chính là Âm Dương Hòa Hợp...

Nếu thật sự ngẫm nghĩ, cũng quả thật không sai.

Chẳng qua là Bách Thú Tông đệ tử hoàn toàn ngây dại, ai có thể nghĩ đến, chính mình nhiều người như vậy, lại bị một cái con nít chưa mọc đủ lông thoát nhìn không chút nào thu hút dùng một quyền Đồng cung đồ lừa cho chạy đông chạy tây, còn để tiểu sư muội bị giam giữ?

"Buông tiểu sư muội ra, nếu không ta sẽ thế, đem tất cả bọn người bầm thây vạn đoạn..."

Cảm y thanh niên sắc mặt xanh mét, lời nói giống như từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng nặn đi ra.

"Thề thảng cha ngươi, có bản lãnh ngươi chém chết hết cho ta xem nào?"

Phương Hành cười lạnh: "Giữa mùa hè mặc áo bông y như thằng ngốc, cảm giác ngươi rất lợi hại phải không?"

"Ngươi!"

Cảm y thanh niên hàm răng cắn cách cách rung động, hận ý trong đôi mắt cơ hồ bốc lửa.

Tiểu quỷ này lại dám chửi mình là thằng ngốc?

Cảm y thanh niên thật sự nằm mơ cũng không nghĩ ra, nếu không phải là mình tu luyện công pháp bá đạo thì làm sao lại mặc như vậy.

"Tiểu quỷ, ngươi thật sự nghĩ ta không dám giết người sao?"

Cảm y thanh niên lạnh giọng nói, đồng thời ánh mắt bất thiện hướng Thanh Vân Tông đệ tử nhìn sang.

Lại là hắn cũng muốn bắt người tới đây, cùng Phương Hành nói điều kiện.

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Tốt, ngươi bắt đi, trừ Phong Thanh Vi Phong sư tỷ, ngươi bắt ai ta cũng không lo lắng.."

Trong đám đệ tử Thanh Vân Tông, bỗng nhiên vài đạo mục quang nhìn về Phong Thanh Vi.

Phong Thanh Vi sợ hết hồn hết vía, vội vàng trốn được phía sau Tiểu Kiếm Minh, run giọng nói: "Ngươi... Ngươi đừng nói lung tung!"

Mà Tiểu Kiếm Minh thì ánh mắt lăm lăm, tay đề thiết kiếm, bước lên trước một bước, Hứa Linh Vân cũng đứng lên cùng hắn.

Hai người bọn họ hiển nhiên cũng phát hiện một tia cơ hội, vừa có con tin nơi tay, liền không nhất định không nên bị đối phương kiểm chế.

"Phương sư đệ, đến phía sau ta đi!"

Hứa Linh Vân tay cầm trường kiếm, nhẹ giọng hướng Phương Hành nói.

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Vẫn là Linh Vân sư tỷ tương đối tốt..."

Vừa nói nhắc tới hồng y tiểu cô nương, từ từ đi về phía trước, Bách Thú Tông đệ tử biết Thanh Vân Tông muốn bảo vệ cho Phương Hành, tự nhiên không muốn để cho hắn đi qua, không nói một lời ngăn trước người hắn. Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, đột nhiên đoàn đao vạch hai vạch trên mặt hồng y tiểu cô nương, lập tức ở trên má trái của nàng vẽ một chữ "X" máu tươi lấm lấm, nhìn thấy mà giật mình.

"Chó ngoan không cần đường, các ngươi tránh ra cho ta, nếu không đao tiếp theo sẽ đâm vào mắt nàng!"

Phương Hành lạnh lùng mở miệng, tuyệt không giống như đang nói giỡn.

Bách Thú Tông đệ tử cản đường hắn hoảng hốt, vội vàng tránh ra hai bên.

Vết thương trên mặt có thể trị lành, nhưng nếu đâm mù mắt, phiền toái có thể lớn lắm.

Mà hồng y tiểu cô nương cảm thấy trên mặt rất rát, cũng biết mình bị phá dung, hơn nữa trong lòng cảm giác sợ hãi càng ngày càng lớn, đột nhiên "Oa" một tiếng khóc lên, lại là nàng bình thời tài cao gan lớn, tự nhiên lộ vẻ hết sức giáo hoạt, nhưng nàng lá gan lớn hơn nữa, gặp được loại tiểu ma tinh lòng dạ độc ác như Phương Hành, cũng bị dọa cho bộc lộ tính cách nhát gan.

"Hà hà..."

Hung nô nghe được tiếng khóc, đột nhiên nổi điên, hướng Phương Hành lao đến.

"Hung nô, đừng hành động thiếu suy nghĩ!"

Hai cái đệ tử Bách Thú Tông vội vàng ngăn cản hung nô, sợ hắn chọc giận tới Phương Hành.

Tiểu cô nương mặc dù là trên danh nghĩa là tiểu sư muội của bọn họ, trên thực tế thân phận tôn quý dĩ thường, tương đương với chủ nhân vậy.

Nếu nàng có sơ xuất, Bách Thú Tông đệ tử ở đây một cái cũng không sống được.

Điểm này, lại là thời điểm Phương Hành cùng kim ô nói chuyện với nhau đã biết.

Hung nô bị cản lại, vẫn "Hà hà" kêu to, hung bạo dĩ thường..

Phương Hành cười lạnh một tiếng, nhanh chóng nhích tới gần Thanh Vân Tông đệ tử, sau đó hướng hai cái đệ tử Bách Thú Tông hét lớn: "Để hắn tới

đây!"

"Sao?"

Hai cái đệ tử Bách Thú Tông cầm hung nô đều ngơ ngẩn.

Đoán đao trong tay Phương Hành ở trên con người hồng y tiểu cô nương quơ quơ, kêu lên: "Đề hấn tới đây!"

Hai cái đệ tử Bách Thú Tông không biết Phương Hành muốn làm gì, nhưng sợ hấn thật sự đâm vào mắt tiểu cô nương, không dám cãi lời, tránh ra ở một bên, hung nô là một yêu man quái dị, trí lực rất thấp, lực lượng lớn vô cùng, thấy không có Bách Thú Tông đệ tử ngăn chính mình, lập tức hướng Phương Hành lao đến, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là cứu tiểu chủ nhân của mình.

"Giết hấn đi!"

Mắt thấy này hung nô tới gần, Phương Hành bỗng nhiên lạnh lùng hướng Ngô Tương Đồng hạ lệnh.

"Đoán Chân cốc đệ tử nghe lệnh, lấy thần cơ nỏ, xích đồng liên, phụng mệnh sư huynh, giết!"

Ngô Tương Đồng ngẩng ra một chút, sau đó mới giật mình, đối với lời của Phương Hành không dám có chút làm trái, quát to một tiếng, chúng đệ tử Đoán Chân cốc lập tức nhất tề nhảy ra, bốn người cầm trong tay hỏa đồng liên màu đỏ, ngay tại chỗ lần một vòng, đem hung nô kéo trượt ngã, sau đó triển lên, có một đệ tử Đoán Chân cốc khác cầm trong tay thần cơ nỏ nửa ngồi thân thể, hai người khác bên cạnh hấn hộ pháp, nhắm ngay đầu của hung nô.

Lúc này hung nô đôi mắt nhìn hồng y tiểu cô nương gât gao, trong miệng hà hà kêu to.

Nhưng cũng vào lúc này, thần cơ nỏ ầm ầm rung động, một đạo quang hoa hung mãnh bạo xạ ra.

"Thình thịch..."

Đầu hung nô to như chậu nước rửa mặt như dưa hấu nổ tung, máu, óc, xương vỡ vụn rơi đầy mặt đất.

Lần này, không chỉ có đệ tử Bách Thú Tông giật nảy mình, ngay cả đệ tử Thanh Vân Tông cũng có mấy cái thân thể run lên.

"Hung nô..."

Hồng y tiểu cô nương vô lực vрон tay, hướng hung nô không có đầu, vẫn hướng chính mình vрон tay tìm kiếm.

Thanh âm bi khuất, tề như văn nhuế.

"Ha ha..."

Phương Hành cười to một tiếng, cầm cổ nàng tiến vào đám người chúng đệ tử vây quanh, hướng cầm y thanh niên nơi xa cười nói: "Một mạng đổi một mạng, hiện tại huề nhau, chúng ta có thể thương lượng giải quyết vấn đề như thế nào một chút!"

Cầm y thanh niên lạnh giọng nói: "Buông Xảo Xảo sư muội ra, mọi người riêng mình rời đi, nước giếng không phạm nước sông!"

Phương Hành hi hi cười một tiếng, nói: "Thằng cha nguoi, ăn gì mà khôn thế..."

Cầm y thanh niên ánh mắt như kiếm: "Nguoi muốn như thế nào?"

Phương Hành nói: "Đến đây, đem túi trữ vật của các nguoi đều giao ra đây cho ta!"

Bách Thú Tông đệ tử nhất thời ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau, trong lòng tựa như có vạn con yêu thú chạy qua...

Cầm y nam tử ánh mắt, tựa hồ có huyết quang chớp động, mang theo tức giận ngập trời hướng Phương Hành nhìn tới.

Phương Hành cười hi hi lơ đãng, không chút nào e sợ lui nhìn thẳng hấn.

Qua thật lâu, cầm y nam tử mới nhẹ nhàng thở dài, nói: "Đem túi trữ vật ném cho hấn!"

Chúng đệ tử Bách Thú Tông hận đến nghiến răng, nhưng vẫn côi xuống túi trữ vật, rồi rít ném xuống.

Ngô Tương Đồng thấy thế, hướng Phương Hành nhìn tới, ánh mắt ý bảo có muốn đi nhặt hay không.

Phương Hành nói: "Đề cho đệ tử Sơn Hà cốc đi nhặt!"

Thanh Vân Tông đệ tử ngăn ra, tất cả đều hướng Phương Hành nhìn tới, một đệ tử Đoán Chân cốc nói: "Tại sao vậy Phương sư huynh?"

Phương Hành cười nói: "Bởi vì bọn họ chết thì ta không đau lòng a!"

Đoán Chân cốc đệ tử lập tức ngậm miệng lại, Sơn Hà cốc đệ tử thì mắt lộ buồn rầu.

"Người vọng tưởng..."

Phong Thanh Vi quay đầu hướng Phương Hành hét lớn.

Nhưng lời còn chưa nói hết, Tiểu Kiếm Minh đã không nhịn được nói: "Đi nhất đi, bọn họ không dám vọng động!"

Lại là ngay cả hấn cũng đã nhìn ra, Phương Hành bắt giữ tiểu cô nương này thân phận vô cùng lớn, nếu không sẽ không để cho Bách Thú Tông đệ tử khản trương như vậy, cho dù Sơn Hà cốc đệ tử bị bắt đi, hai bên thù mã không giống, đối phương cũng không dám nói điều kiện.

Sơn Hà cốc đệ tử bất đắc dĩ, không thể làm gì khác đành cẩn thận đi ra ngoài, đem túi trữ vật đầy đất cũng nhặt được trở lại, cũng may Bách Thú Tông đệ tử mặc dù mọi người ánh mắt bất thiện, nhưng cũng không có người nào dị động, mặc cho bọn họ đem túi trữ vật song phương đều nhặt sạch sẽ, trở lại đám người, Phương Hành để cho Đoán Chân cốc đệ tử đem túi trữ vật thu lại, Sơn Hà cốc đệ tử cũng không dám không từ.

"Hiện tại có thể thả người chưa?"

Cầm y thanh niên âm trầm nói, mặt ngoài trấn định, bên trong cầm bào, cũng đã toát mồ hôi.

"Đôi lại là người, người sẽ thả người sao?"

Phương Hành cười hi hi nói, con tin mãi mới vào tay, hấn không muốn để cho chạy thoát.

"Người rút cuộc muốn thế nào?"

Cầm y thanh niên cũng có chút mất bình tĩnh rồi, Phương Hành khó dây dưa vượt xa dự liệu của hấn.

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Phải ăn một thứ này!"

Vừa nói chuyện hướng Hứa Linh Vân, nói: "Linh Vân sư tỷ, có thể luyện một nhóm độc đan trong khoảng thời gian ngắn để cho bọn họ không dùng được linh khí sao?"

Hứa Linh Vân hơi ngại ra, cau mày suy tư một hồi lâu, nói: "Có thể, cho ta nửa canh giờ!"

"Người muốn ép chúng ta uống độc đan ư?"

Cầm y thanh niên sắc mặt đại biến, không nhịn được hướng Phương Hành quát lên.

Phương Hành đoàn đao hướng trong cổ hồng y tiểu cô nương, cười lạnh nói: "Đó là đương nhiên, nếu không ta làm sao biết thả người rồi các người có phối hợp hay không? Bất quá các người yên tâm, ta chỉ muốn các người ăn vào độc đan, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào vận chuyển linh khí mà thôi, cũng không cần quá nhiều người ăn vào, chỉ cần người cùng hai cái Linh Động cửu trọng khác, cùng với còn một nửa số người phục dụng độc đan là được rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Nhớ kỹ người

Cầm y thanh niên nhủ thầm thành một đoàn, hấn đương nhiên là nghĩ tới sau khi cứu hồng y tiểu cô nương, lại ra tay giết sạch đám người kia cho hả giận, chỉ bất quá chủ ý này của Phương Hành vừa ra, đã phá hỏng cơ hội để bọn hấn ra tay, dù sao nhất phương bên mình, lực chiến đấu mạnh nhất là mình cùng hai cái Linh Động cửu trọng khác, nếu bọn họ không cách nào xuất thủ, còn dư lại mấy người cũng không đủ nắm chắc.

Hơn nữa, bên kia có con bài mạnh mẽ hơn, bọn họ cho dù không muốn phục dụng độc đan cũng không có biện pháp.

Dù sao Phương Hành đưa ra phương pháp, cũng không đem sức chiến đấu của bọn họ toàn bộ xóa đi, rõ ràng cho thấy cho bọn hấn tự vệ lực.

"Hắc hắc, nếu người không đáp ứng, ta cũng chỉ có thể đem nàng tới Thanh Vân Tông làm khách rồi!"

Phương Hành đưa tay kéo tóc hồng y tiểu cô nương, ở trên mặt nàng hôn một cái, cười hi hi nói.

Cầm y thanh niên tức giận, trầm mặc một hồi lâu sau, cuối cùng thở dài, nói: "Thôi được, tùy người!"

Tiểu sư muội rơi vào trong tay đối phương, tương đương cảm mệnh môn của mình croofi.

Hơn nữa tiểu quý này tuổi tác mặc dù không lớn, nhưng rõ ràng biểu hiện ác độc, chính mình trừ đáp ứng, cũng không có lựa chọn nào khác.

Hứa Linh Vân thấy thế, lập tức để cho Tê Hà cốc đệ tử dâng lò luyện đan, để nàng tự mình chế biến linh dược, kiểm tra được tính từng viên, chừng nửa canh giờ, năm miếng độc đan luyện ra ngoài, cũng không phải đan dược có thể đem người độc chết, thậm chí đan dược này ăn vào, căn bản cũng không có bất kỳ dị trạng, nhưng trong vòng ba ngày, hơi vận linh khí, loại độc này sẽ phát tác, sống không bằng chết.

Mỗi một vị đan sư, trên trình độ nào đó cũng là cao thủ dụng độc, luyện chế viên thuốc này, đối với Hứa Linh Vân mà nói cũng không khó.

Bách Thú Tông môn nhân cũng có người hiểu đan, một phen nghiên cứu xác định viên thuốc này cùng Thanh Vân Tông đệ tử nói giống nhau. Sau đó hai mặt nhìn nhau, cuối cùng chọn năm người ăn vào độc đan, ba cái Linh Động cửu trọng tự nhiên phải ăn vào, hai người khác phục dụng viên thuốc này đều là Linh Động bát trọng cao thủ do Phương Hành chỉ định, ăn vào độc đan, bọn họ lập tức cười hơi viên độn trăm trọng, không dám nhích tới gần.

Lúc này bọn họ không cách nào cùng người động thủ nữa, cũng đến phiên bọn họ sợ đệ tử Thanh Vân Tông sinh lòng ác ý.

Phương Hành thờ ơ lạnh nhạt, xác định quá trình này cũng không lộ chút sơ hở, lúc này mới yên lòng, vỗ vỗ mặt hồng y tiểu cô nương, cười nói: "Đi thôi, nha đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nếu không mau mau bôi thuốc, chỉ sợ sẽ để lại sẹo đó!"

Vừa nói đem nàng đẩy ra bên ngoài, cười hi hi, không lo lắng chút nào nàng vô đến.

Hồng y tiểu cô nương về mặt có chút ngây ngốc, tựa hồ một lát sau, mới ý thức tới mình đã được thả. Nàng cúi đầu nhìn một chút thi thể hung nô không có đầu, mắt lộ ra buồn rầu, bỗng nhiên xoay người, quát lên: "Ta muốn giết người!"

Vào giờ khắc này, trong cơ thể nàng chợt bộc phát linh khí kinh người, trên không trung hóa thành hình dáng một đầu giao long một sừng, quanh co vận vẹo, mang theo hung tàn nhẹ nhàng khó nói lên lời, thẳng hướng Phương Hành vọt tới, Thanh Vân Tông đệ tử tất cả đều kinh hãi, trong nháy mắt sợ hãi xa xa trốn rời khu vực này, mà Đoán Chân cốc đệ tử cũng hét lớn, các loại pháp khí rồi rít té ra.

Hứa Linh Vân lúc này, cũng nhấn chuỗi kiếm, không xuất thủ, là bởi vì phát hiện Phương Hành vô cùng trấn định.

Quả nhiên, mắt thấy giao long một sừng nhào tới trước người chính mình, Phương Hành đột nhiên năm ngón tay mở ra, Thanh Long Bích Diễm đao ở trong tay, thân thể vừa chuyển, "Hô" một tiếng bỏ xuống, thanh long sát khí cơ hồ chốc lát thôi động đến cực hạn, tựa như một con rồng thực sự, đem giao long một sừng huyền hóa ra bỏ đối, sau đó đại đao không có chút nào trì trệ hướng trên đỉnh đầu tiểu cô nương đánh xuống.

"Dừng tay..."

Các đệ tử Bách Thú Tông kinh hãi hét lớn, muốn lao tới cứu viện, đã không kịp nữa.

"Ông..."

Đại đao bỏ tới cách trán hồng y tiểu cô nương chừng một ngón tay, khó khăn lắm mới dừng lại.

Bởi vì dừng lại lưỡi đao, lực lượng quá mãnh liệt, đến nỗi lưỡi đao ông ông tác hưởng, biến ảo không ngừng.

"Chỉ có điểm tài nghệ này cũng không biết xấu hổ khoe khoang trước mặt người khác, trở về luyện mấy năm nữa sao!"

Phương Hành khinh thường, Thanh Long Bích Diễm đao bỗng nhiên run lên, trực tiếp đem cô bé này hất bay ra ngoài.

Nơi xa Bách Thú Tông đệ tử nhất tề chạy tới, đem hồng y tiểu cô nương tiếp lấy, hoảng sợ kiểm tra một phen, phát hiện Phương Hành hất một cái thoát nhìn rất nặng, nhưng không vận dụng linh lực, chẳng qua là đem cô bé hất bay ra, cũng không làm bị thương.

"Tiểu sư muội, đi thôi, hôm nay chúng ta đã thua một cách thảm hại..."

Một người thấp giọng khuyên nhủ, ôm hồng y tiểu cô nương ngồi trên lưng dơi đen.

"Bất quá con đường tu hành còn rất dài, lần sau đem mọi thứ đòi lại là được!"

Một người khác cũng khuyên, trong bụng cũng còn uất ức.

Dơi đen đã bay lên, hồng y tiểu cô nương mới hoàn hồn, bỗng nhiên lạnh lùng hướng Phương Hành hét lớn: "Người tên là gì?"

"Muốn báo thù sao? Tiểu gia đi không đòi danh ngồi không đòi họ..."

Phương Hành ha ha cười một tiếng, hào khí vạn trọng nói: "Thanh Vân Tông Dư Tam Lưỡng là ta!"

"Bá..."

Thanh Vân Tông đệ tử suýt nữa ngã cả đám...

Mà hồng y tiểu cô nương nhìn thân ảnh Phương Hành trên mặt đất càng ngày càng nhỏ, yên lặng nói: "Dư Tam Lưỡng... Ta nhớ ngươi rồi!"

"Phương sư đệ, lần này cũng đã phiền ngươi!"

Bách Thú Tông đệ tử đã rời đi, Hứa Linh Vân xoay người, khẽ mỉm cười, hướng Phương Hành nói.

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Chuyện nhỏ chuyện nhỏ, không cần khách khí như vậy!"

"Hừ, bắt cóc một cô nương, sợ cũng không phải là anh hùng nên làm sao?"

Một thanh âm khinh bỉ vang lên, lại là Phong Thanh Vi khuôn mặt đầy vẻ khinh thường.

Nhưng sau khi nàng nói xong, thấy mọi người chung quanh ánh mắt kinh ngạc nhìn mình, ngay cả Tiểu Kiếm Minh cũng lạnh lùng liếc mình một cái.

"Ta nói sai sao?"

Phong Thanh Vi có chút lo lắng, lớn tiếng nói.

Không người nào để ý đến nàng, chúng đệ tử Thanh Vân Tông đều nhìn về phía Phương Hành.

Một lát sau, có người dẫn đầu, hai tay ôm quyền, hướng Phương Hành yên lặng thi lễ một cái.

Người bên cạnh thấy, có thật là nhiều người học bộ dạng của hắn, yên lặng thi lễ một cái, mặc dù không nói gì, nhưng thành ý thành khẩn.

Bất quá cũng có một chút người, lại vẫn đứng im, không muốn thi lễ.

Phương Hành cười hi hi hướng mọi người trả lễ, mặc dù tư thế tuyệt không tiêu chuẩn, đầu gối cũng là lễ tiết.

Bất quá quay đầu hướng Ngô Tương Đồng nói: "Ngươi giúp ta nhớ rõ, người nào hành lễ thì đem túi trữ vật trả cho bọn hắn, không hành lễ thì không trả!"

Ngô Tương Đồng mỉm cười đáp ứng, Thanh Vân Tông các đệ tử sợ hết hồn, vội vàng hành lễ.

Ngô Tương Đồng lúc này mới đem túi trữ vật của Thanh Vân Tông đệ tử phân biệt rõ ràng, trả lại cho chúng đệ tử Thanh Vân Tông, về phần từ trên người Bách Thú Tông đệ tử đoạt tới túi trữ vật, mặc dù biết rõ bên trong có thể có rất nhiều thứ tốt, nhưng cũng không có ai dám tự ý động, tất cả đều đưa đến trước mặt Phương Hành, mặc cho hắn xử lý, mà Phương Hành cũng hào phóng, trực tiếp vung tay lên, nói: "Nhập vào công quỹ!"

Ngô Tương Đồng mừng rỡ, khom mình thật sâu, nghĩ thầm có Phương tiểu sư huynh ở đây, quả nhiên hết thảy cũng dễ dàng chí cực.

Ban đầu sư tôn để cho hắn làm đệ tử dẫn đầu, bản thân còn có chút không phục, bây giờ nhìn lại, sư tôn ánh mắt thật là cao minh.

Phương Hành suy nghĩ, vừa nhìn thoáng qua Hứa Linh Vân, nói: "Tê Hà cốc cũng ra thêm chút sức, liền phân các nàng năm.. bốn sao!"

Ngô Tương Đồng mặt mỉm cười, nói: "Hắn phải vậy!"

Vừa nói, tiện tay nhặt được bốn túi trữ vật, hai tay cung kính đưa cho Hứa Linh Vân.

Hứa Linh Vân cũng không khách khí, phát tay để cho Tê Hà cốc đệ tử tự đi phân phối.

Một đám nữ đệ tử nhất thời hồi hộp, lưu rú để cho mau chút mở ra túi trữ vật đến xem, đợi thấy được trong túi trữ vật linh thạch chói mắt cùng các loại đan dược pháp khí, lập tức mọi người mặt mày hớn hớn, thật lòng cảm giác Phương tiểu sư huynh thật là một người tốt, tuyệt đối là người tốt, đáng về anh tuấn, còn hào phóng nữa, phải, chính là miệng hơi ác độc một chút... Bất quá giống nhau rất khả ái nha!

"Tiểu sư huynh, ta vừa rồi..."

Ở trong não nhiệt, Tiểu Kiếm Minh một mình đi tới tế đàn, ngẩng đầu nhìn lên, tựa như đang quan sát hình dáng tế đàn.

Phong Thanh Vi lặng lẽ tới đây, hai tay kéo chéo áo, lưu rú hô một tiếng.

Mới vừa rồi Tiểu Kiếm Minh lạnh lùng lườm nàng một cái, làm cho nàng cảm giác lòng tràn đầy kinh hoàng, giống như gây ra tội lỗi.

Tiểu Kiếm Minh nghe được lời của nàng, lại nhất thời không nói gì, đang lúc Phong Thanh Vi trong lòng khủng hoảng đạt đến cực hạn, mới chợt nghe được Tiểu Kiếm Minh thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói: "Nếu đệ tiểu quý này trưởng thành, ta sẽ ra sao đây?"

Thanh âm này rất nhẹ, rất nhạt, nhưng mờ mờ ảo ảo có sát khí làm cho lòng người lạnh lẽo.

Phong Thanh Vi ngây ra, vội nói: "Tiểu sư huynh, ý của ngươi là..."

Tiểu Kiếm Minh xoay người lại, sắc mặt bình thản, nói: "Đừng nói nữa, dò xét địa hình, chuẩn bị gia tăng phong ấn, sau đó trở về núi sao!"

Nhìn thấy vẻ mặt bình thản của Tiểu Kiếm Minh, Phong Thanh Vi nhưng mơ hồ cảm thấy trong lòng phát rét, vội vàng đáp ứng, trở về đi gọi Sơn Hà cốc đệ tử tới dò xét địa hình, nàng cũng không biết tại sao, cảm giác Tiểu Kiếm Minh giờ khắc này thật là đáng sợ.

Cũng vào lúc này, trong tế đàn, tồn tại mà Thanh Vân Tông đệ tử cảm ứng không tới dùng một loại thanh âm bọn họ không cách nào nghe được ha ha nở nụ cười, cười cực kỳ thư sướng, than nhẹ: "Không sai a, thật sự không sai..."

Phương Hành đang đem túi trữ vật của Bách Thú Tông xếp loại bỗng nhiên ngừng đầu hướng bốn phía nhìn một chút, ánh mắt nghi ngờ.

Bên cạnh Ngô Tương Đồng phát hiện khác thường, hỏi vội: "Sao vậy?"

Phương Hành khoát khoát tay, ý bảo không có chuyện gì, trong lòng cũng đang nói thầm: "Mới vừa kẻ cười như lão dân còn là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Nam tử hán không đánh nữ nhân

Cả tòa tế đàn chính là một phong ấn khổng lồ, trên tế đàn, có chín sợi xích sắt ngang trời, khắc đầy phù văn, xích sắt này, đều là pháp khí, có khả năng phong ấn sự vật trong tế đàn, chẳng qua là theo thời gian trôi đi, linh lực trên xích sắt sẽ mất dần, ký hiệu cũng sẽ bị mài mòn, cho dù xích sắt chính là huyền thiết đặc chế, cũng sẽ bị mưa gió và yêu khí hủ thực, uy lực dần yếu bớt.

Mà chúng đệ tử Thanh Vân Tông cần làm, chính là muốn đem các địa phương hư hao chữa trị, đem ký hiệu đã bị bào mòn lần nữa khắc rõ, mặt khác tế đàn nội bộ pháp trận cũng cần chuyên gia kiểm nghiệm, nhìn có xuất hiện chỗ sơ hở cùng vết nứt hay không, chỉ cần bảo đảm những điểm này, đại yêu bị phong ấn bên trong không có bất kỳ cơ hội chạy thoát, dĩ nhiên, hiện tại nó sợ rằng muốn chạy trốn cũng không cách nào chạy nổi.

Hơn ba trăm năm phong ấn, cho dù là Kim Đan kỳ yêu vương, cũng sẽ yếu ớt đến mức ngay cả yêu thú bình thường cũng không bằng.

Thấy đệ tử Sơn Hà cốc dẫn đầu hành động, đệ tử ba cốc khác liền cũng không thể ngồi im, vội vàng bắt đầu thực hiện chức trách của mình, Tê Hà cốc đệ tử phối trí giải độc đan, Sơn Hà cốc đệ tử có thể xâm nhập trong tế đàn, kiểm tra xem xét pháp trận, mà Đoán Chân cốc đệ tử thì đến trên tế đàn, kiểm tra thực hư chín đạo xích sắt trình độ hư hại có cần thiết chữa trị hay không.

Thư Văn cốc đệ tử, tự nhiên chính là kiểm tra ký hiệu trên xích sắt có cần khắc lại hay không, trong lúc nhất thời, đệ tử bốn cốc đều bận việc lên, Ngô Tương Đồng chỉ huy Đoán Chân cốc đệ tử, Phong Thanh Vi chỉ huy Sơn Hà cốc đệ tử, Bi Quân Tử chỉ huy Thư Văn cốc đệ tử, Hứa Linh Vân sư đệ, vị nam tử đan đồ gọi tìm hiểu đủ loại dược tính Lữ Nhất Dân thì chịu trách nhiệm chỉ huy Tê Hà cốc đệ tử.

Không cần nhúng tay những chuyện này, tự nhiên chỉ có Phương Hành, Hứa Linh Vân và Tiểu Kiếm Minh ba người.

Mất thấy chúng đệ tử Thanh Vân Tông bận rộn, Phương Hành đánh giá chung quanh, mơ hồ cảm giác có cái gì không đúng.

Mới vừa rồi hắn nghe loáng thoáng thấy tiếng cười của một lão gia hỏa, vô cùng quý dị, khó phân biệt thật giả.

"Phương sư đệ, lần này trở về núi, ta sẽ tiến cử ngươi làm chân truyền!"

Hứa Linh Vân chậm rãi đi tới, tùy ý nói với Phương Hành.

Thì ra là, Hứa Linh Vân lần này ra ngoài, nguyên vốn là có chức trách đánh giá chúng đệ tử biểu hiện do Tông chủ giao phó, sau khi nàng trở về, hướng Tông chủ đề cử một cái, Tông chủ sẽ suy nghĩ chuyện này.

Phương Hành ngừng đầu lên, cười nói: "Ta muốn vào Phụng Thiên điện!"

Hứa Linh Vân cười cười, nói: "Trở thành chân truyền rồi, có thể tự do ra vào Phụng Thiên điện!"

Phương Hành ngăn ra, trầm nghĩ: "Vậy thì thật tốt!"

Hứa Linh Vân khẽ mỉm cười, lại nói: "Bất quá trở thành chân truyền, sẽ không thể làm việc quá mức, ta thấy vừa rồi ngươi giữ lại rất nhiều túi trữ vật của Sơn Hà cốc đệ tử, hay là trả cho các nàng sao, đổi lại danh tiếng tốt hơn một chút cũng là cần thiết!"

Phương Hành nhất thời đầu đầy hắc tuyến, nói: "Ta còn đang nghĩ ngươi tại sao tới đây nói với ta những thứ này, thì ra là muốn khuyên ta, nấy cái đệ tử Sơn Hà cốc kiểu ngạo như vậy, tiểu gia lấy lại túi trữ vật cho bọn hắn, bọn họ ngay cả tiếng "Tạ ơn" cũng không có, dựa vào cái gì phải trả cho bọn hắn? Mặc dù mấy túi trữ vật này không đáng giá tiền, nhưng ta lấy tới ném chơi cũng có thể..."

Thì ra là, Sơn Hà cốc đệ tử bởi vì quan hệ đặc thù với Tiểu Kiếm Minh, đối với Phương Hành không có nhiều kính ý, từ Phong Thanh Vi bắt đầu, đệ tử trong cốc không câu nệ nói cười, ở Phương Hành trực đi Bách Thú Tông đệ tử, chúng đệ tử đều hướng Phương Hành hành lễ bày ra kính ý, hết lần này tới lần khác Sơn Hà cốc đệ tử không nói một lời rồi đi, Phương Hành dĩ nhiên tức giận, đem túi trữ vật của bọn họ đều giữ lại.

Hứa Linh Vân mỉm cười nói: "Ngươi là thiên kiều của Đạo môn, cần gì tức giận với các nàng?"

Phương Hành ánh mắt sáng lên: "Ta đây là Đạo môn thiên kiều sao?"

Hứa Linh Vân cảm thấy không biết nói gì với phản ứng của hắn.

Phương Hành suy nghĩ một chút, nói: "Vậy ta đây càng không thể trả cho các nàng rồi!"

Hứa Linh Vân ngạc nhiên nói: "Tại sao?"

Phương Hành nói: "Ta đường đường là thiên kiều của Đạo môn đã cứu mạng của các nàng, ngay cả câu "Tạ ơn" cũng không có, không phải là muốn ăn đòn sao?"

Hứa Linh Vân hoàn toàn hết lời để nói rồi, đôi mi thanh tú nhẹ nhàng chau lên.

Nàng tới khuyên nhủ Phương Hành, nhưng thật ra là làm thuyết khách cho Tiểu Kiếm Minh, thì ra mới vừa rồi Thanh Vân Tông đệ tử nhận túi trữ vật, Phong Thanh Vi không chịu cúi đầu trước Phương Hành, Phương Hành giữ lại không phát, Tiểu Kiếm Minh tự nhiên muốn giúp nàng đòi lại, chẳng qua là Tiểu Kiếm Minh trong lòng cũng hiểu được, Phương Hành tiểu vương bát đần quả nhiên là một chút mặt mũi cũng sẽ không cho mình, không làm sao được, đành phải ám hiệu Hứa Linh Vân giúp hắn tới khuyên nhủ.

Mà Hứa Linh Vân cũng cảm giác, Phương Hành cùng Tiểu Kiếm Minh tranh đấu quá mức cũng không phải là chuyện tốt, dù sao hắn nhập môn không lâu, căn cơ yếu kém, đối địch với Tiểu Kiếm Minh, sợ rằng không biết lúc nào sẽ chịu thiệt thòi, cho nên mới quyết định làm thuyết khách.

Mặc dù là thay Tiểu Kiếm Minh đòi lại túi trữ vật cho Phong Thanh Vi, nhưng bản ý, lại là muốn giảng hòa mâu thuẫn giữa Phương Hành cùng Tiểu Kiếm Minh, chẳng qua là nàng cũng tuyệt đối không nghĩ tới, Phương Hành lại cứng đầu một mực không từ bỏ.

Không lâu sau, đệ tử Thanh Vân Tông sửa chữa tế đàn riêng mình trở lại, chỉ kém bước cuối cùng mọi người nhất tề đánh vào linh khí, nhiệm vụ chuyên này coi như hoàn thành, Sơn Hà cốc đệ tử, vô tình hay cố ý, vẫn hướng Đoán Chân cốc bên này quan sát, ngoài miệng mặc dù không nói gì, trong lòng vẫn nhớ thương túi trữ vật của mình, chẳng qua là ngại Phong Thanh Vi, bọn họ cũng không dám mở miệng xin lại.

Mà Phong Thanh Vi lại vẫn nhìn Tiểu Kiếm Minh, nhìn thấy Tiểu Kiếm Minh không phản ứng chút nào, trong lòng nhất thời hoảng lên.

Có lòng nghĩ tới muốn bồi tội với Phương Hành, nhưng sẽ mất hết mặt mũi, trong lòng do dự không dứt.

Nói cho cùng, nàng vẫn còn có chút khó chịu với Phương Hành, không muốn tự hạ thân phận.

Bất quá đợi chốc lát, thấy Tiểu Kiếm Minh thủy chung không đến nói chuyện với mình, liền biết chính mình không mở miệng là không được, khế cắn ngân nha, đi nhanh tới, hướng Phương Hành ôm quyền, nói: "Đem túi trữ vật đệ tử Sơn Hà cốc trả ta sao!"

Phương Hành đang ngồi chồm hóm trên mặt đất chọn bảo bối, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Trước trả ta quần lót đã!"

Phong Thanh Vi trên mặt âm khí chợt lóe lên, cắn răng nói: "Ta chưa từng thấy quần lót của ngươi!"

Phương Hành hi hi cười một tiếng, nói: "Ta không tin, trừ phi ngươi để cho ta lục soát một phen!"

Phong Thanh Vi sắc mặt lại là biến đổi, nàng là một hoàng hoa đại cô nương, không chịu để cho Phương Hành đụng vào người, trong lòng hiểu được, Tiểu Kiếm Minh vốn vẫn đối với chính mình ôn hoà, nếu bị nam nhân khác đụng vào thân thể, chính mình lại càng không có hy vọng.

"Hắc hắc..."

Chung quanh đệ tử Đoán Chân cốc ở bên cạnh len lén nhìn, có người cúi đầu cười ra tiếng.

Trước đó không lâu Phong Thanh Vi còn ý thế của Tiểu Kiếm Minh, xử sự bất công, ức hiếp đệ tử Đoán Chân cốc, chẳng qua tất cả mọi người giận mà không dám nói gì mà thôi, hôm nay Phương Hành vừa làm như vậy, nhất thời để cho Đoán Chân cốc đệ tử đều cảm giác tức giận một phen.

Phong Thanh Vi trên mặt lạnh hơn, bỗng nhiên hạ thấp thanh âm, cắn răng nói: "Phương Hành, ngươi làm việc đừng nên quá đáng!"

Phương Hành giật mình, ngẩng đầu lên, tự tiểu phi tiểu nhìn nàng, nói: "Quá đáng thì như thế nào?"

Phong Thanh Vi cười lạnh nói: "Nói cho cùng, ngươi cũng chính là ý thế của Linh Vân sư tỷ, mới dám trở mặt cùng Tiểu sư huynh, nhưng Linh Vân sư tỷ sẽ không che chở ngươi mãi, đợi trở lại tông môn, ngươi cẩn thận..."

Nghe ra mùi vị uy hiếp trong lời nói của nàng, Phương Hành bỗng nhiên trầm mặc.

Phong Thanh Vi thấy sắc mặt hần trầm xuống, nhất thời có chút khủng hoảng, theo bản năng lui về phía sau mấy bước

Phuong Hành không nổi giận, trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên rất chân thành nói: "Người muốn túi trữ vật, cũng không phải là không thể!"

Phong Thanh Vi ngần ra, trên mặt hiện ra vẻ vui mừng, cho là đem Phuong Hành sợ rồi, vội nói: "Người nói!"

Phuong Hành suy nghĩ một chút, trầm giọng nói: "Thứ nhất, đem yêu đan Hạt Vi Sư trả lại cho Lưu sư đệ!"

Phong Thanh Vi ngây ra, vội vàng gật đầu nói: "Có thể!"

Cự ly Phuong Hành không xa Lưu sư đệ bii môi, hần được phân một cái túi trữ vật của Bách Thú Tông, cũng không cảm thấy tiếc viên yêu đan này nữa.

Phuong Hành lại nói: "Thứ hai, người tự mình hướng Lưu sư đệ nhận lỗi!"

Phong Thanh Vi sắc mặt biến hóa, có chút không tình nguyện, nhưng trong lòng do dự một phen, vẫn nói: "Có thể!"

Lúc ấy nàng ném xuống túi trữ vật, chẳng qua là Sơn Hà cốc bỏ mạng các đệ tử lưu lại một cái, cũng không đau lòng, nhưng Sơn Hà cốc đệ tử ném xuống túi trữ vật thực sự chính là nhiều năm tích lũy, tuyệt đối không bỏ được cứ như vậy bỏ qua, vì vậy nàng làm dần dần, cũng cần thiết thay bọn họ đòi lại, nếu không mình làm đệ tử dần dần, sợ rằng uy tín hoàn toàn không có.

Cũng vì vậy, Phong Thanh Vi mặc dù cảm thấy hướng một cái đệ tử bình thường Đoán Chân cốc chịu nhận lỗi, vẫn cắn răng chấp nhận.

"Thứ ba sao..."

Phuong Hành trầm ngâm

Phong Thanh Vi khẩn trương hỏi: "Thứ ba là gì?"

Phuong Hành bỗng nhiên cười hắc hắc, giảm thấp thanh âm nói: "Người coi hết đồ lẫn trên mặt đất ba hai vòng ta sẽ trả lại người!"

Phong Thanh Vi ngây ra, giờ mới hiểu được Phuong Hành dĩ nhiên đang đùa bỡn nàng, nhất thời thẹn quá thành giận, "Ông" một tiếng té ra phi kiếm, quát lên: "Người lại dám đùa bỡn ta, ta giết người..." Song phi kiếm mới vừa té lên, nàng chợt nhớ tới Phuong Hành thân thủ kinh khủng, chính mình mặc dù là Linh Động lục trọng đỉnh phong, cũng không chắc đã là đối thủ, phi kiếm trên không trung cứng đờ, không có thật chém ra.

"Người dám ở trước mặt ta triệu ra phi kiếm?"

Cũng vào lúc này, Phuong Hành đột nhiên mi tâm dựng lên, hung khí lộ ra.

Phong Thanh Vi trong lòng cảm thấy rung mình, cảm giác không ổn, lập tức muốn trở lui.

Nhưng trong nháy mắt, Phuong Hành đã đánh tới, tốc độ nhanh đến mức tận cùng, thậm chí nàng ngay cả bình chương cũng không kịp khởi động, "Ba " một tiếng, trên gương mặt đã bị đánh một chưởng, cả người bị tát bay đi, lỗ tai ông ông tác hưởng, một lát sau, mới nghe rõ Phuong Hành thanh âm: "Nam tử hần đại trượng phu, chưa bao giờ đánh nữ nhân, nhưng một vị thúc thúc của ta đã nói, trước mười sáu tuổi tiểu gia còn không coi là nam tử hán, đừng nói đánh người, giết chết người cũng không có một chút áp lực tâm lý, người tốt nhất nghe rõ cho ta, những túi trữ vật này là ta từ trong tay Bách Thú Tông đoạt lại, theo như quy củ các người định ra, sẽ đều thuộc về của ta, cho người cũng được, không cho người cũng được, người ngay cả tư cách đánh rắm cũng không có, chỉ có thể chấp nhận mà thôi!"

Sau khi nói xong, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía Tiểu Kiếm Minh, lạnh lùng nói: "Nếu không phục, cứ tới mà đoạt!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Làm thật người có tin hay không?

Một chương này, đánh cho Phong Thanh Vi ngơ ngẩn, cũng gây sợ hãi cho Thanh Vân Tông đệ tử chung quanh.

Phong Thanh Vi không phải người bình thường, nàng là dẫn đầu đệ tử của Sơn Hà cốc, chính là nhân vật được sư trưởng sủng ái, tự thân tu vi cũng là không kém, chỉ là một người như vậy, lại bị Phuong Hành một cái tát tát bay?

Hần làm sao dám đánh nàng?

Tại sao có thể thoải mái như vậy mà đánh nàng?

Mọi người kinh ngạc cực kỳ, cơ hồ không thể tin được một màn trước mắt.

Cũng vào lúc này, một tiếng chọt quát vang lên: "Thật to gan, dám ở trước mặt ta đã thương người!"

Nói chuyện chính là Tiểu Kiếm Minh cách đó không xa, hắn tự biết Phương Hành sẽ không cho mình mặt mũi, dễ dàng đem túi trữ vật trả về, mà lúc này có Hứa Linh Vân ở bên, mình cũng không thể trực tiếp bức bách, không tham dự vào chuyện này, tùy ý để Phong Thanh Vi tới cùng hắn nói là được, nhưng không nghĩ tới, Phương Hành lại dám trực tiếp hướng Phong Thanh Vi động thủ, hắn lại không thể ngồi nhìn.

Dù sao, Phong Thanh Vi cho dù có đôi lúc làm việc không như ý của mình, nhưng là nữ nhân trung thành với mình, nếu lúc này ngồi nhìn nàng bị đánh, ba chữ Tiểu Kiếm Minh ở Thanh Vân Tông cũng thật không đáng giá.

"Sưu..."

Thiết kiếm ngang trời, ô quang tỏa ra bốn phía, Tiểu Kiếm Minh trong chốc lát bay vút lên ba mươi trượng, một kiếm hướng Phương Hành trầm xuống.

Một kích kia hắn đột nhiên xuất thủ, ngay cả Hứa Linh Vân cũng không còn kịp ngăn trở.

"Tiểu cầu, quỳ xuống cho ta!"

Tiểu Kiếm Minh hét lớn, thiết kiếm phách xuống, trực tiếp hướng Phương Hành đỉnh đầu áp xuống.

Một thanh thiết kiếm nhỏ bé, lúc này lại ẩn chứa lực lượng kinh khủng, giống như một tòa núi lớn áp xuống.

"Quý cái thằng cha nguoi!"

Phương Hành ánh mắt chợt lóe, lạnh giọng chọt quát, Thanh Long Bích Diễm đao trong chốc lát xuất hiện tại tay, hai cánh tay như hai dãy núi vung cao đỡ một kiếm này.

Đôi mặt một kiếm ẩn chứa kinh khủng lực lượng của Tiểu Kiếm Minh, hắn rõ ràng lựa chọn lấy cứng chọi cứng.

"Thình thịch..."

Đao kiếm trên không trung gặp nhau, trong chốc lát không khí ngưng kết, một đao một kiếm tĩnh bất động.

Tiểu Kiếm Minh trong lòng không khỏi kinh hãi, một kiếm này của hắn chém tới, đã vận bảy thành lực đao, bởi vì hắn từng hướng Phương Hành chém ra một kiếm, lần đó chỉ dùng ba phần lực đao, Phương Hành đã phải dùng hết toàn bộ thủ đoạn mới đón đỡ được, tự nghĩ đã hiểu được thực lực của Phương Hành, vì vậy một kiếm này, định lấy bảy thành lực lượng, một kiếm đem hắn đánh cho trọng thương, thậm chí là phế bỏ.

Dù sao Phương Hành biểu hiện vượt xa ngoài dự liệu của hắn, hắn đối với Phương Hành đã không đơn thuần là ghét hận, mà là cảm nhận được uy hiếp.

Nếu không phải lo lắng Tông chủ trách cứ cùng Bạch Thiên Trọng uy hiếp, hắn hiện tại thậm chí muốn trực tiếp giết chết Phương Hành.

Chẳng qua là hắn nhưng tuyệt đối không ngờ tới, Phương Hành thế nhưng cũng bỏ ra một đao, cùng mình cứng đối cứng...

... Mà cứng đối cứng kết quả, rõ ràng là cân sức ngang tài!

Hắn một kiếm này, vậy mà không thể làm gì được Phương Hành!

"Có thể đón một kiếm của ta? Có bản lĩnh!"

Tiểu Kiếm Minh con người đột nhiên co rụt, linh khí tăng vọt, đang định vận đủ mười thành lực đao, chém một kiếm nữa.

Song lúc này Phương Hành một tiếng chọt quát "Lãnh thằng cha nguoi", vung đại đao, thế nhưng ngược hắn chém tới, đệ nhất đao, giẫm chặn tại chỗ tiến lên, giờ ngang ngực, thanh long sát khí cùng hỏa vân màu vàng nhất tề tới phát, trong chốc lát liền đem Thanh Long Bích Diễm đao mạnh nhất uy lực phát huy đến cực hạn, mà đao thứ hai, xoay người vung đao, quỹ đạo đâm lên, mũi đao đâm hướng Tiểu Kiếm Minh.

Đang cùng Tiểu Kiếm Minh đón đỡ một chiêu, hắn rõ ràng chủ động xuất đao cường công.

"Muốn chết!"

Tiểu Kiếm Minh cũng không nghĩ tới tiểu quỷ này dám chủ động hướng mình ra tay, tức giận bùng cháy.

Một tiếng dữ dội rống, trong tay thiết kiếm quay lại, dẫn động từng đao con lóc, đem thanh long sát khí cùng kim diễm tiến tới gần thân ép ra ngoài ba trượng.

Rồi sau đó, thiết kiếm dôi xuống hai thôn, đâm vào trên sống đao Thanh Long Bích Diễm đao, nhẹ nhàng một động tác, nhưng hay tới đỉnh phong, lực

lượng dồn vào mũi kiếm, "Đương" một tiếng đã đem Thanh Long Bích Diễm đao gạt vào dưới đất, đâm sâu ba tấc.

Hóa giải hai thức này, Tiểu Kiếm Minh quát lên một tiếng, phản thủ làm công, thiết kiếm đột nhiên hóa ra mấy trăm bóng kiếm.

Hắn này lúc sau đã quyết định nhẫn tâm, chỉ sợ liều mạng bị Tông chủ trách phạt, cũng muốn đem tiểu quý này phế bỏ.

Mới vừa rồi hắn hóa giải hai thức công kích của Phương Hành, thoát nhìn dễ dàng đơn giản, trên thực tế cử trọng nhược khinh, đã vận dụng thực lực chân chánh, mà tiểu quý này rõ ràng chẳng qua là Linh Động trung kỳ, lại có thể ép ra bản thân thực lực chân chánh, có thể thấy được hắn tiềm lực rất mạnh, thật sự vượt xa khỏi tưởng tượng của mình, người như vậy trưởng thành, sẽ là uy hiếp lớn nhất của mình ở Thanh Vân Tông.

Nhất định phải phế bỏ hắn, chỉ sợ sẽ bị Tông chủ trừng phạt.

Dù sao chỉ cần không giết hắn, trừng phạt của mình sẽ không quá nặng, Bạch Thiên Trượng cũng sẽ không bị buộc xuất quan.

Hơn nữa, tiểu quý này to gan lớn mật, chủ động hướng mình ra tay, như vậy chính mình mượn cơ hội phế bỏ hắn, cũng có thể nói là thất thủ.

Đáy lòng hiện lên tâm tư này, Tiểu Kiếm Minh kiếm thế hung lệ hơn, thẳng hướng Phương Hành cuốn tới.

Song vào lúc này, Phương Hành bỗng nhiên hướng hắn chớp mắt vài cái, tiện tay một viên đan hoàn bắn vào trong miệng.

Tiểu Kiếm Minh giật mình, còn tưởng rằng Phương Hành nuốt vào đan dược gì có thể kích thích tiềm năng, muốn cùng chính mình liều mạng, trong bụng nhất thời mừng rỡ, ước gì Phương Hành làm như vậy, càng như vậy càng có lý do đem hắn phế bỏ, nhưng mà kiếm thế đang muốn cuốn đi, chợt thấy Phương Hành biểu hiện trên mặt biến đổi, "Phốc" một tiếng phun ra một mảnh máu tươi, thẳng hướng trên mặt mình phun.

Tiểu Kiếm Minh nhướng mày, nghĩ là có gian giá, kiếm thế khê quyền, đem toàn bộ chất lỏng cũng quét về phía bốn phía, không lọt một giọt nào.

Mà Phương Hành nhân cơ hội này, đột nhiên hai chân dùng sức, bay ngược về phía sau, đồng thời trong miệng liên tiếp phun "Máu tươi".

"Muốn chạy trốn?"

Tiểu Kiếm Minh trong lòng hiện lên ý nghĩ này, đang muốn một kiếm đuổi theo, nhưng kiếm thế bỗng nhiên cứng đờ.

Ở nơi này một khắc, một bóng dáng màu trắng lướt đến, vừa vận đem Phương Hành đón vào trong ngực, một tay khác cầm kiếm chỉ vào mình, chính là Hứa Linh Vân, lúc này nếu mình tiếp tục xuất kiếm, liền muốn cùng nàng đối chiến.

"Tiểu Kiếm Minh, ngươi lấy mạng hiếp yếu, không cảm thấy vô sỉ hay sao?"

Hứa Linh Vân thấy Phương Hành bị chấn phun ra máu tươi, trong bụng lo lắng, hướng Tiểu Kiếm Minh quát chói tai.

Mà Tiểu Kiếm Minh hơi ngần ra, chỉ cảm thấy không trung một mùi máu tươi bay tới, tựa hồ Phương Hành nhổ ra, thật là máu tươi.

Phương Hành chỉ cảm thấy phía sau lưng mình lâm vào một mảnh ôn nhu, theo bản năng cọ xát hai cái, nghe thấy Hứa Linh Vân quát mắng, lúc này mới nhớ tới kế hoạch của mình, trên mặt hiện ra một mảnh tức giận, oa oa kêu nhảy lên, quơ đại đao, chỉ vào Tiểu Kiếm Minh quát lên: "Tiểu Kiếm Minh thẳng cha ngươi, hiếp ta quá đáng, Linh Vân sư tỷ, hai ta cùng nhau làm thịt hắn!"

Hứa Linh Vân thấy Phương Hành muốn động thủ, vội vàng giữ hắn lại, quát lên: "Ngươi mau vận công điều tức, chớ để đã thương phế phù!"

Phương Hành lau máu ngoài miệng, kêu lên: "Không có chuyện gì, hai ta cùng làm thịt hắn!"

Hứa Linh Vân nói: "Bây giờ không phải thời điểm động thủ, ngươi mà vận công điều tức, có ta ở đây, hắn không dám đã thương ngươi!"

Dứt lời, vừa hướng Tiểu Kiếm Minh mắng: "Phương tiểu sư đệ trí kế hơn người, xua đuổi cường địch, có thể nói chúng ta đều là hắn cứu, kết quả hắn không bị thương trong tay cường địch, cũng bị sư huynh ngươi một kiếm đánh bị thương, ngươi không cảm thấy quá mức sao?"

Tiểu Kiếm Minh trong bụng vốn tức giận bất bình, nhưng lúc này chợt thấy chung quanh rất nhiều ánh mắt không vui hướng chính mình bắn tới, vội vàng ánh mắt đảo qua, thấy được rất nhiều Thanh Vân Tông đệ tử ánh mắt nhìn mình, không có thương ngày kính sợ, nhiều hơn một chút khinh thường cùng tức giận, hiển nhiên Hứa Linh Vân nói ra được lời nói này, cùng rất nhiều người ý nghĩ không bàn mà hợp, nhất thời để cho trong lòng hắn rung mình.

"Ghe tòm, một kiếm này, lại làm cho danh tiếng của ta tổn hao nhiều!"

Nghĩ đến nơi này, trên mặt xanh mét, ý nghĩ lần nữa xuất thủ cũng bỏ đi.

Ai ngờ, Phương Hành lúc này chính mong đợi hắn xuất thủ, thấy hắn chậm rãi thu hồi thiết kiếm, trong lòng nhất thời thất vọng —— con mẹ nó, một viên khí huyết đan lãng phí rồi... Miệng đầy mùi, thật không dễ ăn!

"Nếu không phải hắn xuất thủ với Phong sư muội, ta cũng sẽ không nhất thời tức giận đã thương hắn!"

Tiểu Kiếm Minh lạnh giọng nói, sự tình liên quan danh tiếng, hắn cũng có ý giải thích mấy câu.

"Xuất thủ thẳng cha ngươi, có bản lĩnh ngươi cùng tiểu gia động thủ lần nữa xem..."

Phương Hành bị Hứa Linh Vân gắt gao ngăn cản, ở phía sau chửi loạn.

Tiểu Kiếm Minh sắc mặt nhất thời đại hàn, hận đến trên trán gân xanh lộ rõ, tay nắm thiết kiếm lại một lần nắm chắc.

Phương Hành thấy thế mừng rỡ, vội vàng bảo: "Linh Vân sư tỷ, ngươi nhìn hấn còn không phục, hai ta cùng nhau làm thịt hấn sao!"

Hứa Linh Vân hoàn toàn hết chỗ nói rồi, đang muốn mở miệng khiển trách, đột nhiên tế đàn phát sinh đại biến.

"Àm..."

Một tiếng vang thật lớn, bỗng nhiên có một đạo khói đen nồng nặc từ miệng tế đàn vọt lên, ở vọt tới miệng tế đàn, chín đạo xích sắt lập tức phát ra một trận sáng loáng quang mang, trên xích sắt, gần trăm cái ký hiệu đồng thời sáng lên, đan vào thành từng mảnh từng mảnh cường đại mà thần thánh lực lượng, phô thiên cái địa đè ép xuống, khói đen nhất thời bị đè nén, ầm ầm rơi xuống, địa hình xung quanh đại chấn.

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông cũng là kinh hãi, nhất tề quay đầu nhìn lại.

Đúng vào lúc này, lại là một tiếng ầm vang nổ, dưới tế đàn mặt, khói đen lại một lần nữa vọt lên, khí thế mạnh hơn.

"Rầm rầm rầm..."

Xích sắt ký hiệu kim quang, lóe lên không ngừng, gắt gao vây khốn đạo khói đen này.

"Không tốt, tế đàn có biến, mau rút vào linh khí, kích hoạt tất cả phong ấn!"

Hứa Linh Vân kinh hãi, cao giọng hét lớn, dẫn đầu hướng tế đàn vọt tới.

Những đệ tử Thanh Vân Tông khác đều ngăn ra, sau đó phản ứng tới đây, thi triển lột khí thuật, hướng tế đàn phóng đi.

Đi tới trên miệng tế đàn, lập tức riêng mình bàn tay đụng vào xích sắt, đem tự thân linh khí rót vào trong xích sắt.

Mà Phương Hành thấy không có trợ thủ, cũng có chút hứng thú rồi, cảm giác được có một đạo ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén nhìn mình chằm chằm, quay đầu nhìn lại, lại là Tiểu Kiếm Minh, lập tức hướng trên mặt đất xì một tiếng khinh miệt, nói: "Nhìn cái gì? Có tin ta gọi Linh Vân sư tỷ cùng nhau làm thịt ngươi hay không?" Vừa nói, một bên nhắc lên đại đao phòng ngự, trong lòng đã làm xong chuẩn bị chuồn đi, thời khắc muốn chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Yêu vương thoát khốn

Tiểu Kiếm Minh không xuất thủ, hấn đã phát hiện, Phương Hành căn bản cũng không hề bị thương, mình lúc này cũng không dám chắc một kiếm đem hấn đánh chết, nếu hướng hấn xuất thủ, Hứa Linh Vân nhất định sẽ trở lại cứu viện, chính mình chẳng những không giết được hấn, còn trực tiếp cùng Hứa Linh Vân trở mặt, nghĩ tới đây, lạnh lạnh mở miệng: "Tiểu quý, vừa rồi nếu ngươi đã chủ động hướng ta xuất thủ, vì sao không đường đường chánh chánh đánh với ta một trận? Ngươi nếu có gan, ta nhường cho ngươi mười chiêu như thế nào? Hừ, núp phía sau nữ nhân, coi là bản lĩnh gì?"

Hấn lại nghĩ kích động cho Phương Hành xuất thủ trước, chính mình có thể thuận lý thành chương phế bỏ hấn.

Phương Hành cũng không mắc bẫy, khinh thường nói: "Có nữ nhân để cho ta trốn chính là bản lĩnh, ngươi không phục sao?"

Tiểu Kiếm Minh hơi chậm lại, sau đó giọng cảm hận nói: "Ngươi ngông cuồng không được quá lâu, trong vòng một năm, ta sẽ giết ngươi!"

Nói xong, hung hăng trừng mắt nhìn Phương Hành một cái, trực tiếp xoay người hướng tế đàn lướt tới, cùng người khác giống nhau rót vào linh khí.

Hấn cuối cùng đã bỏ ý định xuất thủ, lúc này tế đàn nguy cấp, nếu chính mình không vội vàng đi hỗ trợ kích hoạt pháp trận, ngược lại hướng Phương Hành xuất thủ mà nói, bị Hứa Linh Vân bẩm báo tông môn, nhất định sẽ bị gánh tội danh không nhỏ. Bất quá hấn lúc này cũng thật sự hoàn toàn bị Phương Hành chọc giận, ngay cả tỏ vẻ bên ngoài cũng lười để ý, trực tiếp đưa ra uy hiếp.

"Một năm? Đến lúc đó sẽ đến phiên tiểu gia giết ngươi rồi!"

Phương Hành khuôn mặt khinh thường, oán hận hướng trên mặt đất "Phi" một ngụm, ánh mắt lóe lên hàn quang, thấp giọng tự nói.

Hắn vừa rồi tát Phong Thanh Vi một cái mặc dù cũng có nguyên nhân nhìn nữ nhân này đáng ghét, nhưng phần nhiều là hắn muốn kích động Tiểu Kiếm Minh xuất thủ, tìm kiếm cơ hội dò xét, lúc ấy cố ý tranh giành thanh ngộ yêu đan cũng là suy nghĩ cái phương diện này. Hôm nay Phương Hành mấy phen dò xét, cũng không sai biệt lắm thăm dò được thực lực của Tiểu Kiếm Minh, đáp án dĩ nhiên là người này quả thật rất mạnh, vượt xa tu sĩ bình thường.

Nhưng mình như chém hắn, cũng không phải không có cơ hội.

Dĩ nhiên, hôm nay vẫn kém một chút, muốn đạt tới cảnh giới có thể chém hắn, ít nhất cũng phải mất một hai năm.

Thấy chúng đệ tử cũng đi tề đàn, Phương Hành lại không tính toán đi tham gia, bởi vì tề đàn này luôn cho hắn một loại không cảm giác an toàn, ánh mắt đảo qua khắp mọi nơi, lại phát hiện Phong Thanh Vi cũng không có đi tới, mà ngo ngắc ngồi dưới đất, nhất thời cười xấu xa, nói: "Đàn bà thúì, người trộm quần lót của tiểu gia, còn không để cho ta soát người, đến đây, tiểu gia hảo hảo kiểm tra người một chút..."

"Người... Đừng tới đây..."

Phong Thanh Vi kinh hãi, vội vàng chạy trốn.

Phương Hành nhìn nàng vậy có chút mất hứng, đang muốn hướng trên mộng nàng đá một cước, song đúng lúc này, chợt nghe được một tiếng nổ đieck tai nhức óc, đồng thời xen lẫn một tiếng cười to giả nua điên cuồng mà tuyệt vọng, lại là trong tề đàn một đạo khói đen lại một lần nữa đưng vào chín đạo xích sắt trên miệng tề đàn, song lần này, không có lui về, mà cố gắng đột phá.

Trên tề đàn chín đạo xích sắt, rõ ràng chịu áp lực thực lớn, vô số ký hiệu tranh nhau bộc phát ra quang mang chói mắt, sau đó trong nháy mắt tốc độ ảm đạm xuống, Thanh Vân Tông đệ tử tất cả đều kinh hãi, liều mạng đem linh khí rót vào trong xích sắt.

"Ba trăm năm... Bồn tọa đã bị giam ba trăm năm... Bọn người còn muốn tiếp tục đem ta giam cầm tiếp sao?"

Ở bên trong khói đen cuộn cuộn, một thanh âm bi thương rống vang, thanh như cổ chú, chấn động lòng người.

Đến lúc này, chúng Thanh Vân Tông đệ tử mới rõ ràng thấy, trong khói đen, thế nhưng mơ hồ tồn tại một con hung cầm khổng lồ, thân thể so với tề đàn này cũng không nhỏ hơn bao nhiêu, một thân vũ mao màu vàng lợt, tản ra vô tận hung khí, toàn bộ khói đen, cũng là trên người nó phát ra, hơn nữa tựa như theo nó ra sức hướng phía ngoài vọt tới, khói đen tỏa ra càng nhanh hơn.

"Trời ạ... Là... Là yêu vương, nó muốn phá phong ấn ra sao?"

"Nó... Nó là Kim Đan kỳ yêu vương... Nó muốn phá vỡ phong ấn..."

Thanh Vân Tông đệ tử, nhiều người kinh hoàng quát to lên, trong nháy mắt đã hoảng loạn.

"Chớ lên tiếng!"

Bỗng nhiên, Tiểu Kiếm Minh hét lớn: "Chư đệ tử cần thủ tâm thần, kích hoạt pháp trận, yêu vương này đã bị phong ấn ba trăm năm, tu vi còn thừa không mấy, chỉ còn dư lại một tia chân linh mà thôi, đây chỉ là nó hồi quang phản chiếu, không thể nào thoát ra..." Thanh âm của hắn chấn tĩnh không ít đệ tử Thanh Vân Tông đang thất kinh, bắt buộc chính mình bảo vệ tâm thần, liều mạng đem linh khí rót vào trong trận.

"Ha ha ha ha... Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành, bồn tọa hôm nay cho dù bỏ mình, cũng muốn liều mạng..."

Yêu vương bi thương rống to, trên người phát ra khói đen trong chớp lát nồng nặc gấp mười lần, thân hình hơi lui, sau đó vận hết toàn lực, ầm ầm một tiếng đưng vào trên chín đạo xích sắt, kịch liệt va chạm thẳng kích đệ tử Thanh Vân Tông tu vi yếu chút phun máu, những người khác mọi người sắc mặt xanh mét, mắt thấy chín đạo xích sắt đều bị nó đánh bay, tựa hồ đạt đến cực hạn, một giây sau sẽ vỡ vụn bình thường.

"Linh Vân sư muội, chúng ta liên thủ!"

Tiểu Kiếm Minh quát to một tiếng, thân hình nhảy dựng lên, vào giờ khắc này, Hứa Linh Vân cũng phi thân lên, hai người một bạc một đen hai đạo kiếm quang lần lượt thay đổi, đều thi triển Thanh Vân Cửu Kiếm mạnh nhất, kiếm khí cách xích sắt chém vào trên người yêu vương.

"Lão phu... Không cam lòng..."

Pháng phát mũi châm nhọn đâm vào bong bóng cá, hai đạo kiếm quang đâm xuống, thân thể yêu vương lực lượng rút đầy toàn thân bỗng nhiên "Thình thịch" một tiếng nổ tung, đỉnh tai nhức óc, vô tận thịt vụn tung toé, nồng đậm khói đen từ miệng tề đàn phun ra, chỉ một thoáng, khói đen cuộn cuộn tràn ngập chung quanh tề đàn, tựa như phương viên mười dặm, bỗng nhiên nổi lên quỷ dị đại vụ vậy.

Cũng ngay một khắc này, chín sợi xích sắt đồng thời sáng lên, pháp trận đã kích hoạt một lần nữa.

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông đều thở phào nhẹ nhõm, hai mặt nhìn nhau: "Xảy ra chuyện gì?"

"Yêu vương đã chết rồi sao?"

"Hình như là yêu vương mưu tính trốn khỏi phong ấn, kết quả thân thể nứt vỡ, thân tử đạo tan..."

Trong tiếng nghị luận, không người nào chú ý tới, trong sương mù quý dị, một đạo bóng dáng vô cùng đậm, thẳng hướng Phương Hành lướt tới.

Lúc này, Phương Hành x bị một tiếng vang thật lớn hấp dẫn, quay đầu hướng về đàn nhìn lại.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác gương mặt chợt lạnh, tựa hồ có gió mát đập vào mặt, cả người nhất thời ừ ừ ngã ngồi.

"Ha ha ha ha... Yêu quái lông trắng cuối cùng vẫn yếu đi một bậc, bốn tọa cuối cùng đã đi ra ngoài rồi..."

Một thanh âm cười to ở bên tai vang lên.

Phương Hành từ từ mở hai mắt ra, thấy mình đang ở một mảng lớn bích ba mệnh mộng vô tận đại dương, khoan chân mà ngồi, phía dưới là một cái tế đàn nho nhỏ, cảm giác tế đàn chính là trung tâm đại dương mệnh mộng, vĩnh hằng bất động.

"Nơi này là... thức hải của ta ư?"

Phương Hành rất nhanh ý thức được chính mình ở chỗ nào, nơi này là thức hải hiển hóa, thuộc về một người nhất tư ẩn địa phương, cũng sẽ không bất kỳ quỷ rầy, trừ phi tu vi đạt đến Trúc Cơ cảnh, nếu không rất khó tự động tiến vào nơi này. Trừ phi cơ duyên xảo hợp, bị người tu hành cường đại lấy thần thức hướng dẫn tiến vào, hay là, thần thức gặp phải nguy hiểm, tự động tiến vào.

Ánh mắt của hắn đảo qua, rất nhanh đã hiểu tại sao mình tiến vào trong thức hải.

Thần trí của mình quả thật gặp phải nguy hiểm!

Thức hải vốn là nơi tư mật, nơi này lại tới một vị khách không mời mà đến, một lão giả uy mãnh màu vàng lấp lánh.

Lão giả này thân hình cao lớn, chừng mười trượng, mũi ưng mắt nhỏ, ánh mắt âm chí sắc bén, trên người khoác một áo choàng kim vũ, trống rỗng đứng ở trên thức hải đại dương, cất tiếng cười to, trong tiếng cười, tràn đầy hi vọng khôi phục.

"Ngươi là ai a?"

Phương Hành mở miệng, kinh ngạc nhìn lão giả này, trên mặt một chút sợ hãi cũng không có.

"Ha ha ha ha..."

Lão giả cất tiếng cười to, trong thanh âm xen lẫn uy áp động thiên lay địa, chấn cho thức hải không gian như có dấu hiệu sụp xuống.

"Bốn tọa là Phi Thiên Đại Bằng Tà vương, ba trăm hai mươi mốt năm phong khốn, hôm nay liều mạng nổ tung thân thể, cuối cùng đổi được một tia chân linh chạy ra khỏi phong ấn, tiểu quý, ngươi rất may mắn, bốn tọa coi trọng nhục thể của ngươi, liền đem thân thể này nhường cho ta thôi! Trước lúc tan biến, ngươi có thể cùng bốn tọa nói một chút tâm nguyện của ngươi, nếu không quá khó, bốn tọa tương lai thuận tay thay ngươi hoàn thành cũng không có gì..."

Lão giả lạnh giọng nói, thân hình nghiêng về phía trước, hướng Phương Hành mắt nhìn xuống.

Phương Hành thân thể cùng hắn so sánh, quả thực tựa như một con kiến đối mặt một tòa núi lớn.

Phương Hành trừng mắt nhìn, giờ mới hiểu được yêu vương muốn làm gì, trong lòng nhất thời nở nụ cười lạnh.

"Ngươi chính là con chim bị Thanh Vân Tông Thái Thượng trưởng lão của chúng ta phong ấn ư?" Hắn không khách khí hỏi.

Lão giả giận tím mặt, quát lên: "Nói hươu nói vượn, bốn tọa là Phi Thiên Đại Bằng Tà vương, chim chóc cái gì? Chỉ bằng Kim Đan cao thủ của tông môn nho nhỏ như Thanh Vân Tông, chính là mười người cùng đến, như thế nào có thể gây tổn thương cho bốn tọa? Nếu không phải con yêu quái lông trắng không biết từ nơi nào nhô ra, lão phu lúc ấy cho dù bị trọng thương, bằng ta cực tốc siêu thoát cửu thiên thập địa, bọn họ cũng không làm khó dễ được ta..."

Phương Hành liếc mắt: "Dù sao cũng bị người ta phong ấn, còn to còi cái gì?"

"Oa nha nha... Tức chết ta mất!"

Lão giả tức điên cuồng gào thét không dứt: "Ba trăm năm phong khốn, ngay cả tiểu quý như con kiến này cũng dám khinh thị ta ư?"

Trong tiếng huyết gió, hắn vung tay lên, hướng Phương Hành bắt xuống, muốn một phát bắt lấy nuốt vào bụng.

Chỉ là đây là thức hải hiển hóa không gian, nơi này chính là bản thể chân linh của Phương Hành, bị hắn nuốt, chân linh của lão giả có thể tước chiếm cư sào, đem thân thể Phương Hành làm thành của riêng, ở tu hành giới này, có một cái tên, chính là "Đạo xá".

"Chờ một chút..."

Phương Hành bỗng nhiên đưa tay lên, ngăn cản lão giả vô xuống.

Bộ dáng thoát nhìn rất bình tĩnh để cho lão già hơi ngẩn ra, bàn tay vừa chậm.

"Người không sợ lão phu sao?"

Phương Hành thở dài, hắc hắc cười, nói: "Nói thật, người chọn ai không tốt, tại sao hết lần này tới lần khác lại chọn ta?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Tam Muội Chân Hỏa luyện kim bằng

Ha ha..."

Lão già phá lên cười: "Người biểu hiện rất tốt, chính là Linh Động lục trọng, đã có chiến lực bậc này, coi như ta cũng cảm giác có chút bất ngờ, có thể thấy được thể phách trong suốt, căn cơ thực sự không sai, mà một thân linh khí..." Lão già vừa nói, từ nước biển trong biển rộng dưới chân gầy một cái, tùy ý nước biển rơi trên ngón tay: "Thể mà đều là linh khí tinh khiết ngưng luyện chín lần, thật là rất hiếm thấy a, không nghĩ tới Thanh Vân Tông cũng có thể dạy ra được mầm mống tốt như thế, thể xác hoàn mỹ như vậy, lão phu không đoạt người thì đoạt ai?"

Nói xong lời cuối cùng, hắn có chút dừng lại, bỗng cười một tiếng: "Vốn ta còn không nắm chắc, nào ngờ người đứng vào lúc này lại bị thương, không phải là cơ hội tốt nhất sao? Liều chết đánh cược một lần, quả nhiên thành công xông ào vào thức hải của người!"

"Thì ra lão già này cho rằng ta bị thương..."

Phương Hành không nhịn được ha ha nở nụ cười.

Lão già bị hắn cười đến trong lòng sợ hãi, quát lạnh nói: "Người cười cái gì?"

Phương Hành cười nói: "Thật sự không đành lòng nói cho người biết, hơn hai mươi người nơi đây, người không nên chọn nhất chính là tiểu gia ta!"

"Sao?"

Lão già có chút cảnh giác: "Lời ấy ý gì?"

Phương Hành vẻ mặt biến đổi, cười hắc hắc nói: "Bởi vì người sẽ hối hận tại sao mình không vĩnh viễn trốn ở tể đàn chứ..."

Lão già trong lòng bỗng nhiên mơ hồ có dự cảm xấu, bất quá sau đó bỏ đi ý nghĩ này, quát lạnh nói: "Ta là Kim Đan chi linh, mặc dù tu vi hoàn toàn không có, nhưng chân linh mạnh mẽ, không thể hủ hự, hôm nay ta phá vỡ Kim Đan thể xác, thi triển đoạt linh thuật, khó khăn nhất chính là tiến vào thức hải của người như thế nào, hôm nay đã thành công tiến vào, đoạt người thể xác người phạm, dễ như trở bàn tay!"

Trong lúc nói chuyện, trực tiếp vung tay hướng Phương Hành bắt xuống.

Tay của hắn phô thiên cái địa, trực tiếp đem Phương Hành cùng với tể đàn nho nhỏ cầm lấy.

Kim Đan kỳ yêu vương, cho dù là Kim Đan đã vỡ, tu vi hoàn toàn không có, nhưng chân linh mạnh mẽ, cũng vượt xa Linh Động kỳ Phương Hành có thể sánh bằng.

Lão già này cuồng vọng, cũng không phải không có căn cứ.

Chân linh lớn nhỏ, thật ra chính là lực lượng của chân linh hiển hóa.

Lão già thân thể ước chừng lớn gấp trăm lần so với Phương Hành, nói cách khác, chân linh cường độ cơ hồ gấp trăm lần Phương Hành.

Nhưng đón bàn tay lão già chụp xuống, Phương Hành không có chút nào sợ hãi, ngược lại có chút hưng phấn.

Bàn tay phô thiên cái địa mà đến, Phương Hành không hề cố gắng tránh né, mà hơi hơi nhắm hai mắt.

"Trảm thủ đồ... Tam Muội Chân Hỏa... Hiển hóa..."

Trong chốc lát, bên trong tâm linh, về tức giận xẹt qua, trên đỉnh đầu chân linh của Phương Hành, đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa.

Ngọn lửa kia, thoát nhìn không chút nào thu hút, ở dưới thế công của lão già, liền giống như ngọn nến leo lét giữa gió thảm mưa sầu.

Nhưng ngọn lửa đang đưa, thủy chung không có bất kỳ dấu hiệu dập tắt.

"Ha ha, chút thủ đoạn này đã muốn ngăn ta? Người thiếu niên, quá ngây thơ rồi!"

Yêu vương chính là cường giả Kim Đan cấp, tung hoành cả đời, dạng gì thủ đoạn mà hắn chưa từng thấy chứ?

Chính là Phật môn Liên Hoa Thánh Diễm hoặc là Bắc Minh gia Cửu U Thánh Hỏa hắn đều không sợ, như thế nào lại sợ ngọn lửa nho nhỏ của Phương Hành?

"Oanh..."

Bàn tay phô thiên cái địa, như thiên băng, như địa liệt, trực tiếp bao phủ Phương Hành.

Một tay bắt lấy, nuốt vào bụng, đoạt xá đã có thể thành công.

Kim Đan cấp đại tu đoạt xá Linh Động kỳ nho nhỏ, chính là đơn giản như thế.

Song ngay khi bàn tay kia chạm vào ngọn lửa nho nhỏ trên đỉnh đầu Phương Hành, chuyện tình quý dị đã xảy ra.

"Xuy..."

Ngọn lửa thiêu đốt, trên tay tán mát ra khói xanh nhẹ nhẹ, rồi khắp đại dương mệnh mông chung quanh, sau đó bàn tay kia thu nhỏ lại một vòng.

Gương mặt lạnh lùng cuồng ngạo của lão giả này, bỗng nhiên xuất hiện một tia thần thái cực kỳ kinh ngạc, bàn tay to đột nhiên thu hồi.

"Đây là thứ gì? Có thể đã thương chân linh của ta ư?"

Lão giả bàn tay run lên, tựa như một ngọn lửa nho nhỏ đã để cho hắn nhận lấy thương tổn nhất định.

Phương Hành mở mắt ra, cười hi hi, nói: "Đây chính là thứ mà ta nói sẽ làm ngươi hối hận! Một vị trưởng bối của ta từng nói, ta đời này cái gì cũng sợ, tu hành giới, các loại nhân vật lợi hại đếm không xuể, ai đều không thể coi thường, nhưng chỉ có một loại ta có thể hoàn toàn không sợ, đó chính là người dám liều mạng đoạt xá ta... Người như thế chính là muốn chết!"

Phương Hành lời nói rất chân thành để cho lão giả trong lòng dâng lên một loại cảm giác không ổn, hắn lùi sau mấy trăm trượng, lạnh giọng nói: "Tiểu quý quả nhiên có chút cổ quái, thôi đi, lão phu không chọc đến ngươi, đối người khác sao!"

Vừa nói thân thể hóa thành một đạo linh quang, lại muốn lao ra khỏi thức hải của Phương Hành.

Hắn cũng coi như làm việc quyết đoán, vừa thấy không ổn, không chút nào do dự, lập tức muốn bỏ chạy.

Dù sao cũng bị phong ấn mấy trăm năm, hôm nay mới có một cơ hội sống sót, thật sự không dám quá mức mạo hiểm.

Nhưng Phương Hành phía sau hắn lại nở nụ cười: "Con mẹ nó, tới rồi còn muốn đi? Cõi chỗ của tiểu gia là nhà trọ ư?"

Theo tiếng cười, ngọn lửa lơ lửng trên đỉnh đầu, đột nhiên vọt tới, rơi vào vô tận đại dương mệnh mông trong thức hải, trong chốc lát, lấy Thanh Viêm Đoán Chân Quyết tối động Tam Muội Chân Hỏa, khắp đại dương mệnh mông tất cả đều hóa thành biển lửa, chân linh của lão giả kia còn chưa kịp bỏ chạy, đã bị biển lửa đầy trời vây quanh, hắn sợ hãi rống liên tục, hóa ra nguyên hình, lại là một con chim đại bàng, tả trùng hữu đột.

"Ghe tòm, bồn tọa không đoạt xá ngươi được, đi còn không được sao?"

"Ngọn lửa này... Rốt cuộc là vật gì? Có thể nào đã thương bồn tọa?"

"Oa nha nha... Không thể nào, thế gian thần, huyền, pháp, cơ, các loại huyền pháp, đều không có khả năng này..."

Phương Hành nhìn chim đại bàng trong biển lửa bị đốt cháy kêu gào "Ngao ngao", trong bụng lại càng đắc ý, Tam Muội Chân Hỏa của tiểu gia dĩ nhiên có thể đốt ngươi, bởi vì... đây căn bản không phải là thần, huyền, pháp, cơ, đây là tiên pháp.

Nói trở lại, con yêu vương mới thoát khỏi ra này cũng thật là xui xẻo, Phương Hành tu luyện chính là Tam Muội Chân Hỏa không đầy đủ, hơn nữa hắn tu vi quá thấp, căn bản không cách nào khống chế, chẳng qua miễn cưỡng lấy Thanh Viêm Đoán Chân Quyết tâm pháp thôi động, rèn luyện tự thân, nhưng yêu vương chân linh xông vào thức hải của hắn, liền tương đương chủ động tiến vào sào nhử của hắn, mà ở chỗ này, Phương Hành cơ hồ có thể nói là...

Vô địch!

Tối thiểu là, vô địch hạ giới!

Đừng nói là Kim Đan kỳ yêu vương, chính là Nguyên Anh kỳ yêu thánh tới đây, cũng rất khó chiếm được tiện nghi ở trong thức hải của Phương Hành.

Ở trong biển lửa thiêu đốt, chim đại bàng thân hình như ngọn núi cũng không cháy, thậm chí không xuất hiện một tia dấu vết thiêu đốt, chẳng qua thân

hình của nó đang không ngừng thu nhỏ lại, trên người không ngừng có khói xanh tỏa ra, hóa thành từng đạo tan vào đại dương mệnh mỏng, rồi sau đó, Phương Hành ngồi xếp bằng trên tế đàn không ngừng cảm giác có năng lượng kỳ quái nào đó hướng chính mình tuôn vào, khiến cho chân linh của mình cường đại hơn.

Thì ra chân linh lộ vẻ cực kỳ yếu nhược, đang trở nên càng lúc càng lớn, mà chim đại bàng, đang không ngừng thu nhỏ lại.

"Đây rốt cuộc là loại lửa gì? Vì sao có thể đốt cháy bốn tọa chân linh?"

"Tiểu tử thôi, mau dừng lại, bốn tọa đã thay đổi chủ ý, ta tự đi đoạt xá người khác, không chọc giận người..."

"Mau thả ta rồi đi, con mẹ nó muốn đốt chết ta thật ư? Lão phu liều mạng với người..."

Đại bàng hoàn toàn không còn bộ dáng ngông cuồng khi trước, kinh hoàng như chó nhà có tang, ở trong thức hải Phương Hành đông đột tây trốn, nhưng khắp nơi có ngọn lửa cách trở, thậm chí ngay cả chạy trốn cũng không đạt tới, vừa sợ vừa hận, ngao ngao gào ầm lên, đến cuối cùng, một tiếng rống căm phẫn, thể nhưng liều mạng hung hăng hướng Phương Hành lao đến, tựa như nó thấy chạy trốn vô vọng, dâng lên một tia hung ác, muốn cùng Phương Hành liều mạng.

"Ha ha, lão vương bát đần, đến địa bàn của tiểu gia còn ngông cuồng ư?"

Phương Hành cũng không có tư tưởng kính già yêu trẻ, mắt thấy đại bàng hướng chính mình lao tới, cười lớn một tiếng từ trên tế đàn nhảy lên, "Oanh" một quyền đánh ra, chung quanh ngọn lửa tàn sát bừa bãi tụt lại, hóa thành một quả đấm khổng lồ đập vào trên người đại bàng, nện đến nó một tiếng gào thét, thân hình trên phạm vi lớn rút nhỏ một vòng, tựa như con điều đứt dây bay ra xa.

"Sưu..."

Phương Hành nhảy lên, thân trên không trung, một cước đạp đi, ngọn lửa hợp thành một cái chân khổng lồ, trực tiếp đạp xuống.

"Két..."

Đại bàng bị đạp rú lên, thê thảm vô cùng.

"Ai cho người đoạt xá..."

"Két..."

"Ai cho người cuồng..."

"Két..."

"Ai cho người xưng bốn tọa..."

"Két..."

"Ai cho người... Ai cho người... Ai cho người hình dạng như cái chim..."

"Két... Đủ rồi... Dừng đạp nữa..."

Đại bàng bị Phương Hành đánh một quyền, hoặc đạp một cước, thân hình cũng sẽ thu nhỏ lại một vòng, cho dù là Phương Hành không làm cái gì, chẳng qua là để cho Tam Muội Chân Hỏa tiêu nó một chút, cũng sẽ đem thân hình của nó đốt thu nhỏ lại không ít, cũng không phải là Kim Đan yêu vương thực lực không đủ, bị nhốt ba trăm năm còn có thể có linh thức mạnh mẽ như vậy, đột phá phong ấn ra, cũng xông vào thức hải Phương Hành, đã chứng minh thực lực của hắn.

Chẳng qua là, giống như Phương Hành nói, hắn thật sự là quá xui xẻo.

Bất luận đoạt xá bất luận kẻ nào, cho dù là Tiểu Kiếm Minh cùng Hứa Linh Vân, cũng tốt hơn nhiều so với đoạt xá Phương Hành.

Bởi vì Phương Hành tu luyện Tam Muội Chân Hỏa luyện thể, hoàn toàn khác chế pháp môn linh thức nhập vào cơ thể đoạt xá.

Nếu Đại Bàng Tà vương vượt qua thiên kiếp còn khá hơn một chút, nhưng không độ thiên kiếp, gặp được Tam Muội Chân Hỏa, chính là muốn chết.

Hôm nay một phen đánh tàn bạo, Đại Bàng Tà vương đã hóa thành rách nát, thân thể như núi nhỏ, ngạnh sanh trở nên chỉ bằng gian phòng, nằm xụi lơ trên mặt đất, tà mi oai mắt, thoạt nhìn đáng thương...

"Người... Thật muốn giết ta ư?"

Đại Bàng Tà vương thanh âm run rẩy, thê thảm kêu lên, trong thanh âm đều mang theo nước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 145: Kim Đan chân linh

Phương Hành tự nhiên không thật sự muốn giết nó, nếu không ngay khi nó xông vào thức hải của mình, đã có thể đem nó đốt chết, chẳng qua là lo lắng người này mặc dù bị phong ấn hơn ba trăm năm, nhưng dù sao cũng là Kim Đan đại cao thủ, cho nên muốn xem một chút từ trên người hắn có thể kiếm gì có lợi hay không, dĩ nhiên, so với chính mình ép hỏi, chẳng bằng để cho chính nó nói ra.

Nghĩ như vậy, Phương Hành lại một cước đạp xuống, mắng: "Ngươi muốn đoạt xá tiểu gia, không giết ngươi giữ lại làm gì?"

Đại Bàng Tà vương kêu một tiếng bi thảm, vội vàng kêu lên: "Lưu cho ta một mạng, sẽ có lợi cho ngươi!"

Phương Hành "Ba" một chưởng đem nó đánh bay hơn mười trượng, đi theo tới tiếp tục đạp, mắng: "Ngươi nghèo kiệt xác chỉ còn một luồng linh hồn nhỏ bé, có thể có đồ vật gì cho tiểu gia? Còn không bằng đem ngươi luyện hóa, cung cấp một chút dinh dưỡng cho tiểu gia..."

Vùng chân vô tình, trong lòng cũng đang lưu ý lời của Đại Bàng Tà vương.

Đại Bàng Tà vương bị giam cầm mấy trăm năm, thật khó khăn dùng chính mình một thân tu vi đổi lấy một đường sinh cơ, chạy ra khỏi phong ấn, nào ngờ vừa rời hang sói đã vào miệng cọp? Cầu sinh uẩn ủ hơn ba trăm năm, đã mảnh liệt tới cực điểm, thấy tiểu quỷ này bộ dáng thật sự muốn đem chính mình tươi sống luyện chết, cung cấp dinh dưỡng cho hắn, trong bụng sợ hãi tột đỉnh.

"Ngươi... Ngươi tiểu vương bát đản có biết tính hay không, bản tọa một thân tu vi đã sớm mất đi, chỉ còn một luồng chân linh, ngươi luyện hóa có thể có bao nhiêu dinh dưỡng, còn không bằng lưu ta lại để chỉ điểm ngươi tu hành..."

Đại Bàng Tà vương hét lớn, tu hành giới từng nghe nói rất nhiều chuyện đoạt xá không được, kết quả tàn hồn cùng bản thể ý thức hợp tác với nhau.

Đại Bàng Tà vương muốn thuyết phục Phương Hành cũng làm như vậy, vừa có thể giữ mạng, cũng có thể được tôn trọng. Nhưng hắn không nghĩ tới, Phương Hành vừa nghe, đạp càng hăng say rồi, đồng thời mắng: "Một tên ngu ngốc để người ta phong ấn mấy trăm năm như ngươi, có tư cách gì chỉ điểm tiểu gia? Dem bản lãnh của ngươi học xong, cũng chạy không thoát số phận bị người phong ấn..."

Khẩu khí này, dĩ nhiên vô cùng khinh bỉ Đại Bàng Tà vương, khinh thường học bản lãnh của hắn.

Hắn mỗi lần đạp một cước, Đại Bàng Tà vương thân thể sẽ nhỏ một phần, cách cái chết gần hơn một bước, bị dọa cho sợ đến vội vàng lần nữa kêu to: "Đó là ngoài ý muốn, nghĩ tới Đại Bàng Tà vương ta năm đó tung hoành khắp Nam Chiêm, có mấy người Kim Đan có thể bị ta dễ dàng vào trong mắt? Lúc ấy ta mặc dù bị trọng thương, nhưng nếu không phải yêu quái lông trắng kia bỗng nhiên xuất thủ, bằng Thanh Vân Tông Kim Đan thực lực, nhiều hơn mười cái ta cũng không dễ dàng vào mắt..."

"Còn bốc phét nữa, ta giẫm chết ngươi..."

"Ngao... Lão phu năm đó có mấy nơi ẩn thân, bên trong có chút bảo vật cho ngươi..."

"Tiểu gia không cần... Ta đạp!"

"Ngao... Lão phu một thân Kim Đan kỳ kiến thức, thần quyết huyền công vô số, cũng có thể truyền cho ngươi..."

"Phi... Tiểu gia là người, làm sao học Yêu tộc công quyết?... Ta đạp!"

"Ngao... Có thể học... Có thể học... Thiên hạ công quyết đều có chỗ giống nhau, thêm chút cải biến là có thể học..."

"Tiểu gia không cần... Ta đạp..."

"Ngao... Lão phu có một bí mật lớn nhất có thể nói cho ngươi biết..."

"Tiểu gia không tin, ta giẫm chết ngươi..."

"Ngao... Thật sự, quan hệ đến thiên huyền cứu quan..."

"Cứu quan? Chưa nghe nói qua... Ta đạp!"

Đại Bàng Tà vương thiếu chút nữa khóc to, vì bảo vệ tánh mạng hắn ngay cả bí mật lớn nhất của mình cũng đã nói ra, lại không nghĩ rằng tiểu vương bát đản này căn bản không biết cứu quan là gì, bộ dáng hoàn toàn không động tâm, hiển nhiên thân thể của mình càng ngày càng nhỏ, chân linh bằng tốc độ kinh người âm thầm xuống, hắn nhất thời đau khổ, cơ hồ tuyệt vọng, ủ rũ nằm trên mặt đất, không nói tiếng nào.

Không ngờ nó không nói, Phương Hành lại ngừng động tác, nói: "Làm sao ngươi không xin tha chứ?"

Đại Bàng Tà vương buồn bã nói: "Cầu xin ngươi có thể tha ta một mạng sao?"

Phương Hành nói: "Chưa chắc!"

Đại Bàng Tà vương lại kêu rên một tiếng, không lên tiếng nữa, nhắm mắt đợi chết.

Phương Hành trong lòng chắc chắn, cảm thấy vừa rồi hẳn là đem bí mật trong lòng lão này cũng ép ra không sai biệt lắm, không hề đáp nữa, cười hắc hắc nói: "Ngươi nếu muốn mạng sống, thật sự cũng không phải hoàn toàn không được..."

Đại Bàng Tà vương vừa mở mắt, cả kinh nói: "Ngươi chịu tha ta?"

Phương Hành cười hi hi nói: "Vốn muốn trực tiếp luyện hóa, nhưng xem bộ dáng đáng thương của ngươi, tiểu gia cũng có chút không đành lòng đánh lão đầu nữa, thôi đi, cho ngươi cơ hội, dùng lợi ích để đổi thời gian sống của ngươi!"

Đại Bàng Tà vương ngẩn ra, nói: "Là... Có ý gì?"

Vốn đoán mình hẳn phải chết, lại không nghĩ rằng bỗng nhiên có cơ hội sống sót, nó tự nhiên không chịu bỏ qua.

Phương Hành nói: "Rất đơn giản, ngươi vừa rồi nói cái gì bảo tàng cái gì công quyết, đều nói ra cho ta, đương nhiên là phải hữu dụng với ta, mỗi lần nói một cái, tiểu gia cho phép ngươi sống thêm mấy ngày, giá trị càng cao, cho phép ngươi sống thời gian càng lâu, nhưng nếu ngươi nói ra thứ gì, để cho tiểu gia không hài lòng, hoặc là không còn ích lợi gì cho ta nữa, vậy thì đơn giản, lập tức giết chết!"

"Này... không công bình..."

Đại Bàng Tà vương gào to, nếu những thứ mình nói ra có thể đổi được tự do còn đỡ, nhưng lại chỉ có thể đổi mấy ngày thời gian, vậy thì có tác dụng gì? Mình có thể cho hắn nhiều lợi ích hơn nữa, còn không phải là sớm muộn cũng bị luyện chết ư?

Phương Hành sắc mặt trầm xuống, trực tiếp một cước đạp xuống, quát lên: "Thời điểm ngươi muốn thoát xá tiểu gia tại sao không nói công bình?"

Đại Bàng Tà vương bị thương im lặng, nói cho cùng là mình mù mắt, làm sao chọn lấy đúng kẻ khó dây dưa như vậy?

"Tại sao không nói chuyện, đang suy nghĩ gì?"

"Bỏ tặc... Hiện tại thật sự hối hận vì trốn ra khỏi tể đàn..."

Đại Bàng Tà vương thật sự hối hận, bởi vì hắn phát hiện Phương Hành tựa như thực sự dám trực tiếp đem mình luyện chết, rất rõ ràng, tiểu quỷ này mặc dù số tuổi không lớn, nhưng cực kỳ hung ác, hẳn có cái gan từ bỏ bí mật mà luyện chết chính mình, chính mình lại không có dũng khí vì giữ lại bí mật mà từ bỏ sinh mệnh, dùng lời đơn giản nhất mà nói, Đại Bàng Tà vương bị ai vì bị Phương Hành nắm đằng chuôi.

Lúc này ở ngoại giới, chúng đệ tử Thanh Vân Tông đã một lần nữa kích hoạt phong ấn đại trận, mà bên trong tể đàn đã không có hắc vụ trào ra, lúc trước hiện ra quỷ vụ cũng đã tan biến, quay về trời xanh mây trắng. Khắp Loạn Hoàng sơn, tựa hồ cũng trong sáng không ít, yêu vân quỷ vụ hàng năm lượn lờ giữa không trung, tựa như vào giờ khắc này dần dần trở nên mờ nhạt hơn.

"Hứa sư tỷ, yêu vương... Có phải đã chết hay không?"

Mặc dù đã kích hoạt pháp trận một lần nữa, nhưng có chút đệ tử Thanh Vân Tông chợt thấy một màn quỷ dị như vậy, trong bụng vẫn bối rối.

"Hơn phân nửa như thế..."

Hứa Linh Vân hai đầu lông mày cũng có mấy phần ngưng trọng, không dám chắc chắn nói, rồi sau đó, nàng xoay người, hướng Tiểu Kiếm Minh nói: "Bất quá chuyện này liên quan trọng đại, lần phù chiếu này đến đây là kết thúc sao, chúng ta cần lập tức trở về tông môn, đem tể đàn phát sinh cổ quái bẩm báo Tông chủ và các trưởng lão, để cho bọn họ tới kiểm tra xem xét một chút, dù sao yêu vương này quá mức cường đại, phải cẩn thận tránh đề gây loạn!"

"Có thể!"

Tiểu Kiếm Minh nhàn nhạt trả lời, bộ dạng không quá cảm thấy hứng thú.

"Phương sư đệ, ngươi không sao chứ?"

Hứa Linh Vân đứng bên cạnh Phương Hành, nhẹ giọng hỏi, vừa rồi chúng đệ tử Thanh Vân Tông hướng trong pháp trận quán thủ linh khí, Phương Hành vẫn ngồi xếp bằng trên đất, chưa từng cùng mọi người hành động, bất quá mọi người đều cho rằng hẳn bởi vì bị Tiểu Kiếm Minh một kiếm chấn thương, cho nên đang điều tức chữa thương, cho nên cũng nổi lên lòng nghi ngờ, lúc này đại sự đã xong, không ít người cũng ân cần nhìn sang.

"Ách... Ta bị trọng thương... Đầu thật choáng váng..."

Phuong Hành mở mắt ra, suy yếu nói, bộ dạng như bị trọng thương, thuận thế hướng trong ngực Hứa Linh Vân nhào vào.

Hứa Linh Vân thân thể khẽ nghiêng về phía sau, tự tiểu phi tiểu, thấp giọng nói: "Mùi vị của khí huyết đan, thật sự nghĩ ta không ngửi thấy sao?"

Phuong Hành ngẩn ngơ, lúc này mới giật mình, Hứa Linh Vân là đan sư chỉ kém Thanh Điều trưởng lão của Thanh Vân Tông, chính mình lấy khí huyết đan làm bộ, làm sao có thể dấu diếm được nàng? Lúc đầu nàng không phát hiện được, sau để ý kỹ, đã phát hiện sơ hở.

Vội vàng ngồi ngay ngắn người lại, cũng không đỏ mặt, trực tiếp nói sang chuyện khác: "Nhiệm vụ hoàn thành, chúng ta cần phải đi sao?"

"Chỉ chờ mình ngửi thôi!"

Hứa Linh Vân cũng không có ý tứ vạch trần Phuong Hành, khẽ mỉm cười, đứng lên.

"Kéo ta một cái!"

Phuong Hành đưa tay, Hứa Linh Vân có chút im lặng, vẫn đưa tay đem hân kéo lên.

"Linh Vân sư tỷ tay người thật mềm..."

Phuong Hành cười hi hi nói, từ trên mặt đất nhảy dựng lên.

Lời nói tràn đầy đùa giỡn, để cho Hứa Linh Vân có chút im lặng, nhàn nhạt thu tay về, không để ý tới hân.

Cách đó không iếu Kiểm Minh, nhìn như đang nhìn nơi xa, trên thực tế đem bộ dáng đùa giỡn của hai người bọn họ cũng thu hết đáy mắt, trái tim tất nhiên tức giận dị thường, cho tới nay, Hứa Linh Vân mặc dù cùng hân cũng không có bất kỳ thân cận, nhưng hân vẫn coi Hứa Linh Vân là đạo lữ tương lai của mình, thấy nàng cùng Phuong Hành nói cười yễn yễn, trái tim hận ý, cũng tăng thêm ba phần.

Cũng không nói gì, chẳng qua nhàn nhạt liếc mắt nhìn một cái Phuong Hành, sau đó đưa tay gọi thiết ưng, bay lên trời mà đi.

Không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng thoáng nhìn tràn đầy sát ý!

"Phuong sư đệ, vì sao nhất định phải trêu chọc hân đâu?"

Hứa Linh Vân đã nhận ra địch ý mãnh liệt của Tiểu Kiểm Minh đối với Phuong Hành, có chút bất đắc dĩ hỏi.

"Trêu chọc hân thì sao, ta phải giết chết hân!"

Phuong Hành cười hi hi hướng Hứa Linh Vân nói, Hứa Linh Vân về mặt nhẹ nhàng cứng lại.

Về mặt này tựa hồ cực kỳ giống về mặt bất hảo cười hi hi bình thời của Phuong Hành, nhưng làm cho nàng cảm thấy cực kỳ chân thành.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Chân truyền thứ ba

Trước sơn môn Thanh Vân Tông, Tông chủ Trần Huyền Hoa cùng bốn vị truyền pháp trưởng lão rất hiếm thấy nhất tề xuất hiện tại nơi này, lúc trước Tông chủ Trần Huyền Hoa đã nhận được Hứa Linh Vân truyền đến tín phù, biết được chúng đệ tử Thanh Vân Tông đã hoàn thành lịch luyện trở về, khoảng một nén hương thời gian sau sẽ tới trước sơn môn, cho nên trực tiếp muốn mời tứ đại truyền pháp trưởng lão cùng nhau chờ đợi chỗ này.

Bốn trưởng lão, bốn loại về mặt, Thiết Như Cuồng trưởng lão cười ha ha, bộ râu đen rung lên không ngừng, Tiểu Sơn Hà trưởng lão mặt trắng không râu sắc mặt âm chí như nước, buông xuống hai mắt, không nói một lời, mà Thư Văn cốc trưởng lão bộ dáng thư sinh về mặt có chút bất đắc dĩ, Thanh Điều trưởng lão một thân đan bào màu đỏ lại là về mặt bình thân, mắt nhắm chân trời, cũng không biết suy nghĩ chuyện gì.

Mặc dù các đệ tử còn chưa tới, bọn họ cũng đã ở trong truyền phù của đệ tử được biết kết quả lịch luyện lần này, quả thực làm cho người ta mở rộng tầm mắt, chia ra xác nhận vài lần mới tin tưởng kết quả này không hề sai lầm...

Năm trước vô luận đi ra ngoài lịch luyện, hay là những thứ khác như tỷ thí tỷ đấu, từ trước đến giờ cũng là Sơn Hà cốc đứng đầu, Tê Hà cốc thứ hai, Thư Văn cốc cùng Đoán Chân cốc chia ra đoạt người ba ta bốn, dù sao Tiểu, Hứa hai gã chân truyền đưa đến tác dụng thật lớn, còn lần này, vốn tưởng rằng cũng sẽ có kết quả giống nhau, lại không nghĩ rằng, đệ tử bốn cốc cho bọn hân một cái bất ngờ thật lớn.

Bốn mươi một đệ tử Thanh Vân Tông đi tới Loạn Hoang sơn, cuối cùng trình phù chiếu chỉ có hai mươi chín người, cũng là nói, có mười hai đệ tử bỏ mạng, có mười mấy người khác bị thương, thậm chí có bốn người thương thế quá nặng, bắt đầu từ hôm nay, không còn cơ hội tiếp tục tu hành, nếu tính

cả số này, nói là mười sáu đệ tử chết đi cũng đúng, không cách nào tu hành, chẳng khác người chết.

Làm cho người ta không dự liệu được chính là, tổn thất nhân thủ ít nhất, dĩ nhiên là Đoán Chân cốc.

Đi ra ngoài mười người, cuối cùng một người bỏ mạng, một người cụt tay, tính toán đầu ra đấy, cũng mới tổn thất hai người.

Lại có Tê Hà cốc đệ tử, một người xúc phạm môn quy bị bắt, một người bỏ mạng, một người trọng thương, coi như chỉ tổn thất ba người.

Mà Sơn Hà cốc cùng Thư Văn cốc đệ tử tổn thất rất nghiêm trọng. Sơn Hà cốc bỏ mạng năm người, trọng thương một người, Thư Văn cốc cũng đồng dạng một người trọng thương, sáu người chết, đầy đủ trở về bao gồm Bì Quân Tử ở bên trong cũng chỉ có bốn người.

Nếu chỉ là nhân thủ tổn thất cũng cũng thôi, dù sao lịch luyện chính là lịch luyện, sao có thể không có người chết?

Nhưng nói đến các cốc sẵn đuổi tư nguyên, vậy thì quá kinh khủng...

Từ phía trên ngọc sách thô sơ giản lược ghi lại đánh giá, Đoán Chân cốc thu hoạch so với Sơn Hà cốc cùng Thư Văn cốc cộng lại còn nhiều hơn, cho dù là cùng Tê Hà cốc đệ tử so sánh, cũng ước chừng nhiều hơn tới ba thành!

Lần này, trực tiếp để cho Thiết Như Cuồng trưởng lão vui mừng u mê, cả ngày rồi, khuôn mặt kia toét miệng cười chưa từng ngậm lại.

"Tiểu vương bát đản này, lão phu cũng biết hần còn có chút bản lĩnh!"

Thiết Như Cuồng trưởng lão vừa nhìn nơi xa phương hướng pháp thuyền bay tới, vừa cười ha ha nói.

Bên cạnh mấy vị trưởng lão không muốn đề ý đến hần, trong lòng đều đang trợn trắng mắt.

Cũng không biết là ai, sau khi đệ tử bốn cốc lên đường, lập tức hối hận vô cùng, ngày ngày đứng ở trên đỉnh Vân Ân phong hướng Loạn Hoang sơn quan sát, chỉ sợ đệ tử chính mình phái ra toàn quân bị diệt...

"Linh Vân đã hướng ta truyền thư nói, Phương Hành người này biểu hiện quả thật không tệ, giúp Linh Vân chém giết hòa lân quái xà, có thể thấy được thực lực thực sự bất phàm, ở dưới hung uy của Trúc Cơ kỳ đại yêu cứu người, có thể thấy được trong lòng lo lắng đồng môn, bày kế ép đi cường giả dị quốc, có thể thấy được trí kế bách xuất, lần lịch luyện này, công đầu không thể nghi ngờ chính là của hần, chư vị trưởng lão, ta muốn đề cử hần làm chân truyền, các ngươi thấy thế nào?"

Tông chủ Trần Huyền Hoa nhìn Thiết Như Cuồng một cái, mỉm cười mở miệng, một câu kinh người.

Qua nhiều năm như vậy, Thanh Vân Tông cũng chỉ có hai gã chân truyền, hôm nay lại tăng thêm sao?

Thiết Như Cuồng hơi giật mình, sau đó cười nói: "Ta thấy không sai, nếu tiểu vương bát đản này thành chân truyền, chắc chắn làm rạng rỡ cho Thanh Vân Tông!"

"Là bại hoại danh tiếng của Thanh Vân Tông mới đúng chứ!"

Tiểu Sơn Hà bỗng nhiên âm hiểm mở miệng: "Tiểu quý này lập được chút công lao, nhưng hần đem đệ tử Tê Hà cốc mổ bụng lấy đan, đem mộng hồn thảo thuộc về đệ tử bốn cốc làm của riêng, giữ túi trữ vật của Sơn Hà cốc đệ tử không trả... Ngay cả hần cuối cùng ép đi đám dị quốc tu sĩ lai lịch kỳ quặc kia, cũng là nhờ loại thủ đoạn bất cóc con tin... Những chuyện này không cần trừng phạt sao?"

Trong lúc nhất thời không khí có chút vi diệu.

Tông chủ Trần Huyền Hoa biểu tình không thay đổi, cười hỏi hướng hai vị truyền pháp trưởng lão khác, nói: "Các ngươi thấy thế nào?"

Thư Văn cốc truyền pháp trưởng lão thở dài một tiếng, nói: "Có công phải thưởng, có lỗi phải phạt, Tông chủ châm chước cũng được!"

Lời này nói, lại tương đương chưa nói.

Tông chủ Trần Huyền Hoa không đề ý, nhìn về phía Thanh Diệu trưởng lão, năng giống như có chút do dự, qua một hồi lâu mới nói: "Tiểu quý này nghe nói giúp ta Tê Hà cốc đệ tử không ít, rồi lại đem ta Tê Hà cốc một người đệ tử mổ bụng lấy đan, thật sự có chút cả gan làm loạn, ta cũng không biết nên phạt hần hay là nên thưởng hần, không thể làm gì khác đành trước không đề ý tới hần, chuyện này, Tông chủ ngươi xem xét xử lý sao!"

Tông chủ Trần Huyền Hoa nghe, cũng có chút bất đắc dĩ cười cười, nói: "Đã như vậy, trong lòng ta cũng có chủ ý!"

Hần nói có chủ ý, nhưng cũng không nói là chủ ý gì.

Tiểu Sơn Hà sắc mặt âm trầm, bỗng mở miệng nói: "Trúc Cơ kỳ đại yêu, không rõ lai lịch, tra không được đầu mối, cũng thôi, bắt quá đám tu sĩ đến từ dị quốc kia, đã từ trong túi trữ vật của bọn họ phát hiện một chút đầu mối, thân phận hần là người của Bột Hải quốc Bách Thú Tông, hai tông chúng ta, thù này coi như là kết, Tông chủ chuẩn bị xử trí như thế nào?"

Tông chủ Trần Huyền Hoa cười cười, nói: "Bột Hải quốc tài nguyên bản cùng, Bách Thú Tông lại là một tiểu tông, trong tông môn, chỉ nghe nói Tông chủ

bọn họ chính là nhân vật Trúc Cơ trung kỳ, không nghe nói có cao thủ nào khác, chính là ân oán sống chết rồi thì như thế nào? Bọn họ tông môn đệ tử vượt bậc mà đến, còn đối với Thanh Vân Tông đệ tử bất kính, chính là gặp phải thua thiệt lần này, cũng không dám lộ ra!"

Tiểu Sơn Hà nghe vậy, sắc mặt có chút không vui, khẽ hừ một tiếng, nói: "Làm tông môn chọc vào cường địch, phải có phạt!"

Tông chủ Trần Huyền Hoa nghe vậy, không khỏi nhẹ nhàng nhún mày.

Thiết Như Cuồng cười lạnh nói: "Đây là chọc vào cường địch sao? Đối phương đã gây sự rồi, chẳng lẽ còn thật muốn để cho các đồ nhi đem túi trữ vật giao cho đối phương ư? Thanh Vân Tông chúng ta, còn không đến mức yếu thế như thế sao?"

Tiểu Sơn Hà lạnh lùng nói: "Cho dù không cần yếu thế, bức lui bọn họ cũng tốt rồi, cần gì cần phải bắt cóc con gái của tông chủ bọn họ, còn muốn làm bị thương mặt của nàng, trước mặt mọi người tát nàng, hơn nữa giết thú nô của nàng? Bách Thú Tông Tông chủ Tư Đồ, ta lúc tuổi còn trẻ cũng đã gặp qua một lần, cũng không phải là một kẻ biết nín nhịn, ngày sau tất sẽ trả thù!"

"Chính là làm quá thêm chút nữa, ta cũng cảm thấy làm tốt lắm!"

Bỗng nhiên một người mở miệng, mọi người nhìn lại, lại là Thư Văn cốc trưởng lão, trưởng lão bộ dáng thư sinh thân nhiên nói: "Bách Thú Tông phế bỏ một cái đồ nhi trong cốc ta là Thân Kiếm, Phương Hành người này giết chết thú nô, coi như là báo thù thay Thư Văn cốc, cho nên việc khác ta không để ý, nhưng chuyện này, lại nhất định phải khen, giết cũng tốt, đánh cũng tốt!"

Hắn đối với cụ thể hiểu rõ không sâu, chỉ biết đại khái, không biết Thân Kiếm ở trình độ nào đó là Phương Hành hại chết, còn tưởng rằng Phương Hành thấy Thân Kiếm bị phế, mới đánh chết hung nô, vì vậy ở điểm này, cũng có chút cảm kích Phương Hành, chẳng qua không biết Thân Kiếm đã trở thành phế nhân biết được ý nghĩ của sư tôn, có tức đến học máu hay không...

Tiểu Sơn Hà âm thầm bất định, đang muốn nói nữa, bỗng nhiên Thanh Điều trưởng lão cắt đứt lời của hắn, nói: "Tới!"

Ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy chân trời bỗng nhiên xuất hiện một chiếc pháp thuyền khổng lồ, chung quanh pháp thuyền, một hắc ưng, một kim ô, một bạch hạc quanh thuyền mà bay, trông rất đẹp mắt, đi tới trước sơn môn, pháp thuyền hạ xuống, Thanh Vân Tông đệ tử nối đuôi nhau ra, ba người có phi hành tọa kỵ cũng đáp xuống, đệ tử bốn cốc chia ra trước bốn vị truyền pháp trưởng lão, nhất tề khom mình hành lễ.

"Đệ tử hoàn thành phụng chiếu trở về, bái kiến Tông chủ, bái kiến bốn vị trưởng lão!"

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông hành lễ xong, cùng hô vang.

Bốn vị trưởng lão nhìn lướt qua đệ tử trước người, tâm tình riêng mình phức tạp, chỉ có Thiết Như Cuồng ha ha cười to, đắc ý cực kỳ.

Tông chủ Trần Huyền Hoa liếc nhìn chúng đệ tử một cái, nhẹ nhàng bước lên trước một bước, thanh âm lang lang, truyền khắp trong ngoài sơn môn.

"Tu hành chi đạo, không phải là chuyện dễ, tăng thêm một ít ma luyện, đối với các ngươi mà nói cũng không phải chuyện xấu, tất cả thu hoạch, bọn ngươi đều có thể tự phân công, không cần nộp lên tông môn, mặt khác căn cứ biểu hiện của chuyển này, biểu hiện ưu dị chọn mười người, đều có tông môn ban thưởng, trừ Linh Vân cùng Kiếm Minh ra, còn có thể chọn ba người biểu hiện tối ưu dị, đưa vào Phụng Thiên điện!"

Bốn cốc đệ tử nghe vậy, nhất tề ngẩn ra, sau đó mặt lộ vẻ vui mừng.

Sẽ có mười người nhận được tông môn ban thưởng, nói cách khác người còn sống sót có một phần ba có thể lấy được, mặt khác còn sẽ có ba người vào thẳng Phụng Thiên Điện, đây chính là Thanh Vân Tông trừ chân truyền ra, được mọi người mong đợi nhất a...

Dứt lời, Tông chủ Trần Huyền Hoa vừa nhìn thoáng qua Phương Hành đứng ở phía trước Đoán Chân cốc đệ tử một cái, mặt không chút thay đổi nói: "Phương Hành, ta đã nhận được truyền thư, biết ngươi ở trong lịch luyện, công hiến công lao, cứu hộ đồng môn, cái công này cần thưởng, song ngươi ngoài công lao ra, cũng có nhiều sai sót, cái này cần phạt, ưu khuyết không thể bù trừ, từ ngày mai trở đi, ngươi đi Tiềm Long cốc diện bích tư quá sao, thời gian sẽ là một năm!"

"Bá..."

Thanh Vân Tông trên dưới đều đem ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Tông chủ Trần Huyền Hoa.

Phương Hành có thể nói là người có công lao lớn nhất trong lần lịch luyện này, nhưng Tông chủ không nói hai lời, đã đem hắn cầm bế?

Ngay cả Phương Hành cũng không nhận được muốn mở miệng, phía sau Ngô Tương Đồng đã tóm lấy vạt áo của hắn, ý bảo hắn bình tĩnh chờ nóng.

Quả nhiên, Tông chủ Trần Huyền Hoa nói xong những lời này, vừa bình tĩnh nhìn hắn một cái, chậm rãi nói: "Một năm diện bích kết thúc, ta muốn đặc biệt đề đạt ngươi, để cho ngươi làm đệ tử chân truyền thứ ba của Thanh Vân Tông ta, ngươi có bằng lòng hay không?"

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông nghe vậy, nhất thời càng thêm kinh hãi, không để ý Tông chủ cùng tứ đại truyền pháp trưởng lão có mặt, khe khẽ bàn tán.

Mà Đoán Chân cốc Thiết Như Cuồng cười ha ha, đưa tay vỗ trên đầu Phương Hành đang ngăn người cười mắng: "Còn không tạ ơn Tông chủ?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 147: Người trong Phù Diêu Cung

Cắm bế một năm, sau đó đề thăng làm chân truyền!

Quyết định của Tông chủ Trần Huyền Hoa thật sự làm cho người ta kinh hãi, trong thời khắc này, căn bản cố ý duy trì tiểu vương bát đản này sao? Hiện tại Phương Hành mới mười bốn tuổi, cho dù một năm sau thăng lên chân truyền, vậy cũng mới mười lăm tuổi, mà Thanh Vân Tông hai đại chân truyền, Tiểu Kiếm Minh tấn chức chân truyền chính là mười sáu tuổi, Hứa Linh Vân là mười bảy tuổi, Phương Hành so với hai người bọn họ còn nhỏ hơn...

Còn nữa, cũng có người nghĩ tới địa điểm cắm bế Tông chủ nhắc tới, thế nhưng không phải là phía sau Phi Thạch phong gió thảm mưa sầu, mà là bên trong Thanh Vân Tông một nơi phúc địa linh khí đầy đủ —— Tiềm Long cốc, sẽ liên lạc đến chuyện chân truyền đệ tử cũng sẽ được ban thưởng một cái sơn cốc, Phương Hành gọi là cắm bế đã rất rõ ràng rồi, căn bản là nói trước ban thưởng sơn cốc của chân truyền mà thôi!

"Phương sư đệ, chúc mừng..."

Hứa Linh Vân xoay người lại, hơi mỉm cười nói.

Bên cạnh Đoán Chân cốc đệ tử và các đệ tử cùng hân hoan chào, đều vỗ tay nói.

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Phải bế quan rồi, có gì đáng mừng?"

Mọi người nghĩ thầm nếu không đáng giá đáng mừng, người cười vui vẻ như vậy làm gì?

Mà trong tiếng cười kia, Tiểu Sơn Hà vẻ mặt càng âm trầm, liếc Tiểu Kiếm Minh một cái, ông tay áo khẽ phất, thẳng hướng Sơn Hà cốc phương hướng lao đi, Tiểu Kiếm Minh không nói một lời, bước lên lưng thiết ung, đi theo phía sau hắn.

"Ta rất thất vọng!"

Đi tới trên ngọn núi không người nào phụ cận Sơn Hà cốc, Tiểu Sơn Hà xoay người lại, trầm giọng hướng Tiểu Kiếm Minh nói.

Ở trước lúc Tiểu Kiếm Minh trở lại tông môn, cũng từng đem chuyện đã xảy ra truyền phù nói cho hắn biết, đây cũng là nguyên nhân hắn phản đối Phương Hành trở thành chân truyền, dù sao chân truyền đệ tử thân phận vô cùng lớn, rất nhiều chuyện cũng sẽ xử lý không tốt. Chẳng qua hắn cũng không nghĩ tới, Tông chủ Trần Huyền Hoa tựa như hạ quyết tâm muốn che chở tiểu tử này, đề cử làm chân truyền, cái gọi là cắm bế, chính là trò đùa mà thôi.

"Tiểu quý này rất ghê tởm, ta căn bản không có cơ hội từ trong miệng hắn hỏi ra thứ gì, ngược lại đã kết từ thù!"

Tiểu Kiếm Minh trầm mặc một hồi, giọng căm hận nói, hắn cho là thúc thúc trách mình không thể moi được lời của Phương Hành.

Lại không nghĩ, Tiểu Sơn Hà nghe, lạnh giọng nói: "Đã như vậy, người không nên để cho hắn còn sống trở về tông môn!"

Tiểu Kiếm Minh hơi ngần ra, phân biện nói: "Bạch Thiên Trọng mới vừa bế từ quan, ta sợ..."

"Hắn nếu đã bế từ quan, khả năng phá quan sẽ rất ít, bởi vì tiểu quý này xuất quan làm khó thúc cháu chúng ta khả năng lại càng một thành cũng chưa tới, người bởi vì... nguy hiểm một thành cũng chưa tới mà buông tha tiểu quý cùng người đã kết thành từ địch ư? Kiếm Minh, nhìn dáng vẻ ở bên ngoài lịch luyện bốn năm, lá gan người không hề lớn thêm, ngược lại nhỏ đi rồi!"

Tiểu Kiếm Minh bỗng nhiên ngưng, năm ngón tay gắt gao nắm thiết kiếm của mình.

"Còn có một năm!"

Tiểu Kiếm Minh bỗng nhiên trầm giọng nói: "Tiểu quý này còn một năm nữa mới có thể trở thành chân truyền. Trong vòng một năm, ta tất sẽ chém hắn!"

"Người lại sai lầm rồi!"

Tiểu Sơn Hà thần nhiên nói: "Nếu ở Loạn Hoang sơn người không tranh thủ cơ hội giết hắn, trở lại tông môn mới giết hắn, chẳng phải là ngu xuẩn ư? Một tên tiểu quý như vậy, trong vài ba năm còn không uy hiếp được người, nếu người năm nay Trúc Cơ thành công, hắn cùng người không cùng một tầng thứ, đến lúc đó cho dù hắn trở thành chân truyền thì như thế nào? Hai người Trúc Cơ, còn không giết được một cái chân truyền ư?"

"Năm nay Trúc Cơ thành công?"

Tiểu Kiếm Minh lấy làm kinh hãi, Tử Vụ Hoa Lan thảo đã mất, thúc thúc của mình làm sao có thể làm cho mình Trúc Cơ?

Tiểu Sơn Hà thờ dài, nói: "Không thể không nói, người rất may mắn, nửa tháng trước, người của Phù Diêu Cung đã hiện thể rồi, sau đó đi Băng Âm Cung làm khách, Băng Âm Cung chủ bảo đệ tử luyện tập võ nghệ lấy lòng người Phù Diêu Cung, cuối cùng đêm đó dẫn đầu được ban thưởng một quả Phù Diêu Cung Trúc Cơ Đan, cái loại đan dược này, là đan sư cấp độ đan vương đích thân luyện chế, có bảy thành cơ hội làm cho người ta Trúc Cơ thành công..."

"Bảy thành cơ hội?"

Tiểu Kiếm Minh không nhìn được nuốt nước miếng.

Hắn cũng biết rõ, Trúc Cơ Đan của Thanh Vân Tông, đều là do Tê Hà cốc Thanh Điều trưởng lão luyện chế, hiệu lực tốt nhất cũng chỉ có ba thành khả năng Trúc Cơ thành công, vạn nhất thất bại, thậm chí có thể tổn thương đạo cơ, không còn hi vọng Trúc Cơ, đây cũng là nguyên nhân Thanh Vân Tông tu sĩ Trúc Cơ khó khăn như thế, thật không nghĩ đến, hôm nay thế thấy được hi vọng, có thể nhận được một viên Trúc Cơ Đan có bảy thành cơ hội...

"Lúc ấy được biết tin tức này, ta cùng với Tông chủ và Thanh Điều trưởng lão ba người, cả đêm đi tới bái hội, dù chưa thể nhìn thấy người của Phù Diêu Cung, lại được hạ nhân của bọn họ báo cho, Phù Diêu Cung sẽ ở Băng Âm cung làm khách ba tháng, sau ba tháng, sẽ đi Diệp Huyền Cốc, ba tháng sau nữa, sẽ giá lâm Thanh Vân Tông chúng ta, nếu người muốn Trúc Cơ thành công, ở khi đó, biểu hiện thật tốt vào!"

"Tốt, ta nhất định sẽ nắm bắt cơ hội này!"

Tiểu Kiếm Minh cắn răng, trầm giọng nói, trong đôi mắt, ánh sáng hi vọng chớp động.

...

...

Nếu ngày mai bắt đầu bế quan, ngày hôm nay có thể ở Đoán Chân cốc rồi, mọi người hào hào ăn mừng một phen, Thiết Như Cuồng cũng trong ngày này chính thức tuyên bố, đề cử Phương Hành làm Đoán Chân cốc đại đệ tử, cử động này mặc dù kinh người, nhưng so với quyết định của Tông chủ còn kém xa lắm, mọi người cũng cảm thấy thuận lý thành chương, không người nào dị nghị, tất cả đều dâng lên một phần hạ lễ của mình.

Cho dù là Diệp Thiêm Long đang bế quan khổ tu cùng Mạc Dung Anh đang chữa thương, cũng biết được tin tức kia.

Hai người đều bị dọa cho sợ hãi vô cùng, bọn họ vẫn thầm nghĩ muốn trả thù chuyện nhục nhã ngày đó, lại không nghĩ tiểu quý này nhất phi trùng thiên, đừng nói gì tới trả thù, tiểu quý này có thể bỏ qua cho nợ cũ trước kia, không tìm mình gây phiền toái chính là tốt, cũng vì ý nghĩ này, hai người cũng hao hết tâm tư, hảo hảo chuẩn bị một phần hạ lễ tới, coi như bồi tội, cũng may Phương Hành nhìn cũng chưa từng nhìn là gì, đã nhận...

Cũng ở một đêm này, Thiết Như Cuồng quyết định hảo hảo ban thưởng Phương Hành một phen, chính mình đủ loại pháp khí, pháp quyết tu luyện, mặc cho Phương Hành lựa chọn sử dụng, Phương Hành cơ hồ không có bất kỳ suy nghĩ, đã nói đã chọn "Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết", Thiết Như Cuồng nghe, biết đạo tiểu quý này vẫn giống lúc trước, đối với tu hành chi đạo hứng thú không nhiều, một lòng chỉ suy nghĩ tăng lên lực chiến đấu của mình như thế nào mà thôi.

"Dựa theo lẽ thường, Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết không vào Phụng Thiên Điện, hoặc không phải chân truyền, sẽ không thể truyền, bất quá ta lên truyền cho ngươi, cũng không đáng là gì, chẳng qua muốn nói trước muốn với ngươi, Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết mặc dù uy lực cường đại, nhưng đặc tính lại là kiếm đi khinh linh, nhất thức bách biến, linh khí của ngươi ngưng luyện, căn cơ rất tốt, nhưng tu luyện pháp quyết này, chưa hẳn có thể ngộ ra chân lý của kiếm quyết!"

Thấy Thiết Như Cuồng nói thật tình, Phương Hành ngẩn ngơ, nói: "Có khả năng đánh bại Tiểu Kiếm Minh không?"

Thiết Như Cuồng nhìn Phương Hành có chút cổ quái, Tiểu Kiếm Minh ở trong suy nghĩ đại đa số đệ tử Thanh Vân Tông, giống như là thần, người giống tiểu vương bát đần này lấy vượt xa hắn là mục tiêu thật đúng là hiếm thấy, bất quá hắn vẫn thật tình suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: "Tiểu Kiếm Minh là thiên kiêu của Thanh Vân Tông, so với ta khi còn trẻ tuổi mạnh hơn mấy phần, ở kiếm đạo diệu nghệ phi phạm, ngươi muốn vượt xa hắn sẽ không dễ dàng... Ai, hơn nữa, có lẽ hắn nửa năm sau sẽ Trúc Cơ thành công, ngươi muốn thắng hắn, khả năng không nhiều sao!"

Thiết Như Cuồng có chút thờ dài, hắn cũng đã nghe Ngô Tương Đồng nói Phương Hành ở Loạn Hoang sơn cùng Tiểu Kiếm Minh đối chọi gay gắt, chỉ cho là hai người bọn họ có thù, Phương Hành mưu toan trong khoảng thời gian ngắn áp đảo Tiểu Kiếm Minh.

"Trúc Cơ?"

Phương Hành kinh hãi, nếu Tiểu Kiếm Minh Trúc Cơ, chính mình giết hắn phải đợi đến ngày tháng năm nào đây?

Thiết Như Cuồng nở nụ cười, thuận miệng đem chuyện Phù Diêu Cung nói ra, lại nói: "Ngươi nếu mạnh hơn một chút, đến lúc đó thân là chân truyền đệ tử, cũng có tư cách theo chúng ta cùng nhau bái kiến, chỉ tiếc, hiện tại ngươi tu vi vẫn còn quá yếu, hơn nữa thân phận chân truyền đệ tử cũng chưa thành hiện thực, cơ hội lần này không tới tay, người có hi vọng tranh thủ cơ hội lần này, đại khái cũng chỉ có Linh Vân cùng Kiếm Minh rồi, hơn nữa giữa hai người bọn họ, rốt cuộc vẫn là Tiểu Kiếm Minh cơ hội lớn hơn một chút!"

"Con mẹ nó, Phù Diêu Cung rách nát cái gì, đưa đan dược khắp nơi, rất có tiền sao?"

Phương Hành cảm tức, tàn bạo mắng lên.

Phù Diêu Cung xuất hiện thoáng cái làm rối loạn kế hoạch của mình, thật là quá đáng ghét.

Thiết Như Cuồng sợ hết hồn, vội vàng bưng kín miệng Phương Hành, quát khê: "Tiểu vương bát đần nguoi không muốn sống nữa ư? Phù Diêu Cung là nơi nguoi có thể mất sao? Đây chính là nơi cử hành Đạo Trì tiên hội, cường giả thế gian, ai thấy nguoi của Phù Diêu Cung mà không cung kính chứ? Lời này của nguoi nếu bị nguoi ở phía ngoài nghe được, không biết có bao nhiêu người sẽ chém đầu của nguoi hướng Phù Diêu Cung bày ra thiện ý..."

Phương Hành chửi loạn, dọa cho Thiết Như Cuồng sợ hãi bịt miệng hắn, kiên quyết không buông ra.

Một lát sau, Phương Hành mắng xong rồi, tay mới buông ra, Phương Hành vẫn tức giận, Thiết Như Cuồng lau mồ hôi, nói: "Sớm muộn gì cũng bị tiểu vương bát đần nguoi hại chết, họa từ ở miệng mà ra, Bạch sư thúc không dạy nguoi sao?"

Phương Hành nói: "Thập Nhất thúc chưa bao giờ dạy mấy câu nhảm nhí như vậy!"

Thiết Như Cuồng tức giận đá hắn một cước, mắng: "Lăn đi Tiềm Long cốc bế quan đi, không nói với nguoi nữa!"

Phương Hành cũng tức giận, liền cỡi kim ô, đi suốt đêm đến Tiềm Long cốc, lại thấy đã có đệ tử chấp sự đem lầu các bên trong cốc quét dọn sạch, tất cả đồ dùng đầy đủ, cũng không giống bế quan, mà giống như nơi hưởng thanh phúc, hắn đối với những thứ này cũng không thèm để ý, lấy ra một đồng linh thạch, đem mấy ngoại môn đệ tử hướng chính mình đòi phần thưởng đuổi đi, sau đó đi vào lầu các.

Đợi đến đêm khuya vắng nguoi, liền lên vào thức hải, đem Đại Bàng Tà vương gọi ra, quát lên: "Tiểu gia muốn trong vòng nửa năm chém một cái chiến tu Linh Động cửu trọng, tu luyện Thanh Vân Tông thượng giai pháp quyết Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, có khả năng không?"

Đại Bàng Tà vương không cần suy nghĩ, lắc đầu nói: "Không thể nào!"

Phương Hành không nói hai lời, trực tiếp đập loạn, Đại Bàng Tà vương đau đến mức hét loạn.

"Nguoi không phải nói có rất nhiều lợi hại pháp quyết sao? Ngay cả cái Linh Động cửu trọng còn chém không được, giữ nguoi có tác dụng gì?"

"Ngao... cùng pháp quyết có liên quan sao? Pháp quyết lợi hại cũng muốn thời gian nghiên cứu tu luyện..."

"Tiểu gia không có thời gian..."

"Ngao... vậy liên quan gì ta..."

"... Ta đốt chết nguoi!"

"Hảo hảo hảo, ta nghĩ biện pháp, ta nhất định nghĩ biện pháp..."

"Cho nguoi một ngày thời gian, ngày mai trước lúc ta tỉnh ngủ nếu nguoi còn không có cách nào, nhất định phải chết!"

Phương Hành hạ thông điệp cuối cùng, lui ra khỏi thức hải, lưu lại Đại Bàng Tà vương một người khóc ròng.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Tiểu Man, Tiểu Man

Dùng Đại Bàng Tà vương để trút giận xong, Phương Hành vẫn rầu rĩ, trong lòng khó chịu, từ động thiên giới chỉ lấy ra hồ lô linh tửu, vừa uống rượu vừa nểng đám Phù Diêu Cung đi phân phát đan dược khắp nơi, thế tương lai có cơ hội nhất định phải đánh cướp bọn họ sạch sẽ, ước chừng uống nửa hồ lô linh tửu, cũng không luyện hóa, tùy ý để hơi rượu dâng lên, cứ như vậy ngon ngon ngán ngán nằm ở trên giường mà ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Phương Hành còn chưa tỉnh lại, đã cảm giác mũi mình ngứa ngứa, mở mắt ra, rõ ràng thấy có một cô bé dung mạo thanh lệ vô song phục tại bên giường mình, đang lấy rể cô ngoáy mũi của hắn, cô bé này mặc một bộ váy xanh bình thường, không trang điểm, nhưng da như sứ trắng, mắt như nước son, mang trên mặt nụ cười buống bình, tuyệt mỹ vô song, như tiên tử trong mộng...

Phương Hành ngẩn ngơ, còn cho là mình mơ mơ màng màng chưa tỉnh ngủ, trực tiếp ôm tiên tử này, sau đó tiếp tục ngủ, mặc dù tiên tử là trong mộng, nhưng ở trong mộng nên chiếm tiện nghi cũng phải chiếm a, tiên tử bị hắn ôm, chỉ cười hì hì, cũng không phản kháng, chớp mũi còn ngửi được mùi hương thoang thoang, Phương Hành dần dần có chút thanh tỉnh, lần nữa mở mắt.

"Ta chửi con mẹ nó chứ, Tiểu Man tên vương bát đần nguoi làm sao lại tới rồi?"

Phương Hành bỗng nhiên "Ngao" một tiếng, từ trên giường nhảy lên.

Vị tiên tử kia ngã xuống giường cười "Khanh khách", cũng không nhồm dấy, nhưng Phương Hành thấy được rõ ràng, cô bé này không phải là Tiểu Man nha đầu kia còn là ai chứ? Mặc dù bốn năm thời gian trôi qua, người cao lớn không ít, bộ dáng cũng đã hấp dẫn hơn nhiều rồi, nhưng vô luận mặt mày, hay là tiếng cười kia, hay là thời điểm mình ôm lấy nàng tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt nhưng mê người, cũng tuyệt đối là Tiểu Man mới có.

"Thân là người tu hành, Phương sư đệ lại bị người ta tới gần mà không phát giác, có quá sơ ý hay không?"

Lại một thanh âm nhàn nhạt vang lên, Phương Hành quay đầu, thấy còn có một người đứng ở cạnh cửa, váy trắng như tuyết, tóc đen như gỗ mun, vẻ mặt không màng danh lợi, bên khóe miệng treo nụ cười, chính là Hứa Linh Vân.

"Nếu người có địch ý nhích tới gần ta, cách ba mươi trượng ta đã tỉnh rồi..."

Phương Hành nhìn thoáng qua Tiểu Man trên giường, vừa nhìn thoáng qua Hứa Linh Vân cạnh cửa, nói: "Đây là chuyện gì?"

Tiểu Man từ trên giường ngồi dậy, tay nhỏ bé chống eo, tức giận nói: "Ngươi còn hỏi, nào có ai làm thiếu gia như ngươi, rõ ràng ngươi cũng vào Thanh Vân Tông, vì sao nhiều năm như vậy cũng không tới tìm ta? Nếu không phải Linh Vân sư tỷ nói cho ta biết..."

Vừa nói nhìn chằm chằm Phương Hành, tựa hồ muốn đòi hắn giải thích.

Phương Hành ngẩn ngơ, quay đầu nhìn Hứa Linh Vân, Hứa Linh Vân trên mặt lộ ra một tia áy náy, môi son khẽ mở, nói: "Chuyện này nên trách..." Nhìn bộ dáng của nàng, tựa như muốn giải thích chuyện này, Phương Hành vung tay lên, cắt đứt lời nói của Hứa Linh Vân, quay đầu lại mắng Tiểu Man nói: "Ta là thiếu gia ngươi là nha hoàn, bốn thiếu gia muốn tìm ai còn cần ngươi để ý sao? Có tin ta đánh ngươi hay không?"

Hứa Linh Vân một câu nói còn chưa dứt lời, nhất thời ngẩn ngơ.

Nàng cũng biết quan hệ giữa Phương Hành cùng Tiểu Man, cũng nhận thức Phương Hành, có chút hối hận chuyện lúc trước mình ngăn cản Phương Hành cùng Tiểu Man gặp mặt, ở sáng sớm hôm nay, gọi Tiểu Man xuất quan, mang nàng tới cùng Phương Hành gặp mặt, vốn tưởng rằng một đôi chủ tớ này thực như huynh muội thấy sẽ có một phen thâm tình chân thành, ai ngờ Phương Hành lại trực tiếp chửi ầm lên?

Tiểu Man bị đánh mắng, nhất thời mân mê miệng, có chút không vui.

Phương Hành lại nằm trở về trên giường, hướng cái mông bé nhỏ của nàng đập một cước, kêu lên: "Nước rửa mặt!"

Hứa Linh Vân càng thêm ngây dại, Tiểu Man hôm nay là tiểu công chúa của Tê Hà cốc, so với mình năm đó mới vừa vào Thanh Vân Tông còn được sủng ái hơn, sư tôn chuyên môn phái hai nữ đồng tới hầu hạ nàng, so với công chúa cũng không sai, tiểu vương bát đản này lại bảo nàng đi lấy nước rửa mặt?

Càng không nghĩ tới chính là, Tiểu Man mặc dù tức giận, vẫn đứng lên, thế mà thật cảm chậu gối lấy một chậu nước trở lại, thấy Phương Hành nằm ở trên giường ngủ tiếp, không chịu dậy, trực tiếp dùng khăn nhúng nước, sau đó thay hắn lau mặt, động tác nhẹ nhàng nhưng thật tình, xoa xoa, mắt đã có chút hồng, nhẹ nhàng nằm ở trên người Phương Hành, nức nở nói: "Thiếu gia, ta nhớ ngươi lắm..."

Phương Hành mắng: "Lại khóc? Tiểu gia năm đó dùng ba trăm lượng vàng cộng thêm bảy cái nhân mạng, làm sao lại mua về đứa như ngươi chứ?"

Vừa nói tựa như có chút không nhịn được, muốn đem Tiểu Man đẩy ra, Tiểu Man nắm chặt y phục của hắn, khóc lợi hại hơn.

Phương Hành cũng không dám dùng sức đẩy, bàn tay vung lên, tựa như muốn gõ đầu nàng một cái, cuối cùng chẳng qua là nhẹ nhàng vỗ đầu nhỏ của nàng.

Hứa Linh Vân nhìn cảnh này, trong lòng khẽ thờ dài, từ từ xoay người đi xuống lầu.

Trong phòng im ắng, Phương Hành nhìn trần nhà, chỉ có Tiểu Man nhẹ nhàng nức nở.

"Được rồi, đừng khóc nữa, biết năm đó đưa ngươi báỉ nhập Thanh Vân Tông khó khăn cỡ nào sao? Ngươi không hảo hảo tu hành đừng làm ta thất vọng? Đến đây, để cho thiếu gia kiểm tra thân thể của ngươi một chút, xem trở mã... A không, tiến bộ hay không?"

Phương Hành cười hắc hắc, đem Tiểu Man kéo tới trên giường, làm ra hình dáng chớp tới, Tiểu Man lập tức mỉm cười.

Nàng khẽ nhắm mắt, phóng ra linh uy của mình, để cho Phương Hành tra xét.

Phương Hành nhất thời sợ hết hồn, kêu lên: "Ta chửi con mẹ nó chứ, tu vi của ngươi làm sao cao như vậy?"

Hắn rõ ràng phát hiện, Tiểu Man lúc này cũng là Linh Động lục trọng tu vi!

Lúc này mới chỉ bốn năm a, thử nghĩ xem trong bốn năm qua thật sự hắn không chuyện ác nào không làm, mới đem tu vi tăng lên tới Linh Động lục trọng, mà Tiểu Man bất tri bất giác, cũng có đồng dạng tu vi, làm sao có thể không khiếp sợ?

Tiểu Man hì hì cười một tiếng, từ trên giường ngồi dậy, nói: "Sư tôn vẫn nói quá chậm sao!"

Phương Hành trừng mắt nhìn, nói: "Người bình thời dùng cái gì tu luyện?"

Tiểu Man từ động thiên giới chỉ đeo ở trước ngực lấy ra mấy viên đan dược cho Phương Hành nhìn, Phương Hành nhất thời trợn mắt, trực tiếp mắng, đúng là người với người thật là tức chết, năm đó chính mình vì một viên Yêu Linh đan khó khăn cỡ nào? Hôm nay Tiểu Man lấy ra tất cả đều là Yêu Linh đan thất giai thượng hạng, cần biết loại Yêu Linh đan này chẳng những quý, hơn nữa hiệu quả so với yêu đan không luyện chế tốt hơn nhiều lắm.

"Còn nhỏ tuổi, cảm yêu đan tốt như vậy làm gì? Ta thay người thu trước!"

Phương Hành mừng hai câu, đem yêu đan thu vào động thiên giới chỉ của mình.

Tiểu Man cười hi hi nói: "Thứ này cũng chưa tính quá tốt, hôm nào ta trộm cho người mấy viên tốt hơn!"

Phương Hành khen: "Nhà đầu tốt!"

Thấy Hứa Linh Vân đã rời khỏi phòng, Tiểu Man hạ thấp thanh âm nói: "Thiếu gia, chuyện của người chuẩn bị thế nào?"

Phương Hành biết nàng nói cái gì, Tiểu Man cũng biết mục đích năm đó hắn báỉ nhập Thanh Vân Tông, cũng hạ thấp thanh âm nói: "Sắp sửa, trong vòng nửa năm phải chém chết tên vương bát đần này, nếu không hắn có thể sẽ Trúc Cơ thành công, bị chém chết chỉ có thể là ta!"

Tiểu Man gật đầu, nói: "Đến lúc đó ta giúp người chém!"

Phương Hành mừng: "Lần xa ra, bốn thiếu gia phải nhờ người giúp ư?"

Tiểu Man cười nói: "Ta sợ ta không giúp người chém, lúc người chạy trốn cũng không mang ta theo rồi!"

Phương Hành tự tiểu phi tiểu nói: "Người hiện tại là tiểu công chúa của Tê Hà cốc, còn nhờ theo thiếu gia nghèo như ta đi sao?"

Tiểu Man mân mê miệng, tức giận nhìn Phương Hành.

Phương Hành im lặng, khoát tay nói: "Được được được, đến lúc đó sẽ mang theo người!"

Tiểu Man lúc này mới nở nụ cười, đón ánh mặt trời, môi đỏ răng trắng, khuôn mặt tươi cười tựa như hoa nở rộ, rực rỡ bức người.

"Ôi, bộ dáng cũng đẹp lắm rồi, nhìn đáng vẻ vàng của ta năm đó cũng không uổng phí!"

Phương Hành cười hi hi véo cằm Tiểu Man một cái, đứng lên nói: "Đi thôi, đi xuống lầu xem Linh Vân sư tỷ một chút!"

Tiểu Man cười hi hi, ôm cánh tay của hắn cùng hắn xuống lầu, bất quá mới vừa đi tới cửa lầu, đột nhiên cảm giác được một cỗ khí tức lạnh như băng đánh tới, Phương Hành về mặt rừng mình, ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy ở cửa lầu các, Hứa Linh Vân đang cúi đầu đứng, ở trước người của nàng, có trung niên đạo cô mặc áo bào đỏ đứng chấp tay, ánh mắt vô hi vô bi, không có chút tình cảm nào nhìn hướng Phương Hành.

"Sư... Sư tôn..."

Tiểu Man có chút sợ, thấp giọng kêu.

Trung niên đạo cô đương nhiên đó là Tê Hà cốc truyền pháp trưởng lão, Thanh Điều đạo nhân.

Phương Hành thấy đạo cô mặt mày bất thiện, trong bụng cũng có cảnh giác, cười hi hi nghênh đón, kêu lên: "Bái kiến Thanh Điều trưởng lão!"

Thanh Điều trưởng lão đánh giá Phương Hành một cái, tựa hồ có chút kinh ngạc tiểu quỷ này thật lớn mật, bất quá cũng không nói chuyện.

Nàng ánh mắt nhàn nhạt nhìn hướng Hứa Linh Vân, nhẹ giọng nói: "Là người mang Tiểu Man tới nơi này ư?"

Hứa Linh Vân thấp giọng nói: "Dạ!"

Thanh Điều trưởng lão nói: "Vì sao?"

Hứa Linh Vân nói: "Sư tôn mình giám, Tiểu Man sư muội cùng Phương sư đệ vốn là quen biết cũ, năm đó cũng cùng nhau báỉ nhập Thanh Vân Tông, chẳng qua đệ tử nhất thời hồ đồ, không cho hắn cùng với Tiểu Man sư muội gặp nhau, hôm nay ta muốn..."

Thanh Điều trưởng lão cắt lời của nàng, nói: "Người lúc ấy không hồ đồ, nhưng bây giờ đang hồ đồ!"

Hứa Linh Vân khẽ cắn cắn môi, không mở miệng nói chuyện.

Thanh Điều trưởng lão thở dài khe khẽ, đưa tay vẫy Tiểu Man nói: "Tiểu Man, tới đây!"

Tiểu Man ngẩng đầu nhìn Phương Hành, Phương Hành hi hi cười một tiếng, ở trên lưng nàng nhẹ nhàng đẩy.

Tiểu Man lập tức hiểu ý, chạy đến bên cạnh Thanh Điều trưởng lão, ôm cánh tay Thanh Điều trưởng lão, Thanh Điều trưởng lão thấy nàng biết điều, không làm trái với lời của mình, trong lòng hơi buồn lòng chút ít, chỉ vào Hứa Linh Vân, để cho nàng mang Tiểu Man trở về, Tiểu Man cũng không phản kháng, hướng Phương Hành trừng mắt nhìn, sau đó theo Hứa Linh Vân đi, mà Thanh Điều trưởng lão không rời đi, mặt không chút thay đổi nhìn Phương Hành.

"Ngươi rất lớn mật!"

Thanh Điều trưởng lão qua một hồi lâu, mới nhẹ nhàng nhe răng, lạnh giọng nói.

Phương Hành trong lòng đã có số đo, cũng không sợ, trực tiếp đưa tay ra, nói: "Lấy tiền!"

Thanh Điều trưởng lão hơi ngẩn ra: "Cái gì?"

Phương Hành đương nhiên nói: "Lấy tiền a, đơn giản chính là không để cho ta gặp Tiểu Man các loại, không thấy cũng không sao, đưa tiền!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Yêu tộc huyền quyết

Thanh Điều trưởng lão ngậy ngậy một hồi, sau đó mới kịp phản ứng, hơi có chút bất ngờ, nàng có quyết định của chính mình, vốn quả thật muốn mượn chuyện Tiểu Man để uy hiếp Phương Hành, chính mình dễ làm việc, chỉ là thấy tiểu quỷ này chủ động đưa ra ý kiến đòi tiền, nàng ngược lại không chịu đáp ứng, trong lòng thật nhanh hiện lên đủ loại ý niệm, trên mặt bất động thanh sắc, thần nhiên nói: "Ai nói ta không để cho ngươi gặp?"

Lúc này cũng đến phiên Phương Hành ngẩn ngơ, nghĩ thầm nếu không phải vì không thích Linh Vân sư tỷ mang Tiểu Man tới gặp ta, ngươi bày ra bộ dạng hăm dọa cho ai nhìn? Rõ ràng ngay cả Linh Vân sư tỷ cũng bị giáo huấn rồi, bắt quả lời này lại không dám hỏi, nếu Thanh Điều trưởng lão không ghét bỏ chính mình không xứng với Tiểu Man, không chịu để cho mình và Tiểu Man gặp mặt là được, liền hỏi: "Vậy ngươi nói ta lớn mật cái gì?"

Thanh Điều trưởng lão nói: "Nếu đã cảm bế, còn tùy ý gặp mặt người khác, không phải là lớn mật ư?"

Phương Hành ngẩn ngơ, cười nói: "Nói không để cho ta đi ra ngoài, lại không nói không để cho người khác đi vào a... Ngươi không phải cũng tới ư?"

Thanh Điều trưởng lão giật mình, nàng không có trực tiếp quen biết Phương Hành, thật sự không hiểu rõ tính tình không sợ trời không sợ đất của hắn, qua một hồi lâu, mới im lặng lắc đầu, nói: "Ngươi cùng Tiểu Man vốn là quen biết cũ, thỉnh thoảng gặp mặt cũng là có thể, chỉ cần không làm trễ nãi tu hành của nàng là được, ta tới chính là muốn hỏi ngươi một câu, hành trình Loạn Hoang sơn, Linh Vân đối xử với ngươi như thế nào?"

"Linh Vân sư tỷ ư?"

Phương Hành cau mày, nói: "Ta cũng không gặp nhiều người tốt lắm, nàng là một trong số đó!"

Thanh Điều trưởng lão hài lòng với câu trả lời này, khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười, nói: "Như thế rất tốt, vậy ta hỏi ngươi, nếu Linh Vân gặp phải phiền toái, ngươi có thể nghĩ办法 để giúp nàng hay không?"

Phương Hành có chút không rõ ràng lão bà này muốn làm thứ gì, cau mày nói: "Dĩ nhiên sẽ giúp!"

Thanh Điều trưởng lão nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Rất tốt. Không biết ngươi có nghe nói chuyện Phù Điều Cung nửa năm sau sẽ đến Thanh Vân Tông không?"

"Lại là Phù Điều Cung!"

Phương Hành trở lại tông môn, đã nghe nói cái tên này hai lần, nghi ngờ nhìn Thanh Điều trưởng lão.

Thanh Điều trưởng lão thở ra, nói: "Ta cũng không vòng vo nữa, nửa tháng trước Phù Điều Cung đi Băng Âm Cung làm khách, từng ban thưởng một quả Trúc Cơ Đan, dựa theo quy củ đối xử bình đẳng của các nàng từ trước đến giờ, ba tháng sau sẽ đi Diệu Huyền Cốc, nửa năm sau tới Thanh Vân Tông ta. Cũng sẽ có một viên Trúc Cơ Đan ban thưởng như vậy, có tư cách nhận được viên thuốc này, không phải là Tiểu Kiếm Minh, chính là Linh Vân!"

"Linh Vân sư tỷ còn không tranh nổi với Tiểu Kiếm Minh sao..."

Phương Hành hơi ngẩn ra, chần chờ nói.

Hắn cũng không ngờ tới, Thanh Điều trưởng lão thậm chí có ý muốn cho Hứa Linh Vân đoạt Trúc Cơ Đan, chẳng qua là, Hứa Linh Vân dù sao chỉ có Linh Động bát trọng, mà chủ tu đan pháp, vô luận như thế nào, cũng không có thực lực cùng Tiểu Kiếm Minh tranh giành một viên Trúc Cơ Đan này sao?

"Bây giờ có vẻ tranh không nổi, Linh Vân chỉ có Linh Động bát trọng. Bất quá vấn đề này không lớn, ta ban thưởng nàng mấy viên thuốc, có thể đem tu vi của nàng ở trong vòng nửa năm tăng lên tới Linh Động cửu trọng, chỉ bất quá nàng chủ tu đan pháp, đối với Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết chẳng qua chỉ hơi nghiên cứu mà thôi, tới lúc đó, nếu nàng cùng Tiểu Kiếm Minh đánh một trận quyết cao thấp, như vậy phần thắng của nàng chưa tới ba thành..."

"Ba thành có vẻ hơi cao!"

Phương Hành nói thẳng.

Hắn không biết Thanh Điều trưởng lão muốn làm gì, nhưng cũng hiểu được, thành tựu của Hứa Linh Vân về kiếm pháp không phải là đối thủ của Tiểu Kiếm Minh.

"Người nói không sai, dù nói là ba thành, cũng có chút cao!"

Thanh Điều trưởng lão gật đầu, nhìn Phương Hành, lại nói: "Nếu hắn có bản lĩnh của người, có thể ở Linh Động tứ trọng đã dễ dàng đánh bại người tu hành Linh Động lục trọng, như vậy đến lúc đó cũng chưa chắc không có cơ hội tranh giành..."

Phương Hành chợt hiểu ra.

Thì ra Thanh Điều trưởng lão vòng vo nhiều như vậy, là muốn thăm dò bí mật của mình.

Lúc Bạch Thiên Trọng bế quan, mặc dù đã nói rõ rồi, Phương Hành cũng không nhận được truyền thừa của hắn, nhưng mấy lão già trong tông môn hiển nhiên cũng không thể nào tin, Tiểu Sơn Hà không tin, muốn đề cho Tiểu Kiếm Minh đi dò xét Phương Hành, mà Thanh Điều cũng không tin, lại lựa chọn một cái cơ hội như vậy, mượn khốn cảnh của Hứa Linh Vân, đến dò xét Phương Hành...

"Ha ha, Thanh Viêm Đoán Chân Quyết không phải đã liệt vào Phụng Thiên Điện cần phải tu hành hay sao?"

Phương Hành bất động thanh sắc, gãi gãi đầu cười nói.

"A..."

Thanh Điều trưởng lão xoay người qua, thán nhiên nói: "Nửa năm sau, ta nhất định sẽ an bài Linh Vân cùng Tiểu Kiếm Minh tranh giành một trận, sinh tử thành bại, đều nhìn vận mệnh của nàng... Đúng rồi, Tiểu Man đứa nhỏ này rất tốt, ta rất thương nàng!"

Nói xong, không nói thêm một lời nào nữa, dưới chân sinh mây, bay lên không mà đi.

Mà Phương Hành sắc mặt trầm xuống, vung tay áo tiến vào lầu các.

Lão bà này không phải thứ tốt, chẳng những dùng Hứa Linh Vân để dả động hắn, thậm chí còn dùng Tiểu Man để uy hiếp hắn...

Lên vào thức hải, Phương Hành trực tiếp kêu lên: "Lão điều, người lần ra đây cho ta..."

Đại Bàng Tà vương sắc mặt vui mừng bay vút tới đây, cười nói: "Ta nghiên cứu một đêm, còn có biện pháp..."

Phương Hành cắt lời của hắn: "Có thể giúp cho ta trong vòng nửa năm giết chết một cái Trúc Cơ kỳ tu sĩ hay không?"

Đại Bàng Tà vương ngẩn ngơ, bức tức nói: "Người giết chết ta đi..."

"Được rồi được rồi..."

Thấy lão đầu này đòi bãi công, Phương Hành cũng bất đắc dĩ phát phát tay, nói: "Trước không đề cập tới chuyện giết chết Trúc Cơ kỳ tu sĩ rồi, người nói người nghiên cứu ra một biện pháp, nói nghe một chút!"

Đại Bàng Tà vương có chút xác láo, nói: "Là một đạo thiên phú huyền quyết của tộc Đại Bàng ta, vốn dĩ tu sĩ loài người khó lòng tu luyện, bất quá ta có thể đem nó cải biến một chút, để cho nhân loại các người cũng có thể tu hành, dĩ nhiên, cũng chỉ có thể tu hành mà thôi, nếu muốn phát huy ra uy lực chân chính của nó, yêu cầu cũng vô cùng cao, ít nhất, người phải đột phá Linh Động thất trọng mới được!"

Phương Hành suy nghĩ một chút tư nguyên hiện tại của mình, gật đầu nói: "Không thành vấn đề!"

Đại Bàng Tà vương lại nói: "Mặt khác, huyền quyết dù sao thuộc về thiên phú thần thông Đại Bàng tộc chúng ta, uy lực tuy mạnh, nhưng phải tìm hiểu huyền diệu trong đó mới có thể phát huy ra uy lực trong đó, có thể trong vòng nửa năm làm được hay không, còn muốn xem bản thân người!"

Phương Hành ánh mắt trầm xuống, cười lạnh nói: "Tiểu gia không sợ nhất chính là khiêu chiến!"

"Đã như vậy..."

Đại Bàng Tà vương gật đầu, nói: "Có thể cho ta bao nhiêu thời gian?"

Phương Hành nói: "Nửa năm!"

Đại Bàng Tà vương có chút không vừa ý, nói: "Ngươi hãy nghe cho kỹ, đây chính là huyền quyết, chỉ đổi nửa năm ư?"

Phương Hành cười nói: "Nửa năm sau, nếu ta có thể giết chết tên kia còn tốt, nếu không thì được hấn, chết chính là ta, đến lúc đó nếu ta chết, ngươi cảm thấy ngươi còn có thể sống sót hay sao?"

Đại Bàng Tà vương ngẩn ngơ, thờ dãi nói: "Thôi đi, ai bảo lão phu gặp xui xẻo..."

Phương Hành bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, nói: "Đại Bàng nhất tộc thần thông, yêu cảm khác có thể tu hành hay không?"

Đại Bàng Tà vương nhú mày nói: "So với loài người sẽ đơn giản hơn!"

Phương Hành gật đầu, nói: "Vậy ngươi tìm một đạo pháp quyết có thể đem tốc độ yêu cảm tăng lên tới cực hạn cho ta đi!"

Dừng một chút, lại nói: "Cũng có thể đổi ba tháng thời gian, hơn nữa ta bảo đảm bình thường sẽ không khi dễ ngươi!"

Đại Bàng Tà vương ngây ra, sau đó mừng như điên nói: "Không thành vấn đề!"

Đối với chuyện đổi lại thời gian mà nói, tiểu quý này hứa hẹn không khi dễ mình còn đáng giá hơn.

Nói ra xấu hổ, chính mình đường đường Kim Đan kỳ yêu vương, rơi vào trong tay tiểu quý này, nhưng không chiếm được chút nào tôn trọng, ngày ngày không phải là mắng chính là đánh, hoặc là nhấc lên nướng, thật là khổ không thể tả, hôm nay thật vất vả tiểu quý này mới hứa hẹn nói ngày sau không khi dễ chính mình, đây cũng là chuyện tốt, có thể làm cho chính mình giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng của cao thủ Kim Đan.

Chân linh truyền pháp, vô cùng đơn giản, nhất là dưới tình huống trong thức hải hai đạo chân linh trực tiếp mặt đối mặt truyền pháp, chỉ là chuyện thoáng chốc, Đại Bàng Tà vương vận chuyển thần niệm, lập tức có hai đạo kim quang bay vào trong linh thể Phương Hành, tinh tế cảm giác, trong đầu lập tức xuất hiện hai đoạn pháp quyết, lại là một thiên thần thông huyền quyết "Thập Vạn Bát Thiên Kiếm", một thiên khác lại là bí pháp dạy yêu cảm trui luyện thân thể, tinh luyện huyết mạch, tăng lên tự thân tốc độ phi hành như thế nào.

Phương Hành hồi tưởng công quyết tìm hiểu nội dung trong đầu, rồi sau đó điều động Âm Dương Thần Ma giám tới giám định, rất nhanh đã xác định hai đạo pháp quyết là thật hay giả, lúc này mới hài lòng gật đầu, hướng Đại Bàng Tà vương nói: "Lão gia hỏa, rất biết điều nha, không gian lận bên trong công quyết, không sai, tiểu gia phi thường hài lòng, sau này sẽ không khi dễ ngươi nữa..."

Vừa nói ha ha cười một tiếng, thối lui ra khỏi thức hải.

Những lời này, lại làm cho tà vương có chút không yên trong lòng: "Theo lý thuyết tiểu vương bát đản này hẳn là phân không rõ công quyết là thật hay giả chứ? Tại sao ta cảm giác hấn tựa như rất rõ ràng?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149-2: Thà phạm môn quy, chớ chọc Phương Hành

Bị cấm bế mặc dù không được tự do, nhưng cũng có thể mượn cơ hội này tu luyện.

Thời gian còn lại cho Phương Hành cũng không nhiều, chỉ khoảng nửa năm, ở trong vòng nửa năm này, hẳn chẳng những muốn hoàn thành đột phá từ Linh Động lục trọng tới thất trọng, còn muốn tìm hiểu Yêu tộc huyền quyết Đại Bàng Kim Dực Kiếm, cũng tới thiêu đem nó tu luyện tới tiểu thành, cũng chỉ có đạt đến cảnh giới như vậy, hẳn mới có hi vọng đánh với Tiểu Kiếm Minh một trận, trước lúc hấn Trúc Cơ thành công báo thù cho chín vị thúc thúc Quý Yên Cốc.

Ở Loạn Hoang sơn mấy lần thử dò xét, để cho hấn đối với thực lực của Tiểu Kiếm Minh đạt được hiểu rõ vô cùng khác sâu.

Hấn không phải tu sĩ bình thường, mà là chiến tu, một vị chiến tu Linh Động cửu trọng, Thanh Vân Cửu Kiếm thành tựu rất sâu.

Tên gia hỏa như vậy một khi Trúc Cơ thành công sẽ phi thường đáng sợ, cộng thêm thúc thúc của hấn, hai vị tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ muốn đối phó với mình, Phương Hành cảm giác trừ phi mình rời khỏi Thanh Vân Tông, nếu không mạng nhỏ khó bảo toàn.

"Ngươi muốn ở trong vòng nửa năm đem một đạo huyền quyết tu luyện tới tiểu thành ư?"

Kim ô nghe được kế hoạch của Phương Hành, ánh mắt thoáng cái tròn tròn, sau đó nó lắc đầu thật nhanh: "Không thể nào, cho dù thiên tài đứng đầu Sở Vực cũng không làm được, huống chi xem bộ dáng của ngươi cũng không giống thiên tài!"

Kim ô nói rất chắc chắn, cũng rất gần sát thực tế.

Huyền quyết cường đại, huyền ảo, đây là sự thực mà mọi người đều biết.

Nhưng chính bởi vì huyền quyết cường đại, huyền ảo, cho nên tu hành khó khăn hơn pháp quyết rất nhiều, nếu là người bình thường, cho dù là Trúc Cơ cảnh tu sĩ, muốn đem một đạo huyền quyết tu luyện tới tiểu thành, chỉ sợ chậm thì một năm, lâu thì ba năm mới được, mà Phuong Hành chỉ bắt quá Linh Động trung kỳ, lại muốn trong vòng nửa năm đem tu luyện tới tiểu thành cảnh giới, đây cơ hồ là chuyện không thể nào.

"Không có gì không thể, gan lớn thì no bụng, nhất gan thì chết đói..." Phuong Hành lòng tin tràn đầy.

Kim ô liếc mắt: "Chuyện này cùng gan lớn nhất gan có quan hệ gì?"

Phuong Hành cầm đại đao trực tiếp gác ở trên cổ kim ô: "Tiểu gia nói có có liên quan chính là liên quan..."

"Được rồi, tùy ngươi!"

Trước tiên ở Tiềm Long cốc an ổn mấy ngày, Phuong Hành cả ngày đã tọa, người khác thoát nhìn, hẳn tựa như thật tình minh tướng, trên thực tế hẳn đã lên vào thức hải, không sợ người khác làm phiền cùng Đại Bàng Tà vương lãnh giáo về Đại Bàng Kim Dực Kiếm mỗi một câu khẩu quyết hàm nghĩa, lúc này hẳn lộ vẻ vô cùng thật tình, cũng đem Đại Bàng Tà vương hù dọa không ít, luôn luôn có cảm giác tiểu vương bát đản này học xong sẽ đem hắn giết chết.

Bảy ngày sau, Phuong Hành không tiến vào thức hải nữa, Đại Bàng Kim Dực Kiếm quyết ba trăm bốn mươi hai câu cương quyết, một ngàn không trăm tám mươi loại vận chuyển pháp môn, đều bị hắn vững vàng ghi tạc trong lòng, không có bất kỳ một tia mơ hồ không rõ.

Làm xong chuẩn bị lần này, Phuong Hành trực tiếp nghênh ngang đi tới cửa cốc, ở chỗ này, có hai ngoại môn đệ tử đã tọa, bọn họ thuộc Giới Luật Đường của Thanh Vân Tông, chính là chịu trách nhiệm trông chừng Phuong Hành. Vốn trông chừng nội môn đệ tử như Phuong Hành, sẽ phái một chút người tu vi cao siêu hơn đến, thậm chí ở nơi cấm bế bố trí pháp trận, chỉ bất quá, trên dưới toàn tông cũng biết Phuong Hành bị cấm bế căn bản là một cái vở kịch, vì vậy ngay cả Giới Luật Đường cũng lười để ý tới, tùy tiện phái hai người, nói là trông chừng, chẳng bằng nói là phụng dưỡng.

Phuong Hành đem đại đao hướng trên mặt đất dựng lên, lại đem hai khối trung phẩm linh thạch ném xuống đất, ngồi chồm hổm trước người bọn hắn, chỉ vào Thanh Long Bích Diễm đao, hỏi: "Biết đây là cái gì sao?"

Hai đệ tử này có chút ngơ ngác, bên trái người kia nói: "... Đây là... binh khí của sư huynh ngươi..."

Phuong Hành nói: "Trả lời vô cùng đúng!" Vừa chỉ vào linh thạch: "Biết đây là cái gì sao?"

Phía bên phải đệ tử ánh mắt sáng lên, cướp lời nói: "Biết, trung phẩm linh thạch, một khối có thể đổi một trăm khối hạ phẩm linh thạch!"

Phuong Hành gật đầu, nói: "Rất thông minh, cho các ngươi chọn, chọn cái nào?"

Hai đệ tử này đồng thời nhìn về phía trung phẩm linh thạch, đây căn bản cũng không cần suy nghĩ a!

Phuong Hành nở nụ cười, nói: "Ta hiện tại muốn đi ra ngoài, nếu các ngươi dám cản ta, hoặc là mách tội ta, ta sẽ lập tức thu thập các ngươi, nếu biết điều một chút coi như không nhìn thấy, hai khối linh thạch này chính là phần thưởng của các ngươi, hiểu chưa?"

Hai đệ tử này nhất thời sắc mặt có chút khó coi, đệ tử phía bên phải do dự một chút, dứt khoát lấy ra một đạo hoàng phù.

Phuong Hành nhận ra đây là truyền âm phù, cho là hắn muốn mách tội mình, lập tức tức giận, đưa tay cầm lên đại đao.

Đệ tử này vội vàng nói: "Phuong sư huynh đừng hiểu lầm, ngươi cầm lấy đạo phù này, có tình huống gì, chúng ta sẽ báo cho ngươi, ngươi lập tức trở về là được!"

Phuong Hành ngần ngừ, lúc này mới nở nụ cười, nói: "Ha ha, ý kiến hay, lúc về sẽ có phần thưởng!"

Dứt lời, đã nắm truyền âm phù, ngồi kim ô, bay vào trong núi rừng sườn đông Tiềm Long cốc.

Đệ tử phía bên phải có chút do dự, nói: "Hác sư huynh, chúng ta làm như vậy không phải là phạm vào môn quy ư?"

Đệ tử bên trái thở dài, nói: "Diệp sư đệ, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, chính là môn quy coi là cái gì, hiện trong môn có một lời đồn, thà rằng đắc tội Tiểu Kiếm Minh sư huynh cùng Linh Vân sư tỷ, cũng không thể đắc tội người này a!"

Diệp sư đệ khẽ ngơ ra, nói: "Không thể nào? Tiểu Kiếm Minh sư huynh cùng Linh Vân sư tỷ còn có thể không bằng hắn ư?"

Hác sư huynh cười khò nói: "Vô luận là Tiểu Kiếm Minh sư huynh hay là Linh Vân sư tỷ, đều nhiều ít còn cho nói chút đạo lý, nhưng tiểu ma đầu này căn bản không cho giảng đạo lý a, ngươi nghe hắn thì cái gì cũng dễ nói, không nghe hắn thì hẳn thật sự chém ngươi a..."

"Hô, Hác sư huynh nói có đạo lý..."

Diệp sư đệ bình tĩnh đại ngộ, nghĩ thầm may mình không cần hấn.

Tiềm Long cốc ở sườn đông Thanh Vân Tông, cốc khẩu ở phía tây, đi phía tây sẽ tiến vào Thanh Vân Tông địa giới, đi về phía đông sẽ tiến vào Thái Hành sơn thâm lâm rậm rạp, cũng là vạn năm tới tạo thành cổ lâm thâm sơn, trừ tu sĩ thỉnh thoảng từ không trung bay qua, nơi này mấy vạn năm cũng ít có bóng người, nhiều nhất kỳ cảnh quái phong, chỉ bất quá, bởi vì nguyên nhân linh khí đều bị Thanh Vân Tông dẫn đi, cũng không có yêu thú.

Mà Phương Hành lần này tới cũng không phải là vì yêu thú, mà là muốn tìm một chỗ thích hợp tu luyện.

Ở trong rừng đi chuyển ba bốn ngày thời gian, rốt cục ở cự ly Thanh Vân Tông sơn môn chừng trăm dặm địa phương, phát hiện một cái thác nước khổng lồ, chiều rộng ba mươi trượng, cao gần trăm trượng, nước chảy màu bạc như từ trên trời chảy xuống, ừng ừng vang vọng, đem mặt đá cứng rắn dưới thác nước xuyên thành một cái hồ sâu, dị thường kịch liệt, thường nhân thấy trong lòng cũng sinh kính sợ.

"Nơi này được rồi, lão Kim, đi tới khiêng tảng đá đi!"

Phương Hành đã quyết định, chỉ vào phụ cận một khối cự thạch nặng khoảng ngàn cân để cho kim ô công tới.

"Nói đùa gì vậy? Ngươi cảm thấy Kim gia là loại yêu thú thích công đá sao?"

"Ngươi dám không công ư?"

Phương Hành vừa mở mắt, Thanh Long Bích Diễm đao trực tiếp rút ra.

Kim ô bực tức kêu to: "Ta mãnh liệt kháng nghị loại người như ngươi hơi một chút là sử dụng bạo lực đối thoại!"

Phương Hành hi hi cười một tiếng, nói: "Đối phó loại người vô lại như ngươi, đây là phương thức tốt nhất, bất quá ngươi cũng đừng hiểu lầm, tiểu gia không phải cố ý buộc ngươi làm cu li, ta truyền cho ngươi đạo Đại Bằng tộc phi hành bí pháp, yếu quyết ngay ở hai chữ mài luyện, ngươi mặc dù học xong, nhưng lười biếng như ngươi, tốc độ sẽ chậm chạp vô cùng, tiểu gia đây là đang giúp ngươi tu luyện a, ngươi ngày sau sẽ cảm kích ta!"

"Nhưng ta hiện tại chỉ muốn nguyên rửa ngươi..."

Kim ô vẫn không tỉnh ngộ, Phương Hành bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác đành kê vào lỗ tai nói với nó mấy câu nói.

Kim ô ánh mắt sáng lên: "Thật không?"

Phương Hành bảo đảm nói: "Thiên chân vạn xác!"

Kim ô trong lòng quyết đoán, dứt khoát nói: "Tốt, không uổng công Kim gia chọn ngươi, đá này ta sẽ công!"

Vừa nói, quả thật bay tới, đôi cánh vùng lên, đem đá xanh công ở trên lưng, bỏ vào ven thác nước, rồi sau đó, lại dưới chỉ thị của Phương Hành, nó liên tục đem bảy tám khối đá nặng ba bốn ngàn cân công tới, xếp thành một dãy, mặt trời như con chó con, đứng ở bên cạnh thác nước, đầu lưỡi lộ ra một nửa, hân hân thở, kiên quyết không chịu làm nữa.

Phương Hành xem một chút cũng không xê xích gì nhiều, cúi xuống áo bào, cúi trần, từ từ hướng dưới mặt thác nước đi tới.

Đá xanh bị nước làm cho trơn trượt, vào gần thác nước một chút, lập tức bị ngân hà từ trên trời giáng xuống làm cho kinh hãi, thác nước từ chỗ cao trăm trượng đổ xuống, lực lượng mạnh sợ rằng không dưới mấy vạn cân, ngay cả bọt nước đập vào đá xanh bắn ngược ra, đánh vào người đều đau đớn giống như ám khí, mà Phương Hành đối với chuyện này lại hồ hững, trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên một bước tiến lên trước.

"Oanh..."

Hắn trực tiếp bước vào dưới thác nước, nước chảy tràn trọng đổ xuống, cơ hồ đưa hắn đập thành tương thịt.

Một thân da xương, ở thác nước kinh khủng đổ xuống, tựa như muốn da tróc thịt bong, rời khỏi thân thể.

Bất quá dù sao chẳng qua là ảo giác, Phương Hành linh khí ngưng luyện, khí lực cường đại, miễn cưỡng còn có thể thừa nhận được uy lực của thác nước này.

Dưới thác nước không thể nào hô hấp, Phương Hành kiên trì mấy tức công phu, thích ứng thác nước đánh sâu vào, bỗng nhiên đề thăng linh khí, hướng kim ô trên đỉnh thác nước hét lớn: "Hiện tại, đem khối đá nặng một ngàn cân đẩy xuống cho ta!"

Kim ô đang trên đỉnh thác nước thờ hồng học liền ngay đại.

Nói đùa gì vậy?

Chỉ riêng thác nước cao trăm trượng đã đủ dọa người rồi, ngươi còn muốn đem đá xanh đẩy xuống?

Ngàn cân cự thạch, xen lẫn thác nước cao trăm trượng rơi xuống, sẽ kinh khủng cỡ nào?

Sợ rằng cao thủ Linh Động cửu trọng một kích cũng bất quá như thế này sao!

Trong nháy mắt, nó thậm chí cho là chính mình điên rồi, xuất hiện ảo giác, muốn đem Phương Hành đè chết.

"Nhanh một chút..."

Phía dưới truyền đến thanh âm thúc giục, nói cho kim ô đây không phải là ảo giác.

Do dự một chút, kim ô kêu lên: "Ngươi chắc chắn chứ? Kim gia còn muốn hợp tác với ngươi làm một vụ lớn cơ mà, ngươi cũng không thể nghĩ quần nha..."

"Quần cái chim, nếu ngươi không đẩy ta sẽ đi tới chém ngươi a..."

"Con mẹ nó, ngươi đi chết đi sao!"

Kim ô giận dữ, đôi cánh khẽ lật, ngàn cân cự thạch chui vào dòng nước xiết trong thác nước xoay tròn rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Tu luyện chỉ là chuyện nhỏ

Phương Hành ở dưới thác nước, nhảy cảm nhận ra dòng nước biến hóa rất nhỏ, đồng thời một cảm giác nguy cơ mãnh liệt từ đỉnh đầu đánh tới, vào giờ khắc này, hần rống vang một tiếng, cắn chặt cương nha, sau đó linh khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, vào giờ khắc này, sau lưng của hần huyền hóa ra hai cánh màu vàng lớn hơn một trượng, ở dưới thác nước đột nhiên khẽ quạt, ngược dòng thác nước phóng lên cao.

Ừng ừng, cự thạch ngàn cân cơ hồ trong chớp mắt đã rơi xuống, thế như trời giáng, lực sánh nghìn cân.

"Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, chém cho ta!"

Phương Hành rống to, đón thác nước xông tới, sau lưng đôi cánh chấn động, thậm chí có đạo đạo bóng kiếm màu vàng biến ảo ra ngoài, nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện, hai cánh sau lưng của hần cũng là từ vô số kiếm quang màu vàng kiến tạo nên, hần tâm niệm vừa động, đã có hơn mười đạo kiếm quang lao ra, tựa như phi kiếm đan xen tung hoành, chém ngược vào đá xanh.

"Hừ hừ hừ..."

Nước chảy bị chém tan, tỏa ra từng đóa từng đóa bọt nước đẹp mắt, kiếm khí màu vàng cùng đá xanh va chạm, lập tức ở trên tảng đá chém ra từng đạo dấu vết tung hoành, nhưng mà đá xanh trầm trọng nặng nề, căn bản không thể chém bay, vẫn hướng Phương Hành nặng nề đập xuống, trong lòng Phương Hành nguy cơ mãnh liệt đã đến cực điểm, trái tim đột nhiên thất lại, hận không thể lập tức né ra.

Bất quá hần không làm như vậy, ngược lại lợi dụng một tia thời gian cuối cùng, đem toàn bộ linh khí cũng ngưng tụ.

"Hừ..."

Trên hai cánh màu vàng, lại có một đạo kiếm quang bay lên.

Lần này chỉ có một đạo, nhưng dị thường chân thực, phảng phất một thanh thượng giai phi kiếm chân chính.

Kiếm quang ngược dòng mà lên, mang theo một cỗ khí tức tuyệt song.

"Thình thịch..."

Đá xanh rơi xuống, kiếm quang ngay khi đá xanh cách Phương Hành chỉ có mười trượng đã chém vào.

Ầm ầm một tiếng kịch vang, đá xanh theo thanh âm nổ thành hai nửa, lướt qua thân thể Phương Hành rơi xuống thanh đàm phía dưới, nổ tung tạo thành hai đạo cột nước cao hơn mười trượng, lại ở đáy đàm vỡ thành mảnh nhỏ, có thể thấy được lực lượng lớn đến cỡ nào.

Mà Phương Hành vào giờ khắc này, cũng đã kiệt lực, đôi cánh màu vàng hoàn toàn biến mất, cả người theo dòng nước té xuống.

"Bá..."

Ngay một khắc này, tiếng ma sát trên không trung vang lên, kim ô bay xuống, móng vuốt quắp lấy cánh tay Phương Hành, đem hần kéo ra khỏi phạm vi thác nước đổ xuống, kim ô cúi đầu nhìn Phương Hành một cái, thờ dài nói: "Ngươi làm vậy mà là tu luyện ư, rõ ràng chính là liều mạng!"

Phương Hành sắc mặt trắng bệch, cười cũng có chút miễn cưỡng: "Ha ha, cái này chính là gan lớn ăn no, nhát gan chết đói đó..."

Kim ô chép mỏ, không nói gì, nhưng trong lòng cũng có chút bội phục.

Nó mặc dù tu vi không cao, nhưng tính tình rất ngông cuồng, bảy tám năm qua du tẩu tứ vực, cũng kiến thức các nhân vật hình hình sắc sắc, nhưng nhân vật tầm thường như tên tiểu quỷ lại rất hiếm thấy, nhất là thấy phương thức tu luyện của hắn, trong lòng lại càng nổi lên một tia mong đợi, có lẽ mình đã tìm được một người chân chính để kết minh, tương lai giúp mình làm thành đại sự...

Kim ô không phải người ngu, cũng không thực sự muốn làm tọa kỵ cả đời cho người khác.

Trong khoảng thời gian này thành thực sống ở Thanh Vân Tông, cũng bởi vì biết Bách Thú Tông đã đoán được chính mình có thể lên vào Sở Vực, sợ ra ngoài bị người bắt được mà thôi, vốn định ăn núp một thời gian ngắn sau đó chạy trốn, chẳng qua là lúc tâm tư sơ động, Phương Hành đã đem một đạo tu hành bí pháp của Đại Bằng tộc cho nó, có thể trên phạm vi lớn tăng lên tốc độ phi hành.

Có thứ này, kim ô lập tức quyết định tạm thời không trốn nữa, xem xem tiểu quỷ này còn có gì tốt rồi hãy nói, tới lúc này, thấy được tiểu quỷ này tu luyện rất hung ác, nó trong lòng cũng dâng lên một tia bội phục.

Mặc dù tiểu quỷ này thực lực bây giờ còn thấp, bắt quá đợi một thời gian, không chừng thật có thể nhất phi trùng thiên!

Nó dần dần từ tâm thái nhất định phải chạy trốn, chuyển biến thành tâm thái chuẩn bị lưu lại quan sát một phen.

Phương Hành tự nhiên không biết kim ô trong lòng suy nghĩ cái gì, trong lòng đã bắt đầu suy tư kế hoạch tu luyện đầy đủ.

Ba năm, Bạch Thiên Trọng giúp hắn xây dựng căn cơ vững chắc nhất, cũng dạy hắn đạo lý hữu dụng nhất. Mục tiêu đối với người bình thường cho là căn bản không có hi vọng đạt thành, Phương Hành căn bản không thêm để ý, cần phải chính mình nghiên cứu một chút mới được.

Đại Bằng Tà vương cung cấp huyền quyết, mặc dù thường nhân xem ra nửa năm rất khó đạt thành, nhưng Phương Hành cảm thấy có hi vọng rất lớn.

Gan lớn ăn no, nhát gan chết đói, giữa sự sống và cái chết, có tiềm lực rất lớn.

Cũng chính vì vậy, Phương Hành lựa chọn một loại phương pháp như vậy để rèn luyện tu hành của chính mình đối với Thập Vạn Bát Thiên Kiếm.

Pháp quyết này khởi nguồn từ thiên phú thần thông của Đại Bằng nhất tộc, cho nên cũng có chứa bóng dáng của Đại Bằng tộc, một khi vận chuyển, sau lưng sẽ hiển hóa hai kim đực, đối với Đại Bằng Yêu tộc mà nói, lấy vũ lâm kiếm, có thể đem môn huyền pháp này thôi động đến cực mạnh, nhưng đối với Phương Hành mà nói, bởi vì kim đực đều là do linh khí biến ảo mà thành, khó khăn sẽ cao hơn rất nhiều, phải lấy linh khí ảo hóa đạt tới hiệu quả chân chính của kiếm khí.

Bắt quả cũng may, Phương Hành linh khí ngưng luyện, tuy chỉ Linh Động lục trọng, so với một số người Linh Động cửu trọng còn muốn ngưng luyện hơn, cho nên hắn biến ảo kim đực, vốn vô cùng chân thật, coi như là trời sanh so với người khác chiếm một chút tiện nghi, hơn nữa loại phương pháp tu luyện động chút muốn lấy mạng người này, trong lúc nguy cấp sống hay chết, tu sĩ dễ dàng đem tự thân thần niệm phát huy đến mức tận cùng, thúc dục pháp quyết làm ít công nhiều.

Lần đầu tiên dùng loại phương pháp tu luyện này, mặc dù thành công, cũng thoáng cái đã tiêu hao hết linh khí của Phương Hành, hắn xếp bằng ngồi xuống, uống vài hớp linh tửu, bổ sung linh khí cho mình, đợi đến linh khí khôi phục không sai biệt lắm, lần nữa tiến hành mài luyện, kim ô thấy bộ dáng của hắn, trong bụng cũng tự có chút bội phục, bắt đầu phối hợp, hoàn toàn theo Phương Hành chỉ lệnh làm việc.

Cứ như vậy ngày qua ngày, Phương Hành tu luyện kéo dài, từ một khối cự thạch ngàn cân, đến hai khối cự thạch ngàn cân, rồi đến năm khối cự thạch ngàn cân... Mỗi ngày cố định tu luyện ba canh giờ, không sai biệt lắm trở về Tiềm Long cốc ngủ, tỉnh, lần nữa tới tu luyện, trong đó gặp phải nguy cơ tự nhiên cũng nhiều, có vài hồi Phương Hành không cách nào chém nát cự thạch từ trên trời giáng xuống, bị trực tiếp nện vào đầm nước, bắt quả hắn đã chuẩn bị linh được từ trước, hơn nữa khí lực cường kiện, khôi phục cũng cực nhanh.

Dưới loại tình huống như vậy mà rèn luyện, tu vi của hắn cũng tăng trưởng thật nhanh, đã đạt đến Linh Động lục trọng đại viên mãn.

Ở người khác xem ra, tốc độ này của hắn quả nhiên là bình thường, nhất là dưới tình huống tiêu hao tư nguyên vượt qua thường nhân gần gấp mười lần, mới tăng lên chút tu vi như vậy, thật sự có chút làm người nghe kinh sợ, chậm đến trình độ làm cho người ta đau xót, bắt quả Phương Hành trong lòng mình lại rõ ràng, lấy yêu cầu nghiêm khắc của hắn đối với linh khí, có thể đem tu vi tăng lên nhanh như vậy, đã là chuyện vô cùng hiếm thấy.

Cũng may là hắn hiện tại có tiền, mới có thể chống đỡ tiêu hao như vậy, chỉ riêng chuyện ở Loạn Hoang sơn, hắn đạt được gần ngàn gốc mộng hồn thảo, một viên yêu đan thất giai hóa thuộc tính, một viên yêu đan cửu giai thổ thuộc tính, Đoán Chân cốc đệ tử thu được tư nguyên, cuối cùng phân phối, cũng đưa tới cho hắn một phần, sau đó đạo môn đối với thập đại đệ tử trong hành trình Loạn Hoang sơn biểu hiện ưu dị tiến hành thưởng, tự nhiên cũng không thiếu được một phần của hắn, ước chừng một trăm viên trung phẩm linh thạch cộng thêm các loại đan dược cũng đưa đến Tiềm Long cốc.

Loại vật này, đều là tư nguyên thật thật tại tại, đều là người tu hành coi trọng nhất, có nó, tu hành sẽ đơn giản, không có nó, tu hành khó như lên trời, mà Phương Hành hôm nay, chẳng những dư dả tu hành tài nguyên, còn có từ Đại Bằng Tà vương đạt được Yêu tộc huyền quyết, còn có một phần hung ác vì tu luyện mà liều mạng, thực lực không tăng mới là kỳ quái.

Mà trong khoảng thời gian này, Tiểu Man cũng thật sự không bị Thanh Điều trường lão cấm túc, ngược lại thường xuyên đến xem hắn. Thái độ của

Thanh Điều trưởng lão đối với Tiểu Man, tựa hồ vô hình trung buông lỏng rất nhiều, Tiểu Man trước kia, trừ bề quan tu luyện ra, chính là lúc nào cũng đi theo bên cạnh Thanh Điều trưởng lão, giống như vậy thường xuyên đi ra ngoài tới thăm hỏi một nam đệ tử, căn bản là chuyện không thể nào.

Trải qua một phen hiểu rõ, Phương Hành cũng không khỏi cảm thán, hiện tại Tiểu Man tiến bộ cũng thật quá lớn, không chỉ giống như trước có Linh Động lục trọng tu vi, đan pháp thành tựu cũng có tương đối hỏa hầu.

Đan pháp thành tựu càng cao, có thể luyện chế ra đan dược đẳng cấp cũng càng cao, tỷ lệ thành công cũng càng lớn, khi biết được hiện tại Tiểu Man đã chuẩn bị bắt đầu luyện Linh Động thất trọng phá giai đan, chẳng qua là thủ pháp còn chưa thành thục, Thanh Điều trưởng lão còn không nỡ để cho nàng thật đi luyện, Phương Hành đã thoải mái đem toàn bộ tài nguyên cũng bày tại trước mặt Tiểu Man, phong thái thiếu gia hiển lộ không thể nghi ngờ.

"Luyện! Không có gì có thể nói, chính là luyện, thiếu gia tài nguyên rất nhiều, mặc dù cầm đi luyện tay, chỉ sợ người hủy diệt mười lò, chỉ cần một lò thành công là được, ta đang chờ dùng phá giai đan, người đừng sợ lãng phí, tốc độ nhanh là được!"

Lần này, ngay cả Tiểu Man cũng sợ ngây người.

Ở trong quan niệm của nàng, Thanh Điều trưởng lão cùng với các sư tỷ muội vẫn hướng nàng quán thâm một đạo lý, đó chính là tông môn đệ tử bình thường sinh sống vô cùng khổ, nàng có thể có điều kiện tốt như hiện tại, thuần túy là bởi vì sư tôn sùng ái chính mình, mới đem tư nguyên ban thưởng xuống, để cho mình có thể không lo tài nguyên mà một đường tu luyện tới Linh Động lục trọng, còn học xong đan pháp cao minh.

Cũng chính bởi vì ý niệm này, nàng phía trước vài lần đến xem Phương Hành, luôn lặng lẽ cảm cho hấn một chút Yêu Linh đan cao cấp, bất quá bây giờ nhìn lại, thiếu gia nhà mình tựa hồ không nghèo như mình nghĩ..

Tiểu Man cũng không khách khí, đối với nàng cùng Phương Hành mà nói, hai người trên căn bản không có khái niệm khách khí không khách khí, trực tiếp thật cao hứng lấy năm mươi gốc mộng hồn thảo cũng ba trăm khối trung phẩm linh thạch đi, có những đồ này, nàng có thể mua đủ tài liệu để luyện chế năm lò Linh Động thất trọng phá giai đan, tránh lo âu buông tay đi ném thử luyện chế.

Mà từ trong miệng Tiểu Man, Phương Hành cũng được biết, Hứa Linh Vân quả nhiên được Thanh Điều trưởng lão ban cho ba miếng cửu giai thượng phẩm Yêu Linh đan, hơn nữa lấy tự thân linh lực giúp nàng luyện hóa, hôm nay tu vi đã đạt đến Linh Động cửu trọng, lại càng tu luyện trải qua Bạch Thiên Trọng trưởng lão cải biến Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, hôm nay chính đang bế quan, đem chính mình một thân linh khí để luyện càng thêm tinh thuần.

"Đúng rồi, thiếu gia, sư tôn ám hiệu ta hỏi thăm Bạch sư thúc tổ truyền cho người pháp quyết gì, người có biện pháp nào ứng đối hay không?"

Trước khi đi, Tiểu Man chợt nhớ tới một chuyện, có chút lo lắng nói cho Phương Hành.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Ngự Linh Ngự Thú Quyết

Đây vốn là Thanh Điều trưởng lão âm thầm nhắc nhở Tiểu Man, để cho nàng cẩn thận hỏi thăm, nhưng nàng trực tiếp nói với Phương Hành.

Phương Hành sau khi phát hiện Thanh Điều trưởng lão không thật sự đem Tiểu Man cảm xúc, cũng đã đoán được, thấy lão đạo cô này nhọc lòng như vậy, lại lấy Hứa Linh Vân an nguy làm uy hiếp, lại ám hiệu Tiểu Man tới làm thám tử, không khỏi trong bụng cười lạnh, nói: "Nàng nếu hỏi, người cứ nói quả thật là có, để cho nàng thưởng người nhiều hơn, đợi người lấy được ban thưởng đủ rồi, ta cho nàng thì có làm sao?"

Tiểu Man nghe vậy cười nói: "Vậy cũng tốt, bất quá thiếu gia người không làm khó dễ sao?"

Phương Hành thờ dãi, vỗ vỗ đầu nhỏ của Tiểu Man nói: "Ai bảo nha đầu người ở trong tay người ta chứ? Tạm thời nhịn một chút sao, đợi đến khi ta chém Tiểu Kiếm Minh, sẽ lập tức cao bay xa chạy, đến lúc đó cũng không cần chịu uất ức nữa!"

Tiểu Man trong đôi mắt hiện ra thần thái mong đợi, một lát sau, nói: "Người đến lúc đó nhất định phải mang theo ta nha..."

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Yên tâm, nhất định mang theo!"

Tiểu Man lúc này mới khẽ gạt đầu một cái, mang theo linh dược luyện chế thất trọng phá giai đan rồi đi, bất quá mới vừa đi không tới một nén hương, lại trở lại, trong tay đang véo tai của một người, người kia mập mạp vô cùng, không sai biệt lắm phải hơn ba trăm cân, cơ hồ như một quả cầu, đạo bào căng phình, hấn bị Tiểu Man kéo, cũng không dám phản kháng, ôi ôi kêu la không ngừng.

"Thiếu gia, ta mới đi ra, thấy người này ở ngoài cốc lưu luyện không rồi, cũng không biết là có chủ ý xấu gì!"

Tiểu Man tức giận nói, tên mập này thấy nàng lập tức trốn trốn tránh tránh, nàng nghĩ hấn không phải là người tốt.

Phuong Hành vừa thấy đã cười, nói: "Mập mập chết bầm, sao ngươi lại tới đây?"

Thì ra tên mập này không phải ai khác, chính là đạo nhân mập bốn năm không gặp, Dư Tam Lưỡng.

"Thiếu gia, ngươi biết hấn ư?" Tiểu Man có chút kinh ngạc.

Phuong Hành nở nụ cười, nói: "Dĩ nhiên, đây là Trư sư huynh, bạn tốt của ta!"

Tiểu Man vội vàng buông lỏng tay, cung kính vén áo thi lễ, nói: "Trư thiếu gia, Tiểu Man đã quá đường đột rồi!"

Đạo nhân mập sợ hết hồn, chân tay luống cuống, liên tục khoát tay, vừa không dám đụng vào thân thể Tiểu Man, gấp đến độ vò đầu bứt tai, luôn miệng nói: "Ai nha ai nha, không cần không cần, ta nhận không nổi... Ta họ Dư, không họ Trư... Ngươi... Ngươi chính là thiên kiều của Tề Hà cốc a, lần trước Thanh Điều trưởng lão giảng đạo, ta đã thấy ngươi một lần, thế mà hành lễ với ta. Điều này cũng... Điều này cũng quá thất lễ..."

Tiểu Man hi hi cười một tiếng, nói: "Ngươi là bằng hữu của thiếu gia, ta là nha hoàn của thiếu gia, hành lễ cũng là phải đạo!"

Đạo nhân mập lại càng quần bách, cầu cứu hướng Phuong Hành nhìn tới.

Phuong Hành hi hi cười nói: "Ta ở tông môn chỉ có một cái bằng hữu như vậy, ngươi cũng không cần khách khí nữa, mập mập chết bầm, ngươi đang hoảng giải thích, mới vừa rồi núp ở ngoài cốc là làm gì? Nếu không tiểu gia ta đánh ngươi một trận rồi nói tiếp!"

Đạo nhân mập thấy Phuong Hành cười hi hi trước sau như một tức giận mắng, cuối cùng mới yên tâm, thở dài nói: "Đây không phải cảm giác ngươi trở thành vị chân truyền thứ ba, có chút... Có chút gì kia chứ sao... Phuong sư đệ, ngươi không có tỏ vẻ như chân truyền, thật tốt..."

Thì ra là, Phuong Hành mới vừa trở về, đạo nhân mập đang bế quan tu luyện, cũng không biết, đợi đến khi hấn xuất quan nghe nói chuyện Phuong Hành, Phuong Hành cũng đã đi Loạn Hoang sơn rồi, đợi đến khi Phuong Hành trở lại, hấn mặc dù có cơ hội tới bái phỏng, Phuong Hành đã trở thành Thanh Vân Tông chân truyền thứ ba, thân phận tôn quý, đạo nhân mập có chút thấp thòm trong lòng, sợ tự rước lấy nhục, không dám tới đây.

Hôm nay cũng vì bị một chuyện ép cho không thể không đến, nhưng trong bụng vẫn có chút lo lắng, ở cốc khẩu lưu luyện nửa ngày, thủy chung không dám vào cốc, đây là bị Tiểu Man nhìn thấy, mới kéo tai lôi đi vào.

Thật ra Tiểu Man cũng nhớ hấn, từng tại cửa sơn môn đá Phuong Hành một cước, lúc này mới nhận định hấn không phải là người tốt.

"Huynh đệ nhà mình cả, cầm giả bộ cái rắm à, có phải là ngươi có chuyện gì hay không nói mau?"

Phuong Hành nhìn thấu mập mập áp a áp ứng, tựa như có cái gì khó nói, quyết định trực tiếp đặt câu hỏi.

Đạo nhân mập vừa nghe Phuong Hành đặt câu hỏi, sắc mặt lại càng trực tiếp đỏ đến tận tai, có chút khó xử nhìn Tiểu Man một cái, Tiểu Man cũng cực kì thông minh, thấy thế liền mỉm cười rồi đi, để cho bọn hấn không gian nói chuyện, đạo nhân mập lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, về mặt đưa đám hướng Phuong Hành nói: "Phuong sư đệ, ta tới tìm ngươi cũng không phải đặc biệt vì chuyện này a... Mặc dù đúng là có việc..."

Phuong Hành trực tiếp ngoác nói: "Đi vào nói!"

Vừa nói lại hai cái ngoại môn đệ tử trông chừng mình gọi tới đây, ném cho bọn hấn một khối linh thạch, để cho bọn họ đi mua chút ít rượu thịt, hai ngoại môn đệ tử này tự nhiên vui mừng vô cùng, vội vàng chạy đi, quả thực như người hầu vậy, mà đạo nhân mập nhìn thấy Phuong Hành vẫn như xưa, trong lòng phồng phồng, câu nệ diệt hết, đi theo Phuong Hành tiến vào lầu các ngồi xuống.

Mà Phuong Hành ở bên quan sát, cũng phát hiện, đạo nhân mập hôm nay tu vi đã đạt đến Linh Động tứ trọng sơ giai, lấy tư chất của hấn coi như là không tệ, nhìn đáng về chính mình ban đầu để lại cho hấn chút ít tài nguyên không có uổng phí.

"Phuong sư đệ a, ngươi làm như vậy, Dư Tam Lưỡng ta xem như thành danh nhân trong tông môn..."

Đạo nhân mập ngồi xuống, thở dài thở ngắn.

"Danh nhân? Chuyện gì xảy ra?"

Phuong Hành cười nói.

Đạo nhân mập cười khổ nói: "Ngươi còn không biết sao? Hiện tại tông môn có hai cái danh nhân nổi tiếng nhất, một người là Phong Thanh Vi trộm quần lót, một cái chính là Dư Tam Lưỡng chuyên bắt cóc..."

Phuong Hành nghe vậy, nhất thời ôm bụng cười to.

Hỏi ra, mới biết được, thì ra là đệ tử tông môn lịch luyện lần này kết thúc, tự nhiên có không ít đệ tử nói đến chuyện lịch luyện, chuyện này lưu truyền, bị người nói say sưa nhất chính là Phong Thanh Vi trộm quần lót của Phuong Hành cùng chuyện Phuong Hành bắt cóc Bách Thú Tông tiểu sư muội, Phong Thanh Vi hôm nay đã mắc cỡ nửa tháng không rời cốc một bước, mà Dư Tam Lưỡng cũng danh tiếng đại chấn, trở thành danh nhân.

"Nếu chỉ là như vậy cũng cũng thôi, mấu chốt là... Phuong sư đệ, ngươi nên cứu ta a..."

Dur Tam Lưỡng nói tới đây, mặt lại nhăn nhó.

"Sao? Còn có người khi dễ người ư?"

Phương Hành mặt mày trợn lên, thoát nhìn có chút sát khí.

Dur Tam Lưỡng liên tục khoát tay, nói: "Thật sự không có, chỉ bất quá bản thân ta có chuyện a, hiện tại chuyện Phương sư đệ người cùng Tiểu Kiếm Minh Tiểu sư huynh nhắc lên ân oán sống chết, đã làm cho dư luận xôn xao, người khác cũng biết ta và người quan hệ không tệ, hết lần này tới lần khác ba tháng trước tiến vào nội môn, thật vừa đúng lúc, lựa chọn Sơn Hà Khiên Dẫn Quyết tới tu luyện... Người nói ta đây..."

Phương Hành nhất thời tỉnh ngộ, thì ra là, Dur Tam Lưỡng ba tháng trước mới vừa tiến vào nội môn, tiến vào nội môn, theo như quy củ, cần lựa chọn một trong Thanh Vân ngũ pháp tới tu luyện, mà mập mạp chết bầm này thật đúng dịp, hết lần này tới lần khác lựa chọn Sơn Hà Khiên Dẫn Quyết, đây cũng là nói, hắn đem pháp quyết này tu luyện đến tiểu thành, liền phải đi vào Sơn Hà cốc tiếp tục tu luyện, mà Phương Hành cùng Tiểu Kiếm Minh, Phong Thanh Vi thù oán đã làm cho mọi người đều biết, người này sợ quá rồi, liên tục không ngừng chạy đến Phương Hành nơi này để van xin cầu cứu.

Nghĩ quan hệ của hắn cùng với Phương Hành, nếu tiến vào Sơn Hà cốc, còn không phải da bị người khác lột hai tầng ư!

Phương Hành nhướng mày, nói: "Chuyện này đúng là vấn đề, người muốn làm sao bây giờ?"

Dur Tam Lưỡng vẻ mặt đau khổ nói: "Theo lý thuyết, lựa chọn Thanh Vân ngũ pháp rồi, trừ phi tu luyện đến cảnh giới nhất định, không cho phép tu luyện những pháp quyết khác, ta muốn cầu người hướng Đoán Chân cốc nói một câu, để cho ta đổi thành tu luyện Thanh Viêm Đoán Chân Quyết sao..."

Phương Hành cười nói: "Chuyện này cũng không phiền toái, ta sẽ hướng Đoán Chân cốc nói một tiếng là được!"

Ở trong lòng hắn, chuyện này quả thật không lớn, không cần hướng Thiết Như Cuồng nói, tìm Ngô Tương Đồng nói một tiếng cũng được.

Đạo nhân mập nghe Phương Hành phúc đáp, nội tâm đại định, hơn nữa mấy người kia cũng mua rượu thịt về, liền cùng Phương Hành nâng cốc ngôn hoan, mở miệng hàn huyên, ba năm không gặp, tự nhiên cũng có rất nhiều chuyện muốn nói, bất quá nói gần nói xa, đối với Phương Hành cảm kích không còn lời nào để nói, hắn có thể từ năm đó ngoại môn cúi mặt tiến vào nội môn, đều nhờ Phương Hành năm đó biểu tượng tư nguyên.

Một phen chèn chén, đạo nhân mập cho đến màn đêm buông xuống mới cáo từ, Phương Hành suy nghĩ một chút, chính mình nửa năm sau có lẽ sẽ phải rời Thanh Vân Tông rồi, cơ hội gặp lại mập mạp này có lẽ không nhiều, gọi hắn lại, lấy ba mươi khối trung phẩm linh thạch, vừa tùy tiện nhặt một chút vụn vặt chính mình không cần tới, cùng nhau bỏ vào một túi trữ vật từ Bách Thú Tông nơi đó đoạt tới, kín đáo đưa cho hắn.

Đạo nhân mập ngượng ngùng, nhưng Phương Hành trực tiếp phát tay để cho hắn rời đi, cuối cùng đành nhận.

"Ai, thật là nghĩ sai thì hỏng hết a..."

Đạo nhân mập đi ở trên sơn đạo, còn nhẹ nhẹ thở dài.

Nhớ ngày đó, chính mình nếu không phải ngu xuẩn hồi lâu nhưng đầu óc linh cơ vừa động, nhìn ra tiền đồ của tiểu quý này, cùng hắn làm bằng hữu, sợ rằng cho tới hôm nay vẫn là ngoại môn tạp ty giam đê từ không hề nổi bật, lấy đâu ra hiện tại nội môn đệ tử thân phận?

Thở dài thở ngắn, vừa cảm giác hơi rượu dâng trào, ở ven đường dưới cây tùng ngồi xuống, lấy ra túi trữ vật Phương Hành đưa cho.

Mở ra vừa nhìn, trung phẩm linh thạch bên trong hồng quang ảm ảm từ quang nhất thời làm chói mắt của hắn, hắn cũng không nghĩ tới, Phương Hành thoảng cái cho hắn nhiều linh thạch như vậy, nhất thời hù dọa đến gần tỉnh rượu, vội vàng xem xét, lại thấy trong túi, trung phẩm phi kiếm, các loại đan dược cũng không thiếu, cũng là một chút thứ tốt ở nội môn cũng là cực kỳ hiếm thấy, trong bụng nhất thời kích động.

"Phương sư đệ hào phóng như vậy a..."

Đạo nhân mập lăm bầm tự nói, đột nhiên phát hiện tại dưới đáy túi trữ vật, còn có một cuốn sách nhỏ màu vàng nhạt, lấy đi ra ngoài, ghé vào dưới ánh trăng vừa nhìn, lại thấy dĩ nhiên là một quyển công quyết tu luyện, tên sách rõ ràng là: Ngự Linh Ngự Thú Quyết.

"Há? Chẳng lẽ đây là công quyết Phương sư đệ chuẩn bị cho ta?"

Đạo nhân mập mở ra một tờ, tinh tế đọc lên, càng đọc càng mê mẩn, dần dần quên thời gian...

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Giá y quyết

Một tháng sau, Tiểu Man đưa tới một lọ Linh Động thất trọng phá giai đan luyện chế thành công cho Phương Hành, nha đầu này sau luyện hồng bốn lò đan, cuối cùng cũng luyện thành một lò, vui vô cùng lấy ra khoe thành tích với Phương Hành, Phương Hành lúc này cũng đang đến thời điểm phục dụng phá giai đan, trong bụng cũng vui mừng, hưng hăng hôn một cái ở trên mặt Tiểu Man, lại để cho nàng mang theo mấy phần trở về luyện chế.

Bất quá Tiểu Man cũng mang đến một chút tin tức không tốt, là Thanh Điều trưởng lão vừa cho nàng nhiệm vụ khác, chính là dò thăm ra Phương Hành lấy được rốt cuộc là công quyết gì, sau đó thử xem có thể học trộm hay không.

Đối với sắp đặt như vậy của Thanh Điều trưởng lão, Phương Hành cũng đã đoán được từ lâu.

Hắn đã chuẩn bị một bộ pháp quyết cho Thanh Điều trưởng lão, nhưng không vội tiết lộ ra, mà chẳng qua dùng để như Thanh Điều trưởng lão mà thôi, lão đạo cô này đã đem chủ ý đánh tới trên đầu của hắn, còn dùng phương pháp mà hắn vô cùng ghét, dĩ nhiên phải đùa bốn cùng nàng một phen mới được, dù sao nóng lòng không phải là mình, hơn nữa ở cạnh mình càng lâu, Tiểu Man được ban thưởng cũng càng nhiều.

Như thế ước chừng hơn hai tháng, cảm giác thời cơ không sai biệt lắm, Phương Hành mới rỉ tai một phen với Tiểu Man, để cho nàng trở về truyền lời.

Sau khi Tiểu Man rời đi, không tới nửa canh giờ, đã thấy Thanh Điều trưởng lão lướt mây mà đến, mặt không chút thay đổi trước sau như một, sâu trong đáy mắt, lại có một tia thần thái vui mừng không che dấu được, đi tới trước người Phương Hành, xua tan mây xanh dưới chân, lạnh nhạt nói: "Ta nghe Tiểu Man nói, ngươi dù sao vẫn lo lắng Linh Vân đến lúc đó không phải đối thủ của Tiểu Kiếm Minh, chuẩn bị hiến tặng một đạo huyền quyết ư?"

Phương Hành làm bộ như thật khó khăn, thờ dãi, nói: "Đúng vậy, đây cũng là pháp môn ban đầu Bạch sư thúc tổ truyền cho ta, hắn từng dặn dò ta, để cho ta không thể tùy tiện truyền thụ cho ngoại nhân. Bất quá Linh Vân sư tỷ đối với ta rất tốt, ta thật sự không đành lòng để nàng bị tên khốn kiếp Tiểu Kiếm Minh đoạt đi hi vọng Trúc Cơ, cho nên vẫn quyết định dâng lên, hy vọng có thể giúp nàng một tay..."

Thanh Điều trưởng lão ánh mắt càng thêm sáng ngời, khóe miệng mỉm cười, nói: "Ngươi đã chịu dâng ra pháp quyết này, nàng tự nhiên sẽ nắm chắc hơn rồi!"

Phương Hành cúi đầu, mũi chân đá hòn đá nhỏ trên mặt đất, trầm mặc không nói.

Thanh Điều trưởng lão có chút nôn nóng, nhưng nghĩ lại, lập tức khóe miệng dâng lên một tia cười lạnh, giọng lại vô cùng ôn hòa, nói: "Đúng rồi, trước đó không lâu ta luyện một lò đan, vốn định dùng cho Linh Vân tăng lên tu vi, đối với người tu hành cảnh giới như ngươi cũng có chút chỗ tốt, bây giờ còn lại mấy viên, vậy cho ngươi đi, ngày sau ngươi có điều cần, có thể mở miệng nói với ta!"

Vừa nói đem một bình sứ nhỏ bần tới, Phương Hành lập tức mừng rỡ đón lấy, mở nút lọ nhìn một chút, lại thấy là ba miếng Yêu Linh đan bát giai, trong bụng nhất thời có chút oán thâm lão nương này quá hẹp hòi, bất quá vẫn thu vào túi trữ vật.

"Thanh Điều trưởng lão ngài đối với Linh Vân sư tỷ tốt như vậy, thật là một sư tôn tốt..."

Phương Hành nịnh bợ, giống như là hạ quyết tâm, đem một khối ngọc sách cẩn thận lấy ra ngoài, hai tay đưa lên.

"Trong mấy ngày qua, ta đã đem huyền quyết ghi vào ngọc sách này..."

Lời còn chưa nói hết, trong tay đã trống không, ngọc sách cũng đã bị Thanh Điều trưởng lão lấy tới.

Ngay trước mặt Phương Hành, Thanh Điều trưởng lão hướng ngọc sách tìm tòi, phát giác bên trong quả thật đều là pháp môn quan hệ đến tẩy luyện linh khí, ngưng thể rắn phách, trong lòng nhất thời cực kỳ vui mừng, cố nén cảm xúc cùng Phương Hành nói mấy câu, khẩn cấp đập mây bay đi, hiển nhiên là về công nghiên cứu pháp môn này, bộ dáng khẩn trương của nàng dẫn tới Phương Hành một chút oán thâm, kính ý đối với Trúc Cơ kỳ tu sĩ cũng tan thành mây khói.

"Hừ, ngươi không phải là nguy trang tốt với Linh Vân sư tỷ ép ta giao ra huyền quyết sao? Từ từ xem đi, đây cũng là lão điều moi ruột gan suy nghĩ ba ngày ba đêm mới nghĩ ra một cái huyền quyết thích hợp để đem tặng a..."

Cười hắc hắc, Phương Hành hướng về phía phương hướng Thanh Điều trưởng lão bay đi hừ một cái, xoay người tiến vào lầu các.

Hắn tin tưởng Thanh Điều trưởng lão trải qua chuyện lần này, sẽ không quẩn lấy mình nữa.

Hắn cũng tin tưởng, Thanh Điều ra về đạo mạo nhất định sẽ bị đạo huyền quyết này tặng cho một cái tát, trút con tức của mình.

Chuyện quả thật như Phương Hành suy nghĩ, Thanh Điều trưởng lão trở lại Tê Hà cốc, lập tức bế quan, lấy ra ngọc phù tinh tế tìm hiểu, lúc đầu nàng nghi ngờ có lừa dối, trước cân nhắc công quyết này là thật hay giả một phen, rất nhanh phát hiện công quyết nhất định là thật, hơn nữa rất huyền ảo, cao hơn pháp quyết rất nhiều, đích thị là huyền quyết không thể nghi ngờ, lòng nghi ngờ bỗng nhiên tan biến, đầy mặt vui mừng nghiên cứu.

Bất quá, bế quan ba ngày, khi nàng hoàn toàn hiểu rõ cách dùng huyền quyết, sắc mặt nhất thời trở nên chán nản.

Toàn bộ vui mừng tan biến, lòng đầy buồn rầu thất lạc.

Bởi vì nàng đã phát hiện, huyền quyết này rõ ràng là một loại "Giá y quyết".

Tên như ý nghĩa, chính là công quyết làm mất áo cho người khác.

Nói đơn giản một chút, loại huyền quyết này căn bản không phải là tu hành cho mình, mà là một loại pháp môn giúp người tu hành Linh Động cảnh tẩy luyện linh khí, mà yêu cầu thi triển loại pháp quyết này chính là, một người tu hành tu vi thâm hậu, lúc thọ nguyên không nhiều, liền tu luyện đạo huyền quyết này, rồi sau đó chọn lựa một vị hậu bối tới đây, hao tổn tu vi bản thân, giúp hậu bối tẩy luyện linh khí, chuy luyện đạo thể...

"Khó trách... Bạch sư thúc tổ nhanh như vậy đã bế tử quan, thì ra là, hắn đã thi triển giá y quyết cho tiểu quỷ này..."

Thanh Điều trưởng lão sắc mặt chán nản, lòng tràn đầy thất ý.

Muru đồ ước chừng ba tháng, thể mà chỉ đổi lấy như vậy một đạo huyền quyết vô dụng đối với mình, thật là làm cho nàng buồn bực.

Huyền quyết này quả thật có tác dụng đối với Hứa Linh Vân, chỉ cần mình chịu hao tổn tu vi, dùng pháp quyết này tẩy luyện linh khí cho nàng, Hứa Linh Vân quả thật có khả năng đạt tới căn cơ như Phương Hành, cùng Tiểu Kiếm Minh đánh một trận cũng không phải không có phần thắng, chẳng qua là... Minh cũng không ngờ a, Hứa Linh Vân chỉ sợ được mình sủng ái, cũng không đạt tới trình độ hao tổn tu vi của mình vì nàng thi triển giá y quyết sao?

Đừng nói mình, coi như là Tiểu Sơn Hà cũng không chịu đối với Tiểu Kiếm Minh như vậy.

Dù sao mình cùng Tiểu Sơn Hà, đều thuộc về loại người còn có hi vọng Kết Đan, thi triển pháp quyết này, chính là chặt đứt hi vọng Kết Đan.

Ngoài thất vọng, Thanh Điều trưởng lão cũng có chút lúng túng.

Chính mình luôn mồm nói với tiểu quỷ Phương Hành, đòi hỏi pháp quyết này chính là muốn trợ giúp Hứa Linh Vân, kết quả tiểu quỷ này thật sự đem pháp quyết cho mình, nếu mình không thi triển, chẳng phải là tương đương nuốt lời với tiểu quỷ này?

Nghĩ tới đây, Thanh Điều trưởng lão bỗng nhiên không muốn gặp lại Phương Hành lần nữa.

...

...

"Ta đây a..."

"Đây sao..."

Bên cạnh thác nước trăm trượng, kim ô giương cánh bay trên không trung, quanh thác nước cự thạch từ ngàn cân tới sáu bảy ngàn cân xếp hàng một mảng lớn, sợ là không dưới ba mươi khối, tất cả đều chồng chất tại bên cạnh thác nước, mà theo kim ô cùng Phương Hành dưới thác nước đối thoại, kim ô "Hô" một cánh quạt tới, rầm một tiếng, tạo thành hai đạo long quyền phong, thanh thể kinh người.

Ừng ừng, mấy chục khối đá khổng lồ bị cuồng phong thổi động, tất cả đều theo thác nước cuộn cuộn rơi xuống.

"Thập Vạn Bát Thiên Kiếm..."

Phương Hành kêu to, sau lưng hai đạo kim rực như thực chất phốc một tiếng triển khai, dưới ánh mặt trời kim quang chói mắt, sau đó hai cánh mở ra, hắn đã ngược dòng mà lên, đem thác nước nước chảy phân tách ra từng đạo bọt nước chói mắt, hắn tăng tốc độ rất nhanh, trong chớp mắt đã lao tới ba mươi trượng, trên đỉnh đầu đá lớn cũng hỗn loạn ở trong thác nước cuộn cuộn đập xuống.

"Suru suru..."

Phương Hành đột nhiên xoay tròn, kim rực tại đỉnh đầu hắn cuốn thành một, phảng phất một tấm lá chắn bằng bóng kiếm màu vàng lấp lóe. Mà trên tấm chắn, vô số kiếm quang gào thét bắn ra, tiếng xé gió không ngừng, mỗi một đạo kiếm quang đều đón nhận một khối đá khổng lồ, cơ hồ không có chút nào trở ngại, đá lớn bị bẻ thành hai nửa, hóa thành vô tận đá vụn như trời mưa rơi xuống.

Mà hai cánh trên đỉnh đầu Phương Hành xoắn làm một đoàn, toàn bộ đá vụn cũng đều bị đập đến vỡ vụn hơn, đồng thời quét bay đi.

"Hô..."

Toàn bộ đá lớn đều đã vỡ nát, Phương Hành cũng bỗng nhiên từ trong thác nước lui ra ngoài, hai cánh mở ra, lơ lửng ở không trung.

"Không tồi a..."

Kim ô chậm rãi bay tới, trong đôi mắt hiện rõ vẻ kinh ngạc.

Cho dù là ba tháng qua, nó vẫn làm bạn Phương Hành mà tu luyện, cũng có chút kinh ngạc vì tốc độ tiến bộ cực nhanh của Phương Hành.

"Ha ha, hai ngày trước ta nuốt vào thất trọng phá giai do Tiểu Man luyện chế, tu vi đột phá đến Linh Động thất trọng, lượng linh khí tăng tới gấp ba, tu luyện Thập Vạn Bát Thiên Kiếm cực kỳ hao phí linh khí tự nhiên hơn nhiều, chỉ bất quá, hiện tại ngay cả tiểu thành cũng không phải, dựa theo bên trong huyền quyết ghi lại, muốn đồng thời thao túng chín mươi chín đạo kiếm quang mới coi là tiểu thành, đồng thời thao túng mười vạn đạo kiếm quang mới coi là đại thành..."

Phuong Hành kim dứt khẽ phát, thôi động thân hình, đáp xuống trên lưng kim ô, đồng thời lăm bằm.

Hắn tu luyện đạo Yêu tộc huyền quyết này, không những vừa tấn công kiêm phòng thủ, còn có thể để cho hắn phi hành ngấn gối trên không trung, chẳng qua cực kỳ tiêu hao linh khí, lấy tu vi hôm nay của hắn, toàn lực phi hành, cũng chỉ có thể duy trì một nén hương thời gian mà thôi.

"Mười vạn đạo kiếm quang? E là Kim Đan cảnh giới mới có thể đạt tới sao?"

Kim ô chép miệng, cảm thấy Phuong Hành yêu cầu quá cao.

Từ chỉ có thể nắm giữ một đạo kiếm quang chân thật, đến hiện tại có thể đồng thời thao túng ba mươi sáu đạo kiếm quang, đã là tiến bộ kinh người.

"Thực lực thứ này, vĩnh viễn không ai chê cao hơn, ta chuẩn bị ở thời hạn nửa năm, tu luyện tới chín mươi chín đạo kiếm quang!"

Phuong Hành mở hồ lô ra, uống một ngụm linh tửu, ngao nhiên nói.

"Chín mươi chín đạo? Không dễ dàng a... Ngươi vừa uống rượu ư? Cho ta một ngụm!"

Kim ô nghiêng đầu qua, há to miệng để cho Phuong Hành đổ cho nó một ngụm.

Phuong Hành có chút im lặng, kể từ hai tháng trước kim ô phát hiện linh tửu trong hồ lô của mình, thế nhưng cũng đã nghiện, chỉ cần mình uống, nhất định mặt mày tươi cười, thật không biết nó làm sao tiêu hóa... Lại liên tưởng đến người này từng trực tiếp đem hai mảnh rười rười Từ Vụ Hoa Lan thảo nuốt xuống, nói vậy nó cũng có một chút bí mật, hơn nữa hơn phân nửa cùng Thú Vương Đình có liên quan.

Tu luyện xong xuôi, tự nhiên là linh khí thiếu hụt, trong bụng cồn cào, kim ô tiến vào trong núi rừng, bắt một con dê vàng, Phuong Hành đứng ở bên cạnh thác nước, giết dê, mở ngực rạch bụng, lột da phân khối, sau đó đưa đến trên lửa nướng, kim ô ánh mắt tỏa sáng, ngồi chồm hổm ở một bên, hai người bọn họ thường xuyên sau khi tu luyện xong làm như vậy, lại là đã thành thói quen.

Phuong Hành tay nghề không tồi, đã sớm đem kim ô nuôi béo.

Không lâu lắm, thịt dê đã nướng đến dầu mỡ chảy ra, mùi thơm lan tỏa bốn phía, Phuong Hành dùng đoản đao cắt hai khối xuống, cùng kim ô phân ra ăn, sau khi tu luyện xong, ăn thịt nướng, uống vài hớp linh tửu, cảm giác này thật thoải mái.

"Không bái Phật tổ bất kính thần, Tam Thiên Đại Đạo yêu hồng trần. Bị nhận đang nhìn quay đầu lại, linh tê chẳng thật bằng vàng bạc..."

Ngay khi hai người ăn uống thoải mái, nơi xa trong núi rừng, có một tăng nhân khô gầy xướng phật dao đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Tử Nhục Tăng

Tăng nhân này thoát nhìn ba bốn mươi tuổi, bề ngoài cường tráng giống một ngọn núi nhỏ, cao chừng một trượng, chẳng qua trên người không có mấy phần là thịt, chỉ có một tầng da vàng đắp ở trên bộ xương lớn, choàng một cái áo cà sa màu đen, đôi mắt hãm sâu, đầu tóc dài hơn một ngón tay, vừa đi, vừa khịt khịt mũi, ngửi mùi mà tới, lăm bằm ngậm tụng, xướng một câu phật dao không phải ca cũng chẳng phải thơ.

"Không bái Phật tổ bất kính thần, Tam Thiên Đại Đạo yêu hồng trần. Bị nhận đang nhìn quay đầu lại, linh tê chẳng thật bằng kim ngân..."

"Nơi hoang sơn dã lĩnh này làm sao có thể có lừa trọc chứ?"

Phuong Hành nghe thấy phật dao, quay đầu liếc nhìn, hơi ngần ra, nghe tiếp ca dao hòa thượng này hát lên, cũng không giống với người khác, một cái hòa thượng, cũng không bái Phật tổ, cũng không kính thần linh, Tam Thiên Đại Đạo chỉ yêu hồng trần đạo, thấy được bờ bên kia lại chỉ muốn quay đầu lại, Phật gia coi trọng nhất là linh tê nhất ngộ, trong lòng hắn xem ra còn không quan trọng bằng vàng bạc châu báu...

Hòa thượng như vậy, không phải cao nhân chính là kẻ ngốc a!

Trong lòng cảnh giác, lợi dụng Âm Dương Thần Ma giám hướng hòa thượng quan sát, nhưng mà đưa mắt nhìn một hồi lâu, trong bụng lại giật mình.

Âm Dương Thần Ma giám có thể liếc nhìn đã biết tu vi, nhưng lúc này lại không nhìn ra sâu cạn của hòa thượng này.

Như vậy chỉ có hai khả năng, một là bởi vì hòa thượng này quả thật không có tu vi, tự nhiên không cách nào nhìn ra tu vi của hắn.

Thứ hai, chính là tu vi của hắn quá cao, đã vượt xa khỏi cực hạn chính mình có thể khám phá ra.

Mà hôm nay Phương Hành đã đột phá Linh Động hậu kỳ, nhìn tu vi người khác, cho dù tu vi Trúc Cơ hậu kỳ như Tông chủ Trần Huyền Hoa cũng có thể nhìn ra, nếu nhìn không ra tu vi của hòa thượng này, chẳng phải nói rõ hắn đã vượt qua Tông chủ hay sao?

"Hòa thượng này rất khó lường a... phải nhìn hắn một chút, nhìn xem có gì tốt hay không..."

Phương Hành con người nhanh như chớp đảo vòng vòng.

Đang lúc suy tư, lại thấy hòa thượng kia đã đi tới phụ cận, ra vẻ thần bí ngồi xuống một tảng đá.

Hắn khoanh chân mà ngồi, đơn chưởng dựng ở trước ngực, trong miệng yên lặng niệm tụng câu phật dao của hắn.

Chẳng qua là cặp mắt hăm sâu trong hốc mắt, lại tựa như luôn hữu ý vô ý liếc về con dê vàng thơm phía trên đồng lửa.

"Hòa thượng này thật sự tham ăn..."

Phương Hành trong lòng suy nghĩ, hướng đại hòa thượng vẫy vẫy tay, cười nói: "Đại hòa thượng, mời người ăn thịt, người có ăn hay không?"

Hòa thượng kia trong đáy mắt có vui mừng, từ từ đứng lên, nói: "Thí chủ thịnh tình, bản tăng từ chối là bất kính rồi!"

Vừa nói, lại thật sự từ từ đi tới.

Phương Hành cắt một miếng thịt đưa cho hắn, hòa thượng này lại lắc đầu, chính mình đưa tay xé xuống một cái chân dê, đưa tới khóe miệng ăn liên tục.

Phương Hành có chút im lặng, hòa thượng này thật sự là không khách khí, chê khối chính mình đưa nhỏ quá hay sao.

Thấy ngoại nhân, kim ô lập tức không nói lời nào, chẳng qua là ánh mắt gian tà nhanh như chớp khắp thân người người này.

Phương Hành cũng không để ý tới hòa thượng kia, ăn một miếng thịt, cảm lấy hồ lô rót một ngụm. Kim ô thấy thế vươn đầu tới, há to miệng chờ, Phương Hành không thể làm gì khác đành cho nó một ngụm, kim ô chép chép miệng, phi thường hài lòng. Hòa thượng kia cũng nghĩ thấy được mùi rượu, ánh mắt sáng lên, buông đùi dê xuống, trầm giọng nói: "Thí chủ, nếu mời bản tăng ăn thịt, vậy mời ta thêm chút rượu có được không?"

Phương Hành đánh giá một chút, nói: "Vậy phải tìm gì đó đựng rượu mới được!"

Hòa thượng nói: "Không cần khách sáo như thế, bản tăng trực tiếp uống là được!"

Phương Hành nói: "Ta chê người dơ bẩn, mới không để cho người dùng hồ lô của ta để uống!"

Vừa nói vừa nhìn thấy hòa thượng này, xem tính tình của hắn như thế nào.

Nếu tính tình không tốt, cũng không trêu chọc hắn, dù sao hòa thượng này thoát nhìn không phải là loại từ mi thiện mục.

Nếu tính tình tốt, có lẽ thích hợp lừa gạt một chút, Phương Hành thích nhất chính là làm loại chuyện này.

Hòa thượng nghe xong, cũng có chút im lặng, bất quá cũng không tức giận, đánh giá chung quanh một chút, thế nhưng thật đứng dậy, đi bên cạnh hái một mảnh lá cây đại thụ tới đây, cuộn thành bộ dáng chén rượu, đưa tới trước mặt Phương Hành, Phương Hành rót nửa chén cho hắn, hòa thượng uống một hơi cạn sạch, trong miệng thở thật dài, nói: "Dùng phương pháp cổ ngâm chế a, rượu này thật không tồi..."

Phương Hành cười nói: "Người làm hòa thượng, vừa uống rượu vừa ăn thịt, cũng không xấu hổ hay sao?"

Hòa thượng nghiêm túc lại, trịnh trọng nói: "Rượu thịt đi qua ruột, Phật Tử ở trong lòng..."

Phương Hành cười lớn lên, nói: "Trong ruột người đầy thứ dơ bẩn, Phật Tử còn dám ở lại sao?"

Hòa thượng giật mình, bình thời hắn nói ra lời này, mọi người nghe được đều mỉm cười khen một câu "Đại sư không câu chấp", hoặc là "Đại sư thật phóng khoáng"... nhưng trả lời như vậy đúng là lần đầu tiên nghe được, còn cảm giác có chút lúng túng, không thể làm gì khác đành cười khổ nói: "Vậy cũng chỉ có thể mời Phật Tử đến nơi khác đi, dù sao bản tăng thích uống rượu ăn thịt, thói quen này không sửa đổi được rồi!"

Phương Hành cười nói: "Vậy mới đúng chứ, muốn uống rượu ăn thịt, thì uống rượu ăn thịt, lấy cớ như vậy để làm chi?"

Vừa nói vừa rót cho hòa thượng một chén đầy.

Hòa thượng cười hắc hắc, ngửa cổ uống cạn, sau đó cầm đùi dê ăn liên tục.

Hai người một quả, đều ăn uống điên cuồng, con dê này không lâu lắm đã rơi vào bụng, một hồ lô linh tửu cũng sắp thấy đáy.

Phương Hành vuốt bụng, tựa trên tảng đá, cười nói: "Đại hòa thượng, người xưng hô như thế nào?"

Hòa thượng có vẻ vẫn còn thêm thường, thờ dài, nói: "Đã làm hòa thượng, bắt quá là sa di nơi phật, làm sao còn có tên riêng? Chỉ bắt quá bản tăng bởi vì thích uống rượu ăn thịt, cho nên người bên cạnh đều gọi ta một tiếng là Tửu Nhục Tăng!"

Bên cạnh kim ô vừa nghe danh tự này, lập tức ánh mắt sáng lên, hướng về phía Phương Hành nháy mắt.

Phương Hành thấy ánh mắt của nó, suy nghĩ một chút, giống như mình theo Bạch Thiên Trọng du lịch thế gian tu hành, cũng từng nghe nói về cái tên này, bắt quá không quá quen thuộc, nhưng lúc trước hần lợi dụng Âm Dương Thần Ma giám quan sát, biết hòa thượng này không tầm thường, cười hắc hắc, nói: "Tửu Nhục hòa thượng, ngươi nói thật, ta nướng thịt này như thế nào? Rượu của ta như thế nào?"

Tửu Nhục Tăng suy nghĩ một chút, cười nói: "Thịt không tồi, rượu không tồi!"

Phương Hành gật đầu, như tên trộm đưa tay ra, nói: "Lấy ra đi!"

Tửu Nhục Tăng ngẩn ngơ, nói: "Lấy cái gì?"

Phương Hành nói: "Thù lao chứ gì, ta mời ngươi uống rượu ăn thịt, ngươi lại không cho chút gì ư?"

Tửu Nhục Tăng có chút im lặng, nói: "Là ngươi nói muốn mời bản tăng mà!"

Phương Hành trợn mắt nói: "Ta mời, đó là lễ phép, ngươi ăn, cho ta chút lợi ích, không phải là lễ phép sao?"

Tửu Nhục Tăng hoàn toàn hết chỗ nói rồi, trực tiếp đứng lên, vỗ vỗ trên người, nói: "Ngươi nhìn bản tăng xem có giống có tiền không?"

Phương Hành cười nói: "Biết ngươi không có tiền, đại nhân vật như ngươi, trên người bình thường cũng không mang theo tiền, bắt quá ta cũng không muốn tiền của ngươi, Phật môn đàn được, công quyết, pháp khí gì gì đó, cái gì cũng được, ta không kén chọn!"

Tửu Nhục Tăng nói: "Làm sao ngươi biết bản tăng là đại nhân vật?"

Phương Hành nói: "Hòa thượng bình thường ai rảnh rồi không có gì làm đi vào rừng núi hoang vu chứ!"

Tửu Nhục Tăng vẫn nói không ra lời, chẹn họng một hồi lâu, mới nói: "Bản tăng thật sự không có tiền, bình thời cũng không cần đàn được, về phần công quyết pháp khí vân vân, lại càng không cần a, nếu không bản tăng giảng một đoạn kinh cho ngươi được chứ..."

Phương Hành ánh mắt sáng lên, nói: "Trong kinh có công quyết tu luyện sao?"

Tửu Nhục Tăng lắc đầu, nói: "Chính là Kim Cương Kinh bình thường thôi..."

Phương Hành thờ dài, nói: "Thôi đi thôi đi, coi như ta gặp xui xẻo, không cần!"

Thấy bộ dáng thất vọng của hần, Tửu Nhục Tăng cũng cảm thấy thú vị, cười nói: "Vậy ta đi nhé?"

Phương Hành khoát tay áo, nói: "Đi thôi đi thôi!" Vừa nói, vừa ngồi chồm hổm xuống thu dọn đồ đạc, thì thầm trong miệng: "Còn tưởng rằng trong lúc vô tình gặp phải một đại nhân vật, mời hần ăn thịt uống rượu, cũng phải nhận được chút chỗ tốt chứ, Tứ thúc thúc kể kỳ ngộ trong chuyện xưa chính là như vậy, không ngờ đụng phải hòa thượng hẹp hòi như vậy... Ta cũng không phải là hòa thượng, nghe kinh làm cái quỷ gì?"

Tửu Nhục Tăng cảm thấy có chút lúng túng, do dự một chút, nói: "Nếu không coi như bản tăng thiếu nợ ngươi, lần sau trả cho ngươi?"

Phương Hành nói: "Lần sau trả có tính lãi không?"

Tửu Nhục Tăng ngẩn ra, cười khổ nói: "Có tính sao..."

Phương Hành ánh mắt sáng lên, lập tức đứng lên hành lễ, cười nói: "Cảm ơn đại sư!"

Tửu Nhục Tăng im lặng, nghĩ thầm hần trở mặt cũng quá nhanh đi?

Còn không nói chuyện, Phương Hành trực tiếp lấy ra một khối ngọc phù, nói: "Hay là ngươi ký cái khế ước nhé?"

Tửu Nhục Tăng thần sắc cứng ngắc, trực tiếp không nói, xoay người rồi đi, "Suru suru" mấy tiếng, xông vào trong rừng, đã không thấy bóng dáng.

Phương Hành cùng kim ô đều ngây người.

Hòa thượng này trốn đúng là không câu chấp.

Qua một hồi lâu, Phương Hành mới giật dử nói: "Hòa thượng này thật vô lương tâm, ăn uống no đủ rồi lập tức trốn đi!"

Kim ô trợn mắt, nói: "Gặp phải người như ngươi, ai dám ở lại chứ!"

Phương Hành nói: "Không phải là ngươi nháy mắt bảo ta làm thế sao?"

Kim ô thờ dài một tiếng, nói: "Kiểm chỗ tốt mà làm như người sao? Người phải biểu hiện cung kính, làm bộ như không biết hần là đại nhân vật, còn phải đem hần hầu hạ giống như ông nội, sau đó lại hữu ý vô ý biểu hiện ra chính mình đang bị người khác ức hiếp, nhân sinh lâm vào vực sâu, như vậy không chừng hần động lòng trắc ẩn, sẽ thưởng cho người chút chỗ tốt..."

Phương Hành im lặng, một lát sau, nói: "Như vậy quá vô sỉ rồi!"

Kim ô nói: "Người trực tiếp đòi thì không vô sỉ ư!"

Phương Hành khinh thường nói: "Làm người thẳng thắn chút ít không tốt hay sao?"

Kim ô nói: "Thẳng thắn chứ không phải là vô sỉ như vậy!"

Một người một quạ càn nhần lẫn nhau, cảm thán mất đi một phần cơ duyên, trong lòng cảm thấy có chút đáng tiếc, bất quá hòa thượng dù sao đã sợ quá chạy rồi, dù có đuổi theo cũng đuổi không kịp, đành thôi, thu thập một chút đồ vật, chuẩn bị trở về Tiềm Long cốc, bất quá mới vừa bay đến không trung, lại bỗng nhiên cảm giác được núi rừng đông phương bắc hướng, một đạo linh khí bức người đánh tới, cực kỳ kinh người.

Bọn họ lấy làm kinh hãi, đồng thời quay đầu hướng hướng kia nhìn lại, lại thấy trên bầu trời phía đông bắc, một đạo ánh sáng năm màu tạt tốc bay tới, từ trên sơn cốc xẹt qua, ánh sáng bay cực nhanh, thời điểm ngừng đầu nhìn, chỉ có thể nhìn thấy một vệt bóng dáng, chum sáng đã bay đến bầu trời phía trên Thanh Vân Tông, hóa thành một đạo phù triện dài hơn trượng, lơ lửng ở trên Thanh Vân chủ phong, quang hoa mãnh liệt.

"Suu suu suu..."

Thanh Vân Tông Trúc Cơ kỳ tu sĩ tất cả đều rời khỏi động phủ của mình, đi tới trên Thanh Vân Tông, quan sát đạo phù này.

"Không cần kinh hoàng, là tín phù của Phù Diêu Cung, khách quý sắp đến, chư vị trưởng lão, chuẩn bị nghênh đón sao!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Khách quý Phù Diêu Cung

Theo từng lệnh của Thanh Vân Tông chủ Trần Huyền Hoa ban xuống, trên dưới Thanh Vân Tông trong ngày thường cũng coi như thanh tĩnh, thanh nhã đột nhiên bận rộn, tất cả đệ tử trên dưới đều dựa theo nửa năm qua diễn luyện, đầu vào đây bắt đầu công việc của mình, ngăn ngừa một nén hương thời gian, bên trong Thanh Vân Tông đã khắp nơi thả linh thảo, bảo hương vị, khói xanh kiêu kiêu, quý khí phi phàm.

"Trần, Lục, Hoàng ba vị trưởng lão, các người mau mau đi vạn dặm, triển khai vân giá, gặp được khách quý, đi trước dẫn đường!"

"Dạ, Tông chủ!"

Trần Huyền Hoa hạ lệnh, lập tức có ba vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ lĩnh mệnh mà đi.

Trần, Lục, Hoàng ba vị trưởng lão, chính là người dẫn đường cho Phương Hành ban đầu bá nhập nội môn, đều là Trúc Cơ sơ kỳ, thân phận cao quý, chỉ dưới tứ đại truyền pháp trưởng lão, nhưng bọn hần ở trước mặt khách quý, rõ ràng chỉ có tư cách dẫn đường mà thôi.

"Như Cuồng, Bảo Nghiễn hai vị trưởng lão, hai người các người đi ba ngàn dặm, nghênh đón khách quý, chức trách hộ pháp!"

"Dạ, Tông chủ!"

Thiết Như Cuồng cùng Thư Văn cốc trưởng lão tuân lệnh, cũng riêng mình đạp mây bay đi.

"Thanh Điều, Sơn Hà hai vị trưởng lão, hai người các người đi ngàn dặm, tiếp dẫn khách quý, phụng đàn trà, kính linh quả, mời khách quý nghỉ ngơi!"

"Dạ, Tông chủ!"

Tê Hà cốc và Sơn Hà cốc hai vị truyền pháp trưởng lão cũng tiếp lệnh mà đi.

Mặc dù chức trách của bọn hần cũng là nghênh đón khách quý, nhưng không có chút cảm giác bị coi thường chút nào, ngược lại mơ hồ cảm giác tự hào.

"Các đệ tử Thanh Vân Tông còn lại, đều theo ta đi sơn môn, đợi khách quý giá lâm, hành cổ lễ, diễn tiên nhạc..."

Một vị khách quý Phù Diêu Cung, trực tiếp khiến cho trên dưới Thanh Vân Tông trở nên náo loạn.

Lúc này Phương Hành ở Tiềm Long cốc bế quan cũng nhin không được nữa rồi, từ trong cốc chạy ra ngoài. Hai cái ngoại môn trên danh nghĩa canh chừng hắc, trực tiếp bị hắc một cước đá đến một bên, nào dám chọc tới hắc? Bất quá Phương Hành cũng không ngêng ngang hiện thân trước mặt người khác, mà là đi tới địa phương phạm vi nhìn tương đối tốt trên Phi Thạch Phong, xa xa quan sát náo nhiệt ở sơn môn.

Hẹn sau nửa canh giờ, bầu trời phía đông bắc, một giá ngọc liễn bảo khí bức người lẳng không bay tới, ngọc liễn này ước chừng dài ba trượng, rộng nửa trượng, tạo hình minh văn tinh vi phiền phức. Thậm chí toàn bộ minh văn cũng tổ hợp ở chung một chỗ, tạo thành từng đạo hoa văn tinh mỹ, vừa đại khí vừa tinh mỹ dị thường. Ở phía trước ngọc liễn, mười tám tên hoàng cân lực sĩ dẫn đường, bên cạnh đi theo mười hai tiểu nha hoàn tiểu đồng trang phục hoa mỹ, thân thái lĩnh xảo, còn có mấy lão ầu nhìn không ra tu vi thế nào chậm rãi từ từ, đi theo sau liễn.

Thanh Vân Tông Trần, Lục, Hoàng ba vị trưởng lão, chỉ có thể về mặt cẩn thận cách xa trăm trượng đi theo, mà tứ đại truyền pháp trưởng lão cũng chỉ có thể đi theo phía sau mấy vị lão ầu, tựa hồ ngay cả thân phận như bọn họ cũng không cách nào đến gần ngọc liễn.

Ngọc liễn còn chưa tới gần Thanh Vân Tông ngàn trượng, Tông chủ Trần Huyền Hoa đã đập mây mà lên, xa xa nghênh đón, chấp tay thi lễ, cao giọng nói: "Thanh Vân Tông Tông chủ Trần Huyền Hoa, cung nghênh bảo giá của Tứ công chúa Phù Diêu Cung..."

Ngọc liễn ngừng lại, bên trong liễn có một thanh âm nhàn nhạt truyền ra: "Tông chủ khách khí rồi!"

Trần Huyền Hoa vội nói: "Tứ công chúa giá lâm, chính là việc trọng đại của Thanh Vân Tông, Huyền Hoa thịnh tình tiếp đãi, cũng chỉ là chuyện công, làm sao gán nỗi hai chữ ‘khách khí’, xin công chúa thu hồi, chớ dọa chết tiểu nhân. Hiện bên trong tông đã xây một tòa hành cung ngọc cơ điện, kiến thành rồi, còn không người nào ở qua, mời công chúa dời bước, ở bên trong hành cung nghỉ ngơi, nếu có thiếu sót, Huyền Hoa xin được lượng thứ..."

"Như thế cũng tốt, mời Tông chủ dẫn đường!"

Người bên trong ngọc liễn nhẹ nhàng mở miệng.

Trần Huyền Hoa lúc này lại thi lễ, đi ở phía trước dẫn đường.

Ngọc liễn theo vân giá của Trần Huyền Hoa dần dần biến mất, Thanh Vân Tông nội môn đệ tử trước sơn môn, sớm chuẩn bị kỹ càng, thấy ngọc liễn hạ xuống, lập tức thổi địch khải đàn, cổ ý chuẩn tiêu, tấu lên tiên nhạc đón khách, du dương hoa mỹ, còn có linh cầm tiên hạc đã sớm dạy dỗ ở trước ngọc liễn nhảy múa, một mảnh phục trang đẹp đẽ, Thanh Vân Tông sơn môn cũng trở nên như tiên cảnh bình thường.

"Tông chủ, Huyền Tứ lần này, đi đường mệt mỏi, cũng không cần khách khí như thế nữa!"

Ngọc liễn thanh âm êm ái lại vang lên, mặc dù nói khách khí, lại tựa như có chút nụ cười.

Trần Huyền Hoa đỏ mặt lên, lập tức hiểu được, lễ đón khách của mình không lọt vào mắt người ta, vội vàng vung tay lên, các đệ tử trình diện tiên nhạc cũng thu hồi nhạc khí, có người khác đi ra ngoài, đem linh cầm tiên hạc nhảy múa cũng đưa đi.

Sơn môn hoàn toàn thanh tịnh, ngọc liễn lúc này mới tiến vào sơn môn, ngay lúc này, một lão ầu đi phía sau ngọc liễn giờ giờ ồng tay áo, lập tức đem mười mấy hoàng cân lực sĩ cùng bọn nha hoàn trước ngọc liễn thu lại, mọi người lúc này mới phát hiện, hoàng cân lực sĩ trông rất sống động thì ra chỉ là từng khối từng khối vải vàng thêu đầy ký hiệu biến thành, những nha hoàn đồng tử kia, cũng chỉ là người giấy mà thôi.

Ngọc liễn chậm rãi phi hành, cũng không đáp xuống đất, thẳng theo Trần Huyền Hoa bay lên Thanh Vân chủ phong, ở đỉnh núi, xây một tòa cung điện mới tinh cao lớn, so với mấy tòa cung điện vốn có của Thanh Vân Tông, cũng khí phái, cao quý hơn, vị trí cũng là cao nhất, lúc này cửa lớn gát gao phong bế, cung điện chung quanh cửa sổ cũng đều lấy bí pháp phong ấn, tựa như bên trong giấu chí bảo vậy.

Nhưng trên thực tế, nhiều bí pháp như vậy, chỉ là vì phòng ngừa tro bụi cùng côn trùng bay vào mà thôi.

Đi tới trước điện, Trần Huyền Hoa tự mình tiến lên mở cửa điện, trong điện châu quang bảo khí, không biết bao nhiêu thứ giá trị tuyệt đỉnh bố trí ở bên trong, cũng là Thanh Vân Tông mấy ngàn năm qua lũy vật, bố trí lần này, ngay cả hai vị lão ầu bên cạnh ngọc liễn cũng nhin không được nhẹ nhàng gật đầu, nhìn nhau cười một tiếng, tựa hồ là đang nói, Thanh Vân Tông quả nhiên dụng tâm tiếp đãi.

"Con mẹ nó, trong cung điện này đặt bao nhiêu thứ tốt a..."

Nơi xa trên ngọn núi, Phương Hành chắc lưỡi nói.

Kim ô cũng chảy nước miếng, nói: "Nếu có thể đi vào cướp sạch một phen thì tốt biết mấy!"

"Chỉ có chút tiền đồ vậy ư!" Phương Hành khinh bỉ nhìn hắc một cái.

Kim ô tròn mắt nói: "Ngươi có tiền đồ thì sẽ làm gì?"

Phương Hành nói: "Ta là đang nghĩ, cướp sạch cung điện này, không bằng đem người trong ngọc liễn trói lại, nằng nhất định là có tiền!"

Kim ô hoàn toàn im lặng, nói: "Hai ta chỉ có chút tu vi, chỉ cần trộm được một chút là tốt rồi, còn bắt cóc ư... phải nghĩ thực tế một chút!"

Phương Hành nói: "Cái này gọi là lòng có chí lớn, ngươi biết cái gì!"

Lúc này cung điện —— trước ngọc cơ điện, tám mảnh trước ngọc liền đã vạch ra, từ phía trên đi xuống một cô gái hình dạng yếu đuối, trên mặt phủ một khăn lụa màu trắng, lang hoàn ngọc bội, quý không thể nói, thấy nàng ra khỏi đài ngọc, Trần Huyền Hoa vội vàng cúi đầu, không dám nhìn nàng, nàng nhẹ nhàng gật đầu với Trần Huyền Hoa, cũng không quản hán có thể nhìn thấy hay không, hướng trong điện đi tới.

Mấy lão ầu ở phía sau đã đi lên, một người trong đó dừng lại, đem ngọc liền thu vào trong túi trữ vật, mỉm cười hướng Trần Huyền Hoa nói: "Chủ thượng nhà ta đi đường mệt nhọc, cũng không phải cố ý lạnh nhạt Tông chủ, còn xin thứ tội!"

Trần Huyền Hoa vội nói: "Tiểu nhân không dám!"

Lão ầu cười nói: "Chúng ta từ xa tới Thanh Vân Tông, chính là chúng ta quấy rầy, Tông chủ thiết đãi khách khí như thế, trên thực tế, chúng ta đi đến Sở Vực còn có chuyện muốn nhờ!" Dừng một chút, nói tiếp: "Đại Cung chủ muốn làm một món thần khí, Nam Chiêm Phương Thôn đồ, cần phân bộ đồ toàn bộ sông núi u cốc thành trấn trong phạm vi mười vạn dặm chung quanh Thanh Vân Tông, không biết Tông chủ có thể tương trợ hay không?"

"Bản đồ?"

Trần Huyền Hoa giật mình, hán đã sớm biết người Phù Diêu Cung tới không phải là nhân rồi không có chuyện gì ra ngoài đi dạo, tất nhiên là có việc, chẳng qua cũng không nghĩ tới, bọn họ muốn dĩ nhiên là bản đồ, bất quá cũng không dám hỏi nhiều, trực tiếp đồng ý: "Nếu Phù Diêu Cung có lệnh, Huyền Hoa tự nhiên phân phó xuống, đem địa đồ mười vạn dặm sông núi, một chút không sai tính toán xuống, cần hiến Tứ công chúa..."

Lão ầu khẽ gật đầu một cái, mỉm cười nói: "Phù Diêu Cung chúng ta cũng không phải là Vương thất, không cần gọi chủ thượng nhà ta là công chúa, trực tiếp liên gọi Huyền Tứ Nương là được rồi, quan trọng hơn là bản đồ này, ba tháng thời gian không sai biệt lắm chứ?"

Trần Huyền Hoa tính toán một cái, nói: "Hán là đầy đủ!"

Lão ầu gật đầu, coi như là tương đối hài lòng, nói: "Như thế tốt lắm, làm phiền Tông chủ rồi!"

Thấy nàng muốn đi, Trần Huyền Hoa vội vàng nói: "Không biết bà bà xưng hô như thế nào?"

Lão ầu cười cười, nói: "Người gọi ta là Tiền bà bà là được, ngày sau nếu có chuyện, không tiện hỏi chủ thượng, có thể tới tìm ta!"

Trần Huyền Hoa đáp ứng, nói: "Huyền Hoa đã thiết yến, không biết công chúa... Huyền Tứ Nương nàng..."

Lão ầu cười nói: "Nếu đã Tông chủ có lòng, chủ thượng cũng sẽ không cự tuyệt, Tông chủ cứ sắp đặt là được!"

Trần Huyền Hoa thở phào nhẹ nhõm, liền nói: "Liền mời Tứ Nương nghỉ ngơi trước, Huyền Hoa đi an bài thỏa đáng, lại đến thỉnh giá!"

Dứt lời, liền cáo lui rồi đi, cũng bảo chúng đệ tử giải tán.

Vừa ban xuống pháp chỉ, để cho chúng đệ tử trong khoảng thời gian này, không thể gây chuyện, không thể hồ nháo, nếu làm phật lòng khách quý, tất sẽ nghiêm trị.

Đem xuống, trong chánh điện Thanh Vân Tông, linh quả tiên tử, đều đã sắp xếp thỏa đáng, đều là thượng phẩm Tông chủ và tứ đại truyền pháp trưởng lão trong ngày thường cũng không nề dùng, sau đó Tông chủ Trần Huyền Hoa trở lại chủ phong, cách đại môn, mời Phù Diêu Cung Huyền Tứ Nương dự tiệc. Người bên trong thật cũng không kéo dài quá lâu, không lâu sau, mấy vị lão ầu tới mở ra cửa điện, Huyền Tứ Nương đổi một thân váy tím tha thướt đi ra ngoài.

Yến tiệc này quy cách quá cao, chỉ có Tông chủ Trần Huyền Hoa và tứ đại truyền pháp trưởng lão có tư cách tham dự, sau khi ngồi xuống, năm vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ, đều là nơm nớp lo sợ, cung kính cẩn cẩn, trong lúc nói chuyện, không cầu có công, chỉ cầu vô sự, cũng lộ ra vẻ ít nói ít vị, không khí rất trầm muộn, Huyền Tứ Nương kia, linh quả cũng không ăn, tiên tử cũng không uống, cũng không nói lời nào, tựa như cái tượng gỗ vậy.

Tông chủ Trần Huyền Hoa cảm thấy có chút lúng túng, cười nói: "Thanh Vân Tông mặc dù không có thiên kiều, cũng có mấy cái đồ nhi, thiên tư cũng không tệ lắm, khách quý hàng lâm, Thanh Vân Tông bi lụy, không có gì chiêu đãi, liền chiêu mấy người bọn hán đi ra ngoài, cùng thi triển tuyệt học, trợ hứng cho nương nương như thế nào?"

Huyền Tứ Nương vẫn không có phản ứng, lão ầu bên dưới thay nàng gật đầu, nói: "Rất tốt!"

Trần Huyền Hoa hướng bốn vị truyền pháp trưởng lão khẽ gật đầu, ý bảo chuẩn bị từ trước có thể triển khai.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Gây chuyện sinh sự

Vào đại điện đầu tiên, lại là Hứa Linh Vân, nhẹ nhàng đi tới đại điện, hướng Huyền Tứ Nương thi lễ một cái, liền từ trong túi trữ vật lấy ra một cái lò luyện đan màu xanh, vừa chia ra đem mấy phần linh dược, đặt ở trên một cái kệ ngọc bên cạnh. Thanh Điều trưởng lão thay nàng mở miệng, mỉm cười nói: "Cung chủ, đây là tiểu đồ của ta, mặc dù có mấy phần thủy mị, nhưng tính cách lại hơi ngốc, khiêu vũ không biết, ca hát cũng không, chỉ dựa dẫm vào ta học mấy chiêu đan pháp, liền để cho nàng bên xấu trước mặt mọi người, giúp cung chủ luyện một lò Trúc Nhan Đan sao!"

Huyền Tứ Nương ngồi trên nhẹ nhàng mở miệng, nói: "Đan sư tự nhiên nên luyện đan, khiêu vũ làm gì? Bản thân ta muốn nhìn một chút!"

Hứa Linh Vân nghe vậy, khẽ gật đầu, sau đó thôi động lò luyện đan, bắt đầu lấy thủ pháp luyện đan Thanh Điều trưởng lão đặc biệt dạy dỗ, đem từng phần từng phần linh dược gia nhập vào, đan pháp này, lại là bên trong nửa năm, Thanh Điều trưởng lão đặc biệt dạy nàng, cùng đan pháp bình thường không giống, gia nhập rất nhiều động tác ưu mỹ nhưng có chút dư thừa, đem một quá trình luyện đan, trở nên giống như là biểu diễn.

Lấy tính tình của Hứa Linh Vân, hơi có chút mâu thuẫn với những thứ này, trong suy nghĩ của nàng, đan pháp chính là đan pháp, nếu làm như biểu diễn, vì sao không đi học chút ít ca múa chứ? Chẳng qua là Thanh Điều trưởng lão kiên trì, cũng nói điều này rất quan trọng, quan hệ đến ấn tượng đầu tiên của nàng để lại cho Phù Điều Cung, vì vậy cường chế yêu cầu nàng học, Hứa Linh Vân bất đắc dĩ, cũng đành phải nén xuống.

Chẳng qua trong lòng nàng có chút bất đắc dĩ, động tác lúc này không khỏi lộ vẻ có chút cứng ngắc.

Thanh Điều trưởng lão ở bên cạnh quan sát, hơi có chút không vui, cảm giác Hứa Linh Vân biểu diễn ngay cả một nửa mà mình dự trù cũng không đạt tới.

Không lâu lắm, đan thành lửa tắt, Hứa Linh Vân nhẹ nhàng ở lò luyện đan vỗ một cái, lập tức có ba viên đan hoàn nhũ bạch bay ra. Nàng dùng một cái đĩa ngọc lẳng không tiếp lấy, sau đó vút không mà lên, váy dài tung bay, phảng phất Hằng Nga bay trên trời, tư thái ưu mỹ xinh đẹp, lẳng không bay qua hơn mười trượng cự ly, nhẹ nhàng bay tới trước người Huyền Tứ Nương, hai tay dâng khay, hiến tặng cho Huyền Tứ Nương.

Huyền Tứ Nương nhặt lên một viên trong đó, nhẹ nhàng khẽ ngửi, cười nói: "Dùng thủ pháp phức tạp như vậy, còn có thể đem đan dược luyện tới trình độ cỡ này, cũng coi như thiên phú không tồi rồi, Trúc Nhan Đan này ta nhận, Tiền bà bà, cho vị muội muội này chút ban thưởng cho phải!"

Tiền bà bà ngồi dưới tay nàng gật đầu, mỉm cười nói: "Phần thưởng, từ ngọc như ý một đôi, luyện linh tẩy gân đan mười viên, kim sương linh ngọc kiếm một thanh, sinh cơ đoạt hoàn tán một lọ, huyền tinh huyết bộ điều một càn, thanh ngọc nhuận nhan cao một hộp..."

Vừa nói, bên người nàng tự có một người giấy biến ảo thành đồng tử, kéo một cái khay ngọc tới.

Hứa Linh Vân thấp giọng tạ ơn, nhận khay ngọc.

Thanh Điều trưởng lão ngồi bên dưới cũng thở hắt ra, nhìn đáng về Hứa Linh Vân biểu diễn mặc dù không hợp ý của mình, nhưng lưu ấn tượng cho Huyền Tứ Nương coi như không sai, ít nhất phần ban thưởng này vẫn rất phong hậu, không nói phía sau, vén vạt phía trước đã khác biệt, từ ngọc như ý lại có tác dụng hội tụ linh khí, hiệu quả mạnh, so ra còn vượt một cái lường chuyển pháp trận, mà luyện linh tẩy gân đan, lại dùng để để luyện linh khí, mỗi lần phục dụng một viên, cũng có thể luyện hóa một phần tạp chất bên trong linh khí, làm cho linh khí thêm tinh thuần.

Sau khi Hứa Linh Vân rời đi, lại tới một cái nữ đệ tử Thư Văn cốc, vô cùng giỏi vũ đạo, cùng cổ hoan, tay áo thướt tha, kỹ thuật nhảy uyển chuyển, không lâu lắm, một khúc nhảy đã xong, giống như trước cũng nhận được ban thưởng, chỉ là không phong hậu bằng Hứa Linh Vân, chỉ có luyện linh tẩy gân đan ba viên, sinh cơ đoạt hoàn tán, huyền tinh khiêu vũ bộ dao động vân vân, từ ngọc như ý không có phần của nàng.

Tiếp sau, Thanh Vân Tông các đệ tử ùn ùn kéo đến, thời tiêu khay đàn, cùng thi triển sở trường, trong đó không thiếu người tài nghệ siêu tuyệt, đặt vào hồng trần, chỉ sợ có thể nghệ kinh bốn tòa, nhưng Huyền Tứ Nương rõ ràng có chút mệt mỏi, hứng thú giảm bớt, ngay cả ban thưởng, cũng rõ ràng giảm rất nhiều, Tiểu Sơn Hà ngồi ở dưới thấy, lẳng lẽ truyền âm, để cho Tiểu Kiếm Minh chuẩn bị sẵn sàng, bỗng nhiên tỏa sáng.

"Còn gì nữa không?"

Sau khi Huyền Tứ Nương xem xong một cái Thư Văn cốc đệ tử biểu diễn về tranh tại chỗ, miễn cưỡng hỏi một tiếng.

Trần Huyền Hoa nhìn thấy nàng không cảm thấy hứng thú, khẽ cười khổ, vừa muốn trả lời, chợt thấy ngoài điện có một người đi đến.

Người này chính là Tiểu Kiếm Minh, hần dôi một thân trường bào màu trắng, không nhiễm một hạt bụi, lộ ra vẻ vóc người thon dài, nhưng có chút phong lưu, mày kiếm mắt sáng, đứng mực tiến vào trong đại điện, hướng Huyền Tứ Nương ngồi giữa cúi người hành lễ, nói: "Mạt học hậu tiến Thanh Vân Tông chân truyền Tiểu Kiếm Minh, không có sở trường gì, chỉ hiểu chút kiếm pháp, liền múa kiếm một bài, trợ hứng cho cung chủ!"

Thấy hần tới, Trần Huyền Hoa không nói thêm gì nữa, lẳng lặng nhìn.

Huyền Tứ Nương tựa như cũng dâng lên tinh thần, gương mặt nhìn tới.

Tiểu Kiếm Minh thấy thế, liền bấm kiếm quyết, nhẹ nhàng rút ra mạt kiếm, vung tay, một kiếm đâm chéo, kiếm quang nổi bật bay lên, từng đạo tinh hoa lưu chuyển. Lại thấy hần thân thủ lổ lạc, khí độ trầm ổn, kiếm ra có lực rồi lại linh hoạt, kiếm thế thao thao nhưng không cứng ngắc, tay áo nhẹ nhàng, chân không dính bụi, nặng như dãy núi chập chùng định càn khôn, nhẹ như đập mây lướt tứ hải, khí thế như cầu vồng, rồi lại ôn nhuận như ngọc.

Tiểu Sơn Hà ở bên cạnh quan sát, nhẹ nhàng gật đầu, mặt mỉm cười, rất hài lòng.

Mà Thanh Điều trưởng lão sắc mặt có chút không vui, chỉ cảm thấy Tiểu Kiếm Minh múa kiếm, đem Hứa Linh Vân chèn ép xuống quá nhiều.

Tiểu Kiếm Minh thu kiếm thế, bản thân cũng phi thường hài lòng, lòng tràn đầy do dự, hướng Huyền Tứ Nương thì lễ một cái.

Tiểu Sơn Hà đám người cũng ngừng đầu nhìn sang Huyền Tứ Nương, muốn xem Huyền Tứ Nương sẽ ban thưởng cho Tiểu Kiếm Minh cái gì.

Dù sao từ mấy trận biểu diễn vừa rồi đến xem, Huyền Tứ Nương vẫn còn có chút kiến thức, vô luận là biểu diễn thứ gì, đều có thể nhìn ra tốt xấu, biểu diễn tốt, ban thưởng sẽ thêm chút ít, biểu diễn tồi, ban thưởng sẽ ít đi chút ít, mà Tiểu Kiếm Minh múa kiếm, vô luận từ góc độ nào đến xem, cũng coi như là tốt nhất trong biểu diễn tối nay rồi, ban thưởng đoán chừng cũng sẽ là nhiều nhất.

Nhưng mà yên lặng chờ một hồi lâu, lại thấy Huyền Tứ Nương chậm chạp chưa mở miệng.

Lúc đang kinh ngạc, Tiền bà bà vẫn ngồi ở dưới Huyền Tứ Nương phát giác khác thường, biết bệnh cũ của chủ nhân lại tái phát, cố nén nụ cười trên khóe miệng, lặng lẽ đẩy chân Huyền Tứ Nương, Huyền Tứ Nương tay phải đang chống cằm của mình ngăn người lúc này mới kịp phản ứng, có chút bối rối ngừng đầu lên, nói: "A? Xong rồi? Tiền bà bà, thưởng hán mấy viên luyện linh tẩy tủy đan đi?"

Mọi người ngạc nhiên, giờ mới hiểu được, lúc Tiểu Kiếm Minh múa kiếm, Huyền Tứ Nương lại thất thần.

Tiểu Kiếm Minh sắc mặt cực kỳ khó coi, chính mình đề tinh thần, chuyên tâm múa kiếm, ai ngờ người ta căn bản ngay cả nhìn cũng không nhìn.

Ngay cả ban thưởng, cũng chỉ là "Thưởng hán mấy viên luyện linh tẩy tủy đan" sao, đây là đuổi ăn mày hay sao?

Tiểu Sơn Hà phát hiện cháu mình phẫn nộ, khẽ ho nhẹ một tiếng, Tiểu Kiếm Minh lúc này mới kịp phản ứng, cố nén tức giận trong lòng, trên mặt lộ ra mấy phần nụ cười, nhận lấy ba viên tẩy tủy đan, thái độ thành khẩn hướng Huyền Tứ Nương nói cảm ơn.

Cũng thật là khó cho hán rồi, một cuộc biểu diễn tốt nhất, ban thưởng lại là ít nhất.

"Hết rồi sao?"

Huyền Tứ Nương mở miệng lần nữa hỏi Trần Huyền Hoa, rõ ràng có chút không nhịn được.

Trần Huyền Hoa suy nghĩ một chút, còn đang nhanh chóng suy nghĩ, chuyện chính mình chuẩn bị nội môn đệ tử đại bị, có muốn nói cho nàng biết hay không, bỗng nhiên nghe thấy phía ngoài truyền đến một trận xô xao, làm như náo loạn, đồng thời xen lẫn một thanh âm lớn lối: "Con mẹ nó, người là trưởng lão thì hay lắm ư, tiểu gia còn sợ người sao? Có bản lĩnh người đừng chạy, trở lại đại chiến mấy hiệp nữa đi..."

"Oa nha nha, tiểu quý người khinh người quá đáng, lão phu liều mạng với người..."

"Liều thẳng cha người, tiểu gia chém không chết được người ư... Người đừng chạy..."

Thanh âm không ngừng truyền vào đại điện, còn kèm theo thanh âm chúng đệ tử kinh hô khuyên can, mấy trưởng lão trong điện nhất thời cũng kinh hãi.

Trần Huyền Hoa lại càng trong bụng giận dữ, rõ ràng đã nói không cho ồn ào, là ai chạy đến trên đỉnh núi này gây chuyện?

Vội vội vàng vàng hướng Huyền Tứ Nương xin lỗi, phi thân lướt ra ngoài điện, ánh mắt đảo qua, lại thấy dưới ánh trăng, một thiếu niên chân đạp kim ô, cầm một cây đại đao, nhanh chóng đuổi theo chém một lão đầu ngự kiếm mà bay, lão nhân kia lại trưởng lão chịu trách nhiệm giới luật nội môn đệ tử, tu vi cũng không kém, đã đạt đến Linh Động bát trọng, nhưng không phải đối thủ của thiếu niên này.

Hán ngự kiếm mà bay, vốn cực kỳ tiêu hao linh khí, hơn nữa không linh hoạt bằng kim ô trên không trung, bị thiếu niên này đuổi cho kêu ầm lên, trong lúc nhất thời chỉ lo chặt vật mà chạy, trên người đạo bào đã rách rưới.

"Phong Hành tiểu vương bắt đản, đang làm gì đó?"

Tông chủ Trần Huyền Hoa còn chưa lên tiếng, bên cạnh đã có một người hét lớn, chính là Thiết Như Cuồng.

"Tiểu quý này, dám gây chuyện tại đây ư, đáng giết!"

Có một người khác, u ám quát lên, chính là Tiểu Sơn Hà cũng đi theo đi ra.

Trần Huyền Hoa cũng có chút tức giận, Phong Hành rõ ràng đang bị chính mình cấm bế, làm sao lúc này lại chạy ra chém người? Hơn nữa còn đuổi theo chém một trưởng lão? Bất quá lúc này, hán cũng không muốn quan tâm điều này, chỉ là nghĩ đến khách quý của Phù Điều Cung ở trong điện, tiểu vương bắt đản này chạy tới gây chuyện sinh sự, không phạt hán thật nặng thì không được rồi, thân hình thoáng một cái, muốn xuất thủ ngăn cản.

Nhưng mà vào lúc này, bỗng nhiên một cái tay ngọc thon thon đặt lên vai hán.

"Hi hi, chính là náo loạn như vậy mới đẹp mắt a..."

Một thanh âm hưng phấn vang lên, Trần Huyền Hoa nhất thời có chút im lặng, người nói chuyện, đương nhiên là Huyền Tứ Nương.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 156: Vì sao lại tát người?

Lại nói Phương Hành xem xong náo nhiệt, vừa cùng kim ô thảo luận bắt cóc người trong ngọc liên là lòng ôm chí lớn hay là không biết tự lượng sức mình, vừa hướng Tiêm Long cốc bay đi, nhưng đi ngang qua Tê Hà cốc, chợt nhớ tới Tiểu Man đã lâu không đến tìm mình, chắc là nàng bị Thanh Điều trưởng lão giới nghiêm, lúc này Thanh Điều trưởng lão ở chủ phong đãi khách, chính mình cũng dễ dàng đi gặp Tiểu Man một lần.

Nghĩ vậy liền bay xuống nghênh ngang muốn vào Tê Hà cốc, nhưng còn chưa đến gần cốc khẩu, chợt thấy Tiểu Man từ nơi không xa thần sắc không vui đi tới, ở bên người nàng, còn đi theo một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, không ngừng nói nói, Tiểu Man thoát nhìn có chút không vui, cơ hồ chạy nhanh, chẳng qua thiếu niên kia tốc độ cực nhanh, dễ dàng bám sát sau lưng nàng.

"Người đừng làm phiền ta nữa, ta không nói cho người tên ta là gì đâu, chọc ta nữa sẽ bảo thiếu gia đánh người!"

Tiểu Man bị bức bách mà nóng nảy, ngừng lại hù dọa thiếu niên kia.

Thiếu niên kia nở nụ cười, ôm hai cánh tay, ngạo nghễ nói: "Xem tu vi của người, tựa hồ không giống hạ nhân, bên trong Thanh Vân Tông lại có ai có thể làm thiếu gia của người chứ? Nói cho ta biết thiếu gia của người là ai, ta tự đi tìm hắn, trừ nô tịch của người!"

Tiểu Man tức giận vô cùng, vốn định nói tên Phương Hành ra, nhưng nghĩ lại, Phương Hành đã có kế hoạch chém giết Tiểu Kiếm Minh, lúc này không nên nhiều chuyện, liền không chịu nói nữa, chẳng qua là nói: "Ta là Tê Hà cốc đệ tử, cẩn thận Linh Vân sư tỷ tới trách tội người!"

Thiếu niên kia cười lạnh nói: "Linh Vân sư tỷ sợ là cũng không gây phiền phức được cho ta, nói thật cho người biết, ta là đệ tử thứ tư của Phụng Thiên điện Vũ Kiệt, cả tông môn trừ Tiểu Kiếm Minh sư huynh, không ai quản được ta, người đừng vội nổi giận, không phải là ta muốn bám lấy người, chỉ muốn hỏi tên của người mà thôi. Người nói cho ta biết, ta sẽ đi ngay lập tức, tuyệt không nói nhiều một câu, người xem coi thế nào?"

"Người đẹp trai lắm sao? Tại sao phải nói cho người biết?"

Tiểu Man tức dậm chân, xoay người bỏ chạy.

Thiếu niên kia bỗng nhiên xoay người hình dạng vừa chuyển, ngăn ở trước người Tiểu Man, vươn hai cánh tay, cười nói: "Ta không đồng ý, người có thể đi được không!"

Tiểu Man tức phát điên, bên này Phương Hành càng thêm nổi điên.

"Con mẹ nó, dám khi dễ nha hoàn của ta. Lão Kim, làm thịt hắn!"

Kim ô vốn chính là kẻ chỉ sợ thiên hạ bất loạn, cười to nói: "Dám khi dễ nha hoàn của ta, làm thịt hắn!"

Phương Hành lập tức trợn trắng mắt: "Nha hoàn của ta, cũng không phải là của người!"

Kim ô cũng bất kể, hai cánh mở ra lướt tới, mấy tháng này, nó cũng cố gắng tu luyện Đại Bằng nhất tộc bí pháp gấp bội, hai cánh mở ra, chừng vạn quân lực, dung hòa vào phi hành, là tốc độ phi thường khủng khiếp rồi, chỉ như vậy nhẹ nhẹ một cái nhất thời hóa thành một đạo kim quang, thẳng hướng thiếu niên ngăn ở trước người Tiểu Man đụng tới, thế như tia chớp, hàn lãnh như kiếm.

Thiếu niên kia đang tự dương dương đắc ý nhìn Tiểu Man, lại bỗng nhiên cảm giác sau lưng kinh phong đánh tới, cảm giác nguy cơ thoáng chốc dâng lên, nhanh như tia chớp đâm vào mình, khó khăn lắm tránh né được hai móng của kim ô, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

"Người là người phương nào? Dám đánh lên ta ư?"

Thiếu niên này cũng là thiên kiều của Đạo môn, chưa từng gặp phải thiệt thòi như vậy, lập tức tức giận kêu to.

Phương Hành ngồi trên lưng kim ô, lạnh lùng cười một tiếng, cũng không để ý đến hắn, chẳng qua là hướng Tiểu Man đưa tay ra, trong miệng mắng: "Nha đầu chết tiệt, lừa ta câu dẫn tên mặt trắng nhỏ này sao?" Tiểu Man nhìn thấy Phương Hành bỗng nhiên xuất hiện, vừa mừng vừa sợ, dụi dụi mắt, mới xác định thật sự là hắn, lập tức nhảy lên, nắm tay Phương Hành ngồi ở trên lưng kim ô, cười nói: "Ta không có, hắn làm sao đẹp bằng người chứ?"

"Thật tinh mắt!"

Phương Hành phá lên cười, cảm thấy Tiểu Man nói rất có lý.

"Bọn chuột nhất đánh lên người, cút xuống cho ta!"

Đột nhiên, một tiếng chợt quát tại phía dưới vang lên, sau đó một đạo nhân ảnh xông lên, kiếm quang hàn lãnh cuốn tới, đương nhiên đó là Thanh Vân

Cửu Kiếm Quyết, thì ra là thiếu niên phía dưới. Phương Hành trực tiếp đem Tiểu Man lôi kéo lên lưng kim ô, hai người nói cười yễn yễn, không đem chính mình để vào trong mắt, lập tức trong con giận dữ, lao tới muốn một kiếm đem Phương Hành hù dọa ngã khỏi kim ô.

"Con mẹ nó, lại vẫn dám chủ động hướng ta xuất thủ ư?"

Phương Hành nhất thời giận, ngũ trào mở ra, Thanh Long Bích Diễm đao đã bay tới trong tay, cũng không thèm nhìn tới, tiện tay phách xuống.

"Ba..."

Mấy tháng này, Phương Hành đã khổ luyện Đại Bàng Kim Dục Quyết, lực lượng và tốc độ các loại phương diện tăng lên cũng thật lớn, mặc dù chỉ là tiện tay phách xuống, nhưng lực lượng nặng làm sao, tựa như khuấy một cuộc phong vân, hô một tiếng trực tiếp phách đến trước người thiếu niên, người này nhất thời kinh hãi, ngưng tụ kiếm chiêu không kịp phóng ra, đã hóa công làm thủ, ngăn ở trước ngực.

"Ba..."

Một đao kia vỗ vào trên thân kiếm trước ngực hắn, nhất thời đem thiếu niên này đánh bay ra ngoài xa hơn mười trượng, lúc rơi xuống đất thoảng cái đứng không vững, lao đảo mấy bước, trực tiếp đặt mông ngồi trên mặt đất, sau đó trượt đi ra ngoài thật xa.

Lúc này có không ít Thanh Vân Tông đệ tử ở sơn môn xem lễ xong, chuẩn bị trở về cốc, một màn này nhất thời bị rất nhiều người cũng nhìn trong mắt, rồi rít vây tới đây, đứng ở đằng xa chỉ chỗ, xen lẫn không ít tiếng cười trộm.

"Ngươi... Ngươi lại dám đánh lên ta?"

Thiếu niên này tức giận mặt đỏ bừng, cắn răng từ trên mặt đất nhảy lên, trực tiếp cầm kiếm lao tới.

Hắn cũng không tin người này thoát nhìn so với mình còn nhỏ hơn mấy tuổi có thực lực một đao đem chính mình đánh bay, chỉ cho là mình vừa rồi bởi vì tụ thế quá lâu, người này ra bài không theo quy củ, một đao dẫn rối loạn kiếm thế của mình, lúc này mới đem chính mình đánh bay ra, hết lần này tới lần khác hình dáng quẫn bách bị nhiều người như vậy nhìn ở trong mắt, trong lòng đã phát lên sát ý.

"Trên lưng kim ô... Hình như là chân truyền thứ ba trong truyền thuyết a..."

"Không sai, hẳn là hẳn, làm sao cùng đệ tử Phụng Thiên điện đối chiến thế?"

"Ai biết, một người nổi danh ngông cuồng, một người là Phụng Thiên điện đệ tử, có trò hay để nhìn rồi..."

Chúng Thanh Vân Tông đệ tử nghị luận xôn xao, nhưng không người nào đi lên khuyên can.

Dù sao hai người đang động thủ này, thoát nhìn không có một ai là dễ trêu.

"Hãy a, còn có người điên cuồng hơn ta ư?"

Phương Hành thấy thiếu niên này nổi giận dùng dùng hướng chính mình lao đến, trong bụng căm tức, nhưng cũng cảm thấy có chút buồn cười, lại nghe người bên cạnh nói thiếu niên này là người của Phụng Thiên điện, lại là nghe nói Phụng Thiên điện mọi người tu hành Thanh Vân Cửu Kiếm, liền quyết định từ trên người hắn, thâm nhập hiểu rõ một chút Thanh Vân Cửu Kiếm kiếm thế, dứt khoát từ trên lưng kim ô nhảy xuống, chỉ vận ba thành lực lượng, cùng hắn chiến một chỗ.

"Sưu sưu..."

Mấy tiếng nổ, kiếm quang cùng đao khí va chạm, thanh thế bức người.

Thiếu niên này thấy đao khí của Phương Hành cũng không mạnh ngoài dự tính, nhất thời trong bụng đại định, cho là mình vừa rồi suy đoán chính xác, người này không hề lợi hại như trong tưởng tượng, xuất thủ liền rất mạnh, hô to gọi nhỏ, Thanh Vân Cửu Kiếm liên tục không ngừng triển khai, các loại chiêu số tinh diệu cũng triển lộ ra ngoài, kiếm thế lúc như tri âm tri kỷ, lúc như mây xanh phiêu miểu, lúc như vạn tượng biến ảo, thực sự huyền diệu.

"Quả nhiên không hổ là chân truyền thứ ba a, tuổi nhỏ như thế, đã có thể cùng Phụng Thiên điện đệ tử chiến lực lượng ngang nhau..."

"Hắn dù sao đi theo Bạch Thiên Trượng trưởng lão tu hành, có cái thực lực này cũng không có gì ngạc nhiên!"

"Ta thấy vẫn là Phương Hành sư huynh mạnh hơn một chút, Phụng Thiên điện đệ tử tu tập chính là Thanh Vân Cửu Kiếm, Phương Hành sư huynh lại là cầm trong tay một cây đại đao, tùy ý tiến phát, cũng không kết cấu, có thể cùng Phụng Thiên điện đệ tử chiến ngang tay, cũng coi như bất phàm rồi!"

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông nhìn trận chiến này, nghị luận xôn xao, có chút người hiểu môn đạo ra vẻ cao thâm phân tích.

Trận đánh nhau này đưa tới vô số người vây xem, lập tức kinh động Thanh Vân Tông giới luật ty hai người đệ tử.

Ở thời khắc khách quý giá lắm, Thanh Vân Tông rất xem trọng giới luật, hai đệ tử này nhìn thấy động thủ chính là Phương Hành cùng Phụng Thiên điện đệ tử, tự nghĩ bọn họ quản không được, lập tức phi phù truyền tin, mời một vị trưởng lão chấp chương giới luật ty, trưởng lão kia cũng kinh hãi, vội vội vàng vàng chạy tới, nhưng vừa mới bắt gặp Phương Hành cùng Vũ Kiệt ác đấu một màn.

"Thật to gan, không biết Thanh Vân Tông có khách quý giá lắm sao? Lại dám tư đầu ở chỗ này, các ngươi không muốn sống nữa sao?"

Trưởng lão đi tới nơi đây, lập tức quát chói tai: "Tất cả đi theo ta!"

Vũ Kiệt thu hồi pháp kiếm, oán hận nhìn Phương Hành một cái, liền đi theo trưởng lão này, Phương Hành có chút bất đắc dĩ, vốn định không để ý tới, chuyển niệm một cái, chính mình trước mắt còn phải dùng thân phận Thanh Vân Tông đệ tử, vẫn không thể quá mức lớn lối, cũng lười biếng thu đao, đi theo trưởng lão này hướng giới luật ty đại điện phía sau Thanh Vân chủ phong đi tới.

Tiến vào giới luật ty, trưởng lão này sắc mặt càng thêm âm trầm, nhìn Vũ Kiệt một cái, thấy trên người hắn nhiều vết thương, trong đôi mắt tức giận càng thêm nồng nặc, bỗng nhiên hướng Phương Hành quát lên: "Quý xuống cho ta!"

Phương Hành ngẩn ra, sau đó kêu lên: "Tại sao?"

Trưởng lão này điềm nhiên nói: "Ta bảo ngươi quý người thì phải quý, đừng cho là ta không biết ngươi là ai, Phương Hành, cho dù ngươi sắp trở thành tông môn chân truyền thứ ba, nhưng bây giờ còn không phải, ngươi vốn bị Tông chủ phạt ở Tiềm Long cốc bế quan, nhưng dám chạy ra ngoài, chuyện này cũng thôi, lại vẫn cùng Phụng Thiên điện đệ tử nổi lên xung đột, trước mặt mọi người tư đầu, bảo ngươi quý, ngươi không phục sao?"

Phương Hành tự nhiên không chịu quý, cười lạnh nói: "Nếu không phải hắn chọc vào bằng hữu của ta, ta như thế nào lại cùng hắn tư đầu? Ngươi không hỏi rõ ràng sao?"

Trưởng lão kia ánh mắt âm chí, lạnh giọng nói: "Ngươi tâm ngươi mã tâm mã, bằng hữu của ngươi nhìn đáng về cũng không là vật gì tốt, bằng không hắn tại sao không chọc người khác, lại chọc ngươi?"

Lời vừa nói ra, Phương Hành ánh mắt chợt lạnh xuống.

Trưởng lão kia trong lòng cũng không biết ở suy nghĩ cái gì, lạnh lạnh bức bách Phương Hành, quát lên: "Ngươi có quý hay không?"

Phương Hành im lặng không lên tiếng, từ từ tiến lên, nhích tới gần trưởng lão kia, đầu gối hơi cong.

Trưởng lão này cho là Phương Hành khuất phục rồi, trong bụng không chỉ có chút đắc ý, cảm thấy này người tông nổi danh tiểu sát tinh, chưa chắc đáng sợ như người khác nói, có lẽ ở bình thường trong hàng đệ tử xưng vương xưng bá, nhưng tại trước mặt trưởng lão như mình, còn là hoàn toàn không đáng gì.

Chẳng qua là, ngay cả hắn không cũng nghĩ đến, Phương Hành im lặng không lên tiếng tới gần, bỗng nhiên bạo phát lên, một cái tát tát vào trên mặt của hắn.

Trưởng lão này kinh hãi, theo bản năng kêu lên: "Ngươi làm gì?"

Phương Hành điềm nhiên nói: "Chính là muốn hỏi ngươi một chút, Thanh Vân Tông lớn như vậy, tại sao ta không tát người khác, hết lần này tới lần khác tát ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Đại náo giới luật ty

Trưởng lão giới luật ty chính là tu vi Linh Động bát trọng, xuất thân Sơn Hà cốc, chính là người trong cùng một mạch với Tiểu Sơn Hà.

Thanh Vân Tông tuy là Đạo môn, hơn là tiểu tông, nhưng vẫn không thể thiếu âm thầm đấu đá, tranh quyền đoạt lợi, Tiểu thị nhất mạch, ở Thanh Vân Tông kinh doanh đã nhiều năm, nội tình thâm hậu, trong môn trưởng lão, chấp sự, có không ít đều chịu đại ân của Tiểu thị, lấy Tiểu Sơn Hà như Thiên Lô chỉ đầu đánh đó, nếu không phải Tông chủ Trần Huyền Hoa tu vi chính là Trúc Cơ hậu kỳ, cứng rắn chèn ép Tiểu Sơn Hà, sợ rằng ngay cả địa vị Tông chủ cũng ngồi không yên được.

Đối với Trần Huyền Hoa mà nói, mặc dù biết được trong tu hành giới thực lực vi tôn, chỉ cần thực lực của mình bày biện, Tiểu Sơn Hà vĩnh viễn cũng không lật nổi sóng lớn, nhưng hắn vẫn bắt đầu lưu ý ngăn chặn thế lực của Tiểu Sơn Hà phát triển, hắn bình thời cố ý nâng địa vị Tê Hà cốc, hơn nữa sau hành trình Loạn Hoang sơn, cố ý ủng hộ Phương Hành, cũng là bởi vì nguyên nhân đó.

Ban đầu hắn phạt Phương Hành bế quan ở Tiềm Long cốc, thứ nhất là bởi vì Tiểu Sơn Hà đề nghị trọng phạt Phương Hành, hắn thân là Tông chủ, không thể nào bỏ mặc, tạo cho hắn một cái bậc thang để xuống đài, mà nguyên nhân thứ hai, là bởi vì Tiểu Sơn Hà thúc cháu ở Thanh Vân Tông quan hệ bàn căn thác tiết, nếu muốn đối phó một cái Phương Hành nho nhỏ mà nói, thật sự không có gì khó khăn, cho nên cố ý dùng loại biện pháp này để bảo vệ hắn.

Chẳng qua ngay cả Trần Huyền Hoa cũng không nghĩ tới, Phương Hành lại dám nghênh ngang chạy ra ngoài, còn ngay trước mặt mọi người cùng Phụng Thiên Điện đệ tử đánh một trận, đây quả thực là tay cầm chuỗi chủ động đưa đến trên tay Tiểu Sơn Hà nhất mạch, giới luật trưởng ty lão biết rõ Phương Hành cùng Sơn Hà cốc có khúc mắc, không dễ dàng nắm bắt cơ hội lần này, như thế nào lại bỏ qua cho?

Ồ trong quá trình mang theo Phương Hành cùng Vũ Kiệt trở về giới luật ty, hắn cũng đã tính toán rõ ràng một cái kế hoạch.

Kế hoạch chính là, bắt Phương Hành, trước tiên nhục nhã một phen, sau đó kích cho tiểu vương bát đản này động thù, để cho chính mình thuận lý thành chương mà xuất thủ, trực tiếp trấn áp, nếu có cơ hội phế bỏ đó là tốt nhất, cho dù không có cơ hội phế bỏ, cũng muốn chụp mũ cho hắn tội nhiều loạn trật tự, làm phiền khách quý, cứ như vậy, thân phận chân truyền đệ tử của Phương Hành, sẽ tràn ngập nguy cơ.

Mà hắn dám làm như vậy, chính là vì có lòng tin đối với thực lực của mình.

Mặc dù nhiều năm không cùng ai động thù, nhưng tu vi vẫn còn tại đó, lại càng hiểu rõ thực lực của Vũ Kiệt, lúc trước thấy Vũ Kiệt cùng Phương Hành chiến đấu lực lượng ngang nhau, trong bụng cũng không đem Phương Hành để vào trong mắt.

Kế hoạch vốn rất tốt, thuận lý thành chương, thiên y vô phòng, chỉ là đã xảy ra hai điểm ngoài ý muốn.

Một là hắn không ngờ Phương Hành dễ dàng bị chọc giận như vậy...

Một điểm nữa ngoài ý muốn là, thực lực của tiểu vương bát đản này quả thật quá mạnh!

Cho dù là Phương Hành cố ý tới gần chính mình, mới một cái tát đánh ra, nhưng trưởng lão này cũng tự nghĩ không đến mức ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, Phương Hành xuất thủ tốc độ thật sự quá nhanh, cũng quá đột ngột, ngay cả thời gian thi ra bình chương thuật hắn cũng không có...

"Nghịch đồ! Lại dám phạm thượng ư, lão phu hôm nay muốn đại khai sát giới!"

Vừa thẹn vừa giận, trưởng lão này trực tiếp giận dữ, hô một chương võ ra ngoài.

Đường đường giới luật ty trưởng lão bị một môn hạ đệ tử tát vào mặt, chuyện này nếu để truyền ra ngoài, chính mình có thể nói mất sạch mặt mũi.

"Phong sư thúc, ta tới giúp người trấn áp súc sinh kia!"

Phụng Thiên Điện Vũ Kiệt thấy thế, cũng quát to một tiếng, cầm kiếm hướng Phương Hành lao đến.

Một già một trẻ, một trưởng lão một đệ tử Phụng Thiên Điện, vậy mà không để ý mặt mũi, muốn liên thủ giáp công Phương Hành.

"Chửi chết cha hai người các người, thật sự nghĩ tiểu gia dễ trêu đùa ư?"

Phương Hành tính tình nóng nảy, một điểm liền đốt, một chọc liền tặc, làm sao chịu được loại giáp công này, một tiếng chọt quát, thân hình như điện xông ra, phía bên trái một dôi, lại trước xông về cái kia Phụng Thiên Điện đệ tử Vũ Kiệt, chộp lấy hắn, lực đạo như thủy triều trực tiếp ép cho Vũ Kiệt căn bản không thi triển nổi kiếm thế, trong bụng hoảng hốt, chẳng biết tại sao, đột nhiên cảm giác được lực lượng của tiểu quỷ này tăng tới gấp ba lần.

Trên thực tế, hắn mặc dù luyện Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, nhưng thực lực dù sao chỉ có Linh Động lực trọng, lúc trước Phương Hành vì từ trên người hắn nhìn một bộ Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết đầy đủ, chỉ dùng ba thành lực đạo, mà xuất thủ không vận kết cấu, còn có thể cùng hắn đấu tới lực lượng ngang nhau, hôm nay vận dụng chân lực, lấy tu vi Linh Động thất trọng đè ép hắn Linh Động lực trọng, quả thực chính là dễ như ăn đậu hũ.

Tay vừa vung ra, cũng đã bắt được cổ áo Vũ Kiệt, sau đó Phương Hành nhấc tay cao vung xuống, đã đem Vũ Kiệt đập mạnh xuống trên mặt đất, một tiếng ầm vang, trên mặt đất vỡ thành một cái hố sâu, Vũ Kiệt buồn bực rống to, xương cũng không biết đã gãy bao nhiêu chiếc, sau đó Phương Hành một cước đá ra, lại đem thân thể hắn giống như túi vải rách đá bay ra ngoài, đụng vào trên cửa viện của giới luật ty.

Chỉ như vậy, không chết cũng phế đi.

Mà này giới luật trưởng ty lão lúc này cũng chỉ mới vừa vọt tới sau lưng Phương Hành, một chương đánh ra.

"Quý xuồng cho tiểu gia!"

Phương Hành xoay người, một đao quét ngang, sát khí tung hoành.

Trưởng lão này lập tức cảm thấy tâm tinh dao động, khí tức không yên, trong bụng nhất thời kinh hãi.

"Tiểu quỷ này không phải là Linh Động lực trọng hay sao? Vì sao..."

Trong đầu trong nháy mắt hiện lên ý nghĩ này, trong chốc lát chột lui, hóa công làm thù, thi triển bình chương thuật, ngăn cản đao thế của Phương Hành.

"Oanh..."

Trưởng lão này lui ra ngoài hơn ba trượng, hai tay đẩy về phía trước, bình chương màu lam nhạt chắn trước người, Phương Hành một đao kia mặc dù đánh trượt, đao thế vẫn xông tới, đụng mạnh vào phía trên bình chương, trưởng lão này lập tức cảm giác áp lực khổng lồ vô cùng xông đến, hai chân

không ngăn nổi, trên mặt đất họa xuất hai đường ra, thi triển ra bình chương lại càng tia sáng âm đạm, tùy thời bẻ tan tành.

"Linh Động hậu kỳ..."

Trưởng lão quát to lên, khuôn mặt kinh hoàng cùng khó có thể tin.

Mặc dù trong lúc cấp thiết khó có thể phán đoán tu vi của Phương Hành rốt cuộc là mấy trọng, nhưng hắn đã xác định một chuyện.

Tu vi của tiểu quý này, tuyệt không phải Linh Động trung kỳ như trong truyền thuyết, mà là giống mình, Linh Động hậu kỳ.

"Ta bảo ngươi quý xuống không nghe thấy sao?"

Phương Hành một đao đánh trượt, đao thứ hai đi theo vọt tới.

Lấy hắn căn cơ kinh người, sau khi đột phá Linh Động thất trọng, trưởng lão bình thường Linh Động bát trọng, thật sự không để vào mắt.

Mà trưởng lão kia sống lâu thành tinh, cũng không ngốc, vừa thấy Phương Hành vung tay đã đem Vũ Kiệt đánh cho sinh tử không biết, vừa chính mắt thấy được khí thế của hắn, liền biết mình không phải đối thủ của Phương Hành, quát to một tiếng, xoay người bỏ chạy, không chỉ có là trốn, đồng thời còn té ra phi kiếm, không tiếc linh khí, trực tiếp ngự kiếm mà bay, vô luận như thế nào, trước tránh được một kiếp này rồi hãy nói.

Cả tông môn đều đồn đại Phương Hành là một kẻ thực sự có can đảm chém người, hắn cũng không dám lấy thân ra thử nghiệm.

Lúc trước hắn dám trêu chọc Phương Hành, cũng vì chắc chắn mình có thể trấn áp hắn, ai có thể nghĩ tới tiểu vương bát đản này thực lực mạnh như vậy?

"Chạy ư?"

Phương Hành giận dữ, trực tiếp đuổi theo: "Ngươi trở lại cho ta, không để cho tiểu gia chém hai đao còn chưa xong chuyện đâu..."

Trưởng lão kia nghĩ, kẻ ngu mới trở lại để cho ngươi chém hai đao!

Trước tiên chạy trốn rồi hãy nói, đợi xong chuyện, tất nhiên muốn kiện cáo hắn!

Chẳng qua là trong lòng cũng có chút kêu khổ, lúc trước tiểu quý này có thân phận chân truyền, là bởi vì ở Loạn Hoang sơn lập được công lớn, được Tông chủ đặc biệt chọn ra, tự nhiên có chút thủy phận ở trong đó, mà hôm nay, tiểu quý này trong lúc vô tình, đột phá đến Linh Động hậu kỳ, dựa theo môn quy, mặc dù không có công lao trong người, hắn cũng có tư cách được đề thăng làm chân truyền đệ tử, nhìn dáng vẻ mình nghĩ ngăn cản hắn trở thành chân truyền là không thể nào, chỉ có thể làm khó hắn chút nào hay chút đấy, dù sao thù hận cũng đã kết...

Suy nghĩ lung tung, quay đầu lại vừa nhìn, thấy Phương Hành cũng không ngự kiếm đuổi theo, trong lòng có chút buông lỏng.

Song đúng lúc này, chợt nghe một tiếng kêu bén nhọn, lại thấy nơi xa một đạo kim vân lướt đến, rõ ràng là một con kim ô khổng lồ, mà Phương Hành trực tiếp nhảy tới trên lưng kim ô, quơ đại đao hướng chính mình đuổi tới.

Trưởng lão này thiếu chút nữa sợ hãi từ trên phi kiếm ngã xuống, vội vàng quay đầu phương hướng tiền điện mà bỏ chạy.

Hắn tự nghĩ không cách nào lấy ngự kiếm thuật chạy trốn kim ô đuổi theo, cũng cũng đành vội vàng tìm người cứu mạng.

Tiền điện chính là nơi Tông chủ chiêu đãi khách quý, cũng chỉ có trốn tới đó, mình mới có thể tránh thoát một kiếp này.

Phương Hành cũng không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp đuổi theo, từng đao từng đao đánh xuống, mặc dù trưởng lão này cũng có chút ít bản lãnh, tránh thoát mấy đao, nhưng đao khí cũng chém được hắn chặt vật không chịu nổi, chạy trốn tới tiền điện, đã giống như một tên ăn mỳ.

Mà một màn này, cũng chính là một màn mọi người trong điện đi ra ngoài nhìn thấy.

Tông chủ Trần Huyền Hoa tự nhiên vừa vội vừa giận, lập tức muốn đích thân xuất thủ, đem hai người này bắt giữ, mà Tiểu Sơn Hà cũng ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, muốn mượn cơ hội đem Phương Hành đánh xuống vực sâu, chỉ là hai người bọn hắn cũng không nghĩ tới, Phù Diêu Cung khách quý Huyền Tứ Nương cũng đi ra, bộ dáng hăng hái bùng bùng, so với lúc ở trong điện nhìn chúng đệ tử biểu diễn còn hưng phấn hơn.

Trong lúc nhất thời, Tông chủ và các trưởng lão đều có chút ngạc nhiên, không biết nên xuất thủ ngăn cản hay không.

"Hi hi, Tông chủ, đây mới là áp trực người sắp đặt sao? Đánh nhau như thế mới có ý tứ, so với vừa rồi múa kiếm hay hơn nhiều!"

Phù Diêu Cung Huyền Tứ Nương cười hi hi nói, ánh mắt tỏa sáng, mắt đảo khắp nơi.

Tông chủ Trần Huyền Hoa có chút im lặng, đây thật không phải hắn an bài, bất quá nhìn thấy vị quý khách của Phù Diêu Cung biểu hiện vui vẻ như vậy, tựa như cũng giống mục đích ban đầu của mình sao? Liên hơi lúng túng cười, bất tri khả phủ nói: "Thật ra tiểu nhân còn an bài nội môn đệ tử luyện tập võ nghệ cho nương nương xem, chỉ mong nương nương điểm bặt, chỉ xem nương nương khi nào có hứng thú là được..."

Huyền Tứ Nương cười nói: "Ta rảnh rồi bất cứ lúc nào nha, không bằng ngày mai đi, nếu Tông chủ an bài luyện tập võ nghệ, ta nhất định cũng phải phát

chút phần thưởng rồi, như vậy đi, ta còn có một viên Trúc Cơ Đan, liền lấy ra làm phần thưởng đi!"

"Vây... Đa tạ nương nương..."

Trần Huyền Hoa mừng rỡ, vội vàng vái chào.

Còn Tiểu Sơn Hà bên cạnh sắc mặt đen thành đáy nồi, ngậm chặt miệng!

Có cái quỷ an bài ấy, tiểu quỷ này rõ ràng cũng không biết bởi vì sự tình gì, tới đây đại náo, tội thứ nhất là tự ý rời đi sơn cốc bế quan, tội thứ hai là ngỗ nghịch giới luật ty trường lão, tội thứ ba là quấy rầy khách quý thanh tịnh, dựa theo lễ thưởng, ba tội đều phạt, nói ít cũng có thể làm tiểu quỷ này chịu đủ hành hạ, phê bỏ hẳn cũng không phải là không có khả năng, chính trời ban cơ hội tốt a...

Chẳng qua là... Tiểu quỷ to gan lớn mật, hết lần này tới lần khác trong lúc vô tình lấy được Phù Điều Cung khách quý hoan tâm, chính mình có nắm chắc đem tiểu quỷ này đánh rớt vực sâu, làm sao dám ở cục diện như thế mở miệng, trách phạt tiểu vương bát đản này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Hậu thưởng

Từ sau lần đầu tiên nghe nói Huyền Tứ Nương ở Băng Âm Cung lấy ra một viên Trúc Cơ đan để làm phần thưởng, Thanh Vân Tông một mực chờ đợi giờ khắc này, Phù Điều Cung đối với tiểu tông môn từ trước đến giờ đều đối xử bình đẳng, nếu cho Băng Âm Cung một viên Trúc Cơ đan, Thanh Vân Tông tất nhiên cũng sẽ có một viên, chẳng qua trước khi nhận được, không khỏi trong bụng thấp thỏm, hôm nay nghe nàng chính miệng lên tiếng, cuối cùng cũng buông xuống một tảng đá lớn.

"Tông chủ... Tông chủ cứu mạng a..."

Nơi xa trên không trung, giới luật trưởng ty lão liếc nhìn Tông chủ đám người trước điện, lập tức giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, liều mạng hướng bên này chạy tới, mà Phương Hành vùng đại đao chém thống khoái, đáp mắt vừa nhìn, nhưng cũng nhất thời kinh hãi, không nghĩ tới Tông chủ cùng mấy đại trưởng lão đều đang nhìn mình, tai họa này chắc chắn không nhỏ, đại đao vừa thu lại, lo lắng muốn trốn.

"Ai... Đừng thế a..."

Phù Điều Cung Huyền Tứ Nương đang hưng phấn, thấy thế nhất thời có chút mất mát.

Trần Huyền Hoa có chút bất đắc dĩ, hướng Thiết Như Cuồng gật đầu, Thiết Như Cuồng lập tức dưới chân đằng vân, hướng Phương Hành đuổi tới.

Kim ô phát hiện, thấp giọng nói: "Muốn thi triển Đại Bằng cực tốc chạy trốn không?"

Phương Hành bất đắc dĩ chép miệng, nói: "Thôi đi, để cho hắn đuổi theo sao!"

"Tiểu tử thú, cũng biết rước lấy họa chứ!"

Thiết Như Cuồng chạy tới, một tay nắm lấy cổ áo Phương Hành, từ trên lưng kim ô đề xuống, xoay người bay trở về trước đại điện.

Phương Hành biết giấy dựa cũng vô dụng, định nhận mệnh rồi, cúi đầu nói: "Là hắn chọc ta trước!"

"Tông chủ, tiểu vương bát đản này phạm thượng, thật sự muốn giết ta a, cầu Tông chủ làm chủ, nghiêm trị người này..."

Giới luật ty trường lão một thanh nước mũi một thanh nước mắt, hướng Tông chủ khóc lóc kể lể, nhưng không chú ý tới thần sắc những người khác không đúng.

Thật ra trường lão này mặc dù quả thật bị dọa cho sợ đến không nhẹ, nhưng dù sao cũng là Linh Động bát trọng tu sĩ, thật đúng là không đến nỗi sợ thành như vậy, bất quá hắn đã nhìn ra, chuyện đã lớn rồi, vì vậy cố ý giả bộ đáng thương chút ít, cố gắng chiếm được chút đồng tình, đồng thời cũng có thể hung hăng kiện Phương Hành, đến lúc đó, nếu là bị tội danh làm phiền khách quý, Phương Hành nhất định sẽ cùng thiệt thòi thật lớn.

Lại không nghĩ rằng, chính mình mới vừa khóc lóc kể lể một câu, Trần Huyền Hoa trừng mắt liếc hắn một cái, cùng lúc đó, ở vị khách quý kia nở nụ cười, nói: "Tiểu tử thật là oai phong anh tuấn, Tiền bà bà, thưởng cho hắn mấy thứ tốt tốt vào!"

Câu này vừa nói ra, giới luật trưởng ty lão nhất thời kinh hãi.

Tiền bà bà tự nhiên hiểu rõ tính tình chủ thượng nhà mình, mặt mỉm cười, tiến lên tuyên phần thưởng: "Từ ngọc như ý một đôi. Luyện linh tẩy gân đan mười viên, phát viêm từ lôi phù mười đạo, tử mãng yêu đài hai cái, tâm ti tịnh trần ngoa một đôi..."

Phuong Hành tự nhiên cũng đoán được thân phận của cô gái này, vốn đối với Phù Diêu Cung các nàng không có cảm tình, nhưng nghe cô gái này khen chính mình oai phong anh tuấn, nhất thời tâm hoa nở phóng, cảm thấy Phù Diêu Cung vẫn còn có chút ánh mắt, hẳn bây giờ còn không bị Thiết Như Cuồng giữ nữa, trên không trung chấp tay, cười nói: "Ha ha, cảm ơn, chỉ chút đồ này ư, còn gì nữa không?"

Chỉ riêng phần ban thưởng này, quả thực chính là đêm nay rất lớn rồi, tiểu quý này lại vẫn chê ít ư?

Tông chủ Trần Huyền Hoa cùng tứ đại truyền pháp trưởng lão cũng hoàn toàn hết chỗ nói, hận không thể bịt miệng của Phuong Hành lại.

Bất quá trước mặt khách quý, cũng không dám làm như thế, chỉ có thể cầu nguyện khách quý sẽ không bởi vì tiểu quý này mà tức giận.

Huyền Tứ Nương nghe, cũng quả thật không có tức giận, chẳng qua là véo mặt Phuong Hành, cười nói: "Người tiểu quý này thật là cơ trí, ta nơi này còn đây thứ tốt, chỉ xem người có thể lấy được hay không!"

Vừa nói hỏi Tông chủ Trần Huyền Hoa: "Tông chủ, người vừa mới nói nội môn đệ tử luyện tập võ nghệ, sẽ có tiểu quý này chứ?"

Trần Huyền Hoa hơi ngần ra, gật đầu, nói: "Tất nhiên có!"

Trên thực tế hẳn vốn không tính toán an bài Phuong Hành, dù sao chế định kế hoạch này, Phuong Hành còn đang trong Tiềm Long cốc bế quan, chẳng qua là lúc này nếu bị khách quý thấy được, tự nhiên không thể cự tuyệt.

Huyền Tứ Nương cười càng vui vẻ hơn rồi, nói: "Vây thì tốt, đối với Thanh Vân Tông các người luyện tập võ nghệ, ta thực tại mong đợi vạn phần rồi!"

Vừa nói cười một tiếng, hướng Phuong Hành trừng mắt, liền theo gió mà lên, nhắm đỉnh núi ngọc cơ điện lao đi.

Trần Huyền Hoa cùng tứ đại truyền pháp trưởng lão nhất tề hướng phương hướng Huyền Tứ Nương lao đi hành lễ, một lúc lâu mới đứng lên, Thiết Như Cuồng quơ quơ Phuong Hành, nói: "Tông chủ, người này xử lý thế nào đây?"

Trần Huyền Hoa trên mặt cười khỏ, phát phát tay, nói: "Luyện tập võ nghệ chấm dứt rồi nói sau!"

Hắn lúc này trong lòng thực tại phức tạp, lúc đầu Phuong Hành chọc ra đại phiền toái, ý niệm đầu tiên chính là hung hăng xử phạt tiểu tử này, lại không nghĩ rằng, phiền toái ngược lại khiến cho người của Phù Diêu Cung cực kỳ vui mừng, cũng là có công rồi, huống chi Phù Diêu Cung khách quý đã nói rõ yêu cầu tiểu tử này cũng tham gia nội môn luyện tập võ nghệ, chính mình dĩ nhiên cũng không tiện hiện tại xử phạt hắn.

Hết thấy đợi đến luyện tập võ nghệ kết thúc rồi nói sau!

Thiết Như Cuồng cũng không biết nên khóc hay nên cười, lần này an bài biểu diễn, cũng không có Đoán Chân cốc đệ tử, dù sao hắn suy nghĩ nát cái đầu gỗ của hắn, cũng không biết nên như thế nào lấy lòng khách quý, định buông tha rồi, lại không nghĩ rằng, chính hắn Đoán Chân cốc đại đệ tử, thế nhưng nửa lộ trình giết ra ngoài, vừa cho mình Đoán Chân cốc đoạt tới một phần hậu thưởng...

"Được, người hôm nay trước theo ta về Đoán Chân cốc sao!"

Thiết Như Cuồng nói ra Phuong Hành, trực tiếp đáp mây bay về Đoán Chân cốc.

Chẳng qua là sau khi trở về, tự nhiên lại không tránh khỏi một phen thăm hỏi, hắn cũng cảm thấy Phuong Hành nhanh như vậy đã tấn thăng đến Linh Động hậu kỳ, thực sự có chút kinh người, mà Phuong Hành hết thấy chỉ nói là Bạch Thiên Trượng tạo nên trụ cột rất tốt cho mình, mình cũng không thể nào hiểu được, một phen như vậy, Thiết Như Cuồng tự nhiên sẽ không tin tưởng, bất quá hắn không phải Thanh Diệu và Tiểu Sơn Hà đám người, sẽ không có truy tìm chân tướng.

Nếu tiểu vương bát đản này không chịu nói, vậy mặc kệ hắn đi, dù sao hiện tại cũng coi như đệ tử của mình.

Mà lúc này trong ngọc cơ điện, Huyền Tứ Nương hỏi tường tới cảnh tượng tiểu hài tử kia đứng ở trên người một con quạ đen lớn đuổi theo giết một lão đầu, vẫn là vui vẻ không thôi, cười hướng Tiền bà bà bên cạnh nói: "Tiểu quý này cũng rất thú vị, lá gan cũng lớn, cũng cùng Hỗn Thế Ma Vương nhà chúng ta có điểm giống nhau, không chừng hai người gặp nhau, sẽ trở thành bằng hữu cũng nói không chừng!"

Tiền bà bà cười cười, nói: "Nếu chủ thượng thích, liền mang về cho tiểu công tử làm đồng tử thị giả!"

Huyền Tứ Nương lắc đầu, cười nói: "Quên đi, Phù Diêu Cung có một cái là đủ rồi, mang thêm một người nữa về, chính là tai nạn rồi!"

Tiền bà bà không nói nữa, suy nghĩ một chút, nói: "Tứ cô nương, Thanh Vân Tông này cũng muốn tìm một lần!"

Huyền Tứ Nương gật đầu, nói: "Nhận ủy thác của người, tự nhiên phải làm chuyện, liền tìm một lần sao, nói trở lại, nhà bọn họ cũng thật là đáng ghét, bảy trăm năm trước đem người nhà ép đi, bây giờ còn muốn tìm lại, thật quá mức!"

Tiền bà bà cười cười, nói: "Dù sao cũng là phụ gia của chủ thượng, lời này cũng không thể để cho người khác nghe thấy!"

Huyền Tứ Nương vừa trừng mắt, nói: "Ta còn không gả mà, nhà bọn họ còn không coi là phụ gia của ta!"

Tiền bà bà nở nụ cười, không nói thêm gì nữa, xoay người lại phân phó mấy lão ầu phụng đường phía dưới, đi ra bên ngoài tinh tế tìm tìm đầu mối, mấy lão ầu này nhất tề rời đi ngọc cơ điện, thân hình như quỷ mị, trong nháy mắt xuất hiện ở Thanh Vân Tông các đỉnh, các nàng mọi người mặt không chút thay đổi, cất bước liền đi, cũng không quản cái gì cấm địa không cấm địa, chỉ để ý thần niệm tứ quét, phân biệt khí tức.

Lại nói lúc này Tiểu Sơn Hà đang trong đại điện kinh điển, sai người đem Thanh Vân Tông sưu tập địa đồ mười vạn dặm bên trong sông núi hà đồ sửa sang, chuẩn bị tra tìm một cái, xem một chút có những thiếu sót, phải đệ tử đi ra ngoài trắc lượng, thấy phần việc này còn cần thời gian nhất định mới có thể hoàn thành, tự cảm thấy có chút nhàm chán, liền đi tới cửa tàng kinh đại điện, nhìn đầy trời tinh không, thờ thật dài.

Chiều nay bọn họ thúc cháu thật đúng là ăn một cái thiệt thòi, vốn định để cho Tiểu Kiếm Minh cuối cùng ra sân múa kiếm, làm áp trục, cũng kiếm được nhiều chút ít ban thưởng, lại không nghĩ rằng, cháu mình múa kiếm kinh điển, thế nhưng hoàn toàn không bị đối phương nhìn ở trong mắt, ngược lại là tên tiểu khốn kiếp kia tạo ra đại họa, đuổi giết giới luật trưởng ty lão, cũng được khách quý hoan tâm.

Chuyện này để cho hắn trong lòng không vui, đối với Phương Hành lại càng cảm giác chán ghét.

Cũng may là, khách quý không có trực tiếp ban thưởng Trúc Cơ đan, mà là chuẩn bị quan sát luyện tập võ nghệ, nhìn dáng vẻ cùng Băng Âm Cung giống như Diệp Huyền Cốc, tính toán đem Trúc Cơ đan ban thưởng cho luyện tập võ nghệ người thứ nhất rồi, cháu của mình còn có rất lớn nắm chắc.

Đang tâm tư suy nghĩ, bỗng nhiên nhìn thấy bốn năm đạo bóng đen xuất hiện ở Thanh Vân Tông các nơi hẻo lánh, im lặng không lên tiếng du tẩu mọi nơi, trong lòng hắn nhất thời khê kinh hãi, muốn tới tra xét, nhưng đột nhiên thân hình cứng đờ, cách đó không xa, một lão ầu đáp mây bay mà đến, lại cười nói: "Thanh Vân Tông trưởng lão, còn chưa nghỉ ngơi sao?" Người tới đầy mặt nụ cười, số tuổi già nua, chính là Tiền bà bà.

Tiểu Sơn Hà xoay người, cúi người hành lễ, nói: "Thanh Vân Tông Tiểu Sơn Hà, bái kiến Phù Diêu Cung tiền bối!"

Tiền bà bà cười cười, nói: "Không cần đa lễ, thủ hạ đang kiểm tra quý tông phòng ngự, để phòng ngừa sơ xuất, trưởng lão không ngại sao?"

Tiểu Sơn Hà giật mình, vội nói: "Tự nhiên không ngại ngại, nương nung thân phận tôn quý, cẩn thận thật nhiều cũng là tốt!"

Chẳng qua là trong miệng mặc dù nói, trong bụng cũng đã sinh nghi.

Cái gì kiểm tra phòng ngự, rõ ràng chính là tìm cơ sao, nhìn bộ dáng của các nàng, giống như đang tìm kiếm cái gì vậy...

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 159: Nội môn luyện tập võ nghệ

Phù Diêu Cung lão ầu cũng không kiểm tra quá lâu, rất nhanh đều riêng mình trở lại Phù Diêu Cung, hướng tuyên Tứ Nương bẩm báo: "Đã lục soát khắp trên dưới Thanh Vân Tông, không thấy có người khả nghi, cũng không cảm giác được khí tức của Hồng Thiên Vô Lượng Quyết, chẳng qua là tông môn này tựa như có hai vị Kim Đan cảnh Thái Thượng trưởng lão ở bề từ quan, làm kẻ cẩn thận, tốt nhất bái kiến một chút, mới có thể xác định không phải là người muốn tìm..."

Huyền Tứ Nương lắc đầu, nói: "Không cần, người ta bề từ quan, chúng ta mạo muội phá quan mà nói, chính là có hi vọng kết thành Nguyên Anh, cũng sẽ bị chặt đứt hi vọng, quá bất kính rồi, chuyện này thôi, dù sao chúng ta lần này, cũng là lấy chế luyện Nam Chiêm Phương Thốn Đồ làm chủ, Thần Cơ Cung trí giả bói toán thiên cơ, nói cửu quan sắp tới hoặc có dị động, có thể có giáng truyền thừa tới Nam Chiêm, chỉ cần có cái đồ này, cửu quan vô luận giáng xuống truyền thừa ở nơi nào, chúng ta Phù Diêu Cung cũng có thể chiếm trước tiên cơ, không thể vì nhỏ mất lớn!"

"A, tiểu môn tiểu phái, làm sao thật có hi vọng kết thành Nguyên Anh, chờ chết mà thôi, bất quá chủ thượng có thiện tâm, cũng đành thôi!"

Tiền bà bà cười cười, có chút xem thường, nhưng vẫn là tuân theo lời của Huyền Tứ Nương.

Thanh Vân Tông nội môn luyện tập võ nghệ một chuyện, rất nhanh truyền khắp cả tông môn.

Tông chủ đã từng nói, tất cả đệ tử ở trong luyện tập võ nghệ đạt được mười hạng đầu, đều nhận được ban thưởng tư nguyên phong hậu, nhất là luyện tập võ nghệ đệ nhất, sẽ nhận được một quả Trúc Cơ đan do Phù Diêu Cung khách quý ban thưởng.

Tin tức vừa ra, Thanh Vân Tông chứng đệ tử lập tức xôn xao.

Trúc Cơ đan cho đệ nhất luyện tập võ nghệ đối với bọn họ là hy vọng xa vời, có hi vọng tranh đoạt đại khái cũng chỉ có Tiểu, Hứa hai vị chân truyền, chỉ bất quá trừ Trúc Cơ đan ra, phần thưởng khác cũng để cho bọn họ rất là xúc động, lập chí cướp lấy.

"Luyện tập võ nghệ diễn ra ở Vân Âm phong Tiểu Thiên nam, nơi này chính là nơi Thanh Vân Tông Đạo Tổ Văn Du Tử năm đó bế quan độ kiếp, bố trí pháp trận, không bị ngoại giới quấy rầy, một khi vào trận, chỉ có từ trong pháp trận đi ra, hoặc là do Tông chủ cộng thêm tứ cốc truyền pháp trưởng lão hợp lực, mới có thể từ bên ngoài mở ra, hơn nữa, bởi vì Phù Diêu Cung khách quý cũng không hy vọng luyện tập võ nghệ quá giả tạo, vì vậy Tông chủ

cũng không chế định quy định không thể gây thương tàn, cũng là nói, lần này luyện tập võ nghệ, trên thực tế là vô cùng hung hiểm, nếu gặp được tình cảnh nguy cấp, chính là chúng ta từ cốc truyền pháp trường lão, cũng không cách nào kịp thời xuất thủ ngăn cản. Các người tốt nhất nghỉ kỹ, sau đó mới quyết định có muốn tham gia luyện tập võ nghệ hay không!"

Bên trong Đoán Chân cốc, Thiết Như Cuồng đối với chúng đệ tử trình trọng phân phó, trầm tư một hồi lâu, lại nói: "Ồ lúc luyện tập võ nghệ, nếu gặp phải Phụng Thiên điện đệ tử, nhất định phải cẩn thận, chính là trực tiếp nhận thua... Cũng không sao!"

Chúng đệ tử nghiêm nghị, hiển nhiên đều biết Phụng Thiên điện đệ tử lợi hại.

Phượng Hành cũng đứng ở bên người hắn nghe, nghe vậy có chút khinh thường, nói: "Phụng Thiên điện đệ tử thì thế nào?"

Thiết Như Cuồng xoay người lại chính là một cái tát, mắng: "Ta không nói người!"

Phượng Hành nói: "Ta cũng là Đoán Chân cốc đệ tử a!"

Thiết Như Cuồng nói: "Ta không dạy nổi tiểu quái vật như ngươi, bất quá ngươi cũng nhớ kỹ cho ta, Tiểu Sơn Hà vẫn không thích ngươi, ta cũng nghe nói ngươi cùng Tiểu Kiếm Minh không hòa thuận, ở luyện tập võ nghệ, nếu là đụng phải hắn, tốt nhất không cần tranh giành làm gì, Tiểu Kiếm Minh từ lúc bắt đầu tu hành đã theo đuổi chiến tu chỉ đạo, chính là Thanh Vân Tông môn hạ chiến tu thuần túy nhất, thực lực thực sự không kém, tiểu tử ngươi mặc dù không tồi, nhưng hiện tại so với hắn còn non một chút, giữ lại mạng nhỏ, ngày sau không phải là không có cơ hội đuổi kịp và vượt qua hắn!"

Thiết Như Cuồng ân cần dặn dò, mặc dù trong miệng hắn nói Phượng Hành không phải do hắn dạy dỗ, trong lòng thật ra đã coi hắn là chân truyền đại đệ tử của mình mà đối đãi, câu kia "Ta không dạy nổi tiểu quái vật như ngươi", cùng với nói là phủ nhận Phượng Hành là đệ tử của mình, chẳng bằng nói là trần đây hãm mộ, ở trong lòng hắn, cũng thực hi vọng tiểu quý tiền đồ vô lượng này là do mình dạy dỗ.

"Nếu lần này Trúc Cơ thành công, ta dù có ba cái chân cũng không đuổi kịp và vượt qua hắn a..."

Phượng Hành ngoài mặt cười hi hi đáp ứng, trong lòng thầm nghĩ: "Đoán chừng từ lần này ra, ta cũng không có cơ hội khác có thể chém giết người này nữa rồi, mặc dù Thập Vạn Bát Thiên Kiếm tu luyện hóa hầu vẫn chưa tới, cũng chỉ có thể liều mạng thôi..."

...

...

Cùng lúc đó, bên trong Sơn Hà cốc, Tiểu Sơn Hà cũng sắc mặt âm trầm nói với Tiểu Kiếm Minh: "Đây là một cái cơ hội của ngươi, Hứa Linh Vân hôm nay cũng đã đột phá Linh Động cửu trọng, lại chuyên tâm tu luyện Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, rất rõ ràng, Thanh Điều muốn cho nàng tranh giành một chút, đến lúc đó ngươi tuyệt đối không thể nương tay, cho dù là gết nàng, cũng nhất định phải đem Trúc Cơ đan đoạt tới trong tay!"

Tiểu Kiếm Minh hơi ngần ra, giống như mất một thời gian mới quyết định nhấm nháp, trầm giọng nói: "Ta hiểu được!"

Tiểu Sơn Hà gật đầu, khẽ cau mày suy tư, qua một hồi lâu, lại nói: "Tiểu quý kia, tựa như lại phá cảnh nữa à..."

Tiểu Kiếm Minh trên mặt hiện lên một tia hận ý, lạnh giọng nói: "Ta ở Loạn Hoang sơn lần đầu tiên gặp hắn, hắn chỉ có Linh Động tứ trọng tu vi, sau lúc trở về núi, tựa như đã đạt đến Linh Động lục trọng, hôm nay ba tháng không thấy, lại càng đột phá mà vào Linh Động thất trọng... Phần tốc độ tu hành này, thật sự quá kinh người, thúc thúc, ta có thể khẳng định, trên người tiểu quý này nhất định có bí mật!"

Tiểu Sơn Hà trầm tư một hồi lâu, nói: "Bạch sư thúc nhất định truyền cho hắn công quyết gì đó a, nếu không mặc dù hắn có vô tận tu nguyên, tu vi cũng tăng lên nhanh như vậy, bất quá, tu vi tăng lên nhanh, căn cơ nhất định không yên, sở dĩ tiểu quý này xuất sắc, là bởi vì có căn cơ vững chắc, hắn hôm nay đem tu vi tăng lên nhanh như vậy rồi, ngược lại không khó giải quyết bằng lúc trước nữa, đối với chuyện của hắn, ngươi không cần phải lo lắng, ta sẽ an bài người thủ sâu cận của hắn!"

Tiểu Kiếm Minh chậm rãi nói: "Nếu có cơ hội, bản thân ta muốn cùng hắn đánh một trận, mượn cơ hội chém hắn!"

Tiểu Sơn Hà không vui nói: "Thái Thượng Trường lão trước khi bế quan, đã từng lấy Giá Y Quyết giúp ngươi tẩy luyện linh khí, giúp kiên cố căn cơ, con đường của ngươi sẽ đi xa hơn so với ta, nhất định nhất phi trùng thiên, vì sao lại đem tâm tư đặt ở trên người một tên tiểu quý như vậy? Lòng dạ phóng khoáng chút ít sao, Trúc Cơ rồi, ngươi mới chánh thức bước chân vào tu hành giới, mới là lúc ngươi cùng quần hùng tranh phong!"

Tiểu Kiếm Minh gạt mình, chậm rãi thở dài, nói: "Dạ, thúc phụ!"

Chẳng qua mặc dù đáp ứng, trong bụng không khỏi có chút tiếc nuối.

Cũng chỉ có người chính diện bị Phượng Hành mắng chửi, mới hiểu được tiểu quý này đáng hận cỡ nào, thúc thúc hắn đối với Phượng Hành chẳng qua là nghe nói, căn bản lý giải không được Tiểu Kiếm Minh trong lòng đối Phượng Hành mãnh liệt hận ý cùng sát ý...

Đây... Quả thực là một tiểu vương bát đản có thể làm người ta tức phát khóc a!

Có khách quý ở phía sau thúc giục, Thanh Vân Tông luyện tập võ nghệ lần này an bài đặc biệt nhanh chóng, rất nhanh, liền có nội môn ba mươi sáu cái danh ngạch xác định ra, ba mươi sáu người này, bao gồm Thanh Vân Tông bốn cốc một điện tất cả người nổi bật, bọn họ sẽ đối chiến hai hai, tăng tăng tấn chức, cuối cùng chọn lựa một gã khôi thủ, cộng thêm chín người nổi bật khác, tổng cộng mười người, đạt được phần thưởng của Đạo môn.

Thanh Vân Tông Vân Ân phong, Tiểu Thiên nam, đang lúc buổi trưa, ánh mặt trời chói mắt.

Cách ba mươi trượng dưới một lùm cỏ từng, đã dựng lên nhất phương đài cao, Phù Điều Cung khách quý ngồi ở giữa, cao cao tại thượng, ở dưới tay nàng, còn lại là năm lão ầu lầy Tiên bà bà cầm đầu, mà ở tả hữu hai bên, chia ra ngồi Thanh Vân Tông Tông chủ Trần Huyền Hoa cùng với Đoán Chân, Sơn Hà, Thư Văn, Tê Hà tứ cốc trưởng lão, mà tại chung quanh Tiểu Thiên nam, có vài chục người đệ tử khoanh chân mà ngồi.

"Hong Tiên Chiêu đối trận Tiểu Kiếm Minh!"

"Nhận thua!"

"Tiên Nguyệt Minh đối trận Hứa Linh Vân!"

"Nhận thua!"

"Diệp Thiêm Long đối trận Phương Hành!"

"... Nhận thua!"

Ba câu này, lại là thanh âm thường xuyên nghe được nhất.

Tiểu Kiếm Minh cùng Hứa Linh Vân tự không cần phải nói, không có đệ tử nào to gan, dám cùng hai người bọn họ đối trận, mà Phương Hành mới nổi tiếng giống như trước có uy nghiêm khó lường, phần lớn đệ tử gặp được hẳn tất cả cũng lựa chọn nhận thua, bởi vì hôm nay trong tông môn đã truyền lưu chuyện hẳn một cước đá phê đi Phụng Thiên điện đệ tử Vũ Kiệt, đại náo giới luật ty, vừa khắp núi đuổi giết giới luật trưởng ty lão.

Những đệ tử này hoặc tông phục hoặc không phục, ít nhất không dám đem an nguy của mình đùa giỡn.

Dù sao Phương Hành cũng là hung danh hiển hách, thật cùng hắn đối trận, bị hắn đánh cho thành trọng thương, sẽ không có cơ hội tiếp tục tham dự.

Một điểm nữa chính là, vì công bình khởi kiến, mỗi đệ tử đều có ba cơ hội nhận thua, sau khi nhận thua, còn có thể cùng những người khác tỷ thí, tranh đoạt danh ngạch phía dưới, nhưng nếu lên tiểu thiên đài sau đó thua trận, chỉ có thể rút lui.

Cũng vì vậy, luyện tập võ nghệ tiến hành cả buổi sáng, ba người này lại vẫn chưa ra sân một lần, bởi vì đối thủ đều nhận thua.

Có thể nói như vậy, hôm nay Tiểu Kiếm Minh, Hứa Linh Vân cùng Phương Hành, đã được công nhận Thanh Vân Tông ba đại đệ tử.

Dĩ nhiên, cũng có một chút người là không thừa nhận, nói thí dụ như Phụng Thiên điện bốn người đệ tử.

Trừ Tiểu Kiếm Minh ra, Phụng Thiên điện còn có năm người đệ tử, cũng là các cốc chọn ra người nổi bật, tinh nghiên chiến pháp, ở trong năm người, Vũ Kiệt xếp hạng thứ tư, mà Phụng Thiên điện xếp hạng chính là lấy thực lực để tính toán, vì vậy bên trong Phụng Thiên điện có ít nhất ba người thực lực cao hơn hẳn, ba người này, lại có một người chính là xuất thân Sơn Hà cốc, tự nhiên đối với Phương Hành càng có địch ý.

"Hoa Oán Nghiệp đối chiến Tiểu Kiếm Minh!"

"Nhận thua!"

"Hoa Oán Nghiệp đối chiến Hứa Linh Vân!"

"... Ta... Nhận thua!"

"Hoa Oán Nghiệp đối chiến Phương Hành!"

"... Nguyên cầu đánh một trận!"

Tới lúc xế chiều, một cái tên liên tục vang lên ba lần, đến phiên Phương Hành, đối phương rõ ràng lựa chọn xuất chiến.

Mà đệ tử Thanh Vân Tông và trên khán đài tứ đại trưởng lão, ánh mắt cũng lóe lên một cái.

Bởi vì... Hoa Oán Nghiệp, chính là Phụng Thiên điện nhị đệ tử chỉ xếp sau Tiểu Kiếm Minh, trước lúc Phương Hành xuất hiện được công nhận tông môn đệ tam cao thủ.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Có tiền thì đốt

Phương Hành đang núp phía dưới kim ô tránh nóng, mặt trời gay gắt nóng tới nhưc đầu, cũng may kim ô nhất tộc, có thể hút lấy dương lực ban ngày tu luyện, vì vậy nóng nữa cũng không sợ, đang muốn vươn cánh che nắng cho hắn, hơn nữa nhân rồi không có chuyện gì uống vài ngụm rượu, mơ mơ màng màng mà ngủ, cho đến kim ô móng vuốt gãi gãi hắn, lúc này mới tỉnh lại, mơ mơ màng màng mờ mắt ra.

"Phương sư đệ, đến hai người chúng ta rồi!"

Hoa Oán Nghiệp đứng dậy, vóc người thon dài, nhìn Phương Hành, lãnh đạm nói.

Phương Hành dụi dụi con mắt, thấy không phải là Tiểu Kiếm Minh, nhất thời hứng thú giảm bớt, nói: "Người dứt khoát nhận thua cho xong đi!"

Chung quanh đám người vây quanh nhất thời ồ lên, cảm thấy cũng quá khoa trương, Hoa Oán Nghiệp là người thứ hai trong Phụng Thiên điện, xếp hạng gần với Tiểu Kiếm Minh, chính là một cái cao thủ nổi danh Thanh Vân Tông, rất nhiều người đều cho rằng, hắn cho dù gặp phải Hứa Linh Vân, cũng có sức đánh một trận, dù sao hắn tu vi mặc dù mới chỉ có Linh Động thất trọng, nhưng nghiền cứu Thanh Vân Cửu Kiếm nhiều năm, thành tựu sâu đậm.

Phương Hành trực tiếp bảo nhân gia nhận thua, tựa như có chút tự cao.

Quả nhiên, Hoa Oán Nghiệp nghe vậy, lãnh đạm mà cười, trực tiếp hướng tiểu thiên nam đi tới, cất bước tiến lên, lập tức có một tầng bình chướng như màng nước đưa đi vào, rồi sau đó Hoa Oán Nghiệp đứng ở trên tiểu thiên nam, lạnh lùng nâng kiếm, hướng Phương Hành mà chỉ, mặc dù không nói chuyện, nhưng một động tác này, hiển nhiên là nói rõ rồi, tất nhiên muốn khiêu chiến Phương Hành.

Phương Hành có chút chán nản, tiện tay kéo qua bên cạnh một người, hỏi: "Hắn mới vừa rồi có đến cùng Tiểu Kiếm Minh tỷ thí hay không?"

Đệ tử kia sợ hết hồn, đành hoảng nói: "Có, cũng từng gặp phải Linh Vân sư tỷ, bất quá đều trực tiếp nhận thua!"

Phương Hành hận nói: "Thằng cha nó, làm sao gặp ai hắn cũng nhận thua, lại muốn khiêu chiến tiểu gia? Xem thường ta sao?"

Vừa nói tức giận đi tới tiểu thiên nam, kim ô muốn đi theo, trực tiếp bị hắn tự tay ngăn trở.

Tiến vào tiểu thiên nam, chỉ cảm thấy quanh người hơi lạnh, sau đó cảnh sắc đại biến, lúc này mới phát hiện, từ ngoại giới thoát nhìn tiểu thiên nam rất nhỏ, bên trong lại là một không gian thật lớn, không sai biệt phương viên trăm trượng. Trên mặt đất về từng đạo phù triện phong cách cổ xưa, u quang lóe sáng, lộ ra vẻ thần bí mà cường đại, Phương Hành lấy Âm Dương Thần Ma Giám quan sát một chút, giờ mới hiểu được, tiểu thiên nam, thật ra chính là một chỗ tiểu thiên thế giới.

"Phương sư đệ, Hoa mẫu nhập môn mười một năm, hai năm ngoại môn, nội môn ba năm, sau đó tiến vào Phụng Thiên điện, nghiền cứu..."

Hoa Oán Nghiệp thấy Phương Hành đi vào, liền nhẹ nhàng mở miệng, tay áo không gió mà bay, vẻ mặt ngạo nhiên.

"... Vì sao người không khiêu chiến Linh Vân sư tỷ cũng không khiêu chiến Tiểu Kiếm Minh, lại muốn khiêu chiến ta?"

Phương Hành trực tiếp cắt đứt lời của hắn, cường thế hỏi: "Người xem thường tiểu gia sao?"

Hoa Oán Nghiệp hơi ngây ra, lắc đầu nói: "Coi như khiêu chiến Linh Vân sư tỷ, ta cũng có ba thành cơ hội..."

"Ba thành cơ hội?"

Phương Hành hơi ngẩn ra, suy nghĩ một chút, nói: "Vậy khiêu chiến Tiểu Kiếm Minh thì sao?"

Hoa Oán Nghiệp dừng một chút, nói: "Ta chỉ nắm chắc sống qua được ba chiêu dưới tay Tiểu sư huynh!"

"Ba chiêu..."

Phương Hành gật đầu, ngửa mặt lên nhìn trời, tính toán một hồi lâu, đột nhiên thân hình vừa động, trực tiếp lao về phía Hoa Oán Nghiệp.

"Sưu..."

Thân hình như điện, khí thế như rồng, bàn tay nhỏ xòe ra, lực lượng mệnh môn phô thiên cái địa hướng Hoa Oán Nghiệp ép xuống.

Hoa Oán Nghiệp không nghĩ tới hắn nói động thủ là động thủ, trong bụng kinh hãi, muốn rút kiếm, đã không còn kịp nữa, trong chốc lát thi triển ra bình chướng thuật, cản ở trước người, sau đó hai chân đạp đất, chuẩn bị kéo ra cự ly, đồng thời tay trái lên kết pháp quyết, đồng thời dẫn động bên trong túi trữ vật ba đạo phi kiếm... chỉ một thoáng, đã làm ra ba loại chuẩn bị, thực lực có thể thấy được cũng rất cao thâm.

"Thình thịch..."

Phương Hành một chưởng này, trùm lên bình chướng trước người Hoa Oán Nghiệp, trong chốc lát chấn ra ba quang nhện nhạo.

Hoa Oán Nghiệp "Đằng đằng đằng" lui lại mấy bước, sắc mặt trắng nhợt, có chút kinh ngạc nhìn Phương Hành.

Hiển nhiên, hắn cũng không ngờ lực lượng của Phương Hành mạnh đến vậy.

Mà Phương Hành đánh ra một chiêu này, thì dừng tay lại, không tiếp tục tiến công.

"Quả nhiên có chút môn đạo, đánh bại người cũng rất lao lực a!"

Phương Hành lâm bầm lâu bầu, hướng Tiểu Kiếm Minh dưới đài nhìn thoáng qua.

Tiểu Kiếm Minh trầm mặc không nói, ánh mắt lạnh nhạt nhìn trên đài, trên mặt không có chút thần sắc gì cả.

Thúc thúc của hắn an bài Hoa Oán Nghiệp khiêu chiến Phương Hành, là vì thử dò xét Phương Hành sâu cạn.

Đối với một lần tranh đoạt Trúc Cơ đan này, Tiểu Sơn Hà có thể nói là dùng toàn bộ tâm tư, không cho phép có chút ngoài ý muốn phát sinh.

Hắn cũng hiểu rõ đối với thực lực của Hoa Oán Nghiệp, có lẽ quả thật không phải đối thủ của tiểu quý do Bạch Thiên Trọng đích thân dạy dỗ, nhưng vô luận như thế nào, nhất định có thể đem toàn bộ thực lực cũng bức ra, đối thủ không biết là đáng sợ nhất, Phương Hành không rõ sâu cạn cũng làm cho người ta kiêng kỵ, nhưng nếu có người thay mình tìm đường, thăm dò Phương Hành sâu cạn, sẽ dễ dàng đối phó rất nhiều.

"Phương sư đệ quả nhiên không hổ là kỳ tài tông môn, chỉ bằng một chiêu này, ta không bằng người!"

Hoa Oán Nghiệp thối lui hai bước, đứng lại, ánh mắt phức tạp.

"Chỉ bất quá, nếu người muốn đánh bại ta, còn cần lấy thêm ra chút ít thực lực mới được!"

Hoa Oán Nghiệp thở thật dài, chậm rãi rút ra trường kiếm của mình, linh khí bắt đầu ngưng tụ, tay áo không gió mà bay.

"Hoa mỗ lung mang đại ân của Tiểu thị, cam nguyện từ bỏ cơ hội tranh đoạt mười vị trí đầu, cũng muốn tới khiêu chiến người, là vì dò đường thay người khác, thăm dò thực lực của người, chẳng qua là... Dù sao cũng không cam lòng, cho nên mục đích của ta không phải là thử dò xét người, mà là muốn đường đường chính chính đánh bại người, dùng người, tới mài kiếm của ta, cũng dùng người, để chứng minh thực lực người thứ hai trong Phụng Thiên điện ta..."

Hoa Oán Nghiệp lúc này thanh âm vô cùng thấp, ngoại nhân căn bản nghe không rõ.

Bọn họ chỉ cảm thấy, Hoa Oán Nghiệp lúc này khí độ phảng phất thay đổi, mờ mờ ảo ảo trở nên dày đặc đáng sợ, khát máu dữ tợn.

Nghe Hoa Oán Nghiệp nói, Phương Hành khẽ nhíu chân mày, bỗng nhiên cũng thở dài khe khẽ, nói: "Người nói nhiều như vậy, ta cũng có chút cảm động, hiện tại chỉ muốn nói với người một câu..."

Hoa Oán Nghiệp hơi ngần ra, kinh ngạc nói: "Nói cái gì?"

Phương Hành nói: "Thằng cha người nói nhảm thật nhiều!"

Nói xong, chợt bộc phát, bàn tay tại sau gáy khẽ rút, "Sưu" một tiếng, một sợi dây thừng tựa như linh xà đột nhiên bay ra, quanh co bay về phía Hoa Oán Nghiệp, đương nhiên đó là Khôn Tiên Tắc.

Sợi dây này là thượng giai pháp khí, một khi tiếp xúc đến nhân thân, lập tức sẽ đem bó trói.

Hoa Oán Nghiệp ngần ra, chân đạp cương bộ, xoẹt một cái xuất kiếm, trong miệng ngâm nga: "Thanh vân nhất kiếm chống hàn sương..."

Trong không khí, chốc lát đã có kiếm khí tung hoành, kiếm quang hàn lãnh nhuộm đầm ra đầy trời sương lạnh, như muốn đông cứng hết thảy.

Ngay cả tốc độ Khôn Tiên Tắc bay tới, tựa như cũng chậm một hồi lâu, trường kiếm của Hoa Oán Nghiệp điểm trên dây thừng, lập tức giống như là quai xà bị điểm trúng bảy tấc, mất đi lực lượng, mềm nhũn rơi trên mặt đất.

Hoa Oán Nghiệp trên mặt lộ ra một tia cười lạnh: "Cũng biết Đoán Chân cốc đệ tử pháp khí đông đảo, nhưng đối với ta mà nói, không có tác dụng..."

Phương Hành hi hi cười một tiếng, nói: "Phải không?"

Bàn tay giương nhẹ, chỉ nghe "Sưu " " sưu" không ngừng, chợt có đầy trời linh quang.

Hoa Oán Nghiệp nhìn thấy một màn này, giật mình sắc mặt cũng thay đổi, trong miệng kêu to: "Thanh vân nhất kiếm khóa hoành giang..."

"Bá bá bá "

Mấy bóng kiếm vừng vàng phong tỏa phương viên trước người mình hơn một trượng.

Cũng không phải hẳn không kinh hãi, vì vậy hẳn cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới có người dùng loại phương pháp này để chiến đấu.

Đơn giản mà nói, chính là đập người!

Dùng phù triện, pháp khí, thậm chí còn có hồng trần sử dụng ám khí các loại chút tới đập người.

Phù triện có định thân phù, phát viêm phù, tù giang phù, hào quang phù... Chừng trăm đạo, bay múa đầy trời.

Mà pháp khí có đạo đạo phi kiếm, tú hoa châm, thần cơ nỏ, huyết trích tử... Cũng chừng mười mấy vật, bay tới phô thiên cái địa.

"Rầm rầm..."

Vào giờ khắc này, Hoa Oán Nghiệp cơ hồ cả người cũng bị phù triện, pháp khí bao phủ.

Ở chung quanh hắn, thỉnh thoảng vang lên tiếng phá hủy, tiếng xé gió, linh quang chói mắt, kinh phong bão tố, tình cảnh kinh khủng.

"Điên rồi, quả thực điên rồi, nào có luyện tập võ nghệ như vậy?"

"Đây là luyện tập võ nghệ, không phải là khoe của, tiểu quỷ này làm loạn như thế, còn thể thống gì?"

Ngoài tiểu thiên thai Thanh Vân Tông đệ tử rồi rít kêu la, một phần kinh ngạc, một phần hoảng sợ.

Thanh Vân Tông đệ tử quá quen cuộc sống nghèo khó cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới có thể đối trận như vậy, đây quả thực là lấy tiền đánh người a!

"Thiết sư đệ, cũng biết Đoán Chân cốc đệ tử pháp khí đông đảo, chẳng qua là cho tới bây giờ không ngờ... lại nhiều như vậy a..."

Thư Văn cốc truyền pháp trưởng lão Trần Bảo Nghiên cười khổ hướng Thiết Như Cuồng reu ghẹo.

Thiết Như Cuồng cũng bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, trên mặt vẻ cười giống khóc, nói: "Đừng đến hỏi ta, trừ Khổn Tiên Tác là tiểu quỷ này lừa gạt ta, vật gì khác ta cũng không biết hắn từ đâu lấy tới... Bất quá nói thật, nhiều pháp khí phù triện như vậy một lần ném xuống, ta cũng cảm thấy đau lòng, tiểu quỷ này còn thật sự không nháy mắt a..."

"Rõ ràng thực lực không kém đối thủ, tại sao lại dùng loại thủ đoạn này?"

Thanh Điều trưởng lão sắc mặt âm trầm nói, tựa như đối với Phương Hành rất bất mãn.

Thiết Như Cuồng thở dài, liếc Tiểu Sơn Hà một cái, lạnh lùng cười một tiếng, hắn tự nhiên biết Phương Hành làm như vậy, là vì không để cho người khác thấy thực lực chân chánh của hắn, bất quá đang ở hắn nghĩ châm chọc Tiểu Sơn Hà hai câu, Phương Hành đem mấy đạo phát viêm phù cuối cùng ném đi ra ngoài, thanh âm truyền khắp tiểu thiên đài: "Đại gia người, còn muốn thử dò xét thực lực của ta ư? Lấy tiền để chết người a..."

Thiết Như Cuồng vỗ đầu một cái, cũng không châm chọc Tiểu Sơn Hà nữa, thuận miệng nói: "... Đốt tiền sao!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Bởi vì, ta không có tiền!

Thật là tiền nhiều đem ra đốt!

Thanh Vân Tông đệ tử đối với cách làm của Phương Hành có một cái cái nhìn duy nhất là như thế! Trong chiến đấu tự nhiên cần pháp khí, cũng cần phù triện, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy ai dùng loại phương pháp này mà sử dụng phù triện cùng pháp khí, pháp khí có thể sử dụng nhiều lần thì không nói đến, nhưng có rất nhiều phù triện cùng pháp khí là vật phẩm tiêu hao a, sử dụng bữa bãi như thế chẳng khác nào ném bỏ.

Thật là gặp qua lãng phí, nhưng chưa từng thấy lãng phí như vậy!

Càng thống khổ chính là, rất nhiều Thanh Vân Tông đệ tử đã phát hiện, những thứ Phương Hành ném ra, từng là của mình...

Khó trách tiểu vương bát đản này không đau lòng a, chút ít đồ kia, đều là đoạt được từ người khác.

Vô luận kết quả của trận chiến này như thế nào, danh tiếng đệ nhất bại gia tử Thanh Vân Tông của Phương Hành đã cực kỳ vững chắc.

"Rầm rầm rầm..."

Hoa Oán Nghiệp quanh mình đầy khói, linh quang tung tóe, chớp lửa trập trập...

Từng đạo khí lưu rồi loạn kéo dài ước chừng thời gian nửa nén hương, mới từ từ tan đi, thân hình Hoa Oán Nghiệp mới dần lộ ra ngoài.

"Thật đáng thương a..."

Lúc này Hoa Oán Nghiệp, còn cố gắng đứng, chỉ là cả người đã hoàn toàn không cách nào nhúc nhích, trên người bị hao tổn nhiều chỗ, áo khét lẹt, một thân đen nhánh, ánh mắt mê ly, thân thể co quắp, trong miệng thỉnh thoảng chảy ra máu đen.

Kiểm của hắn còn ở trong tay, chẳng qua đã không thể xưng là kiếm nữa rồi.

Thân kiếm đã cong vẹo, mũi kiếm toác ra bảy tám khuyết khẩu, trông như một cái cưa.

Hoa Oán Nghiệp lấy kiếm đạo tu vi thời động kiếm này, đón đỡ vô số công kích, bảo vệ mạng của mình, nhưng cũng hủy diệt thanh kiếm này rồi.

"Còn chưa chết ư?"

Phương Hành thò đầu, hướng Hoa Oán Nghiệp đánh giá một chút, trong lòng cũng ám thầm bội phục.

Nhiều pháp khí cùng phù trận như vậy, uy lực lớn đến ngay cả chính hắn cũng thấy sợ hãi trong lòng, tên khốn kiếp này vẫn còn chống đỡ được sao?

Qua một lúc lâu, Hoa Oán Nghiệp không nhúc nhích mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Phương Hành.

"Người biết... tại sao ta bán mạng cho Tiểu thị sao?"

Hoa Oán Nghiệp không xuất thủ, hắn tựa như tùy thời cũng sẽ bất tỉnh, chỉ là một sợi tín niệm chống đỡ để hắn nói ra những lời này.

Phương Hành cũng có chút ngạc nhiên, nói: "Tại sao?"

Hoa Oán Nghiệp ánh mắt bỗng nhiên trở nên có chút điên cuồng, có chút kinh khủng, cũng có chút bi thương.

"Bởi vì... Ta không có tiền..."

Nói ra mấy chữ này, ánh mắt Hoa Oán Nghiệp dường như có chút ướt át, mang theo bi thương không nói thành lời.

Sau khi nói xong, hắn ngửa mặt lên trời nằm vật xuống, ngất đi.

Cho đến khi bất tỉnh, thần sắc trên mặt hắn cũng vô cùng bi thương.

Không người nào có thể hình dung tâm tình của hắn lúc này, một vận con lạc đà chạy qua cũng không thể nào hình dung được một phần trong đó.

Bởi vì không có tiền cho nên chỉ có thể làm con cò cho người khác.

Nhưng mà kết quả cuối cùng, lại thua ở trong tay một người vô cùng có tiền...

So với chuyện thua ở trong tay Phương Hành, hắn thậm chí cảm giác hận vì sự lãng phí của Phương Hành...

Đó đều là tiền a, tiểu quý này lại đem tiêu xài như vậy!

"Không có tiền không phải lý do a, tiểu gia lúc mới vừa vào Thanh Vân Tông cũng không có tiền!"

Phương Hành tới đây nhìn hắn một cái, thấy hắn quả thật ngất đi rồi, thở phào nhẹ nhõm, cười nói.

Chẳng qua lúc này Hoa Oán Nghiệp đã không nghe được nữa, nếu không có lẽ sẽ thỉnh giáo Phương Hành phương pháp kiếm tiền một chút.

Giờ khắc này, dưới đài vắng lặng không tiếng động.

Thanh Vân Tông hai vị cao thủ, cuối cùng kết thúc trong cục diện tức cười này.

Hoa Oán Nghiệp là một cao thủ, ngay cả Phương Hành cũng không nắm chắc ở dưới tình huống không sử dụng Thập Vạn Bát Thiên Kiếm mà thắng hắn.

Nhưng hắn cũng là một người thật đáng buồn, hắn không có tiền.

Cho nên hắn thua.

Bị Phương Hành dùng tiền đánh cho thua.

Dưới đài sắc mặt Tiểu Sơn Hà đã khó coi đến mức sắp chảy thành nước.

Ngay cả hắn cũng không nghĩ tới kết quả này, tân tân khổ khổ an bài Hoa Oán Nghiệp tới khiêu chiến Phuong Hành, kết quả lại là...

Ngay cả hắn cũng không khỏi không cảm thán, tiểu quý này thật sự là không ra bài theo lẽ thường a!

Lấy ánh mắt của hắn mà nói, tiểu quý này tiêu hao hết phù triện cùng pháp khí ở trận chiến này, chỉ từ giá trị mà nói, trừ phi hắn có thể cướp được Trúc Cơ Đan, nếu không vô luận bất được phần thưởng gì, cũng không đủ để đền bù tổn thất...

Đem Hoa Oán Nghiệp ném ra khỏi tiểu thiên thai, Phuong Hành chính mình không vội mà đi ra ngoài, đặt mông ngồi xuống, bắt đầu chọn lựa pháp khí còn có thể thu về cùng với phù triện chưa kịp kích phát uy lực, bộ dáng rất thật tình, ở một đồng rách nát lựa chọn nhặt nhặt, trên thực tế hắn cũng đau lòng, trong nhà cường đạo cũng không phải lương thực dư thừa a, có thể thu về thì phải thu về, trực tiếp ném đi đó là bại gia tử.

"Còn không mau đi ra ngoài!"

Phía ngoài Hoàng trưởng lão chủ trì luyện tập võ nghệ thúc giục.

Phuong Hành tròn mắt: "Người đền cho ta a?"

Hoàng trưởng lão im lặng: "Người lấy ra hết đi, đi ra bên ngoài mà chọn!"

Phuong Hành nói: "Đợi thêm chút nữa, sắp chọn xong..."

Hoàng trưởng lão cả giận nói: "Chọn xong cũng không được, đem đồ bỏ ném ở phía trên, ai quét dọn cho người?"

Phuong Hành bắt đầu đi, không thể làm gì khác đành đem toàn bộ thu vào trong túi trữ vật, xuống đài rồi từ từ chọn.

Dưới đài Thanh Vân Tông đệ tử cũng về mặt quái dị nhìn hắn, bị hắn hung hăng trừng mắt liếc: "Chưa từng thấy người có tiền a?"

"Có tiền cái rắm, còn không phải cướp từ trong tay chúng ta ư?"

Có ít nhất bảy tám người ở trong lòng oán thầm lên, bắt quả không dám nói ra.

Hoàng trưởng lão chủ trì luyện tập võ nghệ cũng cười khổ, ban đầu chính là hắn khuyên Phuong Hành chọn lựa một môn pháp quyết có thể kiếm tiền để tu luyện, tương lai không cần buồn bã vì vấn đề tài nguyên, hôm nay thấy tiểu quý này lấy tiền đập người, hắn đột nhiên cảm giác chính mình sai lầm rồi, tiểu quý này trời sinh đã thích hợp tu hành Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, dù sao hắn vô luận nhìn như thế nào, cũng không giống bộ dạng thiếu tiền...

Lắc đầu không để ý tới hắn, tiếp tục tiến vào luyện tập võ nghệ tiếp theo.

Chỉ bắt quả trải qua trận chiến đặc sắc tuyệt luân lấy tiền đập người này, phía sau đối quyết có chút vô vị.

Trên khán đài Huyền Tứ Nương, cũng cười dài nhìn Phuong Hành còn đang thật tình lựa chọn nhặt nhặt.

Đối với nàng mà nói, chiến pháp của Phuong Hành cũng làm cho nàng cảm thấy mới mẻ, nàng là người thích náo nhiệt, mỗi lần đến nơi nào, cũng muốn quan sát các tông đệ tử luyện tập võ nghệ, lần này từ Phù Điều Cung đi ra ngoài, cũng nhìn không dưới ngàn trận rồi, được chứng kiến đủ loại thiên tài, tỷ thí biểu diễn đặc sắc, các loại đấu pháp thật ra thấy vậy cũng có chút chán ghét rồi, tiểu quý này lại làm cho nàng cảm thấy mới mẻ thú vị, cảm giác cùng người khác rất bất đồng.

"Chủ thượng, tiểu quý này bộ dáng phá sản cũng cùng tiểu công tử giống nhau a..." Bên cạnh Tiền bà bà cảm thán.

"Không sai, ta cũng muốn đem Trúc Cơ Đan trực tiếp cho hắn rồi!" Huyền Tứ Nương cười nói.

Phía dưới Tiểu Sơn Hà đám người nhất thời lấy làm kinh hãi, sợ hãi lòng bàn tay cũng đầy mồ hôi lạnh.

Bắt quả may là Huyền Tứ Nương cũng chỉ nói như thế, không thật sự làm như vậy.

Vừa liên tục tiến hành bốn năm trận tỷ thí, thời gian đã đến xế chiều, người tham gia luyện tập võ nghệ đã chỉ còn mười người, nói cách khác, mười cao thủ đứng đầu trên căn bản đã định ra, nhưng trừ Tiểu Kiếm Minh, Hứa Linh Vân, Phuong Hành ra, còn có ba người của Phụng Thiên Điện, còn lại là Sơn Hà cốc, Thư Văn cốc, Tê Hà cốc, Đoán Chân cốc đều có một người, cục diện đánh giá cũng là ngang bằng.

Đoán Chân cốc tấn nhập thập đại cao thủ chính là Ngô Tương Đồng, người này trong ngày thường thật thà đáng hoàng, thật ra thực lực tương đối không sai, đã liên tiếp đánh bại ba vị đồng môn, có thể nói dựa vào thực lực xông vào bên trong thập đại cao thủ.

Tiếp tục mà nói, cũng là cao thủ tranh đấu rồi, tâm tình mọi người cũng có chút khẩn trương.

Tới lúc này, quy tắc cũng đã thay đổi, bởi vì thập đại cao thủ đều đã xuất hiện, cho nên không hề có nhận thua nữa, mà là trước xác định năm người, để năm người này tranh đoạt xếp hạng đầu, năm người bị thua tranh đoạt xếp hạng phía sau.

Cũng là nói, nhận thua một lần mà nói, sẽ không có cơ hội sẽ cùng năm người đứng đầu đối trận.

Tuyên bố quy tắc xong, Hoàng trưởng lão thanh âm vang dội, tuyên bố trận đấu đầu tiên: "Phương Hành, đối chiến Hứa Linh Vân!"

"Cái gì?"

Thanh Điều trưởng lão trực tiếp đứng lên, vẻ mặt ngạc nhiên.

Chuyện nàng lúc trước lo lắng nhất đã xảy ra, Hứa Linh Vân không cùng Tiểu Kiếm Minh đối chiến, cũng cùng Phương Hành đối chiến.

Nàng cũng không lo lắng Hứa Linh Vân sẽ bại bởi Phương Hành, nhưng lo lắng Hứa Linh Vân ở trong quá trình đánh với Phương Hành sẽ bị thương, cứ như vậy, lúc cùng Tiểu Kiếm Minh tỷ thí, Hứa Linh Vân phát huy không ra toàn bộ thực lực, nhất định sẽ chịu thiệt thòi.

Chúng Thanh Vân Tông đệ tử cũng đều run lên.

Một người là tân tú quật khởi trong tông môn, một người là chân truyền uy danh hiển hách, kết quả hai người này đối chiến, thật đúng là khó mà nói.

Dĩ nhiên, thắng nhất định sẽ là Hứa Linh Vân thắng, nhưng trả giá thế nào, sẽ rất khó nói.

Phương Hành bên trong tiểu thiên nam, nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người phía ngoài, cũng có chút khó hiểu, hắn không nghe được thanh âm ngoài tiểu thiên nam, còn không biết mình cùng ai tỷ thí, bất quá nhìn đến Hứa Linh Vân đứng dậy, từ từ hướng tiểu thiên nam đi tới, miệng của hắn mở lớn vô cùng... nói đùa gì vậy? Cùng Linh Vân sư tỷ tỷ thí? Vạn nhất đã thương nàng làm sao bây giờ?

"Có chút phiền phức, tất phải nghĩ chủ ý mới được..."

Cùng lúc đó, Thanh Điều trưởng lão cũng cấp tốc suy tư đối sách, đột nhiên, nàng trong đầu hiện lên một cái ý niệm khóe miệng mang chút cười lạnh, lấy ra ngọc phù, truyền một câu nói ra ngoài: "Tiểu Man, ngươi mau chóng tới gặp ta!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Chơi xấu

Thanh Điều trưởng lão cũng không lo lắng Hứa Linh Vân sẽ bại bởi Phương Hành, nhưng ngay cả nàng không thừa nhận cũng không được, thực lực của Phương Hành hôm nay là đủ để tạo thành uy hiếp đối với Hứa Linh Vân, nếu ở thời điểm đối phó tên tiểu quỷ này, tiêu hao quá lớn, hoặc là bị thương, thậm chí bị buộc lộ ra tuyệt kỹ dùng để đối phó Tiểu Kiếm Minh, cái kết quả này được không bù nổi mất, vì vậy nàng định dùng chút thủ đoạn.

Trong mấy tháng qua, Tiểu Man cùng Phương Hành quan hệ thân cận, nàng đã chứng kiến toàn bộ, cũng biết Phương Hành là một người thông minh, thấy Tiểu Man ở bên cạnh mình, nhất định sẽ rõ ý tứ của mình.

"Đệ tử bái kiến sư tôn..."

Tiểu Man thật ra đứng cách cũng không xa, chính núp ở trên sườn núi cách hơn trăm trượng quan sát luyện tập võ nghệ, nghe được truyền tin liền tới.

"Nha đầu, ngươi đến chỗ này của ta!"

Thanh Điều trưởng lão sắc mặt có chút bất âm bất dương nói.

Tiểu Man thấy vậy, trong lòng chợt cảm thấy có chút thấp thòm, chẳng qua cũng không dám vi phạm.

Nhưng cũng ngay lúc này, Huyền Tứ Nương ngồi ở trên liếc nhìn Tiểu Man, chợt cảm thấy hai mắt tỏa sáng, cười duyên nói: "Nha đầu thật xinh xắn a, ngay cả ta đều có chút động tâm, Thanh Điều trưởng lão, đây là đồ đệ của ngươi sao?"

Thanh Điều nhất thời ngẩn ra, vội vàng hướng Huyền Tứ Nương hành lễ, cười nói: "Bẩm nương nương, đây là tiểu đồ của ta, năm nay mười ba tuổi!"

Huyền Tứ Nương đánh giá Tiểu Man trên dưới một cái, cười nói: "Chỉ mười ba tuổi, cũng đã tu đến Linh Động lục trọng, thật không đơn giản, trên người có mùi vị thuốc, xem bộ dáng là đi theo Thanh Điều trưởng lão tu luyện đan pháp đúng không?"

Thanh Điều trưởng lão vội nói: "Không sai, nha đầu này tuổi tác mặc dù không lớn, đan pháp thành tựu cũng không tệ lắm, hai ngày trước đã tự mình lên lên bắt đầu luyện chế Linh Động thất trọng phá giai đan. Mặc dù luyện hỏng bốn lò, nhưng cuối cùng cũng thành công một lò!" Dừng một chút, lại nói: "Người này trời sinh Mộc Linh huyết mạch, chính là thiên tài tu luyện đan pháp, vì vậy tuy là yêu man, ta vẫn nhận nàng!"

Huyền Tứ Nương gật đầu, cười nói: "Đúng vậy, đáng tiếc là yêu man huyết mạch, có chút phiền toái!"

Vừa nói, liền gọi Tiểu Man đến trước người, lôi kéo tay nàng, hỏi nàng một chút vấn đề về đan pháp, giống như đang kiểm tra.

Thanh Điều trưởng lão tự nhiên không dám ngăn trở, cũng không cách nào dám dùng nàng tới uy hiếp Phương Hành.

Lại nói lúc này bên trong tiểu thiên nam, Hứa Linh Vân ngơ hạc mà vào, thấy Phương Hành không mang tọa kỵ, cũng từ trên lưng hạc nhảy xuống, khinh phiêu phiêu rơi xuống đất, khoe miệng mỉm cười, nói: "Phương sư đệ, mấy tháng qua, ngươi tu hành như thế nào?"

Phương Hành ngồi chồm hóm trên mặt đất, ôm đầu, thờ dài nói: "Chỉ sợ đã thương Linh Vân sư tỷ ngươi a!"

Hứa Linh Vân sắc mặt có chút ngạc nhiên, nghĩ thầm tiểu quý này khẩu khí càng lúc càng lớn rồi, liền mỉm cười nói: "Không sao, ở diễn võ trường nơi này, đao kiếm không có mất, thủy hỏa vô tình, cho dù đã thương ta, ta cũng sẽ không trách ngươi!"

Phương Hành thờ dài, nói: "Ta thì sao? Linh Vân sư tỷ ngươi tổn thương ta thì không đau lòng sao?"

Hứa Linh Vân có chút im lặng, qua một hồi lâu, mới nói: "Ta tận lực không đã thương ngươi..."

Phương Hành đứng lên, thờ dài nói: "Như vậy chẳng phải ngươi chịu thiệt ư? Ai, nhưc đầu a, hai người chúng ta thật ra thực lực sai khác không xa lắm, nếu như muốn phân ra thắng bại mà nói, nhất định là thắng thảm, người thua không cần nhiều lời, người thắng cũng khẳng định không chiếm được chỗ tốt, không chừng chính là cục diện lưỡng bại câu thương, chẳng phải là không công tiện nghi tên khốn kiếp Tiểu Kiếm Minh kia ư..."

Thấy bộ dáng hần thành thật, Hứa Linh Vân cũng cảm thấy có chút buồn cười, tinh tế suy nghĩ, liền nói: "Phương sư đệ, ta nhập môn sớm hơn mười năm so với ngươi, cũng tu hành nhiều hơn ngươi mười năm, tính ra đã chiếm tiện nghi rất lớn, ngươi hôm nay có phần tu vi này, ta đã tự than thở chẳng bằng chẳng qua là trận chiến này không thể tránh khỏi, như vậy đi, nếu như ngươi có thể cùng ta chiến ngang tay, coi như ngươi thắng!"

Lời này nói rất phóng khoáng, cũng rất tự tin.

Ở trong lòng Hứa Linh Vân, mặc dù có chút bội phục Phương Hành tiến bộ cực nhanh, nhưng cũng không cho là hiện tại Phương Hành có thể cùng mình chiến ngang tay, nói ra lời này ý tứ chính là, nếu song phương thật đầu đến cục diện nhất phương thắng thảm mới có thể phân ra cao thấp, như vậy nàng sẽ nhận thua, nhưng nếu mình biểu hiện thực lực vượt xa Phương Hành, đây cũng là hi vọng Phương Hành không cần dây dưa thêm nữa.

Phương Hành hiểu được ý của nàng, trong lòng thâm suy nghĩ, có một chủ ý, liền ngẩng đầu cười nói: "Tốt lắm, một lời đã định!"

"Hai người các ngươi chuẩn bị hàn huyền tới khi nào?"

Ngoài tiểu thiên nam, Hoàng trưởng lão bắt đầu thúc giục.

"Có quy định không cho nói chuyện phiếm sao?"

Phương Hành trợn mắt nhìn Hoàng trưởng lão một cái, mặc dù đối phương là Trúc Cơ kỳ tu vi, cũng không sợ hãi.

Hoàng trưởng lão tức quá, nếu không phải khách quý và Tông chủ đám người đang nhìn, thật muốn đập cho tiểu quý này hai đập.

"Linh Vân sư tỷ, đắc tội!"

Phương Hành trong lòng đã có chủ ý, cũng không dài dòng nữa, lấy ra Thanh Long Bích Diễm đao, nhắm vào Hứa Linh Vân.

"Phương sư đệ, mời!"

Hứa Linh Vân trường kiếm tà tà chỉ trên mặt đất, khẽ mỉm cười.

Phương Hành ánh mắt lạnh lẽo, đột nhiên quát lên một tiếng, vừa sải bước đi ra ngoài, thân như bạo long, ánh đao rét lạnh, xuất đao hết sức, thanh long sát khí cùng lửa khói màu vàng đều đã tăng vọt mà lên, bỏ ra một đao, lại tựa như đồng thời đánh ra ba đao công kích, hơn nữa hần tốc độ cực nhanh, cơ hồ là trong nháy mắt đã lao tới trước người Hứa Linh Vân, một đao cuồng quét ra, kinh phong như sấm.

"Hô, tiểu quý này thật là mạnh!"

"Thế nhưng đối với Linh Vân sư tỷ tựa như tiên tử thì triển lộ đỉnh thủ đoạn, thật là quá mức!"

"Linh Vân sư tỷ có thể ngăn được sao?"

Ngoài tiểu thiên nam, tất cả chúng đệ tử Thanh Vân Tông đều biến sắc, có người thậm chí kích động đứng lên.

Có thể nói, hôm nay Phương Hành lần đầu tiên trước mặt người khác thi triển thủ đoạn Linh Động hậu kỳ, quả nhiên kinh khủng vô cùng.

Nghĩ hần ở thời điểm Linh Động tứ trọng, cơ hồ có thể cùng Linh Động thất trọng phân cao thấp.

Hần hôm nay, tu vi đạt đến Linh Động thất trọng, thực lực lại càng tăng tới rồi một loại trình độ kinh khủng.

Ngay cả Linh Động cử trọng bình thường, chỉ sợ cũng không dám khinh thường lực lượng của hắn.

"Thanh vân nhất kiếm chống hàn sương..."

Cũng lúc này, Hứa Linh Vân nhẹ nhàng mở miệng, kiếm quang lay động, không khí tựa như ở trong chốc lát ngưng đọng lại.

"Bá bá bá..."

Phương viên mười trượng, đột nhiên khắp nơi đều có kiếm quang lạnh lạnh xuất hiện, trên tiểu thiên nham, thậm chí ngưng kết từng đạo sương lạnh.

Phương Hành lực lượng cùng khí thế kinh khủng, mơ hồ có xu thế bị đóng kết.

Tốc độ dần chậm lại, ngay cả thanh long sát khí cùng điểm vân màu vàng cũng mơ hồ bị áp chế xuống.

Rồi sau đó, Hứa Linh Vân kiếm thế xoay ngang, một đạo kiếm quang đột nhiên linh động như cầu vòng thoát một cái, đã đâm tới ngực Phương Hành.

Nàng giữ vững lời hứa, kiếm thế một kiếm này vẫn mà không phát, chỉ tính toán bức lui Phương Hành, nhưng không có ý định đã thương hắn.

Nhưng cũng ngay lúc này, Phương Hành bỗng nhiên cười hắc hắc, hai cánh tay rung lên, trực tiếp đem Thanh Long Bích Diễm đao đẩy ra.

"Hô" một tiếng, đại đao nặng ba ngàn cân nặng nề hướng Hứa Linh Vân ném tới, lực lượng kinh người.

Nhưng một đao kia tự nhiên không thể gây thương tổn tới Hứa Linh Vân, kiếm thế trong tay tấn công địch thu hồi, nhẹ nhẹ điểm vào, đánh vào trên đại đao, đem nó áp hướng mặt đất, ầm ầm một tiếng vang thật lớn, mảnh đá trên mặt đất bay tán loạn, vỡ ra một cái hố.

Nàng khẽ nhún mày, có chút không rõ hàm ý cử động này của Phương Hành.

Trong chiến đấu, bỗng nhiên quăng binh khí, đây cũng là chiêu gì?

Chẳng lẽ tiểu quý này muốn trực tiếp hướng chính mình nhận thua ư?

Một cái ý niệm trong đầu còn rất mơ hồ, đột nhiên Phương Hành ngay tại chỗ lẩn một vòng, giống như con báo, đột nhiên hướng chính mình đánh tới, Hứa Linh Vân trong bụng hơi kinh, trường kiếm run lên, xa xa chỉ hướng lưng Phương Hành, nhưng lại không nghĩ rằng, Phương Hành không chút nào để ý, trực tiếp đánh tới, hai cánh tay mở rộng, ôm lấy bắp đùi Hứa Linh Vân, sau đó hướng trên mặt đất ngồi xuống, gất gao không buông tay.

Hứa Linh Vân trường kiếm đã chỉ vào lưng của hắn, lại không dám đâm xuống.

Cảm giác chân mình bị người ôm vào trong ngực, Hứa Linh Vân sắc mặt có chút hồng, mặc dù còn cách một tầng sa y, nhưng cảm giác cực kỳ khác thường, nhất là tay tiểu quý này cũng không đang hoảng, lại vẫn sờ soạng trên dưới...

"Phương sư đệ, ngươi đã thua, mau buông ra!"

Hứa Linh Vân giảm thấp xuống thanh âm quát lên.

"Không buông!"

Phương Hành gất gao ôm chặt, đầu dao động giống như cái trống bỏi.

"Ngươi... Đây là luyện tập võ nghệ, ngươi ôm chân của ta làm gì?"

Hứa Linh Vân quả thực phát điên, nếu đổi lại người khác, không chừng một kiếm này thật sự đâm xuống.

"Ta chính là thích ôm!"

Phương Hành cười hi hi một tiếng, ôm chặt hơn một chút nữa, trong lòng nghĩ: "Linh Vân sư tỷ trên người thật thơm!"

Hứa Linh Vân quýnh lên, đột nhiên giạt mình, thu hồi trường kiếm, trực tiếp hướng tai Phương Hành néo tới, néo hai vòng, đem hắn túm lên, ngán nha cắn chặt, giọng cảm hận nói: "Ta làm cho ngươi không buông... Ta làm cho ngươi không buông..."

Tai Phương Hành bị nàng kéo đến thật dài, mặt cũng thay đổi hình dạng, vẫn ôm thật chặt: "Ta không buông..."

...

...

Tiểu thiên nham, lúc này đã yên lặng như tờ.

Luyện tập võ nghệ đường đường chính chính, làm sao thành dạng như vậy rồi?

Tiểu quỷ đáng hận kia, làm sao trực tiếp ôm lấy chân Linh Vân sư tỷ?

Quả nhiên là đáng hận, đây chính là tiên tử hoàn mỹ trong suy nghĩ chúng đệ tử Thanh Vân Tông, tiểu quỷ này lại dám...

Trời ạ, vì sao người ôm lấy đôi chân kia không phải là ta?

Trên khán đài, Tiểu Man bên cạnh Huyền Tứ Nương cũng bất đắc dĩ ôm kín mắt, thiếu gia nhà mình, thật sự mất thể diện.

Bất quá... bộ dạng chơi xấu cũng rất đẹp trai a...

"Hò nháo, Hoàng trưởng lão, còn không tuyên bố thắng bại, đem tiểu quỷ này kéo ra ư?"

Thanh Điều trưởng lão bức tức, hướng Hoàng trưởng lão chủ trì luyện tập võ nghệ hét lớn.

"Thanh Điều sư muội, không nên gấp gáp, tựa như... Là Phương Hành tiểu quỷ này thắng..."

Tông chủ Trần Huyền Hoa bỗng nhiên mở miệng, trong thanh âm trầm đầy bất đắc dĩ, im lặng chí cực.

"Nói... Không thể nào, rõ ràng là tiểu quỷ này chơi xấu, thế nào lại là Linh Vân sư thua?"

Thanh Điều trưởng lão theo bản năng đang muốn mắng "Nói hươu nói vượn", cuối cùng ý thức được người cùng chính mình nói chuyện là Tông chủ, không nói ra, chẳng qua trong lòng nặng vẫn là vạn lần không tin, cục diện như thế tại sao có thể coi như là Hứa Linh Vân thua?

Huyền Tứ Nương bỗng nhiên che miệng nở nụ cười, nói: "Tiểu quỷ thật là lợi hại, quả nhiên là hấn thắng!"

"Sao?"

Thấy Huyền Tứ Nương cũng nói như vậy, Thanh Điều trưởng lão cũng đành đè nén xuống tức giận, lần nữa hướng tiểu thiên nam nhìn sang, lần này nàng thi triển pháp nhãn thuật, vừa nhìn, nhất thời ngẩn ra, trong bụng có chút như đưa đám...

Không nghĩ tới tiểu quỷ này... vậy mà thật sự thắng!

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Cực kỳ vô sỉ

Phương Hành ôm bắp đùi của Hứa Linh Vân, tay vòng ra phía sau nàng, vì vậy Hứa Linh Vân tự nhiên không nhìn thấy hấn cầm trong tay thứ gì, bất quá người ngoài tiểu thiên nam nếu cẩn thận lưu ý, có thể thấy trên móng Hứa Linh Vân dán một tờ phù trận, màu vàng ánh tím, nhìn qua cũng có thể biết không phải phẩm vật, nhất là Thư Văn truyền pháp trưởng lão Trần Bảo Nghiên, lại càng biết rõ uy lực của loại phù này.

"Nương nương, Bạo Viêm Tử Lôi phù của Phù Điều Cung các người, nếu phát nổ mà nói... Uy lực sẽ bao nhiêu?"

Tông chủ Trần Huyền Hoa cười khỏ hướng Huyền Tứ Nương hỏi.

Huyền Tứ Nương thở dài, nói: "Ít nhất tiểu thiên thế giới này sẽ nổ tung một nửa!"

Trần Huyền Hoa trực tiếp ngậm miệng, không lên tiếng nói chuyện nữa.

Không ai ngờ được, Phương Hành vào lúc này, lại đem Bạo Viêm Tử Lôi phù mà Phù Điều Cung ban thưởng cho hấn lấy ra, phải biết rằng loại phù này là một loại phù trận chiến đấu do Phù Điều Cung đặc chế, uy lực cực kỳ kinh người, lại càng trân quý vô cùng, ngay cả thời điểm cùng Hoa Oán Nghiệp đối trận, Phương Hành cũng không nỡ dùng đến, nhưng không ngờ, vào lúc này lại lấy ra.

Cự ly gần như thế, phù này một khi nổ tung, cho dù Hứa Linh Vân là Trúc Cơ tu sĩ, chỉ sợ cũng phải bị thương!

"Này... thật không công bình, cho dù tiểu quỷ này kích nổ, hấn cùng với Linh Vân đứng gần như thế, cũng sẽ bị thương theo!"

Thanh Điều trưởng lão trầm mặc một hồi lâu, giọng căm hận nói, có chút không cam lòng.

Tông chủ Trần Huyền Hoa thở dài, nói: "Nhưng trước đó Linh Vân đã nói, nếu lưỡng bại câu thương, coi như nàng thua!"

Thanh Điều trưởng lão nhất thời không nói thành lời, chẳng qua là sắc mặt đã tức đến xanh mét!

Tiểu thiên nham đối thoại, lấy tu vi của bọn họ tự nhiên có thể nghe được, lúc ấy cũng không cảm giác có gì không ổn, ngược lại cảm thấy đề nghị của Hứa Linh Vân rất công bình. Hơn nữa có thể tránh khỏi hai người bọn họ ở trong chiến đấu dây dưa quá lâu, đến nỗi lưỡng bại câu thương, bị Tiểu Kiếm Minh chiếm tiện nghi, chẳng qua chẳng ai ngờ tới, Phương Hành tiểu quý này lại dùng phương pháp như vậy để kết thúc cuộc chiến này.

Nhận được Tổng chủ lên tiếng, Hoàng trưởng lão phía ngoài tiểu thiên nham đành tuyên bố: "Phương Hành thắng!"

Hứa Linh Vân đang nhíu tai Phương Hành bỗng nhiên ngậy ngốc một chút, vẫn không rõ xảy ra chuyện gì?

Phương Hành thì hắc hắc nở nụ cười, nói: "Linh Vân sư tỷ nguoi đã chậm rồi, ta đã đem từ lời phù dán vào..."

Hứa Linh Vân nhất thời giật mình, cũng ý thức được tiểu quý này đã làm chuyện gì chính mình không biết.

Phương Hành thu hồi linh khí rút vào Bạo Viêm Từ Lôi phù, lúc này mới buông lỏng hai tay ôm bấp đùi Hứa Linh Vân, cười ha ha, mà Hứa Linh Vân cũng nhìn thấy Bạo Viêm Từ Lôi phù trong tay của hắn, trong bụng không khỏi cả kinh, mới ý thức được tiểu quý này vừa rồi làm chuyện nguy hiểm bao nhiêu. Nếu hắn kích nổ lá phù này, đừng nói mình, ngay cả hắn cũng sẽ cùng nhau nổ thành thịt vụn.

"Linh Vân sư tỷ, chính là nguoi nói, chỉ cần ta có thể cảm hòa với nguoi, chính là ta thắng!"

Phương Hành nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Mới vừa rồi nếu ta kích phát từ lôi phù, hai ta đều biến thành thịt vụn rồi, như vậy cũng có thể coi là hòa nhau sao? Cho nên dựa theo ước định của chúng ta, đúng là ta thắng, nguoi đừng hồng chối cãi!"

"Ghê tởm..."

Hứa Linh Vân nhất thời tức giận khó nén, bỗng nhiên lại kéo tai Phương Hành: "Vì sao nguoi không trực tiếp nói cho ta biết?"

Phương Hành hắc hắc nở nụ cười: "Ôm lâu một chút rất thoải mái a..."

Hứa Linh Vân hoàn toàn không muốn nói chuyện cùng hắn nữa, chính mình khổ tu ba tháng, không chỉ đem tu vi tăng lên tới Linh Động cửu trọng, lại càng tẩy luyện linh khí, thực lực đã vượt xa Linh Động cửu trọng bình thường, hơn nữa chính mình thành tựu Thanh Vân Cửu Kiếm, chính là Tiểu Kiếm Minh cũng dám chính diện đánh một trận. Ai ngờ đụng phải tên tiểu quý này, hắn lại sử dụng loại phương pháp vô lại như vậy làm cho chính mình phải nhận thua.

Nói cho cùng, chính mình vẫn coi thường sức mạnh vô sỉ của tiểu quý này. Trên thực tế nếu chính diện đánh nhau mà nói, mình tuyệt đối sẽ không cho phép tiểu quý này tiếp cận bản thân, chính là hắn có từ lôi phù, cũng không có cơ hội dán vào trên người mình.

Bất quá nàng không phải một người thích dây dưa, việc đã đến nước này, cũng chỉ khẽ thở dài một tiếng, muốn rời khỏi tiểu thiên nham.

Bất quá vào lúc này, Phương Hành bỗng nhiên giảm thấp thanh âm, rất chân thành nói: "Linh Vân sư tỷ, Tiểu Kiếm Minh rất lợi hại, cho dù là nguoi bây giờ cũng không phải đối thủ của hắn, cho nên nguoi này cứ giao cho ta sao, Trúc Cơ Đan ta sẽ cho nguoi!"

Hứa Linh Vân hơi ngẩn ra, cười khổ một tiếng, nói: "Nguoi cùng hắn đối chiến, chẳng phải là càng nguy hiểm hơn ư?"

Phương Hành thành thật nói: "Ta hiện tại rất lợi hại!"

Hứa Linh Vân có chút bất đắc dĩ, xoay người lại hướng Phương Hành thành thật nói: "Đừng phạm hiểm nguy, thật tình đối đãi!"

Dứt lời, liền ra khỏi tiểu thiên nham, vẻ mặt bình thản, ở trước mặt Thanh Điều trưởng lão thi lễ, thấp giọng nói: "Đệ tử vô năng!"

"Hừ, quả thật nguoi rất vô năng!"

Thanh Điều trưởng lão tức giận vung tay áo, xoay người rời đi, chỉ còn lại Hứa Linh Vân ở chỗ này.

Thấy Thanh Điều trưởng lão nổi giận với Hứa Linh Vân trước mặt mọi người, mọi người ánh mắt đều có chút kinh ngạc, Hứa Linh Vân sắc mặt trở nên hồng lên, cũng có chút ít lúng túng, đợi Thanh Điều trưởng lão đã đi không thấy nữa, mới từ từ đứng lên, chuẩn bị rời đi, ngay lúc này, Tiểu Man bỗng nhiên chạy xuống, ôm cánh tay Hứa Linh Vân lắc lắc, cười nói: "Linh Vân sư tỷ, vừa rồi nguoi thi triển Thanh Vân Cửu Kiếm nhất thức Thanh vân nhất kiếm chống hân sương thật là lợi hại, dạy ta có được hay không? Ta cũng muốn ăn hồng trong Linh Vân cốc của nguoi rồi!"

Hứa Linh Vân hơi lộ nụ cười, vuốt ve đầu Tiểu Man một chút, một lớn một nhỏ hai đạo thân ảnh cùng nhau rời đi.

Phương Hành đứng bên trong tiểu thiên nham, nhìn Hứa Linh Vân rời đi, cũng không nhìn được thở dài: "Linh Vân sư tỷ, vốn là đánh một trận như vậy nên nhường cho nguoi, bất quá ta phải cùng Tiểu Kiếm Minh đối chiến, không thể làm gì khác đành xin lỗi nguoi..."

Nghĩ tới đây, ánh mắt lạnh lẽo, hướng Tiểu Kiếm Minh nhìn sang.

Tiểu Kiếm Minh cũng đang ngẩng đầu hướng hắn nhìn tới, hai người cũng không che dấu sát cơ trong ánh mắt.

Thanh Vân Tông đệ tử cũng có không ít người cảm ứng được sát cơ trong đôi mắt hai người bọn họ, trong lòng khiếp sợ.

Nhìn đáng về cuộc chiến của ba đại cao thủ, chỉ còn tiểu quỷ này cùng Tiểu Kiếm Minh sư huynh!

Ai sẽ thắng?

Thì ra chúng đệ tử cũng đều muốn mượn Phương Hành cùng Hứa Linh Vân đánh một trận, xem xét thực lực của Phương Hành, chẳng qua là không ai nghĩ tới, tiểu quỷ này dùng biện pháp vô lại như vậy, thực lực hoàn toàn nhìn không thấu.

Cùng Hoa Oán Nghiệp đối chiến một cuộc, cùng Hứa Linh Vân đối chiến một cuộc, thực lực thế mà vẫn là bí mật...

Cục diện như thế, trong bụng mọi người đều có chút bồn chồn.

Luyện tập võ nghệ vẫn còn tiếp tục, nhưng tâm tư của mọi người cũng bị Phương Hành cùng Tiểu Kiếm Minh quấy rối.

Không lâu lắm, Thanh Vân Tông nội môn luyện tập võ nghệ, năm đại cao thủ đã quyết được ra, đương nhiên đó là Tiểu Kiếm Minh, Phương Hành cùng với hai gã đệ tử Phụng Thiên Điện, trừ bọn họ ra, chỉ có một gã đệ tử Thư Văn cốc tiến vào năm hạng đầu, chính là Bì Quân Tử.

"Hôm nay luyện tập võ nghệ, đến đây chấm dứt sao, ngày mai tiếp tục!"

Hoàng trưởng lão ngoài tiểu thiên nam cũng tuyên bố kết quả luyện tập võ nghệ hôm nay, chính là thấy màn đêm đã phủ xuống, chuẩn bị ngày mai tiếp tục.

Chúng đệ tử nghe vậy, cũng yên lặng đứng lên, riêng mình tản đi.

"Ngày mai sao? Rốt cục cũng chờ được rồi!"

Phương Hành cũng đứng lên, trong lòng suy tư, tâm tình của hắn lúc này cũng không nhẹ nhàng như ngoài mặt, trận chiến cùng Hứa Linh Vân, mặc dù là giờ trò vô lại, nhưng cũng ở Hứa Linh Vân thi triển nhất thức Thanh Vân Cửu Kiếm, cảm thấy một tia nguy cơ, hắn chợt phát hiện, Hứa Linh Vân thi triển Thanh Vân Cửu Kiếm, đã cùng ban đầu hắn ở trên người Vũ Kiệt nhìn qua Thanh Vân Cửu Kiếm có chút bất đồng.

Vũ Kiệt thi triển Thanh Vân Cửu Kiếm, trên căn bản tất cả đều là kiếm pháp, mà Hứa Linh Vân thi triển đồng dạng Thanh Vân Cửu Kiếm, không ngờ đã có thể dẫn phát kiếm ý cực kỳ lợi hại, đây là một loại cảm ngộ kiếm pháp, so với kiếm pháp càng thêm khó ứng đối, nghĩ đến nếu Hứa Linh Vân có thể đạt tới cảnh giới này, Tiểu Kiếm Minh một lòng tinh nghiên Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết không có lý nào không đạt tới cảnh giới này.

Nói cách khác, chính mình đánh giá đối với của thực lực Tiểu Kiếm Minh, hẳn là cần tăng thêm một bậc.

Hết lần này tới lần khác bởi vì người của Phù Diêu Cung đến sớm, Thập Vạn Bát Thiên Kiếm của mình cũng không tu luyện tới tiểu thành cảnh giới, hôm nay kiếm quang có thể khổng chế, cũng chỉ có ba mươi sáu đạo mà thôi, bằng ba mươi sáu đạo kiếm quang này, có thể đem Tiểu Kiếm Minh trùm dưới kiếm hay sao?

Phương Hành trong lòng, thực sự không dám chắc chắn.

Kim ô tựa hồ phát hiện tâm tư của Phương Hành, đến chỗ không người, thấp giọng nói: "Người phải cẩn thận một chút!"

Phương Hành thờ dài, im lặng không lên tiếng, đầu khổ suy nghĩ.

Kim ô suy tính tới: "Người xem, người có ta hỗ trợ, họ Tiểu kia cũng có một con ưng yêu, ta thì sao, thực lực nhất định so với con ưng yêu kia mạnh hơn một chút, bất quá người giống như so với họ Tiểu kia yếu hơn một chút, ta đây mạnh hơn một chút cộng với người yếu hơn một chút, trên căn bản chúng ta cũng không chiếm được tiện nghi..."

Phương Hành bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, vỗ cánh kim ô, cười nói: "Người được lắm a, lão Kim!"

Kim ô sợ hết hồn, cho rằng người này lại muốn lấy mình ra trút giận, vội vàng hướng bên cạnh nhảy tới, kêu lên: "Đừng động thủ a, nếu người dám đánh ta ta ngày mai ta sẽ đình công, để cho mình người đối phó hai người bọn họ..."

Phương Hành thì hắc hắc nở nụ cười, nói: "Đánh người làm gì a, ta còn phải hảo hảo tạ ơn người chứ!"

Vừa nói dứt kim ô tới, ở nó bên tai thấp giọng thì thầm, kim ô càng nghe ánh mắt càng sáng, lúc thì than thở lúc lại gật đầu nói: "Con mẹ nó, người cũng quá vô sỉ rồi, bất quá ta vẫn rất thích... Rất tốt, cứ như vậy mà làm sao!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Hai tên bại hoại

Ứng Minh cốc, chỗ tu luyện của Thanh Vân Tông đệ nhất chân truyền Tiểu Kiếm Minh.

Lúc này Tiểu Kiếm Minh đang nói chuyện cùng thúc thúc ở Sơn Hà cốc, bên trong Ứng Minh cốc không có một bóng người, mà thiết ưng thì tự động bay trở về, tiến vào trong núi rừng phụ cận Ứng Minh cốc để đi săn. Thiết ưng mặc dù được xưng linh thú, nhưng Tiểu Kiếm Minh vẫn lấy thịt tươi và máu thịt yêu thú nuôi nấng, để phòng ngừa mất đi hung tính, ở thời điểm không có vật sống, sẽ để chính nó vào núi rừng đi săn.

Mà mục tiêu của Phương Hành cùng kim ô, chính là con thiết ưng này.

"Đan dược này của ngươi có dùng được hay không?"

Kim ô cùng Phương Hành đi tới trước một gò núi thấp, ngó dáo dác lên lên đánh giá con hắc ưng kia.

Phương Hành rất chắc chắn gật đầu, nói: "Đây chính là lần trước Linh Vân sư tỷ luyện ra, ép người của Bách Thú Tông phục dụng độc đan, sau khi phục dụng viên thuốc này, nếu không sử dụng linh khí, sẽ không phát tác, một khi vận dụng, lập tức sống không bằng chết, ta lúc ấy nhìn thấy hay hay, liền giữ một viên ở trên tay, đã hỏi Tiểu Man rồi, loại đan này, đối với yêu ưng cũng đồng dạng có thể có tác dụng, chỉ cần ngươi có thể để nó ăn vào, bình thời phi hành, hẳn là không có chuyện gì, nhưng nếu ngày mai chúng ta đấu, hắc hắc..."

Kim ô cũng cười hắc hắc, nói: "Vậy thì xem xem thế nào!"

Vừa nói chộp một con dê chưa chết tới đây, đem độc hoàn nhét vào trong bụng nó, lại từ Phương Hành xuất thủ, giúp nó luyện hóa, đợi đến độc hoàn đã theo máu chảy khắp toàn thân của nó, con dê này, không khác gì độc đan cả.

Kim ô cười xấu xa, cầm con dê vẫn giãy dụa, giương cánh bay ra ngoài.

Con thiết ưng kia đang quanh quẩn ở giữa không trung, ánh mắt sắc bén tìm con mồi, đột nhiên nhìn thấy quạ màu vàng cầm một con dê từ nơi không xa lười biếng bay tới vừa bay vừa run rẩy. Nếu đem ra so sánh, giống một người cầm một con gà quay, vừa đi trên đường, vừa ngậm nga tiều khúc, cánh tay quơ quơ, người khác vừa thấy chính là muốn giật đồ của nó.

Thiết ưng vốn từng bị Phương Hành làm cho mù mắt, trong lòng hận hận, liền đối cùng hận con quạ này. Chẳng qua bình thời được Tiểu Kiếm Minh cảnh báo, biết Phương Hành không phải là thứ dễ chơi, vì vậy không dám can rờ, nhưng hôm nay nhìn thấy con kim ô này một mình xuất hiện tại phạm vi săn thức ăn của mình, trong mắt ưng hung quang đại thịnh, toát ra một đạo hận ý.

Bất quá nó bình thời dù sao thường xuyên được cảnh báo, không thể tùy tiện ở địa giới Thanh Vân Tông dả thương người hoặc là vô ý cảm tông môn đệ tử nuôi dưỡng, vì vậy mặc dù hận ý mãnh liệt, nhưng cũng không dám trực tiếp xông lên chém giết, vẫn cố chịu đựng.

Kim ô lại có chút nhúc nhích đầu, ở trên không trung vòng hai vòng, thấy người này không mắc bẫy, đang định tới gần nó hơn một chút, đợi đến cự ly thiết ưng chỉ có ba bốn trượng phạm vi, bỗng nhiên quay vòng lại, nhắm ngay đầu thiết ưng, "Phốc" một tiếng đánh một cái rầm thật vang, sau đó vui vẻ cười to, dường như khiêu khích hướng thiết ưng rung rung mấy sợi lông trên mõng, giương cánh bay đi.

Thiết ưng giận dữ, lập tức giương cánh đuổi theo, một ưng một quạ ngươi đuổi ta trốn.

Kim ô hôm nay đã tu luyện bí pháp của Đại Bàng nhất tộc, đôi cánh vung lên, liền có lực vạm vỡ, tốc độ không phải thiết ưng có thể sánh bằng, nhưng nó cũng không vội mà chạy trốn, cứ né ra một đoạn, liền quay lại khiêu khích, thấy thiết ưng đuổi tới lại tiếp tục trốn, làm cho thiết ưng vô cùng phần nộ, thỉnh thoảng phát ra ưng minh chói tai, trong mắt hung quang vô hạn, hận không thể lập tức xé nát nó.

Đợi đến thoát được không sai biệt lắm, kim ô giả vờ không để ý, móng vuốt đang nắm con dê đột nhiên buông lỏng, từ không trung rơi xuống, nó giống như kinh hãi, vội vàng lao xuống, đi đoạt lấy con dê, nhưng mà thiết ưng ngay thời khắc này, từ giữa không trung, đem con dê vẫn giãy dụa không dứt bắt tới trong tay, mà kim ô làm bộ như không dám tiến lên, tức giận kêu to.

Thiết ưng thông minh, đại khái cùng bạch hạc của Hứa Linh Vân không sai biệt lắm, chỉ tài nghệ cỡ năm sáu tuổi hài đồng, kim ô là một tên giáo hoạt trà trộn giang hồ nhiều năm, thiết ưng làm sao có thể bằng nó được? Vừa thấy kim ô khấn trương như thế, thiết ưng hưng phấn kêu âm ỉ, định đáp xuống một đỉnh ngọn núi, dường như khiêu khích đem dê vàng mổ chết, sau đó xé từng miếng thịt nuốt vào.

Ở trong quá trình này, kim ô vẫn làm bộ đáng khấn trương ở chung quanh quanh quẩn không ngừng, tức giận kêu to.

Nó càng kêu, thiết ưng càng hưng phấn, không lâu sau cả con dê chỉ còn bộ xương, kim ô lúc này mới làm bộ như tuyệt vọng, tức giận gào lên với nó, giương cánh lướt về viễn không, thiết ưng tự nhận là thắng ván này, vừa biết mình đuổi không kịp kim ô, đặc ý hướng phương hướng kim ô ly khai khiêu khích kêu hai tiếng, xoay người hướng Thanh Vân Tông bay tới.

Nó vốn được Tiểu Kiếm Minh dặn dò, không ăn những thứ người xa lạ cho, nhưng hôm nay lại bị lừa gạt mà ăn, còn không hề có cảm giác gì.

Đợi nó trở lại Ứng Minh cốc, Tiểu Kiếm Minh thấy khoe miệng nó còn có vết máu, cũng chỉ cho là nó vừa mới đi săn trở về, cũng chẳng nghi ngờ, mà thiết ưng cũng không biết nói chuyện, tự nhiên không cách nào đem chuyện đã xảy ra vừa rồi nói cho hắn biết.

"Lão Kim, làm xong hay chưa?"

Đợi khi kim ô trở lại, Phương Hành khẩn trương đón tới mà hỏi.

Kim ô đắc ý cười, nói: "Lừa gạt một tên nhọc trí mà thôi, có cái gì khó chứ?"

Phương Hành mừng rỡ, đi lên ôm kim ô mấy cái, cười nói: "Hảo huynh đệ, tối nay nướng dê cho ngươi ăn!"

Kim ô nói: "Phải có rượu!"

Phương Hành cười nói: "Được, chuyên môn ngâm một hồ lô cho ngươi, như thế nào?"

Kim ô mừng rỡ, cánh võ vào phía sau lưng Phương Hành, cười nói: "Đây mới là hảo huynh đệ sao!"

Một người một chim hai tên bại hoại vui sướng, câu kiên đáp bồi trở về Tiềm Long cốc nướng thịt ăn mừng.

"Linh Vân, ta thật rất thất vọng về ngươi..."

Bên trong Tê Hà cốc, Thanh Điều trưởng lão ngồi mặc hồng bào, ngồi trên bệ đá, ánh mắt lạnh lạnh.

Hứa Linh Vân cúi đầu đứng trước người của nàng, trầm mặc không nói.

"Ngươi năm tuổi được ta nhặt về từ trong đám người chết, dẫn vào Thanh Vân Tông, cho tới nay đã mười bốn năm, ta đối đãi với ngươi như thế nào?"

"Sư tôn đối đãi với đồ nhi... Ân trọng như núi!"

"Ngươi cũng biết là ân trọng như núi!"

Thanh Điều trưởng lão đột nhiên vung tay lấy một cái lò luyện đan nhỏ nắm lên trong tay, nặng nề nện vào trên mặt đất, cảm phần giận dữ hét: "Ta bảo ngươi dùng mọi thủ đoạn, đi đoạt viên Trúc Cơ Đan này, ngươi làm thế nào chứ? Ngươi chẳng lẽ không biết viên Trúc Cơ Đan này đối với ta mà nói quan trọng cỡ nào? Phù Diêu Cung Đan Vương luyện chế ra Trúc Cơ Đan, bên trong có thiên địa đại thể, đan dược chí lý, nếu ta nhận được, tinh tế nghiên cứu, đan pháp thành tựu có thể tăng thêm một bậc, chính là kết thành Kim Đan cũng có hi vọng, nhưng ngươi thì sao? Lại bỏ lỡ cơ hội này..."

Hứa Linh Vân bị Thanh Điều trưởng lão nổi giận dọa sợ hết hồn, thấp giọng nói: "Sư tôn, đồ nhi hôm nay... Đúng là thua a..."

Thanh Điều trưởng lão lạnh lạnh quát lên: "Thua? Dễ dàng như vậy đã nhận thua ư? Ta lại hỏi ngươi, lúc ấy một kiếm kia, vì sao ngươi không trực tiếp đâm xuống? Nếu tiểu quỷ này cùng ngươi thân cận, ngươi chính là một kiếm đâm xuống, lại có thể thế nào? Chẳng lẽ hấn thật sự dám kích hoạt lôi phù cùng ngươi đồng quy vu tận ư? Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, ngươi còn mềm lòng như thế, thực sự chẳng ra gì!"

Hứa Linh Vân cúi đầu, im lặng không lên tiếng.

Chính là dù làm lại một lần, lấy tính tình của nàng, há có thể thật đâm xuống?

Huống chi trong lòng nàng cũng hiểu được, tiểu quỷ này, cũng là bởi vì tin tưởng mình, mới dám... lao tới gần mình như vậy?

Nếu không, lấy tính cách xảo trá tai quái của hắn, có chừng một trăm phương pháp, không cần lại gần mình, đã có thể kích hoạt lôi phù!

Thấy Hứa Linh Vân im lặng không lên tiếng, Thanh Điều trưởng lão trong bụng giận quá, lại tiếp tục mắng, nhưng chợt thấy bên cạnh, một cô bé cười má lúm đồng tiền như hoa, đang cầm một chiếc đan trà, cực kỳ cẩn thận đi tới, giọng cao khò đỉnh, đưa cho Thanh Điều trưởng lão, cười hi hi nói: "Sư tôn, ta mới thử nấu một cái đan trà, muốn hiếu kính sư tôn, cũng không biết có được hay không!"

Thanh Điều trưởng lão thấy nàng, trong bụng tức giận dần tan biến, thở dài nói: "Tiểu Man, chỉ có ngươi biết điều, sau này nhớ được, cũng không thể học sư tỷ ngươi, trời sanh ngu ngốc, người như vậy, thiên phú cao tới đâu, tương lai làm sao đặt chân ở tu hành giới?"

Vừa nói, nhận lấy đan trà, nhẹ nhàng uống một hớp, mà Tiểu Man biết điều một chút tới giúp nàng đầm chân.

Thanh Điều trưởng lão càng thêm hài lòng, chính mình ngưng mắt nhìn Tiểu Man, đột nhiên giật mình.

"Quên đi, Linh Vân, ngươi đi bế quan sao, nửa năm sau trở ra!"

Thanh Điều trưởng lão phát tay lệnh cho Hứa Linh Vân lui ra, vỗ nhẹ đầu nhỏ của Tiểu Man, thở dài nói: "Vi sư vẫn chỉ có thể trông cậy vào ngươi a!"

"Tiểu Man, ngươi lần đầu tiên làm đan trà, mùi vị cũng không tệ lắm, chẳng qua là hỏa hầu kém vài phần, mùi vị quá nồng, ngược lại thiếu hương vị, vì sư tôn nay vừa dịp có thời gian, liền chỉ điểm ngươi trà đạo như thế nào?"

Thanh Điều trưởng lão đem đan trà đã uống đặt ở trong tay, cười hiền hậu nói.

Vốn Tiểu Man giúp đỡ Hứa Linh Vân giải vây đã nghĩ lẽ lẽ chạy đi tự nhiên không dám cự tuyệt, chỉ có thể cười nói: "Tốt!"

Chương 165: Thập Lý Na Di phù

Cũng thời khắc ở bên trong Tê Hà cốc Thanh Điều trường lão nổi giận với Hứa Linh Vân, bên trong Đoán Chân cốc, Thiết Như Cuồng cũng ánh mắt phức tạp nhìn Phuong Hành, qua thật lâu, mới vỗ vỗ bả vai Phuong Hành, nói: "Tiểu quý, ta không biết ngươi nổi điên gì, khổ tâm câu kéo, cũng muốn cùng Tiểu Kiếm Minh đấu một cuộc, bất quá ngày mai rất hung hiểm, ta cũng không nhiều lời nữa, hi vọng ngươi đã chuẩn bị tâm lý."

Phuong Hành héch lên đầu, nói: "Nói cái này có ích lợi gì a, có pháp khí lợi hại cho ta một cái hay không?"

Thiết Như Cuồng tức giận trực tiếp giơ tay lên muốn cho hắn một cái tát, rồi lại thờ dài, buông xuống, lấy ra một khối ngọc phù, nói: "Pháp khí cũng đã chuẩn bị cho ngươi, bất quá không phải cho ngươi dùng để đấu pháp, nói thật sao, ta chính là cho ngươi thêm pháp khí lợi hại, tại trước mặt thù đoạn chém giết thực sự, tác dụng cũng không lớn, chẳng bằng chuẩn bị một món pháp khí bảo vệ tánh mạng cho ngươi!"

Phuong Hành ngây ra, nhận lấy, ánh mắt nhìn sang, nhất thời hiểu tác dụng trong đó.

Thiết Như Cuồng không biết hắn có Âm Dương Thần Ma giám, có thể phân biệt pháp khí trong thiên hạ, khê than giải thích cho hắn: "Đây là lợi khí phòng thân của ta, tên gọi Thập Lý Na Di phù, tạm thời cho ngươi mượn để dùng, ngày mai ngươi cùng Tiểu Kiếm Minh đối trận, nếu không địch lại, liền lập tức nhận thua, bất quá Tiểu thị chú cháu đối với ngươi cũng không từ tế gì, chỉ sợ cho dù ngươi nhận thua, hắn cũng sẽ không ngừng lại!"

"Nếu như hắn sẽ đuổi tận giết tuyệt đối với ngươi, vậy ngươi thôi động cái phù này sao, cái phù này ta đã quán chú đầy đủ linh khí, có thể thi triển bất cứ khi nào, trong nháy mắt sẽ biến đi mười dặm, đủ để cho ngươi chạy ra khỏi tiểu thiên nham rồi, hi vọng đến lúc đó có thể giữ được một mạng..." Vừa nói, chợt nhớ ra cái gì đó, trợn mắt nói: "Đây không phải là tặng ngươi, ngươi dùng xong rồi còn phải trả ta!"

Phuong Hành vội vàng thu vào, cười nói: "Ta là loại người mượn đồ không trả hay sao chứ?"

Thiết Như Cuồng im lặng, nói: "Vậy Khổn Tiên Tác dùng như thế nào?"

Phuong Hành hắc hắc nở nụ cười, chuyển đề tài nói: "Nhìn đáng vẻ không phí công gọi ngươi một tiếng sư tôn, làm người cũng không tệ lắm!"

"Tiểu vương bát đần, chỉ có cái miệng là ngọt thôi, cút đi ngủ đi!"

Thiết Như Cuồng một cước đem Phuong Hành đá ra ngoài.

Mà trong Sơn Hà cốc, Tiểu Kiếm Minh và Tiểu Sơn Hà chú cháu lại là một loại phản ứng khác, Tiểu Kiếm Minh mặt mỉm cười, khuôn mặt mong đợi, mà Tiểu Sơn Hà thì không biết tại sao, cầm trong tay một khối ngọc giản, thật lâu lại đưa mắt nhìn, trầm mặc không nói.

Ngay cả Tiểu Kiếm Minh, cũng cảm thấy có chút kỳ quái, thúc thúc của mình kể từ nửa canh giờ trước nhận được khối ngọc giản do Băng Âm Cung truyền đến, vẫn là loại bộ dáng này, tựa như vô cùng khiếp sợ, nội tâm đang cực kỳ khó đưa ra quyết định, chẳng qua là hắn cũng không biết có nên hỏi hay không, chỉ có thể ngồi im, tin tưởng thúc thúc đã gọi chính mình, tất nhiên sẽ nói cái gì đó.

"Kiếm Minh, nếu như là vì truyền thừa của Tiểu thị nhất mạch chúng ta, mạo hiểm chút ít, đáng giá hay không?"

"Mạo hiểm?"

Tiểu Kiếm Minh ngây người, nói: "Tổ huấn của Tiểu gia chúng ta: phạm cấm thể gia, tạo phản vương hầu, là chính miệng ngài nói cho ta biết!"

Ngụ ý, hắn ủng hộ mạo hiểm.

Bởi vì hắn hiểu rõ thúc thúc của mình, mặc dù số tuổi đã không nhỏ, nhưng vẫn rất thích mạo hiểm.

Ban đầu hắn kiêng kỵ Bạch Thiên Trọng, không dám chém giết Phuong Hành, nào ngờ thúc thúc lại nói khả năng Bạch Thiên Trọng xuất quan gây phiền toái cho bọn hắn chưa tới một thành, cho rằng hắn nên mạo hiểm, giết chết Phuong Hành, từ chuyện đó đã có thể cảm nhận được một hai.

Tiểu Sơn Hà nghe vậy, nếp nhăn trên mặt giãn ra, trong đôi mắt hiện lên một tia tinh quang.

"Không sai. Không sai, trước đó không lâu vừa nói ngươi nhất gan, hôm nay ngược lại ngươi nhất gan lại là ta!"

...

...

Hôm sau, mặt trời vừa mọc, hồng quang đầy trời.

Tiểu thiên nham phụ cận, chúng đệ tử Thanh Vân Tông đều đã đến, hăng hái bùng bùng, mong đợi kết quả cuối cùng của nội môn luyện tập võ nghệ lần này.

"Tiểu quý này hao tổn tâm cơ, cuối cùng đạt được cơ hội tỷ thí cùng Tiểu sư huynh, có ý gì không biết..."

"A, hẳn thật sự nghĩ chính mình có cơ hội cướp đoạt Trúc Cơ Đan ư?"

"Ai, luôn luôn có loại dự cảm không ổn a, có lẽ dưới kiếm của Tiểu Kiếm Minh sư huynh, lại có thêm một vong hồn..."

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông bàn luận xôn xao, tiếng nghị luận không dứt.

Mọi người thật không phải đều có địch ý đối với Phương Hành, chẳng qua là không khỏi cảm thấy, hẳn khiêu chiến Tiểu Kiếm Minh, thực sự không biết tự lượng sức mình.

Có lẽ người duy nhất có tư cách cùng Tiểu Kiếm Minh đánh một trận, chính là Hứa Linh Vân, nào ngờ nàng bị tiểu quý này lừa gạt một phen, nên đã thua trận.

Cũng bởi vì Phương Hành thắng trận này quá ám muội, mọi người đối với hắn lại càng không ôm kỳ vọng gì cả.

Đối với các loại ánh mắt phức tạp của chúng đệ tử Thanh Vân Tông, Phương Hành làm như không thấy, khoanh chân ngồi trên tảng đá mà đã tọa.

Gặp phải trận đánh quan trọng nhất trong cuộc đời mình, hẳn bề ngoài thoải mái, trong bụng cũng không dám khinh thường.

"Phương sư huynh..."

Có người lên tiếng gọi, Phương Hành mở mắt ra, liền thấy Ngô Tương Đồng cùng một đám đệ tử Đoán Chân cốc cũng đứng ở trước mặt hắn.

Phương Hành cười nói: "Sao thế? Cả đám đều giống như cha chết vậy?"

Chúng đệ tử Đoán Chân cốc nhất thời có chút im lặng, nghĩ thầm tiểu vương bát đản này vừa mở miệng đã làm người ta không muốn cùng hắn nói chuyện rồi.

Ngô Tương Đồng miễn cưỡng cười cười, nói: "Hiện tại tông môn có người mở đánh cuộc, tất cả mọi người đánh cuộc người thua!"

Phương Hành nhíu mày, chờ câu sau của hắn.

Ngô Tương Đồng nhìn thoáng qua đệ tử bên cạnh, hít một hơi thật sâu, nói: "Nhưng chúng ta đều mua người thắng!"

Mấy vị đệ tử Đoán Chân cốc khác đều ưỡn ngực, phương thức này, cũng là cách duy nhất để bọn hắn có thể ủng hộ Phương Hành.

"Ta cũng mua người thắng!"

Bên cạnh có người mở miệng, Phương Hành quay đầu, thấy được một nam một nữ từ từ đi tới, nữ hai mắt hồng lên, đầy mặt lo lắng, nam cũng là vẻ mặt miễn cưỡng nở nụ cười, chính là Tàn Hạng Nhi cùng Lưu Hắc Hổ.

"Ha ha, các người làm gì mà cả đám đều như cha chết vậy, đặt cược tiểu gia thắng, đó là sự thông minh của các người a!"

Phương Hành cười, hướng Tàn Hạng Nhi nói: "Người đã quên ban đầu hai chúng ta thắng tiền thế nào đúng không?"

Tàn Hạng Nhi miễn cưỡng cười một chút, nói: "Đó... Dù sao cũng là bất đồng..."

Nơi xa, mấy đóa mây xanh nhẹ nhàng bay tới, chính là người của Phù Điều Cung và Tông chủ Trần Huyền Hoa cùng đi bay tới, chúng đệ tử Thanh Vân Tông biết bọn họ tới rồi, một cuộc tỷ thí cuối cùng sắp sửa bắt đầu, nhất thời mọi người đều tràn đầy mong đợi.

Tàn Hạng Nhi cùng Ngô Tương Đồng đám người thấy thế, cũng thở dài, chuẩn bị rời đi, để cho Phương Hành hạo hạo nghỉ ngơi và hồi phục.

Người của Phù Điều Cung đi tới trên khán đài, Tông chủ Trần Huyền Hoa đám người cũng đã ngồi vào chỗ của mình, Hoàng trưởng lão bên cạnh tiểu thiên thai nhìn bên này một cái, chuẩn bị tuyên bố một cuộc tỷ thí cuối cùng bắt đầu, bất quá vào lúc này, Thanh Điều trưởng lão bỗng nhiên đứng dậy, đầy mặt tươi cười, hướng Phù Điều Cung Huyền Tứ Nương cười nói: "Nương nương, tạm không vội quan sát luyện tập võ nghệ, tiểu đồ của Thanh Điều còn có một chuyện muốn nhờ!"

Huyền Tứ Nương hơi ngẩn ra, cười nói: "Là cô bé gọi Tiểu Man ngày hôm qua sao? Nàng có chuyện gì?"

Thanh Điều trưởng lão cười nói: "Nha đầu này hôm nay đang học tập phương pháp pha chế đan trà, thủ nghệ có chút mới lạ, bất quá cảm động ân nghĩa hôm qua nương nương chiếu cố, cả đêm nấu một lò đan trà, muốn thỉnh nương nương thưởng thức!"

Huyền Tứ Nương cười nói: "Đây cũng là nàng có ý tốt, bụng tôi ta nếm thử sao!"

Thanh Điều trưởng lão khẽ gật đầu, hướng đệ tử bên cạnh ra hiệu, đệ tử này lập tức đến nơi xa, đem Tiểu Man gọi tới đây, hôm nay Tiểu Man lại là đổi một thân áo màu vàng nhạt thanh lịch, tóc được búi lên, càng lộ vẻ linh động khả ái, trên tay nâng một cái khay mặc lục, phía trên để một chiếc chén sứ nhỏ màu thiên thanh, đang có nhiệt khí lan tỏa ra ngoài.

Đi tới trước người Huyền Tứ Nương, Tiểu Man khẽ ngồi xuống, đem chén sứ nhỏ dâng lên.

Huyền Tứ Nương cười cười, hai tay nhận lấy chén trà, khẽ nếm một ngụm, nhàn nhạt cười, nói: "Còn nhỏ tuổi, đã có thủ pháp lão luyện như vậy, thực sự không sai, ban thưởng!"

Vừa nói chuyện, tựa như hươu ý tựa như vô tình, liếc nhìn Thanh Điều trưởng lão một cái.

Thanh Điều trưởng lão sắc mặt trở nên hồng, hơi lui ra một bước.

Tiền bà bà cũng cười bất động thanh sắc, đem Tiểu Man gọi tới đây, ban cho nàng phong hậu.

Tiểu Man tạ ơn, lui ra sau, Huyền Tứ Nương mỉm cười nhìn về phía Thanh Điều trưởng lão, nói: "Cô bé này thông minh thanh tú, cũng là mỹ nhân hiếm thấy, hơn nữa nàng mặc dù là yêu man, nhưng một thân Mộc Linh huyết mạch thuộc loại thượng thừa, nếu dạy dỗ thật tốt, nhất định không phải vật trong ao, Thanh Điều trưởng lão, ngày hôm qua ta cũng ngắm nghĩ, muốn đem nàng đưa đi, hảo hảo dạy một phen, ngươi xem thế nào?"

Thanh Điều trưởng lão nhất thời kinh hãi, có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Huyền Tứ Nương.

Nàng vốn thấy Huyền Tứ Nương thích Tiểu Man, cố ý chính mình động thủ nấu đơn trà, để cho Tiểu Man dâng tặng cho Huyền Tứ Nương, lấy ấn tượng tốt, để mình mở miệng cầu giáo đan pháp, lại không nghĩ rằng, Huyền Tứ Nương thật sự coi trọng Tiểu Man, thậm chí còn muốn đưa nàng đi, đối với người tu hành mà nói, một cái đồ nhi tốt có thể ngộ nhưng không thể cầu, trong khoảng thời gian ngắn, ngay cả nàng cũng cảm thấy có chút không nỡ.

Huyền Tứ Nương thấy phản ứng của nàng, hơi mỉm cười nói: "Thanh Điều trưởng lão không nỡ ư?"

Thanh Điều vội nói: "Không dám, nương nương coi trọng nàng, chính là phúc khí của nàng..."

Huyền Tứ Nương cười nói: "Ngươi cũng đừng đau lòng, Phù Điều Cung chúng ta sẽ không chiếm tiện nghi của ngươi, ta lấy của ngươi một cái đồ nhi tốt, nhưng cũng sẽ không để ngươi thiệt thòi, như vậy đi, ta đi ra bên ngoài, cũng không mang vật gì tốt, trong lòng cũng có một quyền huyền quyết, xứng đáng giúp ngươi tìm hiểu Kim Đan đại đạo, coi như làm đáp lễ, như thế nào?"

"Huyền quyết? Kim Đan đại đạo?"

Thanh Điều trưởng lão ngây người, cơ hồ không dám tin vào lỗ tai của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Người từ Đông Thổ tới

Ngay cả Tông chủ Trần Huyền Hoa, tam đại truyền pháp trưởng lão bên cạnh, cũng đồng thời giật mình, ánh mắt tròn tròn. Huyền quyết cùng Kim Đan đại đạo sáu chữ như dán chặt vào trong lòng bọn họ, quả thực chính là chú ngữ đòi mạng. Huyền quyết có thể tìm hiểu Kim Đan đại đạo a, đây quả thực là bảo vật vô giá, nếu có được pháp quyết này, Kết Đan chứng đạo, chẳng phải là một bước tới trời, thấy chân mình đạo ư?

"Tạ nương nương..."

Thanh Điều trưởng lão giật mình, lập tức quỳ xuống, vui mừng vô cùng, hướng Huyền Tứ Nương tạ ơn.

Huyền Tứ Nương hơi ngần ra, nói: "Không cần như thế, đứng lên đi!"

Vừa nói lấy ra một quả ngọc giản trống không, đem một luồng thần niệm đánh vào trong đó, qua một hồi lâu, đưa cho Thanh Điều trưởng lão.

Thanh Điều trưởng lão nhận lấy, hai tay không ngừng run rẩy.

Còn mấy vị trưởng lão khác bên cạnh, thậm chí bao gồm cả Tông chủ Trần Huyền Hoa, cũng đầy lòng hâm mộ, gần như muốn phun ra lửa.

Huyền Tứ Nương tự nhiên chú ý tới ánh mắt của bọn họ, nhàn nhạt phân phó: "Phù Điều Cung pháp quyết không thể truyền bừa, nhớ lấy!"

Thanh Điều trưởng lão vội vàng nói: "Tiểu nhân hiểu rõ, nhất định không dám tiết lộ nửa chữ!"

Mấy vị trưởng lão khác bao gồm Tông chủ, trong ánh mắt không che dấu được vẻ thất vọng, rất rõ ràng, Huyền Tứ Nương không muốn để cho Thanh Điều trưởng lão đem bí pháp này truyền thụ cho bọn họ, dù sao đây chỉ là thứ nàng dùng để đổi lấy Tiểu Man, chỉ tính toán dùng nó làm cho Thanh Điều tiếp cận Kim Đan đại đạo, lại không tính toán để cho huyền pháp này trở thành truyền thừa của Thanh Vân Tông, đây là hai việc hoàn toàn khác nhau.

"Tốt lắm, quan sát luyện tập võ nghệ sao, chuyện này đến đây chấm dứt, ta cũng không muốn truyền huyền quyết cho người khác nữa!"

Giống như là muốn gạt bỏ đi niệm tưởng trong lòng mấy vị trưởng lão khác, Huyền Tứ Nương nhàn nhạt phản phô một câu.

Bất quá cũng chính bởi vì những lời này của nàng, Tiểu Sơn Hà trong lòng mơ hồ hạ một cái quyết định. Hắn bỗng nhiên dứt khoát, vượt trường bào tiến lên một bước quỳ xuống, nói: "Nương nương chậm đã, Tiểu mỗ còn có một chuyện, muốn bẩm báo nương nương..."

"Ha ha, còn chưa xong ư!"

Huyền Tứ Nương cười khở một tiếng, thoạt nhìn hứng thú giảm bớt, nhẹ nhàng ngồi trên ghế, lạnh nhạt nói: "Ngươi có chuyện gì cứ nói?"

Ở bên người nàng, Tiền bà bà cũng ngẩng đầu hướng nhìn Tiểu Sơn Hà, ánh mắt lạnh lùng, mà Trần Huyền Hoa và tam đại truyền pháp trưởng lão khác, cũng là vẻ mặt nghi ngờ, không biết Tiểu Sơn Hà cái người chỉ mong kiếm lợi này muốn làm cái gì.

Tiểu Sơn Hà tại nhiều ánh mắt như vậy nhìn chăm chú, như có chút ít khó xử, do dự một chút, mới thấp giọng nói: "Nguyên dời bước nói chuyện!"

Huyền Tứ Nương có chút bất đắc dĩ, nhẹ nhàng nâng trán, tay nhẹ nhàng phát, nói: "Tiền bà bà, vậy ngươi đi cùng hắn đi!"

Tiền bà bà đứng lên cười cười, nói: "Tiểu trưởng lão, mời!"

Tiểu Sơn Hà có chút không vui, chẳng qua cũng không dám nói gì, hơi do dự, đáp lên mây xanh, dẫn Tiền bà bà hướng sơn cốc u tĩnh bay tới, đứng ở trên một đỉnh núi, Tiểu Sơn Hà tựa như cũng có chút khẩn trương, trán rỉ ra một tầng mồ hôi, thấp giọng nói: "Tiền bà bà, nếu như tiểu nhân đoán không sai, các ngươi đi lần này, trừ Nam Chiêm Phương Thốn đồ ra, còn đang tìm người nào sao?"

Tiền bà bà ngậy ra, tự tiểu phi tiểu nhìn Tiểu Sơn Hà, nói: "Ngươi làm sao mà biết được?"

Tiểu Sơn Hà lau mồ hôi trên trán, lấy hết dũng khí, nói: "Tiểu nhân không phải kẻ ngu, mấy ngày nay, chư vị bà bà một mực du tẩu các nơi ở Thanh Vân Tông, nhìn như kiểm tra khả năng phòng ngự của Thanh Vân Tông đại trận, trên thực tế, giống như đang tìm đầu mối gì vậy, mặt khác, tiểu nhân cũng hướng đạo hữu Băng Âm Cung hỏi thăm, biết được nương nương từng hướng Băng Âm Cung Cung chủ hỏi một người..."

Trong đôi mắt Tiền bà bà tựa như cũng có tinh quang lóe lên, trầm giọng nói: "Tiểu trưởng lão có lòng rồi, tìm lâu như vậy, tâm tư của chúng ta thật ra đã phai nhạt, không muốn giống trống khua chiêng tìm kiếm, cũng không nghĩ tới ngươi từ dấu vết này, lại phát hiện mục đích của chúng ta, rất tốt, nếu ngươi đã hướng Băng Âm Cung thăm dò, nói vậy cũng sẽ biết, chúng ta từng đồng ý cho lão đầu tử của Băng Âm Cung kia, chỉ cần bọn họ có thể giúp chúng ta tìm được người này, sẽ có một đạo huyền quyết truyền thừa để báo đáp sao?"

Tiểu Sơn Hà hô hấp dồn dập, trầm ngâm đôi chút, mới thấp giọng nói: "Tiểu nhân từng nghe nói!"

Tiền bà bà khẽ gật đầu một cái, nói: "Vậy liền đem chuyện ngươi biết nói ra đi!"

Tiểu Sơn Hà có chút do dự hướng Huyền Tứ Nương cách đó không xa nhìn thoáng qua, làm như do dự.

Tiền bà bà cười cười, nói: "Ngươi không cần phải lo lắng chủ thượng nơi đó, bất quá là một quyền huyền quyết mà thôi, chuyện này ta cũng có thể làm chủ được!"

Tiểu Sơn Hà hít một hơi thật dài, bỗng nhiên đánh bạo, lấy ra một quả ngọc phù, thấp giọng nói: "Tiểu nhân cả gan, hướng tiền bối cầu một cái bảo đảm, thứ nhất, muốn mời bà bà bảo hộ an nguy Tiểu thị nhất tộc ta, nếu người này liên lụy đến thù hận nào đó, tiểu nhân chẳng qua là không hi vọng Tiểu thị nhất tộc bị cuốn vào trong đó mà thôi, thứ hai, truyền thừa huyền quyết... có thể giúp tiểu nhân thành Kim Đan đại đạo sao?"

Tiền bà bà có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Sơn Hà một cái, qua một hồi lâu, mới khẽ gật đầu, nói: "Ngươi có lá gan rất lớn, còn dám nói đến điều kiện với Phù Diệu Cung!" Tiểu Sơn Hà nghe vậy cấp vội cúi đầu thấp xuống, nhưng tay nâng ngọc phù lại không có để xuống, Tiền bà bà thấy thế, đem ngọc phù đón tới, nói: "Chuyện này ta không làm chủ được, hay là đi hỏi bẩm chủ thượng sao!"

Vừa nói, đáp mây đến trước người Huyền Tứ Nương, rỉ tai mấy câu.

Huyền Tứ Nương mặt biến sắc, phi thân đi tới trước người Tiểu Sơn Hà, lạnh lùng nói: "Ngươi có tin tức của người này ư?"

Tiểu Sơn Hà cúi đầu, trầm giọng nói: "Tiểu nhân có một người chí giao ở Băng Âm Cung, từ chỗ của hắn biết được, nương nương tìm một Kim Đan tu sĩ bảy trăm năm trước từ Đông Thắng Thần Châu mà đến, người này am hiểu phong ấn thuật, mà thực lực tinh thâm, vượt xa Kim Đan bình thường... Mặt khác chính là... Người này là người của Khương gia sao? Như thế nói đến, tu luyện hẳn là Hồng Thiên Vô Lượng quyết..."

Nghe Tiểu Sơn Hà nói nhiều như vậy, Huyền Tứ Nương ánh mắt cũng trịnh trọng lên, trầm giọng nói: "Cùng những điều kiện này phù hợp sao?"

Tiểu Sơn Hà trầm giọng nói: "Tiểu nhân biết một người, năm trăm năm trước hiện thân, lai lịch thần bí, không người nào biết, người này tính tình hiền hòa, cực ít xuất thủ, nhưng hơn ba trăm năm trước, từng ra tay một lần, một ngón tay điểm ra, đã đem một vị đại yêu Kim Đan hậu kỳ tung hoành các tiểu tông môn Sở Vực phong ấn, khả năng phong ấn cũng có thể thấy được phần nào... Chẳng qua là, người này tu luyện công quyết tựa như không đúng..."

Thấy Huyền Tứ Nương nhíu mày, Tiểu Sơn Hà vội vàng đem suy đoán của mình nói ra, nói: "Trên thực tế người này tu hành công quyết thế nào, ngoại nhân cũng không biết, chỉ là chính bản thân hắn từng tiết lộ, nói tu luyện chính là Thần Cơ Phá Diệt quyết, cho nên lúc đầu tiểu nhân còn tưởng rằng không đúng, sau lại bỗng nhiên nghĩ đến, hắn nói cũng chưa chắc đã là thật, có thể chỉ là nhiễu loạn tai mắt mà thôi..."

Huyền Tứ Nương vẻ mặt khần trương lên, cũng cảm thấy Tiểu Sơn Hà nói có lý, trầm giọng quát lên: "Người này hiện ở nơi nào?"

Tiểu Sơn Hà trầm mặc không nói.

Huyền Tứ Nương hiểu tâm tư của hắn, lạnh lùng cười một tiếng, cầm lấy ngọc phù, đánh vào một đạo thần niệm, sau đó nói: "Ta bảo đảm ngươi sẽ không bị cuốn vào bất kỳ ân oán nào, Tiểu thi nhất mạch các ngươi có thể an ổn truyền thừa mấy ngàn năm nữa, huyền quyết ta cũng sẽ cho ngươi, chẳng những ngươi có thể tu luyện, còn có thể truyền cho hậu nhân của ngươi, coi như gia tộc truyền thừa!"

Tiểu Sơn Hà kích động vô cùng, hai tay run rẩy nhận lấy ngọc phù, hai đầu gối chấm đất, cao giọng nói: "Cảm ơn đại ân của nương nương..."

Huyền Tứ Nương không nhìn được nói: "Hắn ở nơi nào?"

Tiểu Sơn Hà ngẩng đầu lên, đem ngọc phù cất đi, nói: "Nương nương mời đi theo ta!"

Vừa nói, dẫn đầu đáp mây bay, hướng Phi Thạch phong lướt đến, Huyền Tứ Nương dám người, lập tức đi theo phía sau hắn.

Nhìn thấy Tiểu Sơn Hà cùng Huyền Tứ Nương dám người không biết hàn huyền điều gì, lại trực tiếp hướng Thanh Vân Tông Phi Thạch phong phương hướng đi tới, Tông chủ Trần Huyền Hoa và Tê Hà, Đoán Chân, Thư Văn ba cốc trưởng lão cũng nhất thời phát hiện không đúng, vội vàng đi theo.

"Nương nương, ngài... đi đâu vậy?"

Huyền Tứ Nương nhìn Trần Huyền Hoa một cái, thần nhiên nói: "Muốn bãi phong một vị cổ nhân, Tông chủ muốn ngăn trở hay sao?"

Thấy thần sắc của nàng không đúng, Trần Huyền Hoa toát mồ hôi lạnh, vội nói: "Tiểu nhân không dám..."

Chẳng qua ánh mắt chuyển hướng Tiểu Sơn Hà, lộ vẻ hỏi thăm.

Thanh Vân Tông, có thể có cổ nhân của Huyền Tứ Nương ư?

Ai có tư cách làm cổ nhân của nàng?

Tiểu Sơn Hà thấy được ánh mắt của Trần Huyền Hoa, nhưng chỉ lạnh lùng cười một tiếng, cũng không trả lời, trên thực tế, hắn hiện tại cũng không dám trả lời, Bạch Thiên Trọng đã bế tử quan, đột nhiên phá quan, chính là tối kỵ, cho dù Bạch Thiên Trọng còn có hi vọng đột phá Nguyên Anh cảnh, như thế phá quan, cũng sẽ khiến cho hắn kiểm củi ba năm thiêu một giờ, thậm chí lập tức bỏ mình, nói như vậy, hắn giống như đã phản bội Bạch Thiên Trọng.

Không lâu sau, mọi người đi tới trước cửa đá đã phong ấn trên Phi Thạch Phong, sau đó đáp xuống.

Đến lúc này, Trần Huyền Hoa không cần bọn họ nói, cũng đoán được chuyện gì xảy ra rồi, trong bụng nhất thời kinh hãi, vội la lên: "Nương nương thứ tội, không biết Bạch Trưởng lão Thanh Vân Tông ta... có điều gì đặc tội nương nương sao?"

Huyền Tứ Nương vẻ mặt châm chọc, lạnh nhạt nói: "Nếu hắn thật là trưởng lão Thanh Vân Tông các ngươi, vậy thì không có gì đặc tội với ta!"

Nói xong, có chút dừng lại, nói: "Nhưng nếu hắn không phải, sẽ rất khó nói!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Phá quan hỏi ta trước

Thấy Huyền Tứ Nương muốn cưỡng ép phá quan, trên dưới Thanh Vân Tông nhất thời kinh hãi.

Trần Huyền Hoa cũng không dám ngăn cản Huyền Tứ Nương, trong lúc cấp thiết dắt Tiểu Sơn Hà, muốn hỏi cho rõ ràng, Tiểu Sơn Hà cũng không thể thoái thác, nhanh chóng đem chuyện người mà Phù Điều Cung muốn tìm cùng với Bạch Thiên Trọng hiềm nghi nói một lần, Trần Huyền Hoa nghe vậy, vội vàng hướng Huyền Tứ Nương nói: "Nương nương minh giám, nếu ngài muốn tìm người của Đông Thổ Khương gia, nhất định không phải Bạch

Trưởng lão rồi, Bạch Trưởng lão hần..."

Tiểu Sơn Hà lạnh lùng nói: "Những chuyện này ta đều đã phân tích với nương nương, Tông chủ không cần nhiều lời nữa, Bạch Trưởng lão đúng là năm trăm năm trước xuất hiện tại Thanh Vân Tông chúng ta, cũng quả thật từng nói hần tu luyện chính là Phá Diệt Thần Cơ quyết, chẳng qua là... Ai có thể xác định hần nói thật? Có lẽ Phá Diệt Thần Cơ quyết, chẳng qua là hần dùng để dọa chúng ta, che giấu thân phận chân chính của hần mà thôi..."

"Ta và ngươi đều thuộc lòng điển tịch, hần còn nhớ rõ, hơn ba trăm năm trước, từng có yêu vương đánh tới Thanh Vân Tông, toàn tông trên dưới, không thể ngăn cản, chính là Thái Thượng Trưởng lão cũng không thể làm gì, lại là Bạch Thiên Trọng trưởng lão một ngón tay điểm ra, phong ấn yêu vương, hiển lộ phong ấn thuật kinh người, chẳng qua chẳng biết tại sao, tông môn điển tịch, tận lực tránh né chuyện này, chỉ nói là Thái Thượng Trưởng lão cùng Bạch Trưởng lão hai người hợp lực đem yêu vương phong ấn, từ chuyện này còn chưa nhìn ra sao? Bạch Trưởng lão chính là cố ý che giấu phong ấn thuật của mình..."

Hần ở chỗ này nhẹ nhàng đàm luận, từ Tông chủ nói đến đối với tông môn điển tịch hoài nghi suy lý, lại nói đạo lý rõ ràng, mà Trần Huyền Hoa giận dữ, quát lên: "Tiểu Sơn Hà, Tiểu thị các ngươi đã từng nhận đại ân của Bạch Trưởng lão, chính là báo ân như vậy đây sao?"

Tiểu Sơn Hà giật mình, dưới uy thế Trúc Cơ hậu kỳ của Trần Huyền Hoa, có chút e sợ rút lui, bất quá nghĩ lại, mình đã chiếm được Phù Diêu Cung che chở, còn có thượng giai huyền quyết trong tay, có thể làm truyền thừa cho Tiểu thị nhất mạch, ngày kết thành Kim Đan sắp tới, cần gì phải sợ Tông chủ nữa? Vô luận là chiếm lấy địa vị Tông chủ, hay là chọn linh địa khác, khai tông lập phái, cũng đều có thể.

Nghĩ tới đây, lạnh lùng nói: "Ta vì Phù Diêu Cung hiệu lực, còn tính cái gì tiểu ân tiểu huệ?"

"Ngươi... Càn rỡ!"

Trần Huyền Hoa giận dữ, hận không thể lập tức xuất thủ với Tiểu Sơn Hà.

Song đúng lúc này, một thanh âm âm trầm vang lên: "Là ngươi càn rỡ!"

Trong thanh âm lạnh lùng, một thân hình nhỏ gầy bước ra một bước về phía trước, trên người nhất thời uy thế phô thiên cái địa.

Người này, đương nhiên là Tiền bà bà bên cạnh Huyền Tử Nương.

Chẳng ai ngờ rằng, một cái lão ầu nhìn như hòa thiện, một khi phát uy, lại có uy thế như thế.

Thoáng chốc, Trần Huyền Hoa thân hình cứng đờ, một cử động cũng không dám.

Hần có dự cảm, nếu lão ầu này ra tay với mình, sợ rằng chính mình ngay cả một chiêu cũng ngăn không nổi.

"Thôi đi, Tiền bà bà, không cần tức giận, Tông chủ cũng là lo cho an nguy của trưởng lão của bọn họ, chuyện này cũng có thể lý giải!"

Huyền Tử Nương nhàn nhạt mở miệng, hóa giải không khí tiêu điều chung quanh, ánh mắt quét qua Trần Huyền Hoa và mấy vị truyền pháp trưởng lão khác, nhẹ giọng nói: "Nếu Tiểu trưởng lão nói thật, người này trên căn bản có năm thành khả năng là người chúng ta muốn tìm rồi, vô luận như thế nào, ta cũng muốn phá quan bài phòng vị Bạch Trưởng lão này, các ngươi có thể suy nghĩ cẩn thận một chút, xác định muốn ngăn cản ta sao?"

Nàng nói không có chút nào tức giận, giống như đang bàn việc nhà, nhưng thiên uy cuộn cuộn, cũng đã hiển lộ không thể nghi ngờ.

Thư Văn cốc truyền pháp trưởng lão Trần Bảo Nghiên và Tê Hà cốc trưởng lão Thanh Điều lập tức cung hạ thân, tỏ vẻ chính mình tuyệt không có ý ngăn trở, Thiết Như Cuồng cùng Bạch Thiên Trọng quan hệ thân thiết, nhưng hần tuy là người thẳng thắn, nhưng cũng không phải kẻ ngu, thấy thế bị thương thở dài, tay bưng kín hai mắt, xoay người qua, Tông chủ Trần Huyền Hoa cũng ngừng ra đứng tại nguyên chỗ, không dám thật sự ngăn cản Huyền Tử Nương.

Không ai dám cản!

Chỉ sợ biết rõ đột nhiên phá quan, chính là đoạn tuyệt hết thảy hi vọng của Bạch Thiên Trọng, thậm chí sẽ hại chết hần, cũng không có ai dám cản người của Phù Diêu Cung.

Dù sao Bạch Thiên Trọng lúc này, cũng không ai nói chính xác rốt cuộc đã chết hay không, hi vọng kết thành Nguyên Anh, lại càng xa vời, hơn nữa Phù Diêu Cung thái độ minh xác, nhất định phải phá quan, Thanh Vân Tông trên dưới, từ Tông chủ Trần Huyền Hoa đến bốn vị truyền pháp trưởng lão, đến ba vị trưởng lão xử lý công việc, không một ai chịu vì một vị trưởng lão có thể đã chết, xúc phạm thiên uy của Phù Diêu Cung.

Huyền Tử Nương trên mặt lộ ra vẻ mỉa mai, hướng Tiền bà bà gật đầu.

Lão ầu này khẽ mỉm cười, cất bước tiến lên, hướng cửa đá phong bế nửa năm đẩy ra.

Cửa đá vừa mở ra, nơi từ quan cùng thể nhân cách biệt lại thấy ánh mặt trời.

Mà người ở bên trong bế tử quan, cũng đoạt tuyệt một đường hi vọng cuối cùng thấy lại ánh mặt trời.

Thanh Vân Tông trên dưới, có người bi thương, có người thờ dài, có người mừng thầm, nhưng không ai dám tiến lên ngăn trở.

Cũng không phải hoàn toàn không có, ngay khi Tiền bà bà muốn đi lên đẩy cửa, đột nhiên một thân ảnh nho nhỏ nhảy ra ngoài, trong tay cầm một thanh đại đao ba trượng, ngăn ở trước cửa đá, hướng Tiền bà bà quát lên: "Ngươi muốn làm gì?"

"Sao?"

Mọi người giật mình, hướng thân ảnh nho nhỏ này nhìn lại.

Đương nhiên đó là Phương Hành, không biết hắn từ nơi nào xông ra, vào lúc này nhảy ra cản đường.

Thì ra là Phương Hành ở ngoài tiểu thiên nham, chờ cùng Tiểu Kiếm Minh triển khai một cuộc luyện tập võ nghệ cuối cùng, nhưng mà chờ trái chờ phải, thủy chung không thấy hiệu lệnh phát xuống, quay đầu nhìn lên, lại thấy người trong Phù Điều Cung và Tổng chủ trưởng lão đám người, nhất tề hướng Phi Thạch Phong phương hướng chạy tới, hắn mơ hồ cảm giác không ổn, vội gọi kim ô, cũng từ hậu sơn vòng tới đây, thấy được Tiền bà bà đang muốn phá quan.

Bạch Thiên Trọng đối với mình, ân như tái tạo, mình làm sao có thể trơ mắt nhìn người khác cắt đứt thanh tu của hắn?

Trong lúc nhất thời, không chút suy nghĩ, đã nhảy ra ngoài, hoành đao cản đường.

"Sao? Ha ha, các sư trưởng đều bất động, lại có một con khi nhỏ cản đường!"

Tiền bà bà thấy thế, lại nở nụ cười, nếp nhăn tựa như cũng giãn ra.

Huyền Tử Nương cũng khẽ mỉm cười, nói: "Tiểu quý, ta muốn bài kiến cổ nhân bên trong, ngươi tránh ra sao!"

Nàng đối với Phương Hành rất có hảo cảm, cũng không muốn thương tổn tới hắn, vì vậy lên tiếng nhắc nhở.

Phương Hành làm sao có thể nhường đường, kêu lên: "Ngươi phá quan mà vào, người ở bên trong không phải chết chắc ư? Ta không tránh!"

Huyền Tử Nương thờ dài, nói: "Tiểu quý ngươi, lá gan cũng không nhỏ, chẳng qua lại quá ngốc, ngươi cản ở chỗ này có ích lợi gì? Ngươi không ngăn được ta, không sợ ta giết ngươi trước, sau đó trở lại phá quan sao?"

Nàng khẩu khí mặc dù bình thản, nhưng nói đều là sự thật. Phương Hành nghe xong, cũng không nhịn được nữa nuốt nước miếng, trái tim thỉnh thoảng nhảy lên, trên thực tế, hắn cũng không phải là người "Ngốc" như Huyền Tử Nương đã nói, vô cùng hiểu được sát ngôn quan sắc, mình cũng biết bằng lực lượng của mình, tuyệt đối không cản được những người này. Trên thực tế, ngay cả vừa rồi nhảy ra cản đường, cũng chỉ là hậu quả của việc không suy nghĩ thấu đáo mà thôi.

Nhưng mà vừa nghĩ tới Bạch Thiên Trọng phía sau cửa đá có lẽ còn sống, nhưng những người này muốn chặt đứt sinh lộ của hắn, Phương Hành trong lòng không nhịn được mà co quắp, năm đó ở Quý Yên cốc, đôi mắt Tiểu Kiếm Minh giết chóc, hắn cả đêm mà chạy, lựa chọn một con đường sống, hôm nay lại có cảnh tượng tương tự bày ở trước mặt, hắn cũng biết tránh ra mới là cử chỉ thông minh, nhưng hai chân lại không nghe sai sử.

"Tiểu quý, tránh ra qua một bên sao!"

Tiền bà bà thấy vẻ mặt biến ảo, biết hắn sợ, nhân nhợt cười, lần nữa đi về phía cửa đá.

Song đúng lúc này, Phương Hành đột nhiên ánh mắt lạnh lẽo, một đao bổ ra ngoài.

Tiền bà bà hơi ngẩn ra, thân hình lay nhẹ, một đao kia tự trước người của nàng đánh hụt, không tổn thương được nàng chút nào.

Nhưng mà thấy tiểu quý này dám ra tay với mình, sắc mặt của nàng cũng có chút khó coi, điềm nhiên nói: "Ngươi thật sự muốn chết ư?"

Phương Hành nắm đại đao, dùng sức hướng trên mặt đất nhỏ một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, quát lên: "Mới vừa rồi con mẹ nó vừa nhảy ra, tiểu gia đã hối hận, đánh không lại ngươi a..." Thấy hắn nói thật, Tiền bà bà trên mặt dâng lên một tia cười lạnh, nhưng mà lời kế tiếp của Phương Hành lại làm cho nàng biến sắc: "... Bất quá, nếu đi ra, ta sẽ không trở về, các ngươi muốn phá quan, trước hỏi ta đã!"

Vừa nói đại đao giờ ngang, linh khí điên cuồng nhắc tới, ngăn ở trước cửa đá.

Hết lớn một phen, so với nói là cho người của Phù Điều Cung nghe, còn không bằng nói là để cho chính hắn nghe.

Theo lời nói này nói ra, tựa như là kiên định tín niệm.

Cho dù là châu chấu đá xe, cũng cần phải làm một phen!

Vô luận kết quả thế nào, ít nhất nếu không làm... sẽ làm Bạch Thiên Trọng bên trong thất vọng, cũng sẽ làm... chính mình thất vọng.

"Tiểu quý, ngươi..."

Đoán Chân cốc truyền pháp trưởng lão Thiết Như Cuồng muốn nói lại thôi, vẻ mặt phức tạp.

Tông chủ Trần Huyền Hoa đám người, cũng ù rũ cúi đầu, vẻ mặt như đũa đâm.

Đường đường Tông chủ và các tu sĩ Trúc Cơ kỳ, còn không to gan bằng một tiểu hài tử Linh Động kỳ, chuyện này để cho bọn họ cảm xấu hổ.

"Ai, đừng chậm trễ nữa!"

Huyền Tử Nương bắt đầu dĩ thờ dài, nhẹ nhàng phát phát tay.

Tiền bà bà cười lạnh một tiếng, một bước tiến lên trước, vung chưởng hướng Phương Hành đập xuống, một chưởng này cũng không có gì kỳ dị, nhưng cường đại tựa như lực lượng phong thiên cái địa mãnh liệt mà đến, vào giờ khắc này, Phương Hành thậm chí có cảm giác như trời sập xuống, đó là một loại cảm giác vô lực không thể chống đỡ, không thể tránh né, chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

"Phá cho ta!"

Phương Hành vào giờ khắc này, trong cơ thể còn sót lại huyết tính điên cuồng thiêu đốt, thanh thiên này, đã chấn nhiếp thân thể của hắn, thậm chí là linh khí của hắn, nhưng không chấn nhiếp nổi tim của hắn, hắn dùng toàn bộ lực lượng hô to, liều mạng huy vũ đại đao, hướng phiến thanh thiên trên đỉnh đầu chém tới, biết rõ chém không nổi, cũng muốn chém ra một đao kia, không hỏi kết quả, không hỏi thành bại, chỉ cần chém một đao kia!

Cho dù là thật là thanh thiên áp xuống, cũng muốn chém một đao kia!

Thanh thiên muốn diệt ta, ta chém thanh thiên trước!

Chẳng qua là... Tức giận dù lớn hơn nữa, vô lực chính là vô lực!

Tiền bà bà một chưởng chụp xuống, Phương Hành bị chấn ép tới tứ chi không còn chút sức lực nào.

Một đao kia của hắn, chưa chém ra, đao thế cũng đã bị trấn áp, cả người xương cốt ba ba rung động.

Mất thấy một chưởng này đánh xuống, chính là khó thoát kết quả thịt nát xương tan!

Trần Huyền Hoa đám người, đã quay đầu đi, không đành lòng nhìn kết quả thâm hại của Phương Hành...

"Ai, Thanh Vân Tông trên dưới gần ngàn người, cũng chỉ có một tiểu hài dám bảo hộ trưởng lão nhà mình, Nam Chiêm tu hành giới, đã lui bại đến như vậy sao?"

Cũng vào lúc này, một thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Tử Nhục Tăng trả nợ

Theo câu than nhẹ kia, ở ngoài Thanh Vân Tông sơn môn, một hòa thượng thân hình cao lớn từ từ đi đến, hắn thoạt nhìn đi vô cùng chậm, nhưng tốc độ vô cùng mau, nhẹ nhàng một bước, chính là trăm trượng cự ly, trong chớp mắt, đã qua sơn môn, phóng qua Vân Ân hai ngọn núi, thẳng hướng Phi Thạch Phong đi tới, thanh âm mới vừa vang lên, tựa như còn ở ngoài sơn môn, nói hết lời rồi, người cũng đã đến.

Mà trong quá trình này, Phù Diêu Cung Tiền bà bà bàn tay chụp tới cũng dừng ở giữa không trung, theo câu nói kia vang lên, một đạo nguy cơ lạnh lạnh chấn nhiếp nàng, hình như là một đạo pháp chú, khiến cho một chưởng này không dám đánh xuống, thậm chí không dám có chút lực lượng phóng thích ra, bởi vì nàng hiểu được, lực lượng vừa phóng thích, chính mình sẽ lập tức thân tử đạo tiêu.

Những người khác trước động phủ cũng sợ hãi hướng hòa thượng kia nhìn sang, lại thấy người này thân cao hơn trượng, hình thể cao lớn, nhưng gầy kinh người, chỉ còn một bộ túi da đắp trên xương cốt, mi dài mắt sụp, khí tức lạnh lùng.

Ở trên người hắn, cũng không có khí thế quá mức kinh người, nhưng trong lúc nhất thời, cũng không người nào có dám can đảm nói chuyện.

"Tửu... Tửu... Tửu Nhục thần tăng?"

Qua thời gian rất lâu, một người kinh ngạc kêu lên, sau đó bưng kín miệng của mình.

Người hô lên cái tên này, lại là Tiểu Kiếm Minh, hắn đã từng thấy hòa thượng này một lần.

Trên đường về núi, một vị hảo hữu chí giao của hắn là Hầu Quý Môn, từng lôi kéo hắn cùng đi Phong Nguyệt am nghe kinh, lúc ấy nghe, chính là vị Tửu

Nhục đại sư này giảng kinh, vì đạt được tư cách tiến vào Phong Nguyệt am, hẳn lúc ấy thậm chí còn dùng một trăm khối trung phẩm linh thạch.

Chẳng qua là, một vị cao tăng thần bí khó lường như vậy, tại sao lại xuất hiện tại nơi này?

Tiểu Kiếm Minh lòng tràn đầy nghi ngờ, chỉ là không dám đi hỏi.

Bình thời hẳn mặc dù thỉnh thoảng sẽ nói khoác một đôi lời, nói mình nghe Từ Nhục Tăng giảng kinh, nhưng người ta không nhận ra hẳn là ai.

"Từ Nhục đại sư, vì sao ngươi lại xuất hiện tại nơi này?"

Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, lại là Huyền Tứ Nương, trên mặt nhìn không ra hi nộ, lạnh nhạt hỏi.

Đang trong quá trình hỏi chuyện, nàng từ từ bước ra một bước về phía trước, ngăn ở giữa Từ Nhục Tăng cùng Tiền bà bà, lập tức Tiền bà bà đứng tại nguyên chỗ không dám cử động cũng thở phào nhẹ nhõm, thân hình suýt nữa ngã ngồi.

Tiếp sau đó, Phương Hành cũng từ trong huyền tượng trời sập thoát ra, quay đầu nhìn lại, hơi ngần ra.

"Lừa trọc này làm sao lại tới rồi? Là hẳn đã cứu ta?"

Phát hiện không khí chung quanh khác thường, Phương Hành cũng nháy mắt, không nói gì, lẳng lặng quan sát.

"Tứ cô nương vì sao lại tới Nam Chiêm, bản tăng cũng vì thế mà đến!"

Từ Nhục Tăng cũng không nhìn người khác, nghe lời của Huyền Tứ Nương, mới nhẹ nhàng mở miệng, hai tay đập lại.

Huyền Tứ Nương ánh mắt khẽ chuyển thành lạnh lùng, lạnh nhạt nói: "Nhìn có vẻ Linh Sơn Tự các ngươi cũng đã nhận ra sự kiện kia rồi!"

Từ Nhục Tăng lạnh nhạt nói: "Huyền quan vừa động, thiên hạ tất loạn!"

Huyền Tứ Nương lạnh giọng nói: "Quả thế! Ta tới Thanh Vân Tông, ngươi cũng trùng hợp như thế xuất hiện tại nơi này, là muốn ngăn cản Phù Diêu Cung ta luyện chế Nam Chiêm Phương Thốn đồ sao? Linh Sơn Tự, xác định muốn khai chiến với Phù Diêu Cung ư?"

Từ Nhục Tăng cười khò một tiếng, nói: "Tứ cô nương hiểu lầm rồi, Phù Diêu Cung muốn luyện Nam Chiêm Phương Thốn đồ, cứ tự nhiên mà luyện, Linh Sơn Tự muốn luyện Phương Thốn đồ, tự nhiên cũng sẽ không ảnh hưởng, chẳng qua là, ngươi thông qua tông môn thế lực các nơi để sưu tập núi sông địa đồ, bản tăng thông qua đôi chân đi khắp núi sông đại xuyên, mục đích mặc dù giống nhau, phương pháp bất đồng, cũng coi như nước giếng không phạm nước sông!"

Huyền Tứ Nương thấy hẳn nói thành khẩn, nhất thời hơi ngần ra: "Vậy ngươi làm vậy là vì sao?"

Từ Nhục Tăng thở dài, bỗng nhiên chỉ, nói: "Vì hẳn!"

Ánh mắt tập trung vào, chính là Phương Hành đứng ở trước cửa đá của Bạch Thiên Trượng đang móc mũi, nhìn thấy Từ Nhục Tăng chỉ mình, vội vàng đứng ngay ngắn lại.

Huyền Tứ Nương men theo phương hướng hẳn chỉ nhìn lại, nhất thời lấy làm kinh hãi: "Ngươi vì tiểu quý này mà tới ư?"

Thanh Vân Tông trên dưới thấy vậy, cũng là riêng của mình giật mình, Từ Nhục Tăng nổi tiếng thiên hạ, chính là cao thủ các bộ châu đều biết, như Tông chủ Trần Huyền Hoa, sợ cũng không có tư cách cùng hẳn tương giao, nhân vật như thế, làm sao lại nhận biết tiểu quý Linh Động kỳ này?

Từ Nhục Tăng nhìn Phương Hành một cái, thở dài nói: "Không sai, bản tăng chính là vì hẳn mà tới!"

Huyền Tứ Nương càng thêm có chút nghi ngờ, nói: "Ngươi thân phận như vậy, tìm tiểu hài tử này, chính là muốn làm gì?"

Từ Nhục Tăng cười khò nói: "Trả nợ!"

"Đại sư thân phận cỡ nào, làm sao lại thiếu nợ đứa bé như vậy?"

Huyền Tứ Nương cười lạnh, mặt mày trở nên lãnh đạm, chính là nổi lên lòng đề phòng.

Từ Nhục Tăng thở dài, nói: "Ta đúng là thiếu nợ hẳn, ba ngày trước bản tăng đi ngang qua Thái Hành sơn, bụng đang đói, may được tiểu hữu này mời ta ăn thịt uống rượu, hẳn lúc ấy nói, mời bản tăng rượu thịt, bản tăng nên đáp lễ lại, bản tăng cảm thấy lời ấy có lý, chỉ tiếc lúc ấy người không có một đồng, lại không thể giảng kinh gán nợ, đành phải chạy trốn..."

Hắn đành hoàng đem chuyện lúc đó nói ra, Huyền Tứ Nương đám người nghe được cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Không ít người cũng nhìn hướng Phương Hành như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nơi này thậm chí còn có ánh mắt của Tiểu Kiếm Minh, hẳn biết, nghe Từ Nhục Tăng giảng kinh là hiếm thấy cỡ nào, ban đầu chính mình hao tổn một trăm khối trung phẩm linh thạch, mới từ trong am cầu được một cái danh ngạch, có thể nghe Từ Nhục Tăng nói một đoạn ngắn, mà tiểu quý này, có cơ hội tốt như thế, thế nhưng không chịu nghe...

Phương Hành đã nhận ra ánh mắt mọi người nhìn mình, hung hăng trợn mắt nhìn lại.

Bất quá hần cũng không mở miệng, trong lòng đang suy nghĩ, có thể mượn lực lượng của hòa thượng này để giải vây hay không.

Đúng vào lúc này, Huyền Tử Nương hé miệng cười một tiếng, hỏi: "VẬY ĐẠI SƯ ĐẾN ĐÂY LÀ CHUẨN BỊ XONG TIỀN TRẢ NỢ RỒI Ừ?"

Từ Nhục Tăng thở dài, nói: "Tiền cũng chưa có, bất quá ta đi ngang qua Thanh Vân Tông, thấy tiểu hữu này gặp nguy nan, có ý trả nợ, giúp hần giải quyết khó khăn, nói vậy một lần nhân tình này, cũng có thể trả xong!"

Huyền Tử Nương lúc này mới nghe ra ý tại ngôn ngoại trong lời nói của Từ Nhục Tăng, sắc mặt lạnh lẽo, quát lên: "Vòng tới vòng lui, thì ra vẫn là tâm hoài quỷ thai, hòa thượng, người nói lời này, chính là muốn cản ta phá quan sao?"

Từ Nhục Tăng không đáp, ánh mắt nhìn hướng Phương Hành.

Phương Hành trong lòng mừng rỡ, kêu lên: "Đại hòa thượng, người giúp ta lần này, chúng ta xóa nợ!"

Từ Nhục Tăng khẽ mỉm cười, hướng Huyền Tử Nương nói: "Tứ cô nương, người nghe được sao?"

Huyền Tử Nương hận tới nghiến răng, trong ánh mắt hiện lên một tia lãnh ý, lạnh lùng nói: "Người cho rằng ta sẽ tin người nói ư? Từ Nhục hòa thượng, đừng cho là Huyền Tử Nương ta dễ lừa gạt, ta biết Linh Sơn Tự các người cho tới bây giờ đều là lãnh đạm đứng ngoài cuộc, nơi đó có ích lợi thì sẽ xông vào, ta chỉ hỏi người, cùng người bề quan này rốt cuộc có quan hệ như thế nào? Vì sao muốn ngăn cản ta phá quan?"

Từ Nhục Tăng lắc đầu, nói: "Bản tăng cùng người bề quan không có quan hệ, lúc trước đã nói rồi, chính là vì trả nợ mà đến!"

Huyền Tử Nương cũng không tin lời này, trong lòng hận ý đột nhiên tăng mạnh, lạnh giọng nói: "Ta hôm nay nhất định phải phá quan, người có thể ngăn được ta ư?"

Từ Nhục Tăng hơi ngần ra, cười khổ nói: "Tứ cô nương mạnh mẽ phá quan, bản tăng căn thể nào đây?"

Huyền Tử Nương sắc mặt hơi hòa hoãn, lại không nghĩ rằng, lời kế tiếp của Từ Nhục Tăng nhất thời để cho sắc mặt nàng đại biến: "... Nhưng bản tăng hôm nay nhất định phải trả khoản nợ này, vạn bất đắc dĩ, đành phải đem toàn bộ bọn người giết chết!" Hần về mặt bình thản thành khẩn, sau khi nói xong, còn giải thích một câu: "Dù sao người chết không cách nào phá quan, có lẽ biện pháp này có thể được!"

Lời vừa dứt, không chỉ có người trong Phù Diêu Cung, ngay cả trên dưới Thanh Vân Tông cũng sắc mặt đại biến.

Phương Hành đang dương dương đắc ý nhìn kịch vui cũng sợ hết hồn, thầm nghĩ: "Hòa thượng này thật là tà ác a!"

"Hòa thượng, người đừng nói vậy, người nói có thể giết chết ta, có thể giết chết ta sao?"

Huyền Tử Nương sau khi khiếp sợ, chính là nộ khí trùng thiên, giọng căm hận nói, sát cơ đột khởi.

Từ Nhục Tăng khẽ mỉm cười, lạnh nhạt nhìn nàng, nói: "Có thể!"

Không có sát khí, cũng không có uy hiếp, lại càng không có hiển lộ thần thông thủ đoạn để kinh sợ đối thủ.

Từ Nhục Tăng chỉ nói một từ: có thể!

Nhưng chỉ một từ, ẩn chứa tự tin cùng chắc chắn rất cường đại.

Huyền Tử Nương bàn tay khẽ run lên, tựa như có lẽ đã nhìn không nổi nữa, đang muốn xuất thủ, song đúng lúc này, bỗng nhiên một cái tay duỗi tới, cầm cổ tay của nàng, là Tiền bà bà, lão ầu này lúc này đã ở trong trạng thái bị Từ Nhục Tăng kinh sợ hồi phục, sắc mặt âm trầm như nước, khẽ lắc đầu, ám hiệu Huyền Tử Nương, không thể thật sự động thủ.

Chuyện của mình thì mình tự biết, Tiền bà bà hiểu được, Huyền Tử Nương thực lực cũng không yếu, nhưng gặp phải hòa thượng này, vẫn còn quá non.

"Ha ha, đại hòa thượng, người rất giỏi!"

Qua hồi lâu, Huyền Tử Nương mới lạnh giọng mở miệng, nói: "Xem người tự tin như thế, chẳng lẽ người đã tu thành kim cương pháp tướng?"

Từ Nhục Tăng không nói lời nào, hai tay chấp lại, không nói một lời.

Nhưng đó cũng là một loại thái độ, thái độ lạng yên nhận thức.

Huyền Tử Nương sắc mặt trở nên càng khó nhìn, trầm tư hồi lâu, nói: "Cũng được, dù sao người này cũng không phải là Phù Diêu Cung ta muốn tìm, người bảo vệ người này, sẽ phải thừa nhận lửa giận của gia tộc kia, hi vọng người từ Đông Thổ Khương gia đến, người còn có thể bảo hộ được, Phù Diêu Cung ta và bọn họ thăm dò được tung tích người này, cũng coi như nhân nghĩa đã hết, chuyện này không cần xen vào nữa!"

Dứt lời, phát ổng tay áo, xoay người rời đi.

Thanh Vân Tông trên dưới, đều về mặt âm nhiên.

Ở Tỉu Nhục Tăng uy hiếp, Phù Điều Cung cao cao tại thượng, rõ ràng biểu hiện ra thối lui.

"Tông chủ!"

Huyền Tứ Nương bỗng dừng lại, nhìn về Trần Huyền Hoa, thanh âm lạnh nhạt nói: "Ta ở chỗ của các ngươi đã mệt mỏi, hiện tại muốn hồi cung đi, sông núi hà đồ phương viên mười vạn dặm, ngươi chuẩn bị xong sao, ba tháng sau, Phù Điều Cung tự sẽ phái người tới lấy!" Nàng dừng một chút, thanh âm lạnh lẽo: "Tốt nhất chuẩn bị tỉ mỉ xác thực một chút, nếu có một chút lầm lỗi, Thanh Vân Tông khó bảo toàn không bị tiêu diệt!"

Tông chủ Trần Huyền Hoa mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng quỳ trên mặt đất, cung kính nói: "Tiểu nhân sẽ cẩn thận!"

Huyền Tứ Nương không nói nữa, cất bước hướng ngọc cơ điện lao đi, chúng lão ầu thấy thế, tất cả đều cùng nàng bay đi.

Thanh Điều trưởng lão cùng Tiểu Sơn Hà nhìn thoáng qua những người khác, do dự một chút, cũng đáp mây bay lên, bay về phía ngọc cơ điện.

Tông chủ Trần Huyền Hoa do dự một chút, lại cười khổ một tiếng, đi tới trước người Tỉu Nhục Tăng, vái chào.

"Đại sư cứu mạng..."

Nghe được hắn nói một câu như vậy nói, Phương Hành hơi ngần ra, không biết Tông chủ có ý gì.

Tỉu Nhục Tăng cũng nói: "Ta đã cản trở hành động phá quan của Phù Điều Cung, Tông chủ vì sao còn muốn nói như vậy?"

Trần Huyền Hoa trưởng thở dài một tiếng, thân thể khom thấp hơn, thanh âm chua xót.

"Lúc trước đại sư cứu mạng của Bạch Trưởng lão, hiện tại... Tiểu nhân cầu đại sư cứu mấy ngàn tánh mạng Thanh Vân Tông đệ tử..."

Tỉu Nhục Tăng gật đầu, nói: "Ngươi lo lắng Phù Điều Cung đem tin tức tiết lộ ra ngoài, Đông Thổ Khương gia sẽ đến sao?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Hòa thượng gánh núi mà đi

Những người khác nghe thấy, trong bụng nhất tề cả kinh, đã hiểu ý tứ cầu cứu của Tông chủ. Hôm nay Phù Điều Cung mặc dù không thể phá quan, nhưng trên căn bản đã khẳng định người bề quan là người bọn hắn muốn tìm, đợi đến khi Khương gia biết được chuyện này, tất nhiên sẽ lần nữa phái người tới phá quan, sợ rằng đến lúc đó, không đơn thuần là phá quan đơn giản như vậy, nếu là Khương gia giận lấy sang Thanh Vân Tông, chỉ sợ Thanh Vân Tông trên dưới, gần ngàn tánh mạng, sẽ không một ai có thể còn sống sót...

Dù sao, đối phương là Khương gia, một trong các cổ thể gia nơi khởi nguồn của đạo pháp ở Đông Thổ, Khương gia! Thiên Nguyên đại lục, đã dài dòng vạn năm, đạo pháp diễn sinh bên trong lịch sử trường hà, không biết có bao nhiêu thiên kiếp đại thánh quật khởi rồi lại tiêu vong, không biết có bao nhiêu cái tên trong khoảng thời gian ngắn được người nhớ kỹ, lại trong năm tháng dài dòng bị người quên lãng. Người cường đại thế nào, cũng khó trốn khỏi vận mệnh bị người quên lãng, ngàn vạn năm đứng vững không ngã, chỉ có các đại cổ thể gia cùng thánh địa đại biểu truyền thừa ngọn nguồn mới tồn tại được. Những thế lực cường đại này đứng ở đỉnh thế giới, Nam Chiêm, Tây Ngưu, Bắc Bình, Đông Thắng tứ châu đều tồn tại, truyền thừa vạn năm, nội tình thâm hậu đến một cái trình độ khó có thể tưởng tượng, chấp chưởng tu giới, quân lâm thiên hạ.

Mà tại trong bốn châu, vẫn là lấy Đông Thắng Thần Châu cổ thể gia nội tình kinh người nhất. Đông Thắng Thần Châu chính là khởi nguồn của đạo pháp, tục truyền hôm nay đạo pháp cả tòa Thiên Nguyên đại lục, chính là từ Đông Thắng Thần Châu, cũng chính vì vậy, Đông Thắng Thần Châu cổ thể gia thân phận càng thêm tôn quý, trong đó mỗi lần xuất hiện một người, đều là tồn tại danh dương tứ châu, mà Phù Điều Cung Huyền Tứ Nương nhắc tới Đông Thắng Thần Châu Khương gia, lại càng là một trong mấy họ xưa nhất cũng tôn quý nhất Đông Thổ.

Nếu nói là Đông Thổ Khương gia là người khổng lồ, như vậy Thanh Vân Tông chính là một con kiến nhỏ nhỏ. Con kiến chọc tới cự nhân, vô luận nguyên nhân là gì, cũng rất có thể bị một cước đạp chết...

Tỉu Nhục Tăng trầm mặc không nói, chưa từng mở miệng. Trần Huyền Hoa trông lòng lo lắng, hướng Phương Hành nhìn thoáng qua, ám hiệu đã rõ ràng. Mặc dù cũng không ai biết Tỉu Nhục Tăng có phải thật sự bởi vì hướng Phương Hành "Trả nợ" mới bức lui Phù Điều Cung Huyền Tứ Nương không, nhưng bên trong Thanh Vân Tông người duy nhất có thể cùng Tỉu Nhục Tăng nói chuyện chỉ có Phương Hành rồi, Trần Huyền Hoa đang ám chỉ hắn cầu xin.

Phương Hành thấy đường đường một vị Tông chủ hướng chính mình đưa tới ánh mắt khẩn cầu, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ, tới lui đi tới bên cạnh

Từ Nhục Tăng, nói: "Đại hòa thượng, Tông chủ cũng nói với người như vậy, người phải nề tình a..."

Từ Nhục Tăng nhìn hẩn một cái, nói: "Ta đã trả đủ nợ cho người!"

Phương Hành nói: "Không phải còn tiền lãi hay sao? Người đã nói có thể tính mà!"

Từ Nhục Tăng im lặng, thở dài, nói: "Cũng được, Khương gia nếu có người tới, hết thầy cũng quy đến trên người bản tăng sao!"

Trần Huyền Hoa đám người nghe vậy đều vui mừng, không nghĩ tới Phương Hành nói chuyện thật sự có tác dụng. Trần Huyền Hoa lạy dài thi lễ, nói: "Đại sư cứu giúp, chẳng qua là không biết đại sư định làm như thế nào..."

Từ Nhục Tăng nhàn nhạt cười cười, nói: "Người bề quan không ở chỗ này rồi, phiền nào tự nhiên cũng không còn nữa!" Vừa nói, hai tay chậm rãi chấp lại, theo một động tác, son gian có gió lớn nổi lên, cuốn núi rừng loạn thạch, kinh khủng vô cùng, Trần Huyền Hoa đám người đều kinh hãi, vội vàng cười mây mà lên, sau đó đem các đệ tử đạo đồng, cũng dẫn tới không trung, ánh mắt hoảng sợ nhìn dưới chân núi Từ Nhục hòa thượng, không biết hẩn đột nhiên thi triển đại thần thông, là muốn làm cái gì.

Dưới chân núi, cuồng phong cuộn cuộn, bỗng nhiên có Phạn xướng thần thánh cao quý truyền ra, hư vô phiêu miểu, không linh thành tâm thành ý, rồi sau đó trên núi bỗng nhiên kim quang mãnh liệt, lại thấy Từ Nhục Tăng thân hình từ từ trở nên to lớn, từ cao hơn trượng, thể nhưng dần dần dài đến trăm trượng, ngàn trượng, hóa thành một cái cự nhân gần như muốn đình thiên lập địa, trên người kim quang chói mắt, tựa như chân chính thần phạt.

Đại hòa thượng này, xoay người lại, hướng Phù Diêu Cung ở Thanh Vân Tông chủ phong thi lễ, lấy ra một cái thiên trượng, sau đó thiên trượng cũng theo gió trở nên to lớn, to như ngọn núi, dài hơn ngàn trượng, Từ Nhục Tăng đem một đầu thiên trượng cắm vào Phi Thạch Phong mà Bạch Thiên Trượng bế tử quan, vừa hơi cảm ứng, ngạc nhiên nói: "A, còn có một người!" Liên đem một đầu khác cắm vào Vân Ân Phong, mỗi đầu một ngọn núi, Từ Nhục Tăng trực tiếp đem hai ngọn núi gánh lên, sải bước, hướng trong núi rừng đi tới.

Ừng ừng, khói bụi tràn ngập, đất rung núi chuyển, phong vân biến sắc, Thanh Vân có bảy ngọn núi, rõ ràng chỉ còn năm ngọn...

"Chuyện này..." Tông chủ Trần Huyền Hoa vừa im lặng, vừa hoảng sợ. Không ai ngờ đến, phương pháp cứu giúp đệ tử trên dưới Thanh Vân Tông của hòa thượng này, dĩ nhiên là trực tiếp đem hai ngọn núi gánh đi. Hơn nữa chẳng những là Phi Thạch Phong mà Bạch Thiên Trượng bế tử quan gánh đi rồi, ngay cả Vân Ân Phong mà Thái Thượng Trưởng lão bế tử quan cũng mang đi. Cách làm này vốn có chút tức cười, nhưng ở dưới uy lực của đại thần thông, nhưng không người dám cười, chỉ cảm thấy sợ hãi vô cùng.

"Cách làm này... Cũng quả thật có thể..." Thư Văn cốc truyền pháp trưởng lão Trần Bảo Nghiên trầm mặc một lúc lâu, khẽ thở dài. Trần Huyền Hoa cũng không biết nói cái gì cho phải, bất quá cũng cảm thấy có đạo lý, ngay cả ngọn núi bề quan cũng bị mang đi rồi, Đông Thổ Khương gia nếu tới, tự nhiên trước muốn đi tìm Từ Nhục Tăng, mới có thể xác định người trong ngọn núi có phải người bọn họ muốn tìm hay không, kể từ đó, ở trước lúc người Khương gia xác định vấn đề này, Thanh Vân Tông sẽ an toàn không ít, ít nhất không lo lắng bị tiêu diệt.

Từ Nhục Tăng gánh núi mà đi, thân hình khổng lồ, nhưng tốc độ cực nhanh, bên người có mây bay quanh quẩn, mấy bước bước ra, đã đến chân trời, thoáng một cái, đã tan biến tại cuối chân trời, mọi người ở đây không thiếu Trúc Cơ cao thủ, nhưng cho dù là bọn họ, thi triển pháp nhãn thuật cũng tìm không được bóng dáng Từ Nhục Tăng, trên mặt đất, lại càng một cái dấu chân cũng không để lại. Trừ hai ngọn núi bị mang đi, còn có ở ngoài, không một tia dấu vết lưu lại.

Sau khi thân ảnh Từ Nhục Tăng hoàn toàn biến mất, ngọc cơ điện trên không, vạn trượng linh quang hiện lên, một tòa ngọc liễn bay ra, trước có hoàng cân lực sĩ mở đường, sau có mấy lão ầu tu vì sâu không lường được đi theo, dĩ nhiên là Phù Diêu Cung cũng muốn đi, Trần Huyền Hoa đám người tự nhiên cũng không dám đắc tội, vội vàng tới giữa không trung, xa xa dập đầu, hướng phương hướng ly khai hành lễ.

"Ai, Thanh Vân Tông từ đó nhiều chuyện..." Đợi đến ngọc liễn đi xa, không thấy bóng dáng, Trần Huyền Hoa đứng lên, vẻ mặt chán nản.

Thiết Như Cuồng thở dài nói: "Không sai, Tiểu Sơn Hà không tiếc ân tương cừu báo, bán đứng Bạch Trượng lão, đòi lấy Phù Diêu Cung huyền quyết truyền thừa, từ nay về sau tất nhiên không cam lòng bình thường nữa, Thanh Điều trưởng lão cũng dùng học trò cung của nàng đòi lấy một quyển huyền quyết truyền thừa, chẳng qua là truyền thừa này cũng không được phép truyền cho người khác, cũng không biết nàng tương lai có trị được Tiểu Sơn Hà không..."

"Cho dù trị được, chỉ sợ Thanh Điều cũng sẽ không làm... Ai, tùy đi đi!" Trần Huyền Hoa vẻ mặt tịch liêu, nói nửa câu, lúc đó dừng lại, giống như không muốn nói chuyện nhiều. Chẳng qua là vào lúc này, lời của Thiết Như Cuồng bỗng nhiên đưa tới một người khác chú ý.

"Thanh Điều dùng ái đồ đổi một quyển huyền quyết? Ái đồ nào?" Phương Hành hơi ngần ra, ngẩng đầu hỏi.

Thiết Như Cuồng nói: "Tê Hà cốc còn có người nào có thể được Phù Diêu Cung nhìn trúng chứ, tự nhiên là cô bé gọi Tiểu Man kia rồi! "

"Tiểu Man tiến vào Phù Diêu Cung?" Phương Hành ngần ngợ, đột nhiên ha ha phá lên cười, thật là vui vẻ.

Thiết Như Cuồng im lặng, nói: "Người vui vẻ như vậy làm cái gì?"

Phương Hành dương dương đắc ý nói: "Người biết Tiểu Man là ai chẳng? Đó là nha hoàn của ta, bất luận lúc nào cũng theo ta một lòng, nàng ở Phù Diêu Cung học được bản lĩnh, bốn thiếu gia tương lai khẳng định cũng được dựa hơi a... Ha ha..."

"Ái đồ của Thanh Điều làm sao lại thành nha hoàn của người?" Thiết Như Cuồng có chút im lặng nói thảm một câu, bất quá vừa thở dài nói: "Tiến vào

Phù Diêu Cung, chẳng khác gì là một bước lên trời, tiền đồ của nha đầu này tự nhiên bất khả hạn lượng, chỉ bất quá, mở miệng nói nha hoàn, người sau này cũng không nên nói nữa, sau trăm tuổi, nha đầu này tối thiểu cũng sẽ là thân phận thị thiếp của Phù Diêu Cung Đại Tư Đồ, quý không thể nói, đừng quên họa là từ miệng mà ra! "

"Thị thiếp? Thị thiếp gì?" Phương Hành vốn đang đầy mặt nụ cười ngây dại, rù rì lặp lại một lần.

Thiết Như Cuồng cũng có chút bất ngờ vì phản ứng của Phương Hành, nói: "Thị thiếp của Phù Diêu Cung Đại Tư Đồ... bên trong Phù Diêu Cung, chỉ có hai nam tử, một cái chính là Đại Tư Đồ đương đại, một cái chính là Đại Tư Đồ tương lai, trong cung trừ Đại Tư Đồ huyết mạch ra, nữ đệ tử còn lại, trừ hạ nhiệm thân nữ ra, đều là thị thiếp của Đại Tư Đồ kế nhiệm, đây là chuyện thiên hạ đều biết a..."

"Ta... Ta chửi con mẹ hần chứ!" Phương Hành bỗng nhiên quát to lên, trực tiếp nhảy xuống. Lúc này hần còn trên tường vân Thiết Như Cuồng ngưng tụ, nhảy đi xuống, lập tức đến giữa không trung, chẳng khác nào tự sát, trong miệng hét lớn: "Lão Kim mau tới đây..."

Nơi xa, một đạo kim vân lướt đến, đem hần tiếp được rồi, chính là kim ô quanh quần ở phụ cận, Phương Hành đứng trên lưng kim ô, gấp đến độ kêu to: "Mau mau... Mau mau... Mau mang ta đi nơi đó..."

Kim ô mặc dù cảm thấy có chút kinh ngạc, vẫn là trực tiếp chở hần hướng Thanh Vân chủ phong bay tới, đi tới ngọc cơ điện, lại thấy Thanh Điều trưởng lão cùng Tiểu Sơn Hà, đều là đầy mặt nụ cười, đang thấp giọng nói chuyện, mà bên cạnh Thanh Điều trưởng lão, đi theo mấy Tê Hà cốc nữ đệ tử, ngay tại lúc này, Tiểu Man bình thường cũng sẽ đi theo ở bên cạnh nàng, lúc này hoàn toàn không có bóng dáng...

"Tiểu Man đâu? Tiểu Man đi nơi nào?" Phương Hành trên gáy toát ra một tầng mồ hôi, hướng về phía Thanh Điều trưởng lão kêu to.

Thanh Điều trưởng lão hơi ngẩn ra, trên mặt không vui nói: "Người tiểu quý này không lớn không nhỏ, không gọi một tiếng trưởng lão sao? Tiểu Man có đại cơ duyên, ta đem nàng đưa đến Phù Diêu Cung Huyền nương nương làm thị giả rồi, đã đi theo Huyền nương nương rồi đi!"

Phương Hành như gặp phải tình thiên phích lịch, mắng to: "Lão tặc bà khốn kiếp, cầm Tiểu Man đòi lấy lợi ích, tiểu gia sớm muộn gì cũng chặt người..." Một bên mắng to, một bên vội vàng vỗ kim ô chuyển hướng, hướng Phù Diêu Cung ngọc liễn ly khai đuổi theo.

Thanh Điều bị Phương Hành mắng ngây ra, qua một hồi lâu mới kịp phản ứng, vẻ mặt sương lạnh tức đỏ bừng, quát lên: "Tiểu quý ghê tởm, lại dám làm nhục ta như thế, làm như ta không dám giết người sao?" Vừa nói đáp mây bay mà đuổi theo, song đúng lúc này, Tông chủ Trần Huyền Hoa đám người cũng đã lướt tới, thấy bộ dáng của nàng, Trần Huyền Hoa vội vàng kéo nàng, để cho nàng chở đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Trăm năm Dao Trì yến

Lại nói người của Phù Diêu Cung lúc này còn chưa đi xa, thân là chủ tử Huyền Tứ Nương trong lòng có chuyện, ngọc liễn bay cũng không nhanh, chỉ lấy tốc độ đều đặn đi về phía trước, phía ngoài thoát nhìn ngọc liễn không lớn, nhưng bên trong giống như là cung điện, đủ loại linh bảo trân thiết, kỳ dị pháp khí bố trí ở bên trong ngọc liễn, quý không thể nói. Huyền Tứ Nương tay phải nâng trán, ngồi ở trên giường, khẽ nhíu mày, tựa như đang suy nghĩ chuyện gì.

Mà trước người nàng, Tiểu Man đã đổi lại một bộ váy trắng, bộ dạng phục tùng cúi đầu, yên lặng rơi lệ.

"Linh Sơn Tự... Linh Sơn Tự... Sau khi diệt phật, các người gần vạn năm không hỏi tới thế sự, hôm nay lại muốn làm gì?"

Huyền Tứ Nương suy nghĩ một lúc lâu, vẫn không hiểu được mục đích của Từ Nhục Tăng.

Nàng không tin lời Từ Nhục Tăng nói là vì trả Phương Hành một cái nhân tình mới nhúng tay vào chuyện này, hơn nữa Từ Nhục Tăng ra tay mạnh mẽ, cố ý ép mình rời khỏi Nam Chiêm, cho nên nàng kết luận phía sau Từ Nhục Tăng, tất sẽ có pháp chỉ của Linh Sơn Tự.

Chẳng qua là, đám hòa thượng này rốt cuộc muốn làm gì, nàng nghĩ mãi mà vẫn không rõ.

Từ từ thở dài một tiếng, Huyền Tứ Nương quyết định không nghĩ vấn đề này nữa, nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Man, thấy nàng vẫn cúi đầu rơi lệ, liền mỉm cười nói: "Nha đầu, vào Phù Diêu Cung chúng ta, trở thành người bên cạnh ta, là đại cơ duyên không biết bao nhiêu tu sĩ trong thiên hạ nằm mơ cũng không đổi được, ta cũng thấy sư tôn ngươi quá mức khắc bạc, không đành lòng để một người đáng yêu như ngươi tiếp tục sống ở bên người nàng, mới dùng một quyền huyền quyết đem ngươi đổi lại, làm sao ngươi lại không biết hảo tâm của ta, ngược lại vẫn khóc suốt như thế?"

Tiểu Man khẽ bái xuống, ngập ngừng nói: "Nương... Nương, Tiểu Man... Không muốn đi Phù Diêu Cung..."

Huyền Tứ Nương nở nụ cười, nói: "Ngươi chính là không biết Phù Diêu Cung là nơi vui sướng thế nào, có thật nhiều tỷ muội giống ngươi, còn có vô số động tiên, dị thú linh cầm, tốt hơn nhiều so với Thanh Vân Tông như ăn mày của các ngươi..."

Tiểu Man cắn môi, dùng sức lắc đầu, nói: "Ta... Ta chỉ muốn đi cùng thiếu gia..."

Huyền Tứ Nương hơi ngần ra, nói: "Thiếu gia ư?..."

Nàng đang muốn hỏi ai là thiếu gia của Tiểu Man, đột nhiên thần thức vừa động, nghe thấy một tia thanh âm, chân mày nhất thời nhíu lại.

Cách ba mươi dặm, kim ô hóa thành một đạo kim quang, thi triển toàn lực phi hành đuổi theo, Phương Hành đầy mặt lo lắng, trong đôi mắt cơ hồ phun ra lửa, trong tay nắm thật chặt đại đao của mình, vừa bay về phía trước, vừa kêu to tên "Tiểu Man", hẳn trong lòng chẳng qua là lo lắng, người của Phù Diệu Cung đi quá nhanh, chính mình không đuổi kịp các nàng, lại không hề chú ý tự thân an nguy.

Thật ra lúc trước mặc dù hắn hứa muốn dẫn Tiểu Man rời đi, nhưng trên thực tế cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi, hắn còn không định sau khi chém Tiểu Kiếm Minh rời đi mang theo Tiểu Man cùng đi, dù sao đối với hắn mà nói, thích tự do tự tại đến khắp nơi giương oai hơn, lại không muốn mang theo gánh nặng bên người. Cũng vì chuyện này, nghe nói Tiểu Man báii nhập Phù Diệu Cung, còn thật vui vẻ.

Chẳng qua hắn tuyệt đối không nghĩ tới, Phù Diệu Cung rõ ràng lại có quy củ như vậy!

Gọi là nữ đệ tử, dĩ nhiên là thị thiếp cho Đại Tư Đồ khôn kiếp nào đó...

Thằng cha nó chứ Đại Tư Đồ gì, nha hoàn của hắn làm sao có thể đi làm thị thiếp cho người khác?

Cũng chính vì vậy, trong lòng nổi lên lo lắng, buộc kim ô triển khai cấp tốc đuổi theo!

"Đuổi kịp rồi!"

Kim ô trong đầu buồn bực phi hành đột nhiên ánh mắt sáng lên, thấy được phía trước tầng mây, một giá ngọc liễn bảo quang tỏa ra bốn phía, bên cạnh mấy lão ầu sác mặt bất thiện lạnh lùng hướng bọn họ nhìn tới, chính là đoàn người Phù Diệu Cung Huyền Tứ Nương.

Nhìn bộ dáng giống như đã ngừng lại, ở chỗ này chờ bọn họ.

"Ta nói, ngươi phải nói nhẹ nhàng, ngàn vạn đừng động võ, nếu không Kim gia quay đầu bỏ chạy, sẽ mắc kẹ ngươi..."

Kim ô mang theo Phương Hành đuổi theo, cảm giác đã hết nghĩa vụ, vội vàng phân phó Phương Hành, không thể gây chuyện.

Nhưng mà một câu này của nó còn chưa nói hết, Phương Hành đã tức giận quát to lên: "Đem Tiểu Man trả lại cho ta..."

Trong ngọc liễn, truyền ra thanh âm lãnh đạm của Huyền Tứ Nương: "Tiểu quý, cách vài chục dặm, đã nghe được ngươi hô to gọi nhỏ, om sòm làm cho người khác phiền lòng! Ngươi lá gan cũng không nhỏ, mới vừa rồi ngươi ngăn ta phá quan, cũng đã là tử tội, nể mặt của Tù Nhục Tăng, ta mới không so đo cùng ngươi, hiện tại ngươi không biết sống chết, lại vẫn dám đuổi theo, thật sự cho là ta không dám giết ngươi sao?"

Trong thanh âm có sát khí lạnh lạnh trộn lẫn uy áp vô hình, bao phủ ở đỉnh đầu Phương Hành, tựa như một phương mây đen.

Phương Hành trong lòng cũng khẽ rung mình, xoa nhẹ mặt, cố nén tức giận trong thanh âm, nói: "Tiểu Man là nha hoàn của ta, ngươi làm sao có thể nói mang đi lập tức mang đi? Đem nàng trả lại cho ta, ta sẽ đi ngay..."

"Hừ, tiểu quý, dám hướng Phù Diệu Cung chúng ta đòi người ư, ngươi chán sống sao?"

Huyền Tứ Nương bên trong ngọc liễn còn chưa trả lời, cạnh liễn Tiền bà bà đã mở miệng, trong mắt sát cơ chột lóe.

"Ta không nói chuyện với ngươi!"

Phương Hành tức giận trả lời một câu, ánh mắt chẳng qua là quan sát ngọc liễn.

Tiền bà bà trong bụng tức giận càng sâu, lại ngại Huyền Tứ Nương chưa lên tiếng, không tiện xuất thủ, nếu không thật muốn vung tay bóp chết tiểu quý này.

"Nha đầu này là ta dùng một quyển huyền quyết từ trong tay Thanh Diệu đổi lấy, nàng trước kia là đồ nhi của Thanh Diệu, hôm nay là thị giả của ta, ngươi vừa có tư cách gì mà đòi người?"

Huyền Tứ Nương qua một thời gian ngắn, mới lạnh lùng mở miệng.

Phương Hành vội la lên: "Lão tiện nhân Thanh Diệu có tư cách gì đem Tiểu Man cho ngươi chứ? Tiểu Man là của ta, không phải là của nàng!"

Huyền Tứ Nương bên trong ngọc liễn nghe lời này, lông mày nhảy lên, như cảm giác uy nghiêm của mình gặp phải khiêu khích.

Nàng nhàn nhạt nhìn Tiểu Man một cái, nha đầu này đầy mặt cầu khẩn nhìn mình, hi vọng chính mình sẽ thả nàng rời đi.

Huyền Tứ Nương trong lòng dâng lên một loại cảm giác thật quái dị: "Phù Diệu Cung sao vậy? Người người đều dám khiêu chiến uy vọng của Phù Diệu Cung sao? Sau lưng Tù Nhục Tăng có Linh Sơn Tự, cũng không nhắc tới, tại sao con kiến chỉ có Linh Động kỳ này cũng dám đuổi theo mình đòi

người? Tại sao tiểu nha đầu yếu mần này, cũng thà cùng tiểu quý này đi, không đem vinh hoa phú quý của Phù Điều Cung để vào trong mắt?"

Nghĩ như vậy, một cổ tức giận dâng lên, thanh âm rét lạnh!

"Nga? Thật sao, ta đây hiện tại sẽ nói cho ngươi biết, nha đầu này là của ai, ngươi nói không tính, Thanh Điều nói cũng không được, nha đầu này cũng không được. Chỉ có ta nói mới được, bắt đầu từ hôm nay, nàng không còn là đồ nhi của Thanh Điều, lại càng không phải nha hoàn của ngươi, nàng là thị giả của ta, là thị thiếp Phù Điều Cung Đại Tư Đồ tương lai, có lẽ vận khí tốt hơn, còn có thể trở thành Thần Nữ!"

Huyền Tử Nương thanh âm bình thản, Phương Hành lại nghe trong lòng bốc lửa, liều mạng kêu to: "Tại sao có thể như vậy?"

"Chỉ dựa vào ta là Phù Điều Cung Huyền Tử Nương!"

Một câu nói, cấp ra tất cả đáp án, ngọc liền chuyển hướng, ngư phong bay đi.

Trong ngọc liền, bỗng nhiên có tiếng khóc vang lên.

Tiểu Man đã lệ rơi đầy mặt, nhưng nàng che miệng, không muốn làm cho bất kỳ thanh âm gì truyền tới, miễn để cho Phương Hành nghe được.

Phương Hành khẩn trương, kêu lên: "Ngươi đừng đi...!"

Kêu to xong muốn đuổi theo, nhưng mà Tiền bà bà cùng một lão ẩu khác bỗng nhiên ngăn trước người hắn, điềm nhiên nói: "Tiểu quý, ta coi như đã bỏ qua cho ngươi một mạng, nếu ngươi dám đuổi theo nữa, cần thận mất mạng..."

"Tránh ra!"

Phương Hành tức giận, đại đao vung lên, chém ra ngoài.

Chẳng qua là một đao ẩn chứa tất cả lực lượng của hắn, ở trong mắt Tiền bà bà tựa như một trò cười, bàn tay khô gầy nhẹ nhàng nhấn một cái về phía trước, một đạo lực lượng cường đại vô cùng bao phủ Phương Hành, ngay cả đầu ngón út cũng không nhúc nhích được.

"Thật là một tiểu quý không biết tự lượng sức mình..."

Tiền bà bà nở nụ cười lạnh: "Chủ thượng vừa mới có lệnh, muốn giữ cho ngươi một mạng, bất quá... Phế bỏ ngươi tựa như cũng không tính là trái lệnh..."

Vừa nói, trên tay tăng sức mạnh, linh khí rót vào, muốn đánh tan đan điền kinh mạch của Phương Hành.

Phương Hành vận hết toàn lực, cũng không cách nào đem đại đao trong tay phách xuống, chỉ cảm thấy quanh người bốn phương tám hướng, đều bị lực lượng cường đại bao vây. Mà lực lượng này tựa như còn muốn rót vào kinh mạch của hắn, đem cả người hắn căng nứt, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đến mức đỏ bừng, xương cốt lại càng phát ra thanh âm rung động "Ba ba" rộn người, cảm giác thân thể tựa như lập tức sẽ nổ tung...

"Hạ thủ lưu tình..."

Ngay lúc này, một tiếng quát to truyền đến, một lão giả áo đen nhanh chóng đáp mây bay đến, chính là Thiết Như Cuồng.

Hắn vô cùng lo lắng lao đến, trực tiếp ở trên mây quỳ xuống, hướng Tiền bà bà dập đầu, kêu lên: "Tiền bối khoan hồng đại lượng, cầu ngài tha tiểu quý này một mạng sao, vẫn bồi nhất định sẽ dạy dỗ hắn..."

"Hừ!"

Tiền bà bà cũng không đem Thiết Như Cuồng để vào trong mắt, trong tay còn muốn tăng sức mạnh.

Song đúng lúc này, thanh âm nhàn nhạt của Huyền Tử Nương từ không trung truyền lại: "Mau mau lên đường, tha hắn một lần sao..."

Tiền bà bà nghe vậy, hai đầu lông mày hiện lên hận ý, buông Phương Hành xuống.

"Lão... rùa già..."

Phương Hành kịch liệt ho khan, nhưng nỗ lực cầm đao của mình muốn phách xuống, Thiết Như Cuồng bên cạnh vội vàng một tay kéo hắn về, dùng linh lực trời buộc hắn, thậm chí phong trụ kỳ kinh bát mạch, chỉ sợ hắn phát ra bất kỳ một thanh âm nào nữa, sau đó hướng Tiền bà bà đã bái xuống, kêu lên: "Tạ ân tiền bối tha mạng, sau khi Như Cuồng mang hắn trở về, nhất định nghiêm khắc quản giáo..."

Tiền bà bà cười lạnh một tiếng, cũng không nói lời nào, cùng một vị lão ẩu khác xoay người, phiêu nhiên mà đi.

"Ô ô... Ô ô..."

Phương Hành hai mắt hận như muốn bắn ra, mặt đến mức đỏ bừng.

Thiết Như Cuồng cũng không để ý hắn, một tay ôm hắn vào trong ngực, một hơi đáp mây bay hướng ngược lại với Huyền Tử Nương đám người vài

trầm dậm, sau đó mới ngừng lại, trước bày ra mấy đạo bình chương, lúc này mới đem trời buộc trên người Phương Hành cỡi ra, giọng cảm hận giáo huấn: "Người thật sự có ý định muốn chết sao? Phù Diêu Cung vốn hận người tới tận xương, người thật cho là bọn họ không dám giết người ư?"

"Làm sao lại thế? Tại sao nàng phải mang Tiểu Man đi? Tiểu Man là của ta..."

Phương Hành điên cuồng kêu to, muốn xông ra, lại bị lực lượng của Thiết Như Cuồng trời buộc.

"Tại sao lại thế ư? Chỉ bằng ở trước mặt người ta, ta và người tựa như con kiến, còn chưa đủ sao?"

"Có thực lực chính là đại gia sao? Có thực lực có thể cướp Tiểu Man sao?" Phương Hành phát điên, liều mạng giãy dụa.

Thiết Như Cuồng cười khỏ, nói: "Dĩ nhiên có thể, trên thực tế người có thể giữ được một mạng, đã là may mắn rồi, người cũng thông minh, có mấy lời ta không cần phải nói quá rõ ràng, tu hành giới, vốn chính là cường giả vi tôn, điều này luôn đúng, nếu người không đủ mạnh, chỉ có thể nghe theo mệnh trời, nhẫn nhục chịu đựng, đạo lý này chẳng lẽ người không hiểu ư?"

"Ở trước mặt đệ tử bình thường, những đệ tử thiên kiêu như các người, chính là thiên địa, có thể cướp đoạt hết thầy của bọn họ, chúng ta cũng sẽ mở một con mắt, nhắm một con mắt, cũng không phải không biết, nhưng ở trước mặt đám lão già Trúc Cơ thành công chúng ta, các người chỉ có thể phục tùng, mà chúng ta ở trước mặt Phù Diêu Cung, cũng không so với một con kiến mạnh bao nhiêu, giống nhau chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, không dám phản kháng!"

Hắn thở dài, đi tới trước người Phương Hành, bàn tay to nhẹ nhàng ở trên bả vai Phương Hành vỗ vỗ, nói: "Tu hành chi đạo chính là như thế, nếu như người không làm được chuyện mạnh hơn người khác, ít nhất nên học làm sao mới có thể sống sót mới được!"

Một câu nói này, nhất thời để cho Phương Hành đang điên cuồng ngẩn ra, trầm mặc lại.

Trong đầu, hắn nhớ lại cảnh tượng đám thổ phi Quỷ Yên cốc ra tay đánh cướp, đám thương nhân kia đau khổ cầu khẩn.

Sau đó, hắn lại nghĩ tới cảnh tượng Tiểu Kiếm Minh một ung một kiếm, tiến vào Quỷ Yên cốc...

Đúng vậy, đều rất giống nhau, mạnh đoạt yếu, chẳng những có thể cướp lấy hết thầy tài vật, thậm chí ngay cả mạng cũng có thể lấy đi!

Chính mình bước vào tu hành, chẳng qua là đổi một chỗ khác mà thôi, tuy nhiên đạo lý cũng vẫn giống nhau.

Thậm chí nói, tu hành giới, đạo lý càng thêm lừa lổ!

Quỷ Yên cốc đạo phi cướp bóc, còn vâng chịu đạo lý lấy tiền không lấy mạng, bởi vì bọn họ cũng là phạm nhân, biết mạng của mọi người đều giống nhau, nhưng trong tu hành giới, kẻ mạnh giết chết người yếu đơn giản giống như bóp chết một con kiến, bởi vì tu hành giới nắm giữ lực lượng cường đại, người cường đại chỉ coi mạng của mình là mạng, căn bản là sẽ không đem mạng của người yếu coi là mạng...

Đạo lý này mặc dù vẫn hiểu được, nhưng thời điểm thực sự cảm nhận được, vẫn vô cùng khó có thể tiếp nhận.

Hoặc là nói, hắn tiếp nhận không phải là đạo lý này, mà là vốn dĩ cho rằng mình đã học được bản lĩnh, nhưng chợt phát hiện chính mình thật ra còn nhỏ yếu như thế...

Thiết Như Cuồng nhìn bộ dáng âm nhiên của hắn, trong bụng cũng có chút không đành lòng, thở dài nói: "Người cũng không cần quá thương tâm. Thật ra chuyện cũng không tới tệ đến như vậy, nếu người thật sự thích nha đầu này, tương lai lại đi đoạt lại là được, cho dù nha đầu này sẽ trở thành làm thị thiếp của Phù Diêu Cung Đại Tư Đồ kế nhiệm, đó cũng là chuyện một trăm năm sau, ở trong một trăm năm này, nàng sẽ được Phù Diêu Cung bồi dưỡng như người được đề cử làm Thần Nữ, băng thanh ngọc khiết, không để cho bất kỳ nam tử nhích tới gần, cho nên người còn có cơ hội rất lớn..."

"Một trăm năm?"

Phương Hành giật mình, hơi nghiêng đầu, hướng Thiết Như Cuồng đặt câu hỏi.

Thiết Như Cuồng gật đầu, nói: "Không sai, ngàn năm một cuộc Dao Trì yến, Dao Trì yến, cũng chính là thời khắc Phù Diêu Cung Thần Nữ hiện thân, cũng chỉ có trong ngày này, Phù Diêu Cung đệ tử không thể trở thành Thần Nữ mới có thể trở thành thị thiếp cho Đại Tư Đồ, mà hôm nay, cự ly lần Dao Trì yến tiếp theo, còn có một trăm năm thời gian, đây cũng chính là cơ hội để người phát triển..."

Vừa nói đến đây, Thiết Như Cuồng cũng không nói nữa.

Hắn nói lời này, tự nhiên chẳng qua là an ủi.

Phù Diêu Cung là bực nào tồn tại?

Dao Trì hội là bực nào quy cách?

Ngàn năm một cuộc Dao Trì yến, có tư cách tham dự đều là Nguyên Anh tu vi, mà trong một trăm năm, tiểu quý này dù kinh tài tuyệt đỉnh cỡ nào, có thể tu thành Kim Đan cũng đã rất nghịch thiên, làm sao có khả năng trở thành Nguyên Anh?

Huống chi, chính mình hôm nay xúi giục, chính để cho hấn đi Dao Trì yến đoạt lại nha hoàn!

Chẳng qua là, tiểu quý bình thời cười hi hi tức giận mắng cũng không biến sắc đột nhiên trở nên tức giận như thế, điều này làm cho trong lòng hấn mơ hồ có chút lo lắng, sợ Phương Hành nhất thời nổi điên, rước lấy họa sát thân, vì vậy dùng lời nói này để trấn an hấn, bất luận như thế nào, tiểu quý này nếu đã lập chí trong một trăm năm tham dự Dao Trì yến, ít nhất trước mắt sẽ không nổi điên nữa rồi, có lẽ có thể tiếp tục mà sống.

"Một trăm năm!"

Phương Hành nghe, trầm mặc thật lâu, lặp lại một lần mấy chữ này.

Hấn cúi đầu, âm thầm cắn răng, một lát sau, mới nhẹ giọng nói: "Ngươi buông ta ra!"

Thiết Như Cuồng thấy hấn yên tĩnh lại, gạt đầu, giải trừ toàn bộ trời buộc.

"Lão đầu, ngươi nói rất đúng, cuộc đời này chính là như vậy, có dao găm giết người, không có dao găm sẽ bị làm thịt, thật ra ta từ nhỏ đã hiểu được!"

Phương Hành cũng không xông ra, mà rất bình tĩnh nói.

"Chẳng qua là, ta vĩnh viễn cũng không học được nhẫn nhục chịu đựng, vậy đành phải trở nên mạnh nhất!"

Ánh mắt của hấn hiện lên một tia hung ác, từ trên lưng kim ô đứng lên, nhìn phương hướng Phù Diêu Cung rồi đi, hung hăng nói: "Chỉ có thể ta đoạt người khác, tuyệt không để cho người khác đoạt ta, nếu Phù Diêu Cung đoạt đi nha hoàn của ta, ta thề tương lai chắc chắn đánh tới tận cửa, hủy đi cái cung rách nát này, tất cả thứ tốt toàn bộ cướp đi, đoạt không được thì đập nát toàn bộ, đập không xong thì tất cả đều thiêu hủy..."

Phát xong lời thề, mới nhớ ra chính mình đã quên Tiểu Man, bổ sung: "Thuận tiện đem Tiểu Man đón về!"

Thiết Như Cuồng có chút im lặng, trong lòng nghĩ: "Không ngờ tiểu vương bát đản này vẫn nghĩ tới giật đồ a..."

Bất quá nghe lời thề này, liền biết mình vừa rồi lo lắng cũng là dư thừa, tiểu quý này vốn chính là người cực kỳ lạnh lợi, mặc dù nhất thời có lẽ sẽ bị lừa giận công tâm mà liều mạng, nhưng bình tĩnh lại, đạo lý nghĩ đến so với mình cũng hiểu được, cười khổ một tiếng, hỏi: "Tiểu thị được thế, ngày sau sợ rằng ngươi không thể tiếp tục lưu lại Thanh Vân Tông, có tính toán gì không?"

Thiết Như Cuồng tuy là ngay thẳng, nhìn chuyện lại rất thông thấu, hôm nay Tiểu thị được thế, Thanh Vân Tông sợ là không ở được nữa, ngay cả hấn cũng có tính toán rồi Thanh Vân Tông, mà đồ đệ của chính hấn thì lại càng phải rời đi. Chính mình còn có thể về Thanh Vân Tông ở một thời gian ngắn, thu thập vài thứ, mà nếu tiểu quý này trở về, chỉ sợ rất nhanh cũng sẽ bị Tiểu thị nhảm vào.

"Ta? Đi về trước đã! Còn có một tràng luyện tập võ nghệ không tý thì!"

Phương Hành nói rất chân thành.

Thiết Như Cuồng nhũ mày, nói: "Ngươi đến lúc này rồi, còn nghĩ một tràng luyện tập võ nghệ này ư?"

Phương Hành gạt đầu, nói: "Nếu muốn mạnh nhất, dĩ nhiên muốn từ viên Trúc Cơ Đan này mà bắt đầu!"

...

...

"Tông chủ, viên Trúc Cơ Đan này có thể ban cho Kiếm Minh đi?"

Trên chủ phong Thanh Vân Tông, Tiểu Sơn Hà mặt mỉm cười, hướng Tông chủ Trần Huyền Hoa nói.

Nụ cười rất cung kính, nhưng trong đôi mắt cũng đã có một chút biến hóa xuất hiện.

Phù Diêu Cung Huyền Tử Nương nói lời giữ lời, chỉ sợ cuối cùng không thành công phá quan, nhưng cũng bởi vì hấn mật báo có công, đem huyền quyết đáp ứng hấn cho hấn, hấn có huyền quyết nơi tay, tự giác có tư bản cùng Tông chủ chống lại.

Trần Huyền Hoa chân mày khẽ nhíu lại, nhất thời không nói gì.

Cũng ngay lúc này, Thanh Điều trưởng lão bên cạnh mỉm cười mở miệng: "Tiểu sư huynh, Thanh Điều có một chuyện muốn nhờ, Trúc Cơ Đan này có thể trước hết để cho ta nghiên cứu mấy ngày hay không? Xong xuôi nhất định sẽ trả lại cho Kiếm Minh, còn có tạ lễ khác đưa lên!"

Tiểu Sơn Hà hơi ngần ra, có chút do dự.

Đan sư dùng đan dược để nghiên cứu, thường thường cũng sẽ bóp thành phần, cơ hồ là một tia một tia phân biệt, phân tích cấu tạo trong nội đan, thậm chí là thông qua đủ loại luyện pháp, đem đan dược phân phục tế luyện, tới suy tính viên thuốc này luyện chế hóa hầu cùng thủ pháp, cũng vì vậy, một viên đan bị đan sư cầm đi nghiên cứu một chút, trên căn bản tương đương bánh bao thịt ném chó, cũng không về được nữa.

Trong lòng hần tự nhiên không nghĩ cho mượn, chẳng qua là Thanh Điều dù sao cũng nhận được Phù Điều Cung huyền quyết, mặc dù không cách nào truyền cho người khác, nhưng làm cho Thanh Điều trở thành một cái Kim Đan cao thủ vẫn là không thành vấn đề, nói cách khác, Thanh Điều trên căn bản chính là nhân vật ngày sau Thanh Vân Tông duy nhất có thể cùng mình chống lại, đối với người như vậy, hần còn có ý muốn mượn hơi một chút, vì vậy không trực tiếp cự tuyệt.

Thanh Điều tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của hần, mỉm cười nói: "Tiểu sư huynh yên tâm, ta bảo đảm sẽ không đem viên thuốc này hủy diệt, chẳng qua nghiên cứu mấy ngày, nhiều nhất cạo một tầng đan phần mà thôi, bảo đảm bảy ngày sau, trả lại ngươi một viên Trúc Cơ Đan đầy đủ... Mặt khác, vì để cho Kiếm Minh Trúc Cơ thuận lợi, ta còn có mười hai viên cửu chuyển sinh linh đan trân quý đã lâu, thường hần sao!"

Tiểu Sơn Hà nghe vậy, ánh mắt sáng lên, hần biết Thanh Điều trưởng lão có mười hai viên cửu chuyển sinh linh đan, chính là năng nhiều năm tích lũy, bảo tồn xuống vô số kỳ đan linh dược, giá trị rất cao, chỉ dưới bình thường Trúc Cơ Đan, quả thực chính là đan dược tốt nhất Linh Động cảnh tu sĩ có thể phục dụng, không nghĩ tới năng thế lại lấy ra, đây cũng là vui mừng ngoài ý muốn.

Nghĩ tới đây, liền nở nụ cười, nói: "Thanh Điều sư muội đã nhờ, vì huynh tự nhiên sẽ không cự tuyệt!"

Hai người bọn họ ở chỗ này nói chuyện, Tông chủ Trần Huyền Hoa sắc mặt cũng đã trở nên vô cùng khó coi, hần lúc này còn chưa đáp ứng đem Trúc Cơ Đan ban cho Tiểu Kiếm Minh, hai người này đã thương thảo có cho mượn hay không, lại đem hần đưa ở chỗ nào?

Chẳng qua là, hần hôm nay cũng thực không có ý định cùng Tiểu Sơn Hà cứng đối cứng, thờ dài một hơi, đang muốn nói chuyện, nhưng chợt thấy nơi xa phía chân trời, một đóa tường vân mau lướt đến, trên mây chính là Thiết Như Cuồng thầy trò cộng thêm con đại kim ô, tường vân còn không có tới gần, Phương Hành thanh âm xa xa truyền đến: "Tiểu Kiếm Minh, Thanh Vân Tông khôi thủ còn chưa quyết ra, ngươi có dám cùng tiểu gia đánh một trận hay không?"

Trước ngọc cơ điện, Tiểu thị chú cháu và Thanh Điều trưởng lão, thậm chí là Tông chủ Trần Huyền Hoa, sắc mặt đều biến đổi.

Phù Điều Cung khách quý cũng đã đi rồi, Tiểu thị chú cháu được thể, quật khởi sắp tới, tiểu quý này lại vẫn muốn mở miệng khiêu chiến?

Tiểu quý này thật không sợ đắc tội Tiểu thị thúc cháu quá ác sao?

Hay là, hần tự nghĩ sớm muộn gì cũng không may mắn, muốn cố ý đến trên lôi đài muốn chết?

"Hừ, ta còn lo lắng tiểu quý này chạy trốn, lại không nghĩ rằng hần chủ động đưa lên cửa..."

Tiểu Sơn Hà mặt mày lạnh lẽo, lạnh giọng cười nói, trong ngôn ngữ đã không hề che giấu sát cơ.

Lúc trước hần còn có chút cố kỵ Trần Huyền Hoa, không dám để lộ tâm tư của mình, hôm nay lại là không kiêng sợ.

Cũng vào lúc này, bên cạnh chợt một người xông về phía trước, cầu khẩn nói: "Thúc thúc, cầu người cho ta cơ hội này, để cho ta đích thân chém hần!"

Người nói chuyện lại là Tiểu Kiếm Minh, đầy mặt cầu khẩn.

Tiểu Sơn Hà hơi ngần ra, phát hiện cháu mình đối với chuyện đích thân chém tên tiểu quý này đã thành khúc mắc, hơn nữa chính mình nếu muốn đích thân xuất thủ đối phó tiểu quý này mà nói, Tông chủ Trần Huyền Hoa không nhất định sẽ không xuất thủ ngăn trở, tề thiết đầu kia khẳng định cũng sẽ không đáp ứng, mà chính mình hôm nay mặc dù được thể, dù sao còn không phải Kim Đan chân chánh, không phải là thời điểm tốt để vạch mặt.

Nghĩ đến nơi này, bắt đầu dĩ gạt đầu, nói: "Vậy người đi đi, đúng rồi, tận lực lưu hần một mạng!"

Tiểu Kiếm Minh biết thúc thúc còn muốn ép hỏi bí mật trên người Phương Hành, liền gạt đầu nói: "Chất nhi sẽ cẩn thận!"

Cũng vào lúc này, Phương Hành đã đến phụ cận tiểu thiên nham, từ trên lưng kim ô đáp xuống, thấp giọng hướng kim ô nói thứ gì, liền thấy kim ô ánh mắt tỏa sáng bay đi, mà Phương Hành không chờ nó, trực tiếp tự mình đi vào tiểu thiên nham, ôm hai cánh tay trước ngực, khí phách hiên ngang đứng ở giữa sân, hét lớn: "Tiểu Kiếm Minh, mau tới nhận cái chết, tiểu gia không chờ được nữa!"

Tiểu Kiếm Minh không hề thiết ung bay đến trên tiểu thiên đài, mắt nhìn xuống Phương Hành, cười lạnh nói: "Ngươi thật vội chịu chết như vậy ư?"

Phương Hành cười nói: "Đúng vậy, da ta còn ngứa, xuống gãi cho tiểu gia sao?"

"Ha ha..."

Tiểu Kiếm Minh nở nụ cười, lạnh giọng nói: "Ta nhất định sẽ làm cho ngươi hưởng thụ!"

Vừa nói ung phi vào tiểu thiên đài, hần lúc này, có thể nói là lòng tin tràn đầy, thậm chí thật cho là Phương Hành tới chịu chết, bởi vì hần phát hiện Phương Hành ngay cả kim ô cũng không mang, có thể thấy được hần cũng tự biết hần phải chết, liền để kim ô rời đi, tự mình một người đi chết, mặc dù Phương Hành không có tọa kỵ, Tiểu Kiếm Minh vẫn tính toán mang theo thiết ung.

Dù sao hần còn nhớ rõ thúc phụ đã nói, hết thảy cẩn thận là hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 171: Thiên phú thần thông

Trên dưới Thanh Vân Tông, chúng đệ tử vốn đã rời đi lần nữa tụ lại trước tiểu thiên nam. Bọn họ mặc dù không biết bên trong nửa ngày ngắn ngủi, tông môn đã gặp đại biến, nhưng cũng nghĩ được một chút khí tức gì đó không đúng, trong bụng vẫn thấp thòm, liếc thấy Phương Hành cùng Tiểu Kiếm Minh chuẩn bị kéo dài trận chiến quyết định ai đứng đầu, bất luận có hứng thú không, tất cả đều vội vàng chạy đến nơi này, muốn xem đến tận cùng.

"Còn tưởng rằng vừa rồi tiểu quỷ này sợ hãi, cố ý đào tẩu chứ, lại vẫn muốn tiếp tục?"

"Mới vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có phải có liên quan đến tiểu quỷ này hay không?"

"Di, tiểu quỷ này muốn chết hay sao? Nhớ rõ hán cũng có một con tọa kỵ, lần này lại muốn độc thân đối địch sao?"

Bên trong tiếng nghị luận, có người vui có người buồn.

"Vì sao hán nhất định phải tỷ thí cùng Tiểu sư huynh a, chẳng lẽ không sợ..."

Ngoài tiểu thiên nam, Tàn Hạnh Nhi nước mắt lưng tròng.

Lưu Hắc Hồ ở bên cạnh khuyên: "Hán chắc đã có quyết định của mình, chưa chắc đã thua!"

Mà tại địa phương xa hơn một chút, người cùng Phương Hành có cừ oán, ví dụ như Phong Thanh Vi, Mạc Dung Anh, Mạnh Huyền Chiêu, Diệp Thiêm Long đám người, lại mang trên mặt hưng phấn khó có thể che giấu, không nháy mắt một cái nào nhìn lên trên đài.

"Đáng tiếc, không thể đích thân chém chết tiểu quỷ này, nhưng có thể nhìn Tiểu sư huynh giết chết hán, cũng có thể giải một phần uất ức!"

"Đáng tiếc, tiểu quỷ này thật ra cũng giỏi, chỉ là tự đâm đầu vào chỗ chết, nhất định không cách nào trưởng thành!"

Ở trên khán đài, Thanh Điều trưởng lão cũng thần sắc lãnh đạm, nói: "Hi vọng Kiếm Minh không tâm từ thủ nhượng giống như Linh Vân!"

Tiểu Sơn Hà biết nàng còn thăm hán chuyện Phương Hành mắng nàng trước mặt mọi người, ha ha cười một tiếng, nói: "Hãy xem Kiếm Minh trút giận thay cho sư muội đi!"

Bất luận là người quen hay là người xa lạ, cũng bất kể là trưởng lão hay là đệ tử bình thường, không nhiều có lòng tin đối với thực lực của Phương Hành.

Mặc dù kể từ khi trở về sơn môn, Phương Hành vẫn biểu hiện thực lực rất mạnh, vượt xa khỏi tu vi của bản thân, chẳng qua là trong lần luyện tập võ nghệ này, hán biểu hiện thật sự làm cho người ta thất vọng, hoặc là dùng tiền đánh người, hoặc là chơi xấu, coi như hán đã đi tới trận đánh cuối cùng, hơn nữa đánh bại hai đại cao thủ Hoa Oán Nghiệp cùng Hứa Linh Vân, người khác vẫn không thừa nhận thực lực của hán.

Người coi trọng hán, cho là hán có thể giữ lại để ẩn giấu, người xem nhẹ hán, thậm chí cho là hán có thể đi tới một bước cùng Tiểu Kiếm Minh tỷ thí, thuần túy là nhờ quý kẻ cùng vận khí... Dĩ nhiên, còn phải cộng thêm tiền nữa!

Mặt khác, bất luận là xem trọng hán hay là xem nhẹ hán, cũng cảm thấy hán đối chiến với Tiểu Kiếm Minh thật sự không có phần thắng nào cả.

Dù sao Tiểu Kiếm Minh ở Thanh Vân Tông thành danh đã gần mười năm rồi, vẫn bằng thân phận đệ tử mà tồn tại, cho dù là Hứa Linh Vân giống như trước thiên phú bất phàm, cũng khó khăn lấy đi nửa phần hào quang của hán, lại càng không cần phải nói tới Phương Hành.

"Tiểu quỷ, ta rất ít ghét một người nào giống như ghét ngươi..."

Tiểu Kiếm Minh ngồi xếp bằng trên lưng thiết ưng, hai cánh tay ôm thiết kiếm, trong con ngươi tinh quang tỏa ra bốn phía, trầm giọng nói.

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Đó là bởi vì ngươi không có cách nào làm gì được ta sao?"

Tiểu Kiếm Minh gạt mình, qua một hồi lâu, từ từ gạt đầu, nói: "Không sai, quả thật như thế, bên trong Thanh Vân Tông, cho tới bây giờ không ai dám bất kính đối với ta như ngươi, cũng chưa bao giờ tồn tại người nào đắc tội với ta, còn có thể sống tiêu dao như ngươi, cho nên ta rất ghét ngươi, không có lúc nào không muốn giết ngươi, cuối cùng thật là may mắn, hôm nay ta rốt cục chờ được đến giờ khắc này rồi..."

Trong khi nói chuyện, sát khí lạnh lạnh trên người Tiểu Kiếm Minh đã dâng lên.

Phương Hành không sợ chút nào, ngẩng đầu nhìn hán, khẽ mỉm cười, nói: "Ta còn có một câu muốn nói!"

Tiểu Kiếm Minh khoe miệng dâng lên một tia cười lạnh, thần nhiên nói: "Nói đi, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng của ngươi..."

Phuong Hành cười cười, rất chân thành nói: "Tiểu Kiếm Minh, tổ cha ngươi ấy!"

Tiểu Kiếm Minh ngây ra, sắc mặt lạnh lẽo hiện lên, "Sắc" một tiếng, thiết kiếm ra khỏi vỏ nửa tấc.

Phuong Hành chợt hướng về sau mà nhảy, hai tay chống nạnh, kêu lên: "Có bản lãnh ngươi giết ta đi, ngươi giết ta đi..."

"Tiểu quý, chết đã đến nơi, còn ba hoa ư!"

Tiểu Kiếm Minh lừa giận thoáng cái bốc cao, sắc lang một tiếng thiết kiếm ra khỏi vỏ, chợt hóa thành một đạo cầu vòng màu đen hướng Phuong Hành đâm tới.

Ở thời điểm đối mặt với Phuong Hành, hắn luôn luôn cảm giác sự kiên nhẫn của mình luôn luôn không đủ dùng.

"Thanh vân nhất kiếm chống hàn sương..."

Thanh âm lạnh lẽo, kiếm thế như sương, ô quang tán loạn, kiếm quang mang theo tầng tầng sương lạnh, một kiếm đâm ra, đã phong tỏa toàn bộ không gian bên trong phương viên ba mươi trượng, sương lạnh đi tới đâu, bất kỳ động tác nào cũng chậm lại, duy có kiếm thế của hắn không bị ảnh hưởng, trên không trung như chậm mà nhanh, thoạt nhìn còn đang chậm rãi đâm ra, trên thực tế đã chỉ đến một thước trước mũi tâm Phuong Hành.

Phuong Hành sắc mặt cũng đột nhiên run lên, "Bá" một tiếng, năm ngón tay xòe ra, Thanh Long Bích Diễm đao xuất hiện trong tay của hắn, sau đó nghiêng người vung đao, thoáng cái, đao khí dâng lên, thanh long sát khí tựa như biến thành một con rồng xanh thực sự, tê ngâm quanh quẩn quanh người hắn, chung quanh long thân có một mảnh ngọn lửa màu vàng, dị thường nóng bỏng, trong nháy mắt đã xé rách ảnh hưởng của sương lạnh.

"Đương..."

Đao kiếm chạm vào nhau, tiếng tê mình không dứt, âm trầm khuếch tán ra ngoài.

Tiểu Kiếm Minh biến sắc, thiết kiếm thoáng một cái, chuyển tới ba vòng, mới hóa giải sức lực từ trên đao Phuong Hành truyền đến.

Mà Phuong Hành trong nháy mắt lùi lại ba bốn bước, mới đứng vững, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

"Tiểu quý, quả thật đã coi thường ngươi, rõ ràng chỉ có Linh Động thất trọng, một chiêu đã mạnh như thế..."

Tiểu Kiếm Minh lạnh giọng nói, lực lượng một đao kia của Phuong Hành đã để cho hắn có chút khiếp sợ.

Phuong Hành cười hắc hắc, nói: "Nếu không phải như thế, sao lại dám cho so chiêu?"

Tiểu Kiếm Minh trên mặt lộ ra vẻ mỉa mai: "Ta tu Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết gần mười năm, ngươi thật sự cho là ta chỉ có chút tài nghệ như vậy sao?"

Trong tiếng cười lạnh, thiết kiếm bá một tiếng lần nữa đâm ra.

"Thanh vân nhất kiếm phá hiệu quang..."

Kiếm khí như cầu vòng, tựa như mặt trời mới mọc, tỏa ra vô tận tia sáng.

Trong chớp lát, trong tay Tiểu Kiếm Minh như xuất hiện một vầng mặt trời, chính từ trong bóng tối sơ hiện, tỏa ra vô tận tia sáng.

Giờ khắc này, thiết kiếm trong lòng bàn tay hóa ảnh hàng vạn hàng nghìn, hư thật khó phân, phô thiên cái địa hướng Phuong Hành đâm xuống.

Bên trong những bóng kiếm này, tự nhiên chỉ có một đạo là chân thật.

Chẳng qua là, cho dù là hư quang, cũng có kiếm khí tương đối uy lực, có khả năng đã thương địch thủ, phô thiên cái địa, khó phân biệt hư thật, nếu chỉ lo tìm kiếm một đạo kiếm quang chân thật, sẽ bị kiếm khí vây quanh, giống nhau sẽ bị thương nặng, còn nếu chỉ lo ngăn cản kiếm khí, lại bị một đạo chân thật kiếm quang đánh tới trước người, tất nhiên sẽ thật thật tại tại ăn một kiếm, tánh mạng khó bảo toàn.

"Tiểu quý, ta xem ngươi ngăn cản một kiếm này như thế nào..."

Tiểu Kiếm Minh trên mặt lộ ra cười lạnh, thúc dục thiết ung dưới chân, hướng Phuong Hành bức tới.

Thanh Vân Cửu Kiếm mỗi một kiếm đều có uy lực khác nhau, tuyệt không phải bình thường.

Mà tại hắn tu luyện Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết rất công phu, cũng không cho là Phuong Hành có thể ngăn cản được một kiếm này.

Tu vi cũng không thể đại biểu cho hết thảy, tựa như hai người bình thường, người từng luyện võ công nhất định sẽ so với người bình thường mạnh hơn vậy.

Người từng tu luyện huyền quyết chiến đấu cùng người không tu luyện huyền quyết chiến đấu, thực lực giống như trước có khác biệt trời vực.

Mà Phuong Hành thấy một kiếm này, mặt liền biến sắc.

Trong đầu trong nháy mắt tính toán vô số ý tưởng, cuối cùng quyết tâm, không chỉ không lùi, ngược lại hướng kiếm quang đánh tới.

Hắn vung tay vũ động đại đao, hoàn toàn không có kết cấu, mắt thấy căn bản không cách nào ngăn cản được một kiếm này.

Song ngay khi hắn sắp nhào vào kiếm quang, hắn đột nhiên kêu to: "Bạo Viêm Từ Lôi Phù..."

Tiểu Kiếm Minh nhất thời kinh hãi, trong chớp lát thu kiếm trở lui, thiết ung trong nháy mắt lùi lại ba bốn trượng, kiếm thu về trước ngực phòng ngự.

Hắn không phải là người không có đầu óc, lúc trước cũng đã tính ra các phương pháp Phuong Hành có thể dùng để đối phó mình, hơn nữa từng thấy Phuong Hành dùng các loại phù triện cùng pháp khí đem Hoa Oán Nghiệp đập thành trọng thương, biết trên người tiểu quý này có không ít những thứ tình quái gì đó, mà trong những thứ này, không thể nghi ngờ là Phù Điều Cung ban cho hắn Bạo Viêm Từ Lôi Phù có uy lực lớn nhất, chính hắn cũng không dám đón đỡ.

Hắn cũng không muốn cùng Phuong Hành đồng quy vu tận, vô luận như thế nào, cũng phải bảo vệ tính mạng rồi hãy nói.

Chẳng qua là vừa lui ra, không ngờ phát hiện trong tay Phuong Hành rồng tuếch, nào có Bạo Viêm Từ Lôi Phù, dọa lui được chính mình, hắn cũng lập tức lui về chỗ, căn bản không có nửa phần ý tứ xông lên, ngược lại ôm bụng ha ha phá lên cười, chỉ vào Tiểu Kiếm Minh nói: "Ha ha, tiểu gia lừa gạt người thôi, xem người bị dọa y như con thỏ, thật là mất mặt..."

Tiểu Kiếm Minh nhất thời tức giận sôi lên, quát to: "Tiểu quý người muốn chết ư!"

Kiếm quang tái khởi, như hàn quang hướng Phuong Hành đánh tới.

Hắn thật sự nổi giận, kiếm thế dường như so với bình thời mạnh hơn mấy phần.

"Thật sự nghĩ tiểu gia sợ người ư!"

Phuong Hành cũng thu liễm nụ cười, sát khí tràn đầy trên mặt, tựa như muốn phải liều mạng.

Mắt thấy Tiểu Kiếm Minh đã vọt tới phụ cận, tay hắn bỗng nhiên giấu hướng sau lưng, lại là quát to một tiếng: "Bạo Viêm Từ Lôi Phù..."

Tiểu Kiếm Minh trong bụng cả kinh, thầm nghĩ: "Lần này là thật!"

Chân dẫm ở trên lưng thiết ung vội vàng khê dùng lực, thiết ung lập tức xoay người bay ra, vừa trốn đi ba bốn trượng.

"Ha ha, đúng là thằng ngốc, tiểu gia vẫn lừa gạt người thôi, xem người sợ đến phát điên kia..."

Phuong Hành cười ha ha, đưa tay rồng tuếch hướng Tiểu Kiếm Minh lúc ẩn lúc hiện.

"Tiểu vương bát đần, ta làm thịt người!"

Tiểu Kiếm Minh tức ánh mắt đều đỏ, hung hăng quát lớn, "Sư!" một kiếm hướng Phuong Hành đâm tới.

Một kiếm này, hắn đã vận dụng toàn lực, trực tiếp đem thúc thúc nói với mình vút ra sau gáy.

Con mẹ nó lưu hắn một mạng cái gì, đi gặp quỷ đi!

Làm cho tiểu quý này chết trọng yếu hơn bất cứ điều gì!

Không thể không nói làm cho đối thủ tức giận, cũng là một loại thiên phú thần thông của Phuong Hành!

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Chém thiết ung

Kiếm khí như cầu vòng, sát khí tỏa bốn phía.

Tiểu Kiếm Minh bị chơi xỏ hai lần, trong cơn giận dữ, quả thực đang giận điên lên, lúc ra tay không còn có chút lưu tình, thiết kiếm đem Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết thi triển đến cực hạn, kiếm kiếm không rời chỗ yếu hại của Phuong Hành. Mà Phuong Hành cũng trịnh trọng hiểm thấy, huy vũ đại đao, toàn

bộ tinh thần phòng ngự, trong thoáng chốc, trao đổi mười mấy chiêu, Phương Hành sắc mặt tái nhợt, lão đảo trở lui, trên người đã có kiếm thương.

Dưới con thịnh nộ, Tiểu Kiếm Minh thúc dục kiếm thể đến cực hạn, quả thực chính là không tiếc linh khí, mỗi một kiếm cũng ô hân mà phát, dùng lực lượng mạnh nhất tiến công Phương Hành, hân không thể một kiếm đem hân trăm dưới kiếm, tiến công là phi thường kinh khủng, Phương Hành dùng hết phương pháp để chống đỡ, đại đao vũ động tựa như máy xay gió, lại dùng liền mấy tấm kim cương phù tác dụng phòng ngự, chẳng qua là tác dụng cũng không lớn.

Bất quá, đây cũng chính là Phương Hành mong muốn, chỉ sợ Tiểu Kiếm Minh kiếm thể bén nhọn hơn nữa, hân cũng cần răng chịu đựng, hết sức phong can.

Hân đang đợi thời cơ, đợi chờ khí thế của Tiểu Kiếm Minh hạ xuống.

"Ai, tiểu quý này mặc dù không tệ, nhưng đại đao hoàn toàn không có kết cấu của hân và thiết kiếm của Kiếm Minh cứng đối cứng, dù sao vẫn sẽ thiệt thòi..."

Thiết Như Cuồng đầy mặt lo lắng, khẽ thở dài, có chút không đành lòng nhìn tiếp.

"Hừ, cứng đối cứng với Kiếm Minh, cho dù linh khí của hân tinh thuần hơn nữa, có một thân quái lực hơn nữa cũng vô dụng, ở trước mặt kiếm pháp tinh diệu, lực lượng cường đại đến đâu, cũng giống như là đánh vào không khí, không cách nào có hiệu quả, ngược lại sẽ chấn thương chính mình..."

Thanh Điều trưởng lão lãnh đạm nói, trong đôi mắt lóe ra một tia khoái ý.

Mà Tiểu Sơn Hà mặt không chút thay đổi, nhưng mờ mờ ảo ảo có một loại tự đắc, tựa như cũng hài lòng với biểu hiện của Tiểu Kiếm Minh.

Chỉ bất quá, hân mơ hồ cũng có chút bận tâm, sợ Tiểu Kiếm Minh thật sự đem Phương Hành một kiếm giết đi.

Ở trong kế hoạch của hân, hân là giữ cho Phương Hành một mạng, sau đó ép hỏi bí mật mới được!

"Tiểu quý, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!"

Tiểu Kiếm Minh tấn công dồn dập, đem Phương Hành ép tới mức không hề có lực hoàn thủ, trong bụng vui vẻ, cười lạnh một tiếng, lần nữa một kiếm bổ ra.

Thấy hân tấn công dồn dập, khó có thể ngăn cản, Phương Hành không thể làm gì khác đành lần nữa kêu to: "Bạo Viêm Từ Lôi Phù..."

Tiểu Kiếm Minh chỉ là thân hình vừa chuyển, lui ra chừng một trượng, vừa thấy trên tay Phương Hành rỗng tuếch, lần nữa xoay người lại tấn công. Trên mặt hân đầy hàn lãnh, đã quyết định chủ ý rồi, cho dù tiểu quý này thật sự thi triển Bạo Viêm Từ Lôi Phù, cũng không giống vừa rồi vội vàng mà chạy, dù sao Bạo Viêm Từ Lôi Phù từ lúc rót vào linh khí cho đến phát nổ, còn có một hai tức thời gian, đầy đủ chính mình chạy ra.

Cho dù trốn không kịp, bị một chút vết thương, vậy cũng không sao.

Dù sao mình chẳng qua có thể bị thương, mà Phương Hành kích hoạt phù này nhất định tan xương nát thịt.

"Mẹ nó, không lừa gạt được hân nữa..."

Phương Hành nhú mày, hân cố nhịn hồi lâu, chỉ muốn tiêu hao linh khí của Tiểu Kiếm Minh, chẳng qua là qua thời gian dài như vậy, Tiểu Kiếm Minh linh khí dường như không có chút dấu hiệu khô kiệt, nhất thời làm cho hân cảm giác có chút buồn bực.

Nhìn dáng vẻ người này thực sự có mấy phần bất phàm a, dưới con thịnh nộ, xuất thủ ngoan lệ, mỗi kích đều chỉ cầu mạnh nhất, căn bản sẽ không thương cảm linh khí, Tiểu Kiếm Minh có thể liên tục phóng thích công kích mạnh nhất đến nay, nhưng cường thế không giảm, đã là phi thường hiếm thấy.

Phương Hành cảm thấy không thể nhịn nữa.

Tiếp tục chờ đợi mà nói, ngược lại có thể tích lũy không ít vết thương, ảnh hưởng tới lực chiến đấu của mình.

Trong bụng có chủ ý, mắt thấy Tiểu Kiếm Minh không chế thiết kiếm từ mặt bên của mình công tới, hân lập tức nghiêng người bé tránh, thân hình chợt thoát ra, đại đao hô một tiếng đao khí dâng lên, bổ tới thiết ung, tựa như hân phát giác Tiểu Kiếm Minh khó đối phó, quyết định đối phó thiết ung trước, mà giữa hân cùng với Tiểu Kiếm Minh còn cách thiết ung, Tiểu Kiếm Minh rất khó ngăn cản hân.

"Hừ, người thật sự quá coi thường Hắc Vân của ta..."

Tiểu Kiếm Minh cười lạnh một tiếng, bàn tay nhấn một cái trên lưng thiết ung.

Thiết ung lập tức kêu vang một tiếng, giữa hai móng, hắc quang ập hiện, thì ra thi triển một loại thần thông, hướng Phương Hành đánh tới.

Con hắc ung này, thời khắc này trong đôi mắt cũng bắn ra hung quang đáng sợ.

Hung cảm dù sao cũng có thần trí, cộng thêm khát máu hung ác, suy nghĩ đơn giản, cảm xúc càng thêm mãnh liệt.

Nó cũng hận Phương Hành, hận ý này không yếu hơn Tiểu Kiếm Minh bao nhiêu.

Nếu có lựa chọn, nó thậm chí muốn đoạt trước Tiểu Kiếm Minh, đem Phương Hành xé thành mảnh nhỏ.

Vì vậy có cơ hội xuất thủ với Phương Hành, nó càng tranh thủ nắm bắt, thôi động tất cả yêu khí.

"Súc sinh chết tiệt..."

Đôi mắt thần thông của thiết ưng, Phương Hành ánh mắt cũng lạnh lên.

Thiết ưng hận nó, hán cũng hận thiết ưng, cũng không vì chuyện đây chỉ là một con hung cầm mà giảm yếu bao nhiêu.

Bởi vì hán nhớ rõ ràng, Bát thức của mình chính là bị súc sinh kia dùng móng vuốt để móc tim.

Một màn thảm cảnh đầy máu này vẫn khắc thật sâu ở trong đầu hán!

"Hôm nay, ta sẽ mổ bụng ngươi ra..."

Phương Hành cắn răng quát lạnh, đao khí không giảm mà tăng, bỏ tới nhanh hơn.

Cũng ngay lúc này, thiết ưng thần thông thi triển một nửa đột nhiên thân hình mãnh liệt cứng lại, gào thét một tiếng, trực tiếp từ không trung té xuống, Tiểu Kiếm Minh trên lưng nó kinh hãi, lướt khí thuật trong chốc lát thi triển ra, thân hình như chim nhạn bay lên, tránh khỏi kết quả cùng thiết ưng cùng nhau rơi xuống, cũng ngay khi biến động phát sinh, Phương Hành đã suru một đao chém ở trên bụng thiết ưng.

"Xuy..."

Máu ưng bắn toé!

Thiết ưng gào thét một tiếng, bị một đao kia đánh bay ra bốn năm trượng, nặng nề gục trên mặt đất.

Kỳ biến này phát sinh, tất cả mọi người trên khán đài cũng kinh hãi.

Tiểu Kiếm Minh có thể đem Phương Hành ép tới ác như vậy, có một phần nguyên nhân bởi vì hán cười thiết ưng, tốc độ cực nhanh, thay đổi thất thường, ai có thể nghĩ đến một đao nhìn như căn bản không có hi vọng bổ trúng của Phương Hành, lại thật sự chém thương con thiết ưng này?

Thoạt nhìn... Giống thiết ưng đã quên tránh né hoặc là chống đỡ, có ý nhận một đao của hán...

"Hắc Vân..."

Tiểu Kiếm Minh trợn mắt, rống to một tiếng, vội vàng lướt tới.

Chỉ bất quá, hán cự ly khá xa, Phương Hành cách con thiết ưng này tương đối gần, lúc hán lướt đến, Phương Hành cũng chọt quát một tiếng, thân hình như điện hướng thiết ưng lao đến, tốc độ dường như so sánh với Tiểu Kiếm Minh còn nhanh vài phần, Tiểu Kiếm Minh chỉ có thể trở mắt nhìn thiết ưng cách mình ba trượng, Phương Hành đã xông trước người thiết ưng, giờ lên đại đao.

"Tiểu quý, ngươi dám..."

Tiểu Kiếm Minh hét lớn, liều mạng bỏ một kiếm, cố gắng ngăn cản Phương Hành.

Nhưng Phương Hành căn bản không để ý tới hán rống giận, ngược lại ngẩng đầu lên, hướng hán hung hăng cười, giơ tay chém xuống.

Trên mặt đất thiết ưng sợ hãi kêu rên một tiếng.

"Súc sinh, nên trả mạng rồi!"

"Phốc..."

Đại đao rơi xuống, đầu thân chia lìa, máu tươi bắn toé.

Không có đầu, xác ưng còn đang giãy dụa, đôi cánh vùng loạn ục ục.

Tiểu Kiếm Minh thấy vậy khóe mắt cơ hồ vỡ toang, hai mắt nhất thời đầy máu.

Mà Phương Hành ở một đao chém đầu ưng, lập tức bay lên một cước, đá vào trên xác ưng, thiết ưng còn co quắp giãy dụa lập tức hướng Tiểu Kiếm Minh bay tới, Phương Hành đi theo phía sau, một đao cuồng phách.

"Hắc Vân..."

Tiểu Kiếm Minh giờ khắc này, cơ hồ xuất hiện chốc lát choáng váng.

Thiết ưng đi theo hắn đã sáu năm, cơ hồ có thể coi như là bằng hữu duy nhất của hắn.

Nó cùng mình tâm ý tương thông, cũng là một đại trợ lực ở trong chiến đấu.

Nhưng không nghĩ tới, tiểu quý này, ngay trước mắt của mình chặt đầu của nó...

Mặc dù trong lòng biết rõ thiết ưng đã chết, nhưng đối mặt với xác ưng còn co giật hướng chính mình bay tới, Tiểu Kiếm Minh vẫn là theo bản năng muốn tiếp lấy, bất quá, ngay khi hắn chuẩn bị vươn tay, trong lòng bỗng nhiên hơi động một chút, dứt khoát trong chốc lát trở lui, "Phốc" một tiếng, cũng là được hắn lui về phía sau, ưng thì nổ tung, một đạo ánh đao từ trong huyết vụ chui ra.

Một đạo kia, vốn hướng ngực của hắn bổ tới, chỉ là bởi vì hắn kịp thời lui về phía sau, cho nên mới đánh hụt.

"Hắc Vân..."

Tiểu Kiếm Minh nhìn xác thiết ưng rơi là tả đầy đất, vẻ mặt âm lãnh, bàn tay nhẹ nhàng run rẩy.

"Con mẹ nó, nguoi trốn thật nhanh!"

Phương Hành một đao đánh hụt, cũng ngượng ngừng thu hồi đao, lui về phía sau mấy bước.

Hết lần này tới lần khác chính là lui về phía sau mấy bước, vô tình hay cố ý, một cước dẫm lên trên đầu ưng.

Lần này, thiết ưng duy nhất một cái đầu coi như đầy đủ cũng lập tức bị hắn đạp nát.

"Ha ha, tiểu quý, nguoi lợi hại..."

Tiểu Kiếm Minh nhàn nhạt mở miệng, vẻ mặt cổ quái, tựa như khóc tựa như cười, duy nhất xác định, chính là sát ý trên mặt.

"Hắc Vân đi theo ta sáu năm, không nghĩ tới hôm nay chết ở dưới đao của nguoi, nguoi thật sự làm cho ta bất ngờ..." Hắn cất bước, từ từ hướng Phương Hành đi tới, thiết kiếm chỉ nghiêng mặt đất: "Nguoi có phải đối với thiết ưng động đây tay chân hay không? Nếu không nó làm sao có thể tại thời điểm thi triển thần thông, đột nhiên yếu khí rối loạn, để nguoi nắm được cơ hội này?"

Từng bước bức tới, Tiểu Kiếm Minh thanh âm trầm thấp mà âm tàn, trên người sát khí càng lúc càng nhiều.

"Ha ha..."

Phương Hành nở nụ cười, nói: "Không làm cái gì đâu, chỉ có ngày hôm qua đút cho nó một viên đan dược!"

Hắn nói như không có chuyện gì xảy ra, nhưng cố ý ở trên đầu thiết ưng dẫm đạp, đem nó đạp nát hơn.

"Bá..."

Tiểu Kiếm Minh trong đôi mắt hận ý một thoáng nồng nặc tới cực điểm, sát khí khó có thể ngăn chặn dâng lên.

"Ai, người này nguy rồi..."

Thư Văn cốc truyền pháp trưởng lão Trần Bảo Nghiên thở dài, nhẹ giọng bình luận.

Mấy người khác cũng đều mặc nhiên, cảm nhận được tức giận trên người Tiểu Kiếm Minh.

Ngay cả Thiết Như Cuồng cũng bất đắc dĩ, cảm giác thật sự không hiểu nổi cách làm của Phương Hành.

Nếu là nguoi có năng lực cùng Tiểu Kiếm Minh tranh giành cao thấp cũng thôi, rõ ràng thực lực sai biệt quá xa, dưới thế công của Tiểu Kiếm Minh, cơ hồ ngay cả sức hoàn thủ cũng không có, nguoi sao lại chém thiết ưng của hắn?

Kể từ đó hoàn toàn chọc giận hắn, đây không phải là tự tìm đường chết sao?

"Quả thế, nguoi động tay chân đối với Hắc Vân, ta lại chưa từng phát giác, là ta làm chủ nhân sơ xuất!"

Tiểu Kiếm Minh nắm thiết kiếm chặt hơn, dưới chân cũng tăng nhanh: "Nguoi thành công, nguoi thành công chọc giận ta, ta hiện tại đã không muốn giết nguoi, ta muốn đem nguoi phế bỏ, sau đó một cây một cây xương bóp nát, một miếng thịt một miếng thịt cắt đi, dùng để tế thiết ưng.. Nó luôn luôn thích ăn huyết thực, nếu như ta đem huyết nhục của nguoi đến trước mộ phần của nó, nó tất nhiên sẽ thích..."

Nói xong lời cuối cùng, hắn chọt một tiếng quát khê, thiết kiếm hoành tảo ra ngoài.

"Ha ha... Hóa hầu không sai biệt lắm..."

Vào giờ khắc này, Phuong Hành trong lòng cũng nở nụ cười lạnh, ánh mắt sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Kiếm đục vút không hiển thần uy

Ánh mắt Phuong Hành đã dần dần biến hóa, từng bước thực hiện kế hoạch.

Mà Tiểu Kiếm Minh lúc này cơ hồ không có chút nào dừng lại, tiếp tục hướng Phuong Hành ép tới, vẻ mặt âm lãnh, kiếm quang như sương, trong lòng bàn tay thiết kiếm không ngừng huyền hóa ra dị tượng kinh người, uy lực thao thao hướng Phuong Hành đè xuống, hấn thủy chung cảm giác, Phuong Hành dưới tay mình đã sắp không chịu đựng được nữa, tựa như một giấy sau, có thể trảm hấn dưới kiếm, chỉ cần nhiều thêm chút sức, là có thể bỏ ra một kiếm..

"Người căn bản là một kẻ đáng thương, âm mưu quỷ kế chỉ có thể thể hiện nhất thời, nhưng cuối cùng vẫn phải chịu thua!"

Trong thanh âm lạnh lùng, Tiểu Kiếm Minh đâm ra một kiếm "Ngự hàn sương!"

Trong băng sương dị tượng, Phuong Hành sắc mặt tái nhợt, liên tục rút lui, dần gục xuống...

"Người, vẫn tựa như con kiến trên đầu ngón tay Tiểu mỗ, giảo hoạt vô cùng, nhưng cũng trốn không thoát vận mệnh bị ta bóp chết!"

Tiếng giễu cợt vang lên, Tiểu Kiếm Minh đánh ra một thế "Phá hiệu quang!"

"Phốc phốc phốc..."

Phuong Hành té ra ba bốn đạo kim cương phù, vừa ngự bình chương thuật, nhưng đều bể tan tành dưới một kiếm này, trên người thêm một vết thương.

Vốn đang ở hạ phong, tựa như một giấy sau sẽ chết, nhưng cuối cùng vẫn không chết, vẫn là vui vẻ...

Tiểu Kiếm Minh có chút không nhịn được, quát lên: "Tiểu mỗ hôm nay, muốn làm cho người biết được chênh lệch giữa chúng ta!"

Trong tiếng hét vang, kiếm ra như điện, đánh ra nhất thức "Nhập cửu thiên!"

Kiếm quang như nước chảy, cuốn thẳng tới Phuong Hành.

Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết một kiếm uy lực mạnh nhất, cũng hao tổn linh khí nhất.

Ở thời điểm cảm giác có thể áp chế được Phuong Hành, Tiểu Kiếm Minh vẫn không dùng một kiếm này, hấn cảm giác mình không cần thiết lãng phí linh khí như thế.

Nhưng đến lúc này, hấn cũng cảm thấy có gì không đúng, quyết định dùng một kiếm này, một kiếm chém giết Phuong Hành.

Cũng ngay một khắc này, Phuong Hành bỗng nhiên phá lên cười, đón kiếm quang chói mắt của Tiểu Kiếm Minh, trên mặt hấn bỗng nhiên mất đi vẻ trịnh trọng kinh hãi, vẻ mặt trở nên thoải mái, hai cánh tay rung lên, Thanh Long Bích Diễm đao nhấc lên, kinh lực hùng hậu, khó khăn lắm mới đón được một kiếm này, một chốc kiếm khí bộc phát, khí lưu làm áo hấn tung bay, nhưng không lùi một bước.

Một kiếm thoát nhìn vô kiên bất tòng, dĩ nhiên cũng chỉ ngang tay...

Tiểu Kiếm Minh gương mặt tức giận lãnh ngạo xuất hiện một tia ngạo nhiên, thậm chí cảm giác giống như đột nhiên đối một đối thủ khác vậy.

Phuong Hành vẻ mặt rất bình tĩnh, không thêm đề ý đón lấy một kiếm này, ánh mắt lạnh lùng, tự tiểu phi tiểu nhìn Tiểu Kiếm Minh, nhẹ giọng nói: "Người tức giận? Nổi giận ư? Ta gét một con súc sinh của người, người đã tức đến như thế, đau lòng như thế sao? Vậy người có biết hay không... Năm năm trước, người một ung một kiếm, chém hết nấy trăm miệng ăn trên dưới Quý Yên cốc, ta nghĩ thế nào sao?"

"Sao?"

Tiểu Kiếm Minh đột nhiên cả kinh, trong chốc lát bứt ra bay ngược lại ba trượng, run giọng nói: "Người..."

Phuong Hành đem đại đao hướng trên mặt đất chống lại, kẹp vào trong phiến đá, hai tay chậm rãi bấm lên pháp quyết, trong miệng nhẹ giọng nói: "Không sai, ta chính là đạo phi thứ mười đã chạy trốn được, ta tới để báo thù, Tiểu Kiếm Minh, người chuẩn bị xong chưa?"

...

...

Tiểu Kiếm Minh kinh ngạc nhìn hận ý thật sâu trong đáy mắt Phương Hành, đột nhiên hiểu ra rất nhiều chuyện, tại sao ở Loạn Hoàng sơn, chính mình rõ ràng ôn thiện ý trước nay chưa từng có đến gần hắn, kết quả tiểu quý này hoàn toàn không linh tính, ngược lại đối với mình địch ý cực mạnh, tại sao tiểu quý này rõ ràng tu vi không bằng chính mình, nhưng mình luôn cảm thấy khí tức nguy hiểm ở trên người hắn...

Thì ra là như vậy!

Khó trách ban đầu vô luận mình tìm thế nào cũng không tìm được đạo phi thứ mười.

Thì ra hắn cũng không phải là người trưởng thành cùng hung cực ác như mình tưởng tượng, mà chỉ là một thiếu niên mười tuổi!

Thì ra hắn căn bản không ở lại Sở Tây, mà là lặng lẽ đi tới Thanh Vân Tông, thành tiểu sư đệ của mình...

"... dị bảo ở nơi nào?"

Tiểu Kiếm Minh trong đầu hiện lên vô số ý niệm, cuối cùng thốt lên, lại là những lời này.

Hắn vẫn nhớ, thúc thúc mình từng nói, đó là dị bảo từ cửu quan bay ra.

Trí nhớ của thượng giới tu sĩ luyện chế thành thượng giới chỉ bảo.

Vì món dị bảo này, hắn mất bốn năm ở Sở Tây, cùng đám giang hồ nhân sĩ ghê tởm làm bạn, giết không dưới ngàn người, dùng hết thầy biện pháp, thậm chí trể nãi tu hành, nhưng vẫn không tìm được tung tích của dị bảo...

"Dị bảo này, đang ở trong tay của ta, ngươi muốn lấy được sao?"

Phương Hành nở nụ cười lạnh lẽo, pháp quyết đã thành, sau lưng hô một tiếng mở ra hai cánh kim vũ, kiếm khí chói mắt.

"Tới đây mà lấy!"

"Hừ..."

Nói như vậy, Phương Hành cũng đã chủ động tấn công, kim dục khóa thân, lăng không bay lên, hóa thành kim quang.

"Hừ hừ hừ..."

Lúc hắn đánh tới, trong không khí đã ngưng tụ ra tới hơn mười đạo kiếm quang màu vàng, giống như thực chất, thậm chí va chạm trên không trung, phát ra tiếng tương tự kim khí chân thực va chạm, rất nhỏ bé tinh tế, cắt rách không khí, sát khí lạnh lạnh.

"Thanh vân nhất kiếm tỏa hoành giang..."

Tiểu Kiếm Minh kinh hãi, thân hình lui nhanh, kiếm thế triển khai.

Hắn lần đầu tiên triển khai thủ thế, bởi vì hắn cảm thấy nguy cơ ập đến...

"Sưu..."

Một kiếm ngang trời, trước người Tiểu Kiếm Minh tựa như xuất hiện một con sông lớn, trên sông có xích sắt chăng qua.

Trăng sáng nhô lên cao, xích sắt vượt sông lớn.

Bất kỳ kiếm thế hay là địch ý, cũng bị sông lớn phong tỏa, ngăn ngoài xích sắt.

Thủ thế trong Thanh Vân Cửu Kiếm, xích sắt vượt đại giang!

Một kiếm này thi triển ra, vững như xích sắt vượt sông, chống đỡ kẻ địch bên ngoài.

"Uych..."

Kiếm quang đánh tới, chém trên xích sắt, tất cả đều bể tan tành, hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Phương Hành thấy thế, ánh mắt lạnh lẽo, vận huyền quyết, càng nhiều kiếm quang gào thét đánh ra.

"Bá bá bá..."

Kim quang chớp động, đầy trời đều là bóng kiếm.

Ba mươi sáu đạo kiếm quang, chính là cực hạn mà Phương Hành vận chuyển Thập Vạn Bát Thiên Kiếm.

"Thình thịch..."

Dị tượng bị xé nát!

Ở trước mặt kiếm quang đủ để ngược dòng thác nước mà lên, đem đá xanh chém thành phần vụn, Tiểu Kiếm Minh thi triển kiếm thế trong nháy mắt tan biến, xích sắt gãy vỡ vụn, sông lớn ngừng chảy, dị tượng ngang trời bị quét sạch, mà kiếm quang vẫn còn dư lại bảy tám đạo, gào thét hướng hắc đâm tới. Tiểu Kiếm Minh trong con kinh hãi, thiết kiếm liều mạng huy vũ, đánh văng mấy đạo, nhưng vẫn còn bốn năm đạo chém trên người của hắn.

"Khúc khích xuy..."

Áo trắng vỡ vụn, máu tươi tung toé, Tiểu Kiếm Minh tựa như con diều đứt dây bay ra ngoài.

Mặc dù hắn ở thời điểm kiếm quang tới người, đã liều mạng vận chuyển linh khí hộ thể, nhưng vẫn bị trọng thương.

Dù sao đây không phải pháp quyết, mà là bí pháp của Đại Bàng nhất tộc, Yêu tộc huyền quyết.

Uy lực mạnh mẽ, chính là Trúc Cơ kỳ tu sĩ dụng phải cũng muốn nhức đầu.

"Người cho rằng ta là ai? Tiểu gia là người sẽ chà đạp Phù Diêu chỉ bằng người cũng muốn cướp đồ của ta ư?"

Phương Hành rống giận, không buông tha, sau lưng hai cánh rầm rầm triển khai, phi thân lên, kiếm quang như mưa.

Lúc trước Tiểu Kiếm Minh không chế thiết ưng, từ không trung công kích hắn.

Mà hôm nay, hắn triển khai Thập Vạn Bát Thiên Kiếm bay vút lên cao, bắt đầu ở không trung áp chế Tiểu Kiếm Minh.

"Hư hư..."

Kiếm quang tựa như lông vũ nhanh chóng rơi xuống.

Như mưa to xối xả, như lạc anh rực rỡ, bao phủ phương viên mười trượng.

Tiểu Kiếm Minh nỗ lực nhắc lên thiết kiếm, tả xung hữu đột thi triển kiếm pháp đón đỡ.

Nhưng vẫn vô dụng, mặc dù đánh tan mấy kiếm đâm về chỗ yếu hại của mình, nhưng trên người lại nhất thời nhiều thêm bảy tám đạo vết thương.

Hắn lúc này đã rất sợ hãi, khó có thể tin nhìn Phương Hành hướng chính mình bức tới.

Hắn cơ hồ không thể tin được Phương Hành lại mạnh như thế, đây quả thực tựa như một con hồ ly giáo hoạt bỗng nhiên biến thành mãnh hổ.

Hồ ly làm cho người ta đau đầu, nhưng mãnh hổ khiến người ta sợ hãi!

Mà lúc này ngoài tiểu thiên nam, chúng đệ tử Thanh Vân Tông cũng đều mở to miệng, á khẩu không trả lời được.

"Này... Tiểu quý này đang chèn ép Tiểu sư huynh ư..."

"Hắn sắp thắng sao?"

"Đây là pháp thuật gì? Trong tay của hắn rõ ràng không có kiếm, vì sao kiếm khí bén nhọn đến như thế?"

Trên khán đài, Tiểu Sơn Hà cũng chợt đứng lên, ánh mắt lạnh lạnh: "Đây không phải bí thuật Thanh Vân Tông chúng ta!"

Trần Huyền Hoa cũng khiếp sợ nhìn, suy đoán nói: "Thứ này làm sao giống như bí pháp của yêu vương ba trăm năm trước đại náo Thanh Vân Tông chúng ta? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là ba trăm năm trước, thời điểm Bạch Thiên Trọng sư thúc chế phục yêu vương, ép hỏi bí thuật của nó, sau đó truyền cho tiểu quý này? Khó trách... Khó trách... Khó trách tiểu quý này dám khiêu chiến Kiếm Minh, thì ra là có chỗ dựa..."

"Tiểu quý đáng hận, thì ra hắn quả thật có Yêu tộc huyền quyết trong người, ban đầu chính là trêu chọc ta..."

Thanh Điều trưởng lão mắt lộ ra hận ý, lạnh giọng nói.

Thiết Như Cuồng cũng lạnh giọng nói: "Tiểu quý này giấu diếm thật sâu, không hề lộ chút phong thanh..."

Mọi người đều cho là đoán được bí mật chân chính của Phương Hành, tâm tình vô cùng phức tạp.

Yêu tộc huyền quyết mặc dù không so được với truyền thừa của Bạch Thiên Trọng, nhưng cũng là trợ lực thật lớn áp dụng trong chiến đấu.

Bản về uy lực chân chính, Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết căn bản không cách nào so được.

Hôm nay Tiểu Kiếm Minh có thể nỗ lực chống đỡ, thuần túy là bởi vì... tiểu quý này tu vi quá thấp, vẫn không thể hoàn toàn khống chế pháp quyết này, phát huy uy lực chân chính, mà Tiểu Kiếm Minh lại ở Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết quá mức khổ công!

Bất quá, dù là như thế, nhìn cục diện này, Tiểu Kiếm Minh cũng nhất định phải thua.

Chúng trưởng lão vô tình hay cố ý, đều nhìn sang Tiểu Sơn Hà.

Bọn họ không tin Tiểu Sơn Hà chịu để cho huyết mạch duy nhất của Tiểu thị thế hệ này bỏ mạng trên đài, tất nhiên sẽ ra tay cứu viện.

Nhưng không ngờ, Tiểu Sơn Hà không có ý tứ cắt ngang trận chiến này, ngược lại lạnh lạnh cười một tiếng, nói: "Buồn cười, tiểu quý này thật sự cho là chính là một bộ Yêu tộc huyền quyết nắm giữ chưa thuần thực là có thể thắng được Kiếm Minh sao?" Thanh âm chột lạnh lẽo, hướng tiểu thiên nam quát lên: "Kiếm Minh, ngươi còn chờ cái gì, lúc này không dùng thứ kia đi, còn đợi khi nào?"

Tiểu Kiếm Minh trong tiểu thiên nam đau khổ chống đỡ chột nghe thanh âm này, cũng nhất thời ngẩn ra: "Đúng vậy, ta làm sao lại quên đi thứ này?"

Ý niệm trong đầu chợt lóe lên, hần cắn răng hét lớn lên: "Tiểu quý, ngươi thật sự nghĩ thắng được ta ư?"

Trong tiếng rống giận dữ, hần bỗng nhiên cắn chót lưỡi, một ngụm máu phun lên thiết kiếm.

"Ông..."

Thiết kiếm dính máu huyết bốn mạng của hần, lập tức ông ông tác hừng, minh thanh đại chấn.

Trên thân kiếm ngăm đen, mờ hồ có một ký hiệu phong cách cổ xưa xuất hiện, sau đó khí tức cường đại vô cùng từ trên thân kiếm phóng ra.

Khí tức này nồng nặc như thực chất, che khuất bầu trời, trong nháy mắt bao phủ cả tòa tiểu thiên nam.

Đây đã là một đạo lực lượng siêu thoát cực hạn của Linh Động cảnh tu sĩ.

"Trúc Cơ kỳ tu sĩ lực lượng!"

Thiết Như Cuồng kinh hãi, đứng dậy quát lên: "Đây là vi phạm lệnh cấm, đó cũng không phải lực lượng của hần!"

Tông chủ Trần Huyền Hoa cũng nhưng mảy, nhìn về phía Tiểu Sơn Hà.

Bọn họ đều sống lâu thành tinh, tự nhiên nhìn ra, Tiểu Kiếm Minh thiết kiếm phóng ra lực lượng, căn bản là không phải là cá nhân hần, mà là Trúc Cơ kỳ tu sĩ lấy bí pháp phong ấn tại trên thân thiết kiếm, có thể dùng bốn mạng máu huyết của Tiểu Kiếm Minh đem đạo lực lượng này giải phong, cũng phóng thích ra, đây căn bản là một kích của một vị Trúc Cơ kỳ tu sĩ, đã thuộc về ngoại lực.

Không nghi ngờ chút nào, phong ấn đạo lực lượng này vào trong đó, dĩ nhiên là Tiểu Sơn Hà.

"Hừ, ban đầu tiểu quý này dùng phủ triệu cùng pháp khí đánh bại Hoa Oán Nghiệp, cũng không phải mượn ngoại lực ư? Hôm nay Kiếm Minh giải khai phong ấn thiết kiếm, phóng ra lực lượng ta cho hần hộ thân, cũng là đạo lý tương tự, chính là gây ông đập lưng ông!" Tiểu Sơn Hà lạnh lùng đối mặt với ánh mắt của mọi người, khinh thường cười lạnh: "Nếu không, các ngươi thật cho là ta sẽ tùy ý để Kiếm Minh mạo hiểm ư?"

"Tốt, chúng ta nhận thua!"

Thiết Như Cuồng biết rõ trong lời nói của Tiểu Sơn Hà có nhiều điều vô lý, nhưng đây không phải thời điểm giải thích, hần vội vàng đứng lên, lớn tiếng nói.

Nếu không phải bởi vì tiểu thiên nam chỉ có hợp lực mấy người bọn họ, mới có thể từ phía ngoài mở ra, hần đã tự mình ra tay.

Vô luận Phương Hành thực lực có mạnh hơn nữa, cũng không thể sống được dưới lực lượng của Trúc Cơ kỳ tu sĩ.

Vì thế, hần tình nguyện lập tức nhận thua.

Thật không ngờ đến, Tiểu Sơn Hà lại lạnh lùng cười một tiếng, từ từ nói: "Bọn họ còn chưa kết thúc, vội làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Thiên Ý Kiếm

Trên thân thiết kiếm, một bóng dáng nhàn nhạt xuất hiện, xem hình dáng tướng mạo, mơ hồ tựa như Tiểu Sơn Hà. Ở trên bóng dáng này, uy áp phô thiên cái địa tựa như thực chất, tràn ngập cả tòa tiểu thiên nham, ở trước mặt hắn, Phương Hành tựa như một con sơn dương nhỏ bé đến đáng thương, bị uy áp tựa hồ lực đạt vạn bình trấn nhiếp, muốn đem hắn chen ép hai đầu gối cũng gập xuống, quỳ trên mặt đất.

Tiểu Kiếm Minh cả người đầy máu, âm thanh hung dữ hét lớn: "Tiểu quý, còn không phải sẽ chết ở trong tay của ta ư?"

Hắn lúc này, sợ hãi cùng đắc ý trộn lẫn, điên cuồng cùng hưng phấn cùng hiện!

Mới vừa rồi này trong thời gian thật ngắn, hắn thật sự rõ ràng cảm nhận được sát ý mãnh liệt trên người Phương Hành, cho dù trong lòng một vạn cái không muốn, hắn cũng phải thừa nhận một khắc kia hắn đã sợ, bởi vì hắn phát hiện Phương Hành thật sự muốn giết hắn, hơn nữa có năng lực giết chết hắn, bí pháp kinh khủng kia mà quý dị, để cho hắn nhận lấy áp lực vô cùng kinh khủng, thân ở kiếm ảnh đầy trời, có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào.

Đạo đạo kiếm quang, cùng hắn thi triển kiếm khí của Thanh Vân Cửu Kiếm biến ảo bất đồng, thể nhưng chân thật như kiếm thật...

Tiểu Kiếm Minh ngoài sa sút tinh thần, không thừa nhận cũng không được, lực chiến đấu của Phương Hành trong thời khắc này đã vượt qua hắn.

Bất quá cũng may là, hắn còn có một chiêu.

Thúc thúc của hắn Tiểu Sơn Hà không tiếc bỏ mạng máu huyết, trên thân kiếm của hắn phong ấn một kích của Trúc Cơ kỳ.

Đây là thúc thúc cho hắn biện pháp phòng thân khi năm năm trước hắn rời Thanh Vân Tông, dù sao hắn là một người tu hành duy nhất của Tiểu thị nhất mạch thế hệ này, thúc thúc không thể nào một chút bảo đảm không cho đã để cho hắn một mình đi ra ngoài, chẳng qua là, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, du lịch bên ngoài bốn năm, không biết đụng phải bao nhiêu hung hiểm, cũng không giải khai phong ấn, vào lúc này lại cần dùng đến...

Uy áp điên cuồng mãnh liệt hướng Phương Hành ép xuống.

Giờ khắc này, da cũng Phương Hành đỏ bừng tựa như rỉ ra máu.

Dưới làn da, mơ hồ sáng rực, tựa hồ có ngọn lửa sáng loáng điên cuồng thiêu đốt dưới làn da.

Hắn không bị trấn áp, nỗ lực chống đỡ thân thể của mình.

Một là bởi vì thời điểm hắn tu luyện Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, ngược dòng thác nước trăm trượng mà lên, đối với áp lực cường đại có sức chống cự cực mạnh.

Thêm nữa, trải qua Tam Muội Chân Hỏa rèn luyện khoảng bốn năm, khí lực cường đại, đã vượt xa Linh Động cảnh tu sĩ, ngay cả Tiểu Sơn Hà Trúc Cơ trung kỳ uy áp, vẫn không đủ làm cho hắn quỳ xuống.

"Hôm nay, cho dù ngươi đem gia gia ngươi đưa ra, tiểu gia cũng phải làm thịt ngươi!"

Phương Hành rống to, sau lưng hai cánh kim kiếm rầm rầm cuộn lên, tựa như kim bằng hình người, hướng Tiểu Kiếm Minh xông tới.

Đối mặt uy áp của Trúc Cơ kỳ tu sĩ, hắn rõ ràng lựa chọn chủ động xuất kích.

Tiểu Kiếm Minh tựa như không ngờ Phương Hành hung ác như vậy, nhất thời bị sợ hết hồn, cuống quýt đem thiết kiếm huy vũ.

"Oanh..."

Lực lượng cuồng phát vô cùng theo kiếm thể xông ra, phô thiên cái địa, không thể địch nổi.

Phương Hành sau lưng hai cánh, ở trước người đan xen, thay hắn ngăn cản lực lượng cường đại tập kích, rắc...rắc... không ngừng vang lên, không ngừng có bóng kiếm hư ảo bị lực lượng cuồng bạo đập tắt, kiếm quang bê tan tành, kim dực từ từ biến mất.

Rốt cục, được hắn vọt tới trước người Tiểu Kiếm Minh, hai cánh toàn bộ biến mất, mà hắn bị lực lượng cuồng bạo đánh lui.

"Xôn xao..."

Phương Hành đơn chương chống đất, thân hình trên mặt đất sinh sinh trượt ra gần mười trượng, sắc mặt tái nhợt, môi hơi rướm máu.

Vẫn còn quá mạnh!

Trúc Cơ kỳ lực lượng quả nhiên không phải Linh Động kỳ có thể ngăn cản nổi, chính là hắn tu luyện Yêu tộc huyền quyết cũng không ăn thua.

Hơn nữa, Thập Vạn Bát Thiên Kiếm của hắn lúc này chỉ tu luyện ra ba mươi sáu đạo kiếm quang, ngay cả tiểu thành cũng không được tính.

Rốt cuộc còn không cách nào thành công đem Tiểu Kiếm Minh chém chết!

Hắn hôm nay, kim dực bề tan tành, linh khí khô kiệt, trong khoảng thời gian ngắn đã không cách nào ngưng tụ kim dực được nữa.

Linh khí của hắn mặc dù tinh thuần, nhưng dù sao tu vi chẳng qua là Linh Động thất trọng, vì vậy lượng linh khí xa xa không bằng Tiểu Kiếm Minh, đây cũng là nguyên nhân hắn lúc đầu thông qua đủ loại phương pháp, chọc giận Tiểu Kiếm Minh, lúc hắn tiến công kiên trì không sử dụng Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, hắn muốn tiêu hao linh khí của Tiểu Kiếm Minh, đồng thời cũng tìm một sơ hở, làm Thập Vạn Bát Thiên Kiếm đạt được hiệu quả, đem đối thủ chém giết.

Bởi vì hắn hiểu được, nếu lấy thủ đoạn mạnh nhất công kích tỷ thí, chính mình căn bản không kiên trì được thời gian quá dài.

Vốn kế sách này sẽ có hiệu quả rồi, lại không nghĩ rằng Tiểu Kiếm Minh còn giữ lại một chiêu như vậy.

"Hắc hắc, tiểu quý này đã tiêu hao hết linh khí, xem ngươi còn có thủ đoạn gì nữa!"

Tiểu Sơn Hà mặt mũi âm tàn, chợt cất giọng hét lớn: "Kiếm Minh, chém đứt tứ chi, hủy đi kinh mạch... Lưu một mạng!"

Bên cạnh Thiết Như Cuồng giận dữ, nhảy lên kêu lên: "Tiểu Sơn Hà, chẳng qua là nội môn luyện tập võ nghệ, làm sao ác độc như thế?"

Tiểu Sơn Hà âm lãnh nhìn hắn một cái, lạnh giọng nói: "Tiểu quý này còn không nhận thua, vô luận Kiếm Minh làm như nào, cũng vẫn hợp quy củ!"

Thiết Như Cuồng rống một tiếng dữ dội, trong lòng bàn tay nhiều thêm một chuỗi đại chuỗi, đang muốn hướng Tiểu Sơn Hà đập tới.

Song Trần Huyền Hoa bên cạnh chợt xuất thủ, giữ chặt đại chuỗi, bắt đắc dĩ hướng Thiết Như Cuồng lắc đầu.

Việc đã đến nước này, chính là Thiết Như Cuồng cùng Tiểu Sơn Hà đại chiến một hồi, cũng chẳng có ích gì.

Ngược lại làm cho Thiết Như Cuồng cùng Tiểu Sơn Hà thù oán càng sâu, ngày sau đợi hắn đột phá Kim Đan, tất nhiên sẽ gây phiền toái cho Thiết Như Cuồng.

"Chặt tứ chi, hủy kinh mạch, lưu một mạng?"

Bên trong tiểu thiên nham Tiểu Kiếm Minh nghe thúc thúc phân phó, trên mặt hiện ra cười lạnh, chăm chú nhìn Phương Hành nói: "Ta rất thích an bài của thúc thúc, tiểu quý, ta muốn đem ngươi biến thành nhân côn, ngày đêm tra hỏi ngươi..."

Tiểu Kiếm Minh lúc trước cũng không tính toán giữ cho Phương Hành một mạng, hắn chỉ hận không thể ngay lập tức giết chết đối phương.

Bất quá lúc này phần thắng trong tay, hơn nữa bỗng nhiên biết được Phương Hành chính là đạo tặc thứ mười của Quỷ Yên cốc, điều này làm cho trong lòng hắn chấp niệm cũng khó cưỡng chế dâng lên, hắn phải bắt được Phương Hành, ép hỏi tung tích đệ bảo cửu quan.

Thiết kiếm vung lên, trong đó ẩn chứa lực lượng Trúc Cơ xông ra, hóa thành từng đạo ảo ảnh như xiềng xích, đem Phương Hành vũng vàng trời buộc chặt, đối mặt xích sắt trời buộc, Phương Hành căn bản ngay cả năng lực trốn tránh cũng không có, Trúc Cơ lực đối với hắn, thậm chí có thể nói là một loại lực lượng căn bản không biết, tính chất cùng lực lượng Linh Động kỳ đã không giống nhau, không thể tránh né, càng vô pháp đối kháng.

Tiểu Kiếm Minh cầm trong tay thiết kiếm đi tới, trên mặt cười lạnh, giờ tay nâng kiếm, hướng cánh tay trái của Phương Hành chém xuống.

Ngoài tiểu thiên nham, đệ tử Đoán Chân cốc, Tàn Hạnh Nhi, Lưu Hắc Hồ đám người cũng nhìn không được quay đầu đi.

Không đành lòng thấy cảnh tượng máu tanh sau đó.

Lúc này Phương Hành, lửa giận như biển, hàm răng cắn cách cách rung động.

Ở Tiểu Kiếm Minh một kiếm chém xuống, một cỗ cảm giác nguy cơ sống chết đan xen trong phút chốc di động hiện lên trong lòng Phương Hành, giữa cửa ải sinh tử, trong mắt của hắn bỗng nhiên xẹt qua một đạo ánh sáng kỳ dị, cả người không tự chủ được dâng lên huyết quang, bên tai vang lên một tiếng gào thét. Đây là một bộ hình chiếu từng lưu lại không thể xóa nhòa trong lòng Phương Hành.

"Trăm Thủ Đồ..."

Phương Hành lâm bầm, phúc chí tâm linh...

Trong cơ thể hắn, trong thức hải, kim sí đại bằng vương hoảng sợ vô cùng nhìn biển lửa trước mắt.

Hắn cũng không biết tại sao, đột nhiên trong thức hải của Phương Hành, Tam Muội Chân Hỏa hùng hực thiêu đốt.

Bắt đắc dĩ, hắn chỉ có thể trốn dưới tế đàn chân linh của Phương Hành, mới có thể tránh khỏi kết quả bị luyện hóa.

Sự kinh khủng không thuộc về nhân gian của Tam Muội Chân Hỏa, quả thực khó có thể diễn tả bằng lời.

Mà càng làm cho hắn cảm giác được hoảng sợ lại là, ở sâu trong biển lửa lại ẩn chứa một đạo kiếm quang.

Chỉ là một đạo kiếm quang, như ẩn như hiện, không ngờ để cho hắn cảm thấy cảm giác kinh khủng khó có thể phỏng đoán.

Nhìn không thấu, xem không hiểu, lại khắc sâu cảm nhận sự kinh khủng.

Phải biết rằng, Đại Bàng Tà vương vốn là Kim Đan kỳ yêu vương, hôm nay mặc dù mất đi yêu thân, không có tu vi, nhưng kiến thức còn tồn tại, nhưng ngay cả kiến thức như nó, cũng hoàn toàn không cách nào phỏng đoán đạo kiếm quang này sâu cạn cùng huyền ảo cỡ nào...

Loại cảm giác này, giống như là thiên ý!

Thiên ý chi kiếm, sâu cạn khó lường!

"Ồng..."

Ở Tiểu Kiếm Minh một kiếm chém xuống, Phương Hành bị lực lượng Trúc Cơ trói buộc, bỗng nhiên có tiếng chiến minh kỳ dị vang lên, loại thanh âm này réo rất xa xưa, tựa như có người cầm kiếm gãy nhẹ, vô cùng dễ nghe, nhưng hàm chứa lực lượng vô cùng kinh khủng, thời khắc nó vang lên, lực lượng trói buộc trên người Phương Hành đột nhiên bễ tan tành, tựa như xé giấy.

Ngay cả Tiểu Kiếm Minh một kiếm chém xuống, cũng là sắc mặt đại biến, lão đảo lui về phía sau mấy bước, khó có thể tin nhìn Phương Hành.

Hắn cảm giác được, ở trên người Phương Hành xuất hiện một đạo khí tức kinh khủng mơ hồ khó dò.

Chỉ một đạo khí tức này, để cho hắn hoảng sợ vô cùng, thậm chí sinh ra vọng động muốn quỳ xuống cúng bái.

Giống như đối mặt với thiên ý!

Thiên ý phiêu miểu vô tung, nhưng uy thế khó lường!

Thiên ý, đó là tồn tại cao hơn cả tiên!

Trúc Cơ thì như thế nào?

Ở trước mặt thiên ý, nhỏ như giới tử!

Ngoài tiểu thiên nham, Tiểu Sơn Hà đám người sắc mặt cũng dần dần thay đổi.

Tu vi càng cao, càng có thể cảm nhận được trên người Phương Hành có khí tức kinh khủng.

Tiểu Sơn Hà mặc dù cũng không rõ đó là một loại khí tức dạng gì, nhưng nguy cơ hiện lên trong lòng nói cho hắn biết, thứ này rất nguy hiểm!

"Không tốt, Tiểu Kiếm Minh mau lui..."

Tiểu Sơn Hà chợt kêu to, muốn Tiểu Kiếm Minh từ bên trong mở ra tiểu thiên nham để trốn ra ngoài.

Mặc dù như vậy đại biểu Tiểu Kiếm Minh thua, nhưng cũng bất chấp.

Nhưng làm cho hắn không nghĩ tới chính là, Tiểu Kiếm Minh lúc này tâm thần đều bị chấn nhiếp, dường như không nghe được lời của hắn.

"Mau mau mau... Mở ra tiểu thiên nham..."

Tiểu Sơn Hà rống to, phi thân lướt tới, đi tới ngoài tiểu thiên nham, muốn từ bên ngoài mở ra tiểu thiên nham.

Hắn không dám chậm trễ chút nào, sợ một giây sau, người thừa kế duy nhất của Tiểu thị thế hệ này sẽ mất mạng. Theo hắn thân ảnh lướt đến, một đạo hồng ảnh cũng đi theo, cùng hắn đồng loạt ra tay, có một đạo áo xanh khác lướt đến, chính là Thanh Điều trưởng lão cùng Thư Văn cốc trưởng lão Trần Bảo Nghiên, ba người hướng tiểu thiên nham xuất thủ, từng đạo linh quang, liều mạng phá giải pháp trận của tiểu thiên nham.

Chẳng qua là, tiểu thiên nham pháp trận phiền phức vô cùng, từ bên ngoài mở ra vô cùng khó khăn, cho dù có ba người, cũng không cách nào trong khoảng thời gian ngắn phá giải.

Tiểu Sơn Hà tức giận quay đầu, quát: "Hai người các ngươi muốn thấy chết mà không cứu sao?"

Trên khán đài, Trần Huyền Hoa khẽ thở dài, từ từ đi tới, tốc độ so với lão thái thái tám mươi tuổi cũng không mau hơn được bao nhiêu.

Mà Thiết Như Cuồng dứt khoát nghiêng đầu, cười lạnh một tiếng, nói: "Tỷ thí còn chưa kết thúc, vội cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 175: Đánh chết Tiểu Kiếm Minh

Hoàn toàn không lưu ý hỗn loạn phía bên ngoài, Phương Hành bên trong tiểu thiên nham chậm rãi mở hai mắt ra.

Dưới đáy mắt đen nhánh của hắn, mơ hồ có một đạo kiếm quang xẹt qua!

Giờ khắc này, hắn phúc chí tâm linh, hiểu được chuyện gì diễn ra trong cơ thể mình.

Là Trảm Thủ Đồ!

Trảm Thủ Đồ ẩn chứa hai đạo lực lượng, bắt đầu từ thời khắc hắn tìm hiểu Trảm Thủ Đồ, hai đạo lực lượng này đều để lại dấu vết trong tâm khảm của hắn, một trong số đó, chính là nộ điểm trong Tam Muội Chân Hỏa, mà bình thời hắn tu luyện, cũng chính là đạo lực lượng này, dùng nó để tẩy luyện linh khí, rèn luyện khí lực, giúp mình tạo dựng căn cơ kiên cố vô cùng, thậm chí dùng nó để hàng phục Đại Bồng Tà vương.

Nhưng mà, vô luận Tam Muội Chân Hỏa mạnh bao nhiêu, có một điểm không cách nào phù nhận.

Lực lượng của nó còn kém xa một đạo kiếm quang này!

Vô luận là ý tượng trong Trảm Thủ Đồ, hay là Phương Hành lúc đầu nắm giữ vận chuyển Tam Muội Chân Hỏa, đạo kiếm quang này cũng lấy hình thái áp chế Tam Muội Chân Hỏa mà tồn tại, nó là tư thái của kẻ thắng, mà Tam Muội Chân Hỏa lại là hình thái của kẻ bại.

Bất quá, đáng tiếc nuôi, Phương Hành có thể thử nắm giữ Tam Muội Chân Hỏa, nhưng thủy chung không cách nào nắm giữ đạo kiếm quang này.

Đi ra ngoài tu hành ba năm, Bạch Thiên Trọng vẫn cố gắng trợ giúp Phương Hành nắm giữ đạo kiếm quang này, nhưng hắn đã thất bại.

Bởi vì cho dù lấy tu vi cùng kiến thức của Bạch Thiên Trọng, vẫn không cách nào tìm hiểu thậm chí là hiểu được đạo kiếm quang này.

Cũng chính vì vậy, đạo kiếm quang này chỉ có một tác dụng, đó chính là thay Phương Hành chém tan Tam Muội Chân Hỏa thất không.

Đến hôm nay, hắn khống chế Tam Muội Chân Hỏa càng ngày càng thuần thực, đã rất hiếm có tình cảnh thất không xuất hiện, mà đạo kiếm quang này cũng giống như biến mất, đã hơn hai năm thời gian hoàn toàn chưa từng xuất hiện.

Cho đến hôm nay, đầu tiên là Tiền bà bà công kích, để cho Phương Hành cảm nhận được áp lực rất cường đại.

Lại trong quyết đấu cùng Tiểu Kiếm Minh, Phương Hành cảm nhận được bất cam cùng bất lực.

Đạo kiếm quang này chính là đại biểu cho thiên ý!

Thiên ý như thế nào?

Không thể chống cự, chính là thiên ý!

Phương Hành trong ngày thường quý linh tinh quái, trong bụng đầy ý nghĩ xấu, hãm hại lừa gạt, có rất ít thời điểm bị người bức đến tuyệt lộ, cũng chính vì vậy, hắn cái gì cũng dám chọc vào, so với bất kỳ người nào đều thiếu hụt kính sợ, trên căn bản hoàn toàn không cảm thụ được cảm xúc ở trước lực lượng nào đó hoàn toàn không có lực chống cự, cho đến hôm nay, luân phiên kịch biến, ngay cả hắn cũng cảm nhận được một loại cảm giác vô lực...

Cũng chính vì cảm giác như vậy, khiến cho được Thiên Ý Kiếm ngủ sâu trong thức hải của hắn hơn hai năm thời gian, có một tia dấu hiệu thức tỉnh.

"Ông..."

Thiên Ý Kiếm khẽ ngân vang, đem tất cả trời buộc quanh người Phương Hành hóa giải, lần nữa đạt được tự do.

Tiếng ngân nhẹ này cũng đem Tiểu Kiếm Minh tâm thần chấn nhiếp, thần thức còn tồn tại, nhưng thân thể đã không được tự do.

Bị người ta cả đời gọi là "Kiếm Minh", hôm nay hắn rốt cuộc hiểu rõ kiếm minh uy lực thế nào.

Mà giới bên ngoài, các trưởng lão ba chân bốn cẳng, muốn mở ra tiểu thiên nham.

Chẳng qua là dưới tình huống Thiết Như Cuồng cự tuyệt xuất thủ, Trần Huyền Hoa chậm chạp không ra tay, tốc độ tiểu thiên nham mở ra cực kỳ chậm.

Mà Phương Hành đã đứng lên, nhìn Tiểu Kiếm Minh một cái, cười một tiếng, đem Thanh Long Bích Diễm đao nâng trong tay.

Tiểu Kiếm Minh mặt tràn đầy sợ hãi, cắn phần há miệng, cố hết sức nói: "Tha cho... Tha cho... Tha ta..."

"Tha cho người ư?"

Phương Hành hài hước nhìn hắn một cái, nói: "Ban đầu Quỷ Yên cốc trên dưới mấy vạn nhân mạng, sao người không tha cho?"

Tiểu Kiếm Minh trên mặt hiện ra thần thái cơ hồ sắp khóc lên: "Không có... Không tới... Mấy vạn..."

Phương Hành nói: "Cụ thể ta nhớ không rõ nữa, coi như là mấy vạn đi!"

Rồi sau đó trên mặt hắn hiện ra hung ác, quát lên: "Tiểu Kiếm Minh, tiểu gia tới để đòi nợ người, trả nợ đi!"

"Bá!"

Thanh Long Bích Diễm đao vung ra, cánh tay phải cùng thiết kiếm của Tiểu Kiếm Minh cùng nhau bay lên giữa không trung.

"Tiểu súc sinh, người dám dẫm thương một sợi lông của Kiếm Minh, lão phu nhất định đem người băm thây vạn đoạn..."

Ngoài tiểu thiên nam Tiểu Sơn Hà hai mắt như nứt toác ra, liều mạng gào thét.

Phương Hành nhìn hắn một cái, cười nói: "Ta chính là muốn dẫm thương hắn đấy, người có bản lĩnh tới giết ta đi?"

Vừa nói xoay người, lại một đao xuất ra, "Xuy" một tiếng, Tiểu Kiếm Minh một cánh tay khác đã bay đến giữa không trung.

"Người muốn đem ta chém thành nhân côn ư? Vậy để ta dạy người cách làm nhân côn nhé!"

Phương Hành cười lạnh, trong đôi mắt có hận ý thâm trầm di động, một cước đá bay Tiểu Kiếm Minh, thừa dịp hắn còn trên không trung, ánh đao liên thiểm, "Khúc khích" hai tiếng, cặp chân của Tiểu Kiếm Minh cũng cùng thân thể chia lìa, chỉ còn thân thể nặng nề rơi xuống đất.

"Kiếm Minh..."

Tiểu Sơn Hà thanh âm cũng run lên, trong đôi mắt đã đầy máu.

Ngay cả Trần Huyền Hoa cùng Thanh Điều trưởng lão đám người, cũng cảm thấy một cỗ cảm giác không rét mà run.

Nhất là Thanh Điều trưởng lão, nàng hoảng sợ vạn phần, chợt phát hiện tiểu quỷ chính mình lúc trước cũng không để vào mắt có chút đáng sợ.

Nàng càng thêm liều mạng phá pháp trận bao quanh tiểu thiên nam, không phải vì Tiểu Kiếm Minh, mà là vì mau chóng giết chết tiểu quỷ này.

Một cái tiểu quái vật như vậy, chỉ sợ chỉ có Linh Động kỳ tu vi, cũng tuyệt không có thể để hắn sống sót.

Mà Tiểu Kiếm Minh lúc này đau đến mức nước mắt trào ra, lại không thể nào bất tỉnh, trong đôi mắt tràn đầy vô cùng hối hận.

"Tha cho... Tha ta..."

Hắn biết mình đã phế đi, nhưng vẫn muốn sống.

"Người biết ta sẽ không tha cho người, ta thậm chí muốn giết người ba ngày ba đêm!"

Phương Hành ở bên cạnh hắn ngồi chồm hổ xuống, vẻ mặt rất bình thản, nói: "Bất quá nghĩ đến chín vị thúc thúc của ta khẳng định đang ở Địa phủ chờ người, cho nên ta cũng không thể làm quá chậm, nếu không bọn họ nhất định cười ta sinh sống an nhàn đã lâu, giết người cũng chậm như vậy... Tiểu Kiếm Minh, trả nợ đi, trả lại khoản nợ người ban đầu uy phong lẫm lẫm, một ung một kiếm uy phong lẫm lẫm xông vào Quỷ Yên cốc để giết người..."

Tiểu Kiếm Minh hai mắt tròn tròn rồi, trong đôi mắt sợ hãi nồng nặc tới cực điểm, khóe mắt chảy ra nước mắt.

Hắn khóc.

Đường đường Thanh Vân Tông đệ nhất chân truyền, danh liệt danh sách Sở Vực đệ nhất thiên kiêu Tiểu Kiếm Minh, thế mà lại khóc.

Hai hàng nước mắt chảy ra hốc mắt, chẳng qua không biết hắn vì sợ mà khóc, hay là vì hối hận chuyện đã từng làm.

Phương Hành trên mặt hiện ra vẻ thất vọng, nói: "Ta nghĩ người sẽ phản nộ cơ, ban đầu người giết người trong Quỷ Yên cốc chúng ta, biểu hiện cao ngạo cùng lãnh khốc cỡ nào chứ, tựa như vị thần cao cao tại thượng. Nhưng đến phiên người, người lại chỉ biết khóc..." Hắn chậm rãi nhắc lên quả đấm, giọng cảm hận nói: "So với các thúc thúc của ta tức giận cùng người liều mạng, người kém quá xa!"

Dứt lời, một quyền hung hăng nện xuống.

Tiểu Kiếm Minh vào giờ khắc này, sợ hãi rống to, ánh mắt thoáng cái mở lớn, tràn đầy hối hận.

Có người đối mặt uy hiếp của tử vong, sẽ cảm giác tức giận.

Có người đối mặt uy hiếp của tử vong, sẽ cảm giác không cam lòng.

Mà Tiểu Kiếm Minh chính là hối hận!

Nếu mình nghe thúc thúc mà nói, không cùng tiểu quý này đánh trận này...

Nếu mình ban đầu không có thiếu niên đắc ý, đánh một trận chém giết Quỷ Yên cóc toàn bộ mạng người...

Nếu mình ban đầu không nghe thúc thúc mà nói, dựa vào một chút đầu mối đã đi ra ngoài tìm kiếm huyền quan dị bảo lưu lạc nơi Sở Vực...

Nếu làm vậy, chính mình còn có thể sống thật tốt sao!

Chẳng qua là, hối hận nhiều hơn nữa, cũng không ngăn cản được quả đấm của Phương Hành rơi xuống.

"Phốc..."

Máu tươi bắn ra!

"Không..."

Tiểu Sơn Hà điên cuồng hét lớn: "Tiểu súc sinh, ta nhất định đem ngươi băm thây vạn đoạn!"

Trong tiếng rống giận dữ của hắn, Phương Hành tựa như nghe không thấy. Thanh Long Bích Diễm đao ném vào một bên, hai quả đấm lần lượt nện xuống, đem hận ý ẩn tàng nhiều năm cũng phát tiết ra ngoài, từng quyền từng quyền, thẳng đem đầu Tiểu Kiếm Minh đâm nát, nhưng hắn vẫn không ngừng, vẫn đang tiếp tục đâm vào, đem mặt đất phía dưới Tiểu Kiếm Minh cũng đập thành một cái hố to...

"Cuối cùng đã báo được thù..."

Hận ý phát tiết đã xong, Phương Hành mới đứng lên, thở thật dài.

Đại thù đã báo, nhìn lại thế gian này, cũng cảm thấy đáng yêu hơn rất nhiều.

"Oanh..."

Ngoài tiểu thiên nham, pháp trận liên tiếp bị mở ra, Tiểu Sơn Hà đám người, rất nhanh sẽ xông tới.

Tiểu Sơn Hà vô cùng tức giận, muốn đem Phương Hành xé thành mảnh nhỏ, uống máu hắn, đốt xương hắn, ăn thịt hắn!

Hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, lúc Tiểu thị nhất mạch sắp quật khởi, cháu của mình... Lại bị người ta ở trước mắt mình đánh thành một cục thịt nát, không có người truyền thừa, chính mình chiếm được huyền quyết thì thế nào?

Loại hận ý cùng thống khổ này, khó có thể diễn tả bằng ngôn từ!

Đang lúc mọi người trong thần sắc cũng gần như điên cuồng, chỉ có hai người vẻ mặt bình thản, một người là Thiết Như Cuồng, một người là Phương Hành.

Phương Hành đứng ở ngoài tiểu thiên nham, xa xa hướng Thiết Như Cuồng khom mình, không nói gì, hết thảy đều không nói lời nào.

Sau đó hắn đứng thẳng chống eo, chỉ vào Tiểu Sơn Hà cùng Thanh Điều lập tức muốn đánh vỡ tiểu thiên nham pháp trận mà xông tới, hét lớn: "Hai lão vương bát đần các ngươi, một kẻ bán đứng Thập Nhất thúc, một kẻ bán đứng Tiểu Man, món nợ này các ngươi ghi nhớ cho ta, tiểu gia bảo đảm, rất nhanh sẽ trở về tính toán rõ ràng từng điểm từng điểm cho các ngươi, ngay cả bản gia lợi tức cũng sẽ thu hồi..."

"Tiểu súc sinh, lão phu hiện tại sẽ đánh chết ngươi..."

Tiểu Sơn Hà tức giận rống to, cũng không lắng nghe Phương Hành nói cái gì, liều mạng hướng tiểu thiên nham nhất trọng pháp trận cuối cùng công kích.

Thanh Điều cũng vẻ mặt âm tàn, ra sức phá giải pháp trận.

Lời của Phương Hành làm cho nàng sinh lòng sợ hãi, tuyệt đối không thể để hắn sống sót, phải giết chết ngay.

Mất thấy tiểu thiên nham cuối cùng pháp trận sẽ phá khai rồi, lập tức có thể bắt được tiểu quý này...

Bỗng nhiên, vào lúc này, cách đó không xa ầm ầm rung động, hai đạo hỏa quang phóng lên cao, trong lúc xen lẫn lời minh cùng điện xà, sau đó đại địa

chấn động, núi đá nghiêng sập, phảng phất Thanh Vân Tông xảy ra động đất khổng lồ, mọi người động dung quay đầu lại, rõ ràng phát hiện, nơi xa có hai đạo hỏa quang phóng lên cao, thẳng vào tận trời, rõ ràng là phương hướng Tê Hà cốc cùng Sơn Hà cốc.

Hỏa thế vô cùng mãnh liệt, chỉ chớp lát đã lan tràn, đốt vào núi rừng, hùng hực thiêu đốt, có xu thế như muốn tiêu diệt Thanh Vân Tông.

"Ha ha ha ha, hôm nay đây chỉ là thủ lợi tức trước mà thôi, đợi sau này tiểu gia trở lại, sẽ tính sổ với các ngươi!"

Phương Hành nhìn thấy ánh lửa ngất trời, biết kim ô đã thành công, mừng rỡ cười ha ha, sau đó, lấy ra một khối ngọc phù.

"Ngươi... Ngươi làm cái gì?"

Thanh Điều trưởng lão xoay người lại, hướng Phương Hành rộng giận.

"Tự ngươi đi xem một chút sẽ biết, ha ha..."

Phương Hành cười lớn, đem linh khí còn sót lại rót vào ngọc phù, quanh người bỗng nhiên không khí mơ hồ, có vô số ký hiệu từ ngọc phù bay ra, bố trí trên không trung, giống như một cái pháp trận, sau một hồi lâu, cả người biến mất không thấy gì nữa.

Cảnh này thật quý dị, nhất thời dễ cho chúng trưởng lão chuẩn bị liều mạng tiến vào tiểu thiên nham nhất tề ngăn ra.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Cướp sạch ba cốc

Tiểu quý này dùng pháp khí dịch chuyển..."

Chung quanh tiểu thiên đài, dù sao đều là Trúc Cơ kỳ tu sĩ, rất nhanh đã ý thức được vấn đề nằm ở chỗ nào, rống to một tiếng, Tiểu Sơn Hà bay người lên giữa không trung, pháp nhãn mở ra, quét khắp mọi nơi, giờ khắc này hẳn không tiếc linh lực, đem tầm mắt đưa ra xa, rất nhanh đã thấy, Thanh Vân Tông bầu trời phía tây, không khí nổi lên một trận rung động, sau đó một tên tiểu quý xuất hiện, kêu to rớt xuống.

"Sưu..."

Ở đây tiểu quý rơi xuống phụ cận, trong tán cây, một con kim ô khổng lồ chui ra, trực tiếp đem hắn đỡ lấy, nhanh chóng trốn chạy.

"Tiểu quý, ngươi còn muốn chạy trốn ư..."

Tiểu Sơn Hà trợn mắt đáp lên mây xanh vội vàng đuổi theo, mà mấy vị trưởng lão khác, trong lòng còn nhớ rõ vụ nổ vừa rồi, lo lắng không dứt, không cùng Tiểu Sơn Hà cùng nhau đuổi theo, mà vội vàng hướng sơn cốc bay đi. Tông chủ Trần Huyền Hoa hướng phương hướng Phương Hành chạy trốn nhìn thoáng qua, cũng thờ dãi một tiếng, đáp mây bay mà lên, thi triển pháp thuật xé một mảnh mây đen, giáng xuống mưa to đập tắt lửa.

Lúc này Tê Hà cốc cùng Sơn Hà cốc nổ tung tạo thành ngọn lửa đã lan tràn tiến vào trong núi rừng chung quanh, nếu không phải vội vàng ngăn cản, chi sợ cả Thanh Vân Tông đều bị một mối lửa thiêu hủy.

Thanh Vân Tông trên dưới đệ tử, cũng bồn đảo mọi nơi, ở trong ngọn lửa cứu giúp tài vật, ngăn cản hỏa thế.

Nơi này, Dư Tam Lưỡng vốc người mập mạp đứng ở dưới cây thông, nhìn phương hướng Phương Hành chạy trốn, về mặt tựa như khóc tựa như cười.

Hắn mơ hồ nhớ lại một cái cảnh tượng, Phương Hành như tên ăn mỳ nhảy lên hướng chính mình la: "Ta đem đầu tên mập mũi trâu ngươi đập dưới chân, chỉ bằng ngươi bộ dáng xấu xí ngũ đoản hướng lên trời, cũng dám tới mắng gia gia ngươi là ăn mỳ ư. Lão tử tới Thanh Vân Tông các ngươi bá sự là để mất các ngươi, hôm nay ngươi có mặt không biết Thái Sơn, hôm nào gia gia một mối lửa đốt cái đạo quan rách của các ngươi..."

Đây là ấn tượng đầu tiên Phương Hành để lại cho hắn, ban đầu chính mình dù nghĩ thế nào, làm sao ngờ tới tiểu quý này lại dám làm thật?

Hắn chẳng những chém Tiểu Kiếm Minh, hơn nữa còn đốt Thanh Vân Tông?

Cũng ở thời điểm Tiểu Sơn Hà đáp mây đuổi theo Phương Hành, Thanh Điều trưởng lão nóng lòng, trở lại Tê Hà cốc của mình, nhìn Tê Hà cốc một mảnh đồng hồ ồn, không khỏi trong bụng khẩn trương thật nhanh hướng động phủ của mình lao tới, đi tới trước động vừa nhìn, vẫn không khỏi tâm ngùi nửa đoạn, động phủ đại môn mở rộng, bên trong hỗn độn một mảnh, khắp nơi ngổn ngang, giống như là bị ăn cướp...

Cũng đúng là ăn cướp, Thanh Điều vội vội vàng vàng đi tới sâu trong động phủ, nơi này vốn có một thạch thất bí ẩn cực kỳ, bên trong là các loại tài nguyên Thanh Điều nhiều năm tu hành tích góp từng tí một, cũng có thể nói là toàn bộ tài phú của nàng. Mà hôm nay, thạch thất đại môn rõ ràng mở rộng, Thanh Điều đi tới trước cửa, đi đến bên trong, cả người nhất thời như bị sét đánh, tức đến đỏ bừng mặt.

Nàng tu hành nhiều năm, đủ loại đan dược hiếm quý, pháp khí quý giá trân quý cất giữ, thế nhưng một mảnh cũng không còn dư lại!

Đối với người tu hành mà nói, công quyết cùng tài nguyên thiếu một thứ cũng không được, hôm nay nàng cảm huyền quyết có thể tu thành Kim Đan đại đạo do Phù Diệu Cung ban tặng, nhưng ai có thể nghĩ đến, còn chưa vui vẻ nửa ngày, tu hành tài nguyên nhiều năm tích lũy lại bị người khác dọn sạch?

"Là ai? Tiểu quý này một mực bên trong tiểu thiên nham, là ai đã làm chuyện này?"

Thanh Diệu trưởng lão hận như điên, vừa rống to vừa bay tới thiên không, cũng hướng hướng kia đuổi tới.

Cũng ngay khi nàng phi thân xông lên giữa không trung, phương hướng Thư Văn cốc truyền đến gầm lên giận dữ: "Làm sao đem bảo bối của ta cũng cướp sạch chứ?"

...

...

Lại nói Phương Hành, dựa theo ước định lúc trước cùng kim ô, trực tiếp kích thích Thập Lý Na Di phù, lặc mình chạy trốn tới phía tây của Thanh Vân Tông, còn chưa rơi xuống đất, đã thấy kim ô từ nơi không xa chạy tới, mang theo chính mình bỏ chạy, xem bộ dáng vui sướng của nó, Phương Hành liền biết nó đắc thủ rồi, đặt móng ngồi trên lưng nó, cười nói: "Thu hoạch như thế nào?"

Kim ô cười ha ha: "Kiếm một khoản lớn, không ngờ tiểu môn tiểu tông như vậy, các trưởng lão đều giàu đến chảy mớ, Tê Hà cốc, Sơn Hà cốc đều cướp sạch sạch sẽ, nhân tiện chôn năm cái Bạo Viêm Từ Lôi Phù, cho nó sạch sẽ, mặt khác ta đi ngang qua Thư Văn cốc, cảm thấy không thăm hán một chuyến cũng thật là đáng tiếc, thuận tay cũng cho cướp sạch sẽ, chỉ tiếc Đoán Chân cốc..."

Phương Hành vội hỏi: "Đoán Chân cốc không động tới sao?"

Kim ô cười hắc hắc, nói: "Cho người giữ chút mặt mũi, không động tới hán!"

Phương Hành thờ dãi, nói: "Thật ra động cũng không có gì..."

Lúc này đến phiên kim ô hết chỗ nói, nghĩ thầm tiểu vương bát đản này thậm chí ngay cả bảo bối của sư tôn nhà mình cũng không buông tha...

Thì ra là, lúc cùng kim ô về núi, Phương Hành phát hiện, theo Tử Nhục Tăng gánh hai đỉnh núi mà đi, hộ sơn đại trận của Thanh Vân Tông đã phá, nói cách khác, trước lúc trọng tu hộ sơn đại trận, Thanh Vân Tông quả thực chính là một tòa bảo khố không hề phòng, hơn nữa hận ý đối với Thanh Diệu cùng Tiểu Sơn Hà, âm thầm làm xuống một cái quyết định, cấp cho Thanh Vân Tông lưu chút tướng niệm.

Đã quyết định như vậy, hán không để cho kim ô cùng mình cùng nhau tiến vào tiểu thiên nham, mà đem mười đạo Bạo Viêm Từ Lôi Phù đều cho nó, chính mình hướng tiểu thiên nham đi đối chiến Tiểu Kiếm Minh, lại làm cho kim ô nhân cơ hội ngàn năm khó gặp này, đi Tê Hà cốc cùng Sơn Hà cốc đem tư nguyên mà hai đại truyền pháp trưởng lão tích góp nhiều năm cướp sạch sẽ, thuận tiện lại đem hai tòa sơn cốc này phát nổ.

Kim ô vừa nghe, dị thường hưng phấn, sung sướng linh mệnh rời đi.

Làm chuyện này đối với nó là quen việc dễ làm, hơn nữa Thanh Vân Tông không có hộ sơn đại trận, làm càng không có gì khó khăn, trong tông môn rất nhiều pháp trận đã như mất rễ, uy lực giảm lớn, ở trước mặt nó quả thực chính là động phù mở rộng!

Nó chẳng những tiềm nhập Tê Hà, Sơn Hà hai cốc, đem bảo khố Thanh Diệu cùng Tiểu Sơn Hà tích lũy nhiều năm cướp sạch, hơn nữa mỗi một nơi chôn năm cái Bạo Viêm Từ Lôi Phù, thuận tiện còn đem Thư Văn cốc cũng cướp sạch, sau đó đã đến địa phương cùng Phương Hành ước định chờ đợi, đồng thời lưu ý Thanh Vân Tông bên kia phương hướng, đợi nghe thấy đại loạn nổi lên, trực tiếp kích nổ Bạo Viêm Từ Lôi Phù.

Cuối cùng, hai người bọn họ hợp tác thuận lợi, thành công làm một chuyện lớn nhất từ trước tới nay.

Chẳng qua là Thanh Diệu cùng Tiểu Sơn Hà coi như bỏ qua, Thư Văn cốc trưởng lão Trần Bảo Nghiên có chút ủy khuất, chính mình đắc tội tiểu quý này gì chứ?

"Di, phía sau lão nhân kia đuổi tới..."

Kim ô phát giác sau lưng có một đám mây đằng đằng sát khí hướng chính mình đi đuổi lại, cười hỏi Phương Hành.

Phương Hành thì ha ha cười một tiếng, nói: "Để cho hán tới gần một chút!"

Kim ô ngẩn ngơ, nói: "Để làm chi?"

Phương Hành háng giọng một cái: "Ta bây giờ đánh không lại hán, nhưng muốn mắng hán mấy câu!"

Kim ô: "..."

"Oa nha nha, tiểu súc sinh, lão phu muốn đem ngươi nghiền thành tro..."

Sau lưng, Tiểu Sơn Hà giận tức tới, lên tiếng rống to.

Phương Hành đứng trên lưng kim ô, hai tay chống eo, mãnh liệt hít một hơi, kêu lên: "Nghien cái thằng cha nguoi, lão súc sinh họ Tiểu, nguoi cho rằng có thể đuổi theo tiểu gia ư? Có bản lĩnh nguoi tới, nguoi tới đây! Xem nguoi đau lòng như vậy, họ Tiểu kia chính là con ruột nguoi sao, cùng chị dâu nguoi tư tình vui vẻ lắm sao, tiểu gia giết chết hấn nguoi không vui có phải hay không? Sớm muộn gì đem Tiểu thị nhất tộc các nguoi chém chết hết..."

Tiểu Sơn Hà giận dữ: "Ta muốn giết nguoi..."

"Giết thằng cha nguoi, lão khốn kiếp mũi không ra mũi mắt không ra mắt, phản mộ tổ tiên nhà các nguoi bị chó tiểu lên sao, mới sinh ra loại người thô bỉ như nguoi, đáng vẻ rách nát như vậy còn tu đạo ư, tu thằng cha nguoi đi... O, mặt làm sao tái đi vậy? Đây là bị tiểu gia làm cho tức sao?... Con mẹ nó, nguoi còn dám phóng kiếm khí đánh ta ư, tiểu gia ta tề vào mặt nguoi..."

Phương Hành đang mắng hăng say thành linh bị Tiểu Sơn Hà bỏ ra một kiếm, mặc dù cách trăm trượng cự ly, cũng suýt nữa bị đánh trúng.

Hấn nhất thời tức giận, còi quần định đi tiểu...

Ào ào vang lên, nước tiểu theo cơn gió hướng đầy mặt và đầu cổ Tiểu Sơn Hà tưới vào, Tiểu Sơn Hà chưa cảm giác được khí tức nguy hiểm nên không chú ý, cộng thêm bay quá nhanh, chẳng khác gì tự mình đùng vào, nhất thời bắn đầy mặt, lúc đầu còn tưởng rằng độc, sau lại phát hiện trong miệng có chút mặn, giờ mới hiểu được, tức giận suýt trào máu.

"Oa nha nha... Tiểu súc sinh, lão phu cùng nguoi thế bất lưỡng lập..."

Tiểu Sơn Hà điên cuồng hét lên, Phương Hành cười ha ha, kim ô hai cánh mở ra, tốc độ tăng lên tới cực hạn, nhanh chóng thoát đi.

Tiểu Sơn Hà lấy tu vi Trúc Cơ trung kỳ, nhưng càng đuổi Phương Hành càng xa, về sau, trực tiếp không thấy bóng dáng, phần phần nộ này có thể nói là khó có thể dùng lời nói mà hình dung được, cả người quả thực muốn nổ tung, trên không trung nổi điên rống lên.

"Tiểu trưởng lão, tiểu quý này đi đâu rồi?"

Qua một nén hương thời gian, Thanh Điều trưởng lão cũng cười mây đuổi kịp.

Ở sau lưng nàng, còn đi theo Thanh Vân Tông Thư Văn cốc trưởng lão truyền pháp trưởng lão, bộ dáng khóc không ra nước mắt.

"Tọa kỵ của tiểu quý này rất lợi hại, thoát thật nhanh..."

Tiểu Sơn Hà sắc mặt âm trầm như nước, thanh âm đều có chút khàn khàn.

Thanh Điều trưởng lão giọng căm hận nói: "Nhìn đáng vẻ tiểu quý này sớm có chuẩn bị, lúc chúng ta đang xem cuộc chiến tiểu thiên nam, đồng bọn của hấn... Nói không chừng chính là con quạ đó... Tiềm nhập sơn cốc của chúng ta, đem ta Tê Hà cốc còn Sơn Hà cốc các nguoi, Trần sư huynh Thư Văn cốc nhiều năm tích lũy quét sạch, thậm chí còn đem sơn cốc của hai người chúng ta phá hủy, Tê Hà, Sơn Hà hai cốc đã không còn tồn tại..."

"Cái gì?"

Dù Tiểu Sơn Hà thương tâm quá độ, đã có chút chết lặng, nghe vậy vẫn khiếp sợ ngẩn đầu.

Người tu hành coi trọng nhất chính là tài nguyên, nếu tất cả tư nguyên đều bị đánh cắp, không bị đánh cắp cũng bị hủy diệt mà nói, đây chẳng phải nói chính mình nhiều năm tu hành, cuối cùng trừ một đạo huyền quyết, thật là không còn dư lại rồi?

"Thiên chân vạn xác, ta đã đi Sơn Hà cốc của Tiểu trưởng lão nguoi nhìn rồi... Hoàn toàn không còn gì!"

Trần Bảo Nghiên cười khổ mở miệng, vẻ mặt còn khó coi hơn so với khóc.

Ở trước lúc chuyện này phát sinh, đánh chết hấn cũng không thể tin được, một cái tiểu quý Linh Động kỳ dám cướp sạch ba vị Trúc Cơ bọn họ.

"Tiểu quý ghê tởm... Bất luận trên trời dưới đất, bích lạc hoàng tuyền, lão phu cùng nguoi không chết không thôi..."

Tiểu Sơn Hà nổi điên kêu to, thanh âm xa xa truyền vào giữa không trung.

Thanh Điều trưởng lão cũng vẻ mặt âm trầm như nước, bỗng nhiên nói: "Tiểu quý này cho dù chạy trốn mau hơn nữa, chúng ta cũng không phải không có phương pháp phản chế!"

"Sao?"

Tiểu Sơn Hà hai mắt đầy máu thoáng cái nhìn nàng: "Nguoi có chủ ý gì? Nói mau!"

Thanh Điều lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Tiểu trưởng lão đã quên mỗi nội môn đệ tử nhập môn, cũng sẽ lưu lại một chiếc mệnh đăng sao?"

Chương 177: Cứu sát nguyên rửa thuật

Ngày hôm đó, trở thành một ngày u tối nhất trong lịch sử Thanh Vân Tông.

Bạch, Vũ hai vị trưởng lão đang bế tử quan, bị Tử Nhục Tăng gánh sơn mà đi, từ đó chẳng biết đi đâu, mà tông môn đệ nhất chân truyền Tiểu Kiếm Minh, trong một cuộc luyện tập võ nghệ cuối cùng, bị Đoán Chân cốc đại đệ tử Phương Hành đánh thành một đồng thịt vụn, chuyện này cũng chưa đáng nói, sau khi đánh chết người, Phương Hành trực tiếp phản bội trốn chạy, lúc chạy trốn, lại thuận tiện cướp sạch Tê Hà, Sơn Hà, Thư Văn ba cốc...

Nếu chỉ là như thế cũng thôi, nào ngờ hắn còn dùng Bạo Viêm Tử Lôi Phù nổ tung Tê Hà, Sơn Hà hai cốc, mà hỏa thế quá lớn, lan tràn vào núi, đem hơn phân nửa Thanh Vân Tông đốt cháy trụi lụi, khói đen tràn ngập nơi nơi, thật là thê thảm!

Thật sự khó có thể tưởng tượng, hết thấy tất cả đều là một đệ tử Linh Động thất trọng làm ra.

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông ngoài khiếp sợ ra, cũng thực đối với tiểu quỷ này nổi lên chút tâm tư bội phục.

"Hắn thật phản bội mà đi rồi ư?"

"Người không thấy rồi sao, hắn đem Kiếm Minh sư huynh đánh thành thịt vụn, làm sao còn dám lưu lại?"

"Ai, thật sự không ngờ tới, Tiểu Kiếm Minh sư huynh kinh tài tuyệt diệu như thế, cuối cùng vẫn thất bại trong tay một tiểu quỷ như vậy..."

Vô số nghị luận tương tự ở các nơi lặng lẽ truyền lưu.

Linh Vân cốc, nơi Hứa Linh Vân bế quan.

Bởi vì bị Thanh Điều trưởng lão cấm bế, cho nên trong khoảng thời gian này nàng vẫn không rời cốc nửa bước, giờ khắc này, một vị nữ đệ tử trước mặt đem mọi chuyện phát sinh trong tiểu thiên nham nói lại một lần, Hứa Linh Vân thần sắc ngạc nhiên, trong đầu nhớ lại ban đầu một tên ăn mày nhỏ mang theo nha hoàn yếu mọn của hắn tới Thanh Vân Tông báo sư, ai có thể ngờ được, lúc này mới không tới năm năm...

Bọn họ đã lần nữa rời đi!

Kính ngạc hồi lâu, Hứa Linh Vân nhẹ nhàng đứng lên, hướng phương hướng Phương Hành chạy trốn khẽ bái, âm thầm cầu nguyện.

"Toàn tông đệ tử đều tới gặp ta..."

Ngay lúc Hứa Linh Vân lẩm bẩm tự nói, một tiếng quát truyền khắp cả Thanh Vân Tông.

Sau đó không lâu, tinh lôi cổ vang lên động thiên triệt địa!

Hứa Linh Vân nhất thời thay đổi sắc mặt, nàng đã nghe ra thanh âm này chính là của sư tôn mình Thanh Điều trưởng lão.

Nửa canh giờ trước, Tiểu Sơn Hà nổi giận mà về, hắn cùng với Thanh Điều trưởng lão cùng nhau trực tiếp xông vào tổ linh đường, không hỏi xanh đỏ đen trắng, đã đoạt tới mệnh đăng mà Phương Hành để lại, vừa đích thân đem Tiểu Kiếm Minh tàn thi thu thập, dùng một cái thớt từ đàn để nâng đỡ, trong miệng niệm niệm, liên tiếp phun ra ba ngụm bồn mạng máu huyết, đem nguyên rửa thuật kỳ lạ nhất trong cuộc đời mình thi triển ra, lấy mệnh đăng của Phương Hành làm dẫn, thi triển tà thuật.

Rất nhanh, trong không khí ngưng tụ chín đạo khói đen quỷ dị, trong không khí mờ hồ có tiếng gào khóc thảm thiết vang lên.

"Ta Tiểu Sơn Hà, lấy huyết nhục của cháu ta Kiếm Minh làm tế, nguyện tổn thọ ba mươi năm, mời tới Cứu U linh sát..."

Thanh âm lạnh lạnh vang lên, Tiểu Sơn Hà không tiếc hết thảy, thi triển loại cấm chú bình thời tuyệt không dám đụng vào.

Vì thi triển cấm chú này, hắn liên tiếp phun ra ba ngụm bồn mạng máu huyết, mỗi một ngụm cũng đại biểu mười năm thọ nguyên của hắn.

Linh Động kỳ tu sĩ, thọ nguyên ước chừng trăm năm, mà Trúc Cơ kỳ tu sĩ, thọ nguyên ba trăm năm, Tiểu Sơn Hà trên thực tế đã hơn hai trăm ba mươi tuổi, ở trong Trúc Cơ kỳ tu sĩ, coi như già nua rồi, thọ nguyên còn lại chỉ có bảy mươi năm, hôm nay vì nguyên rửa Phương Hành, hắn rõ ràng không tiếc đem bảy mươi năm thọ nguyên còn dư lại, lại đem ba mươi năm sử dụng.

"Ngao..."

Quý khóc vang vọng, âm phong trận trận.

Chín đạo hắc khí bao quanh Tiểu Sơn Hà, cuối cùng rơi xuống trên tấm thớt từ đàn.

Trên thớt, chính là từng khối từng khối thịt vụn, chính là Tiểu Kiếm Minh bị Phương Hành đánh nát, hôm nay thành tế phẩm.

Không lâu sau, khói đen vây quanh thớt lần nữa bay lên, trên thớt, rõ ràng chỉ còn một đồng xương cốt vỡ vụn, mà Tiểu Sơn Hà, cũng vào lúc này hét lớn một tiếng "Ồ hô!" Nguyên rủa thuật đã hoàn thành, chín đạo khói đen lập tức hóa thành chín mặt quỷ dữ tợn, bộ dáng cùng Tiểu Kiếm Minh có chút tương tự, không tiếng động há to miệng, thống khổ gào thét, chạy ra khỏi chủ điện, lẫn vào hư không.

Cũng ngay một khắc này, mệnh đăng của Phương Hành chợt dập tắt, tựa như chân linh trong đó đã biến mất.

"Hô... Mau... Mau sai người đi theo sát linh... Nhất định phải bắt được tiểu quý này..."

Tiểu Sơn Hà trong nháy mắt, phảng phất bỗng nhiên già nua đi một trăm tuổi, tóc mai vốn hoa râm đã trở nên một mảnh tuyết trắng.

Thanh Điều trưởng lão sớm chờ đợi ở ngoài điện lập tức sai người gõ vang tinh lôi cổ, đem đệ tử Thanh Vân Tông đều phái ra ngoài.

Cũng vào lúc này, phía sau Thanh Vân Tông chủ phong, Trần Huyền Hoa đứng chấp tay, ngẩng đầu nhìn trời.

Ở phía sau hắn, Thiết Như Cuồng nói nhỏ: "Tông chủ, hi vọng ngươi có thể... Cứu tiểu quý này một mạng..."

Trần Huyền Hoa nghe vậy, thờ dài, nói: "Đây là một mầm mống tốt a, trong hai trăm năm năm tháng ta tu hành, mầm mống như vậy cũng không thấy nhiều, chẳng qua là... Ài, ta không cách nào bảo vệ hắn, cho dù ta thường thức hắn, dù sao tiểu quý này cũng là đã hóa thiêu tông môn, còn đem Tề Hà, Sơn Hà, Thụ Văn ba cốc cướp sạch sạch sẽ, dựa theo môn quy, chúng ta..."

Hắn không tiếp tục nói, nhưng Thiết Như Cuồng cũng hiểu được.

Tiểu vương bát đản này gây ra họa quá lớn, không tính chuyện hắn chém Tiểu Kiếm Minh, chỉ riêng chuyện cướp sạch ba cốc, nổ tung hai cốc, lửa đốt tông môn, đã đủ để Thanh Vân Tông giết hắn mười lần, về tình về lý, Thanh Vân Tông cũng không thể giúp hắn.

Thậm chí dựa theo môn quy, còn muốn ban phát "Trảm nghịch phù", đem liệt vào phản nghịch của Thanh Vân Tông mọi người truy sát!

Chẳng qua sau khi đã nhận ra Tiểu Sơn Hà chuẩn bị dùng mệnh đăng của Phương Hành để khắc chế, Thiết Như Cuồng không còn cách nào, chỉ có thể tìm đến Tông chủ, hắn đã phát hiện, Thanh Điều sư muội đã cùng Tiểu Sơn Hà đi tới cùng nhau, hai người kia cũng là quyết tâm muốn Phương Hành chết, tự mình một người không thể nào ngăn cản được hai người bọn họ, duy nhất có thể ngăn cản hai người bọn họ, chính là Tông chủ Trần Huyền Hoa.

Thấy Tông chủ nói như thế, Thiết Như Cuồng trong lòng cũng có chút âm nhiên, nghĩ thầm, tiểu quý này đã quá xem thường Thanh Vân Tông rồi!

Tuy là tiểu tông, dù sao cũng đã từng là nơi truyền thừa từng xuất hiện cao thủ Kim Đan, có rất nhiều thủ đoạn quỷ tà...

...

...

"Oa ha ha, thật có nhiều thu hoạch như vậy? Đây không phải là phát tài ư?"

Giờ khắc này, Phương Hành đã cùng kim ô trốn ra ngoài ngàn dặm, thấy phía sau không có truy binh, trong bụng cũng buông lỏng, Phương Hành khẩn cấp để cho kim ô kiểm kê lợi ích, nhất thời kinh hãi có chút ngẩn người, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, Thanh Vân Tông thoát nhìn không thu hút lắm, các trưởng lão truyền pháp đều mập mạp như vậy, quả thực chính là dê béo siêu cấp a!

Đồ vật quá nhiều, ngay cả kim ô cũng chỉ có thể nhận ra một phần nhỏ, nhưng chỉ cần một phần nhỏ này, chính là một khoản tài sản không nhỏ rồi.

Cụ thể số lượng tạm thời không cách nào đoán chừng, nhưng nếu dùng một hình tượng tỷ dụ mà nói, trước đó Phương Hành là một thổ tài chủ ở nông thôn, ôm hai ba mươi lượng bạc coi làm bảo bối, nhưng mà bỗng nhiên, liền biến hóa nhanh chóng thành đại lão gia trong thành.

"Đầu tiên nói trước, Kim gia ta lúc này lập công lớn, chúng ta chia sáu bốn, ta sáu ngươi bốn!"

Kim ô đương đương đắc ý, cùng Phương Hành đàm phán.

Phương Hành trợn mắt, nói: "Không có ta hấp dẫn chú ý của bọn họ, ngươi có thể thành công sao? Được rồi, lần này ta không chiếm tiện nghi của ngươi, ngươi cũng đừng hòng chiếm tiện nghi của ta, chúng ta phân chia năm năm, công bằng song phẳng!"

Kim ô trong lòng vui mừng, nói: "Tốt, một lời đã định!"

Lúc trước cùng Phương Hành chia chác, vẫn luôn là Phương Hành chiếm phần lớn, hôm nay có thể chia đều, nó đã cảm giác buồn bán có lời.

Hai kẻ này trước thương lượng, muốn tìm một chỗ để chia của, song mà đúng lúc này, đột nhiên Phương Hành trong lòng rung mình, quay đầu lại hướng

phương hướng Thanh Vân Tông nhìn lại, ở trong lòng hẩn, mơ hồ cảm thấy một loại cảm giác không ổn, đây là một loại cảm ứng đối với nguy cơ, giống như có nguy hiểm không nhìn thấy nào đó nhanh chóng đến gần chính mình, hết lần này tới lần khác cái gì cũng nhìn không thấy.

"Có gì đó không đúng, lão Kim, trước tiên đáp xuống đi!"

Phương Hành đứng lên, cầm Thanh Long Bích Diễm đao thật chặt.

"Sao? Có cái gì không đúng ư?"

Kim ô xem xét mọi nơi mấy lần, có chút kinh ngạc.

Một câu lời còn chưa nói hết, Phương Hành trên lưng nó đột nhiên nhảy lên, quát mắng: "Cái quỷ gì vậy?"

Kim ô sợ hết hồn, vội vàng quay đầu nhìn lại, lại thấy không trung vẫn rỗng tuếch.

Nhưng lúc này, đột nhiên trên lưng trống rỗng, Phương Hành ngã xuống, tựa hồ cả người cũng đã lâm vào trong hôn mê, kim ô kinh hãi, vội vàng lao xuống, một vuốt bắt được tay của hẩn, quanh quẩn trên không trung hai vòng, tìm ngọn núi bằng phẳng đáp xuống, nhìn lại Phương Hành, trong bụng thất kinh, không khỏi cảm nhận được một cỗ tử ý.

Lúc này Phương Hành, rõ ràng khuôn mặt đầy hắc khí, tựa hồ có khí tức quỷ dị nào đó quán quanh ở trên người hẩn.

"Đây là thể nào? Trúng độc?"

Kim ô có chút sợ hãi, liên tục mấy phen dò xét, nhưng khó có thể phát hiện Phương Hành nơi nào xuất hiện vấn đề.

"Có điểm gì là lạ, mau mau mang tiểu quỷ này chạy sao, ở chỗ này cũng quá không an toàn rồi!"

Kim ô trong lòng nhẹ nhàng nghĩ, cảm giác nơi này vẫn cách Thanh Vân Tông quá gần rồi, trước mang theo Phương Hành rồi đi rồi hãy nói, bắt quá thời điểm vuron móng vuốt đi nắm thân thể Phương Hành, lại ngao một tiếng, thu hồi móng vuốt.

"Người này làm sao nóng như vậy?"

Kim ô cúi đầu nhìn về phía móng vuốt của mình, rõ ràng phát hiện móng vuốt cơ hồ luyện đến thủy hỏa bất xâm, có mùi khét lẹt bốc lên.

Lúc này Phương Hành, dưới làn da, dường như có ngọn lửa mơ hồ thiêu đốt, ngay cả y phục cũng khét lẹt lên.

"Phải làm sao đây? Tiểu quỷ này sẽ không như vậy mà chết chứ? Ta có nên đem bảo bối này chạy không?"

Kim ô nhanh chóng xoay quanh, trong lòng không nhịn được nổi lên tâm tư, thành thật mà nói, thu hoạch lần này thật sự quá lớn, nó có chút tâm tư muốn độc chiếm, hơn nữa Phương Hành lúc này tình cảnh quỷ dị, nó trị không khỏi cho hẩn, cũng không cách nào mang theo hẩn cùng nhau chạy trốn, mà lưu ở địa phương này, cách Thanh Vân Tông quá gần, lại cảm thấy quá nguy hiểm, khiến cho nó không nhịn được dâng lên tâm tư đem Phương Hành ném đi bất kể.

Bất quá do dự một hồi lâu, vẫn bỏ đi ý nghĩ này, thầm nghĩ: "Cùng những thứ này so sánh, tiểu quỷ này mới thật sự là bảo bối a, Kim gia sau này muốn làm đại sự, vẫn phải trông cậy vào hẩn mới được..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Tặng không tu vi

Ngay khi kim ô phía bên ngoài lo lắng không dứt, Phương Hành đã chìm vào trong thức hải.

Lần này giống lần đầu hẩn bởi vì Đại Bàng Tà vương mà bị động đi vào thức hải, cũng không phải chính mình chủ động tiến vào thức hải, mà là bị động tiến vào, bởi vì có một loại lực lượng quỷ dị xông vào thức hải của hẩn. Ở trên lưng kim ô, hẩn cũng đã cảm giác được có gì không đúng, chẳng qua không nghĩ tới vật này tới nhanh như vậy, còn chưa kịp phản ứng, cũng đã bị lực lượng quỷ dị quán thân.

Trong thức hải, Phương Hành ngồi xếp bằng trên tế đàn nho nhỏ, Đại Bàng Tà vương đang chăm chú quan sát, đứng bên cạnh hẩn.

Mà trên bầu trời thức hải, chín con quái vật đang phiêu đảng, bọn chúng thoạt nhìn tựa như không có bản thể, do khói đen tạo thành, thiên biến vạn hóa, thỉnh thoảng hóa thành hình người mơ hồ, thỉnh thoảng hóa thành cự thú kinh khủng, một người trong số đó, vẫn thỉnh thoảng hóa thành bộ dáng Tiểu Kiếm Minh, không tiếng động gào thét, tựa như u hồn của Tiểu Kiếm Minh, hết sức dữ tợn, ở bầu trời thức hải bay múa.

"Những thứ này là cái quái gì vậy? Găm gào như kẻ ngu vậy!"

Phương Hành quay đầu, hỏi Đại Bàng Tà vương đang sững sờ bên cạnh.

Không giống chín quái vật này, Phương Hành cùng Đại Bàng Tà vương cũng lộ ra vẻ vô cùng trấn định, nhìn bọn họ trên không trung bay múa, thể lương kêu thảm thiết, hùng hổ, giương nanh múa vuốt, vẻ mặt giống như đang nhìn chín kẻ ngu.

Đại Bàng Tà vương cũng cười cười bất đắc dĩ, nói: "Đây là có người muốn dùng nguyên rủa thuật hại ngươi a, ngươi đã đắc tội người nào?"

Phương Hành bĩu môi, nói: "Rất nhiều, đoán chừng có ít nhất ba người Trúc Cơ muốn lấy mạng của ta, nếu như tính rộng ra một chút, còn có thể cộng thêm mấy đại nhân vật không biết cụ thể là tu vi thể nào!"

Đại Bàng Tà vương thở dài, nói: "Vậy thì khó trách, ta cũng đã được nghe nói về loại tà thuật này, vô cùng không tầm thường. Nếu người tu hành Trúc Cơ kỳ thi triển tà thuật này mà nói, sợ rằng ít nhất cũng bỏ ra ba mươi năm thọ nguyên làm cái giá, chín quái vật này, chính là linh sát do tà thuật khu động, bên ngoài sẽ không nhìn thấy hình dáng của bọn họ, chỉ có ở thức hải mới có thể hiển hóa ra... Hắc hắc, người này thật là hận ngươi thấu xương a, muốn dùng loại tà thuật này trực tiếp công kích chân linh của ngươi, nhiều pháp khí phòng ngự hơn nữa cũng vô dụng!"

Phương Hành cũng nhin không được lấy làm kinh hãi: "Ba mươi năm thọ nguyên?... Đây chẳng phải rất kinh khủng ư?"

Đại Bàng Tà vương tát tát miệng, nói: "Kinh khủng cái rắm! Ngay cả ta cũng không thương tổn tới chân linh của ngươi nữa phần, mấy con tiểu quái này có đáng là gì? Bản thân ta cảm thấy, kẻ Trúc Cơ này rõ ràng là cố ý tặng tu vi cho ngươi..."

Phương Hành ánh mắt sáng lên, nói: "Tặng tu vi ư?"

Đại Bàng Tà vương nói: "Kẻ Trúc Cơ này lấy ba mươi năm thọ nguyên làm cái giá mời tới chín con sát linh, cũng là đại biểu nếu như ngươi có thể luyện hóa chín con sát linh này, ba mươi năm thọ nguyên sẽ bị ngươi chiếm lấy, dĩ nhiên, ngươi không cách nào đem nó chuyển thành thọ nguyên, nhưng có thể đem luyện hóa thành tu vi của mình, đối với một cái Linh Động kỳ mà nói, rất nhiều chỗ tốt a!"

Phương Hành ha ha cười một tiếng. Nói: "Vị lão huynh kia thật là quá khách khí, ta phải thu thôi!"

Đại Bàng Tà vương chớp mắt một cái, cầu khẩn nói: "Thương lượng chút chuyện có được hay không?"

Phương Hành cảnh giác nhìn hẩn một cái, nói: "Chiếm tiện nghi của ta thì không bàn nữa!"

Đại Bàng Tà vương im lặng, nói: "Ta chính là muốn hỏi một chút ngươi, chín con sát linh này có thể chia cho ta mấy cái hay không? Lão đầu ta cũng không sung sướng gì, bị giam ở trong thức hải của ngươi, động bất động Tam Muội Chân Hỏa liền đốt tới, hôm nay chân linh của ta yếu đến đáng thương, lại bị ngươi đốt một hai lần, không chừng trực tiếp đi tong, ngươi chia cho ta mấy đạo sát linh, để cho ta bổ sung chân linh lực một chút cũng tốt..."

Phương Hành giờ mới hiểu được Đại Bàng Tà vương coi trọng mấy cái sát linh này, suy nghĩ một chút, nói: "Vậy cứ như thế, ngươi nói cho ta làm sao đem sát linh này luyện hóa thành tu vi của ta, ta chia cho ngươi một con sát linh để cho ngươi cắn nuốt?"

Đại Bàng Tà vương cẩn thận nói: "Hai con có được hay không?"

Phương Hành vừa trừng mắt, Tam Muội Chân Hỏa trong thức hải oanh một chút dâng lên: "Dừng cảm nhĩ?"

Đại Bàng Tà vương bị dọa cho sợ đến co rụt đầu, nói: "Tốt, tốt, một con thì một con..."

Phương Hành hi hi cười một tiếng, nói: "Vậy mau mau nói đi, ta phía ngoài còn không thoát khỏi hiểm cảnh, không thể ở mãi được!"

Đại Bàng Tà vương bình phục một chút tinh thần, nói: "Ngươi trước lấy Tam Muội Chân Hỏa đem bọn chúng bao vây, chín con quái này cùng người thi thuật khí tức tương liên, đối phương có thông qua bọn chúng xác định vị trí của ngươi..."

Phương Hành nói: "A, lão tiểu tử ngươi sao không nói sớm?"

Vừa nói tâm niệm vừa động, Tam Muội Chân Hỏa hùng hực thiêu đốt, đem chín con sát linh bao vây trong đó, chín con sát linh lập tức điên cuồng, không tiếng động gào thét, ra sức vô đèn, chẳng qua là chín con sát linh thoát nhìn quỹ dị kinh khủng, đụng phải Tam Muội Chân Hỏa hùng hực thiêu đốt, lập tức đau đến thân thể co quắp, thân thể do khối đen tạo thành không ngừng bị luyện hóa, tạo thành từng đạo khối xanh...

Đại Bàng Tà vương cũng không dám dài dòng nữa, bắt đầu tinh tế giảng giải cho Phương Hành.

Sợ rằng Tiểu Sơn Hà dù nghĩ thế nào, cũng không nghĩ ra chính mình lấy ba mươi thọ nguyên bản thân, huyết nhục của Tiểu Kiếm Minh làm tế phẩm mới thi triển nguyên rủa thuật cơ hồ đối với Linh Động kỳ tu sĩ mà nói chính là khó giải, dùng đến trên người Phương Hành cơ hồ hoàn toàn không có tác dụng, đây căn bản chỉ trở thành chín món đồ ăn mà thôi.....

Bất quá, mặc dù đối với Phương Hành không tạo thành uy hiếp, nhưng khôn nhiều vẫn phải có.

Ở trước lúc luyện hóa chín đạo sát linh, Phương Hành không thể nào ly khai thức hải, đối với ngoại giới, lại càng không có cảm giác gì.

Dù sao sát lĩnh không giống Đại Bàng Tà vương, Đại Bàng Tà vương có thần trí của mình, biết nên làm cái gì không nên làm cái gì, nhưng chín con sát lĩnh này, giống như người điên, trước lúc bị luyện hóa, chỉ biết điên cuồng công kích chân lĩnh của Phương Hành, để bọn chúng ở lại trong thức hải, sẽ là nhân tố không xác định phi thường nguy hiểm, không biết lúc nào sẽ ra ngoài quấy rối.

"Vậy thì mau đem bọn chúng luyện hóa đi, tiểu gia còn phải ra ngoài chạy trốn..."

Phương Hành từ Đại Bàng Tà vương nơi này hỏi tới đem sát lĩnh luyện hóa làm tu vi như thế nào, lập tức bắt đầu.

Tam Muội Chân Hòa lần nữa tăng vọt, giống như nướng khoai lang hướng chín con sát lĩnh đốt tới...

Đại Bàng Tà vương cũng tương đối hưng phấn, ánh mắt tỏa sáng, xoa xoa tay, chuẩn bị cắn nuốt một con thuộc về mình.

...

...

Lúc này ở ngoại giới, từng chiếc từng chiếc pháp thuyền khổng lồ lơ lửng mà đến, mấy trăm tên đệ tử Thanh Vân Tông từ trên thuyền lao xuống tìm tòi mọi nơi.

Thanh Điều trưởng lão con mắt như hàn băng, quát lạnh nói: "Tiểu trưởng lão lấy nguyên rửa thuật đã thương tên tiểu quỷ này, thông qua khí tức của hắn, đã tọa định hắn ở nơi này vài ngàn dặm phương viên, chẳng qua là không biết hắn dùng phương pháp gì, chệch lệch khí tức của mình, cho nên không cách nào trực tiếp tìm được hắn, các người hiện tại lập tức tiến vào thâm sơn, cứ ba người một tổ, một tác một tác lục soát cho ta, ai có thể tìm ra tên tiểu quỷ này, ngoài trọng thưởng ra, ta cùng với Tiểu trưởng lão, Trần Trưởng lão còn có thể liên danh bảo vệ trở thành Thanh Vân Tông chân truyền, một bước lên trời!"

"Chân truyền đệ tử!"

"Đại cơ duyên a, nếu có thể trở thành chân truyền, thật đúng là một bước lên trời!"

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông xoa xoa tay, thần thái hưng phấn, vui sướng tiến vào trong núi rừng.

Trên pháp thuyền Thanh Điều trưởng lão, cũng là ánh mắt lạnh lẽo, nàng cũng không biết tại sao, rõ ràng Tiểu trưởng lão lấy ba mươi năm thọ nguyên làm cái giá, nguyên rửa tên tiểu quỷ này, dựa theo lẽ thường, không những trực tiếp đem chân lĩnh của tiểu quỷ này hủy diệt, hơn có thể thông qua khí tức tọa định trực tiếp tìm được hắn, nhưng mình theo khí tức mà đến, mới vừa truy tung đến một nửa, đã phát hiện mất đi khí tức tên tiểu quỷ này.

Duy nhất có thể xác định, chính là tiểu quỷ cũng không viễn động, vẫn lưu lại nơi này phương viên ba ngàn dặm.

Chẳng qua là, cho dù nàng là Trúc Cơ kỳ tu sĩ, muốn tìm tòi khu vực lớn như thế, cũng là chuyện không thể nào, vì vậy, nàng không thể làm gì khác lấy danh nghĩa truy đuổi phản đồ, đem hơn sáu trăm tên đệ tử kiệt xuất của Thanh Vân Tông nội môn và ngoại môn trừ Đoán Chân cốc đệ tử ra đều đi ra ngoài, dùng loại phương pháp ngốc nhất cũng là hữu hiệu nhất, từng điểm từng điểm tìm tòi núi rừng...

Dù sao tiểu quỷ tức này có thể giấu diếm khí tức của mình, nhưng chưa chắc đã có thể hoàn toàn bốc hơi?

Mình ở nơi này trấn thủ, Trần Bảo Nghiên thì tại bầu trời bên kia núi rừng trấn thủ, chỉ cần có môn nhân đệ tử phát hiện tung tích tiểu quỷ này, có thể truyền tin phù báo cho mình cùng Trần Bảo Nghiên, có thể lập tức đáp mây chạy tới, đem tiểu quỷ này trăm dưới kiểm.

Lúc này, ở địa phương cách pháp thuyền không xa, kim ô dùng hết thấy phương pháp, mới đem Phương Hành giấu đến trong sơn động, nhìn vũ mao đốt cháy vài nơi của mình, than tiếc lắc đầu, thầm thở dài nói: "Nóng y như lò than, Kim gia không có biện pháp dẫn người đi, hi vọng người mau mau tỉnh dậy, nếu không gặp nguy hiểm, Kim gia sẽ lập tức bỏ chạy..."

Dứt lời, hắn tìm một gốc cổ thụ chọc trời cành lá rậm rạp, đằng hoàng ngồi phía trên, lại đem Vạn La Quỷ Diện đeo trên mặt, lĩnh khí rót vào, nó cũng trở nên khí tức hoàn toàn không có, không người nào có thể phát hiện ra nó.

Lại nói nó dám ở trong hiểm địa, ở chỗ này chờ Phương Hành, cũng là bởi vì Phương Hành truyền thụ nó phi hành bí thuật của Đại Bàng tộc, khiến cho tốc độ nó tăng lên kinh người, nếu có nguy hiểm, lập tức triển khai tất tốc chạy trốn, chính là Trúc Cơ kỳ tu sĩ cũng đuổi không kịp, nếu không, sau khi phát hiện mình không thể mang Phương Hành rời đi, đã sớm bỏ lại Phương Hành một người trốn chạy.

"Điều dụng tâm lục soát sao, nếu là có thể tìm được rồi tiểu quỷ này, hắc hắc, tăng lên chân truyền, chính là cơ hội ngàn năm một thuở, hôm nay Tiểu Kiểm Minh bị tiểu quỷ này đánh chết, tiểu quỷ này đã thành phản đồ, Thanh Vân Tông chúng ta còn lại Linh Vân sư tỷ một cái chân truyền rồi, nếu chúng ta cũng thành chân truyền, không chỉ riêng là có vô số tư nguyên, không chừng còn có thể cùng Linh Vân sư tỷ..."

Cũng không lâu lắm, có mấy người Thanh Vân Tông đệ tử người mặc áo bào xanh hi ha đi tới, một người cầm đầu, ánh mắt thăm dò mọi nơi, vừa hưng phấn nói, tựa hồ tâm tình cực kỳ vui vẻ, vô cùng vui vẻ.

Bên cạnh một người cười nói: "Huyền Chiếu sư huynh, tiểu quỷ này trốn chạy, tựa như người vô cùng vui vẻ a?"

Thanh niên cầm đầu cười nói: "Nếu có thể tìm được tiểu quỷ này, ta càng vui vẻ hơn, bất quá có người có thể không vui vẻ, người nói đúng hay không a?"

Dur Tam Lưỡng Dur sư huynh... Ta biết người cùng tiểu quý này quan hệ rất tốt nha..."

Nghe lời của hắn, một người mập mạp khuôn mặt thần sắc lo lắng phía sau cùng nhất thời sợ hết hồn, khoát tay nói: "Đâu có đâu có..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Dã trư tướng

Thật đúng lúc, người của Thanh Vân Tông tìm kiếm Phương Hành trong phạm vi này, chính là đệ tử Thanh Vân Tông mới vào nội môn, nhưng còn chưa kịp bái nhập tứ đại sơn cốc, hai người trong đó cùng Phương Hành từng quen biết, một người chính là Mạnh Huyền Chiêu, người còn lại là đạo nhân mập Dur Tam Lưỡng, hai người bọn họ trước kia bởi vì có quan hệ với Phương Hành, lẫn nhau biết gốc biết rễ, trong lòng cũng có khúc mắc.

Mạnh Huyền Chiêu năm đó vốn cũng là đệ tử nổi bật trong ngoại môn, cùng Tần Hạnh Nhi cùng Lưu Hắc Hồ tài nghệ không sai biệt lắm, chẳng qua sau đó liên tục bị Phương Hành hãm hại mấy hồi, đưa đến chính mình tài nguyên có chút thiếu hụt, hơn nữa trong lòng có ám ảnh, tiến cảnh càng chậm, kết quả thời gian đột phá Linh Động tứ trọng, ước chừng so với Tần Hạnh Nhi chậm người chậm hơn hai năm, cùng Dur Tam Lưỡng cảnh giới ngang nhau.

Cũng chính vì vậy, trong lòng hắn vẫn thầm hận Phương Hành, chẳng qua Phương Hành quật khởi, thân phận rõ rệt, đừng nói nghĩ tới báo thù, thậm chí đối với ngoại nhân nói đến hận ý của mình cũng không dám, bình thời càng như con chuột, che giấu đi mối thù hận của mình, chỉ có thể núp ở trong bóng tối âm thầm nói xấu, vốn cho là mình cũng không có cơ hội báo thù nữa, lại không ngờ rằng, Phương Hành trong lúc địa vị lên tới cực hạn, đột nhiên phản bội tông môn, mà chính mình thậm chí có cơ hội tìm kiếm hắn, đây cũng là cơ hội tốt trời ban.

Hắn thậm chí đã nghĩ kỹ, nếu có thể tìm được Phương Hành, vô luận như thế nào, cũng muốn đâm cho hắn mấy đao rồi hãy nói.

Cũng bởi vì Phương Hành, Mạnh Huyền Chiêu đối với Dur Tam Lưỡng không có chút hảo cảm nào, hơn nữa Dur Tam Lưỡng chỉ có Linh Động tứ trọng đệ giai, Mạnh Huyền Chiêu cũng ở trước đó không lâu đạt đến Linh Động tứ trọng cao giai, trong lòng lại càng không để vào trong mắt.

Dĩ nhiên, nói tới nói lui, mấy người bọn hắn cũng không cho rằng mình thật sự có hi vọng tìm được Phương Hành, dù sao khu vực này thật sự quá lớn, hơn nữa Thanh Điều trưởng lão ước chừng mang đến sáu trăm tên đệ tử, ở sáu trăm tên đệ tử tản ra, tìm được Phương Hành, không khác trúng giải thưởng lớn, hi vọng thật sự vô cùng xa vời, Mạnh Huyền Chiêu cũng chỉ nói cho đỡ ngứa miệng mà thôi.

Một nhóm bốn người, vừa nói chuyện, vừa hướng chỗ vách núi đi tới, một người trong đó đang muốn từ bên cạnh vách núi vòng qua, đột nhiên ồ lên một tiếng, phi thân nhảy lên sườn núi, ở bên cạnh một khối đá xanh, phát hiện một lùm cỏ dại, khô vàng khô giòn, mơ hồ có dấu vết bị đốt cháy, đệ tử này trầm ngâm thốt lên: "Nơi thâm sơn dã lĩnh như vậy, vì sao lại có dấu vết thiêu đốt?"

Mấy đệ tử khác còn tưởng rằng hắn phát hiện dấu hiệu gì, thấy chỉ là một dấu vết thiêu đốt, nhất thời cười nhạt, nói: "Chỉ một chút vết cháy như vậy, có thể nói được điều gì, xem người cả kinh kia!"

Đệ tử kia cau mày, nói: "Có gì đó không đúng, một mảng lớn cỏ hoang, chỉ có một chỗ này bị đốt, tất nhiên không phải sơn hỏa, nếu không dấu vết sẽ là từng mảnh từng mảnh, nói không chừng có quan hệ tới tiểu quý này, ta nói, chúng ta tản ra lục soát sao, dù sao vào núi chính là vì chuyện này, cơ duyên đến trước mắt, nhưng không thể bỏ lỡ được..."

Thấy hắn nói như thế, mấy đệ tử khác cũng cảm thấy có lý, liền gật đầu, tản ra mọi nơi, tinh tế tìm kiếm.

Kim ô núp ở trên cây cách đó không xa, trong lòng âm thầm kêu khổ, nó đã đem dấu vết kéo Phương Hành vào thạch động dọn dẹp một lần, lại không nghĩ rằng, một mảnh dấu vết xém lửa nho nhỏ này, đưa tới Thanh Vân Tông đệ tử chú ý, đây cũng là Phương Hành mới vừa bị nó đè xuống, trên người nhiệt độ giống như liệt hỏa thiêu đốt, chợt quan sát, cùng cỏ dại bình thường cơ hồ hoàn toàn không có khác biệt.

"Có nên giết chết mấy tên này hay không?"

Kim ô suy nghĩ, trong bụng cực kỳ do dự, nó hôm nay tu vi cũng tăng lên một cấp, đã đạt đến thất giai, tự nghĩ muốn giết chết mấy cái Linh Động tứ trọng đệ tử sẽ không thành vấn đề, chẳng qua lo lắng tại thời điểm dọn dẹp bọn họ, tin tức truyền đi ra ngoài, đưa tới Thanh Vân Tông trưởng lão vây giết, như vậy chẳng những hại Phương Hành, ngay cả mình cũng sẽ lâm vào hiểm cảnh.

Nó lúc trước quyết định chủ ý muốn bo bo giữ mình, thật sự không muốn phạm hiểm nguy.

Hơn nữa, nếu đưa tới người của Thanh Vân Tông, cho dù nó giết người, cũng không cứu được Phương Hành.

Dù sao Phương Hành lúc này trên người lan tỏa nhiệt lượng kinh người, nó căn bản không dám đụng vào hắn.

"Sao? Mùi khét lẹt rất nồng, giống như... Nham tương..."

Mấy đệ tử Thanh Vân Tông đang tìm kiếm, cũng không tìm được dấu vết dư thừa, lại bỗng nhiên ngửi được mùi khói nồng đậm.

Kim ô trên cây cũng nhất thời kinh hãi, thầm nghĩ: "Lần này không giúp được ngươi, thật không dễ mới đem ngươi giấu kín như vậy, nhưng ngươi không nên làm ra động tĩnh lớn như thế, làm thế không phải là tìm chết sao?" Ở trong lòng nó, cũng hiểu được, biết nhiệt lực trên người Phương Hành vừa tăng thêm, đến nỗi ngay cả nham thạch cũng nung chảy rồi, mới có thể phát ra mùi nồng như vậy.

"Nơi này có một thạch động, mùi chính là từ trong thạch động truyền ra..."

Ngay lúc này, Mạnh Huyền Chiêu hưng phấn hô vang một tiếng, vũ động trường kiếm, ở trước người hộ thể, hướng trong động phóng đi.

Nơi xa, ba đệ tử Thanh Vân Tông khác kinh hãi, cũng đi theo nhanh chóng chạy tới, sợ bị Mạnh Huyền Chiêu một mình chiếm tiện nghi, chạy như bay đến động khẩu, lập tức mê đầu mơ não chui vào, trong miệng quát hỏi: "Có phải hán hay không?" Lời còn chưa dứt, Mạnh Huyền Chiêu thanh âm mừng như điên đã vang lên: "Trời cũng giúp ta, Phương Hành tên vương bát đần này, cuối cùng vẫn rơi vào trong tay của ta!"

"Thế mà thật sự là hán..."

Ba đệ tử Thanh Vân Tông sau đó theo tới, có hai người lập tức lấy ra phù truyền tin.

Bọn họ đã thấy được sâu trong sơn động, một người hôn mê bất tỉnh, tựa tại trên vách động, trên người nhiệt lượng kinh người, tựa như một tòa luyện đan cực lớn, ngay cả nham thạch quanh người cũng chảy rồi, bất quá may nhờ Phương Hành lúc này mặc pháp y thủy hỏa bất xâm, ở dưới nhiệt lượng này, còn có thể duy trì, không có bị hoá táng y phục, trần truồng trước mặt mấy đại nam nhân này...

Mấy đệ tử cũng không có bị vui mừng làm choáng váng đầu óc, lập tức nghĩ đến, muốn mau mau báo cho Thanh Điều trưởng lão.

Dù sao tìm được không tính là công lao, báo cho Thanh Điều trưởng lão đầu tiên mới coi là công lao.

Mà Mạnh Huyền Chiêu, sau khi thấy được Phương Hành hôn mê bất tỉnh, trực tiếp một kiếm hướng trên đùi hán đâm vào.

Hán nghĩ tới chuyện thứ nhất, không phải là báo cho Thanh Điều trưởng lão, mà là đâm Phương Hành một kiếm trút giận đã.

Ba người, hai loại phản ứng!

Người thứ tư, làm ra loại phản ứng thứ ba!

Người này chính là Dư Tam Lưỡng.

Xông ào vào thạch động, xác định bên trong chính là Phương Hành, hán lập tức âm thầm cắn răng một cái, mắt nhỏ trên gương mặt béo ú, hiện lên một đạo tinh quang, hai tay thật nhanh bấm lên pháp quyết. Bởi vì hán tu vi yếu nhất, vì vậy hán cũng là một cái cuối cùng xông ào vào thạch động, ba người khác đều đưa lưng về phía hán, cũng đưa đến, thời điểm hán bấm pháp quyết, những người khác đều không nhìn thấy.

"Sưu..."

Dư Tam Lưỡng thân hình mập mạp chợt phóng ra một đạo khí tức cường đại mà điên cuồng.

Hai đệ tử Thanh Vân Tông đang chuẩn bị đốt phù truyền tin kinh hãi, quay đầu nhìn lại, quát to: "Ngươi muốn làm cái gì?"

Dư Tam Lưỡng không nói một lời, chợt hướng bọn hán lao đến, ánh mắt lạnh lạnh.

"Heo mập muốn che chở cho tiểu quý này, bắt giữ hán!"

Thanh Vân Tông đệ tử kinh hãi, lớn tiếng quát lên, đồng thời trường kiếm đưa ra.

Một đệ tử Thanh Vân Tông khác cùng Mạnh Huyền Chiêu cũng vào lúc này phát hiện ý đồ của đạo nhân mập, cười lạnh một tiếng, nhất tề đi lên giáp công đạo nhân mập, trong suy nghĩ của bọn hán, đạo nhân mập thực sự không coi vào đâu, dù sao ba người bọn họ tu vi cũng cao hơn hán, hơn nữa đạo nhân mập bình thời trung thực, mềm như bún, trong lòng bọn họ thuộc về loại người xử lý dễ như trò bẻ tay.

Chẳng qua là, chẳng ai ngờ rằng, đạo nhân mập ở trong quá trình lao tới, một tiếng gầm nhẹ, trên đỉnh đầu, rõ ràng huyền hóa ra hình tượng một con dã trư khổng lồ, mõ nhọn đầu to, sau gáy lông bờm như cương châm đứng thẳng lên, hai đạo răng nanh sắc bén như hai thanh đao nhọn, miệng máu mở to, phát ra cuồng khiếu không tiếng động, thoáng chốc, đã cùng Thanh Vân Tông đệ tử phía trước nhất đụng vào nhau.

"Ba ba ba..."

Đệ tử kia cũng đưa ra trường kiếm, cùng dã trư huyền tượng đụng vào nhau, trường kiếm bị vỡ thành bảy tám mảnh, sau đó nanh dã trư đâm vào trong cơ thể hán, Linh Động tứ trọng trung giai đệ tử hét một tiếng, con ngươi thoáng cái trợn lên, tựa hồ vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, chính mình chỉ trong một chiêu, đã chết ở trong tay mập mạp thoát nhìn hoàn toàn vô hại...

"Đây... Ngươi tu luyện tà công gì vậy?"

Thanh Vân Tông đệ tử còn lại cùng Mạnh Huyền Chiêu đồng thời kinh hãi, theo bản năng mở miệng quát chói tai.

Bọn họ vô cùng xác định, đạo nhân mập thì triển tuyệt không phải bất kỳ một đạo nào trong năm đạo chánh pháp của Thanh Vân Tông.

Mà uy lực này, cũng tuyệt không phải pháp thuật trụ cột có thể đạt tới.

Đạo nhân mập giết một người, đã trư huyền tượng tựa như càng thêm xác thực, vẻ mặt hung hãn, một khắc không ngừng, hướng hai người khác lao đến, trong miệng thấp giọng quát: "Đây là Ngự Linh Ngự Thú Quyết... Phương sư đệ cấp cho ta..."

"Oanh..."

Tiếng nói gần dứt, đã vọt tới giữa hai người này, đã trư huyền tượng càng thêm hung mãnh, một đầu hất tung Thanh Vân Tông đệ tử còn lại, miệng to như chậu máu mở ra, một ngum đem cánh tay Mạnh Huyền Chiêu cắn gãy một nửa, xoay người lại nặng nề đạp xuống, đem Thanh Vân Tông đệ tử lúc trước ngã nhào đạp cho lồng ngực xương cốt vỡ vụn, hộc máu mà chết, mà Mạnh Huyền Chiêu người bị thương nặng, lao đảo lui về phía sau, bỗng nhiên té lăn quay bên cạnh Phương Hành.

"Người... Người đừng tới đây... Nếu không ta... Ta giết hán... A..."

Mạnh Huyền Chiêu chợt phát hiện Phương Hành bên cạnh cách đó không xa, lập tức đưa tay đi kéo hán, muốn dùng hán làm con tin, chỉ là vừa tiếp xúc đến thân thể Phương Hành, đầu đòn kêu to, bàn tay đã bị bồng, hoang mang rối loạn buông lỏng tay ra, cũng ngay lúc này, đạo nhân mập một bước xông lên, đã trư huyền tượng xuất hiện, trực tiếp đâm vào ngực Mạnh Huyền Chiêu, đụng bay ra ngoài.

"Phốc phốc phốc..."

Mạnh Huyền Chiêu trực tiếp bị đánh bay, xương cốt trên ngực vỡ vụn, người còn trên không trung, đã phun máu mà chết.

Cho đến lúc này, đạo nhân mập mới thở ra, thu hồi đã trư huyền tượng, lau mồ hôi trên đầu, lẩm bẩm: "Ngự Linh Ngự Thú Quyết này thật lợi hại như thế? Phương sư đệ đối với ta thật sự là quá tốt..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Cương liệt linh tướng

Lại nói ngay khi Dư Tam Lưỡng lần đầu tiên trong đời lộ ra vẻ hung ác, thì triển Ngự Linh Ngự Thú Quyết mà Phương Hành đưa cho hán đánh chết ba cái đồng môn, ở phiến núi rừng cách đó không xa, hai nam tử áo đen đang xuyên qua thật nhanh trong núi rừng, mỗi lần gặp một gã Thanh Vân Tông đệ tử, bọn họ cũng sẽ lặng lẽ ẩn vào chỗ tối, so sánh bộ dáng của đối phương mấy lần, sau đó lặng lẽ rời đi.

Bọn họ mỗi người ngồi trên một con dơi đen khổng lồ, phi hành lặng lẽ không tiếng động, hơn nữa tu vi mạnh mẽ, một người trong đó, rõ ràng đã là cảnh giới Trúc Cơ, người còn lại cũng là Linh Động cửu trọng đỉnh phong, hơn nữa bọn họ cẩn thận che giấu hành tích, chúng đệ tử Thanh Vân Tông căn bản không cách nào phát hiện hành tích của bọn hán, chính là Thanh Điều trưởng lão trên không trung trấn thủ, cách khá xa rồi, cũng không phát giác được.

"Hà? Tại sao có thể có khí tức Ngự Linh Ngự Thú Quyết của Bách Thú Tông ta?"

Lúc đang đi nhanh, lão giả Trúc Cơ kỳ bay ở phía trước hơi ngậy ra, dơi đen quay đầu, hướng phương tây lao đi.

Phía sau nam tử Linh Động cửu trọng cũng hơi ngậy ra, đi theo.

"Phương sư đệ, sư huynh cũng chỉ có thể giúp người được như vậy rồi, người đừng trách ta nhất gan, người chọc vào mấy người đều không thể động vào, một đầu ngón tay cũng có thể di chết người ta a, ta thay người giết mấy người này, đem thi thể của bọn hán đưa ra bên ngoài, nếu có người hỏi, ta sẽ nói là người giết, sau đó người chạy hướng ngược lại là được, là phúc hay họa, đành phải xem vận mệnh của người..."

Dư Tam Lưỡng thở hắt hắt một chút, nhìn thoáng qua Phương Hành nằm trên mặt đất hôn mê, thở dài một tiếng, dùng trư vật túi đem ba bộ thi thể trên mặt đất mang đi, vừa nhìn Phương Hành một cái, lắc đầu, xoay người rời động.

Ở trong lòng hán, cũng đầy là sợ hãi.

Trên thực tế, hán vừa rồi cũng là nhất thời xúc động mới trực tiếp ra tay.

Trước lúc ra tay, căn bản không ngờ Ngự Linh Ngự Thú Quyết có uy lực như vậy.

Ba tháng trước hán chiếm được pháp quyết này, dụng tâm nghiên cứu, cũng không nghĩ tới, hán tu luyện Sơn Hà Khiên Dẫn Quyết cảm giác vô cùng khó khăn, nhưng tu luyện Ngự Linh Ngự Thú Quyết lại thuận lợi đến bất ngờ, không tới ba tháng thời gian, linh khí đã đột phá bốn kinh mười hai mạch, ngưng luyện thành "Cương liệt" linh tướng, theo như trên pháp quyết này thuật lại, chính là đệ nhất trọng đại viên mãn.

Chỉ bất quá, bởi vì quá mức thuận lợi, cho nên lòng tin không lớn đối với pháp quyết này, cho đến hôm nay đánh một trận thành công, mới biết được lợi hại của nó.

Ra khỏi sơn động, như tên trộm hướng bốn phía xem xét, xé mấy cành cây khô, ở động khẩu thay Phương Hành che đậy một chút, sau đó vội vàng chạy đi xa, nhưng chạy chỉ được mấy bước, chợt nghe đỉnh đầu ầm vang, lại có một con dơi lớn lẳng không đáp xuống, phía trên một thanh âm quát lên: "Mập mập, đứng lại cho ta, mới vừa rồi Ngự Linh Ngự Thú Quyết là do ngươi thi triển ư?"

Mặc dù không thấy người, nhưng khí tức cường đại của người trên lưng dơi ầm ầm trấn áp xuống, đạo nhân mập chỉ cảm thấy chân nhũn ra, kêu một tiếng "Má ơi" liền té ngã bổ nhào ngã xuống đất, nhanh như chớp từ trên cỏ tuột xuống.

Người trên lưng dơi lẳng không một trào, đạo nhân mập thân thể lớn như thế đã bị hất nhấc lên, kéo đến trước người, thẳng đến lúc này, đạo nhân mập mới nhìn rõ bộ dáng người này, rõ ràng là một lão già bộ dáng tám mươi tuổi, khô gầy như khô lâu, hốc mắt hãm sâu, quang mang như quỷ hỏa rì ra, mang theo âm hàn sát khí, lạnh lùng quan sát đạo nhân mập.

"Lão phu đang hỏi ngươi đó, ngươi họ gì tên chi, mới vừa rồi Ngự Linh Ngự Thú Quyết là do ngươi thi triển ư?"

Đạo nhân mập sợ hãi thiếu chút nữa đá ra quần, run giọng nói: "Văn bối... Thanh Vân Tông Dư Tam Lưỡng..."

"Ngươi chính là Dư Tam Lưỡng?"

Không nghe lời này còn đỡ, vừa nghe lời ấy, lão già khô gầy kinh hãi, tay khẽ run lên, suýt nữa đem đạo nhân mập thả rơi.

"Ngươi chính là Dư Tam Lưỡng ư?"

Bên trái một tiếng rống to, lại có một thiếu niên vóc người hùng tráng ngồi cựa bức, lao ra, trong miệng quát chói tai, lại là vừa mừng vừa sợ, khoát tay, chính là ánh đạo hướng đạo nhân mập phách xuống, quát lên: "Đại gia tìm ngươi thật là cực khổ!"

Đạo nhân mập kinh hãi, theo bản năng phúc chí tâm linh, một đạo hư quang từ đỉnh đầu thoát ra, ngưng kết thành hình dáng một con dã trư khổng lồ, đương nhiên đó là hấn vừa tu thành không lâu "Cương liệt" linh tượng, một tiếng gào thét, hướng về thiếu niên hùng tráng nhào tới, đây cũng là hấn theo bản năng cử động, y theo tính tình của hấn, ở trước mặt lão già này căn bản không dám ra tay.

Chẳng qua là hấn tu thành linh tượng không lâu, còn chưa nắm giữ thuần thực, nhất ngộ nguy hiểm, một cách tự nhiên vận chuyển pháp quyết, linh tượng tự hiện.

Linh tượng sơ hiện, đạo nhân mập âm thầm kêu khổ, chính mình cũng không phải đối thủ của hai người kia, sợ rằng mạng nhỏ khó bảo toàn.

Lại không nghĩ rằng, vừa thấy cái này, lão già cùng thiếu niên đồng thời kinh hãi, ánh đạo trong tay thiếu niên càng dữ dội hơn, mà lão già nhưng gầm nhẹ một tiếng "Không thể", đột nhiên được bổ ra một chưởng, trong chốc lát, ánh đạo của thiếu niên, chưởng lực của lão già, đạo nhân mập đỉnh đầu hiện lên linh tượng, ba đạo lực lượng kịch liệt đối chọi, ở giữa nhất đạo nhân mập gặp xui xẻo nhất, một ngụm máu tươi phun ra, liền ngất đi.

Người thiếu niên cũng bị đánh bay ba bốn trượng, cả kinh kêu lên: "Sư thúc, vì sao ngươi ngăn ta? Trước lúc tới Sở Vực làm việc, Tông chủ từng hạ lệnh, cho chúng ta vòng đến Thanh Vân Tông, không tiếc bất cứ giá nào, cũng muốn bắt Thanh Vân Tông Dư Tam Lưỡng, trở về để tiểu sư muội trút giận, chúng ta ẩn núp hơn một tháng, vẫn không có cơ hội, cho tới hôm nay, mới rốt cục thừa dịp Thanh Vân Tông đại biến cơ hội, đi tới nơi này trong núi rừng tìm kiếm người này, hôm nay người đã tìm được, sao không chém đầu của hấn, trở về linh trường?"

"Ngươi tính tình dữ dằn, lúc nào mới có thể sửa đây?"

Lão già cá giận nói: "Còn không lên tiếng hỏi rõ, ngươi đã muốn xuất thủ chém giết? Vạn nhất giết nhầm người thì làm sao?"

Thiếu niên ngẩn ngơ, ủy khuất nói: "Hấn lại không biết thân phận của chúng ta, làm sao có thể dùng thân phận giả gạt chúng ta? Ta thấy hấn mới vừa rồi không chút nghĩ ngợi, bật thốt lên, tất nhiên thật sự, Dư Tam Lưỡng này không phải là cái tên rất hay, còn có trùng tên hay sao chứ?"

Lão già mặt âm trầm, nói: "Tựa như Tông chủ nói Dư Tam Lưỡng là một tiểu quỷ khôn khéo, cùng bề ngoài người này không giống... Bất quá ta cũng không dám chắc, Tông chủ chẳng qua là thuận miệng nói ra một câu, chỉ nói là Thanh Vân Tông Dư Tam Lưỡng... Có lẽ, thật sự là hấn sao, ai, bất quá coi như là hấn, cũng không thể chém giết, ngươi không nhìn người nọ mới vừa rồi thi triển ra linh tượng sao?"

Thiếu niên gạt mình, hỏi ngược lên, kinh ngạc nói: "Hấn vừa thi triển ra, hình như là cương liệt linh tượng..."

Lão già gạt đầu nói: "Không sai, đúng là dã trư, nanh nhọn, lông lưng như châm, hung thần ác sát, chính là miêu tả về cương liệt linh tượng, theo tông môn ghi lại, cương liệt linh tổ bản thể, chính là một con dã trư, nhìn dáng vẻ người này không đơn giản, vậy mà tu thành cương liệt linh tượng, vừa vận cương liệt tổ linh nửa năm sau sẽ thức tỉnh, mập mập này chẳng lẽ là thiên kiều ông trời đưa cho Bách Thú Tông chúng ta ư? Thôi thôi, chúng ta không biết còn đỡ, nếu biết rồi, tuyệt đối không thể giết hấn, trước dẫn hấn về tông môn rồi hãy nói..."

Nghe lão già này nói, thiếu niên cũng trong lòng rung mình, đối với mập mập này không khỏi nhiều hơn một tia kính sợ, từ trong lòng ngực lấy ra một quả quy tức đan, lão già nhận lấy, bóp cầm đạo nhân mập nhét vào trong miệng hấn, sau đó lấy Trúc Cơ lực giúp hấn luyện hóa, đợi đến quy tức đan được lực phát tác, Dư Tam Lưỡng trong hôn mê trực tiếp thân thể cứng ngắc, huyết mạch không chảy, lão già đem hấn thu vào túi trữ vật.

"Đi thôi, một tháng trước ta mới Trúc Cơ thành công, trên trời Thanh Vân Tông trưởng lão lại là Trúc Cơ trung kỳ, ta chọc không nổi nòng, nếu Dư Tam Lưỡng đã bắt được, mau mau về tông phục mệnh đi, tránh xảy ra sai sót..."

Lão giả đã nhận ra một đạo khí tức kinh khủng đến gần, lập tức hướng thiếu niên phân phó nói.

Thiếu niên gật đầu, hai người thúc dục cự bức, không tiếng động bay vào trong núi rừng, không lâu lấm bóng dáng đã biến mất.

Cho đến bọn họ đi xa, kim ô trốn trên tàng cây mới lặng lẽ lộ ra cái đầu, tấp miệng, kinh ngạc nói: "Bách Thú Tông một trong tam đại linh tướng, cương liệt linh tướng? Thật không nhận ra a, mập mạp chết bầm đi lần này, cũng không biết là phúc hay họa..."

Đang kinh ngạc, bỗng nhiên giống như là cảm thấy cái gì, trong lòng kinh hãi, đầu co rút lại, trốn thật kỹ.

Trong núi rừng, một người chậm rãi bước ra, vừa nhìn mọi nơi, hướng phương hướng sơn động đi tới.

Hắn tay áo bông bành, khoan thai chậm chậm, một chút cảm ứng, trực tiếp hướng sơn động đi vào, thấy được Phương Hành hôn mê bất tỉnh, liền nhướng mày, bàn tay nhẹ nhàng hướng đầu Phương Hành vỗ xuống..

...

...

Mà lúc này trong thức hải Phương Hành, Phương Hành gấp rút vô cùng, hướng Đại Bàng tà Vương Đại gọi: "Ngươi không phải nói rất dễ dàng sao? Làm sao một con cuối cùng khó làm như vậy? Quả thực chính là bắt từ chi thân a, làm sao luyện cũng luyện không xong!"

Đại Bàng Tà vương cũng mặt tràn đầy cổ quái nhìn con sát linh thứ chín bị Tam Muội Chân Hóa biến lửa hừng hực vây quanh, tám sát linh khác đều đã bị Phương Hành luyện hóa, còn bị hắn nuốt lấy một con, chẳng qua không nghĩ tới, con sát linh thứ chín lại khó dây dưa như vậy, mỗi bị Phương Hành luyện hóa một phần, thân thể sẽ khôi phục một phần, dây dưa đã hơn nửa ngày thời gian, thế mà không có dấu vết luyện hóa chút nào.

Cẩn thận quan sát một phen, Đại Bàng Tà vương bưng bình đại ngộ, hỏi: "Đối thủ của ngươi có phải nhận được bốn mạng chân linh của ngươi hay không?"

Phương Hành ngây ngốc, nói: "Lúc tiến vào nội môn, ta từng lưu lại một chiếc mệnh đăng ở tông môn!"

Đại Bàng Tà vương thờ dài, nói: "Khó trách, con sát linh này chính là bản thân ngươi a, khó trách luyện không xong!"

Phương Hành giận dữ, vung tay lên, một đạo Tam Muội Chân Hóa đem Đại Bàng Tà vương đốt cháy.

"Ngươi thú vị lắm, tiểu gia đầu xấu như vậy?"

Đại Bàng Tà vương khóc không ra nước mắt, chính mình thật vất vả mới thuyết phục được tiểu quý này, để cho mình cắn nuốt một con sát linh, bổ sung một chút chân linh lực, một mối lửa này lại luyện mất không ít, vội vàng kêu to giải thích: "Ta không phải nói ngươi là sát linh, mà nói là con sát linh này là dung hợp chân linh trong mệnh đăng của ngươi mới luyện chế ra tới, ở trên tính chất cùng thần hồn của ngươi không có khác nhau, cho nên nó có thể ở trong thức hải ngươi hấp thu linh khí, tựa như bắt từ chi thân vậy, ngươi vô luận luyện nó như thế nào, đều không thể đem nó luyện chết..."

Phương Hành giận dữ, đốt Đại Bàng Tà vương đốt càng thêm hăng say.

Đại Bàng Tà vương vừa vội vừa giận, kêu to: "Ngươi đã nói sẽ không khi dễ ta nữa..."

Phương Hành mắng: "Lúc nào nói?"

Đại Bàng Tà vương vội la lên: "Thời điểm ta truyền cho ngươi Đại Bàng tộc phi hành bí thuật..."

Phương Hành ngẩn ngơ, sau đó kêu lên: "Đây không phải là khi dễ ngươi, đây là trừng phạt ngươi, ai bảo ngươi vừa nói rất dễ dàng luyện hóa..."

Trong miệng mắng, đốt càng thêm hăng say.

Đại Bàng Tà vương tâm muốn chết đều có rồi, trong lòng đem tổ tông mười tám đời Phương Hành mắng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Tông chủ Trần Huyền Hoa

Một đạo sát linh cuối cùng, dung hòa khí tức của Phương Hành, cùng Phương Hành thức hải đồng nguyên, có thể ở bên trong thức hải hấp thu linh khí thực hời như cũ, cho dù là Tam Muội Chân Hòa, cũng không cách nào luyện hóa được nó. Phương Hành dần dần nôn nóng, hẳn đã ý thức được mình ở trong thức hải thời gian quá lâu, ngoại giới hôm nay cũng không biết thành hình dáng ra sao, dù sao mình còn không rời xa phạm vi của Thanh Vân Tông.

Chẳng qua là, một con sát linh cuối cùng, khó giải quyết đến bất ngờ, cùng Đại Bạng Tà vương thương lượng rất nhiều đối sách cũng không có tác dụng gì.

Nhưng vào lúc này, thức hải ông ông tác hưởng, tựa như có lực lượng gì đó thẩm thấu vào.

Tiếng vang ông ông tác hưởng càng ngày càng mạnh, cuối cùng dần dần hỗn hợp thành một cái thanh âm, từ từ rõ ràng: "Nghịch đồ Phương Hành, cứu hộ đồng môn, trực đi cường địch, phong ấn yêu vương, lập nhiều công lớn, cũng từng bắt nạt đồng môn, ức hiếp nhỏ yếu, không tuân thủ môn quy, phạm thượng với bên trên, đui giết giới luật ty trưởng lão... Có công cũng từng có tội, công chưa từng thưởng, tội cũng chưa từng phạt, dập tắt mệnh đăng, trực xuất Thanh Vân..."

Thanh âm này càng lúc càng vang, không ngừng tái diễn, cuối cùng hóa thành như tiếng sấm, ùng ùng quanh quẩn ở bên trong thức hải.

Phương Hành ngạc nhiên, buông lỏng thao túng đối với Tam Muội Chân Hòa, ngơ ngác ngắm bầu trời trong thức hải.

Hắn căn bản hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, bởi vì dựa theo lẽ thường, thanh âm từ ngoại giới căn bản không truyền vào không gian thức hải được.

Cũng ngay khi hắn buông lỏng Tam Muội Chân Hòa luyện hóa con sát linh này, tình cảnh quỷ dị dần dần xuất hiện, con sát linh điên cuồng mà dữ tợn kia, ở thanh âm như tiếng sấm, từ từ vận vẹo, tựa hồ vô cùng thông khổ, không tiếng động gầm thét hướng trời rồng giận, mà thân thể của nó, cũng đang không ngừng thu nhỏ lại. Thanh âm này hóa thành ký hiệu đầy trời dần dần đem nó phong ấn.

Ước chừng một nén hương, sát linh ngay cả Tam Muội Chân Hòa cũng không luyện hóa được, vậy mà co lại thành một đoàn, cũng không nhúc nhích.

Nó đã bị thanh âm như tiếng sấm kia phong ấn.

Cũng theo nó bị phong ấn, thanh âm như sấm dần dần giảm xuống, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

"Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

Phương Hành nghi ngờ hỏi Đại Bạng Tà vương bên cạnh về mặt âm trầm.

Đại Bạng Tà vương hướng trên mặt đất "Phi" một ngụm, tức giận nói: "Có người giúp người một tay, đi ra xem một chút đi!"

Phương Hành cũng sinh nghi, thấy sát linh bị phong ấn chặt chẽ, quả thật không gây nên sóng gió gì nữa, liền dặn dò Đại Bạng Tà vương thay mình theo dõi nó, sau đó chân linh trở về vị trí cũ, rời thức hải, dần dần trở về ngoại giới, ánh mắt mở ra, hoàn cảnh trước mắt từ mơ hồ trở nên rõ ràng, lộ ra một trung niên nhân thanh sam, chấp hai tay sau lưng, nhân nhạ nhìn hắn.

"Tông chủ?"

Phương Hành lấy làm kinh hãi, từ trên mặt đất nhảy lên, có chút đề phòng.

Hắn tuyệt đối không ngờ tới, vừa mở mắt ra, người nhìn thấy lại là Thanh Vân Tông Tông chủ, Trần Huyền Hoa.

Bất quá, sau khi cả kinh theo bản năng, hắn rất nhanh đã có phản ứng, Đại Bạng Tà vương nói có người giúp mình, hơn nữa bên trong thức hải nghe được thanh âm quả thật có chút giống với Tông chủ Trần Huyền Hoa, hôm nay chung quanh không có những người khác, nói vậy người giúp mình chính là Tông chủ rồi, trong bụng cảm thấy có chút quái dị, không biết tại sao hắn ra tay giúp chính mình.

"Đi theo ta!"

Trần Huyền Hoa cũng không nhiều lời, nhân nhạ nói một câu, chấp hai tay, hướng ngoài động đi tới.

Phương Hành ngây ngốc, nghĩ đến mình ở trước mặt Tông chủ Trúc Cơ hậu kỳ, thật sự không có hi vọng chạy trốn, không thể làm gì khác đành đi theo hắn.

Đi tới ngoài động, Trần Huyền Hoa hướng một cây đại thụ vẫy vẫy tay, nói: "Người cũng tới đây!"

Phương Hành ngây ra, cũng không cảm giác nơi đó có người nào, còn đang nghi hoặc, đã thấy tán cây vừa động, đại kim ô như tên trộm từ trên cây bay xuống, vẫy cánh, do dự xem có muốn chạy trốn hay không, Phương Hành thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm tặc điều này cũng có nghĩa khí, không bỏ chính mình mà đi, lúc đầu tỉnh lại, thấy nó không ở bên người, còn tưởng rằng người này vừa thấy không ổn, một mình trốn chạy rồi.

Trần Huyền Hoa nhìn kim ô, thờ dài, nói: "Người mặc dù có cực tốc, ở trước mặt ta cũng trốn không thoát, cứ tới đây sao!"

Kim ô do dự một chút, tựa như tính toán cái gì, qua một hồi lâu, thờ dài, bay tới.

Trần Huyền Hoa dẫn Phương Hành, đạp đến trên lưng kim ô, sau đó bấm lên một cái pháp quyết, áo bào xanh không gió mà bay, lập tức có lực lượng vô hình khuếch tán, đem kim ô cùng Phương Hành trên lưng nó cùng nhau bao lại.

"Đi thôi!"

Trần Huyền Hoa nhàn nhạt phân phó.

Kim ô ý thức được Trần Huyền Hoa đã dùng thủ đoạn gì, khiến cho người khác không thấy chính mình, trong lòng vui mừng, đánh bạo bay lên, ở Trần Huyền Hoa phân phó, trước tiên ở trong núi rừng nhanh chóng xuyên qua, vài trăm dặm sau, vượt ra khỏi tán cây, ra sức mà bay, mấy canh giờ sau, đã xa rời phiến núi rừng Thanh Vân Tông đệ tử đang lục soát, lúc này mới đáp xuống.

"Tông chủ, người... Tại sao lại cứu ta?"

Phương Hành cũng không ngốc, đã nhìn ra Trần Huyền Hoa có ý đưa chính mình rời đi khu vực Thanh Điều phong tỏa.

Cũng chỉ có hần tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, mới có thể bảo đảm chính mình không bị Thanh Điều trưởng lão phát hiện, an toàn rời khỏi phiến núi rừng này.

Trần Huyền Hoa ngưng mắt nhìn Phương Hành, qua một hồi lâu, khẽ thở dài: "Ta thật ra cũng không thể cứu người, chẳng qua là giúp người một tay mà thôi!"

Phương Hành giật mình, có chút nghi hoặc nhìn hần.

Trần Huyền Hoa giải thích: "Tiểu trưởng lão lấy mệnh đăng ban đầu người để lại Thanh Vân Tông thi triển nguyên rửa thuật truyền từ vùng đất quý tà nào đó, ta tuy là Tông chủ, nhưng hần có Phù Điều Cung che chở, ta không muốn tranh chấp cùng hần, nên không thể ngăn cản hần, chỉ bắt quá, hần muốn giết người, ta lại không muốn cứ như vậy nhìn người bị mất tánh mạng, vì vậy sau đó chạy tới, thi triển bí thuật tìm được người!"

"Ta đã dò xét, Tiểu trưởng lão lấy ba mươi năm thọ nguyên của mình làm cái giá, khu động chín con sát linh, đã bị người luyện hóa tám con rồi, cũng có chút ngoài dự liệu của ta, bắt quá một con cuối cùng này, chính là người lấy mệnh đăng lưu lại chân linh làm dẫn, lấy dính bản thân mình khí tức, là khó đối phó nhất, cũng là địa phương kinh khủng nhất của nguyên rửa thuật này, ngay cả ta cũng không cách nào đem nó luyện hóa, chỉ có thể tạm thời giúp người đem nó phong ấn..." Ngừng lại một chút, hần giải thích một câu: "Ta dù sao cũng là Thanh Vân Tông Tông chủ, người lưu lại chén mệnh đăng kia, ta có tư cách đem nó dập tắt, cũng đối với chân linh trong đó có một chút trời buột!"

Phương Hành không biết tại sao hần muốn giải thích rõ ràng như thế, cũng không cắt đứt, không nháy mắt lắng nghe.

Trần Huyền Hoa giải thích đạo lý chính mình phong ấn đạo sát linh kia, vừa khe khẽ thở dài, nói: "Bắt quá lấy năng lực của ta, cũng chỉ có thể trời buột sát linh này chừng nửa năm, nửa năm sau, nó còn có thể đột phá phong ấn, đến lúc đó thậm chí sẽ càng thêm cường đại, cùng thần trí của người dây dưa không dứt, rất có thể tẩu hỏa nhập ma, nếu không nghĩ biện pháp giải quyết, con đường tu hành của người cũng đã chặt đứt!"

Phương Hành lấy làm kinh hãi, kêu lên: "Lợi hại như thế?"

Hần còn tưởng rằng vấn đề đã được giải quyết rồi, nghe Tông chủ nói, mới biết được chẳng qua là hơi áp chế mà thôi.

Trần Huyền Hoa thở dài, nói: "Người cho rằng ban đầu tông môn lưu lại mệnh đăng của các người làm gì chứ? Phản bội sư môn, chính là tu hành giới tối kỵ, không phải là người trốn đi thì mọi sự đại cát, có mệnh đăng tồn tại, tông môn sẽ có phương pháp phản chế!"

Phương Hành nghe trong thanh âm của hần có ý khiển trách, cười hắc hắc, nói: "Ta không phản bội sư môn a, chính là ra ngoài đi dạo..."

Trần Huyền Hoa nói: "Tê Hà, Sơn Hà hai cốc bị người nổ tung, tông môn cũng thiếu chút nữa bị thiêu cháy, chuyện này còn chưa tính phản bội sư môn?"

Phương Hành ngẩn ngơ, vội vàng cười hòa theo nói: "Thù riêng, thù riêng, đốt tông môn là cử chỉ vô tình..."

Trần Huyền Hoa bắt đầu dĩ khoát tay áo, không nghe hần giải thích, thở dài nói: "Người cũng không cần giải thích, nếu người thật sự nghĩ hủy diệt căn cơ cả Thanh Vân Tông, ta cũng sẽ không tới cứu người, thật ra ta cũng hiểu, Tiểu thị chú cháu đối với người bức bách quá ác, người bị buộc phản bội sư môn, nói ra cũng là trách nhiệm của Tông chủ như ta, ngay cả địa vị chân truyền chính mệnh mình đồng ý cũng không cho người được..."

Phương Hành cũng không dám nói cho hần biết, thật ra chính mình sớm định tìm cơ hội giết chết Tiểu Kiếm Minh sau đó phản bội mà đi, thấy hần có chút tự trách, liền vội vàng hòa theo lời của hần nói: "Đúng vậy, Tông chủ, họ Tiểu này không phải loại tử tế, người mau giết chết hần..."

Trần Huyền Hoa từng mắt lờm hần một cái, nói: "Ta còn nhờ người dạy? Những chuyện này rất phức tạp, ta cũng không có kiên nhẫn nhất nhất giải thích, chỉ muốn để cho người hiểu rõ một chút, người bị buộc rời khỏi tông môn, ta sẽ tuyên cáo thiên hạ, nói người đã trốn đi, chỉ bắt quá, ở Tông chủ ta đây cùng với người Đoán Chân cốc truyền pháp sư tôn xem ra, người vẫn là Thanh Vân Tông chân truyền đệ tử... Người có hiểu?"

"Hiểu... Vô cùng hiểu..."

Phương Hành miệng đầy đáp ứng, suy nghĩ một chút, không nhịn được hỏi: "Rốt cuộc là có ý gì a?"

Trần Huyền Hoa có chút hết chỗ nói rồi, một lát sau, mới nói: "Nói đúng ra, ngày sau nếu người thật sự có thể vượt qua một kiếp này, trưởng thành, không thể quên Thanh Vân Tông đối với người có ân dạy dỗ..."

Phuong Hành lúc này mới chợt hiểu ra, nói: "Không thành vấn đề không thành vấn đề, khẳng định không quên!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Cút chuột rơi vào nồi đun nước

Trần Huyền Hoa thấy Phuong Hành nói cũng không có nhiều thành ý, chỉ có thể bắt đắc dĩ thờ dài, cũng không biết mình ở trên người tiểu quỷ này đánh cược vấn này là đúng hay sai, do dự một hồi lâu, thờ dài nói: "Hi vọng ngươi có thể vượt qua một kiếp này, cũng hi vọng ngươi có thể nhớ kỹ lời ngày hôm nay, ta có thể nói với ngươi cũng không còn gì nữa, ai, ta cũng già rồi, thế sự phức tạp, luôn cảm giác lực bất tòng tâm, sư tôn ngươi đã có ý thoái ẩn, ta cũng có loại ý nghĩ này rồi, cũng đều không bằng ngươi tiểu tử này, luôn dám nghĩ dám làm..."

Hắn ở chỗ này thờ dài, tay áo vung lên, chấp tay xoay người, tựa như muốn rời đi.

Phuong Hành lấy làm kinh hãi, vội vàng kêu lên: "Ngươi còn không nói cho ta biết cách giải quyết sát linh này như thế nào?"

Trần Huyền Hoa cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: "Sát linh cùng ngươi đồng nguyên, giải quyết cực kỳ phiền toái, chỉ sợ coi như là Kim Đan cảnh chân nhân, cũng không cách nào bảo đảm dưới tình huống không thương tổn bản thân thân niệm đem nó luyện hóa sao... Bất quá, có lẽ có một người, có thể giúp ngươi hóa giải sát linh này, người này chính là Băng Âm Cung Thái Thượng Trưởng lão Hồ Cầm lão tiên bối... Chẳng qua là, ai, phải xem số phận của ngươi rồi!"

"Hồ Cầm lão nhân?"

Phuong Hành nhắc lại một lần, vững vàng ghi nhớ cái tên này.

Trần Huyền Hoa có ý rời đi, nhưng chợt nhớ ra một vấn đề, tò mò nói: "Ta cũng muốn hỏi ngươi một vấn đề..."

Phuong Hành hi hi cười một tiếng, nói: "Tông chủ đừng khách khí, cứ thoải mái hỏi!"

Trần Huyền Hoa do dự một chút, thấp giọng nói: "Bạch sư thúc có phải thật sự truyền cho ngươi truyền thừa của hắn hay không?"

Phuong Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Hắn không truyền cho ta truyền thừa của hắn, bất quá dạy ta những thứ khác, chẳng qua những thứ này cũng không phải là truyền thừa ngoại nhân tưởng tượng, mà là một hạt giống, đối với ta hữu dụng, người khác không cách nào cướp đi, coi như là giết ta cũng không thể!" Nói lời nói này, ánh mắt trong suốt, vẻ mặt thoải mái, nhưng thật tình, không làm người khác sinh ra một chút hoài nghi.

Trần Huyền Hoa hơi ngần ra, bắt đắc dĩ thờ dài, nói: "Thôi đi, ta đối với Bạch sư thúc rất hiểu rõ, hắn không muốn cho chúng ta những chàm, tất nhiên có đạo lý của hắn, ta không phải một kẻ lòng tham không đáy, ngươi cũng không cần lo lắng, ta không mơ ước bí mật của ngươi, chỉ bất quá, xảy ra phong ba lớn như vậy, trong lòng ta cũng thực sự có chút ngạc nhiên!"

Phuong Hành cười nói: "Bất quá có một số thứ ta có thể đưa cho ngươi, Yêu tộc chiến đấu huyền quyết ngươi có học hay không?"

Trần Huyền Hoa cười nhạt một tiếng, nói: "Trừ pháp môn kết thành Kim Đan, những công quyết khác đối với ta cơ bản vô dụng rồi!"

Vừa nói, dưới chân đã có mây xanh ngưng tụ, từ từ bay lên giữa không trung, một tiếng thờ dài, hướng bầu trời bay đi.

Phuong Hành chợt nhớ tới một chuyện, ở dưới mặt đất hô to: "Ngươi truyền lời hộ ta với, Trúc Cơ Đan ta không có cách nào đưa cho Linh Vân sư tỷ, bất quá bảo nàng đừng có gấp, ta sớm muộn gì cũng kiếm mấy viên cho nàng... Đúng rồi, ta không cần, Tiểu Kiếm Minh cũng đã chết, Thanh Vân Tông có hi vọng Trúc Cơ nhất đúng là Linh Vân sư tỷ sao, nếu không ngươi đem viên thuốc này cho nàng cũng được, đừng quên nói là ta cho nàng..."

Trần Huyền Hoa trên mây vừa im lặng, vừa buồn cười, vội vận linh khí, gia tốc bay đi.

Sau nửa canh giờ, trên một ngọn núi phụ cận Thanh Vân Tông, Trần Huyền Hoa gặp được Thiết Như Cuồng vẻ mặt lo lắng, khẽ gật đầu một cái, nói: "Ta đã giúp tiểu quỷ này áp chế sát linh, trong vòng nửa năm tính mạng hắn không lo, cũng nói cho hắn người có thể giúp hắn hóa giải sát linh, chẳng qua là có thể giải quyết vấn đề này hay không, muốn nhìn vận mệnh của hắn rồi, ta và ngươi cũng không giúp được cái gì!"

Thiết Như Cuồng thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: "Chỉ cần lần này đừng chết là tốt rồi, ta đối với tiểu quỷ này tràn đầy lòng tin, Tiểu Sơn Hà cùng Thanh Điều chiếm được Kim Đan huyền quyết, cả đám ngao khí khinh người, nhưng ta cảm thấy, bọn họ đã chọc vào đại họa..."

Trần Huyền Hoa hơi ngần ra, cười khổ nói: "Ngươi có lòng tin đối với tiểu quỷ này như vậy ư?"

Thiết Như Cuồng cười nói: "Ta là có lòng tin đối với Bạch sư thúc!"

Trần Huyền Hoa gật đầu, tán thành lời của Thiết Như Cuồng, hẳn cuối cùng xuất thủ đi trợ giúp Phương Hành lần này, cũng bởi vì Thiết Như Cuồng tìm đến hắn, cuối cùng lấy hai câu nói đã động hắn, một câu nói là: "Năm năm trước, đây vẫn chỉ là một tên ăn mày ngay cả cửa Thanh Vân Tông cũng không vào nổi!" Câu nói thứ hai là: "Hắn chịu vì Bạch sư thúc cản đường Phù Diệu Cung, có thể thấy là một người tri ân!"

Trần Huyền Hoa thờ dãi, giống như muốn nói cái gì, há miệng, nhưng lại lắc đầu, khoe miệng lộ nờ một nụ cười khổ, Thiết Như Cuồng cười nói: "Tông chủ muốn nói cái gì?" Trần Huyền Hoa nói: "Ta vừa rồi giúp tiểu quý này rồi đi, bỗng nhiên có cảm giác, để hắn rời khỏi Thanh Vân Tông, giống như đem một đầu mãnh hổ thả về rừng..."

Thiết Như Cuồng xì một tiếng khinh miệt, nói: "Tiểu quý này sao có thể là mãnh hổ, chính là một viên chuột cứt..."

Trần Huyền Hoa hơi ngẩn ra, cười khổ nói: "Không sai, như vậy chuẩn xác hơn, giống như đem một viên chuột cứt, ném vào nồi đun nước..."

Hai người bọn họ tỉnh tề nghĩ đến, cảm thấy Phương Hành tiểu vương bát đản ở Thanh Vân Tông biểu hiện mặc dù không tệ, nhưng thực sự không phải là người an phận, làm mỗi một chuyện cũng ngoài dự đoán của mọi người, nhất là cuối cùng lúc chém Tiểu Kiếm Minh rời đi, vẫn không quên cướp sạch Thanh Diệu trường lão, Tiểu Sơn Hà cùng với Trần Bảo Nghiên nhiều năm tới nay tích lũy một phen, lại càng nổ tung Tê Hà, Sơn Hà hai cốc...

Ở Thanh Vân Tông nho nhỏ này, cũng dám gây chuyện như thế, có thể nói là to gan lớn mật, làm xằng làm bậy, tên gia hỏa như vậy một khi đưa vào tu hành giới gọn sóng như biển, lại sẽ làm loạn ra sao?

Nghĩ đến chỗ này, Trần Huyền Hoa cùng Thiết Như Cuồng, thậm chí có một loại cảm giác không rét mà run...

...

...

Giờ khắc này, cứt chuột trong miệng Trần Huyền Hoa cùng Thiết Như Cuồng, đang ngồi chồm hồm trên mặt đất, cùng kim ô phân chia.

Bảo bối trong bảy tám túi trữ vật cũng đổ ra, tràn đầy một đồng lớn, như một tòa núi nhỏ.

Một người một chim ánh mắt chăm chú, nhìn nhau mà ngồi, không cười không nói.

"Mỗi người một!"

"Phân chia năm năm!"

"Phải theo quy củ!"

"Không thể cướp đoạt!"

"Đều bằng nhân lực!"

"Dám chơi dám chịu!"

Hai viên cứt chuột nói xong quy củ, đột nhiên "Bá" một tiếng, đại kim ô ra trào như điện, đoạt đi một lọ linh dược thượng hạng.

Lập tức, Phương Hành giật dử, một tay chớp lấy một khối ngọc phù tâm thượng.

Như vậy bắt đầu động thủ, một người một chim đều đỏ mắt, chuyên chọn tốt nhất mà lấy, đại kim ô tự nghĩ xông xáo giằng hồ nhiều năm, nhân lực hơn người, thời điểm lựa đồ vật tốc độ cực nhanh, hơi hơi đánh giá đã biết giá trị thế nào, thật nhanh thu vào trong túi, lại không nghĩ rằng, Phương Hành tốc độ so với nó còn nhanh hơn, đôi tay kia quả thực mau như tia chớp, không ngừng cướp đoạt.

Kim ô có chút khinh bỉ Phương Hành, cho là tiểu quý này cùng chính mình tranh giành số lượng, làm một kẻ đầy kỹ thuật, khinh thường cùng hắn tranh giành.

Lại không nghĩ rằng, Phương Hành trong lòng đang khinh bỉ con chim ngu này, cùng chính mình so sánh nhân lực, rõ ràng chính là gọi đồn...

Đoạt một hồi, một núi lớn chia làm hai tòa núi nhỏ, trên mặt đất còn thừa một lò luyện đan thượng hạng, một người một chim cũng ngừng lại, ánh mắt nghiêm túc nhìn đối phương, tựa như dụng ý niệm quyết định tang vật cuối cùng này sẽ thuộc về ai.

"Hắn là thuộc về ta, bởi vì ta xuất thủ cướp tới được!" Kim ô nghiêm túc nói.

"Thúi lắm, không có ta hấp dẫn lực chú ý của người khác, ngươi làm sao có thể thành công?" Phương Hành càng thêm nghiêm túc.

"Cần phải thuộc về ta, bởi vì ta vừa rồi đoạt giống như thiếu một chút..."

"Thúi lắm, đó là bởi vì tay ngươi chậm, không liên quan đến tiểu gia..."

Một người một chim tranh giành lên, ai cũng không chịu nhường.

Cải nửa ngày, kim ô chợt nhớ tới một chuyện: "Người biết luyện đan sao?"

Phương Hành ngạc nhiên nói: "Không biết a, người biết không?"

Kim ô nói: "Ta cũng không biết!"

Phương Hành nói: "Vậy chúng ta còn tranh giành làm quái gì?"

Kim ô nói: "Đứng đứng đứng, không tranh nữa, đập nát nó, nghe nô chơi..."

"Cạch cạch cạch" một chút, lại là đại đao cùng tảng đá đập loạn, lò luyện đan tốt mấy cũng thành một đồng sắt vụn.

Phương Hành cùng kim ô lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhau cười một tiếng, có cảm giác anh hùng luyến tiếc anh hùng.

Chẳng qua là nếu Thanh Điều biết, lò luyện đan năm đó chính mình đau khổ tìm thấy bị người đập nghe nô chơi, không biết có thể học máu hay không.

"Ha ha, thật thoải mái a, bước kế tiếp chúng ta đi đâu?"

Kim ô cúi lưng một cái, như tên trộm cười nói, trong đôi mắt đã có tia sáng mãnh liệt.

Phương Hành cười hắc hắc, hướng phía nam nhìn sang, nói: "Đi Bột Hải quốc!"

Kim ô hơi kinh hãi: "Đến đó làm gì?"

Nó từng ở Bột Hải quốc làm một chuyện lớn, Bách Thú Tông hiện tại còn đang tìm nó, nên không muốn đi.

Phương Hành cười nói: "Đương nhiên đi làm một chuyện rồi! Con mẹ nó, mập mạp chết bầm cũng có nghĩa khí, thay ta giải quyết nguy hiểm, hôm nay hần bị người mang đi, tiểu gia cũng không thể không nói nghĩa khí như vậy, đi một chút đi, đi Bột Hải quốc nhìn một cái, nghĩ biện pháp đem hần cứu ra, dĩ nhiên, tối trọng yếu còn phải làm một chuyện lớn, ta nghe nói Bột Hải quốc không ít thứ tốt..."

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Sở vực đệ nhất thiên kiều

Bột Hải quốc, nằm phía đông nam của Sở vực, bởi vì nhiều yêu thú, cùng hung cực ác, bị người ta gọi là yêu quốc.

So với Sở vực, Bột Hải quốc lại có vẻ vắng người, cả nước chỉ cảnh, nhiều hoang sơn dã lĩnh, khó có thể trồng trọt, cũng bởi vì trong nước, lúc nào cũng có yêu khí mãnh liệt theo gió biển thổi lên đại lục, đến nỗi nhiều dã thú trong Bột Hải quốc tiến hoá làm yêu, gần bốn ngàn năm trước, nơi này còn từng là một quốc gia Yêu tộc tụ tập, sau đó Nam Chiêm trục yếu, Yêu tộc tụ tập ở chỗ này hoặc là bị giết, hoặc là dời sang Bắc Cầu Lô Châu sinh sống, mà nơi đây, cũng là chỉ còn yêu thú không lột xác làm yêu, sinh trưởng tới nay.

Bất quá cũng bởi vì nhiều yêu thú, khiến cho Bột Hải quốc trở thành thị trường giao dịch yêu đan rất lớn trong tu hành giới, tu sĩ Nam Chiêm, cũng thích đến nơi đây thu mua yêu thú nội đan chính mình cần, vô luận là muốn đại lượng yêu đan bình thường, hay là muốn yêu đan biến dị hiếm thấy, ở chỗ này cũng có thể được thỏa mãn, cho nên cũng tạo cho nơi đây một cái đại tông, Bách Thú Tông.

Dĩ nhiên, yêu đan đối với Trúc Cơ kỳ tu sĩ tác dụng không lớn, cho nên tu sĩ tới đây phần lớn đều là Linh Động kỳ tu sĩ làm chủ.

Phương Hành cùng kim ô, dùng mười ngày thời gian, vượt qua Thái Hành sơn mạch, đã tới đại thành Bách Thú Tông chiếm giữ —— Hải Yêu thành, nơi này chính là tông môn Bách Thú Tông tồn tại, cùng Sở vực tu hành giới lựa chọn linh sơn đại tuyên lập tông bất đồng, thủ đoạn thu hoạch tài nguyên của Bách Thú Tông chính là giao dịch yêu đan, cho nên hần lựa chọn thành lập thành trì khổng lồ để làm chỗ ở của tông môn.

Còn nữa, cũng bởi vì Bột Hải quốc một nhà độc đại, cho nên không có vương thất tồn tại, đối với phàm nhân mà nói, Bách Thú Tông, chính là vương thất.

Thành như sư tử nằm, hùng hồn rộng lớn, tường ngoài đều lấy hắc thạch khổng lồ xây dựng, tọa lạc ở trong dãy núi, khí tượng nguy nga. Bột Hải quốc nhiều mưa, lúc này đang có giông tố mưa sa, từng đạo tia chớp từ trên thành như du xà xẹt qua, tựa như thiên uy, mà tòa thành này tọa lạc ở trong mưa, yên lặng không tiếng động, cũng không động chút nào tựa hồ muốn cùng ông trời đối kháng, thật là khí thế to lớn, lỗi lạc bất phàm.

"Vị đạo hữu này, kính xin tạm dừng, xin hỏi đạo hiệu là gì, tu hành ở nơi đâu?"

Hải Yêu thành, trước cửa thành khổng lồ, trên lưng một con sư tử lớn cao chừng ba trượng, Bách Thú Tông đệ tử thân mặc áo đen đầy mặt tươi cười

đặt câu hỏi.

Phuong Hành mới vừa ngồi kim ô vượt qua Thái Hành sơn mạch, kim ô vốn không muốn tới đây, nhưng Phuong Hành cùng nó trao đổi, đáp ứng nó nếu theo chính mình đi một lần này, Vạn La Quý Điện sẽ đưa cho nó, lúc này mới lòi tới được. Hôm nay kim ô đã nghiên cứu Vạn La Quý Điện rõ ràng, thậm chí còn cải biến sơ qua, khiến cho Vạn La Quý Điện cũng có thể thay đổi dáng ngoài của nó, không giống lúc trước chỉ có thể che dấu khí tức mà thôi.

Lúc này nó đã biến thành một con chim đại bàng lông đủ màu hỗn tạp, thoát nhìn không thu hút chút nào.

"Tiểu gia không môn không phái, không thuộc về thương hội, không cho vào thành sao?"

Phuong Hành lười biếng hồi đáp, liếc nhìn đệ tử này một cái.

"Ngươi là tán tu ư?"

Bột Hải quốc đệ tử liền khinh thường mấy phần, giọng biến đổi, lãnh đạm nói: "Một trăm khối linh thạch sẽ cho phép vào thành, chỉ có thể ở mười ngày!"

Đi tới Hải Yêu thành, các loại tu sĩ đều có, nếu là xuất thân danh môn đại tông hay là tu sĩ các thương hội, hơn phân nửa chính là tới giao dịch, thu linh thạch sẽ giảm bớt một ít, còn nếu là tán tu không môn không phái, địa vị vô hình trung thấp một tầng, không chỉ cần nộp linh thạch gấp đôi mới được vào thành, chính là thái độ của Bách Thú Tông đệ tử cũng hoàn toàn biến đổi.

Ở tu hành giới, thế lực rất trọng yếu, tán tu chính là một loại địa vị thấp nhất.

"Con bà nó, mắc như vậy ư?"

Phuong Hành nghe, có chút bất mãn, vào thành đã đòi một trăm khối linh thạch, cũng quá mức bóc lột.

Tên đệ tử Bách Thú Tông kia nhất thời sắc mặt trầm xuống, quát lên: "Chê đất có thể biến, hơn nữa nói chuyện chú ý một chút, cẩn thận họa từ miệng mà ra!"

Lúc hắn nói chuyện, tọa kỵ bên dưới rống vang, hung uy lăm lăm, hướng Phuong Hành ép tới.

Thân là Bách Thú Tông đệ tử, chỉ sợ chẳng qua là đệ tử canh cửa cấp thấp nhất, nhưng cũng không để tâm đến tán tu, huống chi Phuong Hành tuổi còn trẻ, thấy thế nào cũng không giống tu vi rất cao, Bách Thú Tông đệ tử mới cố ý ra oai.

Phuong Hành nghe vậy, khẽ đánh giá hắn một cái, quát lên: "Ngươi nói chuyện như vậy với Phuong đại gia ta ư?"

Trong khi nói chuyện, một đạo khí tức lạnh lạnh như có như không phóng ra, sâu thẳm khó lường.

Sau khi chém chết Tiểu Kiếm Minh, hắn cũng đã là Linh Động thất trọng tu vi, sau đó luyện hóa gần ba mươi năm thọ nguyên của Tiểu Sơn Hà, tu vi lần nữa tăng vọt, đã đạt đến Linh Động bát trọng sơ giai!

"Linh Động hậu kỳ?"

Bách Thú Tông đệ tử kinh hãi, nhìn lại Phuong Hành, sắc mặt đã thay đổi.

Ngay cả yêu sư của hắn, cũng là cả người run lên, mất đi hung uy.

Hắn tuyệt đối không ngờ tới, tiểu quý thoát nhìn tuổi còn trẻ này, đã có thể có tu vi như vậy.

Bách Thú Tông đệ tử chỉ có Linh Động tam trọng, nếu không cũng không thể bị phái tới canh cửa rồi, nhìn thấy Phuong Hành tu vi cao như thế, trong lòng có chút ít e sợ, mặc dù có tông môn làm hậu thuẫn, hắn cũng không sợ Phuong Hành động thủ với hắn, chẳng qua là trong tu hành giới, ý mạnh hiệp yếu, chính là bản tính, người yếu thấy cường giả, một cách tự nhiên sẽ dâng lên kính sợ.

Hơn nữa, cho dù hắn thật cùng Phuong Hành cứng rắn rồi cuộc thì như thế nào?

Đem trường bối tông môn kêu tới, chỉ sợ có thể trấn áp tên tán tu này, cũng sẽ mang một cái tội danh gây chuyện sinh sự.

Trong lúc nhất thời, hắn giật mình đứng tại chỗ, cũng không dám nổi giận, cũng không nguyện mất mặt hướng một tán tu bồi tội.

Dạng tiểu nhân vật này Phuong Hành đã thấy được nhiều, cười một tiếng, gợn tay chính là hai khối trung phẩm linh thạch ném ra, lười biếng nói: "Thật cho là đại gia là tán tu? Một chút nhân lực cũng không có, đáng đời ngươi cả đời chỉ có thể canh cửa! Thêm một khối linh thạch là phần thưởng cho ngươi, tới cùng đại gia nói một chút thành quy củ này, tốt nhất nói chi tiết một chút, nếu không giết chết tên khốn kiếp ngươi!"

Mặc dù là bị đánh mắng, nhưng Bách Thú Tông đệ tử thấy một khối trung phẩm linh thạch, trong lòng không khỏi vui mừng, hơn nữa giọng Phuong Hành nói chuyện, lập tức để cho hắn ý thức được chính mình vừa mới có thể là nhìn lầm rồi, thiếu niên này không chừng chính là đệ tử đại thế gia hoặc là tông môn đi ra ngoài历练, cố ý không muốn báo ra gia tộc địa vị mà thôi, người như vậy mặc dù không nhiều, nhưng cũng không ít.

Rất rõ ràng, bộ dạng đại gia như vậy, tán tu có thể có sao?

Nghĩ tới đây, vội vàng đổi khuôn mặt tươi cười, nói: "Vị đạo hữu này, thật là thất kính, mời ngài bên này, tại hạ sẽ thông báo chi tiết..."

Mới vừa đến một bên, còn không nói chuyện, chợt nghe được chung quanh có người hô to: "Diệp tiên tử xuất hiện..."

Mọi người chung quanh, vô luận muốn vào thành, hay là ra khỏi thành, nghe một tiếng la này, lập tức ngừng đầu hướng trên trời nhìn lại.

Phương Hành cũng theo ánh mắt của mọi người nhìn lại, lại thấy chân trời phía tây bắc, một cô gái áo tím dưới chân đạp trên thoi bạc bay tới.

Phương Hành thấy rõ ràng, nàng khoảng mười lăm tuổi, vóc người thon dài, một thân áo tím, sau lưng đeo một cái đàn ngọc thật lớn, lúc này mưa đã tạnh, sau lưng về tích quang đồ tối, chiếu dọi làn da nõn nà, môi như điểm anh, trong mắt lấp lánh, thanh quang như nước, tuyết mỹ như tiên, chẳng qua là gương mặt gần như hoàn mỹ không có một tia thần thái, lãnh ngạo như hàn băng.

Trước khi tới Hải Yêu thành, Diệp Cô Âm căn bản chưa từng đáp xuống, trực tiếp từ bầu trời bay vào thành, lưu lại cảnh sắc kinh hồng.

"Trời ạ, đây đã là tiểu sinh lần thứ hai nhìn thấy Diệp cô nương trong vòng ba ngày, trong lòng quá kích động..."

"Ai, đời này nếu ta có thể có cơ hội cùng Diệp cô nương nói mấy câu mà nói, cũng coi như tri túc..."

"Phiên như kinh hồng, uyển chuyển như du long, Diệp tiên tử thật không then danh xưng tiên tử, tiểu sinh nên vì nàng ngâm một thủ..."

Nữ tử đã nhập thành, chúng tu bên cửa thành ngắm nhìn mỹ nữ còn đang mê muội, về mặt trăm trở.

Trong nhiều tiếng ca ngợi, Phương Hành cũng khen theo: "Bé con thật không tồi, nhìn đôi chân thật là dài..."

Chúng tu giận dữ, nhất tề căm tức nhìn Phương Hành.

Có người cảm thấy người này bôi nhọ tiên tử trong lòng, thậm chí động tâm tư dạy dỗ đưa nhà quê này một trận.

Phương Hành phát giác ánh mắt bất thiện của người chung quanh, nhất thời vừa trừng mắt, Linh Động bát trọng khí tức thích phóng ra, áp tới mãnh liệt như sóng biển dâng, quát lên: "Nhìn cái gì? Có tin tiểu gia móc mắt của các ngươi hay không?"

Chúng tu nhất thời im lặng, bọn họ những người này tuổi trẻ đến trung niên đều có, nhưng tu vi cao nhất cũng chỉ có Linh Động lục trọng, không ai là đối thủ của tiểu quý này, chỉ có thể nén giận tránh khỏi ánh mắt khiêu khích của hắn, coi như khuất phục.

Bất quá trong lòng oán thầm như thế nào cũng không biết.

"Mới vừa rồi bé con là ai?" Phương Hành quay đầu hỏi đệ tử giữ cửa.

Bách Thú Tông đệ tử cũng có chút không cam lòng, bất quá thu một trăm linh thạch tiền thưởng của người ta, khó mà nói cái gì, chẳng qua là khuyên nhủ: "Tiền bối nên nhỏ giọng chút ít, nếu để người khác nghe được, sẽ gây ra chuyện! Vị tiên tử kia, chính là một trong tam đại kỳ tài của Sở vực, Băng Âm Cung thiên kiều Diệp Cô Âm, tục truyền tu vi đã là nửa bước Trúc Cơ, nói là thiên hạ đệ nhất nhân dưới Trúc Cơ của Sở vực cũng không sai, nàng hôm nay tới Bách Thú Tông chúng ta làm khách, chuẩn bị đón con gái của tông chủ chúng ta là Xảo Xảo sư tỷ đi Băng Âm Cung tu hành..."

"Nàng chính là Diệp Cô Âm a..."

Phương Hành nghe, cười hắc hắc, trước kia ở Thanh Vân Tông cũng đã nghe nói người này, biết cô nàng chân dài cùng Tiểu Kiếm Minh cùng với Đại Diễn Tông Hầu Quý Môn nổi danh, đều là thiên tài danh tiếng vang dội, bất quá Tiểu Kiếm Minh đã bị mình một đao chém chết, nghĩ đến Diệp Cô Âm cùng Tiểu Kiếm Minh nổi danh cũng không hơn mấy, trong lòng không quá để ý, ném ra sau gáy, tiếp tục hỏi quy củ Hải Yêu thành.

Một nén hương thời gian sau, Phương Hành đem quy củ Hải Yêu thành tìm hiểu không sai biệt lắm, cho đệ tử này thêm mười khối hạ phẩm linh thạch làm tiền thưởng, nói: "Ngươi cũng không tệ lắm, chờ tiểu gia xong việc, lúc đi sẽ thưởng ngươi!"

Đệ tử này mừng rỡ, cảm ơn Phương Hành, thậm chí còn lấy ra một đạo đưa tin phù của mình cho hắn, nói nếu không trực ban, mặc cho điều động.

Phương Hành dương dương đắc ý, cùng kim ô vào thành, trong lòng đã ở nghĩ, tu giới đều giống nhau, có tiền có thực lực, đến chỗ nào cũng là đại gia!

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Tử Mẫu Phệ Tâm đan

Sau khi vào thành, Phương Hành chạy thẳng tới thành tây.

Hắn từ trong miệng đệ tử kia biết được, Hải Yêu thành chiếm diện tích rộng lớn, chừng vạn dặm, thành trì khổng lồ như thế, chính là Bách Thú Tông cũng khó mà quản lý chu đáo, hơn nữa tông môn, thương hội cùng với tán tu tam giáo cửu lưu các loại từ các nơi chạy tới, hội tụ trong thành, rất thích tàn nhẫn tranh đấu, ân oán dây dưa, một chút hình phạt căn bản không cách nào hóa giải, đến nỗi trật tự trong thành hơi có chút hỗn loạn.

Thành này phân ra năm thành nhỏ, trung thành chính là nơi Bách Thú Tông lập tông, an toàn nhất, mà đông, nam, tây, bắc tứ thành, lại là tam giáo cửu lưu, có chút hỗn loạn. Trong tứ thành, tây thành lại là địa phương loạn nhất, thường xuyên phát sinh chuyện giết người cướp của, Bách Thú Tông đối với chuyện này cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt, mặc cho bọn họ làm loạn, không thương tổn tới ích lợi của mình là tốt rồi.

Chỉ bất quá, Phương Hành cũng hiểu được, tây thành mặc dù loạn, nhưng cũng có chỗ tốt của loạn.

Nơi tam giáo cửu lưu hội tụ, tin tức nhỏ nhặt cũng bề bộn nhất, lại là nơi đi để dò thăm tin tức.

Bên trong Hải Yêu thành, kiến trúc cao lớn, thâm nghiêm, nhưng hiển nhiên cũng có chút dơ dáy bẩn thỉu, cũng rất náo nhiệt, hai bên đường phố, đủ loại đan phòng, khí các, tửu lâu, khách sạn, ngay cả cửa hàng buôn bán bán đồ tạp phẩm quyết cũng có thể tìm ra, thậm chí còn có thanh lâu, sòng bạc các loại, so với Thanh Vân Tông lấy thanh tu làm chủ nhiều vài phần hồng trần khí tức, đi lại bên trong thành, phần nhiều là tu sĩ các loại trang phục khác nhau, người phạm hiếm thấy.

Bất quá Phương Hành tinh tế quan sát, phát hiện tại Hải Yêu thành tu sĩ, tối đa cũng chỉ có Linh Động ngũ lục trọng, Linh Động hậu kỳ như mình đã vô cùng hiếm, Trúc Cơ kỳ tu sĩ, càng là một người cũng không thấy.

Chuyện này cũng bình thường, Bách Thú Tông lấy buôn bán dị cảm, yêu đan làm chủ, có thể sử dụng phần nhiều là Linh Động kỳ tu sĩ.

Ở trên đường đi dạo một vòng, Phương Hành trực tiếp tìm một tòa tửu lâu thoát nhìn có chút kha khá đi vào, kêu một bàn rượu từ từ ăn uống, đồng thời để ý đánh giá người chung quanh, rất nhanh, một đại hồ từ thoát nhìn có chút thô cuồng hấp dẫn sự chú ý của hắn, người này tu vi Linh Động lục trọng, trên người có một cỗ sát khí, đang cùng hai vị đồng bạn vừa uống rượu vừa cao đàm khoát luận.

Phương Hành để ý nghe một hồi, rất nhanh đã hiểu được, người này có một vị đường huynh, chính là Bách Thú Tông nội môn đệ tử, nắm giữ không ít tin tức bên trong Bách Thú Tông, thân phận cũng được hai người khác tôn trọng, bất quá ánh mắt bọn hắn nhìn người khác, giống như ác lang quan sát dê béo, không che dấu tham lam trong ánh mắt chút nào, vừa nhìn chính là đồng hành của Phương Hành.

"Là hắn!"

Phương Hành âm thầm quyết định, lớn tiếng hô: "Tiểu nhị, ta ăn xong rồi, trả tiền!"

Vừa nói, đem một cái túi trữ vật to đùng ném vào trên bàn, lười biếng từ bên trong móc ra một khối trung phẩm linh thạch, đồng thời kêu lên: "Con mẹ nó, rượu thịt của các ngươi không tồi, dư ra thưởng cho ngươi!"

Hắn vừa hô như vậy, nhất thời đưa tới người chung quanh chú ý.

Hải Yêu thành đã coi như thành của tu sĩ, tiền tệ lưu thông cũng là linh thạch, tửu lâu bán rượu và thức ăn, cũng là thịt yêu thú cùng linh tửu, giá trị cao quý, chẳng qua là cao quý hơn nữa, một bữa này cũng không quá hai mươi khối hạ phẩm linh thạch mà thôi, Phương Hành trực tiếp đem một khối trung phẩm linh thạch vứt ra, giá trị đúng là gấp năm lần, lại còn nói không cần lấy lại, nhất thời khí tức quần áo lụa là hiển lộ không thể nghi ngờ.

Thấy người khác nhìn mình, Phương Hành hung hăng lườm bọn hắn một cái, quát lên: "Nhìn cái gì? Muốn đánh nhau phải không?"

Vừa nói, trên người phóng ra một tia khí tức, đặc ý hướng mọi người nhìn thoáng qua.

Bất quá lần này, hắn không chế linh khí, có ý áp chế ở một trình độ rất yếu ớt.

"Phi, con mẹ nó chỉ có Linh Động tứ trọng, cũng dám lớn lối như thế!"

Trong tửu lâu, nhất thời cả đám người cười lạnh nhìn về phía Phương Hành, cảm thấy tiểu vương bát đản này quả thực chính là muốn chết.

Hải Yêu thành tam giáo cửu lưu, ngư long hỗn tạp, người nào đều có.

Lớn lối khoe khoang thật không hiếm thấy, nhưng tu vi như vậy còn lớn lối như thế cũng rất ít..."

Phương Hành dương dương đắc ý, nhìn bộ dáng, tựa như cho là mình đã hù dọa được mọi người, vô cùng đắc ý, nhắc tới túi trữ vật, nghênh ngang đi ra ngoài, đến trên đường phố, không vội mà về khách sạn, lượn lờ khắp nơi, tựa như có ý tựa như vô tình, từ từ đi vào trong một cái ngõ hẻm sâu thẳm, xem một chút nơi này không có cửa hàng rồi, xoay người định đi phía ngoài.

Cũng ngay lúc này, một tiếng quát lạnh vang lên: "Vi đạo hữu này, xin dừng bước, không biết xưng hô như thế nào a?"

Đầu hẻm bị ba bóng người cao lớn ngăn chặn, cầm đầu chính là đại hán râu quai nón, cười lạnh mở miệng.

"A, đại ca có gì chỉ giáo?"

Phương Hành đánh giá bốn phía một chút, mặt mỉm cười hỏi.

"Ha ha, thì ra là một đứa con nít..."

Đại hán ha ha cười một tiếng, chấp hai tay đi về phía trước, thản nhiên nói: "Đại gia tìm người cũng không có chuyện gì khác, nhìn đạo hữu người tiền tài rất nhiều, đúng lúc ta có chút túi tiền, muốn mượn người chút linh thạch tới tiêu..."

Sau lưng hán hai người, cũng tiếng cười lạnh, đi theo tới.

Đại hồ từ ba người, vốn chính là dựa vào giết tán tu đến Hải Yêu thành thu mua yêu đan mà sống qua ngày, người đến từ các đại tông môn cùng thế gia, bọn họ tự nhiên không dám chọc vào, bất quá những người đó đều đặt chân ở trung thành, cũng sẽ không đến tây thành rách rưới, mà tới tây thành nơi này, thường thường cũng là chút ít tán tu không có tiền không có bối cảnh, hôm nay đụng phải một cái, coi như là con dê béo.

Chỉ là bọn hán lại không nghĩ rằng, con dê béo thoát nhìn có chút mập mạp này, nghe lời của đại hồ từ rồi, lại cười hắc hắc, nói: "Vay tiền ư? Đơn giản, đến đây, các người tới đây, tiểu gia từ từ thường người..."

Đại hồ từ nghe xong, trong bụng cảm thấy có chút không đúng, cuộc sống mưu sinh bằng đao kiếm đã nhiều, đối với nguy hiểm cũng có chút cảm ứng.

Con dê béo thoát nhìn xử lý dễ như trở bàn tay, phản ứng tựa như có chút kỳ quái, không chỉ không sợ hãi, ngược lại có chút hưng phấn...

Điều này làm cho hán dự cảm nhận được một tia không ổn, theo bản năng muốn rút đi.

Song đúng lúc này, thiếu niên nhìn như vô hại đột nhiên năm ngón tay xòe ra, một đạo dẫn lực cường đại đem hán cùng với hai người đồng bạn khác kéo tới, lấy tu vi Linh Động lực trọng của hán, ở dưới lực lượng này, thể nhưng không có chút lực phản kháng nào.

"A a..."

Thiếu niên này chế trụ đám người xong, trong tay áo lập tức có một đạo phi kiếm lộ ra ngoài, trên không trung xẹt qua.

Hai đạo máu tươi tóe ra, hai người đồng bạn của đại hồ từ cổ họng thấy máu, mắt tròn tròn, một chốc đã bỏ mạng.

Đại hồ từ con người nhất thời tròn tròn, trong miệng ô ô rung động, ra sức giãy dụa, hán lúc này đã biết thiếu niên này tuyệt không phải người lương thiện, muốn kêu cứu, chẳng qua dưới sự khống chế cường đại của Dẫn lực thuật, ngay cả thanh âm cũng không phát ra được.

"Trước thưởng người một viên kẹo để ăn nhé!"

Phương Hành cười hắc hắc, nắm râu cằm của hán, đem một viên đan dược nhét vào trong miệng của hán, sau đó thu Dẫn lực thuật.

Đại hồ từ chỉ cảm thấy trên người buột lỏng, té trên mặt đất, lập tức một tiếng buồn bực rống to, ôm chặt cổ họng của mình.

Chỉ một thoáng, hán bị dọa cho sợ đến hồn phi phách tán, hai cái thủ hạ Linh Động tứ trọng lại bị thiếu niên này giết chết, lập tức để cho hán hiểu được, chính mình hôm nay tìm tới dê béo thật đúng là nhìn nhầm. Đây quả thực là sói đội lột cừu a, hơn nữa trong bụng nuốt không biết là thứ gì, biết tuyệt không là vật tốt, vội vã đem nó phun ra.

"Phun không ra, viên thuốc này tên gọi Tử Mẫu Phệ Tâm đan, bên trong giấu sâu độc, có tử mẫu hai quả, người ăn vào chính là tử cô, trong tay của ta còn có một viên mẫu cô, nếu ta đem mẫu cô bóp nát, tử cô sẽ sinh ra cảm ứng, tử trong bụng người thức tỉnh, uống mẫu ăn thịt, hơn nữa nó thích ăn nhất là não người, đoán chừng chuyện đầu tiên sau khi tỉnh lại, chính là tiến vào óc người uống tùy thực tương..."

Phương Hành thanh âm vang lên, trong tay hán, vuốt vuốt một viên thuốc màu vàng.

Sâu độc này là cổ đan hán từ Tê Hà cốc Thanh Điều nơi đó cướp tới, chuyên vì khống chế người mà luyện chế, coi như là tương đối âm độc rồi, trước kia cũng chưa nhận ra, Thanh Điều ra vẻ đạo mạo lại có đồ chơi như vậy.

Bất quá vật này cũng rất hợp khẩu vị của hán, dùng để làm việc, rất dễ dàng.

Đại hán sắc mặt tái nhợt, cổ nín hoảng sợ nói: "Người... Người dám hại ta? Đường huynh của ta là..."

Phương Hành nói: "Bách Thú Tông nội môn đệ tử ư? Nếu không phải như vậy tiểu gia cũng không tìm người, mới vừa rồi nghe người khoe khoang rất lợi hại a, nhìn dáng vẻ tin tức biết không ít, tiểu gia hiện tại cho người một cơ hội, trả lời ta vài vấn đề, đáp tốt, tiểu gia giúp người hóa đi độc lực, còn có tiền thưởng, đáp không tốt, lập tức chém người, cho đại điều của ta ăn!"

Bên cạnh kim ô hóa thành đại điều tạp mao bất mãn trừng mắt lườm hán một cái, thàn nói: "Ta đâu thèm ăn thịt sống!"

Đại hán nghe khẩu khí Phương Hành không giống làm bộ, hơn nữa ruột mơ hồ đau, mồ hôi trên trán cũng rịn ra một tầng, trong lòng nhất thời không dám nghĩ họa chiêu rồi, chịu đựng đau nhức nói: "Người muốn hỏi cái gì?"

Phương Hành thản nhiên nói: "Trong khoảng thời gian này, Bách Thú Tông có người từ Sở Vực mang về một người hay không?"

Dừng một chút, vừa bổ sung: "Ngươi nếu dám nói không biết, lập tức làm thịt ngươi, đổi một người khác tới hỏi!"

Đại hán kinh hãi, vội vàng nói: "Có, có, chuyện này cũng không phải là bí mật, bên trong Bách Thú Tông đã truyền khắp, hai ngày trước Mạc Da trưởng lão từ ngoại giới mang về một người đàn ông, nghe nói là một kỳ tài, chính là tu luyện cương liệt linh tướng, được đề cử trở thành một trong ba người tu luyện cương liệt linh tướng rồi, chuyện này cũng âm ỉ ở Bách Thú Tông, vừa hỏi liền biết..."

Thấy hắn nói cùng kim ô truyền đạt lại gần giống, Phương Hành biết người này chưa từng nói dối.

Liền lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Vậy hắn hiện tại ở nơi nào? Bách Thú Tông có tính toán giết hắn không?"

Đại hán nói: "Ta... Ta hôm qua mời đường huynh uống rượu, từng nghe hắn nói..., người này thân phận tôn quý, đã đặc biệt lực vào nội môn rồi, Mạc Da trưởng lão muốn đề cử hắn, để cho hắn trở thành người thừa kế cương liệt yêu linh, chẳng qua là... Chẳng qua là hai gã người đề cử dự định thừa kế cương liệt yêu linh khác... Đối với hắn hết sức bất mãn, Tông chủ cũng không đưa ra trả lời chắc chắn... Còn đang suy nghĩ..."

"Như vậy... Còn tưởng rằng mập mạp chết bầm một bước lên trời rồi sao, nhìn đáng về còn có chút phiền phức a..."

Phương Hành nói thầm, vừa lạnh lùng nhìn về phía đại hán, nói: "Bản thân ta có một cơ duyên cho ngươi, nhưng có đủ thông minh hay không phải xem ngươi rồi, nói thật cho ngươi biết, ta cùng với người này là bạn tốt, lần này tới chính là vì xác định an nguy của hắn, nếu ngươi chịu giúp ta dò thăm tin tức, đợi ta xác định an nguy của hắn, chẳng những rút sâu độc, còn có thể đem thứ này thưởng cho ngươi..."

Vừa nói bàn tay khẽ lật, xuất hiện một viên thuốc vàng nhạt, mùi thuốc xông vào mũi.

"Phá... Phá giai đan?"

Đại hán hai mắt nhất thời tròn trĩnh, nuốt nước miếng, vẻ mặt này, tựa như hận không thể trực tiếp đem đan dược trong lòng bàn tay Phương Hành đoạt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Yêu linh truyền thừa

Đối với tán tu mà nói, trân quý nhất không phải là pháp khí cùng phù triện, thậm chí không phải công quyết, mà là phá giai đan.

Giống như đại hán này, trong ngày thường cướp bóc tán tu, không chuyện ác nào không làm, đã tích góp được một khoản tư nguyên không ít, mạnh mẽ đem tư vi của mình nâng lên đến Linh Động lục trọng, nhưng bởi vì không có phá giai đan, tư vi của hắn dừng ở Linh Động lục trọng cũng đã nhiều năm, chuyện này cũng không có biện pháp nào, hắn cầu đường huynh của hắn rất nhiều lần, chỗ tốt đã đưa không ít, nhưng thủy chung không nhận được phá giai đan.

Phá giai đan là tài nguyên hiếm quý, từ trình độ nào đó đã nói, chính là một cơ hội tăng trưởng tư vi đến một giai đoạn khác, các tông môn, thế gia, đã là tạo thành lệ cũ, nghiêm khắc khống chế số lượng phá giai đan, có rất ít ngoại nhân có thể nhận được.

Đối với đệ tử tông môn mà nói, phá giai đan có lẽ chỉ hơi đắt đỏ, nhưng đối với rất nhiều tán tu mà nói, căn bản có tiền cũng mua không được.

Dĩ nhiên, lời ấy cũng không tuyệt đối, nếu chịu dùng nhiều tiền, vẫn có thể mua được, nhưng giá tiền thường thường đắt hơn không chỉ gấp mười lần.

Cũng chính vì nguyên nhân này, đại hán thấy được viên thuốc màu vàng nhạt trong lòng bàn tay Phương Hành, thoáng chốc hô hấp cũng dồn dập.

"Viên thuốc này... Công tử thật sự sẽ cho ta à?"

Đại hán thanh âm cũng phát run, hô hấp dồn dập.

"Chuyện này cần xem tin tức ngươi thăm dò được có hữu hiệu hay không!"

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, vừa thu hồi đan dược, nói: "Loại đan dược vớ vẩn này, đối với ta mà nói cũng không đáng là gì, nhưng đối với ngươi..."

Không cần nói nốt, liền chấp hai tay, ngẩng đầu nhìn trời.

Đại hán cơ hồ không do dự chút nào, hai mắt sáng lên, trầm giọng nói: "Tiểu nhân nguyện làm việc hết mình vì công tử!"

Phương Hành cười hắc hắc, trừng mắt nói: "Đừng kêu công tử, gọi đại gia!"

Đại hán giật mình, vội vàng nói: "Nguyên vì đại gia hiệu lực..."

Phương Hành lúc này mới hài lòng gật đầu, nói: "Vậy ngươi đi đi, ngươi cảm lấy truyền tin phù này, nếu có tin tức, có thể đem linh khí rót vào phù này, ta tự nhiên có thể nghe được ngươi nói, hết thấy tin tức có liên quan đến mập mạp kia, đều phải kịp thời truyền lại cho ta, không thể trì hoãn... Nga, đứng rồi, ngươi xử lý hai cổ thi thể một chút... Ta giết hai thủ hạ của ngươi, không có ý kiến gì sao?"

Đại hán hướng trên mặt đất xì một tiếng khinh miệt, nói: "Giết hay lắm, hai tên khốn kiếp này làm xằng làm bậy, không chuyện ác nào không làm, sớm đáng chết rồi!"

Lúc này đến phiên Phương Hành ngáy ra, cười khò một tiếng, nói: "Ngươi tên là gì?"

Đại hán cười nói: "Tiểu nhân họ Trương, đứng hàng thứ bảy, đại gia gọi ta là Trương Thất là được... Đại gia còn có phân phó không?"

Phương Hành ôm quyền, nói: "Không có gì hay không, đối với ngươi biểu đạt một chút kính ngưỡng..."

Dứt lời thất hồn lạc phách mà đi.

Bỗng nhiên đụng phải người da mặt còn dày hơn so với mình, trong lòng hấn có chút mất mát.

Sau khi rời đi, Phương Hành làm theo cách cũ, bắt buộc mấy người thoát nhìn có chút tin tức giúp mình dò thăm tin tức, hết thấy làm xong, liền giả dạng, tiến vào đông thành một nơi từa lầu an tĩnh, ru rú trong nhà, đợi chờ đám thám tử này truyền tin tức cho mình, sở dĩ không vào trung thành, là bởi vì hấn đã lấy Âm Dương Thần Ma giám nhìn ra.

Bên trong Hải Yêu thành, trung thành có pháp trận thủ ngự, dễ vào khó ra, mà bốn biên thành lại không có.

Mà trong khoảng thời gian này, hấn cũng không nhàn rỗi, bắt đầu lắng đọng tu luyện, tăng lên tu vi của mình, trên đường tới đây, hấn cũng đã đem tài nguyên từ Tê Hà, Sơn Hà, Thư Văn ba cốc cướp tới phân biệt một phen, cũng dựa theo các loại tác dụng phân chia rõ ràng, mà trong đó hấn để ý nhất, bắt đầu từ Tê Hà cốc có được mười hai viên thượng phẩm sinh linh đan, đây cũng là thứ tốt để tăng lên tu vi.

Loại sinh linh đan này chính là lấy nhiều loại yêu đan hỗn hợp chung một chỗ luyện chế, được lực cân chuyên, đối với Linh Động cảnh tu sĩ mà nói, quả thực là bảo vật vô giá, cũng không biết Thanh Điều tại sao vẫn giữ lại thứ tốt như vậy, cũng không cho Hứa Linh Vân hoặc là Tiểu Man phục dụng, nghĩ đến đại khái là nàng cũng cảm thấy mười hai viên sinh linh đan này quá mức trân quý, không nỡ lấy ra dùng mà thôi.

Bất quá lúc này, mười hai viên sinh linh đan nàng trân quý đã lâu tất cả đều thuộc về Phương Hành, trở thành tư nguyên giúp Phương Hành tăng lên tu vi, sau khi luyện hóa Tiểu Sơn Hà ba mươi năm thọ nguyên, Phương Hành tu vi đã đạt đến Linh Động bát trọng sơ giai, mà mười hai viên sinh linh đan trân quý vô cùng, hấn là đủ để cho tu vi đạt tới Linh Động cửu trọng rồi, cần tìm thời gian hảo hảo tu luyện một chút.

Trên thực tế, cũng bởi vì nguyên nhân Phương Hành lấy Tam Muội Chân Hỏa để luyện linh khí, đối với tài nguyên tiêu hao dị thường kinh khủng, mới tiến cảnh chậm chạp như thế, nếu là người tu hành bình thường, đừng nói mười hai viên sinh linh đan, chỉ là Tiểu Sơn Hà ba mươi năm thọ nguyên, đã đủ để khiến cho đem tu vi một hơi từ Linh Động thất trọng tăng lên tới Linh Động cửu trọng đại viên mãn, cho tới trình độ nửa bước Trúc Cơ.

Nói chuẩn xác, Phương Hành thoát khỏi Thanh Vân Tông, cũng là chuyện tất nhiên.

Bởi vì theo hấn tu vi tăng lên, Thanh Vân Tông đã nuôi không nổi đệ tử như hấn nữa.

Ở trong thành hai ba ngày, tin tức trong tay các thám tử cũng truyền trở lại, để cho Phương Hành đối với tình cảnh của đạo nhân mập hôm nay có một cái hiểu rõ đại khái, đạo nhân mập có thể nói đúng là đụng phải đại vận, ngay cả Phương Hành cũng không nghĩ tới, lúc ấy không kiểm tra cẩn thận, tiện tay đưa tới trên tay đạo nhân mập một quyển tu hành pháp quyết bình thường của Bách Thú Tông, thế mà mở ra đặc thù thiên phú của hấn.

Đạo nhân mập dựa theo Ngự Linh Ngự Thú Quyết ghi lại, nhẹ nhàng như thường luyện thành phía trên ghi lại cương liệt linh tướng.

Hấn lại không biết, pháp quyết hấn nhận được thật ra vô cùng coi trọng thiên phú.

Bách Thú Tông truyền thừa kỳ lạ, có liên quan đến yêu thú, trong tông môn có ba đạo yêu linh cường đại, chỉ cần kế thừa một trong ba đạo yêu linh này, là có thể tu vi tăng vọt, thực lực đại tiến, đột phá Trúc Cơ dễ dàng, mà đạo nhân mập tu luyện đạo cương liệt linh tướng kia, chính là pháp quyết lúc thừa kế cương liệt yêu linh cần tu luyện, nếu có thể tu thành, đã nói rõ có tuyệt hảo thiên phú thừa kế cương liệt linh tướng.

Bách Thú Tông ba đạo yêu linh mạnh nhất, theo thứ tự là cửu đầu sư yêu linh, ứng long yêu linh, cương liệt yêu linh, hôm nay, cửu đầu sư yêu linh bị Bách Thú Tông Tông chủ thừa kế, ứng long yêu linh là Tông chủ độc sinh nữ nhi thừa kế, duy nhất còn không có người thừa kế, chính là đạo cương liệt linh tướng này, một khi thừa kế, sẽ nhất phi trùng thiên, trở thành nhân vật số ba trong Bách Thú Tông.

Hơn nữa, ba đạo yêu linh cũng không vền vẹn quan hệ đến vấn đề địa vị, lại càng quan hệ đến Trúc Cơ đại sự.

Bách Thú Tông truyền thừa kỳ lạ, bởi vì buôn bán yêu đan, tông môn đệ tử cũng không thiếu tài nguyên, đồng lứa nhỏ tuổi, thực sự xuất hiện mấy người nổi bật thực lực không tệ, tuổi không lớn lắm, đã tu đến Linh Động cửu trọng, nhưng Bách Thú Tông không có Trúc Cơ pháp quyết, lại càng không có đan sư có thể luyện chế Trúc Cơ Đan, đến nỗi bên trong Bách Thú Tông, Trúc Cơ là một chuyện vạn phần khó khăn.

Mà ba đạo yêu linh, có thể để cho người tu hành thành công Trúc Cơ, chẳng khác gì là ba cái cơ hội Trúc Cơ.

Cửu đầu sư yêu linh cùng ứng long yêu linh đều đã được thừa kế, cơ hội duy nhất chính là cương liệt yêu linh rồi, người quan sát tự nhiên không ít.

Tối thiểu hôm nay bên trong Bách Thú Tông, có hai người muốn thừa kế cái truyền thừa này.

Hai người bọn họ, một người là Bách Thú Tông chân truyền đại đệ tử Sở Chiêu Dương, một người khác lại là Bột Hải quốc Kỳ gia chi tử Kỳ Hành.

Hai người bọn họ đều không tu thành cương liệt linh tướng, cũng đã nói rõ ở phương diện trời phú thừa kế cương liệt yêu linh không bằng đạo nhân mập, nếu để bọn họ cưỡng ép thừa kế, tương lai tối đa cũng chỉ có thể phát huy ra bảy thành uy lực của cương liệt yêu linh, mà đạo nhân mập tu luyện ra cương liệt linh tướng, đã nói rõ người này cùng cương liệt yêu linh hữu duyên, dụng tâm tìm hiểu, có thể có phát huy ra toàn bộ uy lực của cương liệt yêu linh.

Một người như vậy, tương lai không thể nghi ngờ sẽ trở thành một cánh tay đắc lực của Bách Thú Tông.

Chẳng qua là, hai người kia dù sao thân phận đặc thù, một người là Tông chủ chân truyền, trung thành như một, một người là Bột Hải quốc thế gia tử, tài đại khí thô, dính liú thâm hậu, ngay cả Tông chủ cũng không thể không thận trọng suy nghĩ, mà đạo nhân mập mặc dù đã miệng đầy đáp ứng, sẽ ở lại Bách Thú Tông, nhưng hần dù sao cũng là ngoại nhân, Tông chủ trong lòng vẫn có chút do dự.

Một chuyện này, đến bảy ngày sau, cuối cùng sẽ có một cái kết quả.

Bách Thú Tông Tông chủ đã quyết định, muốn ba người này tế bái Thanh Khâu mộ phần, tới quyết định người thừa kế cuối cùng.

Theo lời Trương Thất, Thanh Khâu mộ phần chính là một chỗ thần bí của Bột Hải quốc, lấy tầng thứ của hần, căn bản không cách nào dò thăm ra tin tức xác thực, Phương Hành cũng không nhiều lời, để cho sau khi hần rời đi, quay đầu hỏi thăm kim ô, người này lại là ở Bách Thú Tông trà trộn, đối với chỗ này hiểu biết quá sâu, nghe vậy cười lạnh nói: "Nhìn đáng dấp tên mập mập bằng hữu của ngươi vẫn bị bỏ qua rồi!"

Phương Hành nhú lông mày, nói: "Cái mộ phần nát kia rốt cuộc là địa phương quý gì?"

Kim ô nói: "Ta cũng không biết cụ thể là địa phương nào, chỉ biết chỗ này đối với Bách Thú Tông trọng yếu phi thường, vẫn bị người của Bách Thú Tông nghiêm mật trông coi, cách một thời gian ngắn, Bách Thú Tông Tông chủ còn có thể thu thập thú huyết khác nhau tế bái Thanh Khâu mộ phần, nếu hần định dùng Thanh Khâu mộ phần tới quyết định ba người này ai thừa kế truyền thừa mà nói, không thể nghi ngờ chính là sử dụng phương pháp huyết tế rồi, đây cũng là muốn xem ai bắt được máu dị thú trân quý hơn rồi, nói trắng ra là chính là so sánh tài lực, mập mập kia lấy cái gì cùng người ta tranh đấu chứ?"

Phương Hành giật mình, thở dài nói: "Quả thật là vậy a, quả nhiên không có vận may trên trời rơi xuống, may nhờ ta đi theo..."

Kim ô nói: "Ngươi hiện tại cũng có tiền a, tính toán giúp bằng hữu của ngươi một phen chứ?"

Phương Hành nói: "Ta không có tiền! Chút của cái này, cần phải tiết kiệm!"

Kim ô khinh bỉ nói: "Quý hẹp hòi, vậy làm sao ngươi giúp hần?"

Phương Hành ha ha phá lên cười, nói: "Tổng cộng ba người được đề cử, đem hai cái kia giết chết không phải xong rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Mười hai viên sinh linh đan

Từ chỗ của kim ô biết được, Thanh Khâu mộ phần chính là nơi quý tà đệ nhất Bột Hải quốc, trong truyền thuyết đó là một mộ phần bỏ hoang, quanh năm suốt tháng có ma khí phát ra, thậm chí có người nói, Bột Hải quốc yêu thú, cũng bị nó phát ra yêu khí đề cao, chỉ bất quá, người thấy tận mắt mộ phần này lại rất ít, Bách Thú Tông đem nó coi là tư sản, nói đó là mộ Bách Thú Tông tổ sư gia, người không phận sự cấm vào.

Bất quá, Thanh Khâu mộ phần cùng Bách Thú Tông, quả thật có thiên ti vạn lữ quan hệ, Bách Thú Tông Tông chủ thường xuyên lấy các loại máu yêu thú hiếm thấy đi Thanh Khâu mộ phần tế bái, mà mỗi một lần tế bái, cũng có thể nhận được lợi ích một lần, theo lời đồn bên trong Bách Thú Tông, Thanh Khâu mộ phần có một vị lão tổ đang bế quan, hưởng thụ từ tôn hậu bối tế tự, sẽ có ban thưởng ra ngoài.

Nhưng kim ô đối với lời đồn này, chỉ cười nhạt, theo nó đoán, bên trong Thanh Khâu mộ phần căn bản không có người sống, cũng không thể có được, nó hoài nghi đây chẳng qua là một cái động phủ của cổ tu, lấy dị huyết tế bái, có thể mở ra một vài pháp trận trong động phủ, đem một chút linh bảo, bí quyền những thứ này đưa ra, thậm chí thỉnh thoảng xuất hiện một tia tàn niệm, cũng chỉ là phù quang lục ảnh của cổ tu khi còn sống mà thôi.

Vốn nó ban đầu tính toán đi vào tìm kiếm một chút, chẳng qua là kiêng kỵ ma chương tới thăm bên trong mộ phần, mới bỏ đi ý nghĩ này.

Bách Thú Tông Tông chủ, lần này cũng bởi vì thật sự khó có thể lựa chọn, mới để cho ba người được đề cử tế bái Thanh Khâu mộ phần, hy vọng có thể nhận được manh mối, chỉ bất quá, Thanh Khâu mộ phần cũng không phải lúc nào cũng tế có thể bái, bình thường cũng chỉ ở trăng tròn mới có thể tiến hành, hôm nay mới vừa đầu tháng, nói cách khác, ít nhất phải đợi thêm nửa tháng nữa mới có thể cử hành, trong nửa tháng này, đạo nhân mập vẫn sẽ an toàn.

Phương Hành thấy thế, cũng không nóng nảy, phân phó Trương Thất tiếp tục dò thăm tin tức, sau đó âm thầm lặng lẽ rời Hải Yêu thành, đi tới trong núi phụ cận, tìm một chỗ bí ẩn, dùng phi kiếm chém nát nham thạch, đào ra một sơn động.

Tiếp sau đó, vừa lấy một bộ phòng ngự pháp khí cao cấp từ Tiểu Sơn Hà nơi đó cướp được bố trí ở chung quanh thạch động, nơi này trở thành một tòa động phủ bí ẩn rồi, người bình thường căn bản không phát hiện được, từ rất xa nhìn lại chỉ cảm thấy nơi này có sương mù dày đặc, không nhìn thấy động phủ bên trong, cho dù là không cẩn thận đến gần, cũng sẽ bị không giải thích được dẫn ra bên ngoài, không cách nào tới gần.

"Bách Thú Tông truyền thừa kỳ lạ, bởi vì Bột Hải quốc nhiều yêu thú, lại chuyên buôn bán yêu đan, cho nên tài nguyên bình thường không thiếu, đưa đến Linh Động cảnh tu sĩ rất nhiều, chỉ bất quá Bách Thú Tông công quyết khan hiếm, cho nên chỉ dựa vào lực lượng trong tông môn bọn họ mà nói, mỗi một thời đại chỉ có ba người có thể Trúc Cơ thành công, chính là người kế thừa ba đạo yêu linh cửu đầu sư, ứng long, cương liệt..."

"Hôm nay cả tông môn, lại chỉ có một vị Trúc Cơ, chính là Tông chủ của bọn họ Ứng Sư Hồng, nhưng nếu nói đến người trong Linh Động cảnh, vậy thì nhiều lắm, dựa theo kim ô cùng Trương Thất nói, bên trong Bách Thú Tông, ít nhất cũng có bốn năm vị đệ tử Linh Động cửu trọng, Linh Động thất trọng, bát trọng lại càng không hiếm, đối với ta mà nói, cũng có chút uy hiếp, hay là trước đem tu vi nâng lên rồi hãy nói!"

Không thiếu tài nguyên, lại thiếu công quyết, cũng chính là loại nhân tố này, đưa đến Bách Thú Tông truyền thừa kỳ lạ.

Mà nếu Phương Hành quyết định phải giúp đạo nhân mập một tay, tất nhiên muốn làm chút chuẩn bị mới được.

Cũng vì vậy, Phương Hành bắt đầu chân chính trùng quan.

Hôm nay hẳn đã tích góp một nhóm tài nguyên lớn, có thể chuyên tâm đem tu vi của mình tăng lên một lần tiếp theo.

Không giống tu sĩ bình thường ngày đêm khổ luyện khí, Phương Hành bình thời lấy linh từ duy trì linh khí trong cơ thể dư thừa, sau đó tích góp đầy đủ tư nguyên, đại lượng luyện hóa, nhanh chóng tăng lên tu vi của mình.

Ngồi xếp bằng bên trong thạch động, Phương Hành lấy hộp bạch ngọc chứa mười hai viên sinh linh đan, mở ra, mười hai viên đan được hoàn mỹ như ngọc nhất tề đặt ở trong hộp, mùi thuốc tỏa ra xông vào mũi, phía trên hộp ngọc, thậm chí mơ hồ còn có linh quang nhẹ nhàng hội tụ, tựa như một mảnh linh văn nho nhỏ, ngửi một ngậm đan hương, linh khí trong cơ thể mơ hồ có khuynh hướng tăng lên, thần dị vô cùng.

"Quả là thuốc tốt, luyện hóa mười hai sinh linh đan này, tu vi của ta cũng có thể đạt tới cửu trọng viên mãn chứ?"

Phương Hành suy nghĩ một hồi lâu, cười hắc hắc, nhặt lên một viên sinh linh đan, giống như kẹo ngọt ném vào trong miệng.

Rất nhanh, được lực hùng hồn tỏa ra trong cơ thể, tràn vào kinh mạch, Phương Hành vội vàng vận chuyển Thái Thượng Hóa Linh kinh để luyện hóa, liền có một tia một tia linh khí tinh thuần vô cùng quy về trong kinh mạch, cơ hồ đều không cần Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa, đã có thể trực tiếp quy về kinh mạch.

Chỉ từ điểm này, thực sự bắt phạm.

Bảy ngày sau, Phương Hành đem viên sinh linh đan thứ nhất luyện hóa sạch sẽ, mở mắt ra, thở thật dài.

Theo một hơi phun ra, bên trong thạch động, mùi thuốc nồng nặc, linh khí dư thừa, thoáng cái tựa như phúc địa.

"Viên thuốc này thực sự không tồi, chẳng qua là tốc độ được lực hòa tan quá chậm, thời gian một viên sinh linh đan hoàn toàn tan ra, không sai biệt lắm cần chừng một tháng, ước chừng thời điểm luyện chế, chính là lo lắng cực hạn tu sĩ bình thường hóa giải được lực, cho nên cố ý luyện thành như vậy. Mà ta lấy Thái Thượng Hóa Linh kinh luyện hóa, cũng chỉ có thể đem tốc độ tăng lên chừng bảy ngày luyện hóa một viên, như vậy luyện hóa toàn bộ mười hai viên sinh linh đan, lại cần gần ba tháng thời gian. Bất quá cũng không phải tốn hao thời gian vô ích, viên thuốc này quả thật có hiệu quả, đợi ta đem mười hai viên sinh linh đan hoàn toàn luyện hóa, có thể trực tiếp suy nghĩ chuyện Trúc Cơ..."

Phương Hành tự nói, biết mình đúng là gặp bảo vật, lại đem viên sinh linh đan thứ hai bắn vào trong miệng, tiếp tục luyện hóa.

Mà tại Phương Hành chuyên tâm luyện hóa mười hai viên sinh linh đan, bên trong Bách Thú Tông tông môn Hải Yêu thành, một tòa đại điện, Diệp Cô Âm về mặt cao ngạo nhân nhật nhìn Ứng Xảo Xảo, nói: "Phụ thân người cảm thấy người thiên phú hơn người, không đành lòng để người mai một ở Bách Thú Tông, bởi vì người ở lại, thành tựu cao nhất cũng chỉ là Trúc Cơ, hẳn cảm thấy người có hi vọng kết thành Kim Đan, cho nên chuẩn bị để cho người bái nhập Băng Âm Cung ta, sư tôn đã đáp ứng, mới để ta tới đón người, người không chịu theo ta, là vì sao?"

Ứng Xảo Xảo một thân hồng y, chính là cô bé từng bị Phương Hành bắt cóc, nghe vậy thanh âm thật thấp nói: "Sư tỷ thứ tội, Xảo Xảo không phải không muốn đi, chỉ là muốn đợi cương liệt yêu linh truyền thừa xác định rồi mới đi..."

Diệp Cô Âm thân nhiên nói: "Bất quá là một đạo yêu linh nhiều nhất làm cho người ta Trúc Cơ, có gì xác định?"

Ứng Xảo Xảo trầm mặc một chút, nói: "Ta chỉ không muốn để cho tên mập chết bầm kia nhận được truyền thừa mà thôi!"

Diệp Cô Âm nhìn nàng một cái, nói: "Vì sao?"

Ứng Xảo Xảo nói: "Bởi vì hần cùng Thanh Vân Tông Phương Hành là bằng hữu, ta nhìn ra được, hần mặc dù nói hần cùng với Phương Hành có thù không đội trời chung, nhưng trên thực tế hần là bằng hữu của Phương Hành, mà tên kia, từng... Từng..."

Diệp Cô Âm hơi ngần ra, gật đầu, nói: "Thì ra là người hận chính là người gọi Phương Hành kia, đó là người quá lo lắng rồi, sợ rằng người này không đợi được người tới chém hần!"

Ứng Xảo Xảo ngần ra, hốc mắt đã đỏ lên, nói: "Tại sao?"

Diệp Cô Âm thân nhiên nói: "Bởi vì ta muốn chém hần."

Ứng Xảo Xảo kinh hãi, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Diệp Cô Âm.

Diệp Cô Âm nói: "Chuyện này cũng không có gì không thể nói, nói cho người biết cũng không sao. Năm đó phụ thân ta từng cùng huynh trưởng của Thanh Vân Tông Sơn Hà cốc Tiểu Sơn Hà, cũng chính là phụ thân của người tên là Tiểu Kiếm Minh kết giao, thiếu Tiểu thị bọn hần một cái nhân tình, phụ thân của Tiểu Kiếm Minh lại càng vì phụ thân ta mà chết, vì vậy Diệp gia chúng ta vẫn cảm thấy thiếu bọn hần rất nhiều!"

"Mà Tiểu thị chủ cháu, cũng nhiều lần hiệp ân tự trọng, hướng chúng ta đòi hỏi chỗ tốt, thậm chí từng hướng phụ thân ta cầu hôn, muốn đem ta gả cho Tiểu Kiếm Minh, lại bị sư tôn ta cự tuyệt. Chỉ riêng chuyện này, Diệp gia chúng ta càng cảm thấy có thẹn với Tiểu gia, một mực muốn đền bù, đối với Tiểu thị chủ cháu, cũng luôn thân nhiên tiếp nhận, thậm chí từng để cho ta cùng với Tiểu Kiếm Minh giả đầu một cuộc, cho hần dương danh, nếu không người cho rằng bằng vào thanh thiết kiếm nát kia, thật có thể cùng ta cùng Hầu Quý Môn nổi danh, danh liệt Sở Vực tam kiều ư?"

"A, hôm nay phụ thân ta cũng qua đời rồi, tộc nhân khác không quản được ta, ta cũng không nguyện cùng Tiểu thị kết giao, vừa vặn trước đó không lâu bên trong Thanh Vân Tông phát sinh biến đổi lớn, là một người gọi Phương Hành, ở tiểu thiên nham chém giết Tiểu Kiếm Minh, trở thành cừ địch bất cộng đái thiên của Tiểu thị, ta chuẩn bị đem Phương Hành chém giết, cũng coi như thay Tiểu thị bọn họ báo thù, từ đó không liên hệ tới nhau!"

Dứt lời, Diệp Cô Âm nhàn nhạt nhìn Ứng Xảo Xảo: "Người cảm thấy người có thể tranh được với ta ư?"

Ứng Xảo Xảo vội vàng cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Sư muội không dám, sư tỷ giết hần, cùng ta giết hần, cũng giống nhau, ta chỉ hận hần vô duyên vô cớ giết hung nô, nghĩ tới nhất định phải làm cho hần đền mạng mà thôi..."

Diệp Cô Âm cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Trong lòng nàng cũng có ý nghĩ chân thật chưa từng nói ra, nàng là một cô gái vô cùng kiêu ngạo, vốn cùng Tiểu Kiếm Minh, Hầu Quý Môn nổi danh, nhưng Phương Hành chém giết Tiểu Kiếm Minh, vô hình trung giống như đè ép nàng, đối với nàng mà nói, phi thường khó có thể chịu được, chém giết Phương Hành, trừ thay Tiểu Kiếm Minh báo thù ra, cũng muốn hướng người khác chứng minh, mình tuyệt đối không thua ai cả.

Bảy ngày một viên sinh linh đan, đợi đến Phương Hành đem viên sinh linh đan thứ hai hoàn toàn luyện hóa, đã là sau nửa tháng.

Cũng ở một ngày này, chưa tới hoàng hôn, Bách Thú Tông phương hướng tây nam thâm sơn, một mảnh sơn cốc hàng năm sương mù màu tím quý dị lượn lờ, một đạo khí tức quý dị chợt dâng lên, xông thẳng lên trời, lúc này ngoại giới, Bột Hải quốc nhiều mưa đang mưa xối xả, nhưng mà theo đạo khí tức này dâng lên, mây trời đen quý dị bị xua tan, lộ ra không trung một vầng trăng sáng.

Ánh trăng như tơ, một luồng một luồng chậm rãi rơi vào trong sơn cốc.

"Đến lúc rồi sao?"

Phương Hành đang trong thạch động bế quan cũng ở thời khắc này, chợt mở hai mắt ra.

Cũng vào lúc này, ngoài động truyền tới một trận đập cánh, lại là kim ô đem chính mình biến thành một con đại điều tạp mao đứng hện chạy đến chỗ Phương Hành bế quan, giảm thấp thanh âm kêu: "Tiểu quý, nên đi Thanh Khâu mộ phần..."

"Chờ người đã lâu..."

Theo thanh âm vang lên, Phương Hành người mặc thủy hỏa đạo bào từ bên trong động lướt ra ngoài, ngồi xếp bằng ở trên lưng kim ô. Theo thân hình hần lướt đi, sương mù quý dị bố trí chung quanh sơn động, tất cả cũng tất cả đều được thu vào một khối ngọc bội bên hông hần.

"Đi thôi, đi tìm hiểu một chút về Bách Thú Tông mộ phần có cái gì quý dị!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Thanh Khâu mộ phần

Bên trong Hải Yêu thành, chúng đệ tử Bách Thú Tông cũng đã tập hợp đầy đủ, đều phi thân cưỡi ở trên phi hành tọa kỵ chỉ Bách Thú Tông mới có —— yêu thú da hắc bức, theo Tông chủ ra lệnh một tiếng, đông nghịt tựa như một mảnh mây đen, nhất tề hướng phương hướng Thanh Khâu mộ phần lướt đến. Ở trong phiến mây đen này, một đạo linh quang quán quanh trên thoi bạc, Diệp Cô Âm đeo đàn ngọc không lồ nổi bật bất phàm, về mặt trong treo lạnh lùng.

"Diệp sư tỷ, ngươi có muốn đến trên lưng hắc bức hay không, cũng không cần tiêu hao linh khí thúc dục ngân toa nữa!"

Ứng Xảo Xảo biết điều tới gần Diệp Cô Âm, cẩn thận lấy lòng hỏi.

Diệp Cô Âm chẳng qua nhân nhật nói một chữ, liền tăng nhanh tốc độ, bay về phía trước.

"Bản!"

Ứng Xảo Xảo cắn cắn môi, về mặt có chút ủy khuất, nhưng vẫn đành hoảng đi theo.

"Ha ha, Chiêu Dương sư huynh, lần này ngươi chuẩn bị máu dị thú gì làm tế phẩm a?"

Trên một con hắc bức khổng lồ, một người thanh niên ngồi xếp bằng, mặc trên người cảm y thật dày, tựa như hết sức sợ lạnh, người này chính là Bách Thú Tông đại đệ tử lúc ấy cùng Phương Hành ở Loạn Hoang sơn gặp qua một lần, Sở Chiêu Dương. Mà cùng hắn nói chuyện, là một người cao gầy mặc khinh bào, trang phục như quý công tử, về mặt có chút hài hước, lại là Bột Hải quốc thế gia chi tử, Kỳ Hành.

Sở Chiêu Dương cùng Kỳ Hành, cộng thêm đạo nhân mập, cũng chính là người được đề cử tranh đoạt cương liệt yêu linh truyền thừa lần này.

Sở Chiêu Dương nghe Kỳ Hành nói, nhân nhật liếc hắn một cái, nói: "Nhìn bộ dáng có vẻ ngươi rất có lòng tin!"

Kỳ Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Lòng tin cũng không dám chắc, bất quá phụ thân ta quả thật rất để ý chuyện này, không tiếc tốn năm trăm khối trung phẩm linh thạch, từ ngoại giới mua được một lon máu huyết yêu vượn có thượng cổ ma viên huyết mạch mà thôi, đem đi bái tế, nói vậy lão tổ sẽ cảm nhận được một phen tâm ý của văn bối như ta. Chẳng qua là không biết Chiêu Dương sư huynh ngươi, chuẩn bị tế phẩm gì?"

Nghe được "Thượng cổ ma viên huyết mạch" mấy chữ, Sở Chiêu Dương trong mắt tinh quang chợt lóe, sau đó biến mất không thấy gì nữa, lạnh nhạt nói: "Ta không giống ngươi là thế gia tử, căn cơ hùng hậu, không có nhiều tiền, chỉ có máu cửu trọng yêu thú bình thường mà thôi!"

"Ha ha..."

Kỳ Hành nở nụ cười, nói: "Chiêu Dương sư huynh ngươi đúng là không có thành ý!"

Sở Chiêu Dương thân nhiên nói: "Chuyện của ta không phiền ngươi quan tâm, chẳng qua là giống như ngươi đã quên, đối thủ cạnh tranh của ngươi không chỉ có mình ta, bên kia còn có một tên mập, nếu nói ra, hẳn tu thành cương liệt linh tướng, mới thật sự là người thừa kế yêu linh!"

Kỳ Hành hướng Dư Tam Lưỡng cách đó không xa núp ở trên lưng hắc bức, cười lạnh một tiếng, trong mắt hàn mang chợt lóe, thấp giọng nói: "Chiêu Dương sư huynh cần gì phải nói kẻ này. Mập mập này cho dù có Mạc Da sư thúc ủng hộ, Tông chủ cũng không thể để cho hắn thừa kế cương liệt yêu linh. Dù sao ngay cả Tông chủ lão nhân gia năm đó cũng không tu luyện thành cửu đầu sư linh tướng, sau đó cường ép thừa kế cửu đầu sư yêu linh a, nếu mập mập này kế thừa cương liệt yêu linh, tương lai tu vi vượt qua Tông chủ, Tông chủ nên đặt mình chỗ nào đây?"

Lạnh lùng cười một tiếng, Kỳ Hành trong mắt tinh quang lóe lên, lại nói: "Mập mập này thoát nhìn ngơ ngác ngây ngốc, thế nhưng có thể tu luyện thành cương liệt linh tướng, thật sự làm cho người ta khó hiểu, nói không chừng hắn có yêu man huyết mạch giấu diếm, đợi ta nhận được cương liệt yêu linh, chắc chắn đem mập mập này mang tới, luyện thành nhân linh đan, nói như vậy không chừng thiên phú của hắn, còn có thể bị ta hấp thu một ít..."

Sở Chiêu Dương nghe xong, trong mắt nhất thời run lên.

Bọn họ Bách Thú Tông truyền thừa, thật ra yêu cầu vô cùng nghiêm khắc, đối với huyết mạch, thể chất có yêu cầu gần như bắt buộc.

Chẳng qua Bách Thú Tông thế yếu, không có những người tư chất đầy đủ để cho Bách Thú Tông lựa chọn, vì vậy rất nhiều đệ tử cũng cường ép tu luyện Bách Thú Tông pháp quyết, kể từ đó, có rất nhiều người xuất hiện một chút tệ đoan, tỷ như chính mình, chính là khí huyết thiếu hụt, thân thể lạnh như băng, cực độ sợ hàn, chính là ngày mùa hè chói chan, cũng muốn mặc cảm y thật dày, nếu không thân thể sẽ không chịu nổi.

Mà sư đệ Kỳ Hành của hắn, lại là cực độ điên cuồng, có người nói hắn bí mật ăn thịt người, đã ăn không dưới trăm người, lúc trước Sở Chiêu Dương còn có chút không tin, hôm nay nghe lời của hắn, không khỏi tin vài phần...

Phía trước đạo nhân mập đứng ở trên lưng một con hắc bức, tựa hồ cảm thấy có hàn mang hướng mình đâm tới, không nhịn được run run một chút.

Hắn cùng một lão nhân cùng cười một con doi, lão giả này là Mạc Da trưởng lão đã đem hắn từ Sở Vực dẫn tới Bột Hải quốc, người này cũng là đệ tử Bách Thú Tông, không nhận được tam đại yêu linh truyền thừa, nhưng cơ duyên xảo hợp, ở chỗ khác chiếm được một viên Trúc Cơ Đan, Trúc Cơ ngoài ý muốn, sau đó bởi vì cơ duyên xảo hợp, phát hiện thiên phú của Dư Tam Lưỡng, cũng mang hawks trở lại.

Trong khoảng thời gian này, cũng là hần hướng Tông chủ đề cử đạo nhân mập, cũng trở thành người dẫn dắt đạo nhân mập gia nhập vào Bách Thú Tông.

Trưởng lão này lại là người trung thành, hần cảm thấy tên mập này nếu tu thành cương liệt linh tướng, nếu kế thừa cương liệt yêu linh mà nói, tương lai thành tựu tất nhiên không thấp, nói không chừng còn trên Tông chủ, dù sao Bách Thú Tông điển tịch từng ghi lại, Bách Thú Tông trong quá khứ, nhất định phải có thể tu luyện ra linh tướng, mới có thể thừa kế yêu linh, chẳng qua là sau đó Bách Thú Tông xuống dốc, dần dần không tuân thủ quy định này mà thôi.

Đạo nhân mập mới vừa bị bắt tới Bách Thú Tông, làm sao có tài lực đi thu mua máu yêu thú?

Hôm nay trong lòng ôm một hộp thú huyết, chính là Mạc Da trưởng lão cho hần.

Mặc dù đây cũng là máu huyết yêu thú cửu giai, coi như không sai, nhưng so với Kỳ Hành tí mỉ chuẩn bị máu yêu vượn cùng Sở Chiêu Dương tựa hồ có âm thầm chuẩn bị gì đó mà nói, đạo nhân mập không có chút ưu thế nào, chẳng qua là việc đã đến nước này, hần cũng phải kiên trì đi xuống, bởi vì nếu mất đi tư cách này mà nói, hần thật sự không biết mình sẽ rơi vào kết quả gì.

Trong khoảng thời gian này, mặc dù Bách Thú Tông đối đãi như khách quý, nhưng cuộc sống của hần có thể nói là thê lương hoảng sợ, hồn bất thủ xá.

Trong nội tâm, sớm không biết mắng Phương Hành bao nhiêu lần.

Tên tiểu vương bát đản này, thật không biết sẽ đem mình hại chết, hay là đưa chính mình một bước lên mây a!

Bất quá thời điểm đang chờ Phương Hành, hần theo bản năng nhìn một chút núi rừng nơi xa sâu thẳm dưới ánh trăng, trong lòng nghĩ, làm bằng hữu của tiểu vương bát đản này, mặc dù thường xuyên gặp nạn, nhưng luôn có thể hóa hiểm vi di, lần này mình còn có thể có may mắn này hay không?

Đang lúc suy tư, Bách Thú Tông chúng đệ tử đã đi tới trước sơn cốc bị tử vụ quỷ dị bao quanh, ở phía trước nhất Bách Thú Tông Tông chủ phát ổng tay áo, hét lớn một tiếng: "Đi..." Cũng không biết bấm pháp quyết gì, tử vụ trước người tựa như vật còn sống mà cử động, tự động hướng hai bên tách ra, lộ ra một con đường trực tiếp thông vào trong cốc.

Mơ hồ có thể thấy trong sơn cốc, có một tòa tiểu sơn màu đen đứng thẳng, hình dáng tựa như một tòa mộ phần.

Mộ phần này cao chừng hơn trăm trượng, nửa khúc trên bao phủ ở trong sương mù màu tím, thấy không rõ diện mạo chân thực, chỉ có nửa khúc dưới hiển lộ ra, lộ ra tảng đá màu đen, mà tại bên dưới có một chiếc án ngọc, điêu khắc một mảnh giống như mặt quỷ, hoặc như là ký hiệu, bên trong tựa hồ còn có một chút vết máu tiên điểm...

"Bách Thú Tông Ứng Sư Hồng, dẫn theo đồ tử đồ tôn, bái tế lão tổ..."

Ứng Sư Hồng đi tới trước Thanh Khâu mộ phần, trầm giọng hét lớn, dẫn đầu nửa quỷ dưới đất.

Mà tại phía sau hần, chúng đệ tử và trưởng lão Bách Thú Tông, cũng rối rít nhảy xuống hắc vực, đều quỷ xuống, miệng nói: "Bái tế lão tổ..."

Trong đám người đang quỷ, chỉ có Diệp Cô Âm đứng nghiêm, thậm chí không có từ trên ngân toa đáp xuống đất, chẳng qua là ánh mắt lãnh đạm nhìn Thanh Khâu mộ phần, trong ánh mắt, tựa như có một chút tò mò, nhưng càng nhiều lại là khinh thường.

Đối với Bách Thú Tông lão tổ những lời này, nàng cực kỳ khinh thường, trong lòng hần, chỉ có sư tôn của mình, mới là cường giả chân chính.

"Hậu bối bất tài, vì lão tổ mạng đến Trúc Cơ đại yêu tinh huyết, mong lão tổ xin vui lòng nhận cho..."

Ứng Sư Hồng trầm giọng quát lên, sau đó đứng dậy, tay áo vung lên, lập tức có một cái bình đen nhánh bay ra, rơi vào trên bàn ngọc, sau đó, hần cong ngón tay búng ra, một đạo kinh khí đánh nát chiếc bình, máu đen lập tức tràn ra, theo ký hiệu quỷ tích trên bàn ngọc quanh co lưu động, dần dần biến mất, cũng không biết chảy đi nơi nào.

Mọi người đều nín hơi, lặng lẽ quan sát Thanh Khâu mộ phần biến hóa.

Qua một hồi lâu, đột nhiên ông một tiếng, giữa không trung tử vụ phát sinh biến hóa, thậm chí có một đạo hắc quang từ phía trên tử vụ bay lên, hắc quang bao phủ, lại là một viên đan dược màu đen, quay tròn lơ lửng ở trước mặt Ứng Sư Hồng, Ứng Sư Hồng trên mặt hiện ra vẻ vui mừng, cung kính nhận lấy viên thuốc này, lần nữa hành lễ, kêu lên: "Đa tạ lão tổ..."

"Quả thật có chút môn đạo..."

Diệp Cô Âm ngưng thần quan sát, đã nhận ra đó là một viên thượng thừa đan dược Trúc Cơ kỳ tu sĩ phục dụng, giá trị cực cao.

Ánh mắt không khỏi chột lóe, hướng nửa khúc trên Thanh Khâu mộ phần tử vụ bao phủ nhìn lại, tựa hồ đối với bí mật phía trên nảy ra một chút hứng thú, bất quá do dự một chút, vẫn bỏ đi ý nghĩ đi tới tìm tòi tận cùng, nàng đã nhìn ra, tử khí màu tím nồng nặc trên thực tế cũng là một loại chủng khí cổ quái, âm độc vô cùng, bằng tu vi của mình, còn không cách nào ngăn cản.

Hơn nữa, nàng là lấy thân phận khách quý tới đây xem lễ, nói ra Bách Thú Tông chịu cho mình đi vào xem lễ, cũng là tỏ vẻ tín nhiệm, nếu mình còn muốn tìm tòi nghiên cứu bí mật lớn nhất của người ta, vậy thì lộ ra vẻ quá vô lễ rồi.

Chương 188: Đạo nhân mập hoảng sợ

Lão tổ xác thực đã thức tỉnh, các người có thể tiến tới tề bái rồi, ai nhận được ban thưởng quý trọng nhất, người đó chính là người thừa kế cương liệt yêu linh!"

Ứng Sư Hồng nhận được bảo đan, liền nhét vào trong tay áo, lui sang một bên. Mà trong đám người, có ba người đi tới, riêng mình trong lòng đều ôm một cái hũ, chính là Sở Chiêu Dương, Kỳ Hành, đạo nhân mập, ba người này liếc nhau một cái, đều có chút chần chờ, không dám tiến lên, cuối cùng lại là Kỳ Hành cười lạnh một tiếng, tiến lên một bước, nói: "Ta tới trước đi!"

Vừa nói đi tới trước ngọc án, đem chiếc hộp đặt ở phía trên, sau đó lui về phía sau một bước, cất cao giọng nói: "Lão tổ tôn quý ở trên, văn búi Bội Hải quốc Kỳ gia chỉ từ Kỳ Hành, hướng ngài kính hiến máu yêu viên có huyết mạch thượng cổ yêu viên..."

Nói một hồi, sau đó mới lui về phía sau, hít sâu một hơi, vung chưởng đánh văng nắp hộp.

"Dĩ nhiên là máu yêu vượn có huyết mạch thượng cổ yêu viên..."

"Kỳ gia thật đúng là chịu chơi, nhìn đáng về đối với cương liệt yêu linh đã muốn chắc rồi!"

"Kỳ sư huynh bảy ngày trước đã lên tiếng, nói mình nhất định phải lấy được cương liệt yêu linh, nói vậy cũng bởi vì có yêu huyết này sao!"

Trong đám người vang lên tiếng nghị luận, bàn luận xôn xao.

Bách Thủ Tông giao thiệp với yêu thú, tự nhiên biết huyết mạch thượng cổ yêu viên trân quý đến cỡ nào.

Kể từ khi Yêu tộc dời về phương bắc, trên Nam Chiêm đại lục đã rất hiếm khi nhìn thấy Trúc Cơ kỳ đại yêu rồi, một chút yêu thú có huyết mạch trân quý cũng bị Nhân tộc tu sĩ bắt giết, bình thường khó gặp, chính là Bách Thủ Tông chuyên buôn bán liên quan đến yêu thú, cũng không có bao nhiêu.

Còn lần này, Tông chủ cũng đã hạ lệnh, để cho bọn họ tự tìm kiếm thú huyết, vậy cơ hội bọn họ nhận được thú huyết trân quý có thể nhỏ hơn.

Chiếc hộp bị đánh vỡ, lập tức có mùi máu tươi nồng nặc truyền ra, thậm chí còn mơ hồ nghe được một tiếng ma viên hí hô, hư ảnh một con yêu viên từ trên hộp máu nhảy lên, biến mất không thấy gì nữa, cực kỳ quý dị, mà sương mù màu tím bao phủ ở trên cao cũng nhất thời nổi lên ba động quỷ dị, tựa hồ có đồ vật gì đó muốn rơi xuống, mọi người không khỏi ngừng hô hấp, không nháy mắt mà nhìn bầu trời.

Vừa ước chừng qua hai tức công phu, chợt thấy từ vụ thoảng một cái, một vật từ trong sương mù rơi xuống.

Kỳ Hành mừng rỡ, vội vàng vươn hai tay, đem vật kia ôm vào trong lòng, sau đó khấn cấp lấy ra ngắm nghía, rõ ràng là một mảnh lệnh bài tình xảo, ước chừng lòng bàn tay, hiện lên màu xanh nhạt, phía trên khắc hoa văn quý dị, Kỳ Hành vừa thấy đã biết không phải là phẩm vật, chẳng qua là không biết cụ thể có tác dụng gì, vội vàng xoay người lại đưa cho Tông chủ Ứng Sư Hồng, mời hắn hỗ trợ giám định.

Ứng Sư Hồng nhận lấy, đánh giá mấy lần, vừa dò xét linh lực cảm ứng một hồi lâu, liền đưa trở lại, mỉm cười nói: "Đây là ngự linh bài, có thể phong ấn thần niệm một con yêu thú vào trong đó, con yêu thú này sẽ bị người khu sử..."

Kỳ Hành ngẩn người, hỏi vội: "Giá trị như thế nào?"

Ứng Sư Hồng hơi mỉm cười nói: "Thượng phẩm!"

Kỳ Hành nhất thời mừng rỡ, cảm ngự linh bài, vui sướng lui về, đặc ý nhìn Sở Chiêu Dương cùng đạo nhân mập một cái.

"Tôi phiên ta!"

Sở Chiêu Dương thở thật dài, ôm hộp máu tiến lên, trong lòng đã âm thầm quyết định.

Hắn chuẩn bị chỉ là máu một con yêu thú cửu giai lôi thuộc tính, cùng máu yêu vượn của Kỳ Hành không cách nào so sánh được, chẳng qua trong lòng hắn cũng đã có chủ ý, lúc tề bái Lão tổ, hắn sẽ cắt bàn tay của mình, đem bốn mạng máu huyết của mình thấm vào, như vậy sẽ hao tổn của mình nhất trọng tu vi, nhưng phẩm chất huyết tể không nghi ngờ sẽ tăng lên trên phạm vi lớn, hi vọng mượn chuyện này đã động tới lão tổ.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, mặc dù thân là Bách Thủ Tông chân truyền đại đệ tử, nhưng không được yêu linh, không cách nào Trúc Cơ thành công.

Hắn phải liều một lần!

Bất quá, mới bước ra hai bước, đột nhiên một thanh âm gọi hắn trở lại: "Chiêu Dương ca ca!"

Sở Chiêu Dương ngừng chân xoay người lại, đã thấy Ưng Xảo Xảo đi lên, lấy ra một cái bình nhỏ, vừa lấy ra một thanh tiểu đao màu bạc, tại trên ngón trỏ của chính mình cắt một cái, đem vài giọt huyết mạch nhỏ vào, ở trong ánh mắt kinh ngạc của Sở Chiêu Dương, Ưng Xảo Xảo nói: "Ta truyền thừa ứng long yêu linh, máu của ta chính là máu ứng long, hẳn là sẽ làm lão tổ hài lòng!"

Sở Chiêu Dương đẩy mắt kính ngọc, đệ tử Bách Thú Tông tất cả đều kinh hãi.

Kỳ Hành cầm lấy ngự linh bài đang vui sướng vô cùng lại biến sắc, tức giận nhìn sang Tông chủ.

"Đó là ý của Xảo Xảo, ta cũng không thể can thiệp..."

Tông chủ nhàn nhạt nói, Kỳ Hành sắc mặt nhất thời trở nên càng thêm khó coi.

Sở Chiêu Dương đẩy mắt kính, thấp giọng nói: "Tiểu sư muội, ngươi yên tâm, tương lai ta nhất định thay ngươi làm thịt tên tiểu tử kia..."

Ưng Xảo Xảo thân nhiên cười, nói: "Sợ rằng không tới phiên chúng ta nữa, ngươi đi trước đi, trở về sẽ nói cho ngươi!"

Sở Chiêu Dương gật đầu, mừng rỡ cầm chiếc hộp tiến lên.

Đứng thủ tục đem thú huyết vẩy vào trên bàn ngọc, không lâu lắm, quả nhiên lại có tử vụ bắt đầu khởi động, một vật từ không trung bay xuống, Sở Chiêu Dương vội vươn tay tiếp lấy, hai tay đang cầm vừa nhìn, lại thấy dĩ nhiên là một cái vòng bạc lóe ra ánh quang, ở dưới ánh trăng, sáng suốt tỏa sáng, thoát nhìn thật bất phàm, hẳn cũng không cách nào phân rõ tốt xấu, vội vàng đưa cho Tông chủ ngắm nhìn.

"Ngô, vật này là khóa vòng, vừa có thể khóa thú, vừa có thể tù người, cũng là hiếm thấy..."

Sở Chiêu Dương nghe vậy, ánh mắt không khỏi sáng ngời, cảm thấy hưng phấn.

Ngay lúc này, Kỳ Hành vội hỏi: "Sư tôn, ban thưởng cho hai người chúng ta, ai quý hơn ai?"

Tông chủ trầm ngâm một hồi lâu, nói: "Đều là pháp khí thượng phẩm, cách dùng lại bất đồng, trong khoảng thời gian ngắn, ta cũng rất khó kết luận tốt xấu được, chỉ bằng trở lại Hải Yêu thành, để lão cung phụng trong thành tới giám định một phen mới được..."

"Vậy chúng ta nhanh đi về sao?"

Kỳ Hành lo lắng không dứt, thuận miệng nói.

Tông chủ thân nhiên nói: "Cũng không vội, không phải còn có một người sao?"

Vừa nói, ánh mắt của hắn nhìn về phía Dư Tam Lưỡng sợ hãi rụt rè núp ở phía sau.

Kỳ Hành theo ánh mắt Tông chủ nhìn tới, trong lòng nhất thời cười lạnh một tiếng, căn bản không cho là Dư Tam Lưỡng có thể tạo thành uy hiếp gì cho mình, trên thực tế, nếu không phải Ưng Xảo Xảo đột nhiên nhúng tay, dùng máu nàng dung hợp yêu linh giúp Sở Chiêu Dương một tay, ngay cả Sở Chiêu Dương cũng căn bản không thể nào đạt được pháp khí cùng mình so sánh, lại càng không cần phải nói tên mập mạp chết bầm từ nơi khác đến này.

Bất quá Tông chủ đã lên tiếng, hắn cũng không dám có dị nghị, cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Dư Tam Lưỡng, nói: "Tới phiên ngươi!"

Dư Tam Lưỡng thấp thỏm trong lòng, chậm chạp đi về phía trước.

Kỳ Hành bỗng nhiên lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Dư sư đệ, ngươi chuẩn bị cái gì để huyết tế?"

Đạo nhân mập lau mồ hôi trên trán, thanh âm lắp bắp nói: "Cửu... máu cửu giai yêu thú..."

Kỳ Hành nghe vậy cười lạnh: "A, ngay cả Ngũ Hành thuộc tính cũng không có sao?"

Đạo nhân mập run giọng nói: "Thật... Thật giống như không có..."

"Ha ha..."

Kỳ Hành yên tâm, cười lạnh một tiếng, nói: "Vậy ngươi mau lên đi!"

Ở thời điểm đạo nhân mập thoáng qua bên người hắn, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Mặc dù ngươi làm người ta chán ghét, nhưng bản thân ta nghĩ ném thủ tử vị thịt béo trên người của ngươi..." Vừa nói chuyện, còn nuốt nước miếng, tựa hồ thật muốn ở trên người đạo nhân mập cắn một miếng.

Một câu nói kia, lại đem đạo nhân mập hù dọa sợ hết hồn hết vía, nhưng hắn biết, chính mình nếu không thừa kế cương liệt yêu linh mà nói, đối với Bách Thú Tông cũng không có tác dụng lớn, ngay cả Mạc Da trưởng lão, cũng không thể che chở chính mình, không chừng người này thật sẽ đem hắn mang đi ăn thịt, nghĩ tới đây, hai chân nhất thời mềm nhũn, bước có bước không hướng ngọc án mà đi.

"Mập mập chết bầm, nguoi đi mau một chút, đừng trễ nải thời gian!"

Ứng Xảo Xảo cũng cau mày nhìn về phía Dư Tam Lưỡng, lạnh lùng quát mắng.

Dư Tam Lưỡng chân càng mềm nhũn, cánh tay cầm hộp cũng đang run rẩy, trong lòng cầu khẩn các lộ thần phật trên trời.

"Ông trời già a, cứu Dư Tam Lưỡng ta với, cùng lắm thì sau này không bao giờ... ăn thịt nữa..."

"Phương Hành tiểu vương bát đản, mập gia thật đúng là bị nguoi hại khổ..."

"..."

Nhiều tiếng niệm lẩm bầm vang lên, ngọc án cuối cùng vẫn còn đi tới, dường như hư thoát đem cái hộp đặt ở trên bàn ngọc.

"Ông trời phù hộ, ông trời phù hộ a..."

Đạo nhân mập cầu nguyện một chút, sau đó mới cắn răng, một quyền đem cái joopj đập nát.

"Rầm..."

Trong tiếng vỡ vụn, huyết tương đỏ lôm bèn trong chảy đến trên bàn ngọc.

Đạo nhân mập hai tay gắt gao xoắn chéo áo, trong lòng cố nén run rẩy không ngừng, ngẩng đầu nhìn trời.

Giữa không trung, tử vụ ba động, tựa như có cái gì rơi xuống.

Song quỷ dị chính là, tử vụ bắt đầu khởi động một hồi lâu, lại bình tĩnh lại, không có bất kỳ vật gì rơi xuống.

Đạo nhân mập ngờ ngác nhìn giữa không trung, trong lòng đã sắp sửa phát điên.

"Ha ha, chẳng lẽ nói lão tổ căn bản không thèm để ý tể phẩm này, không có bất kỳ ban thưởng nào sao?"

Kỳ Hành cười to.

Bách Thú Tông chúng đệ tử trên mặt tất cả cũng mang nụ cười khác thường, tự tiểu phi tiểu nhìn đạo nhân mập, có giễu cợt, cũng có khinh thường.

Mà Ứng Xảo Xảo lại cười lạnh một tiếng, trong bụng một tảng đá lớn rơi xuống đất, cuối cùng sẽ không để mập mập này nhận được cương liệt yêu linh truyền thừa.

Chẳng qua là, lúc mọi người ở đây đều cho rằng sẽ không có ban thưởng rơi xuống, đột nhiên tử vụ lần nữa điên cuồng tuôn ra, mơ hồ có tiếng kêu to truyền đến, "Hô" một tiếng, đột nhiên trong sương mù, có một vật thể khổng lồ rơi xuống, thoát nhìn chừng hơn một trượng, như một khối nham thạch khổng lồ, trong miệng mang theo quái khiếu, "Thỉnh thỉnh" một tiếng, nặng nề đập vào trên bàn ngọc.

Bách Thú Tông đệ tử nhất thời ngây dại, khó có thể tin nhìn một màn trước mắt.

Rớt xuống, lại là một con kim điều tạp mao, cũng không biết là chết hay sống, ngược lại đã nằm im.

"Đây... Đây là bảo bối gì?"

Đạo nhân mập cũng sợ ngây người, sững sờ, ngẩn người sững sờ nhìn quái điều trước mắt.

Cũng vào lúc này, tử vụ bỗng nhiên lần nữa điên cuồng tuôn ra, lại là một tiếng quái khiếu, giữa không trung, một vật thể hình người giương nanh múa vuốt rơi xuống, nặng nề đập vào trên người quái điều, đập cho quái điều hết thảy một tiếng, giống như sóng lại, người phía sau cũng là không bị thương, trực tiếp từ trên ngọc bàn nhảy lên, ngẩng đầu nhìn lên, vui mừng kêu lên: "Mập mập chết bầm!"

Vừa thấy được người này, đạo nhân mập nội tâm trực tiếp sụp đổ...

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Cả người là bảo

Nếu nói ra, Phương Hành tới nơi này sớm hơn Bách Thú Tông Tông chủ đám người một canh giờ.

Khi hần ở trong núi sâu bế quan, phát hiện Thanh Khâu mộ phần phát sinh một tia quý dị khí tức đã cùng kim ô chạy tới, vốn theo kế hoạch của kim ô, ngay khi người Bách Thú Tông mở ra tử vụ phong tỏa, nhân cơ hội lên vào, bắt quả Phuong Hành quan sát tử vụ một hồi, đã nói thẳng: "Còn chờ cái rắm a, hai chúng ta phá trận đi vào trước không được hay sao?"

Kim ô kinh ngạc nói: "Phá trận? Chỉ dựa vào hai ta mà đòi phá pháp trận này ư?"

Phuong Hành vừa nhìn kỹ mấy lần, gật đầu rất chắc chắn, nói: "Tử vụ này thoát nhìn quý dị, nhưng thật ra chỉ là một loại chướng khí, cũng phi thường lợi hại, hơn nữa nó cùng pháp trận chung quanh sơn cốc hỗn hợp cùng nhau, trở nên càng thêm khó có thể nắm bắt, bắt quả, nếu có thể ngăn cản tử vụ, sau đó phá vỡ pháp trận, có thể dễ dàng tiến vào sơn cốc..."

Kim ô quan sát tử vụ một chút, rất gọn gàng linh hoạt lắc đầu nói: "Đánh chết ta cũng sẽ không đụng vào thứ này!"

Phuong Hành khinh bỉ nhìn nó một cái, nói: "Người lá gan bé như vậy, còn bốc phét tinh thần mạo hiểm cái gì?"

Kim ô cả giận nói: "Có quan hệ sao? Tử vụ này thật là quý dị, đoán chừng Trúc Cơ cũng không ngăn được, huống chi chúng ta?"

Phuong Hành cười hắc hắc, nói: "Trúc Cơ không ngăn được, nhưng chúng ta chưa chắc a... Ta nghĩ người đã quên một chuyện!"

Kim ô nói: "Cái gì?"

Phuong Hành ha ha cười một tiếng, từ trong túi trữ vật đồ ra một đồng đan dược, nói: "Chúng ta là người có tiền mà!"

Vừa nói ngồi xổm xuống trên mặt đất, bắt đầu ở trong đồng đan dược lựa chọn nhặt nhặt, hần cướp sạch đan dược Thanh Điều trường lão sở hữu, chủng loại rất nhiều, chỉ riêng giải độc đan, đã hàng trăm loại, có ở phía ngoài bình sứ khắc tên, có bình thì không có, đừng nói là kim ô, coi như là một đan sư bình thường tới đây, muốn giám định rõ ràng nhiều đan dược như vậy, cũng không phải là chuyện dễ.

Bắt quả Phuong Hành hoàn toàn không có loại suy nghĩ này, sau khi lấy Âm Dương Thần Ma giám giám định ra đặc điểm của tử vụ, thật nhanh ở trong đồng đan dược tìm ra thuốc giải độc tương ứng. Trong tu hành giới, khối độc rất nhiều, đủ loại thuộc tính, không phải trường hợp cá biệt, loại đan dược trong truyền thuyết một viên có thể giải bách độc thật ra cũng không tồn tại, mà Phuong Hành cũng không biết luyện đan, không cách nào hiện trường luyện chế giải độc đan khắc chế.

Bắt quả hần có Âm Dương Thần Ma giám, có thể căn cứ đặc điểm của độc chướng này, tìm kiếm đan dược tương ứng, dù sao Thanh Điều trường lão tích trữ nhiều đan dược như vậy, có rất nhiều cũng là luyện thành giải độc đan thường dùng, mặc dù không chắc có thể tìm ra đặc tính hoàn toàn khắc chế độc chướng, nhưng tìm kiếm một hai phần khắc chế thật cũng không khó khăn, rất nhanh đã bị hần đưa ra một lọ.

"Chính là nó!"

Phuong Hành nuốt một viên vào bên trong miệng, lại đem một viên hướng kim ô bắn tới.

Kim ô miệng rộng mở, ở trong miệng nó thầm nói: "Hữu dụng hay không sao?"

Phuong Hành khinh thường giải thích, trực tiếp thân hình thoáng một cái đã xông vào tử vụ, đứng im mấy tức, sau đó lui trở lại, vung tay đá chân, hướng kim ô phô bày tỏ về chính mình vẫn vui vẻ, cười nói: "Lúc này đã yên tâm chưa?"

Kim ô ánh mắt thoáng cái rực sáng: "Thật là hay ho. Tiểu tử ngươi làm sao có thể biết nhiều đan dược như vậy?"

Phuong Hành khinh thường nói: "Ta thật ra chính là đan pháp thiên tài, chỉ là khinh thường luyện đan mà thôi!"

Kim ô tự nhiên không tin, nhưng cũng lười tranh luận cùng hần, thấy Phuong Hành lấy ra Khôn Tiên Tắc, chủ động vươn móng vuốt để hần quán lấy, sau đó một người một quạ liền xông vào trong đại trận quý dị, giống hời ở Loạn Hoang sơn, Phuong Hành giám định pháp trận bát môn, kim ô thì suy tính, một đường phá vỡ pháp trận, dĩ nhiên cũng làm như vậy mà xông vào trong cấm địa này.

"Chính là chỗ này!"

Tiến vào trong sơn cốc, kim ô đánh giá một hồi lâu, sau đó rất chắc chắn gật đầu, nói: "Ta lúc trước ở Bách Thú Tông đã từng gặp điển tịch tương quan, phượng ngọc án này, chính là tề đàn để tề bách Thanh Khâu mộ phần rồi, chỉ cần đem thú huyết vẩy vào trên bàn, có thể đạt được hồi báo từ bên trong Thanh Khâu mộ phần, thú huyết càng trân quý, đạt được hồi báo cũng càng phong hậu..."

Phuong Hành đi tới trước ngọc án, cẩn thận quan sát một hồi lâu, lẩm bẩm: "Quả thật giống như trụ cột của một pháp trận..."

Chợt dường như nhớ tới cái gì, nói: "Vẩy lên thú huyết có thể được sao?"

Kim ô gật đầu, nói: "Hần là không sai, đáng tiếc chúng ta lúc trước không chuẩn bị, cho là chỉ cần giải quyết vấn đề là được!"

Phuong Hành bỗng nhiên cười hắc hắc, nhìn nó mấy lần.

Kim ô dự cảm thấy có chút không ổn, cảnh giác, kêu lên: "Đừng có ý với ta..."

Phuong Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Ta nhớ ngươi đã nói huyết mạch chính mình rất không tầm thường sao?"

"Tiểu vương bát đần, đến lão đại cũng dám làm thịt ư!"

Kim ô tức chửi ầm lên, xoay người bỏ chạy, nhưng móng vuốt căng lên, đã bị Phuong Hành giật về, dọa cho kim ô liều mạng kêu to, bất quá thực lực của nó so ra kém Phuong Hành, bị hấn một tay giữ chặt, liền gãy dựa không rời được, không thể làm gì khác đành ngoao ngoao giống giết heo, kêu nửa ngày, đã bị Phuong Hành đá một cước, mắng: "Ta đã lấy xong, ngươi còn kêu cái rắm?"

Kim ô lúc này mới ngừng lại, cúi đầu nhìn, thì ra chỉ là trên cánh bị vạch một vết thương, Phuong Hành cũng chỉ dùng binh sứ nhận một chút máu mà thôi, nhưng hấn vẫn có chút không vừa ý, kêu lên: "Ngươi phải bồi bổ cho ta!"

Phuong Hành nói: "Được được được, sau đó nếu có bảo bối rơi xuống, sẽ thuộc về ngươi!"

Vừa nói đi tới trước ngọc án, đem máu trong bình đổ xuống ngọc bàn, từng từng mất quan sát bọn nó theo ký hiệu quỹ tích rớt vào.

Không lâu lắm, tử vụ bắt đầu khởi động, có một ít bình đan được rơi xuống, Phuong Hành đưa tay tiếp được, nhìn thoáng qua, liền ném cho kim ô, nói: "Dĩ nhiên là một viên bổ khí đan bình thường Trúc Cơ kỳ tu sĩ phục dụng, xem bộ dáng là máu thiếu một chút!"

Kim ô hù sợ xù lông, cảnh giác nhìn của hấn.

Bất quá Phuong Hành không bắt nó nữa, mà là như có điều suy nghĩ nhìn tử vụ nồng đậm trên bầu trời.

Kim ô biết tiểu quý này lá gan còn lớn hơn mình, sợ hấn nổi lên ý nghĩ gì điên rồ, liền khuyên nhủ: "Đoán chừng người của Bách Thú Tông cũng sắp tới, chúng ta qua một bên đi núp sao, miễn để bị người ta bắt gặp..."

Phuong Hành bỗng nhiên nói: "Nếu một lần té bái thì bảo bối rơi xuống mà nói, điều này nói rõ phía trên rất nhiều bảo bối a!"

Kim ô kinh hãi, nói: "Ngươi đừng làm vậy, đây cũng không phải là thiện địa, theo điển tịch bên trong Bách Thú Tông ghi lại, Bách Thú Tông có ít nhất hai vị Tông chủ, ở thọ nguyên không nhiều, luyện chế giải độc đan có thể ngăn cản độc chương này mà đi tới, muốn tìm hiểu bí mật bên trong Thanh Khâu mộ phần, chẳng qua là không xuống được, Bách Thú Tông cũng bởi vì cái này, mới có thể đoạn tuyệt tâm tư tìm đến tột cùng..."

Phuong Hành nói: "Vạn nhất bởi vì bọn hấn quá ngu xuẩn thì sao?"

Kim ô nói: "Chỉ bằng ngươi nghĩ so với bọn hấn thông minh bao nhiêu!"

Phuong Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Ngươi yên tâm, ta không phải người ngu!"

Kim ô thờ phào nhẹ nhõm, đã nghe Phuong Hành nói: "Muốn lên đi cũng khẳng định dẫn ngươi cùng đi!"

Kim ô lập tức tức giận, nói: "Muốn chết tự ngươi đi, ta không đi!"

Phuong Hành im lặng, từ từ khuyên nó: "Ta đã quan sát, ngọc án này đúng là đầu mối then chốt của một tòa đại trận, chỉ cần đem thú huyết vẩy vào trên ngọc bàn, có thể thúc dục đại trận, đem một chút vật phẩm bên trong Thanh Khâu mộ phần kéo ra ngoài, thú huyết bên trong ần chứa tinh hoa càng nhiều, thúc dục pháp trận lực lượng càng mạnh, cho nên có được sự vật mới có thể càng trân quý, cũng không phải thật sự có cái gì Bách Thú Tông lão tổ ban thưởng, rất có thể, đây chỉ là một cỗ tu động phù đã bỏ hoang mà thôi, hơn nữa còn là động phù bảo bối rất nhiều..."

Kim ô bán tín bán nghi: "Ngươi làm sao có thể biết rõ ràng như thế?"

Phuong Hành nói: "Ta thật ra là trận pháp thiên tài, chẳng qua không muốn phải đi học mà thôi!"

Kim ô hết chỗ nói rồi, một lát sau, mới nói: "Bách Thú Tông điển tịch ghi lại hai vị Tông chủ kia, tu vi cũng là Trúc Cơ kỳ tu sĩ, nhưng bọn họ đi tới, cũng không còn trở lại, có thể thấy được Thanh Khâu mộ phần cho dù không có nhân vật nguy hiểm, cũng nhất định có cấm chế rất lợi hại, hai người chúng ta chỉ là tiểu quý Linh Động kỳ, còn đừng đi tham gia náo nhiệt rồi, mạng nhỏ trọng yếu a!"

Phuong Hành cười hắc hắc, nói: "Chỉ cần có ta ở đây, tối thiểu chúng ta sẽ không đụng lung tung vào cấm chế, rồi hãy nói, cho dù có nguy hiểm gì, ta cũng có đối sách, ngươi nhìn đây là cái gì?" Vừa nói lấy ra một khối ngọc phù, kim ô đã gấp qua, nhất thời ánh mắt sáng lên, kêu lên: "Thập Lý Na Di phù?" Nó cũng ý thức được, nếu có cái phù này, gặp phải nguy hiểm có thể lập tức trốn ra được.

Phuong Hành cười hắc hắc, lại từ trong túi trữ vật đổ ra một đồng đồ, chọn lấy vài món, lại nói: "Ngươi nhìn lại những thứ này!"

Nơi này có vài vật kim ô không nhận ra, có chút há hốc mồm

Phuong Hành nói cho nó nghe từng cái từng cái: "Ba tờ này là kim cương bất hoại phù, chỉ có thể sử dụng một lần, nhưng lại có thể thay chúng ta ngăn cản Trúc Cơ kỳ cao thủ một kích, Thư Văn cốc phù triệu bảo bối đứng đầu rồi, cái này ư, gọi là cừu cừu bổ khí đan, cho chúng ta cung cấp dư thừa sinh khí, chỉ sợ nhất thời bị thương, cũng có thể giữ một mạng... Mà cái này, khó lường rồi, cái này là Sơn Hà cốc bảo bối, tên là lục khôi tham linh trận, khu động sáu con khôi lỗi đi trước dò thám biết một chút hung hiểm..."

Hắn đem những đồ này từng cái từng cái bày ở trước mặt kim ô, nói: "Người nói, có những đồ này nơi tay, chúng ta nơi nào không thể đi?"

Kim ô nghe xong, ánh mắt cũng dần dần sáng, ngẩng đầu nhìn một cái Thanh Khâu mộ phần, có chút do dự.

Phương Hành khinh bỉ nó nói: "Chuyện nắm chắc như vậy nếu người cũng không dám làm, sau này cũng đừng khoe khoang chính mình có nhiều mảnh liệt!"

Kim ô bị hắn kích động, dường như thêm can đảm hướng trên mặt đất nặng nề chửi thề một tiếng, kêu lên: "Thằng cha hắn, làm!"

Phương Hành lập tức mặt mày hớn hờ, cùng kim ô phân bảo bối, kim cương bất hoại phù ở bộ ngực dán một tờ, cừu cừu bồ khí đan hướng trong bụng nuốt một viên, tay trái cầm lấy đã dùng trung phẩm linh thạch đầy đủ linh khí Thập Lý Na Di phù, tay phải thì thúc dục Sơn Hà cốc có được lục khôi tham linh trận, trong miệng thì ngâm giải độc đan chống đỡ tử vụ, thật sự là một thân bảo bối, rực rỡ muôn màu.

Chuẩn bị kỹ càng, Phương Hành nhảy tới trên lưng kim ô, khí phách hiên ngang, hướng về phía trước bay đi.

Hai kẻ to gan lớn mật lại là muốn ý vào một thân pháp bảo, tìm hiểu Thanh Khâu mộ phần bí ẩn này.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Hồ Quạt tiên điện

Hướng về phía trước phi hành chừng hơn ba mươi trượng, một đường đâm vào trong sương mù, tử vụ lượn lờ, tựa như quỷ vật, u sâm tán tỵ.

Sương mù này cùng tử vụ ngoài sơn cốc đồng nguyên, giải độc đan đủ để hóa giải, cũng không cần lo lắng. Chỉ là vừa vào nơi đây, tầm mắt bị ngăn trở, Phương Hành cùng kim ô đều muốn riêng mình thì triển pháp nhãn thuật đến cực hạn, lại cũng chỉ có thể thấy trước mắt hơn trượng, bất quá lục khôi tham linh phù trận đã thôi động, sáu con khôi lỗi vây quanh Phương Hành cùng kim ô không tiếng động phi hành, dò thám nguy hiểm phía trước.

Tiếp tục bay lên trên, nhiệt độ càng lúc càng thấp, khí lạnh lượn lờ xung quanh người, tựa như tiến vào hầm băng.

Loại khí lạnh này lại cực kỳ khó chống đỡ, kim ô cả người đầy vũ mao, cũng có vẻ không ngăn cản nổi.

Phương Hành tâm niệm vừa động, Tam Muội Chân Hỏa trong cơ thể đốt lên, nhiệt độ trong cơ thể từ từ dâng cao, sau đó hắn đem một đạo linh khí đánh vào trong cơ thể kim ô, linh khí này mang theo khí tức của Tam Muội Chân Hỏa, lập tức thay kim ô hóa giải khí lạnh này.

Kim ô lúc này mới chống chịu được, tiếp tục bay lên.

Không sai biệt lắm bay lên gần trăm trượng cự ly, trước mắt bỗng nhiên tử vụ tản đi, đã đến một mảnh sơn nam bằng phẳng, sơn nam có phương viên hơn mười trượng, trên mặt đất vẽ ký hiệu quỷ dị, mặt đất đá xanh, hàng năm bao phủ một tầng thanh sương, mà trên sơn nam, có một động khẩu cao hơn trượng, trên động vách lên mấy chữ cổ khó có thể nhận biết, phong cách cổ xưa thê lương.

"Thanh nguyệt hồ khâu..."

"Thanh nguyệt... Hồ... Khâu..."

Phương Hành cùng kim ô đồng thời nói ra, sau đó cũng kỳ quái nhìn đối phương một cái.

Chữ cổ trên động cũng không phải là văn tự thời đại này thông dụng, bọn họ cũng có chút ngạc nhiên đối phương làm sao lại nhận ra.

Kim ô nói trước: "Đây là văn tự Yêu tộc cổ, ta đã từng học qua, bất quá làm sao người có thể nhận ra?"

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Tiểu gia thật ra là thiên tài học ký hiệu, thông hiểu các loại chữ cổ, chẳng qua khinh thường đi học mà thôi!"

Kim ô sớm biết trên người hắn rất nhiều quỷ dị, thấy hắn không chịu nói, cũng không hỏi nữa.

Trên thực tế đối với Phương Hành mà nói, phân biệt mấy văn tự thật sự cũng không khó khăn, Âm Dương Thần Ma giám đảo qua, đã biết hàm nghĩa.

"Đi thôi!"

Phương Hành từ trên lưng kim ô nhảy xuống, tiến tới trước động khẩu, cẩn thận đi đến bên trong há to miệng, kêu lên: "Uy. Có ai không?"

Thanh âm quanh quẩn, dần dần hướng bên trong động truyền vào, cũng không biết sâu cỡ nào.

Kim ô sợ hết hồn, cánh đập vào người hắn, thấp giọng nói: "Người cho là đi chơi hay sao? Còn hỏi có người hay không?"

Phương Hành quay đầu lại giáo huấn: "Người biết cái gì! Bên trong nếu có nguy hiểm thì đã bị ta gọi ra rồi!"

Kim ô mở trừng hai mắt, cảm thấy hắn nói có chút đạo lý, chỉ là không dám gật bừa.

Đợi một hồi lâu, bên trong cũng không nửa phần động tĩnh, Phương Hành lòng tin tăng lên, xông vào bên trong, kim ô cũng hạ quyết tâm, co đầu rút cổ đi theo phía sau hắn. Xuyên qua một cái thông đạo ngọc thể, bên trong động rộng rãi, lại là hàn khí vô cùng kinh người, như muốn đem người đông cứng, cũng may Phương Hành có Tam Muội Chân Hóa chống đỡ, cũng không sợ hàn khí, kim ô ở sự giúp đỡ của hắn, cũng có thể chống đỡ.

Trên mặt đất, một đồng hồ hỗn độn tựa hồ trải qua một cuộc đại chiến.

Cứ cách mấy bước, có thể thấy một chút hài cốt, có cái còn đầy đủ, có cái đã rách thành mấy khối, đều đã đông lạnh cứng ngắt giống tảng đá, phủ kín một tầng sương lạnh, thêm nữa niên đại rất xưa, đã rất khó phân biệt nguyên trạng, mà chung quanh hài cốt, rơi là tả vớ số pháp khí, đan dược vân vân, tựa hồ chính là vật của những hài cốt này, bọn hắn sau khi chết, tất cả đều tán lạc tại trong thông đạo.

Kim ô thấy được, có chút ít động tâm, mấy lần thấy được pháp khí khiến nó cảm thấy hứng thú, muốn đi nhặt, lại bị Phương Hành ngăn trở, nói: "Dựa theo lẽ thường, phía ngoài đều là đồ bỏ đi, thứ tốt nhất định ở bên trong, trước vào xem một chút đã!"

Kim ô nghe có lý, liền thúc giục hắn đi vào trong.

Đi thêm một đoạn, Phương Hành bỗng nhiên mặt biến sắc, đột nhiên phát tay, nói: "Dừng lại!"

Cũng ngay vào lúc này, một con khôi linh bay ở phía trước chịu trách nhiệm dò đường đột nhiên "Chi" hét thảm một tiếng, thân thể cứng ngắt ở giữa không trung, trong không khí hóa thành một đoàn ngọn lửa, hừng hực đốt lên.

"Cái quỷ gì vậy?"

Kim ô run giọng kêu lên.

Phương Hành cũng ngưng tụ hai mắt, gắt gao quan sát phía trước, phía trước vốn không có vật gì, dần dần có một đoàn nữ quỷ dữ tợn vẩy vẩy hiện hóa ra, mặc trên người váy trắng bệch, tóc đen tán loạn, buông ở trước mặt, nàng không ngừng giãy dụa, thân thể quỷ dị, con khôi linh này, chính là bị bàn tay mãnh liệt của nàng bắt trong tay, thống khổ thiêu đốt, hóa thành ngọn lửa.

"Cái đó..."

Kim ô run giọng hỏi, thanh âm hốt hoảng.

"Âm cảm quỷ nô..."

Phương Hành trầm giọng gọi ra tên nữ quỷ kia.

Hắn lấy Âm Dương Thần Ma giám đưa mắt nhìn, cũng không nhìn ra nữ quỷ kia tu vi ra sao, nhưng giám định ra một cái tên như vậy.

Tựa hồ, nữ quỷ này không phải là linh vật, mà là một loại vật phẩm.

Nếu là linh vật, bình thường giám định ra, sẽ chỉ là hình dạng cùng tu vi.

"Quả nhiên là thứ này..."

Thời điểm Phương Hành nói ra cái tên này, kim ô tựa như có lẽ đã đoán được, thanh âm hốt hoảng, nói: "Chúng ta hôm nay đã chọn tới đại họa, không nghĩ tới ở đây sẽ có loại đồ quỷ này, sớm biết đánh chết ta cũng không đi vào a..."

"Đồ chơi này rất lợi hại phải không?"

Phương Hành quay đầu hỏi kim ô.

Hắn lấy Âm Dương Thần Ma giám khám phá danh xưng vật này, thậm chí cũng giám định ra một phần tác dụng, lai lịch.

Kim ô run giọng nói: "Dĩ nhiên lợi hại, ta ở cổ điển tịch của Yêu tộc đã từng gặp, đây là một loại đồ vật thượng cổ thần chú luyện chế ra, trong truyền thuyết, cho dù là Kim Đan đại năng, bị nàng bắt được, cũng sẽ quỷ khí nhuốm dần, ô diệt đan quang, rơi vào kết quả tu vi nửa phế... Về phần loại con kiến như chúng ta, vừa đụng đến nàng, chính là chết a..."

Phương Hành quan sát quỷ nô một hồi, nói: "Thật giống như nó rất ngu si, đừng đụng đến không phải xong ư?"

Hắn cũng không sợ, từ Âm Dương Thần Ma giám có thể giám định ra nữ quỷ danh xưng đến xem, đây là vật chết, mà chỉ cần là vật chết, sẽ có dấu vết mà lần theo, xu cát tị hung, không có cần thiết bị hung danh của nàng hù dọa.

Kim ô đều sắp bị Phương Hành hù dọa khóc, kêu lên: "Người nói đơn giản, nói không đúng phải là không đúng phải sao?"

Phương Hành nói: "Nàng lúc động lúc tĩnh, tựa như có một chút quy luật. theo pháp trận vận chuyển mà động, đợi ta nghiên cứu một chút!"

Ngưng tụ hai mắt, gắt gao quan sát phía trước, lúc này khôi linh đã tại trong tay nữ quý hoàn toàn hóa thành một cỗ khói xanh, mà nữ quý động tác vận vẹo cũng ngừng lại, cứ như vậy đứng tại nguyên chỗ, không nhúc nhích.

Ở trên người nàng, có u quang lúc ẩn lúc hiện, có khi dừng lại một tức, có khi dừng lại dài một chút.

"Đừng xem, chúng ta lui về sao..."

Kim ô kêu lên, lời còn chưa nói hết, Phương Hành bỗng nhiên quát to một tiếng: "Đi!"

"Bá" một tiếng, sau lưng hai đạo kim rực hiển hóa, kim quang vừa hiện, hóa thân lưu quang, cả người sát qua bên cạnh nữ quý.

Móng vuốt của kim ô bị Khôn Tiên Tác trói đến cùng hần, hần xông về phía trước như vậy, kim ô nhất thời cũng bị giật theo.

Lướt qua bên cạnh quý, kim ô thậm chí cảm giác sợi tóc của nữ quý kia sát qua miệng của nó, nhất thời sợ quá trái tim ngừng đập.

"Ôi, không phải sợ quá mà chết chứ?"

Phương Hành thấy kim ô thân thể cứng ngắc, nằm trên mặt đất không nhúc nhích, cũng sợ hết hồn mà dùng chân đá đá.

"Oa... Tiểu vương bát đần, ngươi muốn hại chết Kim gia sao?"

Kim ô tức giận toàn bộ lông chim dựng đứng, nhảy dựng lên muốn liều mạng cùng Phương Hành.

"Đừng âm ỉ nữa, kinh động tới nữ quý này, hai ta đều không sống nổi..."

Phương Hành thấp giọng hù dọa kim ô, người này vẫn còn hoảng sợ thấy vậy không dám có cử động nào.

Quay đầu lại xem một chút, nữ quý kia cũng không phản ứng, Phương Hành cũng khẽ yên tâm.

Nhìn đáng về chính mình suy đoán không sai, loại tồn tại này mặc dù giống nữ quý, nhưng đã mất đi linh tính nên chỉ coi như là đồ vật.

Tiếp tục đi về phía trước, dần dần gặp phải càng ngày càng nhiều pháp trận cùng cấm chế, ly kỳ cổ quái, đủ loại chủng loại, quý dị vô cùng, thậm chí ở địa phương sâu trong động quật hơn trăm trượng, Phương Hành còn chứng kiến một cỗ thi hài lão giả, từ vết sương trên người đến xem, thời gian lão giả này bị mất mạng so với những thi hài khác ngắn hơn nhiều, theo kim ô suy đoán, hẳn là Bách Thú Tông Tông chủ khi trước tiến vào động quật.

Bất quá động quật quý dị này, đối với người khác mà nói có lẽ là tử địa, nhưng ở trước mặt Phương Hành cùng kim ô một đôi quái dị, còn có thể hóa giải, hơn nữa bọn họ có một thân pháp khí cùng phù triện, dễ dàng ứng phó đủ loại biến hóa, hữu kinh vô hiểm một đường xông vào, nếu tính cự ly, không sai biệt lắm đã xâm nhập động quật khoảng cách gần ngàn trượng.

Cũng ngay lúc này, Phương Hành cùng kim ô, chợt thấy địa vực phía trước sáng sủa, xuất hiện một mảng đất trống, giữa trung tâm, thậm chí có một tòa đại điện đột ngột từ mặt đất mọc lên, lạnh lạnh như quý vực, đã rách nát không chịu nổi, ở cửa đại điện, hai cánh cửa đồng xanh khổng lồ, mở ra một nửa, bên trong đen thui đen thui, trước cửa hình bóng lay động, thậm chí có vô số bóng đen quý trên mặt đất.

Định thần nhìn lại, Phương Hành cùng kim ô đều há hốc mồm, quý gối trước cửa điện, rõ ràng đều là từng cỗ từng cỗ thi thể.

Quý thi!

Chừng mười mấy cỗ thi thể này, rõ ràng đều là quý thi!

Không biết bọn họ phạm vào sai lầm gì, chết đi không biết bao nhiêu năm tháng, vẫn quý gối trước điện, không được đứng dậy.

"Trời ạ... Phía trước nhất một người mặc y phục... làm sao giống như là Phù Diêu Cung đại tư đồ?"

Kim ô ánh mắt bỗng nhiên gắt gao nhìn thẳng quý thi phía trước nhất, ánh mắt sợ hãi vô cùng.

"Phù Diêu Cung đại tư đồ?"

Phương Hành cũng lấy làm kinh hãi, chẳng lẽ một trong những quý thi này, dĩ nhiên là Phù Diêu Cung đại tư đồ không biết đòi thứ mấy hay sao?

"Còn có cỗ này, người mặc vô lượng công đức áo cà sa... Đó là... Linh Sơn Tự thủ tọa a..."

"... Đầu rồng thân người, người mặc hành vân bố vũ bào... Cái kia là Thương Lan Hải long chủ ư?"

"Thất tinh tử liên đài, cửu tiêu ngự lôi quan... Từ Vân Điện điện chủ cũng quý ở nơi này?"

Kim ô nhận ra rất nhiều đáng về mà nó quen thuộc, gọi ra tên mọi người, rất nhiều đại nhân vật, quả thực cũng sắp sợ phát khóc.

Nghe được nhiều cái tên thân phận tôn quý như vậy, Phương Hành cũng có chút giật mình, nhưng không hề bối rối.

Một cái tát quất vào trên đầu kim ô sắp sợ phát tè, mắng: "Ngươi kêu ầm ĩ cái gì?"

Kim ô vẻ mặt như đưa đám nói: "Nhiều cường giả như vậy đều quỳ ở chỗ này, ngươi không sợ ư?"

Phương Hành nói: "Khi còn sống là cường giả, hiện tại chính là một cỗ tử thi mà thôi, có gì phải sợ?"

Kim ô quả thực hết chỗ nói rồi, đối với gan chó của tiểu vương bát đần này quả thực bội phục đến quỳ rạp xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Sinh tử nghịch chuyển huyết liên trì

Lúc trước còn ở bên ngoài cũng đã cảm thấy, tất cả dị tượng, cũng là do pháp trận tự động vận chuyển, sau khi đi vào, mặc dù có chút quỷ dị gì đó, nhưng tất cả đều là vật chết, không có linh tính, không có gì đáng sợ cả, chó hoang phía ngoài còn đáng sợ hơn cả nơi này, chó hoang sẽ nổi điên, thỉnh linh tới cắn người một cái, nhưng vật chết thì đáng hoàng hơn nhiều, sẽ không chủ động treu chọc người..."

Phương Hành nói đạo lý rõ ràng, ung dung quan sát khắp nơi.

Kim ô há miệng, muốn phản bác lời của Phương Hành, lại không biết nên phản bác ra sao.

Đúng vào lúc này, đột nhiên chung quanh mơ hồ có lực lượng như sóng biển tuôn ra, từ bốn phương tám hướng, hướng nơi bọn hắn đứng ập tới, Phương Hành cùng kim ô đều kinh hãi, rõ ràng phát hiện, lúc trước hồ quật đại trận còn vô cùng bình tĩnh, lúc này đột nhiên vận chuyển, theo lực lượng kinh khủng chấp chùng ba động, bất môn chuyển hóa, sinh tử giao thế, nguy cơ tứ phía.

"Đi mau, nơi chúng ta đứng lập tức sẽ biến thành tử môn..."

Phương Hành kinh hãi, dắt kim ô bỏ chạy về phía trước.

Kim ô oa oa kêu loạn: "Đừng chạy sang hướng kia..."

Phương Hành mắng: "Sau lưng đang chuyển thành tử môn, ngươi muốn bị lực lượng của toàn bộ đại trận trấn áp sao?"

Vừa mắng, vừa dắt kim ô chạy trốn thật nhanh.

Kim ô muốn khóc cũng khóc không được nữa, tuyệt vọng kêu lên: "Nhưng ngươi bây giờ đang xông vào trong đại điện a..."

Cũng không biết Phương Hành có ý hay là vô tình, hắn mượn chuyện chạy trốn đại trận tử môn bao phủ, lại bay thẳng đến cửa điện tối om, hơn nữa không chút do dự dắt kim ô chạy vào, ngay khi tiến vào đại điện, một cỗ lực lượng vô hình mà cường đại rơi xuống, bên tai bọn hắn giống như nghe thấy một tiếng thở dài thê lương mà bi phẫn.

"Đạo ta bất tuyệt tức bất tử, bất tử tức bất diệt, bất diệt thì đạo ta vĩnh tồn..."

"Ai đang nói chuyện?"

Phương Hành lỗ tai thoáng cái dựng lên, ở trong đại điện liếc qua một lần, Âm Dương Thần Ma giám cố gắng vận chuyển, lại không cảm nhận được sinh khí.

Mà thanh âm kia từ lúc mới vào đại điện nghe được một câu, lại cũng không có thanh âm nào truyền tới nữa.

Kim ô từ trên mặt đất bò dậy, khóc không ra nước mắt nói: "Tên khốn kiếp nhà ngươi, căn bản là tai tinh tự rước lấy họa a, Kim gia đi cùng ngươi, sớm muộn gì cũng là bị ngươi hại chết, ta quyết định, đi ra ngoài sẽ... Di..."

Nó bị phần trách tội của Phương Hành, trong lúc bỗng nhiên, hai mắt sáng lên nhìn về phía trước.

Trong đại điện, khắp nơi đồ nát thê lương, mặt đất rạn nứt, bộ dạng cảnh tượng đồ nát. Song ở phía trước cách đó không xa, không ngờ có rất nhiều đóa hoa sen màu đỏ ngầu rất lớn nở rộ ở trong ao. Trong ao rõ ràng cũng là huyết thủy màu đỏ sậm huyết khí nồng nặc, mà hoa sen thì sinh một mảnh, cao vút trên ao, nở rộ gần trăm đóa hoa sen màu sắc đỏ lôm đốm quý dị.

"Huyết liên, dĩ nhiên là huyết liên..."

Kim ô hai mắt như muốn bắn ra, hết lòn: "Đây chính là huyết liên hấp thu vạn thứ huyết khí sinh trường a, chính là thuốc trị thương nhất đẳng trong thiên hạ, tục truyền còn có hiệu quả cải tử hoàn sinh, ngay cả người tẩu hỏa nhập ma cũng có thể cứu về..."

Nó còn chưa nói hết lời, Phương Hành đã vọt tới, nói: "Xem xem có hạt sen hay không!"

Kim ô cũng lập tức phản ứng kịp, hấp tấp chạy tới, nói: "Đúng đúng đúng, huyết liên bản thân không có dược hiệu, chỉ có sau khi tàn lụi, kết xuất hạt sen mới có hiệu quả chữa thương... Phương thiếu gia, Phương đại gia, ta yêu người chết mất!"

Người này đúng là một dạng tuyệt thế, vừa thấy bảo bối đã quên cả sợ, nhìn Phương Hành cũng càng ngày càng thuận mắt.

"Đừng làm ta ghê tởm, tiểu gia không có hứng thú đối với quạ đen..."

"Con mẹ nó, kim ô nhất tộc chúng ta có không ít mỹ nữ, ta có biểu muội rất đẹp, giới thiệu cho người thì sao?"

"Cũng có một cái chân giữa như người ư?"

"Người ta sớm tu thành nhân dạng rồi, được kêu là một cái thủy linh, chính là hơi thích chuyện tình yêu một chút..."

Hai người vừa nói nhảm, vừa bới ra huyết tri nhanh chóng tìm tòi, cũng không phải hai người bọn họ không khiếp sợ, trong ao sinh trường chính là một loại dị bảo tu hành giới, tên gọi huyết liên, dựa vào thể gian vạn vật huyết tinh mà sinh, ẩn chứa sinh mệnh bốn nguyên tinh hoa, hoa tàn rồi, sẽ kết thành hạt sen, có hiệu quả, trong truyền thuyết thật sự có thể cải tử hoàn sinh.

Nghe nói thượng cổ đại năng đã từng lấy một gốc huyết liên cứu sống một vị ái đồ chỉ còn u hồn của chính mình, lấy ngó sen làm xương, lá sen làm thịt, hạt sen định hồn, cuối cùng luyện thành liên hoa chân thân, tu vi thông thiên, thành nhất đại đại thánh.

Truyền thuyết quá mức xa xưa, cũng không biết là thật hay giả, nhưng mà hạt sen của huyết liên chính là thánh dược chữa thương lại là thật sự.

Tìm kiếm một hồi lâu, Phương Hành chăm chú, trong một đám lá sen, thấy được một cái đài sen khô quắt, mùng rở, vôi vàng tím xuống, cầm ở trong tay vừa nhìn, trên đài sen có bảy hạt, trong bụng nhất thời mừng như điên, kim ô cũng "Ngao" một tiếng kêu, lao tới, muốn đoạt với hắn, bất quá Phương Hành một cước đã đem nó dẫm dưới lòng bàn chân, cau mày nhìn về đáy ao.

"Cho ta nhìn một chút, cho ta nhìn một chút..."

Kim ô bị dẫm dưới chân, cũng không tức giận, thêm chày nước miếng kêu to.

Phương Hành cũng không để ý nó, mắt chăm chú nhìn đáy ao, tựa như giặt mình.

Nhưng khi Phương Hành vén ra huyết liên để hái đài sen này, mơ hồ ở đáy huyết tri, thấy một người.

Huyết tri đều là huyết thủy nồng nặc, nhưng hết lần này tới lần khác có thể xuyên thấu qua huyết thủy thấy được phía dưới, Phương Hành chứng kiến trong ao thậm chí có một cái tiểu hải tử rất nhỏ, khi hắn ngưng thần đi xem cái tiểu hải tử này, huyết liên tựa như cũng dời đi, không hề che kín ánh mắt của hắn, Phương Hành nhìn bộ dáng tiểu hải tử này, trong lòng có chua xót.

Tiểu hải tử kia, chỉ có hai ba tuổi, khép hờ hai mắt, giống như là ngủ thiếp đi, thân thể nho nhỏ như sứ trắng, tràn đầy tia sáng tinh khiết, ngay cả huyết thủy khắp ao, cũng không thể làm bẩn chút nào, sau đó có chút kinh khủng, giống như là cả huyết tri cũng ở trên người nàng chảy ra, tựa như dựa vào máu tươi của nàng, mới có thể mọc rễ nảy mầm.

"Đứa nhỏ như vậy, lại bị kẻ khác coi là chất dinh dưỡng... loại khốn kiếp nào lại có thể làm ra chuyện này a?"

Phương Hành rất hiếm thấy sinh ra một tia trắc ẩn, cầm đài sen trong tay, có chút không nỡ.

Đứa bé kia rõ ràng vẻ mặt mờ mịt, không có chút biến hóa nào, nhưng ở trên người nàng, mơ hồ có một loại cầu khẩn truyền ra, đó là một loại cảm giác rất kỳ quái, cũng không phải pháp thuật, cũng không phải ảo thuật, nhưng chạm vào nội tâm Phương Hành, tạo thành một loại lực lượng nhộn nhạo, không ngừng kéo căng tâm thần của hắn, cầu hắn đem đài sen để về chỗ cũ...

Dưới loại lực lượng này, Phương Hành vẻ mặt cũng có chút ngưng trọng, tựa như cảm thấy không nỡ...

"Ai..."

Qua thật lâu, hắn bỗng nhiên khẽ thở dài, nói: "Tiểu tử, quá đáng thương, hạt sen này trả lại người sao!"

Vừa nói, từ trên đài sen gỡ lấy một hạt sen, ngón tay khẽ gảy, bắn vào bên trong miệng đứa bé kia...

Sau đó, hắn đã hoàn toàn không còn áy náy, yên tâm thoải mái đem đài sen thu vào.

Nói cũng kỳ quái, lúc hẩn thu hồi đài sen, huyết liền khắp ao lần nữa trở về, không nhìn thấy bóng dáng dưới đáy ao nữa.

Phuong Hành tự nhiên cũng nhìn không thấy, hải tử nhỏ nhỏ kia, ở trong miệng ngâm lấy hạt sen, khóe miệng tựa như hơi có độ cong, mà thân thể của nàng, cũng dần dần sinh trưởng, trong khoảnh khắc, đã hóa thành bộ dáng thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, duyên dáng yêu kiều, mặt mày như tiên, đôi mi thanh tú cau lại, đồng thời có một cổ sinh cơ như có như không ở trong cơ thể nàng dâng lên.

"Người làm gì thế, mỗi một hạt sen đều giá trị liên thành, làm sao người lại ném về?"

Kim ô bị Phuong Hành dẫm dưới chân, thấy động tác của hẩn, nhanh chóng kêu to.

Phuong Hành buống lỏng nó ra, đem đài sen cho nó nhìn, nói: "Mới vừa rồi là bảy hạt sen, hai ta làm sao chia được? Ta là người có đạo đức, làm sao không biết xấu hổ chiếm tiện nghi của người chứ? Người nhìn, hiện tại tổng cộng sáu viên hạt sen, rất dễ chia sao?"

Vừa nói xong, giữ lại ba hạt sen, còn lại đưa cho kim ô.

Kim ô thoáng cái ngây ra, sau một hồi lâu, lệ nóng doanh tròn, nước nỏ nói: "Đúng là hảo huynh đệ..."

Phuong Hành khoát khoát tay, nói: "Không có gì!"

Kim ô tiếp tục khóc nói: "Tại sao không đem một viên đó cho ta?"

Phuong Hành cả giận nói: "Người muốn chiếm tiện nghi của ta ư? Giẫm chết người có tin hay không?"

Kim ô kinh hãi, vội vàng nhận lấy ba hạt sen, lén lén lút lút thu vào.

"Mau nhìn, nơi đó còn có thứ tốt a..."

Phuong Hành ánh mắt đảo qua mọi nơi, bỗng nhiên lại thấy được một nơi, ánh mắt tỏa sáng, vọt tới.

Ngay cuối đại điện, rõ ràng có một long ý màu vàng, mặc dù phía trên đã có vài vết rách, nhưng vẫn có một cỗ uy thế khó nói lên lời tồn tại, cơ hồ khiến người không dám nhìn thẳng, bất quá loại uy thế này, lại chỉ đối với người trong lòng còn có kính sợ có tác dụng, Phuong Hành căn bản không cảm giác đến, con người nhanh như chớp chuyển, thấy được một vật trên ghế rồng.

Đây tựa như một chiếc mặt nạ hồ ly, đoan đoan chánh chánh đặt trên ghế rồng.

Phuong Hành lập tức ngưng thần vận dụng Âm Dương Thần Ma giám, hướng mặt nạ này ngắm tới, nhưng sau một hồi lâu, hẩn giật mình.

Không nhìn ra!

Mặt nạ này rõ ràng là vật bất phàm, nhưng hẩn lấy Âm Dương Thần Ma giám quan sát, lại hoàn toàn nhìn không thấu đó là vật gì...

Giám định vật phẩm không giống giám định tu vi, cần tiêu hao linh khí, thường thường liếc một cái đã nhìn ra là vật gì, tình huống như loại mặt nạ này nhìn hồi lâu, nhưng hoàn toàn nhìn không thấu lai lịch, Phuong Hành mới lần đầu tiên gặp phải.

"Kệ đi, lấy được rồi hãy nói!"

Phuong Hành rất nhanh phản ứng, quán nó là vật gì, lấy được rồi hãy nói.

Nghĩ tới đây, đang muốn xông lên phía trước, lại bỗng nhiên, một thanh âm già nua vang lên: "Người tới là người phương nào!"

Phuong Hành cùng kim ô ở sau lưng của hẩn đi theo lên, đồng thời sợ hết hồn.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Đà bia thạch quy

"Nơi này vẫn còn có người ư?" Phuong Hành trong lòng thoáng qua ý nghĩ này, có chút sợ hãi. Hẩn trước lúc tiến vào Thanh Khâu Sơn, cùng sau khi đi vào, vô luận gặp phải bao nhiêu hung hiểm, cũng vẫn hoàn toàn không sợ hãi, chủ yếu cũng là bởi vì hẩn đã chuẩn bị đầy đủ, còn có Âm Dương Thần Ma giám trong người, có thể xu cát tị hung, hết thấy đều ở trong lòng bàn tay, nhưng hôm nay, bỗng nhiên ở nơi từ địa này nghe được một người nói chuyện. Có lẽ, đó cũng không phải người, nhưng vô luận như thế nào, chính là một sinh linh, có linh tính tồn tại.

"Là ai? Là người hay quỷ là yêu hay ma? Bước ra xem?" Phuong Hành cả kinh chốc lát, thật nhanh nhảy một bước về phía sau, đại đao vung ở trước

ngực, cao giọng quát lên.

Kim ô cũng "Oa" một tiếng quái khiếu, con người nhanh như chớp chuyển, chuẩn bị sẵn sàng chuẩn đi.

"Ta là huyền vũ đại thánh, tiểu tặc, ngươi từ nơi nào mà đến?" Thanh âm kia lần nữa vang lên, uy nghiêm vô cùng, sóng âm chấn động, ở trong đại điện cuộn cuộn vang lên.

Lần này, Phương Hành cuối cùng đã phát hiện nơi phát ra thanh âm, lại là ở bên cạnh vương tọa, dựng thẳng một tấm bia đá, phía trên cũng lấy tự phù cổ quái ghi lại một số thứ, chẳng qua là mặt bia mờ hồ có sương mù tràn ngập, lấy pháp nhãn thuật của hắn lại nhìn không thấu được sương mù, chỉ có thể biết trên tấm bia đá ghi lại gì đó, nhưng không rõ cụ thể là ghi lại cái gì, dùng văn tự gì ghi lại. Mà kẻ nói chuyện, rõ ràng là một con thạch quy dưới tấm bia đá, lại chẳng biết lúc nào đã tỉnh lại. Phương Hành ánh mắt cổ quái nhìn thạch quy, qua một hồi lâu, kinh ngạc nói: "Vương bát (con rùa) nói chuyện?"

Thạch quy giận tím mặt, quát lên: "Tiểu tặc ăn nói lung tung, ta là huyền vũ đại thánh, ngươi dám tự tiện xông vào tiên điện. Phải chịu tội gì?"

Phương Hành cẩn thận nhìn nó một phen, Âm Dương Thần Ma giám nhanh chóng vận chuyển, lần nữa giám định một chút, phát hiện nó chính là một con thạch quy công bia, chẳng qua là không biết tại sao lại thức tỉnh mà thôi. Giống như vật sống hoặc như vật chết, Âm Dương Thần Ma giám qua hồi lâu, cũng nhìn không ra tu vi của nó, chỉ phát hiện nó bị một loại đặc thù "Thiên bị trấn u chú" trấn áp, không thể động dậy.

"Con rùa già này không cách nào nhúc nhích, thật sự không có gì đáng sợ..." Phương Hành trong lòng nói thầm, chẳng qua dù sao thạch quy không giải thích được xuất hiện tại trong đại điện quý khí âm trầm, mặc dù không cách nào nhúc nhích, không chừng cũng có chút quý dị. Trước lúc nắm rõ lai lịch của nó, hắn cũng không dám can rờ lung tung, trong lòng suy nghĩ vô số ý xấu, trong miệng theo ý tứ trong lời nói của nó hùa theo: "Cái gì mà xông vào tiên điện, ngươi cũng không đóng cửa mà..."

Thạch quy ngẩn ra, tựa như không nghĩ tiểu quý này lại trả lời như thế, qua một hồi lâu, mới quát lên: "Tiên điện chi môn, vẫn luôn vì người hữu duyên mà mở ra nửa cánh, tự không bao giờ đóng, tiểu quý ngươi không mời tự vào chính là kẻ gian..."

Phương Hành ánh mắt sáng lên, cười nói: "Ta đây khẳng định chính là người hữu duyên!"

Thạch quy nổi giận quát: "Nói hươu nói vượn, ngươi có tiên điện huyền lệnh không?"

Phương Hành nói: "Không có!"

Thạch quy nói: "Không có huyền lệnh chính là không mời tự vào, không mời tự vào chính là kẻ gian!"

Phương Hành nói: "Mời vào chính là khách nhân chứ? Ta đây tự mình xông vào mới là người hữu duyên..."

Thạch quy ghen nửa ngày không nói ra lời, qua một hồi lâu, mới điềm nhiên nói: "Tiểu quý miệng lưỡi bén nhọn, bản thánh không tranh cãi với ngươi, ta chỉ hỏi ngươi, tiến vào điện này, muốn trộm lấy thứ gì?"

Phương Hành phui tay rất vô tội nói: "Làm sao có thể? Ta chính là vào đi dạo một chút!" Lời này nói quả thực quá giả, ngay cả năm kim ô ở sau lưng Phương Hành đều cảm thấy ẽ ràng. Thạch quy lại càng dị thường im lặng, tỉnh táo một chút mới điềm nhiên nói: "Tiểu quý, người hữu duyên mà tiên điện chờ ngàn năm trước đã được chọn ra, trong trăm năm, chắc chắn cầm tiên lệnh trong tay mà đến, ta mặc dù không biết hắn là ai, nhưng cũng không phải ngươi, tất cả mọi thứ trong tiên điện đều là chuẩn bị cho hắn, ngươi lấy bất kỳ thứ gì, cũng sẽ cùng hắn kết nhân quả, cẩn thận ngày sau chết dưới kiếm của hắn..."

Phương Hành cả giận nói: "Nghĩ tiểu gia dễ dọa ư?"

Thạch quy càng hết chỗ nói, dừng lại một chút, mới đem đề tài dẫn tới trên quỹ đạo chính mình thiết tưởng, lạnh giọng nói: "Bất quá, ngươi có thể dựa vào cảnh giới Linh Động sống tới đây, có thể thấy được cũng có chút số mệnh, ta huyền vũ đại thánh, sẽ cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi chịu ký huyết khế, làm người hầu của ta, tất cả đại cơ duyên cho ngươi, tung hoành Hạ giới, cũng là chuyện đơn giản! "

"Làm thằng cha ngươi, sao ngươi không làm người hầu của ta đi?" Phương Hành từng điểm từng điểm thử dò xét, đã phát hiện thạch quy quả thật chỉ có thể nói, ngay cả động cổ một chút cũng khó, lại càng không cần phải nói di động, lá gan cũng lớn lên, hơn nữa con rùa già này lại nói để cho mình làm người hầu của nó, trong lòng lại càng giận dữ, thuận miệng mắng một câu, không hề để ý đến nó nữa, sai bước xông lên phía trước, năm ngón tay mở ra, muốn nắm mặt nạ quý trên vương tọa. Nhưng đúng vào lúc này, thạch quy bỗng nhiên quát lạnh một tiếng, trong đại điện, chợt có uy áp hướng Phương Hành ập đến, Phương Hành khóe mắt liếc thấy, rõ ràng phát hiện pháp trận trong đại điện lần nữa vận chuyển, bát môn na di, từ môn đột ngột ngăn ở trước người chính mình, nếu mạnh mẽ tiến lên, tất sẽ bị xông vào trong tử môn, bị đại trận trấn áp. Giật mình một cái, sau lưng của hắn hai đạo kim đực hiển hóa, trên không trung mãnh liệt chuyển động, thay đổi phương hướng, lui về tại chỗ.

Thạch quy cười lạnh nói: "Ta chỉ vì truyền nhân của tiên điện mà hiệu lực, ngươi có bản lĩnh gì mà dám can đảm khẩu xuất cuồng ngôn, để cho ta làm người hầu của ngươi? Hắc hắc, tiểu quý, bản thánh đem đại cơ duyên cho ngươi, ngươi không chịu nhận, vậy thì đừng trách bản thánh vô tình, đem ngươi trấn áp..."

"Con rùa già này lại có thể thao tác đại trận vận chuyển..." Phương Hành trong lòng khẽ run sợ, phát hiện mặc dù thạch quy này không cách nào nhúc nhích, nhưng vận chuyển lực lượng một bộ phận đại trận, cũng vô cùng kinh khủng. Vốn dĩ lấy khả năng của Âm Dương Thần Ma giám, cũng không lo lắng xông vào tử môn, nhưng nếu có người thao túng đại trận, cố ý thúc dục đại trận trấn áp chính mình, vậy thì rất nguy hiểm rồi, dù sao đại trận tự động vận chuyển cùng đại trận bị người thao túng tới tấn công địch, không thể so sánh được, giống như một thanh đao ném xuống đất, cùng một chuỗi đao ở trong tay địch nhân, căn bản là hai chuyện khác nhau. Bất quá, mặc dù thạch quy nói như vậy, bên trong đại điện, pháp trận âm vận chuyển, nhưng hàm

mà không phát, cũng không chính xác động thủ.

Phương Hành sát ngôn quan sắc, biết con rùa già này đang hù dọa chính mình, thật giống như nó không nỡ giết chết chính mình. "Nhìn đáng vè, con rùa già này muốn cầu cạnh ta, muốn ta thay nó làm chuyện gì đây?"

Phương Hành đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, cười hắc hắc, nói: "Đừng nóng giận, tới tán gẫu hàn huyên..."

Thạch quy cũng tỏ vẻ kiêu căng quát lạnh nói: "Còn có cái gì để nói, trấn áp..." Trong miệng vừa nói, đại trận vẫn không áp tới. Phương Hành trong lòng lại càng chắc chắn nó không nỡ giết chính mình, liền cười nói: "Nếu ngươi giết ta, đoán chừng xấp xỉ một nghìn năm, cũng sẽ không còn có ai có thể tiến vào, như vậy đi, hai ta mỗi bên nhường một chút, ngươi luôn miệng nói để ta làm người hầu của ngươi, sẽ có chỗ tốt cho ta, nhưng cũng không thể nói miệng được, rốt cuộc là chỗ tốt gì, nói cho ta nghe trước..."

Thạch quy giật mình, sau đó lạnh giọng quát lên: "Nếu ngươi làm người hầu của ta, bên trong tiên điện, trừ tiên đan thần liên ra, hết thấy mọi thứ, trước khi tiên điện chân chính truyền nhân đến đây, đều có thể để ngươi sử dụng..." Phương Hành nghe, ánh mắt sáng lên, chỉ vào thanh hồ mặt quý trên ghế rồng nói: "Bao gồm cả nó sao?"

Thạch quy nhìn thanh hồ mặt quý một cái, trầm nghĩ: "Tiểu quý này thoát nhìn thật là cơ trí, nếu ta nói là thanh hồ mặt quý không thể cho hắn, hắn tất nhiên không chịu chấp nhận ký huyết khế, đợi đã nhiều năm như vậy, mới có một cái tiểu quý xông vào, ta vẫn không thể giết hắn... Thôi đi, tạm thời đáp ứng hắn, dù sao hắn ký kết huyết khế rồi, sẽ không cách nào cãi lại mệnh lệnh của ta, dùng lực lượng trói buộc là được!" Nghĩ đến đây điềm nhiên nói: "Tự nhiên có thể, chẳng qua sau khi tiên điện truyền nhân đến, mọi thứ đều vật quy nguyên chủ!"

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Đó là tự nhiên, ta cũng không phải là người mượn đồ không trả, làm sao để ký huyết khế?" Thạch quy trong lòng vui mừng, há mồm phun ra một khối ngọc phù, nói:

"Đem máu huyết ẩn chứa thần hồn, nhỏ một giọt trên ngọc phù! "

"Thì ra là không khác mệnh đăng của Thanh Vân Tông..." Phương Hành nhìn kỹ ngọc phù một cái, lợi dụng Âm Dương Thần Ma giám giám định ra tác dụng của nó, lại giống mệnh đăng, là một loại ngọc phù khế ước, chẳng qua so với mệnh đăng mạnh hơn không ít, Thanh Vân Tông mệnh đăng, đối với Trúc Cơ cảnh tu sĩ, lực không chế rất có hạn, đối với Kim Đan cảnh tu sĩ, trên căn bản không có lực không chế, tùy ý có thể đánh vỡ. Nhưng ngọc bài này, mặc dù cùng mệnh đăng nguyên lý tương thông, lực không chế cường đại hơn không ít, chỉ sợ ngay cả Nguyên Anh tu sĩ, cũng có thể phản chế.

"Tiểu quý, như thế nào? Ngươi ký khế ước này, sẽ có đại cơ duyên trong người, từ đó tiến triển rất nhanh..." Thạch quy lạnh lạnh mở miệng, dụ dỗ Phương Hành.

Phương Hành suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói: "Ta trước tiên suy nghĩ một chút!" Vừa nói khoanh chân ngồi xuống, khép hờ hai mắt, tựa như thật sự chân thành suy nghĩ. Kim ô sau lưng của hắn có chút lo lắng, cẩn thận đá hắn một cái, nhắc nhở hắn tuyệt đối không đáp ứng. Thạch quy phát hiện kim ô mờ ám, chửi ầm lên: "Con quạ đen kia, muốn chết phải không?"

Kim ô sợ hãi co rụt cổ lại, không dám nói tiếp nữa.

Lại nói Phương Hành, nhắm mắt một hồi lâu, từ từ mở mắt, khẽ mỉm cười, nói: "Tốt, ta đáp ứng!"

Thạch quy mừng rỡ, thờ phào nhẹ nhõm, há mồm thổi, đem này ngọc bài thổi tới trước mặt Phương Hành, lạnh giọng nói: "Nhỏ máu huyết vào sao!"

Phương Hành gật đầu, ở trong ánh mắt lo lắng của kim ô, rạch ngón tay, đem một giọt máu huyết nhỏ trên ngọc bài. Thạch quy vui vô cùng, một đạo lực lượng vô hình lộ ra, cuộn khối ngọc bài này vào trong bụng của nó, thần niệm thăm dò vào ngọc bài, mà Phương Hành thừa dịp thạch quy kiểm tra ngọc bài, cũng gấp gấp hướng long ý lão tới, một tay đem thanh hồ mặt quý chộp trong tay, chợt phát hiện, dưới mặt quý, còn đặt một quyển ngọc sách linh quang lóe lên, thuận tay thu vào, lui về tại chỗ, ý bảo kim ô đi nhanh lên. Thạch quy dò xét xong, thấy ngọc bài quả thật có khí huyết của Phương Hành, biết không làm bộ, trong bụng thờ phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Phương Hành lấy hồ cụ, đang cùng con kim ô này như tên trộm hướng phía ngoài mà đi, lạnh lạnh cười nói: "Tiểu quý, ngươi hãy quay trở lại, làm nô cho ta, có một chuyện muốn ngươi đi làm, ngươi đi Thương Lan Hải, đem long châu của Long Vương hiện nay trộm cho ta..."

"Không thành vấn đề!" Phương Hành lớn tiếng đáp ứng, cùng kim ô đi nhanh hơn. Thạch quy cảm thấy có chút kỳ quái, quát lên: "Đem thanh hồ mặt quý để xuống, bản thánh có pháp khí khác ban thưởng cho ngươi!"

"Không cần nữa, cái này là được rồi..." Phương Hành đáp ứng, trực tiếp dắt kim ô chạy.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Hành trình chạy trốn của tên lừa gạt

Thạch quy cảm thấy có chút không đúng lắm, thanh âm nhất thời cao lên, quát lên: "Tiểu quý ngươi trở lại cho ta!"

Phuong Hành bỗng nhiên ha ha cười một tiếng, vỗ kim ô một cái, kim ô hiểu ý, hai cánh mở ra, đột nhiên bay đến giữa không trung, mà Phuong Hành thật nhanh nhảy tới trên lưng nó, một người một quạ, tốc độ cực nhanh, nhanh như tia chớp hướng phía ngoài đại điện bay ra. Lấy phi hành thuật của kim ô hôm nay, hai cánh mở ra lực chống vạn quân, dưới cánh có hai con lốc xuất hiện, suu một tiếng liền lướt đi trăm trượng.

"Tiểu vương bát đản, ký huyết khế rồi, còn muốn tạo phản ư?"

Thạch quy mặc dù có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không hoảng hốt, cười lạnh một tiếng, thần niệm đưa vào trong ngọc bài.

"Đã làm người hầu cho ta, trọn đời thoát thân không được, tiểu vương bát đản, trở lại quỳ xuống cho ta!"

Thạch quy thông qua ngọc bài, lạnh lùng phát ra mệnh lệnh.

Trong ngọc bài, nhất thời có một đạo lực lượng vô hình phóng ra ngoài, trong nháy mắt căn trà đến trên người chủ nhân máu huyết.

Thạch quy cười lạnh, đợi tiểu quý giáo hoạt này trở lại trước người của mình mà cầu xin tha thứ.

Nhưng đợi một hồi lâu, nó dần dần cảm thấy không đúng lắm, tiểu quý lúc này còn chưa trốn xa, nếu trở lại, sớm đã trở lại rồi.

"Chẳng lẽ tiểu quý này lừa ta ư?"

Thạch quy vội vàng kiểm tra ngọc bài, nhưng vẫn cảm giác trong ngọc bài gợn lại khí tức máu huyết của Phuong Hành không có gì sai, cùng tiểu quý này rõ ràng là nhất nguyên đồng thể, nhưng hết lần này tới lần khác cảm giác không cách nào khống chế được, nó có chút vội vàng xao động, tinh tế kiểm tra, rồi cục phát hiện một chút bất đồng, thì ra là trên máu huyết này uẩn nhiễm khí tức quý dị nhẹ nhẹ, cũng không tinh khiết, mặc dù là đồng nguyên, cũng đã không phải...

"Tiểu quý khôn kiếp, lại dám lừa gạt bản thánh, oa nha nha, ta muốn mạng của ngươi..."

Thạch quy rống giận, không do dự nữa, ừng ừng thúc dục tiên điện đại trận.

Chẳng qua là, lúc này nó đã không thấy Phuong Hành ở nơi nào, mà nó bị trấn áp nhiều năm, thức tỉnh không lâu, thần niệm bị hao tổn nghiêm trọng, căn bản không cách nào bao trùm cả tòa đại điện, chỉ có thể toàn lực đem pháp trận thúc dục, quyết định chủ ý đem tiểu quý này vây ở nơi đây...

Chuyện này tương tự biết địch nhân ở dưới sườn núi, lại không rõ cụ thể ở đâu, liền đem một đồng đá đẩy xuống, cuối cùng sẽ có một khối có thể nện vào hấn.

Làm xong những thứ này, còn chưa hết giận, vừa thông qua pháp trận phóng thích thần niệm: "Âm cảm quý nô, giết hết hết thầy vật sống cho ta..."

...

...

"Ngươi vừa rồi rốt cuộc đã làm gì?"

Kim ô vừa bay nhanh, vẫn không quên quay đầu lại hỏi Phuong Hành.

Nó trong lòng cảm thấy thật sự quá kinh ngạc, rõ ràng thấy Phuong Hành đem máu huyết nhỏ vào trên ngọc bài, ghi lại huyết khế, nhưng hấn hoàn toàn không sợ thạch quy, còn dám đoạt đồ bỏ chạy, thật sự không bình thường...

"Ha ha, nhân họa đắc phúc... Bên trái ba thước chính là thương môn..."

Phuong Hành đắc ý cười to, đồng thời không quên chỉ điểm phương hướng cho kim ô.

Thì ra là, lúc ấy hấn nói muốn cẩn thận suy nghĩ một chút, trên thực tế lại là chìm vào trong thức hải, vội vàng tìm Đại Bể Tà vương thương lượng, bởi vì sau khi Trần Huyền Hoa giúp hấn phong ấn con sát linh thứ chín, hấn cũng có chút không yên lòng, trên đường từ Sở Vực chạy tới Bột Hải quốc, nhiều lần tiến vào thức hải, cùng Đại Bể Tà vương thương lượng đối sách, dù sao lão già này mặc dù cần ăn đòn, nhưng kiến thức thực sự không ít.

Dùng Tam Muội Chân Hóa "Tra khảo", Đại Bể Tà vương cũng thật sự hao tổn tâm tư tìm phương pháp giúp hấn thoát khỏi sát linh, nhưng dù sao sát linh cùng Phuong Hành đồng nguyên, muốn hoàn toàn thoát khỏi tai họa này không phải chuyện đơn giản, suy tính vài loại phương pháp, hoặc là quá khó khăn, hoặc là tính nguy hiểm quá cao, đều bị phủ quyết rồi, bất quá bên trong quá trình này, Phuong Hành lại đem bản chất sát linh hiểu được không sai biệt lắm.

Con sát linh thứ chín, bởi vì nguyên rủa thuật, đã biến thành một loại tồn tại vô cùng đặc biệt.

Nó và chân linh của Phuong Hành chính là đồng nguyên, vì vậy Tam Muội Chân Hóa trong thức hải Phuong Hành cơ hồ có thể luyện hóa hết thầy, lại luyện không được nó, nhưng nó lại cùng chân linh của Phuong Hành khác biệt, bị nguyên rủa thuật xâm nhiễm, biến thành một loại dị linh, Đại Bể Tà vương cũng cảm thấy khó lòng định nghĩa đồ chơi này, tóm lại một câu, nó cùng chân linh của Phuong Hành đồng nguyên, nhưng lại không thuộc về chân linh của Phuong Hành.

Đại Bàng Tà vương có một lần bị Phương Hành nướng cho nóng quá muốn điên, liền chửi ầm lên: "Ai bảo tiểu vương bắt đản ngươi ban đầu không chút nghĩ ngợi đã lưu lại mệnh đăng, chọc ra tai họa hiện tại tới gây phiền toái cho ta, ta không làm nữa, ngươi giết chết ta đi..."

Phương Hành vội vàng an ủi nó: "Lúc ấy không phải là không hiểu hay sao, lần sau kiên trì không theo lưu lại mệnh đăng nữa!"

Đại Bàng Tà vương lại nói: "Làm sao không lưu? Cứ thoải mái mà lưu! Thời điểm không nên lưu ngươi lại lưu, thời điểm có thể lưu ngược lại không dám lưu? Sau này chỉ cần sát linh này không biến mất, ngươi tùy tiện lưu lại mệnh đăng, cứ đem khí tức của nó giao ra là được..."

Phương Hành vội vàng hỏi tới, sau đó mới hiểu được, Đại Bàng Tà vương phát hiện dị trạng sát linh này, cũng nghĩ đến không ít cách dùng, trong đó một cái đơn giản nhất chính là, có thể dùng để gạt tông môn, dù sao khí tức này vốn cùng Phương Hành đồng nguyên, người khác cũng rất khó phân biệt khác nhau trong đó, còn nếu đối phương muốn phản chế Phương Hành, lực lượng này cũng chỉ cần trả đến trên người sát linh mà thôi...

Cũng chính vì nắm chắc như vậy, Phương Hành mới dám ký huyết khế của thạch quy.

"Oanh..."

Bên trong Thanh Khâu mộ phần, lực lượng đại trận vận chuyển không ngừng, mà Phương Hành cùng kim ô cũng đem năng lực của riêng mình phát huy đến cực hạn, Phương Hành hết sức chăm chú ngưng mắt nhìn vị trí bát môn đang biến hóa rất nhanh, sau đó báo cho kim ô biết, kim ô thì vừa chạy trốn vừa dùng hết năng lực suy tính, có lúc, đã chẳng quan tâm tìm kiếm sinh môn chỗ ở, dù sao không phải là từ môn là tốt rồi.

Bất quá, đại trận dù sao cũng vận chuyển lung tung, không phải cố ý trấn áp hai người bọn họ, trong hỗn loạn, ngược lại cho bọn hắn một tia cơ hội, mặc dù hiềm nguy xuất hiện nhiều lần, nhưng cuối cùng dần dần chạy trốn tới ngoài rìa đại trận.

Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên phía trước xuất hiện một đạo bóng dáng màu trắng, bỗng bành đưng đưa.

Là âm cấm quỷ nô!

Quỷ nô chẳng biết lúc nào xuất hiện trước người bọn hắn, khí tức quỷ dị trên người càng ngày càng mạnh.

"Không tốt, tránh mau..."

Phương Hành kêu to.

Thanh âm còn chưa rơi xuống, bóng dáng màu trắng thân hình chợt lóe, hung hăng hướng bọn họ đánh tới.

Chỉ trong chốc lát, khí tức quỷ dị âm hàn trực tiếp bao phủ nó cùng Phương Hành.

Kim ô phản ứng cũng coi như cực nhanh, trong lúc cấp thiết mở cánh ra, thân hình tà tà từ bên cạnh âm cấm quỷ nô lướt tới.

Âm cấm quỷ nô bỗng nhiên lấy tay chụp tới, tóc đen bay loạn, lộ ra khuôn mặt vẫn bị mái tóc che kín, gương mặt này, dĩ nhiên là đẹp đến kinh người, chẳng qua là tái nhợt vô cùng, con ngươi đen đen, không có một tia sinh khí, bất quá động tác nhanh như thiểm điện, trở tay hướng kim ô bắt tới, ở dưới tốc độ kinh người, kim ô căn bản không có bất kỳ khả năng né tránh được một trào này.

"Khôi linh, đi..."

Phương Hành giờ khắc này kêu to, trong nháy mắt thao túng năm đạo khôi linh còn sống hướng âm cấm quỷ nô vọt tới.

Mà kim ô ngay lúc này, cũng lựa chọn tin tưởng Phương Hành, căn bản không nhìn âm cấm quỷ nô, nhắm mắt lại xông về trước.

"Suru suru suru suru..."

Năm đạo khôi linh đều hướng quỷ nô lao đến, một con ôm chặt tới trên tay quỷ nô.

"Rầm rầm rầm rầm rầm..."

Vừa tiếp xúc với cánh tay tái nhợt, khôi linh nhất thời biến thành một ngọn lửa.

Trong lúc nhất thời, năm đạo hỏa diễm liên tiếp dâng lên, cũng khó khăn lắm mới tiếp được một trào này.

Mà lực khôi tham linh phủ ở bên hông Phương Hành, cũng vào lúc này chợt nổ tung, linh khí tỏa ra bốn phía, đã phá hủy.

Cũng may cuối cùng tranh thủ được một cái cơ hội, kim ô mượn một tia cơ hội này, đã vọt tới phía sau âm cấm quỷ nô.

Âm cấm quỷ nô một trào đánh hụt, lập tức không cảm xúc xoay người, bỗng bành đưng đưa hướng kim ô đuổi tới.

Tốc độ cũng cực nhanh!

"Chạy mau, chạy mau..."

Phuong Hành tể ra các loại phi kiếm, phù triện, điển cuồng công kích, ngăn cản âm cầm quý nô sau lưng, đồng thời thúc giục kim ô chạy mau.

"Ta trốn, ta trốn..."

Thật ra không cần hẳn thúc dục, kim ô cũng thi triển toàn bộ sức mạnh, lười giống như chó lè ra ngoài miệng.

Dù là như thế, âm cầm quý nô sau lưng đang thật nhanh đến gần.

Cũng vào lúc này, bỗng nhiên chung quanh hai người, không ngừng có bóng trắng đung đưa, một con, hai con, ba con, bốn con... Ở tiền phương của bọn hắn, cho tới chung quanh, không ngừng có âm cầm quý nô lao đến, dường như có mấy trăm con nhiều, nhìn thấy hình dáng này, kim ô "Ngao" hết thảy một tiếng, cơ hồ muốn đập đầu vào trên tường tự sát.

Chưa từng nghĩ đến, ngay cả một con âm cầm quý nô đuổi giết cũng không chạy thoát, thế nhưng bỗng nhiên xuất hiện nhiều như vậy?

Còn có muốn để cho người ta sống hay không!

Phía sau có truy binh, trước có chặn đường, trái phải hai bên cũng không an toàn, đã bị bao vây, Phuong Hành hai mắt cũng không khỏi rung mình.

"Lão Kim, chuẩn bị xong..."

Phuong Hành hét lớn, đồng thời đem một khối ngọc phù lấy ra, găt gao nắm trong tay.

Chính là Thập Lý Na Di phù.

Gần trăm con quý nô điển cuồng hướng của bọn hắn lao đến.

Phuong Hành chợt quát, thúc dục Thập Lý Na Di phù.

Linh quang chợt lóe, trong không khí nổi lên một trận rung động, Phuong Hành cùng kim ô đồng thời biến mất không thấy gì nữa.

Gần trăm con âm cầm quý nô lao đến, con mồi đột nhiên biến mất, động tác của các nàng đột nhiên ngừng lại.

Tốc độ nhanh như vậy, nhưng không đụng vào nhau, trong chớp lát đứng im, rồi sau đó lơ lửng trên không trung, mờ mịt tìm chung quanh.

Rất nhanh, bọn họ ở phía trước lần nữa phát hiện khí tức của Phuong Hành cùng kim ô, nhất tề lần nữa đuổi theo.

Mà lúc này Phuong Hành cùng kim ô, thông qua Thập Lý Na Di phù, cũng chạy tới thông đạo ban đầu, ở trong động phủ này, tựa hồ có cấm chế nào đó, mạnh mẽ áp chế lực lượng của Thập Lý Na Di phù, vốn dĩ là cao nhất pháp khí cho dù là ở tiểu thiên nam như vậy, cũng có thể trong nháy mắt na di đến mười dặm, lần này lại chỉ na di chừng ba trăm trượng.

Bất quá kim ô tìm được đường sống trong chỗ chết, nơi nào còn dám nói khác, ánh mắt nhìn thấy động khẩu, lập tức vui mừng "Oa oa" kêu một tiếng, chỉ sợ một mồi như chó chết, cũng lần nữa dồn sức lực, điển cuồng hướng ngoài động vọt tới, mà sau lưng âm cầm quý nô mặt không chút thay đổi đuổi theo, cự ly không ngừng kéo lại, ba trăm trượng... hai trăm năm mươi trượng... Hai trăm trượng..

"Suru" một tiếng, kim ô rút cục chạy ra khỏi động khẩu, lao thẳng xuống dưới.

Mà lúc này đạo nhân mập, đang dâng lên huyết tể, khuôn mặt mong đợi hi vọng phía trên sẽ có cái gì rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Thân trong vòng vây còn dám giết người

Lại nói Phuong Hành cùng kim ô rút xuống trên bàn ngọc, cho là thoát khỏi nguy hiểm, vừa ngẩng đầu lại thấy được đạo nhân mập, nhất thời vui mừng hô to, mà đạo nhân mập thì thoáng cái hoảng loạn, hắn mặc dù trong lòng vẫn nghĩ, Phuong Hành tiểu vương bát đản này có thể xuất hiện lần nữa hay không, giống lúc trước giúp mình một tay, giải quyết khốn cảnh, nhưng làm sao nghĩ đến hắn lại từ phía trên rơi xuống?

"Ngươi... Ngươi..."

Không đợi đạo nhân mập hỏi được một câu, Phuong Hành bỗng nhiên lại mặt liền biến sắc, "Suru" một tiếng nhảy lên.

Hắn đã mơ hồ cảm giác được, trong sương mù màu tím trên bầu trời, khí tức nguy hiểm tăng vọt, tựa như quỷ nô đuổi theo mà xuống.

"Ồi, bằng hữu giúp đỡ chút..."

Vừa ngẩng đầu liền thấy được Bách Thú Tông Tông chủ Ứng Sư Hồng vẻ mặt không rõ trạng huống đứng ở nơi đó, Phương Hành liền quát to một tiếng, cùng kim ô hướng Ứng Sư Hồng lướt qua, Ứng Sư Hồng tu vi tự nhiên cao hơn hắn, bất quá hắn đối với Thanh Khâu mộ phần kính sợ thật sự quá sâu, nhất thời thấy Phương Hành từ phía trên rút xuống, ngoài kinh ngạc, cũng cực độ kiêng kỵ, không dám hướng hắn xuất thủ.

Thấy hắn xông tới, cũng chỉ là thân thể hướng bên cạnh khẽ tránh, cảnh giác nhìn hắn.

Mà Phương Hành cũng không có ý tứ cùng hắn động thủ, từ bên cạnh hắn xông qua, trốn tới phía sau hắn.

Ứng Sư Hồng trong lòng tràn đầy không giải thích được, đang muốn quát hỏi, bỗng nhiên cảm giác được mấy đạo khí tức cực kỳ nguy hiểm.

"Ông..."

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, Ứng Sư Hồng chợt xoay người, hai tay đẩy ngang ra, trên đỉnh đầu, một đạo ảo ảnh sư tử sinh ra chín cái đầu mạnh mẽ xuất hiện, hóa thành một cái tương tự bình chương, chắn trước người hắn, hướng không trung gầm thét.

Cũng vào lúc này, trong sương mù, một bạch y nữ tử chợt lao ra ngoài, khí tức tập trung vào Phương Hành sau lưng Ứng Sư Hồng, trong chớp lát lao tới, thẳng hướng Phương Hành chớp tới, nó là vật chết, không hiểu biến hóa, chỉ sợ trước người Phương Hành có Ứng Sư Hồng cản trở, cũng thẳng tắp lao đến, thoát nhìn bộ dáng kia giống như trực tiếp hướng Ứng Sư Hồng đánh tới...

Ứng Sư Hồng cảm thấy kinh khủng khí tức trên người nàng, sợ hãi hét lớn một tiếng, liều mạng ngăn cản.

"Ông..."

Bạch y nữ tử từ giờ vượt chớp tới ngực Ứng Sư Hồng, nhưng mà cũng ngay lúc này, da trên người nàng bỗng nhiên bắt đầu rạn nứt, hóa thành bụi bay phiêu tán ở trong không khí... Trên thực tế, ngay khi nàng chạy ra khỏi phạm vi tử vụ bao phủ, biến hóa cũng đã bắt đầu xuất hiện, mất đi tử vụ bảo vệ, thân thể của nàng bắt đầu hủ hóa, từng điểm từng điểm, hóa thành bụi bay tan biến...

Mất thấy một trào này sắp đánh chết Ứng Sư Hồng, thân thể nàng cũng oanh một tiếng, toàn bộ hóa thành bụi bay.

Loại tử vụ này đối với tu hành người mà nói chính là độc chương, cực kỳ khó ngăn cản, đối với nàng mà nói, tương đương vòng bảo vệ.

Thoát khỏi khỏi độc, xuất hiện ở trong không khí, thân thể nàng không ngăn được nứt vỡ.

Mà lúc này, nàng thậm chí đã đánh vỡ bình chương trước người Ứng Sư Hồng, cự ly tiếp xúc đến hắn, chỉ có một ngón tay.

Ứng Sư Hồng đường đường Trúc Cơ, giờ khắc này sợ hãi linh hồn đều run rẩy, toát ra mồ hôi lạnh.

Mà Mạc Da trưởng lão ở bên cạnh hắn cách đó không xa, đã kinh hãi, xông về phía trước tới tra xét thương thế của hắn.

"Suru suru suru suru..."

Trừ con quỷ nô lúc đầu lao ra, đám quỷ nô khác tựa như phát hiện không ổn, cho dù là các nàng không có linh tính, cũng cảm thấy một loại sợ hãi trong bản năng, rồi rút về trong sương mù.

Trong lúc nhất thời, tử vụ mảnh liệt không dứt, vấy trắng như ản như hiện.

Mọi người kinh hoảng, người gây ra họa Phương Hành vừa thấy quỷ nô lui về trong sương mù, liền biết một kiếp này đã trốn qua, con người đảo một vòng, muốn thừa dịp loạn mà chạy, nhưng hắn lại không nghĩ rằng, mặc dù chung quanh một đám hỗn loạn, nhưng không phải mọi người đều không lưu ý hắn, trên thực tế, bắt đầu từ khi hắn xuất hiện, liền có một người lập tức chú ý đến trên người của hắn.

"Dĩ nhiên là... Người, Chiêu Dương ca ca mau bắt hắn..."

Ứng Xảo Xảo quát lên đầu tiên, chỉ vào Phương Hành hướng cốc khẩu chuẩn đi.

"Bá..."

Người khác không biết thân phận của Phương Hành, lúc này còn có chút sợ hãi, càng có thật nhiều người thấy Phương Hành là từ trong tử vụ rơi xuống, tâm sinh kính sợ, ngược lại xa xa tránh hắn, nhưng Sở Chiêu Dương lại là gặp qua Phương Hành, lúc này bị Ứng Xảo Xảo quát to một tiếng nhắc nhở, lập tức nhận ra Phương Hành chính là tiểu ma đầu ban đầu gặp ở Loạn Hoang sơn, hừ lạnh một tiếng, phi thân lao tới.

Đúng lúc này, bên cạnh một tiếng cười lạnh, một thân ảnh khác chui ra, chính là Kỳ Hành.

Kỳ Hành cũng chưa gặp Phương Hành, cũng không biết Phương Hành là ai, nhưng thấy Phương Hành từ trong sương mù rút xuống, trong lòng có chút khiếp sợ, lại thấy Ứng Xảo Xảo mở miệng hét lên, để cho Sở Chiêu Dương bắt hắn, trong lòng còn tưởng rằng trên người tiểu quỷ này có bí mật gì trọng

yếu, Ưng Xảo Xảo lại muốn như lúc trước, cố ý trợ giúp Sở Chiêu Dương, vì vậy vội vàng lao ra, muốn bắt Phương Hành trước.

Phương Hành ngẩn ngơ, không ngờ hai cái Trúc Cơ nơi này nhất thời không kịp phản ứng bắt mình, cũng có hai đệ tử trẻ tuổi hung hăng lao đến, hẳn đã từng gặp Sở Chiêu Dương, trong khoảng thời gian ở Hải Yêu thành, cũng hỏi thăm bộ dáng của Kỳ Hành, nhìn một cái đã nhận ra được, hai người kia đúng là hai người mình lúc đầu tính toán giết chết, vì vậy trong lòng cũng vui mừng, quát lạnh một tiếng, tung mình liền chém

Tung mình chém ra, trong tay còn không có vật gì, nhưng ở trong quá trình chém ra, Thanh Long Bích Diễm đao đã xuất hiện trong tay, sát khí cùng màu vàng hỏa vân chói mắt, khí tức bão táp bao phủ toàn trường, hung hăng một đao hướng Sở Chiêu Dương chém tới.

"Tiểu quỷ này làm sao lợi hại như thế rồi?"

Sở Chiêu Dương kinh hãi, buồn bực rống một tiếng, hai tay vội đẩy, chống đỡ một chiêu này.

"Oanh..."

Kình khí chạm vào nhau, không khí nổ tung, khí lưu xé rách.

Sở Chiêu Dương trong thoáng chốc, bị chấn cho rống buồn bực một tiếng, hai chân không ngăn được lui về phía sau, huyết khí cuộn cuộn.

Ở trong lòng hắn, đã vô cùng khiếp sợ, tuyệt đối không nghĩ tới, ban đầu ở Loạn Hoang sơn, Phương Hành còn là một tiểu quỷ Linh Động trung kỳ, chính mình muốn bắt hắn, tự giác dễ như trở bàn tay, lại không nghĩ rằng, hôm nay không tới nửa năm, tu vi của hắn tăng vọt như vậy, mơ hồ đạt đến Linh Động bát trọng đỉnh phong, vung ra một đao kia, lại càng cuồng bạo đến mức mình không thể đón đỡ.

Kỳ Hành so với Sở Chiêu Dương chậm một chút, nhìn thấy một màn này, trong bụng lập tức khiếp sợ, trong chốc lát rút ra mà đi.

"Đi chết đi!"

Phương Hành cười lạnh một tiếng, sau lưng "Xôn xao" một tiếng triển khai một đôi kim dực, hơn mười đạo kiếm quang gào thét. Kỳ Hành vừa mới có ý định rút lui, kiếm quang liền đã vọt tới trước người, dọa cho hắn vỡ mật, vội vàng vận toàn thân tu vi, khởi động bình chướng phòng ngự, chẳng qua là ở Thập Vạn Bát Thiên Kiếm cường công, bình chướng căn bản không cách nào chống đỡ, vang lên bễ tan tành.

"Hư hư hư..."

Có ít nhất bảy tám đạo kiếm quang trong chốc lát xông vào thân thể của hắn, sau đó từ phía sau lưng hắn bay ra, lúc này mới biến mất không thấy gì nữa.

Kỳ Hành ngơ ngác nhìn mình vết thương trên ngực, tựa hồ không nghĩ tới cứ như vậy một chớp mắt, hình ảnh chuyển tiếp đột ngột.

Chính mình liều mạng đoạt lấy... Dĩ nhiên là tử vong!

Mà lúc này Phương Hành, nhưng hoàn toàn không để ý hắn, sau lưng kim dực mở ra, cả người đã bay vút ở giữa không trung, tốc độ cơ hồ nhanh đến cực hạn, chỉ một chớp mắt, cũng đã vọt tới trước người Sở Chiêu Dương, đầy trời kiếm quang phô thiên cái địa hướng hắn rơi xuống. Sở Chiêu Dương rống một tiếng, vừa lui nhanh vừa té lên các loại phi kiếm, phù trận, bình chướng đón đỡ.

Nhưng mà dưới lực công kích cường đại của huyền quyết, toàn bộ chống đỡ đều là phí công, đều bễ tan tành, kiếm quang thế như chẻ tre.

"Sưu..."

Phương Hành lại càng không do dự, ở kiếm quang phá vỡ phòng ngự của Sở Chiêu Dương, cúi người từ bầu trời rơi xuống, vung đao chém, Sở Chiêu Dương đem hết toàn lực ngăn cản kiếm quang của Phương Hành, thậm chí còn không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trên cổ chợt lạnh, sau đó cảm thấy thiên toàn địa chuyển, chính mình tựa như bay lên, trên không trung không biết vòng vo bao nhiêu vòng, rốt cục bị một đôi tay tiếp được.

Hắn nhìn thấy một lần cuối cùng, là ánh mắt tiểu sư muội Ưng Xảo Xảo sợ hãi đến gần như dại ra.

"Chiêu Dương... Kỳ Hành..."

Hết thấy tất cả, chỉ phát sinh ở trong hai tức.

Bách Thú Tông Tông chủ Ưng Sư Hồng bởi vì chống đỡ quý nô, tạm thời thoát lực, mà vị Trúc Cơ thứ hai Mạc Da trưởng lão thì nóng lòng tới ngó nhìn thương thế của hắn, đem linh lực đánh vào trong cơ thể hắn kiểm tra đo lường một chút, đợi đến phát hiện Tông chủ chẳng qua là điên cuồng tăng lên linh lực thúc dục cứu đầu sư yêu linh, lại bị bạch y nữ tử kia đánh tan phòng ngự, nhận lấy chút cản trở, tạm thời thoát lực mà thôi, lúc này mới xoay người đi xem Phương Hành.

Nhưng vừa xoay người, vừa hay nhìn thấy Phương Hành vung đao chém đầu Sở Chiêu Dương.

Ánh mắt chuyển vừa, liền thấy Kỳ Hành cũng đang thân thể cứng ngắc té xuống phía sau, trên ngực huyết nhục mơ hồ, bị thương thảm trọng.

Trong khoảng thời gian ngắn, kịch biến khiến cho Mạc Da trưởng lão cho dù là Trúc Cơ cảnh tu vi, cũng cơ hồ thờ gáp không ra.

Ngắn người một chốc, hần rống một tiếng, Trúc Cơ lực tất cả đều nhắc tới, điên cuồng đánh hướng Phương Hành.

Mà lúc này Phương Hành một đao chém đầu Sở Chiêu Dương, ha ha cười một tiếng, sau lưng kim dực mở ra, liền hướng kim ô nơi đó bay vút tới, kim ô lúc này cũng hồi phục thần trí, giương cánh bay lên, đồng thời khẽ động Khổn Tiên Tác thất ở trên móng vuốt, đem Phương Hành lôi tới, chẳng qua là bọn họ tốc độ mau hơn nữa, cũng không nhanh bằng Mạc Da trưởng lão một chương...

"Oanh..."

Mạc Da trưởng lão chương lực cách không đánh tới, nặng nề đánh vào sau lưng Phương Hành.

Phương Hành bay vút mà lên kêu đau đớn, thân thể như điều đứt dây ngã về phía trước, bất quá cũng là ở Mạc Da trưởng lão một chương này đánh vào trên người hần đồng thời, trước ngực hần cũng hiện lên kim hoàng sắc quang mang, bao phủ quanh thân, chợt lóe rồi biến mất.

"A. Tiểu quỷ ngươi không bị đánh chết sao?"

Kim ô kinh hãi, cũng không còn kịp nhìn thương thế của Phương Hành, lấy Khổn Tiên Tác dắt hần đi trốn.

Mà nơi xáo loạn nhân mậ, cũng bị biến hóa liên tiếp dọa sợ ngây người, trong lúc cấp thiết, đỉnh đầu cương liệt linh tướng bay ra khỏi thiên linh cái.

Ứng Xảo Xảo thấy được một màn này, vẻ mặt ngẩn ra, sau đó mừng như điên...

Trúc Cơ kỳ một chương, như vậy đánh vào người, tiểu ác ma này... Hần là đã chết sao?

Như vậy ngẩn ra, kim ô đã giương cánh trốn hướng cốc khẩu, trên móng vuốt Khổn Tiên Tác đã dắt Phương Hành trên không trung đi theo trốn.

"Ha ha ha ha, lão đầu tử, tiểu gia nhớ kỹ một chương này của ngươi, hôm nào sẽ thưởng ngươi hai chương..."

Phương Hành bị treo ngược trên không trung giống như là đã chết, bỗng nhiên tung mình nhảy tới trên lưng kim ô, cười lớn đi xa.

"Xôn xao..."

Nhìn thấy tiểu quỷ này chịu một chương của Mạc Da trưởng lão, thế nhưng vô sự, chúng đệ tử Bách Thú Tông nhất thời một mảnh xôn xao.

Chưa từng thấy Phương Hành, đối với thiếu niên từ trên trời rớt xuống này vốn là trong lòng còn có kính sợ, nhìn thấy cảnh này, càng sợ hãi.

Từ trên trời giáng xuống, ngay trước mặt hai vị Trúc Cơ, bộc phát giết người, ngang nhiên chạy trốn...

Người này... là ác ma bắt từ sao?

Một loại cảm giác sợ hãi kỳ quái đánh thẳng vào lòng Ứng Xảo Xảo, đột nhiên khóc rống lên.

"Người này là ai?"

Vào lúc này, một thanh âm nhàn nhạt hỏi, chính là Diệp Cô Âm.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Thái Thượng Cảm Ứng Kinh

Từ lúc Phương Hành từ giữa không trung té xuống, đến âm cầm quỷ nô đuổi theo, rồi đến Phương Hành một đao chém giết Sở Chiêu Dương, Diệp Cô Âm cũng không có bất kỳ ý tứ xuất thủ, vẻ mặt bình thản, không đếm xỉa đến, thậm chí lúc đầu Sở Chiêu Dương hướng cạnh mình bay tới, nàng còn lui về sau hai bước, không muốn bị máu của hần dính vào trên váy, cho đến lúc này, mới nhàn nhạt mở miệng hỏi Ứng Xảo Xảo.

"Diệp sư tỷ... Hần... Hần chính là Phương Hành..."

Ứng Xảo Xảo đã khóc đến không còn bộ dáng gì, miễn cưỡng nói những lời này, thân thể thoáng một cái, mềm nhũn té ngã trên mặt đất.

"Hần là Phương Hành ư?"

Diệp Cô Âm hơi ngẩn ra, giữa lông mày dâng lên hung phấn, chỉ ngón tay, ngân thoi đã bay đến giữa không trung.

Ngay cả nàng cũng chưa từng nghĩ đến, tiểu quỷ vừa rồi trơn trượt tựa như quỷ, thân trong vòng vây còn dám bộc phát giết người lại là Phương Hành mà

nàng vẫn muốn chém giết!

"Thật đúng là quá mức hiểm nguy, may nhờ có kim cương bất hoại phù thay ta cản một chút, nếu không mệnh cũng quăng mất nửa cái..."

Phương Hành cười lớn chạy trốn, cũng có chút chột dạ, nói thầm từ trên người bóc một tấm phù triệu rách tung toé, không có chút linh quang nào. Thì ra là, hần ở lúc chuẩn bị tìm kiếm Thanh Khâu mộ phần, dán trên người kim cương bất hoại phù, có thể ngăn cản Trúc Cơ một kích, chẳng qua là không không nghĩ tới, ở trong tiên điện không dùng đến nó, sau khi đi ra, cũng thay mình đón một chưởng của Trúc Cơ kỳ cao thủ, vinh quang đi nghỉ dưỡng.

"Lão Kim, bay nhanh lên một chút, rồi đi địa giới này, tìm một chỗ nghiên cứu hai kiện bảo bối này!"

Phương Hành đắc ý cười ha ha, lại có chút tiếc hận nói: "Đáng tiếc, ở trong đó còn không thiếu thứ tốt!"

Kim ô hoàn toàn hết chỗ nói, nói: "Người đã biết đủ hay không, có thể trốn ra được cũng không tệ rồi!"

Cho đến lúc này, nó vẫn còn có chút sợ, ở bên trong Thanh Khâu mộ phần quả nhiên là thiên quân nhất phát, hiểm tử nhưng vẫn còn sống.

Bất quá, chuyện này cũng mơ hồ khiến nó có chút bội phục Phương Hành, nó tự nghĩ chính mình là kẻ gan lớn rồi, bị trục xuất bộ tộc, vào nam ra bắc, cũng đã trải qua không ít sóng gió, chọc ra rất nhiều tai vạ. Nhưng quen biết tiểu vương bát đản này, mới biết mình trước kia quả thực người người oán trách rồi, nếu mình trước kia coi là tai tinh, tiểu vương bát đản này chẳng phải thiên lôi đánh xuống ư?

Nhất là thời điểm ở Thanh Khâu mộ phần, thật sự có một khoảng thời gian, cảm giác có chút bội phục tiểu vương bát đản này!

Dĩ nhiên những lời này tự nhiên sẽ không nói ra, vận sức, hướng viễn không lao đi.

Dù sao Bách Thú Tông cũng có hai đại Trúc Cơ, trốn xa rồi hãy nói.

Trên thực tế, lấy tốc độ phi hành của nó hôm nay, đại khái cũng chỉ có Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ có thể đuổi kịp nó, Bách Thú Tông tu vi cao nhất cũng chỉ là Tông chủ Ứng Sư Hồng Trúc Cơ trung kỳ. Mà đã thoát lực, tạm thời không thể nào đuổi theo, mà Mạc Da trưởng lão vừa mới Trúc Cơ không lâu, muốn đuổi theo kim ô càng là chuyện không thể nào, cho nên hai người bọn họ thật sự không lo lắng.

Bay đi một đoạn, kim ô thấy không ai đuổi theo, cũng thả chậm tốc độ.

Thanh Khâu mộ phần mặc dù cũng không phi hành quá lâu, nhưng hiện tượng nguy hiểm từng sinh, cũng thực sự tiêu hao không ít linh khí, mặc dù trong bụng có cửu cửu sinh cơ đan một mực bổ sung đại lượng linh khí, đến nơi này, vẫn có chút mỏi mệt.

Phương Hành cũng không quản nó, ngồi xếp bằng ở trên lưng nó, lấy ra thanh hồ mặt quý tới nghiên cứu. Mặt nạ này thoạt nhìn cùng mặt nạ bình thường không có gì khác biệt, ngoại hình là khuôn mặt hồ ly quý dị tươi cười, màu trắng, gõ có tiếng "Boong boong", chất liệu phi thiết phi mộc, vô luận nhìn như thế nào, đều không thể giám định ra tác dụng của nó, đeo lên mặt, cũng không có dị trạng phát sinh.

"Tồn bao công sức như vậy, không lẽ lấy được đồ vật vô dụng sao?"

Phương Hành nghiên cứu một hồi, lại dùng tay mài mấy cái, phát hiện mặt nạ rất cứng rắn, vận hết toàn lực cũng không mài được, giật mình, liền lấy mấy thanh phi kiếm ra, dùng sức hừng mặt nạ bổ mấy kiếm, cầm lên nhìn lại, phi kiếm sắc bén bổ vào trên mặt nạ, thậm chí ngay cả một chút vết cắt cũng không để lại, cũng đã nói rõ, bảo bối này thực sự không phải là phàm vật, ít nhất rất bền chắc.

Bất quá, thực sự nghiên cứu không ra tác dụng của vật này, cũng chỉ có thể đem nó thu vào, tạm gác lại sau này từ từ nghiên cứu.

"Đồ chơi này là cái gì?"

Phương Hành lấy ra bản ngọc sách nguyên bản đặt ở dưới mặt nạ mặt, ở trong tiên điện, thời gian quá mức cấp bách, hần chỉ kịp lấy thanh hồ mặt quý cùng bộ ngọc sách này, bất quá nghĩ đến, hai thứ đồ này cũng ở trên vương tọa, thạch quy cũng từng nói, mình có thể sử dụng hết thảy trong tiên điện, lại không thể đụng vào thứ trên vương tọa cùng huyết liên tử, có thể thấy được giá trị cũng có thể là rất cao.

Trên ngọc sách, không có gì, Phương Hành suy nghĩ một hồi, đem linh khí rót vào trong đó, rất nhanh, có chữ viết nhàn nhạt ở trên ngọc sách thoáng hiện, nhưng là một loại văn tự rất đặc thù, không phải là văn tự thông dụng ở Nam Chiêm Bộ Châu, cũng không phải là ở cửa Thanh Khâu mộ phần động quật thấy được thượng cổ yêu văn, lấy Âm Dương Thần Ma giám quan sát, Phương Hành rõ ràng phát hiện, đây là một loại tiên văn.

Hần lập tức ý thức được, bộ ngọc sách này, tầm quan trọng đối với mình có thể còn vượt qua thanh hồ mặt quý, lập tức cẩn thận nhìn xuống, rất nhanh đọc được tên bộ ngọc sách này: Thái Thượng Cảm Ứng Kinh...

"Có chút quen thuộc, chẳng lẽ cùng Thái Thượng Hóa Linh kinh có quan hệ ư?"

Phương Hành hơi ngần ra, nhất thời nhớ lại chính mình từng tại trong mộng được truyền Thái Thượng Hóa Linh kinh.

Từ tên đánh giá, hai bên cũng chút chỗ tương tự.

Trong lòng kích động, vội nhanh chóng nhìn xuống phía dưới.

Nhưng còn không đọc được mấy dòng, chợt nghe được kim ô khẩn trương nói: "Có người đã đuổi theo tới?"

Phương Hành ngẩn ra, ngừng đầu nhìn hướng phương hướng Thanh Khâu mộ phần, rõ ràng có một đạo ngân quang nhanh như tia chớp lướt đến, khí tức kinh người, tốc độ cực nhanh, không so với lúc kim ô thi triển cực tốc chậm bao nhiêu, lúc này đã đuổi tới gần ngàn trượng, thi triển pháp nhãn thuật, có thể thấy rõ bên trong ngân quang, là một cô gái mặt không chút thay đổi, người mặc váy tím bông bèo, chân đạp ngân thoa, sau lưng đeo một chiếc đàn ngọc không lồ.

"Là con bé chân dài kia ư?"

Phương Hành giật mình, không ngờ người đuổi theo là nàng.

Hắn còn nhớ rõ, nàng chính là ban đầu ở ngoài Hải Yêu thành nhìn thấy Sở Vực đệ nhất thiên kiều, Diệp Cô Âm.

Hướng phía sau nàng xem xét, thấy không có khí tức Trúc Cơ cảnh cao thủ đuổi theo, Phương Hành có chút không giải thích được, nghĩ thầm Bách Thú Tông không đuổi theo, người của Băng Âm Cung như người đuổi tới làm cái gì?

Hắn cũng không sợ nàng, để cho kim ô chậm lại tốc độ, sau đó dừng lại yên lặng chờ nàng đuổi tới, đợi Diệp Cô Âm đuổi theo gần ba trăm trượng cự ly, Phương Hành vận linh khí, cất giọng quát lên: "Chân dài, đuổi theo tiểu gia ta làm gì?"

Diệp Cô Âm cười cực phẩm phi hành pháp khí sư tôn ban thưởng, khó khăn lắm mới đuổi kịp, trong lòng cũng có chút kinh ngạc về tốc độ của con quạ đen này. Từ từ tới gần, còn không nói chuyện, đã nghe được Phương Hành quát to một tiếng, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Nàng là thiên kiều của Băng Âm Cung, quan môn đệ tử đứng đầu Sở Vực, người người thấy, cũng xưng là "Tiên tử", chưa từng bị người ta gọi là "chân dài" gì đó, chớ nói chi là tiểu quỷ này ở trước mặt mình tự xưng là "Tiểu gia", trong bụng không vui, trên mặt cũng lười giả bộ, giơ tay lên, một thanh phi kiếm lưu quang trần ngập các loại màu sắc từ trong bích cầm bay đến trong tay.

"Và miệng ba cái, trừng phạt tội ăn nói bậy bạ, sau đó tự phong tu vi, đi theo ta đi!"

Nàng đứng thẳng người, giọng ngang trường kiếm, thần tình lạnh nhạt nhìn Phương Hành.

Chẳng qua là mặc dù đang nhìn Phương Hành, trong ánh mắt của nàng cũng không có bất kỳ tiêu điểm, phảng phất nhìn hư không sau lưng của hắn.

Đây là một cô gái kiều ngạo đến mức hai mắt rất hiếm khi có người khác!

Nghe lời của nàng, Phương Hành cũng ngây ra.

Mình cũng coi như là kẻ ngông cuồng, nhưng gặp ngông cuồng như vậy còn thật hiếm thấy...

"Người nói ta ư?"

Hắn chỉ vào mũi của mình, rất khó tin hỏi.

Diệp Cô Âm mặt không chút thay đổi nói: "Nơi đây trừ ta và ngươi, còn có người thứ ba sao?"

Phương Hành thờ dãi, nói: "Ta tại sao phải đi theo ngươi?"

Diệp Cô Âm thần nhiên nói: "Nói cho ngươi biết cũng không sao, ta với Thanh Vân Tông Tiểu thị từng có giao hảo, nghe nói ngươi chém Tiểu Kiếm Minh, Tiểu Sơn Hà không có biện pháp bắt được ngươi, liền muốn mượn cơ hội này, đem ngươi bắt giữ, đưa đi Thanh Vân Tông, cũng coi như mượn chuyện này, kết thúc ân oán cùng Tiểu thị, chuyện là như vậy, ngươi hiện tại có thể và miệng rồi, nếu không tòng phục, có thể xuất thủ!"

"Thì ra nữ nhân này biết chú cháu Tiểu gia..."

Phương Hành tỉnh ngộ, nghi ngờ hướng phía sau nàng quan sát, bầu trời xanh vô ngần, tựa hồ không có ai theo tới.

Nhìn một hồi, Phương Hành hồ nghi nói: "Chân dài, có phải ngươi đặt bẫy câu dẫn tiểu gia hay không?"

Diệp Cô Âm sắc mặt lạnh hơn: "Chỉ có một mình ta tới!"

Phương Hành càng thêm kinh hãi, nhìn nàng nói: "Vậy tại sao ngươi dám bảo ta tự phong tu vi đi theo ngươi?"

Diệp Cô Âm mặt mày lạnh lẽo, lạnh giọng nói: "Bởi vì nếu như ta xuất kiếm, không thể bảo đảm chính mình sẽ không thất thủ đem ngươi giết chết!"

"Ha ha..."

Phương Hành rốt cục xác định nữ tử này nói thật, lên tiếng phá lên cười, nói: "Một mụ đàn bà, cũng ngông cuồng như vậy?"

"Cần rồi!"

Diệp Cô Âm bị tiếng cười của Phương Hành chọc giận, trường kiếm trong lòng bàn tay đột nhiên giương lên, có một đạo kiếm quang lạnh lạnh hướng Phương Hành lướt tới, nàng căn bản không phải một người thích nói nhiều, sở dĩ chịu cho Phương Hành một cái cơ hội tự phong tu vi, theo nàng đi Thanh Vân Tông xin tội, cũng là bởi vì có chút ngạc nhiên Phương Hành tại sao lại từ bầu trời trên Thanh Khâu mộ phần ngã xuống, muốn hỏi rõ ràng mà thôi.

Nhưng tiểu quý này bộ dáng bừa bãi, giống như không đem nàng để vào trong mắt, nhất thời làm cho nàng nổi khí trùng thiên.

Không cần phải nhiều lời nữa, phát tay một kiếm, chính là một đạo kiếm quang chém ra.

Kiểm khí lạnh lạnh, lạnh như thấu xương, càng biến càng lớn, đến trước người Phương Hành, đã dài mười trượng.

Một kiếm này, trực tiếp đem Phương Hành cùng kim ô cũng bao phủ ở trong đó.

Phương Hành cũng cẩn thận đối phó, ngoài miệng mặc dù nói thoải mái, nhưng cũng nhìn thấu đạo kiếm quang này bất phàm, quát một tiếng, mặt mày ngưng tụ, Thập Vạn Bát Thiên Kiếm lập tức ở sau lưng hiển hóa, hai kim rực không lồ "Xôn xao" một tiếng mở ra, mười mấy đạo kim quang lóe lên, bóng kiếm đón kiếm quang Diệp Cô Âm bổ tới, cùng lúc đó, đại đao nơi tay, xông lên mà chém.

"Khá lắm đàn bà, thật cho là tu vi hơn ta, là có thể trấn áp ta ư?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 196: Thượng phẩm huyền khí kinh hoàng cầm

Đình đình đình..."

Mười trượng kiếm quang cùng mười mấy đạo kiếm quang kim sắc chạm vào nhau, trên không trung kịch liệt va chạm, sau đó bể tan tành.

Trong khoảng thời gian ngắn, cũng không ai làm gì được ai!

Diệp Cô Âm thấy thế, sắc mặt nhất thời hơi đổi, tu vi của nàng đã là nửa bước Trúc Cơ, mà công pháp kỳ lạ, linh khí tinh thuần, ngay cả sư tôn của nàng cũng từng nói, lấy thực lực hôm nay của nàng, ở Linh Động cảnh căn bản rất khó gặp phải đối thủ. Cũng vì vậy, lúc đầu nàng căn bản chưa từng đem Phương Hành nhìn ở trong mắt, chỉ cho là đối phó hấn chẳng qua là dễ như trở bàn tay mà thôi, không cần tốn nhiều sức.

Chẳng qua một chiêu thăm dò này, nàng lập tức phát hiện điểm bất phàm của Phương Hành.

Một kiếm trước đó mặc dù chỉ dùng ba thành lực đạo, nhưng tự nghĩ Linh Động cảnh bình thường đã rất khó tiếp nhận.

Nhưng tiểu quý này dễ dàng đón đỡ, thậm chí còn thừa lực phản kích.

Một người tu vi Linh Động bát trọng, có thể làm được trình độ này, Diệp Cô Âm thật sự cảm thấy Phương Hành có mấy phần bản sự.

Trong lòng bàn tay trường kiếm bắn ra, một đạo lực lượng vô hình tự thân kiếm đánh tới, vừa vặn Phương Hành một đao bổ tới, bị lực lượng vô hình này chặn lại, thậm chí bị lực lượng cường đại cực kỳ áp chế, Phương Hành còn trên không trung lui về phía sau ba lượng trượng, về mặt giật mình, nghĩ thầm: "Nữ tử này thật là có điểm môn đạo a, lực lượng kia cơ hồ không dưới ta, tu vi so với ta cao hơn nhất trọng..."

Tu luyện Tam Muội Chân Hỏa, Phương Hành linh khí tinh thuần, cùng giai vô địch, cho dù là người so với hấn tu vi cao hơn tam trọng thậm chí là tứ trọng, cũng dám cứng đối cứng, cũng chính vì vậy, ở Thanh Khâu mộ phần, dưới tình huống ở bên người Trúc Cơ cao thủ, hấn cũng dám dă thương người, bên trong ba tức đã đem hai tu sĩ Linh Động cửu trọng chém ở dưới đao, sau đó mới nghiêng ngang chạy trốn...

Nhưng hôm nay, hấn cũng ở trên lực lượng cảm nhận được một phần áp lực.

Ở Linh Động cảnh, chân dài này có thể nói là một trong mấy người mạnh nhất hấn từng gặp.

Vốn cho là thực lực của nàng cùng Tiểu Kiếm Minh không kém là bao nhiêu, nhưng hôm nay xem một chút, Tiểu Kiếm Minh căn bản không cách nào cùng nàng so sánh.

"Ha ha, chân dài, có chút bản lĩnh, đến, tiểu gia cùng ngươi chơi mấy chiêu nữa..."

Phương Hành trong lòng trịnh trọng, ngoài miệng càng thêm không thành thật, ha ha cười một tiếng, sau lưng kim rực rung lên, đã bay đến giữa không trung, trên cao nhìn xuống, vận chuyển huyền pháp, đột nhiên ở giữa không trung kim quang chói mắt, kim quang phủ thiên cái địa hướng Diệp Cô Âm điên cuồng bắn tới, số lượng không ngừng tăng nhiều, thế nhưng đạt đến sáu bảy mươi đạo, thoát nhìn đã có loại cảm giác tràn ngập khắp nơi.

Trong khoảng thời gian này, tu vi của hấn tăng lên không ít, đã từ Linh Động thất trọng sơ giai đạt đến Linh Động bát trọng cao giai, đối tu luyện Thập

Vạn Bát Thiên Kiếm cũng nâng cao một bước, từ lúc đầu ba mươi sáu đạo kiếm quang, đã đạt đến bảy mươi hai đạo.

Hắn hôm nay có thể dễ dàng thôi phát mấy chục đạo kiếm quang, so với lúc ở Thanh Vân Tông mạnh hơn rất nhiều.

"Những kiếm quang này mặc dù là linh khí ngưng tụ, nhưng sát khí lẫn lộn, cùng phi kiếm chân chính không khác là mấy..."

Diệp Cô Âm đứng trên ngân thoi sắc mặt cũng khẽ ngưng trọng, bỗng nhiên tay trái bấm một cái pháp quyết, ở sau lưng nàng đàn ngọc không lồ nhất thời tự động bay lên, treo ở trước người của nàng, sau đó nàng ánh mắt ngưng tụ, tay ngọc thon thon tựa như nhặt hoa đánh cò, nhẹ nhàng hướng ra phía ngoài khẽ gẩy, dây đàn nhẹ động, lập tức vang lên một tiếng du dương thanh thúy, từ từ lan tỏa.

"Ông..."

Theo tiếng đàn vang lên, một đạo lực lượng vô hình nhưng hùng hậu từ trên đàn ngọc tán phát.

Kiếm quang phô thiên cái địa mà đến, thế như tia chớp, lúc này đồng thời nhẹ nhàng chấn động, vậy mà dừng ở giữa không trung.

Sau đó, Diệp Cô Âm gảy một lần nữa, sục sôi như kiếm thế xông lên trời.

"Ba ba ba ba..."

Kiếm quang đứng giữa không trung trong đều bề tan tành, hóa thành điểm điểm kim quang quanh người nàng tung bay là tả.

"Có thể làm cho ta vận dụng kinh hoàng cảm, Tiểu Kiếm Minh chết ở trong tay của ngươi, có vẻ không oan..."

Diệp Cô Âm nhàn nhạt nói, bàn tay trắng khẽ nhếch, muốn gảy lần thứ ba.

"Thượng phẩm huyền khí?"

Phương Hành ở trên không trung, ánh mắt cũng lạnh lẽo, khẽ lấy làm kinh hãi. Lúc trước hắn vẫn không chú ý, nữ nhân này vẫn đeo đàn ngọc sau lưng rõ ràng là một thượng phẩm huyền khí. Nếu nói huyền khí, là một loại pháp bảo vượt qua cực phẩm pháp khí, chỉ có Kim Đan kỳ đại tu mới có thể luyện chế, uy lực vô cùng, có thể thông huyền, mà đàn ngọc, lại còn là thượng phẩm trong huyền khí.

Đối với hắn lúc này chỉ có Linh Động cảnh tu vi mà nói, loại huyền khí này, uy lực quả thực khó có thể tưởng tượng.

Chỉ sợ lấy tu vi của Diệp Cô Âm lúc này, không cách nào thôi phát uy lực mạnh nhất, nhưng cũng đủ để đánh bại hắn.

"Không được, không đánh nổi nàng..."

Phương Hành lo lắng lập tức hai mắt đảo vòng vòng, thiết thời rõ ràng như vậy thì hắn không muốn nhận, trực tiếp chuẩn bị chạy ra.

Hiển nhiên Diệp Cô Âm lúc này đã chuẩn bị gảy đàn lần thứ ba, Phương Hành vội vàng kêu lên: "Chân dài, hai ta cũng không có tử thù, ngươi chết ta sống làm gì? Như vậy đi, chỗ này của ta có mấy viên trúc cơ đan từ Thanh Khâu mộ phần mang đến, giá trị liên thành, trên đời khó cầu, trước phân ngươi một nửa, hai bên kết giao bằng hữu ngồi xuống nói chuyện một chút tình thoại chẳng phải đáng yêu sao?"

Vừa nói, vừa từ túi trữ vật lấy ra bốn năm viên thuốc, hướng Diệp Cô Âm ném tới.

Diệp Cô Âm vốn là người không thể bị tiểu quỷ này hối lộ, nhưng mà chợt nghe "Thanh Khâu mộ phần", "Trúc cơ đan" hai cái tên, trong lòng không chỉ hơi ngân ra, tay gảy đàn không tự chủ được ngừng lại, ngưng thần hướng mấy viên thuốc này nhìn lại, cũng ở mấy viên thuốc bay đến trước người của nàng ba trượng, Phương Hành bỗng nhiên quý quý cười, âm thầm thi triển một cái pháp quyết.

"Phát!"

Năm viên thuốc màu đen bỗng nhiên linh quang lóe lên, một tiếng ầm nổ vang.

Mỗi một viên thuốc cũng tuôn ra ánh lửa, mang theo hỏa lực khó có thể hình dung, bốn năm viên thuốc ở cùng một chỗ, tạo thành một phiến mây lửa hơn mười trượng, trực tiếp đem Diệp Cô Âm bao phủ ở bên trong.

"Ha ha, mau chạy..."

Phương Hành quát to một tiếng, sau lưng kim dực mở ra, liền nhảy tới trên lưng kim ô, hóa thành một mảnh kim vân hướng viễn không bỏ chạy.

"Vô sỉ, dám dùng loại thủ đoạn này đối phó ta..."

Trong hỏa vân, một cái thanh âm ẩn chứa tức giận vang lên, Diệp Cô Âm chân đạp ngân thoi, từ trong hỏa vân đi ra, mặt ngoài vấy tím trên người nàng, vô số đạo từ khí tràn đầy linh tính quần quanh, đầy trời ngọn lửa, ở gần quanh người nàng một thước, lập tức quý dị bắn đi ra, đầy trời hỏa vân hùng hực thiêu đốt, nàng ngay cả cọng tóc mà cũng không quần xoắn.

"Đáng tiếc, dù khôn lỏi đến đâu cũng chỉ là đường nhỏ! Hôm nay, nếu để ngươi chạy, ta cũng không phải là Diệp Cô Âm rồi!"

Diệp Cô Âm lạnh giọng nói, đột nhiên cong ngón tay búng ra, một quả linh thạch từ khí uân uân lập tức bay ra ngoài, rơi vào một cái pháp trận phía sau ngân thoi, trên đó từ quang linh khí nhẹ nhàng người đọc theo pháp trận xông vào trong ngân thoi, mà nàng thì tâm niệm vừa động, ngân thoi lập tức hóa thành một đạo ngân quang hướng phương hướng Phương Hành chạy trốn đuổi theo, tựa như tia chớp màu bạc.

"Cô nương kia lại dùng cực phẩm linh thạch để phi hành?"

Trên lưng kim ô, Phương Hành vẫn dùng pháp nhãn thuật quan sát Diệp Cô Âm, chính xác thấy được từ quang, lấy làm kinh hãi.

Hắn là người hiểu biết, nhìn một cái đã nhận ra, loại linh khí màu tím này, chính là thượng phẩm linh thạch.

Thượng phẩm linh thạch một khối tương đương với trăm khối trung phẩm linh thạch, giá trị kinh người, ngay cả hắn cướp sạch Tê Hà, Sơn Hà, Thu Văn ba vị Trúc Cơ trưởng lão, cũng chỉ tìm được mười mấy viên, vẫn không nỡ dùng, nhưng nàng lại dùng nó để phi hành!

"Chân dài này còn rất có tiền a..."

Kim ô cũng có chút giật mình, thấp giọng nói: "Nữ nhân kia khổng chế ngân thoi tựa như là một cực phẩm phi hành pháp khí, có thể dùng linh thạch khu động, Kim gia ta lại tiêu hao tự thân lực lượng huyết nhục thân thể, sớm muộn gì sẽ bị nàng đuổi theo a, ngươi mau mau nghĩ biện pháp..."

Phương Hành nhíu chặt mày, nói: "Nữ nhân này coi như lợi hại, linh khí tinh thuần, cùng ta không kém bao nhiêu, coi như là người lợi hại nhất ta ở Linh Động cảnh gặp qua rồi, nhất là pháp bảo trong tay nàng, còn là một món thượng phẩm huyền khí, uy lực cực lớn, chính diện đánh, ta không phải đối thủ của nàng, bất quá trong tay nàng nếu không có đàn ngọc này, ta sẽ nàng đánh như tức phụ!"

Kim ô bủn xỉn nói: "Ít to mồm đi, người ta bây giờ có thể đem ngươi đánh như con, mau nghĩ biện pháp!"

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói: "Nàng ở phía sau, chúng ta ở phía trước, chịu thiệt chính là nàng!"

Mất thấy Diệp Cô Âm càng đuổi càng gần, hắn cũng không dám đùa nữa, đứng lên, thầm nghĩ: "Tiểu gia thường chân dài ngươi vài món bảo bối..."

Vừa nói, giơ tay đánh ra mấy khối ngọc phù, còn trên không trung, đã linh lực đan vào, phong tỏa nhất phương không vực.

Rồi sau đó, Phương Hành lại từ trong túi trữ vật lấy ra mấy bình sứ, trực tiếp mở nút lọ hướng không trung tung ra, một mảnh khói độc theo con gió hướng về Diệp Cô Âm phía sau bay tới, tựa như một đám mây độc.

"Hừ, không ít thứ quý, đáng tiếc đối với ta mà nói vô dụng!"

Diệp Cô Âm nhìn thấy Phương Hành không ngừng ném ra một chút pháp bảo kỳ kỳ quái quái, trên mặt lộ ra vẻ mỉa mai, đứng trên ngân thoi, xoay người lại đem đàn ngọc đặt tại trước người, leng keng thùng thùng, trên đàn trong chốc lát có vô số đạo khí tức lực lượng kinh người theo tiếng đàn bay ra ngoài, một chốc, ngọc phù nứt vỡ, đầy trời khói độc tiêu tán...

Phương Hành lúc này đã chạy trốn tới ngoài ba trăm trượng, lực lượng vô hình không đã thương đến hắn, nhưng nghe thanh thanh, cũng cả kinh sắc mặt đại biến, sợ hết hồn hết vía, thầm nghĩ: "Thượng phẩm huyền khí, quả nhiên lợi hại!"

Trong lòng có chút may mắn, may là mới vừa rồi không chút do dự bỏ chạy, chân dài này thật là có điểm tư bản đề cuồng ngạo, thật ra nếu như chỉ dựa vào thực lực bản thân, mình cũng có tư cách cùng nàng đánh một trận, nhưng tăng thêm huyền khí trong tay nàng, hai người lực chiến đấu căn bản không cùng đẳng cấp, đối mặt với lực lượng vô hình, Phương Hành thậm chí không biết nên chống đỡ như thế nào.

Bất quá giờ khắc này, hắn cũng có chút thúc thủ vô sách.

Chính mình trong túi trữ vật nhiều những thứ tinh quái, nhưng người ta một là có thể chống đỡ tất cả, căn bản không thể nào so sánh.

"Ai, không có biện pháp rồi, chỉ có thể tới chỗ kia xông vào một lần..."

Kim ô cũng phát giác hung hiểm, thở dài một hơi, mắt lộ tinh quang, hướng phía tây nam ngấm tới.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 197: Mượn đại trận, áp mỹ nữ

Một người ngồi kim ô tạt tốc, một kẻ ngự cực phẩm phi hành pháp khí, hai người tu hành Linh Động cảnh này, tốc độ so với Trúc Cơ bình thường còn nhanh hơn. Giữa không trung sang rục, chỉ chớp mắt, đã có một đạo kim quang bay qua, sau đó không tới ba tức thời gian, lại có một đạo ngân quang đuổi theo xẹt qua, xua tan mây mù trên không, để lại mấy vệt sáng, chiếu đến ánh bình minh, cũng có mấy phần mỹ cảm.

Chẳng qua là không trung thính thoảng truyền đến mấy tiếng mắng, lại làm cho cảnh sắc thê mỹ này thất sắc không ít.

"Thằng cha nguoi ấy đồ chân dài, tiểu gia không phải là nam nhân của nguoi, nguoi đuổi mãi theo ta làm gì?"

"Tiểu quý chết tiệt, có gan thì quay lại đánh một trận, đừng có dùng những thủ đoạn bỉ ổi này..."

"Nguoi có bản lĩnh thì đem đàn ngọc ném đi, tiểu gia cùng nguoi đánh một trận!"

"Đàn này là pháp bảo sư tôn ban thưởng cho ta, ta từ thuở nhỏ tu hành, hơn phân nửa công lực đều ở trên đàn, tại sao phải bỏ chứ?"

"Ỗ vào pháp bảo khi dễ người khác, coi là bản lĩnh gì?"

"Đọc con đường này, nguoi dùng pháp bảo còn thiếu ư? Nếu còn có, cứ thoải mái đem ra dùng đi!"

"..."

"..."

"Con mẹ nó, nguoi còn dám đuổi theo, tiểu gia tiểu vào mặt nguoi có tin hay không?"

"Tiểu quý vô sỉ, ta nhất định sẽ giết nguoi!"

...

...

Dùng "Nước tiểu" dọa lù Diệp Cô Âm xong, Phương Hành xoay người ngồi lại, trong bụng cũng có chút lo lắng, dọc con đường này, thật đúng là phương pháp gì cũng đã dùng rồi, ngay cả chiêu cỡi quần cũng thi triển, hết lần này tới lần khác Diệp Cô Âm thể giống như con chó hoang, hung hăng đuổi theo hần, vô luận dùng loại phương pháp nào, cũng không thể dọa nàng, đánh thì đánh không lại, trốn lại trốn không thoát, thực sự nhức đầu.

Phương Hành cũng biết, tiếp tục như vậy cuối cùng gặp xui xẻo chính là mình.

Kim ô dù sao cũng là sinh linh, sẽ phải mệt nhọc, cho dù là tu hành đại bằng nhất tộc bí pháp, cũng không kéo dài được bằng pháp khí phi hành.

Hôm nay còn lại phương pháp duy nhất, chính là đi chỗ kim ô nói với hần thử thời vận.

"Quạ đen, còn chưa tới sao?"

Phương Hành ngẩng đầu về phía trước nhìn, nhìn ra rất xa.

"Sắp... sắp đến... Mụ nội nó... Ta cũng thật sự không trụ được nữa..."

Kim ô phi cảm thấy phổi sắp nổ mất, thở hổn hển hướng Phương Hành kêu lên.

Phương Hành cũng sắc mặt lạnh lẽo, nói: "Tốt, lúc đến nơi đó nguoi cứ chạy trước đi, tiểu gia cùng nàng liều mạng!"

Vừa nói nắm chặt Thanh Long Bích Diễm đao trong tay, quyết định cùng nữ nhân này liều mạng một cuộc.

Hần cũng không phải là dễ trêu, bị nữ nhân này đuổi từ buổi tối tới ban ngày, suốt một ngày, đã sớm không nén được tức giận trong lòng.

"Rốt cục... Rốt cục chịu được..."

Vừa bay nhanh tiếp chừng nửa canh giờ, kim ô bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, có chút cảm giác hư thoát.

Phương Hành trong lòng vui mừng, vội vàng nhìn xuống phía dưới, rõ ràng phát hiện trong núi rừng, khắp nơi là tường đồ, tựa như từng có một tòa thành trì cực lớn cũng đã tồn tại, cũng không biết đồ nát bao nhiêu năm, hôm nay đã biến thành di chỉ nơi sơn dã, đáng mừng cây cối khắp nơi, biến thành tàn thành suy tàn, khắp nơi đầy đặc trập trập, tựa hồ còn có các loại quý vật phiêu đảng.

"Đây chính là địa phương nguoi nói có hi vọng chuyển bại thành thắng ư?"

Kim ô hổn hển truyền âm nói: "Không sai, nơi này từng là yêu chi của Bột Hải quốc, năm đó Bột Hải quốc đại yêu vô số, ở chỗ này xây thành, chẳng qua là sau đó Yêu tộc di chuyển đến Bắc Bình, tòa thành trì này cũng bị hủy trong chiến hỏa, hôm nay đã có đã ngoài ba ngàn năm rồi, thành này đã hủy, bắt quá bên trong còn có một chút pháp trận không trọn vẹn, có thể lợi dụng tốt hay không, liền xem nguoi rồi!"

Phương Hành cười lạnh nói: "Nếu ngay cả cơ hội này cũng bắt không được, đó chính là ta đáng chết!"

Kim ô rắc một tiếng, đem một viên cừu cừu sinh khí đan vẫn ngậm trong miệng cắn nát, bổ sung đại lượng sinh khí, lần nữa tăng lên một chút linh khí,

thấp giọng nói: "Có được hay không đành xem lần này rồi, đem nàng dẫn tới đây..."

Vừa nói, chợt tăng tốc, hướng tàn thành bay xuống.

Phương Hành thì đứng lên, chống eo, tức giận bắt bình hướng Diệp Cô Âm trên ngân thoi phía sau chửi ầm lên: "Đàn bà thú, tiểu gia đã ngủ với người hay là nhìn lên người tắm, đuổi theo tiểu gia không tha như vậy làm gì, không ai yêu hay sao?"

Diệp Cô Âm nhất thời giận dữ, tức giận sôi lên, ngân thoi chợt gia tốc, đuổi tới phía trước, quyết định chủ ý muốn đem tiểu quý này bắt được, rút gân lột da, tiết giận trong lòng, bất quá mới vừa đi tới, lại thấy thoát nhìn kim ô vốn tốc độ đã giảm xuống, bỗng nhiên chui xuống đi chỉ phía dưới, nhất thời hơi ngẩn ra.

Nàng cũng không ngu, thấy một người một quạ hướng đi chỉ xông vào, trong lòng cảm thấy có chút kinh ngạc.

"Nàng cũng có chút đầu óc..."

Phương Hành thấy nàng dừng lại, tâm niệm chuyển động, hẳn cùng với kim ô thương định kế sách, lại không thể để cho nữ nhân này có thời gian chuẩn bị, nếu không rất có thể sẽ thất bại, vì vậy hơi suy nghĩ, liền hát lên: "Chân dài, vẻ ngoài đẹp đẽ, nổi giận lên xấu như quỷ, bắt được bán vào kỹ viện, một đêm kiếm tiền như nước..."

"Tiểu quý, ta nhất định phải đem người bầm thây vạn đoạn, để tiết mối hận người khinh nhờn ta..."

Diệp Cô Âm chưa từng bị người khinh nhờn như vậy, nhất thời tức xanh cả mặt, giơ tay tề ra ba đạo kim phù, bảo vệ bản thân, sau đó đi thúc dục ngân thoi, vọt xuống, đuổi theo bóng dáng kim ô, xông vào trong di chỉ.

Dọc theo con đường này, Phương Hành nín giận trong lòng, nàng có khác hay sao?

Nói riêng về tức giận trong lòng, sợ rằng so với Phương Hành cũng muốn mãnh liệt, đã sớm hận không thể đem tiểu quý này rút gân lột da.

Cũng chính là đạo lửa giận này làm cho nàng chỉ sợ mạo hiểm chút ít, cũng muốn xông tới bắt Phương Hành.

Xông vào di chỉ, kim ô tựa hồ cũng đạt tới cực hạn, tốc độ chậm lại, Diệp Cô Âm trong lòng lại càng đắc ý, thúc dục ngân thoi chạy tới, Phương Hành đứng ở trên lưng kim ô, tựa hồ cũng sợ, xoay người sang chỗ khác, hướng phía trước chỉ chỗ, tựa hồ chỉ điểm kim ô hướng phương hướng nào trốn, Diệp Cô Âm khóe miệng nhất thời dâng lên một tia cười lạnh, sát ý lộ ra.

"Tiểu quý, hôm nay người hẳn phải chết..."

Cự ly dần dần gần hơn, hiển nhiên Phương Hành đã tiến vào phạm vi thi pháp của mình, Diệp Cô Âm đem đàn ngọc sau lưng lấy xuống, đặt ở trước người, đầu ngón tay khẽ nhếch, muốn bật động dây đàn, nhưng vào lúc này, kim ô đang bay nhanh đột nhiên đột nhiên chuyển hướng, cùng tiểu quý này cùng nhau bẻ ngoặt lộ trình, Diệp Cô Âm nhất thời giật mình, nghĩ muốn đuổi kịp bỗng nhiên sắc mặt đại biến.

Nàng đuổi quá mau vậy mà không lưu ý đến, lúc này chính mình chính đi ngang qua một chỗ thâm uyên bí ẩn.

Đạo thâm uyên này đột ngột xuất hiện tại phía sau một bức tường đỏ, cực kỳ khó bị phát hiện.

Mà tại phía trước nàng hơn ba mươi trượng, Phương Hành đột ngột rẽ vào một góc khác, cũng vào lúc này, đột nhiên ném ra một đạo kỳ phiến, theo đạo kỳ phiến này ném ra, tường đỏ thoát nhìn không có vật gì bỗng nhiên có một đạo lực lượng cường đại cực kỳ dậy sóng, chắn ngang trước người Diệp Cô Âm, Diệp Cô Âm tâm niệm cấp chuyển, ngân thoi đột nhiên ngừng lại, sau đó bay thẳng đến chân trời.

Nàng cũng không biết tiểu quý này giờ trò gì, nhưng trong lòng cảnh giác, cũng không nguyện phạm hiểm nguy.

Nhưng vào lúc này, Phương Hành cười to đầy bí ối, từ sau bức tường đỏ không xa chui ra, cầm bảy đạo tử phiến trong tay.

"Mau đem nàng ép xuống âm ngục uyên..."

Kim ô hữu khí vô lực từ bên cạnh truyền ra, nhắc nhở Phương Hành.

"Yên tâm, nàng trốn không thoát..."

Phương Hành cười lạnh, trong miệng nói chuyện, trong tay ném bảy đạo tử phiến, tựa như ném ra bảy đạo trận nhãn, mỗi một đạo tử phiến đều có lực lượng dẫn động tàn trận, trong chốc lát, từng đạo pháp trận theo tử phiến ném mạnh, từ bốn phương tám hướng tụ tới, tựa như một tấm lưới lớn phổ thiên cái địa, từ trên trời giáng xuống, muốn đem Diệp Cô Âm ép xuống, ở dưới chân nàng, rõ ràng có một đạo thâm uyên.

"Tiểu quý này có thể kích hoạt pháp trận còn sót lại trong thành ư?"

Diệp Cô Âm cũng kinh hãi, nàng đã lưu ý đến thâm uyên dưới chân chính mình, vực này giống một đạo kẽ nứt, bề rộng chừng ba trượng, khí rét lạnh từ phía dưới đánh tới, hung sát khí tức làm cho người ta kinh tâm, nói vậy chính là "Âm ngục uyên" quái điều nhắc tới, nghe tên đã không phải là thiện địa, mà tiểu quý này, đương nhiên mượn lực lượng pháp trận còn sót lại, muốn đem chính mình ép xuống.

"Tiểu quý, người muốn hãm hại ta ư, đó là nằm mơ!"

Diệp Cô Âm kêu to, thần niệm vừa động, té ra ba đạo tử phù, khó khăn lắm mới chống được lực lượng của pháp trận.

Chẳng qua là, ba đạo tử phù này mặc dù thần dị, nhưng còn chưa đủ để cùng đại trận yêu thành lưu lại so sánh, chỉ ngăn cản mấy tức thời gian, đã có thanh âm bẻ tan tành truyền ra, sau đó phù trận vỡ tan.

"Tà hoàng toái âm khúc..."

Diệp Cô Âm thừa dịp ba đạo tử phù vì mình tranh thủ mấy tức thời gian, nhanh chóng đem đàn ngọc để ngang trước người, mười ngón tay tinh tế thon dài bặt dây đàn, leng keng tách tác, thật nhanh bắn một thủ khúc, khúc này thể lương, đau thương, rồi lại mơ hồ mang theo thần thánh, theo khúc âm vang lên, trong đàn ngọc, có vô số đạo quý dị lực lượng, bảo tập tràn ra.

"Ba ba ba..."

Ba đạo tử phù rất nhanh đã bẻ tan tành, đại trận lực hướng Diệp Cô Âm ép tới.

Mà lúc này, Diệp Cô Âm tấu khúc đã thành hình, đàn ngọc trào ra lực lượng, rõ ràng hóa thành hư ảnh một đầu phượng hoàng hỏa hồng sắc, ngửa mặt lên trời gào thét, mang theo chút khí tức thể lương tuyệt song, hướng đại trận đón đỡ, lực lượng này mãnh liệt đến không cách nào tưởng tượng, pháp trận phò thiên cái địa, vô pháp ngăn trở xu thế của nó, mờ mờ ảo ảo có dấu hiệu tan vỡ.

"Phốc "" phốc "" phốc "" phốc "

Liên tiếp có thanh âm vang lên, là tử tiên Phương Hành dùng để dẫn động pháp trận lực lượng còn sót lại, ở dưới lực lượng của đàn ngọc, chợt bắt đầu không chịu nổi lực lượng khổng lồ, bắt đầu bị nứt vỡ. Mỗi lần vỡ một đạo, đại biểu pháp trận biến mất một đạo, đợi đến khi tử tiên vỡ hết, thậm chí là tử tiên chỉ còn hai cái, Diệp Cô Âm đã phá trận mà ra, không cách nào ngăn cản.

Trong lúc cấp thiết dẫn động đại trận lực lượng, dù sao chẳng qua là mượn, uy lực chưa đủ, trời không được Diệp Cô Âm.

Phương Hành ánh mắt lập tức lạnh lên.

Lúc này kim ô đã đến cực hạn, không cách nào mang theo hắn chạy nữa, Diệp Cô Âm vọt ra, chính mình chính là một cái tử lộ.

"Con mẹ nó, đàn bà thú, thật sự nghĩ tiểu gia dễ khi dễ ư?"

Phương Hành hung hăng giơ tay ném một viên huyết liên tử vào trong miệng, trong mắt hung khí lộ ra, hướng Diệp Cô Âm trong trận nhào tới.

"Đàn bà thú, tiểu gia dẫn người xuống phía dưới đi dạo một chút..."

Ở trong tiếng hô của Phương Hành, hắn phi thân nhào vào trong trận, một tay đem Diệp Cô Âm đang đem toàn bộ tinh thần gây đàn chống đại trận ôm vào trong lòng, Diệp Cô Âm toàn lực thúc dục đàn ngọc, muốn phá trận ra, lại không nghĩ rằng, ngoài trận Phương Hành chủ động hướng nàng xông tới, nhất thời không tránh được bị hắn ôm, tựa như hầu tử quần ở trên người, tâm thần thất thủ, tiếng đàn đột nhiên loạn.

"Oanh..."

Tiếng đàn vừa loạn, phượng hoàng chi ảnh cũng tùy theo bẻ tan tành, đại trận ép xuống.

Phương Hành cùng Diệp Cô Âm, đồng thời kêu to một tiếng, hướng âm ngục yên rơi xuống.

"Tiểu quý này... Người làm cái gì thế, âm ngục yên đi vào dễ dàng... Đi ra khó khăn a..."

Kim ô ngờ ngác nhìn cảnh này, kinh hoàng quát to lên.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Người cần ta ta cần người

Hôn thiên ám địa, không biết thân ở phương nào, lực lượng cuồng loạn không ngừng hướng chính mình xé rách, Phương Hành căn bản không biết mình tới nơi nào, cũng đã sớm thả Diệp Cô Âm ra, chỉ cảm thấy choáng váng đầu óc, không cách nào phân biệt rõ phương hướng, thân hình tựa hồ vẫn bồng bềnh đung đưa, rơi xuống phía dưới, chỉ sợ dùng hết toàn thân khí lực, muốn thi triển lướt khí thuật cũng thi triển không ra.

"Ba..."

Cũng không biết trải qua bao lâu, Phuong Hành cảm thấy thân thể run lên, tiếp xúc đến mặt đất, mặc dù xu thế rơi xuống rất nhanh, hắn cũng không bị thương tích gì, thân thể tựa như đập vào một cái thân thể mềm nhũn, còn nghe được một tiếng hừ yêu kiều. Mặc dù còn đang choáng váng đầu óc, nhưng Phuong Hành biết nơi này không phải là thiện địa, cần đầu lưỡi một cái, khiến cho chính mình thanh tỉnh lại, lập tức đánh giá cảnh vật chung quanh.

Nơi đây tựa như một gian thạch thất khổng lồ, ánh sáng mờ mờ, bầu trời chỉ có thâm thúy hắc ám, phía dưới lại là đất đá cứng rắn, hướng mặt trước nhìn, tựa như còn có mấy cây cột đá thô to, dưới tiếp đất mặt, trên không biết thông tới nơi nào, mà nhìn ra sau... Về mặt gần như hoàn mỹ, cũng mang theo vẻ mờ mịt, cùng tầm mắt hắn chạm vào nhau.

"Con mẹ nó, đàn bà thú!"

Phuong Hành nhảy lên thật nhanh, một quyền đảo tới.

Cũng đồng thời, gương mặt kia cũng trở nên rét lạnh, cắn chặt hàm răng, chân dài hướng Phuong Hành đập tới.

"Thình thịch " "Thình thịch "

Hai tiếng giòn vang, hai tiếng hự, cô gái kia bị Phuong Hành đánh trúng mắt, ngực Phuong Hành cũng bị trúng một cước.

Hai người đồng thời ngã ra hai ba trượng, sát khí bùng bùng nhìn đối phương.

Nàng, dĩ nhiên là Diệp Cô Âm, nàng cùng Phuong Hành đồng thời ngã vào chỗ quỷ dị này, không nghĩ rằng lại rơi xuống cùng một địa điểm, thậm chí còn thành đệm lưng cho Phuong Hành, thay hắn giảm xóc.

Dĩ nhiên, nhìn thấy Phuong Hành, nàng theo bản năng đập ra, cũng không nghĩ Phuong Hành không khách khí như vậy, một quyền đập tới.

"Tiểu quỷ, ta muốn giết ngươi!"

Luôn luôn kiêu ngạo, chẳng bao giờ chịu thiệt thòi, Diệp Cô Âm vừa thấy Phuong Hành, đã hận đến nghiến răng, tiện tay hướng phía sau vừa sò, muốn lấy đến huyền khí kinh hoàng cầm, nhưng nhất thời sò soạng trống không, hơi ngần ra, lúc này mới nhớ ra, kinh hoàng cầm vốn ở trong tay mình, chẳng qua ngã vào địa phương quỷ quái này, cầm trong quá trình rơi xuống thất thủ ném ra ngoài, nói vậy sẽ rơi vào cách đó không xa.

Nghĩ tới đây, ánh mắt vội quét, rất nhanh băng vào cảm ứng giữa mình cùng kinh hoàng cầm, phát hiện nó rơi trước người chính mình bảy tám trượng, vội vàng cắn răng một cái, muốn xông qua đem cầm đoạt ở trong tay, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên bắp đùi căng thẳng, lại là tiểu quỷ này đánh tới, ôm chặt lấy chân trái của nàng, hung hăng cười nói: "Cầm đã mất sao? Xem ngươi còn uy phong thể nào!"

Diệp Cô Âm giận dữ, chân phải vừa đập, hướng khuôn mặt tươi cười hung ác của Phuong Hành đập tới.

Phuong Hành cũng giận dữ, kêu lên: "Dám đánh vào tiểu gia ư?"

Thân hình khê lật, trực tiếp đem Diệp Cô Âm vút lên, sau đó nhào tới, quyền ảnh như gió, hướng Diệp Cô Âm đánh vào.

Hắn cũng phát hiện, trước mắt là một cơ hội tốt ngàn năm một thuở của mình, trong tay nàng không có đàn ngọc, chẳng khác gì con cọp mất răng, chính mình một người có thể đánh nàng, vạn lần không được để nàng lấy được đàn ngọc.

"Đáng hận!"

Diệp Cô Âm cắn chặt ngân nha, biết rõ đàn ngọc ở cách đó không xa, nhưng bị tiểu quỷ này quăn lầy, nhất thời không thể phân thân, hướng chỉ tiểu quỷ này quyền nặng chiêu ngoan, đánh vào chỗ yếu hại, nàng cũng không dám nhận quả đấm của hắn, chỉ có thể giống như trước thi triển công phu cận chiến, giống võ giả trong chốn giang hồ cùng Phuong Hành gặp chiêu triết chiêu, tính toán đem hắn bức lui sau đó đoạt đàn ngọc.

Nhưng nàng không nghĩ rằng, Phuong Hành từ nhỏ sống ở trong hang ổ thổ phỉ, một thân công phu quyền cước không kém, mà Diệp Cô Âm từ lúc sinh ra chính là thiên kiều, hậu kỳ tu luyện, cũng là lấy pháp thuật làm chủ, đối với công phu quyền cước cũng không am hiểu, đánh mấy chiêu, trên người đã bị đánh mấy quyền, nếu không phải mình một thân vậy tủy, là một món cực phẩm pháp y, đã bị trọng thương.

"Tiểu quỷ, ta muốn giết ngươi!"

Sau một hồi hiển nhiên ngăn cản không nổi, Diệp Cô Âm không thể làm gì khác đành kêu đau đớn, khu động pháp khí trên người.

Ở trên vậy, buộc lên mấy miếng băng tử sắc, thoạt nhìn giống như là đồ trang sức, nhưng pháp lực thúc dục, quỷ dị bay lên, như linh xà theo tay chân Phuong Hành quấn đến trên người hắn, gắt gao bó buộc, mà Diệp Cô Âm thì trên người chợt nhẹ, được tự do, lạnh lùng cười một tiếng, muốn thừa dịp Phuong Hành bị trói buộc đi đoạt đàn ngọc.

Phuong Hành kinh hãi, cố gắng giãy dụa, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, giãy dụa không ra, trong lúc cấp thiết, vận dụng chính mình nơi duy nhất có động —— miệng, hướng bả vai Diệp Cô Âm cắn xuống.

"Tiểu quỷ thôi, lại dám cắn ta..."

Diệp Cô Âm bị đau, trở tay hướng trên lưng Phương Hành phách xuống, Phương Hành vận linh khí, cứng rắn chịu một chưởng này, nhưng cũng nhân cơ hội khu động Khổn Tiên Tác, hấn cùng với Diệp Cô Âm cách quá gần, cần bàn không cần quá nhiều công phu, đây cũng là nguyên nhân Phương Hành dễ dàng bị từ băng trên người Diệp Cô Âm cuốn lấy, cùng đạo lý, hấn khu động Khổn Tiên Tác Diệp Cô Âm cũng tránh không thoát.

Đội nàng phát hiện hai chân mình bó chặt, Khổn Tiên Tác đã theo bắp đùi của nàng quần đến trên người nàng.

"Ha ha ha ha, ngươi có từ băng, ta có Khổn Tiên Tác, xem ai lợi hại!"

Phương Hành buông lỏng miệng, phá lên cười, cả người hướng Diệp Cô Âm đụng tới, giống cái hồ lô lăn ra đất.

"Khôn kiếp, ta không giết ngươi, thề không làm người!"

Diệp Cô Âm hận ý trong lòng thiếu đốt khó có thể hình dung, cánh tay không thể động đậy, cũng hướng Phương Hành cắn tới.

"A ơ, lại dám cắn người, có xấu hổ hay không?"

Phương Hành bả vai đau xót, phát hiện nữ nhân điên này lại học chính mình, nhất thời quát to lên.

"Ngươi cắn ta, ta cũng cắn ngươi!"

Hấn không khách khí, cũng xoay người cắn xuống, xem ai sợ ai!

Một người là Sở Vực Trúc Cơ thiên hạ đệ nhất thiên kiều, một cái cũng đã từng là một trong Thanh Vân Tông tam đại chân truyền, bởi vì bị đối phương pháp khí giam cầm, ai cũng không chịu buông đối phương trước, cuối cùng mất hình tượng mà cắn lẫn nhau.

Một hồi cắn loạn, rất giống hai chó dữ.

"Tiểu quỷ thôi, ngươi... Nhưng lại dám cắn nơi đó của ta... Mau nhả ra..."

Trong hỗn loạn, đột nhiên thanh âm kinh hoàng của Diệp Cô Âm vang lên, tựa như chịu thiệt thòi.

"Phi... chân dài ngươi rất thơm sao, ngươi cắn ta ta sẽ cắn ngươi..."

Phương Hành quang quác kêu loạn, cắn một khối thịt mềm cũng không nhả ra.

Diệp Cô Âm cắn tiểu quỷ này vài miếng, đã giám bớt không ít lửa giận, tinh táo không ít, hơn nữa nữ nhân cùng nam nhân tranh đấu, dù sao vẫn dễ dàng chịu thiệt, đợi khi phát hiện tiểu quỷ này hạ khẩu vô tình, đã hoàn toàn không có tâm tư cùng hấn liều mạng, liều mạng đi chuyển thân thể, muốn hướng bên cạnh tránh đi, Phương Hành lại gắt gao cắn theo, bị thân thể nàng dắt đi phía trước.

"Ngươi... Ngươi khôn kiếp, ta liều mạng với ngươi..."

Diệp Cô Âm vừa thẹn vừa mắc cỡ, tâm muốn chết đều có rồi, đột nhiên cắn răng một cái, thi triển một cái pháp quyết nàng bình thời tuyệt đối sẽ không sử dụng, theo pháp quyết thi triển, trên váy chột có ký hiệu quỷ dị sáng lên, như linh xà du tẩu một vòng, sau đó một tiếng phát vang, váy tím trong lúc bắt chột nổ tung, trong lúc nhất thời từ ánh tung bay như hồ điệp, Phương Hành cùng Diệp Cô Âm đồng thời tự do.

Nhưng thi ra váy tím của Diệp Cô Âm, cũng là một pháp khí, nàng bị Khổn Tiên Tác trói lại, bắt đắc dĩ, vừa ngoan tâm, phá vỡ váy tím, Khổn Tiên Tác này lại bó trên váy, váy tím nứt vỡ, Khổn Tiên Tác cũng bị nổ ra, Diệp Cô Âm nhân cơ hội trốn ra Khổn Tiên Tác trói buộc, bất quá, từ vãn tia chính là cùng váy tím nhất thể, váy tím rách, vãn tia cũng giải.

Phương Hành cũng bị cảnh này dọa sợ hết hồn, còn may chính mình miệng lui mau, nếu không miệng đầy răng cũng nổ tung.

Lấy lại bình tĩnh, hấn chợt thấy Diệp Cô Âm trước mắt, ha ha phá lên cười.

Diệp Cô Âm cúi đầu vừa nhìn, cũng đầy mặt xấu hổ, váy tím nổ tung, trên người nàng chỉ còn một cái yếm cùng quần lót, làn da trong suốt hơn phân nửa lộ ở trước mắt tiểu quỷ này, trong suốt như ngọc, mơ hồ có một tầng quang mang nhu hòa, chẳng qua là trên da như nõn nà, có mấy cái dấu răng rõ ràng, chính là tiểu quỷ này vừa rồi cắn ra...

"Tiểu quỷ, ta thề sẽ giết ngươi..."

Diệp Cô Âm giọng cảm hận kêu to, vừa được mười chín tuổi, nhưng vẫn là lần đầu tiên bị người thấy thân thể.

Hơn nữa Phương Hành tiếng cười quỷ quỷ, càng làm cho nàng vừa thẹn vừa giận, trong lòng hận ý nổi lên, sát khí vô cùng.

Không kịp che dấu cái gì, phi thân hướng kinh hoàng cầm lao đi, muốn lấy cảm này giết tiểu quỷ!

Phương Hành thấy thế, cũng lập tức ý thức được không ổn, bò dậy chạy, nhưng tay khê chống đất, nhưng giống như là đè xuống một vật, cúi đầu nhìn lại, là một túi trữ vật màu trắng, hấn lập tức ý thức được đây là túi trữ vật của Diệp Cô Âm, vốn là ở bên hông, nhưng theo váy tím nổ tung, túi trữ vật cũng bị bay ra, không ngờ rơi xuống bên tay mình.

"Ha ha, ngươi muốn coi bỏ, vẫn coi bỏ sao..."

Phuong Hành cười ha ha, nhặt lên túi trữ vật hướng nơi xa phóng đi.

"Tiểu quý thôi, trốn chỗ nào..."

Diệp Cô Âm cướp được kinh hoàng cảm, quay đầu nhìn lại Phuong Hành đã chạy, vội vàng đuổi theo.

Nhưng sau lưng Phuong Hành, kim ảnh chợt lóe, hai đạo kim đực đột nhiên mờ ra, vút không mà đi, thế như tia chớp.

"Ha ha, thấy ngu chưa, tiểu gia biết bay..."

Rất nhanh, Phuong Hành cũng đã biến mất ở trong bóng tối, thanh âm xa xa truyền đến.

"Khốn kiếp, ngươi trở lại cho ta..."

Thời điểm Diệp Cô Âm té xuống, giống như trước cũng mất đi ngân thoi, lúc này không còn công phu đi tìm, nhưng chỉ dựa vào thân pháp của mình, lại đuổi không kịp Phuong Hành, càng đuổi càng xa, không nhiều, Phuong Hành đã thoát ngay cả cái bóng dáng cũng không thấy, trong bóng tối đã chỉ còn nàng một người, bất đắc dĩ, Diệp Cô Âm không thể làm gì khác tạm quay trở lại, chuẩn bị từ túi trữ vật lấy bộ áo thay.

Chẳng qua là, trở lại địa phương lúc trước, trong một mảnh quần áo vỡ vụn, Diệp Cô Âm tìm tới tìm lui, tuy nhiên cũng tìm không được túi trữ vật của mình.

U u gió lạnh thổi phát tới, Diệp Cô Âm cơ hồ tương đương không mặc quần áo ngơ ngác ngơ ngẩn, cảm thấy cả người phát rét.

Lấy tu vi của nàng, hàn khí không thể gây thương tổn tới nàng, nhưng một cô gái tuổi thanh xuân, thân thể trần truồng như vậy, lại làm cho trong lòng nàng phát rét...

Càng làm cho nàng trái tim băng giá lại là, chính mình đã mất vật kia trong túi trữ vật...

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Luyện hóa huyết liên tử

Hắc hắc, đàn bà thúì, ở địa phương tràn đầy cảm chế như này, tiểu gia từ từ chơi với ngươi!"

Nhanh như chớp cũng không biết trốn tới bao xa, tóm lại ngay cả thanh âm nổi điên của nữ nhân Diệp Cô Âm kia cũng không nghe được, Phuong Hành mới tìm một chỗ ngồi xuống, thở hỗn hển. Hắn ở phía trên âm ngục uyên, cũng bởi vì không còn biện pháp, lại nghĩ tới kim ô nói bên trong âm ngục uyên này cảm chế nặng nề, thực là một nơi hiểm địa, liên mạo hiểm một lần, liều mạng đem Diệp Cô Âm kéo xuống, cùng đi hiểm địa.

Cử động này mặc dù mạo hiểm, nhưng cũng có đạo lý của hắn.

Đầu tiên, lúc ấy nếu để Diệp Cô Âm chạy ra khỏi đại trận mà nói, hắn cùng với kim ô sợ rằng một cái cũng trốn không thoát, dù sao kinh hoàng cảm của nữ nhân này thật sự là thật lợi hại, hơn nữa nữ nhân điên này cũng là quyết định muốn làm thịt chính mình, nghĩ đầu hàng cũng không có cơ hội, mà mình ôm lấy nữ nhân này rút xuống âm ngục uyên, có thể mượn cảm chế phía dưới chế phục nàng.

Dù sao mình có Âm Dương Thần Ma giám, có thể khám phá cảm chế, xu cát tị hung, nữ nhân kia cũng không có năng lực như thế.

Còn nữa, Phuong Hành lúc ấy còn có một tính toán, chính là âm ngục uyên cảm chế dày đặc, nhảy xuống rồi, hắn cùng với Diệp Cô Âm cũng có thể bị động khẩu cảm chế đánh cho bị thương, cho nên hắn đã ngâm huyết liên tử từ trước, nếu thật sự gặp hung hiểm, chính mình nuốt vào huyết liên tử, mượn nó chữa thương, cho dù là bị thương nặng hơn nữa, cũng có thể giữ được một mạng, mà người đàn bà kia lại là kết quả trực tiếp chết thảm.

Dĩ nhiên, hắn cũng không nghĩ tới, nữ nhân này tựa như vận khí không tệ, không bị thương tích gì, chính mình cũng mất đi một viên huyết liên tử, mà nữ nhân này, tương đương với nhặt được một mạng, kiếm lời so với mình nhiều.

"Đúng rồi... Huyết liên tử..."

Phuong Hành đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghĩ tới một vật.

Huyết liên tử vốn ngâm tại trong miệng của hắn, nhưng ở thời điểm cùng người đàn bà kia cắn nhau trong lúc vô tình nuốt vào trong bụng.

"Ôi. Đây chính là bảo bối, ăn vào thật đáng tiếc..."

Phương Hành vội vàng nuốt bụng của mình, hận không thể mổ bụng, đem huyết liên từ lấy ra.

Chẳng qua là, vào lúc này, trong bụng đã mơ hồ có nhiệt lực nóng hổi lan ra, phảng phất có một ngọn núi lửa.

"Thái Thượng Hóa Linh kinh chết tiệt, vốn dĩ ta còn có hi vọng nhỏ ra..."

Phương Hành khóc không ra nước mắt, oán hận mắng một tiếng, vội vàng đứng dậy, tìm kiếm chỗ an toàn luyện hóa.

Nhiệt lực truyền đến, đã nói rõ huyết liên từ đã bắt đầu tại trong bụng luyện hóa, hắn phải lập tức tìm địa phương đem huyết liên từ tan ra thành tinh lưu chuyển thành tự thân tu vi, nếu không thật là lãng phí được lực khổng lồ!

Vốn dĩ huyết liên từ chẳng qua là thánh dược chữa thương, có rất ít người có thể dùng nó để tu luyện, chỉ bất quá, Phương Hành luyện Thái Thượng Hóa Linh kinh, có thể đem huyết liên từ ẩn chứa huyết tinh lực khổng lồ luyện hóa làm tự thân tinh lưu, sau đó lại dùng pháp môn "Luyện tinh hóa khí", đem tinh lưu chuyển thành tự thân tu vi, chỉ là không thể trì hoãn, nếu không tinh lưu sẽ uống công mà trôi mất.

Thật nhanh nhảy lên, thấy con đường bằng đá phân ra tám hướng, phân bộ có thật nhiều thạch thất, Phương Hành tìm một chỗ thoát nhìn vô cùng bí ẩn, lại ở cửa bày ra mấy đạo cấm chế, lúc này mới xếp bằng ngồi xuống, liễm khí, vận chuyển "Luyện tinh hóa khí" pháp môn, đem tinh lưu lúc này đã tại trong cơ thể tràn lan, luyện hóa làm từng tia linh khí, quy nạp vào trong kinh mạch.

Chẳng qua là, vừa tu luyện, Phương Hành kinh ngạc phát hiện, huyết liên từ ẩn chứa huyết tinh lực, so với hắn tưởng tượng còn mạnh hơn, ở trong cơ thể hắn, giống như là một ngọn núi lửa bình thường, không ngừng trào ra kinh người huyết tinh lực, loại kinh người được lực này, thậm chí so với hắn ban đầu luyện hóa tử vụ hoa lan thảo mạnh hơn vô số lần, được lực lớn đến kinh người.

Thật ra nói trắng ra là, đây cũng là chuyện đương nhiên.

Huyết liên từ là đồ vật trân quý bậc nào?

Trong truyền thuyết thánh dược chữa thương có thể cải tử hoàn sinh.

Chính là bởi vì trong đó có huyết tinh lực khổng lồ, mới có thể có kỳ hiệu như thế.

Có thể nói, một viên huyết liên từ như vậy, trong đó ẩn chứa được lực kinh người, có thể chống đỡ được một vị Kim Đan huyết nhục tinh hoa, người bình thường, căn bản không cách nào dùng huyết liên từ tới tu luyện, cũng chỉ có quái thai như Phương Hành tu luyện Thái Thượng Hóa Linh kinh, mới có thể đem nó ẩn chứa huyết tinh lực khổng lồ chuyển thành tinh lưu, lại từ tinh lưu luyện hóa ra linh khí.

Dù là như thế, ở trong quá trình này, cũng có huyết tinh lực kinh người tản mất.

Lúc này Phương Hành, thậm chí bị bao vây ở trong sương mù màu đỏ, nhìn không ra hình người, quý dị đáng sợ.

Loại huyết tinh khí này đối với người bình thường xem lại là đáng sợ, nhưng đối với chút tồn tại xem ra, là thuốc bổ huyết tế thượng hạng.

Đốc lòng tu luyện Phương Hành cũng không biết, ở sương mù màu máu tán phát ra, bên trong âm ngục yên tĩnh hồ vô biên vô hạn, dần dần có một chút âm linh vô thức nhẹ nhàng tới đây, bọn họ đã trải qua quá nhiều năm tháng, mặc dù còn chưa tiêu tán, lại cũng chỉ thừa một chút bản năng phản ứng cùng ấn tượng khắc sâu nhất khi còn sống, không biết năm tháng trôi qua, vĩnh viễn ở chỗ này phiêu đảng...

Huyết tinh lực, đối với chúng mà nói, chính là có sức hấp dẫn cao nhất, dần dần một con, hai con âm linh tìm theo khí tức mà đến, dần dần, càng ngày càng nhiều âm linh nhẹ nhàng tới đây, chỉ chút, ít cũng trăm con, Phương Hành bày ra cấm chế, có thể ngăn cản loài người, nhưng không cách nào ngăn cản bọn họ, không có chút nào trở ngại nhẹ nhàng đi vào, phía sau tiếp nối phía trước cướp đoạt trên người Phương Hành tán tràn đầy huyết tinh khí.

Dần dần, huyết tinh khí lớn như thế đã không cách nào thỏa mãn bọn họ.

Không biết từ đâu một con âm linh bắt đầu, nhạy cảm cảm giác được, huyết tinh khí trong cơ thể Phương Hành tựa hồ khổng lồ hơn, nó bị bản năng khu động do dự chốc lát, hướng Phương Hành nhào tới, đây cũng là một con âm linh hình dáng như hồ, từ hình dáng có thể thấy được, nó khi còn sống chính là một con hồ yêu, không tiếng động mở miệng rộng, hướng Phương Hành cắn xuống...

Những âm linh khác thấy thế, cũng phía sau tiếp nối phía trước lao đến, chỉ sợ phân ít một chút huyết tinh khí.

Song khi bọn họ sắp vọt tới trên người Phương Hành, đột nhiên, giống như cảm thấy khí tức kinh khủng, rồi rít tán ra.

Cùng lúc đó, Đại Bàng Tà vương núp ở trong thức hải Phương Hành chịu đủ đau khổ, cũng đã nhận ra cái gì.

Ở Phương Hành tăng lên tu vi của mình, Đại Bàng Tà Vương chính là khó chịu nhất, dù sao mỗi lúc này, Phương Hành luôn sẽ đem Tam Muội Chân Hỏa thôi phát đến mức tận cùng, cả thức hải chính là một mảnh biển lửa hừng hực thiêu đốt. Chỉ sợ Tam Muội Chân Hỏa không phải là hướng Đại Bàng Tà vương mà đến cũng làm cho hắn vô cùng khó chịu, bội phần đau khổ, hết lần này tới lần khác lại không dám chạy trốn ra ngoài giới, bởi vì nó chính là một luồng chân linh, vừa đến ngoại giới, sẽ tan thành mây khói, vì vậy chỉ sợ thống khổ nữa, cũng chỉ có thể cắn răng chịu khổ...

Giờ khắc này, hẳn lại là cảm thấy ngoại giới có âm linh khí tức, nhất thời giật mình, phi thân trốn ra thức hải Phương Hành.

Nếu ngoại giới có âm linh khí tức, đây chẳng phải là nói, âm linh có thể sống tồn tại ở bên ngoài?

Mà âm linh sở dĩ lui về phía sau, thì là bởi vì cảm thấy Đại Bàng Tà vương khí tức.

Âm linh mặc dù là vì cướp đoạt huyết khí, nhưng thuộc về cùng Đại Bàng Tà vương đoạt xá cử chỉ cũng không có gì khác biệt, chỉ bất quá Đại Bàng Tà vương sống nhờ ở trong thức hải Phương Hành, vì vậy trên người Phương Hành có khí tức của nó, những âm linh này theo bản năng nhận định Phương Hành đã bị đồng loại chiếm cứ, hơn nữa còn là một cái đồng loại so với mình mạnh hơn, liền nao núng tứ tán không dám nhích tới gần!

"Suru..."

Đại Bàng Tà vương từ Phương Hành thiên linh cái chui ra, lăm lăm cảm ứng một chút hoàn cảnh chung quanh, phát hiện cảnh vật chung quanh quả thật có thể làm cho chân linh nấu thân, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, bay tới giữa không trung.

"Tiểu quỷ này đã tới nơi nào? Tại sao có thể có nhiều âm linh như vậy tồn tại?"

Đại Bàng Tà vương chú ý tới chung quanh chỉ chút âm linh, chân mày cũng nhẹ nhàng nhăn.

Nhìn thấy rất nhiều âm linh cũng sợ hãi rút rè thối lui đến cách đó không xa, bộ dáng sợ chính mình, muốn chạy trốn, rồi lại không nỡ Phương Hành quanh người huyết khí, Đại Bàng Tà vương chế cười một tiếng, nói: "Bồn tọa phải cùng các ngươi tranh đoạt huyết khí, không cho các ngươi tới gần tiểu quỷ này, cũng là cứu các ngươi, nếu không hiện tại các ngươi sớm đã bị Tam Muội Chân Hỏa l trong cơ thể hấn uyên hóa sạch sẽ!"

Âm linh chung quanh, khi còn sống tu vì có cường đại, có nhỏ yếu, không có một người nào, không có một cái nào thấp hơn Trúc Cơ, thậm chí còn có một chút, khi còn sống tu vì so với Đại Bàng Tà vương mạnh hơn, bất quá trải qua năm tháng thật sự quá lâu, lực lượng lưu thất, linh tính hoàn toàn không có, chỉ còn bản năng tồn tại, mà Đại Bàng Tà vương bởi vì ở thức hải Phương Hành, chân linh ngưng luyện, thậm chí còn ở bị Phương Hành cũng không có việc gì nhắc lên tới nung nấu một chút, lấy dính một tia Tam Muội Chân Hỏa hòa ý, vì vậy cũng so với những âm linh này mạnh hơn rất nhiều.

"Ngô, khó khăn lắm mới được đi ra, ta phải mau a..."

Đại Bàng Tà vương suy nghĩ, chẳng qua vừa hơi lộ ra do dự: "Bất quá địa phương quỷ quái này cũng không biết là nơi nào, ta mặc dù có thể nấu thân, nhưng nếu ra không được, vừa tìm không được người đoạt xá mà nói, vẫn bị vây ở chỗ này, theo năm tháng trôi qua, cũng biến thành u hồn cùng những thứ âm linh này giống nhau, bỗng bênh đưng đưa, trọn đời thoát thân không được... Phải, nghĩ như vậy, còn không bằng tiếp tục trở về..."

"Bất quá tiếp tục trở về cũng không phải là biện pháp, tiểu quỷ này tính tình không tốt, lão phu giúp hấn nhiều như vậy, vẫn là không đánh thì mắng, không hiểu được tôn sư trọng đạo, cũng không biết hấn có phải nghĩ vĩnh viễn đem ta giam cầm hay không... Còn nữa, trong cơ thể tiểu quỷ này có Tam Muội Chân Hỏa, mặc dù đáng sợ, nhưng ở tình huống không giết chết ta, cũng có thể giúp ta ngưng luyện chân linh, rất nhiều chỗ tốt..."

"Nhưng dạng này quá bị động rồi, ngày tháng năm nào mới thoát a..."

Đại Bàng Tà vương nhất thời rối rắm.

Lúc này hấn mặc dù chiếm được tự do, cũng không dám đối với Phương Hành dâng lên ác ý, mấu chốt chính là, Phương Hành bình thời hấn không dám trêu chọc, lúc Phương Hành tăng lên tu vi, lại càng trêu chọc không được, bởi vì vào lúc này, Tam Muội Chân Hỏa trong cơ thể Phương Hành cũng đồng thời vận chuyển, khiến cho cả người hấn giống như là một tòa hỏa lò, trêu chọc hấn chẳng khác gì là dẫn lửa thiêu thân, kẻ ngu mới có thể làm như vậy.

Nhưng khó lắm mới tự do, Đại Bàng Tà vương không muốn không công bỏ qua cơ hội này, nhất thời lộ vẻ do dự.

Trong lúc vô tình, chợt thấy chung quanh mấy trăm con âm linh, Đại Bàng Tà vương bỗng nhiên giật mình, có chủ ý.

"Bọn ngươi không cần sợ ta, ta là Bắc Câu Đẳng Văn linh Đại Bàng Tà vương, cùng các ngươi cũng thuộc đồng nguyên..."

Đại Bàng Tà vương chân linh rung động, dùng một loại bí thuật, đem ý của mình dùng một loại phương thức âm linh có thể lý giải truyền ra ngoài.

"Ta biết các ngươi muốn nuốt chửng cái huyết khí này, bất quá người này là tiểu đồ của ta, huyết khí của hấn chính là huyết khí của ta, các ngươi nếu muốn hưởng dụng, ta sẽ không ngăn cản, nhưng cần bọn ngươi lấy tự thân thứ trọng yếu nhất để đổi!"

Vừa nói chuyện, Đại Bàng Tà vương khí tức phóng ra, quấy đến bên trong phòng âm phong trận trận.

Ý tứ của hấn rất rõ ràng, công bình giao dịch.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 200: Vạn linh kỳ

Đổi mặt với Đại Bàng Tà vương uy phong lẫm lẫm, âm linh xúm lại ở chỗ này không có một chút can đảm cự tuyệt hoặc phản kháng.

Hơn nữa bọn họ tâm tư đơn giản, cũng không nỡ bỏ huyết khí tinh hoa mà đi, tựa như cảm thấy đề nghị của Đại Bàng Tà vương rất công bình, một trận do dự, liền có một con âm linh hình dạng như khổng tước đi lên, cẩn thận ở trên mặt đất trước người Phương Hành để lại một cái pháp ấn phức tạp, rồi sau đó khẩn cấp cắn nuốt huyết khí bên cạnh Phương Hành.

Từ nó bắt đầu, vô số đạo âm linh đồng thời đi lên, rồi rít trên mặt đất để lại pháp ấn phức tạp, rồi sau đó tranh giành nuốt huyết khí.

"Hắc hắc, kẻ này nếu thành, cuộc sống sau này của lão phu sẽ thoải mái nhiều!"

Đại Bàng Tà vương hắc hắc nở nụ cười, hết sức tự đắc.

Không biết qua bao lâu, trong cơ thể Phương Hành tán tràn huyết khí rốt cục chậm rãi tan đi, âm linh chung quanh hắn thấy không còn huyết khí có thể cắn nuốt, tất cả cũng riêng mình bay đi, biến mất vô ảnh, hết thảy cũng phảng phất không có phát sinh, chẳng qua là ở trên mặt đất trước mặt Phương Hành, thậm chí là trên vách tường đối diện hắn, tuy nhiên cũng hiện đầy chỉ chít pháp ấn kỳ quái...

"Hô... Rốt cục luyện hóa được rồi!"

Lại qua thật lâu, Phương Hành trong tĩnh tọa mới thở ra thật dài, mở mắt.

Hai mắt của hắn, sáng suốt tỏa sáng, phảng phất hai khỏa bảo thạch.

Mà trên người của hắn, cũng tản mát ra một cỗ thay đổi khó có thể hình dung.

Đó là khí chất thay đổi, bởi vì tu vi tăng lên trên phạm vi lớn, từ trong ra ngoài, mang đến khí chất chuyển hóa...

Huyết liên tử, rốt cục hoàn toàn luyện hóa, cuối cùng một tia linh khí quy nạp vào kinh mạch, Phương Hành không có đứng dậy mà là vẻ mặt có chút cổ quái nhận thức biến hóa bên trong thân thể. Linh khí cuộn cuộn, tinh lưu như lửa ở kinh mạch vận chuyển, đã đạt đến cực hạn, tứ chi bách hải, mỗi một tắc yếu kinh mạch, cũng bị linh khí không lồ mà tinh thuần nhét đầy...

Linh Động cửu trọng!

Đỉnh phong!

Một viên huyết liên tử, khiến cho tu vi của Phương Hành đạt đến cảnh giới Linh Động cảnh đại viên mãn.

Đến đây, mình đã đi xong con đường Linh Động.

Xa hơn trước, đã không có đường, chỉ có thể hướng về phía trước leo lên, bước lên Trúc Cơ chi cảnh!

"Ài, vẫn thấy tiếc viên huyết liên tử này..."

Phương Hành cúi đầu thờ dài, cảm giác vô cùng không đáng giá.

Trên thực tế, bằng vào mười hai sinh linh đan, hắn cũng nắm chắc đem tu vi tăng lên tới Linh Động cửu trọng đỉnh phong, căn bản là không cần lãng phí một viên huyết liên tử này, dù sao đây là thuốc trị thương hiếm có, giữ lại là có thể cứu mạng.

Nhưng hôm nay, hắn dùng hao phí một viên trong đó, tăng lên tu vi, ngược lại để lại mười viên sinh linh đan không luyện hóa.

"Linh Động cửu trọng rồi, thực lực của tiểu quỷ tăng lên rất nhanh sao!"

Đột nhiên một thanh âm vang lên ở bên tai.

Phương Hành "Oa" một tiếng quái khiếu, nhảy lên thật nhanh, trong tay cầm đại đao, đang muốn bỏ xuống.

"Này này, đừng kích động, là lão phu..."

Đại Bàng Tà vương sợ hết hồn, vội vàng vung hai tay ngăn cản Phương Hành đánh xuống.

"Lão vương bát đản, làm sao ngươi lại đi ra?"

Phương Hành nhìn thấy người nói chuyện dĩ nhiên là Đại Bàng Tà vương, hơi ngần ra.

Người này hôm nay chỉ còn một luồng chân linh, trốn tọt trong thức hải chính mình, căn bản không dám ra ngoại giới, sợ hồn phi phách tán.

Đại Bàng Tà vương cười nói: "Ta còn muốn hỏi ngươi, hoàn cảnh nơi đây quý dị, lại có thể làm cho chân linh hiển hóa, rốt cuộc là chỗ nào?"

"Nơi này là âm ngục yên, lão Tà vương đã từng nghe chưa?"

Phương Hành bĩu môi, thu hồi đại đao, không hề để ý tới yêu vương này nữa.

Nó chỉ còn một luồng chân linh, bất kể ở đâu cũng không tác dụng, không phải là đối thủ của mình.

"Âm ngục yên? Ngươi lại tới địa phương quý quái này ư..."

Đại Bàng Tà vương chép miệng, cũng có chút khiếp sợ, một lần nữa đánh giá mọi nơi một chút.

"Ngươi biết nơi này?"

Phương Hành ánh mắt sáng lên, thời điểm kim ô nói cho hắn biết chỗ này, chỉ nói đây là một chỗ vô cùng tà quỷ, phía dưới có rất nhiều cấm chế, dễ vào khó ra, còn có rất nhiều hung hiểm, bọn họ mới quyết định muốn nhờ pháp trận không trọn vẹn trong thành, đem Diệp Cô Âm vây tới đây, chẳng qua là âm ngục yên cụ thể như thế nào, có cái gì hung hiểm, kim ô cũng không rõ ràng lắm.

"Tự nhiên biết, ha ha, nơi này từng là nhà tù của yêu quốc, phạm là yêu quái phạm vào sai lầm lớn, thậm chí là nhân loại tu sĩ xúc phạm yêu chủ, cũng bị giam vào trong ngục này, nhận hành hạ, cả đời không thấy mặt trời... Cũng khó trách chân linh của ta có thể trực tiếp hiển hóa ở chỗ này, tục truyền âm ngục yên dùng cừu u âm nham chế tạo, tựa như âm phủ địa phủ, năm đó yêu chủ bố trí nơi đây, chính là muốn yêu quái bị giam cho dù là đã chết, âm linh cũng muốn ở chỗ này chịu khổ, đời đời kiếp kiếp!"

Nghe hắn nói tàn khốc, Phương Hành cũng run run một chút, nói: "Lợi hại, không lẽ không đi ra được sao?"

Đại Bàng Tà vương nói: "Cũng chưa chắc, cần tra xét một chút rồi hãy nói!"

Phương Hành gật đầu, duỗi lưng một cái, bỗng nhiên ánh mắt ngưng tụ, nhìn về phía mặt đất.

Hắn rõ ràng nhớ được, trước lúc chính mình luyện hóa huyết liên tử, trên mặt đất vẫn không có vật gì, nhưng lúc này mặt đất cho tới trên vách tường đối diện chính mình, hiện đầy chỉ chít pháp ấn, ít cũng trăm cái, nhất thời cảm thấy có chút quái.

"Lão Tà, đây là vật gì?"

Phương Hành ngồi xổm người xuống, quan sát một cái pháp ấn.

Pháp ấn chỉ có lòng bàn tay lớn nhỏ, nhìn như đường nét đơn giản, rồi lại huyền ảo dị thường, tỏa ra khí tức nhẹ nhàng, ngồi xổm Phương Hành trực tiếp vận chuyển Âm Dương Thần Ma giám, rất nhanh biết được đây là vật gì, dĩ nhiên là một loại yêu linh pháp ấn, một loại tương tự với thần niệm dấu vết loài người tu sĩ, cùng Phương Hành ban đầu lưu lại mệnh đăng thuộc về cùng một loại tính chất.

Đại Bàng Tà vương không biết Phương Hành thuận miệng hỏi một tiếng, chính mình đã chiếm được đáp án, hơi có chút đắc ý nói: "Hắc hắc, đây cũng là một cuộc tạo hóa lão phu đưa cho ngươi, tiểu quý, nơi đây có ba trăm cái yêu linh pháp ấn, có mạnh có yếu, một chút mạnh, chính là Kim Đan yêu vương lưu lại, yếu một ít, cũng ít nhất là Trúc Cơ đại yêu lưu lại, hiếm thấy lắm sao..."

Phương Hành xem xét một hồi, nói: "Không cách nào nghiên cứu, cũng không có thể tăng lên tu vi, có tác dụng cái rắm à?"

Đại Bàng Tà vương bị hắn làm nghẹn họng, ngừng lại một chút mới nói: "Nói hươu nói vượn, cái ấn này tự nhiên hữu dụng!"

Phương Hành quay đầu nhìn hắn, Đại Bàng Tà vương thần thần bí bí nói: "Tiểu quý, ngươi có từng nghe nói vạn linh kỳ chưa?"

"Là vật gì?"

Phương Hành ngờ ngác hỏi.

Đại Bàng Tà vương thờ dãi, nói: "Nói ra thật xấu hổ, vạn linh kỳ, chính là ba ngàn năm trước, lúc tam vực trục yêu, một vị đại tu Nhân tộc các ngươi phát minh ra tà dị thần khí, người này lòng dạ độc ác, chém vạn yêu, rút ra sinh hồn, luyện chế một mặt thần khí tà dị như vậy, trên đó khắc pháp ấn của một vạn yêu linh, đại kỳ mở ra, có thể khu sử một vạn yêu linh, tà uy khó lường..."

Phương Hành ánh mắt nhất thời sáng lên: "Thần khí? Ngươi không gạt ta sao?"

Đại Bàng Tà vương cười khổ nói: "Ta lại cảm Yêu tộc thâm sự năm đó lừa gạt người sao? Món vạn linh kỳ đó, chính là sỉ nhục vĩnh hằng của Yêu tộc chúng ta, thậm chí ở trong tộc, từng có truyền thuyết, nếu người nào có thể thay Yêu tộc đem món thần khí đó hủy diệt, chúng ta chín núi mười tám động, các lộ Yêu tộc cũng sẽ vĩnh hằng ghi khắc đại ân, sẽ làm khách nhân tôn quý nhất của chúng ta!"

Phương Hành nói: "Ai quản truyền thuyết của các ngươi là gì, nói mau, phương pháp luyện chế vạn linh kỳ này, ngươi có hiểu hay không?"

Đại Bàng Tà vương thấy Phương Hành động tâm, ra vẻ làm khó nói: "Lão phu dù sao cũng là Yêu tộc, làm sao lại dạy người luyện chế đồ vật tà dị bực này?"

Phương Hành vừa nhìn, đã biết đạo lão này biết cách, hẳn làm ra nhiều pháp ấn như vậy, nói không chừng chính là muốn khuyên chính mình làm vạn thú linh kỳ, hiện tại bộ dáng như vậy, đơn giản chính là muốn cùng chính mình nói điều kiện mà thôi, sáng khoải nói: "Ít già bộ ở trước mặt tiểu gia nhà ngươi, trong lòng ngươi có chút tâm tư như vậy còn muốn gạt ta ư? Nói trắng ra sao, nếu ngươi có thể giúp ta đem vạn linh kỳ luyện thành, tiểu gia ở dưới tình huống tâm tình không quá tồi tệ, có thể thỏa mãn một cái điều kiện của ngươi!"

Đại Bàng Tà vương con ngươi đảo lòng vòng, ho khan một tiếng, nói: "Ba cái có được hay không?"

Phương Hành vừa trừng mắt, nói: "Ngươi muốn cho tâm tình của ta trở nên tồi tệ sao?"

Đại Bàng Tà vương im lặng, một lát sau, mới thờ dãi nói: "Ta nếu tính tuổi cũng coi là tiền bối của ngươi..."

Cũng là bắt đắc dĩ rồi, đường đường Kim Đan yêu vương, đã bắt đầu đem số tuổi nói chuyện.

Phương Hành lười nghe, trực tiếp khoát tay chặn lại: "Được, nhiều nhất hai cái, dài dòng nữa thì một cái cũng không có!"

Hắn cũng nắm bắt được Đại Bàng Tà vương, đừng xem người này có thể hiện thân ở chỗ này, cùng tại trong thức hải chính mình, cũng không có gì khác nhau, chính mình lúc rời đi, hẳn nhất định còn có thể biết điều một chút tiến vào trong thức hải, trừ phi hắn muốn trở thành âm linh không chỗ nương tựa, vĩnh viễn ở chỗ này du đãng, thậm chí nói, cho dù là vĩnh viễn du đãng, cũng là không thể, theo thời gian trôi qua, hắn sẽ dần dần mất đi linh tính, cuối cùng biến thành một đạo âm linh còn sót lại bản năng.

Đại Bàng Tà vương cũng hải lòng gật đầu, ho khan một tiếng, nói: "Được, tốt, điều kiện thứ nhất chính là, lão phu giúp ngươi luyện chế vạn linh kỳ, bất kể uy lực như thế nào, ngươi ngày sau tuyệt đối không thể thực tùy biết vị, vọng động tà niệm, tùy tiện sát giết Yêu tộc sinh linh để luyện cái kỳ này... Khụ, đừng nhìn như vậy, lão phu mặc dù không phải hạng người đại nghĩa lắm nhiều, nhưng suy nghĩ vì đồng tộc, cũng là hắn là..."

Phương Hành gật đầu, nói: "Tốt không thành vấn đề, nói tiếp!"

Đại Bàng Tà vương thấy hắn nói nghỉ một đằng nói một nẻo, cũng không biết có để ở trong lòng hay không, bắt quá chuyện này cũng không cách nào xác định, cũng không thể buộc tiểu quý này lập cái thẻ độc đi, làm thành như vậy, tiểu quý tâm tình nhất định sẽ trở nên rất tồi tệ, gặp xui xẻo chính là mình, lại nói: "Điều kiện thứ hai, chính là vạn linh kỳ luyện thành, lão phu muốn vào bên trong chủ kỳ, làm như chủ linh..."

"Cái gì? Ngươi muốn vào vạn linh kỳ?"

Phương Hành nghe vậy, nhất thời kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Trúc Cơ Đan

Lúc Đại Bàng Tà vương nhắc đến vạn linh kỳ thì tràn đầy hận ý, Phương Hành còn tưởng rằng đi vào vạn linh kỳ, chính là cực hình hạng nhất cơ!

Lại không nghĩ rằng, lão gia hỏa này vừa chuyển đề tài, lại muốn chủ động vào vạn linh kỳ.

Đại Bàng Tà vương tựa như cũng có chút ngượng ngùng, giải thích: "Thật ra vào vạn linh kỳ, cũng vẫn có thể xem là một phương pháp tốt có thể hiển hóa trên thế gian này, Yêu tộc chúng ta hận vạn linh kỳ, là bởi vì người kia điên cuồng săn giết Yêu tộc cao thủ chúng ta, mạnh mẽ đoạt yêu linh luyện chế ra vạn linh kỳ, yêu linh trên kỳ bị pháp thuật giam cầm, chịu đủ đau khổ, thống khổ không chịu nổi... Mà lão phu vào cái vạn linh kỳ này, lại là tự nguyện, không bị giam cầm, vừa giúp đỡ ngươi ngăn địch, cũng có thể tùy thời có thể lui về thức hải của ngươi, hết thấy tùy tâm!"

Phương Hành nghe đến nơi này, đã hiểu một tầng dụng ý sâu hơn của Đại Bàng Tà vương, liếc nhìn hắn, cười lạnh nói: "Ta còn đang nghĩ tại sao ngươi có lòng huyền hư, làm ra chuyện này, thật ra là ngươi nghĩ tìm cơ hội đoạt xá i cho mình sao?"

Đại Bàng Tà vương bị hắn nói trúng tâm sự, cười hắc hắc, dường như cầu xin tha thứ nói: "Ngươi cũng không thể để cho ta vĩnh viễn sống ở trong thức hải sao? Lão phu cam đoan với ngươi, trong vòng ba năm, a không, trong vòng mười năm, chuyên tâm làm vạn linh kỳ chủ trận chỉ linh, tuyệt không tùy tiện đoạt xá, coi như có mục tiêu tốt, thật sự muốn đoạt xá, cũng thương lượng với ngươi trước, ngươi thấy sao?"

Phương Hành nói: "Lão vương bắt đầu ngươi rất giao hoạt, vì phòng ngừa ngươi ở thời điểm nguy hiểm bỏ rơi ta, ký cái khế ước trước!"

Đại Bàng Tà vương giật mình một chút, lập tức sáng khoải đáp ứng: "Không thành vấn đề!"

Hắn không lo lắng khế ước hay không khế ước, dù sao hắn ở trong thức hải của Phương Hành, thật là bị tiểu quý này muốn đánh thì đánh, muốn chửi thì chửi, một chút tổn thương cũng không có. Tiểu quý này nếu buộc hắn ký khế ước, cũng chính là một câu nói chuyện, chỉ cần hắn còn muốn sống, vậy thì đang hoảng ký, hôm nay tiểu quý này chịu đáp ứng điều kiện của hắn, đã để cho hắn cảm thấy vui mừng ngoài ý muốn.

Một người một bằng rất nhanh ký xong khế ước, Đại Bàng Tà vương cũng hăng hái bùng bùng, dạy Phương Hành luyện chế vạn linh kỳ như thế nào.

Đang thấp giọng thảo luận, đột nhiên thoáng xa xa truyền đến một chút tiếng đàn, tiếng đàn cực kỳ quái dị, dường như hàm chứa ý tứ dụ dỗ, nghe vào ở bên tai, tựa như bắn đến tâm hồ, làm cho người ta đắm chìm trong đó, càng lún càng sâu, cuối cùng lại không nhận được muốn mất đi ý thức của mình, không nhận được muốn men theo tiếng đàn đi tới...

"Tiểu quý, ngươi làm sao vậy?"

Đại Bàng Tà vương ngăn ngại, bên tai Phương Hành la lớn.

Phương Hành ánh mắt hơi lộ mê mang, rất nhanh khôi phục, thấp giọng mắng: "Cô nương kia cũng nhiều chiêu trò thật..."

Rất rõ ràng, tiếng đàn này chính là Diệp Cô Âm thời phát, tựa như một loại pháp thuật, muốn từ xa thao túng Phương Hành.

Tiếng đàn tiến gần, loại mê hoặc này càng mạnh, tựa như một bàn tay to vô hình, muốn đem người ta kéo sâu vào mộng đẹp.

Phương Hành biết rõ hung hiểm, vội vàng cần thủ tâm thần, chống đỡ tiếng đàn.

Hắn căn cơ thâm hậu, hơn nữa từ nhỏ lớn lên trong hang ổ thổ phỉ, mình tranh ám đấu đã trải qua không biết bao nhiêu, tâm chí cực kỳ cứng rắn, vì vậy từ lúc đầu xuất kỳ bất ý ra, tiếng đàn này rất khó khống chế hắn.

Tiếng đàn cũng không vang quá lâu, không lâu lắm, tiếng đàn dần dần đi xa.

Diệp Cô Âm cũng không biết Phương Hành ở nơi đâu, chẳng qua vừa đi vừa phát động đàn ngọc, hi vọng có thể ngẫu nhiên khống chế được hắn.

Nhìn đáng vẻ, nữ nhân này cũng không có chiêu nào khác, mới có thể làm như vậy.

"Âm ngự thần hồn, không đơn giản a, tiểu quý, ở nơi này ngươi còn có địch nhân ư?"

Đại Bàng Tà vương cũng không bị ảnh hưởng chút nào, dù sao cũng là Kim Đan chân linh, phẩm cấp cao hơn Diệp Cô Âm quá nhiều.

"Là một nữ nhân rất vô sỉ, tự thân thực lực cũng không có gì đáng sợ, chính là cầm lấy thượng phẩm huyền khí khốc lóc om sòm, xem trên người của ta, cũng là bị nàng cắn!" Phương Hành cho Đại Bàng Tà vương nhìn dấu răng trên cánh tay còn có bộ ngực chính mình, bi phẫn nói: "Quả thực chính là mụ điên, ta rơi vào địa phương quỷ quái này, cũng là bị nàng ép, ngươi nói nàng có ác hay không?"

Nói nghĩa phần điền ưng, phảng phất đã quên ban đầu chính là hắn cắn trước.

"Ghê tởm, ghê tởm, đàn bà như vậy thực là ghê tởm..."

Đại Bàng Tà vương đường đường Kim Đan cấp yêu vương, biểu hiện chẳng khác chó săn, theo ý Phương Hành mắng to.

Phương Hành nói: "Vạn linh kỳ luyện thành rồi, có thể đối phó thượng phẩm huyền khí không?"

Đại Bàng Tà vương nhú mày, nói: "Vạn linh kỳ, có pháp ấn của vạn con yêu linh, có thể coi là thượng phẩm thần khí, ba ngàn pháp ấn, được xưng là hạ phẩm thần khí, nhưng nơi đây pháp ấn, chỉ có chừng ba trăm, nhiều nhất chỉ có thể coi là trung giai huyền khí..."

"Ặc, lại vẫn không lợi hại bằng đàn của người đàn bà kia ư?"

Phương Hành có chút như đưa đám, hắn hưng phấn luyện chế cái kỳ này, chính là muốn đối phó kinh hoàng cảm của Diệp Cô Âm

Đại Bàng Tà vương nói: "Huyền khí há lại dễ dàng luyện chế như vậy, chỉ riêng sưu tập tài liệu, không biết muốn hao phí bao nhiêu năm, cầm vạn linh kỳ này mà nói, nếu không phải lão phu tìm cho ngươi nhiều pháp ấn như vậy, ngươi cũng không thể luyện thành, chính mình tới đây, đây cũng là chẳng khác gì hai trăm Trúc Cơ lại thêm một trăm Kim Đan a, ngươi tự mình sưu tập, năm nào tháng nào mới đạt thành?"

Phương Hành thờ dài, nói: "Được rồi, coi như ngươi có lý, luyện đi..."

Đại Bàng Tà vương nhất thời hết chỗ nói rồi, nghĩ thầm tiểu quý này thật đúng là có lòng tham

Bất quá đến nơi này, không phải là Phương Hành nghĩ luyện vạn linh kỳ rồi, mà là hắn vội vàng muốn luyện.

Dù sao, thật vất vả tiểu quý này mới dễ tính, đây cũng là cơ hội duy nhất để hắn nhận được tự do cùng sống sót.

"Tiểu quý, ngươi nơi đó có tài liệu tốt hay không?"

Phương Hành thấy Đại Bàng Tà vương đặt câu hỏi, đem bảy tám túi trữ vật trên người mình cũng lấy ra, đồ đầy đất pháp khí, lại đem cái Đại Bàng Tà vương hù dọa sừng sốt sừng sốt, nó thân là Kim Đan kỳ yêu vương, cũng còn không đến mức đem những thứ rách nát này để vào trong mắt, chẳng qua là tiểu quý này rõ ràng chẳng qua là Linh Động cảnh, từ có nhiều pháp khí như vậy? Mở cửa hàng cũng đủ rồi.

Bất quá lúc đầu, nó cũng không tra cứu, từ bên trong chọn lựa.

Phương Hành tùy ý để hấn chọn lựa, bỗng nhiên nghĩ đến, trên người mình còn có một túi trữ vật từ Diệp Cô Âm nơi đó đoạt tới, lại nghĩ tới Diệp Cô Âm thân thể trần truồng tìm kiếm, không nhìn được cười hắc hắc, đem túi trữ vật Diệp Cô Âm lấy ra ngoài, chuẩn bị xem bên trong có vật gì tốt, vừa mở, nhất thời ngây dại, nước miếng bắt tri bắt giác chảy xuống...

"Con mẹ nó quả nhiên là phú bà a..."

Phương Hành rõ ràng phát hiện, Diệp Cô Âm mặc dù chỉ có một túi trữ vật, không có bảy tám cái như trên người mình, nhưng tài phú không ít hơn mình, đầu tiên túi trữ vật không gian rất lớn, hiển nhiên là hàng cao cấp, một cái đã bằng ba cái của mình, còn nữa bên trong bảo bối không nhiều, nhưng đồ tốt rất nhiều, thượng phẩm linh thạch số lượng kinh người, chừng gần trăm khối, hai thanh phi kiếm, cũng đều là cao nhất linh khí, ngoài ra còn có một chút đan dược bổ sung linh khí cũng chứa thương, về phần cái bình tím này...

Phương Hành mở nút lọ ngửi một chút, đột nhiên nhảy lên, ngoác nhìn đan dược trong bình, run giọng nói: "Trúc Cơ Đan?"

Đại Bàng Tà vương đang buồn bực tìm kiếm khí phù thích hợp sợ hết hồn, xoay người lại nói: "Trúc Cơ Đan gì?"

Phương Hành chỉ vào bình sứ màu tím trong tay mình, lấp bắp nói: "Nữ... Nữ nhân này thậm chí có một viên Trúc Cơ Đan..."

"Bất quá là viên Trúc Cơ Đan mà thôi, không đến mức kích động như thế sao?"

Đại Bàng Tà vương nói thảm hai câu, liền quay người tiếp tục tìm khí phù.

Hắn Trúc Cơ đã là chuyện không biết mấy trăm năm trước rồi, đối với Trúc Cơ Đan cũng không nhạy cảm.

Chỉ là đối với Phương Hành mà nói, lại không đơn giản như vậy, đã kích động đến khó có thể hình dung...

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, trong túi nữ nhân này lại có một viên Trúc Cơ Đan!

Con mẹ nó, các nàng có tiền đến mức cầm một viên Trúc Cơ Đan đi dạo khắp thế gian sao?

Phát, thật là phát tài rồi!

Hắn vốn đang lo đến Linh Động cảnh viên mãn, đi nơi nào kiếm Trúc Cơ Đan, không nghĩ tới đã có người đưa tới cửa.

Hắn không biết, lúc hắn vui mừng vô hạn, Diệp Cô Âm lòng tràn đầy hoảng loạn, điên cuồng tìm hắn.

Vừa nghĩ tới túi trữ vật của mình rơi vào trong tay Phương Hành, Diệp Cô Âm lòng tràn đầy hối hận, đến lúc này, nàng thậm chí đã bắt đầu hối hận, ban đầu thật không nên tùy tiện tiện, tới đuổi giết tiểu quý này.

Ban đầu Phù Diêu Cung đi tới Sở Vực, trước làm khách ở Băng Âm Cung, cũng ban thưởng xuống một viên Trúc Cơ Đan bảy thành, cũng chính là viên Trúc Cơ Đan này, mới dẫn tới một loạt biến cố ở Thanh Vân Tông sau đó. Mà một viên Trúc Cơ Đan này, lại là rơi vào trong tay Diệp Cô Âm, chẳng qua là, sư tôn nàng lại nói, nàng ở Linh Động cảnh căn cơ còn có một tia không yên, chính là Trúc Cơ thành công, cũng khó mà kết thành đạo cơ màu vàng.

Diệp Cô Âm tính tình kiêu ngạo, một lòng muốn kết thành đạo cơ màu vàng trong truyền thuyết, vô địch cùng thế hệ, nghe sư tôn nói, trong bụng nàng có chút do dự, không lập tức phục dụng Trúc Cơ Đan, mà mang theo nó rồi đi Băng Âm Cung, mượn cơ hội tới Bách Thủ Tông đón một tiểu sư muội, tìm kiếm cơ duyên, nhìn có biện pháp nào đem tự thân linh khí luyện hóa đến tinh khiết hay không.

Lúc trước vội vả muốn đem Phương Hành bắt ở trong tay như vậy, cũng là bởi vì cảm thấy trên người hắn có bí mật, mới bắt hắn để hỏi cho hiểu được.

Chẳng qua là nàng cũng không nghĩ tới, biến cố nảy sinh, mình cùng tiểu quý này, song song tiến vào nơi quý dị, không thấy mặt trời, hết lần này tới lần khác túi trữ vật cũng bị tên tiểu quý này cướp đi, mà Trúc Cơ Đan mình tùy thân mang theo, cũng vì vậy rơi vào trong tay Phương Hành, điều này làm cho trong lòng nàng vừa vội vừa hối hận, không tiếc linh khí, cũng muốn lấy tiếng đàn đem tiểu quý này đưa ra.

Chẳng qua là, hôm nay nàng đã không biết ở nhà tù tắm tới đi bao lâu rồi, đánh đàn hồi lâu, thủy chung không thấy tiểu quý này xuất hiện...

"Khốn kiếp... Ta... Ta nhất định phải giết người..."

Diệp Cô Âm không biết đi bao lâu rồi, cắn răng mắng, nước mắt chảy ra.

"Ta muốn Trúc Cơ!"

Bí ẩn thạch thất, Phương Hành cười không ngấm được miệng, hưng phấn hướng Đại Bàng Tà vương nói.

Phát hiện một viên Trúc Cơ Đan này, chân chính để cho hắn có cảm giác vui mừng ngoài ý muốn

Đang lo không cách nào đối phó nữ nhân diện kia, cơ hội liền tới.

Nếu Trúc Cơ thành công, người đàn bà kia cho dù có thượng phẩm huyền khí nơi tay, mình cũng nắm chắc trấn áp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Phảng thiên lôi, trúc đạo cơ

Trúc Cơ cùng Linh Động, chính là một đạo lạch trời, sau khi Trúc Cơ thành công, vô luận lực lượng hay là tu vi, cùng Linh Động cách biệt rất nhiều, dưới tình huống thực lực mình tăng vọt, cho dù Diệp Cô Âm có thượng phẩm huyền khí nơi tay, mình cũng có thể đánh nàng như đánh tức phụ, dù sao nàng mặc dù được xưng nửa bước Trúc Cơ, nhưng còn chưa thật Trúc Cơ, không phát huy được toàn bộ uy lực của huyền khí.

Dựa theo Phương Hành đánh giá, người đàn bà kia, đoán chừng chỉ có thể phát huy ba thành uy lực của kinh hoàng cầm.

Ở dưới tình huống đều là Linh Động, ba thành uy lực này là hồng cầu mình không thể vượt qua.

Nhưng nếu mình Trúc Cơ thành công, sẽ không cần sợ nàng.

"Nếu luyện cái kỳ này, cũng đúng là cảnh giới Trúc Cơ nắm chắc hơn chút ít..."

Đại Bàng Tà vương nghe xong, suy nghĩ một phen, cũng gật đầu.

Dĩ nhiên, hắn không gật đầu cũng vô dụng, chuyện mà tiểu quý này quyết định, bình thường hắn cũng chen miệng không lọt.

"Trước hết để cho lão phu trở về thức hải, hộ pháp cho ngươi..."

Đại Bàng Tà vương hăng hái bưng bưng, tự đề cử mình.

"Ngươi chỉ còn dư lại một luồng tàn hồn, còn hộ pháp cái rắm?"

Phương Hành khinh bỉ nhìn Đại Bàng Tà vương.

Đại Bàng Tà vương giận tím mặt: "Lão phu đầu gì cũng đường đường là yêu vương, hộ pháp cho ngươi, ngươi lại xem thường ta ư? Tiểu quý, đừng thấy lão phu chỉ còn một luồng chân linh, nhưng tu hành có nhiều kinh nghiệm cùng kiến thức, không phải ngươi có thể sánh được, ta lại hỏi ngươi, nếu ngươi muốn Trúc Cơ, nên chuẩn bị làm sao? Đủ loại đường lui đã nghĩ đến sao? Phương pháp ứng kiếp có sao?"

Phương Hành nhất thời ngẩn ngơ, nói: "Có Trúc Cơ Đan còn chưa đủ ư?"

Đại Bàng Tà vương cười nhạt, nói: "Nực cười, Trúc Cơ là đại sự tu hành, sao có thể vì một quả đan dược mà quyết định? Chúng ta Yêu tộc cùng Nhân tộc các ngươi có phương pháp tu luyện mặc dù bất đồng, nhưng cũng có chút tương thông. Trúc Cơ, trừ Trúc Cơ Đan ra, còn muốn thanh tâm minh khí, ngộ đạo tu trì, nhiều nơi chú ý, không phải trường hợp cá biệt, mà trọng yếu hơn, lại là cần chuẩn bị phương pháp ứng kiếp..."

"Ứng kiếp? Ứng cái kiếp gì?"

Đại Bàng Tà vương trịnh trọng nói: "Tự nhiên là đạo kiếp!"

"Trong truyền thuyết, tu hành chính là nghịch thiên hành sự, trong cõi tối tăm tự bị thiên đạo phản chế, mỗi giai đoạn mấu chốt như Trúc Cơ, Kết Đan, Hóa Anh, đều sẽ có tai kiếp rơi xuống, hủy đạo cơ của ngươi, đoạt tạo hóa của ngươi, đây là thiên đạo phản chế, cơ hồ khó mà tránh khỏi, cũng vì vậy, người phá cảnh thường thường cũng sẽ tìm người giúp mình hộ pháp, để tránh ở thời khắc trọng yếu phát sinh vấn đề..."

"Nói như vậy, kiếp này không thể tránh khỏi ư?"

Đại Bàng Tà vương gật đầu, nói: "Trên lý luận là như vậy, thiên đạo phản chế, tránh không khỏi, đã tránh không khỏi, chỉ có thể ứng kiếp!"

Phương Hành lần đầu tiên nghe nói chuyện này, có chút mờ mịt: "Nếu tránh không khỏi, vậy ngươi có ích lợi gì?"

Đại Bàng Tà vương nói: "Kiếp này vô hình vô ảnh, cũng không ai biết nó lấy hình thức gì xuất hiện, thậm chí lúc nào xuất hiện, cho nên không thể tránh né, không thể hóa giải, nhưng người tu hành không cam lòng ứng kiếp, cũng sẽ lưu lại từng đạo hậu thủ, để ứng kiếp kia, lão phu hộ pháp cho ngươi, không phải là muốn dùng đại tu vi hộ ngươi chu toàn... Dĩ nhiên ta hiện tại cũng không có đại tu vi... Bất quá ta vào thức hải của ngươi, xem ngươi Trúc Cơ, vạn nhất thật sự có tai kiếp giáng xuống, cũng dễ nhắc nhở cho ngươi, làm cho ngươi biết được nên dùng loại phương pháp nào để ứng kiếp..."

Phương Hành nghe hắn nói thành khẩn, có thể thấy được lão vương bắt đầu này thật sự không muốn làm cho chính mình chết thảm, liền gật đầu, nghiêm

mặt nói: "Cũng làm phiền người nhắc nhở, lão Tà, tiểu gia là một người biết điều, nếu người thật sự thành tâm giúp ta, tiểu gia cũng sẽ không bạc đãi người, không dùng lửa đốt người nữa, đợi ngày sau có thể xác tốt, cũng nhất định đem hết toàn lực thay người đoạt lại!"

Đại Bàng Tà vương cũng có chút ngoài ý muốn, cười nói: "Người cũng đừng quên lời nói hôm nay!"

"Ít lắm nhai, mau vào!"

"..."

Phương Hành để cho Đại Bàng Tà vương về thức hải của mình, thật cũng không lo lắng hấn giờ trò gì, dù sao ban đầu đi theo Bạch Thiên Trọng lâu như vậy, hấn đối với một chút nguyên lý tu hành cũng hiểu rõ, lúc Trúc Cơ, Đại Bàng Tà vương nếu muốn gây bất lợi đối với mình, chính là ở bên ngoài có thể ảnh hưởng chính mình hơn, trong thức hải của mình, Tam Muội Chân Hóa đều xuất hiện, nó trốn còn không kịp, căn bản không dám quấy rối.

Còn nữa, nó đã cùng chính mình ghi khế ước, trước khi mình để nó rời đi, nó cũng không dám bất lợi đối với mình.

Đứng dậy chọn lựa vài món pháp bảo hữu dụng, tầng tầng cất ché, tích thủy không lộ, thậm chí còn có vài món là cách âm, phòng ngừa Diệp Cô Âm lấy tiếng đàn nhiễu loạn tâm thần, ước chừng đem thạch thất ba tầng trong ba tầng ngoài phong lên, phải làm được trình độ nếu có ngoài ý muốn, mình có thể phát hiện trước tiên, Phương Hành lúc này mới ngồi xuống, hít sâu một hơi, lấy ra Trúc Cơ Đan.

"Đàn bà thú, lúc tiểu gia Trúc Cơ thành công, chính là lúc người gặp xui xẻo..."

Phương Hành hung hăng cười một tiếng, cong ngón búng ra, Trúc Cơ Đan như viên kẹo bay vào trong miệng.

"Có chút ngọt..."

Đan vào miệng, Phương Hành chép miệng một chút, trong lòng hiện lên ý nghĩ này.

Một bước Trúc Cơ, tiên phạm vĩnh cách.

Tu hành giới, vẫn có lời truyền lưu như thế đối với Trúc Cơ

Linh Động cảnh ngăn cách ở người phạm cùng tiên nhân, chỉ có sau Trúc Cơ, mới coi là chân chính bước chân vào con đường tu hành.

Trúc Cơ rồi, linh khí hóa thành đạo cơ pháp ấn, so với Linh Động cảnh cường đại hơn rất nhiều lần, sinh mệnh lực, lực lượng, tốc độ lại càng cường đại rất nhiều, trọng yếu hơn, sau khi Trúc Cơ, có thể tu luyện thần thức, đó là một loại lực lượng vượt qua mắt, tai, mũi, lưỡi, thân ngũ giác của người bình thường, chính là thuộc về phạm trù "ý", vô cùng huyền diệu, tác dụng cũng vô cùng rộng rãi.

Trúc Cơ Đan tiến vào trong bụng Phương Hành, được lực dần dần tan ra, từ từ theo kinh mạch của Phương Hành, chảy về phía tứ chi bách hải của hấn, quá trình được lực cường đại tan ra lặng lẽ mà an tĩnh, an tĩnh đến Phương Hành cũng cảm thấy có cái gì không đúng, không biết Trúc Cơ Đan có phải mất đi hiệu lực hay không... Chẳng qua nghĩ lại, đan được lấy Âm Dương Thần Ma giám giám định qua, chắc sẽ không có vấn đề!

Không biết qua bao lâu, một tiếng ầm vang, một đạo thiểm điện đánh tan sương mù.

Đạo thiểm điện này từ trong cơ thể Phương Hành.

Lực lượng khổng lồ chấn cho Phương Hành cả người run lên, toàn thân lỗ chân lông, đều có tia máu nhàn nhạt xuất hiện.

"Được lực mạnh như vậy ư?"

Phương Hành kinh hãi, hết sức ngưng thần thủ tâm, nội thần thức liễm.

Chỉ cách nửa tức công phu, đạo tia chớp thứ hai tự trong cơ thể sáng lên.

"Xuy..."

Phương Hành bên ngoài trong lỗ chân lông, lại mờ mờ ảo ảo có máu đen phun ra, mảnh như bộ lông, nhàn nhạt tanh hôi.

Mà Phương Hành lúc này cũng bị một cỗ lực lượng kì dị kéo vào trong thức hải, ngồi xếp bằng trên tế đàn.

"Rầm rầm rầm..."

Tia chớp không ngừng, không ngừng đánh xuống.

Cùng ngoại giới cảm ứng được tia chớp đến từ trong cơ thể bất đồng, ở trong thức hải thấy được tia chớp, lại là tự vô tận hư không phía trên đánh xuống, tựa như thiên đạo đem hư không chém thành hai nửa, từ cửu thiên mà rơi xuống, đánh vào bên trong thức hải.

"Oanh..."

Trong thức hải khôn cùng vô ngần, nước biển dần dần xoay tròn, nước biển trong trẻo trong vắt tựa như trở nên đặc dính.

Có gió nổi lên!

Không biết từ chỗ nào con lốc đánh tới, cuộn lên nước biển, lại dường như muốn chiếm đầy cả tòa thức hải không gian, đem nước biển cũng thổi sang dưới tề đàn, nước biển trở nên đặc dính, sau đó ờ tia chớp không ngừng đánh xuống, bắt đầu hóa thành tinh thể, sau đó lại có một cỗ lực lượng vô hình thúc dục, không ngừng đè ép, tạo dựng, tụ lại ở chung một chỗ, hóa thành một tòa trong suốt...

Ngọc tháp!

Ở trong thức hải xem ra, toàn bộ nước trong thức hải hóa thành ngọc tháp, cao vô số trượng, quả thực muốn đâm rách hư không.

Mà chân linh Phương Hành ngồi xếp bằng trên đỉnh cao nhất của ngọc tháp, đưa mắt nhìn hư không.

"Nước trong thức hải, là là linh khí hiển hóa, hôm nay nước biển hóa thành tinh thể, tạo dựng thành tháp, chẳng phải là nói linh khí trong cơ thể phát sinh biến hóa? Chẳng qua không biết, hôm nay rốt cuộc biến thành hình dáng ra sao..."

"Rầm rầm..."

"Mẹ nó, đau quá..."

Một cái ý niệm trong đầu không hiện lên, tia chớp lần nữa phách xuống, Phương Hành không khỏi đau quá mắng lên.

Theo tia chớp không ngừng đánh xuống, ngọc tháp cao vô số trượng bắt đầu không ngừng co rút lại, biến thấp, ở trong quá trình này, ngay cả chân linh của Phương Hành cũng đã chịu vô tận thống khổ, cái loại tư vị bị sét đánh này, chân linh xem ra, vô cùng chân thực, một loại đau đớn phảng phất xé rách trào dâng, giống như có đồ vật gì đó, đang từ trong chân linh phát triển.

"Ai, tiểu quỷ, chịu đựng sao, nếu muốn Trúc Cơ, cần chịu một kiếp này!"

Đại Bàng Tà vương thờ dài, tránh ra rất xa, khỏi bị tai ương.

"Cỗ nhân Trúc Cơ, Kết Đan, Hóa Anh, cũng là muốn đã trải qua thống khổ lớn lao, ở trong tuyệt vọng tìm kiếm sinh cơ..."

"Bình thường nhiều nhất lựa chọn, chính là thiên lôi!"

"Thiên lôi, đến từ chính thiên, câu liên địa, tính chất cuồng bạo, ẩn chứa hủy diệt lực!"

"Nhưng ở trong hủy diệt, lại ẩn chứa sinh cơ, xen vào thời khắc sinh tử, phù hợp phá lập đại đạo!"

"Cổ tu chính là ở trong thiên lôi, tìm kiếm cơ hội đột phá, không thành nhân, thì sẽ chết!"

"Hôm nay các tu sĩ đều lười biếng, bắt đầu tiếc mạng, bắt đầu tìm kiếm hết thảy phương pháp đi tránh né tai họa, muốn phá cảnh, lại không chịu đi thừa nhận phá cảnh mang đến nguy cơ cùng thống khổ, không biết như vậy, đã đi vào tà đạo, ta năm đó cũng là trong lúc vô tình tiếp thụ được điển tịch của huyền quan, mới hiểu được đạo lý này, cơ hội cùng nguy cơ cùng tồn tại, tân sinh cùng tử vong cùng khiêu vũ..."

"Trúc, chính là ở trong thống khổ nhận thức tự tại, ở trong tử vong tìm kiếm tân sinh..."

"Trúc Cơ Đan, khuông tựa như thiên địa, ẩn chứa lôi lực, ngươi muốn tinh tế cảm ngộ loại thống khổ này, tìm kiếm..."

"Tìm kiếm đại gia ngươi, nếu không cảm miệng, tiểu gia Trúc Cơ thành công, chém ngươi đầu tiên..."

Bên tai không ngừng truyền đến thanh âm uy nghiêm túc mục của Đại Bàng tà vương, thao thao bất tuyệt, vô cùng thật tình, nhưng nhất thời để cho Phương Hành cảm tức.

Vốn bị sét đánh đã khó chịu được, còn muốn nghe lão long dài này nói đầu đầu, còn có để cho người ta sống hay không?

Đại Bàng Tà vương cũng ngẩn ngơ, giận tím mặt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép vung tay áo, quát lên: "Bổn tọa coi trọng ngươi, đem một chút cảm ngộ năm đó nói cho ngươi biết, ngươi lại ngại phiền? Như ngươi còn tu đạo, tu cái rắm đạo!"

Vừa nói tức giận bắt bình ngồi xuống, dâng lên hờn dỗi.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Tiên cơ màu tím

Lúc này trong thức hải Phương Hành, ngọc tháp trong suốt đã dần dần rút nhỏ xuống, cao chừng một trượng, toàn thân khắc từng đạo ký hiệu kỳ ảo, tháp này chỉ có một tầng, tượng trưng cho tu vi của Phương Hành chính là Trúc Cơ nhất trọng, mà Trúc Cơ nhị trọng hơn nữa tam trọng, chính là Trúc Cơ tiền kỳ, tứ ngũ lục trọng, còn lại là trung kỳ, thất trọng, thì đạt đến hậu kỳ, trên cửu trọng, chính là thời khắc kết thành Kim Đan.

Tia sét tán loạn còn đang thỉnh thoảng thỉnh thoảng hiện, mà Phương Hành bên trong đạo tháp, cũng đang nhắm mắt cảm ngộ.

Mặc dù ngoài miệng chữ ảm, nhưng hẳn không phải người không nghe khuyên bảo, chẳng qua là theo bản năng cùng Đại Bàng Tà vương tranh cãi mà thôi, trên thực tế, Đại Bàng Tà vương nói hẳn vẫn tiếp thu, đang dụng tâm cảm ngộ.

Lôi quang bên trong thức hải, trên thực tế là Trúc Cơ Đan được lực hiển hóa.

Mỗi một tia được lực, mỗi một tác lôi quang mang đến cho mình biến hóa, hẳn đều tinh tế suy nghĩ, thể ngộ.

Tu đạo trên thực tế xa xa không huyền ảo như người ta tưởng tượng, người ta ngộ đạo, thường thường cũng là từ những thứ thiết thân mà bắt đầu.

Thiên địa vận chuyển, cùng con người có thiên ti vận lữ quan hệ, nhưng người không thể vọng ngôn đại đạo, thấu hiểu đối với đạo, thật ra chính là từ tự thân biến hóa bắt đầu, người cũng là một phần của đại đạo, cũng chỉ có hiểu rõ bản thân, mới có thể coi đây là cơ, triển vọng đại đạo, Trúc Cơ ý tứ, cũng chính là tìm hiểu chính mình, thân thể thông huyền, sau đó bắt đầu tìm hiểu thiên địa, hiểu rõ đại đạo.

Đạo cơ vững chắc, thần âm trịnh trịnh, hư vô phiêu miêu.

Nơi xa, Đại Bàng Tà vương một mực ngưng mắt nhìn đạo tháp của Phương Hành, sắc mặt cũng dần dần thay đổi.

Tòa đạo tháp trong suốt này bị lôi điện công kích, đã sớm dần dần biến thành màu sắc, từ trong suốt chuyển thành xanh nhạt, sau đó chuyển thành đỏ ngầu, từ đỏ ngầu vừa dần dần chuyển thành màu trắng, cuối cùng nổi lên kim quang nhàn nhạt...

"Đạo cơ màu vàng sao?"

Đại Bàng Tà vương kinh hãi, ánh mắt có chút tham lam.

Mặc dù sớm biết tiểu quý này bất phàm, nhưng thấy hẳn lại có xu thế ngưng kết đạo cơ màu vàng, vẫn còn có chút kinh ngạc.

Tu hành giới, đối với Trúc Cơ phân chia có kim, bạch, xích, thanh bốn cấp bậc.

Nếu Linh Động cảnh tích lũy không đủ, đạo cơ miễn cưỡng kết thành, chính là đạo cơ màu xanh, căn cơ không yên, khó có tiến thêm.

So với đạo cơ màu xanh khá hơn một chút, lại là đạo cơ màu đỏ, đã thuộc đạo cơ bất phàm, có hi vọng đột phá mà vào Trúc Cơ hậu kỳ.

Mà phía trên đạo cơ màu đỏ, còn có đạo cơ màu trắng, được xưng vô hạ, chỉ có tông môn thế gia thiên kiều nhân vật mới có hi vọng.

Nhưng mà trên đạo cơ màu trắng, còn có một loại đạo cơ màu vàng, đã là đạo cơ vượt qua thiên kiều bình thường, ắt có hoàng giả chi tượng, thần uy khó lường, chính là cảnh giới tu hành giới người người theo đuổi. Tục truyền chỉ có người tại Linh Động cảnh căn cơ vô cùng thâm hậu mới có hi vọng kết thành, theo Đại Bàng Tà vương được biết, cả Nam Chiêm, người có hi vọng kết thành đạo cơ màu vàng, không cao hơn năm cái.

Mà tiểu quý này, đạo cơ ảm hiện kim quang, chẳng lẽ muốn kết thành đạo cơ màu vàng ư?

Dần dần, trên đạo cơ, kim quang càng ngày càng rõ ràng, cơ hồ có thể xác định là đạo cơ màu vàng.

Đại Bàng Tà vương ánh mắt đã tròn tròn, liên tục cảm thán...

Nhưng vào lúc này, bên trong đạo tháp, Phương Hành nhắm mắt trầm tư, bỗng nhiên mở hai mắt ra, quát khẽ: "Tam Muội Chân Hóa, lên!"

Lúc này trong thức hải, được lực của Trúc Cơ Đan hóa thành tia chớp đã biến mất, đạo cơ từ từ vững chắc, nhưng theo Phương Hành quát lên, trên đạo cơ, bỗng nhiên dâng lên ngọn lửa, thiêu đốt dị thường, chính là Tam Muội Chân Hóa từ Bạch Thiên Trượng nơi đó được truyền, hóa thể vào lúc này bị Phương Hành thi triển ra, bắt đầu từ bên trong luyện hóa đạo cơ của Phương Hành...

Mà đạo cơ của Phương Hành cũng từ kim quang oánh song, bắt đầu biến hóa, lại có từ quang nhàn nhạt tán phát!

"Đây... dĩ nhiên là... đạo cơ màu tím?"

Đại Bàng Tà vương sợ hãi nhảy lên, run giọng kêu vang, khuôn mặt khó có thể tin.

Tu hành giới, truyền thuyết có bốn loại đạo cơ.

Nhưng Đại Bàng Tà vương từng tiếp xúc cửu quan, lại từng biết được, trên thực tế ở trên bốn loại đạo cơ, còn có một loại đạo cơ, đó chính là đạo cơ

màu tím. Màu vàng, đại biểu hoàng, mà màu tím, liền đại biểu tiên. Loại đạo cơ màu tím này, chính là người trong truyền thuyết có hi vọng thành tiên mới có khả năng kết thành, chẳng qua là loại đạo cơ này đã vài ngàn năm không xuất hiện.

Nhưng lúc này Phương Hành, trong quá trình lấy Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa, mờ mờ ảo ảo có khuynh hướng kết thành đạo cơ màu tím.

Theo Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa, Phương Hành đạo tháp càng ngày càng nhỏ, tia sáng càng âm đậm, nhưng ở trong âm đậm, phảng phất ẩn chứa một loại tia sáng kinh người hơn, đó chính là tử quang, một loại tia sáng không rõ ràng nhưng kinh người.

"Vậy mà thật sự có thể ngưng kết thành đạo cơ màu tím sao? Là hiệu lực của Tam Muội Chân Hỏa ư?"

Đại Bàng Tà vương nội tâm cũng run rẩy lên.

Ở Phương Hành thức hải lâu như vậy, mặc dù sớm biết Tam Muội Chân Hỏa bất phàm, nhưng cũng không ngờ nó có thể giúp người ngưng tụ thành đạo cơ màu tím.

Đại Bàng Tà vương cũng không ngu, vẫn chịu đành hoàng sống ở thức hải Phương Hành như vậy, cũng sớm phát hiện chỗ tốt của Tam Muội Chân Hỏa, Phương Hành bình thời đốt hẩn, luyện hẩn, mặc dù một mực tiêu hao chân linh lực của hẩn, nhưng cũng khiến cho chân linh có biến hóa nhẹ nhàng, lay động Tam Muội Chân Hỏa hòa ý, đối với hẩn mà nói, đây cũng là một loại tạo hóa hiếm thấy.

Chẳng qua là, mặc dù sớm biết loại lửa này bất phàm, nhưng cũng không ngờ tới, đã cường đại đến loại trình độ này.

Trong truyền thuyết đạo cơ màu tím, bao nhiêu năm không có nghe nói rồi?

Tiểu quỷ này, thật đúng là giỏi làm cho người ta vui mừng!

Vào lúc này, hẩn cũng đoán được nguyên do Phương Hành có thể có kết thành đạo cơ màu tím.

Tam Muội Chân Hỏa!

Chỉ có Tam Muội Chân Hỏa mới có thể tạo thành loại cơ hội này.

Bởi vì Tam Muội Chân Hỏa, trình độ nào đó mà nói, chính là tiên hóa.

Đạo cơ màu tím, chính là tiên cơ, cũng chỉ có tiên hóa, mới có hi vọng luyện thành.

Vốn bằng vào Phương Hành Linh Động căn cơ vô cùng tinh thuần, hơn nữa có Phù Diệu Cung Trúc Cơ Đan, kết thành đạo cơ màu vàng, cũng đã là cực hạn, nhưng Tam Muội Chân Hỏa xuất hiện, đã khiến cho Phương Hành có một bước cao hơn thế.

Hỏa thể dần tắt, Phương Hành đạo cơ cũng dần dần ổn định lại, tử quang ónh song.

Chẳng qua là, tử quang cũng không mãnh liệt, mơ hồ thoáng hiện, chỉ có có bộ phận tử ý.

Đại Bàng Tà vương đã ngưng hấp thu đối với Tam Muội Chân Hỏa hòa ý, chính nhìn chăm chú vào Phương Hành đạo cơ.

Thấy cảnh này, ánh mắt của hẩn chợt lóe, thầm nghĩ: "Không có chân chính ngưng kết thành đạo cơ màu tím, chẳng qua là có bộ phận tử ý thôi..."

Không thể thấy đạo cơ màu tím chân chính, điều này làm cho hẩn có chút tiếc nuối, hẩn lại không rõ, Phương Hành Tam Muội Chân Hỏa, trên thực tế cũng không có tam muội, chỉ có nộ hỏa nhất muội, cho nên hòa ý hơi yếu, đạt tới loại cảnh giới này, đã là hết sức hiếm thấy.

"Ai, bất quá không tồi rồi, tiểu quỷ này vô địch cùng thế hệ, sắp tới!"

Đại Bàng Tà vương thở dài, đứng dậy, muốn đi chúc mừng Phương Hành.

Nhưng vào lúc này, dị biến xảy ra.

"Kết..."

Theo một tiếng tru lên thê lương, ở dưới đạo cơ của Phương Hành, đột nhiên có một đạo hắc ảnh bay ra, bóng đen này, quỷ dị, thê lương, tà quái, mang theo kinh khủng khí tức, trực tiếp bay đến trên đạo cơ của Phương Hành, không sợ trên đạo cơ của hẩn còn sót lại Tam Muội Chân Hỏa, mãnh liệt nhào tới, khối đen lượn lờ vô cùng, gât gao bao trùm đạo cơ...

"Sát linh..."

Phương Hành cùng Đại Bàng Tà vương đồng thời kinh hãi, tuyệt đối không nghĩ tới, ở thời khắc cuối cùng Trúc Cơ đến gần đại thành, sát linh rõ ràng đã bị phong ấn, bởi vì Phương Hành ở đạo cơ sắp thành, dồn hết toàn lực, đã đem phong ấn trên người chấn ép tới bụng lỏng một tia, mà sát linh bản năng làm việc, muốn cắn nuốt Phương Hành chân linh, mới vọt tới trên đạo cơ.

Chỉ bất quá, lấy lực lượng của nó, cũng không đối với Phương Hành tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng, rất nhanh đã bị trên đạo cơ ẩn hiện tử quang trấn áp.

xuống, nhưng khí tức dơ bẩn lây dính ở trên đạo cơ, khiến cho đạo cơ của Phương Hành màu tím trong suốt dần dần trở nên ảm đạm, cuối cùng biến thành màu đen, giống như là châu báu bị lu mờ, mỹ ngọc dính bụi...

"Thiên ý a, đồ quý này trùng hợp lao ra, chẳng lẽ đây chính là đạo kiếp của tiểu quý này, trời không để tiên cơ hiện ra?"

Đại Bàng Tà vương liên tục thở dài, cực kỳ ảo não.

Mặc dù sớm biết chuyện đạo kiếp, nhưng trước đó nó cũng không biết cụ thể là cái gì, lúc nào xuất hiện, hơn nữa rõ ràng Phương Hành đạo cơ đã thành hình, ngay cả nó cũng cho là, Phương Hành đạo kiếp sẽ ở sau khi Trúc Cơ hoàn thành tái xuất hiện, lại không nghĩ sát linh vốn là phong ấn, đột nhiên tránh thoát một tia phong ấn, cản trở, làm dơ bẩn đạo cơ của Phương Hành.

"Xảy ra tình huống gì?"

Phương Hành khoanh chân ngồi trên đạo tháp, cũng phi thân nhẹ nhàng đi ra ngoài, ngắm đạo cơ màu đen trước mắt, chau mày.

Đại Bàng Tà vương lắc đầu thở dài nói: "Là con sát linh kia, quái vật này vốn đã bị phong ấn, không ngờ người sắp hoàn thành Trúc Cơ lại chui ra, dơ bẩn đạo cơ, ngay cả lão phu cũng không kịp phản ứng, nhìn đáng vẽ, đây cũng là đạo kiếp của người!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 204: Trúc Cơ thành công

Nếu nói đạo kiếp, chính là thiên đạo chi kiếp, vô hình vô ảnh, không thể tránh, không thể né, chỉ có thể ứng kiếp.

Phương Hành hôm nay chính là như thế, cho dù hắn ở trước lúc Trúc Cơ, từng kiểm tra sát linh phong ấn, xác định không có vấn đề gì, nhưng lúc Trúc Cơ sắp hoàn thành, đủ loại trùng hợp, vẫn khiến cho sát linh phong ấn xuất hiện buông lỏng, xõng ra, lấy khí tức sát linh dơ bẩn đạo cơ, đạo cơ màu tím đang tốt đẹp, nhưng bởi vì sát khí xâm nhiễm, biến thành gần như màu đen.

Hiểu được điểm này, Phương Hành cũng có chút ảo não, giọng cảm hận nói: "Có biện pháp nào để giải quyết hay không?"

Đại Bàng Tà vương cẩn thận quan sát một chút, lắc đầu, nói: "Tình huống như thế cực kỳ hiếm thấy, con sát linh này dù sao cũng đồng nguyên với người, theo lực lượng của người tăng trưởng, lực lượng của nó cũng tăng trưởng, trước kia Tông chủ của người bố trí phong ấn, đã trấn áp không được nó quá lâu, người phải mau sớm nghĩ biện pháp đem nó hoàn toàn giết chết mới được, nếu không khó lòng nói được có vấn đề gì không..."

Phương Hành cũng có chút bất đắc dĩ, trong lòng nghĩ tới Tiểu Sơn Hà, hận đến hàm răng ngứa ngáy.

"Ban đầu Tông chủ đã nói, muốn giải quyết sát linh này, cả Sở Vực, có lẽ chỉ có một vị lão đầu tử tên là Hồ Cẩm gì đó có biện pháp, vốn cho là còn có nửa năm, không ngờ bởi vì... đạo kiếp chết tiệt này, vậy mà tới sớm như thế..." Phương Hành nhíu chặt mày, nhìn đáng vẽ chính mình thời gian không nhiều lắm, hiện tại sát linh, còn đang bị áp chế, nhưng đã không còn nửa năm giống Trần Huyền Hoa nói, mà là tùy thời sẽ xảy ra tai họa, phải mau chóng đem sát linh giải quyết mới được.

Quyết định chủ ý, Phương Hành cũng thở dài, quyết định mau giải quyết nữ nhân diện kia, sau đó rời đi địa phương quý quái này.

Linh thức trở về, mở mắt, Phương Hành cơ hồ chính là trong chốc lát, cảm thấy thân thể có bất đồng thật lớn, lúc trước trong cơ thể lưu động linh khí biến mất, mà biến thành một loại linh lực tựa như "Khí lực", không cần vận chuyển nữa. Nếu thi triển pháp thuật mà nói, cơ hồ là tâm niệm vừa động, linh lực có thể điều động, tốc độ so với lúc Linh Động nhanh hơn rất nhiều lần.

Tiếp theo chính là, hắn rõ ràng cảm giác được trong đầu mình, tựa như nhiều hơn một loại lực lượng vô hình.

Cảm giác loại lực lượng này giống như là chính mình thêm một con mắt, vừa không chỉ là mắt...

Trong lòng hắn hiểu được, đó chính là thần thức!

Trúc Cơ chi tu mới có thể có thần thức!

Lúc này Phương Hành, cơ hồ tâm niệm vừa động, thần thức có thể từ trong đầu bắn ra. Bao trùm đến ngoài mười trượng.

Trong vòng mười trượng, tro bụi quang ảnh, tất cả đều khắc trong đầu Phương Hành, tựa như hắn tận mắt thấy, thậm chí là đích thân đụng chạm, ở dưới thần thức quét nhìn, thậm chí lúc trước rất nhiều tồn tại nhỏ bé không thể nhận ra cũng bị thấy rất rõ ràng, hơn nữa không cần thi triển pháp nhãn thuật, có thể thấy một chút u hồn quỷ ảnh bình thời nhìn không thấy.

Thần thức cường đại, nhất trí vu tư.

Theo lời Đại Bàng Tà vương, người bình thường mới vừa Trúc Cơ thành công, thần niệm không phóng được xa như vậy, chính là Phương Hành kết thành đạo cơ màu tím, so với đạo cơ bình thường mạnh hơn, nếu không phải đạo cơ bị ô uế còn mạnh hơn nữa.

Đạo cơ bị ô uế, thực lực của hắn cũng bị ảnh hưởng nhất định, ít nhất so với thực lực vốn có yếu đi ba thành.

"Bất luận như thế nào, chúc mừng đạo hữu Trúc Cơ thành công!"

Đại Bàng Tà vương từ trong đầu Phương Hành chui ra, cười hướng hắn chấp tay.

Hắn không gọi Phương Hành là "Tiểu quý" nữa, chỉ vì Phương Hành đã Trúc Cơ thành công, coi như cùng là người trong tu hành.

"Ha ha, khách khí khách khí..."

Phương Hành cũng đắc ý hướng Đại Bàng Tà vương chấp tay.

Hôm nay Trúc Cơ thành công, nhìn lại Đại Bàng Tà vương cũng không giống lúc trước, có thể rõ ràng cảm ứng được sự hiện hữu của hắn.

Trước kia Đại Bàng Tà vương, đối với hắn mà nói, chính là tồn tại "hư ảo", hôm nay ở thần niệm quét nhìn, đã là chân thật tồn tại.

"Đến đây, lão phu cùng ngươi thảo luận một chút vấn đề vạn linh kỳ, ngươi đã Trúc Cơ thành công, nếu lại đem vạn linh kỳ luyện ra, có pháp bảo này giúp, đừng nói là Trúc Cơ tiền kỳ, chính là Trúc Cơ trung kỳ cũng không làm gì được ngươi..."

Đại Bàng Tà vương hăng hái hùng hục, vẫn là quan tâm kết quả luyện chế vạn linh kỳ.

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Chuyện này không vội, ta đi tìm mụ đàn bà kia báo thù trước đã!"

Vừa nói hăng hái hùng hục, phát tay thu hồi rất nhiều cấm chế pháp khí ở động khẩu, chấp hai tay đi tìm Diệp Cô Âm.

Lúc này Diệp Cô Âm, thật ra ở một tòa thạch lao cự ly Phương Hành cũng không xa xôi, nàng ngồi xếp bằng ở trong góc thạch thất, đàn ngọc đặt ở trước người, trên người chỉ có một cái yếm tiền hồng cùng một chiếc quần lót, mặc dù chỉ qua vài ngày thời gian, nhưng thân sắc của nàng cũng đã trở nên tiêu tụy cực kỳ, tựa như đã gãy một vòng, ánh mắt gầy gao nhìn một cái ký hiệu trên mặt đất.

Ký hiệu này, dùng máu tươi vẽ ra, đang có linh quang lóe lên.

"Tiểu quý, đột nhiên ta bắt được ngươi, nhất định phải lột da của ngươi, rút gân của ngươi!"

Diệp Cô Âm thanh âm cơ hồ từ trong kẽ răng nện ra, mang theo sát khí lạnh lạnh, hận ý vô hạn.

Ngắm trước mắt ký hiệu dung máu tươi họa ra, Diệp Cô Âm trong lòng dâng lên một tia hi vọng.

Trong khoảng thời gian này, nàng đã thử rất nhiều biện pháp, nhưng không tìm được Phương Hành, hơn nữa âm ngục uyên thật sự quá lớn, bên trong tràn ngập các loại cấm chế, rất nhiều địa phương nàng căn bản không dám nhích tới gần, thử phương pháp dùng đàn ngọc tìm Phương Hành hai ngày, nàng bắt đầu đi từ bỏ, vừa không biết Phương Hành ở đâu, thậm chí cũng không biết Phương Hành có phải đã rời đi hay không.

Mà nàng, hết lần này tới lần khác mất đi truyền tin ngọc phù những vật này, chỉ còn một cổ đàn ngọc ở bên người, ở quý địa như này, căn bản không cách nào hướng ra phía ngoài truyền tin. Bất đắc dĩ, nàng không thể làm gì khác đành thúc dục bí pháp, lấy tu vi huyết, vẽ ra bí phù, hướng ra phía ngoài phóng ra khí tức của mình. Đây đã là phương pháp vạn phần bất đắc dĩ, hi vọng có thể đưa tới người khác phát hiện mình, tới cứu.

Đối với người luôn luôn kiêu ngạo như nàng mà nói, làm như vậy, làm cho nàng vô cùng khó thừa nhận.

Giống như, mình đã hướng tên tiểu quý này nhận thua vậy.

Chỉ bất quá, trong nội tâm, nàng cũng quả thật cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ!

Nhất là, một cô gái tuổi thanh xuân, gần như thân thân lộ thể ở địa phương quý quái không biết rõ này...

Diệp Cô Âm tự nhiên không sợ quý, nhưng nếu nói trong lòng không sợ hãi, cũng là giả dối.

"Ô ô ô... Ta chết thảm lắm..."

Đang ở Diệp Cô Âm lẳng lặng xuất thần, chung quanh yên tĩnh như mộ phần, bỗng nhiên truyền đến thanh âm âm trầm.

"Là ai?"

Diệp Cô Âm cả người sợ hãi, đột nhiên ôm lấy đàn ngọc bên cạnh, kinh hoàng hướng phương hướng thanh âm truyền đến nhìn lại.

"Ta là... quý chết oan bị giam ngàn năm, thật lâu không nữ nhân... Thật oan ức quá..."

Thanh âm này, phiêu hốt, quý dị, khàn khàn, Diệp Cô Âm nghe được cả người long tóc cũng dựng lên.

Một trận âm phong thổi qua, cửa đá, bỗng nhiên có một đạo bóng dáng quý dị nhẹ nhàng đi vào, đó là chân chính bay vào, mà không phải là Linh Động kỳ tu sĩ có thể đạt tới lướt, bóng dáng này gầy gò, phiêu hốt, tóc tai bù xù, thân người nhưng mặt hồ ly, vẻ mặt đàn độn, tựa hồ mang theo một nụ cười quý dị, trên mặt hai cái lỗ thủng, ánh mắt lạnh lạnh...

"Yêu quý phương nào..."

Diệp Cô Âm kêu to một tiếng, thanh âm rõ ràng đã chột dạ, hạ ý mười ngón tay vung loạn, từng đạo tiếng đàn vang lên, kinh phong gào thét.

"Sưu..."

Đôi mắt thượng phẩm huyền khí phóng ra lạnh lạnh sát khí, "Quý quái" này thậm chí cũng không nhúc nhích, cứ như vậy đứng tại nguyên chỗ, sở hữu vô hình kinh khí dồn đến trước mặt hắn, tựa hồ bị đạo đạo lực lượng vô hình đánh tan, hóa thành gió mát, lay động tóc của hắn, sau đó thân hình hắn chợt lóe, trong chớp lát vọt tới trước mặt Diệp Cô Âm, cùng nàng mặt đối mặt, có thể cảm nhận được khí tức.

"A..."

Đôi mắt với mặt quý đột nhiên hiện trước mặt mình, Diệp Cô Âm chính là lá gan lớn hơn nữa, trong nháy mắt cũng sợ hãi.

Bản tính nữ nhân vào giờ khắc này bộc phát, nàng làm ra phản ứng cùng cô gái khác không có khác gì.

Thét chói tai!

Bất quá ngay cả nàng cũng không nghĩ tới, một tiếng thét chói tai này, lại đem "Ác quý" kia dọa cho sợ đến rút lui trở về.

Trong chớp lát thối lui đến hơn ba trượng, ôm tai mắng: "Con mẹ nó, làm ta sợ muốn chết..."

"Tiểu quý, là người!"

Diệp Cô Âm trong chớp lát đã nghe ra thanh âm của Phương Hành, vừa vội vừa tức, hơn nữa lửa giận ngút trời.

Thậm chí trong thanh âm này, còn kèm theo ý mừng nhẹ.

Không phải vì rốt cục thấy tên tiểu quý này mà vui mừng, mà là phát hiện "Ác quý" này là người mà vui mừng.

Nàng sợ ác quý, cũng không sợ Phương Hành.

"Người... lại dám giả trang quý làm ta sợ, ta muốn giết người..."

Diệp Cô Âm giọng căm hận kêu to, trực tiếp mười ngón tay huy động liên tục, bật động dây đàn, lực lượng vô hình hướng Phương Hành bay tới.

"Ha ha, chân dài, người cảm thấy còn có thể làm gì tiểu gia ư?"

Phương Hành đối mặt với Diệp Cô Âm phóng ra tiếng đàn công kích cắt tiếng cười to, ý thái dễ dàng.

Trúc Cơ rồi, kinh hoàng cảm phóng ra lực lượng, đã không giống như trước cảm giác vô thanh vô tức, vô ảnh vô tung, mà là trở nên có dấu vết dễ lần theo, mà chỉ cần có thể bắt được quỹ tích tiếng đàn này, là có thể tránh né thậm chí là đánh tan, vì vậy đối mặt với tiếng đàn, Phương Hành chẳng qua ha ha cười một tiếng, thân hình như quỷ ảnh lóe lên vài cái, lần nữa đi tới trước mặt Diệp Cô Âm.

Diệp Cô Âm kinh hãi, kinh ngạc vì tốc độ cực nhanh của Phương Hành, theo bản năng đẩy kinh hoàng cảm, hướng Phương Hành đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Ác nhân ma

Phương Hành mấy ngày qua có chút rảnh rồi đến phát chán, hơn nữa mới vừa Trúc Cơ thành công, không có đối thủ phân cao thấp, cảm giác có chút khó chịu, cả bụng buồn bực, vốn còn muốn trêu chọc Diệp Cô Âm, nhưng thấy đàn ngọc, nhớ lại chuyện nữ nhân này đuổi giết mình, hận ý dâng lên, trực tiếp trở bàn tay nhất câu, đem đàn ngọc đoạt đến trong tay.

Thân hình hắn chợt lui, thối lui đến ngoài ba trượng, cười hắc hắc nói: "Chân dài, ban đầu người dùng đàn này khi dễ tiểu gia thật là độc ác, hôm nay tiểu

gia sẽ phá hủy cái đàn nát này của ngươi, xem ngươi lấy cái gì ra về uy phong..."

Vừa nói, hai tay ôm lấy, dùng sức đem đàn ngọc hướng thạch bích bên cạnh đập xuống.

"Thình thịch..."

Hắn dùng hết chân lực, đem đàn ngọc coi như cây gậy, đập này thạch bích tuôn rơi rung động, đại lượng tro bụi sái rơi xuống.

"Đó là huyền khí sư tôn ta ban thưởng, tiểu quý ngươi dám?"

Diệp Cô Âm ngẩn ngơ, sau đó điên cuồng vọt lên.

Chiếc kinh hoàng cảm này, chính là lúc nàng chính thức báỉ sư, sư tôn ban cho nàng bốn mạng pháp bảo, từng có lời dặn nàng cả đời ái hộ chiếc đàn này, mà Diệp Cô Âm, cũng từng ở có chút trường hợp nói ra ngữ điệu "Cầm còn người còn, cầm hủy người mất", trong ngày thường vẫn mang ở trên người, lúc nào cũng lau sạch, vậy có thể nhuộm bụi, cầm không dính nụi, thật là coi trọng so với tánh mạng còn trọng yếu hơn.

Nhưng hôm nay, tiểu quý này lại cầm kinh hoàng cảm đi đập đá?

Cảm giác như vậy, so với dùng đàn đập nàng càng làm cho nàng bội phần đau lòng...

"Con mẹ nó, còn rất bền chắc?"

Phương Hành dùng sức ở trên cột đá đập hai cái, lại thấy đàn này không có chút nào hư hao, cũng có chút ngoài ý muốn. Lại thấy Diệp Cô Âm vọt lên trực tiếp vút không mà bay. Một bên bay một bên đem kinh hoàng cảm nặng nề đánh tới bất kỳ đồ vật gì mà hắn có thể nhìn thấy, nhất thời nện đến trong thạch thất, khói bụi tràn ngập, loạn thạch văng tung tóe, trên kinh hoàng cảm, thỉnh thoảng phát ra ong ong quái thanh, hết sức khó nghe.

Mà Diệp Cô Âm điên cuồng đuổi theo phía sau hắn vừa nóng lòng, vừa đau lòng, giống như người điên.

"Tiểu quý, đem cầm trả ta..."

Nàng điên cuồng quát, hoàn toàn không có phong thái cao ngạo lạnh nhạt lúc đầu, giống một bà điên.

Chỉ bất quá, Phương Hành tốc độ vốn so với nàng nhanh hơn, lúc này Trúc Cơ thành công, lại càng không đem nàng để vào trong mắt.

Diệp Cô Âm tức thành như vậy, hắn càng vui vẻ hơn vừa cười ha ha, vừa đem kinh hoàng cảm đánh hướng bốn phía.

Để cho Phương Hành có chút buồn bực chính là, kinh hoàng cảm xác thực là một huyền khí, chính là lấy ngàn năm phượng đồng mộc chế tạo ra, so với bình thường huyền thiết càng thêm kiên cố, hắn đập phá nửa ngày, cũng chỉ thấy trên đàn rơi xuống chút tro bụi, ngay cả dây đàn cũng không đứt một cây, nhất thời có chút buồn bực, muốn tiện tay nhét vào trong túi trữ vật, không ngờ phát hiện, thế nhưng nhét không vào túi trữ vật...

"Khó trách nàng phải đem đàn đeo trên người!"

Phương Hành thấy thật sự hủy không được, không thể làm gì khác tiện tay đem đàn giữ trong tay.

"Tiểu quý, trả ta kinh hoàng cảm, trả ta Trúc Cơ Đan..."

Diệp Cô Âm lúc này cũng hướng Phương Hành lao đến, hình dáng rất điên cuồng.

"Đàn bà thú, không có đàn, ngươi còn muốn mặt tiểu gia khóc lóc om sòm ư?"

Phương Hành trở tay chính là một cái tát, Diệp Cô Âm nhất thời thân hình cũng cuốn, tựa như điều đứt dây bay ra.

"Ngươi... Ngươi lại dám đánh ta?"

Diệp Cô Âm bụm mặt, trực tiếp ngây dại.

Nàng cũng không ngu, chẳng qua bị Phương Hành chọc giận văng đầu thôi.

Mấy ngày nay thiếu chút nữa đem nàng hành hạ phát điên, vì vậy thấy Phương Hành, có chút mất đi lý trí.

Bất quá Phương Hành một tát, đã đánh tỉnh nàng, làm cho nàng ý thức được tên tiểu quý trước mắt rất cường đại.

Ở năm ngày trước, thời điểm mới vừa ngã vào âm ngục uyên, tiểu quý này còn không phải đối thủ của mình.

Chỉ sợ chính mình không cần đàn ngọc, nói riêng về thực lực bản thân, tiểu quý này cũng không thể tùy tiện một chiêu đánh bay chính mình.

Hướng chi, phương pháp hắn vừa rồi đánh tan tiếng đàn, thân ảnh như kiểu quý mị hư vô...

Diệp Cô Âm bỗng nhiên kinh ngạc nhìn về Phương Hành, thanh âm run rẩy: "Ngươi... Ngươi đã Trúc Cơ?"

Phương Hành cười hắc hắc, từ từ đi tới, trên người một đạo khí tức khiến người phóng ra, phô thiên cái địa.

"Làm sao có thể? Năm ngày trước, ngươi vẫn chỉ là... Linh Động bát trọng..."

Diệp Cô Âm sợ ngây người, so với vừa rồi thấy quý còn giật mình hơn.

"Chuyện này muốn đa tạ ngươi!"

Phương Hành dương dương đắc ý, hướng Diệp Cô Âm ép tới.

Diệp Cô Âm sắc mặt đại biến, liên tiếp lui về phía sau, nếu nói là nàng mới vừa rồi còn có lòng phản kháng mà nói, lúc này đối mặt với Phương Hành đã Trúc Cơ, không có chút nào chống cự rồi, Trúc Cơ cùng Linh Động, vốn là một đạo lệch trời.

"Tiểu quý, ngươi... Ngươi đường đường Trúc Cơ, khi dễ ta một nữ tử Linh Động yếu đuối... Là đạo lý gì?"

Diệp Cô Âm thanh âm run run, run giọng kêu lên.

Bất đắc dĩ, nàng đưa ra quy tắc thông dụng trong tu hành giới.

Nói như vậy, cảnh giới cao chèn ép cảnh giới thấp, là một việc vô cùng xấu hổ.

Rất nhiều người tự giữ thân phận, đối với người tu hành thấp hơn mình, cũng sẽ mở một mặt lưới.

Nhưng Phương Hành trong lòng lại không có đạo lý này, lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Không phục liền đánh ngươi, chính là đạo lý này..."

Vừa nói năm ngón tay một trao, Diệp Cô Âm sắc mặt ủ rũ nhất thời bị hấn lẳng không bắt lấy.

Trúc Cơ rồi, uy lực Dẫn lực thuật cũng tùy theo tăng trưởng, dưới lực lượng cường đại này, ngay cả Diệp Cô Âm nửa bước Trúc Cơ cũng không có chút nào phản kháng, lực lượng vô hình cuốn lấy cổ, đem mặt của nàng làm đến mức đỏ bừng.

"Có bản lĩnh... Ngươi... Tự phong tu vi, ở Linh Động cảnh... Cùng ta đánh một trận..."

Diệp Cô Âm vô cùng không cam lòng, đến lúc này, lại vẫn nghĩ sử dụng phương pháp khích tướng, để cho hấn tự phong tu vi.

"Hừ, ban đầu ngươi lấy đàn ngọc ở trước mặt tiểu gia tử về, ta cũng bảo ngươi ném đàn ngọc, bằng bản lĩnh thật sự đánh một trận cùng ta, ngươi nói như thế nào? Thôi tính lại đi, ngươi là người thông minh, không chịu vứt bỏ đàn ngọc cùng ta đánh một trận, ta cũng không phải người ngu, làm sao có thể ngốc đến tự phong tu vi? Ban đầu ngươi dùng đàn ngọc áp ta, tiểu gia hôm nay, chính là muốn dùng tu vi áp ngươi..."

Phương Hành cười lạnh, bàn tay bắn ra, nhất thời hướng Diệp Cô Âm ném tới trên thạch bích phía sau nàng, lại từ trên thạch bích tuột xuống, ngọc thể vô lực trôi xuống, thân hình run lên, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt chán nản.

"Ngươi... Ngươi giết ta đi... sư tôn ta... Sẽ thay ta báo thù..."

Diệp Cô Âm đã không còn hy vọng, nhưng nàng rút cuộc vẫn cao ngạo vô cùng, đến lúc này vẫn không có ý tứ cầu xin tha thứ.

Thanh âm trầm thấp tựa hồ đã có ý muốn chết.

"Hừ. Hiện tại giết ngươi, thật là đáng tiếc..."

Phương Hành vốn không muốn giết nàng, cười hắc hắc, hướng Diệp Cô Âm đánh giá, trong đôi mắt tặc quang đại hiện.

Diệp Cô Âm nhất thời kinh hãi, nàng không sợ chết, nhưng sợ một việc khác phát sinh, chuyện bất kỳ nữ nhân nào đều sợ.

"Tiểu quý... Ngươi vĩnh viễn... Cũng đừng nghĩ đối với ta làm chuyện... Xấu xa..."

Diệp Cô Âm đột nhiên vừa ngoan tâm giờ tay lên bắm ở trên cổ mình, năm ngón tay thậm chí đã đâm vào da.

"Ta tình nguyện chết... Cũng sẽ không bị ngươi làm bậy..."

Giờ khắc này, nàng thậm chí ý chết đã quyết, muốn cắt đứt tánh mạng của mình, phòng ngừa hậu quả xấu ra đời.

Phương Hành thấy, cũng hơi ngần ra, nghĩ thâm lão tử bất quá là đem ngươi bắt về cho Đại Bể Tà vương đánh, đợi đến luyện thành vạn linh kỳ mới giết chết ngươi, làm sao lại thành ngươi tình nguyện chết cũng sẽ không bị ta làm bậy?

Bất quá thấy nữ nhân này uy hiếp chính mình, hấn cũng không sợ. Từ từ nói: "Tùy ngươi, nếu như ngươi tự sát, ta sẽ đem thi thể của ngươi mang đi ra ngoài, lột sạch, ném đến trên đường lớn, ghim cái lều, ai cho ta một đồng tiền, ta sẽ để cho người đó nhìn... Hắc hắc, đây cũng là thân thể Sở Vực đệ

nhất thiên kiều a, ngươi nói chiêu bài này đánh ra, ta kiếm được bao nhiêu?"

Diệp Cô Âm nhất thời sợ ngây người, trong đôi mắt hiện ra sợ hãi.

Nếu tiểu quý này thật sự làm như vậy, như vậy nàng ngay cả chết cũng không dám..

Kiều ngạo như nàng, khó có thể tưởng tượng cảnh tượng chính mình sau khi chết, bị tiểu quý này triển lãm, để cho phàm phu tục tử soi mói.

"Ngươi... Ngươi dám..."

"Ngươi dám tự sát ta sẽ dám đem ngươi mang ra ngoài triển lãm!"

"Ngươi dám làm như vậy... Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

"Ngươi sống ta còn không sợ, lại sợ quỷ ư?"

Một phen nói chuyện, Diệp Cô Âm hoàn toàn bại trận, thân thể run rẩy, phục xuống, thanh âm yếu ớt nói: "Ngươi... Ngươi... Tùy ngươi... Nhưng ta có một điều kiện... Cho ta một tấm dẫn lối phù, hoặc là phát viêm phù... Ta chỉ cầu... Đem chính mình nổ thành mảnh nhỏ... Một chút cũng không cần lưu lại... Tiểu quý... Ta đòi sau... Vẫn muốn giết ngươi!"

Thấy nàng tựa như nhận mệnh rồi, Phương Hành mới cười hắc hắc, ném ra Khổn Tiên Tác: "Đi theo ta đi!"

"Đi..."

Diệp Cô Âm thất hồn lạc phách, tùy ý hần đem Khổn Tiên Tác buộc ở trên cổ mình, như tượng gỗ đi theo hần đi.

Hành lang nhập thất, không lâu lắm đã đi tới tòa thạch thất kia.

Đại Bàng Tà vương chính đứng ở trước một đồng pháp khí chọn lựa, cũng không quay đầu lại nói: "Tại sao lâu như thế?"

"Vậy mà... Hai người?"

Diệp Cô Âm sắc mặt đột biến, bất quá rất nhanh phát hiện, Đại Bàng Tà vương chẳng qua là âm lĩnh, cũng không phải là chân thân.

Nhưng bất luận như thế nào, nhìn thấy có người ngoài ở đây, nàng vẫn là tâm như chết, ôm hận muốn chết.

"Ngươi không phải nói cần người đem hơn ba trăm pháp ấn khắc trên kỳ sao? Cho ngươi trợ thủ!"

Phương Hành cười hắc hắc, đem Diệp Cô Âm lôi tới, chỉ vào Đại Bàng Tà vương nói: "Đi làm việc sao!"

Diệp Cô Âm cũng giật mình, khó có thể tin quay đầu nhìn Phương Hành: "Ngươi... Đem ta mang đến chính là vì làm việc ư?"

Phương Hành vừa trừng mắt, nói: "Ngươi không chịu làm sao? Có tin ta đánh ngươi hay không?"

Diệp Cô Âm trên mặt dâng lên một trận đỏ ửng, hàm răng cắn khàn khách rung động, hận ý từ đáy lòng dâng lên, bỗng nhiên lên tiếng kêu to: "Khổn kiếp, ta sớm muộn gì cũng giết ngươi, ta sẽ sớm muộn gì nhất định sẽ giết ngươi..."

"Giết đại gia ngươi, có tin tiểu gia hiện tại sẽ giết ngươi..."

Phương Hành một cước đá vào trên hông Diệp Cô Âm, quát to: "Làm việc!"

Trong lòng rất có chút ít không giải thích được, không biết nữ nhân thoát nhìn đã thuần phục này tại sao bỗng nhiên nổi giận.

Diệp Cô Âm từ trên mặt đất bò dậy, ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn Phương Hành, không nói lời nào.

Phương Hành tròn mắt nói: "Nhìn cái gì?"

Diệp Cô Âm thanh âm giống như trong kẽ răng nặn ra: "Cho ta một ngoại bảo, ta làm việc cho ngươi!"

"Nữ nhân thật phiền phức, để mông trần không làm việc được ư?"

Phương Hành im lặng lắc đầu, từ trong túi của mình lấy một đạo bào ném tới. y phục của nữ nhân này cũng không dám cho, mặc dù trong túi trữ vật quả thật cũng có mấy bộ quần áo, nhưng mỗi một vật cũng là pháp y uy lực kinh người, Phương Hành mặc dù không mặc váy, nhưng cũng đem những đồ này trở thành của mình, tuyệt đối không thể nào trả lại cho Diệp Cô Âm.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Luyện thành vạn linh kỳ

Thời gian từng ngày từng ngày trôi đi, trong nháy mắt đã qua bảy ngày.

Nếu tính toán ra, Phương Hành ở âm ngục uyên này đã mười hai ngày. Trong khoảng thời gian này, Diệp Cô Âm đã hoàn toàn bị Phương Hành khuất phục, không dám phản kháng, cũng không dám chết, thậm chí không dám làm việc không chăm chú, bởi vì Phương Hành định ra một cái quy củ mới, chỉ cần nàng làm có một chút sai lầm, nếu chậm nhất phần, sẽ từ trên người nàng cắt một tấm vải...

Ở thời điểm đạo bào bị cắt thất linh bát lạc bắt đầu lộ ra da thịt, Diệp Cô Âm liền chấp nhận số phận rồi.

Nàng hôm nay cần làm, hay là tại khí phổi Đại Bàng Tà vương cùng Phương Hành liên thủ luyện chế, đem pháp ấn trên mặt đất cùng trên vách tường trong thạch thất, sử dụng bí pháp, từng điểm từng điểm phong ấn trên lá cờ, đây cũng là một việc cực kỳ tỉ mỉ, rất nhiều hạn chế, Phương Hành tạm thời giữ cho nàng mạng sống, cũng là bởi vì chính hắn thật sự ngại phiền toái, không muốn làm như vậy.

Diệp Cô Âm chủ lực, Đại Bàng Tà vương trông coi, Phương Hành thỉnh thoảng thị sát, vạn linh kỳ dần dần thành hình.

Trong khoảng thời gian này, Phương Hành cũng thường xuyên đi ra ngoài, tìm kiếm nội bộ cấu tạo âm ngục uyên.

Quả thật như Đại Bàng Tà vương nói, âm ngục uyên là một hắc ngục khổng lồ của Yêu tộc, phi thường to lớn, lớn đến cơ hồ rất khó dò, có gần ngàn tòa ngục thất cùng nhiều pháp trận và cấm chế, cũng may Phương Hành hôm nay đã Trúc Cơ thành công, mới dùng ba ngày thời gian dò xét toàn cảnh, nếu là Linh Động cảnh, dò xét cái ngục này ít nhất cũng phải nửa tháng trở lên.

Ba ngày tìm kiếm, Phương Hành rốt cục dựa theo Đại Bàng Tà vương chỉ điểm cùng đề nghị, phát hiện một nơi có thể rời đi, ở cuối hắc ngục, có một cánh cửa huyền thiết không lồ đang đóng. Trước cửa không đường, không trung hiện lên chín đạo pháp cấm, chỉ cần xông qua chín đạo pháp cấm, có thể đi tới trước huyền thiết chi môn, mở ra cửa sắt mà rời hắc ngục.

Chín đạo pháp cấm, hôm nay hơn phân nửa đã không trọn vẹn, nhưng còn có uy lực tương đối, Phương Hành dùng Âm Dương Thần Ma giám xem, căn bản không có một lối đi an toàn, có thể hoàn toàn tránh né chín đạo pháp cấm rời đi.

Hôm nay hắn muốn đến cửa sắt nơi đây, lộ tuyến n toàn nhất, cũng phải chống đỡ ba đạo pháp cấm.

Theo Đại Bàng Tà vương đoán, đây đã là kết quả cực kỳ may mắn, âm ngục uyên trong quá khứ, không chỉ có chín đạo pháp cấm đầy đủ, hơn nữa ở ngoài huyền môn, còn có hai tôn Kim Đan yêu vương trấn giữ, tùy thời điều chỉnh thứ tự pháp cấm, hay là xuất thủ tăng cường uy lực pháp cấm, đừng nói là Phương Hành, coi như là Kim Đan đỉnh phong tu sĩ đều không thể bài trừ cấm chế từ đó xông ra ngoài.

Mà hắn hôm nay, chỉ cần xông qua ba đạo cấm chế không trọn vẹn, nguy hiểm chưa bằng một phần trăm.

Dĩ nhiên dù là như thế, Phương Hành tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, xông vào ba đạo cấm chế cũng là phi thường nguy hiểm.

Cho nên Phương Hành cũng quyết định chủ ý, phải đợi vạn linh kỳ luyện chế thành công, sau đó lại phá cấm ra.

Thời gian thoáng một cái, lại là mười ngày trôi đi, Phương Hành lười biếng nằm ở cạnh góc tường nghiên cứu « Thái Thượng Cảm Ứng Kinh », rốt cục nghe được Đại Bàng Tà vương hô vang vui mừng. Biết vạn linh kỳ luyện chế thành công rồi, đem Thái Thượng Cảm Ứng Kinh hướng trong túi trữ vật để xuống, phi thân nhanh chóng tới, trên mặt đất chính có một lá cờ màu đen lẳng lặng nằm trên mặt đất.

Lá cờ chột nhin, vô cùng bình thường, phía trên khắc rõ hoa văn phiền phức, nhưng nếu nhìn kỹ lại, có thể thấy được hoa văn dĩ nhiên là pháp ấn, mà nhiều pháp ấn như vậy tổ hợp đến cùng nhau, để cho này lá cờ có một tia quý dị khí tức, như nhìn chăm chú, tiếp tục cảm giác cả người cũng sẽ bị hấp thụ đến trong lá cờ này.

"Hắc hắc, tiểu quý, ngươi tới hoàn thành một bước cuối cùng sao!"

Đại Bàng Tà vương cười hắc hắc, đột nhiên bay ra ngoài, thân hình ẩn vào trong cờ, rồi sau đó, khắp lá cờ đột nhiên bay lên, Phương Hành đưa tay nắm chặt chuôi, nhất thời cảm thấy mây trăm đạo khí tức mơ hồ thông qua chuôi cờ cùng mình tương liên, chính mình chỉ cần tâm thần vừa động, là có thể đem khu động, giống như khu động lực lượng của mình.

Phương Hành bất động thanh sắc lấy Âm Dương Thần Ma giám giám định một phen, không phát hiện dị trạng, tâm tình trong nháy mắt thật tốt.

"Tự linh!"

Hắn huy động đại kỳ, hướng hư không một chỉ.

Một chớp, âm phong nổi lên, gào thét loạn lòng người.

Ở thông đạo bốn phương thông suốt trong hắc ngục, theo hắc thức lục vạn linh kỳ, thế nhưng có vô số đạo âm linh từ bốn phương tám hướng lao qua, cuộn cuộn như thủy triều, rồi rít bay vào trong mắt cò này, cảnh tượng hết sức quý dị, bất quá Phương Hành lại biết, đây chính là một bước cuối cùng luyện hóa vạn linh kỳ, chúng linh trở về vị trí, vạn linh kỳ sở dĩ có lực lượng mạnh như vậy, là có thể thông qua cò này khống chế lực lượng yêu linh, vì vậy đem pháp ấn yêu linh để lại trên cò cất vào dưới cò mà cho mình huy động.

Bên trong đã khắc vào đặc thù pháp trận, khiến cho Phương Hành cho dù là rời khỏi nơi đây, lũ yêu linh cũng sẽ được pháp trận bảo vệ, sẽ không hồn phi khối diệt, mà tại lúc công địch, Phương Hành cần toàn lực bảo vệ cái cò này, pháp ấn trên cò bất diệt, yêu linh bị hắc khu sử đi ra ngoài sẽ không chết, nói trắng ra là, có cò này nơi tay, Phương Hành tương đương có hơn ba trăm yêu linh binh tướng ngự sử.

Bất quá, cái cò này cũng có một nhược điểm, chính là muốn muốn phát huy uy lực của nó, cần đại lượng huyết tể.

Âm linh dù sao chỉ là một sợi thần hồn, không có thật thể, vì vậy vạn linh kỳ lúc này, thôi phát ra, chỉ biết tạo thành mấy trăm yêu binh đánh tới huyền tượng, trừ phi đối thủ quá yếu, trực tiếp bị Phương Hành khu sử những yêu linh này cuốn đi thần hồn, nếu không yêu linh không có thật thể, liền rất khó đối với đối thủ tạo thành uy hiếp quá lớn, trừ phi có đại lượng huyết tể.

Thông qua tiêu hao huyết tể, yêu linh này cũng có thể tạm thời ngưng kết thành thật thể, phát huy ra lực lượng cường đại hơn.

Cái cò này tà dị, là tà ở chỗ này, tình huống nào đó, khu sử nó căn bản không cần tiêu hao tu sĩ tự thân lực lượng.

Tỷ như ở trên chiến trường, đối mặt với vài chục vạn đại quân, Phương Hành chỉ cần huy động vạn linh kỳ, có thể tru diệt một phần binh lính, sau đó tích góp huyết tể, mà vạn linh kỳ chiếm được huyết tể, thì có lực lượng cường đại hơn, có thể giết chết càng nhiều địch nhân, vừa tích góp càng nhiều huyết tể, kể từ đó nói, tuần hoàn bù đắp, Phương Hành có thể không cần tốn nhiều sức đã giết hết đại quân.

"Ha ha, thuận tay, sau này đây chính là binh khí tiểu gia bước vào Trúc Cơ!"

Phương Hành ha ha cười một tiếng, tựa hồ rất hài lòng.

Sau khi nói xong, hắc xoay chuyển ánh mắt, đột nhiên nhìn về Diệp Cô Âm bên cạnh.

Diệp Cô Âm trầm mặc không nói, vào giờ khắc này, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch.

"Người đứng là vẫn còn muốn giết ta?"

Nàng bộ ngực chập chùng không chừng, thần sắc có một chút kinh hoàng.

Không có ai có thể vĩnh viễn không sợ chết, nàng lúc đầu đối mặt Phương Hành, quả thật ôm lấy tử chí, chẳng qua là khi đó bị thủ đoạn bí ối của Phương Hành hù dọa, không dám đi chết, sau lại vừa trải qua nhiều ngày như vậy, tử chí đã tiêu, khát vọng sống sót.

"Đổi lại người người sẽ tha ta ư?"

Phương Hành tự tiểu phi tiểu nhìn hướng Diệp Cô Âm.

Diệp Cô Âm ánh mắt chớp diệt không chừng, không mở miệng.

Tất cả mọi người là người thông minh, có chút lời nói dối không có cần thiết nói, ban đầu nếu nàng bắt được Phương Hành, sau khi ép hỏi ra bí mật trên người Phương Hành, tất nhiên sẽ đưa đến trong tay Thanh Vân Tông Tiểu thị, sợ rằng so với chết còn thảm hơn.

Khi đó nàng, căn bản không đem mạng của Phương Hành coi là mạng, lúc này, cũng không dám hy vọng xa vời Phương Hành hạ thủ lưu tình.

"Niệm tình người làm người hầu thời gian dài như vậy, ta sẽ đem thi thể người mang ra ngoài, an táng ở bên ngoài, để cho người có cơ hội đầu thai chuyển thế!" Phương Hành trầm tư một chút, thành thật nói, đây đúng là mở một mặt lưới rồi, nếu không, nếu đem Diệp Cô Âm giết chết ở nơi này, nàng âm linh sẽ không tiêu tán, sẽ ở chỗ này, du đãng cả đời.

Thật ra đối mặt một cái mỹ nhân như hoa như ngọc như vậy, hắc cũng cảm thấy giết thì đáng tiếc.

Chẳng qua là phải giết, nếu đã kết thù rồi, liền không có đạo lý giữ lại.

Một bước bước lên, sẽ phải hướng đầu Diệp Cô Âm phách một chương, đưa Sở Vực đệ nhất thiên kiều quy tây.

Diệp Cô Âm đối mặt một chương này, không có chút khả năng chống cự, nàng không có đàn ngọc, vốn không phải là đối thủ của Phương Hành, huống chi hôm nay Phương Hành đã Trúc Cơ? Lúc này ở trước mặt Phương Hành, nàng kém như con kiến.

Chương lực đánh xuống, Diệp Cô Âm tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, khóe mắt dường như có một giọt nước mắt chảy xuống.

Cũng không biết nàng lúc này, là vì mình ban đầu đuổi giết Phương Hành mà hối hận, hay là bởi vì tử vong mà sợ phát khóc.

Bất quá, Phương Hành một chương này cũng không thật sự vô xuống.

Đang ở trên đường một chương này phách đến, trên người Diệp Cô Âm, bỗng nhiên có một đạo khí tức kinh người phóng ra.

Đạo khí tức này núp trong cơ thể Diệp Cô Âm, ngay cả chính nàng cũng không biết, khí tức vừa hiện, Diệp Cô Âm đã bị đạo khí tức này nghịch hướng đầu phù, ngất đi. Đạo khí tức giấu diếm này thì thoáng cái xông về hư không, thân ảnh một lão già trên không trung hiển hóa ra, người mặc hắc bào, râu mép hoa râm, chấp tay đứng trên hư không, hai tròng mắt như điện, hướng Phương Hành nhìn sang.

"Sao?"

Phương Hành bị đạo khí tức này kinh động, bỗng nhiên bay ngược đến ngoài mười trượng, vạn linh kỳ quần lấy thân, cẩn thận phòng ngự.

"Đạo hữu, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, cho ta một phần thể diện, tha cho tiểu đồ của ta một mạng sao..."

Hư ảnh lạnh nhạt mở miệng, cũng không tức giận, lại làm cho người ta mơ hồ cảm thấy không thể trái lời.

"Kim Đan đại tu thần niệm hình chiếu..."

Phương Hành thực có chút không dám vọng động, trong lòng thầm giật mình.

Hắn đã phát hiện, đạo khí tức này là khí tức một vị Kim Đan đại tu, nấp trong cơ thể Diệp Cô Âm, bình thời đạo khí tức này ẩn sâu không hiện, ngay cả chính nàng cũng không biết, nhưng ở nàng đối mặt lực lượng có thể đã thương tánh mạng, lâm vào sinh tử nguy cơ, đạo khí tức này sẽ bị kích hoạt, lão già thân ảnh như trong hư không, có thể cùng Diệp Cô Âm bên cạnh địch nhân nói chuyện với nhau.

Ban đầu chính mình bắt Diệp Cô Âm, cũng là bởi vì không có tính toán giết chết Diệp Cô Âm, cho nên không làm kinh động đạo khí tức này, thắng đến lúc này động sát tâm, một chương này đánh chưa từng nương tay, cũng dẫn phát cái biến hóa này.

"Hắc hắc, lão đầu, ngươi cũng đã biết hảo đồ đệ này của ngươi ban đầu là vì một chút chuyện nhỏ điên cuồng đuổi giết ta một ngày một đêm chứ? Nếu không phải tiểu gia phận tốt, sớm đã bị nàng giết chết, hôm nay một câu nói của ngươi đã muốn ta tha cho nàng ư?" Phương Hành cẩn thận suy tính lực lượng đạo hư ảnh này, đồng thời cười lạnh lạnh nói: "Đừng tưởng rằng ta không nhìn ra, ngươi chỉ là một đạo dấu vết, ngăn ta như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Lao ra âm ngục uyên

Thông qua Âm Dương Thần Ma giám, Phương Hành đã nhìn ra, đạo hư ảnh này chẳng qua là một tia khí tức của Kim Đan kỳ đại tu hiển hóa, lực lượng có hạn, nếu mình chính là Trúc Cơ sơ kỳ bình thường, còn có thể sợ hãi, nhưng hôm nay chính mình, thực lực chân thật vượt xa Trúc Cơ sơ kỳ bình thường, còn có vạn linh kỳ huyền khí nơi tay, có ít nhất bảy thành nắm chắc đem Diệp Cô Âm cùng đạo khí tức này cùng nhau tiêu diệt.

"Tiểu đồ tính tình cao ngạo, quả thật trong mắt không người, lão hủ ở chỗ này hướng đạo hữu bồi tội..."

Lão già lạnh nhạt nói: "Ta đây một đạo khí tức, có lẽ không ngăn cản được đạo hữu, bất quá thứ cho lão hủ nói thẳng, nếu ngươi đánh chết đồ đệ của ta, tất nhiên sẽ đem đạo khí tức ta gọi lại bên trong thức hải của nàng cùng nhau hủy diệt, mà chỉ cần ngươi diệt khí tức của ta, trong tối tâm sẽ cùng lão hủ đánh vào nhân quả, ngày sau một khi ngươi xuất hiện cách lão hủ gần dậm, ta tất sinh cảm ứng, có thể thông qua bí pháp, tìm ra vị trí của ngươi... Hồ Cầm bắt tài, nhưng nếu một lòng gây khó dễ cho đạo hữu, chỉ sợ cuộc sống của ngươi cũng không tốt lắm..."

Nhân nhạ thanh âm bay trong không khí, giống như là uy hiếp, hoặc như là tự thuật một chuyện rất đơn giản.

Chẳng qua là Phương Hành nghe, nhất thời ngáy đại.

"Hồ Cầm?"

Phương Hành nghe cái tên này, nhất thời ngẩn ngơ, như nửa ngày không có kịp phản ứng.

Sư phó của Diệp Cô Âm, chính là Hồ Cầm?

Tông chủ Trần Huyền Hoa theo lời, người duy nhất có thể có giúp mình hóa giải nguyên rửa, Hồ Cầm?

Danh tự này không phải là của đàn bà sao?

Thế nào lại là nam, còn là một lão đầu tử?

"Đạo hữu, ta biết tính tình của tiểu đồ, cho nên lần này nàng cùng đạo hữu tranh phong, vô luận thắng bại chịu thiệt ra sao, ta cũng sẽ không hỏi tới, chỉ coi là tự oán giữa các người, chẳng qua là, nàng dù sao cũng là đồ đệ của ta, lão hủ không thể nào nhìn nàng bỏ mạng, cho nên khẩn cầu đạo hữu lưu

nàng một mạng, coi như là Hồ Cầm lão nhi thiếu đạo hữu một cái nhân tình, ngươi xem coi thế nào?"

Hồ Cầm thấy Phương Hành khiếp sợ, lại từ từ bổ sung một câu.

Phương Hành tâm niệm chuyển cực nhanh, bởi vì chuyện phát hiện sư tôn của Diệp Cô Âm là Hồ Cầm mình muốn tìm sinh ra kinh ngạc rất nhanh đã bị hấn xảo diệu ẩn dấu đi, không lộ nửa điểm thanh sắc, ha ha cười một tiếng, nói: "Lão đầu, ta lần này có thể cho ngươi mặt mũi, tha cho đồ nhi của ngươi một mạng, bất quá ngươi nói coi như ngươi thiếu ta một cái nhân tình, ta hỏi ngươi, nói lời giữ lời sao?"

Hồ Cầm lão nhân nghe vậy, cũng là hơi ngẩn ra, gật đầu nói: "Tạ ơn đạo hữu, Hồ Cầm đã nói, tự nhiên giữ lời!"

Phương Hành cúi đầu trầm tư, cũng không xác định lão đầu này nói có tính hay không, thuận miệng nói: "Tốt, ta nhớ kỹ rồi!"

Hồ Cầm hơi ngẩn ra, hướng Phương Hành nhẹ nhàng chấp tay, hư ảnh tại trong hư không dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Mà theo hư ảnh tan biến, Diệp Cô Âm ư một tiếng, tỉnh dậy tới.

"Có một sư phụ tốt đúng là sướng a, một thân bảo bối không nói, còn có một đạo khí tức ở thời khắc sống chết đi ra ngoài thuyết tình..."

Phương Hành chép miệng, cảm giác người với người, khác biệt thật là quá lớn.

"Ngươi... Ngươi không giết ta?"

Diệp Cô Âm cũng không biết đối thoại vừa mới phát sinh, thấy Phương Hành đứng cách chính mình mười trượng, tựa hồ cảm giác có chút ngoài ý muốn.

"Mỹ nhân như vậy, giết chẳng phải là đáng tiếc một đôi chân dài ư?"

Phương Hành đột nhiên cười hắc hắc, đột nhiên gần sát nàng, nắm được người của nàng, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng giơ lên, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, ở trong ánh mắt kinh hoàng của Diệp Cô Âm, Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Tiểu gia là một người mềm lòng, nhìn ngươi trong khoảng thời gian này thật biết điều, quyết định trước không giết ngươi, bất quá ngươi nên nhớ kỹ, ngươi thiếu tiểu gia một mạng a..."

Hồ Cầm lão nhân mới vừa rồi đã nói, chỉ cần mình giết nữ nhân này, cùng lúc hủy diệt đi tia khí tức kia của hấn, cũng là cùng hấn đánh vào nhân quả, thù này sẽ kết, Phương Hành còn muốn cầu cạnh lão nhân kia, tự nhiên sẽ không dễ dàng giết người.

Chẳng qua là, mặc dù không thể giết nữ nhân này, bỏ qua cho nàng, trong lòng cũng không thoải mái.

Phương Hành suy nghĩ một chút, nhìn vẻ mặt nhu nhược hiếm thấy của nữ nhân này, đột nhiên nổi lên ý xấu, miệng vênh lên, hướng đôi môi tái nhợt của Diệp Cô Âm hôn lên đi, Diệp Cô Âm tìm được đường sống trong chỗ chết, đang kinh ngạc tiểu quý này tại sao lại tha mạng cho mình, đột nhiên đôi môi bị hôn, hai mắt thoáng cái trợn tròn, thân thể như bị sét đánh, bủn rủn vô lực.

"Tiểu gia mặc dù không giết ngươi, cũng muốn để lại cho ngươi một kỷ niệm..."

Phương Hành thật ra chỉ khẽ chạm vào môi nàng, sợ Diệp Cô Âm mượn cơ hội cắn hấn, vẫn rất cẩn thận.

Sau khi hôn xong, cảm thấy còn chưa đã ghiền, bàn tay len lén thò vào trong ngực Diệp Cô Âm, đột nhiên cười dài một tiếng, kéo một khối vải đỏ xuống, phi thân hướng cuối hắc ngực bay đi, Diệp Cô Âm mất hồn ngồi ở tại chỗ, cũng không biết trải qua bao lâu, mới phát giác ngực thoáng lạnh, cúi đầu vừa nhìn, nhất thời tức suất nửa ngất đi...

Trước ngực của mình, đã hoàn toàn không có trời buộc, hai con chim bồ câu trắng lộ ra ngoài.

Tiểu quý... đã xé đi cái yếm của mình...

"Khốn kiếp, ta... Ta nhất định sẽ giết ngươi..."

Diệp Cô Âm lửa giận đốt đi nhu nhược, thanh âm thê lương ở trong hành lang quanh quẩn.

Mà Phương Hành ở trong tiếng cười ha ha, đã vọt tới trước ba đạo cấm chế trước hắc thiết huyền môn, không có chút do dự, phi thân lên, người bay trên không trung, sau lưng hai cánh run lên, kim ảnh đầy trời, trong chớp lát, có khoảng mấy trăm vũ kiếm chân thật vô cùng hướng đạo cấm chế thứ nhất đâm vào, chính là Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, theo Trúc Cơ thành công, uy lực pháp quyết này bạo tăng gấp mười lần.

"Oanh " " oanh " " oanh "

Khí lưu kích động, kinh lực bay ra, đạo cấm chế thứ nhất nghênh kiếm mà giải.

Phương Hành thân như lưu quang, từ trong cấm chế tàn phá xuyên qua, vạn linh kỳ hướng trên người khê quẩn, thẳng tắp xông ào vào đạo cấm chế thứ hai, trên vạn linh kỳ, trong chớp lát có đạo đạo khối đen bùng lên, tựa như khối giáp quý dị, đắp ở quanh người hấn, lôi lực trong đạo cấm chế thứ hai vô cùng vô tận, phổ thiên cái địa phách xuống, tất cả đều bổ vào trên khối đen.

Đạo cấm chế thứ hai chịu đựng qua, Phương Hành đã cự ly đạo cấm chế thứ ba không xa.

"Đi đi!"

Phương Hành rống to một tiếng, đem kinh hoàng cảm đã sớm đè ở trong tay ném ra ngoài.

"Oanh " " oanh " " oanh "

Một chốc, đạo cảm chế kim thuộc tính thứ ba, vô số đạo quý dị phi kiếm bị kích hoạt, tựa một mảnh kiếm hải, bổ vào trên kinh hoàng cảm, những phi kiếm này, mỗi một đạo cũng vô cùng sắc bén, có thể so với cực phẩm phi kiếm, nhưng kinh hoàng cảm lại là cứng rắn dị thường, ngay cả Phương Hành đều không thể hủy diệt, hôm nay vừa vận ngón ở trước phi kiếm, bị phách có tiếng boong boong, nhưng hoàn toàn không hư hao.

Phương Hành núp ở sau đàn ngọc, lấy cảm làm lá chắn, liên tiếp xông đã qua hơn nửa cảm chế, ở cuối cùng, đem đàn ngọc hướng phía sau, thi triển ra Trúc Cơ kỳ linh lực, khởi động bình chương thuật, thân như bay hướng hắc thiết huyền môn bay đi...

...

...

Lúc này trên yêu thành phế tích, cũng đang có hai vị Trúc Cơ chi tu bay đến giữa không trung, nghiêm mật tìm tòi, một người trong đó, khoan bào buộc nhẹ, mặt sư tử mắt bọ cạp, chính là Bách Thú Tông Tông chủ Ứng Sư Hồng, ở bên cạnh hắn, vóc người khô gầy như củi, một chòm râu dê, lại là Mạc Da trưởng lão, bọn họ ở Diệp Cô Âm cùng Phương Hành một trước một sau truy đuổi thoát đi, cũng mau chạy ra.

Chẳng qua là, Phương Hành cùng Diệp Cô Âm cũng tốc độ kinh người, bọn hắn cũng rất khó đuổi theo.

Bầu trời xanh miều miều, cũng không biết hai người này đi nơi nào, đường đường Sở Vực Trúc Cơ chi thiên hạ đệ nhất thiên kiêu gặp chuyện không may, trách nhiệm này Ứng Sư Hồng không đủ sức gánh vác, lòng tràn đầy hoảng loạn, phái ra Bách Thú Tông mọi người tay suor tập, tìm chính là hơn mười ngày thời gian, cơ hồ lục soát khắp cả Bột Hải, nhưng rốt cục ở phiến yêu thành phế tích phụ cận đã nhận ra Diệp Cô Âm lấy bí thuật đưa ra yếu ớt khí tức.

"Tông chủ, có thể xác định rồi, Diệp cô nương hiện tại hắn là đang ở Hắc Ngục âm ngục yên, cũng chỉ có cái chỗ kia, cảm chế nặng nề, mới có thể đưa đến Diệp cô nương không cách nào phá cảm ra, thậm chí ngay cả truyền tin ngọc phù đều không thể sử dụng, chỉ có thể truyền ra một tia khí tức đi ra ngoài, hy vọng có thể bị chúng ta cảm giác đến, trong ứng ngoài hợp, phá vỡ âm ngục yên, đem nàng đón ra ngoài!"

Mạc Da trưởng lão trầm thân bẩm báo, nghe Ứng Sư Hồng chỉ thị.

"Diệp cô nương nhất định không xảy ra chuyện gì, nếu không đúng là Bách Thú Tông ta đại họa, không tiếc linh thạch, lập tức thúc dục đại trận, đem âm ngục yên phá vỡ, đón Diệp cô nương đi ra ngoài... mặt khác, tiểu quý này không giải thích được từ Thanh Khâu mộ phần rơi xuống, sợ rằng đã được một chút bí mật ngay cả tổ tông chúng ta cũng không biết được, không thể để cho hắn chạy, sau khi bắt được, hảo hảo thẩm vấn..."

Ứng Sư Hồng trầm ngâm một hồi lâu, lạnh lùng hạ xuống quyết định.

"Dạ, Tông chủ!"

Mạc Da trưởng lão đáp ứng, liền an bài nhân thủ, đi âm ngục huyền môn bày trận phá cửa.

Bên này đại trận bố trí xong, đang muốn toàn lực phát động đại trận, đem âm ngục huyền môn mở ra, nhưng chợt nghe được huyền môn nội bộ, vang lên một trận trầm muộn "Khách khách" thanh âm, Mạc Da nhất thời hơi ngần ra, nghi ngờ hướng huyền môn nhìn lại.

Cũng vào lúc này, bỗng nhiên âm ngục huyền môn mở rộng ra, một tiếng cười hưng phấn truyền ra.

"Ha ha, tiểu gia rốt cục đi ra ngoài..."

Huyền môn bên trong, một đạo thân ảnh chum hắc kỳ nhanh chóng lao đến, thể như tia chớp.

"Hắn... Hắn làm sao chính mình chạy đến rồi?... Vây lấy hắn!"

Mạc Da trưởng lão sợ hết hồn, lắc mình xông tới, đồng thời hướng đệ tử chung quanh bày trận rống to.

Trong huyền môn lao ra tự nhiên là Phương Hành, vừa được tự do, trong lòng cũng hưng phấn, nhưng vừa ra tới, còn chưa tới thấy rõ chung quanh cảnh sắc, bên tai quất to một tiếng, một lão đầu từ khô gầy hướng chính mình lao đến, hai cái tay khô gầy xuất ra đạo đạo vô hình lực, tựa dây thừng hướng chính mình quấn tới, trong bụng cũng không khỏi ngần ngại, sau đó một cái tát đánh ra.

"Đại gia nguoi, hù chết tiểu gia..."

Rõ ràng chính là tiện tay một cái tát, vô luận là tốc độ cùng lực lượng, tuy nhiên cũng xa xa vượt ra khỏi Mạc Da trưởng lão lường trước, rõ ràng thấy được hắn một chương này tát ra, hết lần này tới lần khác không còn kịp ngăn cản, chỉ cảm thấy trên mặt tê rần, tê cứng nửa người, hắn bay ra so với lúc xông lại nhanh hơn bay trở về, rơi vào tường đỏ, sinh tử không biết.

Chung quanh chúng đệ tử kinh hãi, ngơ ngác nhìn tiểu quý tử phía sau cửa lao ra, không dám xông lên.

Rõ ràng Mạc Da trưởng lão đã Trúc Cơ, lại bị hấn một tát tát bay...

Tiểu quý này là tu vi gì?

Ngay cả Phương Hành cũng có chút ngoài ý muốn, cảm giác Mạc Da trưởng lão thật sự quá yếu.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 208: Cửu đầu sư yêu linh

Trên thực tế, Mạc Da trưởng lão có thể Trúc Cơ thành công, thành phần vận khí thật sự rất lớn, căn cơ vốn không vững chắc, vừa bằng vào một quả Trúc Cơ Đan tình cờ lấy được bất ngờ thành công, đạo cơ chẳng qua là màu xanh, thậm chí ở bên trong đạo cơ màu xanh, đều là loại hạ phẩm, mà Phương Hành gần như kết thành đạo cơ màu tím, mặc dù bị sát linh xâm nhiễm, nhưng bản chất so với Mạc Da không biết cao hơn bao nhiêu, khác biệt trời vực.

Mấu chốt nhất đúng là, trong lòng Mạc Da trưởng lão, còn cho là Phương Hành chỉ là Linh Động, xuất thủ hơi có khinh thường, một thân thực lực chỉ thi triển ra năm thành, như vậy bị Phương Hành một cái tát tát bay, không coi là chuyện ngoài ý muốn.

"Tiểu quý, người rốt cục đã đi ra, Ứng mỗ chờ người đã lâu..."

Phương Hành đang giật mình, bỗng nhiên đỉnh đầu truyền đến một tiếng chọt quất, Ứng Sư Hống nhanh như tia chớp chạy tới, một chưởng chụp tới.

Đỉnh đầu ẩn hiện hư ảnh cửu đầu sư, chưởng lực mệnh mông cuộn cuộn, quay cuồng bao trùm phương viên ba mươi trượng.

"Ta chửi con mẹ nó chứ, Trúc Cơ ngũ trọng, chạy mau..."

Phương Hành sợ hết hồn, trong lòng đối với Bách Thú tông Tông chủ Trúc Cơ trung kỳ vẫn còn có chút kiêng kỵ, thấy một chưởng đánh tới, lập tức sau lưng thoáng một cái, hóa ra kim dực, nhanh như tia chớp hướng nơi xa lao đi.

Ứng Sư Hống một chưởng đánh hụt, cũng có chút kinh ngạc về tốc độ của tiểu quý này, bất quá có lòng muốn ép hỏi bí mật Thanh Khâu mộ phần, tự nhiên không chịu bỏ qua cho hắn, hét lớn một tiếng, liền hướng Phương Hành đuổi theo, hắn chính là Trúc Cơ trung kỳ, đáp mây bay, tốc độ nhanh hơn tia chớp, mà Phương Hành còn chưa học đẳng vân thuật, chỉ lấy sau lưng kim dực mà bay, nhưng tốc độ cũng không chậm.

Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, vốn là Bằng tộc phi tộc bí thuật, dùng cho phi hành, hiệu quả cũng cực kỳ rõ ràng.

Hai người một cái trốn, một cái đuổi trong chớp lát bay ra ba nghìn dặm có thừa, Ứng Sư Hống khó khăn lắm mới nhích tới gần Phương Hành, nhưng còn chưa bắt được.

Phương Hành trong lòng âm thầm kêu khổ, cảm giác trốn không thoát, nhưng vào lúc này, bên trong vạn linh kỳ bao phủ quanh người để phòng ngự, Đại Bằng Tà Vương cô quái thanh âm vang lên: "Bất quá chính là Trúc Cơ trung kỳ, người trốn cái gì?"

Phương Hành ngẩn ngơ, nói: "Ta không đánh được hắn a..."

Đại Bằng Tà vương im lặng nói: "Người nghĩ vạn linh kỳ là đồ trang trí sao?"

Phương Hành ngẩn ra, nghĩ thầm có đạo lý a, lập tức ngừng lại, nói: "Không chạy, quay đầu lại làm thịt hắn!"

Sau khi Trúc Cơ, hắn còn chưa cùng người giao thủ, không thể phán đoán thực lực, vì vậy làm việc có chút cẩn thận, vừa thấy Ứng Sư Hống Trúc Cơ trung kỳ đuổi theo, theo bản năng chính là chạy, bất quá bị Đại Bằng Tà vương nhắc nhở lại bỗng nhiên nghĩ đến, mình cũng không cần thiết sợ hắn như vậy, coi như mình vừa Trúc Cơ thành công không lâu, có vạn linh kỳ nơi tay, cũng chưa chắc không có lực đánh một trận.

"Tiểu quý, bó tay chịu trôi đi, lão phu có vấn đề muốn hỏi người, không muốn trực tiếp lấy cái mạng nhỏ của người!"

Ứng Sư Hống thấy Phương Hành ngừng lại, cũng tay áo phất, lạnh lạnh quát lên.

"Ha ha..."

Phương Hành cười to, căn bản không trả lời, trực tiếp vung lên vạn linh kỳ, quát lên: "Lão Tà, cần hắn..."

Vạn linh kỳ vung lên, bầu trời cũng là mây đen trập trập, mơ hồ có thể thấy được vô số yêu ma ẩn thân ở trong mây đen, cuộn cuộn như khói, hướng Ứng

Sư Hồng cuốn tới, ở trong mây đen, Đại Bàng Vương màu vàng chiều cao chừng mười trượng cực kỳ dễ thấy, trong mây đen chìm nổi, hiệp lên hung uy trận trận, tựa như cá mập xuyên qua sóng biển, làm cho người ta không rét mà run.

Đại Bàng này chính là Đại Bàng Tà vương chân linh hiển hóa, đúng là uy danh kinh thiên.

"Tiểu vương bát đản, lão phu đầu gì cũng đường đường là yêu vương, nói chuyện chú ý một chút..."

Đại Bàng Tà vương hung uy trận trận hướng Ứng Sư Hồng xông qua vẫn không quên quay đầu lại hướng Phương Hành hét lớn.

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Lần sau chú ý... Lão Tà, làm thịt hần!"

Bọn họ bên này nói thoải mái, Ứng Sư Hồng chợt thay đổi sắc mặt, một mảnh yêu vân đánh tới, để cho hần đường đường Trúc Cơ trung kỳ cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo, quý dị vô cùng, trong lúc cấp thiết rống to một tiếng, thúc dục bốn mạng yêu linh, một cửu đầu sư hư ảnh như ngọn núi nhỏ trên đỉnh đầu hiển hóa, chín cái đầu đồng thời mở miệng rộng, sóng âm vô hình hướng mây đen rống lên.

Cửu đầu sư bốn mạng thần thông, thôn thiên sư tử rống!

Âm ba cuộn cuộn, tời mây xé trời, mang theo con lốc trận trận, pháp phối một phiến hư không.

"Ha ha, lại là dùng yêu linh Yêu tộc chúng ta tới tu luyện, truyền thừa của ngươi thật có ý tứ!"

Trong mây đen, Đại Bàng Tà Vương cười lạnh, thân hình chợt lớn gấp ba, không so với cửu đầu sư hư ảnh nhỏ hơn bao nhiêu, rồi sau đó hai cánh mở ra, kiếm vũ phô thiên cái địa hướng cửu đầu sư công phạt tới, sư tử rống âm ba cùng kiếm vũ chạm vào nhau, lẫn nhau yên diệt, trong lúc nhất thời không trung khói đen cuộn cuộn, dòng nước xiết bắn ra bốn phía, đảo loạn phong vân, không thấy mặt trời, một đoàn hỗn loạn.

"Truyền thừa yêu linh, mượn yêu linh xu thế, thi triển thần thông, cũng xảo diệu, người bình thường đụng phải ngươi, sợ rằng thật đúng là chịu nhiều thiệt thòi, chi bất quá, ở trước mặt lão phu, ngươi sẽ bị khắc chế, yêu linh này, lấy ra cho ta..."

Đại Bàng Tà vương thanh âm ở trong bóng tối truyền đến, bá đạo cùng uy phong đến khó tin.

Phương Hành nghe Đại Bàng Tà vương bá đạo như vậy, cũng rất vui, đồng thời nghĩ thầm lão Tà trước kia nhìn đáng vẻ cũng không phải là thứ tốt, một câu "lấy ra cho ta", nói rất tự nhiên, vừa nhìn chính là làm không ít chuyện như vậy!

Ứng Sư Hồng cùng Tà vương đối công nhất kế, mọi việc đều thuận lợi, cửu đầu sư thần thông mất đi hiệu lực, trong lòng cảm thấy khiếp sợ, không tiếc linh lực, điên cuồng thúc dục lên cửu đầu sư yêu linh, cùng cuộn khói đen đại chiến, lúc này, ngay cả chú ý cũng chẳng quan tâm Phương Hành tiểu quý rồi, bị mấy trăm yêu linh vây quanh, chỉ sợ hần đường đường là Trúc Cơ trung kỳ, cũng đã có chút lực bất tòng tâm.

Kinh khủng hơn đúng là, trong mây đen một đầu Đại Bàng, thực lực cường hãn khó tin.

Dựa theo đạo lý mà nói, hần tu luyện gần trăm năm cửu đầu sư yêu linh, có thể phát huy ra uy lực, thực sự so với yêu linh trong vạn linh kỳ mới vừa luyện chế thành công, thậm chí một chút huyết khí chưa từng lấy đỉnh, chẳng qua là có Đại Bàng Tà vương một cái quái vật, khiến cho hần áp lực tăng lên gấp bội, loáng thoáng, lại có cảm giác không cách nào ngăn cản, chỉ có thể vận hết toàn lực, liều mạng công phạt.

"Tiểu quý, thực lực người này cũng không tầm thường, mà bọn ta không hưởng thụ huyết tể, lực lượng bị hạn chế, thật ra không phải là đối thủ của hần, bất quá hần tu luyện yêu linh thuật, vừa vận bị vạn linh kỳ khắc chế, lúc này mới có thể ngăn cản, nhưng đầu như vậy, sợ rằng người này cũng không thể làm gì được người kia, ngươi cũng phải giúp đỡ chút, đem người này chế phục, cửu đầu sư yêu linh trong cơ thể hần, dĩ nhiên là thượng cổ Yêu tộc Nguyên Anh yêu linh, nếu đụng phải, không thể bỏ qua, nhất định phải đoạt pháp ấn, phong trấn ở trên vạn linh kỳ của chúng ta mới được..."

Lúc Ứng Sư Hồng có chút kinh hoàng, Đại Bàng Tà vương cũng lặng lẽ hướng Phương Hành truyền âm.

Nhìn đáng vẻ, lão này cũng không biểu hiện ra lòng tin tràn đầy.

"Được rồi, còn tưởng rằng không có chuyện của ta..."

Phương Hành đứng ở một bên xem náo nhiệt bĩu môi, khinh bỉ Đại Bàng Tà vương nói: "Cũng không phải là ta nói ngươi, đường đường Kim Đan yêu vương, thậm chí ngay cả cái Trúc Cơ trung kỳ cũng không đối phó được, ngươi có biết cái gì gọi là mất mặt hay không?"

Đại Bàng Tà vương tức giận sôi lên, mắng: "Lão phu lúc có yêu thân là Kim Đan, hôm nay bất quá chỉ là một sợi yêu linh mà thôi, mà không hưởng thụ chút huyết tể nào, có thể mượn vạn linh kỳ pháp trận thay ngươi vây khốn một cái Trúc Cơ trung kỳ, ngươi còn không hài lòng? Ngươi cũng đã biết, đối người khác khu sử vạn linh kỳ huyền khí, cũng phải lấy tự thân máu huyết làm dẫn, tiêu hao tu vi, chỉ bất quá lão phu vào chủ cái kỳ này, tùy ngươi không kỳ, lấy ta khu linh, bốt đi cho ngươi bao nhiêu phiền toái, ngươi lại vẫn..."

"Được rồi được rồi, nhìn tiểu gia xuất thủ, bảo đảm dễ như trở bàn tay..."

Phương Hành không để ý tới Đại Bàng Tà vương nói đầu đầu, lặng lẽ đem vạn linh kỳ buông ra, tự lơ lửng trên không trung, mà hần thì len lén hướng sau lưng Ứng Sư Hồng mò tới, hiển nhiên người này chính triển khai toàn lực, cùng yêu linh trong mây đen ác đấu, không còn tâm để ý hần, liền hướng trong tay nhỏ nước miếng, đem kinh hoàng cầm sau lưng cầm xuống, hai tay nắm một mặt, nhanh như tia chớp vọt tới.

Đem Thập Vạn Bát Thiên Kiếm tu luyện đến hóa hầu nhất định, bên trong cự ly ngắn, tốc độ cực kỳ kinh người, hơn nữa Ứng Sư Hồng không để ý hấn, nhất thời bị hấn mờ tối phía sau, vung lên kinh hoàng cầm, hướng gậy Ứng Sư Hồng gõ tới.

Đường đường thượng phẩm huyền khí, lại bị hấn dung như cây gậy.

Lại nói Ứng Sư Hồng, chính cùng vạn linh kỳ yêu linh đầu kịch liệt, đột nhiên phát hiện sau lưng có người đánh tới, chưa làm ra phản ứng, chỉ cảm thấy cái gậy kịch chấn, bị Phương Hành một gậy đập choáng váng, cửu đầu sư yêu linh thần thông pháp thuật bị hấn khu động, lập tức có đình trệ, Đại Bàng tà vương cất tiếng cười to, vô số yêu linh vọt lên, tựa như thủy triều, cuốn lên.

"Như thế nào? Còn là tiểu gia một gậy đánh hay sao?"

Phương Hành khiêng kinh hoàng cầm, thật là đắc ý.

Đại Bàng Tà vương có chút đen mặt.

Đây là chính mình trận chiến đầu tiên, không nghĩ tới đối phó một cái Trúc Cơ trung kỳ, còn là một Trúc Cơ trung kỳ tu hành pháp thuật bị vạn linh kỳ khắc chế, cũng không thuận lợi chiến thắng, cũng là lại gần tiểu quý này ra tay mới thành công, chỉ có như thế cũng thôi, hết lần này tới lần khác tiểu quý này còn không phải là bằng vào bản lĩnh thật sự, mà là một gậy đem người này đánh choáng váng, không phải cố ý làm cho mình mất mặt sao?

"Đi, đem người này đè xuống, buộc hấn đem cửu đầu sư pháp ấn khắc lên vạn linh kỳ!"

Đại Bàng Tà vương cầm Ứng Sư Hồng trút giận, tức giận đá một cước.

Hấn cũng coi trọng cửu đầu sư yêu linh của Ứng Sư Hồng, bởi vì hấn đã nhìn ra, cửu đầu sư yêu linh, đương nhiên đó là thượng cổ Nguyên Anh yêu tôn chi linh, thuộc về cùng vạn linh kỳ phong ấn yêu linh cũng không có gì khác nhau, chẳng qua là không biết Bách Thú Tông dùng phương pháp gì, đem loại yêu linh này đòi truyền thừa xuống, đem thần niệm của mình cùng với nó luyện thành nhất thể.

Như vậy bọn họ có thể khu sử một bộ phận thần thông của cửu đầu sư yêu linh khi còn sống, thậm chí có thể đạt được chút Yêu tộc truyền thừa, cũng là một phương pháp huyền diệu, hấn rất có hứng thú nghiên cứu.

Dĩ nhiên, một nguyên nhân khác chính là, nếu đem yêu linh pháp ấn phong ấn tại vạn linh kỳ, như vậy hấn thân là chủ linh, không khác thêm một con yêu linh Nguyên Anh, thực lực sẽ cường đại hơn nhiều.

"Thức thời, đem cửu đầu sư yêu linh pháp ấn giao ra đây!"

Phương Hành tiến tới gần Ứng Sư Hồng, hung hăng quát lên, một bộ đánh cướp.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Tiểu ma đầu danh chấn nam bắc

Tiểu... Tiểu quý... Người có bản lĩnh, có thần khí như vậy... Ứng mỗ nhận thua, nhưng nếu người muốn đoạt yêu linh của ta, tuyệt đối không thể, Ứng mỗ thà rằng tan xương nát thịt, cũng sẽ không khiến Bách Thú Tông truyền thừa đoạn tuyệt..."

Ứng Sư Hồng bị yêu linh trấn trụ, không thể động đậy, khẩu khí lại hết sức cường ngạnh.

Hấn lúc này vừa khiếp sợ vừa sợ hãi, chưa từng nghĩ tới, tiểu quý này chẳng biết lúc nào đã Trúc Cơ thành công?

Cho dù là Trúc Cơ thành công, cũng thôi đi, chính là Trúc Cơ sơ kỳ, chính mình còn không để vào mắt.

Chẳng qua là... Hấn đã từ nơi nào kiếm được một món huyền khí lợi hại như vậy?

Cũng biết Bách Thú Tông truyền thừa, vốn là lấy yêu linh cùng tự thân thần hồn dung hợp, mà vạn linh kỳ, đương nhiên có thể phong ấn yêu linh, lấy làm khu sử, đối với yêu linh thiên sinh có tác dụng trấn nhiếp, thật có thể nói là từ gốc rễ đã khắc chế...

Chỉ bất quá, ở lúc đầu động thủ, mặc dù bị khắc chế, nhưng hấn cũng phát hiện vạn linh kỳ tự hồ chỉ có yêu linh, không phát huy được thực lực chân chánh, chính mình vẫn có lực đánh một trận, trọng yếu hơn là hấn cảm thấy kỳ này không chế mấy trăm yêu linh, thật sự cùng Bách Thú Tông phù hợp, nổi lên lòng tranh đoạt, tham niệm khu sử, không có trong lúc phát hiện nguy hiểm mà chạy trốn.

Hơn nữa nếu chỉ là ngăn cản vạn linh kỳ mà nói, Ứng Sư Hồng cảm giác mình còn có phần thắng, chẳng qua là ai có thể nghĩ đến, chính mình toàn bộ tinh thần chống đỡ yêu linh bên trong vạn linh kỳ, lại bị tiểu quý này một gậy đập vào sau gáy?

Huyền khí như vậy không phải cần phải toàn lực khu sử sao?

Tại sao có thể có dư lực đi tới phía sau mình đánh lên?

Nhiều loại không giải thích được, nhưng lại khiến cho đường đường Tông chủ, bị người một gây đánh cho bất tỉnh, bất sống.

Chẳng qua là vô luận như thế nào, dù sao đã rơi vào trong tay địch thủ, hắn cũng không còn cách nào, chỉ có thể ngoan cố.

Cửu đầu sư yêu linh, chính là một trong tam đại yêu linh Bách Thú Tông đời đời tương truyền, hắn tự nhiên không chịu tùy tiện giao cho người khác.

"Ồ, còn là một kẻ xương cứng, hắc hắc, ngươi để ý Bách Thú Tông truyền thừa như vậy phải không? Vậy ngươi có tin tiểu gia trở về bắt lấy lão đầu từ Trúc Cơ kia, sau đó giết khuê nữ của ngươi, giết sạch Bách Thú Tông đệ tử, cho Bách Thú Tông từ đó hương khói đoạn tuyệt? Đến lúc đó đừng nói một con yêu linh, cho dù ngươi có trên một trăm con yêu linh, còn có tác dụng cái rắm?"

Phương Hành cười xe nhẹ đi đường quen hung hăng uy hiếp.

Ứng Sư Hồng nghe xong, hai mắt tinh quang bạo xạ, quát lên: "Ngươi... Ngươi dám?"

Phương Hành miễn bất tại hồ nói: "Ban đầu là ai rạch mặt khuê nữ nhà ngươi, ngươi không phải không biết chứ?"

Ứng Sư Hồng nhất thời tức giận, con gái của mình ban đầu chịu thiệt như vậy, hắn tự nhiên là nắm rõ.

Đang nhớ lại chuyện tiểu quý này làm, Ứng Sư Hồng lập tức không nghĩ ngờ tiểu quý này có đầy đủ lòng dạ độc ác hay không.

Nghĩ đến nơi này, trong bụng cũng không khỏi rung động, tên tiểu quý này thật có năng lực tiêu diệt cả Bách Thú Tông a. Mặc dù hắn chẳng qua là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng có vận linh kỳ nơi tay, Bách Thú Tông lại có ai là đối thủ của hắn?

"Ngươi... Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?"

Ứng Sư Hồng thanh âm mơ hồ phát run, vừa hoảng sợ lại vừa có chút ít bất đắc dĩ, xấp xỉ cầu khẩn.

Phương Hành cười hắc hắc nói: "Thứ nhất, cửu đầu sư yêu linh pháp ấn biết điều một chút giao ra đây, lão Tà nhà ta coi trọng, đó chính là của chúng ta, thứ hai, ngươi tên khốn kiếp này lại dám truy sát ta, nhất định phải lấy tiền ra chuộc tội, thứ ba sao... Đúng rồi, ta có tên bằng hữu mập mạp chết bầm, hiện tại giống như ở Bách Thú Tông các ngươi, ngươi không giết chết hắn sao? Ta nói cho ngươi biết, hắn là do ta bảo kê!"

Ứng Sư Hồng khóc không ra nước mắt, nói: "Không dám, không dám, ngươi nói Dư Tam Lưỡng sao? Người này tu thành cương liệt linh tướng, có thể thừa kế một trong Bách Thú Tông tam đại yêu linh, thành tựu tương lai tất nhiên trên ta, hơn nữa, con gái của ta Xảo Xảo đã xác định muốn bái nhập Băng Âm Cung, mà hai cái đệ tử đặc ý của ta lại bị ngươi giết, Dư Tam Lưỡng đã được quyết định là người truyền thừa Bách Thú Tông ta..."

Phương Hành nghe lời này, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hơi ngần ra.

Thật ra thì Ứng Sư Hồng lời này nói cũng không tì mỉ xác thực, trên thực tế sau khi Phương Hành đánh chết Sở Chiêu Dương cùng Kỳ Hành, hắn hoài nghi Dư Tam Lưỡng cùng Phương Hành cấu kết, đã đem hắn giam lại, chỉ là bởi vì Dư Tam Lưỡng thiên phú quả thật phi phàm, mới không lập tức giết hắn.

Nhưng lúc này chính mình rơi xuống tay tiểu quý này, hắn nào dám nói thật, không thể làm gì khác đem Dư Tam Lưỡng nhắc tới vị trí người thừa kế, hy vọng có thể đã động tiểu quý này, bỏ qua cho cửu đầu sư yêu linh của mình, còn nữa chính là, hắn cố ý nhắc tới con gái của mình đã bái nhập Băng Âm Cung, cũng là muốn dùng danh tiếng Băng Âm Cung kinh sợ tiểu quý này, để tránh hắn thật sự đối với con gái của mình bất lợi...

Chẳng qua là, hắn lại không nghĩ rằng, Phương Hành nghe lời nói này, giống như là ý thức được cái gì, lâm vào trong trầm tư.

Ứng Sư Hồng không dám quấy rầy hắn, về mặt kinh hoàng chờ tiểu quý này đưa ra quyết định.

Qua hồi lâu, Phương Hành mới bỗng nhiên vừa ngẩng đầu, nhìn Ứng Sư Hồng nói: "Ngươi nói con gái của ngươi sẽ bái nhập Băng Âm Cung ư?"

Ứng Sư Hồng ngây ngốc, vội nói: "Không sai, Băng Âm Cung Thái Thượng Trưởng lão Hồ Cầm lão nhân gần đây trần tâm thoát động, muốn thu mấy người đệ tử, con gái của ta Xảo Xảo hôm nay đã xác định muốn bái nhập môn hạ của hắn... Đúng rồi, Diệp Cô Âm Diệp cô nương, lần này tới Bội Hải quốc, chính là muốn đón con gái của ta đi Băng Âm Cung. Tiểu... Tiểu tiên bối ngươi vốn không nghĩ cùng Hồ Cầm lão nhân đối nghịch sao?"

"Hồ Cầm lão nhân?"

Phương Hành ánh mắt sáng hơn rồi, nhìn chăm chăm Ứng Sư Hồng.

Ứng Sư Hồng bị hắn nhìn trong lòng sợ hãi, run giọng nói: "Tiên bối tha mạng..."

Phương Hành một cái tát vỗ vào trên đầu hắn, mắng: "Tiên đại gia ngươi, ta so với khuê nữ nhà ngươi cũng không lớn hơn mấy tuổi, nghĩ nịnh nọt ta gọi Phương đại gia được rồi, gọi tiên bối nữa ta quát ngươi... Bất quá a, Tông chủ, bản thân ta đột nhiên đối với truyền thừa Bách Thú Tông các ngươi nổi lên lòng kính ngưỡng, không biết Bách Thú Tông có tính toán triệu thu môn đồ hay không, ha ha ha ha..."

Bách Thú Tông Tông chủ bị Phương Hành cười trong lòng sợ hãi, thấp giọng nói: "Tiền... Đại gia có gì yêu cầu, cứ việc nói chính là..."

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Cũng không còn gì, chính là nghĩ bái nhập Bách Thú Tông mà thôi!"

Lời vừa nói ra, không chỉ có Ứng Sur Hồng ngây người, ngay cả Đại Bằng Tà vương cũng nhất thời sợ ngây người.

...

...

Sau nửa canh giờ, Ứng Sur Hồng về mặt âm trầm trở lại yêu thành phế tích, chúng đệ tử xúm lại tới đây, liên miêng hỏi han, Mạc Da trưởng lão mặt như kim như giấy cũng bị người mang lên, một cái tát kia nhìn đáng vẻ không nhẹ, đường đường Trúc Cơ trưởng lão. Bách Thú Tông nhân vật số hai. Hôm nay lại chỉ có thể bị người mang đi, cũng không biết đường thương tốt cần bao lâu nữa.

Ứng Sur Hồng nhìn thoáng qua Mạc Da trưởng lão, sắc mặt trầm lợi hại hơn, còn nhiều thêm một tia bất đắc dĩ, thấp giọng nói: "Tiểu quý này thật là lợi hại, ta đuổi theo hắn nửa canh giờ, nhưng vẫn là để hắn trốn thoát..."

Mạc Da trưởng lão hơi ngần ra, muốn nói cái gì. Ứng Sur Hồng trực tiếp cắt đứt lời của hắn, nói: "Trước đón Diệp cô nương ra đi!"

Mạc Da trưởng lão đã bị thương, Bách Thú Tông Tông chủ tự mình chủ trì đại trận, không tiếc linh thạch hao tổn, rốt cục ở ba ngày sau đó, thành công phá khai âm ngục uyên, xông qua ba đạo cấm chế đem Diệp Cô Âm nhận ra ngoài, lúc này Diệp Cô Âm, lại làm cho người khác tròn mắt, thiên chi kiêu nữ vẫn là nửa tháng trước cao ngạo đến không ai bì nổi, tiểu tụy đến bất thành nhân dạng, si ngốc kinh ngạc, không nói được lời nào.

Có thật nhiều Bách Thú Tông đệ tử thấy được một màn này, ngoài kinh ngạc, khuôn mặt khó có thể tin.

"Diệp tiên tử... Làm sao biến thành dạng như vậy?"

"Cái tiểu ma đầu kia, rốt cuộc đối với Diệp tiên tử... Làm cái gì?"

Dần dần, Phương Hành danh tiếng vang lên, trong khoảng thời gian ngắn, danh tiếng vô lượng.

Bất luận là Sở Vực, hay là Bột Hải quốc, đều ở truyền lưu tiểu ma đầu Phương Hành tin đồn.

Lúc trước Phương Hành phản bội Thanh Vân Tông, đánh chết thiên kiêu Tiểu Kiếm Minh, còn là một thanh hỏa thiêu sơn môn, vốn là đã lạng lẹ ở tu hành giới truyền lưu, từng cái nghe được cảm thấy chuyện này thật không thể tin!

Một đệ tử Linh Động cảnh, làm sao có bản lĩnh lớn như vậy?

Phản tông giết người, đốt sơn bất bảo?

Phải là bao nhiêu can đảm lại là bao nhiêu bản lĩnh mới có thể làm được ra chuyện này?

Làm chuyện này, hắn thế nào sống sót trốn ra được?

Mà một lớp phong thanh còn chưa tan, còn chưa yên tĩnh, Phương Hành cùng Diệp Cô Âm một chuyện lần nữa nhắc lên sóng lớn.

Diệp Cô Âm là ai?

Đây chính là Sở Vực Trúc Cơ chi thiên hạ đệ nhất thiên kiêu, chói mắt nhân vật chuẩn bị bị chú mục, không biết bao nhiêu năm thanh đồng lứa người tu hành trong suy nghĩ hoàn mỹ không tỳ vết tiên tử, có tin tức liên quan nàng, cho dù là một chuyện nhỏ, cũng so với tin tức phản tông đốt sơn truyền mau, cũng vì vậy, đương Phương Hành cùng nàng xảy ra giao tập, danh tiếng tựa như tưới dầu lên lửa, trong một đêm, danh chấn Sở Vực.

Ba ngày sau, liền ở cự ly Bách Thú Tông không xa trấn nhỏ, trấn này tụ tập tán tu chuẩn bị vào núi săn giết yêu thú, cũng là tin tức nho nhỏ truyền bá nhanh nhất địa phương, trên trấn tửu quán, chính ngồi vây quanh mười mấy tu sĩ, ba năm người vây làm một bàn, trong đó một cái bàn, nhưng cũng chính khe khẽ tư đề nghị gần nhất danh tiếng "Tiểu ma đầu".

"Người xác định, Diệp tiên tử thật không thua?"

Trên bàn, một đại hán áo lục thất kinh hỏi.

Một người mặc hôi sam, giữ lại một thanh râu bạc xám tro tấp ngum rượu, hắc hắc cười lạnh: "A, Diệp tiên tử là dạng người bức nào? Băng Âm Cung vậy là hình thức tồn tại ra sao? Nếu không tin tức xác thật, ai vừa dám ở có liên quan chuyện của các nàng nói nhảm? Lão phu là có tin tức xác thật, trước đó không lâu, Diệp tiên tử đứng là ở trên tay tiểu ma đầu này chịu thiệt!"

Đại hán thờ dài nói: "Ai, đáng tiếc a, Diệp tiên tử cao ngạo, thiên phú kỳ tài, tục truyền nói một thân tu vi, ở Linh Động cảnh khó gặp địch thủ, có thể coi vô địch! Cho dù là cùng cùng nàng nói danh Hầu Quý Môn cùng Tiểu Kiếm Minh tỷ thí, cũng chỉ là dễ dàng, liền chiếm cứ thượng phong, chỉ là bởi vì không muốn biểu hiện quá mức, mới đứng lúc thu tay, lấy thể hoà kết thúc mà thôi, hôm nay nàng đã nửa bước Trúc Cơ, vốn định hiệp danh Linh Động

vô địch thành công Trúc Cơ, khả năng tỏa sáng kỳ dị, ai từng nghĩ, lại thua?"

Lão đầu cười nói: "Hắc hắc, nếu chỉ riêng là thua, cũng thôi đi, các ngươi có biết tiểu ma đầu này là dạng người gì chứ? Nghe nói hắc ở Thanh Vân Tông, liền hãm hại lừa gạt, không chuyện ác nào không làm, lại càng khắp nơi lưu tình, một bộ tâm địa gian xảo, hắc cùng với Diệt tiên tử đồng thời bị vây ở âm ngục uyên nửa tháng, đây chính là nửa tháng a, cô nam quả nữ, người nói hắc làm ra chuyện gì?"

Áo lục đại hán nhất thời trợn tròn cặp mắt: "A ơ... Lòi ấy thật là?"

Không chỉ... là hắc, tất cả mấy người chung quanh cũng dựng thẳng lỗ tai nghe.

Như vậy tin đồn, không thể nghi ngờ là mọi người cảm thấy hứng thú nhất!

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Kiểm chỉ Băng Âm Cung

Khi tu sĩ khắp nơi rời rít nghị luận việc ác của Phương Hành, còn có không biết bao nhiêu người nghiêng răng nghiêng lợi, muốn đem hắc bầm thân vạ đoạn, Phương Hành thì công khai ngồi ở Hải Yêu thành trung thành Bách Thú Tông lập tông đại điện, cùng kim ô ngồi đối diện mà uống rượu.

Giờ khắc này, các đệ tử Bách Thú Tông ở bên ngoài sưu tầm tung tích của Phương Hành, thế phải giết tiểu quỷ này, làm đủ bộ dáng, nhưng Bách Thú Tông Tông chủ Ứng Sư Hồng về mặt chán nản đứng hầu ở bên, thỉnh thoảng bung lên vô rượu vội rót rượu cho Phương Hành...

"Hắc hắc, hắc hắc... Tông chủ a, cũng cho ta một chén..."

Kim ô nhìn thấy Bách Thú Tông Tông chủ bộ dáng sa sút tinh thần, hắc hắc cười đều, móng vuốt nâng chén để cho Ứng Sư Hồng rót rượu cho nó.

Một năm trước, kim ô ở Bách Thú Tông đánh cắp thú vương đỉnh, bị người đuổi giết, sợ chạy trốn chết, nhưng một năm sau, dĩ nhiên cũng quang minh chánh đại ngồi ở trong đại điện của Bách Thú Tông uống rượu, còn có thể để cho đường đường Tông chủ rót rượu cho mình...

Kim ô thật là cảm giác, nhân sinh gặp gỡ, thật sự là quá đặc sắc rồi!

Cùng lúc đó, cũng càng thêm bội phục Phương Hành!

Nếu nói người này, cũng là tặc vô cùng, ban đầu Phương Hành ngã vào âm ngục uyên, nó vẫn canh giữ ở yêu thành phế tích, bắt quả người Bách Thú Tông tìm tới, lại là lặng lẽ núp vào, bắt quả cũng không trốn xa, vẫn chú ý Yêu tộc phế tích động tĩnh, vốn tính toán, nếu là Phương Hành chết ở bên trong thì thôi, nếu có thể sống đi ra ngoài, liền xem một chút có cơ hội cứu hắc hay không.

Lại không nghĩ rằng, Phương Hành thoát khốn, thế nhưng còn cường thế hơn, khi nó nhận được tin tức đuổi tới, rõ ràng phát hiện tiểu quỷ này đã đem Bách Thú Tông Tông chủ giáo huấn y như nô tài, này thật đúng là để cho kim ô vừa mừng vừa sợ, càng về sau mới phát hiện Phương Hành đã Trúc Cơ thành công, trong lòng quả thực đối với tiểu quỷ này sung bái hấp tấp đi theo hắc tới Hải Yêu thành.

Mấy ngày nay, phía ngoài các loại tin tức truyền tới, hai người bọn họ cũng ở Hải Yêu thành ăn uống thả cửa, vô cùng thích ý.

"Ai..."

Bách Thú Tông Tông chủ vô cùng chán nản, nâng bình rót đầy rượu cho kim ô, u oán nhìn nó một cái.

Lúc này kim ô đã khôi phục nguyên trạng, hắc tự nhiên nhận ra được, kim ô chính là ban đầu làm bộ bị thú vương đỉnh của mình trấn trụ, sau lại vừa dịp chính mình chưa chuẩn bị mà chạy trốn, thậm chí đem thú vương đỉnh cùng nhau đánh cắp, chẳng qua là không biết nó làm sao cùng tiểu ma đầu này đến cùng nhau? Hắc cũng không dám hỏi, chẳng qua là mơ hồ cảm giác, chính mình trong khoảng thời gian này, thật sự là xui xẻo.

"Chân dài đi chưa?"

Phương Hành đang nhớ lại một chuyện, quay đầu hỏi Ứng Sư Hồng.

Ứng Sư Hồng vội trả lời: "Diệt tiên tử ngày hôm qua cũng đã rời đi, vốn định chờ chúng ta bên này chuẩn bị thỏa đáng, nàng mang theo Xảo Xảo cùng nhau rời đi, chẳng qua là đã trải qua... Đã trải qua chuyện này, nàng lại chỉ để lại một quả huyền băng lệnh, bảo Xảo Xảo đi Băng Âm Cung làm bài sư bằng chứng, sau đó độc thân rời đi, gần nhất có rất nhiều lời đồn, tâm tình của nàng tựa như không tốt lắm..."

"Hắc hắc, tâm tình tốt lắm mới là lạ..."

Kim ô cười mờ ám, hướng Phương Hành tề mi lộng nhãn, nói: "Người thật không có... làm gì?"

Vừa nghe lời này, ngay cả Ứng Sur Hồng cũng dừng tai nghe.

Phuong Hành trợn mắt nhìn kim ô một cái, nói: "Tiểu gia là loại người này sao?"

Kim ô trợn mắt, nói: "Ta cảm thấy phải!"

Phuong Hành khinh bỉ nhìn nó một cái, nói: "Quá khinh thường tiểu gia rồi, nói cho ngươi biết, tiểu gia đời này cái gì cũng đoạt, chính là không đoạt thứ này, lúc còn rất nhỏ, Tứ thúc thúc nghĩ dạy ta làm hái hoa tặc, thời điểm ta đang muốn học, Cửu thúc thúc tới nói cho ta biết, Tứ thúc là bởi vì đáng vẻ quá khó nhìn, không có nữ nhân để ý hẳn mới đi làm hái hoa tặc, giống ta lớn lên đẹp trai như vậy, tương lai nữ nhân có một đám chạy theo, tìm hình thức gì mà tìm không được? Căn bản không cần đi làm chuyện không xuất sắc như vậy..."

Kim ô ngạc nhiên: "Ngươi tin rồi ư?"

Phuong Hành đắc ý nói: "Đương nhiên tin rồi, ngươi gặp người đẹp hơn so với tiểu gia sao?"

Kim ô khinh thường nói: "Ngươi đẹp cái rắm!"

Phuong Hành giận dữ, quát hỏi Ứng Sur Hồng: "Tông chủ, ngươi bình luận xem, ta đẹp hay không?"

Ứng Sur Hồng một đầu mồ hôi lạnh, luôn miệng nói: "Đẹp... Quả thực chính là ngọc thụ lâm phong, khí vũ hiên ngang... Xinh đẹp như hoa..."

Trong lòng đồng thời nghĩ tới: "Ngươi đẹp cái rắm!"

"Không hổ là người làm Tông chủ, rất có ánh mắt!"

Phuong Hành đắc ý, vỗ bả vai Ứng Sur Hồng nói: "Đúng rồi, chuyện ta nói sắp xếp xong xuôi chưa?"

Ứng Sur Hồng hơi ngưng thần, trịnh trọng trả lời: "Đã chuẩn bị xong..."

Vừa nói từ trong túi trữ vật lấy ra một bộ áo, đặt ở trước mặt Phuong Hành.

Phuong Hành thờ dãi một tiếng, đứng dậy đem áo này thay, nhưng lại rõ ràng là một cái Bách Thú Tông tạp dịch đệ tử phục sức, hẳn nhìn chung quanh một chút, reo lên: "Thật xấu, tiểu gia cũng thật là càng làm càng kém, cuối cùng phải làm tạp dịch cho con gái ngươi..."

Ứng Sur Hồng im lặng, nghĩ thầm đây là ngươi kẻ đao vào cổ bắt ta đáp ứng, chẳng lẽ trách ta ư?

Đổi áo xong, Phuong Hành liền hướng kim ô đưa tay lên.

Kim ô có chút đau lòng, nhưng vẫn đem một cái mặt nạ màu đen đưa tới, chính là Vạn La Quý Diện ban đầu Phuong Hành đưa cho nó.

Vốn nó đối với bảo bối có thể thay đổi bộ dáng cùng khí tức yêu thích không buông tay, quý như tính mạng, nhưng nghe nói kế hoạch của Phuong Hành, vẫn chịu đau lòng trả lại cho hắn, dù sao vẫn là mạng của tiểu quý này tương đối trọng yếu.

Phuong Hành nhận lấy mặt nạ, lần nữa thử dò xét một phen, lúc này hẳn đã Trúc Cơ thành công, nhìn lại mặt nạ cùng trước kia bất đồng, chất liệu cho tới nội bộ pháp trận cấu tạo cũng nhất thanh nhị sở, chẳng qua là dù như thế, vẫn còn có chút nhìn không thấu mặt nạ này, rõ ràng chỉ là một trung giai pháp khí, nhưng bởi vì chế tạo tinh kỳ, có thể chống đỡ bình thường Trúc Cơ trung kỳ tu sĩ thần thức dòm tra.

Lúc này tu vi đề cao, ánh mắt cũng tùy theo cao không ít, Phuong Hành lại nhìn ra, người chế tạo Vạn La Quý Diện, tất nhiên là một vị đại sư đức khí đứng đầu, chẳng qua là không biết tại sao lại lưu đến Thanh Vân Tông pháp khí các, cho đến chính mình đem nó lật đi ra ngoài, mặt nạ nội bộ, mi tâm vị trí, khắc hai chữ "Vạn La" nho nhỏ, nói không chừng chính là tên đại sư này.

Dò xét xong, Phuong Hành liền đem mặt nạ mang ở trên mặt, vận chuyển linh lực rót vào trong đó.

Không lâu lắm, mặt nạ biến mất, hắn cũng trở thành một người khác, vẫn là mười lăm mười sáu tuổi, môi mỏng mắt dài, vóc người thon gầy, sắc mặt tái nhợt, thoát nhìn bộ dáng bình thường, chẳng qua là ánh mắt vẫn tặc quang tỏa sáng.

"Giống hay không giống?"

Phuong Hành đắc ý hướng Ứng Sur Hồng giương lên đầu.

Ứng Sur Hồng thấy bộ dáng kia, cũng khẽ lấy làm kinh hãi, qua một hồi lâu, mới nhẹ nhàng thờ dãi, gật đầu, nói: "Nếu không phải ta đã sớm biết được, thật không nhìn ra nửa phần sơ hở... Trên thực tế, cho dù ta biết là ngươi, nhưng vô luận là khí tức hay là bộ dáng, cũng nhìn không ra một chút sơ hở, thần thông biến hóa này quả nhiên là lợi hại... Ngó, đứng rồi, ánh mắt muốn thu liễm chút ít!"

Kim ô ở bên cạnh chen miệng nói: "Trong đôi mắt tặc quang thái thịnh, quen thuộc đoán chừng liếc một cái là có thể nhận ra!"

Phuong Hành có chút im lặng, thờ dãi nói: "Anh hùng bốn sắc, không dễ đổi a!"

Ứng Sư Hồng nghe hai người bọn họ chọc cười, thờ dài nói: "Phương công tử, người giả mạo người này tên gọi tiểu Cửu, chính là ty thủ giam một gã tạp dịch, chính là theo Xảo Xảo cùng nhau đi tới Băng Âm Cung năm cái hạ nhân, sau khi Xảo Xảo bá sư thành công, sẽ lưu trong cung phụng dưỡng, cũng quả thật có thể thành công lên vào Băng Âm Cung, bất quá dù sao thân phận thấp kém, sợ rằng bất lợi cho người làm việc..."

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Người cũng đừng quản, tiểu gia tự có tính toán!"

"Tiểu nhân hiểu được..." Ứng Sư Hồng có chút dừng lại, vừa chân chờ nói: "Bất quá... Phương tiểu tiên bối, Xảo Xảo dù sao cũng là nữ nhi duy nhất của ta, Sư Hồng cầu người... Bất luận là muốn đi Băng Âm Cung làm cái gì, ngàn vạn không cần liên lụy đến nàng a..."

Phương Hành nghe, ha ha cười một tiếng, nói: "Người yên tâm, không chừng ta còn giúp nàng đâu!"

Ứng Sư Hồng khổ sở nghĩ thầm con gái của ta an an ổn ổn bá nhập Băng Âm Cung là tốt rồi, cũng không trông cậy vào người giúp...

Thì ra là, Phương Hành nghe thấy Ứng Xảo Xảo sắp sửa bá nhập Băng Âm Cung, liền có một chủ ý.

Hắn đạo cơ bị sát linh sở ô, phải mau sớm đem cái vấn đề này giải quyết, chẳng qua là Tông chủ Trần Huyền Hoa đã nói, trong Sở Vực, có thể giải quyết vấn đề này, chỉ có Băng Âm Cung Hồ Cầm lão nhân, nhưng hẳn hết lần này tới lần khác ở còn chưa nghĩ ra như thế nào đã động lão đầu này, liền cùng hắn quan môn đệ tử đối chiến, vừa ác chiến vô cùng, mặc dù mình chiếm không ít tiện nghi, nhưng cái thù này cũng kết.

Lúc ấy ở âm ngục uyên, cùng Hồ Cầm lão nhân hư ảnh nói chuyện với nhau, mặc dù mặt dày đòi Hồ Cầm lão nhân một cái nhân tình, nhưng đối mặt Kim Đan cấp đại năng, Phương Hành cũng không đủ nắm chắc làm cho nhân gia giữ lời, tự nhiên sẽ không như vậy ngu xuẩn đi tới cửa rồi, vạn nhất người ta trở mặt, không để ý tới nhân tình này, muốn cái mạng nhỏ của mình, không phải là tự chui đầu vào lưới?

Cũng vì vậy, trực tiếp tới cửa đi cầu chữa bệnh là không khôn ngoan, Phương Hành nghĩ ra một cái biện pháp, mượn cơ hội Ứng Xảo Xảo bá sư, lên vào Băng Âm Cung, đi dò xét một phen, lại đến tìm kiếm phương pháp hóa giải sát linh.

Hắn đã cùng Đại Bằng Tà vương thương thảo, Hồ Cầm lão nhân nếu thật có cách pháp giúp hắn hóa giải sát linh, không ngoài hai loại khả năng, một là tu hành công quyết kỳ lạ, có thể khắc chế sát linh, hai chính là trên tay có pháp bảo, có thể trợ giúp Phương Hành đem sát linh hóa giải, mà Phương Hành chủ ý cũng đơn giản, nếu có tương ứng công quyết có thể hóa giải, vậy thì trộm công quyết.

Nếu là pháp bảo có thể hóa giải, vậy thì trộm pháp bảo.

Nói tóm lại, Băng Âm Cung một chuyến tất phải làm.

Bất quá, Băng Âm Cung có Kim Đan kỳ cao nhân thọ nguyên còn nhiều trấn giữ, so Thanh Vân Tông cùng Điện Huyền Cốc hiện nay lớn không biết bao nhiêu, có thể nói Sở Vực đệ nhất đại tông, đừng nói trộm pháp bảo, coi như là lên vào trong đó cũng không phải là một chuyện dễ, tìm một thân phận lừa dối đi vào, là phi thường cần thiết rồi, cũng đúng lúc Ứng Sư Hồng đã rơi vào trong tay hắn, liền thuận thế có kế hoạch này.

Hôm nay, bị hắn cùng Đại Bằng Tà vương bắt buộc, Ứng Sư Hồng đã đem pháp ấn khắc ở vạn linh kỳ, thần niệm đã cùng yêu linh dung hợp, có yêu linh pháp ấn, liền tương đương không chế được hắn, cho nên Phương Hành cũng không sợ Ứng Sư Hồng làm cái gì, dĩ nhiên, để hỏi báo hắn giúp chính hắn, Phương Hành đem cửu đầu sư yêu linh lưu tại trên người hắn, cũng không mạnh mẽ lấy đi.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Nhân sinh bi ai

Ngày lên đường đã xác định là ba ngày sau, Phương Hành tạm thời núp ở bên trong Bách Thú Tông đợi chờ thời khắc lên đường.

Trong khoảng thời gian này hắn cũng không nhàn rỗi, đem tất cả tin tức có thể hỏi thăm được liên quan tới Hồ Cầm lão nhân cũng hỏi thăm được rồi, lại phát hiện lão đầu này cũng rất có sắc thái truyền kỳ, nghe nói hắn đi lên từ chốn bần cùng, vốn là một vị lão nhân phạm tục đi khắp hang cùng ngõ hẻm diễn xiếc, nghèo rớt mùng tơi cả nửa đời, cũng ngay hoa giáp chí niên, trong lúc vô tình chiếm được một vị tân tu truyền thừa, từ đó bước vào đạo tu hành.

Một lão đầu từ đã tuổi trên năm mươi, không có chút căn cơ, không có chút tài nguyên, cũng không có minh sư chỉ điểm, nhưng hắn vẫn hết lần này tới lần khác dựa vào vị tân tu kia lưu lại trung giai pháp quyết tu luyện, nhất phi trùng thiên, dương danh Sở Vực, sau đó lấy thân Trúc Cơ bá nhập Băng Âm Cung, trăm yêu trừ ma, uy danh càng thịnh, vừa làm Băng Âm Cung Chủ trăm năm, mới chán ghét thế sự, từ đó ẩn lui, cực ít xuất đầu lộ diện.

Hôm nay trăm năm thời gian trôi qua, Hồ Cầm lão nhân danh tiếng cũng không bị người quên lãng, ngược lại càng thêm thần bí, danh hiệu đứng đầu Sở Vực, cũng là trong lúc này được kêu lên, thân phận tôn quý, tu hành giới còn có lời đồn đãi, ngay cả ban đầu người của Phù Điều Cung đi tới Sở Vực, đi thứ nhất, cũng là Băng Âm Cung, mà lúc gặp Hồ Cầm lão tiên sinh, phải là bình lễ, cũng không ý vào thân phận của mình.

Hồ Cầm cả đời này, cũng cực ít thu đồ, Băng Âm Cung ngày càng lớn mạnh, mặc dù trên danh nghĩa vẫn cùng Thanh Vân Tông, Đại Diễn Tông cùng xưng ba đại tông môn, nhưng trên thực tế đã mơ hồ đứng trên hai tông còn lại, trong cung đệ tử tư chất siêu quần không biết có bao nhiêu, nhưng trong mấy trăm năm, hẳn lại chỉ thu ba đệ tử, trong đó thủ đồ, đã trở thành hiện tại Băng Âm Cung Cung chủ, nhị đồ thì vốn là một đời thiên kiều, sau lại cũng đang cùng người tranh phong đầu pháp mà bỏ mình đạo tiêu, mà đệ tam đồ chính là Sở Vực Linh Động đệ nhất thiên kiều Diệp Cô Âm.

Nói như vậy, Ưng Xảo Xảo có thể bái vào môn hạ của hắn, có thể nói là một bước lên trời.

Chỉ riêng danh tiếng tọa hạ đệ tử của Hồ Cầm lão nhân, đã so với nàng hiện tại Bách Thú Tông Tiểu công chúa mạnh hơn rất nhiều lần.

Bất quá, nghe Ưng Sư Hồng giảng giải nguyên nhân Ưng Xảo Xảo có thể bái vào môn hạ của Hồ Cầm lão nhân rồi, Phương Hành cảm thấy có chút cổ quái, thì ra là Ưng Xảo Xảo có thể bái nhập Băng Âm Cung, không phải là Ưng Sư Hồng đi thông môn lộ, mà là vị Thái Thượng Trưởng lão gần trăm năm không hiện thân thế này, chủ động truyền thư tới đây, nói nghe nói Ưng Xảo Xảo thiên tư không sai, nổi lên lòng yêu tài, muốn đem nàng thu làm tọa hạ đệ tử.

Với Ưng Sư Hồng mà nói, con gái của mình có thể bái nhập người đứng đầu Sở Vực, không cần cả đời sống tại tiểu tông môn như Bách Thú Tông, tự nhiên vui vô cùng, vội vàng đáp ứng, nhưng Phương Hành mơ hồ cảm thấy không đúng lắm.

Tu hành giới, tiền lệ lão quái tu vi thâm hậu, bởi vì tích tài, muốn nhận một thiên tài làm đồ đệ tự nhiên là có, hơn nữa còn không ít, chỉ là có tư cách bị lão quái vật này tranh đoạt, không có chỗ nào mà không phải là chân chính thiên kiều kỳ tài. Mà Ưng Xảo Xảo, Phương Hành cũng đã gặp, mặc dù nàng thiên tư quả thật không tệ, nhưng nếu đem so sánh, nói riêng về tư chất, cùng năm đó Đinh đẳng tư chất chính mình so sánh, nàng đại khái có thể coi như là một thiên tài, nhưng nếu cùng Diệp Cô Âm so với mà nói, quả thực chính là chim sẻ so sánh với phượng hoàng..

Bực này thiên tư tựa như còn không đạt tới mức có thể bị Băng Âm Cung Thái Thượng Trưởng lão chủ động gửi thư thu làm đệ tử sao?

Vấn đề này có chút không thông, Phương Hành cũng không suy nghĩ sâu xa.

Cự ly thời gian lên đường còn có ba ngày, Phương Hành nhàn rỗi không có chuyện gì, cũng âm thầm chuẩn bị.

Đầu tiên nghĩ tới, lại là đem kinh hoàng cầm từ trong tay Diệp Cô Âm đoạt tới đâu đi, phương pháp cũng rất đơn giản, trực tiếp ở phía ngoài kinh hoàng cầm, phủ lên một tầng huyền thiết, rèn thành bộ dáng một cái độc cước đồng nhân sóc, lại ở phía ngoài huyền thiết, để cho Đại Bằng Tà vương khắc đầy ký hiệu, vừa có thể tăng cường đồng sức uy lực, cũng có thể ngăn cách người khác cảm ứng được khí tức kinh hoàng cầm trong nội bộ huyền thiết.

Đại Bằng Tà vương lời thề son sắt bảo đảm, có ký hiệu do chính hắn khắc, Kim Đan bình thường, căn bản không phát hiện được sơ hở.

Phương Hành cũng không có cách nào, kinh hoàng cầm là một món thượng phẩm huyền khí, giá trị liên thành, tự nhiên không thể tùy tiện bỏ đi, nhưng bảo bối này hết lần này tới lần khác không cách nào bỏ vào trong túi trữ vật, chỉ có thể dùng biện pháp này, mang ở trên người.

Tiếp sau, Phương Hành buộc Ưng Sư Hồng mở ra Bách Thú Tông linh kho, vơ vét không ít thứ tốt ra ngoài, lấy làm tu luyện chi tư.

Hôm nay hắn đã Trúc Cơ thành công, lúc trước Linh Động cảnh tu luyện tài nguyên trên căn bản vô dụng rồi, chỉ có thể một lần nữa bắt đầu tích lũy tài nguyên, mặc dù ban đầu cướp sạch sơn cốc ba vị Trúc Cơ, cũng nhận được một chút Trúc Cơ cảnh tu sĩ tu hành đan dược cùng thượng phẩm linh thạch, nhưng xa xa không đủ dùng, dù sao hắn căn cơ vững chắc, mặc dù đạo cơ bị sát linh làm ô nhiễm, nhưng bản chất vẫn nguyên như cũ, chính là đạo cơ màu tím hơn tu sĩ bình thường vô số lần, Trúc Cơ bình thường tu hành đan dược cùng linh thạch, đối với hắn mà nói tác dụng không lớn, chỉ có thể bổ sung một chút trong ngày thường hao phí linh khí mà thôi, nếu muốn ngưng tụ tầng đạo cơ thứ hai, còn cần đại lượng tài nguyên chất lượng tốt.

Dĩ nhiên, thật đáng tiếc chính là, Bách Thú Tông đối với Linh Động cảnh đệ tử tu hành tư nguyên có lẽ không thiếu, nhưng thích hợp Trúc Cơ cảnh tu sĩ tu luyện sở dụng tư nguyên quả nhiên cũng không phong phú, Phương Hành vơ vét cả tòa bảo khố của Ưng Sư Hồng, để Ưng Sư Hồng đau lòng xoay người không đành lòng nhìn, kết quả đạt được Phương Hành cũng không hài lòng, cảm giác chẳng qua là cũng tạm được, có chút ít còn hơn không mà thôi...

Nói tóm lại, hai người một cái mắng đối phương cường đạo, một cái mắng đối phương đói rách!

Cũng may, ba ngày thời gian, thoáng một cái đã qua, tiểu ma đầu này rốt cục phải đi.

Sáng sớm ngày thứ ba, Bách Thú Tông toàn tông đệ tử tụ tập đến trung thành, đưa Ưng Xảo Xảo lên đường.

Trung thành quảng trường, có một pháp thuyền dài chừng ba mươi trượng, là pháp khí đưa Phương Hành đám người rời Bách Thú Tông, mặc dù chỉ là trung giai pháp khí, nhưng được cái rộng rãi, thư thích, dù sao Bột Hải quốc tới Băng Âm Cung cự ly cũng không gần, chính là Trúc Cơ kỳ tu sĩ, cũng không nguyện ngồi mây mà bay, vẫn là ngồi pháp khí như vậy thoải mái, còn không hao phí tự thân linh lực.

Ưng Xảo Xảo và Mạc Da trưởng lão chịu trách nhiệm hộ tống, cùng với hạ nhân sắp theo Ưng Xảo Xảo cùng nhau đi tới Băng Âm Cung từng cái trèo lên thuyền, bao gồm Phương Hành giả mạo "Tiểu Cửu", tổng cộng có năm tên hạ nhân đi theo, trong đó hai người, chính là hai lão bà tử, chịu trách nhiệm thiếp thân chiếu cố Ưng Xảo Xảo, ba cái còn lại là người ở, chia ra chịu trách nhiệm "Tự cầm", "Vẩy nước quét nhà", "Mua bán" các chuyện.

Phương Hành phân đến chức trách lại là tự cầm, cũng chính là tiến vào Băng Âm Cung sau, chịu trách nhiệm giúp Ưng Xảo Xảo nuôi dưỡng linh cầm.

Ở trước lúc tới Băng Âm Cung, hắn cũng không cần phiền toái, linh cầm lúc này đã dùng quy tức đan, đặt ở trong túi trữ vật.

"Phụ thân, Xảo Xảo đi, ngài bảo trọng!"

Trước khi đi, Úng Xảo Xảo hướng Bách Thú Tông Tông chủ Úng Sur Hồng dịu dàng vái, nhẹ nói.

Sau khi trải qua sự tình Sở Chiêu Dương chết thảm ở trước mặt nàng, tiểu cô nương này lại là tính tình đại biến, từ tính tình đại quái, trở nên trầm mặc ít nói, cùng phụ thân từ biệt, về mặt cũng không biến hóa quá lớn.

"Tốt, Xảo Xảo, lần này đi Băng Âm Cung bái sư, cần nghe lời của Mạc Da trưởng lão..."

Úng Sur Hồng cũng than nhẹ một tiếng, phân phó Úng Xảo Xảo một câu, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành, lộ ra vẻ cầu khẩn.

Phương Hành liếc mắt, xoay người sang chỗ khác.

Nghĩ thầm chính mình dựa thế tiến vào Băng Âm Cung mà thôi, người này lại dường như muốn gửi gắm con gái cho mình, quá đáng ghét.

"Tông chủ, chúng ta lên đường..."

Mạc Da trưởng lão hướng Bách Thú Tông Tông chủ hành lễ, sau đó gào to một tiếng, thúc dục pháp nguyên trên thuyền.

Pháp thuyền ừng ừng thăng thiên mà lên, tựa n một tòa cung điện khổng lồ, hướng viễn không lao đi.

Bách Thú Tông đệ tử tại phía dưới, nhất tề khom người đưa tiễn.

Mây trời vạn dặm, kinh phong ập tới, trên mặt đất sông núi cảnh sắc nhanh chóng xẹt qua.

Người tu hành phi hành, có đôi khi cũng là một chuyện rất nhàm chán, dù sao địa vực quá lớn, cho dù là lấy tốc độ kinh người của hồng tước, từ Bội Hải quốc chạy tới Sở Vực bắc bộ Băng Âm Cung, cũng cần thời gian gần một tháng, lại là tương đối nhàm chán, Phương Hành cảm thấy chán, cả ngày ngồi ở đuôi pháp thuyền, uống rượu, nhìn đầy trời lưu vân tịch hà.

"Ai, nhân sinh thật là bi ai a..."

Nhìn nhìn, Phương Hành không khỏi bi từ, ngửa mặt lên trời thở dài.

Cảm giác mình rõ ràng đã Trúc Cơ thành công, rõ ràng hẳn là cùng kim ô cùng nhau xông xáo giang hồ, đánh cướp nơi nơi, bây giờ lại bị ép giả trang thành người hầu, cùng đi Băng Âm Cung quý quái cầu người chữa bệnh, ông trời giả thật sự là quá tàn nhẫn.

"Nhân sinh của ngươi có cái gì đáng buồn?"

Một thanh âm nhàn nhạt vang lên, lại thấy hồng ảnh xuất hiện ở mạn thuyền khác của đuôi thuyền, chính là Úng Xảo Xảo, nàng đã đổi sang hồng trang xinh đẹp Phương Hành lần đầu tiên thấy nàng từng mặc, trên mặt vết sẹo cũng đã tốt, gương mặt trở nên bóng loáng như đồ sứ, nhưng vẻ mặt quý linh tinh quái đã không thấy rồi, ưu thương như vậy, ánh mắt âm trầm, nhìn ngoài thuyền lưu vân tịch quang.

Nàng lại là ở trong khoang thuyền bị đè nén, trong lúc vô tình đi tới đuôi thuyền hóng gió, vừa vặn nghe được Phương Hành kêu rên một tiếng.

Theo Úng Xảo Xảo, sau khi mình ở gặp được tiểu ma đầu kia, mới là bắt đầu nhân sinh bi ai nhất, tên người hầu rồi rãnh không có chuyện gì núp ở phía sau pháp thuyền uống rượu, có cái gì thật đáng buồn, liền thuận miệng hỏi một câu.

Phương Hành sớm phát hiện Úng Xảo Xảo, chẳng qua là không phản ứng đến nàng, liếc mắt, lười biếng nói: "Dù sao bi ai hơn người!"

Úng Xảo Xảo thấy người này đối với mình hồ hững, trong lòng cũng cảm thấy có chút mới mẻ, khẽ tựa vào mép thuyền, thần nhiên nói: "Người biết cái gì là bi thương buồn bã? Biết không? Hung nô trung thành nhất cùng Chiêu Dương ca ca thương yêu ta nhất, cũng bị một cái tiểu ma đầu hung ác giết, ta mỗi ngày mỗi đêm cũng ác mộng, trong mộng tất cả đều là tiếng cười của tiểu ma đầu kia, mỗi lần tỉnh lại cũng là một thân mồ hôi lạnh... Ta... Ta cuối cùng hận không thể đem tiểu ma đầu kia giết chết, hận không thể... đem hắc bầm thân vạn đoạn... Nhưng mà..."

Nói tới đây, nàng hơi ngừng ra, tựa hồ mình cũng không kịp phản ứng, rõ ràng là bình thời vô luận người khác làm sao khai đạo chính mình, cũng sẽ không nói ra, làm sao ở nơi này trước mặt hạ nhân không biết lễ số nói ra?

Phương Hành nghe, lại là vẻ mặt ngẩn ngơ, vội vàng xoay người lại, vẻ mặt trịnh trọng, lời nói thâm thúy nói: "Tiểu muội muội, người như vậy không đúng, phải học cách buông bỏ cừ hận mới được a..."

Úng Xảo Xảo ngừng ra, không nghĩ tới hẳn nói với mình cái này, cười lạnh nói: "Tại sao?"

Phương Hành rất chân thành nói: "Bởi vì nếu người không buông xuống cừ hận, nhân sinh sẽ càng thêm bi ai!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 212: Người tốt nhất đối với mình

Khuyên Ưng Xảo Xảo buông xuống cừ hận, cũng thật là lời thật long hiểm có của Phương Hành, hắn cũng không có thói quen để lại mầm tai vạ, vừa nghe Ưng Xảo Xảo đối với mình hận ý nhiều như thế, suýt nữa vung tay đem nàng ném xuống trên từ pháp thuyền.

Bất quá chuyển niệm nghĩ đến, chính mình còn phải dựa vào tiểu nha đầu này lên vào Băng Âm Cung, hơn nữa cha nàng đã là người của mình rồi, cho nên vẫn khuyên nàng buông bỏ cừ hận.

Ưng Xảo Xảo bởi vì một câu "Buông bỏ cừ hận" của Phương Hành, trong bụng hỏa khí thăng lên, câu "Tại sao" kia, đã mang theo tức giận, nhưng mà bỗng nghe Phương Hành đưa ra câu trả lời là "Nếu không ngươi sẽ càng thêm bi ai", cả người nhất thời hơi ngẩn ra, theo bản năng nói: "Tiểu ma đầu này đã làm hại ta thảm hại như vậy, còn thể nào để cho ta bi ai hơn thế nào?"

Phương Hành trầm trọng nói: "Ngươi nghĩ đi, ngươi hận hắn như thế, nhất định sẽ lại đi chọc hắn, mà hắn lợi hại như vậy, ngươi không làm gì được hắn thì sao? Vạn nhất hắn lại đem cha ngươi giết thì sao, chẳng phải là càng thêm bi ai ư?"

Ưng Xảo Xảo hừ một tiếng, nói: "Hắn làm sao có thể là đối thủ của phụ thân ta?"

Phương Hành nói: "Vậy cũng không nhất định!"

Ưng Xảo Xảo nói: "Hắn nhất định không phải đối thủ của phụ thân ta!"

Phương Hành im lặng, nói: "Vậy cũng tốt, vậy vạn nhất hắn đem ngươi giết thì sao?"

Ưng Xảo Xảo ghen đỏ mặt, lớn tiếng nói: "Ta không sợ chết!"

Phương Hành nói: "Vậy nếu đem ngươi cời hết quần áo treo ở trên cây thì sao?"

Ưng Xảo Xảo sắc mặt đại biến, cả kinh nói: "Hắn... Hắn làm sao làm chuyện quá mức như vậy?"

Phương Hành nói: "Là ngươi chủ động trên chọc người ta, người ta làm gì cũng không coi là quá mức!"

Ưng Xảo Xảo nhất thời lại cảm giác không phản bác được, một loại cảm giác vô lực từ đáy lòng nàng dâng lên.

Trên thực tế, tâm tư nữ tử vô cùng khó đoán. Ở lần đầu tiên nàng ở Loạn Hoang sơn bị Phương Hành rạch mặt, tự nhiên là hận Phương Hành hận muốn chết. Mà lần thứ hai, tiểu ma đầu từ trên trời giáng xuống, một đao chặt đầu Sở Chiêu Dương ở trong suy nghĩ của nàng phi thường cường đại, mà đầu này hết lần này tới lần khác bay đến trên tay nàng, máu tươi phun vào người, cũng làm cho nàng cảm nhận được sợ hãi thật sâu.

Người khác khuyên nàng, luôn nói tu hành tốt, tương lai có thể giết chết tiểu ma đầu này.

Nhưng trong nội tâm Ưng Xảo Xảo lại cực sợ tiểu ma đầu này, nàng mới vừa rồi trong lúc vô tình nói ra lời nói kia, phía trước là nói mình hận Phương Hành như thế nào, phía sau cùng "Nhưng mà", nhưng thật ra muốn nói, chính mình hận hắn như thế, nhưng hết lần này tới lần khác vừa nghĩ tới hắn đã sợ muốn chết, thậm chí ngay cả ý nghĩ giúp Chiêu Dương ca ca báo thù cũng không có, đây mới thực sự là bi ai.

Phương Hành hôm nay chỉ nói mình lợi hại, khuyên Ưng Xảo Xảo thu long báo thù lại hợp Ưng Xảo Xảo nội tâm ý nghĩ.

Bất quá, rốt cuộc vẫn là lòng tự ái rất cao, ngẩn ngơ một lát, liền cả giận nói: "Ngươi tại sao giúp đỡ hắn nói chuyện?"

Phương Hành nói: "Trời đất chứng giám, ta đây là muốn tốt cho ngươi!"

Trong lòng nghĩ, nếu không phải cần nhờ ngươi ta đã ném ngươi xuống rồi.

"Tốt với ta?"

Ưng Xảo Xảo ngẩn ngơ, cảm thấy hạ nhân này bộ dạng nói chuyện vô cùng thật tình, trong lòng lại có chút ấm áp.

Khẽ quay mặt, bỗng nhiên đưa tay hướng hồ lô rượu của Phương Hành bắt tới, nói: "Đem rượu của ngươi cho ta uống!"

Phương Hành không ngờ, đây là linh tử chính bản thân hắn ngấm, phát tay gạt tay nàng, nói: "Tiểu nha đầu uống rượu cái rắm!"

Ưng Xảo Xảo trừng mắt, nói: "Ta là tiểu thư của ngươi, ngươi dám gọi ta nha đầu, còn không cho ta uống rượu ư?"

Phương Hành che đầu, thở dài nói: "Ngươi cũng dùng thân phận tới dọa ta, nhân sinh của ta thật con mẹ nó bi ai..."

Trong lòng ở suy nghĩ có muốn đem nha đầu chết tiệt này ném xuống hay không!

Ứng Xảo Xảo nghe, cũng cảm giác áy náy, cảm thấy hạ nhân này mặc dù thô lỗ vô lý, lại là muốn tốt cho mình, không để cho mình uống rượu, cũng là cảm giác mình còn quá nhỏ, uống rượu đối với thân thể không tốt, cảm giác như thế, cũng có chút ít cùng hung nô có chút đàn, có chút hung, nhưng đối với mình đặc biệt trung thành có điểm giống rồi, khó trách phụ thân chuyên môn chỉ định hẳn cùng mình đi Băng Âm Cung.

"Tốt lắm, ta không trách ngươi xưng hô ta như thế nào, nhưng mà ta muốn uống rượu!"

Ứng Xảo Xảo mân mê miệng nhỏ, hơi lộ ra tính tình điêu ngoa trước kia.

"Uống uống uống, ta để cho ngươi uống, uống tới chết cũng được!"

Phương Hành chấp tay sau lưng đi vào khoang thuyền, kéo bình tới đây, lại là rượu ngon của Mạc Da trưởng lão đặt ở trên pháp thuyền, tên là "Lục dương xuân", lại là lấy sáu loại yêu thú chi đan luyện chế rượu ngon, bất quá loại linh tửu này chế biến vô cùng xảo diệu, độ rượu không chế ở một cái trình độ liệt mà không thương, cũng không như linh tửu của Phương Hành, trừ hẳn cùng kim ô ra, người bình thường căn bản không có cách nào uống.

"Ngươi..."

Ứng Xảo Xảo nhìn Phương Hành ôm vò rượu tới, hốc mắt bỗng nhiên có chút hồng.

"Con mẹ nó rượu cũng cho ngươi rồi, ngươi còn khóc cái trứng a?"

Phương Hành có chút giận, đem vò rượu đẩy tới trước người Ứng Xảo Xảo.

Ứng Xảo Xảo cũng không nhận, quật cường nói: "Ta muốn uống loại rượu vớ vẩn của ngươi cơ!"

Phương Hành nói: "Thúi lắm, rượu này mới là vớ vẩn, của ta đó là rượu ngon, không để cho ngươi uống!"

Ứng Xảo Xảo quật cường một hồi, vẫn yên lặng đưa tay, nhận lấy một cái vò rượu.

Phương Hành không biết, lúc này Ứng Xảo Xảo, tâm linh cực kỳ yếu ớt, mà liên tưởng năng lực vô cùng phong phú, mới vừa một cái cử động của hẳn, rồi lại để cho Ứng Xảo Xảo đang nhớ lại trước đây thật lâu, nàng thấy hung nô đứng ở chuồng ngựa uống rượu, cảm thấy rất vui, chạy tới cùng hẳn muốn uống rượu, hung nô cũng không cho hẳn, mà là chạy vào thiện ty, cho hẳn trộm tới một vò rượu ngon.

Một lần này, hung nô bị phát hiện trộm rượu, hung hăng bị đánh hai roi, nhưng cũng để cho Ứng Xảo Xảo nhớ lấy sự kiện kia.

Sau lại nàng từng uống loại rượu kia của hung nô, vừa chua lại chất, một chút cũng không dễ uống.

Giờ khắc này Phương Hành biểu hiện, lại làm cho nàng lần nữa cảm thấy cảm giác này, cái hạ nhân hung ác này, quả nhiên cùng hung nô rất giống, hẳn tất nhiên là cảm thấy rượu hạ nhân uống, không xứng với thân phận của mình, mới liều mạng bị Mạc Da trưởng lão trừng phạt, chạy đi trộm rượu cho mình... Bất quá hung nô lúc ấy trộm một vò, hẳn trực tiếp trộm hai đàn, là gan so với hung nô lớn hơn nhiều.

Phương Hành ngồi ở bên mép thuyền, đẩy ra nút lọ ném thử một miếng, chép miệng, cảm thấy mùi vị quá nhạt.

Ứng Xảo Xảo cho là hẳn chưa từng uống loại rượu ngon này, bộ dạng cũng thật đáng yêu, khẽ mỉm cười, ở bên cạnh hẳn ngồi xuống.

Gió mát quạt vào mặt, ánh nắng chiều đầy trời, không trung đã có tinh thần dần dần thấp sáng trên không trung.

"Ngươi nói nhân sinh của ngươi rất đau xót, là chuyện gì xảy ra? Tu hành tài nguyên không đủ sao?"

Ứng Xảo Xảo trầm mặc ngồi một hồi, nhẹ nhàng mở miệng hỏi.

Tất cả người hầu đi theo nàng đều là trên người có tu vi, nếu không cũng không đủ năng lực làm việc hoặc là bán mạng thay nàng, nhưng những người này lại là ngoại môn đệ tử ở Bách Thú Tông thân phận tương đối thấp, thường xuyên rầu rĩ vì tài nguyên.

Phương Hành quyết định nhân cơ hội giáo dục nàng, nói: "Đúng vậy, cũng không giống đại tiểu thư như ngươi..."

Ứng Xảo Xảo hi hi cười một tiếng, nói: "Ta bình thời cũng là dùng trung phẩm linh thạch tu luyện, ngươi có muốn không?"

Vừa nói lấy ra ba khối linh thạch, đưa tới trước mặt Phương Hành.

Phương Hành ghen một chút, nghĩ thầm tiểu gia hiện tại khen thưởng người khác cũng dùng thượng phẩm linh thạch rồi...

Ứng Xảo Xảo đem linh thạch đặt ở trên tay của hẳn, nói: "Đừng lo lắng, Mạc Da trưởng lão nếu có hỏi mà nói, nói là ta thưởng ngươi, sau này nếu ngươi thiếu tu hành tài nguyên, cứ tới chỗ của ta!"

Nói xong quay đầu đi chỗ khác, nhìn không trung điểm điểm tinh thần, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nhẹ nhàng hỏi: "Ngươi từng có loại cảm giác vô cùng ghét một người, nhưng lại vô cùng sợ hắn sao?"

Phương Hành theo bản năng suy nghĩ một chút, nói: "Lúc còn rất nhỏ từng có, ta có chín thúc thúc, đối với ta rất tốt, mọi người ở trong sơn cốc, uống rượu đánh nhau, trêu chọc các trò, cuộc sống rất vui, nhưng sau bỗng nhiên có một người rất lợi hại, đem tất cả bọn họ đều giết, ta sợ hãi từ trong mặt đạo chui ra, lúc ấy vô cùng hận hận, nhưng cũng sợ hãi sẽ đuổi theo..."

Ứng Xảo Xảo nghe ngây ngốc, vội vàng hỏi: "Sau đó?"

Phương Hành vừa định nói "Sau đó ta đem hấn làm thịt", chợt nhớ tới nói như vậy, chính mình sẽ bại lộ, liền cười hắc hắc, nói: "Sau đó không phải ta đến Bách Thú Tông các ngươi sao..."

"Ác nhân kia đâu?"

Ứng Xảo Xảo quay đầu hỏi, tựa như vô cùng ân cần, không có phát hiện mình cách Phương Hành rất gần, lông mi đều sắp đụng phải mũi của hấn.

"Sau đó hấn đã chết!"

Phương Hành thần nhiên nói.

Ứng Xảo Xảo thở ra, nói: "Thật tốt, có người thay người báo thù!" An tĩnh một hồi, nằng nhẹ giọng nói: "Người cũng rất thương tâm a? Ta biết người muốn khuyên ta, ác nhân tự nhiên sẽ gặp báo ứng, cho nên không cần nhất định đi tìm hấn báo thù sao, thật ra thì ta cũng không dám, ta vừa nghĩ tới hấn đã sợ, có đôi khi nửa đêm mơ tới hấn, cũng sẽ sợ không dám ngủ tiếp..."

Một bên nhẹ nhàng nói, nằng thanh âm càng lúc càng thấp, đầu khẽ tựa vào trên bả vai Phương Hành.

"Muốn ngủ thì trở về phòng ngủ..."

"Không cần, người để cho ta dựa vào một hồi..."

"Vai ta mỏi..."

Phương Hành quay đầu mắng nằng, nhưng chợt thấy Ứng Xảo Xảo nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt long lanh chảy trên gương mặt.

Lúc này trong khoang thuyền, hai bà tử thấy tiểu thư không trở lại, đi ra tìm đến, nhưng bỗng nhiên nghe được, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một trận kịch liệt linh khí ba động, lại thấy bầu trời đêm một vầng trăng sáng khổng lồ, chợt có một chiếc chiến xa khổng lồ màu bạc xé rách không trung mặc vãn, ừng ừng hướng pháp thuyền lao đến, suýt nữa đâm vào

"Không tốt, phía trước có pháp thuyền..."

Màu bạc chiến xa có người quát lạnh, sau đó chiến xa đột nhiên lách qua, từ pháp thuyền trước mặt sát qua.

Chẳng qua là, chiến xa dù sao quá lớn, ước chừng là gấp ba pháp thuyền, hơn nữa tựa hồ mới vừa thi triển thuật di, vừa xuất hiện, mang ra kịch liệt kinh phong, sức gió mạnh, cơ hồ đem pháp thuyền lật ngược, Ứng Xảo Xảo tựa vào trên bả vai Phương Hành thét kinh hãi, cả người ngã bay ra ngoài, Phương Hành ánh mắt lạnh lẽo, đem nằng kéo trở về trong lòng ngực của mình, một tay nắm cả, hướng chiến xa nhìn lại.

"Đạo hữu phương nào, kinh ta Bách Thú Tông pháp thuyền?"

Trong nháy mắt này, Mạc Da trường lão một mực trước khoang thuyền nhắm mắt đã tọa đột nhiên bay ra pháp thuyền, đứng trên không trung hét lớn.

"Ha ha, Bách Thú Tông? Bột Hải quốc tiểu tông môn sao? Chớ cản đường, chúng ta đang vội lên đường!"

Trên chiến xa, truyền đến một thanh âm có chút không yên, tựa hồ người trên chiến xa, thấy suýt nữa đụng vào pháp thuyền, vốn là có chút lo lắng, bất quá ở nghe nói đây là Bách Thú Tông pháp thuyền, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Bái sư Băng Âm Cung

Các người là nhân mã tông nào? Đụng vào pháp thuyền chúng ta, lại không xin lỗi, còn bắt chúng ta nhường đường?"

Mạc Da trường lão có chút tức giận, khí tức phóng ra, hướng chiến xa uy áp.

Chiến xa màu bạc ngừng lại, trôi nổi tại trong hư không, lại thấy chiến xa này cao chừng mười trượng, dài hai mươi trượng, xung quanh tỏa sáng, vẽ ký hiệu phiền phức, linh thạch tác dụng bất đồng vây quanh ở trên sườn xe, xếp hàng bố trí thành pháp trận, cũng chính là những thứ pháp trận cao quý này,

khiến cho chiến xa có khả năng thuận di hư không, chỉ bất quá chiến xa mặc dù ngừng lại, người trên xe không có ý tứ lộ diện, đối mặt với Mạc Da trưởng lão uy áp, đối phương thậm chí cảm giác giống như là trò cười, không phát giác gì.

"Một cái Trúc Cơ sơ kỳ, cũng dám cản đường trước chiến xa của Mạc gia ư?"

Trong chiến xa, một thanh âm cười lạnh truyền ra, một đạo khí tức đột nhiên bắn ra, phô thiên cái địa.

"Trúc Cơ trung kỳ..."

Mạc Da trưởng lão nhất thời kinh hãi, sắc mặt chợt biến.

Thực lực bị người ta chèn ép, tâm tư muốn đối phương nói xin lỗi nhất thời phai nhạt rất nhiều, bất quá cứ như vậy mà chịu thiệt, cũng có chút không cam lòng, dừng một chút, nói: "Chẳng lẽ là Bách Lý Quốc Mạc gia? Đạo hữu, không cần khinh người như vậy, chúng ta chuyển này chính là hộ tống con gái của tông chủ đi Băng Âm Cung Hồ Cẩm lão tiên bối báỉ sư, ngươi không nể mặt như thế có được hay không!"

Khẩu khí của hắn đã có chút ít yếu thế rồi, Bách Lý Quốc cũng là một nước nhỏ ở ngoài rìa Sở Vực, kỳ danh "Bách Lý", chính là chỉ quốc vực nhỏ hẹp, bất quá trăm dặm có linh quang, có thể khai thác linh thạch, cảnh nội tu sĩ có chút giàu có, mà Bách Lý Quốc Mạc gia, chính là một trong mấy đại thế gia của Bách Lý Quốc, gia tộc thực lực rất mạnh, tục truyền có Kim Đan Lão tổ trấn giữ, không thể khinh thường.

Hơn nữa, đối phương có Trúc Cơ trung kỳ tu sĩ ở đây, Mạc Da trưởng lão tự nhiên không dám cùng đối phương gây sự, bất quá trực tiếp thối lui thì mất hết thể diện, liền đưa ra chuyện Ứng Xảo Xảo muốn đi Băng Âm Cung báỉ sư, muốn dùng danh tiếng của Hồ Cẩm lão nhân hù dọa đối phương.

"Sao? Các ngươi cũng đi Băng Âm Cung báỉ sư ư?"

Bên trong chiến xa vang lên một thanh âm cảm giác kinh ngạc, bỗng nhiên, cửa xe mở ra. Hai đạo nhân ảnh từ bên trong xe bay ra, là một lão giả cùng một người tuổi trẻ chân đạp cỏ kiếm màu trắng, lão giả kia chính là Trúc Cơ trung kỳ, hiển nhiên chính là người vừa rồi phóng ra khí tức đè ép Mạc Da trưởng lão, mà người tuổi trẻ kia lại là Linh Động cửu trọng tu vi, khí phách bất phàm.

Người tuổi trẻ đạp kiếm hướng pháp thuyền bay tới, thân nhiên nói: "Báỉ sư chính là vị nào, mời đi ra gặp mặt!"

Mạc Da trưởng lão âm thầm kinh hãi, vội vàng lướt đến, ngăn phía trước ở pháp thuyền, trầm giọng nói: "Đạo hữu là có ý gì?"

Trúc Cơ trung kỳ lão giả cười cười, nói: "Ngươi không cần sợ, vị này chính là thiên kiều Mạc gia chúng ta Mạc Dương, hắn cũng đi Băng Âm Cung báỉ Hồ Cẩm lão nhân làm sư, thấy tiểu sư muội tương lai, báỉ phóng một chút mà thôi!"

"Cái gì?"

Mạc Da trưởng lão hơi ngần ra, trên mặt lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Người trẻ tuổi kia cũng đi Băng Âm Cung báỉ Hồ Cẩm lão nhân làm sư?

Chuyện này không khỏi rất cổ quái rồi, Hồ Cẩm lão nhân là thân phận bậc nào, là Thái Thượng Trưởng lão thoái ẩn Băng Âm Cung gần trăm năm, cả đời cũng chỉ thu ba đệ tử, vốn tưởng rằng con gái của tông chủ Ứng Xảo Xảo, chính là gặp vận may, mới chiếm được một cái cơ hội báỉ lão nhân gia làm sư phụ, sẽ trở thành đệ tử thứ tư của Hồ Cẩm lão nhân, nơi nào nghĩ đến, lại đột nhiên xuất hiện một người báỉ sư khác?

Người tuổi trẻ thấy được thần sắc của Mạc Da trưởng lão, khẽ mỉm cười, nói: "Có huyền băng lệnh làm chứng!"

Vừa nói ngón tay bắn ra, một quả lệnh bài trong suốt tản ra nhẹ nhàng khí lực ở không trung, Mạc Da trưởng lão thấy, nhất thời càng thêm nghi ngờ, hắn từng thấy huyền băng lệnh của Ứng Xảo Xảo, quả thật cùng vật này không khác, nghi ngờ, quay đầu hướng Ứng Xảo Xảo nhìn tới, Ứng Xảo Xảo đang trong ngực Phương Hành, có chút tâm hoảng ý loạn, Phương Hành bấm năng một cái, mới thanh tỉnh lại.

Ứng đồ mặt, nhìn Phương Hành một cái, bình tĩnh tâm tình, dùng lướt khí thuật nhảy tới trên đám mây của Mạc Da trưởng lão, sau đó cũng lấy ra một quả huyền băng lệnh, cho đối phương nhìn một chút, dịu dàng thi lễ một cái, nói: "Xảo Xảo báỉ kiến Mạc sư huynh!"

Thanh niên gọi Mạc Dương kia đánh giá Ứng Xảo Xảo một cái, trong đôi mắt hiện lên một tia kinh diễm, mỉm cười nói: "Tiểu sư muội thật xinh đẹp!" Rồi sau đó quay đầu hướng Trúc Cơ trung kỳ lão giả gật đầu, nói: "Sư muội, pháp thuyền của ngươi quá chậm, khi nào mới có thể chạy tới Băng Âm Cung? Nếu gặp nhau, chính là hữu duyên, không bằng đến trên chiến xa của ta, đưa ngươi đoạn đường thì sao!"

Ứng Xảo Xảo có chút kinh hãi, tự nhiên không chịu tùy tiện đi lên pháp thuyền của người khác, nhẹ nhàng cự tuyệt nói: "Không cần!"

Mạc Dương còn muốn nói nữa, Trúc Cơ trung kỳ lão giả nhắc nhở: "Dương nhi, lên đường quan trọng hơn!"

Mạc Dương ngần ra, cười nói: "Đúng rồi, cũng không thể roi phía sau mấy người kia, như vậy sư muội, ta đi Băng Âm Cung trước chờ ngươi!"

Vừa nói hai tay nhún, nhẹ nhàng thi lễ, bay trở về chiến xa, hóa thành lưu quang bay về phía trước.

"Đây là chuyện gì? Mạc gia thanh niên cũng đi Băng Âm Cung báỉ sư?"

Mạc Da trường lão mang theo vẻ mặt vẻ kinh ngạc trở lại trong thuyền, không giải thích được làm bầm lẫu bẫu.

Phương Hành thì thầm nghĩ: "Tên mặt trắng này nói không thể rơi vào phía sau mấy người kia, chẳng lẽ còn có những người khác?"

"Không đúng lắm, chúng ta cũng mau chạy tới Băng Âm Cung đi!"

Mạc Da trường lão trong lòng dâng lên cảm giác không ổn, cũng toàn lực thúc dục pháp thuyền.

Trải qua biến cố này, Ứng Xảo Xảo cũng ngưng ngừng ở lại đuôi thuyền rồi, hướng Phương Hành khẽ mỉm cười, nói: "Hôm nay cảm ơn ngươi!"

Dứt lời, liền về khoang thuyền phía trước, cước bộ đã nhẹ nhàng rất nhiều.

"Hành trình báỉ sư lần này, nhìn đáng vẻ có chút cổ quái a..."

Phương Hành nói thầm, cũng về phía sau khoang thuyền.

Trong lòng suy nghĩ, hi vọng kế hoạch lên vào Băng Âm Cung của mình đừng bị ảnh hưởng, nếu không sẽ phiền toái lớn.

Pháp thuyền lướt đi, ngày đêm chạy đi, rốt cục ở nửa tháng sau, chạy tới phạm vi Băng Âm Cung.

Mà lúc này, cự ly ngày cùng Băng Âm Cung ước định báỉ sư chưa đầy ba ngày.

Băng Âm Cung tọa lạc ở trên cánh đồng tuyết, dưới đất sinh ra thượng cổ âm mạch, hàng năm phát ra hàn khí âm trầm, đến nỗi này trong vòng ngàn dặm, cũng là hàng năm băng tuyết bao trùm, mà thượng cổ âm mạch, mặc dù lạnh vô cùng, thật ra cũng là một loại thượng thừa linh mạch, trong hàn khí, ẩn chứa chút tia linh khí, còn có thể áp chế tạp niệm, lại là địa phương tốt để tu luyện, nếu không Băng Âm Cung cũng sẽ không mạnh mẽ đến thế.

Tới gần Băng Âm Cung ngàn dặm, đã là lúc xế chiều, gió lạnh lạnh, có một nam một nữ vóc người cảm bào tiến lên đón, xa xa đã nói: "Có phải người có huyền băng lệnh, tới Băng Âm Cung báỉ sư không?"

Mạc Da trường lão từ trong thuyền lướt đi, cất cao giọng nói: "Chính là Bách Thú Tông Tông chủ chi nữ Ứng Xảo Xảo tới để báỉ sư!"

Lúc nói chuyện, hai cái đệ tử Băng Âm Cung đã đi tới trước mặt bọn họ, Ứng Xảo Xảo cũng xuất hiện, đem huyền băng lệnh đưa tới, hai gã đệ tử kiểm tra xong, lạnh lùng đánh giá nàng một cái, nói: "Những người khác nhận được huyền băng lệnh cũng đã tới rồi, sư tôn có lệnh, Băng Âm Cung động phủ không đủ, liền đề bọn ngươi ở hàn phách cốc, ba ngày sau, sẽ được báỉ kiến Thái Thượng Trưởng lão!"

Mạc Da trường lão kinh hãi, chấp tay nói: "Vị đạo hữu này, chẳng lẽ lần này báỉ sư có rất nhiều người sao?"

Thật ra hai người đệ tử Băng Âm Cung này, già hơn chút ít chính là Linh Động cửu trọng tu vi, trẻ tuổi chút ít chỉ có Linh Động thất trọng tu vi, nhưng dù sao đối phương là đệ tử Băng Âm Cung, Mạc Da trường lão không dám lên mặt, hỏi vô cùng khách khí.

Hai đệ tử Băng Âm Cung nghe xong, cười lạnh một tiếng, người già hơn chút ít trả lời: "Các ngươi cho là Thái Thượng Trưởng lão là vì Bách Thú Tông các ngươi phá lệ thu đồ sao? Nghĩ nhiều rồi!"

Mạc Da trường lão nhất thời ghen hờn, không tiện hỏi nữa.

Chẳng qua là cũng từ những lời này chiếm được đáp án, lần này người tới báỉ sư quả nhiên có rất nhiều.

Cũng không biết tại sao, ban đầu ở Hải Yêu thành, Diệp Cô Âm cũng không nhắc tới chuyện này, lại để cho Bách Thú Tông bị người ta cười chê như vậy.

Hàn phách cốc ở trong dãy núi cách ba trăm dặm, cũng là trắng như tuyết, chẳng qua là trong sơn cốc, có ôn tuyền, hơi đờng đờng, cỏ thơm sinh ra, cũng thành một mảnh phúc địa, trong cốc xây một mảnh tiểu lâu, nhã trí vô cùng, lại là Băng Âm Cung đệ tử thỉnh thoảng tới ở u cốc, lúc này bị Băng Âm Cung coi là địa phương tiếp đãi người tới báỉ sư.

Lúc này ở trước sơn cốc, đã có vài nhóm người chờ chực, bọn họ cũng chẳng biết tại sao không vào cốc, mà là đều chiếm một mảnh địa vực, pháp khí lơ lửng, tùy từng hộ vệ chia ra nghỉ ngơi, nhìn thấy Bách Thú Tông đệ tử tới, rồi rít ngẳng đầu đánh giá.

"Dì? Lại tới một cái nữa, đây là đệ tử nhà ai?"

"Nhìn trên pháp thuyền ấn ký, giống như là Bột Hải quốc Bách Thú Tông đệ tử!"

"Ha ha, nguyên lai là nông thôn dã bgaab, lại cũng có tư cách báỉ nhập Băng Âm Cung, thật là hiếm thấy!"

Ngoài sơn cốc mấy đội nhân mã, có không ít người cũng thấp giọng nghị luận.

Mạc Da trường lão cùng Ứng Xảo Xảo nhìn thấy trận chiến này, hiển nhiên đều có chút giật mình, đưa mắt nhìn bốn phía, hết sức mờ mịt.

Phương Hành ở bên cạnh thấy, tức đau răng, nghĩ thầm: "Ôi, kết nhóm với một đám ngốc nghếch..."

Cũng bên son cốc trên một tòa tuyết phong thấp bé, đang có ba cái người tuổi trẻ ngồi quanh một khối nham thạch tuyết trắng, trên đá đun một bình đan trà, ba chén trà, bên cạnh để một bàn cờ, lại là hai người chơi cờ, một người bàng quan, thấy pháp thuyền đến, ngồi cạnh bàn cờ bạch y Mạc Dương cười nói: "Bách Thú Tông xinh đẹp tiểu sư muội đến, ta muốn đi gặp một chút!"

Cùng hần đánh cờ người tuổi trẻ thanh sam cười cười, nói: "Ta khuyên ngươi tốt nhất không cần đi!"

Bạch y Mạc Dương ngây ngốc, cười nói: "Tại sao? Ta cũng không phải là trốn đánh cờ, đi một lát sẽ trở về cùng ngươi chém giết!"

Người tuổi trẻ thanh sam khẽ lắc đầu, nói: "Ngươi chẳng lẽ không nghe nói tin tức Diệp tiên tử ở Bột Hải quốc gặp chuyện không may sao? Mặc dù làm chuyện ác chính là tiểu ma đầu tên là Phương Hành, nhưng Bột Hải quốc thân là chủ nhân, cũng khó thoát tội, ta dám cam đoan, hiện tại Băng Âm Cung đệ tử đối với Bách Thú Tông ấn tượng nhất định rất kém cỏi, ngươi không tránh xa, lại còn muốn nhúng chàm ư?"

Bạch y Mạc Dương ngẩn ngơ, hướng người tuổi trẻ thanh sam vừa chấp tay, nói: "Đa tạ nhắc nhở!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Sở Vực thiên kiều

Bách Thú Tông môn nhân tìm một địa phương vắng vẻ, giáng xuống pháp thuyền, lúc này cửa cốc đã bị bốn đạo nhân mã tới trước chiếm cứ, bốn cỗ pháp khí đem cốc khẩu ngăn cản, vì vậy Bách Thú Tông chỉ có thể dừng ở địa phương hơi chệch về sau. Phương Hành cùng Ứng Xảo Xảo đám người nhảy xuống pháp thuyền, Mạc Da trưởng lão cùng Ứng Xảo Xảo về mặt cũng khó coi, mê mang nhìn hướng người chung quanh, cũng không biết nên làm cái gì.

Bọn họ vốn tưởng rằng chỉ có mình Ứng Xảo Xảo tới bái sư, đến Băng Âm Cung, tự có chuyên gia tiếp đãi, trực tiếp nghe người khác an bài là được, lại không nghĩ chợt đụng phải một cái cục diện như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên làm những gì.

Phương Hành chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn đám ngốc này, lặng lẽ kéo kéo tay áo Ứng Xảo Xảo, nói: "Dò thăm tin tức a!"

Ứng Xảo Xảo chợt hiểu ra, ánh mắt hướng Mạc Da trưởng lão nhìn sang.

Mạc Da trưởng lão mặt già đỏ lên, hần cũng nghe được câu nói kia của Phương Hành, trong lòng có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, nói: "Các người ở chỗ này đợi chút, chuyện này không giống như chúng ta nghĩ, ta đi tìm mấy vị đạo hữu hỏi thăm một chút tin tức..."

Vừa nói vung ống tay áo, nổi lên khuôn mặt tươi cười, hướng bốn đạo nhân mã phía trước đi tới.

Ứng Xảo Xảo xoay đầu lại, hướng Phương Hành cười một tiếng, nói: "Ngươi rất thông minh, ta cũng không nghĩ tới!"

"Không phải tiểu gia thông minh, thật sự là các người quá ngu xuẩn a..."

Phương Hành có chút bất đắc dĩ, nghĩ thầm xuất hiện trạng huống chính mình không biết, không vội vàng hỏi thăm một chút tin tức, đem cục diện không chế, ngược lại ngơ ngác đứng sờ đứng ở chỗ này, chẳng phải chuyện kẻ ngốc làm ư? Bất quá nghĩ thì nghĩ vậy, trong lòng hần cũng hiểu được, Mạc Da trưởng lão tuổi tác cũng cao, không đến mức ngu xuẩn như thế, bất quá bị nhiều cao thủ như thế dọa phát sợ, nhất thời chưa hồi phục mà thôi.

MÀ ngược lại Phương Hành tuy tuổi không lớn, nhưng trời sanh có gan lớn, ai cũng không sợ, lúc nào cũng giữ vững một cái đầu thanh tĩnh.

Tuyết hàn băng lãnh, hoàn cảnh chung quanh tuyết lĩnh thật ra căn bản không thích hợp để người bình thường sinh tồn, dù tất cả mọi người đều có tu vi, cũng cảm thấy hàn lãnh nhè nhẹ, hai lão bà tử hầu hạ Ứng Xảo Xảo thấy thế, liền nấu đan trà. Nấu xong, Ứng Xảo Xảo lấy một chén đưa cho Phương Hành, Phương Hành tự nhiên sẽ không khách khí, đưa tay nhận lấy, ngồi chồm hổm ở một bên mà uống.

Chừng nửa canh giờ, Mạc Da trưởng lão trở lại, sắc mặt khó coi, chính là ở trong quá trình dò thăm tin tức, không được quá nhiều tôn trọng, hơn nữa dò thăm ra tin tức cũng có chút bất lợi đối với Ứng Xảo Xảo: "Hỏi được rồi. Không đúng lắm, người nhận được huyền băng lệnh thậm chí có rất nhiều. Hơn nữa đều là thiên kiều nổi danh các nước nhỏ xung quanh Sở Vực, Băng Âm Cung rốt cuộc là muốn làm gì?"

"Có bao nhiêu người tới bái sư?"

Phương Hành ngồi chồm hổm trên mặt đất, vừa uống đan trà vừa đặt câu hỏi.

Mạc Da trưởng lão liếc hần một cái, khinh thường không muốn trả lời, cảm thấy tên hạ nhân này thật sự không có bộ dạng của hạ nhân.

Ứng Xảo Xảo nhìn Phương Hành một cái, cũng hỏi theo: "Mạc Da trưởng lão, có bao nhiêu người tới bái sư?"

Mạc Da trưởng lão thở dài một hơi, nói: "Hiện tại đã tới, cũng đã có bốn người rồi, trong đó có Bách Lý quốc Mạc gia, Sở đồng Tu gia, cùng với Sở bắc Lý gia, đều là thiên kiều nhân vật các thế gia ti mĩ bồi dưỡng ra được a, cũng không biết sao, đều lấy được huyền băng lệnh, hơn nữa tu vi của bọn họ, rất nhiều cũng đã đạt đến Linh Động đỉnh phong..."

Nói tới đây, có chút lo lắng, Ứng Xảo Xảo mặc dù cũng là thiên kiều Bách Thú Tông Tông chủ ti mĩ bồi dưỡng ra được, mà truyền thừa Ứng Long yêu linh, cùng giai khó gặp địch thủ, nhưng trước đó không lâu mới vừa đột phá Linh Động thất trọng, cùng đám thiên kiều đạo tử Linh Động đó đỉnh phong còn có chút cự ly, Mạc Da trưởng lão cảm thấy, đem Ứng Xảo Xảo để ở trong đám người này, có chút không yên lòng.

Phương Hành nghe xong, cũng chau mày, không nói một lời, yên lặng suy nghĩ.

"Mạc Da trưởng lão, vậy tại sao nhiều người như vậy đều chờ ở cốc khẩu, không tiến vào sơn cốc?"

Ứng Xảo Xảo suy nghĩ một chút, có chút kinh ngạc hỏi.

Mạc Da trưởng lão ngây ngốc, nói: "Hình như là Băng Âm Cung có lệnh, phải đợi người báỉ sư đều chạy tới, mới cùng nhau vào cốc!"

Thời gian dần trôi, phong tuyết càng lớn, băng hàn thấu xương, chính là Ứng Xảo Xảo đều có chút ngăn cản không nổi rồi, trốn vào trong pháp thuyền, dưới loại tình huống trong hoàn cảnh băng hàn này, cũng chỉ có Trúc Cơ chi tu có thể chống đỡ được, bất quá Băng Âm Cung không lên tiếng, cũng không có ai dám mạo hiểm tiến vào sơn cốc, chỉ có thể nhẫn nại chờ người còn chưa chạy tới đến đông đủ, sẽ cùng nhau vào cốc.

Lần lượt, không ngừng có nhân mã chạy tới.

Tình thế quan sát, đều là Sở Vực cho tới nước nhỏ chung quanh tông môn thế gia chi tử, những người này có một đặc điểm, chính là cũng tuổi còn trẻ, nhưng đã có tài danh, tu vi đại khái là Linh Động hậu kỳ, mà căn cơ vững chắc, vượt xa Linh Động bình thường.

"Băng Âm Cung rốt cuộc đang giờ trò gì?"

Phương Hành thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng nói thầm, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện Hồ Cầm lão đầu thu đồ, lộ ra mơ hồ quỷ dị.

Phải biết rằng, những người này mặc dù có chút danh tiếng thiên kiều, nhưng nếu nghĩ dễ dàng báỉ vào môn hạ Kim Đan, lại cũng không phải chuyện dễ!

Kim Đan đại tu, tu vi thông thiên, tài nguyên vô số, kiến thức uyên bác, lấy bản lãnh của bọn hắn, dạy dỗ ra mấy thiên kiều thật sự cũng không phải là việc khó, mà bọn họ vừa có thể tu thành Kim Đan, đã nói rõ chính mình năm đó cũng là nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh, có thể bị bọn họ nhìn ở trong mắt thì càng thiếu, Ứng Xảo Xảo loại này gọi là "Tiểu thiên kiều", ở trong mắt bọn họ hơn phân nửa tài trí bình thường cũng không bằng.

Nói đơn giản, những người gọi là thiên kiều này, nghĩ báỉ nhập môn hạ Hồ Cầm lão nhân, khó khăn cũng không so với năm đó Phương Hành báỉ nhập Thanh Vân Tông giảm bớt bao nhiêu, cũng chính là vì vậy, mới lộ vẻ lăm lăm cho người ta kinh ngạc, lão đầu này triệu tập nhiều cái gọi là "Thiên kiều" như vậy tới đây, người người cầm trong tay huyền băng lệnh, người người cũng muốn báỉ vào môn hạ của hắn, đặc biệt muốn mở trường học ư?

Phải biết rằng Hồ Cầm lão đầu cả đời cũng chỉ dạy ba đồ đệ, hôm nay lại muốn dạy một đám ư?

Phương Hành càng nghĩ càng không thông.

Sắc trời dần muộn, màn đêm buông xuống, thỉnh thoảng thiên kiều nhân vật chạy tới, đã càng ngày càng nhiều, chừng hơn hai mươi người.

Những nhân vật này, đại để cũng là dưới ba mươi tuổi đã đạt đến Linh Động hậu kỳ.

Đây là một tiêu chuẩn, đặt ở Thanh Vân Tông, chỉ cần trước hai mươi mốt tuổi có thể đạt tới Linh Động hậu kỳ, đã là có tư cách trở thành chân truyền đệ tử, được tông môn dùng tài nguyên bồi dưỡng, mà tiêu chuẩn Băng Âm Cung triệu tập, tựa hồ cũng có suy tính như vậy, chẳng qua là tiêu chuẩn phóng khoáng một chút, nước nhỏ chung quanh Sở Vực, Linh Động hậu kỳ dưới ba mươi tuổi, cũng triệu tập tới đây.

Dùng lời đơn giản nhất mà nói, trừ Thanh Vân Tông cùng Đại Diễn Tông thiên kiều nhân vật ra, Băng Âm Cung đã đem Sở Vực thiên kiều nhân vật, một lưới bắt hết!

"Ông..."

Đang lúc Phương Hành trong lòng phạm nói thầm, trong gió tuyết, chợt có tiếng sấm mờ mờ ảo ảo truyền đến, mọi người đều kinh ngạc hướng không trung nhìn lại, lại thấy nơi xa, thậm chí có một pháp thuyền lóe ra lói quang bay tới, thuyền này đương nhiên đó là cực phẩm linh khí, phía trên khắc đầy pháp trận cùng ký hiệu, tốc độ cực nhanh, tựa như một đạo thiểm điện, tự trong gió tuyết nhanh chóng lướt đến.

"Dĩ nhiên là cực phẩm pháp khí, người kia là người phương nào?"

"Pháp khí có tộc huy, là Đại Hà Uyển Tiêu gia..."

Mọi người trước sơn cốc nhất thời kinh ngạc thấp giọng nghị luận.

Xe ngựa quần quanh điện quang đi tới trước sơn cốc, chợt dừng lại, trong lúc nhất động nhất tĩnh, cực kỳ quỷ dị, nhưng cũng cho thấy pháp thuyền đúng là cực phẩm pháp khí thu phát tùy tâm. Đứng ở phía trước pháp thuyền hai gã Băng Âm Cung đệ tử nhảy xuống, hướng pháp thuyền vừa chấp tay, cười

nói: "Tiêu Tuyết cô nương kính xin ở cốc khẩu chờ một chút chốc lát, Cung chủ hữu mệnh, đợi người tới đông đủ, cùng nhau vào cốc!"

Bên trong xe ngựa cũng không trả lời, hai gã Băng Âm Cung đệ tử cũng không thèm để ý, vừa thi lễ, xoay người rời đi.

Mà trước sơn cốc mấy chi nhân mã, nghe lời ấy, nhất thời kinh hãi.

"Tiêu Tuyết? Chẳng lẽ là... Tiêu thị thiên kiều chỉ biết sử dụng kiếm nói chuyện tới ư?"

"Làm sao có thể? Nàng không phải là đã Trúc Cơ sao?"

Mọi người thấp giọng nghị luận, kinh ngạc vô cùng.

Vốn tưởng rằng người bá sư lần này, đều là Linh Động tu vi, lại không nghĩ, đột nhiên đi ra một người Trúc Cơ tu vi.

Thì ra là, Tiêu thị thiên kiều cũng là Linh Động thiên kiều từng nổi tiếng Sở Vực, nếu bàn về nữ tử nổi danh nhất Sở Vực, hiện nay tự nhiên chính là Băng Âm Cung Diệp Cô Âm, nhưng ở trước Diệp Cô Âm, lại là cô gái tên gọi là Tiêu Tuyết này, từng một người một kiếm, chiến bại Sở Vực tất cả Linh Động thiên kiều, được xưng Trúc Cơ chi thiên hạ đệ nhất nhân, bất quá nàng đã tại bảy năm trước Trúc Cơ thành công.

Trúc Cơ rồi, nàng rất ít lộ diện, mới đến phiên Diệp Cô Âm thanh danh vang dội.

Mọi người không nghĩ tới, trong trường hợp này, nàng lại lần nữa lộ diện, cũng là tới bá sư.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người nghị luận rồi rít, cho dù là người tự nghĩ đã đoán được Băng Âm Cung dụng ý, cũng lần nữa mê mẩn.

Song mà phần kinh ngạc này còn chưa qua đi, liền chợt thấy phía chân trời phương tây, đạo đạo kim quang phóng lên cao, nhanh chóng tiến tới gần, một thanh âm lạnh lạnh dương dương tự đặc truyền tới: "Sở Hoàng Thái tử giá lâm, người rảnh rồi tránh ra, mau nhường đường..."

"Sở Hoàng Thái tử?"

"Hắn làm sao cũng tới?"

"Mười năm trước hắn trúc ra đạo cơ màu vàng a, tiền đồ vô lượng, như thế nào lại cũng tới Băng Âm Cung sư bá sư?"

Lần này, trước hàn phách cốc, quả thực giống như là mở nồi, kinh nghi vang dội.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Đoạt hay không đoạt?

Sở Vực Vương thất, thật ra cũng là một môn phái tu chân khổng lồ, nắm giữ công quyết cường đại cùng tư nguyên phong phú, mà Sở Hoàng Thái tử, đương nhiên đó là người thanh danh vang nhất thế hệ này trong Sở Vương thất, cũng từng ở Linh Động bộc lộ tài năng, danh tiếng lớn như thế, chẳng qua là sau Trúc Cơ, liền hồi tâm dưỡng tính, rất ít xuất đầu lộ diện nữa, đây cũng là tác phong trước sau như một của người tu hành.

Nếu nói đến tên của hắn, so với Tiêu thị nhất tộc thiên kiều Tiêu Tuyết càng thêm vang dội.

Bởi vì hắn chẳng những ở Linh Động cảnh uy danh bức người, lại càng ở lúc Trúc Cơ, trúc chính là Sở Vương đình mấy trăm năm khó gặp Trúc Cơ màu vàng, được khen là có hoàng uy, chính là người nhất định tương lai sẽ trở thành Sở Vương.

Người như vậy, làm sao cũng sẽ xuất hiện tại nơi này?

Mạc Da trưởng lão đã kinh hãi, bay vút lên đến giữa không trung, rất xa nhìn ra, Ứng Xảo Xảo sắc mặt cũng có chút kinh nghi bất định.

Nàng ở Bách Thú Tông, thậm chí là trong hàng đệ tử bình thường của Băng Âm Cung, cũng coi là thiên kiều, nhưng ở hoàn cảnh tập trung thế gia chi tử của Sở Vực, liền có chút ít thua kém mọi người, nếu lại đem nàng đặt ở trước mặt Tiêu thị nhất tộc thiên kiều Tiêu Tuyết cùng với Sở Hoàng Thái tử kết thành Trúc Cơ màu vàng, căn bản là tự ti mặc cảm, không có bất kỳ ưu thế nào có thể nói.

"Hắc hắc..."

Đang ở Ứng Xảo Xảo kinh hoàng bất định, bên cạnh Phương Hành bỗng nhiên hắc hắc nở nụ cười.

Ứng Xảo Xảo kinh ngạc nhìn hắn một cái, nói: "Người cười cái gì?"

Phương Hành chỉ vào hai cái tu sĩ màu lam trong kim vân từ từ bay trước bảo liên màu vàng, hai mắt sáng lên, bộ dạng hưng phấn, nói: "Người nhìn người nhìn, thái giám a. Đã sớm nghe nói Vương thất có thái giám, rốt cục nhìn thấy..."

Ứng Xảo Xảo nhất thời cảm giác có chút im lặng, nghẹn một chút, thấp giọng nói: "Cẩn thận một chút, cũng đừng để người ta nghe được!"

Bảo liên tới gần, này gần mấy đạo nhân mã ở cốc khẩu, đã sớm lặng lẽ đem pháp khí của mình ngưng đi, nhường ra một mảnh đất trống, mà tại trước ngọc liên màu vàng của Sở Hoàng Thái tử có chấp sự trưởng lão Trúc Cơ tu vi Băng Âm Cung dẫn đường, bay đến trước hàn phách cốc, hướng mọi người háng giọng nói: "Thái Thượng Trưởng lão có lệnh, mọi người đều vào cốc, ba ngày sau, lại đến báisư!"

Dứt lời, đi đánh ra một đạo linh quang, cấm chế ngăn ở trước sơn cốc hóa thành một đoàn tia sáng, tản ra mọi nơi.

Rồi sau đó, một tiếng ầm vang, ngọc liên muốn trực tiếp tiến vào hàn phách cốc, nhưng là vào lúc này. lóe quang màu tím chợt lóe, một chiếc pháp thuyền đột ở trước bảo liên, thứ nhất tiến vào sơn cốc.

"Lại dám tranh đường của Sở Hoàng Thái tử?"

Mọi người đều có chút kinh ngạc, không biết người to gan lớn mật, dám cùng Sở Hoàng Thái tử tranh đường là ai.

Định thần nhìn lại, rồi lại trong lòng chợt hiểu ra, đương nhiên đó là Tiêu thị thiên kiều Tiêu Tuyết pháp thuyền.

Thấy Tiêu Tuyết pháp thuyền giành trước vào cốc, hai cái công công áo lam trước bảo liên của Sở Hoàng Thái tử muốn quát nạt, bắt quá vào lúc này, bên trong bảo liên tựa hồ truyền ra thanh âm, hai cái công công áo lam xoay người lại hướng bảo liên thi lễ, không để ý đến Tiêu Tuyết, chậm rãi dẫn ở phía trước bảo liên, hướng hàn phách cốc bay vào, đội hoàn toàn tiến vào, người phía sau từ từ đuổi theo.

Hàn phách cốc, tiểu lâu chỉ có mười mấy căn, mà người báisư chừng hơn hai mươi cái, mà mỗi người cũng mang theo nhân mã tùy tùng, cả một đám người, nói cách khác, không sai biệt lắm mỗi một đội người sẽ đem cả tòa tiểu lâu trụ đầy, kể từ đó, nhất định sẽ có một nửa số người tìm không được tiểu lâu ở lại, có một chút tự nghĩ thể lực yếu kém, đoạt bắt quá người khác, liền ngừng lại.

Bách Thú Tông lúc đầu đứng phía sau, tiến vào cốc khẩu, tiểu lâu không sai biệt lắm đã bị đoạt hết rồi, trên mặt tuyết đã có mười mấy chiếc pháp thuyền ngừng lại, đang có mấy người thương nghị, có muốn ở pháp khí thông qua vài đêm không.

"Làm sao dừng lại rồi, đi vào trong a..."

Phương Hành chính gục ở mép thuyền đánh giá tòa tuyết cốc này, nghe được sau lưng có tiếng âm hưởng, biết là Ứng Xảo Xảo, mở miệng hỏi.

Ứng Xảo Xảo nói: "Mạc Da trưởng lão nói, tiểu lâu đã bị đoạt hết rồi, chúng ta chỉ có thể ở pháp khí trải qua một đêm!"

Phương Hành im lặng xoay người lại, nói: "Không nói đùa chứ, đoạt một cái không phải xong rồi?"

Ứng Xảo Xảo ngần ngại, nói: "Như vậy không tốt sao? Mạc Da trưởng lão nói, người khác đều cười Bột Hải quốc chúng ta là người man rợ, cả ngày cùng yêu thú giao thiệp, cho nên chúng ta muốn giành cứu một cái thứ tự trước sau, nếu vào cốc muộn, như vậy ở trên đất trống nghỉ ngơi cả đêm cũng không có gì, cho người khác lưu lại một ấn tượng tốt Bách Thú Tông chúng ta biết lễ theo quy, đối với ta sau này cũng tốt!"

Phương Hành nghe, cười lạnh một tiếng, chỉ hận chính mình ban đầu làm sao không tát chết lão đầu kia.

Ứng Xảo Xảo thấy phản ứng như vậy, có chút kinh ngạc nói: "Như vậy không đúng sao? Ta cảm thấy Mạc Da trưởng lão nói rất có lý a!"

"Có đạo lý cái rắm!"

Phương Hành cười lạnh: "Người nếu muốn báisư thành công, đừng nghe lão nhân kia nói hươu nói vượn! Cái gì thứ tự đến trước sau? Mới vừa rồi Tiêu gia cùng gì gì Thái tử, tới trễ nhất, đã vào cốc sớm nhất, làm sao không nói nghiên cứu thứ tự đến trước sau?"

Ứng Xảo Xảo sợ hết hồn, vội vàng xoay người lại nhìn bên trong khoang thuyền, sợ lời của Phương Hành bị Mạc Da trưởng lão nghe được.

Nàng lại không biết, Phương Hành mặc dù cùng Mạc Da trưởng lão cùng là Trúc Cơ nhất trọng, nhưng một người là đạo cơ màu xanh, một người là đạo cơ màu tím, chỉ sợ Phương Hành đạo cơ màu tím bị sát lĩnh ô nhiễm, uy lực giảm lớn, nhưng Phương Hành thần thức vẫn là gấp ba Mạc Da trưởng lão trở lên, chỉ cần Phương Hành không muốn để cho hắn nghe được, Mạc Da trưởng lão có ý đem thần thức quét tới đây, cũng là một lời nghe không được.

"Bọn họ... Bọn họ là đại nhân vật, chúng ta làm sao có thể theo chân bọn họ so sánh?"

Ở trên đường tới Băng Âm Cung, Ứng Xảo Xảo cùng Phương Hành tiếp xúc mấy lần, cũng không biết là nguyên nhân nàng nhận định Phương Hành là một "trung bộc", vẫn là nàng trong đoạn cuộc sống này, nội tâm thật sự cô đơn, nói tóm lại, Phương Hành tác phong hung ác, cũng rất kỳ diệu cho nàng một chút tín nhiệm trước kia không có, cũng không hoàn toàn bỏ qua lời của Phương Hành.

Mặc dù từ trong nội tâm nàng, cũng không cảm giác mình có tư cách cùng Tiêu Tuyết cùng Sở Hoàng Thái tử so sánh, vẫn là theo bản năng hỏi lên.

Phương Hành không đáp, hỏi ngược lại: "Người cho rằng Băng Âm Cung khó coi như vậy, thật ở không được nhiều người như vậy sao?"

Úng Xảo Xảo ngẩn ngơ, không trả lời ngay.

Phương Hành lại nói: "Hơn nữa, nếu có nhiều người đến trước như vậy, tại sao Băng Âm Cung không để cho người tới trước đi vào, phải chờ tới người tới đông đủ mới mở cửa khẩu cấm chế? Tại sao son cốc chuẩn bị tới đãi khách, hết lần này tới lần khác kiến trúc ít như vậy? Hừ hừ, người cũng đừng quên, huyền băng lệnh là Băng Âm Cung phát ra, ta nghĩ Băng Âm Cung nhất định so với những người khác hiểu rõ hơn người bá sư sẽ có bao nhiêu, nhưng ngay cả làm cho người ta chỗ đặt chân cũng không có chuẩn bị đầy đủ, đây là đạo đãi khách của một đại tông môn sao?"

Liên tiếp đặt vấn đề, cũng làm cho Úng Xảo Xảo sắc mặt biến hóa.

Nàng mang danh thiên kiều, tự nhiên không phải chân chánh ngu ngốc, được Phương Hành nhắc một điểm, liền đã hiểu cái gì.

Nói trở lại, nếu thật là nói tới mức này cũng không rõ, Phương Hành cũng không trông cậy vào nàng, sẽ nghĩ biện pháp khác lên vào Băng Âm Cung.

Xoay người sẽ cùng Mạc Da trường lão đi thương nghị, đi vài bước, rồi lại xoay người lại lôi tay Phương Hành, cùng nhau hướng bên trong khoang thuyền đi tới, thấy Mạc Da trường lão, Úng Xảo Xảo mồm miệng lạnh lợi, đem Phương Hành cùng nàng nói lặp lại một lần, Mạc Da trường lão nghe, cũng là sắc mặt biến hóa, trầm ngâm nói: "Người cảm thấy, đây có thể là Băng Âm Cung khảo nghiệm, người không vào lâu, sẽ không có tư cách bá sư?"

Úng Xảo Xảo nhìn Phương Hành một cái, gật đầu nói: "Quả thật có khả năng này!"

Mạc Da trường lão trầm ngâm, hẳn bị Tông chủ ra lệnh, tới đưa Úng Xảo Xảo bá sư, nếu là bá sư thành công cũng thôi, nếu thật là bởi vì mình nhất thời tính sai, khiến cho Úng Xảo Xảo mất đi tư cách bá nhập Hồ Cẩm lão nhân, chính mình có thể bị phạm vào sai lầm lớn, vì vậy trong bụng cũng thực không dám khinh thường, thật tình suy nghĩ, càng nghĩ sắc mặt càng khó coi.

Sau một lúc lâu, trên mặt hẳn tựa như có chút khó xử, chần chờ nói: "Thật muốn đoạt?"

Phương Hành vừa thấy, liền biết hẳn lo lắng cái gì.

Mạc Da trường lão mặc dù cũng là Trúc Cơ, nhưng tại trong các hộ đạo giả của thiên kiều khác, thực sự không coi vào đâu, lão đầu này chắc là lo lắng mình đoạt không nổi người khác, ngược lại tự rước lấy nhục sao, liền cười hắc hắc, nói: "Trường lão, ta xem Bách Thú Tông chúng ta cũng không phải là tông môn nhỏ nhất a, có mấy tông môn so với chúng ta còn nhỏ hơn, chính là vào cốc sớm, cướp được tiểu lâu thôi!"

Mạc Da trường lão hơi ngẩn ra, hiểu rõ chuyện này.

Bách Thú Tông ở trong tất cả tông môn thế gia tới bá sư, quả thật chưa tính là yếu nhất, ít nhất cũng có thể xếp trung lưu, hẳn chính là Trúc Cơ sơ kỳ, cùng Bách Lý quốc Mạc gia thế gia tự nhiên không cách nào so sánh được, người ta phái tới hộ đạo giả cũng là Trúc Cơ trung kỳ, nhưng tông môn so với Bách Thú Tông còn muốn yếu nhược cũng có, thậm chí có mấy tông môn tới hộ đạo giả, chỉ có Linh Động cửu trọng.

So sánh trên chưa được, so sánh dưới có hơn, lợi hại đoạt không được, so với mình yếu vẫn có thể đoạt.

Mạc Da trường lão trong lòng có so đo, nhưng còn có chút nghi ngờ, trầm ngâm nói: "Nơi này dù sao thuộc về Băng Âm Cung, chúng ta tuy là tới bá sư, nhưng coi như là khách nhân, nếu Băng Âm Cung thật có ý tứ khảo nghiệm coi như bỏ qua, nếu không có, chúng ta ở trên địa bàn của người ta động thủ đoạt lâu, xem như thất lễ rồi, vạn nhất Băng Âm Cung trách tội xuống..."

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Không có chuyện gì, nếu làm rồi, sẽ đem trách nhiệm người đẩy lên trên đầu người, nói người tự chủ trương!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 216: Thông Minh U Hàn ngọc

Mạc Da trường lão nhất thời im lặng, bất quá nghĩ lại, đây cũng là biện pháp tốt, nếu thật là đoạt nhầm, không hợp ý Băng Âm Cung, cùng lắm thì để cho Úng Xảo Xảo tại ngoài sáng khiển trách chính mình mấy câu, sau đó bồi thường cho người ta là được, cũng có thể thoát khỏi hiềm nghi, nhưng nếu đoạt đúng rồi, chính mình chẳng khác gì thành công trợ giúp Úng Xảo Xảo thông qua một cuộc khảo nghiệm, công lao này không nhỏ.

"Tốt, vậy đi tìm mục tiêu thích hợp sao!"

Mạc Da trường lão mặc dù có chút cổ hủ, nhưng cũng không phải người ngu, đã có quyết định, liền đứng dậy.

Phương Hành cười nói: "Chúc Trường lão mã đáo công thành..."

Mạc Da trường lão nói: "Ta thấy người cũng là cơ trí, đi phụ trợ cho ta đi!"

Phuong Hành nhất thời có chút im lặng, bất quá vừa nghĩ Mạc Da trưởng lão làm việc không quá mức khó coi, chính mình đi theo không tồi, liền đáp ứng, phần can đảm này cũng làm cho Mạc Da trưởng lão có vài phần kính trọng, mà Ứng Xảo Xảo thấy hai hạ nhân khác vừa nghe chuyện này, cũng sợ hãi thối lui đến một bên, mà Phuong Hành không hề sợ hãi đáp ứng, trong lòng cũng có chút bội phục đảm khí của hắn.

"Đạo phù này ngươi cầm lấy để phòng thân!"

Ứng Xảo Xảo từ chính trong túi trữ vật lấy một đạo kim phù, đưa cho Phuong Hành.

Phuong Hành cũng không thèm nhìn tới liền thu vào, sau đó đi theo Mạc Da trưởng lão nhảy xuống pháp thuyền.

"Trưởng lão, ta vừa rồi vẫn lưu ý, cái môn phái yếu nhất, thật giống như tên gì Mạc Hà Thôi gia, thực lực của bọn họ hẳn là yếu nhất, cộng thêm bọn họ Thôi gia thiếu gia cùng họ đạo gia, tổng cộng bốn người, đều cỗi yếu cảm tởi, cũng chính là như vậy, mới tận dụng mọi thứ, đoạt trước tiến vào hàn phách cốc, đem bọn họ hạ thủ sao, với thực lực của ngài tất nhiên dễ như trở bàn tay!"

Phuong Hành làm loại chuyện này cảm thấy thật hưng phấn, hai mắt sáng lên hướng Mạc Da trưởng lão bày mưu tính kế.

Mạc Da trưởng lão có chút kỳ quái nhìn Phuong Hành một cái, bất quá thấy hắn nói có lý, liền đáp ứng, dắt Phuong Hành từng bước từng bước hướng tiểu lâu Thôi gia chiếm đóng mà đi tới, lại thấy lúc này trong cốc đã yên tĩnh lại, mọi người cướp được tiểu lâu đã đi vào, không cướp được đã đem pháp khí tựa vào ven sơn cốc, trốn ở bên trong chỗ lạnh, không ai xuất đầu lộ diện.

Đi tới trước tiểu lâu của Thôi gia, Mạc Da trưởng lão lại khẽ cau mày, thì ra là trước tiểu lâu cũng bố trí cấm chế, theo cửa gỗ đóng lại, cấm chế cũng đã mở ra, hẳn tuy là Trúc Cơ cao thủ, cũng không có đủ thực lực phá vỡ cấm chế này.

Thấy do dự, Phuong Hành lại là định liệu trước, nghênh ngang tiến lên gõ gõ cửa, cất cao giọng nói: "Có người có ở bên trong không?"

"Người nào?"

Trong lâu rất nhanh có tiếng trả lời, chẳng qua là thanh âm có chút cảnh giác.

"Không phải tất cả mọi người đều ngu, nhìn dáng dấp Thôi gia cũng ý thức được cái gì..."

Phuong Hành trong lòng hiện lên ý nghĩ này, cùng Mạc Da trưởng lão liếc nhau một cái.

Mạc Da trưởng lão thấy đối phương đề phòng, đã có thói ý, đang do dự, chợt nghe Phuong Hành lạnh lùng cười một tiếng, cao giọng nói: "Ta là đệ tử Băng Âm Cung, vị này là Hối Hồ Tử trưởng lão chủ trì nghi thức báisư lần này, tới cùng người nói quy củ báisư!"

Mạc Da trưởng lão sợ hết hồn, không nhìn được liếc nhìn Phuong Hành một chút.

Lại dám ở trên địa bàn Băng Âm Cung giả mạo Băng Âm Cung trưởng lão, lá gan của tiểu quỷ này thật đúng là lớn đến kinh người.

Ngay cả hắn cũng cảm thấy lá gan của Phuong Hành thật sự là lớn không có bờ bến rồi, người trong lâu tự nhiên cũng không nghĩ tới sẽ có người dám ở chỗ này giả mạo đệ tử Băng Âm Cung, rất nhanh bên trong vang lên một tiếng "Thất kính", sau đó cửa tiểu lâu "Chi nha" một tiếng, lại là mở ra nửa phần, một người mặc y phục hạ nhân hướng phía ngoài vừa nhìn, thấy Phuong Hành cùng Mạc Da trưởng lão, hơi ngần ra.

"Các người là đệ tử Băng Âm Cung ư?"

Nô dịch lại là ngần ngừ, rõ ràng không phải là trang phục Băng Âm Cung đệ tử sao!

Phuong Hành nói: "Chúng ta là Bách Thú Tông đại gia..."

Vừa nói bay lên một cước, đem cửa đập ra, quay đầu lại kêu lên: "Mạc Da trưởng lão, lên đi!"

Mạc Da trưởng lão giật mình, cảm giác có chút im lặng, nhưng vẫn nhanh như tia chớp hướng trong tiểu lâu vọt vào.

Trúc Cơ chính là Trúc Cơ, vượt xa Linh Động cảnh tu vi có thể sánh bằng.

Mạc Da trưởng lão mặc dù cơ hồ là một loại yếu nhất bên trong Trúc Cơ, nhưng ở trước mặt Thôi gia mấy người Linh Động tu sĩ, đã coi là vô địch rồi, thấy Phuong Hành vừa đập cửa, trong lòng vừa nói thầm "Tiểu quỷ này làm sao còn lão luyện hơn ta?" vừa vọt vào, cấm chế lại là cùng cửa tương liên, cửa đóng lại, cấm chế sẽ bế hợp, cửa vừa mở ra, cấm chế cũng sẽ không phóng thích.

Trong tiểu lâu, chỉ một thoáng vang lên liên tiếp thanh âm "cách cách cách", còn kèm theo mấy tiếng người kêu đau, bất quá rất nhanh đã yên tĩnh lại, Phuong Hành cười hắc hắc, cũng tiến vào tiểu lâu, lại thấy Mạc Da trưởng lão chấp tay đứng ở trên thang lầu, lầu một mặt đất, đã ném bốn năm nam tử thấp giọng rên rỉ, khẽ đếm, chính là người của Thôi gia, không thiếu một người, liền yên lòng.

"Những người này xử trí thế nào?"

Mạc Da trưởng lão trầm giọng đặt câu hỏi.

Ngay cả hắn cũng không chú ý tới, chính mình đường đường Trúc Cơ, đã bắt đầu hướng một cái "Linh Động" hỏi thăm ý kiến

Phương Hành nói: "Ta đem bọn họ ném xuống, ngươi nhanh đi đón tiểu thư đi vào!"

Mạc Da trưởng lão giật mình, gật đầu nói: "Tốt!"

Thân hình chợt lóe, liền lướt ra ngoài.

Phương Hành thì ngồi chồm hóm xuống, ở trên người mấy người này sờ sờ tác tác.

Xuất thủ không thể về tay không, đây là quy củ, mặc dù mình hôm nay đã là Trúc Cơ rồi, nhưng cũng không có thể phá hư quy củ!

Thôi gia mấy người cũng đã bị Mạc Da trưởng lão đánh bất tỉnh, cũng không ai phản kháng, Phương Hành đem túi trữ vật của mấy người này cũng lấy đi, lược lược tra xét, nhất thời có chút thất vọng, quá khó coi rồi, không có cái gì vừa mắt, bất quá vẫn thuận tay nhét vào trong ngực, muối nhỏ cũng là thịt sao!

"Ngươi... Các ngươi là ai... Thật to gan..."

Đang muốn giơ lên mấy người này ném xuống, Thôi gia Thiếu chủ bỗng nhiên từ từ tỉnh lại, cao giọng hét lớn.

"Thình thịch "

Phương Hành vừa một cước đá hắn hôn mê bất tỉnh, không muốn cùng hắn dài dòng.

Bất quá một cước này đá hơi nặng, đem Thôi gia Thiếu chủ đá trên mặt đất lăn hai vòng, một khối ngọc bài trong suốt rơi ở trên mặt đất, Phương Hành hơi ngần ra, biết đây là huyền băng lệnh, từng tằm trên tay Ưng Xảo Xảo gấp qua, năm ngón tay xòe ra, đem lệnh bài nhiếp trong tay, nhất thời cảm giác một đạo xúc cảm lạnh như băng từ đầu ngón tay truyền tới, đầu óc thoáng thanh tỉnh.

"Đi? Huyền băng lệnh có chút ý tứ a..."

Phương Hành ngây ngốc, vận chuyển Âm Dương Thần Ma giám hướng lệnh bài kia nhìn lại.

"Hạ phẩm Thông Minh U Hàn ngọc... Khư tà ức ma, vệ linh hộ thần..."

Thì ra là, ngọc này dĩ nhiên là một loại ngọc đặc biệt Băng Âm Cung chế ra, ngọc này tồn tại ở dưới âm mạch, vận năm dài dòng, không thấy mặt trời, ngọc tính lạnh vô cùng, tên gọi Thông Minh U Hàn ngọc, có hiệu quả khắc chế tà niệm, trong sáng tinh thần.

"Khư tà ức ma? Không biết đối với sát linh có tác dụng hay không..."

Phương Hành trái tim vừa động, nắm chặt huyền băng lệnh, tiếp tục giám định, rất nhanh từ Âm Dương Thần Ma giám đạt được phương pháp lợi dụng ngọc này.

Đem nó làm như linh thạch, Phương Hành vận chuyển pháp môn tu luyện, đem hàn ngọc từng đạo hàn khí tiến vào trong cơ thể mình, khí tức u lạnh rét lạnh phảng phất là linh khí bình thường, dọc theo kinh mạch của hắn chảy vào tứ chi bách hải, Phương Hành cả người đánh cái kích góc, tóc gáy tựa cũng dựng lên, đầu óc hơi thanh tỉnh, phảng phất giữa hệ uống một bầu băng thủy, sáng khoái nói không ra lời.

Cùng lúc đó, hắn dùng thần thức, quan sát thức hải, rõ ràng phát hiện, trên đạo cơ quán quanh sát khí màu đen, ở cổ hàn khí kia tiến vào trong người, sát khí thể khê thu liễm một chút, mặc dù không phải rất rõ ràng, nhưng tính chất tương khắc hiển lộ ra ngoài, Phương Hành trong lòng nhất thời vui mừng, loáng thoáng cảm giác mình có thể trong lúc vô tình tìm được khiếu môn.

Từ khi đạo cơ Phương Hành bị sát linh dơ bẩn, trạng huống ngày càng nghiêm trọng, trên đạo cơ, khối đen cuộn cuộn, không ngừng ăn mòn đạo cơ lực lượng, ở loại tình huống này, hắn thậm chí thật không dám tùy tiện thi triển pháp thuật, thậm chí tu luyện cũng ngừng lại, bởi vì hắn càng thúc dục đạo cơ lực lượng, sát linh hoạt động càng thêm cường tráng, đợi đến khi sát linh đột phá phong ấn, Phương Hành càng khó áp chế nó.

Đơn giản mà nói, một con sát linh này cơ hồ chặt đứt con đường tu hành của Phương Hành.

Trên đường tới, hắn còn một mực nghĩ, Hồ Cầm lão nhân rốt cuộc có phương pháp gì có thể chữa khỏi sát linh của mình, suy đoán nhiều loại phương pháp, lại không thu hoạch được gì, mà vấn đề này, ngay cả Thanh Vân Tông tông chủ Trần Huyền Hoa chỉ điểm hắn đến tìm kiếm Hồ Cầm lão nhân cũng không xác định, hắn sợ dĩ cảm thấy Hồ Cầm lão nhân có thể hóa giải Phương Hành sát linh, là bởi vì một cái truyền thuyết về Hồ Cầm lão nhân.

Hồ Cầm lão nhân tại lúc chưa kết thành Kim Đan, từng cùng một cái Yêu Sát Tông nguyên tử Tây Hạ Ngưu Châu đối chiến, cái tà phái kia, có thập đại Trúc Cơ cường giả, được xưng thập sát, ở Sở Bắc Vân Từ Sơn nhất đại lập tông, bắt cóc đứa bé, luyện chế "Huyết anh chú", giới nguyên rửa thuật, Hồ Cầm lão nhân tìm tới cửa, cùng thập sát ở Vân Từ Sơn đánh một trận, Hồ Cầm lão nhân dung đàn làm kiếm, phá trận diệt chú, chém liên tục thập sát, lấy lực lượng một người bình định cả Vân Từ Sơn Yêu Sát Tông, nhất thời danh chấn Sở Vực nam bắc.

Nhưng chính hắn cũng trả giá thật lớn, bị thập sát lúc sắp chết thi triển nguyên rửa quán lên, gần như vẫn lạc.

Sau trận chiến ấy, Hồ Cầm lão nhân liền bế tử quan, không giải được nguyên rửa, tuyệt không xuất quan.

Thế nhân đều cho là Hồ Cầm lão nhân đã không còn hi vọng, chỉ coi hần là một người chết, cộng thêm Băng Âm Cung nội bộ xung đột, đại đệ tử của hần bị người chèn ép, nhị đệ tử kinh tài tuyệt đỉnh cũng bị người âm mưu hại chết, Hồ Cầm nhất mạch lúc đó điêu linh, chẳng qua là ai cũng không ngờ tới, ba năm sau, Hồ Cầm lão nhân rõ ràng xuất quan, hơn nữa nhất cử vượt qua Trúc Cơ cảnh, kết thành Kim Đan, cường thế trở về.

Sau đó, tự không cần phải nói, Hồ Cầm lão nhân luôn luôn bình thản cũng đại khai sát giới, đem Băng Âm Cung rửa sạch một phen, vì hai đồ đệ của mình báo thù, nhất mạch của hần từ đó trở đi, điện định địa vị ở Băng Âm Cung, truyền thừa đến nay.

Nguyên nhân Trần Huyền Hoa cho là Hồ Cầm lão nhân có thể có trợ giúp Phương Hành hóa giải sát linh, chính là cảm thấy năm đó Hồ Cầm lão nhân trúng nguyên rửa thuật, so với nguyên rửa thuật trong Sở Vực mạnh hơn, nếu hần có thể hóa giải, nói không chừng có phương pháp trợ giúp Phương Hành, dĩ nhiên, hần cũng có chút không xác định, dù sao Phương Hành sát linh chính là lấy mệnh đăng làm dân thi triển, cùng nguyên rửa khác bất đồng.

"Chẳng lẽ biện pháp lão nhân kia giải trừ nguyên rửa, cùng loại Thông Minh U Hàn ngọc này có liên quan ư?"

Phương Hành không nhận được tâm động, ánh mắt tỏa sáng, trong lòng bắt đầu suy nghĩ lên chủ ý xấu.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Phương đại tiên tử

Biện pháp giải trừ sát linh, khổn nhiều Phương Hành đã lâu, lại không nghĩ rằng là huyền băng lệnh mình ở trên tay Ưng Xảo Xảo đã thấy rất nhiều lần, mơ hồ có tác dụng khắc chế sát linh, thật là có chút mừng rỡ, trong đầu nhỏ, đã bắt đầu suy nghĩ các loại mưu kế, nói không chừng cơ hội hóa giải sát linh, sẽ có ngay trên Thông Minh U Hàn ngọc.

Nhưng vào lúc này, rất xa, hần đã nghe được tiếng bước chân của Mạc Da trưởng lão cùng Ưng Xảo Xảo đám người, đem huyền băng lệnh cầm trong tay thu vào, sau đó cầm Thôi gia mấy người hướng ngoài lầu đi tới, ở ngoài tiểu lầu, thấy Mạc Da trưởng lão đám người, đều là sắc mặt tái nhợt, có chút khản trương, đang muốn đi vào tiểu lầu, Ưng Xảo Xảo bỗng nhiên thấp giọng hô một tiếng, nói: "Ta đã quên mang rượu tới..."

Mạc Da trưởng lão có chút không vui, thấp giọng nói: "Lúc này còn cần rượu làm gì?... Rồi lại nói người khi nào thì bắt đầu uống rượu?"

Mặt Ưng Xảo Xảo có chút hồng, nhìn Phương Hành một cái, nói: "Vây thì thôi!"

Phương Hành trong tay còn cầm người của Thôi gia, liền nói: "Ta đi giúp người mang tới, các người đi vào trước, đóng cửa gỗ vào!"

Ưng Xảo Xảo còn muốn nói nữa, Phương Hành đã cầm Thôi gia mấy người nhanh như chớp hướng phương hướng pháp thuyền chạy đi, nàng tuy có chút lo lắng, nhưng không thể làm gì khác là cùng Mạc Da trưởng lão mấy người tiến vào tiểu lầu, đóng cửa cửa gỗ, bố trí cấm chế.

Lại nói Phương Hành, trên thực tế chính là kiếm cốt, trước không trở về tiểu lầu, phát hiện tính chất đặc biệt của huyền băng lệnh, hần đã quyết định kiếm thêm huyền băng lệnh tới đây, dù sao bên trong huyền băng lệnh ẩn chứa hần khí, mặc dù có trợ giúp hần áp chế đạo cơ sát khí, nhưng hiệu quả là quá yếu ớt, phải nhiều huyền băng lệnh mới được, tích thiếu thành đại, không chừng sẽ có hiệu quả rõ ràng.

Cầm theo Thôi gia mấy người, Phương Hành quay về phụ cận pháp thuyền. Trèo lên thuyền, đem độc cước đồng nhân sóc chính mình giấu ở khoang sau lấy ra, đeo ở trên người, do dự một chút, vừa chạy đến sau khoang thuyền lấy hai cái bình rượu, ném vào trong túi trữ vật, làm xong những chuyện này, mới lấy ra một cái túi trữ vật, đem đồ vật bên trong đổ ra, ngồi chồm hổm trên mặt đất, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

"Còn thiếu ít đồ..."

Phương Hành suy nghĩ một hồi lâu, đứng lên, như có điều suy nghĩ cầm Thôi gia mấy người đi ra ngoài.

Đưa bọn họ ném ra bên ngoài, cũng không phải là tiện tay ném là được, hàn phách cốc thật sự quá lạnh, mấy người này lại là Linh Động cảnh tu vi, tùy tiện ném ra bên ngoài, sẽ làm bọn họ chết rét, như vậy sẽ rất phiền toái, bất quá ở trong hàn phách cốc có vài nơi ôn tuyền, Phương Hành tính toán đem bọn họ ném tới phụ cận ôn tuyền, chắc sẽ không có chuyện gì.

Ở phía tây hàn phách cốc có một cái ôn tuyền, đang có mấy thị vệ sâm nghiêm thủ vệ, Phương Hành thấy thế, liền thi triển vút không thuật, lặng yên không một tiếng động từ bên cạnh bọn họ thoáng qua, mấy thị vệ này chẳng qua là Linh Động cảnh tu vi, ngay cả bóng dáng của hần cũng không phát hiện được một tia, đi tới phụ cận ôn tuyền, Phương Hành cảm thấy nhiệt khí đập vào mặt, liền yên tâm, chuẩn bị ném người xuống.

Song đúng lúc này, chợt nghe được sau một lùm tùng bách, có tiếng nữ nhân mơ hồ truyền đến.

Phương Hành nhất thời ánh mắt sáng lên, lặng lẽ mò tới.

"Hi hi, các người nghe nói không? Lần này Băng Âm Cung Diệp cô nương chịu thiệt thòi lớn với tiểu ma đầu kia a..."

"Hừ, người đàn bà kia kiêu ngạo vô cùng, chịu thiệt, cũng là lão thiên có mắt, bắt quá, nếu nói tới thiên kiều, tên tiểu quỷ này có thể đánh bại Diệp Cô Âm, mới thật coi như là Sở Vực Trúc Cơ thiên hạ đệ nhất thiên kiều rồi, nếu Băng Âm Cung muốn tụ tập Sở Vực kỳ tài, đồng mưu một đại cơ duyên, như vậy người nói, Hồ Cầm lão tiền bối có thể cho hắn một quả huyền băng lệnh hay không?"

"Ha ha, người nghĩ nhiều quá rồi, chỉ tiếc tiểu quỷ này đắc tội Băng Âm Cung, có thể tránh thoát đũa giết hay không còn không nhất định, cho dù kinh tài tuyệt đỉnh hơn nữa, cũng cùng cơ duyên kia không quan hệ, cũng là chúng ta, phải chăm chỉ một chút, Lão tổ nhà chúng ta trước khi đến đã ngàn dặn dò, vạn dặn dò, để cho ta vô luận như thế nào cũng muốn nghe theo Hồ Cầm lão tiền bối phân phó, nhất định phải tham dự tiến đại sự này..."

"Hi hi, cần gì thành thật như vậy, bản thân ta cảm thấy tiểu ma đầu kia sẽ đến, nói không chừng đang xem trộm chúng ta tắm ấy chứ..."

"Ta thấy người là tư xuân mới đúng, muốn cho tiểu ma đầu này đem đóa hoa người hái đi sao?"

"Thật là quá đáng!"

Phương Hành trốn ở phía sau rừng cây, nghĩ thầm tiểu gia là loại người hoa gì cũng hái sao?

Xem trước xem người có xinh đẹp hay không rồi hãy nói!

Nghĩ như vậy, thần thức lộ ra, ở chung quanh ôn tuyền đảo khắp, liền đem bộ dáng hai cô gái này khắc vào trong đầu, cũng có chút hài lòng, hai cô gái này mặc dù không nói thanh tân thoát tục như Hứa Linh Vân, cũng không tinh xảo xinh đẹp giống Ứng Xảo Xảo, so với Tiểu Man trời sanh một bộ họa quốc trong dân chúng về càng kém xa, nhưng đặt ở người bình thường, đó cũng là tuyệt sắc!

"Ngay khi kế hoạch của ta còn thiếu một khâu, chính là các người sao!"

Phương Hành hạ quyết định, sau đó mang lên thanh hồ mặt quỷ, một tiếng gầm nhẹ, từ trong bụi cây phía sau ôn tuyền nhảy xuống.

"Đánh cướp..."

"Thình thịch" một tiếng, hắn trực tiếp nhảy vào ôn tuyền, làm bọt nước văng khắp nơi.

Trong ôn tuyền, hai cô gái nhất thời sợ hãi, hét lên một tiếng, hướng hai bên bờ bỏ đi.

Phương Hành ha ha cười một tiếng, năm ngón tay mở ra, hai nữ nhân cũng bị hắn lôi tới, dựng thẳng bàn tay chặt ở trên cổ một nữ tử, cô gái này bị hắn đánh ngất, rồi sau đó Phương Hành quan sát một nữ tử khác nói: "Đàn bà thú, cùng tiểu gia nói một chút, các người mới vừa nói chúng thiên kiều tham gia thí luyện, là vì đạt được cơ duyên gì? Nếu không phải nói, hắc hắc... Người vốc người không sai a..."

Nữ tử này trực tiếp sợ ngây người, ở phía sau thanh hồ mặt quỷ hai ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm, toàn thân đều giống như có sâu róm bò, cả người trốn vào trong nước, chỉ lộ cái đầu ở trên mặt nước, run giọng nói: "Ta... Ta không biết a... Là.. Lão tổ nhà chúng ta nói... Những người khác... Tất cả cũng nói có đại cơ duyên... Nhưng cụ thể là cái gì, ta cũng không biết a..."

"Chỉ biết có đại cơ duyên, nhưng không biết cụ thể là cái gì?"

Phương Hành ngần ngại, có chút buồn bực, lại hỏi mấy câu, phát hiện cô gái này quả thật không giống nói láo, hơn nữa hắn đã nghe được, cách đó không xa đã có tiếng bước chân nhanh chóng truyền đến, biết là tiếng hét chói tai của hai cô gái này kinh động những người khác, không dám trì hoãn nhiều, một chương đánh hôn mê nữ tử này, sau đó cười hắc hắc, lấy ra một thanh phi kiếm bắt đầu làm việc.

Đội đến chung quanh thị vệ chạy tới, nhất thời bị một màn trước mắt dọa sợ ngây người.

Trong ôn tuyền, Chu gia tiểu thư cùng Trương gia thiên kiều trần truồng nằm ở cạnh suối nước nóng, trên người không có một sợi vải, máu chó nhất chính là... Hai người cũng bị cạo đầu trụi lủi, cả mái tóc biến mất không thấy gì nữa...

"Ha ha, hiện tại kế hoạch mới viên mãn rồi!"

Nhìn hai mái tóc trong tay, Phương Hành hài lòng.

Tránh về trong pháp thuyền, hắn đem một bộ quần áo trong túi trữ vật của Diệp Cô Âm lấy ra ngoài, mặc vào người, lại đem mái tóc bọc tại trên đầu mình, hướng về phía Ứng Xảo Xảo gương đồng chiếu chiếu, hướng về phía trong gương chính mình tạo vẻ mặt quyến rũ, tương đối hài lòng hoá trang của mình, bất quá cẩn thận suy nghĩ một chút, vẫn lấy một cái lụa trắng che tại trên mặt.

Vạn La Quỷ Diện có thể biến hóa hình dáng tương mạo, nhưng khó có thể thay đổi kiểu tóc, mà Phương Hành cũng không biết tạo mái tóc nữ tử, nếu là lung tung sơ hở, khả năng bại lộ rất lớn, cho nên hắn mới đánh cướp hai cái "Tóc giả" tới.

"Sưu..."

Hắn vút không đi, đi tới cách đó không xa một chiếc pháp thuyền cô linh linh, trực tiếp trèo lên thuyền.

"Là ai?"

Bên trong khoang thuyền, lập tức vang lên một tiếng quát khê, người ở bên trong cực kỳ cơ cảnh.

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, ép bèn nhón tiếng nói của mình, học Diệp Cô Âm lãnh đạm bộ dạng, nói: "Băng Âm Cung đệ tử!"

"Sao?"

Trong thuyền, đã có hai người vọt ra, một người trong đó, là một vị Trúc Cơ tiền kỳ lão giả, một người khác thì là một Linh Động cửu trọng công tử, hai người này vừa thấy Phương Hành, trên dưới quét mấy lần, không nghi ngờ gì, nhất tề khom mình hành lễ, trầm giọng nói: "Tiên tử đêm khuya giá lâm, không từ xa tiếp đón, thứ tội thứ tội, không biết tiên tử có gì phân phó?"

Phương Hành lấy ra một tấm lệnh bài, cũng là trong túi trữ vật Diệp Cô Âm, ở trước mắt hai người bọn họ thoáng một cái, không đợi bọn họ nhìn thấy rõ, liền thu vào, lạnh lùng nói: "Ta phụng mệnh sư tôn, tới hàn phách cốc, đem huyền băng lệnh trong tay các ngươi nhất nhất thu thập, lấy để hấn dùng, dù sao các ngươi đã đến nơi này, giữ lại tấm lệnh bài kia không có tác dụng gì!"

"Muốn đem huyền băng lệnh thu hồi đi?"

Trúc Cơ trưởng lão cùng Linh Động cảnh Thiếu chủ hơi ngần ra, run giọng nói: "Chẳng lẽ có thâm ý gì?"

Bọn họ nhận được huyền băng lệnh, cũng từng nghe nói, lệnh bài kia là bằng chứng để bọn họ hấn báisư, hôm nay lại muốn bị người thu hồi đi, chẳng lẽ chính mình còn chưa chờ đến thí luyện bắt đầu, vô hình trung xúc phạm quy tắc, bị thủ tiêu tư cách ư?

"Khụ, cũng không ý đó, các ngươi không cần phải lo lắng, ta chỉ phụng mệnh thu hồi lệnh bài mà thôi, những chuyện khác hết thảy bình thường!"

Phương Hành mặt không chút thay đổi, nhàn nhạt nói.

"Nếu là như vậy, vậy còn tốt..."

Trúc Cơ trưởng lão thở ra, quay đầu để cho thiếu chủ kia giao ra huyền băng lệnh.

Hai người này hoàn toàn không hoài nghi thân phận của Phương Hành, dù sao Phương Hành mặc trên người quần áo, phía trên có Băng Âm Cung pháp bảo đặc biệt sở hữu ấn ký huyền âm băng liệt, mép váy cũng thêu Băng Âm Cung ấn ký, căn bản không thể nào giả mạo, theo bọn họ, "Cô gái" này không chỉ có là Băng Âm Cung đệ tử, thậm chí còn có thể được cho Băng Âm Cung địa vị không thấp đệ tử, về phần khối đệ tử lệnh bài, mặc dù không thấy quá rõ ràng, nhưng phía trên khí tức cũng rõ ràng không phải giả bộ, cùng với Băng Âm Cung đệ tử lệnh bài khác rất giống.

Huyền băng lệnh thuận lợi tới tay, Phương Hành trong lòng cũng hơi hộp, đang xoay người muốn đi, đột nhiên thấy được bên hông thiếu chủ có một khối ngọc bội không sai, giả như không có chuyện gì xảy ra bộ dạng nói: "Hai người các ngươi... Muốn đọc môn tin tức sao?"

"Đọc môn tin tức?"

Một già một trẻ ngây ngốc, cơ hồ không thể tin được đây là lời của Băng Âm Cung "Nữ đệ tử" sẽ nói ra...

Nhưng cũng chỉ là ngần ra, bọn họ nhanh chóng phản ứng tới, vội vàng khom người nói: "Xin lắng tai nghe!"

Phương Hành không nói, hướng bên hông thiếu chủ nhìn sang.

Thiếu chủ này tỉnh ngộ, vội vàng đem ngọc bội gỡ xuống, hai tay nâng trên, thấp giọng nói: "Tiên tử ưu ái, có chút kính ý!"

Phương Hành hài lòng gật đầu, đem ngọc bội nhận lấy, quét hai mắt, liền nhét vào túi trữ vật.

"Muốn báisư, đoạt tiểu lâu!"

Phương Hành nói xong sáu chữ này, thân hình bay đi, hướng nơi xa lao đi.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 218: Chử đồng

Giật gậy để Ưng Xảo Xảo cùng Mạc Da trưởng lão đoạt tiểu lâu, mặc dù Phương Hành cảm giác suy đoán của mình hơn phân nửa là chính xác, nhưng cũng không dám chắc, vạn nhất đoán sai, như vậy cử động này ngược lại có thể làm hỏng kế hoạch theo nàng cùng nhau lên vào Băng Âm Cung, cho nên Phương Hành quyết định xúi giục tất cả mọi người đi đoạt, đến lúc đó hỗn loạn, pháp không trách chúng, Băng Âm Cung muốn phạt cũng không cách nào phạt.

Tương tự như thế, Phương tiên tử mặc váy đi đây đi đó, đem huyền băng lệnh trong tay người phía ngoài tiểu lâu cũng gạt lấy, trong đó cũng không phải là không ai hoài nghi, nhưng pháp y trên người Phương Hành cùng với lệnh bài trong tay đều là đồ thật, không sợ đối phương nhìn ra sơ hở, cho dù có chút hoài nghi, cũng chỉ do dự một chút, liền đem huyền băng lệnh cho hắn.

Thật sự lừa gạt không nổi, sau lưng độc cước đồng nhân sóc xuất hiện, một gậy gỗ trên đầu, cầm lệnh bài rời đi, dù sao lúc này hàn phách cốc đã rối loạn, có vô số người động thủ, cũng không còn ai chú ý tới hắn...

Cái câu "Muốn bái sư, đoạt tiểu lâu", đã ở trong hàn phách cốc nhắc lên sóng to gió lớn, thật ra thì giữa chúng tu, không thiếu hạng người thông tuệ, nhìn thấy nhiều người bái sư như vậy, hàn phách cốc tiểu lâu ít như thế, vốn đã có chút hoài nghi, chỉ là nhất thời không cách nào kết luận, cho nên mới chậm chạp không động thủ mà thôi, đợi đến sáu chữ này truyền ra, mọi người cũng không khách khí nữa.

Đợi đến khi Phương Hành lừa gạt được chừng mười khối huyền băng lệnh, trong hàn phách cốc, đã có rất nhiều đại thế lực ra tay.

Mà hắn là người khôi xương, đã chạy về pháp thuyền, cỡi xuống váy, vui mừng đánh giá mười mấy khối huyền băng lệnh lừa gạt tới tay, sau đó đem Đại Bàng Tà vương cũng từ vạn linh kỳ mời ra ngoài, để cho hắn hỗ trợ kết luận một chút.

Hắn thông qua Âm Dương Thần Ma giám phát hiện diệu dụng của loại ngọc chế luyện loại huyền băng lệnh này. Nhưng chỉ có thể xác định huyền băng lệnh chính là dùng một loại ngọc gọi là Thông Minh U Hàn ngọc chế luyện, trong đó ẩn chứa hàn khí, đối với sát khí của sát linh có tác dụng khắc chế, những thứ khác một chữ cũng không biết rồi, vẫn phải để cho Kim Đan yêu vương kiến thức rộng rãi như Đại Bàng Tà vương tới cận kề phân tích phán định.

"Thông Minh U Hàn ngọc?"

Đại Bàng Tà vương nghe hắn nói qua, có chút cổ quái nói: "Bồn tọa năm đó tung hoành thiên hạ, không nói kiến thức rộng rãi, nhưng thiên hạ kỳ trân, cũng coi như hiểu rõ bảy tám phần, làm sao chưa từng nghe nói về loại bảo ngọc này?"

"Người chưa từng nghe?... Có phải tên gọi bất đồng hay không? Người nhìn, chính là loại ngọc này!"

Thấy Đại Bàng Tà vương đối với loại này ngọc chất thể nhưng người chưa nghe nói qua, Phương Hành cũng ngại ngần cả người, cầm một khối huyền băng lệnh cho hắn nhìn.

Đại Bàng Tà vương thao túng một luồng âm khí, vòng quanh khối huyền băng lệnh nhìn một hồi lâu, lắc đầu nói: "Quả thật chưa từng thấy, thật ra từ thường thức đến xem, khối ngọc này mờ đục, linh khí khan hiếm, đối với tu hành người mà nói chỉ là một loại ngọc rất thấp kém, không cách nào luyện khí. Bên trong hàn khí, thoạt nhìn cũng không có gì kỳ lạ, thế nhưng có thể khắc chế sát khí của sát linh bên trong cơ thể người, thật là quái tai..."

"Ta áp chế một chút để cho người xem!"

Phương Hành để cho hắn tiến vào thức hải của mình, rồi sau đó hấp thu một luồng hàn khí, biểu diễn quá trình hàn khí khắc chế đạo cơ sát khí, Đại Bàng Tà vương sau khi xem xong, có chút hiểu được, nói: "Nhìn đáng vẻ không giả, loại hàn ngọc thấp kém này, bên trong hàn khí quả thật có chút môn đạo, vẫn là lão phu kiến thức thiếu sót, cũng không nghe nói, Bạng Âm Cung có đồ vật tốt như vậy..."

Phương Hành khẽ gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

Thiên hạ to lớn, vô kỳ bất hữu, các loại tài liệu trân quý, đều có thật nhiều huyền diệu.

Đừng nói là Kim Đan cảnh Đại Bàng Tà vương, coi như là Nguyên Anh cho tới Độ Kiếp, cũng không dám nói nhận thức mọi tài nguyên tu hành trong thiên hạ, hơn nữa coi như là chính mình, có thể phát hiện diệu dụng này, cũng là bởi vì có Âm Dương Thần Ma giám.

Âm Dương Thần Ma giám lai lịch thần bí, thứ nó giám định không ra thực sự không nhiều, không thể theo lẽ thường phán định.

"Vậy người giúp đỡ ta nghiên cứu một chút, loại hàn ngọc này có thể hóa giải sát linh sao? Nếu số lượng không đủ, ta đi lấy thêm mấy khối!"

Phương Hành ân cần hỏi han, hiểu rõ đối với sát linh, hắn còn không bằng Đại Bàng Tà vương.

Đại Bàng Tà vương suy nghĩ một hồi, trầm ngâm nói: "Mặc dù loại hàn khí này quả thật có hiệu quả đối với sát khí, nhưng chỉ là áp chế, mà không phải là hóa giải, người chuẩn bị nhiều một chút thật cũng không sai, tối thiểu nó có thể kéo dài thời gian sát linh đột phá phong ấn bên trong cơ thể người, bất quá nếu muốn hoàn toàn đem hóa giải mà nói, hàn khí này phẩm chất chưa đủ, lại là khó khăn rất lớn..."

"Ừ, dù sao chẳng qua là hạ phẩm Thông Minh U Hàn ngọc, nếu là thượng phẩm, cũng có chút ít khả năng..."

Phương Hành cũng nhớ lại Âm Dương Thần Ma giám đánh giá đối với loại hàn ngọc này, như có điều suy nghĩ gật đầu.

Hắn cũng không quá lo lắng, nếu Bạng Âm Cung có tồn tại loại hàn ngọc này, đã nói rõ chính mình tìm đúng địa phương, chỗ khác cũng không có loại hàn ngọc này, chỉ Bạng Âm Cung có, đã nói rõ đây là đặc sản của Bạng Âm Cung, có hạ phẩm hàn ngọc, khẳng định cũng sẽ có thượng phẩm hàn ngọc, thậm chí là cực phẩm hàn ngọc, hạ phẩm hàn ngọc nếu không đủ để hóa giải sát linh của mình mà nói, vậy thượng phẩm cho tới cực phẩm thì sao?

Đối với chuyện này, Phương Hành trong lòng vẫn là rất lạc quan!

Giờ này khắc này, trong hàn phách cốc, sự kiện đoạt lâu đã càng ngày càng nghiêm trọng.

Trừ hai tiểu lâu chỗ sâu nhất son cốc ra, cơ hồ mỗi một tiểu lâu cũng nhận lấy khiêu khích, bắt đầu mọi người cũng đều nhẹ nhàng, đem tư đấu khổng chế ở một cái cục diện nho nhã lễ độ, lấy khiêu chiến làm chủ, nhưng phát hiện đệ tử Băng Âm Cung thỉnh thoảng xuất hiện hoàn toàn không thêm để ý tư đấu của mình, hoàn toàn bỏ qua thể diện, ám đấu chuyển thành minh tranh.

Người ngoài lâu liễu mạng đem người trong lâu đuổi ra ngoài, sau đó một phen ác chiến.

Người thắng tước chiếm curu sào, kẻ bại ngược lại đi tìm những curu khác so với mình yếu hơn một ít, chiếm sào của nó.

Chỉ bất quá, đoạt lâu cũng phân thời cơ, Bách Thú Tông thừa dịp mọi người còn chưa kịp phản ứng, may mắn cướp được một tòa tiểu lâu, mà người phía sau đoạt lâu, lại càng ngày càng khó rồi, hoặc là chiếm cứ tiểu lâu, thực lực quả thật rất mạnh, người khác muốn cướp cũng đoạt không nổi, hoặc là chính là tự biết thực lực quá yếu, cũng là gắt gao đóng cửa gỗ, Thiên Vương lão tử gọi cũng không mở.

Vì vậy phen tranh đoạt này cũng chỉ kéo dài hơn nửa đêm, sau đó ngừng lại.

Có thật nhiều thể lực có năng lực tranh đoạt, đối mặt với tất cả mọi người đóng thật chặt đại môn, vô kế khả thi.

Cửa gỗ có cấm bế, lại khó có thể từ bên ngoài mạnh mẽ mở ra, người ta không mở cửa, cũng không thể đánh vào chứ?

Hiển nhiên hàn phách cốc ác đấu càng ngày càng ít, Phương Hành vẫn núp ở trong pháp thuyền xem náo nhiệt vừa trốn không nổi nữa, hắn bản thân chính là cái chỉ sợ thiên hạ bất loạn, nhìn thấy các đại thể lực vì chuyện gọi cửa cảm thấy khó khăn, liền đổi giả dạng, cầm một cây côn, phía trên treo một mặt cờ nhỏ, trên viết: "Độc nhất vô nhị kêu cửa bí phương, một khối thượng phẩm linh thạch bán ra, đảm bảo dung phải mở!"

Khiêng cờ nhỏ, ở bên trong son cốc lên một vòng, đưa tới nhiều mặt thể lực chú ý.

"Tên tiểu quỷ kia, ngươi tới đây!"

P phía ngoài một cái tiểu lâu, một vị Trúc Cơ trung kỳ lão giả nguyên nhân chính là không cách nào đem người bên trong kích đi ra ngoài đánh một trận mà buồn rầu, đem Phương Hành gọi tới, trầm giọng quát lên: "Ngươi có biện pháp đem cửa này mở ra ư?"

Phương Hành cười nói: "Dễ dàng!"

Trúc Cơ trung kỳ lão giả quát lạnh nói: "Mau nói cho ta nghe!"

Phương Hành một ngón tay chỉ cờ nhỏ: "Một khối thượng phẩm linh thạch, trẻ nhỏ dễ bị gạt!"

Lão giả kia ánh mắt lóe lên, cũng không sợ Phương Hành gạt người, một khối linh thạch màu tím bấn tới, quát lên: "Nói!"

Phương Hành cười hắc hắc, để cho hắn kê lỗ tai tới đây, nói thật nhỏ.

Trúc Cơ kỳ lão giả sắc mặt dần dần thay đổi, lúng ta lúng túng nói: "Làm như vậy không tốt sao?"

Phương Hành nói: "Hữu hiệu!"

Lão giả này vỗ đùi, quyết định xuống, chỉ vào đã biết mấy người ở trong thể lực quát lên: "Các ngươi tới đây!"

Thấp giọng cùng bọn họ nói một hồi, mấy người này liền xoa xoa tay, ở tiểu lâu đứng một hàng, vậy tiểu lâu hô to: "Thanh Hòa quốc Miêu gia, Lão tổ nhà các ngươi năm đó vì theo đuổi Thanh Vân Tông Thanh Điều trưởng lão, sắp quý đền trên mặt đất rồi, người ta ngay cả chính mắt cũng không nhìn một cái, ngươi nói mất mặt không? Năm đó Lão tổ nhà các ngươi có một ngoại hiệu là nóng đầu các ngươi biết không?"

"Oa nha nha, Mạnh lão đầu ngươi nói ta không dám đánh với ngươi một trận cũng thôi, lại dám khinh nhờn Lão tổ nhà chúng ta, hôm nay Miêu gia chúng ta sẽ cùng Mạnh gia các ngươi liễu mạng, mở cửa mở cửa, ta muốn đem lão đầu này băm thành thịt vụn..."

Trong tiểu lâu rống to một tiếng, cửa gỗ mở ra, người bên trong đặng đặng sát khí vọt ra.

Mà người trong Miêu gia cũng hét lớn một tiếng, xông về phía trước.

Phương Hành thì cười ha ha, khiêng cờ nhỏ làm một món làm ăn khác.

Phương pháp kia đơn giản chí cực, đó chính là đứng ở ngoài cửa chửi đồng, từ chuyện Lão tổ nhà ngươi lúc tuổi còn trẻ nhìn lên Trương quả phụ hàng xóm tẩm một đường mắng đến người giúp việc nhà ngươi nuôi con chó kia cắn một cái tiểu khất cái lỡ đường, ngươi nói tổ phong nhà các ngươi có phải rất mất mặt hay không? Ngươi có phải muốn duy trì tôn nghiêm cho Lão tổ nhà các ngươi cùng con chó kia hay không? Vậy thì đừng như con rùa đen rút đầu mà ẩn núp, đi ra ngoài đánh một trận sao!

Nói tóm lại, những đại thể gia này cũng là biết gốc biết rễ lẫn nhau, muốn chọc giận đối phương thật sự không khó.

Trong lúc nhất thời, hàn phách cốc cục diện mới vừa ổn định lại lần nữa náo nhiệt.

Cũng vào lúc này, trong hư không cự ly hàn phách cốc trầm đậm, một trung niên nam tử tướng mạo quy phạm chấp tay đứng tại trong hư không, sau lưng hắn, đứng thẳng năm tu sĩ Trúc Cơ cảnh, có già có trẻ, trên người đều mặc băng văn cấm bảo có thêu ký hiệu Băng Âm Cung, hướng hàn phách cốc phương hướng nhìn xa, nhìn thấy linh quang ngất trời, sát khí sục sôi, trung niên nam tử này khẽ nở nụ cười.

"Nhanh như vậy đã bắt đầu tranh đoạt, nói rõ Sở Vực chi tu, còn có mấy phần huyết tính!"

"Tông chủ, chuyện này tựa hồ cùng Thái Thượng Trưởng lão phân phó không phải một kiểu a..."

Phía sau trung niên nam tử, có một vị Trúc Cơ già nua nói.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: Đại cơ duyên

Nghe vậy, trung niên nam tử kia khẽ mỉm cười, nói: "Sư tôn lão nhân gia ông ta từ bi, có một chút chuyện suy nghĩ không khỏi quá mức đơn giản, một tràng đại cơ duyên này, tặng không cho những thứ gọi là thiên kiều này, bọn họ có lẽ cũng sẽ không quá để ý, chỉ có cho bọn hắn một chút khó khăn, sau khi bọn họ ở nhận được, mới có thể hiểu được Băng Âm Cung chúng ta cho bọn hắn bao nhiêu ân đức, lòng mang kính sợ!"

Bên cạnh một có người nói: "Vậy vì sao không trực tiếp nói rõ với bọn họ, đấu pháp quyết thắng thua, người thắng mới có thể tiến nhập Đại Tuyệt sơn?"

Trung niên nam tử thờ dài một tiếng, nói: "Bởi vì bọn họ đấu pháp quyết thắng thua, cơ hồ không có bất kỳ ý nghĩa, rất nhiều cái gọi là thiên kiều, thật ra cũng là tài nguyên bồi đắp, tu vi cao, không chắc so với tu vi thấp có tư chất, nhưng nếu đấu pháp, người tu vi thấp cơ hồ là nhất định phải thua, đối với chúng ta mà nói, những người này chính là Linh Động trung kỳ hay là Linh Động hậu kỳ, có cái gì khác nhau chứ? Bất quá là hao tổn một chút tài nguyên, là có thể đem chênh lệch này bù đắp, cho nên lần này muốn xem, chính là thứ nằm ngoài tu vi!"

"Năm ngoài tu vi?"

Trưởng lão mặt mũi già nua hơi ngần ra.

Trung niên nam tử gật đầu, nói: "Trí kế, ánh mắt, tính tình cho tới đan, khí, pháp, âm các đạo thành tựu, thậm chí là vận khí, cũng so với tu vi trọng yếu hơn, dĩ nhiên trọng yếu hơn, chính là xem bọn hắn có dám tranh giành hay không, có dám đoạt hay không! Ở bên trong quy tắc chế định đoạt coi là bản lĩnh gì, có can đảm phán đoán thế cục, ở dưới tình huống quy tắc không rõ bắt đầu đoạt, mới là bản lĩnh thật sự!"

Nói tới đây, hắn ngừng lại một chút, thờ dài nói: "Dù sao phân cơ duyên này, không phải là bản về tu vi cao thấp có thể lấy được a..."

...

...

Hàn phách cốc, tiêu khói trận trận, chung quanh sát phạt, người người cảm thấy bất an.

Một cánh cửa gỗ đã không cách nào bảo vệ an nguy của mình, bởi vì không biết người đáng chết nào đưa ra một cái biện pháp "Chửi đồng", khi người khác mắng đến trên người Lão tổ nhà ngươi, ngươi không muốn ra đánh một trận cũng khó!

Lúc đầu, mọi người đoạt tiểu lâu, cũng hoặc là lừa gạt mở cửa, hoặc là ở bên ngoài lớn tiếng khiêu chiến, tối thiểu còn có giới hạn thấp nhất tồn tại, người trong lâu nếu cảm thấy không dám chắc, liền làm con rùa đen rút đầu, thừa nhận mình không phải đối thủ của ngươi được rồi sao? Nhưng "Chửi đồng" vừa xuất hiện, sẽ không đơn giản như vậy, một phương pháp đơn giản nhất, nhưng cũng thực sự là phương pháp hữu hiệu nhất.

Đánh người không mất mặt, nói xấu người không nói yếu điểm, ngươi đem lão tổ nhà ta cũng vũ nhục, ta có thể nào tiếp tục giả vờ có tai như diếc?

Vô luận như thế nào cũng phải đi ra liều mạng, nếu không lan truyền ra ngoài, toàn cả gia tộc cũng sẽ hổ thẹn.

Bất quá dưới loại cục diện này, cũng là Bách Thú Tông vững vàng đương đương.

Trong đó cũng có không ít người tới gõ tiểu lâu Bách Thú Tông ở lại, có người hòa thiện bái phỏng, có người hung ác gõ cửa, còn có người nói tới chính mình đã từng cùng Bách Thú Tông từng quen biết, hi vọng vào lâu ngồi chơi, đối với chút ít lý do này, Mạc Da trưởng lão cũng thông minh, một mực không mở cửa, thậm chí cũng không trả lời, chỉ khư khư đóng cửa gỗ, tất cả mọi người ở bên trong đều giả chết.

Trong đó, Úng Xảo Xảo thấy Phương Hành vẫn chưa trở lại, có chút lo lắng, muốn đi ra ngoài tìm hắn, lại bị Mạc Da trưởng lão ngăn trở, khuyên nài nói: "Ngươi cũng đừng lo lắng cho hắn, mặc dù ta cảm thấy tiểu tử này thông minh, có thể chịu được tài bồi, bất quá dù sao chỉ là một hạ nhân, không

đáng giá để người mạo hiểm lớn như vậy, rồi hãy nói hần chỉ là một hạ nhân, hiện ở bên ngoài loạn nữa, ai lại rồi rảnh để ý tới hần? Tiểu tử này an nguy không thành vấn đề, cùng lắm đợi chuyện nơi đây ổn thỏa, ta thu hần làm đồ đệ, cho hần một cái xuất thân tốt là được!"

Nghe lời này, Ứng Xảo Xảo mới coi như miễn cưỡng an bình xuống.

Theo nàng, Mạc Da trưởng lão chịu nhận đồ đệ, thật đúng là một cái xuất thân tốt.

Bách Thú Tông nửa tông nửa quốc, cho nên đẳng cấp sâm nghiêm, các nàng Ứng thị nhất mạch, chẳng khác gì là Bột Hải quốc Vương thất, mà đệ tử, nếu không truyền thừa tam đại yêu linh, chính là cùng bình dân tồn tại, Phương Hành chỉ là một tạp dịch đệ tử, định ra chính là Bách Thú Tông bên trong nô tỳ đệ tử, nhưng nếu Mạc Da trưởng lão thu hần làm đồ đệ, liền nhảy vọt mà trở thành quý tộc.

Bất quá bọn hần làm sao cũng không nghĩ tới, Phương Hành để cho bọn họ lo lắng, lúc này đã mang theo bảy tám thượng phẩm linh thạch trở lại trong thuyền, sau đó bắt đầu tính ra tất cả tu sĩ thực lực, cái biện pháp "Chửi đồng" này, chỉ bán cho bảy tám người, sẽ không có hiệu quả, những người khác rồi rít noi theo, cũng không trả cho hần tiền, để cho hần rất tức giận, đám người đại gia tộc, quá mức keo kiệt.

Bất quá mục đích của nó cũng đạt tới, một là đảo loạn phong vân hàn phách cốc, ở dưới loạn cục, Bách Thú Tông động thủ đoạt lâu thứ nhất làm người ta giận sôi, tuyệt không nổi bật, một chút nữa chính là, trừ sơn cốc chỗ sâu nhất Tiêu gia cùng Sở Hoàng Thái tử hai phe nhân mã ra, cơ hồ từng cái gia tộc toàn thân thế lực cũng bị hần nắm giữ.

Nói như vậy, phía dưới gặp đến chuyện gì, xử lý cũng rất dễ dàng.

Hỗn loạn chém giết ở bên trong, ba ngày thời gian rất nhanh đã qua.

Đến sáng sớm ngày thứ ba, trong gió tuyết, bảy tám đệ tử Băng Âm Cung người mặc cẩm bào đáp mây mà đến.

Cầm đầu lại là ba vị Trúc Cơ cảnh chấp sự trưởng lão, còn lại cũng đều là Linh Động nổi bật đệ tử, một nhóm người này giá lâm hàn phách cốc, cầm đầu Trúc Cơ trung kỳ Trúc Cơ cảnh trưởng lão quét mắt sơn cốc một cái, hướng đám nhân mã ở đất trống nói: "Chư vị đạo hữu cực khổ, Băng Âm Cung chuẩn bị không chu toàn, đã chậm trễ khách quý, mời theo Ứng Thạch tới dự tiệc..."

Hần thanh âm lạnh lẽo, chỉ một thoáng truyền khắp cả tòa sơn cốc.

Nhân mã trú đóng ở trên đất trống, đều là thế lực ở tiểu lâu tranh đoạt thất lợi, trong bụng vốn lo sợ, lo lắng không cướp được tiểu lâu, sẽ bị trực xuất hàn phách cốc, đang ở cùng nhau thương nghị nếu như Băng Âm Cung thật làm như vậy, chính mình nên vì mình cái cớ như thế nào, chợt nghe được Băng Âm Cung trưởng lão nói "Chuẩn bị không chu toàn, chậm trễ khách quý", nhất thời trong lòng hơi cảm giác an ủi.

Bọn họ đã nhận ra, Ứng Thạch trưởng lão chính là một gã Trúc Cơ cảnh cao thủ địa vị phi phàm trong Băng Âm Cung, ở Sở Vực thân phận cực cao, thế nhưng để hần tự mình đến mở tiệc chiêu đãi, coi như là cực kỳ tôn sùng rồi, không hề giống là bộ dạng giải quyết việc chung.

Ứng Thạch trưởng lão dẫn đường, các thế lực ngự pháp khí, hướng phía chân trời phương tây lướt đến, có người nhận ra, phương hướng này chính là phương hướng Băng Âm Cung, trong lòng càng thêm hưng phấn, nghĩ thầm chính mình mặc dù ở tiểu lâu tranh đoạt bại trận, nhưng Băng Âm Cung tựa hồ cũng không thật đem chính mình đối đãi thành người thất bại, ngược lại mời mình vào vào Băng Âm Cung, lại là phúc phi họa.

Dù sao chuyện tranh giành tiểu lâu, Băng Âm Cung cũng không nói rõ chuyện đoạt lâu, chẳng qua là tin tức nhỏ nhỏ truyền lưu, có thể làm không được đúng.

Một đường đi tới, chạy tới Băng Âm Cung, trong đại điện, đã bố trí thịnh soạn linh yến, Ứng Thạch trưởng lão hết sức khách khí, mời đều đạo nhân mã tất cả đều ngồi xuống, ăn cần mời rượu, mọi người tất cả cũng yên lòng, thống khoái chère chén.

Rượu quá ba tuần, Ứng Thạch trưởng lão cảm giác không sai biệt lắm, khẽ mỉm cười, cất cao giọng nói: "Chư vị đạo hữu, các người được huyền băng lệnh, từ xa vạn dặm đi tới Băng Âm Cung ta, Ứng Thạch thay Băng Âm Cung tạ ơn chư vị rồi, chỉ bất quá, thực không dám đầu điểm, Cung chủ bị cung vị chư vị tiểu thiên kiêu nhóm bố trí một cuộc khảo nghiệm, thật đáng tiếc, các người không thể thông qua khảo nghiệm, không cách nào bái nhập Băng Âm Cung nữa..."

Hoàn toàn yên tĩnh!

Mọi người còn đang thống khoái uống rượu trực tiếp sượng ngậy người.

Mặc dù trong khoảng thời gian này, hàn phách cốc đã tranh giành không ra bộ dáng, nhưng vẫn có một chút người, tự giữ thân phận, cũng không gia nhập vào tranh đoạt, hoặc là bọn họ chính là cảm giác mình thân phận tôn quý, bởi vì một nhà tiểu lâu đã cùng người khác vung tay, sẽ mất mặt mũi, hoặc là bọn họ cho là Băng Âm Cung không nói rõ muốn tranh đoạt, liền khinh thường xuất thủ.

Mà Ứng Thạch trưởng lão tự mình mở tiệc chiêu đãi, càng làm cho bọn họ cảm thấy chuyện có tri hoãn, lại không nghĩ rằng, hần vừa mở miệng như vậy, cuối cùng đã chặt đứt hi vọng của mình, chuyện đoạt lâu, rõ ràng thật sự là một cuộc khảo nghiệm..

"Ứng Thạch trưởng lão, làm như vậy có chút quá mức sao, bất quá là chính là tiểu lâu tranh giành, như thế nào coi như là khảo nghiệm?"

Một lão đầu lưng hùm vai gấu đứng lên, đương nhiên đó là Trúc Cơ thất trọng.

Hắn chính là Hắc Chiêu quốc Chu gia hộ đạo giả, thực lực ở tất cả thể gia chạy tới xem như thượng đẳng, chỉ bất quá thời điểm hắn cùng Bách Lý quốc Mạc gia tranh giành tiểu lâu, bị đối phương hộ đạo giả lấy pháp khí ám toán, bị trọng thương, vì vậy vô lực cùng thể gia khác tranh đoạt, ngược lại trở thành thể gia không có tiểu lâu ở lại, trong lòng không cam lòng, đứng lên truy hỏi đầu tiên.

Ứng Thạch trưởng lão khẽ mỉm cười, nói: "Tuy chỉ là tranh giành tiểu lâu, nhưng cũng có thể nhìn ra rất nhiều thứ, thua chính là thua!"

Chu gia hộ đạo giả lạnh giọng quát lên: "Lão phu không phục, nếu Băng Âm Cung người nói rõ trước đây là khảo nghiệm thì thôi, mọi người đều bằng bản lĩnh tranh giành cũng không sao, hết lần này tới lần khác một câu nói cũng không nói, hôm nay lại nói đây là khảo nghiệm, như thế nào phục chúng?"

Hắn lời kia vừa thốt ra, nhất thời dẫn phát một mảnh hưởng ứng, xôn xao giận dữ mắng mỏ Băng Âm Cung làm không hợp quy củ.

Đây cũng là đối sách bọn họ lúc trước ở hàn phách cốc thương lượng ra.

Dù sao Băng Âm Cung các người cũng không nói rõ, như vậy bọn họ có thể theo lý mà đòi hỏi!

Đối mặt chất vấn, Ứng Thạch trưởng lão sắc mặt bình tĩnh, thần nhiên nói: "Trận cơ duyên này, là do Thái Thượng Trưởng lão Băng Âm Cung ta khởi xướng, ngàn năm một thuở, các người cũng bởi vì biết cơ duyên lần này đáng quý, mới đem thiên kiều nhà mình đưa tới Băng Âm Cung ta, cơ duyên nếu là của Băng Âm Cung ta, quy củ như vậy tự nhiên cũng do Băng Âm Cung tới định, nếu các người có ý kiến, có thể xông vào Đại Tuyết sơn, đến trước mặt Thái Thượng Trưởng lão chúng ta cùng mấy vị lão tiền bối kia mà nói..."

"Ti..."

Người hiểu rõ nội tình nhất thời ngậm chặt miệng.

Bọn họ dù có lá gan lớn hơn gấp mười lần, có ai dám đi trước mặt mấy lão quái vật này tố cáo?

Dù là Gia chủ thể gia bọn họ cũng không dám!

"Hừ, Băng Âm Cung là chủ nhân, nếu chủ nhân nói như vậy rồi, vậy chúng ta cũng không nên mặt dày lưu lại, bất quá có câu vẫn muốn nói, chúng ta từ xa vạn dặm mà tới, đi tới Băng Âm Cung các người bái sư, cuối cùng tay không mà về, Băng Âm Cung cũng không tránh khỏi thật quá mức!"

Có người cười lạnh, tỏ vẻ bất mãn đối với Băng Âm Cung.

Ứng Thạch trưởng lão cười cười, nói: "Làm sao có thể nói là tay không mà về? Huyền băng lệnh không phải đã đưa đến trong tay các vị sao?"

Mọi người dưới đường đều ngẩn người, yên lặng như tờ.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 220: Đại Tuyết sơn

Ứng Thạch trưởng lão cho rằng bọn họ còn không biết cách dùng huyền băng lệnh, liền mỉm cười giải thích: "Chư vị, thực không dám giấu diếm, huyền băng lệnh đưa đến trên tay các người, chính là lấy một loại hàn ngọc từ Thái Âm Huyền mạch đặc biệt chỉ có bên dưới Băng Âm Cung, ba trăm năm trước mới được Thái Thượng Trưởng lão nhân gia phát hiện, có hiệu dụng khu tà thủ thần, dùng lúc phá cấp, có thể phòng ngừa tâu hỏa nhập ma, tăng cường cơ hội phá giai, cái lệnh bài này đưa cho chư vị, cũng chẳng khác nào biếu tặng cho các người một bảo vật có thể phá giai, Băng Âm Cung thành ý chứng giám!"

Nghe lời nói này, mọi người càng ngấy ra....

Ứng Thạch trưởng lão cười nhẹ, đối với phản ứng kinh ngạc của mọi người lần này cũng không bất ngờ.

Trên thực tế, bọn họ Băng Âm Cung cũng tính toán lợi dụng Thái Âm Huyền mạch đặc thù ngọc quang kiếm một khoản lớn, loại ngọc quang này ở Sở Vực cho tới cả Nam Chiêm cũng không nghe nói tới, chỗ huyền bí của nó, vẫn là do Hồ Cầm lão nhân tự mình phát hiện, khu tà thủ thần, vô luận là phá giai, vẫn là ngộ đạo thời điểm mau chóng, cũng có thể dùng được, có thể nói là một chí bảo, giá trị vô lượng.

Tu hành giới, tài nguyên làm trọng, dạng gì dễ dàng đổi lấy tài nguyên nhất?

Khẳng định chính là loại quang mạch độc nhất vô nhị này.

Có hàn ngọc quang này, Băng Âm Cung phát triển trở thành Sở Vực cho tới Nam Chiêm đệ nhất tông cũng rất có hi vọng.

Lần này Băng Âm Cung đem loại huyền băng lệnh này đưa ra ngoài, cũng chưa chắc không có ý tứ mượn miệng mọi người tuyên dương huyền diệu của

loại ngọc này.

Có thể tưởng tượng, đợi đến ngọc này được mọi người biết, người tới cửa để van cầu ngọc tất nhiên sẽ nối liền không dứt.

Đến lúc đó, bằng vào ngọc quý này, Băng Âm Cung là có thể thu vô số tư nguyên.

Ứng Thạch trưởng lão đang chờ chúng nhân nói tạ ơn, thấy mọi người bên dưới thật lâu không nói một câu, có chút nghi ngờ nhìn xuống phía dưới.

Lại không lờng trước, lần này nhìn sang nhất thời lấy làm kinh hãi.

Không có thần sắc cảm kích, chúng tu rõ ràng đều là bộ dáng oán giận.

"Thật là quá đáng, chẳng lẽ đây chính là diễn xuất của Băng Âm Cung sao?"

Chu gia hộ đạo giả tức đến bộ ngực run run.

"Chúng ta cho dù là tiểu thế gia, so sánh không được với Băng Âm Cung truyền thừa mấy ngàn năm, nhưng các ngươi trêu chọc bọn ta như vậy, cũng không nên sao?"

Lý gia hộ đạo giả đầy mặt giận dữ.

"Băng Âm Cung, hắc hắc, Băng Âm Cung, được xưng đứng đầu Sở Vực chánh đạo, tên không hợp thực a!"

Kiều gia hộ đạo giả cười lạnh liên tục.

Ứng Thạch trưởng lão có chút không vui rồi, lạnh lùng nói: "Các ngươi cho là ta khuyếch đại sao? Thái Âm ngọc công, chính là do Băng Âm Cung ta Thái Thượng Trưởng lão tự mình phát hiện, trừ tà thủ đạo có hiệu quả, các ngươi trở về thử một lần sẽ biết!"

Chu gia hộ đạo giả càng thêm nổi giận, chỉ vào Ứng Thạch trưởng lão, ngón tay đều run run: "Các ngươi rõ ràng đã thu hồi huyền băng lệnh, còn nói gì trở về thử một lần sẽ biết? Chẳng lẽ chúng ta những thế gia này, ở trong mắt Băng Âm Cung các ngươi, tùy tiện trêu chọc như thế sao?"

"Đúng, Băng Âm Cung lần này làm thật quá mức!"

"Tiêu Cung chủ ở nơi nào? Chúng ta muốn gặp mặt hẳn đòi công đạo!"

"Băng Âm Cung thật tính toán muốn cùng thế gia chúng ta hoàn toàn quyết liệt ư?"

Ứng Thạch trưởng lão cũng ý thức được không bình thường, một tiếng quát chói tai: "Chớ ồn ào, Băng Âm Cung thu hồi huyền băng lệnh khi nào chứ?"

"Rõ ràng là một vị nữ đệ tử Băng Âm Cung các ngươi lấy đi huyền băng lệnh, ngươi còn muốn phủ nhận ư?"

"Không sai, ta lúc ấy còn hỏi tên của nàng, chính là một vị tiên tử họ Phương!"

"Nàng thậm chí đánh gãy xiêu lão phu cướp đi huyền băng lệnh, Băng Âm Cung các ngươi vào lúc này lại phủ nhận ư?"

Nhất thời quần chúng xúc động, cả tòa đại điện âm ỉ náo loạn lên.

Ứng Thạch trưởng lão sắc mặt phát xanh, cũng ý thức được chuyện này nghiêm trọng, vội vàng lấy ngọc phù đưa tin, đem Cung chủ Tiêu Trường Thanh gọi tới đây, thấp giọng đem chuyện cùng hắn nói, Tiêu Trường Thanh cũng chấn động vô cùng, đem chuyện đã xảy ra căn cứ hỏi một chút, cả người cũng trực tiếp sợ ngây ra, ngạc nhiên nói: "Vậy mà lại có người giả trang thành Băng Âm Cung đệ tử, lừa gạt đi huyền băng lệnh trong tay mọi người các ngươi ư?"

Nhìn thấy ngay cả Băng Âm Cung Cung chủ cũng khiếp sợ như vậy, thanh âm thấp rất nhiều, cũng có chút hồ nghi.

Đường đường Băng Âm Cung Cung chủ, đại đệ tử của người mạnh nhất Sở Vực, tựa hồ không cần bởi vì... chút chuyện như vậy mà làm bộ làm tịch...

"Thật không phải là Băng Âm Cung các ngươi làm ư?"

Tiêu Trường Thanh trầm giọng nói: "Các ngươi mới vừa nói nàng chính là Trúc Cơ tu vi ư?"

Chu gia hộ đạo giả gật đầu, nói: "Lão phu thấy nàng lướt qua, thật là Trúc Cơ tu vi không thể nghi ngờ!"

Tiêu Trường Thanh trưởng thở dài một tiếng, nói: "Vậy có thể xác định, tất nhiên là có người giả mạo, Băng Âm Cung ta đệ tử phái nữ Trúc Cơ tu vi có ba người, số tuổi đều ngoài trăm tuổi, mà vẫn ở trong cung, cũng không đi ra ngoài, hơn nữa phù hợp quần áo các ngươi miêu tả, chỉ có tiểu sư muội Diệp Cô Âm tương xứng, nhưng nàng đã theo sư tôn tiến vào Đại Tuyết sơn rồi!"

"Đây... Đây là nói như thế nào?"

Trong điện, nhất thời kinh ngạc, nghẹn họng nhìn trần trời.

Tiêu Trường Thanh thờ dài, hướng Ứng Thạch trưởng lão nói: "Huyền băng lệnh bị trộm, cũng không tính là gì, toàn bộ khách quý, mỗi người cho... một khối Thái Âm ngọc nữa là được, chẳng qua là, người gạt ngọc nhất định phải tìm ra, thế gian này trừ Băng Âm Cung đệ tử chúng ta ra, vẫn còn có người hiểu được công hiệu của Thái Âm ngọc, thực sự quái tai, chẳng lẽ sắp xếp của sư tôn, đã bị tiết lộ rồi?"

Nói tới đây, hần bỗng nhiên kinh hãi: "Người trong hàn phách cốc đã đi nơi nào?"

Ứng Thạch trưởng lão cả kinh, vội lấy ngọc phù đưa tin hỏi thăm, sau một hồi lâu, sắc mặt tái nhợt nói: "Bọn họ đã tiến vào Đại Tuyết sơn..."

...

...

Một canh giờ trước, khi Ứng Thạch trưởng lão mở tiệc chiêu đãi người không tiến vào tiểu lâu, hàn phách cốc chúng tu, đã dưới sự hướng dẫn của một vị Băng Âm Cung Trúc Cơ trưởng lão mặt mũi già nua, điều khiển các loại pháp khí, hướng phía bắc hàn phách cốc hơn ba trăm dặm một nơi thâm sơn chạy tới, nơi này lại là một mảnh mệnh mang tuyết sơn, nhìn một cái, không thấy cuối, dưới chân núi, có bảo quang mơ hồ, như có đại trận thủ ngự.

"Vào đi thôi, cơ duyên ở trong đó!"

Băng Âm Cung Trúc Cơ trưởng lão hướng tuyết sơn chỗ sâu nhìn một hồi lâu, khe khẽ thờ dài, nói: "Thái Thượng Trưởng lão cung ta đang ở bên trong, chỉ cần các ngươi có thể đi tới sâu trong Đại Tuyết sơn, tự có vô thượng cơ duyên chờ các ngươi, chỉ bất quá, lão phu cũng có một câu nói đề điểm các ngươi, trong núi này, đại trận pháp cấm, hung trùng ác thú đếm không xuể, có thể nói từng bước hung hiểm, chính là Trúc Cơ chi tu, cũng khó mà dễ dàng tiến vào sâu trong Đại Tuyết sơn, lại càng không cần phải nói các ngươi, bất quá, các ngươi cũng không cần bối rối, trong núi tuyết, có dấu mấy khối ngự trận phù, nếu các ngươi có thể lấy được ngự trận phù, có thể giảm bớt đại trận áp lực, dễ dàng tiến vào tuyết sơn chỗ sâu!"

"Tiền bối, nói như vậy, nhiệm vụ của chúng ta chính là cướp đoạt ngự trận phù rồi?"

Có thiên kiều đặt câu hỏi.

Băng Âm Cung trưởng lão thờ dài, nói: "Cũng không nhiệm vụ gì, chỉ cần có thể thành công tiến vào sâu trong Đại Tuyết sơn, coi như là thành công, chỉ bất quá, ngự trận phù có thể giúp các ngươi giảm bớt áp lực, tránh rất nhiều nguy hiểm, nếu có thể bắt được, tự nhiên vẫn là bắt được tốt. Tuyết sơn chỗ sâu Thái Thượng Trưởng lão đám người, cũng sẽ thông qua số lượng ngự trận phù, phán đoán thiên tư của các ngươi!"

Lại có người hỏi: "Vậy ngự trận phù là bộ dáng gì? Có thể trước hết để cho bọn ta đánh giá hay không?"

Băng Âm Cung trưởng lão cười cười, nói: "Thật ra thì ngự trận phù đầu tiên, đã đưa đến trên tay các ngươi rồi! Chính là huyền băng lệnh trong tay các ngươi, lệnh này chính là do chúng ta Băng Âm Cung đặc biệt sở hữu Thái Âm huyền ngọc tạo thành, có thể ở một trình độ nào đó chống đỡ được đại trận uy áp, bên trong cất giấu ngự trận phù, cũng là Thái Âm Huyền ngọc, bất quá phẩm chất tăng thêm một bậc, có thể chống đỡ đại trận tốt hơn!"

Chúng thiên kiều nghe vậy, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, nhắc tới dừng khí, hướng sơn khẩu đi tới, hộ đạo giả ý muốn tương bồi, nhưng tại lúc này, Băng Âm Cung trưởng lão lại nói: "Hộ đạo giả có thể ở chỗ này dừng bước rồi, chúng thiên kiều sẽ tiến vào Đại Tuyết sơn tu hành, các ngươi cũng không thể tiến vào, cũng chỉ có người ở phụng dưỡng thiên kiều, có thể từ đường nhỏ trên núi, trực tiếp tiến vào Đại Tuyết sơn chờ chờ!"

Mọi người lúc này mới hiểu, đến một bước này, lại là dựa vào thiên kiều lực lượng.

Một phen dận dỏ, mọi người ở chỗ này chia ra, Mạc Da trưởng lão gọi lại Phương Hành, nói nói mình muốn dẫn hần về Bách Thú Tông, cũng tính toán thu hần làm đồ đệ, Phương Hành nghe, lại là trong lòng trợn trắng mắt, tự nhiên không chịu cứ như vậy cùng Mạc Da trưởng lão đi, dứt khoát cự tuyệt, đi theo những người khác cùng nhau tiến vào sơn khẩu, cách đó không xa, Ứng Xảo Xảo nghe, trong lòng cảm giác cực kỳ ngọt ngào.

"Kẻ ngu này, vì theo ở bên cạnh ta, ngay cả cơ hội tốt như vậy cũng cự tuyệt sao?"

Trong lòng nàng nghĩ lung tung, lại không phát hiện, tiến vào Đại Tuyết sơn, chúng thiên kiều cũng đã tụ lại với nhau bàn luận xôn xao, rất nhanh đạt thành ước định gì đó, kết bạn hướng Đại Tuyết sơn đi tới, chỉ có chính nàng, cô linh linh đứng tại nguyên chỗ, không có người nào để ý tới, giống như bị mọi người loại bỏ bên ngoài, ánh mắt mê mang nhìn hướng Băng Âm Cung trưởng lão bên cạnh.

Trưởng lão kia nhìn nàng, khẽ mỉm cười, nói: "Nếu tự mình không nắm chắc xông qua Đại Tuyết sơn, có thể kết giao đồng minh!"

Ứng Xảo Xảo lúc này mới kịp phản ứng, người khác cũng đã kết thành đồng minh rồi, chỉ có chính mình ngốc nghếch, không nghĩ tới điểm này, thấy thế, nàng lập tức đưa mắt nhìn bốn phía, rất nhanh thấy được một người quen, lại là ban đầu ở trên đường gặp phải Bách Lý quốc Mạc gia thiên kiều Mạc Dương, đang cùng hai người thấp giọng thương nghị, vội vàng cẩn thận đi tới, nhỏ giọng nói: "Mạc sư huynh..."

Mạc Dương quay đầu, thấy là Ứng Xảo Xảo, hơi ngần ra, cười nói: "Xảo Xảo sư muội muốn cùng bọn ta kết bạn mà đi?"

Ứng Xảo Xảo vội vàng gạt đầu, có chút rụt rè.

Mạc Dương thấy bộ dáng nàng xinh đẹp, có chút ít động tâm, muốn đáp ứng.

Song vào lúc này, bên cạnh hần một thanh sam công tử lạnh lùng nói: "Mạc Dương, ngươi quên ta đề điểm sao?"

Mạc Dương nghe thanh sam công tử nói, nhất thời hơi ngần ra, nhớ lại thân phận Ứng Xảo Xảo, thờ dài một tiếng, nói: "Xảo Xảo sư muội, chuyện này Mạc Dương lại không giúp gì được rồi, ba người chúng ta từ nhỏ quen biết, phối hợp vô gian, mang theo ngươi, chứa nhiều bất tiện, vì không làm trễ nãi hành trình của sư muội ngươi, chúng ta vẫn là tách ra đi thôi, ở tuyết sơn chỗ sâu gặp lại!"

Ứng Xảo Xảo nhất thời giật mình ngay tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn như sứ trắng chợt đỏ bừng.

Cái gì tuyết sơn chỗ sâu gặp lại, rõ ràng chính là không muốn cùng mình kết mình sao?

"Hừ, Bột Hải quốc hương đã nha đầu, cũng muốn đạt được đại cơ duyên ư?"

"A, Diệp tiên tử ở Bột Hải quốc gặp chuyện không may, Băng Âm Cung không trực tiếp giận lây sang Bách Thú Tông, cũng đã mở một mặt lưới rồi, nha đầu này còn muốn đạt được Băng Âm Cung cơ duyên nữa, đây không phải là ý nghĩ kỳ lạ ư?"

"Đi xa một chút đi, nha đầu này hôm nay chính là họa nguyên, ai dính vào người đó sẽ gặp xui xẻo!"

"Cũng không biết nàng thể nào qua cửa thứ nhất, nói tóm lại, cửa thứ hai không có duyên với nàng rồi!"

Thì ra là, Diệp Cô Âm ở Bột Hải quốc, bị Phương Hành đã kích không nhẹ, Băng Âm Cung có rất nhiều người giận chó đánh mèo đến trên đầu Bách Thú Tông, cũng là liên lụy Ứng Xảo Xảo trở thành mầm tai họa người người tránh né, rất sợ đụng vào nàng, sẽ bị Băng Âm Cung đệ tử ghi hận, đưa đến phiền toái không cần thiết, hơn nữa nàng thực lực vốn thấp kém, không giúp đỡ được cái gì, tự nhiên không người nào cùng nàng kết mình.

Băng Âm Cung trưởng lão thấy một màn này, khê than thở, nhưng cũng không có ý tứ nhúng tay.

Bột Hải quốc tiểu cô nương thân phận đặc thù, hần cũng biết đến, bất quá lúc này, cũng không cần thiết thay nàng giải thích.

Tất cả thiên kiều các tông bị triệu tập đến, cũng muốn xông một lần Đại Tuyết sơn, đây là Thái Thượng Trưởng lão chính miệng phân phó, cho dù là người thừa kế Ứng Long yêu linh được Thái Thượng Trưởng lão định là đệ tử thân truyền thứ tư của hần cũng không ngoại lệ.

"Ta... Ta làm sao bây giờ a..."

Trong lúc nhất thời, Ứng Xảo Xảo đứng tại nguyên chỗ, đôi mắt mịt mờ phong tuyết, cơ hồ sợ phát khóc lên.

Nàng vốn số tuổi cũng không lớn, hơn nữa tu vi cũng thấp hơn người khác, vừa nghĩ tới chính mình muốn một mình một người xông Đại Tuyết sơn tràn đầy nguy hiểm cũng không biết mịt mờ, không nhìn được sợ lên, trái tim sợ hãi vô cùng.

"Khóc cái gì mà khóc? Tiểu gia dẫn ngươi đi!"

Đang lúc này, một thanh âm vang lên, một người xuất hiện, lôi kéo tay nàng, hướng trong gió tuyết mịt mờ đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 221: Kết mình mạnh nhất

Tiểu Cửu, ngươi... Ngươi không thể theo vào a, ngươi không có huyền băng lệnh... Sẽ chết ở bên trong..."

Ứng Xảo Xảo lòng tràn đầy chua xót, nước mắt chảy đầy mặt, nàng không biết Phương Hành khi nào từ trên đường nhỏ an toàn kia đi xuống, lại muốn phụng bồi chính mình cùng nhau tiến vào thí luyện, mặc dù điều này làm cho nội tâm cơ khổ không chỗ nương tựa của nàng có một tia dựa vào, cũng có dũng khí đi vào trong Đại Tuyết sơn, nhưng lý trí nói cho nàng biết, chuyện này quan hệ đến Phương Hành an nguy, không chịu để cho hần làm bạn.

"Ít nói nhảm, cùng gia đi!"

Phương Hành cũng không quay đầu lại, nói vô cùng kiên quyết.

"Chuyện này..."

Băng Âm Cung trưởng lão thấy cử động của Phương Hành, cũng không khỏi hơi ngần ra, muốn ngăn cản, nhưng cuối cùng không nói gì.

Một cái hạ nhân không có huyền băng lệnh tiến vào nơi thí luyện, tự nhiên là vô cùng hung hiểm, sơn gian cấm chế, yêu thú vân vân, có thể cảm ứng được khí tức huyền băng lệnh, sẽ không đem người kiểm giữ huyền băng lệnh chân chính giết chết, nhưng người không có huyền băng lệnh sẽ bất đồng, nếu xúc phạm cấm chế, hoặc là bị yêu thú nhìn thấy, thật sự sẽ đem hần chèn ép thành mảnh nhỏ.

Bất quá nếu hạ nhân này tự nguyện rời khỏi đường nhỏ an toàn, muốn theo chủ nhân cùng nhau tiến vào thí luyện, cứ để hắn đi đi, dù sao cũng chỉ là một hạ nhân, chết thì chết, dù sao chỉ cần tiểu cô nương này đừng chết là tốt rồi.

Xâm nhập nơi thí luyện, thương mạng tuyệt hải, đã hoàn toàn nhìn không thấy thân ảnh người khác.

Khắp nơi đều là gió tuyết, tuyết châu như hạt đậu bay trong gió, cuốn tới, nện đến nhân diện gò má làm đau. U hàn khí lạnh lẽo, tựa như căn bản là không phải tu vi chống đỡ được, có thể rót vào trong thân thể, đông cứng máu. Mà hết lần này tới lần khác ở trong gió tuyết, còn có đạo đạo vô hình đại trận từ trên trời giáng xuống, như gông xiềng áp ở trên thân mọi người.

"Tiểu Cửu, ngươi trở về đi thôi, ta đã không sợ, ngươi không có huyền băng lệnh, thật sự sẽ chết ở chỗ này..."

Ứng Xảo Xảo cảm giác được đại trận uy áp rơi xuống, mình ở trong huyền băng lệnh bảo vệ, cũng bội phần áp lực, trong lòng lại càng lo lắng lên. Phương Hành, sợ hắn sẽ bởi vì chính mình chết ở chỗ này, muốn khuyên hắn trở lại trên đường nhỏ an toàn.

"Ta không có huyền băng lệnh ư? Ta còn nhiều hơn so với mọi người các ngươi cộng lại..."

Phương Hành cười nhạt, tự nhiên không chịu đi ra ngoài.

Trên thực tế, lấy suy nghĩ ổn thỏa, hắn cũng cảm giác mình trực tiếp tiến vào Đại Tuyết sơn chỗ sâu tốt hơn, sau khi phát hiện tác dụng của Thông Minh U Hàn ngọc, hắn đã không cần đi theo Ứng Xảo Xảo cùng nhau lên vào Băng Âm Cung rồi, hơn nữa hắn cũng đã phát hiện, Băng Âm Cung cũng không chỉ là thu đồ đơn giản như vậy, sâu trong Đại Tuyết sơn, tựa như có một chút cường giả đang mưu tính cái gì.

Dựa theo thói quen của hắn, lúc này hắn là trực tiếp xâm nhập Đại Tuyết sơn, đi tìm tòi đến tột cùng mới phải.

Chẳng qua là, hắn mặc dù tính tình tàn nhẫn, dám giết người vô cùng tàn nhẫn, cũng dám sát nữ nhân hung dữ nhất, nhưng thấy Ứng Xảo Xảo cô đơn một người đứng ở trong băng thiên tuyết địa mờ mịt bất lực, cũng cảm thấy có chút mềm lòng, muốn giúp nàng một tay.

Nghiêm khắc nói ra, đúng là sau khi hắn cứu Tiểu Man, đây là lần thứ hai phát thiện tâm.

Hắn đã cảm giác ra, ở trong núi tuyết mịt mờ khắp nơi đều bố trí cấm chế cùng đại trận, đại trận uy áp cơ hồ trải rộng toàn bộ Đại Tuyết sơn, chỉ bất quá, lực lượng khổng lồ chế trận nhân các nơi, tản ra hàn khí, đương nhiên đó là u hàn khí trên huyền băng lệnh, loại khí tức này có thể chống đỡ đại trận uy áp ở trình độ nhất định, làm cho người ta miễn cưỡng đi lại trong trận.

Trúc Cơ trưởng lão đã nói, huyền băng lệnh này, là ngự trận phù đầu tiên bọn hắn đưa cho chư vị thiên kiêu, mà trong Đại Tuyết sơn, còn giấu thật nhiều ngự trận phù khác, không nghi ngờ chút nào, ngự trận phù này cũng đồng dạng là dùng loại hàn ngọc này chế thành, cũng khó trách chúng thiên kiêu đều phải đi tìm kiếm ngự trận phù, bởi vì nếu kiếm đủ ngự trận phù, thông qua đại trận quả thực không cần tốn nhiều sức.

Chẳng qua là, đại khái trưởng lão kia cũng không nghĩ tới, trên người Phương Hành lúc này có khoảng mười mấy tấm huyền băng lệnh, đi lại ở trong đại tuyết sơn, có thể cảm giác được đại trận lực lượng rõ ràng sát qua bên cạnh mình, ngay cả Ứng Xảo Xảo phía sau hắn gánh chịu áp lực, cũng mạnh hơn hắn rất nhiều lần, cái gọi là thí luyện này, đối với hắn mà nói đừng nói thí luyện rồi, quả thực chính là đi dạo phố.

"Thoạt nhìn Đại Tuyết sơn cũng không có gì lợi hại sao..."

Một đường đi tới, Phương Hành không nhịn được trong lòng nói thầm.

Hắn cùng với Ứng Xảo Xảo, đã xâm nhập gần mười dặm, ngoại trừ trước mặt tràn đầy mệnh mang, lại không phát hiện quá nhiều nguy cơ.

Dĩ nhiên, đây cũng là bởi vì hắn có Âm Dương Thần Ma giám, có thể tránh né các loại cấm chế.

"Tiểu Cửu, hình như chúng ta thật sự có hi vọng tiến vào sâu trong Đại Tuyết sơn..."

Ứng Xảo Xảo tâm tình cũng hơi ổn định, nhỏ giọng nói với Phương Hành.

Phương Hành nghe nàng xưng hô thế này có chút không được tự nhiên, nói: "Ngươi có thể đổi cách gọi không? Đừng có tiểu Cửu tiểu Cửu!"

Ứng Xảo Xảo cũng ngẩn ra, nghĩ thầm không gọi ngươi tiểu Cửu thì biết gọi gì? Khẽ mỉm cười, nói: "Ngươi muốn ta gọi tên gì?"

Phương Hành nói: "Kêu Cửu gia nghe cũng tương đối thoải mái a!"

Ứng Xảo Xảo cong cái miệng nhỏ, nói: "Ta mạn phép không làm... Nếu không ta gọi ngươi là tiểu Cửu ca ca?"

"Ngay cả cách gọi cũng không chịu thay đổi... Tùy ngươi sao!"

Phương Hành có chút bất đắc dĩ, không muốn cãi cò vấn đề này, thuận miệng đáp ứng.

"Ta rất ít đối với người khác như vậy..."

Ứng Xảo Xảo trong lòng, cũng không biết có phải đang nhớ lại "Chiêu Dương ca ca" hay không, tâm tình có chút trầm thấp.

"Dừng lại!"

Bỗng nhiên, Phương Hành kéo lấy nàng, vòng qua eo nàng, đem nàng kéo vào trong ngực.

"Ngươi... Ngươi làm gì ôm ta chặt thế?"

Ứng Xảo Xảo kinh hãi, hô hấp có chút dồn dập, tròn to hai mắt nhìn Phương Hành ngay sát mặt.

Phương Hành cũng không nhìn nàng, ánh mắt quan sát phía trước, nói: "Phía trước có thứ gì..."

Ứng Xảo Xảo kinh ngạc quay đầu, định thần nhìn lại, nhất thời kinh hãi.

Thì ra là, phía trước bọn hắn hơn ba mươi trượng, dưới một chỗ tuyết lĩnh, có một con giao xà thân như tuyết trắng to như thùng nước, chiều dài chừng hơn mười trượng, vòng trên một tảng đá khổng lồ màu trắng, đôi mắt như lồng đèn u ám nhìn hai người bọn họ, giao xà vốn là màu trắng, ở trong gió tuyết mịt mờ, cực kỳ khó bị phát hiện, bọn họ suýt nữa đã xông tới.

"Tiểu Cửu ca ca, đây là tuyết giao, một loại dị thú vô cùng kinh khủng. Ta nghe phụ thân nhắc tới, đây là dị chủng bên trong băng thuộc tính yêu thú, vô cùng cường đại, tuyết giao trưởng thành, cơ hồ có thể sánh ngang Trúc Cơ sơ kỳ, chúng ta đi đường vòng thôi..."

Phương Hành là bởi vì tuyết giao mới ôm lấy chính mình, Ứng Xảo Xảo trong bụng hơi cảm giác mất mát, nhưng vẫn thấp giọng nói.

"Hắc hắc. Ta biết đây là tuyết giao, bất quá sao phải đi đường vòng?"

Phương Hành trong mắt tinh quang chớp động, cũng không biết suy nghĩ cái gì, giảm thấp thanh âm nói: "Mới vừa rồi mấy tên khốn kiếp không chịu kết minh cùng ngươi, xem ngươi khóc suốt mướt, thật sự không có tiền đồ, hôm nay Phương gia nhà ngươi... Cửu gia nhà ngươi, sẽ giúp ngươi tạo liên minh mạnh nhất, để cho ngươi ném thử cảm giác quét ngang Đại Tuyết sơn, như thế nào?"

Ứng Xảo Xảo kinh hãi, vội vàng nói: "Sợ rằng Mạc Da trưởng lão cũng không phải đối thủ của nó, chúng ta ngàn vạn đừng đụng vào nó!"

Phương Hành nghiêm túc nhìn Ứng Xảo Xảo. Nói: "Ta đây phải nói ngươi một chút, Bách Thú Tông chúng ta là làm chi?"

Ứng Xảo Xảo ngẩn ngơ, nói: "Làm gì?"

Phương Hành im lặng, thất vọng nói: "Là thao túng yêu thú a, ngươi đã quên tông môn có một đạo bí pháp không chế yêu thú ư?"

Ứng Xảo Xảo lúc này mới chợt hiểu, lại cuống quýt lắc đầu nói: "Tiểu Cửu ca ca, ngươi đừng mạo hiểm, cha ta đã nói, tông môn chúng ta truyền thừa xuống yêu thú phong thần pháp chính là pháp quyết không trọn vẹn, cũng chưa chắc đã hữu hiệu, ngay cả hãn cùng với Mạc Da trưởng lão ở thời điểm phong ấn yêu thú, cũng là cần đem yêu thú chế phục trước, sau đó lại đánh lên pháp ấn, quan sát hiệu quả, cũng không phải là trực tiếp đi phong thần..."

Phương Hành trong lòng có chủ ý của mình, thuận miệng bịa chuyện, nói: "Ngươi có biết tại sao cha ngươi để cho ta chiêu cố ngươi hay không?"

Ứng Xảo Xảo mờ mịt nói: "Tại sao?"

Phương Hành nói: "Bởi vì ta là thiên tài huấn luyện thú!"

Vừa nói, bất kể phản ứng của Ứng Xảo Xảo, chính mình lặng lẽ hướng tuyết giao đi tới.

Ứng Xảo Xảo sợ hãi trên mặt chảy mồ hôi, Bách Thú Tông các nàng có một đạo phong thần pháp quyết, ý nghĩa chính là phong ấn thần niệm yêu thú, đem yêu thú thu cho mình dùng, chẳng qua là pháp quyết này cũng không trọn vẹn, ngay cả cha nàng cha cũng không dám dễ dàng phong ấn yêu thú, trong lòng nàng càng không tin được Phương Hành, chỉ là thấy Phương Hành nói chuyện tự tin, cũng không biết có nên ngăn cản hay không.

Dù sao cha nàng phải tới ba người, Phương Hành chịu trách nhiệm đứng là "Tự thú".

"Lão Tà, dậy làm việc..."

Phương Hành như không có chuyện gì xảy ra hướng tuyết giao đi tới, nhưng trong lòng lại đánh thức Đại Băng Tà vương ngủ say bên trong vạn linh kỳ.

Hắn tự nhiên không thật sự biết yêu thú phong thần pháp, chỉ bất quá có vạn linh kỳ tồn tại, không chế yêu thú chưa đột phá thú thân cũng không phải là việc khó, đơn giản mà nói, vạn linh kỳ khí tức phóng ra một tia, đã đủ để đe dọa tuyết giao một cử động cũng không dám rời, đến lúc này, hắn chỉ cần đem pháp ấn khắc vào đỉnh đầu yêu thú, làm bộ là được.

Bất kể có dùng được hay không, tóm lại yêu thú này đã bị hắn thu phục.

"Ti ti..."

Yêu thú đã nhận ra Phương Hành nhích tới gần, nhất thời cảnh giác, phun ra khói độc, chuyển sang thái độ công kích.

"Ai, bắt quá là một con yêu thú, người còn không tiện tay chế phục được ư?"

Đại Bàng Tà vương tỉnh lại, đối với chuyện nhỏ mà Phương Hành cũng phiền toái hẳn đặc biệt bất mãn, một đạo khí tức kinh người phóng ra ngoài.

Tuyệt giao kia hoảng sợ trong nháy mắt phục ở trên mặt đất, định ý toàn bộ tiêu tán...

Thời gian uống cạn chung trà, Phương Hành cười ở trên tuyết giao, trước người là Ứng Xảo Xảo, đắc ý nói: "Ta không chém gió sao?"

Ứng Xảo Xảo cũng khiếp sợ vô cùng nhìn tuyết giao phía dưới ôn thuận đến vô cùng lạ thường, kinh ngạc nói: "Tiểu Cửu ca ca, người làm như thế nào? Thuận phục yêu thú như vậy, ngay cả cha ta cũng không dễ dàng như vậy a..."

Phương Hành trong lỗ mũi hừ một tiếng, nói: "Cha người cũng chỉ có tu vi cao, bản lĩnh thật sự kém xa ta!"

Trong lòng suy nghĩ Ngay cả cha người cũng bị ta tuân phục, đừng nói những thứ khác!

Có tuyết giao đưa đi, tốc độ của hai người bọn họ nhanh hơn rất nhiều.

Tuyệt giao sống ở trong đại tuyết sơn, đối với một chút cấm chế tồn tại ở núi này, trời sanh có cảm ứng, tự có thể xu cát tị hung, mà trên núi sinh tồn yêu thú, yếu một ít, người được khí tức của tuyết giao, liền tránh xa xa, không dám nhích tới gần, đụng với một chút yêu thú lợi hại, Phương Hành sẽ dừng lại, xuất thủ đem phong thần, xa xa theo ở phía sau.

Không nhiều công phu lắm, phía sau tuyết giao, đã đi theo một đám yêu thú lợi hại, hạo hạo đặng đặng, tựa như hoàng giả đi tuần.

Ngay cả Ứng Xảo Xảo nhìn một đám yêu thú phía sau, cũng sợ hãi sắc mặt tái nhợt.

Thân là Tiểu công chúa của Bách Thú Tông, nằng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, Bách Thú Tông pháp thuật lợi hại như thế...

Có một nhóm yêu thú cường đại theo nằng, thật đúng là kết minh mạnh nhất trong bảo tuyết này rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Đoàn yêu thú cướp bóc

Một đường đi về phía trước, Phương Hành cùng Ứng Xảo Xảo quả thực tựa như dạo phố.

Trên thực tế, trong Đại Tuyết sơn, hoàn cảnh cực kỳ nghiêm khắc, đại trận uy áp và phong tuyết hàn khí làm cho người ta khó có thể ngăn cản, chỉ có mượn huyền băng lệnh bảo hộ, mới có thể miễn cưỡng chống đỡ, mà dưới điều kiện tiên quyết là loại tình huống này, chúng thiên kiều còn muốn đi về phía trước, giữ vững cảnh giác, tránh né yêu thú tập kích, cũng thì triển thần thông, phá vỡ cấm chế, đem ngự trận phù Băng Âm Cung giấu ở Đại Tuyết sơn cầm vào tay.

Đây cơ hồ đã đạt đến cực hạn chúng thiên kiều Linh Động cảnh có thể đạt tới, đúng là khó khăn.

Chỉ bất quá, hết thảy khó khăn, ở Phương Hành cùng Ứng Xảo Xảo xem ra có cũng như không, trên người Ứng Xảo Xảo có một tấm huyền băng lệnh, ở điều kiện tiên quyết không cần chính mình phí sức đi đường, nằng chỉ cần vận chuyển linh khí, chống đỡ đại trận uy áp trấn áp trên người mình cũng đủ, còn đối với Phương Hành thì càng thêm đơn giản, chỉ sợ đã xâm nhập Đại Tuyết sơn vài chục dặm, hẳn vẫn là một chút áp lực cũng không cảm giác đến...

Đúng là không trách được, năng lực hóa giải trận pháp của mười mấy tấm huyền băng lệnh thật sự quá mạnh mẽ.

"Sao, nơi này có cấm chế, là một bộ ký hiệu quyền trục, phía trên có một chữ tù, cuối cùng một bút hình như là sau đó được người bỏ sung đi, cũng hẳn là khảo nghiệm, người bố trí cấm chế này, đem một cái ký hiệu chỉ viết hơn phân nửa, tạm gác lại chờ người tiến vào nơi đây đem ký hiệu bỏ sung, nếu có thể lĩnh hội phù ý, người bỏ sung ký hiệu, có thể nhận được ngự trận phù..."

Phương Hành cùng Ứng Xảo Xảo hai người, lúc đầu rơi vào phía sau, lúc này đi về phía trước, liền thấy được rất nhiều dấu vết cấm chế bị phá giải.

Trên đường đi, chung quanh sơn cốc, trên đỉnh tuyết, các nơi có rất nhiều cấm chế như vậy, theo Phương Hành đoán, Băng Âm Cung ngự trận phù hẳn là đặt ở trong cấm chế này. Chúng thiên kiều có thể thông qua đan, khí, trận, pháp mọi mặt thành tựu phá vỡ cấm chế, có thể đem ngự trận phù lấy tới trong tay, coi như một loại khảo nghiệm.

Dọc theo con đường này, bọn họ đã thấy được rất nhiều cấm chế như vậy, có khi là sơn cốc tràn đầy độc chướng, lại cần người am hiểu đan pháp, mới có thể luyện ra giải độc đan, tiến vào trong đó. Cũng có một chút, là pháp trận phức tạp, lại cần người am hiểu trận pháp, suy tính pháp trận vận chuyển,

mới có thể tiến vào trong đó, cũng có một chút là cơ quan huyền môn, cần luyện khí kiến thức.

"Tiểu Cửu ca ca, chúng ta bị bỏ rơi ở phía sau rồi, không lấy được ngự trận phù a..."

Ứng Xảo Xảo đánh giá cảm chế chung quanh bị chúng thiên kiều phá rồi, có chút lo lắng nói với Phương Hành.

Phương Hành nhìn nàng một cái. Nói: "Đan, khí, trận, phù, ngươi biết cái gì?"

Ứng Xảo Xảo suy nghĩ một chút, có chút ngượng ngùng nói: "Ta giống như đều hiểu một chút..."

Phương Hành nói: "Vậy chính là cái gì cũng không tinh sao, nhìn đáng về chỉ có thể dùng phương pháp của ta rồi!"

Ứng Xảo Xảo kinh ngạc nói: "Phương pháp gì?"

Phương Hành nói: "Đoạt a, trong tay bọn họ có ngự trận phù, đoạt lấy không phải chính là của chúng ta ư?"

Ứng Xảo Xảo ngẩn ngơ, nói: "Như vậy không tốt sao, thật ra những cảm chế này, ta cũng có thể thử một lần!"

Phương Hành nói: "Ngươi nắm chắc phá vỡ sao?"

Ứng Xảo Xảo gật đầu, nói: "Còn có một chút nắm chắc!"

Phương Hành nói: "Có mười thành nắm chắc sao?"

Ứng Xảo Xảo ngẩn ngơ, lắc đầu, nói: "Vậy thì không có!"

Phương Hành vỗ đùi, nói: "Ngươi xem, ta đã nói dùng phương pháp của ta sao!"

Ứng Xảo Xảo bị ghen một chút, nghĩ thầm làm gì có ai nắm chắc mười thành chứ?

Nàng có chút nói thầm nhìn Phương Hành: "Ta làm sao cảm giác ngươi chính là muốn đi đoạt vậy?"

Phương Hành nét mặt già nua hơi hồng, giáo huấn: "Sao có thể? Ta đây không phải là muốn tốt cho ngươi sao?"

Ứng Xảo Xảo có chút ngượng ngùng, vội vàng nói: "Là ta nói sai rồi, tiểu Cửu ca ca, ta chính là cảm thấy, đoạt đồ của bọn hắn không tốt lắm sao? Những người đó giống như có chút ý kiến đối với ta, đoạt đồ của bọn hắn nữa..."

Phương Hành nói: "Dù sao đã có ý kiến, cần gì quan tâm nữa, đoạt trước rồi hãy nói!"

Ứng Xảo Xảo cảm thấy đáng về lễ thắng khí hùng của hắn, dĩ nhiên không cách nào phản bác, ngừng lại một chút, cũng hạ quyết tâm, nói: "Tốt lắm, ta nghe lời ngươi!" Trong lòng cũng đã nghĩ tới, cùng lắm thì không bái sư nữa, cùng tiểu Cửu ca ca trở về Bột Hải quốc đi.

Phương Hành thì ha ha cười một tiếng, vỗ con tuyết giao phía dưới, kêu lên: "Chạy nhanh lên một chút, các con, cướp đi!"

"Tê..."

Tuyết giao chờ lâu đại, thân thể chấn động, phát ra một tiếng rống, tốc độ đột nhiên tăng nhanh.

Sau lưng bọn hắn, một đám tuyết lang, băng tượng... ùng ùng chạy đuổi theo, đại địa chấn động, như thiên quân vạn mã.

Ngay tại phía trước không xa, trên sườn dốc phủ tuyết, có ba nam tử đang đứng, một người trong đó, chính là Mạc Dương.

Lúc này Mạc Dương, con mắt chăm chú quan sát sơn cốc, không ngừng bấm đốt ngón tay, hai người khác thì khẩn trương nhìn của hắn.

Suy tính một hồi lâu, trấn Mạc Dương đã rỉ ra một tầng mồ hôi, không ngừng nói: "Quái, quái, thật sự quá quái..."

Bên cạnh một người tuổi trẻ áo đen lông mày thưa thớt cười nói: "Mạc huynh được xưng tiểu thần toán, còn không phá được cảm chế này sao?"

Mạc Dương sắc mặt có chút hồng, cau mày nói: "Nơi này cảm chế thật lợi hại, thoát nhìn đơn giản, nhưng trên thực tế phương pháp vận chuyển cùng cảm chế pháp trận bình thường hoàn toàn bất đồng, ta tính đi tính lại, thủy chung có một nơi trận nhãn không thể tính đến..."

"Ha ha, nhìn đáng về Mạc gia tiểu thần toán, rốt cuộc không bằng Đại Diễn tông Hầu Quý Môn a..."

Người tuổi trẻ áo đen khúc khích bật cười lên.

Cùng bọn họ kết minh thanh sam công tử giận nói: "Ngươi nói chuyện đàng hoàng chút ít, chúng ta ba người kết minh, đã coi như tương đối cường đại trong đám người tiến vào Đại Tuyết sơn, đến bây giờ lại chỉ lấy được hai khối ngự trận phù, ngay cả mỗi người một khối cũng không đủ, còn bị người khác bỏ tại phía sau, nếu cứ như vậy tiến vào sâu trong Đại Tuyết sơn, chúng ta còn mặt mũi nào?"

Người tuổi trẻ áo đen bất đắc dĩ khoát tay áo, nói: "Được rồi được rồi, bất quá suy tính không ra, ta cũng không có cách nào a!"

Mạc Dương suy tính một hồi, trong lòng càng thêm gấp gáp, hơn nữa đồng đội chiêm chọc, để cho hắn có chút căm tức, trong lòng thầm nghĩ: "Thủy chung không cách nào suy tính ra toàn bộ trận nhãn, mạo muội vào cốc, sẽ có nguy hiểm rất lớn, trừ phi có người hy sinh chính mình, đi vào trận nhãn mà ta tính không ra, tranh thủ một chút thời gian, chẳng qua là ai lại ngu như vậy?"

Đang suy nghĩ, chợt nghe được nơi xa ừng ực rung động, trong bão tuyết tràn ngập, thậm chí có một nam một nữ từ trên mặt tuyết lwots tới đây, thi triển pháp nhãn thuật nhìn lại, nhất thời hơi ngần ra, một trong hai người kia, đương nhiên là Ứng Xảo Xảo bị hắn cự tuyệt kết minh, mà tại bên người nàng, là một thiếu niên mặc y phục người ở, hai người này có chút thân cận, lại làm cho hắn có chút khó chịu.

Mặc dù trước đó không lâu là hắn cự tuyệt Ứng Xảo Xảo kết minh, nhưng thấy nàng cùng người khác đồng hành, trong lòng cũng không thoải mái.

"A, là đã nha đầu Bội Hải quốc kia tới!"

"Hai người bọn họ giống như trượt tới, chẳng lẽ là mượn pháp khí gì ư?"

Ba người thấp giọng nghị luận, tuyết giao cùng màu tuyết cực kỳ tương tự, cự ly lại xa, bọn họ không thấy được rõ ràng.

Mặc Dương trong lòng hơi động một chút, hướng hai người đồng bạn nói: "Thật là may mắn, có biện pháp giải khai cấm chế này rồi!"

Hai người đồng bạn hơi ngần ra, nghe Mạc Dương thấp giọng nói từ từ một chút, nhất thời phản hiểu ra, cười đáp ứng.

"Xảo Xảo sư muội, người cũng tới sao!"

Mặc Dương bỗng nhiên đề khí hét lớn, rất xa hướng phương hướng Ứng Xảo Xảo chạy tới lao đi, không ngừng ngoắc tay.

"Dì? Có mỗi làm ăn tới!"

Phương Hành thấy thế, trong lòng vui mừng, vội vàng lôi kéo Ứng Xảo Xảo từ trên tuyết giao nhảy xuống, khoát tay áo, ý bảo lũ yêu thú tàn khắp mọi nơi, làm thành một vòng vây, lặng lẽ không thể để cho ba con dê béo này chạy thoát, sau đó mới lôi tay Ứng Xảo Xảo, đẩy mặt tươi cười, hướng Mạc Dương đám người nghênh đón, vừa đi còn vừa nói: "Cười thân thiết một chút, tự nhiên một chút, người quá nghiệp dư..."

Ứng Xảo Xảo đường đường công chúa của Bách Thú Tông, đã sắp bị dạy thành nữ thổ phi rồi, cố gắng để cho trên mặt mình treo khuôn mặt tươi cười cứng nhắc, hướng Mạc Dương nghênh đón, nói: "Mạc sư huynh... Người... Người mạnh khỏe..."

Mặc Dương đi tới phụ cận, nhìn thấy Phương Hành cùng Ứng Xảo Xảo cầm tay, trong lòng càng khó chịu, nhàn nhạt liếc Phương Hành một cái, trong lòng cười lạnh, bất quá trên mặt vẫn treo nụ cười ôn hòa đôn nhã, hướng Ứng Xảo Xảo nhẹ nhàng ôm quyền, nói: "Xảo Xảo sư muội, mới vừa rồi là ta thất lễ, trong lòng rất hối hận, đường đi phía sau, người cùng chúng ta đồng hành như thế nào?"

Đôi mắt Mạc Dương mỉm cười mời, Ứng Xảo Xảo ngây ngốc, trên mặt hiện ra vẻ mặt cổ quái: "Ếc... Không cần, hi hi, ta đã tìm được đồng minh của mình rồi, bọn họ rất lợi hại!"

Mặc Dương hơi ngần ra, trong lòng có chút không vui, giọng nói lạnh lùng nói: "Chính là hạ nhân này sao? A, cũng là một đồng minh không sai, tối thiểu trung thành đối với người!" Ngừng lại một chút, không hề dài dòng nữa, nói thẳng: "Xảo Xảo sư muội không muốn kết minh cùng chúng ta, Mạc mỗ cũng không bắt buộc rồi, bất quá ta trước mắt có một việc, yêu cầu Xảo Xảo sư muội giúp chút chuyện nhỏ, người có nguyện ý hay không?"

Ứng Xảo Xảo ngần ra, vội nói: "Mạc sư huynh thỉnh giảng, Xảo Xảo có thể giúp nhất định sẽ giúp!"

Mặc Dương cười nhẹ, chỉ Phương Hành bên cạnh nàng nói: "Cho mượn người này dùng một chút!"

"Cái gì?"

Ứng Xảo Xảo giật mình, nghi ngờ nhìn Mạc Dương một chút, lại nhìn Phương Hành một chút, còn cho là mình nghe lầm.

Mà Phương Hành đang quan sát yêu thú vây quanh cũng hơi ngần ra, sau đó mừng rỡ trong lòng, cười hắc hắc một tiếng.

Thích nhất loại người trực tiếp tìm phiền toái này, ngay cả việc mình khiêu khích lấy cớ cũng được giảm đi.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Một đường cướp bóc

Mạc Dương khẽ bảo, bên cạnh hắn hai người hướng bên cạnh Ứng Xảo Xảo đi tới, mà hắn thì chấp hai tay, từ từ đi tới chỗ Ứng Xảo Xảo, thân nhiên nói: "Thực không dám giấu diếm, phía trước sơn cốc có một nơi cắm ché, ta đã suy tính được gần hết, nhưng còn cần một người đến tuyết cốc, thay ta thăm dò một cái trận nhân, để ta có cơ hội lấy ngự trận phù, bất quá Xảo Xảo sư muội cũng không cần lo lắng, ta cam đoan với ngươi, cho ta mượn một cái người hầu, ta sẽ trả cho ngươi một cơ hội an toàn tiến vào chỗ sâu trong Đại Tuyết sơn..."

Ứng Xảo Xảo kinh hãi, vội vàng ngăn trước người Phương Hành, kêu lên: "Không thể nào, tuyệt đối không thể, ngươi đừng mơ!"

Mạc Dương bất đắc dĩ lắc đầu, có chút không nhịn được, nói: "Chỉ là một người hầu mà thôi, ngươi cần gì hẹp hòi như vậy?"

Ứng Xảo Xảo đầy mặt tức giận, lạnh lùng nói: "Tiểu Cửu ca ca không phải người hầu, ai dám đụng vào hắn, ta liều mạng với các ngươi!"

"A, thật đúng là chủ tớ tình thâm a..."

Thanh sam công tử bất đắc dĩ nở nụ cười, nói: "Tiểu muội muội, đừng ép chúng ta dùng sức mạnh, ngươi cũng không phải đối thủ của chúng ta!"

Ứng Xảo Xảo khuôn mặt nhỏ nhắn như sứ trắng ngẹn thành màu đỏ như máu, trên mặt đẹp, hiện ra vẻ tàn khốc, bỗng nhiên, nàng té ra phi kiếm, trên đỉnh đầu, lại càng có một đạo hư ảnh cự xà mọc lên hai cánh lao ra, đương nhiên đó là Ứng Long yêu linh, thế nhưng thật bày ra tư thế muốn liều mạng, bất quá vào lúc này, một cái tay khoắc lên trên bả vai nàng.

"Ngươi ngu à? Cùng bọn chúng liều mạng làm gì?"

Phương Hành nhìn nàng tức đỏ mặt, kinh ngạc nói.

"Ta... Ta đang rất tức giận..."

Ứng Xảo Xảo cũng giật mình, nhất thời ngập ngừng, không biết mở miệng như thế nào.

Nàng nghe lời của Mạc Dương đảm bảo, nhất thời tức giận công tâm, trong lúc cấp thiết muốn bảo vệ Phương Hành, thậm chí cũng đã quên mình còn có một cái quân đoàn, đang ở cách đó không xa chờ đợi, so sánh lực lượng, ba người này cũng không coi là gì.

Phương Hành nói: "Ngươi thật không chuyên nghiệp, một kẻ cướp lại bị dè béo chọc tức thành như vậy!"

Ứng Xảo Xảo im lặng, nghĩ thầm chính mình vốn không phải là kẻ cướp chuyên nghiệp a!

"A, tiểu quỷ này điên rồi sao?"

Nghe Phương Hành cùng Ứng Xảo Xảo bàn luận, thanh sam công tử cười lạnh, thấp giọng nói: "Không cần trễ nải thời gian, bắt lấy hắn!"

Mạc Dương gạt đầu, phi kiếm té lên, tung bay vòng quanh bàn tay của hắn.

"Xảo Xảo sư muội, ngươi cũng đừng nóng giận, sau đó ta sẽ trả lại ngươi mười người hầu biết điều..."

Đang nói câu này, Mạc Dương đã chuẩn bị xuất thủ.

Chẳng qua trong lúc bỗng nhiên, hắn cảm giác có chút không đúng, chung quanh tựa như có vô số khí tức nguy hiểm truyền tới.

Kinh hoàng quay đầu, hắn cùng với hai vị đồng bạn đồng thời ngây dại.

Chẳng biết lúc nào, bọn họ đột nhiên phát hiện, chính mình đã bị vô số yêu thú vây quanh. Tuyết giao, băng lang, hàn sư, thậm chí còn có một con bạch ngọc yêu tượng, trên trán mỗi một con yêu thú, cũng mơ hồ thoáng hiện một cái ký hiệu cổ quái, khiến cho bọn yêu thú này giống như bị người thao túng, mục quang bất thiện nhìn mình chằm chằm, đứng đầy một sườn núi, tựa như tùy thời sẽ nhào lên.

"Ngươi... Ngươi đừng làm loạn..."

Mạc Dương sắc mặt đại biến, run giọng nói.

Lấy thực lực ba người bọn họ, tự nhiên sẽ không đem Ứng Xảo Xảo Linh Động thất trọng cùng với hạ nhân bên người nàng nhìn không ra tu vi để vào trong mắt, chẳng qua bỗng nhiên đối mặt với nhiều yêu thú như thế, bị dọa phát run rồi, những yêu thú này, là bọn hắn dọc theo con đường này hết sức tránh né a, ai biết hai người kia dùng phương pháp gì, đem khổng chế được rồi?

"Làm loạn? Dĩ nhiên sẽ không làm loạn!"

Phương Hành đem độc cước đồng nhân sóc sau lưng mình lấy ra, chỉ ba người bọn họ, quát to: "Đem ngự trận phù trong tay các ngươi cùng túi trữ vật giao ra đây cho ta, nếu ai dám không nghe lời... Hắc hắc..."

"Ngao..."

Theo lời của hắn, toàn bộ yêu thú cùng kêu lên thét dài, thanh thế kinh người, hù dọa ba người này nhất thời sắc mặt đại biến.

"Người... Người muốn đánh cướp chúng ta ư? Bất quá là một cái hạ nhân, người... Người hiểu rõ ràng!"

Mạc Dương xấu hổ đỏ mặt, lớn tiếng kêu lên, chẳng qua cũng không dám tùy tiện động thủ.

Phương Hành căn bản ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn, vung tay lên: "Các con, lên cho ta!"

Ừng ừng!

Một đoàn yêu thú mãnh liệt giống như thủy triều xông tới, trong nháy mắt đem Mạc Dương ba người che mắt.

Một nén hương thời gian, Phương Hành cầm trong tay ba khối ngọc trận phù, lần qua lật lại quan sát, hết sức hài lòng.

Mà trong tuyết cốc sau lưng bọn họ, Mạc Dương ba người ở trong sơn cốc có cảm chế bị phá tan, cả người là thương, y phục cũng không còn một mảnh, run rẩy chen chúc ở trong hang tuyết, khuôn mặt đau đến không muốn sống, bọn họ thật tâm muốn chết đều có rồi, người muốn cướp ngọc trận phù cũng thôi, đoạt huyền băng lệnh chúng ta cũng nhận, đoạt túi trữ vật... Không có biện pháp, cho người cũng được!

Nhưng người lột sạch y phục của chúng ta làm gì a!

Ba người cũng là vẻ mặt lúng túng vạn phần, ba người bọn họ quan hệ mặc dù không tệ, nhưng không có như vậy thẳng thắn gặp nhau a...

Đi đến đâu, đoạt đến đó!

Đại Tuyết sơn địa phương thí luyện, xuất hiện một màn kỳ lạ.

Trên một con tuyết giao, ngồi một thiếu niên người mặc y phục người ở, trước người là một cô bé da như sứ trắng, mà phía sau, đi theo một đám yêu thú hung tàn, ừng ừng bốn ba ở trên cánh đồng tuyết, quả thực là một đám "Yêu phi", mỗi lần thấy có người, thiếu niên người mặc y phục người ở một tiếng hô lên, toàn bộ yêu thú nhanh chóng vây lại.

"Huyền băng lệnh, ngọc trận phù, túi trữ vật, hết thấy giao ra đây!"

Nhóm yêu thú này thật lợi hại, tỷ như con tuyết giao này, có thể sánh ngang Trúc Cơ tiền kỳ, đối với đám Linh Động cảnh thiên kiều mà nói, căn bản là không thể chống cự, hơn nữa số lượng nhiều như vậy, tụ lại một đoàn, ai thấy cũng sợ hãi.

"Sao? Là người của Bách Thú Tông? Các người muốn làm gì?"

"Thật quá mức, muốn đánh cướp chúng ta ư?"

Chúng thiên kiều phản ứng không giống nhau, có tức giận, có kinh ngạc, có thậm chí cảm thấy có chút buồn cười.

Bất quá Phương Hành cũng mặc kệ bọn họ phản ứng gì, đều đoạt hết, tuyết không nương tay.

Mặc người là nam hay nữ, là xấu là đẹp, đều công bình đối đãi.

Yêu thú quân đoàn, một đường xâm nhập, nơi đi qua không còn một ngọn cỏ.

Sau lưng bọn họ để lại một đám "Thiên kiều" sạch trơn...

Thật sự là người sạch trơn, biết điều giao ra túi trữ vật, ngọc trận phù, huyền băng lệnh còn đỡ, không chịu giao, y phục cũng không còn...

Nửa ngày thời gian, hai người cũng đã thông qua hơn nửa sơn thí luyện, nhìn phía trước xa xa là một ngọn núi màu đen.

"Ha ha, ta đã nói Đại Tuyết sơn thí luyện, cũng không có gì khó khăn sao?"

Phương Hành cười ở trên lưng tuyết giao, trong tay nắm năm sáu khối ngọc trận phù, cười ha ha.

Ứng Xảo Xảo hai bàn tay nhỏ bé nắm bảy tám khối ngọc trận phù, hưng phấn gật đầu lia lịa, nói: "Thật giống như không có gì khó khăn..."

"Chúng ta thiết chế ra khảo nghiệm, có thể quá khó khăn hay không?"

Lúc này sâu trong Đại Tuyết sơn, trong một tòa đại điện nguy nga, năm vị lão giả ngồi xếp bằng trên đài ngọc, thấp giọng thương nghị.

"Nếu muốn chọn người thừa kế thích hợp, tự nhiên muốn xem năng lực của bọn họ, nếu không tương lai tiến vào chỗ kia, chỉ sợ cũng không phải vấn đề đạt được cơ duyên hay không, mà là vấn đề có thể sống sót hay không!" Có người trầm giọng mở miệng.

"Ai, trên thực tế, lão phu đối với những người này cũng không đánh giá cao, Sở Vực chung quanh bảy quốc, vốn cũng có mấy chân chính thiên kiều, Tiêu gia nữ nhi cùng Sở Hoàng, tự nhiên được, Hồ Cẩm dạy ra tiểu cô nương tên là Diệp Cô Âm kia, cũng có thể cũng coi là một vị thiên kiều, lại có là Thanh Vân Tông vốn cũng có hai vị coi như không sai, Đại Diễn Tông Hầu Quý Môn tính là một vị không sai, chỉ tiếc..."

Một vị lão giả mở miệng nói, nhưng hần chỉ nói một nửa, cũng không nói tiếp.

Ở bên cạnh hần, chợt có một lão đầu nở nụ cười, nói: "Diệp Cô Âm dù sao cũng thua, Tiểu Kiếm Minh lại đã chết, theo ngươi nói như pháp, tiểu quý phản bội Thanh Vân Tông kia, chẳng phải cũng coi là Sở Vực đệ nhất thiên kiều?"

Vị lão giả lúc trước nói chuyện trầm mặc một hồi lâu, hắc một tiếng cười, nói: "Nếu có thể tìm được tên tiểu quý này, hần thật đúng là người được cho là thích hợp nhất kế hoạch của chúng ta, chỉ bất quá, ai biết tiểu quý này chọc xuống đại họa, chạy đi nơi nào a!"

Một lão giả diện mục lạnh lùng nói: "Giết người, kiếp cốc, phản tông, tiểu quý này làm việc như thế cũng thôi, nhưng làm chuyện ác hái hoa, đã nhập ma đạo, tội ác tày trời, như thế nào có thể được bọn ta phó thác trách nhiệm nặng nề? Không cần nói nữa, cho dù có thể tìm ra tên tiểu quý này, lão phu cũng chỉ một chương đập chết hần, miễn để tiểu ma đầu trưởng thành lên, tai họa người khác!"

Cũng vào lúc này, một vị lão giả người mặc áo xám ở giữa nhất bỗng nhiên mở miệng, thần nhiên nói: "Việc khác thì lão phu không biết, nhưng tin đồn chuyện ác hái hoa cũng không phải là thực, tiểu đồ của ta sau khi trở về, cùng ta cận kề bẩm báo chuyện đã xảy ra, tiểu quý này mặc dù tính tình ác liệt, cũng không đối với nàng làm ra chuyện ác, mà ta xem nàng mi tiếp, cũng biết nàng không hư thân!"

Chúng lão nghe vậy, cũng trầm mặc lại.

Một lão đầu bỗng nhiên nói: "Cô nam quả nữ ở chung một chỗ nửa tháng, vậy mà lại không làm gì, tiểu quý này ngu sao?"

"Ha ha..."

Mấy lão đầu phá lên cười, chính là lão giả áo xám cũng nhịn không được, quát lên: "Vạn La lão quý, ngươi cũng sống tám trăm năm, vẫn không thay đổi tính tình lúc tuổi còn trẻ, cũng khó trách Vạn La tông của ngươi năm đó thành lập không tới trăm năm, bị một đám nữ nhân xông tới sơn môn, ngay cả chiêu bài cũng hủy đi, ngươi đường đường Kim Đan Lão tổ, cũng chỉ dám núp ở trong quan tài không gặp người!"

Có người cười nói: "Nếu không phải tình nhân của hần năm đó đã chết sạch, hần đến bây giờ cũng chưa chắc dám xuất thế!"

"Hắc hắc..."

Vạn La Lão tổ cũng không tức giận, ngược lại cười nói: "Đàn ông nên say gục trên gối mỹ nhân, tình chương quyền thiên hạ, chi bất quá... Cái kia, lão phu năm đó nằm đầu gối mỹ nhân nhiều hơn một chút, tính tình cũng quá đũng mãnh một chút mà thôi..."

"Ha ha, ta xem nếu tên tiểu quý này thật sự xuất hiện, ngươi khẳng định lập tức thu hần làm đồ đệ đi?"

"Không cần thiết, trong nửa tháng nếu quả thật làm chút gì, không chừng ta sẽ thu, ha ha..."

Một đám lão đầu, chầm chọc lẫn nhau, không còn chút uy nghiêm.

"Tốt lắm, đừng cười nữa!"

Vị lão giả diện mục thâm nghiêm ho nhẹ một tiếng, nói: "Tính toán thời gian, cũng không sai biệt lắm nên có người đến!"

"Phải, liền xem cửa ải cuối cùng này của bọn hần, cũng không dễ chịu lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 224: Cửa ải cuối cùng

"Thông qua rồi sao?"

Hai ngọn núi màu đen, đột ngột dựng đứng trên cánh đồng tuyết, tựa như hai thanh lợi kiếm, nhắm thẳng vào trời cao. Mà trước ngọn núi màu đen, đang có một nam một nữ phân ra mà ngồi, cô gái một thân quần áo trắng chói mắt, tóc buộc chặt, trên gối đặt vỏ trường kiếm, chuôi kiếm cũng là thuần trắng, chỉ có một đầu tóc đen nồng đậm như mực, chính là Tiêu gia thiên kiều Tiêu Tuyết.

Mà tại bên trái, khoanh chân ngồi một người nam tử, không nhúc nhích, tựa như điêu như khắc. Nam tử này thân hình cao lớn, ánh mắt dài nhỏ, sống mũi cao thẳng, trông đi qua, làm cho người ta cảm giác cương nghị sắc bén, trên người hần mặc một bộ đạo bào màu vàng sáng, trên người thêu trảo thảo vũ nha tứ trảo thần long, đầu tóc buộc lên, mang đỉnh đầu kim quan, chính là Trúc Cơ cảnh Sở Hoàng Thái tử.

Hai cao thủ Trúc Cơ cảnh tới bái sư, chia ra ngồi xếp bằng trước hai ngọn núi, tựa như hai tôn môn thần.

Mà giữa bọn họ, có một đạo đường hẹp quanh co, có thể thông tới sau ngọn núi.

Mà dưới ngọn núi phía sau hai người hơn ba trăm trượng, vây đứng một nhóm người, chính là tội tử chúng thiên kiêu trước đó theo đường nhỏ đi tới, bọn họ cũng kiểng chân đợi, chờ chủ nhân nhà mình thí luyện đi ra ngoài, lại không nghĩ rằng, chờ đã hơn nửa ngày, cuối cùng chỉ có thấy được một nam một nữ suất lĩnh một đám yêu thú lao đến, nhất thời nghị luận rối rít.

"Hai người này là nhà nào?"

"Ti, hình như là Bột Hải quốc, làm sao là bọn hán thông qua thí luyện đầu tiên?"

"Nhìn phía sau bọn họ đi theo nhiều yêu thú như vậy, chẳng lẽ là mượn lực lượng yêu thú ư?"

"Làm vậy cũng có thể sao? Không phải nói muốn người bằng lực lượng của mình thông qua mới tính sao?"

Mọi người rối rít nghị luận, trong bụng đều có chút nói thầm, chẳng qua cũng không dám mạo muội tiến lên. Bởi vì bọn họ biết chưa qua cửa ải của hai vị Trúc Cơ này, thí luyện không tính là kết thúc, còn có náo nhiệt có thể nhìn.

"Bọn họ tại sao lại ở chỗ này?"

Phương Hành nói thầm, nhưng vẫn cùng Ứng Xảo Xảo nhảy xuống tuyết giao, phát tay xua tan yêu thú, cùng tiến lên đây.

"Các ngươi là người thông qua thí luyện sớm nhất, bất quá còn có cửa ải cuối cùng muốn qua, chính là chúng ta hai người. Nghĩ tới cửa ải này của chúng ta, vô cùng đơn giản. Chúng ta sẽ ở dưới tình huống không sử dụng đạo cơ linh lực, hướng các ngươi xuất thủ, chỉ cần có thể đón ba chiêu của chúng ta, có thể tiến vào Đại Tuyết sơn, nhưng nếu không tiếp được, liền mạng theo người hầu của các ngươi, đi về nhà sao!"

Tiêu Tuyết nghe được tiếng bước chân hai người bọn họ đi tới, nhẹ nhàng mở mắt, nhàn nhạt nói.

Phương Hành nghe hơi động một chút, cùng Ứng Xảo Xảo liếc nhau một cái, có chút kinh ngạc.

Lúc trước chỉ cho là thông qua sân thí luyện là được, nhưng không nghĩ tới còn có một cửa ải như vậy, dĩ nhiên là đón lấy ba chiêu của Trúc Cơ cao thủ.

"Ha ha, ta chính là theo nàng tùy tiện chạy một vòng, nàng nhất gan, cửa ải cuối cùng này, ta cũng không cần qua!"

Phương Hành cười ha ha, giựt giây Ứng Xảo Xảo tiến lên, chính mình muốn chủ động lui qua một bên.

Ứng Xảo Xảo quay đầu lại nhìn hán một cái, Phương Hành cười nói: "Cố gắng lên, tiểu gia trông cậy vào ngươi để tiến vào Băng Âm Cung rồi!"

Lúc này cũng là lời nói thật, dọc theo con đường này, lo lắng hết lòng, chính là muốn thông qua nha đầu này vào Băng Âm Cung rồi, chạy tới một bước này, sân thí luyện cũng thông qua rồi, thành công sắp tới, hán tự nhiên không muốn xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.

Ứng Xảo Xảo nghe vậy, cũng gật đầu, nói: "Tiểu Cửu ca ca, ngươi yên tâm đi!"

Vừa nói lấy hết dũng khí, đi thẳng về phía trước.

Nhưng cũng ngay lúc này, cô gái tên là Tiêu Tuyết ánh mắt lạnh nhạt hướng Phương Hành nhìn tới, nói: "Ngươi xác định muốn từ bỏ cơ hội này sao? Nhiệm vụ của chúng ta ngồi ở chỗ này, là để cho từng người từ bên trong sân thí luyện đi ra đón ba chương của chúng ta, nếu có thể đón được, sẽ được dẫn vào Đại Tuyết sơn, đạt được cơ duyên, ngươi nếu từ sân thí luyện đi ra, cũng có tư cách này!"

Phương Hành nghe vậy, hơi ngẩn ra, chỉ vào mũi của mình nói: "Ta không nhận được huyền băng lệnh a..."

Tiêu Tuyết khẽ mỉm cười, nói: "Trước lúc vào núi, muốn xem huyền băng lệnh, tiến vào Đại Tuyết sơn, không cần nhìn!"

"Tiểu Cửu ca ca, vậy thì tốt, nếu ngươi nhận ba chiêu này, chẳng phải là nói có thể cùng ta cùng nhau bái nhập Băng Âm Cung rồi?"

Ứng Xảo Xảo ánh mắt sáng lên, dặt ông tay áo Phương Hành nói.

Phương Hành âm thầm suy nghĩ một chút, hán cũng không lo lắng không đỡ được đối phương ba chiêu, nhưng lo lắng đối phương ở ba chiêu này nhìn ra tu vi của mình, bất quá ngẫm nghĩ một trận, cảm giác nếu cô gái này không vận dụng đạo cơ linh lực, chính mình đón ba chiêu, hán là không lộ ra tu vi, liền đáp ứng, hướng Ứng Xảo Xảo nói: "Tốt lắm, ta đi đỡ nàng ba chiêu, kiếm đường cho ngươi!"

Vừa nói tới ba trượng trước người họ Tiêu, hai tay ôm ngực, nói: "Đến đây đi!"

Tiêu Tuyết thần nhiên nói: "Ngươi có thể vận dụng binh khí, hoặc thi triển thân pháp, hoặc là tể ra pháp khí, bất luận như thế nào, chỉ cần sau khi ba chiêu này chấm dứt, còn có thể đứng, liền coi như ngươi vượt qua kiểm tra rồi, cơ duyên trong tuyết sơn, có một phần của ngươi!"

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Vậy ngươi đánh nhẹ chút!"

Tiêu Tuyết trên mặt xẹt qua vẻ nụ cười, không nói thêm gì nữa, hơi suy ngẫm, liền một chương ấn tới.

Tay nàng trong suốt trắng nõn, động tác bỗng bẽnh như tiên, tựa như không ăn nhân gian lửa khói, nhưng một chưởng đánh xuống, chưởng thế lại tựa hồ bao phủ chung quanh ba trượng sở hữu không gian, rõ ràng chẳng qua là một bàn tay, nhưng đánh ra, thế nhưng không nhìn thấy tay nàng, chẳng qua là cảm giác, không gian quanh người đều là chưởng lực, làm cho người ta một loại cảm giác không thể trốn, không cách nào cản.

"Cô nàng này quả nhiên có chút môn đạo, nếu vận dụng đạo cơ linh lực, một chưởng này còn kinh khủng gấp mười lần!"

Phong Hành trái tim hơi động một chút, cũng có chút trịnh trọng lên.

"Nếu không ngăn được, tiểu gia cũng không cản, cho người xanh mắt..."

Tiêu Tuyết một chưởng này mặc dù cao minh, nhưng Phong Hành cũng lẩn lộn trong đạo quang kiếm ảnh, lẩn qua lẩn lại mà tới, cũng không sợ nàng, vừa thấy một chưởng này không dễ ngăn cản, liền cẩn thận một cái, tiến về phía trước một bước bước ra, kéo quyền như cung, "Hô" một tiếng hướng trên khuôn mặt hoàn mỹ của Tiêu Tuyết đập tới, quyền lực ầm ầm như gió, tựa như đại cung căng thẳng phóng ra, vừa cứng vừa ngoan.

Nếu nói là một chưởng kia của Tiêu Tuyết hồn nhiên thiên thành, tuyệt không thể tả, Phong Hành một quyền này đơn giản trực tiếp, thô bạo hữu hiệu.

Ngay cả Tiêu Tuyết trở mặt nhìn một cái hắc quyền hướng chính mình đảo tới, trong bụng cũng có chút kinh ngạc. Nhất là, đối mặt một quyền này, nàng trừ lui về phía sau hoặc là vận dụng đạo cơ linh lực đánh tan, hoàn toàn không có phương pháp khác có thể dễ dàng hóa giải, thần niệm khẽ nhúc nhích, một chưởng đánh ra đột nhiên lại, đặt tại trên năm tay Phong Hành.

"Oanh..."

Phong Hành quả đắm ở giữa không trung dừng lại, cự ly ánh mắt của nàng không tới một thước.

"Chiêu thứ hai!"

Tiêu Tuyết ánh mắt lạnh lùng, chỉ như kiếm, hướng mi tâm Phong Hành điểm tới, thế như tia chớp.

Phong Hành song chưởng nhắc tới, lướt khí thuật thi triển ra, trước người khí lưu như từng đạo dòng xoáy, từng tia quán trên cánh tay Tiêu Tuyết, đợi đến Tiêu Tuyết chỉ lực điểm hết, hần đã hướng ra phía ngoài chạy trốn ba bốn trượng, một chỉ kiếm này, hoàn toàn đánh không tới trên người hần. Chiêu thứ hai, lại là Tiêu Tuyết thô bạo trực tiếp. Phong Hành đem lướt khí thuật vận chuyển tới trình độ vô cùng vi diệu.

Tiêu Tuyết thấy thế, tựa như cũng có chút cảm thấy hứng thú, đột nhiên vươn người đứng dậy, tiện tay đem bạch ngọc trường kiếm đặt ở trên đầu gối của mình giờ lên, cũng không ra khỏi vỏ, trực tiếp như vậy hướng Phong Hành điểm tới, một kiếm này, tựa như có linh tính, lúc một kiếm này điểm ra, cũng đã tọa định Phong Hành, bất luận trốn tới đâu, cũng tránh không được kết quả bị một kiếm này đánh trúng.

Nhưng lúc này, Phong Hành cũng không trốn, trực tiếp cưỡi xuống độc cước đồng nhân sóc sau lưng, vận đủ lực hai cánh tay, hướng Tiêu Tuyết bạch ngọc trường kiếm đập xuống, hần khí lực cường đại, bản thân có một thân quái lực, mặc dù hần lúc này mặc dù không vận chuyển đạo cơ linh lực, một đập cũng cường đại cực kỳ, có xu thế sơn băng địa liệt, uy lực kinh người.

Tiêu Tuyết hơi kinh hãi, trường kiếm ở độc cước đồng nhân sóc hai phần ba nhẹ nhẹ một điểm, dựa thế bay trở về ngọc đài, vững vàng ngồi xếp bằng.

Mà Phong Hành thì đằng đằng đặng lùi lại mấy bước, có chút hồ nghi.

Một thức này, hần vốn muốn cùng nữ nhân này cứng đối cứng, đem trường kiếm trong tay nàng đập bay, cũng không tin ở dưới tình huống tất cả mọi người không sử dụng đạo cơ linh lực, lực lượng của nàng có thể mạnh hơn chính mình, lại không nghĩ rằng, kiếm pháp của nữ nhân này thật xảo diệu không ngờ, một kiếm điểm vào đã biết tự mình lực lượng thua kém, ngược lại đem chính mình ép lui lại mấy bước, bản về chiêu thức, lại là nàng thắng.

Dĩ nhiên, dựa theo quy củ của nàng, mình đã qua ba chiêu, là mình thắng.

"Chúng ta cuối cùng đấu ba chiêu này, trên thực tế chính là muốn nhìn các người một chút ở chiến pháp thành tựu như thế nào, người rất tốt, nhìn đáng về cũng là thân kinh bách chiến, ta ở Linh Động chi cảnh, cũng không dám nói mạnh hơn người, hiện tại bản thân ta thật bất ngờ, hi vọng tương lai người Trúc Cơ, có thể tới tìm ta đánh một trận, vô luận thắng bại, ta Tiêu Tuyết cũng sẽ kết giao người người bạn này..."

Tiêu Tuyết bình tĩnh nói, bất quá Phong Hành mơ hồ cảm thấy dưới bình tĩnh, thậm chí có chút ít hưng phấn.

Cái loại hưng phấn này, giống như là người thích rượu thấy được rượu ngon, người thích ăn thấy được thức ăn ngon...

"Nàng coi trọng ta!"

Phong Hành trong lòng trầm nghĩ, trên mặt cười hi hi nói: "Ta vượt qua kiểm tra rồi sao?"

Tiêu Tuyết gật đầu, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng chỉ về phía sau, nói: "Dĩ nhiên, người có thể tiến vào Đại Tuyết sơn!"

Phong Hành mừng rỡ, hướng Tiêu Tuyết ôm quyền, sau đó hướng Ứng Xảo Xảo ngoắc: "Đến người, mau tới!"

Ứng Xảo Xảo cũng hưng phấn tiêu sái tiến lên đây, thấp giọng hỏi Phong Hành: "Dễ dàng sao?"

Phuong Hành nói: "Thật giống như không khó, ngươi phải hung ác chút..."

Nói nhỏ cho Ứng Xảo Xảo kinh nghiệm hần mới vừa rồi cùng Tiêu Tuyết giao thủ ba chiêu, Tiêu Tuyết thấy, có chút bất đắc dĩ.

"Tỷ tỷ, tới phiên ta sao?"

Ứng Xảo Xảo nhớ lấy Phuong Hành nói, cũng thêm mấy phần tự tin, thân hình nhẹ nhàng đi tới trước mặt Tiêu Tuyết.

Nàng cũng lễ phép, trước lúc nói chuyện, nhẹ nhàng vén áo thi lễ.

"Tới phiên ta!"

Tiêu Tuyết vẫn không trả lời, đột nhiên bên người nàng, Sở Hoàng Thái từ khép hờ hai mắt mở mắt, nhẹ nhàng nói.

Tiêu Tuyết cũng khẽ thở dài một tiếng, nói: "Không sai, lần này nên tới hần xuất thủ!"

"Vây... Điện hạ hữu lễ..."

Ứng Xảo Xảo thấy thế, cũng đành đến trước mặt Sở Hoàng Thái từ, thi lễ một cái.

Sở Hoàng Thái từ ánh mắt lãnh đạm nhìn ở trên mặt nàng, bỗng nhiên nói: "Ngươi chính là cô bé Bột Hải quốc Bách Thú Tông?"

Ứng Xảo Xảo giật mình, gật đầu nói: "Đúng vậy!"

"Bằng tu vi của ngươi, không nên nhanh như vậy liền thông qua thí luyện địa, ngươi làm như thế nào?"

Sở Hoàng Thái từ thanh âm lạnh lùng, không chứa một tia tình cảm, lạnh lạnh hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Sở Hoàng Thái tử quy củ

Ứng Xảo Xảo thấy Phuong Hành mới vừa rồi chính là nghe cô gái họ Tiêu nói một chút quy củ, sau đó tùy tiện nhận ba chiêu, coi như là thông qua rồi, cả quá trình đơn giản vô cùng, còn tưởng rằng cửa ải cuối cùng dễ qua như vậy, lại không nghĩ rằng đến phiên chính mình, lại nhiều vấn đề như vậy, trong bụng hơi có chút nghi ngờ, theo bản năng hướng Tiêu Tuyết đứng ở bên cạnh nhìn thoáng qua.

Sở Hoàng Thái từ tựa như nhìn thấu ý của nàng, thân nhiên nói: "Ngươi không cần nhìn nàng, nàng có đạo lý của nàng, ta có quy củ của ta, đạo lý của nàng là hết thấy theo bản tính mà làm, quy củ của ta chính là hết thấy đều phải nói quy củ, nếu ngươi do nàng tới thí luyện cửa ải cuối cùng, vậy làm sao làm đều là chuyện của nàng, nhưng để ta thí luyện ngươi cửa ải cuối cùng, vậy cần theo quy củ của ta!"

Ứng Xảo Xảo nghe, trong lòng khẽ chấn động, đành hoảng hốt đáp: "Chúng ta lấy Bách Thú Tông bí pháp tuần phục yêu thú, mượn lực lượng yêu thú đi ngang qua thí luyện, không cần chống đỡ áp lực đại trận mà đi lại, cho nên tốc độ nhanh chút ít!"

Sở Hoàng Thái từ gật đầu, nói: "Nếu như thế, ngươi tất nhiên không lấy được bao nhiêu ngự trận phù rồi?"

Ứng Xảo Xảo nhỏ giọng nói: "Vây... Cũng lấy được mấy khối..."

Sở Hoàng Thái từ tựa như có chút kinh ngạc, nói: " Bao nhiêu?"

Ứng Xảo Xảo liền đem ngự trận phù trong túi trữ vật đổ ra, ba ba cách cách, chừng bảy tám khối.

Sở Hoàng Thái từ như ngây ngốc một chút, nói: "Tại sao có thể có nhiều như vậy?"

Ứng Xảo Xảo có chút sợ, một lát sau, mới nhỏ giọng nói: "Đoạt từ trong tay người khác..."

Sở Hoàng Thái từ chân mày nhất thời nhíu lại, trên người mơ hồ có tức giận dâng lên.

Phuong Hành ở bên chen miệng nói: "Chưa nói không để cho đoạt sao?"

Sở Hoàng Thái từ ánh mắt lạnh lẽo, như lưỡi kiếm sắc bén hướng Phuong Hành bắn tới, có chứa lãnh ý lạnh lạnh.

Phương Hành cũng không sợ hãi, trừng mắt lườm hắn một cái.

Sở Hoàng Thái tử có chút bất ngờ, tựa như không nghĩ tới Phương Hành là gan to như thế. Chỉ sợ không vận dụng Vương Đình bí pháp, nhưng Linh Động cảnh tu sĩ ở ánh mắt của mình cử động tự nhiên, thậm chí còn dám trừng mắt ngược trở lại thật sự không nhiều, thậm chí coi như là Trúc Cơ tu sĩ, có thể thừa nhận ánh mắt của mình cũng không có mấy người, thật không biết tiểu quý trang phục hạ nhân này lấy can đảm từ đâu.

"Trong thí luyện, cũng không nói không cho đoạt ngự trận phù của người khác, cho nên điểm này hắn là không vi phạm quy củ!"

Cũng ngay lúc này. Tiêu Tuyết bỗng nhiên mở miệng, nhẹ nhàng nói một câu, nhưng hấp dẫn lực chú ý của Sở Hoàng Thái tử.

Bất quá sau khi hắn nghe, cũng không đáp, mà là hướng Ứng Xảo Xảo nói: "Hiện tại ngươi có thể chuẩn bị đón đệ nhất chương của ta rồi!"

Ứng Xảo Xảo thấy hắn không truy cứu chuyện chính mình đoạt ngự trận phù của người khác, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, bấm lên một đạo pháp quyết, trên đỉnh đầu, lập tức có một đạo long ảnh hai cánh hiện hóa ra. Đương nhiên đó là Ứng Long yêu linh mà nàng thừa kế, nó bay vút lên ở giữa không trung, quanh quẩn một vòng, rồi sau đó ánh mắt lạnh như băng nhìn về Sở Hoàng Thái tử, hết sức cảnh giác.

"A, nguy long mà thôi..."

Sở Hoàng Thái tử thấy vậy, nhẹ nhàng mỉm cười, tiện tay một chương vỗ ra.

Hắn một chương này, quả thật không vận dụng đạo cơ linh lực, thoát nhìn cũng không dùng lực, vỗ nhẹ ra một chương, nhưng ở trong một chương này, thể nhưng ẩn hàm phong lôi xu thế, trên người bảo phục màu vàng, mơ hồ có kim quang lưu động, lẫn vào động tác của hắn, khiến cho một chương thoát nhìn khinh phiêu phiêu, lại có lực đạo vạn quân, lăng không vỗ vào trước người Ứng Xảo Xảo.

"Ngao..."

Ứng Xảo Xảo trên đỉnh đầu long ảnh hư ảo, vào giờ khắc này lại mơ hồ phát ra tiếng long ngâm, nhanh chóng lao xuống, ngăn cản ở trước người Ứng Xảo Xảo, Sở Hoàng Thái tử một chương, chính lăng không vỗ vào trên Ứng Long hư ảnh, lại chỉ nghe "Thình thịch" một tiếng phát vang, Ứng Long hư ảnh trong chốc lát ảm đạm xuống, Ứng Xảo Xảo liên tục thối lui ra bốn năm bước, sắc mặt đã trắng như tờ giấy.

"Làm sao lại hạ thủ nặng như vậy?"

Phương Hành chợt lấy làm kinh hãi, vô cùng kinh ngạc nhìn Sở Hoàng Thái tử một cái.

Người này quả thật không sử dụng đạo cơ linh lực, nhưng hắn xuất thủ hết sức, phong lôi tùy tướng, lực lớn vô cùng, quả thực so với một người Linh Động cửu trọng đỉnh phong toàn lực xuất thủ còn mạnh hơn, một chương như vậy, Ứng Xảo Xảo Linh Động thất trọng làm sao có thể tiếp được?

"Chương thứ hai..."

Sở Hoàng Thái tử nhàn nhạt nói, đột nhiên thân hình mờ ảo, như kim vân lơ lửng, chương thứ hai chụp tới, lực như kinh đảo.

Ứng Xảo Xảo kinh hãi, vội vàng bấm động pháp quyết, đem Ứng Long yêu linh đã có chút ít ảm đạm thúc dục, đồng thời tay trái vỗ, túi trữ vật, bay lên bảy tám đạo hoàng phù cùng với ba thanh phi kiếm, hoàng phù ở trước người của nàng, kết thành hoàng quang lóe lên hơi mờ bình chương, mà ba đạo phi kiếm thì hóa thành ba đạo lưu quang, như du long kinh phượng hướng Sở Hoàng Thái tử phi đâm tới.

Sở Hoàng Thái tử khẽ cười lạnh, cũng không đổi chiêu, chẳng qua là tay áo vung, lực lượng tăng hai thành nữa.

"Oanh..."

Phi kiếm từng mảnh bể tan tành, nhưng không thể đem một chương này ngăn cản bao nhiêu, tiếp tục phách xuống, rồi sau đó té lên hoàng phù ở dưới một chương này, rồi rít xé rách ra, bình chương hoàn toàn biến mất, mà Ứng Xảo Xảo thì một tiếng kêu đau đớn, giống như một túi vải rách bay ra ngoài, thân hình bỏ nhào ngã xuống trên mặt tuyết, vừa trượt đi ra ngoài mấy trượng xa, ở trên mặt tuyết để lại một đạo khe rãnh thật sâu.

"Còn có chương thứ ba!"

Sở Hoàng Thái tử nhàn nhạt nói: "Đón lấy chương thứ ba, ngươi là có thể tiến vào Đại Tuyết sơn thâm xứ!"

"Ba!"

Phương Hành trên mặt vẻ mặt hung ác, dưới chân một khối đá đã bị hắn đạp nát.

Nếu là đến lúc này, hắn nhìn chưa ra nữa chính là người ngu rồi, Sở Hoàng Thái tử căn bản không giống Tiêu Tuyết như vậy, khảo nghiệm Ứng Xảo Xảo chiến pháp, mà rõ ràng là muốn giết người, Tiêu Tuyết ba chiêu, theo thứ tự là khảo nghiệm phản ứng, kỹ xảo, lực lượng của hắn, mà Sở Hoàng Thái tử, nơi nào có cái gì kết cấu, mỗi một chiêu đều là một chương phách tới, thuần túy lấy đại lực lượng áp người, đây chính là ở giết người.

Thấy nha đầu này ra sức muốn bỏ chạy, Phương Hành trong lòng thở dài, bước nhanh tới, đem nàng đỡ lên, lửa giận trong lòng vạn trượng, thanh âm cũng đi theo phát rét, lạnh lùng nói: "Cái gì con mẹ nó phá cơ duyên, ta không bái sư nữa, ta dẫn ngươi về Bột Hải quốc đi..." Hắn không biết Sở Hoàng Thái tử đối với Ứng Xảo Xảo có ý kiến gì, nhưng rất rõ ràng, chương thứ ba không thể nhận.

Đệ nhất chương thương yêu linh, chương thứ hai bị thương nặng bản thân, Phương Hành hoài nghi, Sở Hoàng Thái tử chương thứ ba, sẽ trực tiếp giết người.

"Điện hạ, cô bé này có thể đón hai chương của ngươi, liền đủ để thông qua thí luyện rồi!"

Tiêu Tuyết ánh mắt cũng tựa hồ có chút trịnh trọng, thành thật nhìn về phía Sở Hoàng Thái tử.

Sở Hoàng Thái tử thần nhiên nói: "Quy củ chính là quy củ, cần đón chương thứ ba, thiếu một cái cũng không được!"

Tiêu Tuyết khẽ cười lạnh, nói: "Coi như là Hồ Cẩm lão tiên bối cự tuyệt thu nạp ngươi Sở Từ công chúa làm đồ đệ thứ tư, mà là lựa chọn cô bé không có danh tiếng gì ở tiểu tông môn Bột Hải quốc, ngươi tựa như cũng không nên đem quy củ định nghiêm như vậy!"

Phương Hành đang muốn đem Ứng Xảo Xảo đi, trên tay động tác bỗng nhiên vừa chậm.

Sở Hoàng Thái tử ánh mắt có chút âm lãnh liếc Tiêu Tuyết một cái, lạnh lùng nói: "Ngươi lời ngày hôm nay hơi nhiều, chuyện này cùng Sở Từ không liên quan, quy củ chính là quy củ, ta nếu đã ngồi ở nơi này, liền muốn giữ cái quy củ này, đón ba chương, tiến vào tuyết sơn, tìm cơ duyên của nàng, đón không được ba chương, hoặc là chết, hoặc là về Bột Hải quốc đi, đó chính là chuyện của nàng!"

"Tiểu Cửu ca ca, ta sắp vượt qua kiểm tra rồi, chương thứ ba, ta tiếp được..."

Nằm ở Phương Hành trên lưng Ứng Xảo Xảo, thanh âm yếu ớt vang lên, lại vẫn nghĩ tới đón chương thứ ba.

Phương Hành từ từ đi về phía trước hai bước, ngừng lại, nói: "Ngươi muốn đón? Tốt lắm!"

Trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì, đem Ứng Xảo Xảo để xuống, sau đó từ túi trữ vật của mình, lấy ra một quả thượng hạng chữa thương đan được nhét vào trong miệng Ứng Xảo Xảo, lại thấy nha đầu này đã sắc mặt đậm như giấy vàng, ánh mắt mê ly rồi, nàng trạng thái như vậy, đừng nói đón thêm Sở Hoàng một chương, chỉ sợ là một người Linh Động tam trọng tu sĩ toàn lực một chương đánh tới, cũng có thể đem nàng đánh chết.

"Tiểu Cửu ca ca, chúng ta cùng nhau tiến vào Băng Âm Cung, thật là sư huynh muội rồi!"

Ứng Xảo Xảo thở một hơi, lộ ra một tia nhàn nhạt nụ cười.

Phương Hành mặt không chút thay đổi, nói: "Vậy thì thế nào?"

Ứng Xảo Xảo ánh mắt có chút âm trầm, thấp giọng nói: "Ta nếu là đón không nổi ba chương, có phải lộ ra về rất vô dụng hay không?"

Phương Hành ở trên lưng nàng vỗ hai cái, độ vào một đạo linh lực, giúp nàng hòa tan được lực, thần nhiên nói: "Ngươi là rất vô dụng!"

Ứng Xảo Xảo có chút buồn thương ngẩng đầu nhìn hắn, tựa hồ không biết nên nói cái gì cho phải.

Phương Hành lại bỗng nhiên cười cười, nói: "Bất quá đáng về rất xinh xắn, cũng không phải là rất chán!"

Ứng Xảo Xảo mỉm cười ngọt ngào lên, nói: "Ta nhất định có thể đón chương thứ ba!"

Phương Hành nói: "Đón không được tới mới là lạ, đi đi!"

Vừa nói đem Ứng Xảo Xảo đẩy tới, chính mình thì công lên hai tay, dường như thành thoi nhìn hướng Sở Hoàng Thái tử.

"Làm xong chuẩn bị đón chương thứ ba sao?"

Nhìn Ứng Xảo Xảo đứng ở trước mặt mình, Sở Hoàng Thái tử nhàn nhạt nói.

"Chuẩn bị sẵn sàng!"

Ứng Xảo Xảo thân thể nhẹ nhàng run rẩy, tựa như đứng yên đều có chút khó khăn, nhưng kiên định nói.

"Phần can đảm này, cũng làm cho ta đối với ngươi có chút thay đổi cách nhìn!"

Sở Hoàng Thái tử cười nhẹ, phất tay áo như mây bay, hướng Ứng Xảo Xảo vung tới.

Trong lúc vung lên, ẩn chứa phong lôi sức lực, tay áo mềm mại, ở rót vào đạo lực lượng này, liền như sắt khóa roi thép, thẳng hướng ngực Ứng Xảo Xảo cuốn tới, mà Ứng Xảo Xảo đối mặt một phát cái này, lại cũng chỉ ra sức nhấc lên còn sót lại linh khí, khởi động bình chương thuật, ở Sở Hoàng Thái tử phát một cái, yếu nhược kỳ cục, căn bản không có khả năng tiếp được.

Nhưng mà cũng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên len lén đem hai viên cầu hướng phía sau Sở Hoàng Thái tử ném tới.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 226: Kim Đan Ngũ lão

"Oanh "" oanh "

Hai viên cầu đột nhiên nổ ra, lôi quang bao phủ phương viên ba trượng, Sở Hoàng Thái tử đang phát tay áo kính hãi, đột nhiên xoay người qua, hai tay nhấn một cái, trong cơ thể kim lưu bắt đầu khởi động, lực lượng khổng lồ vô cùng từ hai tay hắn tỏa ra, ngành sanh đem hai luồng lôi quang nổ tung chiếu ở trên mặt đất, cho đến bọn họ từ từ biến mất vô hình.

"Ha ha, chương thứ ba tiếp được rồi sao?"

Phương Hành cười to, chạy tới thật nhanh, một tay ôm lấy Ứng Xảo Xảo, lui đến ngoài mười trượng.

Sở Hoàng Thái tử đã đánh ra chương thứ ba, chẳng qua là bị Phương Hành ném ra từ lôi hoàn đánh lên, phải xoay người phòng ngự, chương thứ ba tự nhiên phá công, như thể định lên, vô luận như thế nào, Ứng Xảo Xảo cũng coi như chịu qua được một chương này.

Sở Hoàng Thái tử ánh mắt lạnh lùng, hung hăng quan sát Phương Hành, lạnh giọng nói: "Người dám đánh lên ta ư? Quy củ ở đâu!"

Phương Hành mắng: "Quy củ chẳng cha người, coi như là đánh lên người, đó cũng là tiểu gia phá hư quy củ, chương thứ ba của nàng, coi như là tiếp được? Có bản lĩnh đánh tiểu gia này, hướng một nha đầu hạ sát thủ coi là bản lĩnh gì?"

"Tốt, ta sẽ hướng tới người!"

Sở Hoàng Thái tử sắc mặt âm trầm, quát lạnh một tiếng, trong cơ thể linh lực tuôn ra, muốn đứng dậy xuất thủ.

Mà Phương Hành cũng là ánh mắt lạnh lẽo, đem Ứng Xảo Xảo hướng bên cạnh để xuống, lên đề linh lực, chuẩn bị xuất thủ.

Hắn là tính tình không cách nào nhìn bằng hữu chịu tội, Sở Hoàng Thái tử sở tác sở vi đã để cho lửa giận dâng lên khó chịu trong lòng, nếu người này thật dám động thủ, sẽ xé rách ngực trang, cùng hắn đánh một trận, sau đó chạy đi, ngược lại chính mình giúp Ứng Xảo Xảo làm được một bước này, coi như là thành công giúp nàng thông qua thí luyện, có thể đạt được thứ gọi là cơ duyên, không uổng công nha đầu này tin tưởng chính mình.

Sở Hoàng Thái tử mặt mày âm lãnh lợi hại, thân hình khẽ nhúc nhích, đang muốn xông ra.

Song vào lúc này, đột nhiên một thanh nhũ bạch sắc trường kiếm để ngang trước người hắn, Tiêu Tuyết thanh âm lạnh nhạt vang lên: "Điện hạ, thiếu niên này mới vừa rồi tiếp nhận ba chiêu của ta, dựa theo quy củ, đã là người Đại Tuyết sơn chúng ta, cho dù hắn đánh lên người, phá hư quy củ, vậy cũng nên để quy củ của Đại Tuyết sơn phạt hắn, người một mình hướng hắn xuất thủ trả thù... Không hợp quy củ a..."

Sở Hoàng Thái tử sắc mặt âm trầm chí cực, lạnh lùng nhìn Tiêu Tuyết.

Tiêu Tuyết vẻ mặt bình thản, không sợ chút nào đón ánh mắt của hắn.

Mà Phương Hành thì ánh mắt cơ cảnh, gắt gao quan sát Sở Hoàng Thái tử.

Trong lòng hắn đang tính toán nếu chính mình bạo phát một đao, có thể ở trước lúc hắn không kịp phản ứng, bấm rụng đầu của hắn hay không!

Sở Hoàng Thái tử nhìn Tiêu Tuyết một hồi lâu, trên người sát khí lạnh lẽo dần dần tiêu tán, một lần nữa nhắm mắt lại.

"Người nói không sai. Hết thấy đều phải theo quy củ!"

Tiêu Tuyết cũng thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn hướng Phương Hành, nói: "Mang nàng vào đi thôi!"

Phương Hành gật đầu, nói: "Vị tiên tử này người thật không sai, không giống một số người, vừa xấu vừa ghê tởm!"

Sở Hoàng Thái tử mở mắt ra, lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Phương Hành đón ánh mắt của hắn trọn mắt nhìn về, nói: "Ta mắng vương bát đản cũng hư quy củ ư?"

Sở Hoàng Thái tử ánh mắt vừa nhắm lại, chẳng qua trên người tựa như nhiều thêm một tầng vô hình sát khí.

"Con mẹ nó, thiên hạ rất nhiều vương bát đản, vương bát đản màu vàng là đáng ghét nhất..."

Phương Hành cũng lên Ứng Xảo Xảo, một bên nói đầu đầu một bên hướng đường nhỏ phía sau các nàng đi tới, lúc đi ngang qua bên cạnh Tiêu Tuyết

bỗng nhiên dừng lại, quay đầu hỏi: "Vị tiên tử này, ngươi biết tại sao vương bát đản màu vàng đáng ghét nhất không?"

Tiêu Tuyết ngây ngốc, cười nói: "Tại sao?"

Phương Hành nói: "Bởi vì hẳn rõ ràng là vương bát đản, còn có mặt mũi giả mạo long chủng..."

Tiêu Tuyết "Xuy" một tiếng bật cười, gật đầu, thấp giọng nói: "Mau vào đi thôi, hẳn nếu thật nổi giận, ta ngăn không được hẳn!"

Phương Hành cười hắc hắc, nói: "Vương bát đản màu vàng phát cái gì hỏa? Vương bát hỏa màu vàng sao?"

Đến nơi này, sát khí trên người Sở Hoàng Thái tử đã có thể thấy bằng mắt thường

"Tại sao muốn ngăn ta?"

Đội đến Phương Hành theo đường nhỏ hướng hai ngọn núi màu đen đi tới, Sở Hoàng Thái tử bỗng nhiên lạnh như băng nói.

Tiêu Tuyết cười nhẹ, nói: "Ta biết Vương Đình các ngươi lần này cùng Hồ Cầm lão tiên bối bọn họ hợp tác có chút không cam lòng, đối với Hồ Cầm lão tiên bối không chịu đem đạo truyền thừa kia cho người trong Vương Đình các ngươi, nhưng để lại cho một tiểu nha đầu Bột Hải quốc tới lại càng bất mãn, chỉ bất quá, ta vẫn cảm thấy, ngươi thân phận như vậy hướng một cô bé xuất thủ, quả không phù hợp thân phận!"

Sở Hoàng Thái tử ánh mắt đột nhiên mở ra, hiện lên một đạo tinh quang, lạnh giọng nói: "Lời thật lòng?"

Tiêu Tuyết nói: "Giả dối!"

Sở Hoàng Thái tử nhìn nàng, Tiêu Tuyết khẽ mỉm cười, nói: "Sở Vực hơn nửa bảy quốc đồng lứa nhỏ tuổi, có tư cách đấu chỉ có hai người chúng ta, cho nên chuyện ngươi muốn làm, ta tự nhiên muốn thêm chút phiền toái... Cho đến khi ngươi cùng ta thống khoái đánh một trận!"

Sở Hoàng Thái tử ánh mắt khẽ nhắm lại, nói: "Chuyện này không hợp quy củ, chuyện không hợp quy củ, ta không làm!"

Tiêu Tuyết cười nói: "Vương bát đản màu vàng hợp hay không hợp quy củ?"

Sở Hoàng Thái tử sát khí đột nhiên nặng một tầng, mà Tiêu Tuyết thì che miệng lên cười lên.

Xuyên qua hai ngọn núi màu đen, liền đạt tới một cái tuyết cốc cự đại vô cùng, xa xa nhìn lại, một vòng gò núi màu trắng liên miên chập chùng đem tòa sơn cốc này bao phủ, mà tại sơn cốc ngay trung ương, có một phiến đại diện màu đen, theo cốc mà xây, phần lớn bị tuyết che lại, chỉ có một phần lộ ở bên ngoài, lơ đãng lộ ra cao chót vót.

Phương Hành cất bước đi về phía trước, cũng ở đạo bàng thấy được một tòa thạch bi, phía trên khắc ba chữ to.

Đại Tuyết sơn!

"Mới vừa rồi Tiêu Tuyết cũng nói gì Đại Tuyết sơn, bất quá không phải là Băng Âm Cung cho cơ duyên sao?"

Phương Hành nói thầm lên, đỡ Ứng Xảo Xảo đi xuống, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

"Ha ha, người thông qua thí luyện sớm nhất tới!"

Đột nhiên, có một thanh âm tiếu a a vang lên, Phương Hành trước mặt không khí trở nên mơ hồ, rồi sau đó một lão giả đầy mặt nụ cười xuất hiện ở trước mặt hắn, ước chừng cao hơn hắn nửa đoạn, cúi đầu vừa nhìn, mới phát hiện lão đầu này thật ra rất thấp, chẳng qua là lẳng không ba thước, lúc này mới tỉnh linh làm cho người ta một loại cảm giác rất cao, lúc này cười híp mắt nhìn hắn.

"Sao? Làm sao bị thương nặng như vậy?"

Lão đầu này vừa muốn nói chuyện, đột nhiên chú ý tới Ứng Xảo Xảo sau lưng Phương Hành, sắc mặt biến hóa.

"Chẳng phải ngươi an bài vương bát đản màu vàng kia đánh ư?"

Phương Hành tức giận nói.

"Vương bát đản màu vàng?"

Lão đầu này ngẩn ra, tỉnh ngộ tới, cũng không nói chuyện, chẳng qua là cười lạnh hai tiếng, khẽ phất tay một cái, có một đạo lực lượng vô hình ngưng tụ ở dưới Phương Hành, hóa thành một đóa tường vân nâng lên, mang theo hắn hướng đại điện bay tới, vào điện, lại thấy trong điện rõ ràng có năm vị lão giả ngồi thẳng, hình dung không đồng nhất, chẳng qua trên người cũng có khí chất mạnh mẽ.

Phương Hành cùng với Bạch Thiên Trọng tu hành ba năm, lại càng cảm nhận rõ ràng.

Loại khí chất này chính là khí chất Kim Đan cảnh đại tu mới có siêu thoát.

" Dĩ nhiên là năm Kim Đan?"

Phuong Hành âm thầm kinh hãi, nghĩ thầm, "Bằng Âm Cung làm sao có thể có năm Kim Đan?"

Trong đó một vị lão giả áo xám, thấy Ứng Xảo Xảo, ánh mắt chính là ngưng tụ, đứng dậy đem nạng đón tới, không nói một lời, phiêu nhiên hướng sâu trong đại điện lao đi rồi, thậm chí một câu nói cũng không cùng Phuong Hành nói, cũng là bốn lão đầu còn dư lại, cũng đầy mặt mỉm cười quan sát Phuong Hành, nhất là một người trong đó thoát nhìn có chút hèn mọn, lại càng khuôn mặt khiếp sợ.

Phuong Hành cũng gặp qua quen mặt, lại bị bốn lão đầu nhìn trong lòng sợ hãi, cả người không được tự nhiên.

"Người là thiên kiêu nhà nào, làm sao mặc... y phục hạ nhân?"

Một lão đầu sắc mặt kinh ngạc hỏi.

Phuong Hành chỉ chỉ phương hướng Ứng Xảo Xảo bị ôm vào, nói: "Ta là theo nàng tới!"

Nghe Phuong Hành nói xong thân phận của mình, bốn lão đầu tất cả đều kinh hãi, lão đầu tướng mạo hèn mọn kinh ngạc nói: "Không nghĩ một cái hạ nhân cũng dùng tốc độ nhanh nhất thông qua thí luyện chúng ta bố trí, nhìn dáng vẻ chúng ta tìm những thiên kiêu đó làm cho người ta rất thất vọng! Thôi đi, các ngươi đừng cùng ta đoạt, tiểu tử này để ta dạy dỗ sao, các ngươi chờ những người khác..."

Những lão đầu khác cũng có chút nghi hoặc nhìn hần, một người trong đó nói: "Người là lười nhất, làm sao cũng tranh đoạt đồ đệ?"

Lão đầu tướng mạo hèn mọn nói: "Ta vừa thấy tiểu tử này, đã cảm thấy quen mặt!"

Những lão đầu khác thấy hần nói như vậy, sẽ không tìm lý do khác rồi, cũng là có một lão giả diện mạo thâm nghiêm nói: "Mà không cần phải gấp, đoán chừng những hài tử này đều không hiểu ra sao, chờ những người khác đến, cùng nhau đem nguyên do bảo bọn hần biết rồi nói sau, huống hồ tới lúc đó cũng phải nhìn bọn họ lấy được ngự trận phù, để phán đoán bọn họ rốt cuộc thích hợp một môn nào truyền thừa!"

Những lão giả khác nghe vậy, tất cả đều gật đầu.

Phuong Hành có chút cẩn thận nói: "Ta xem.. Các ngươi hay là đừng đợi!"

Bốn lão đầu nhất tề hướng hần nhìn tới, nói: "Tại sao?"

Phuong Hành đem huyền băng lệnh cùng ngự trận phù trong túi trữ vật cũng đồ ra trên mặt đất, nói: "Bọn họ hần là không thông qua thí luyện rồi..."

Một mặt vừa nói, trong lòng cũng có chút hàn khí, len lén đánh giá phản ứng của mấy người này.

Vốn là nghĩ tới lấy thân phận một cái người hầu, đi theo Ứng Xảo Xảo đổi lấy một cái Kim Đan là được, lại không nghĩ rằng thoáng cái đối mặt với bốn Kim Đan, thật sự vượt ra khỏi trong lòng chuẩn bị, hần to gan lớn mật lúc này cũng trở nên có chút cẩn thận.

Mà lão đầu tử tướng mạo hèn mọn kia, thì đột nhiên ha ha phá lên cười, tâm tình rất là vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Vạn La lão quái

Chúng ta Bách Thú Tông tiểu thư rất đáng hoàng nha, cho nên người khác lại muốn khi dễ nàng, ta nhìn không được, quyết định theo nàng cùng nhau tiến vào thí luyện, nhưng mà ta không có huyền băng lệnh, đại trận áp xuống, dĩ nhiên không có biện pháp chống đỡ rồi, bất quá cũng may gặp được tuyệt giao, chúng ta Bách Thú Tông có một đạo Phong Thần pháp quyết, có thể thao túng yêu thú, chúng ta đánh bạo thử một chút, không ngờ lại thành công, vừa mượn tuyệt giao kinh sợ, không chế rất nhiều yêu thú, như vậy người khác tự nhiên đánh không lại chúng ta..."

"Vốn hai người chúng ta thành thật như thế, đã nghĩ ngơi vội vàng vượt qua kiểm tra là được, kết quả gặp được ba người rất hung ác, lại muốn đem ta bắt đi, nhét ở trong sơn cốc, ngăn trở trận nhãn, chúng ta bị buộc đánh trả, một cái không cẩn thận đem huyền băng lệnh còn có ngự trận phù của bọn họ cũng đoạt, vừa không cẩn thận đem bọn họ lột sạch ném vào tuyệt cốc, lại một cái không cẩn thận, đem người khác cũng..."

Phuong Hành dùng một giọng nói rất vô tội đem mình cùng Ứng Xảo Xảo trải qua nói một lần, trong điện bốn vị Kim Đan cũng sợ ngây người.

"Được rồi, lão phu tạm thời coi ngươi cướp bóc ba người này là không cẩn thận, vậy những người khác thì sao?"

Có một lão đầu lông mi trắng râu bạc trắng ngắn ngo, hỏi tới.

Phuong Hành thành thật, nói: "Chúng ta cười yêu thú xuyên qua sân thí luyện, kết quả thiên kiều khác thấy được hai người chúng ta, hoặc là hô kết minh, hoặc là quát chửi chúng ta không tuân thủ quy củ, thậm chí còn có người nói chúng ta đưa quá nhiều yêu thú, đem bọn họ hù dọa, vừa nhìn hai người chúng ta tu vi thấp, hung hăng ngăn ở trước đường, nhìn đáng về chuẩn bị khi dễ chúng ta..."

"Sau đó người đem bọn hắn cũng khi dễ ư?"

Một lão giả áo vàng tướng mạo uy nghiêm hừ lạnh một tiếng, nặng nề nói.

Phuong Hành mừng rỡ, nói: "Đúng. Tiên hạ thủ vi cường sao!"

Lão đầu hèn mọn kia hướng trên mặt đất "Phì" một ngụm. Nói: "Đúng cái cứt. Người cho chúng ta là kẻ ngu ư?"

Phuong Hành vội vàng kêu lên: "Các người từ bắt đầu cũng không nói không được đoạt sao?"

Bốn Kim Đan liếc nhau một cái, lão đầu hèn mọn nói: "Ta thấy chúng ta quả thật chưa nói quy định này!"

Lão đầu lông mi trắng râu bạc trắng thờ dài một tiếng, nói: "Trên thực tế, lão phu cũng là cảm thấy, đoạt là được rồi, nếu không đoạt, cũng lộ về chúng ta tìm đến nhóm thiên kiều này tính tình quá mức mềm yếu, thật sự không chịu nổi đảm đương trách nhiệm nặng nề..."

Lão đầu tướng mạo uy nghiêm cũng hừ lạnh một tiếng, nói: "Nếu bằng bản lĩnh thật sự đoạt cũng thôi, những người khác tối thiểu cũng có thể thua tâm phục khẩu phục, lão phu bức mình, là hắn mượn lực lượng yêu thú đi đánh cướp người khác, mượn ngoại lực, cuối cùng không coi là bản lĩnh thật sự, hắn cùng với Bột Hải quốc tiểu nha đầu, mặc dù thông qua thí luyện, nhưng đường khí quá lớn, không được tính!"

"Không chế yêu thú cũng là một loại bản lĩnh, ai bảo người không có chuyện gì để nhiều yêu thú như vậy ở trong đại tuyết sơn?"

Lão đầu tướng mạo hèn mọn tựa như đã đợi không kịp, ánh mắt nhìn Phuong Hành quả thực đang tỏa sáng, cánh tay vươn ra, đưa nói lên, quay đầu lại hướng mấy người khác nói: "Các người muốn đi đem những thiên kiều đó đón lại, hay là một lần nữa phát huyền băng lệnh, để cho bọn họ thí luyện lại một lần, lão đầu từ ta không quan tâm, tiểu tử này lão phu muốn, mang đi hảo hảo dạy dỗ một phen..."

Vừa nói cười dài một tiếng, cứ như vậy giờ lên Phuong Hành hướng ngoài điện bay vút đi.

"Vạn La lão quái hôm nay làm sao có chút quái dị vậy, hắn trước kia thu đồ cũng không chịu khó như vậy a..."

Lão đầu lông mi trắng râu bạc trắng cau mày nói.

Lão đầu tướng mạo uy nghiêm hừ lạnh một tiếng, nói: "Đại khái là hắn cảm thấy thu thành niên thông qua thí luyện đầu tiên, tương đương cao hơn chúng ta sao, để hắn đi đi, bất quá là một cái người hầu may mắn thông qua thí luyện mà thôi!"

"Đi ra xem một chút, Hồ Cầm lão đầu chưa cho vị đồ đệ kia chưa, sau đó đưa tin Băng Âm Cung, trọng khảo thí luyện sao!"

Mấy lão đầu thương nghị, thật cũng không nghĩ nhiều chuyện Phuong Hành.

Nhưng lão đầu hèn mọn một đường cười ha ha, thỉnh thoảng cúi đầu xuống, hưng phấn nhìn Phuong Hành, quang mang trong đôi mắt quả thực để cho Phuong Hành trong lòng sợ hãi, không nhịn được âm thầm kêu khổ: "Con mẹ nó, lão đầu này không phải coi trọng ta sao? Nếu tiểu gia lấy bộ dáng ngọc thụ lâm phong trước kia, cũng có thể có, ta hiện tại đã thay đổi mặt mũi a, làm sao còn bị người coi trọng?"

Càng nghĩ trong lòng càng sợ hãi, trong lúc cấp thiết muốn chạy trốn, nhưng hắn rất đau xót phát hiện, ở dưới tay Kim Đan chân nhân, chính mình căn bản không có hy vọng chạy trốn, chính là bạo phát ra Trúc Cơ cảnh tu vi cũng không có một tia phản kháng...

"Xong, tiểu gia hôm nay muốn dùng cái chết để giữ thân trong sạch..."

Phuong Hành bị ai nghĩ đến, cả người hoàn toàn ứ rừ.

Lão đầu hèn mọn giờ lên Phuong Hành, một đường bay đến tuyết cốc cách hơn mười dặm, ở trong cốc, ẩn giấu một nơi đại điện, chung quanh trên vách núi đá màu đen, lại càng đục thật nhiều hang đá, thoạt nhìn có chút thâm nghiêm cổ quái, lão đầu trực tiếp mang theo Phuong Hành bay vào đại điện, sau đó ném vào trên một cái bồ đoàn trong đại điện, chính mình chấp tay, cười ha ha.

"A, tiền bối, người đừng cười như vậy, vẫn bối thật sự sợ, nếu tiền bối có hứng thú, vẫn bối giới thiệu cho người mấy tiểu tử đẹp trai được chứ?"

Phuong Hành thử thăm dò nói, xem một chút có thể thoát thân hay không.

"Tiểu tử đẹp trai?"

Lão đầu hèn mọn hơi ngẩn ra, cổ quái nhìn Phuong Hành.

"Đúng vậy, đáng về rất đẹp trai rồi!"

Phuong Hành vỗ đùi, nói: "Tiền bối ngươi ra lệnh một tiếng, văn bối sẽ đi bắt cho ngươi, ta nói với ngươi, có một người gọi Dư Tam Lưỡng, vẻ ngoài rất đẹp, còn có một người gọi Ngô Tương Đồng, cũng tương đối khá a..."

"Phi, lộn xộn cái gì, bản chân nhân để ý sao?"

Lão đầu hèn mọn khinh thường hừ mũi, nhìn Phuong Hành hắc hắc cười không ngừng, nói: "Chính là ngươi rồi!"

Phuong Hành kinh hãi, kêu lên: "Văn bối làm không được a..."

Lão đầu hèn mọn cũng ngăn người, cả giận nói: "Bản chân nhân thu ngươi làm đồ đệ, khó khăn như thế sao?"

"Đồ đệ? Con mẹ nó, khẩu vị còn rất quái..."

Nghĩa chánh từ nghiêm cự tuyệt nói: "Văn bối tư chất thấp kém, đáng vẽ lại xấu, sợ rằng không hợp ý tiền bối a!"

Lão đầu hèn mọn cũng có chút không nhịn được, nói: "Đừng ở trước mặt bản chân nhân nói linh tinh, nếu thật là tư chất thấp kém, thế nào đem tiểu tử họ Tiểu của Thanh Vân Tông làm thịt, vừa là thế nào đem nữ đệ tử cuar Hồ Cầm khi dễ?"

"Đó là bởi vì bọn hần..."

Phuong Hành theo bản năng đã nghĩ trả lời, nhưng bỗng nhiên ngây ngốc, thân hình mãnh liệt nhảy lên, kêu lên: "Ngươi... Ngươi..."

Lão đầu hèn mọn cười hắc hắc, nói: "Tiểu Phuong Hành, ngươi gạt được người khác, còn có thể lừa lão phu ư?"

Phuong Hành lại càng kinh hãi, vội vờ tay hướng trên mặt vừa sờ, phát hiện dung mạo của mình cũng không biến trở về như cũ, rồi hãy nói, coi như là dung mạo biến trở lại, lão đầu hèn mọn này như thế nào nhận ra mình?

Ban đầu chính mình dùng Vạn La Quỷ Diện đổi hình dáng tướng mạo, là để cho Đại Bàng Tà vương xem, lão yêu quái này thế son sắt bảo đảm, bằng Vạn La Quỷ Diện tinh diệu, coi như mình ở trước mặt Kim Đan cảnh cao thủ, chỉ cần không vận chuyển pháp lực, hoặc là bị đối phương tự mình xuất thủ dò xét, cũng tuyệt đối không phát hiện được đầu mối, mà lão quái này dọc theo đường đi, cũng không dò xét tu vi chính mình a...

Nhất thời bị người ta kêu ra ầm ầm, Phuong Hành trong lòng kinh hoàng, có ý nghĩ lấy ra độc cước đồng nhân sóc, một gây nện xuống.

Bất quá tiếp xúc đến ánh mắt bình tĩnh của lão đầu này, hần vẫn bỏ qua cái ý nghĩ này.

Đừng nói độc cước đồng nhân sóc rồi, đối mặt Kim Đan chân nhân, coi như là vạn linh kỳ cũng không có tác dụng a...

"Ai, cho tiểu gia một cái thống khoái sao, nói một chút, làm sao phát hiện được ta?"

Phuong Hành chán nản ngồi xuống, cũng không phải sợ, làm ra bộ dạng heo chết không sợ nước nóng.

Lão đầu hèn mọn đánh giá hần mấy lần, cười nói: "Cũng rất du côn, hợp khẩu vị của lão phu, trước lúc nói cho ngươi biết, ngươi nói cho ta một chút, ban đầu ngươi cùng nữ đồ đệ của Hồ Cầm lão nhi cùng nhau tiến vào âm ngục uyên, ước chừng nửa tháng thời gian a, tại sao ngươi không làm gì? Cái đồ đệ kia ta đã gặp qua, xinh đẹp a, cặp chân dài kia... Sách sách..."

Phuong Hành cũng ngây người, khó có thể tin nhìn lão đầu hèn mọn này.

Đây là lời nói một vị Kim Đan có thể nói ra sao?

Lời này ngay cả mình nói ra cũng đỏ mặt a!

Bất quá thấy hần đối với nữ nhân cảm thấy hứng thú, Phuong Hành cũng yên tâm không ít.

"Ai nói không làm? Làm vài hồi rồi!"

Lão đầu hèn mọn hai mắt sáng lên: "Thiệt hay giả?"

Phuong Hành lấy ra một cái túi trữ vật, lật ra nửa ngày, bỗng nhiên kéo ra một khối vải đỏ, nói: "Đây, ngươi xem một chút!"

Lão đầu hèn mọn ánh mắt nhất thời trùng lên, kêu lên: "Cái yếm ngươi đều có?"

Phuong Hành đắc ý thu vào, nói: "Đây chính là chứng cứ, lần sau ngươi đàn bà kia chọc ta, sẽ đánh nàng!"

Thấy lão đầu này đối với mình tựa như không có sát ý, Phuong Hành cũng hơi yên tâm, lộ ra nguyên hình.

Lão đầu đối với hần giờ ngón tay cái, thờ dài nói: "Giỏi lắm, lão phu không bằng ngươi a!"

Phuong Hành có chút đắc ý, nói: "Đó là đương nhiên, đúng rồi, ngươi còn chưa nói như thế nào nhận ra ta?"

Vừa nói ngẩng đầu lên, vô cùng quan tâm vấn đề này, hắn là một đường cẩn thận, vì đi theo Úng Xảo Xảo lẫn vào, thậm chí một chút uất ức bình thời không chịu được cũng nuốt vào trong bụng, lại không nghĩ rằng, trơ mắt nhìn sắp thành công, cũng ở thời khắc cuối cùng gặp cảnh như vậy, nhất thời để cho hắn cảm giác vô cùng mất mát, trái lo phải nghĩ, cũng không biết chỗ nào có vấn đề.

Lão đầu hèn mọn thấy hắn hỏi, nhất thời đắc ý phá lên cười, hắn đột nhiên giơ tay, ở trên mặt Phương Hành kéo một cái đem một đoàn quang hoa hơi mờ vạch xuống, đoàn quang hoa này ở trong tay hắn, không ngừng biến ảo hình dáng, sau đó từ từ ổn định lại, hóa thành một cái mặt nạ đen nhánh, chính là Vạn La Quỷ Diện, sau đó hắn đem mặt nạ lật ra tới cho Phương Hành nhìn.

"Hai chữ này đọc là cái gì?"

Phương Hành hồ nghi nói: "Vạn La?"

Lão đầu hèn mọn gật đầu, vừa chỉ vào chính mình nói: "Lão phu chính là Vạn La chân nhân!"

Phương Hành ngẩn ngơ, không giải thích được nhìn hắn.

Vạn La lão quái đem mặt nạ tiện tay ném, cười nói: "Mặt nạ chính là lão phu trẻ tuổi làm ra, ngươi lại cầm nó lừa gạt ta ư?"

Phương Hành khiếp sợ nhìn nhìn mặt nạ, lại nhìn một chút Vạn La chân nhân, đột nhiên cảm giác toàn bộ thế giới muốn sụp đổ...

Bạn đang đọc truyện *Lược Thiên Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.